LEXICON

HOMERICVM

COMPOSVERVNT

C. CAPELLE, A. EBERHARD, E. EBERHARD, B. GISEKE, V. H. KOCH,
C. MVTZBAVER, FR. SCHNORR DE CAROLSFELD.

EDIDIT

H. EBELING.

VOLVMEN II

O—Ω.

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI.
MDCCCLXXX.

LONDINI
WILLIAMS & NORGATE.

PARISIIS
F. KLINCKSIECK.

O.

ὁ ἡ τό (skr. sa sā tat, cf. Bopp Gl. 161 Curt. Et. 603 Christ 117. antiquissima forma fuit *τος*, ex qua oriuntur et *ὁ* et *ὅς*, cum vi demonstrandi utrumque, atque formae *τοί ταί*. mutatur *τ* in *σ* et *σ* in spiritum). epicorum propria sunt: gen. *τοῖο* quod non fit relativum, (*προπερισπαστέον* Herod. *A* 493) pl. n., *τοί* et *ταί*, gen. f. *τάων*, d. *τοῖσι(ν)*, *τῇς*, *τῇσι(ν)*. *ταῖς* non legitur nisi in hy. quando *ὁ η οἱ αἱ* pro pronom. demonstr. sunt et sine subst., Herodianus quidem (*I* 167) non videtur accentum addidisse, cf. Cram. an. I 311, 13, alii *ὅ* etc. scripserunt, cf. Eust. 23, 1 Apollon. Soph. 118, 1 Apoll. Alex. *ἀντ.* 264. recentiorum Thiersch § 284, 16 Spitzn. (ad *A* 9) Bekk.² La Roche accentus probant, non Buttm. Gr. Spr. § 75, anm. 5. Wolf (*K* 224 *ὅ*) Dind. (*K* 224 *ὅ*) Bäuml. Am. Düntz. al. Cf. A. Funk, das pron. dem. *ὁ* bei Homer in seinem Unterschiede von *οὗτος* u. *ὅδε*, quo libro mihi non licuit uti.

I Est pronom. demonstr., sed non ea est vis ut significetur aliquid novi vel inexspectati aut quasi digito fiat demonstratio, quae non potest fieri nisi praesentis a praesente, sed ut eximatur e superioribus id quod eorum fuit potissimum et repetatur memoria eius de quo modo sermo fuit aut quod in omnium ore et notitia est obversaturque mentibus audientium narrantisve, quare secundum Graecos non tam est *δεικτικόν*, quam *ἀναφορικόν*. itaque longe potissimum in sententia primaria et in introitu ipso sententiae est atque de hominibus propiusque fere accedit ad nostrum: er, sie, es quam ad: der, die, das. est fere: der besagte, is qui modo dictus est, quem nostis, et certe debilius quam latinorum: is ea id, ille a ud, nisi quod in cass. obl. tertia persona hoc modo indicatur, nominativum enim latini plerumque non indicant. nomini sic non additur, sed legitur absolute. — I Ad superiora spectat, quae repetuntur, non ad sequentia. *Z* 271 *πέπλον δέ*, - 273 *τὸν θές*. *Z* 426 *μητέρα δέ* -, *τήν*, cf. *Π* 58 *Σ* 445 *ϑ* 374. *Ψ* 182 *Τρώων υἱέας*, *τούς*. *P* 172 *ἄλλων*, *τῶν ὅσσοι*, cf. *α* 116 v. s. *A* O c. *Π* 465 *Θρασύμηλον*, - *τόν*, cf. *P* 309 617, *Λ* 304, ubi non recte interpungitur ante *τούς*, v. s. II A ab init. *A*) non fit correlatio neque opponitur alter. non fit igitur partitio aut demonstratio. A) nom. sg. m. *ὅ*. a) per asyndeton. Homines tantum. 1) subi. quod iam fuit repetitur proxime, *A* 336 *Ἀγαμέμνων*, | *ὃ σφῶι προΐει*, v. l. *ὃς*, sed Did. *διὰ τοῦ ἑνὸς σ ὃ σφῶι*, et ita saepius ante *σφιν* sim., cf. La Roche h. T. 326, haec nobis vix differre videntur a relativis, sed Cramer, Epim. 306, 28 *Ἀρίσταρχος εἰδὼς ὅτι ὁ ποιητὴς προτακτικῷ χρῆται ἀντὶ ὑποτακτικῶν*. paucis interpositis *A* 73 253 *B* 78 283 *H* 226 367 *I* 95 *O* 285 *Σ* 253 *β* 160 228 *η* 158 *π* 399 *ω* 53 453 *ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο*. 2) casus obl. repetitur *Θ* 283 *Τελαμῶνι ὅ σ' ἔτρεφε*, cf. *N* 211 561 *X* 480 *Ψ* 281 (rel.?); paucis interpositis: *O* 534 *Διὸς* - *ἐφετμάς· ὅ σφιν ἔγειρε*. In sententia secundaria: *A* 193 *K* 507 *Λ* 411 *P* 106 *Σ* 15 *δ* 120 *ε* 365 424 *εἷος ὃ ταῦθ' ὥρμαινε*, cf. *O* 539 *Φ* 602. *ρ* 359 *εὖθ' ὅ*. b) *ὃ δέ* semper fere in sententia primaria. 1) nominat. repetitur *α*) proxime. *Δ* 491 *τοῦ μὲν ἅμαρθ'*, *ὃ δὲ Λεῦκον βεβλήκει*, cf. *O* 430 *Φ* 171 ubi demonstratio ne ferri quidem potest, sed fit repetitio. *E* 148 *τοὺς μὲν ἔασ'*, *ὃ δ' Ἄβαντα μετῴχετο*, cf. *Θ* 119 126, 302 *N* 518, *Λ* 148 *O* 136 *P* 300 *Y* 322 *Φ* 242 349 *X* 368 *Ω* 237 *ι* 201 *ν* 219 *ξ* 36 77 *π* 14 *χ* 86. Recte Bothe e coni. et Faesi: *Ω* 207 *ἀνήρ*, *ὃ δέ* etsi Spitzner vituperat „quod nulla est oppositi ratio", est enim *δέ* in apodosi post *εἰ*. *Λ* 426 *τοὺς μὲν ἔασ'*, *ὃ δ' ἄρ' οὔτασε*. *P* 193 *ἤ τοι ὃ μέν*, *ὃ δέ*. *Θ* 321 *αὐτὸς χαμαὶ θόρε ἰάχων· ὃ δὲ χερμάδιον λάβε*, cf. *Ξ* 377 *ο* 238. *Λ* 80 *τῶν μὲν οὐκ ἀλέγιζε πατήρ*. *ὃ δὲ καθέζετο*, cf. *Π* 467. *Z* 154 *Σίσυφος*. *ὃ δ' ἄρα τέκετο*, cf. *H* 416 h. Merc. 64. *β*) paucis tantum interpositis separatur. *αα*) interponitur sententia relativa: *E* 304 *χερμάδιον λάβε Τυδείδης*, *μέγα ἔργον*, *ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν*, *οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε*, cf. *M* 449 (ad *β*) *Y* 287 *Φ* 18 *Ψ* 513 *ο* 231 *ν* 164. *ββ*) interponitur sententia primaria: *K* 377 *ἔστη*, *τὼ δὲ κιχήτην*, *χειρῶν δ' ἁψάσθην*, *ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα*, cf. *Λ* 378 *N* 148 213 373 386 609 618 *Ξ* 260 499 *O* 524 *Π* 106 401 404 *Σ* 158 *T* 346 *Y* 281 456 474 483 487 *Φ* 529 *Ω* 248 *α* 326 *γ* 252 263 437 *ε* 259 462 *ϑ* 290 *ο* 463 *ρ* 201 *τ* 398 *υ* 302 *φ* 301 423 h. Ap. 75 Ven. 166 XXVI 10. Paulo longius separatur: *Y* 395 472 *Φ* 26 234 h. VII 50. Additur *ἄρα*: *H* 188 *ὃ δ' ἄρ' ἔμβαλεν*, cf. *M* 383 *N* 192 *Φ* 246 *ε* 392 456 *τ* 184 et longo intervallo *K* 354 (ubi non est partitio: die einen, der andere, sed: sie, er aber). 2) repetitur casus obliquus, *α*) proxime: *A* 474 *μέλποντες ἑκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων* cf. *B* 515 *Δ* 498 *E* 581 *Θ* 272 *I* 220 332 480 *K* 519 *M* 104 *N* 38, 176 *O* 551, *N* 376 611 *Ξ* 488 489 *O* 64 547 575 *P* 498 *Σ* 33 *X* 35 *Ψ* 278 *α* 20 *ζ* 67 330 *ϑ* 262 483 *λ* 273 *π* 154 *φ* 393 h. Cer. 27 80. semel cum prima persona verbi: *T* 324 *τοιοῦδ' υἷος· ὃ δὲ — Τρωσὶν πολεμίζω*. *Y* 239 *Κάπυν· ὃ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε*, cf. *ϑ* 450. *β*) separatur casus nonnullis interpositis: *E* 390 *Ἑρμέῃ ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν*,

cf. Η 145 271 Ι 699 Λ 789 Ν 193 387 570 583 Ξ 11 436 Υ 432 Χ 123 295 Ψ 564 565 Ω 470 δ 251, 558 ε 15 ρ 144, ε 284 λ 577 622 ξ 448 ο 429 452. Ρ 196 πατρὶ ἔπορον· ὃ δ' ἄρα ὄπασσεν, cf. σ 396 et longissimo intervallo Κ 350. Δ 535 Ε 626 ἕ μέγαν περ ἐόντα - ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη, cf. Ε 153 330 Ι 585 Κ 455 Λ 144 420 425 Ο 106 683 Π 289 Τ 304 Υ 183 Φ 445 β 387, δ 701 ε 19 ξ 179, θ 171 λ 579 606 ξ 279 ι 553 h. Cer. 235 XXVI 5. Additur ἄρα: Ε 836 Σθένελον ὦσε - ὃ δ' ἄρ' ὑπάκουσε, cf. Θ 319 ξ 485 ο 98, Μ 192 Τ 367 Φ 118 174 τ 464 ψ 90. Ζ 240 ἀμφ' ἄρα μιν - θέον -· ὃ δ' ἔπειτα ἀνώγει, cf. ξ 113. parenthesis fere loco inseritur Σ 56 437 ὃ δ' ἀνέδραμεν, ubi ὃ δέ non est in sententia primaria. Saepe fit ut res ipsa potius quam structura verborum doceat quo referatur. Ξ 477 Πρόμαχον οὔτασε ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς, ὃ δ' ὑφέλκε i. e. Promachus, non frater. Ο 434 τὸν ῥ' ἔβαλεν - ἑστεῶτ' ἄγχ' Αἴαντος· ὃ δ' ὕπτιος πέσε Lycophron, non Aiax. h. VII 44 ὁ δ' ἄρα et 50 ὁ δέ Dionysus. Υ 480 ὃ δέ (Deucalion), ὃ δέ (Achilles), ὃ δέ (D.), αὐτὰρ ὃ (A.). Ο 638 ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρὶ πάντες· ὃ δ' οἶον ἔπεφνε Περιφήτην, Hector non Iuppiter. Π 559 Αἴας ἐφ' Ἕκτορι ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὃ δὲ σκέπτετο. Π 522 Σαρπηδὼν Διὸς υἱός. ὃ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει Iuppiter, non Sarp. Ζ 62 παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως, αἴσιμα παρειπών· ὃ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο, cf. Η 121, Ζ 64 Η 16 Λ 397 603 674 Ν 369 Ξ 447 Υ 480 481 Φ 37 144 256 269 Ψ 613 α 322 φ 297. praeter morem non est primo loco h. Merc. 510 δεδαὼς ὁ δέ. γ) Γ 360 Η 254 βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε ἔγχος καὶ διὰ θώρηκος ἠρήρειστο· ἀντικρὺς δὲ διάμησε χιτῶνα ἔγχος· ὃ δὲ κλίνθη, cf. Δ 482, Μ 395 Ν 178, 508 520 Ξ 452, 495 Ν 548, Ο 10 Π 310 775 Ρ 315 608 β 337 ι 374 ρ 330 h. Ven. 79. Additur ἄρα Β 268 Γ 120 Κ 374, Π 413 579, 742 Μ 385, Ο 543 μ 413 h. VII 44, et τε Δ 394. Π 404 ὃ δέ redit post parenthesin ad Π 401 ὃ δέ, cf. Υ 469, non enim fit partitio (alter, alter), sed res ipsa potius quam structura docet quo referatur ut Δ 522 (ad Διώρεα v. 517) Ι 289 (ad οἱ v. 285) 391 Ξ 256 Π 503 (ad Patr. v. 490) Σ 461 Φ 601, γ 490 ο 188. Ita fit ut satis longe separetur pronomen a substantivo atque quo referatur cogitatione supplendum sit ut Φ 64 542. 3) Saepissime sermone finito is ad quem quis verba fecit Α 446 Ψ 624 797 ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δὲ δέξατο, cf. ο 130 Β 182 266 Κ 162 177 328 512 Ο 442 478 Χ 224, β 406 γ 30 ε 193 η 38, δ 37, 471 491 554 ξ 490 ι 272 287 368 λ 59 145 404 440 487 506 563, ε 451 θ 499 ι 353 480 526 ξ 109 π 46, υ 384 ρ 488, 463, 602 ω 408, 545 h. Ven. 180. longe a sermonis fine abest Λ 527. additur ἄρα υ 275. De eo qui verba fecit Λ 472 Π 632 Ο 559, 572 Ξ 361 λ 627 ὣς εἰπὼν ὃ μέν. 4) Raro non est in sententia primaria (v. s. 2 α): Χ 207 οὐδ' ἔα (Achilles) — μή τις ἄροιτο, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι ipse vero, cf. Κ 368. Α 191 μερμήριξεν ἢ ὅ γε - τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δὲ ἐναρίζοι. ο 443 μή τις γέροντι ἐξείπῃ, ὃ δὲ καταδήσῃ. — c) αὐτὰρ ὃ repetit 1) nominativum α) Π 732 Ἕκτωρ ἔα οὐδ' ἐνάριζεν, αὐτὰρ ὃ ἔφεπεν, cf. Ρ 610 Λ 101 Ψ 653. Ε 847 ἤτοι ὃ μέν, 849 αὐτὰρ ὅ, utrumque de Marte. ε 270 Ὀδυσσεύς. αὐτὰρ ὃ ἰθύνετο, cf. φ 32. β) paucissimis interpositis Γ 18 Ἀλέξανδρος παρδαλέην ἔχων καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὃ προκαλίζετο, cf. Ζ 171 214 Κ 288 317 Λ 230 540 Σ 451 Υ 460 Φ 599 δ 532 ι 399 ρ 255 ω 167 et Δ 231 Ε 398. Ε 849 ἤτοι ὃ μέν - αὐτὰρ ὅ. Φ 33 δῶκε - κατάγειν ἐπὶ νῆας· αὐτὰρ ὃ ἐπόρουσε. γ) post sententiam primariam: Β 50 ἔβη. Ἠὼς μὲν προσεβήσετο - αὐτὰρ ὃ κέλευσεν, cf. Γ 319 Δ 116 Ε 620 Λ 341 Υ 407 484 Φ 71 205 Ψ 866 ι 396 κ 118 χ 435 ω 162 et paulo audacius Θ 271. ρ 263 Ὀδυσσεὺς καὶ ὑφορβὸς στήτην —· αὐτὰρ ὁ (Ulixes) προσέειπε συβώτην. 2) casum obliquum α) Κ 503 Διομήδεϊ δίῳ· αὐτὰρ ὃ μερμήριζεν, cf. ξ 1 σ 153 Δ 231. β) paucissimis interpositis: Α 333 Θ 446 μιν ἐρέοντο· αὐτὰρ ὃ ἔγνω, cf. Α 597 Β 224 Δ 385 Ε 806 Κ 73 270 Λ 264 Ν 758 Σ 421 Υ 403 Ψ 29 α 9 ρ 304 σ 343. γ) post sententiam primariam ε 246 θ 266 ρ 97 Γ 379 Ο 623, Ψ 850 et δ 153 h. Cer. 411 (longissimo intervallo). 3) post sermonem de eo ad quem verba facta sunt: φ 366 ὣς φάσαν· αὐτὰρ ὃ θῆκε, cf. Φ 299. (Est αὐτὰρ ὃ plerumque in pede primo et saepius ante hiatum, sed in secundo pede Γ 18 Ψ 29 α 9 δ 153 ζ 132 ρ 263 304 φ 366, in quinto Λ 341 481 Σ 421 ι 396). d) 1) α) γ 410 ε 13 η 60 ἀλλ' ὃ μέν. Ω 22 ὣς ὃ μέν. Π 813 ὁ μέν. Ζ 404 ἤτοι ὃ μέν (semper in pede primo), cf. Ρ 193 (idem qui ὃ δέ). Α 9 Β 555 Σ 250 Υ 243 Ψ 856 β 138 ω 452 ὃ γάρ. Ρ 353 ἴθυσεν δὲ καὶ ὅ. Ν 11 καὶ γὰρ ὅ. β) Ξ 119 366 α 22 ζ 11 ἀλλ' ὃ μέν. Ι 597 τ 300 ὣς ὃ μέν Ε 847 ἤτοι ὃ μέν. χ 54 νῦν δ' ὃ μέν. Ω 584 μὴ ὃ μέν. Ζ 201 α 155 γ 309 ο 464 ἤτοι ὅ. Α 581 Β 769 ὃ γάρ. γ) Β 721 λ 275 ἀλλ' ὃ μέν. Ν 392 Π 485 ὣς ὅ. ο 222 ἤτοι ὃ μέν. τ 85 εἰ δ' ὃ μέν. Ρ 600 ὃ γάρ ῥα. γ 301 ὣς ὃ μέν, cf. χ 200 (ad quem verba facta sunt). 2) α) Β 771 Η 229 Ν 503 Π 610 τ 182 ἀλλ' ὃ μέν. Θ 257 Ο 447 ὃ μέν, cf. Π 402 Υ 463 468 (per parenth.) χ 180 ω 242 ἤτοι ὃ μέν. θ 310 οὕνεχ' ὃ μέν. Ρ 554 ὃ γάρ ῥα. β) Ν 184 Ξ 142 Ρ 526 Χ 299 ο 235 ἀλλ' ὃ μέν. Λ 241 δ 510 ξ 137 ὣς ὃ μέν. Π 189 (ubi ex anastrophe sermo redit ad tertiam pers.) Σ 99 434 ὃ μέν. Ε 842 Θ 323 364 ἤτοι ὃ μέν. δ 166 ὣς νῦν Τηλεμάχῳ ὃ μέν, Ι 555 Λ 257 χ 9 ἤτοι ὅ. Α 12 ο 17 ὃ γάρ. γ) Ν 404 ἀλλ' ὃ μέν, cf. α 262 (semel in quinto pede, ceterum in primo). Λ 536 γ 284 χ 200 ὣς ὃ μέν, cf. Β 70 (semel in quinto, ceterum in primo. Bekk. ὅ γε). Ν 573 Σ 323 ὣς ὅ. θ 542 ὃ μέν. Π 253 δ 521 ἤτοι ὃ μέν. α 166 νῦν δ' ὃ μέν. Σ 446 ἤτοι. Ξ 361 Ο 572 ὣς εἰπὼν ὃ μέν. Λ 446 ἢ (Ulixes) καὶ ὃ μέν (Socus quem allocutus erat), cf. Κ 454. e) ὅ γε (Curt. Et. p. 478 ved. sa-gha. Ante Bekk. ὅγε, cf. Lob. path. 2, 240) er wenigstens, er gewiss, is certe, is saltem, idemque, ut Vergilianum: multum ille et terris iactatus, id quod Bernhardy vocat „Identität der Person in zwei Handlungen". significatur enim eundem hominem qui prius fecerit, fecisse etiam alterum, atque augetur vis pronominis simplicis quod cum quodam animi affectu diserte eius de quo sermo fuit aut qui in omnium ore et cognitione est memoria repetitur. Alii: dieser hier, etsi saepissime molestissima est demonstratio, saepe ne ferri quidem potest. Α 190 οἱ ἦτορ μερμήριξεν ἢ ὅ γε ἀναστήσειεν, cf. γ 90 Δ 65, δ 110 837 λ 464, δ 821 Κ 504. Φ 113 τις ἕληται ἢ ὅ γε δουρὶ βαλών, cf. β 327 γ 217 h. VII 28. Ε 184 εἰ δ'

ὅ γ' ἀνὴρ ὅν φημι, οὐχ ὅ γε μαίνεται, paraphr. bis οὗτος, sed est potius: wenn er der Mann ist, so wütet er nicht, atque in altero membro Β 664 νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὅ γε λαὸν ἀγείρας βῆ, cf. Δ 317 Χ 33 α 4 et post verbum Ζ 192 Ρ 130. Γ 409 εἰς ὅ κε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅ γε δούλην, cf. Ε 673 δ 790 φ 399. Bis quoque legitur ν 254 οὐδ' ὅ γ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον, cf. Φ 455 (pone verbum) Redit quoque ad nomen in eadem sententia Ο 392 Πάτροκλος δ', εἵως μὲν ἀμφεμάχοντο, τόφρ' ὅ γε. σ 234 ξείνου καὶ Ἴρου-βίῃ δ' ὅ γε φέρτερος ἦεν, non Irus sed ξεῖνος cuius nomen potissimum obversatur animo. ι 311 344 ἐπεὶ σπεῦσε, σὺν δ' ὅ γε μάρψας ὁπλίσσατο. Ceterum saepissime in sententia primaria secundo aut tertio loco est. 1) repetitur nomin. α) β 24 τοῦ ὅ γε. Ο 479 αὐτὰρ ὅ γε. Β 419 Ψ 5 ἀλλ' ὅ γε, cf. σ 192 (ad τις refertur). Α 97 Ν 395 οὐδ' ὅ γε. Ε 185 οὐχ ὅ γε. Φ 453 σοὶ μὲν ὅ γ'. Rarius post verbum: Φ 315 μέμονεν δ' ὅ γε (non ad relat. ὅς). Ω 398 ἀφνειὸς μὲν ὅ γ' ἐστί, v. l. ὅδ'. Ι 620 ἦ καὶ Πατρόκλῳ ὅ γε νεῦσε. Γ 391 κεῖνος ὅ γε er (ist) dort, cf. Τ 344. Ν 70 οὐδ' ὅ γε Κ. ἐστί, es ist, angl. he is. β) Β 55 Κ 302 τοὺς ὅ γε, cf. Β 694 Λ 531 Η 150 Ι 189 Ο 647, Ν 94 480 Ρ 219 δ 189. Ν 106 τὴν ἄρ' ὅ γε. Ο 455 τοὺς μὲν ὅ γε. Ψ 875 τῇ ῥ' ὅ γε. Ζ 427 ἄψ ὅ γε. Ζ 474 Ι 206 αὐτὰρ ὅ γε, cf. Φ 367 ubi res ipsa potius quam verborum structura docet esse sermonem de fluvio. Α 93 οὔτ' ἄρ' ὅ γε. Λ 320 Δ 389 Ε 321 Ζ 504 Μ 394 Ν 518 ε 33 ι 288 554 μ 188 ξ 422 ἀλλ' ὅ γε. Ε 434 523 Ο 586 Φ 581 ἀλλ' ὅ γ' ἄρ'. Μ 406 Ν 348 οὐδ' ὅ γε. α 26 ο 255 ἔνθ' ὅ γε. Ν 8 οὐ γὰρ ὅ γ'. Ο 730 ἔνθ' ἄρ' ὅ γ'. ρ 466 ἄψ δ' ὅ γε. γ 469 πὰρ δ' ὅ γε. ρ 153 ἦ τοι ὁ γε. Rarius post praedicatum q. d. Χ 30 λαμπρότατος μὲν ὅ γ'. Ε 623 δεῖσε δ' ὅ γ', cf. λ 391 τ 575 ω 470. ρ 142 φῆ μιν ὅ γ', aut in sententia secundaria Σ 380 ὄφρ' ὅ γε. — γ) Ν 662 ω 425 τοῦ ὅ γε, cf. α 31 Θ 396 Ι 565 Ψ 300 (post parenth.). σ 110 ἄψ δ' ὅ γε. Β 667 Ο 523 630 (post comparationem) Ρ 108 Ω 50 (longo intervallo) ι 237 537 αὐτὰρ ὅ γε. Θ 311 h. Merc. 24 ἀλλ' ὅ γε. ξ 336 h. XIX 32 ἔνθ' ὅ γε. Υ 493 ὣς ὅ γε (post comparationem) Χ 143 υ 28 ὣς ἄρ' ὅ γ' (item). h. Ap. 394 ταῦτ' ἄρ' ὅ γ', cf. ib. 444 XXXI 15. XIX 30 καί ῥ' ὅ γε. XXXI 9 σμερδνὸν δ' ὅ γε. — 2) Repetitur casus obl. α) Μ 40 χ 116 αὐτὰρ ὅ γε. Β 170 οὐδ' ὅ γε. Α 94 ἦ τοι ὅ γ'. β) Β 109 ζ 309 τῷ ὅ γε. Λ 461 Ψ 42 γ 173 κ 264 π 41 h. Cer. 296 αὐτὰρ ὅ γε, cf. Ε 585 ubi re ipsa tantum docemur de Medone esse sermonem non de Antilocho, et similiter Ν 399. Β 3 Χ 92 Ω 14 ε 82 λ 190 h. Ap. 339 ἀλλ' ὅ γε. ξ 526 ἀλλ' ὅ γ' ἄρ'. Β 724 ἔνθ' ὅ γε. Α 312 βασιλῆος —. ἡ γὰρ ὅ γε. Rarius post verbum: Ζ 168 πόρεν δ' ὅ γε, cf. Θ 138 Ψ 299. Β 37 φῆ γὰρ ὅ γ'. γ) Ω 189 σ 398 χ 480 αὐτὰρ ὅ γε (quod semper in pede primo est praeter Φ 367 γ 173). Ρ 705 ἀλλ' ὅ γε (semper in pede primo). Ν 15 ἔνθ' ἄρ' ὅ γ'. Ρ 523 ὣς ἄρ' ὅ γε post comparationem. Τ 100 ἦ τοι ὅ γ'. Rarius post verbum δ 526 φύλασσε δ' ὅ γ'. Λ 787 βίῃ δ' ὅ γε, cf. τ 212 h. Merc. 576 aut in sententia secundaria: ρ 534 οἵ' ὅ γε, cf. h. XIX 29. h. Ven. 215 αὐτὰρ ἐπειδὴ Ζηνὸς ὅ γ'. 3) post orationem redit sermo ad eum qui verba fecit Β 207 Δ 250 ὣς ὁ γε. Α 68 101 Β 76 Η 354 365 β 224 ἦ τοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. — Animalia. repetitur 1) nomin. Ε 142 αὐτὰρ ὅ leo, post comparationem. Β 481 ὅ γάρ τε bos. Ζ 510 Ο 267, Υ 166 Χ 141 ο 163 τ 540 ὁ δέ. Μ 305 ἀλλ' ὅ γ' ἄρ'. ρ 302 οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γε canis. Β 314 ἔνθ' ὅ γε serpens. 2) casus obl. Λ 481 ζ 132 αὐτὰρ ὅ leo. κ 159 ὁ μέν cervus. Δ 108 Λ 551 Μ 205 Π 468 Ρ 660 Σ 580, δ 338 ρ 129 ὁ δέ caper, leo, aquila, equus, bos, cf. Ρ 522 in sententia secundaria. Λ 415 Ρ 135 Σ 320 Ψ 520 ὁ δέ τε aper, leo, equus. Ι 541 πολλὰ δ' ὅ γε aper. Res. 1) μ 411 ὁ δ' ἄρα malus. Β 753 οὐδ' ο γε fluvius. 2) Ν 141 Ψ 230 ὁ δέ lapis, pontus, cf. h. Cer. 300. θ 505 ὣς ὁ μέν equus ligneus.

B) 1) Nom. sg. fem. ἥ. Homines a) per asyndeton. α (429 Εὐρύκλεια·) 434 ἥ οἱ φέρε, ubi interponitur γυναικός, atque res tantum docet quo referendum sit, cf. η 12 13 295 λ 238 μ 126 τ 356 Δ 444 Ζ 399 Λ 628 Σ 406 (sch. V. πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήντησε). Φ 277. b) ἡ δέ semper fere in sententia primaria. Repetitur 1) nomin. α) Δ 130 Ε 136 Θ 387, Ψ 391 β 386 κ 312 ο 358 ψ 88 ἡ δέ. β) Α 520 Ζ 163 Ο 127 ζ 56 81 h. Ap. 351 Ven. 114 Cer. 354 385 ἡ δέ. γ) κ 230 256 ἡ δέ Circe quae non demonstratur digito sed ex iis quae dicta sunt obversatur animo audientium, cf. Δ 86 Ι 547 Ω 80 ζ 20 (ubi res docet sermonem esse de Minerva non de Nausicaa) ζ 319 κ 111 quae v. 107 ἡ μέν est, cf. ρ 507 et Ε 357 Ζ 26 Ο 87 101 Τ 3 352 δ 370 λ 277 432 μ 33 ο 469 σ 214 χ 407 ψ 93 h. Ap. 341 (Iuno non Terra) Ven. 72 Cer. 344 377 473 XXVII 9. Χ 226 Φ 427 Ω 613 π 164 φ 51 ψ 308 ἡ δ' ἄρα, cf. Ω 100 (longo intervallo). 2) cas. obl. α) Α 221 Ε 371 Ζ 87 Ι 451 Τ 350 ζ 305 η 292 θ 289 κ 114 λ 142 μ 390 ω 126 ἡ δέ. Φ 505 ἡ δ' ἄρ'. α 249 π 126 ἡ δέ (τοὶ δέ), ea, ii, non vero fit partitio. β) Γ 125 Ε 364 Ζ 199 Σ 616 Τ 117 Υ 114 Φ 403 Χ 449 475 Ψ 204 β 93 η 3, κ 296 323, λ 285 ν 379 ξ 128 π 126, τ 46 478, 213 251 φ 57 h. Ven. 25 Cer. 172 207 ἡ δέ. Ζ 180 483 Υ 5 h. Cer. 15 188 210 XXVIII 7 XXXII 15 ἡ δ' ἄρ'. Ven. 14 ἡ δέ τε. γ) α 249 δ 759 ε 61 ἡ δέ, cf. μ 118 longo intervallo de Scylla ut res ipsa docet, Ε 343 Ζ 196 Ω 84. h. Cer. 181 ἡ δ' ἄρ'. 3) ea ad quam verba facta sunt Ε 352 Ζ 286 κ 345 λ 254 τ 100 ψ 32. h. Cer. 169 316 ἡ δέ. — c) 1) nom. δ 753 ἡ γάρ. Ε 511 ἡ γάρ ῥα. Ε 318 Φ 504 ε 242 ν 439 ἡ μέν. Ζ 388 ἡ μὲν δή. θ 526 ἡ μέν, οἱ δέ τε ea, ii vero, non: haec, illi. ε 336 σ 326 υ 111 ἡ ῥα. 2) cas. obl. α 439 ζ 52 ἡ μέν, cf. κ 107. Ρ 551 Φ 196 ὡς ἡ post comparationes. 3) ad quam quis verba fecerat α 360 φ 354 ἡ μέν. Ψ 212 ο 43 454, π 177 449 ρ 505 589 ἡ μὲν ἄρ'. h. Cer. 233 ὣς ἡ μέν. 4) in sententia secundaria: ω 147 εὖθ' ἡ. — d) ἥ γε (ante Bekk. ἥγε) sie gewiss, sie wenigstens. ea certe, ea saltem. Alii: diese hier, etsi vix fit demonstratio. potissimum secundo aut tertio loco sententiae. 1) repetitur nomin. α) Τ 93 ἀλλ' ἄρα ἥ γε. h. Ap. 347 ἀλλ' ἥ γε. β) Α 496 σ 325 ἀλλ' ἥ γ'. δ 435 τόφρα δ' ἄρ' ἥ γ' (longo intervallo). φ 46 αὐτίκ' ἄρ' ἥ γε in apodosi. Bekk. h. Bl. 2, 232 Α 557 ἠερίη γάρ σ' ἥ γε. γ) Ξ 169 h. Ven. 60. ἔνθ' ἥ γε. Ξ 175 τῷ ῥ' ἥ γε. δ 137 αὐτίκα δ' ἥ γ' (longo intervallo). 2) casus obl. Ζ 372 Χ 440 π 157 ἀλλ' ἥ γε. ζ 107 πασάων δ' ὕπερ ἥ γε. 3) in sententia secundaria β 204 ὄφρά κεν ἥ γε, Pe-

nelope quae quia abest non potest monstrari digito, sed omnium animis obversatur. Animalia. Χ 141 ἥ δέ τε, ὅ δέ sie, er aber. Λ 116 h. Ap. 354 358 360 ἡ δέ. Ψ 868 ἡ μέν. Res. 1) α) Ο 383 ἡ γάρ τε (ventus). ι 123 ἀλλ' ἥ γ' (terra). γ) ν 88 ὡς ἥ. ν 113 ἡ μέν (longissimo intervallo). 2) α) Α 483 β 429 μ 407 h. Ap. 421 ἡ δέ, cf. Ρ 516 ω 524 Π 412 578 Υ 387, Φ 243 φ 411 λ 583 h. Merc. 53 419 501. β) Ν 578 ἡ μέν. Ε 538 Μ 63 398 Π 794 Σ 548 Ψ 868 ἡ δέ cf. Φ 267 (hasta, sed refertur ad subst. δουρί gen. n.), λ 13 μ 416 ξ 299 306. Ο 625 Ψ 846 ἡ δέ τέ. γ) ἡ δέ ν 81 ο 297 (longissimo intervallo) ν 86 (navis), η 219 (venter). παννυχίη μέν ῥ' ἥ γε β 434 (navis).

C) nomin. plur. masc. οἵ et τοί (69, 76, 5), plerumque statuitur τοί habere vim demonstrandi magis quam οἱ, sed vix ita est. Homines a) per asyndeton Ν 315 Ψ 696 Ω 576 β 52 ι 130 (rel.?) λ 42. b) οἱ δέ semper fere in sententia primaria atque primo loco. 1) repetitur nomin. α) Θ 251 ῥέζεσκον Ἀχαιοί. οἱ δ' ὡς οὖν εἴδοντο. θ 120 τρεῖς παῖδες. — οἱ δ' ἤ τοι, cf. μ 418. Θ 543 Τρῶες κελάδησαν. οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν, cf. γ 34 ω 384 h. VII 51. sine coniunctione postposita, β 323 πένοντο, οἱ δ' ἐπελώβευον, cf. μ 171 ξ 308. Μ 154 οἱ δ' ἄρα. β) Σ 544 ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. οἱ δ' ὁπότε ἱκοίατο, cf. Ψ 38 ν 279 ω 362 h. Ap. 149. sine coniunctione postposita, α 33 φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ - ἔχουσιν, cf. δ 622 ζ 64 ν 250. Ψ 641 οἱ δ' ἄρ'. Ζ 218 Οἰνεὺς Βελλεροφόντην ξείνισε, οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον. γ) Ν 135 ἐφέστασαν, ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο, οἱ δὲ φρόνεον cf. Θ 553 Λ 618 Ψ 26 717 ξ 354 ω 205 489 (longo intervallo), Ι 91 α 149 δ 67 ε 200 π 54 ν 256 (οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ'), Μ 86 Σ 516 Φ 10 467 Ψ 362 Ω 696 β 55 δ 1 678 κ 109 257 259 μ 54 ν 23 116 134 285 τ 137 h. Ap. 176. Σ 520 οἱ δ' ὅτε δὴ ἵκανον, cf. Ψ 138 κ 112 ω 391. Γ 143 οἱ δή. Β 151 Κ 359 Ο 654 θ 505 ν 76 ρ 70 τ 201 τοὶ δέ. 2) casus obliquus, α) proxime. Δ 471 Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, cf. Δ 161 Η 151 185 Θ 71 Ν 756 Ρ 753 Ω 247 ν 54 π 324 427 ρ 605. Ε 573 δύο φῶτε - μένοντε· οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἔρυσαν, cf. Ρ 742. Ι 167 τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων eos eligam, ii vero, sed Lange εἰ δ' ἄγε 15 quos eligam ii. Ω 750 μ 338 οἱ δ' ἄρα. β) paucis interpositis: Α 314 λαοὺς - ἄνωγεν, οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, cf. Α 480 Β 94 Δ 252 Ε 489 520 Θ 203 336 Κ 471 Λ 178 Μ 424 Ο 85 353 Π 77 156 356 373 Σ 346 Φ 540 Ω 320 α 325 329 δ 39 43 249 θ 121 125 ι 327 401 κ 8 130 231 λ 570 μ 178 ξ 262 455 ο 164 φ 273 χ 299, ν 40 ψ 38, 46 369 et Β 788 Θ 342 Ψ 131 β 397, ι 103 179 471 563 μ 146 ο 549 (αἶψ' εἴσβαινον), ι 490 μ 194, ξ 262 π 380 ρ 431 σ 425, h. Ap. 404 XXXIII 8 (homines) 12 (Dioscuri) 16 (homines), VI 15. Κ 180 οἱ δ' ὅτε δὴ ἔμιχθεν, cf. Κ 296 Μ 167. Μ 43 οἱ δέ τε. Β 149, Η 56 Γ 78, 260 Δ 3 Ζ 189, Ε 514 Η 307, 417 Κ 275 Μ 468 Σ 546 571 β 423 ζ 71 κ 219 ο 288 τ 419, χ 118 ω 181 449 τοὶ δέ, cf. Λ 337. γ) Δ 333 Κεφαλλήνων ... οἱ δέ ubi interponitur Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, cf. Ω 349 κ 239 ρ 534 Ψ 114 ἀνέρας - οἱ δ' ἴσαν, cf. μ 327 π 279 ν 347. fit constructio ad sensum q. v. Λ 57 καλέσσατο λαόν, - οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, cf. ρ 367. Δ 380 Μυκήνας - οἱ δ' ἔθελον, cf. Ε 497 Ζ 106 Λ 214, ξ 266 ρ 435 ω 415, 361. Π 122 τοὶ δέ. γ 5 Πύλον - τοὶ δέ i. e. Pylii. Σ 172 οἱ δέ quos modo φύλοπις indicavit (demonstr.?) v. s. Γ A a., cf. χ 250 v. s. Γ A d. θ 527 οἱ δέ τε qui non dicti sunt, sed facile intelleguntur. ξ 375 οἱ μέν, i. e. οἱ ἀμφὶ Πηνελόπειαν. δ) duo vel plures qui singuli nominati sunt comprehenduntur: Π 575 ἐς Πηλῆα καὶ ἐς Θέτιν· οἱ δέ, cf. α 126 κ 63 Μ 105 Ν 795 Π 428 Σ 599 (ad αἱ μέν, οἱ δέ) Χ 145 Ψ 13 Ω 719. Ψ 575 Αἴας, ἂν δ' ἄρα - Διομήδης. οἱ δ' ἐπεί, cf. θ 372 ι 91 κ 103 π 453 478 σ 304 χ 302. Ν 358 Τ 356 τοὶ δέ. dubitatur quo referendum sit [α 277] β 196 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι Düntz. al. ad πατρός sive potius parentes, melius ad procos, v. s. ἔδνα et s. ἐπί p. 451b. 3) Κ 541 καί ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν, τοὶ δὲ ἠσπάζοντο non fit demonstratio (hi, illi) aut partitio (alii, alii), sed narratio simplex (sie, sie) quae re ipsa docet quo referantur pronomina. Sic saepe res ipsa potius quam verborum structura docet quo referatur pron. ut Α 432 Ὀδυσσεὺς ἐς Χρύσην ἵκανεν· οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος ἐντὸς ἵκοντο, Ulixes et comites, cf. Β 207 270, Γ 15 Ε 14 630 850 Ζ 121 Λ 232 Ν 604 Π 462 Υ 176 Φ 148 Χ 248 (οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν), Γ 340 Δ 382 446 Η 423 (Graeci et Troiani) 427 (Troiani) Κ 526 Ξ 24 57 Ο 651 Π 641 Ρ 412 Σ 172 222 α 421 γ 4 δ 218 θ 470, 71 484 ξ 453 ο 142 ρ 98 (οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ') etiam proxime praemisso alio subst., ad quod aut omnino non aut non solum refertur cf. Δ 222 Η 313 Θ 60 Κ 566 Μ 141 Ν 130 Ξ 393 Π 257, γ 10 65 470, η 144 κ 453. Π 663 οἱ δ' ἄρ'. κ 109 οἱ δέ. quare fit ut subsequenti subst. explicetur, Ο 271 οἱ δ' ὥς τε — (277) ὣς Δαναοί, cf. Μ 157 Α 472 Λ 67 Π 563. χ 271 τοὶ δ' ἄρ'. Ι 221 οἱ δ' ἐπ' ὀνείατα χεῖρας ἴαλλον non ad Achillem Patroclumve referri videtur, etsi brevi ante nominantur, cf. Ω 627. Β 780 β 414 οἱ δ' ἄρα. β 418 ο 552 τοὶ δέ, iidem qui antea οἱ δέ, cf. Ψ 202 Λ 621 Α 447 Μ 124 251 340 Ν 833 Ψ 847 ξ 426 ο 286 π 314 σ 110. Ρ 375 τοὶ δέ longo intervallo ad ὅσσοι ἄριστοι, cf. Ψ 212 (ad quos verba facta sunt), α 250 π 127. 4) Saepissime de iis ad quos facta sunt verba, Β 85 ὣς φωνήσας ἦρχε νέεσθαι | οἱ δ' ἐπανέστησαν, cf. Ρ 343 ι 409 κ 71 ξ 419 ο 455. Γ 84 Η 175 200 Ι 656 Κ 227 Μ 413 Ο 565 Π 562 Ρ 233 Φ 537 Ψ 12 249 Ω 718 782 δ 638 ν 184 π 358 ρ 177 ω 496 ὣς ἔφαθ', οἱ δέ, cf. Λ 592 Μ 442, κ 178 428 μ 222 303 ο 455. Η 161 ὣς νείκεσσε - οἱ δέ. γ 337 ἦ ῥα - οἱ δέ. Γ 95 Η 92 398 Θ 28 Ι 29 430 693 Κ 218 313 Ψ 676 θ 234 ν 1 π 393 ν 320, Η 379 Ι 79 Ξ 133 378 Ο 300 Ψ 54 738 γ 477 ο 220 χ 178 ψ 141, α 381 σ 410 ν 268, δ 673 η 226 θ 398 ν 47, Ν 487 Ο 726 Ρ 722 Ψ 539 784 Ω 265 γ 430 ο 437 ρ 481 σ 40 58 66 ν 358 φ 285 376 χ 255 265 h. Ap. 501 ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα, cf. η 154. Ψ 212, β 413 θ 104, κ 229 τοὶ δέ. c) οἱ μέν sim. 1) nomin. repetitur. α) Μ 443 α 144 β 52 ο 553 τ 277 ν 160 h. Cer. 125 οἱ μέν. ζ 72 οἱ μὲν ἄρ'. χ 244 οἱ γάρ. ω 386 ἔνθ' οἱ μέν. Τ 45 καὶ μὴν οἵ. Χ 370 οἱ καί. λ 313 οἵ ῥα. β) Ι 471 χ 478 οἱ μέν. Ο 3 οἱ μὲν δή. η 325 καὶ μὲν οἱ ἔνθ'. λ 124 οὐδ' ἄρα τοί. λ 302 οἱ καί. Τ 277 Ψ 3 οἱ μὲν ἄρ'. γ) Π 430 ὥς οἵ, χ 307 ὥς ἄρα τοί post comparationes. Β 525 Ν 699 Ο 703 Φ 383 μ 32 ι 382 οἱ μέν. ψ 49 οἱ μὲν δή. Β 703 726 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἵ. ζ 321 καὶ τοί. h. Ven. 161 οἱ δ' ἐπεί. res ipsa, potius quam verborum

structura docet quos significet poëta Ε 84 627 ὡς οἳ μὲν πονέοντο utrique, et Troiani et Graeci, cf. Γ 326. Υ 153 h. Merc. 182 ὣς οἳ μὲν ῥα. Ε 274 431 Π 464 Θ 212 Ν 81 Π 101 Σ 368 Φ 514 δ 620 η 334 ϑ 333 ξ 409 ο 493 π 321 ρ 166 290 σ 243 υ 172 240 χ 160 ψ 288 ω 98 203 383 ὣς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον cf. Α 596 Ν 673 Ρ 366 424 Σ 1 (μάρναντο), Α 318 Ο 367 Π 1 Υ 13 153 Χ 1 Ψ 1 δ 624 κ 241 σ 32 (duo tantum) ν 185 ω 412, et minus bene ω 19 semper ita ut quaecunque facta sint comprehendantur atque transitus fiat ad nova. 2) casus obl. α) proxime, Μ 103 οἳ γάρ. Ρ 363 οὐδ' οἳ γὰρ Graeci, opp. Troiani. Ψ 200 ο 468 οἳ μὲν ἄρα. α 106 κ 391 οἳ μέν. β) paucis interpositis, Ω 610 οἳ μὲν ἄρα. ν 17 ο 474 χ 269 ω 220 οἳ μέν. Γ 190 ἀλλ' οὐδ' οἵ. Χ 254 τοὶ γάρ. ξ 356 τοὶ μέν. h. Ven. 78 139 Cer. 299 VII 8 οἱ δέ. Χ 12 Τρώων -, οἳ δή. γ) maiore intervallo, Α 312 ψ 295 οἳ μέν. h. Ap. 414 οἱ μὲν ἄρ'. h. VII 42 48 οἱ δέ. 3) in sententia secundaria, Θ 275 ὅτ' ἂν οἳ μὲν. Κ 98 μὴ τοὶ μέν. Μ 195 Ο 343 κ 125 ὄφρ' οἵ. Δ 220 ὄφρα τοί. Π 85 ὡς ἄρηαι, ἀτὰρ οἳ πόρωσιν. γ 9 ν 78 ἐνθ' οἵ. d) οἵ γε, et τοί γε. Homines: Ρ 340 μηδ' οἵ γε πελασαίατο. Μ 171 Ρ 394 746 μ 255 ὡς οἵ γ' post comparationes, cf. Ω 804. Β 686 Μ 163 Ο 710 (ad τοί γε) ι 113 ἀλλ' οἵ γε. Φ 391 κ 91 ν 113 ἔνθ' οἵ γε. Μ 261 τὰς οἵ γε, cf. Ν 88. Ξ 73 τῷ ῥ' οἵ γε, cf. Ο 360 Φ 6. ζ 120 ι 175 ν 201 ἦ ῥ' οἵ γε. Α 485 ϑ 51 π 325 νῆα μὲν οἵ γε. h. Ap. 405 οὐδ' οἵ γε. Α 261 καὶ οὔ ποτέ μ' οἵ γε. ω 223 ἀλλ' ἄρα τοί γε. Η 169 πάντες ἄρ' οἵ γε. Ο 708 Φ 608 ψ 27 οὐδ' ἄρα τοί γε. Σ 522 ἔνθ' ἄρα τοί γε. π 219 ὡς ἄρα τοί γε. Ψ 217 παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε, cf. Ω 784. η 34 νηυσὶ θοῇσιν τοί γε. σ 278 αὐτοὶ τοί γε. Ρ 391 δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε. λ 311 ἐννέωροι γὰρ τοί γε. υ 390 δεῖπνον μὲν γὰρ τοί γε. Animalia. 1) nomin. ξ 30 κύνες. οἳ μέν cf. h. Merc. 195. χ 305 αἰγυπιοί —. οἳ δέ τε. Λ 418 κύνες —. οἱ δέ, cf. h. Ven. 73. Φ 354 τείροντ' ἐγχέλυες, οἳ κυβίστων (rel.?) 2) cas. obl. Ν 538 ἵππους — · οἵ. Κ 402 ἵππων —· οἳ δέ, cf. Ο 684 Ρ 76 Ψ 364 372 417 446 (postquam verba ad eos facta sunt), 496 γ 486 ο 184, 182 h. Ap. 232 (ad sensum) 237. Cer. 88 τοὶ δέ. Π 264 τοὺς (vespas). οἳ δέ. Σ 525 βοῦς. οἳ δέ. Σ 585 κύνας —. οἱ δέ. ξ 20 σιάλων —. οἳ δέ. τ 539 πᾶσι (avibus). οἳ δέ. χ 386 ἰχθύας —· οἳ δέ τε. Κ 514 ἵππων —. τοὶ δέ, cf. Λ 532 Ν 29 Ψ 449. repetitur in eadem sententia: κ 214 τοὺς (leones). οὐδ' οἵ γ' ὁρμήθησαν, ἀλλ' ἄρα τοί γε ἀνέσταν. In sententia secundaria τ 230 κύων ἔχε ἐλλόν —. ὡς οἵ. Μ 240 εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι (aves) εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε in secundo membro quaestionis. Res. Σ 378 τρίποδας —. οἳ δέ.

D) nom. pl. fem. αἵ et ταί (9, 11, 3) quae forma non re differunt. Homines. 1) repetitur nom. α) Β 599 Ζ 297 ζ 85 λ 228 αἳ δέ. ζ 100 σφαίρῃ ταὶ δ' ἄρ'. χ 498 αἳ μὲν ἄρ' eaedem quae v. 497 αἳ δέ. Δ 9 ἀλλ' ἤ τοι ταί. Δ 21 Θ 458 πλησίαι αἵ γ' ἥσθην. β) Γ 421 τ 61 αἳ δέ. ζ 90 ταὶ δέ, eaedem quae v. 88 αἵ γε. Ι 511 λίσσονται δ' ἄρα ταί γε, cf. κ 350. γ) Ε 776 Ζ 301 Ι 507 ζ 96 117 h. Ap. 102 αἱ δέ. Σ 67 ταὶ δέ, eaedem quae v. 65 αἳ δέ, cf. χ 451 h. Cer. 169 187. Ζ 312 ὡς αἳ μέν ῥ' (longo intervallo). h. Ven. 273 Cer. 292 αἱ μέν. ω 9 ὡς αἵ (post comparationem) cf. h. Cer. 176. ζ 88 ἔνθ' αἵ γε. χ 471 ὡς αἵ γε (post comparationem). h. Merc. 560 αἱ δ' ὅτε. 2) cas. obl. α) χ 97 h. Cer. 174 XXVII 18 αἳ δέ. h. Ven. 259 αἵ ῥ'. β) Ζ 133 Ι 660 Σ 50, Ω 647 δ 300 η 339, ϑ 435 λ 233 υ 67 αἳ δέ. Ζ 287 ταὶ δ' ἄρ'. ω 5 ταὶ δέ animae. Ω 731 αἳ δή. Ζ 500 αἳ μέν. 3) eae ad quas quis verba fecit: Σ 145 ζ 211 223, 247 υ 157 (ἄρα), σ 320 ὡς ἔφαθ', αἳ δέ, cf. Σ 65. Animalia. Ε 141 αἳ μὲν oves. δ 448 φῶκαι, αἳ μέν. ζ 318 αἵ (mulae), αἳ δέ Φ 14 ἀκρίδες —, ταὶ δέ. Γ 5 αἵ τε (grues) κλαγγῇ ταί γε — Γ 7 ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε. 2) Κ 352 ἡμιόνων. αἳ γάρ τε. Ο 636 μέσσῃσιν (vaccis) —, αἳ δέ τε. Υ 225 τάων (equarum) —· αἳ δέ. Υ 226 πώλους. αἳ δέ· Ψ 468 τάς (equas) —, αἳ δέ. ζ 83 ἡμιόνοιιν. αἳ δέ, cf. ζ 317. ν 211 βουσίν —, νῦν δ' αἳ μέν (eaedem quae v. 213 τὰς δέ). ν 407 σύεσσι —, αἳ δέ. Ψ 121 ἡμιόνων. ταὶ δέ cf. h. Merc. 197. χ 304 ὀρνίθεσσι —, | ταὶ μέν τ' in introitu versus, ubi αἵ ob versum locum habebat. Res. 1) Σ 421 ἀμφίπολοι χρύσειαι —, αἳ μέν. 2) ι 70 νηυσί —. αἳ μὲν ἄρ', cf. γ 297 (longissimo intervallo). Υ 269 πτύχας, αἳ δ' ἄρ'. Φ 538 πύλας —· αἳ δέ. h. Ap. 47 γαιέων. αἱ δέ. Ψ 119 δρῦς —· ταὶ δέ. γ 157 νέας —. αἳ δέ, longo intervallo, ut γ 176, cf. κ 54 ubi e νηί plur. intellegitur. h. Merc. 110 ταὶ δέ.

E) nom. et acc. du. τώ. Homines: duo viri aut (Γ 448 Ξ 281 284 Ο 150 154 Φ 298 426 ε 226 ϑ 296 313 360 ν 372 439 ψ 390) vir et femina. 1) nom. Γ 263 Priamus et Antenor τὼ δέ, cf. Ε 275 (longissimo intervallo) 553 561 Η 255 306 Κ 577 Λ 324 Ξ 284 Ο 154 416 Π 337 Ρ 381 Ω 331 ν 372 φ 15 ω 152 σ 89 (ἄμφω). χ 187 τὼ δ' ἄρ'. Γ 313 τὼ μὲν ἄρ', cf. Γ 448 (longo intervallo), Ε 550 Ν 301. Ε 12 Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, τώ, cf. Ξ 281 Π 755 ρ 200. non sunt primo sententiae loco: Η 22 ἀλλήλοισι δὲ τώ γε. χ 379 ἑζέσθην δ' ἄρα τώ γε. Λ 330 Ν 302 οὐδ' ἄρα τώ γε. Ε 554 οἵω τώ γε λέοντε ἐτραφέτην recte La Roche: sie wurden wie zwei Löwen. Düntz. al.: hi leones. Ε 559 τοίω τὼ καππεσέτην. Μ 145 ἐκ δὲ τώ. Ν 708 Χ 165 ὡς τώ post comparationes, Η 7 Λ 135 ὡς ἄρα τώ (item). 2) Λ 321 Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην —, τώ οἱ ἔσαν, cf. γ 137 δ 59. Λ 331 τὼ μέν. Λ 131 τὼ μὲν ἄρα. Λ 338 Β 833 Δ 274 Ε 610 Ζ 19 Κ 469 Λ 130 331 τὼ δέ, cf. Λ 347 Κ 376 (longo intervallo). Ν 584 Ω 609 τὼ δ' ἄρ'. Β 221 τὼ γάρ. 3) ad quos quis verba fecit. Λ 327 Ο 150 φ 222 χ 378 τὼ δέ. is qui verba fecit et is ad quem verba fecit Μ 330 Ρ 492 Ω 509 ϑ 296 τὼ δέ, Α 531 ν 439 τώ γ' ὡς βουλεύσαντε (semel τώ γε primo loco). non primo sententiae loco Λ 304 ὡς τώ γε, ε 226 ἐλθόντες δ' ἄρα τώ γε, Φ 298 τὼ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε, non primo loco Λ 136 Μ 277 Χ 90 ὡς τώ γε. 4) res ipsa potius quam structura verborum docet quo referatur Ε 568 τὼ μὲν δή Aeneas et Menelaus. Θ 115 τὼ δέ Nestor et Diomedes, cf. Ι 182 Aiax et Ulixes, sed Düntz. Ulixem et Phoenicem dicit, 192 Κ 272 Ulixes et Diomedes Λ 542 Nestor et Machaon, Π 476 Sarpedon et Patroclus, interpositis multis quae sunt de duobus equis, Ψ 685 Epeus et Euryalus, ϑ 360 Mars et Venus, ψ 300 Ulixes et Penelope, ω 101 Agamemnon et Achilles Ι 196 τώ. Ο 544 τὼ μὲν Meges et Menelaus, cf. Κ 354. Φ 426 τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω Mars et Diana. non

primo loco sententiae Π 326 ως τὼ μέν Atymnius et Maris, cf. γ 148 Atridae. Δ 536 ὣς τώ γε Pirous et Diores. 5) in sententia secundaria ϑ 223 ὄψεσϑ' ἵνα τώ γε. Animalia: equi E 224 τώ, E 366 768 Θ 45 K 530 Λ 281 519 X 400 γ 484 494 ο 192 h. Cer. 379 τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσϑην, Λ 129 N 385 Π 470 475 P 432 457 Ψ 284 506 τὼ δέ. leones: E 556 τὼ μὲν αρ', Σ 582 τὼ μέν. boves: N 706 τὼ μέν τε. aquilae: β 148 τὼ δέ. Non primo loco, equi: P 441 μυρομένω δ' ἄρα τώ γε, Ψ 283 τὸν τώ γ' et in sententia secundaria, equi: E 233 μὴ τὼ μέν. Res. Ξ 406 τώ i. e. τελαμῶνε. Est τώ plerumque primo loco sententiae, τώ γε vero bis tantum. Utrumque longe rarius in Odyssea quam in Iliade. Carent utroque Y α υ.

F) Acc. sg. masc. τόν. solet esse primo sententiae loco. Homines. a) per asyndeton, quando proxime accedit ad relativum, atque differt non forma vel structura, sed eo quod nova narrantur, non quae iam antea fuerant describuntur. α) iuxta nomen. N 434 ἀνὴρ ὥριστος ἐνὶ Τροίῃ - | τόν, cf. Ξ 493 O 26 Σ 82 ζ 207 310. ξ 175 τὸν ἐπεὶ ϑρέψαν. non est causa cur pronomine repetatur nomen: Π 465 Θρασύμηλον, ὃς - ἦεν, τὸν βάλε, cf. P 309 617. Λ 145 Ἱππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ - ἐξενάριξεν. Ξ 41 Νέστωρ - | τὸν καὶ φωνήσας προσέφη, cf. Y 234, π 460 ρ 74. β) a nomine remotum: A 406 Αἰγαίωνα - τὸν καὶ ὑπέδδεισαν, cf. Θ 285 Π 858 X 364 Ψ 438 Ω 485 h. Ap. 463 525. Z 517 K 36 Λ 605 γ 13 - | τὸν - προσέειπε, cf. H 142 K 157 N 671 Π 289 606 Y 413 486 Ψ 283 ε 112 ο 97 ρ 249 ω 23 h. Merc. 89 189. γ) eorum qui iam nominati sunt unum eximit pronomen τόν, principem potissimum, sed quem dicat res ipsa potius quam verborum structura docet: E 275 τὸν - προσέειπε Diomedem non Sthenelum qui cum Diomede dictus erat. E 632 Y 177 Φ 149 X 249 οἳ δέ - | τὸν καὶ πρὸς - ἔειπεν (πρότερος προσέειπε) eorum unum, Sarpedonem, s. Aeneam s. Asteropaeum s. Nestorem, alter alloquitur, similiter Z 122 N 306 Ω 634. h. Ven. 56 209 τὸν δὴ ἔπειτα. b) τὸν δέ. α) iuxta nomen, B 18 Ἀγαμέμνονα, τὸν δ' ἐκίχανεν, cf. Γ 38 Δ 200 E 905 Z 63 343 K 74 150 Λ 95 599 645 N 215 248 396 459 467 533 602 O 65 578 694 P 116 Σ 372 Y 408 Φ 141 X 25 β 19 238 δ 3 (δαινύντα) 556 ξ 178 327 ο 110 529 555 τ 87 296 ω 460 h. XIX 40. δ 387 τὸν δέ τε. adduntur ptc. sim. K 339 τὸν δὲ προσιόντα, cf. Λ 259 N 459 Π 863 P 346 352 Σ 59 440 Φ 181 X 463 α 13 δ 680 ξ 180 ο 40 257 ρ 328 τ 257 h. Merc. 87 354. Θ 324 τὸν δ' αὖ. Ξ 423 π 370 τὸν δ' ἄρ'. β) a nomine remotum, B 701 τοῦ ἄλοχος ἐλέλειπτο —· τὸν δέ, cf. Δ 526 E 82 95 166 565 596 659 H 214 I 186 574 K 139 476 Λ 345 814 M 400 N 31 580 Ξ 519 O 12 440 Π 5 316 333 383 543 744 805 866 P 293 682 Σ 3 448 Y 290 386 443 471 476 Φ 120 159 470 X 37 376 496 Ψ 534 Ω 23 170 649 α 36 δ 509 534 ε 282 330 435 452 κ 60 263 ο 171 π 166 ρ 31 238 575 σ 88 321 χ 15 194 500 ω 243 347 h. Ap. 9 Merc. 434 VII 13. interponitur aliud nomen ad quod τὸν non referri res ipsa docet, non verborum structura, Γ 380 ὃ (Diomedes) ἐπόρουσε —· τὸν δέ (Aeneam), cf. Δ 527 Z 321 Θ 278 Ω 702 (τὸν δ' ἄρ') ω 156, Π 191 v. s. G c β. ante coniunctionem, Γ 21 30 Λ 248 575 581 P 198 Φ 49 ο 59 ω 232 h. Merc. 235 τὸν δ' ὡς, cf. ϑ 454. h. Ven. 225 τὸν δ' ἤτοι εἵως μέν. praepositio postponitur Θ 261 P 258 λ 572 601 τὸν δὲ μετ'. β 13 δ 524 ε 111 134 151 319 η 39 ξ 5 ρ 64 τ 278 τὸν δ' ἄρα. ο 546 τὸν δέ τε (hunc?). Δ 403 (τόν δέ quo refertur alterum) τόν δέ, cf. Δ 461 463 503 Z 11 325 H 272. γ) ei qui modo verba fecit respondetur; A 84 130 285 B 369 Δ 188 Z 520 H 283 Θ 292 I 307 606 643 K 34 42 382 423 554 Λ 316 607 N 76 T 145 154 198 215 Y 19 Φ 222 Ψ 93 δ 168 203 η 207 302 ϑ 152 412 ι 1 λ 354 377 μ 384 ν 139 153 ξ 55 165 191 360 390 401 442 507 ο 380 π 60 135 201 308 464 ρ 16 192 272 311 353 380 σ 124 365 τ 41 υ 168 226 χ 105 170 ψ 129 ω 302 350 356 406 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος (-μένη) προσέφη (-έφης -φώνεε) cf. Δ 183 356 E 286 H 454 K 400 Λ 384 M 230 O 246 Π 20 48 843 P 18 T 106 419 Y 430 X 14 260 337 355 Ψ 482 Ω 55 α 252 δ 30 332 σ 25 χ 371 ω 516 h. Merc. 281 463. A 148 Δ 349 411 E 251 888 K 446 Ξ 82 P 169 Σ 284 T 404 X 344 Ω 559 ϑ 165 ο 325 ρ 453 σ 14 χ 60 320 τὸν δ' ἄρ' - προσέφη, cf. A 292. A 206 Γ 58 E 229 179 Z 332 H 33 233 287 I 114 676 K 119 168 248 412 Λ 837 N 774 Ξ 64 263 O 253 Σ 94 183 196 T 184 Y 103 Φ 461 511 X 177 238 Ω 378 389 410 432 668 α 178 221 γ 25 229 356 η 27 ϑ 349 354 ν 236 361 ξ 148 ο 271 351 389 434 508 π 36 90 225 258 266 ρ 162 247 528 560 585 τ 21 308 349 491 559 588 υ 44 134 235 365 φ 199 311 330 χ 135 419 485 ψ 104 173 285 h. Merc. 333 τὸν δ' αὖτε προσέειπε, cf. Δ 265 E 217 647 Z 144 381 Λ 822 N 221 254 259 266 274 311 Π 619 P 474 Y 86 199 Φ 152 Ψ 586 α 383 388 399 412 β 129 177 208 309 γ 75 201 225 δ 155 290 315 593 641 ζ 186 η 298 308 ϑ 140 158 400 λ 348 362 ν 3 ο 48 86 154 265 279 485 512 535 544 π 30 68 112 146 240 262 ρ 77 392 405 445 477 598 υ 338 φ 256 χ 153 ψ 123 ω 35 105 120 191 327 375 510 h. Merc. 260. A 413 551 Γ 199 Δ 50 317 E 825 Θ 145 151 I 162 K 86 102 128 143 390 426 Λ 655 N 231 Ξ 52 103 O 200 471 Π 439 P 715 Σ 127 360 428 T 28 Y 309 Ω 372 386 405 552 659 α 44 80 314 γ 102 210 253 ϑ 338 357 ν 146 329 392 420 ξ 121 ο 67 340 π 186 ρ 280 σ 250 τ 123 ω 280 h. Ven. 107 191 τὸν δ' ἠμείβετ', cf. Γ 171 228, Ξ 300 329, Ψ 473 β 242 δ 648. Δ 401 E 689 Z 342 Θ 484 ὣς φάτο, τὸν δέ, cf. Θ 245 Π 626 P 648 T 125 Ψ 794 υ 183 h. VII 25, de quo fuit sermo Γ 181 E 106 Ψ 184, ad quem quis verba fecit P 33 591 Σ 22 Y 393 ω 315 Ξ 362. A 428 B 35 ὣς ἄρα φωνήσασ' (-ας) ἀπεβήσετο, τὸν δ' ἔλιπ', cf. K 332 O 572 Φ 201 416. c) τὸν μέν sim. α) prope nomen. E 36 Ἄρηα. τὸν μέν, cf. E 844, Θ 125 317 K 125, Σ 57 438, Ω 391 435, η 64 ξ 145. δ 414 τὸν μὲν ἐπήν. Δ 459 Z 9 τόν ῥα ρ 257 τὸν γάρ. ψ 44 τὸν γάρ ῥα. β) a nomine remotum. E 65 Φέρεκλον —· τὸν μέν, cf. E 72 I 458, Θ 332 N 421, 213 656 Λ 742 Ξ 409 446 O 29 P 700 Y 394 458 Ψ 681 Ω 719 ε 130 135 ζ 229 ι 299 λ 55 395 552 ν 267 ρ 54 τ 194 ω 271 h. Ven. 256. B 742 Δ 501 E 537 615 N 177 Ξ 465 O 433 552 Π 577 P 578 π 428 τ 401 φ 419 τόν ῥα. Σ 137 τόν ῥ' ἤ τοι μέν. E 45 48 79 578 O 405 Π 597 Φ 203 τ 414 459 τὸν μὲν ἄρ'. h. Ven. 274 278 τὸν μὲν ἐπὴν δή. H 155 τὸν δή. γ) non primo loco sententiae Δ 311 368 E 344 καὶ τὸν μέν. Δ 470 ὣς τὸν μέν. K 363 ὣς τόν. N 201 ὣς ῥα τόν. E 447 Λ 487 P 288

Φ 90 *ἤ τοι τόν*, cf. *γ* 309. *Ψ* 828 *ξ* 207 *ἀλλ' ἤ τοι τόν*. *I* 613 *οὐδέ τί σε χρὴ | τὸν φιλέειν*. *T* 52 *τ* 186 *καὶ γὰρ τόν*. *Γ* 96 *ἀλλ' ἄρα καὶ τόν*. *ϑ* 526 *ἤ μὲν τὸν ϑνήσκοντα*, cf. *Π* 789. *λ* 565 *ἤ κεν ἐγὼ τόν*. *ϱ* 188 *ἀλλὰ τόν*. *σ* 155 *πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀϑήνη*. *τ* 245 *καὶ τόν*. post praep. *Ψ* 354 *μετὰ τόν*. in sententia secundaria, *H* 81 *εἰ δέ κ' ἐγὼ τον ἕλω*, cf. *Θ* 533 *Φ* 226. *Φ* 602 *εἷος ὃ τόν*. *α* 210 *δ* 255 *η* 196 *πρίν γε τόν*. *ι* 333 *ὅτε τόν*, cf. *ν* 56. *ω* 159 *γνῶναι τὸν ἐόντα*. *ψ* 116 *οὔ πώ φησι τὸν εἶναι*. haec sub finem Iliadis frequentiora quam a principio. d) *τόν γε* primo loco *δ* 388 *τόν γ' εἴ πως*. *ϱ* 233 *τόν γ' εἰ*. non solet esse primo loco, *A* 582 *Ω* 771 *ἀλλὰ σὺ τόν γε*. *Γ* 393 *οὐδέ κε φαίης-τόν γ' ἐλϑεῖν*. *I* 584 *πολλὰ δὲ τόν γε*. *Λ* 223 *Κισσῆς τόν γε*. *N* 538 *Ξ* 432 *οἵ τόν γε - φέρον στενάχοντα*. *O* 349 *Ω* 540 *οὐδέ νυ τόν γε*. *Π* 187 *αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόν γε*, cf. *Π* 453. *Σ* 153 *αὖτις γὰρ δὴ τόν γε*. *Y* 406 *ὡς ἄρα τόν γε*. *Ω* 122 *ἔνϑ' ἄρα τόν γε*. *Ω* 411 *οὔ πω τόν γε*. *Ω* 589 *αὐτὸς τόν γε*. *Ω* 710 *πρῶται τόν γε*. *α* 195 *ἀλλά νυ*, *γ* 259 *ἀλλ' ἄρα*, *δ* 847 *τῇ*, *ε* 347 *ἀσπάσιον δ' ἄρα*, *λ* 450 *ἤ γάρ*, *ν* 271 *αὐτὰρ ἐπεὶ δή*, *ν* 407 *δήεις* *ξ* 135 *ἤ*, *χ* 328 *τῷ*, h. Cer. 166 221 *εἰ*, XIX 16 *οὐκ ἄν*. rara haec in primis libris Iliadis frequentiora in postremis et potissimum in *Ω*. Animalia, *H* 316 *τ* 421 *τόν* bovem. *I* 543 *Σ* 581 *X* 191 *ι* 446 551 *κ* 161 *ξ* 426 *ϱ* 294 319 *τ* 444 452 *τόν δέ*. *B* 318 *T* 267 *λ* 625 *ξ* 420 *τὸν μέν*. *O* 273 *τὸν μέν τε*. *Λ* 478 *αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόν γε*. *P* 65 *ἀμφὶ δὲ τόν γε*. *τ* 455 *τὸν μὲν ἄρ'*. Res, *Δ* 20 *M* 450 *ϱ* 333 h. Ap. 242 *τόν*, cf. non primo loco *Δ* 23. *Ξ* 218 *O* 530 *δ* 133 *ϑ* 189 *τόν ῥα*. *B* 396 *E* 89 *Θ* 525 *M* 447 *Ψ* 703 829 *ϑ* 579 *ι* 388 *λ* 101 *τὸν δέ*. *H* 190 *ι* 398 *τὸν μέν*, *Ψ* 748 *καὶ τόν*, cf. non primo loco *Ψ* 246. *α* 438 *καὶ τὸν μέν*. *ο* 461 *τὸν μὲν ἄρ'*. *P* 399 *οὐδέ κ' Ἀϑήνη τόν γε ἰδοῦσα*. *ι* 241 *οὐκ ἄν τόν γε*.

G) Acc. sg. fem. *τήν*, solet esse primo sententiae loco. Homines. a) per asyndeton, quando proxime accedit ad relativum atque non forma structurave differt, sed eo quod nova narrantur, non quae iam dicta sunt accuratius describuntur. *α*) iuxta nomen. *B* 690 *Βρισηίδος, τὴν - ἐξείλετο*, fit in his transitus e pron. demonstr. ad relat. quod edd. statuunt omnes commate posito, potest vero statui etiam demonstr., nam non tam Briseis describitur, quam quae aliquando facta sunt occasione oblata narrantur, cf. *Λ* 625 *α* 430 *η* 9. certe demonstr. statuendum est, non relat. quando ad nova pergitur: *T* 59 *κούρης. τὴν ὄφελε - κατακτάμεν*, cf. *β* 348. *β*) a nomine suo remotum, *Ξ* 260 *Νύξ. τὴν ἱκόμην*, cf. *H* 23 *I* 450 *η* 292. *T* 132 *Ἄτης —. τὴν στενάχεσκε*. non primo loco h. Ap. 116 *δὴ τότε τήν*. b) *τὴν δέ*. *α*) iuxta nomen. *I* 561 *νύμφης· τὴν δὲ τότε - καλέεσκον*, cf. *Σ* 382 *ε* 58 *η* 66 h. Cer. 145. *ο* 419 *τὴν δ' ἄρα*. *β*) a nomine remotum. *Γ* 125 *Ἑλένῃ —. τὴν δέ*, cf. *Z* 205 *Φ* 507 *X* 466 *γ* 272 *δ* 716 *μ* 114 (in sententia secundaria) *ν* 226 *σ* 199 *τ* 471 *χ* 207 *ψ* 222 h. Cer. 30 90 105 190 459 VI 5. *Φ* 418 *τὴν δ' ὡς οὖν*. *λ* 260 266 305 *τὴν δὲ μετ'*. multis interpositis reditur ad eam de qua potissimum est sermo, *A* (20 *παῖδα*) 29 *τὴν δέ*, cf. *α* 113. *γ*) respondetur ei quae modo verba fecit. *A* 511 *Φ* 478 h. Cer. 74 *ὡς φάτο, τὴν δέ*, cf. h. Ap. 370 de serpente. *A* 544 *E* 375 381 *Z* 263 359 *Ξ* 193 *O* 92 *Σ* 181 393 462 *Y* 132 *Ω* 89 *δ* 711 808 *ψ* 69 80 *τὴν δ' ἠμείβετ'*, cf. h. Merc. 162 Cer. 59. *Γ* 203 *α* 213 230 306 345 *β* 371 *γ* 21 239 *ο* 179 *π* 434 *ϱ* 45 107 *σ* 226 *τ* 26 *φ* 320 343 h. Cer. 405 *τὴν δ' αὖτ'* (*αὖ*) - *ἀντίον ηὔδα*. *Z* 440 *H* 37 *Θ* 357 *Ξ* 211 *O* 205 *P* 560 *X* 232 *Ω* 217 *δ* 696 742 830 *ε* 145 *ο* 430 *ϱ* 498 *σ* 177 *ψ* 10 25 39 58 h. Cer. 224 *τὴν δ' αὖτε προσέειπε(ν)*, cf. *Γ* 437 *ϱ* 495 *σ* 169 *τ* 405. *A* 215 560 *E* 764 814 *Θ* 469 *Ξ* 242 312 341 *Σ* 187 *X* 182 *Ω* 64 138 299 *α* 63 *δ* 147 265 824 835 *ε* 21 214 *η* 240 *ϑ* 463 *ν* 311 382 416 *ϱ* 512 579 *τ* 164 220 261 335 382 499 554 582 *υ* 36 *χ* 430 490 *ψ* 263 *ω* 477 *τὴν δ' ἀπαμειβόμενος* (-*ον*) *προσέφη* (-*φώνεε* -*έφης*). *A* 364 517 *Δ* 30 *Θ* 38 208 *O* 184 *Σ* 78 97 *σ* 284 *τὴν δὲ προσέφη*, cf. *Ξ* 197 *Γ* 413 *υ* 337 *τ* 70. c) *τὴν μέν* sim. *α*) iuxta nomen. *E* 893 *Ἥρης. τὴν μέν*. *β*) a nomine remotum. *A* 182 *Χρυσηίδα -, τὴν μὲν πέμψω*, cf. *A* 389 440 *Γ* 383 *Σ* 389 *δ* 5 *λ* 87 *ω* 504. *E* 353 *Σ* 148 *τὴν μὲν ἄρ'*. *Z* 300 *τὴν γάρ*. *δ* 8 *τὴν ἄρ*. *Π* 189 *τὴν μέν, τὸν δέ* sie, ihn, non: hanc, illam. *A* 389 *τὴν μέν* Chryseida, quae *A* 372 significata est, sed semper obversatur Achillis animo. opponitur *A* 391 *τὴν δέ* sed non est: alteram, alteram. *γ*) non primo loco, *Σ* 468 *ὡς εἰπὼν τὴν μέν*. *I* 322 *ὡς καὶ ἐγὼ τήν*. *ο* 480 *καὶ τὴν μέν*. d) *τήν γε* hanc certe, sie gewiss. primo loco: *E* 132 821 *τήν γ' οὐτάμεν*. non primo loco: *β* 109 *ω* 145 *καὶ τήν γ'*. *χ* 212 *πρῶτος τήν γ'*. *χ* 431 *μή πω τήν γ'*. Animalia. *K* 294 *Ψ* 296 300 *γ* 384 *τήν* *B* 316 *Ψ* 553 h. Ap. 370 371 *τὴν δέ*. *Z* 183 *καὶ τὴν μέν*. Res. *B* 813 (rel.?) *I* 188 *Λ* 713 *N* 548 *O* 230 *Ψ* 616 *Ω* 345 *ε* 49 *η* 374 *τ* 467 *ψ* 75 *τήν* *A* 367 435 *B* 183 *Ξ* 168 *P* 595 *γ* 11 *ε* 327 475 *ι* 485 542 *κ* 507 *λ* 10 639 *μ* 152 421 *ο* 497 *π* 357 *χ* 129 h. XXXIII 11 *τὴν δέ*. *Γ* 377 *ε* 486 *η* 275 *τὴν μέν*. *Δ* 485 *τὴν μέν τε*. *τ* 440 *τὴν μὲν ἄρ'*. *K* 266 *τήν ῥα*. *M* 298 *N* 406 *O* 311 *τὴν ἄρ'*. *ε* 276 *τὴν γὰρ δή*. non primo loco *Y* 191 *αὐτὰρ ἐγὼ τὴν πέρσα*. *Z* 473 *Y* 324 *ζ* 75 *καὶ τὴν μέν*. *Π* 124 *ὡς τὴν μέν*. *ε* 330 *ὡς τήν*. *δ* 785 *ϑ* 55 *ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ'*. *ε* 248 *γομφοισιν δ' ἄρα τήν γε*. *ε* 261 *μόχλοισιν δ' ἄρα τήν γε*. *μ* 71 *καὶ νύ κε τήν*. *μ* 244 *ἡμεῖς μὲν πρὸς τήν*.

H) Acc. pl. masc. *τούς*, solet esse primo sententiae loco. Homines. a) per asyndeton *α*) iuxta nomen. *K* 302 *μέδοντες· τοὺς ὅ γε συγκαλέσας*, cf. *N* 94 *Π* 697 *P* 219 *Φ* 29. *β*) a nomine remotum *N* 88 *Τρῶας —. τοὺς οἵ γ' εἰσορόωντες*, cf. *Ξ* 205 304 *P* 533 *Φ* 237 *ν* 274, *I* 167 (v. s. B A a) *H* 129 *Ἀργείων —. τοὺς νῦν εἰ - πάντας ἀκοῦσαι*. non est cur repetatur *Ψ* 182 *Τρώων υἷέας, τοὺς ἐσϑίει*. b) *τοὺς δέ*. *α*) *M* 331 *βήτην ἄγοντε. τοὺς δὲ ἰδών*, cf. *N* 194 480 h. VII 8. *β*) *B* 474 *Ἀχαιοί. τοὺς δὲ διεκόσμεον*, cf. *Γ* 207 243 *Δ* 255 336 *E* 241 590 *H* 479 *Θ* 350 *K* 179 *N* 761 *Ξ* 379, 506 *ι* 407 (ad quos verba facta sunt), *O* 595 (Troianos etsi Graeci ultimi nominati sunt) *Π* 431 *T* 377 *Ω* 477 *ι* 291 467 *μ* 243 *ξ* 272 *ο* 133 482 *π* 297 *ϱ* 215 441 *χ* 383 *ω* 493. *δ* 49 *λ* 34 *ϱ* 88 *τοὺς δ' ἐπεί*. *ο* 147 *τοὺς δὲ μετ'*. h. Ap. 474 *τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος*, cf. ib. 531. *E* 711 *H* 17 *τοὺς δ' ὡς οὖν*. *Π* 96 *τοὺς δέ τε*. *Ω* 612 *χ* 34 *τοὺς δ' ἄρα*, cf. *χ* 42 *ω* 450 533 (ad quos verba facta sunt), *ψ* 371. — c) *τοὺς μέν* sim. *α*) *Ω* 605 *υἱέες, τοὺς μέν* (ad *Γ* B b?), cf. *Ω* 260. *Δ* 304 *τοὺς ἄρ'* (*ἡγεμόνας*, v. s. I ab init. II A

ab init. β) Δ 301 ἱππεῦσιν —. τοὺς γάρ. Ε 148 Λ 148 323 333 426 Ν 2 ι 98 τοὺς μέν. Ι 670 τοὺς μὲν ἄρα. Π 28 τοὺς μέν τε. γ) in sententia secundaria, Α 191 ἤ - τοὺς μὲν ἀναστήσειεν. Β 744 τοὺς δέ. Μ 67 εἰ μὲν γὰρ τούς. Μ 195 Ο 343 κ 125 ὄφρ' οἳ τούς. non in introitu sententiae Β 476 Ε 163 Λ 177 κ 218 ὣς τούς. Δ 283 Λ 99 καὶ τοὺς μέν. Δ 292 364 ρ 254 ὣς εἰπὼν τοὺς μέν. Μ 424 ὣς ἄρα τούς. Ν 83 τόφρα δὲ τούς. κ 284 ἤ τούς. λ 250 σὺ δὲ τούς. π 475 καί σφεας ὠίσθην τοὺς ἔμμεναι. φ 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τούς. — d) τούς γε. Τ 340 μυρομένους δ' ἄρα τούς γε. Π 94 μάλα τούς γε. Animalia: Ε 589 Λ 701 τοὺς δέ, cf. Π 263 (ante εἰ). θ 61 ι 427 τούς. Λ 341 τοὺς μὲν γάρ. Ο 455 τοὺς μέν. ξ 17 τοὺς γάρ. Β 314 ἔνθ' ὅ γε τούς. Γ 293 Δ 227 Θ 434 δ 40 υ 164 καὶ τοὺς μέν. υ 187 πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε. Res.: ε 478 τοὺς μὲν ἄρ'.

I) Acc. pl. fem. τάς. Homines: χ 422 τοί εἰσιν γυναῖκες· τὰς μέν τ' ἔργα διδάξαμεν, edd. commate posito pron. rel. statuunt, quod non solet cum μέν s. μέν τε coniungi. Ι 131 273 τὰς μέν. μ 182 τὰς δέ. h. Merc. 564 τάς. μ 55 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τάς γε, cf μ 197. Animalia. Β 766, λ 110 μ 137 (εἰ μέν), φ 31 τάς. Ψ 377 (μετ') λ 291 μ 356 υ 213 τὰς δέ. μ 134 ξ 411 τὰς μὲν αρα, χ 300 τὰς μέν τε. Ψ 462 ἤ τοι γὰρ τάς. ζ 89 υ 176 h. Merc. 106 καὶ τὰς μέν. χ 305 οἳ δέ τε τάς. h. Merc. 356 αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μέν. Res. Δ 53 Μ 261 τάς. Σ 469 ι 78 λ 592 ξ 256 σ 44 h. Ven. 268 τὰς δέ. Ξ 31 τὰς γάρ. Ψ 120 τὰς μέν. γ 291 ἔνθα διατμήξας τὰς μέν. μ 61 Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε.

K) Gen. sg. masc. et, quando ad subst. refertur, neutr. τοῦ (masc. et neutr. promiscue, 127 Il., 91 Od., 10 hy.) et τοῖο (21, 4, 1). Homines. a) per asyndeton quando proxime accedit ad relativum. α) iuxta nomen. Τ 365 Ἀχιλλεύς. τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν. Ω 501 Ἕκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω. β) Η 150 Ἐρευθαλίωνι —. τοῦ ὅ γε τεύχε' ἔχων προκαλίζετο, cf. Ν 662 Ο 641 Υ 221 α 31 55 β 24 δ 189 π 431 σ 128 ω 425. κ 5 Αἴολος —. τοῦ καὶ παῖδες. b) τοῦ δέ α) iuxta nomen. Α 43 457 Ε 121 Π 249 527 Ψ 771 Ω 314 γ 385 ζ 328 ι 536 υ 102 ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε, cf. Α 357. Δ 489 Αἴας. τοῦ δὲ ἀκόντισεν, cf. Ε 18 Ν 660 Ο 68 Π 480 Χ 387 ζ 197. Α 396 Φ 114 τ 89 χ 354 361 ω 345 ὣς φάτο· τοῦ δέ. Α 380 ὤχετο· τοῖο δὲ ἤκουσεν, cf. Ω 18 h. Merc. 297. Ψ 497 Μενελάου. τοῖο δέ. β) a nomine remotum: Β 700 Πρωτεσίλαος —. τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, cf. Δ 494 Ε 292 296 563 Θ 118, 123 315, Ι 595 Κ 458 Λ 393 Ν 516 Ξ 467 Ο 125 166 535 Π 321 793 Ρ 298 Φ 88 302 Χ 332 401 α 168 328 δ 76 505 820 ξ 133 ο 248 ρ 520 (in sententia secundaria?) υ 9 χ 475 ω 318 (opponitur τόν δέ) h. Cer. 284 290. Λ 261 Π 505 Χ 333 Ψ 385 h. Ap. 184 τοῖο δέ. ρ 492 τοῦ δ' ὡς οὖν. h. Ven. 230 237 τοῦ δ' ἤτοι. c) τοῦ μέν, τοῖο μέν sim. α) prope nomen. Η 121 ὃ δ' ἐπείθετο. τοῦ μὲν ἔπειτα ἀπ' ὤμων ἕλοντο. Ρ 609 τοῦ μέν ῥα. Β 118 Ι 25 λύσει· τοῦ γὰρ κράτος, cf. α 359 λ 353 φ 353, γ 44 (καί) ι 519 τ 276. Ξ 460 Τελαμωνιάδη· τοῦ γάρ. Μ 332 Μενεσθεύς· τοῦ γὰρ δή. Υ 77 Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα. Κ 435 Ῥῆσος, παῖς Ἠιονῆος τοῦ δή, cf. Δ 97 Φ 458. Ζ 398 Ἠετίων - ἀνάσσων· τοῦ περ δὴ θυγάτηρ. β) a nomine remotum. Δ 491 (τοῦ δέ —.) τοῦ μέν ἅμαρτε, cf. Ο 430 ζ 13. ο 256 τοῦ μὲν ἄρ'. Ω 396 Ἀχιλλεύς —. τοῦ γάρ, cf. ξ 317 σ 421. Κ 57 τοῖο γάρ. Ρ 204 δ 819 τοῦ δή, cf. ι 264 (relat.?). Λ 126 Ἀντιμάχοιο —, τοῦ περ δὴ δύο παῖδε, cf. Μ 256 Ο 707. d) non sunt primo loco α) τοῦ γε. Ε 301 Ρ 8 ὅς τις τοῦ γ' ἀντίον ἔλθοι. Κ 457 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε. Ο 139 ἤδη γάρ τις τοῦ γε. Υ 99 καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ'. h. Cer. 265 ὤρῃσιν δ' ἄρα τοῦ γε. β) Θ 119 302 Φ 171 καὶ τοῦ μέν ῥ'. Ο 521 καὶ τοῦ μέν. β 17 καὶ γὰρ τοῦ. Ν 245 Χ 32 ε 434 ι 387 394 ὣς τοῦ. υ 16 ὥς ῥα τοῦ. Δ 28 Ζ 283 Πριάμῳ - τοῖό τε παισίν. Ι 79 Ψ 738 ο 220 χ 178 ψ 141 h. Ap. 502 οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον. Ζ 206 καὶ ἐκ τοῦ, cf. Ι 301 378 Κ 224 Ρ 277 α 215. Ι 587 β 23 ἀλλ' οὐδ' ὥς. h. Ven. 38 καί τε τοῦ. Animalia: Δ 109 ι 433 τοῦ. Μ 45 Ρ 111 τοῦ δέ. Ε 139 τοῦ μέν τε. Ω 319 τόσσ' ἄρα τοῦ. Φ 255 ὕπαιθα δὲ τοῖο. Res: γ 393 ι 212 h. Cer. 12 τοῦ. Δ 214 Ε 729 h. Ap. 441 τοῦ δέ. Λ 24 τοῦ δ' ἤ τοι. Δ 77 Ν 733 τοῦ δέ τε. Φ 260 Ψ 519 τοῦ μέν τε. ψ 199 ἐκ δὲ τοῦ. γ 334 τοῖο. Φ 365 ὣς τοῦ. Π 587 ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.

L) Dat. sg. masc. τῷ. Homines a) per asyndeton, α) iuxta nomen. Ι 369 Ἀτρείδης. τῷ πάντ' ἀγορευέμεν. β) a nomine remotum. Β 22 Νέστορι —· τῷ μιν ἐεισάμενος cf. Β 795 Δ 229 Π 241 720 Ρ 326 585 Υ 82 δ 249 κ 494 (καί) ξ 298 ρ 258. b) τῷ δέ α) Β 244 Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο, cf. Β 553 602 Ε 603 Ζ 156 Η 2 (ἅμα) 163 (ἐπί) Θ 443 Λ 447 Ν 299 Σ 70 Υ 371, Ψ 290 356 (ἐπί), β 146 ν 64 ρ 334. is qui verba fecit Φ 284 ὣς φάτο, τῷ δέ, cf. υ 23 φ 96 (ἄρα). α 428 δ 107 ε 491 θ 18 τῷ δ' ἄρ'. Ψ 335 τῷ δ' ἄρ' ἐπ'. β) Β 250 Νέστωρ —. τῷ δ' ἤδη - ἐφθίαθ', cf. Β 534 542 545 556 630 637 644 710 737 759 (ἅμα), Β 643 Γ 79 Δ 10, Ε 101 283 347 Θ 160 (ἐπί), Ε 401 900 Ζ 160 Θ 258 440 (καί) Ι 209 598 Κ 35 Λ 428 Ν 368 Ξ 164 (in sententia secundaria) Ξ 449 478 Ο 520 Π 148 (καί) 250 Σ 278 (longo intervallo) Τ 386 Υ 330 Φ 144 Ψ 188 Ω 473 676 α 320 γ 403 λ 279 π 42 τ 192 φ 34 h. Ven. 198 283. δ 654 τῷ δ' αὐτῷ, ipsi. Β 222-Ζ 187 Ι 664 Ξ 492 Φ 39 Ψ 293 θ 65 λ 241 τῷ δ' ἄρα, cf. Ψ 401 514 (ἐπ'). Δ 277 τῷ δέ τε. non is ad quem quis verba fecit: π 448 ὣς φάτο, τῷ δέ. ad quem quis verba fecit: Δ 104, 208 Ζ 51 Λ 804 Ν 468 (ἄρα), Κ 482 δ 113 (ἄρα) ψ 231 ὣς φάτο —· τῷ δέ, cf. Ν 384 Ω 507 (ἄρα) η 343. Ω 209 τῷ δέ Hectori quem Hecuba non iam nominaverat, sed animo semper agitarat. τ 409 τῷ δέ i. e. (404) παιδί, ei, non: huicce, cf. ζ 53. h. Ap. 10 τῷ δ' ἄρα. c) τῷ μέν sim. α) Α 55 Ἀχιλλεύς. τῷ γάρ, cf. Ρ 566 τ 397. Ξ 464 Ἀρχέλοχος τῷ γάρ ῥα, cf. θ 44. β) Δ 197 207 Ζ 138 Τ 30 Ψ 807 τῷ μέν. Λ 508 τῷ ῥα, cf. Ε 676 (La Roche et paraphr.) τ 462 τῷ μέν ῥα. valde singulariter h. XXX 8 τῷ τε Baum. ed., ad defendendum iis usus quae Herm. h. Cer. 488 dixit, Par. B. δέ habet. d) non sunt primo loco α) τῷ γε. Β 577 745 817 822 Μ 99 Ω 573 β 11 κ 208 ο 100 ρ 62 υ 145 ἅμα τῷ γε. β 12 ρ 63 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε. β) Θ 365 αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς | τῷ. Ι 666 πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ. Λ 698 καὶ γὰρ τῷ. Ο 525 τόφρα δὲ τῷ. Χ 127 οὔ πως ἔστιν τῷ ὀαριζέμεναι. Ω 538 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ. Ρ 615 καὶ τῷ μέν. Υ 321 αὐτίκα τῷ μέν. δ 162 ἐμὲ προέηκε τῷ

ἅμα ἕπεσθαι. ε 262 ϑ 417 καὶ τῷ (Düntzer: da) cf. ν 79. ζ 235 ὣς ἄρα τῷ. ϑ 107 ἦρχε δὲ τῷ. κ 16 καὶ μὲν ἐγὼ τῷ. ν 33 ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ. ρ 122 αὐτὰρ ἐγὼ τῷ. ψ 162 ὣς μὲν τῷ. ψ 337 ἀλλὰ τῷ. in sententia secundaria: Λ 799 αἴ κέ σε τῷ. Ο 464 ὃς νευρὴν - | ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι. Ο 539 εἷος ὁ τῷ. Π 701 εἰ μὴ ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων. τ 367 ὅσσα σὺ τῷ. γ) refertur ad pron. rel. antecedens (v. s. N a) Ι 512 ὃς δέ κ' ἀνήνηται, λίσσονται - | τῷ Ἄτην ἕπεσθαι. Υ 231 ὃς δέ κε ἐρύσῃ, ἥμισυ τῷ ἀποδάσσομαι, cf. τ 579 φ 77. μ 42 ὅς τις, τῷ δέ. τ 330 ὃς μέν, τῷ δέ. Animalia. Φ 254 ε 54 τῷ. κ 164 τῷ δέ. Ω 295 313 ὄφρά μιν - νοήσας | τῷ πίσυνος. Res. Δ 78 Ε 797 Η 266 Ξ 241 Φ 406 ζ 309 ψ 192 τῷ. Ξ 350 ζ 46 (ἐνί), μ 103 (δ' ἐν) 104 (δ' ὑπό) τῷ. μ 424 ξ 313 τῷ ῥα. ω 76 209 ἐν τῷ. μ 433 πρὸς ἐρινεὸν ἀερθεὶς | τῷ προσφὺς ἐχόμην.

M) Gen. sg. fem. τῆς. Homines. μ 86 τῆς ἤ τοι. h. Cer. 67 τῆς. h. Cer. 250 ὣς φάτο· τῆς δέ. Β 694 τῆς. Ι 571 Π 181 Φ 89 425 Χ 448 ϑ 530 h. Cer. 39 281 τῆς δέ. μ 89 τῆς ἤ τοι ad quam quis verba fecit: δ 703 758 ψ 205 ὣς φάτο· τῆς δέ. τ 204 υ 92 τῆς δ' ἄρα. non sunt primo loco: Σ 446 ἤ τοι ὁ τῆς ἀχέων. Ι 133 275 Τ 176 μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι lectum eius, Ar. Ι 133 ἢ δ. ὅ. ἔξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ τῆς νῦν ἀντὶ τοῦ ταύτης (melius αὐτῆς dixisset) παρείληπται, καὶ ἔστιν ὁ λόγος, μήποτε τῆς ταύτης εὐνῆς ἐπιβήμεναι, sch. E. ε 211 ταύτης δὲ ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. β 206 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, sch. HMQR. ὁ Ἀρίσταρχος λείπειν φησὶ τὸ ἄρθρον ἵν' ᾖ τῆς ταύτης ἀρετῆς. . . Ἀριστοφάνης δὲ ὑπώπτευε τὸν στίχον, ita Faesi Am. La Ro. (ad Ι 133) al., sed v. s. II B 2 c. ζ 247 αἳ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον. τ 208 ὣς τῆς. Animalia. Λ 175 τῆς δέ. γ 455 τῆς δ' ἐπεί. Res. Β 448 ε 429 η 123 τῆς. Ε 281 Θ 550 Λ 38 Ν 161 Π 123 Ρ 63 λ 11 ν 162 τῆς δέ. ε 370 ὣς τῆς. ν 84 ὣς ἄρα τῆς. τ 207 τηκομένης δ' ἄρα τῆς. Δ 138 διαπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.

N) Dat. sg. fem. τῇ. Homines α) Δ 558 Γ 389 Ι 336 Κ 517 τῇ. h. Ven. 29 Cer. 44 τῇ δέ. Γ 424 τῇ δ' ἄρα, cf. δ 123 σ 303 (ἅμα) quae ipsa verba fecerat: Ε 363 ὣς φάτο· τῇ δ' ἄρα. Τ 42 τῇ μέν τε. Φ 143 δ 366 τῇ γάρ ῥα. β) Ι 453 565 Π 11 ζ 24 ο 365 (ὁμοῦ) τ 55 τῇ. ad quam quis verba fecit: Γ 395 ϑ 245 ρ 150 τ 249 h. Cer. 324 ὣς φάτο. τῇ δ' (ἄρα), cf. τ 29 φ 386 χ 398. Ε 347 τῇ δ' ἐπί. Η 20 ε 199 η 61 h. Merc. 11 Ven. 222 Cer. 206 251 τῇ δέ, cf. σ 315 (παρ') h. Ven. 45 (καὶ αὐτῇ). ζ 105 τῇ δέ ϑ' ἅμα. σ 158 φ 1 h. Ap. 113 τῇ δ' ἄρα, cf. φ 61 (ἅμα). ζ 139 τ 479 τῇ γάρ. ω 5 h. XXXII 14 τῇ ῥα. γ) Non sunt primo loco: Γ 143 α 331 ζ 84 σ 208 τ 601 ἅμα τῇ γε. ψ 172 ἡ γὰρ τῇ γε. μ 35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ. ο 463 ὁ δὲ τῇ. ψ 239 ὣς ἄρα τῇ. h. Ven. 18 καὶ γὰρ τῇ. Animalia. Κ 216 τῇ μέν. Φ 495 οὐδ' ἄρα τῇ γε. h. Ap. 356 ὃς τῇ γ'. Res. α) Ι 189 Ν 480 (ὑπο) Ο 647 (ἐνί) τῇ. ϑ 127 τῇ δέ. Λ 36 τῇ δ' ἐπὶ μέν. Β 450 σὺν τῇ. Σ 491 ἐν τῇ μέν ῥα. Ξ 78 ἣν καὶ τῇ. β) τῇ, de loco: a) ibi. Φ 402 δ 847 μ 62 66 98 h. Cer. 430 τῇ (τῇ μέν, τῇ δέ), cf. Ν 52. Ε 858, 752 Θ 396, 327 Λ 149 Μ 120 Υ 272 Χ 157 Ψ 875 τῇ ῥα. Ζ 293 τῇ γάρ. ε 442 η 281 τῇ δή. non est primo loco. Ζ 393 τρὶς γὰρ τῇ γε. refertur ad antecedens relat. (v. s. L c γ et s. b) Μ 48 ὅππῃ τ' ἰθύσῃ τῇ τ' quocunque ubique. b) eo. h. Cer. 17 τῇ (rel.?) cf. Ο 46. Μ 124 Ο 360 Φ 6 Χ 326 Ψ 422 τῇ ῥα. Κ 531 Λ 520 τῇ γάρ cf. Ο 448. non est primo loco ϑ 556 ὄφρα σε τῇ. refertur ad pron. relat. antecedens (v. s. a.). Π 378 ᾗ ἴδε τῇ ῥ' ἔχε.

O) Gen. du. τοῖιν. Ν 66 τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν. σ 34 τοῖιν δὲ ξυνέηκε. non est primo loco: Λ 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα. Ψ 336 κλινθῆναι ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν equorum.

P) Gen. pl. ma. et fe. τῶν et fe. τάων (11, 10,2). Homines. a) per asyndeton α) prope nomen. Β 842 ναιετάασκον· τῶν, cf. Ε 475 Ζ 57 Η 74 329 Ι 522 Π 16 (ἀμφοτέρων), Χ 424 δ 104 π 254 (πάντων), Ψ 234, Ω 366 653, α 396 ϑ 392 ξ 105 h. Merc. 204 Cer. 87 (alii relat. putant). Ι 146 288 397 β 121 κ 352 τ 373 τάων. β) Θ 429 βροτῶν —. τῶν, cf. Λ 693 Ο 665 (ὕπερ) Σ 302 Ω 400 (μέτα) ζ 273 η 36 ο 275 (ad ἔται etsi propius est Ἀχαιῶν) φ 348, χ 257 274, h. Cer. 156 (πάντων). χ 424 h. Ven. 33 Cer. 157 τάων. b) τῶν δέ α) prope nomen Κ 295 ὣς ἔφαν, τῶν δ' ἔκλυε, cf. χ 68, Λ 594 827 Μ 278 Σ 50 (καί) 595. β) a nomine remotum: Β 459 806 Η 44 61 Κ 483 Ν 333 Ρ 733 Φ 20 Χ 494, Ω 256 494, 512 ϑ 123 ι 94 κ 393 σ 212 χ 156 298 308. h. Ap. 402 524 τῶν δέ, cf. Ι 573 (longissimo intervallo) Π 633 ubi superiora comprehenduntur universe, non vero unum subst. repetitur, Ρ 755 ubi gen. non habet unde pendeat, sed ortus est e similitudine ψαρῶν qui comparantur, pro οἳ δέ, Υ 374 Troianorum et Graecorum, etsi Graeci non dicti sunt. μ 203 τῶν δ' ἄρα, refertur ad „nos“ quod latet in ἐλείπομεν, cf. ω 534. h. Ven. 272 τῶν δέ τε nympharum. c) τῶν μέν sim. α) Β 758 ναίεσκον· τῶν μέν. Ε 543 τῶν ῥα. Κ 113 τῶν γάρ. Υ 210 τῶν δή. α 116 μνηστήρων, τῶν μὲν σκέδασιν θείη, τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι procos, ipsos quidem expelleret (καὶ ἀφελόμενος αὐτῶν) etc. non enim quam incohavit absolvit structuram, sed ad aliam transiit. plerique: horum procorum, quasi μνη. ad prius tandem pertineat, pertineret certe ad utrumque nisi structura mutata esset, v. s. I ab initio. β) Β 509 657 τῶν μέν. β 294 τάων μέν. Β 650 870 Δ 80 τῶν μὲν ἄρ'. Ν 85 τῶν ῥα. Υ 18 τῶν γάρ. Ρ 631 τῶν μὲν γὰρ πάντων. non sunt primo loco: Ζ 16 ἀλλά οἱ οὔ τις τῶν γε. Φ 611 ὅν τινα τῶν γε. δ 495 πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε. φ 205 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τῶν γε. Β 91 149 457 464 Δ 456 Κ 187 Μ 151 159 287 Π 366 635 Ρ 68 ὣς τῶν. Μ 436 Ο 413 ὣς μὲν τῶν. Β 761 τίς τ' ἂρ τῶν. Β 784 Γ 13 Ν 337 ὣς ἄρα τῶν. Ε 656 καὶ τῶν μέν. Ζ 27 κ 13 καὶ μὲν τῶν. Ν 65 ὣς ἀπὸ τῶν. μ 248 ἤδη τῶν. ο 517 ἀλλ' ἀπὸ τῶν. ρ 67 αὐτὰρ ὁ τῶν μέν. υ 51 καί κεν τῶν. in sententia secundaria: Ζ 225 ὅτε κεν τῶν, quod ad Ἄργεϊ refertur. σ 282 οὕνεκα τῶν μέν. h. Cer. 110 ἢ τῶν - ἀπασῶν. Animalia. Ε 270 Μ 238 Π 266 δ 637 h. Merc. 73 83 τῶν. Υ 223 τάων (καί). Ο 275 τῶν δέ τε canum et hominum. χ 388 τῶν μέν τε. Ψ 174 καὶ μὲν τῶν. μ 64 ἀλλά τε καὶ τῶν. Res. Ζ 293 ο 106, Μ 24 (πάντων)· λ 591 τ 564 φ 418 τῶν. Δ 46 54 Ι 330 (ἐκ πάσεων) η 117 σ 47 τάων. Π 833 τάων δέ. Δ 455 τῶν δέ τε, cf. Π 389 ubi non est plur. quo referatur, sed fit constructio ad sensum, Dü. davon, unbestimmt auf den Regen-

sturm, Fae. auf das collective λαβρότατον ὕδωρ, paraphr. ἐκ τῶν ὑδάτων, non recte La Ro. τούτων τῶν ἀνδρῶν sc. ποταμοί.

Q) Dat. pl. m. τοῖς (m. et n. promiscue 34, 28, 4) et τοῖσι(ν) (106, 117, 2). Homines. a) per asyndeton E 150 υἱέας -, τοῖς, H 324 I 93 ἐπεὶ ἔντο, τοῖς. h. Cer. 87 τοῖς. η 148 δαιτυμόνας, τοῖσιν θεοὶ δοῖεν (rel.?). b) τοῖς δέ, τοῖσιν δέ, saepe de coetu, concione, exercitu. α) δ 630 ἄριστοι. τοῖς δέ, cf. A 241 (v. l.), h. Cer. 240. ο 304 ἐπεὶ ἔντο, τοῖς δέ, cf. ο 439 σ 60, φ 274 χ 261. in introitu versus sunt: B 565 Διομήδης καὶ Σθένελος· τοῖσι δ' ἅμ' cf. B 568 652 ξ 471, H 164 165 167 Θ 262 263 265 λ 287 υ 185 χ 205 ω 502 (ἐπί), I 179 K 274 Λ 624 Ξ 347 Σ 316 545 569 (ἐν μέσσοισι) γ 415. γ 474 ο 502 ρ 100 ἐπεὶ ἔντο | τοῖσι δέ. A 58 ἐπεὶ ἐγένοντο, | τοῖσι δὲ μετέφη Wolf al. in his neutr. statuerunt: inter haec, melius: iis, ihnen, cf. H 314, T 55 ϑ 25 ω 422. sunt qui ἐν suppleant, sed est dat. idem qui σφιν ἀγορήσατο sim. K 203 πίφαυσκον. | τοῖσι δέ, cf. K 219 233 Ξ 109 (καί), ν 24. A 450 B 411 ἀνέλοντο. | τοῖσιν δέ, cf. A 571 X 167 Ω 125 445 (πᾶσιν) 690 α 146 367 423 π 345 σ 42. coetui: α 29 β 409 ρ 71 τοῖσι δέ. A 479 β 420 ο 292 π 49 τοῖσιν δέ. η 47 ὅτε δὴ ἵκοντο, | τοῖσι δέ, duobus tantum, v. s. β. non est in introitu versus Δ 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ. κ 241 ἔέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη | ἔβαλεν. Additur quid h. Ap. 252 τοῖσιν δέ τε. h. Ap. 292 τοῖσιν δ' αρ'. β) H 445 θεοί -. | τοῖσι δέ, diis non Graecis qui modo dicti sunt. B 516 680 733 τοῖς δέ ad populum non ad reges refertur. B 524 747 τοῖς δ' ἅμα ad reges refertur, cf. K 196 M 372. P 494 τοῖσι δ' ἅμα. de coetu (est τοῖς, non de concione) H 170 γ 390 σ 51 φ 130 χ 131 247 ω 442 τοῖς δέ, cf. Δ 153 (non habet subst. quo referatur, sed suppletur οἱ περὶ M.), K 241 ξ 459, et longissimo intervallo P 384. in quinto pede de exercitu aut concione, est semper τοῖσιν: A 68 101 B 76 H 354 365 β 224 τοῖσι δ' ἀνέστη | longo intervallo. A 247 τοῖσι δὲ Νέστωρ | ἀνόρουσε, et eodem versus loco satis singulariter: O 321 ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν σεῖσε, ἐπὶ δ' ἄυσε, τοῖσι δὲ θυμὸν | ἔθελξε, λάθοντο δέ. plerumque in introitu versus: B 336 τοῖσι δὲ καί, cf. de utroque exercitu Γ 96 303 455. de exercitu B 453 H 136 Λ 13 O 281 668 P 628 Σ 523 τοῖσι δέ, cf. de concione H 347 I 52 Σ 249, T 76 β 157 (καί), β 15; de coetu Ψ 566 889 γ 330 λ 342 ρ 151 369 σ 405 υ 350 φ 101 ω 442 451 τοῖσι δὲ καί, cf. Ψ 758 α 325 γ 338. δ 660 773 η 233 ϑ 59 421 ι 112 λ 335 μ 394 ν 171 π 363 394 σ 349 412 423 υ 244 270 359 φ 140 χ 69 ψ 293 ω 469 τοῖσιν δέ cf. ϑ 4 sibi et Ulixi tantum. ψ 146 τοῖσιν δὲ - περιστεναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν iis resonabat a pedibus virorum. E 420 Φ 287 Ω 103 γ 417 ε 5 κ 224 ο 166 σ 306 φ 270 χ 461 τοῖσι δέ paucis qui casu convenere, cf. Ψ 17 ϑ 121. ν 374 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε duobus, quorum alter loquitur, cf. ρ 184 τ 103 508, Naegelsb. ad A 58 ihnen beiden (v. s. c et b α). η 185 ἐπεὶ σπεῖσαν -, τοῖσιν δέ. ad quos verba facta sunt: δ 658 τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν. non sunt in introitu versus: δ 7 κατένευσεν | δωσέμεναι, τοῖσιν δέ, cf. ξ 337. ii ad quos quis verba fecit, B 142 I 173 Ψ 108 δ 183 σ 422 ὣς φάτο, τοῖσι δέ, cf. ν 16. Ψ 153 ὣς εἰπὼν - | θῆκεν, τοῖσι δὲ πᾶσιν. κ 198 550 566 μ 277 324 τ 148 ὣς ἐφάμην· τοῖσιν δέ. π 406 σ 50 290 υ 247 φ 143 269 ὣς ἔφατ' -, τοῖσιν δέ. a certa harum locutionum lege non facile recessit poëta. c) τοῖσι μέν sim. α) prope nomen, I 335 βασιλεῦσι τοῖσι μέν. B 433 γ 68 ἐπεὶ ἔντο, τοῖς ἄρα, cf. ε 202 (duobus v. s. b β) ϑ 132. K 59 τοῖσιν γάρ. β) β 163 τοῖσιν γάρ. d) non sunt primo loco: Y 405 γάνυται δέ τε τοῖς i. e. κούροις, Dü. al. neutrum rati: darüber, quod certe ferri potest. non est primo loco: Δ 120 ὣς ἄρα τοῖς. P 740 ὣς μὲν τοῖς. Ω 252 ἐννέα τοῖς. γ 490 ο 188 ὁ δὲ τοῖς. ξ 88 καὶ μὲν τοῖς. h. Cer. 477 ἐπὶ τοῖς. A 269 καὶ μὲν τοῖσιν. A 348 ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι. Γ 188 ἐγὼν μετὰ τοῖσιν. Δ 396 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν. E 395 τλῆ δ' Ἀίδης ἐν τοῖσιν. H 383 Ψ 29 α 9 υ 242 ω 225 αὐτὰρ ὁ τοῖσιν. I 533 καὶ γὰρ τοῖσι. K 62 αὖθι μένω μετὰ τοῖσι. Λ 502 Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν. N 156 Δηίφοβος δ' ἐν τοῖσι. N 689 Π 166 Σ 494 ε 3 ἐν δ' ἄρα τοῖσιν. N 829 Ω 62 χ 217 ἐν δὲ σὺ τοῖσι. P 705 ἀλλ' ὅ γε τοῖσιν μέν. P 728 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν. P 753 δύω δ' ἐν τοῖσι. Σ 556 βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι. T 6 ἡ δ' ἐν τοῖσιν. Y 36 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι. Ψ 109 μυρομένοισι δὲ τοῖσι, cf. κ 561 μ 311. γ 362 οἶος γὰρ μετὰ τοῖσιν. ι 335 πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. κ 68 ἕταροι πρὸς τοῖσί τε ὕπνος. ο 457 νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι. π 215 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσι. σ 235 τ 126 430 437 χ 318 321 μετὰ τοῖσι. in sententia secundaria, K 63 M 369 ἐπὴν εὖ τοῖς. Σ 508 ὃς μετὰ τοῖσιν. κ 115 ὃς δὴ τοῖσιν. Animalia. E 777 τοῖσιν δέ. P 459 τοῖσι δ' ἐπ'. h. Ven. 73 καὶ τοῖς. δ 339 ρ 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν. Res. Ω 231 τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.

R) Dat. pl. f. τῇς (4, 2, 0), τῇσιν (11, 8, 8), ταῖς (h. Cer. 441). Homines. Σ 419 τῇς ἐν μὲν νόος ἐστί. Σ 400 τῇσι παρ'. Z 298 ὅτε ἵκανον - | τῇσι ὤιξε. υ 67 τῇσι. δ 721 | τῇς δὲ - μετηύδα. Z 499 τῇσιν δὲ πάσῃσιν. Θ 433 Ω 723 747 h. Cer. 438 | τῇσιν δέ, cf. Ω 761 ζ 101 h. Ven. 262 264 (ἅμ') Cer. 213. h. Ap. 197 τῇσι μέν. Cer. 441 ταῖς δὲ μετ'. non est primo loco, I 639 ἄλλά τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι. Ω 732 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι. σ 311 αὐτὰρ ὁ τῇσιν. h. Ap. 200 ἐν δ' αὖ τῇσιν. Res. ο 413 τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι insulis, τ 178 τῇσιν δ' ἐνὶ urbibus, non recte Faesi Cretam intellegit. Σ 275 σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι. I 243 δῃώσειν παρὰ τῇσιν, N 2 τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσιν. φ 52 ἐν δ' ἄρα τῇσι.

S) Neutr. sg. et pl. α) refertur ad subst. h. Ap. 220 πεδίῳ· τό τοι οὐχ ἅδε. Ξ 173 (ἐλαίῳ) τοῦ - ἵκετ' ἀυτμή. B 109 Θ 496 τῷ ὅ γ' ἐρεισάμενος, cf. Δ 531 E 305 Ψ 334 χ 328. H 224 τὸ - φέρων repetitur φέρων σάκος e v. 219, cf. Naegelsb. Anm. z. Ilias exc. 14, 5. M 9 τὸ καὶ οὔ τι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν is (murus) non diuturnus fuit sed paraphr. διό et sic La Roche v. s. T 1. Ξ 411 τῶν ἓν ἀείρας, cf. A 301, Z 49 K 380 Δ 134, Ψ 551 α 339 ξ 232 ο 373 (ad ἔργον refertur p. constr. ad sensum) τ 412. υ 367 τοῖς ἔξειμι. Σ 506 τοῖσιν ἔπειτ' ἤισσον cum sceptris. A 234 τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται id certe, apud nos esset rel., vix est apud Hom. qui rem universe indicatam accuratius explicat, etsi sic obliviscitur quodam modo eius quod caput est orationis, Naegelsb. h. l. promisit se alio loco rem tractaturum, quo non tractavit, et videtur rel. statuere. Ψ 328 τὸ μὲν οὐ καταπύθεται.

Ψ 876 τὸ μὲν πάγη, cf. B 101 ι 320 321 κ 165. Γ 114 τεύχεα ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ. O 40 λέχος κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἐγὼ μάψ ὀμόσαιμι (rel.?, sed vix sic est μέν), cf. Ψ 808. E 724 τῶν ἤτοι. ν 219 τῶν μὲν ἄρ'. Σ 279 τὰ μὲν ἄρ'. λ 139 τὰ μὲν ἄρ που. N 638 τῶν περ. Π 141 T 388 ἔγχος βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος πάλλειν. ι 325 τοῦ μὲν ἀπέκοψα. ρ 533 τὰ μέν τε. K 400 τὰ μέν, cf. Π 664 Σ 131. ε 369 τὰ μὲν ἄρ τε. Π 349 τὸ δὲ πρῆσε. P 739 τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο. Σ 227 τὸ δὲ δαῖε θεά. T 376 τὸ δὲ καίεται. Y 440 τὸ δ' ἄψ ἵκετο. Φ 300 τὸ δὲ πᾶν πλῆθε. ε 175 τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ περόωσιν, cf. ι 386 φ 38 χ 280 ψ 189. T 374 (σάκος), τοῦ δὲ σέλας γένετο, cf. Ω 94. Ξ 386 τῷ δέ. E 205 τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν, cf. Θ 26 (refertur ad σείρην, θαλάσσῃ, γαίῃ et deos) 178 T 13 (δαίδαλα πάντα) β 58 356 (ἀθρόα πάντα) λ 555 ρ 457 537 φ 48 χ 256 273 h. Ap. 236 536 Cer. 456. Ξ 333 Ἴδης ἐν κορυφῇσι· τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα. E 140 τὰ δ' ἐρῆμα (q. v.) φοβεῖται. P 55 τὸ δέ τε δονέουσι. Φ 261 τὸ δέ τε κελαρύζει. π 470 τὸ γὰρ ἴδον. σ 5 h. Cer. 122 τὸ γὰρ θέτο. α 152 φ 430 τὰ γάρ τε. Ξ 175 δ 509 φ 184 τῷ ῥα. Σ 379 τά ῥα. Π 228 τό ῥα τότε λαβὼν ἐκάθηρε. Non sunt primo loco: Δ 112 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε cf. N 598 Ω 271 ι 329. H 461 τεῖχος ἀναρρήξας τὸ μὲν πᾶν καταχεῦαι, αὖτις δέ. X 374 καὶ τὸ μὲν ἠλεύατο, cf. ε 430 460. β 110 ω 146 ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε i. e. φᾶρος v. 97 non ἱστὸν v. 104 et 109, cf. τ 156. θ 409 ἄφαρ τὸ φέροιεν. Ω 235 οὐδέ νυ τοῦ περ. Ψ 329 λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν. Λ 638 ἐν τῷ ῥα. B 47 187 σὺν τῷ. κ 127 ἄορ ἐρυσσάμενος τῷ ἔκοψα, cf. κ 440. A 368 καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο. B 425 καὶ τὰ μὲν ἄρ. Δ 110 H 147 T 249 280 Ψ 243 ι 72 μ 171 ν 20 122 370 ξ 429 434 ο 131 π 232 υ 189 καὶ τὰ μέν. Z 70 ἔπειτα δὲ καὶ τά i. e. ἔναρα, cf. σ 135. I 210 καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε i. e. νῶτον ὄιος καὶ αἰγός et συὸς ῥάχιν, cf. Λ 682 (equos et pullos). ε 259 ὃ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά. λ 220 ἀλλὰ τὰ μέν τε. μ 425 ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς. cf. μ 444 (τοῖσι). ζ 301 οὐ μὲν γάρ τι ἐοικότα τοῖσι. in sententia secundaria δ 222 ὃς τὸ καταβρόξειεν. β) non refertur ad subst. sed universe ad superiora sive ad verbum. Γ 176 τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, acc. ad κλαίουσα pertinet, alii: hanc ob rem, cf. Am. Naeg. Düntz. h. l. La Ro. h. l. et h. S. 173. h. Ap. 528 τό σε φράζεσθαι ἄνωγεν, cf. υ 43 (τά). O 603 P 225 α 118 ω 241 τὰ φρονέων. A 160 τῶν οὔ τι μετατρέπῃ, cf. A 407 O 31 X 84 Ω 9 α 10 β 73 γ 101 δ 331 765, τ 413 φ 20. A 204 ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀίω, id quod dicturus est. h. Merc. 272 τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις, cf. ib. 459 308 (τὸ δέ τε). E 834 τῶν δέ. Δ 363 τὰ δὲ πάντα - θεῖεν. Z 526 τὰ δέ ἀρεσσόμεθα, cf. Ξ 125 P 515 Ψ 724 β 265 θ 570 λ 137 ψ 122 284. β 175 ε 302 ν 178 τὰ δὲ δή. B 330 Ξ 48 σ 271 τὰ δή. h. Merc. 376 τὰ δέ τε. μ 75 νεφέλη δέ μιν ἀμφιβεβήκει. τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ. i. e. τὸ ἀμφιβεβηκέναι, Ameis et Düntz., sed Aristarchus (cf. Ariston. H 221) πρὸς τὸ σημαινόμενον interpretatus ad νεφέλη rettulit, cf. σ 227. Π 472 τοῖο μὲν εὕρετο τέκμωρ. H 34 τὰ γὰρ φρονέουσα. Σ 74 τὰ μὲν δή. h. Merc. 535 τὸ γὰρ οἶδε. non sunt primo loco. Γ 41 καί κε τὸ βουλοίμην. Y 186 χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν. Ψ 559 ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω, cf. δ 644 655. Π 60 Σ 112 T 65 δ 181 ἀλλὰ τὰ μέν που, cf. Φ 51. A 318 ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο. Δ 353 I 359 αἴ κέν τοι τὰ μεμήλῃ. O 703 οἱ μὲν τὰ φρονέοντες, cf. Σ 527. Y 255 χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει. β 211 ἤδη γὰρ τὰ ἴσασι. γ 228 οὐκ ἂν ἐμοί γε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο. ο 222 ἦ τοι ὃ μὲν τὰ πονεῖτο. γ 113 ἄλλά τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά. ε 224 ρ 285 μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω. De tempore sunt. h. Cer. 440 ἐκ τοῦ. O 69 α 212 ἐκ τοῦ δέ. O 601 ἐκ γὰρ δὴ τοῖ. α 74 ἐκ τοῦ δή. A 493 Ω 31 ἐκ τοῖο, in sententia secundaria. γ) τό γε, τά γε id ipsum, id certe. H 281 τό γε δὴ καὶ ἴδμεν. π 136 ρ 193 281 τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις. non sunt primo loco: a) E 853 X 368 ο 283 καὶ τό γε i. e. ἔγχος, cf. Λ 238 (αἰχμή) Y 438. Ψ 332 ἢ τό γε i. e. ξύλον. K 460 P 620 Ω 795 θ 418 καὶ τά γε. ν 71 αἶψα τά γε. ι 109 ἀλλὰ τά γε - φύονται, πυροί etc. b) A 118 εἰ τό γ' ἄμεινον. Ω 52 οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον, cf. X 301. Λ 158 θεός που σοὶ τό γ' ἔδωκεν. B 873 οὐδέ τί οἱ τό γ' ἐπήρκεσε. Z 167 417 σεβάσσατο γὰρ τό γε, cf. π 64. Ξ 342 μήτε θεῶν τό γε - τιν' ὄψεσθαι. O 212 ἀπειλήσω τό γε (ad ἄλλο). P 408 πολλάκι γὰρ τό γ' ἐπεύθετο. Ψ 865 μέγηρε γάρ οἱ τό γε. π 302 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τό γε. φ 110 καὶ δ' αὐτοὶ τό γε ἴστε. Γ 176 ν 427 ξ 363 ο 31 523 ἀλλὰ τά γε. in sententia secundaria. Y 318 Φ 377 Ψ 161 η 167 θ 143 446 ν 159 ο 92 h. Ap. 107 Cer. 334 αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε.

T) Aliquando neutr. sg. pronominis fit adv. 1) acc. τό quod attinet ad id, propterea, cf. Krüger Di. 46, 4, 2. E 827 μήτε σύ γ' Ἄρηα τό γε δείδιθι, ρ 401 μήτέ τι μητέρ' ἐμὴν ἅζευ τό γε ubi Düntzer; ja, doch, explicat, negans esse propterea. Est certe acc. rei τό γε δείδιθι coniunctus cum acc. personae Ἄρηα, nos cum non possimus coniungere: in der Hinsicht, darum. de Ξ 342 v. s. S γ b. T 213 τό μοι οὔ τι ταῦτα μέμηλεν, paraphr. διό, cf. Ψ 547 (Dü.) θ 332 (Am.). de Γ 176 (quod sic explicant Naegelsb., Dü. Am. La Ro. paraphr. al.) v. s. S β, de M 9 (Dü. La Ro. paraphr. al.) v. s. S α, de H 239 (paraphr. La Ro.) v. s. U extr. de P 404 (paraphr. Naeg. La Ro.) et λ 363 (Am.) v. s. II D b ε. 2) dat. τῷ (ita Ven. A et veteres vo. schol. A. B 373 τὸ ι οὐκ ἔχει, E. M. 773, 20 ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς περισπᾷ, non enim dat. putabant esse cf. Lob. path. el. 2, 213 La Roche h. U. 187 h. T. 368, edidit ita La Roche, vo. τῷ, semper in introitu sententiae, saepe etiam versus. a) propterea, quae cum ita sint, hac de causa, Cram. Epim. 416, 6 σημαίνει τὸ διό. A 418 τῷ σε κακῇ αἴσῃ nunc apparet me genuisse, cf. E 209 (ῥα) τ 259 (ῥα). B 254 τῷ νῦν ἧσαι ὀνειδίζων quia deterrimus es, non enim ad proxima, sed ad superiora referuntur, est q. v. duplex recensio, cf. E 129 410 Z 224 M 315 N 230 P 154 Ω 568 β 281 θ 548 λ 441 π 121 ρ 569 τ 81 (καί), χ 251 O 138 P 227 Φ 399 τ 115 (νῦν), B 296 354 Δ 410 E (676 τῷ? ῥα v. s. L b β) 816 894 H 331 352 I 100 N 264, 356 514 669 Ξ 35 37 (quia procul aberant neque e tentoriis pugnam conspiciebant, Düntz.) O 194 P 340 θ 226 (ῥα), Z 353 P 273 Ψ 308 Ω 740 ρ 546 χ 317 416 (καί ob id ipsum), Ξ 126 O 109 741 Π 631 P 16 100 448 Σ 406 T 220 300 Y 97 Φ 190, Ω 773 Ψ 310 (τε ob id ipsum Dün. La Ro.) 591

609 *Ω* 428 *γ* 134 *η* 25 *ϑ* 233 *ι* 479 *λ* 486 *ν* 248 331 *ξ* 67 510 *π* 445 *ρ* 417 *σ* 141 265 *τ* 134 376 *υ* 308 *χ* 30 325 349 *ω* 196 h. Ap. 70 (*ῥα*). *B* 250 *τῷ οὐκ ἂν ἀγορεύοις* quae cum ita sint, i. e. cum deterrimus sis, non dices. qui enim meliores sunt, possunt reges vituperare, non deterrimus quisque. sed sch. BL. *διὰ τοῦτο εἰ μὴ τοιοῦτος εἴης*, atque ita Naegelsb. „denn wenn du dies nicht wärest, würdest du nicht" et La Roche. Ameis ironiam statuit. alii: quapropter ne dicas. *Ξ* 484 *τῷ καὶ κέ* (G. Herm. op. 4, 41 Dü. *τέ*) *τις εὔχεται* quapropter i. e. ne non fiat ultio. b) si haec ita essent s. sint, id si fieret, tum, dann, cf. Thiersch, Gr. Gr. § 334, 4. 6. solet enim praemitti votum aliquod quo si optantes potiti erunt, fiet alterum. *N* 56 *τις ποιήσειεν· τῷ κε ἐρωήσαιτε*, cf. *Φ* 432 *ϑ* 467 *ο* 181 *ρ* 244. *T* 61 *τὴν ὄφελε κατακτάμεν· τῷ κ' οὐ ὅδαξ εἷλον*, illud si factum esset, hi viverent, cf. *Φ* 281 *X* 427 *ε* 311 *σ* 402 *ω* 32, 381. *B* 373 *Δ* 290 *αἲ γὰρ εἶεν* (*γένοιτο*)· *τῷ κε ἠμύσειε*, cf. *H* 158 *Π* 723 *P* 563 *ο* 537 *ρ* 164 *τ* 310 *φ* 374. non fit votum, sed hypothesis ab eo qui sumit fieri quae optat probatque. *O* 51 *εἰ καϑίζοις, τῷ κε μεταστρέψειε*, cf. *γ* 224 *ι* 458 *λ* 502 *σ* 375 379, *χ* 78 134. non fit votum disertis verbis, sed significatur, *ξ* 369 *μιν οὔ τι δάμασσαν. τῷ κε ἐποίησαν* si illi apud Troiam interfecissent, melius erat, nam hi rogum fecissent, cf. *α* 239. fit hypothesis eorum quae fieri nequeunt, *Ψ* 527 *εἰ γένετο, τῷ κεν παρέλασσε*, cf. *γ* 258 *δ* 733 *ψ* 23 *ω* 285. *ν* 273 *οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε· τῷ κε παύσαμεν* sonst, i. e. si permisisset, finem fecissemus. in apodosi post *ἐπεί*, *ν* 5 *ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ δῶ, τῷ σ' οὔ τι ὀΐω ἀπονοστήσειν*.

U) Apud verba *εἶναι* sim. pron. dem. retro quidem spectat ad superiora, sed genere et numero conformatur ad normam nominis quod sequitur. *A* 239 *ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος*, Herod. *ἄμεινον δύο μέρη λόγου ποιεῖν*. *T* 117 *ὃ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς*. *P* 228 *ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστύς*. *ξ* 59 *ω* 255 *ἣ γὰρ δίκη ἐστίν*, cf. *τ* 168. *ω* 286 *ἣ γὰρ ϑέμις*. *α* 152 *φ* 430 *τὰ γάρ τ' ἀναϑήματα δαιτός*. Neutrum semel pro fem. *A* 228 *τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι*. *Δ* 323 *I* 422 *Π* 457 675 *ω* 296 *τὸ γὰρ γέρας ἐστί*. *I* 706 *T* 161 *τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή*. *Δ* 49 *Ω* 70 *τὸ γὰρ λάχομεν*. *X* 163 *τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεϑλον*. *ι* 370 *τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται*. *ι* 393 *τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν*. *Σ* 549 *τὸ δὴ περὶ ϑαῦμα τέτυκται*. *Π* 55 *αἰνὸν ἄχος τό μοί ἐστιν*. saepius apud adi. *A* 412 *B* 257 *Θ* 401 *Ψ* 612 *β* 187 *ρ* 229 *σ* 82 *τ* 487 *φ* 337 *τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται*, cf. *Θ* 454, *Π* 28 *ν* 381, *A* 325 563. *Δ* 168 *τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα*. sine verbo *T* 63 *Τρωσὶ τὸ κέρδιον*. *H* 239 *νωμῆσαι βῶν, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν* id s. hic scuti gerendi mos mihi est audacter pugnare, sed Ariston. *ἡ δ. ὅ. προτάξας ϑηλυκὸν οὐδέτερον ἐπήνεγκεν, τό μοί ἐστιν πρὸς τὸ σημαινόμενον ὡς μ* 74, quae mihi est, atque ita Düntz., sed paraphr. *διό μοι ὑπάρχει τλητικῶς πολεμεῖν* atque ita La Ro. Fae. al. — *B*) Pron. demonstr. absolute i. e. sine subst. positum refertur ad pron. relat. A) antecedens. a) *Z* 422 *οἳ δέ μοι κασίγνητοι ἔσαν οἳ μὲν πάντες*. *α* 220 *ὅς - τοῦ*. *B* 512 540 552 563 576 586 609 636 (*μέν*) 713 718 (*δέ*) 736 830 *οἳ δέ - τῶν* qui - eorum. *B* 601 618 627 678 685 731 740 826 837 *οἳ δέ - τῶν αὖτε* (*αὖ*). *δ* 349 *ρ* 141 *τὰ μέν - τῶν* quae - eorum. *Δ* 233 *οὕς μέν - τούς*. *τ* 565 *οἵ μέν - οἵ ῥα* qui - ii. *τ* 567 *οἳ δέ, οἵ ῥα* qui, ii. *A* 125 *τὰ μέν - τὰ* quae ea. *Ψ* 858 *ὃς δέ - ὃ* qui - is. *Ω* 500 *ὃς δέ - τόν*. *I* 512 *ὃς δέ - τῷ*, *B* 198 *ὃν δ' - τόν*. *Π* 58 *Σ* 445 *κούρην ἣν ἄρα - τήν*. *Z* 426 427 *μητέρα, ἣ - τὴν ἐπεὶ ἂρ ἤγαγε, τὴν ἀπέλυσε*. *λ* 149 *ᾧ δέ, ὃ δέ*. *Λ* 409 *ὃς δέ - τὸν δέ*. *τ* 333 *ὃς δέ - τοῦ μέν τε*. *I* 509 *ὃς μέν τε - τὸν δέ*. *Θ* 296 *ἐξ οὗ - ἐκ τοῦ δή*. *A* 548 *ὃν μέν - τόν γε*. Lange *εἰ δ' ἄγε* 15 huc rettulit, *I* 167 *τοὺς ἂν ἐπιλέξομαι, οἳ δὲ πιϑέσϑων*, quos elegero ii, sed non sunt formae *τούς* sim. relativae ante demonstrativas ut *οἵ*. b) *α*) *H* 160 *ὑμέων οἵ περ ἔασιν, οὐδ' οἳ μέματε* ne ii quidem meministis, ubi 2a persona est post tertiam. *T* 42 *οἵ περ μένεσκον οἵ τε ταμίαι ἔσαν, καὶ μὴν οἵ*, qui, et qui, ii profecto. *ψ* 57 *οἵ περ ἔρεζον μνηστῆρες, τούς*. *Δ* 237 *οἵ περ, τῶν ἤ τοι αὐτῶν*, eorum ipsorum. h. Cer. 87 *τοῖς μεταναιετάει τῶν*. *β*) post relat. indefin. *B* 189 *ὅν τινα μὲν βασιλῆα κιχείη, τὸν δέ*, cf. *K* 490 *O* 745. *λ* 148 *ὅν τινα μέν, ὃ δέ*. *Z* 273 *πέπλον ὅς τις ἔστιν, τόν*. *Δ* 241 *οὕς τινας, τούς*. *η* 212 *οὕς τινας, τοῖσιν*. *Γ* 322 *ὁππότερος, τόν*. *τ* 133 *ὅσσοι ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, οἵ τε ἀμφινέμονται, οἳ μνῶνται* quicunque et qui, ii.

B) pron. relat. post demonstr. quod ita a natura sua quasi recedit, cum soleat ad antecedentia referri, sic vero ad sequentia spectet. est pron. demonstr. sine nomine aut post nomen. a) *Δ* 686 *τοὺς οἷσι*, cf. *λ* 122 *ψ* 269. *β* 116 *τά, ἅ*. *Σ* 508 *λ* 289 *τῷ, ὅς*. *A* 272 *B* 841 *ρ* 383 *τῶν οἵ*. *Z* 230 *τάων ἅς*. *β* 119 *τ* 345 *τάων αἵ*. *H* 186 *I* 615 *T* 109 228 326 *τὸν ὅς*. *ω* 84 *τοῖς οἵ, καὶ οἵ*. *ζ* 28 *τοῖσι οἵ*. *χ* 48 *ὁ, ὅς* v. s. II A, cf. h. XXX 7. *κ* 74 *ἄνδρα τόν, ὅς*. *Ψ* 348 573 *τούς, οἵ*. rarius eadem forma redit: *ξ* 227 *τά, τά* ea quae. *Λ* 467 *τῷ ἰκέλη ὡς εἰ* ita quasi, cf. *X* 410 (*δέ*). *I* 106 *ἐξέτι τοῦ ὅτε*. *δ* 821 *τῶν ἐνὶ δήμῳ ἵνα*. *β*) est relat. indef. *ϑ* 161 *τῷ ὅς τε*, cf. *Ω* 758. *Z* 332 *τάων αἵ τε*. *η* 313 *τά, ἅ τε*. h. XXV 4 *ὅ, ὅν τινα*. *σ* 289 *τῷ Ἀχαιῶν ὅς τις*. *β* 114 *τῷ ὅτεῳ τε*. *E* 301 *P* 8 *τὸν ὅς τις*. *Ω* 167 *τῶν οἳ δή*. *χ* 463 *τάων αἳ δή*. *P* 172 *τῶν ὅσσοι*. *K* 414 *τοῖσιν ὅσοι*. *A* 554 *Y* 127 *τὰ ἅσσα*. *B* 681 *τοὺς ὅσσοι*. *π* 288 *τ* 7 *τοῖσιν οἷα*. *Σ* 591 *τῷ, οἷον*. *B* 805 *τοῖσι οἷσί περ*. *Δ* 524 *ὃ ὅς περ* v. s. II A. *O* 46 *τῇ ᾗ δή* eo quo. *Σ* 4 *τά, ἃ δή*. *B* 36 38 *τά, ἅ ῥα*. b) *Ω* 30 *τὴν δέ, ἥ*. *ι* 334 *οἳ δέ, τούς*. *τ* 322 *τῷ δέ, ὅς*. *Y* 123 *ρ* 171 *οἳ δέ, οἵ*. *Ξ* 416 *τὸν δέ, ὅς*. *Ψ* 460 *αἳ δέ, αἵ* eae quae. *Π* 451 *τοῦ δέ, τοῦ*. *N* 52 *τῇ δὲ δή ᾗ ῥα* ibi ubi. c) *N* 257 *τό νυ γάρ, ὅ*. *T* 203 *οἳ μέν, οὕς*, melius ad *Γ* A c. *β*) *O* 448 *τῇ γάρ, ᾗ ῥα* eo ubi. *Δ* 361 *τὰ γάρ, ἅ τε*. *Φ* 441 *τῶν περ ὅσσα*. *ε* 188 *τὰ μέν, ἅσσα*. *Λ* 825 *Π* 23 *οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι*. — *Γ*) Pron. demonstr., sine nomine positum, bis aut saepius repetitum efficit partitionem, *ὃ μέν, ὃ δέ* alius alius. Multa in his sunt quae partitionem efficere posse videantur sed non efficiant ut *O* 372 *ὃ μὲν ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόϑυνεν*, vel *ν* 113 *οἵ γ' εἰσέλασαν, ἣ μὲν* (navis) *ἐπέκελσεν*, vel *N* 578 *ἣ μὲν πέσε* (galea), *τὸν δὲ νὺξ ἐκάλυψε*, vel *A* 183 *Δ* 489 *Λ* 148 323 426 *N* 2 *P* 631 *σ* 282 *ν* 439 *κ* 107 *ο* 454 *ρ* 505 589 *π* 177. dubitatur quoque num fiat partitio: *ϑ* 120 *οἳ δ' ἤ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν*, 126 *οἳ δὲ παλαιμοσύνης πειρήσαντο*, nam cum non disertis verbis legamus alios aliorum certaminum parti-

cipesfuisse, possumus recte statuere omnes fuisse omnium, cf. *Γ* 326. iusta fit partitio quando et totum cuius partes enumerantur praemittitur et partes distinguuntur. A) totum obscurius indicatur, sed fit ut a) una partium desit vel deesse videatur atque res redeat ad solam demonstrationem alterius *Δ* 172 *ἀλλήλους ἀνέμιμνον* (ad portam). *οἳ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο* ii qui non iam ad urbem pervenerant. *Γ* 74 *ταμόντες ναίοιτε, τοὶ δέ*, cf. *Γ* 257. *β* 168 *καταπαύσομεν, οἳ δὲ παυέσθων*. h. Merc. 123 *ἑργμένον, τὰ δέ*. *Σ* 513 *οἳ δ' οὔ πω πείθοντο*, sch. A. *οἱ ἔνδον*. *ρ* 450 *οἳ δὲ διδοῦσιν* ceteri, non ego, haec augent vim demonstrationis, ut fere sit; hi qui circa me sedent, quos digito monstro. *Ξ* 298 *τὸν δέ*. *Ο* 42 *τοῖσι δέ* cf. *χ* 246. *κ* 255 (*τις*), *τοὶ δέ*. [*α* 277] *β* 196 *οἳ δέ* (v. s. *ἕδνα*). cf. *β* 367 proci qui ne dicti quidem sunt, *Σ* 172 Graeci Troianique quos Antilochus aut demonstrat aut Patroclo opponit v. s. *Δ* C 2 *γ*. *Ψ* 311 *μ* 387 *τῶν δέ*. *ω* 485 *τοὶ δέ* quos Iuppiter opponit diis (*ἡμεῖς*), satis singulariter (v. s. c). h. Ap. 214 *πεζός, ὁ δ' ἵπποισιν*. h. Ap. 372 *κικλήσκεται· οἱ δὲ καλέουσιν* sunt qui. b) prior pars caret et coniunctione et pronomine demonstr. *Χ* 157 *παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὄπισθε διώκων*. *κ* 83 *ποιμένα ποιμὴν ἠπύει, ὃ δέ τε*. *Ι* 515 *δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀνομάζοι*, cf. *Ι* 519. *Ω* 342 *ε* 48 *ω* 4 *ἀνδρῶν ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε* *Ω* 608 *φῆ δοίω τεκέειν, ἣ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς*. *Υ* 151 *Ποσειδάων, οἳ δέ*. *κ* 117 *ἕνα, τὼ δὲ δύο*, cf. *Υ* 271. *Θ* 375 *ἕτερος, ὃ δέ*. c) prior habet et coniunctionem et pron. demonstr., posterior coniunctionem. *Η* 8 *ἐλέτην, ὃ μέν, Ἕκτωρ δέ*, cf. *Λ* 531 *Ε* 245 *ε* 218 *ω* 483. *Λ* 606 *οἳ μέν, Ζεὺς δέ*, cf. *Ψ* 58 *Μ* 443. *ε* 218 *ἣ μέν, σὺ δέ*. *Θ* 345 *οἳ μὲν δή, Ἕκτωρ δέ*. *Ξ* 154 *τὸν μέν, Ζῆνα δέ*, cf. *Υ* 456 *Χ* 226. *Τ* 203 *οἳ μὲν. ὑμεῖς δέ* (v. s. *B* B c *α*). *ω* 483 *ταμόντες, ὃ μέν, ἡμεῖς δ' αὖ* (v. s. a). *Ξ* 72 *τοὺς μὲν κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος ἔδησε*. *Φ* 3 *τοὺς μέν, ἡμίσεες δέ*. *γ* 153 *οἳ μὲν ἕλκομεν, ἡμίσεες δὲ ἐλαύνομεν* cum prima persona verbi. *γ* 421 *ὃ μὲν ἴτω, εἷς δέ ἀγέτω*. *Ω* 722 *οἳ μὲν ἄρ', ἐπὶ δὲ γυναῖκες* (v. s. *θρῆνος*), cf. *β* 258. *η* 119 *τὰ μέν, ἄλλα δέ*. *δ* 622 *οἳ δέ, ἄλοχοι δέ*. d) posterior habet utrumque, prior coniunctionem tantum. *ν* 283 *ἐκείμεθα, ἐμὲ μέν, οἳ δέ* cf. *Δ* 707 *Χ* 18 336 *η* 319 *ν* 337. *ζ* 28 *καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, τὰ δὲ παρασχεῖν*. *λ* 257 *Πελίης μέν, ὃ δ' ἄρ'*. *Λ* 782 *σφὼ δέ, τὼ δέ*. *ω* 463 *οἳ δ' ἄρ', τοὶ δέ*. *χ* 250 *Μέντωρ μέν, οἳ δέ* (*Α* C 2 *γ*?). h. Merc. 577 *παῖρα μέν, τὸ δέ*. *Ω* 584 *ὃ μέν, Ἀχιλῆι δέ*. *ι* 25 *αὐτὴ δέ, αἳ δέ τε*. satis obscure: *Θ* 169 *ἄλλος μὲν γάρ τε*, 170 *οἳ δέ τε*. *ι* 385 *τις ἀνήρ, οἳ δέ τε* ceteri. e) *αὐτάρ* sim. *γ* 162 *οἳ μέν, αὐτὰρ ἐγώ*, cf. *γ* 453 *κ* 479, *η* 304 *μ* 431, *ξ* 375 *ο* 367. *Θ* 310 *ὃ μέν, αὐτὰρ ἐγώ γε*. h. Merc. 375 *ὁ μέν, αὐτὰρ ἐγώ*. *π* 177 *η μὲν ἄρ', αὐτὰρ Ὀδυσσεύς*. h. Merc. 315 *ὁ μέν, αὐτὰρ ὁ*. *Ω* 2 *τοὶ μέν, αὐτὰρ Ἀχιλλεύς*. *Λ* 108 *τὸν μέν, Ἄντιφον αὖ*. *ι* 44 *ἦ τοι μὲν ἐγώ, τοὶ δέ*. *β* 46 (*κακὰ δοιά· τὸ μέν, νῦν δ' αὖ*. *β* 21 *ὃ μέν, δύο δέ*. *ε* 195 *καί ῥ' ὃ μέν, νύμφη δέ*. f) utraque pars habet pron. demonstr., non coniunctiones solitas. *η* 228 *οἳ μέν, αὐτὰρ ὅ* cf. *ψ* 302. *ν* 139 *ἣ μέν, αὐτὰρ ὅ γε*. *ο* 43 *ἣ μὲν ἄρ', αὐτὰρ ὅ*, cf. *ε* 242. *ψ* 49 *οἳ μὲν δή, αὐτὰρ ὅ*. *κ* 495 *τῷ, τοὶ δέ* ceteri, non hi quos cernis. *ο* 464 *ἦ τοι ὅ, ἣ δέ*. *Χ* 200 *οὔτ' ἂρ ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὃ διώκειν, ὣς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι, οὐδ' ὃς ἀλύξαι*, (*πρὸς τὸ δεύτερον*), sed cf. *Ο* 417 418 (*πρὸς τὸ πρότερον*). g) *χ* 180 *ἦ τοι ὃ μέν, τὼ δέ*, cf. *χ* 200. *κ* 205 *τῶν μέν, τῶν δέ*. *Ξ* 14 *τοὺς μέν, τοὺς δέ*, cf. *ω* 427. *Υ* 370 *τὸ μέν, τὸ δέ*. *λ* 443 *ξ* 444 h. Merc. 357 *τὸ μέν, τὸ δέ*, aliud aliud. h. Merc. 62 *τὰ μέν, τὰ δὲ ἄλλα* talia, alia praeterea. *γ* 396 *οἳ μέν, τὸν δέ*. *ζ* 52 *ἣ μέν, τῷ δέ*. *μ* 32 *οἳ μέν, ἣ δέ*. h. Cer. 285 *ἡ μέν, ἡ δ' ἄρα, ἡ δέ*. *Θ* 502 *ω* 464 *οἳ μέν, τοὶ δέ*. h. XXXIV 1 *οἱ μέν, οἱ δέ, οἱ δέ, οἱ δέ, ἄλλοι*. *Ω* 260 *τοὺς μέν, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα*, v. s. II B 1. *ι* 430 *ὁ μὲν ἐν μέσῳ, τὼ δ' ἑτέρω*. *Ν* 762 *οἳ μὲν δή, οἳ δέ, τὸν δέ*. *υ* 149 *αἳ μέν, αἳ δέ, ταὶ δέ*. *Χ* 149 *ἣ μέν, ἣ δ' ἑτέρη*, cf. *κ* 352. *Ν* 565 *τὸ μέν, τὸ δ' ἥμισυ*. *δ* 508 *τὸ μέν, τὸ δὲ τρύφος*. *Χ* 211 *τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος*. *ν* 67 *τὴν μέν, τὴν δ' ἑτέρην*. B) Totum disertis verbis indicatur, sed non eadem sententia qua partes. Non est certa ratio qua distinguatur ad utram partem pron. singula referantur. a) non interest quo referantur. *Σ* 499 *ὃ μέν, ὃ δέ*, cf. *Ψ* 641. *ο* 67 *γυναῖκας, τὴν μέν, τὴν δ' ἑτέρην, ἡ δ' ἄλλη*. *Υ* 271 *πτύχας, τὰς δύο, δύο δέ, τὴν δὲ μίαν*. *υ* 149 *ἀγρεῖθ', αἳ μὲν κορήσατε, αἳ δὲ ἀμφιμάσασθε, ταὶ δὲ ἔρχεσθε*. *φ* 251 *αἳ μέν, αἳ δέ*. *B* 620 *τῶν μὲν ἄρ', τῶν δέ, τῶν δὲ τετάρτων*. *Ν* 762 *ἀλλ' οἳ μὲν δή, οἳ δέ*. *Μ* 469 *αὐτίκα δ' οἳ μέν, οἳ δή*, cf. *Ν* 719. *Φ* 519 *α* 24 *οἳ μέν, οἳ δέ*, Crates (p. 41 Wachsm.) *ἡ μὲν - ἡ δ'*. *Θ* 500 *οἳ μέν, τοὶ δέ*. *ω* 463 *οἳ δ' ἄρ', οἳ δέ*. *Υ* 462 *τὸν μέν, τὸν δέ*, cf. *Ε* 145. *Ε* 271 *τοὺς μὲν τέσσαρας, τὼ δὲ δύο* equos. *B* 40 *αἳ μέν τε, αἳ δέ τε* apes. *ε* 477 *θάμνους· ὃ μέν, ὃ δέ*. *Ξ* 405 *δύω τελαμῶνε, ἦ τοι ὃ μέν, ὃ δέ*. *Μ* 288 *λίθοι, αἳ μὲν ἄρ' αἳ δέ*. *ν* 110 *θύραι, αἳ μέν, αἳ δ' αὖ*. *τ* 563 *πύλαι· αἳ μέν, αἳ δέ*. *Χ* 149 *πηγαί· ἣ μέν τε, ἡ δ' ἑτέρη*. *κ* 85 *μισθούς, τὸν μέν, τὸν δέ*. semel c. subst. *ξ* 162 *τ* 307 *τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο*. *Ε* 143 *τὸν μέν, τὸν δ' ἕτερον*. b) *πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήντησεν* sch. V. *Ο* 56 cf. *Ο* 7 Ariston. *B* 621 *Λ* 109. *B* 621 *Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος, υἷες ὃ μὲν Κτεάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. παρὰ τὸ εἰθισμένον πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκεν· ἔστι γὰρ ὁ προκατειρημένος Ἀμφίμαχος Κτεάτου υἱός, ὁ δὲ Θάλπιος Εὐρύτου*. *Ο* 7 *Τρῶας κ. Ἀχαιούς, τοὺς μέν, τοὺς δέ*. *Ν* 695 *ἦ τοι ὃ μέν*, 698 *αὐτὰρ ὅ*, cf. *Ο* 333 (*αὖτε*). *Ο* 634 *ἦ τοι ὃ μέν, ὃ δέ τε*, cf. *Φ* 64. *Υ* 107 *ἣ μέν, ἣ δέ*. *B* 52 444 *β* 8 *οἳ μὲν, τοὶ δέ*. *Σ* 527 *οἳ μέν, οἳ δέ*. *Ρ* 85 *τὸν μέν, τὸν δέ*. *Σ* 597 *αἳ μέν, οἳ δέ*. *Ο* 56 *ἣ μέν, Ἀπόλλων δέ*. *Ν* 689 *οἳ μέν, αὐτὰρ Ἐπειῶν*. c) *πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον ἀπήντηκεν*, v. Ariston. *Η* 306 *Λ* 837 *Μ* 401 *Ο* 8 etc. Lehrs Ar. 11. *Η* 275 *κήρυκες ἦλθον, ὃ μὲν Τρώων, ὃ δ' Ἀχαιῶν, Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος*, Ariston. *ὅ. πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον, ὁ γὰρ Ταλθύβιός ἐστιν Ἀχαϊκός*. *Ν* 184 *Ρ* 305 *ὃ μέν*, (ad genet.), *ὃ δέ* Hector, cf. *Σ* 252. *Δ* 537 *τώ γε τετάσθην, ἦ τοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν, ἡγεμόνες*, cf. *Ν* 614 *Ξ* 391. *Σ* 143 *οἳ δὲ ὀλέκουσιν, οἳ μέν, οἳ δέ*, cf. *χ* 203. *Ο* 330 *τὸν μέν, τὸν δέ*. *Ω* 605 *τοὺς μέν, τὰς δέ* (v. s. *Α* H c). *ν* 438 *τώ γε διέτμαγεν· ἣ μὲν ἔβη*, *ξ* 1 *αὐτὰρ ὅ*. *Δ* 439 *τοὺς μέν, τοὺς δέ*. *Ο* 381 *οἳ μέν, οἳ δέ*. *Ε* 13 *τὼ μέν, ο δέ*. *Λ* 373 *ἦ τοι ὃ μέν, ὃ δέ*. *Ι* 634 *καί ῥ' ὃ μέν, τοῦ δέ τε*. h. Ap. [16] *τὴν μέν*,

τὸν δέ. — C) Totum partesque in eadem sententia sunt, sed eodem casu iuxta se ponuntur. sch. PQ. η 103 σχῆμα διαλύσεως ὁμοιότροπον, cf. Ariston. Ε 27 Π 317 Κ 224. Nican. Π 317 post totum interpungendum censet, non sch. η 103. a) πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον ἀπήντηκεν. Η 306 τὼ δὲ διακρινθέντε ὃ μέν - ὃ δέ, Ariston. οὕτως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ διακριθέντων ὁ μέν, ὁ δέ. Ε 28 υἷε, τὸν μέν, τὸν δέ Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ τῶν υἱῶν. Λ 834 ἰητροὶ Ποδ. ἠδὲ Μ., τὸν μὲν ὃ δέ. Μ 400 Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ' ὃ μέν, Αἴας δέ, cf. Ε 593. σ 95 ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασεν Ἶρος, ὃ δέ. Ω 509 τὼ δὲ μνησαμένω, ὃ μέν, αὐτὰρ Ἀχιλλεύς. b) πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκεν. Ν 584 βῆ (Menelaus), ὃ δέ (Helenus). τὼ δ' ἄρ, ὃ μὲν ἔγχεϊ ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ὀιστῷ. Πριαμίδης μὲν ἔπειτα. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐπὶ τοῦ Ἑλένου ὕστερον εἰπὼν ἀπ' αὐτοῦ ἤρξατο, εἰπών (quod non recte eiecit Fr.) Πρ. μ. ἔ., πρὸς τὸ δεύτερον (ἀπαντῶν add. Fr.), sed ὃ μέν ad priorem. τ 230 ὡς οἳ - ὃ μέν, αὐτὰρ ὅ animalia. c) non refert ad utram partem referantur pronomina. Μ 14 πολλοὶ Ἀργείων οἳ μέν, οἳ δέ, cf. Ν 738 σ 237. Μ 129 υἷας, τὸν μέν, τὸν δέ. Ζ 149 γενεὴ ἣ μέν, ἣ δέ. α 110 κήρυκες καὶ θεράποντες, οἳ μὲν ἄρ', οἳ δ' αὖτε, τοὶ δέ. (Am.), non recte sch. ms. Barn. οἱ μέν, κήρυκες, οἱ δέ, θεράποντες. sunt enim duo nomina (quae hic vix distinguuntur, cf. Schneemann, annot. in α Trier 1832 p. 26) atque tres partes. ϑ 361 ἀναΐξαντε, ὃ μέν, ἣ δ' ἄρα, cf. σ 95. η 104 πεντήκοντα γυναῖκες, αἳ μέν, αἳ δέ (sch. PQ.). η 129 δύω κρῆναι η μέν τε, ἣ δέ (melius ad B a, commate post κρῆναι posito). Π 317 Νεστορίδαι δ', ὃ μέν, Θρασυμ. δέ. μ 73 σκόπελοι, ὃ μέν, τὸν δέ. Ζ 147 φύλλα, τὰ μέν τε, ἄλλα δέ τε. Κ 432 σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῖ ἐνόησεν. D) Totum genetivo exprimitur. Σ 595 τῶν δ' αἳ μέν, οἳ δέ, cf. κ 352 h. Merc. 204. ib. 357 ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνθα τὸ δ' ἔνθα.

II Ad sequentia spectat atque coniungitur A) cum substantivis quae quasi ad explicandum pronomen adduntur. quando enim non satis apparet quem aliquod pronomen dicat, perspicuitatis caussa submisso substantivo, bis idem dicitur, etiam ter δ 20 τὼ δ' αὐτώ τε καὶ ἵππω, Τηλέμαχος καὶ Νέστορος υἱός. similiter substantivo praemisso pronomen subiungitur (v. s. I ab init.) Λ 304 Ὠρόν τε καὶ Ἱππόνοον, τοὺς ἄρ' ὅ γ' ἡγεμόνας ἕλεν. sie welche Führer waren, subiungitur enim etiam aliud subst. Plerumque simpliciter additur pronomini substantivum. a) homines, potissimum nomina propr. α) nomin. nonnunquam structura mutata pronomen de sua vi nihil amisit, velut Ο 381 οἳ δ' ὥς τε -, 384 ὡς Τρῶες. ρ 182 τοὶ δέ - Ὀδυσσεὺς καὶ ὑφορβός. Λ 122 αὐτὰρ ὃ - υἷας Ἀντιμάχοιο, 125 τοῦ περ δὴ παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων, aut Ν 690 οἳ δ' ἅμ' ἕποντο Φείδας τε Στιχίος τε, cf. Ε 759 h. Ap. 204, Ω 673 δ 302. Δ 524 ὃ δ' ἐπέδραμε ὅς ῥ' ἔβαλέν περ Πείροος, cf. χ 48, sed pendet quodammodo atque debilius fit α) nom. Φ 67 ὁ (Bekk ὃ sed cf. Thiersch Gr. Gr. § 284, 17) μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς, cf. Ε 617 859 Κ 148 Λ 449 Μ 462 Ν 823 Υ 388 Χ 131 330 Ψ 779 δ 22 ζ 11 224 η 21 ρ 506 τ 1 51. Λ 488 αὐτὰρ ὁ (Bekk. La Roche ὃ) μήνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι διογενὴς Πηλέος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, cf. Γ 349 ο 121 σ 311. Β 707 Πρωτεσιλάου | - ὃ δ' ἅμα πρότερος καὶ ἀρείων, [ἥρως Πρωτεσίλαος], inclusit Bekk., cf. Τ 395 Ν 695 β 21. Π 317 Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασε - | Ἀντίλοχος. Β 402 αὐτὰρ ὁ βοῦν, ἱέρευσε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, cf. Γ 81 118 Δ 329 Ε 449 Τ 40 51 Ω 631 β 365 ε 94 354, ζ 1 η 344, ζ 249 η 1 139 177 230 σ 311 ν 1 242 χ 1 ω 176. Ε 17 ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ | Τυδείδης, cf. Ε 302 655 657 Θ 355 Λ 129 168 Ν 404 Ο 520 Π 339 479 Ρ 45 Υ 285 502 Φ 162 ο 95 φ 431. Λ 472 Ο 559 Π 632 ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς, cf. Δ 212 Ψ 569, Ν 239 Π 726 Ρ 82, Ξ 352. Η 383 ὁ τοῖσιν - μετεφώνεεν ἤπυτα κῆρυξ, cf. ξ 413 427 ρ 359 589 φ 359 ψ 143. Γ 146 οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον εἵατο δημογέροντες, cf. Η 344 Ι 710 Μ 375 ο 162 τ 435 Ξ 39 ὃ δὲ ξύμβλητο γεραιός, Νέστωρ, cf. Ω 162. Κ 194 τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο βασιλῆες, cf. Ρ 361 ϑ 46 ξ 209 χ 21. h. Merc. 317 αὐτὰρ ὁ - Κυλλήνιος. λ 98 ὁ δ' ἐπεὶ πίεν καὶ τότε δή με προσηύδα μάντις, cf. ψ 302. Λ 724 τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν. Ζ 390 ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ, cf. ε 229 ζ 141 η 145 φ 181 h. Ap. 399 Merc. 304 328. ρ 235 ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς, cf. υ 300 ν 187 h. Ap. 362 Merc. 496. κ 436 ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς. Ε 133 α 319 ζ 41 ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη, cf. Ε 370, Θ 425 Λ 210 Σ 202 Ω 188, Ξ 224 Ο 100 149 γ 265 ϑ 362 π 409 ψ 344, ρ 36 τ 53. π 333 τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ ὑφορβός, cf. Ω 281 (κῆρυξ κ. Πρ.) φ 188. ε 242 ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψώ, cf. ϑ 7 τ 65 h. Ap. 309 Merc. [99]. υ 147 ἡ δ' ἐκέκλετο δῖα γυναικῶν, Εὐρύκλεια, cf. Γ 423 Τ 6, Ε 837 Ω 303 126, α 332 σ 197 208 φ 42 63, δ 382 398 κ 400 455 487 503 μ 115; δ 839, λ 180 215, μ 20 143, σ 197 302 h. Cer. 118. Ε 702 Θ 382 ἡ μὲν - ἔντυεν ἵππους | Ἥρη. α 125 ἡ δ' ἕσπετο Π. Ἀθήνη. Γ 8 οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί, cf. Η 414 442 Θ 53 Υ 373 κ 118 ν 165 ω 57. Η 403 Ι 50 οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν, cf. Ξ 421 149 h. Ap. 516. ϑ 500 οἱ μὲν - | - ἀπέπλειον - | Ἀργεῖοι, cf. Π 67 Υ 1 ν 185. Γ 111 οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε, cf. Μ 2 Τ 74. ν 185 οἱ μὲν εὔχοντο ἡγήτορες cf. γ 139 δ 15 353 ϑ 321. Ι 588 τοὶ δ' ἐπὶ πύργων | βαῖνον Κουρῆτες, cf. Τ 255. Τ 47 τὼ δὲ δυω βάτην θεράποντε. Π 294 τοὶ δ' ἐφόβηθεν | Τρῶες, cf. Ρ 607 ν 277. h. Ap. 445 αἱ δ' ὀλόλυξαν - ἄλοχοι, cf. XXVI 9 γ 450. χ 456 ταὶ δ' ἐφόρεον δμωαί, cf. h. Ap. 134. Δ 20 Θ 457 αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, cf. Ε 907, sie murrten, Ath. u. H., explicatur in his pron. non tam necessario — saepe enim non ita explicatur — quam perspicuitatis caussa additis nominibus, atque redit oratio ad nostrum: es murrten. fit quoque in partitione: Ν 694 Ο 333 ὁ μὲν υἱὸς Ὀιλῆος ἔσκε, Μέδων, cf. Ε 245, Δ 537, ψ 302. plerumque verbum finitum sic ponitur inter pron. et subst., aliquando etiam ptc. Δ 391 οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, cf. Η 41 Λ 687. Ν 146 οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν ὦσαν. Ζ 302 ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανώ, cf. υ 387 h. Ap 255. Ι 538 ἡ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, ἰοχέαιρα. Ε 418 αἱ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. h. Merc. 397 τὼ δ' ἄμφω σπεύδοντε τέκνα, cf. Ν 345 τ 31 (Ὀδυσσεὺς καὶ υἱός), aut inf. Σ 174 οἱ δὲ ἐρύσσασθαι - | Τρῶες ἐπιθύουσι, aut

nomen Ξ 323 ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε. E 663 οἱ μὲν Σαρπηδόνα ἑταῖροι ἐξέφερον, cf. E 692 M 196. ω 225 αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων. Λ 186 τὸν Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπες, aut adv. B 105 αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκε, cf. B 107 ξ 523 χ 81. B 445 οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα βασιλῆες, cf. ο 495 Ω 444. υ 6 ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες. π 1 ο 301 τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃσι Ὀδυσσεὺς καὶ ὑφορβός. Ψ 218 ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς | - χέε, cf. τ 447 M 1. Θ 444 αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη | ἥσθην. Σ 146 ἡ δ' αὖτ' Οὔλυμπον δὲ θεὰ Θέτις - | ἤιεν, cf. Α 348 δ 787 ε 149 ο 1. β) cas. obl. E 424 τινα Ἀχαιιάδων, - τῶν τινα Ἀχαιιάδων. Θ 213 τῶν δὲ - πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν iis, et equis et viris, non recte La Roche: eorum et equis et viris, cf. Y 156. Z 161 τὸν οὔ τι | πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, - Βελλεροφόντην, cf. Σ 163 Ω 352 h. Ven. 76. M 129 τὸν μὲν - Πολυποίτην, τὸν δὲ Λεοντῆα alterum Polypoetem alterum vero L. ubi necessario additur nomen. Ψ 452 τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος ὁμοκλητῆρος. E 508 τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς | Φοίβου cf. ο 54. N 765 τὸν δὲ τάχ' εὗρε - δῖον Ἀλέξανδρον, cf. γ 397. γ 386 τοῖσιν ἡγεμόνευε, υἱάσι κ. γαμβροῖσι. Ξ 155 τὸν μὲν ποιπνύοντα, | δαέρα. Λ 409 τοὺς δὲ - ἔλσαι Ἀχαιούς, cf. E 519 862 H 382 K 287 h. Merc. 431 O 7 τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν Ἀργείους, cf. Ξ 14. M 159 τῶν, ἠμὲν Ἀχαιῶν Α 391 τὴν δὲ ἔβαν ἄγοντες, κούρην. b) res et animalia. Σ 84 τὰ μὲν δόσαν δῶρα. Ψ 868 ἡ δὲ παρείθη μήρινθος, cf. ε 68 ν 161 π 322, schol. H. ε 68 διὰ τοῦ ἡ ἐμφαίνει τὴν ἀναφορὰν καὶ ἐξοχὴν τῆς ἀμπέλου πρὸς τὰ ἄλλα δένδρη. ξ 35 τοὺς μὲν σεῦεν κύνας. υ 242 ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις, certe non: haec avis, sed: es kam (der?) ein Vogel, cf. τ 449 h. XXXII 11. Λ 703 τῶν, - ἐπέων ἠδὲ καὶ ἔργων, de his, et dictis et factis Faesi Dü. paraphr. non recte La Roche: de horum dictis. ι 208 τὸν δ' ὅτε πίνοιεν οἶνον, cf. α 439. E 502 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί, cf. λ 36 h. Merc. 45. h. Ven. 69 οἱ δὲ σαίνοντες λύκοι ἤισαν. Λ 229 τὰς λίπε νῆας. Δ 502 ἡ δὲ πέρησεν αἰχμή, cf. E 66 H 260 T 381 Y 276 h. Ap. 439. h. Merc. 63 τὴν κατέθηκε φόρμιγγα. Φ 13 τὸ δὲ φλέγει πῦρ, cf. E 665 (ubi molesta est repetitio), Π 116, N 408 597 X 275 τ 470. Π 346 κ 162 τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ ἐξεπέρησε, cf. Π 611 P 527. Λ 383 τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα. h. Merc. 134 τὰ μὲν κατέθηκε, δημὸν κ. κρέα. c) raro ὅ γε etc. h. Ap. 316 αὐτὰρ ὅγ' ἠπεδανὸς γέγονεν παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος, h. Merc. 423 Ven. 128. Γ 328 ὅ γ' ἐδύσετο Ἀλέξανδρος, cf. ε 386. α 403 ὅ γ' ἔλθοι ἀνήρ. ζ 109 ἥ γε μετέπρεπε παρθένος. Ω 141 οἵ γε - μήτηρ τε καὶ υἱὸς ἀγόρευον. Θ 7 τό γε διακέρσαι ἐμὸν ἔπος. in his pron. nec vertitur: hic, aut ille, nec tam inservit demonstrationi quam repetitioni. spectat enim ad superiora quae sola sufficiunt ad explicationem, etsi perspicuitatis causa poëta subiungit, quem potissimum dicat. quo propius quae subiunguntur ad pronomen accedunt quove magis cum eo quasi coalescunt eo magis pron. a sua natura recedit atque ad sequentia trahitur, cum a principio fuerit de superioribus tantum, atque fit articulus q. v. cuius prima quasi fundamenta iecit Homerus. Atque videtur Aristarchus (B 1 K 1 sch. H. ε 391) recte putasse carere posse Hom. articulo (συνήθως ἐλλείπειν). Sunt vero quibus videatur negasse Hom. usum esse articulo quem B 278 scripsit, ideoque Ameis pro articulo demonstrationes statuit inauditas (e. g. β 134 θ 108). etiam Bernhardy (Synt. 305) articulum esse negavit et Düntz. (Ztschft. f. A. W. 1837 p. 627). qui locos collegit nonnullos et concedit prope ad articuli veri usum accedere nonnunquam Homerum. eiusdem fere opinionis sunt Braun (ξ 1 —60, Cottbus 1845 p. 5), Clemens (de clypeo Achilleo, Bonn 1844 p. 12), Schneemann (annot. in α; Trier 1832 p. 15) Nitzsch ad γ 393. sed Zenodotum, qui articulo Homerum uti putabat eodem quo recentiores modo, etsi Wolf (prol. 207) recte vituperavit, esse aliquem articuli usum apud Hom. Matthiae (Gr. Gr. § 264, 5) recte dixit. similiter Thiersch (Gr. Gr. § 284, 17 sq.), Naegelsbach (exc. XIX), recte dixit posse Homerum articulo et uti et carere, non enim iam certis legibus eum usum definitum esse. cf. Hoffmann ad Φ 350 Krüger § 50, 3, A. Lentz Ztschrft. f. A. W. 1857 p. 278, Kühner § 457, 6, Giese Α 1—67 Parchim 1838 p. 1 Classen N. J. f. Ph. u. P. 79, 289, Förstemann ü. den Gebrauch d. Artikels b. Hom. Salzwedel 1861 Hentze Phil. 17, 496. qui Od. magis proprium esse dixit quam Il. B) Certe Homerus non semper aut constanter utitur articulo, et saepe ita ut non digito praesentem monstret, sed potius significet rem notam et quasi exspectatam commemorari proximeque in multis accedit ad usum recentiorum etsi non tam de rebus quam de hominibus neque usquam necessario quare certae locutiones, in nominativo plerumque casus saepe repetuntur, versui aptae. 1) interponuntur inter articulum et nomen particulae quae non ad nomen pertinent sed ad reliquam sententiam, quae ratio eorum similis quae sub A) leguntur, sed non tota relicta est a recentioribus. raro apud nom. propr. a) Φ 189 ὁ δ' ἄρ' Αἴακος. Ι 505 ἡ δ' Ἄτη. h. Merc. 507 ὁ μὲν Ἑρμῆς. X 405 ἡ δέ νυ μήτηρ. Λ 382 οἱ δέ νυ λαοί. Ψ 500 οἱ δέ οἱ ἵπποι. Ψ 392 αἱ δέ οἱ ἵπποι. B 217 τὼ δέ οἱ ὤμω. N 616 Ξ 438 O 607 P 695 T 365 Ψ 396 τ 471 τὼ δέ οἱ ὄσσε |. h. XXXIV 17 οἱ δέ σ' ἀοιδοὶ ᾄδομεν. P 232 τὸ δέ οἱ κλέος. h. Merc. 193 ὁ δὲ ταῦρος. ib. 196 οἵ τε κύνες ὅ τε ταῦρος. γ 270 τὸν μὲν ἀοιδόν. Z 166 τὸν δὲ ἄνακτα, cf. H 84 P 127. K 559 τὸν δέ σφι ἄνακτα. Λ 702 τὸν δ' ἐλατῆρα. τ 232 τὸν δὲ χιτῶνα. Δ 1 H 443 ε 3 οἱ δὲ θεοί cf. Σ 503 583 Ψ 229 κ 34 μ 373. Ι 1 οἱ μὲν Τρῶες, cf. Y 75. Λ 156 οἱ δέ τε θάμνοι, cf. Λ 560. Σ 495 559 λ 225 χ 446 αἱ δὲ γυναῖκες, cf. Σ 574. υ 161 ταὶ δὲ γυναῖκες. Θ 136 τὼ δ' ἵππω. κ 112 τὴν δὲ γυναῖκα, cf. ψ 223. Λ 267 848 τὸ μὲν ἕλκος. M 289 τὸ δὲ τεῖχος πᾶν. Α 20 τά τ' ἄποινα et quod decet, non: hoc quod offero ut Naeg. al. Λ 69 τὰ δὲ δράγματα, cf. Λ 571 P 698 T 172 φ 378. N 640 τὰ μὲν ἔντεα, cf. T 21. Ω 260 τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα v. s. I Γ A g. λ 35 τὰ δὲ μῆλα. μ 321 τῶν δὲ βοῶν. δ 508 τὸ δὲ τρίφος. h. Merc. 344 τῇσιν μὲν γὰρ βουσίν. ib. 342 τὰ δ' ἄρ' ἴχνια. additur etiam adv. ο 478 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα. Ψ 474 αἱ δέ τ' ἄνευθεν | ἵπποι δίενται, paraphr. πόρρωθεν οἱ ἵπποι διώκονται. non fit demonstratio, quia non conspiciuntur equi. b) δ 694 ὁ μὲν ὑμέτερος θυμός. B 136 αἱ δέ που ἡμέτεραι ἄλοχοι. λ 452 ἡ δ' ἐμὴ - ἄκοιτις. Z 523 τὸ δ' ἐμὸν κῆρ, cf. H 91.

Ε 321 τοὺς μὲν ἑοὺς - ἵππους. Η 248 ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ. Λ 406 τοὺς δ' ἄλλους Δαναούς. Λ 189 204 τὸν δ' ἄλλον λαόν. μ 101 τὸν δ' ἕτερον σκόπελον. ω 226 τὸν δ' οἶον πατέρα. Σ 509 τὴν δ' ἑτέρην πόλιν. Φ 518 οἱ δ' ἄλλοι ἴσαν θεοί, cf. Λ 75. μ 73 οἱ δὲ δύω σκόπελοι. Λ 524 Π 763 οἱ δὲ δὴ ἄλλοι | Τρῶες. Ρ 370 οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ Ἀχαιοί. λ 541 αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων, cf. ν 122. τ 191 οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις ei ceterisque praeter eum. ζ 176 τῶν δ' ἄλλων - ἀνθρώπων, cf. π 133 σ 62. ρ 203 338 ω 158 τὰ δὲ λυγρὰ - εἵματα. h. Merc. 414 ὁ δὲ δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης. Ι 204 οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες. raro in his gen. Θ 73 αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες Σ 486 τό τε σθένος Ὠρίωνος et robur. sed haec proxime accedunt ad consuetudinem recentiorum. c) ap. abstr., satis singulariter ε 391 μ 168 ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, η δὲ (v. l. ἡδὲ) γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, sch. H. Ἀρίσταρχος η δέ, ἄρθρον δεχόμενος τὸ η. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ καί. Γ 54 τά τε δῶρα, 55 ἥ τε κόμη τό τε εἶδος. h. Merc. 277 311 τὸ δὲ κλέος. Π 173 τῆς μὲν ἰῆς στιχός. d) distinguuntur epithetis similia. Λ 132 ὁ μὲν νόθος frater. ξ 16 τοὶ δ' ἄρσενες sues. ι 238 τὰ δ' ἄρσενα sc. μῆλα. Ω 497 τοὺς δ' ἄλλους filios, cf. ι 370. λ 258 τοὺς δ' ἑτέρους. ν 67 τὴν μέν, τὴν δ' ἑτέρην, ἡ δ' ἄλλη. ξ 435 τὴν μὲν ἴαν, τὰς δ' ἄλλας partes. h. Cer. 400 447 465 τὰς δὲ δύω ubi tres sunt partes. Λ 658 Ν 128 οἱ γὰρ ἄριστοι. Κ 237 τὸν μὲν ἀρείω. Ε 146 τὸν δ' ἕτερον. κ 256 τὸ δ' ἑόν sc. φάσγανον. τ 504 τὰ γὰρ πρότερα, sc. ποδάνιπτρα. χ 220 τά τ' ἔνδοθι. φ 417 τοὶ δ' ἄλλοι sc. ὀιστοί. ν 109 αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι, ἡ δὲ μία. Υ 251 τὰς δύο, δύο δέ, τὴν δὲ μίαν. Ε 271 τοὺς μὲν τέσσαρας, τὼ δὲ δύο. e) Γ 73 οἱ δ' ἄλλοι ναίοιτε. Γ 94 οἱ δ' ἄλλοι τάμωμεν, cf. Γ 256 ι 61. γ 427 οἱ δ' ἄλλοι μένετε manete. Υ 23 οἱ δὲ δὴ ἄλλοι ἔρχεσθε. Δ 427 Ν 169 540 γ 363 οἱ δ' ἄλλοι. Λ 693 ρ 411 οἱ δ' ἄλλοι πάντες. π 404 τούς τ' ἄλλους πάντας. Π 697 οἱ δ' ἄλλοι - ἕκαστος. ξ 24 οἱ δὲ δὴ ἄλλοι, 26 οἱ τρεῖς ceteri quidem, tres. Τ 345 α 26 οἱ δὲ δὴ ἄλλοι. Ψ 241 τοὶ δ' ἄλλοι, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες. Λ 198 Ξ 427 Ρ 260 θ 204 212 221 ο 395 φ 210 χ 254 h. Ven. 34 τῶν δ' ἄλλων. Μ 93 τῶν δ' ἑτέρων, 94 τῶν δὲ τρίτων, 98 τῶν δὲ τετάρτων. Χ 151 ἡ δ' ἑτέρη. κ 352 ἡ δ' ἑτέρη, ἡ δὲ τρίτη, ἡ δὲ τετάρτη. Β 673 τῶν δὲ τετάρτων. Ω 498 τῶν μὲν πολλῶν plerorumque. Ε 574 τὼ μὲν ἄρα δειλώ. β) V. s. 2 i. Ν 20 Φ 177 τὸ δὲ τέτρατον. Ψ 754 τὸ μὲν ἄλλο ceteroquin. ε 29 ρ 273 τά τ' ἄλλά περ ceteroquin. ο 540 ψ 209 τά περ ἄλλα. Α 300 τῶν δ' ἄλλων ἅ. e) fiunt subst. η 237 τ 104 τὸ μὲν σε πρῶτον id te primum. τ 509 τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθόν id te adhuc parvum. Λ 704 τὰ δ' ἄλλα. Α 70 τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα. Α 165 τὸ μὲν πλεῖον πολέμοιο. Ι 579 τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ubi sequitur sine articulo ἥμισυ δέ. Ν 565 τὸ δ' ἥμισυ. h. Merc. 11 τὰ μὲν τρία. h. Merc. 226 τὰ δ' αἰνότερα. raro apud adv. ι 429 ὁ μὲν ἐν μέσσῳ. Δ 252 οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα θωρήσσοντο, ubi dubitari potest num adv. ad οἱ pertineat an ad verbum, cf. Ν 496 526 Ψ 233. Ο 301 οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα ἤρτυνον. χ 281 τοὶ δ' αὖτ' ἀμφ' Ὀδυσσῆα ἀκόντισαν. ap. gen. dura verborum collocatione Ψ 433 αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω | Ἀτρεΐδεω equae. γ 306 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ anno. ε 263 τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ, die. Ψ 269 τῷ δὲ τετάρτῳ. Φ 166 τῷ δ' ἑτέρῳ sc. δουρί, opp. ἑτέρῳ μὲν δουρί. Ξ 273 Φ 72 τ 481 χ 184 τῇ δ' ἑτέρῃ manu. Ω 667 τῇ δὲ δυωδεκάτῃ die. ξ 26 οἱ τρεῖς, τὸν δὲ τέταρτον. ι 430 τὼ δ' ἑτέρω. Χ 151 κ 354 ἡ δ' ἑτέρη. Π 179 τῆς δ' ἑτέρης, cf. Π 193 196 ubi sequitur πέμπτης sine articulo. κ 356 ἡ δὲ τρίτη, cf. κ 358. ν 69 ἡ δ' ἄλλη. Υ 272 τὰς δύο, τὴν δὲ μίαν. υ 110 ἡ δὲ μία. Λ 174 τῇ δέ τ' ἰῇ. λ 424 ἡ δὲ κυνῶπις. f) Γ 138 255 τῷ δὲ νικήσαντι. Ψ 702 τῷ μὲν νικήσαντι, ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι. Ψ 656 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι. Ι 320 ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς. Ν 278 ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος et ignavus et qui. Ν 279 τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ, 284 τοῦ δ' ἀγαθοῦ. υ 135 τὸν δέ τ' ἀρείονα. h. Cer. 367 τῶν δ' ἀδικησάντων. g) Κ 235 τὸν μὲν δὴ ἕταρον, ὅν etc. Ε 265 τῆς γάρ τοι γενεῆς ἧς etc. α 351 τὴν γὰρ ἀοιδὴν ἥ τις. δ 98 οἱ δ' ἄνδρες οἵ. Λ 300 τῶν δ' ἄλλων α. θ 221 τῶν δ' ἄλλων ὅσσοι. 2) articulus ante nomen. quae abunde nota vel singularia et sui quasi generis sunt cum vi quadam eximuntur. a) ο 218 ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχεα quae novistis s. quae adaptanda sunt ad cursum, non demonstrative: haec (Naegelsb. 327). non recte Ameis gestum manu fieri putavit. Α 33 ὣς ἔφατ', ἔδεισεν δ' ὁ γέρων, ubi ὃ δὲ ἔδ. sufficiebat (Α 446), γέρων δ' ἔ. (ut Α 188 345) vero non dixit Hom. quia γέρων fere non subst. vim habet (v. infra), factum enim est e ptpio, itaque est fere moris ὁ γέρων er, (ein) alter, cf. Α 380 462 Γ 181 259 Δ 310 Ε 150 Η 161 324 Θ 87 90 Ι 93 259 662 Κ 190 Λ 696 703 790, Ξ 20 Χ 33 37 77 Ψ 149 Ω 236 323 (v. l.) 326 424 571 689 γ 390 393 459 δ 450 455 460 θ 570 λ 585 591 ν 178 ο 200 σ 74 h. Merc. 201 212 et Λ 637 Νέστωρ ὁ γ., cf. Ι [690], δ 111 191 ξ 173. Ν 368 Φ 526 Χ 25 Ω 777 ὁ γ. Πρίαμος, cf. Π 191 ω 387, semper de certo homine qui e ceteris eximitur, sed Γ [109] οἷς δ' ὁ γ. μετέῃσι de toto genere (Naeg. La Ro., iusto subtilius Am.). Ι 469 Λ 620 Ω 164 δ 410 ω 387 τοῖο γέροντος |. θ 388 ὁ ξεῖνος quem nostis, er der Fremde, non recte Naegelsb. (328): dieser Fremde, quia in introitu sit versus, cf. ψ 28 Naeg. jener Fremde, ubi ne adest quidem neque potest monstrari, cf. θ 541 ρ 14 σ 38 τ 99, η 192 θ 101 251 ρ 586 σ 401 φ 314, 424 ubi se ipse sic vocat Ulixes. ρ 345 τῷ ξείνῳ. η 227 θ 133 402 ν 48 52 ο 542 π 70 78 ρ 398 508 544 σ 222 416 420 τ 94 υ 129 305 324 τὸν ξεῖνον. Δ 25 Θ 209 462 Ξ 330 Π 440 Σ 361 h. Merc. 280. Β 16 Ε 715 Ι 55 309 ε 98 183 ρ 348 574 τὸν μῦθον. Ξ 280 β 378 κ 346 μ 304 ο 438 σ 59 h. Ap. 89 τὸν ὅρκον. ε 55 ι 146 543 μ 201 276 403 τὴν νῆσον. Λ 142 Τ 322 β 134 π 149 τοῦ πατρός. Ζ 467 ὁ πάις, cf. h. Merc. 209. Δ 399 τὸν υἱόν, cf. Τ 331. Λ 322 γ 388 φ 62 τοῖο ἄνακτος. φ 258 τοῖο θεοῖο. Ψ 465 τὸν ἡνίοχον, cf. Ρ 509 635 713. Ψ 160 οἱ ταγοί v. s. ἀγός et ὅς τε. χ 114 τὼ δμῶε. ν 77 τὰς κούρας. ν 215 τὰ χρήματα, cf. λ 339 σ 385. Κ 97 τοὺς φύλακας, cf. ν 382. Ψ 877 ἡ ὄρνις, cf. (τῷ) Κ 277. Κ 330 τοῖς ἵπποισιν. h. Merc. 277 311 αἱ βόες. h. Ap. 495 ὁ βωμός. Ε 268 τῆς γενεῆς eius quam dixi. φ 113 τοῦ τόξου, non: huius, sed: eius de quo loquimur, cf. φ 425. Β 80 τ 435 τὸν ὄνειρον. Ω 388 τὸν οἶτον, cf. ι 181 375 461 ψ 261

h. Merc. 393. Κ [497] τὴν νύκτα ea de qua sermo fuit nocte. Ψ 95 δὸς τὴν χεῖρα, cf. σ 380. Λ 167 τὸ γέρας, cf. Υ 147, Η 312 Κ 321, Ψ 257 Ω 801. Γ 235 καὶ τοὔνομα, ol. vo., Herm. ad Vig. 707 καί τ' οὔνομα atque etiam nomen, pro καί τε atque sic edd. φ 305 τὸ τόξον, cf. h. Merc. 388 400 (crasis). λ 4 20 τὰ μῆλα. χ 104 συβώτῃ καὶ τῷ βουκόλῳ, non recte Am. dem andern, dem Rinderhirten, non enim constanter articulo utitur Hom. b) ι 378 ὁ μόχλος ἐλάινος. Α 340 τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. λ 492 τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ. ρ 10 τὸν ξεῖνον δυστηνόν, cf. Β 275. ν 262 τῆς ληίδος-πάσης Τρωιάδος. ι 464 τὰ μῆλα ταναύποδα. Σ 485 τὰ τείρεα πάντα, τά τε cuncta sidera, quae (non recte Clemens, de Hom. clyp. Bonn 1844 p. 11 haec sidera omnia) et Φ 317 τὰ τεύχεα καλά, τά ubi etiam additur rel. φ 244 τὼ δμῶε - Ὀδυσσῆος. raro apud nom. propr. h. Ap. 201 αὐτὰρ ὁ Φ. Ἀπόλλων. μ 125 τῆς Σκύλλης. Α 11 τὸν Χρύσην (ἀρητῆρα). c) ap. nom. abstr. q. v. Β 278 Ο 305 ἡ πληθύς. Λ 763 τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται quam omnes novimus, Bekk.² (comparans Θ 535 Λ 90 Ρ 23) ἧς, La R. τῆς addens „sed antiqua scriptura videtur fuisse ἧς", Düntz. al. huc referunt β 306 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν v. s. I Α M. h. Merc. 173 τῆς ὁσίης (ἧσπερ). d) omittitur subst. Β 329 ξ 241 τῷ δεκάτῳ anno. Α 54 Ω 612 κ 29 τῇ δεκάτῃ die, cf. τ 202. Φ 71 τῇ ἑτέρῃ manu. π 50 τῇ προτέρῃ. Ψ 265 τῷ πρώτῳ, τῷ δευτέρῳ eorum qui certabant, cf. Ψ 267, ubi sine articulo sequitur πέμπτῳ. β 277 οἱ πλέονες liberi. Ψ 275 538 τὰ πρῶτα praemia. Υ 271 τὰς δύο, sc. πτύχας. Ψ 295 τὸν ἑόν equum. Ρ 193 τὰ ἅ arma. Ψ 573 τοὺς σούς (οἵ). ap. genet. Ι 342 τὴν αὐτοῦ uxorem. χ 221 τοῖσιν Ὀδυσσῆος opibus. Ψ 348 τοὺς Λαομέδοντος (οἵ). Χ 211 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος. ω 418 τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολίων. κ 132 αἱ ἄλλαι naves praeter meam. e) fiunt subst.; cf. Naegelsb. 323, e numeralibus. Ζ 41 402 Φ 554 α 157 δ 70 ρ 592 οἱ ἄλλοι praeter Telemachum, al. ceteri, quod etiam ἄλλοι est omisso ut fieri solet articulo, quem Zenodotus ut suppleret ὦλλοι (Β 1 Κ 1 cf. E. M. 821, 38) per crasin scribebat. Ameis (α 157 Β 665) sie s. dort die anderen, digito enim monstrari qui ἄλλοι vocentur, etsi non est cur toties apud hoc potissimum verbum (v. s. 1 b. e. 2 h 3 a) fiat tam molesta demonstratio, similiter Schneemann (α, Trier 1832 p. 15). Φ 371 οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι. Ι 417 684 Ο 134 Ψ 342 τοῖς ἄλλοισι(ν), cf. Α 342, Λ 367 Υ 454 ι 331 τοὺς ἄλλους. Λ 81 Μ 104 Ψ 399 Ω 456 μ 49 τῶν ἄλλων. ζ 63 οἱ δύο, cf. ξ 26. χ 252 οἱ ἓξ ἀκοντίσατε. Κ 495 561 τὸν τρισκαιδέκατον. ex adiectivis. Α 35 Γ 191 225 Κ 77 Λ 632 645 Ω 252 279 302 322 (v. l.) γ 373 ὁ γεραιός. Φ 17 ὁ διογενής. σ 26 ὁ μολοβρός. Φ 421 ἡ κυνάμυια. λ 519 τὸν Τηλεφίδην, — ἥρω' Εὐρύπυλον. υ 224 τὸν δυστηνόν. Ν 53 ὁ γ', ὁ λυσσώδης —, Ἕκτωρ gerade er, er in seiner Wut, paraphr. οὗτος i. e. qui in omnium ore est, non: hic. non enim conspiciebatur. saepe e superlativis, Ν 154 Τ 413 θεῶν ὥριστος Bentl. et Bekk., Arist. et vo. ὤρ., cf. Ρ 689, acc. sg. Φ 207 Ε 414 Σ 10 Ρ 80 Κ 236 ξ 19 108 414 h. XXIII 1, gen. Ξ [213], no. pl. Δ 260 Ζ 435 Κ 539 ϑ 91 λ 524. Θ 324 Λ 178 αἰὲν τὸν ὀπίστατον. α 211 ἄλλοι Ἀργείων οἱ ἄριστοι alii et ii. ϑ 108 οἱ ἄλλοι Φαιήκων οἱ ἄριστοι ceteri et quidem. Haec de singulis. Sed sunt alia f) de toto genere. fiunt enim etiam e ptpiis, cf. Classen, Beob. II 18, Krüger § 50, 4, de toto genere. Ameis N. J. f. Ph. u. P. 1855, p. 404 etiam sic demonstrative: dieser der, explicat. sed est de genere: Ψ 663 ὁ νικηθείς qui victus erit, non enim iam certamen fuit, v. s. 1 f. Γ 109 ὁ γέρων v. s. 2 a. Φ 262 φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα. Ψ 325 τὸν προύχοντα. plur. Δ 252 οἱ πρότεροι. ο 324 τοῖς ἀγαθοῖσι. h. XXIX 8 τῶν μακάρων. ρ 218 τὸν ὁμοῖον ἄγει ὡς τὸν ὁμοῖον, Braune (ξ Cottbus 1845 p. 6) ad κακὸς κακόν refert ut vis sit demonstr. sed superiora non tam repetuntur quam amplificantur et ad genus suum referuntur (αἰεί). Π 53 τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι. praeter morem recentiorum ρ 416 οὐ δοκέεις ὁ κάκιστος ἔμμεναι ἀλλ' ὥριστος. g) pron. s. articulus spectat ad pron. relat. sequens: φ 142 τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ. Ζ 292 τὴν ὁδὸν ἥν, cf. ζ 165. Κ 322 τοὺς ἵππους οἵ. τ 573 τοὺς πελέκεας τούς. h. Merc. 173 τῆς ὁσίης ἧσπερ. ι 65 τῶν δειλῶν ἑτάρων οἵ. τ 197 τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις οἵ. Τ 105 τῶν ἀνδρῶν οἵ τε, cf. Τ 111 β 51 ε 106. ψ 28 ὁ ξεῖνος τόν. γ 319 ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅθεν. h) proxime ad morem recentiorum accedunt e. c.: ξ 161 τ 306 τοῦ δ' αὖ τοῦ λυκάβαντος, v. l. αὐτοῦ q. v. s. 3. σ 114 τοῦτον τὸν ἄναλτον. τ 372 αἱ κύνες αἵδε ἅπασαι. Χ 59 η 223 248 ἐμὲ τὸν δυστηνόν. β 351 κεῖνον - τὸν κάμμορον. Ξ 368 οἱ ἄλλοι ἡμεῖς. Θ 211 Υ 135 ἡμέας τοὺς ἄλλους. Χ 380 σύμπαντες οἱ ἄλλοι. i) Neutrum articuli saepissime cum adi. aut adv. coniunctum efficit aut substantiva aut advv. quae certe non possunt digito monstrari atque prope accedunt ad veri articuli usum. significatur totum temporis spatium expleri. V. s. 1 e β. Μ 40 δ 688 λ 629 τὸ πρόσθεν antea, per totum tempus antecedens. Ε 54 Ν 105 Π 208 τὸ πρίν γε. Ζ 125 Ι 403 Ο 72 Π 573 Φ 476 Χ 156 Ω 543 γ 265 δ 32 518 h. Ap. 476 Cer. 451 τὸ πρίν. Ε 806 Η 370 Κ 309 396 Μ 346 359 Ν 101 Ρ 720 Υ 123 Χ 250 Ψ 480 782 Ω 201 β 305 ϑ 31 κ 240 ν 358 τ 340 υ 167 h. Ap. 345 XX 3 τὸ πάρος περ. η 201 τὸ πάρος γε. Ν 208 Χ 233 ω 486 τὸ πάρος. α 322 β 312 σ 275 τὸ πάροιθε(ν). Δ 267 Ψ 324 δ 13 159 509 ξ 467 ψ 214 h. Ap. 71 214 493 Merc. 487 Ven. 179 τὸ πρῶτον ab initio. Γ 225 Ψ 842 κ 520 λ 28 τὸ τρίτον tertio loco. Π 705 Χ 208 φ 128 τὸ τέταρτον beim 4. mal. Α 6 Δ 424 Ζ 289 Μ 420 Ν 679 Ρ 612 Ψ 523 α 257 ϑ 268 553 h. Merc. 428 Ven. 185 Cer. 86 τὰ πρῶτα. λ 168 h. Ap. 237 407 τὰ πρώτιστα. h. Merc. 125 159 τὰ μέταζε e coni. fiunt sic subst. Α 196 τὸ κρήγυον id quod prodest, recte La Roche: generischer Artikel, Düntzer: substantivirend. Naegelsb. h. l. et exc. XIX 9c: solches was gut ist. Wolf: Artikel spielt ins pron. indefin. hinein. non liquet quid Ameis statuat: sinnlich hinweisend: das heilsame hier. ξ 12 τὸ μέλαν δρυός ubi Dü. recte articulum statuit, non recte ligna interiora, Ariston. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸν φλοῦν, Braune (ξ 1—60 Cottbus 1845 p. 5) non esse articulum, sed rem significari iam dictam. Α 107 τὰ κακά, cf. Α 576 σ 404. Θ 430 τὰ ἅ. σ 229 υ 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα. Ω 531 τῶν λυγρῶν. Α 465 Β 428 μ 365 ξ 430 τἆλλα, sch. BL. κατὰ συναλοιφήν . . . . ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὸν τὲ πληρωματικὸν ἀποδέχεται κ. λείπει τὸ ἄρθρον Ὁμη-

ρικῷ ἔθει, ol. vo. τἄλλα, sed Buttm. gr. Spr. I 114 not. τἆλλα, et ita Spitzn. q. v. Λ 706 μ 16 165 ξ 375 h. Merc. 313 τὰ ἕκαστα. h. Merc. 93 τὸ σὸν αὐτοῦ quod ad te ipsum pertinet. h. Ap. 108 πᾶν τὸ μεσηγύ, cf. Cer. 317. λ 66 τῶν ὄπιθεν. h. Merc. 36 τὸ θύρηφιν, sc. τὸ θ. εἶναι. semel etiam infinit. υ 52 ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν | ἐγρήσσοντα, sed v. s. D. extr. 3) adduntur adi. sim. inter articulum et nomen quae nomen explicent. a) adi., saepius sic nomen propr. quod in aliis potissimum articulo caret. Β 278 Κ 363 ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς, Did. Β 278 οὕτως Ἀρίσταρχος, τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου κακῶς (Dind. Spitz. q. v. ol. vo., cf. La Ro. Β 278), cf. Κ 231 498, 536 ψ 306 h. XIX 46. ψ 306 ὁ διογενὴς Ὀδυσσεύς. Θ 532 Λ 660 Π 25 ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης. μ 113 428 τὴν ὀλοὴν - Χάρυβδιν. ι 100 193 τοὺς ἄλλους - ἑτάρους. Β 681 τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, quod sic distinguitur a Peloponneso, cf. Ν 745, Ο 37 ε 185 h. Ap. 85. Θ 478 τὰ νείατα πείρατα γαίης, cf. Ξ 373. Ψ 640 τὰ μέγιστα - ἄεθλα. ι 65 τῶν δειλῶν ἑτάρων. Λ 691 τῶν προτέρων ἐτέων, paraphr. τῶν παραλαβόντων. Ε 673 τῶν πλεόνων Λυκίων, cf. Κ 506, plurium, non recte paraphr. τῶν πλείστων, τῶν πολλῶν, aut Am. La Ro. Mehrzahl der L. ut alter gen. pendeat ab altero. recentiores sic artic. non admittebant, Eust. 594, 9 πλεόνων (cf. h. Merc. 98). χ 183 τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρί, τῇ δ' ἑτέρῃ. h. Cer. 446 464 τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν. Ψ 336 τὸν δεξιὸν ἵππον. Β 281 οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν. Τ 83 οἱ ἄλλοι σύνθεσθ' Ἀργεῖοι (v. s. 2 e). θ 40 οἱ ἄλλοι | σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἔρχεσθε. Δ 597 τοῖς ἄλλοισι θεοῖς. Β 665 ἀπείλησαν γὰρ οἱ ἄλλοι | υἷες, melius γάρ οἱ v. s. ἀπειλέω. Κ 408 τῶν ἄλλων Τρώων ceterorum praeter Hectorem. quaerit Ulixes ubi sint neque potest eos monstrare. γ 299 τὰς πέντε νέας quinque quae non fractae erant. ε 383 τῶν ἄλλων ἀνέμων. Β 674 Ρ 280 Ω 338 λ 470 551 ω 18 τῶν ἄλλων Δαναῶν, cf. Κ 408 Υ 352, Ξ 189, κ 250 421 ω 79, Δ 540 λ 567. κ 449 τοὺς ἄλλους ἑτάρους. pron. poss. Δ 608 δ 71 h. VII 55 τῷ ἐμῷ - θυμῷ, cf. τ 483 h. Ap. 527. Ι 654 τῇ ἐμῇ κλισίῃ. Δ 42 τὸν ἐμὸν χόλον, cf. β 97 ω 132, σ 254 τ 127, 166. β 403 τὴν σὴν - ὁρμήν. Ψ 585 τὸ ἐμὸν - ἅρμα, cf. Α 185, 207 Ζ 407, Φ 305 Χ 459 λ 515. Ζ 490 α 356 φ 350 τὰ σ' αὐτῆς ἔργα cf. ξ 185. Μ 280 h. Ap. 444 τὰ ἃ κῆλα, cf. Ο 85 Π 40 Σ 451 457 γ 92 δ 322 ι 250 266 310 343 λ 376 ξ 153 512. αὐτός. Ε 396 ωὑτὸς ἀνήρ Spitz. Dü. La Ro. q. v., Bekk. ωὑτός, idem quem iam dixi, non: ille ipse. crasin serioris originis indicium putat Benicken 5. lied p. 14. π 334 τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης. Ζ 391 τὴν αὐτὴν ὁδόν. b) gen. Ξ 503 ἡ Προμάχοιο δάμαρ. γ 145 τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον. Κ 408 δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί, quae ratio proxime accederet ad usum recentiorum, sed Aristarchus δαί q. v., La Ro. δαί (h. T. 220). Baumeister Phil. XI 169 δ' αἱ defendit cf. Nitzsch α 225. Ψ 376 αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι. λ 298 τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν. Ο 54 τὸ Πηλείδαο - ἐέλδωρ. c) adv. Ξ 274 οἱ ἔνερθε θεοί. Ι 524 τῶν πρόσθεν - ἀνδρῶν. d) num. Κ 253 τῶν δύο μοιράων, cum tres sint partes, v. s. πλέων. h. XXVI 13 τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτοὺς die vielen die wir noch erwarten. 4) ὅ γε rarius quam ὁ pro articulo est, sed est locutio Ε 308 327 Θ 268 Κ 154 Λ 483 Ν 164 Ψ 896 αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως |. Ψ 173 τῷ γε ἄνακτι. Ε 794 Ψ 35 h. Cer. 342 τόν γε ἄνακτα, ubi Ψ 35 additur ποδώκεα Πηλείωνα. Ρ 122 693 Σ 21 τά γε τεύχεα ea ipsa de quibus potissimum agitur. μ 441 τά γε δοῦρα. Ζ 185 τήν γε μάχην. ξ 235 τήν γε στυγερὴν ὁδόν, v. l. τῆνδε. Δ 613 τά γ' ὄπισθεν. satis singulariter Ν 53 ὅ γ' ὁ λυσσώδης —, Ἕκτωρ. ap. nom. propr. h. Cer. 371 αὐτὰρ ὅγ' Ἀίδης. Semel postponeretur nomini Ω 207 ἄπιστος ἀνὴρ ὅ γε, ol. vo. et DG. Barocc. Townl. Vrat. A. d. Mosc. 2 Papyr. Spitzn. Bekk.[2] cf. La Roche, etsi non ferri potest talis locutio, alii ὅδε q. v., Bothe ἀνήρ, ὁ δὲ q. v. s. 1 α.

C) articulus non ipsi nomini additur sed iis quae ad nomen explicandum subiunguntur. a) Θ 360 πατὴρ οὑμός. η 326 ἤματι τῷ αὐτῷ, η 55 τοκήων τῶν αὐτῶν, haec prope ad Atticorum morem accedere iam Faesi monuit (Ztschft f. A. W. 1855 p. 432). Ρ 401 ἤματι τῷ. Ν 794 ἠοῖ τῇ προτέρῃ, cf. h. Merc. 19 (τῷ) Φ 5. Ι 219 τοῖχον τοῦ ἑτέροιο, cf. Ω 598 ψ 90. Ξ 272 χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ. ε 266 ἀσκὸν -τὸν ἕτερον, ἕτερον δέ. h. Merc. 98 νύξ, ἡ πλείων (v. s. B 3) ib. 532 ἔργων τῶν ἀγαθῶν. Ψ 303 Νέστορος —, τοῦ Νηληιάδαο, cf. (τῷ) Λ 614 Ξ 460. Ζ 201 πεδίον τὸ Ἀλήιον, cf. Κ 11. Ψ 525 ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης. Β 595 Θάμυριν τὸν Θρήικα. Ψ 295 Αἴθην την Ἀγαμεμνονέην. ξ 61 ἄνακτες οἱ νέοι. Ω 687 παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι. μ 252 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι. h. Ap. 335 Τιτῆνες θεοί, τοὶ ὑπὸ χθόνα ναιετάοντες. Ξ 279 θεούς, τοὺς ὑποταρταρίους (οἵ). Φ 252 αἰετοῦ μέλανος, τοῦ θηρητῆρος. Foerstemann l. l. p. 32 raro haec in Od. inveniri dixit, rarius etiam apud recentiores. Λ 288 Ν 433 Π 521 (δ') Ψ 536 ἀνὴρ ὤριστος, cf. Ω 384 ubi τοῖος additur praeter normam recentiorum. Ω 242 παῖδα - τὸν ἄριστον. Ο 656 νεῶν - τῶν πρωτέων. Ε 131 820 ἀθανάτοισι θεοῖς - τοῖς ἄλλοις, cf. Σ 103. Ο 67 αἰζηοὺς | τοὺς ἄλλους ita gen. additur. Υ 181 τιμῆς τῆς Πριάμου. ω 497 υἱεῖς οἱ Δολίοιο. aut adv. Λ 537 Υ 502 ἀφ' ἱππείων ὁπλέων, αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. Φ 353 ἰχθύες οἱ κατὰ δίνας. Λ 535 Υ 500 ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον. h. Merc. 77 ὁπλάς, τὰς πρόσθεν, τὰς δ' ὄπιθεν. χ 220 κτήματα, τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι. Ι 559 ἀνδρῶν τῶν τότε. b) spectat pron. ad pron. rel. Β 351 743 Θ 475 Ι 253 439 Λ 766 Ν 335 Ξ 250 Ο 76 Σ 85 Τ 60 89 98 Φ 77 Χ 359 471 Ψ 87 ε 309 υ 19 ψ 252 ἤματι τῷ ὅτε. Ι 631 φιλότητος - τῆς ᾗ. Δ 41 πόλιν τὴν ὅθι. Ν 594 χεῖρα τὴν ᾗ ῥα. η 55 τοκήων τῶν αὐτῶν οἵ περ. Ε 320 συνθεσιάων τάων ἅς, cf. Ε 332. Β 841 Πελασγῶν τῶν οἵ. Ξ 279 θεούς, τοὺς ὑποταρταρίους οἵ. insolito ordine δ 653 κοῦροι δ' οἳ ἀριστεύουσι, οἱ ii iuvenes qui. κ 74 ἄνδρα τόν, ὅς κε talem qualis.

D) neutr. sg. aut plur. pronomen explicatur sententia tota quae sequitur. est sententia primaria a) β 46 τὸ μέν, πατέρ' ἀπώλεσα primum quidem (est, nam) amisi, δ 655 τὸ θαύμαζω· ἴδον. b) sed solet esse secundaria, quando pron. a Latinis non exprimitur, nos: das, est maxime Od. proprium. α) Ε 406 οὐδὲ τὸ οἶδε, ὅττι. Υ 466 γ 146 οὐδὲ τὸ ᾔδη ὅ, cf. ν 339. Α 120 λεύσσετε τό γε ὅ. Θ 362 οὐδὲ τῶν μέμνηται ὅ. Ι 493 τὰ φρονέων ὅ, cf. Ψ 545 (ὅτι), Ρ 207 τῶν ποινὴν ὅ. β) ι 442 τὸ οὐκ ἐνόησεν ὡς, cf. χ 32. τ 229 τὸ θαυμάζεσκον ὡς. γ 346

τό γ' ἀλεξήσειε ὡς. δ 772 ν 170 ψ 152 τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς. Γ 308 τό γε οἶδε ὁπποτέρῳ. γ) Κ 491 τὰ φρονέων ὅπως, cf. Ε 564 (ἵνα). Ξ 191 κοτεσσαμένη τό γε οὕνεκα. δ) Ο 207 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτε. υ 83 τὸ μὲν ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν ὁππότε κεν. ζ 182 οὐ τοῦ γε κρεῖσσον ἢ ὅτε. Ρ 417 τὸ κέρδιον εἴη εἰ. Φ 437 τὸ αἴσχιον αἴ κε, cf. Δ 405. ξ 119 τὸ γε οἶδε εἴ κε. ε) Ο 599 τὸ μένε νηὸς σέλας ἰδέσθαι. λ 358 τὸ βουλοίμην καί κεν κέρδιον εἴη ἱκέσθαι, cf. υ 316. υ 220 τὸ ῥίγιον, μένοντα πάσχειν. λ 363 τὸ μὲν οὔ τί σ' ἐίσκομεν ἔμεν ἐπίκλοπον. υ 283 τό γε κέρδιον εἴσατο χρήματ' ἀγυρτάζειν ἰόντι. φ 126 ἐπιελπόμενος τό γε νευρὴν ἐντανύσειν. α 370 τό γε καλὸν ἀκουέμεν ἀοιδοῦ. Ρ 404 τό μιν οὔ ποτε ἔλπετο τεθνάμεν, 406 οὐδὲ τὸ ἔλπετο ἐκπέρσειν, plerique prius τό „propterea" vertunt ad I Α R 1) referentes, sed utrumque τό eodem modo explicandum. Naegelsb.[1] (p. 328) huc rettulit υ 52 ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν ἐγρήσσοντα atque ita Kühner (II p. 503) Ameis al. etsi non alio loco hoc pronomen iuxta talem infinitivum est a quo hac explicatione separatur neque licet in quinto trochaeo initium novae sententiae ponere.

III Pronomen relativum: qui quae quod. non est nova vox, sed est pron. demonstr. in sententia positum quae quasi per parenthesin sermoni inserta paullatim abiit in sententiam secundariam quam nos relativam vocamus. haec mutatio coepta est, non absoluta apud Homerum, qui existimandus est longe saepissime demonstrativam putasse quam nos vocamus relativam atque ita vertimus. accidit igitur illi idem fere, quod nobis hodie quoque fit, quando utimur pron. der die das, non satis certe definientes num pro relativo sit, an pro demonstrativo. Non enim certis finibus distingui potest inter dem. et rel., sed sunt quaedam quae num huc referantur an illuc dubium est. Demonstrativa pergunt potius in narrando novaque addunt iis quae iam narrata sunt, sed relativa subsistunt quasi adduntque quae describant potius vel explicent ea quae dicta sunt quam nova narrent. Itaque demonstrativis novae efficiuntur sententiae primariae potissimum post primarias, rarius secundariae post secundarias, sed semper quae eiusdem ordinis sint cuius superiora. quae vero vere sunt relativa subiunguntur superioribus quorum partes efficiunt. Sunt vero aut a) post sententiam primariam aut b) intra eam vel ante eam assumuntque nonnunquam quae proprie pertineant ad primariam, denique c) sunt quae careant verbo quo referantur, sed sic ipsae quasi necessariae partes primariae sententiae fiant. pronomen relativum aut α) iuxta substantivum suum est aut β) remotum ab eo. nonnunquam γ) apud nomin. pronominis est 1ma s. 2da pers. verbi. Vertimus aut 1) qui, welcher, der, quod genus saepe vix differt a demonstrativo, aut 2) is qui, derjenige welcher aut magis indefinite 3) tale quale, solche wie, such as A) ὅ ἥ τό. De formis ἥ οἵ αἵ v. s. ὅς. a) α) 1) α 300 γ 198 308 Αἴγισθον ὅ οἱ ἔκτα, cf. ϑ 271 λ 67 102 ξ 3 ρ 385 Φ 230 Χ 480 Ψ 280. ν 372 Πείραιον ὅ μιν ὑπέδεκτο, cf. φ 145 416 ψ 360. δ 479 λ 133 τ 211 ψ 280 θεοῖσι τοὶ ἔχουσι, cf. μ 344 ν 55 ξ 394 σ 180, Ν 87 Ω 37 α 23 ζ 153 ω 210, δ 586 ρ 149. δ 160 σέθεν τοῦ τερπόμεθ' αὐδῇ, cf. α 344 δ 726 816, ξ 204 Α 249, Γ 87 Η 374 388, Ω 212. Ε 746 Θ 390 α 100 ἔγχος στιβαρόν, τῷ δάμνησι, cf. π 17. ε 210 ἄλοχον τῆς ἐέλδεαι, cf. ν 263. τ 82 ἀγλαΐην τῇ κέκασσαι, cf. χ 429. Α 72 μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε, cf. Γ 123, Δ 187 216, Ι 667 Λ 553 Ν 430, Π 143 Τ 390, Σ 208 383 κ 195 λ 86 270 281 422 ο 234 σ 322, τ 393 φ 219 ψ 74, ω 29. Α 36 Ἀπόλλωνι τὸν τέκε, cf. Β 714 741 820, Κ 404 Ρ 78, Η 138 Κ 88 Μ 464 Ο 112 Σ 81 89 Ψ 211 Ω 454 756 α 180 γ 489 δ 144 ϑ 63 493 ο 187 520 ρ 22 (ὅδε) ω 78 424. Ω 326 ἵπποι τοὺς κέλευεν (dem.?) cf. κ 213 λ 301. Π 149 (equi) τὼ πετέσθην, cf. Γ 238 ϑ 312 λ 255. Θ 449 Τρῶες τοῖσιν ἔθεσθε, cf. Π 449. Ε 750 Θ 394 Ὧραι, τῇς ἐπιτέτραπται. Ν 634 Τρωσίν, τῶν μένος ἀτάσθαλον, cf. ρ 557. Ο 450 Ρ 292 κακὸν τό οἱ ἐρύκακεν, cf. Υ 289 φ 32 (ῥα?). Ι 364 πολλὰ τὰ κάλλιπον, cf. Φ 352. Φ 317 τὰ τεύχεα, τά που κείσεται. Χ 341 δῶρα τὰ δώσουσι, cf. ο 207 φ 13, τ 18 ν 41 (ubi est optantis). 2) Ρ 145 λαοῖσι τοὶ ἐγγεγάασιν, cf. ζ 284. λ 78 ἐρετμὸν τῷ ἔρεσσον, cf. τ 387, ϑ 74 οἴμης τῆς κλέος ἵκανεν. Θ 195 θώρηκα τὸν κάμε (ad 1?). Ξ 166 θάλαμον τὸν ἔτευξε, cf. Ξ 338 Ψ 92 γ 391 ν 403 ψ 28 (ὁ) 61. Α 319 ἔριδος τὴν ἐπηπείλησεν, cf. α 444 η 271 λ 545 μ 302. Φ 31 ἱμᾶσιν τοὺς φορέεσκον, cf. Φ 147 ϑ 23 υ 3. Ζ 290 γυναικῶν τὰς ἤγαγε, cf. ν 126. π 13 ἄγγεα τοῖς ἐπονεῖτο, cf. ι 223. υ 95 κώεα τοῖσιν ἐνεῦδε. ι 428 λύγοισι τῇς ἔπι εὗδε. κ 394 φάρμακον τό σφιν πόρε, cf. χ 392. Κ 12 πυρὰ τὰ καίετο, cf. ω 335 h. Merc. 84 Ω 556 ϑ 428 440 545 ι 460 ν 369. 3) Υ 308 παῖδες τοί κεν γένωνται. τ 266 ἄνδρα κουρίδιον τῷ τέκῃ. Β 346 τούςδε ἔα τοί κεν βουλεύωσι. Κ 171 λαοί, τῶν κέν τις καλέσειεν. Ε 192 ἅρματα τῶν κ' ἐπιβαίην cf. Ξ 299. σ 166 ἔπος τό κε κέρδιον εἴη. Π 139 δοῦρε τὰ ἀρήρει, cf. ξ 343. β) 1) α 254 Ὀδυσῆος —, ὅ κε ἐφείη, cf. ψ 314. Φ 59 πόντος - ὅ ἐρύξει, cf. Ζ 153. Ζ 299 α 67 ζ 243 θεοῖσι —, τοὶ ἔχουσι, cf. Φ 267 ε 169 η 209, ζ 150 π 183 (θεός - τοί, ubi ad sg. refertur pl.). Φ 194 Διί —, τῷ ἰσοφαρίζει. τ 581 φ 79 δῶμα - τοῦ μεμνήσεσθαι οἴομαι. ρ 288 γαστέρα, τῆς ἕνεκεν ὁπλίζονται. Ι 71 οἴνου - τὸν ἄγουσιν, cf. Π 146 180 460 ι 453 λ 158 φ 43 ψ 250 (dem.?). Α 392 κούρην τήν μοι δόσαν, cf. Β 659 Δ 152 Ν 82 Ω 449 δ 798 λ 288. Ε 423 Τρωσίν —, τοὺς ἐφίλησε, cf. Μ 56 Π 150 547 Χ 48. h. Merc. 451 Μούσῃσιν —, τῇσι μέλουσι. ρ 565 ο 329 μνηστήρων —, τῶν ὕβρις ἵκει, cf. h. Ap. 336. Θ 500 κνέφας —, τὸ νῦν ἐσάωσε, cf. Μ 5 Ν 360. Δ 219 φάρμακα - τά οἱ πόρε, cf. Λ 831 δ 228, Η 146, Ω 341 α 97 ε 45. λ 51 ἄλλα - τὰ οὐκ ἐτέλεσσε. 2) Ζ 493 ἄνδρεσσι - πᾶσιν - τοὶ ἐγγεγάασιν. γ 140 μῦθον - τοῦ εἵνεκα ἄγειραν, cf. π 188. Υ 346 φῶτα - τῷ ἐφέηκα, cf. α 17 ε 57. Ψ 866 μήρινθον —, τῇ δέδετο, cf. Σ 566 (ubi?). Θ 81 ἵππος, τὸν βάλεν, cf. Φ 457, Ω 151 180, δ 125. Π 222 χηλοῦ —, τήν οἱ θῆκε, cf. Ψ 592 ϑ 373 ρ 207 τ 534 ω 332. ι 334 οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἂν ἤθελον ἑλέσθαι, cf. λ 574 ρ 597 (optantis, dem.?). Η 468 νῆες —, τὰς προέηκε, cf. Ν 220 Σ 341 Ω 325 ξ 383 ρ 245. Σ 413 ὅπλα πάντα —, τοῖς ἐπονεῖτο. Θ 156 ἄλοχοι, τάων βάλες παρακοίτας. Η 452 τοῦ - τὸ πολίσσαμεν. Ε 795 ἕλκος —, τὸ βάλε. Δ 432 τεύχεα —, τὰ εἱμένοι ἐστιχόωντο, cf. Ι 400 Μ 29, Ρ 187 Χ 323, Τ 368 ε 321 372 ζ 59. Ψ 20 180 πάντα - τὰ ὑπέστην. 3) Γ 357 ξεινοδόκον —, ὅ κε παράσχῃ. υ 107 μύλαι —, τῇ-

σιν ἐπερρώοντο. h. Ap. 543 ἄνδρες - τῶν ὕπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθε. υ 368 κακὸν —, τό κεν οὔ τις ὑπεκφύγοι. N 262 δοῦρατα - τὰ ἀποαίνυμαι. Ω 119 147 176 196 δῶρα - τά κε ἰήνῃ, cf. ε 240. I 592 ἀνθρώποισι —, τῶν ἄστυ ἁλώῃ. γ) Π 855 μεταπρέπω ὅ σφιν ἀμύνω. X 53 ἐμῷ θυμῷ κ. μητέρι τοὶ τεκόμεσθα. Φ 150 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν ο ἔτλης, cf. X 432. v. s. b extr. b) P 35 τίσεις γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις quem occidisti et quo occiso praedicas. Ψ 560 θώρηκα τὸν - ἀπηύρων, χάλκεον. I 664 γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν, Φόρβαντος θυγάτηρ. O 646 ἀσπίδος —, τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ' ἕρκος ἀκόντων, cf. κ 139 ο 364. Θ 192 ἀσπίδα τῆς κλέος ἵκει πᾶσαν ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν. T 293 κασιγνήτους, τούς μοι γείνατο, κηδείους. Π 171 ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, σημαίνειν. X 307 φάσγανον ὀξύ, τό οἱ τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε. Λ 468 πλευρά τὰ ἐξεφαάνθη οὔτησε, cf. ψ 355. Λ 245 χίλια, αἶγας κ. ὄις, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο. τ 250 ψ 206 ω 346 σήματα - τά οἱ ἔμπεδα πέφραδε. β 262 κλῦθί μευ ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες. 2) Z 90 πέπλον ὅ οἱ δοκέει - θεῖναι. B 764 ἵπποι —, τὰς ἔλαυνε ποδώκεας. Λ 125 τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται. ξ 227 τὰ φίλ' ἔσκε τὰ θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκε. τ 250 ψ 206 ω 346 σήματα —, τὰ ἔμπεδα πέφραδε. η 260 εἵματα, τὰ ἄμβροτα δῶκε. Ω 106 ἐρέω τοῦ εἵνεκα κάλεσσα. H 68 349 369 Θ 6 T 102 η 187 θ 27 ρ 469 σ 352 φ [276] εἴπω τά με κελεύει, cf. T 339. c) Γ 351 τίσασθαι ὅ με κάκ' ἔοργεν, cf. Λ 469. B) ὅ ῥα quippe qui, welcher ja. a) α) N 644 Ἁρπαλίων ὅ ῥα ἕπετο. Θ 225 Λ 8 Αἴαντος ἠδ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' - εἴρυσαν. B 21 Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα τῖε, cf. B 309 728 H 469 Φ 405 α 30 δ 188. Ψ 142 χαίτην τήν ῥα τρέφε. χ 445 Ἀφροδίτης τὴν ἄρ' ἔχον. Ξ 174 ἐλαίῳ τό ῥα - ἦεν, cf. φ 17. 2) ψ 178 θαλάμου τόν ῥ' αὐτὸς ἐποίει. Λ 430 γυναικὸς τήν ῥα ἀπηύρων. Ω 278 ἡμιόνους, τούς ῥα δόσαν. 3) O 388 ξυστοῖσι τά ῥα ἔκειτο. β) M 380 μαρμάρῳ —, ὅ ῥα κεῖτο. Θ 304 Γοργυθίωνα —, τόν ῥα τέκε, cf. Z 402 Θ 493 K 562 Ξ 490 Π 153. Y 146 τεῖχος - τό ῥα ποίεον. Z 314 δώματα —, τά ῥ' ἔτευξεν, cf. δ 66 η 235. 3) Ω 165 κόπρος —, τήν ῥα καταμήσατο. b) O 530 θώρηξ, τόν ῥ' ἐφόρει ἀρηρότα. ad sing. refertur plur. Ξ 410 χερμαδίῳ τά ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, ἐκυλίνδετο. — Γ) ὅ δή qui ut scimus. ὅ μέν. ὅ γε. a) α) A 388 μῦθον ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστιν, cf. O 371 δ 777. K 27 Ἀργεῖοι τοὶ δὴ ἤλυθον. φ 29 τράπεζαν, τὴν δή οἱ παρέθηκεν. κ 532 λ 45 μῆλα τὰ δὴ κατέκειτο ea quae. O 40 λέχος κουρίδιον τὸ μὲν οὐκ ἐγὼ μάψ ὀμόσαιμι. Ψ 808 φάσγανον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων. de A 125 v. s. A b 2, de B 101 s. I α. B 145 κύματα - τὰ μέν τε ὤρορε. semel ut videtur: θ 280 ἀράχνια λεπτά, τά γ' οὔ κέ τις ἴδοιτο. — Δ) ὅ περ qui certe, quem constat. a) α) Φ 107 Πάτροκλος ὅ περ ἀμείνων. ν 130 Φαίηκες τοί περ ἔξεισιν. κ 279 νεηνίῃ πρῶτον ὑπηνήτῃ τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη, cf. Ω 348. η 322 Εὐβοίης τήν περ - φασὶ ἔμμεναι. I 498 θεοί, τῶν περ μείζων ἀρετή. β) H 114 Ἀχιλεύς —, ὅ περ ἀμείνων. Ω 603 Νιόβη —, τῇ περ ὄλοντο. T 95 Ζεὺς —, τόν περ - φασιν ἔμμεναι. ν 249 Τροίην, τήν περ φασὶν ἔμμεναι. h. Ap. 173 ἀνὴρ τοῦ περ ἀριστεύσουσιν ἀοιδαί. — E) ὅ τε proprie: et is, is ut constat, qui ut constat, qui ut apparet, quicunque. recte Buttm. Gr. Spr. § 75; 3, 2, diese Verstärkungen brachten unstreitig ursprünglich eine leichte Wendung auch in den Sinn, der denn für den feinern Sprachkenner hie u. da fortdauernd fühlbar blieb. Allein im täglichen Gebrauch gingen sie meist in eine Verstärkung bloss fürs Ohr über. ita per τέ proprie adduntur ornatus caussa quae notissima semperque eodem modo sunt. a) α) 1) μ 63 πέλειαι τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν. σ 273 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα. κ 493 μάντηος τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν. Ω 343 ε 47 ω 3 ῥάβδον τῇ τε θέλγει. N 390 Π 483 πίτυς τήν τε ἐξέταμον. N 571 βοῦς τόν τε ἄγουσιν, cf. H 112 P 203. Λ 554 P 663 δεταί, τάς τε τρεῖ. I 5 Βορέης κ. Ζέφυρος τώ τε ἄητον. Π 157 λύκοι ὠμοφάγοι τοῖσίν τε ἄσπετος ἀλκή. ε 67 κορῶναι τῇσίν τε μέμηλεν. E 783 H 257 κάπροισιν τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν, cf. σ 373 ubi a subst. suo adiectivis dirimitur. P 737 πῦρ τό τε φλεγέθει. Σ 485 τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. ν 60 γῆρας - κ. θάνατος τά τε πέλονται, cf. ο 421 ubi iterum fit constr. ad sensum. 3) ξ 226 ἄκοντες κ. ὀιστοί, λυγρά, τά τε - πέλονται. E 747 Θ 391 α 101 ἡρώων τοῖσίν τε κοτέσσεται. E 481 κτήματα πολλὰ τά τ' ἔλδεται, cf. E 52 O 621 α 339, λ 125 ψ 272. β) O 468 δαίμων —, ὅ τε μοι ἔκβαλε praeter morem de eo quod semel factum est, non de eo quod saepe fit semperque eodem modo, cf. ε 357 (ubi dubitabatur. nam Gl. M. ὅτε. ἐπειδή, sed HR. γρ. ὅ τε. χωρίζει Ἀριστοφάνης διὰ τὸ ὅτε) v. s. ὅς τι III. O 167 ἐμοί, τόν τε στυγέουσι, cf O 183 580. γ 73 ι 254 ληϊστῆρες —, τοί τ' ἀλόωνται. M 146 σύεσσι —, τώ τε δέχαται. Λ 270 βέλος —, τό τε προϊεῖσι. B 262 εἵματα —, τά τε ἀμφικαλύπτει. alii: et quae, v. s. αἰδώς et Am. h. l., cf. Y 65 h. Cer. 478. 3) β 390 πάντα ὅπλα —, τά τε φορέουσιν, cf. ε 438 (ubi plur. pron. refertur ad sing. subst.) θ 558 ν 410 (ubi iterum fit constr. ad sensum). τ 161 οἶκον —, τῷ τε ὀπάζει. b) Ψ 712 ἀμείβοντες, τούς τε ἤραρε τέκτων, δώματος. χ 469 ἕρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἑστήκῃ, ἐσιέμεναι. c) ξ 80 ἔσθιε τά τε πάρεστι, χοίρεα. ψ 6 ἴδηαι τά τ' ἔλδεαι. ξ 221 ἕλεσκον ἀνδρῶν ὅ τε μοι εἴξειε quicunque. — Z) ὅ τις quicunque. π 228 υ 188 ἀνθρώπους πέμπουσιν ὅ τίς σφεας εἰσαφίκηται, cf. χ 415. fit interrogativum; π 257 φράζευ, ὅ κέν τις ἀμύνοι. v.s. ὅς τις. Similiter τῇ quod dem. fuit ibi, v. s. I, fit a) ubi, plerumque sine certo subst. quo referatur. δ 229 Αἰγυπτίη, τῇ φέρει, sch. H. ἀντὶ τοῦ ᾗ τουτέστιν ὅπου, ἐν Αἰγύπτῳ δηλονότι. Λ 499 ὄχθας Σκαμάνδρου τῇ ῥα πῖπτε, cf. Ξ 404 Ψ 775 Ω 472. Λ 808 τῇ δὴ ἐτετεύχατο. M 118 τῇ περ νίσσοντο, cf. Φ 554 δ 565. b) quo modo. θ 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα ἔμελλεν. Adde h. Ap. 454 475 484 Me. 19 84 Ve. 26 64 160 211 212 245 Ce. 66 87 219 252 478. 16, 2. 17, 3. 28, 4. 31, 2. 33, 4.

ὄαρ (dubiae originis: Doederl. Gl. § 546, Pott ap. Kuhn. Ztft. 6, 262, Christ 265, Ahrens Philol. 27, 265. Lob. El. 1, 517, quorum plerique de ο copulativo et rad. ἀρ cogitant. Veri similius est, quod Curtius Et. p. 356 proponit, ὄαρ i. e. ὀ-σαρ ab radice σερ oriundum eodem modo dici quo συν-ήορος, con-iux) uxor, E 486 ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν (Bekk. ϝώρεσσιν), quod contractum est ex ὀάρεσσιν, cf. schol. BL, DL, L. I 327 ἄνδρασι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφε-

τεράων (Bekk. ϝοάρων), cf. schol. ALV. Eust. 573, 24. 754, 23. 26. 1818, 7.

ὀαρίζω (a Doed. Gl. § 546 ad ὄαρ relatum; rectius a Curtio Et. p. 346 = ϝα-ϝαρ-ίζ-ω ad radicem ἐρ, ϝερ, hom. εἴρω loquor). Extant tantummodo praesentis et imperfecti formae. a) versor familiariter cum alquo, verkehre traulich, h. Merc. 170 ἤματα πάντα μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν |. b) familiariter colloquor, plaudere traulich, cum dativo Z 516 ὅθι (Ἕκτωρ) ἧ ὀάριζε γυναικί. X 126 οὐ μήν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης | τῷ ὀαριζέμεναι, ἅ τε παρθένος ἠΐθεός τε, | παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν (sunt Hectoris secum colloquentis verba) i. e. cum Achille iam non otiose, non secure confabulari licet; quo loco non defuerunt, quibus ἀπὸ δρυὸς et ἀπὸ πέτρης de argumento colloquii et ἀπό pro περί (cf. Krüger Dial. 68, 16, 4) dictum esse videretur; v. de toto loco δρῦς et schol. V. h. Merc. 58 ὡς πάρος ὠρίζεσκον (contr. ex ὀαρίζεσκον) ἑταιρείῃ φιλότητι. h. 23, 2 ὅς τε Θέμιστι | ἐγκλιδὸν ἑζομένῃ πυκινοὺς ὀάρους ὀαρίζει. Non legitur in Od.; Bekk. ϝοαρίζειν. Cf. Eust. 659, 40. 754, 27. 1262, 1. Ap. 118, 14. Suid. Hesych.

ὀαριστής (ὀαρίζω), familiaris, τ 179 (Μίνως) Διὸς μεγάλου ὀαριστής, quod Horatius carm. 1, 28, 9 interpretatur ,Iovis arcanis Minos admissus', Plato autem itemque Dio Chr. or. 4 p. 154 sq. ὁμιλητὴς καὶ μαθητής. Cf. de vocabulo Schol. B. Eust. 573, 24. 754, 27. 932, 41. 974, 1. Hesych. Lobeck path. 1, 86. Bekk. ϝοαριστής.

ὀαριστύς (ὀαρίζω), blanda confabulatio, trauliches Gespräch, Gekose, Ξ 216 ἔνθ' (in Veneris zona) ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς | πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, quo loco πάρφασις (species) ad ὀαριστύς (genus) appositionis loco accedit, cf. sch. A. Contra Duentzerus Aristot. eth. Nicom. 7, 6. eth. Eud. 6, 6 sequutus πάρφασις appositionem esse censet trium quae antecedunt substantivorum φιλότης, ἵμερος, ὀαριστύς. De proeliantibus, quasi pugna sit familiare quoddam commercium, dicitur N 291 πρόσσω ἱεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστύν, P 227 τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω, | ἠὲ σαωθήτω· ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς. Sch. D. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ τοῦ πολέμου ὁμιλία, ὅ ἐστιν οὕτως δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀριστεύειν· αὕτη γὰρ ἀρετὴ πολεμούντων. Cf. sch. A. Comparari potest Homeri illud μέλπεσθαι Ἄρηι, nostratium ,wilder Kriegestanz', Schilleri ,nah umarmen die Heere sich', v. Doed. Gl. § 546. Bekk. ϝοαριστύς praeter Ξ 216. Cf. Eust. 932, 27. Ap. 118, 16. Hesych. E. M.

ὄαρος (cf. ὀαρίζω), colloquium familiare, h. 23, 3 ὀάρους ὀαρίζει, 2) amantium confabulatio, Liebesgespräch, h. Ven. 249 οἳ πρὶν ἐμοὺς ὀάρους καὶ μήτιας, αἷς ποτε πάντας | ἀθανάτους συνέμιξα καταθνητῇσι γυναιξί, | τάρβεσκον. Cf. Eust. 932, 38 ὄαρος λόγος, ὁμιλία, παιδιὰ ἢ παιδεία παροξυτόνως.

ὀβελός (de origine dubitatur; plerique tamen ὀβ. ad βέλος, βάλλω referunt, cf. Doed. Gl. § 320. Curt. Et. p. 476. 487. 716 et Eust. 135, 44. 136, 5. 1405, 25. E. Gud.) veru: A 465 B 428 γ 462 μ 365 ξ 430 μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, I 210 καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν, ξ 75 εὗσέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν, h. Merc. 121 ὤπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισι, quibus locis ἀμφί adverbium est; cf. Verg. Aen. 1, 212 veribus figunt. H 317 Ω 623 τ 422 μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν. μ 395 κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει. ξ 76 ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆι | θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν. γ 463 ὤπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες. I 213 ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν. Singulari non utitur H.

ὀβριμοεργός (ὀμβριμοϝεργός Bekk.), qui gravia facit, ἰσχυρὰ ἢ μεγάλα ἐργαζόμενος ἔργα, μεγαλοπράγμων Hesych., E 403 (de Heracle) σχέτλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων, quo loco Aristarchus, quem Spitznerus sequitur, αἰσυλοεργός legit. X 418 (de Achille) ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον ὀβριμοεργόν. Ap. 118, 19. E. Gud. Suid. Hermann. de em. rat. gr. gr. p. 21.

ὀβριμόθυμος (ὀμβριμ. Baum.), ferox, starkmüthig, de Marte h. 8, 2 ὀβριμόθυμε.

ὀβριμοπάτρη (Bekk. ὀμβριμοπ.), quae gravi i. e. praepotente patre utitur, ἡ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα Apoll. lex. 118, 18, de Minerva, quam e capite progenuerat deorum potentissimus, cf. Preller gr. myth. 1, 149. Welcker Götterl. 1, 301, E 747 Θ 391 α 101 ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη, cf. schol. E. ad α 101. γ 135 μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, ω 540 πρόσθε γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. Claudit semper versum.

ὄβριμος (ὄμβριμος ut olim Bentleius, Barnesius, alii ita ex recentioribus G. Hermannus em. rat. 21, Rumpf J. f. Ph. 1860, 575 sq., Bekkerus hom. Blätter 34, Doederl. Gl. § 928, Baumeist. h. Martis 2, 343; primam huius vocabuli syllabam semper produci, similiter ἄμβροτος scribi pro ἄμροτος, affine esse vocabulum sanscr. ambhrinás. Quibus iure obloquutus Kayser Philol. 18, 655 sqq. formam ὄβριμος libros mss. (in nonnullis codicibus nil nisi ὄβριμος legitur) tueri docuit; cf. C. A. J. Hoffmann proleg. ad Φ et X 121 sq. Curtius Et. p. 521. Ortum est ὄβριμος ex ο prothetico et rad. βρι, cui βαρύς affine est, cf. βρί-θω, βρι-αρός, βρι-μός, βριθύς; prorsus autem abhorret a sanscritico illo ambhrinás: Curtius Et. 521. 714. Christ 235. Lobeck path. 1, 80. Doed. Gl. § 928) gravis, wuchtig, de personis vehemens, impetuosus: E 845 N 444 521 O 112 Π 613 P 529 ὄβριμος Ἄρης | (tamen N 444 Π 613 P 529 Ἄρης dicitur pro hasta in terra impetu suo defixa ita ut ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης significet: ibi deinde studium movendi se amisit impetuosa hasta). Θ 473 K 200 Λ 347 Ξ 44 ὄβριμος Ἕκτωρ |. T 408 ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ |. 2) de rebus ingens: Γ 357 Δ 529 E 790 H 251 Λ 435 456 N 294 519 532 Ξ 451 498 Y 259 267 ὄβριμον ἔγχος |, Δ 453 ὄβριμον ὕδωρ |, h. Merc. 519 Στυγὸς ὄβριμον ὕδωρ |, ι 233 ὄβριμον ἄχθος | ὕλης ἀζαλέης de ingenti lignorum pondere, ι 241 θυρεὸν ὄβριμον, ι 305 λίθον ὄβριμον, utrumque de ingenti saxo, quo Polyphemus antrum claudere solebat. Cf. Eust. 1395, 45. E. M. E. Gud. Hesych.

ὀγδόατος (Curt. Et. p. 525) = ὄγδοος, octavus, T 246 ὀγδοάτην, γ 306 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης, ubi antecedit v. 305 ἑπτάετες, δ 82 ὀγδοάτῳ ἔτει, η 261 ξ 287 ἀλλ' ὅτε δὴ ὀγδόατόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν, quo in versu synizesis adhibenda est. In codicibus legitur η 261 ξ 287 ὄγδοον, ὀγδόατον,

quod recentissimi omnes exhibent, debetur Dindorfio (praef. p. 14).

ὄγδοος (ὀκτώ. κτ eodem modo in γδ mutatum quo in altero ordinali numero ἕβδομος πτ in βδ: Curt. Et. p. 75) octavus, *Η* 222 ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον ἑπταβόειον | ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν. 245 καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον | ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ. Cf. E. M. et ὀγδόατος.

ὀγδώκοντα, contr. ex ὀγδοήκοντα, octoginta: *Β* 568 652 ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες. Cf. Eust. 245, 37. 288, 13.

ὄγκιον, cista s. corbis, in qua ferramenta asservantur, vocabulum ab ὄγκος oriundum, quia maxima ferramentorum pars ex sagittarum cuspidibus, ὄγκοις, constat, Hakenkiste: φ 61 ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος | κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος. Cuius cistae sat magnum pondus erat, quia duodecim illae secures, quarum per foramina a procis sagittae traiciendae erant, in ea asservabantur, v. φ 3 sq. 81. τὸ δεικτικὸν τῶν ὄγκων, ὅ ἐστι τῶν ἀκίδων Hesych. τὸ δὲ ὄγκιον σκεῦος πλεκτὸν εἰς ἀπόθεσιν σιδήρου ἢ ἄλλων τινῶν, παρὰ δ' Ὁμήρῳ τῶν Ὀδυσσέως πελέκεων Poll. 10, 165. Aliter Doederl. Gl. § 2399, qui negat secures duodecim in ὀγκίῳ asservatas esse, nam ὄγκιον idem esse atque, cuius v. 54 mentio fit, Ulixis γωρυτόν (Bogenbehälter), atque Düntz., qui censet ὄγκιον ita appellatum esse propter formam suam (‚Korb, von seiner gebogenen Form so genannt'). Cf. Eust. 1898, 63 — 1899, 10. Ap. 118, 20. Suid. Hesych. E. M. Schol. ad φ 61. Schol. in Dionys. Thr. Gramm. in Bekk. An. Gr. II p. 856, 12 sq.

ὄγκος (a rad. ἀγκ, unde etiam ‚uncus', Curt. Et. p. 130. 189) uncus, *Δ* 151 ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς (sc. ὠτειλῆς) ἐόντας i. e. ut vidit exstantes a latere cuspideo retro flexas (Widerhaken) in sagittae aculeo non penetrasse in vulnus, sed solam summam sagittae cuspidem. τοὺς τῆς ἀκίδος λέγει πώγωνας schol. A. *Δ* 214 τοῦ γ' (ὀιστοῦ) ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, retro versi et fracti sunt parvi illi sagittae hami (πάλιν cum ἐξελκ. coniungendum), cum per cingulum et thoracem extraheretur sagitta. Cf. Eust. 457, 28. 32. 1899, 1. 8. 9. 14. Ap. 118, 22. Suid.

ὄγμος (ἀγ-, ἄγω: Buttmann lex. 1, 123. Curt. Et. p. 169 = quod producitur; Doederl. Gl. § 2442 de metathesi ex γάμος cogitat!) sulcus, *Σ* 546 τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους, hausto poculo aratores per sulcos i. e. per agrum revertebantur, cf. schol. et Faesi ad l. 2) rectus ordo in demetendo, Schwaden, *Λ* 67 ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν | ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν | πυρῶν ἢ κριθέων. Cf. schol. A. *Σ* 552 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε. *Σ* 557 (βασιλεὺς) σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου, γηθόσυνος κῆρ, stat igitur iuxta messores. 3) pars pro toto de ipso campo, h. Cer. 455 πέδῳ δ' ἄρα πίονες ὄγμοι | βρισέμεν ἀσταχύων. 4) siderum cursus, h. 32, 11 ὁ δὲ πλήθει μέγας ὄγμος (de luna). Cf. Eust. 831, 57. 1161, 54. Ap. 118, 23. Suid. Hesych. E. M.

Ὀγχηστός, Boeotiae oppidum prope paludem Copaidem situm, *Β* 506 Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλσος. h. Ap. Pyth. 52 Ὀγχηστὸν (edd. Ὄγχηστον) δ' ἷξες, Ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλσος. De Neptuno Onchestio O. Müller Orchom. 238, de oppido Onch. Strab. 9, 2, 33 Kr. Bursian Geogr. v. Gr. 1, 231 sq. Kruse Hellas 2 a 638 sq. ἄλσος autem vocatur oppidum quia silvis cinctum erat, cf. ἄλσος. h. Merc. 88 δι' Ὀγχηστὸν λεχεποίην |. 190 ὦ γέρον (Neptune) Ὀγχηστοῖο βατοδρόπε ποιήεντος. — Cf. Eust. 270, 13. Schol. BL ad *Β* 506.

Ὀγχηστόνδε h. Merc. 186 Ὀγχηστόνδ' ἀφίκανε κιών, πολυήρατον ἄλσος | ἁγνὸν ἐρισφαράγου Γαιηόχου.

ὄγχνη (incertae originis, cf. Curtius Et. p. 698. Eust. 1572, 30. 1963, 15 de ἄγχειν cogitat. Hesych. praeter ὄγχνη etiam κόγχνη praebet) pirus, ω 247 ὄγχνη, ω 234 ὄγχνην, η 115 (cf. schol. BEQ.) λ 589 ὄγχναι, ω 340 ὄγχνας. 2) pirum, η 120 ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Ap. 118, 24.

ὁδαῖος (ὁδός), ad viam vel iter pertinens et idoneus, necessarius, τὰ ὁδαῖα, merces, quas mercator in itinere permutat cum iis, quas domo asportavit, Rückfracht, θ 162 ἀρχὸς ναυτάων οἵ τε πρηκτῆρες ἔασιν, | φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων (in nonnullis schol. ἑταίρων) | κερδέων θ' ἁρπαλέων, cf. Schol., Nitzsch et Ameis ad hunc locum. ο 445 ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων, festinate emptionem earum mercium, quae pro mercibus venditis domum reportandae sunt. Eustath. 1570, 7. 1788, 17 utroque loco de viatico cogitat, itemque Apoll. 118, 26.

ὀδάξ (ortum ex ο prothetico et radice δακ, cf. ὀδάξω, ὀδαξέω, Hesych.: ὀδάξει τοῖς ὀδοῦσι δάκνει, ὀδαξησμὸς τρισμὸς ὀδόντων. Curt. Et. p. 716. Lob. path. 1, 97. Doed. Gl. § 37) mordicus, α 381 (Schol. E.) σ 410 υ 268 ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες | Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν, quod est irati, indignantis. *Β* 417 πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι | πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν. *Λ* 749 ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες |. *Τ* 61 τῷ κ' οὐ τόσσον Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας, cf. schol. V. *Ω* 737 μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν | Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. χ 269 οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. *Χ* 16 ἦ κ. ἔτι πολλοὶ | γαῖαν ὀδὰξ εἷλον πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι, quod est in proelio procumbentis, ins Gras beissen. Eusth. 249, 33 ὅτι ὀδὰξ λάζεσθαι τὴν γῆν, ἤγουν λαμβάνεσθαι τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ δάκω δάξω, δάξ, . . καὶ κατὰ πλεονασμὸν ὀδάξ. δηλοῖ δὲ τὸ δάκνειν τὴν γῆν τοὺς πεφονευμένους ἐν τῷ σφαδάζειν. τινὲς δὲ ὀδὰξ ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν ὀδόντων. 218, 40. 1424, 39—50. Apoll. 118, 25 τοῖς ὀδοῦσι, τοῦτο δὲ οἷον ἐμβεβρυχότες τῇ γῇ. Suid. Hesych. E. M.

ὅδε (Herod. *Δ* 409 ἡ διὰ τοῦ δε ἐπὶ τῆς ἀντωνυμίας ἐπέκτασις. est δε demonstr., cf. Curt. Et. p. 582 Windisch Curt. Stud. 2, 256), ἧδε (per circumflexum hanc similesque formas veteres scribebant, Lehrs qu. ep. 133 La Roche h. T. 364 Herod. *Β* 346 pass., praeter τῶδε *Θ* 110 *Ρ* 486 δ 28, quae sola est du. Herod. *Θ* 110 παροξύνεται τὸ τῶδε· παραλόγως· ἀληθὲς γὰρ ὡς ὅτι τὰ διὰ τοῦ δε ἐπεκτεταμένα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύσει μακράν, προπερισπᾶται. ὅπερ ὤφελε κἀπὶ τοῦ τῶδε δὲ νῶι εἶναι, ἀλλ' ὅμως ἐπεκράτει καὶ ἐπὶ τούτου πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα; cf. Lehrs p. 134 n Apollon. de pron. 117 Bekk. anecd. 1236. 1248. edidit ita solus La Roche),

τόδε. nom. f. pl. αἵδε ο 392 σ 44 τ 372. acc. τάσδε ξ 107 dat. pl. τοῖσδε δ 93 η 23 ι 286 ξ 443, τοίσδεσι, al. τοῖσδεσι κ 268 φ 93 quam formam ob σ notavit Herm. Orph. p. 821 (v. l. τοῖσι δέ et semel τοῖσιδε), et τοίσδεσσι(ν) K 462 β 47 165 ν 258. dat. ταῖσδε h. Merc. 200. has formas, cf. Lob. path. el. 2, 243, nisi quis ad ὅδεις revocaverit, ut Hinrichs, vest. aeol. 114, vel cum Eust. 818, 37 paremptosi ad τοῖσι, pleonasmum ultimae syllabae statuet, qui metaplasmi quodam genere hunc dat. pl. efficit similem ceteris, Eust. l. l. ἐπεκτατικῶς τεθῆναι - - τὴν δε συλλαβήν. αἴτιον δὲ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀεὶ πρὸ τοῦ τελικοῦ αὐτῆς ῑ τὸ σ̄ φιλοῦσα ἔχειν. Minus bene Düntz. β 47 metrische Bequemlichkeit. Eust. 1433, 62 τὸ δὲ τοῖσδεσσιν ἰωνικῶς i. e. ob σσ. Ne de accentu quidem constat Eust. 1433, 62 τῷ κατ' ἀρχῆς περισπωμένῳ τόνῳ πλεονασμὸν δηλοῦν τῆς τελευταίας συλλαβῆς et 1902, 56 οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον· οὐ γὰρ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὴν τόνωσιν atque ita ed. vv., Düntz. ν 258 nach freilich wunderlicher (?) Ueberlieferung. sed sch. H. ν 258 προπαροξυτονητέον τὸ τοίσδεσσι atque ita La Roche Bekk.[2] Ameis constanter. Saepe dubitatur num ὃ δέ sim. scribatur, quas formas Aristarchus (περισσὸς ὁ δέ) maluit, an ὅδε, cf. La Roche h. T. 362. is-te, er da, hic. de tempore: gegenwärtig. I pron. demonstr. (Bothe Ω 207) quo praesentia et loco propinqua et nova demonstrantur a praesente, cum οὗτος remotiora demonstret, ὅ vero repetat superiora, non digito demonstret nova. eorum qui loquuntur, perraro (O 699 Ω 17, B 5 K 17 Ξ 161 h. Ven. 235, Cer. 480 Ap. 353 XXVI 7) ipsius poëtae dum narrat. A) sine subst. a) A 281 ὅδε dieser hier, cf. Γ 192 Z 100 (Diomedes qui adest pugnantibus atque ab Heleno digito monstrari potest) 479 Φ 57 292 α 371 γ 377 (Minerva quae dum abit digito monstratur a Nestore) δ 143 158 ϑ 208 (ubi ἀναφορικόν potius est quam δεικτικόν) ι 4 κ 38 ο 174 (aquila quae dum abit conspicitur) h. VII 27. A 302 Z 230 K 556 Ψ 610 δ 235 η 32 161 σ 30 232 οἵδε, cf. Ω 403 (ἀναφορικόν potius quam δεικτικόν) ν 170. A 275 B 236 E 228 238 X 222 392 ρ 375 379, τόνδε, cf. ο 546 (La Ro. τὸν δέ) φ 322. A 127 τῆνδε, cf. A 134. B 346 χ 413 τούσδε, cf. K 111 (ubi sequuntur nom. pr.). H 358 M 232 X 383 τοῦδε. H 101 τῷδε. Ψ 650 659 802 τῶνδε, cf. β [191] (procorum). K 462 τοίσδεσσι, cf. β 165 (procis). ι 286 τοῖσδε. κ 268 τοῖσδεσι. B 274 τόδε μέγ' ἄριστον. ε 224 ρ 285 τόδε. η 200 ἄλλό τι τόδε. A 257 E 490 Z 441 N 632 X 512 δ 738 745 ι 511 ξ 160 ρ 601 τ 305 h. Merc. 91 Cer. 162 τάδε πάντα. E 844 Θ 366 X 82 Ψ 159 β 373 δ 829 ζ 190 ϑ 558 544 κ 43 λ 156 ν 364 π 196 ρ 350 υ 311 362 χ 158 τάδε. β 368 τάδε - πάντα. ο 156 πάντα τάδ'. h. VII 19 ὅδε γε. Ap. 529 ἥδέ γε. ϑ 198 τόδε γε. Ω 373 τάδε γε. Ω 382 τάδε περ haec saltem. ac. rei quae iam verbo continetur, E 185 τάδε μαίνεται. A 257 τάδε πάντα - μαρναμένοιιν, non recte Am. ad πυθοίατο. b) ν 345 Φόρκυνος ὅδ' ἐστὶ λιμήν, cf. ν 34. Z 460 Ἕκτορος ἥδε γυνή, cf. ν 346 υ 34. μ 322 θεοῦ γὰρ αἵδε βόες. H 89 τόδε σῆμα est, cf. π 207. ι 359 τόδ' ἀμβροσίης ἐστὶν ἀπορρώξ. π 311 τόδε κέρδος ἔσσεσθαι. φ 231 τόδε σῆμα τετύχθω. A 573 λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται. H 97 λώβη τάδε γ' ἔσσεται, cf. ω 439 (εἰ). α 226 οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. h. Merc. 220 ἴχνια τάδε γ' ἐστίν. δ 75 ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά. κ 44 ὅττι τάδ' ἐστίν. ρ 264 τάδε δώματα. h. Merc. 222 βήματα τάδε γίνεται. Θ 109 τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, τώδε δὲ νῶι ἰθύνομεν illos, hos vero. de tempore: Φ 81 ἠὼς δέ μοί ἐστιν ἥδε δυωδεκάτη, cf. Φ 155. γ 138 οἵ τινες οἵδε εὐχετόωνται ἱκανέμεν. E 175 Π 424 ὅς τις ὅδε κρατέει quicunque est qui hic (hier) dominatur, nos enim adv. utimur (Am. α 76 La Roche h. l. Düntz. Γ 391), Graeci et genus et casum addunt. π 205 ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε. φ 207 ἔνδον ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, ἤλυθον. χ 367 ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμί. ω 321 κεῖνος ὅδ' αὐτὸς ἐγώ. α 76 ἡμεῖς οἵδε. β 47 ὑμῖν|τοίσδεσσι. κ 282 ἕταροι δέ τοι οἵδε ἔρχαται. π 355 οἵδε γὰρ ἔνδον da sind sie zu Haus. ω 495 οἵδε δὴ ἐγγὺς ἔασι hi quos dicis, an: sie sind hier? Γ 192 εἰπὲ καὶ τόνδε ὅς τις ὅδ' ἐστίν. φ 93 ἐν τοίσδεσι πᾶσιν. videtur inde pendere infin. T 140 ἐγὼν ὅδε παρασχεῖν hic adsum, ut dem, (La Ro. h. l.). I 688 εἰσὶ καὶ οἵδε εἰπέμεν. B) ap. subst. a) ante subst. A 287 ζ 241 σ 353 ὅδ' ἀνήρ nos: dieser Mann, aut der Mann hier, cf. Γ 300 M 218. σ 275 ἥδε δίκη τέτυκτο. E 456 X 379 π 364 τόνδ' ἄνδρα, cf. ρ 219. h. VII 17 τίνα τόνδε θεόν. ζ 177 195 η 26 τῆνδε πόλιν κ. γαῖαν. K 545 τούσδ' ἵππους. Π 423 τοῦδ' ἀνέρος. Δ 168 τῆσδ' ἀπάτης, cf. Y 126. E 219 τῷδ' ἀνδρί. Θ 237 τῇδ' ἄτῃ (tali?), cf. N 121. δ 93 τοῖσδε κτεάτεσσι. A 234 τόδε σκῆπτρον, cf. H 32 Λ 347 Ψ 620 807 892 ε 208 346 409 ϑ 403 ξ 395 ρ 105 446 σ 37 τ 579 586 φ 68 77 104 153 ψ 202 h. Merc. 269 332. B 253 Γ 321 Δ 14 E 757 872 Z 348 Θ 9 Λ 838 Ξ 361, Y 116 β 280 γ 56 π 373 ρ 78 274 χ 49 ω 455 τάδε ἔργα, cf. E 215 Θ 177 Ψ 273 η 238 296 κ 326 327 τ 255 υ 295 φ 115 313 349 h. Ven. 92. Γ 167 ὅδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε (separatur a subst.). Π 523 τόδε καρτερὸν ἕλκος, cf. ψ 54 h. Merc. 32 460. ϑ 430 τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλές, cf. κ 287 φ 92. Γ 226 ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε. h. Merc. 384 τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια. ρ 206 ὅδε τις δυστηνὸς ἱκάνει. ζ 276 τίς ὅδε ἕπεται καλός ξεῖνος; (separatur a subst.). ν 191 τίς δὴ ὅδε ξεῖνος εἰλήλουθε; Γ 166 τόνδ' ἄνδρα πελώριον. h. Merc. 443 τῆνδε νεήφατον ὄσσαν. σ 221 οἷον δὴ τόδε ἔργον. ρ 24 τάδε εἵματα - κακά. ρ 158 τάδε - κακὰ ἔργα, cf. h. Merc. 440. separatur a subst. Z 476 τόνδε - παῖδ' ἐμόν, cf. O 202. I 626 τῇδέ γ' ὁδῷ. π 107 υ 317 τάδε γ' - ἀεικέα ἔργα. β 372 ἥδέ γε βουλή, ad superiora potius spectat, quam ad nova. ϑ 197 τόνδε γ' ἄεθλον cf. μ 216. ο 198 ἥδε δ' ὁδός. h. XXIV 4 τόνδ' ἀνὰ οἶκον. λ 141 τῆνδ' - ψυχήν, cf. ν 238 (τε) ο 484 (Bekk. e. ci. τῆνδε γε) h. XIII 3. E 261 τούσδε μὲν ὠκέας ἵππους. ζ 285 τούσδε - Φαίηκας (demonstr.?). η 148 τούσδέ τε δαιτυμόνας. ρ 371 τοῦδε περὶ ξείνου. E 174 τῷδ' - ἀνδρί, cf. Z 354 N 485 β 317 κ 271 ν 61 228 ο 260 π 99 τ 598 ω 511. η 23 τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισι. B 324 ο 168 τόδε - τέρας, cf. φ 73 106 h. Ven. 258 285. μ 209 τόδε μεῖζον ἔπει κακόν. ω 444 τάδε - ἔργα. de tempore: gegenwärtig. T 235 ἥδε γὰρ ὀτρυντύς. ο 392 αἵδε δὲ νύκτες. et c. articulo ξ 161 τ 306 τοῦδ' αὐ τοῦ λυκάβαντος, v. l. αὐτοῦ, cf. La Roche. b) post subst.

Π 747 ρ 22 χ 248 ἀνὴρ ὅδε, cf. α 232 ϑ 28 π 57 ρ 306 312 τ 27 υ 265. Χ 118 πτόλις ἥδε, cf. Ω 728 δ 664 π 347. σ 44 γαστέρες αἵδε. Ζ 326 χόλον τόνδ'. ξ 107 σῦς τᾶσδε. Ρ 486 ἵππω τώδε. α 225 τίς ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο. Ρ 421 ἀνέρι τῷδε, cf. ρ 308. Ζ 329 ἄστυ τόδ', cf. Ω 547 ξ 166. h. Ven. 98 καλὸν ὄρος τόδε. ι 348 οἷόν τι ποτὸν τόδε, cf. λ 213. υ 351 τί κακὸν τόδε; de tempore: Θ 541 Ν 828 ω 514 ἡμέρη ἥδε. Λ 444 Ν 234 Ο 252 Τ 110 Φ 584 υ 116 ἤματι τῷδε, cf. Ο 426. Ι 78 λ 373 νὺξ δ' ἥδ'. separatur a subst. γ 82 πρῆξις δ' ἥδ'. Κ 558 ἵπποι δ' οἵδε. σ 17 οὐδὸς - ὅδε. Μ 322 πόλεμον - τόνδε. α 185 ω 308 νηῦς - ἥδ' ἕστηκε. h. Merc. 336 παῖδά τινα - τόνδε, cf. Cer. 219. ω 331 οὐλὴν - τήνδε. δ 26 ξείνω δή τινε τώδε. Λ 214 ὕβριος εἵνεκα τῆσδε. h. VI 20 ἀγῶνι | - τῷδε. ν 258 χρήμασι σὺν τοίσδεσσι. Π 517 ἕλκος - τόδε καρτερόν, cf. Υ 345 υ 114 ψ 273. ν 203 χρήματα πολλὰ - τάδε. Ζ 349 τάδε γ' - κακά. ap. nom. propr.: hier: Υ 117 Αἰνείας ὅδ' ἔβη, cf. Φ 533. ω 55 μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἥδε ἔρχεται. Κ 434 Θρήικες οἵδε. ω 259 Ἰθάκην τήνδ'. λ 346 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ'. additur articulus τ 372 αἱ κύνες αἵδε - ἅπασαι.

II Demonstrat sequentia: talis, folgender. a) sequitur sententia primaria. aut universe e sequentibus apparet quid significetur. Β 5 Κ 17 Ξ 161 ι 318 424 λ 230 h. Ven. 235 ἥδε - ἀρίστη φαίνετο βουλή. Α 41 τόδε (Ar. τὸ δέ, cf. La Ro. h. T. 362) - ἐέλδωρ· τίσειαν Δαναοί, cf. Α 455 504 Π 238 Θ 242, 147 σ 274. h. Ap. 66 τόδε τρομέω ἔπος. Β 301 τόδε ἴδμεν, Naeg.: „was ich jetzt sagen will", cf. Δ 163 Ζ 447 ο 211, Κ 384 405 Ο 36 Τ 56 192. Υ 344 Φ 54 τ 36 ϑαῦμα τόδ', cf. h. Ap. 156. α 169 224 λ 140 170 ω 256 287 τόδε εἰπέ, cf. δ 242 271. υ 304 τόδε κέρδιον ἔπλετο. π 470 ἄλλο τόδε οἶδα. υ 41 τόδε μεῖζον μερμηρίζω, cf. υ 217. β 162 ν 7 ψ 361 τάδε. h. Ap. 87 ἴστω τάδε. Ο 699 ὅδ' - νόος. ω 128 δόλον τόνδ' ἄλλον. Ι 527 Κ 303 τόδε ἔργον. De tempore singulariter: η 317 ἐς τόδε —, αὔριον ἐς, cf. Faesi Am., non enim recte sch. PQ. τόδε ad ὄφρα referunt. Düntz. „auf diese Tageszeit" recte. Kammer, Einh. Od. 447 ἐς τόδε τεκμαίρομαι ὄφρ' ἂν ἵκηαι spuria ratus quae interponuntur. b) sequitur sententia secundaria. Β 119 αἰσχρὸν τόδε γ' ἐστὶ λαὸν πολεμιζέμεν. Ρ 336 αἰδὼς ἥδε γ' εἰσαναβῆναι δαμέντας. Ο 509 οὔ τις τοῦδε νόος ἀμείνων ἢ μῖξαι. Η 375 τόδ' - πυκινὸν ἔπος αἴ κε, cf. Η 394. Λ 819 τόδε εἰπέ, ἢ - ἦ, cf. Ω 380 δ 486 ο 383 h. Merc. 439. Ν 99 ϑαῦμα τόδ' - Τρῶας ἰέναι, cf. Ο 286 (οἷον). Ο 208 Π 52 τόδ' αἰνὸν ἄχος, ὁππότε. Ο 226 τόδε κέρδιον ἔπλετο ὅττι. Φ 373 τόδ' ὀμοῦμαι μὴ ἀλεξήσειν, cf. ε 184. Ω 656 τόδε εἰπέ, ποσσῆμαρ, cf. α 206 λ 370 457 π 137 (εἰ), ϑ 572 (ὅππῃ). α 370 ι 3 τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ. α 376 β 141 τόδε λωίτερον βίοτον ὀλέσθαι, cf. η 159. ϑ 564 ἀλλὰ τόδ', ὥς ἄκουσα sed id (superest), ut. π 291 τ 10 τόδε μεῖζον μή. ρ 242 τόδε (Ar. τὸ δέ, cf. La Ro. h. T. 362) - ἐέλδωρ ὡς. υ 38 τι τόδε μερμηρίζει ὅππως. υ 333 τόδε δῆλον ὅτι. γ 255 τάδε ὀίεαι ὥς κεν ἐτύχθη. υ 334 τάδε κατάλεξον γήμασθαι. χ 350 τάδε γ' εἴποι ὡς πωλεύμην. h. Merc. 455 ϑαυμάζω τάδ' ὡς κιθαρίζεις. ρ 307 τόδε γ' οὐ οἶδα ἢ - ἦ. ω 506 τόδε γ' εἴσεαι μὴ καταισχύνειν.

III A) Raro de absente. ο 388 429 τοῦδ' ἀνδρός, Düntz.: des Mannes hier in Ithaka, quae est sola ratio explicandi, etsi satis dura, non enim interest Ulixes colloquio quod est inter Eumaeum et mendicum. ι 174 τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, Ulixes inquit e caprarum insula ad Cyclopes, qui non magno intervallo absunt, traiecturus. κ 110 ἐρέοντο ὅς τις τῶνδ' εἴη βασιλεύς, v. l. τῶν et (sch. H.) τῶν δ', ubi repraesentatur quasi quaestio directa: τίς τῶνδε β.; Χ 420 τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται, Eust. 1277, 21 et Bekk. τῷ γε, Achilli qui procul abest. γ 352 τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱός, huius viri, Ulixi, carus filius, satis singulariter. Düntz. et Am. repraesentari putant Ulixem etsi longe absit, iusto audacius sch. MV. ἤτοι ἀναφορικῶς τοῦ Ὀδυσσέως ἢ δεικτικῶς τοῦδε τοῦ ἀνδρός, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ cf. sch. Q., videntur enim τοῦδ' ἀνδρὸς φίλος, Ὀδυσσέως υἱός meus amicus, Ulixi filius coniunxisse. ξ 89 οἵδε proci qui in urbe sunt, procul ab Eumaeo. Ω 207 ἀνὴρ ὅδε Spitzn. La Roche Düntz. Bäuml., v. s. ὁ δέ 1 αα. v. l. Ω 398 ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί, v. l. ὅ γε q. v. s. 1 α. ω 426 ἀνὴρ ὅδ' Ulixes, cf. Kammer, Einh. d. Od. 748.

B) Paullo saepius ad superiora refertur atque ita ἀναφορικόν est, quem modo dixi i. e. hic, quod facilius fit in oratione, quam in narratione ut Ω 17 τόνδε δ' ἔασκεν, Herod. ἵν' ἦ ἐπέκτασις ἡ διὰ τοῦ δε, sed Aristarchus (Friedl. Ar. 33), τὸν δὲ δ', videbatur enim ei ὁ δέ πάλιν περισσός, sed Palimps. et Bekk.² τὸν δέ τ' vix melius. h. Ap. 353 τόνδε λαβοῦσα, cf. XXVI 7. h. Cer. 480 τάδε, cf. Ι 17 ubi acc. pendet a verbo, v. s. IV A. ε 215 ψ 213 τόδε χώεο acc. rei quae iam verbo continetur v. s. IV A. In oratione „is qui modo dictus est" idem fere est quod „hic". π 387 ψ 62 ὅδε μῦθος. Δ 309 τόνδε νόον κ. ϑυμὸν ἔχοντες. λ 624 τοῦδε κρατερώτερον ἄεθλον. Δ 17 Μ 272 Ω 300 α 396 β 169, ο 119 δ 619, 697 υ 331 ω 95 τόδε. Τ 264 Ω 556 595 μ 212 ρ 81 τῶνδε. Ι 442 ω 122 τάδε πάντα. Ι [688] δ 94 292 ϑ 356 μ 450 τ 287 τάδε. h. Merc. 200 ταῖσδ' ἐπὶ βουσί. Ω 110 τόδε κῦδος. τ 346 τῇδε. Ξ 107 τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν. χ 154 τόδε γε. Τ 33 τῷδε Spitzn. Dind. Bäuml. cet., τῷ γε „editt. ant. et librorum pars" Bekk.² De tempore: proximus, letzt: υ 88 τῇδε - νυκτί, non recte Am. τῇδε hoc loco, νυκτί noctu. Χ 102 νύχθ' ὕπο τήνδε (v. s. C b).

C) Raro ad relativum spectat: is - qui. a) Id videtur non nunquam fieri sed non fit c. c. ρ 22 ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις hic vir, ut ei imperas. γ 82 πρῆξις δ' ἥδ' —, ἣν ἀγορεύω. Ι 688 οἵδε, οἵ μοι ἕποντο. η 148 τοῦσδέ τε δαιτυμόνας, τοῖσιν ϑεοὶ ὄλβια δοῖεν, cf. Α 234 h. Merc. 443. ξ 443 τέρπεο τοῖσδε, οἷα πάρεστι. ξ 400 νόον - τόνδε, οἷος ἔην βουλευέμεν tale consilium, qua erat prudentia, sch. B. ϑαυμαστικόν. non enim necessario in his demonstrativum relativo definitur, sed referuntur ad subst. quae amplificent ornentve, b) sed fit definitio pronominis. Β 346 τοῦσδε - τοί κεν βουλεύωσι. ubi sch. BL. ἀναφορικῶς· τὰ δὲ τοιαῦτα ἀεὶ δεικτικά ἐστιν, videtur explicasse: „hos quos significavi, si quando" quae ratio ferri potest. ζ 283 τοῦσδέ γ' ἀτιμάζει Φαίηκας τοί μιν μνῶνται Ph. hic qui, an eos Ph. qui? h. XXX 4 ὅσα πωτῶνται τάδε φέρβεται. τ 571 ἥδε ἠὼς εἶσι ἥ μ' ἀποσχήσει. Ι 104 νόον ἀμείνονα τοῦδε, οἷον ἐγὼ νοέω. saepius de tempore. Χ 102

νύχθ' ὕπο τῆνδ' ὅτε τ' ὤρετο (?, v. s. B.). Φ 81 ἠὼς ἐστιν ἥδε δυωδεκάτη ὅτε εἰλήλουθα, cf. Φ 155. Ω 765 τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν, ἐξ οὗ ἔβην, cf. ω 309. N 779 ἐξ οὗ ἤγειρας, ἐκ τοῦδ' ὁμιλέομεν, ol. vo., sed Bäuml. Bekk. La Ro. (q. v.) Faesi Düntz. al. ἐκ τοῦ δ'. θ 540 ἐξ οὗ δορπέομεν, ἐκ τοῦδ' La Ro., cet. ἐκ τοῦ δ'. Α 110 τοῦδ' ἕνεκα, οὕνεκα. V. l. ξ 235 τῆνδε ὁδόν ᾗ, La Ro. al., τήν γε.

IV Adv. A) acc. Sunt qui huc referant I 77 τάδε γηθήσειε sed v. s. III B. de E 185 Λ 257 v. s. I A a, de ε 215 ψ 213 v. s. III B. de υ 217 v. s. II a. b) τόδε huc, ut nonnullis videtur. Apoll. π. ἐπιρ. 591 μᾶλλον ἂν τις παραδέξαιτο τὸ τόδε ἐπὶ τοπικῶν ἐπιῤῥημάτων, - δύναται γὰρ ἐγκεῖσθαι αἰτιατικῆς ἄρθρον κατ' οὐδετέραν προφοράν, sic vero non fieret „huc“, sed „illuc“. Melius Bekk. h. Bl. 2, 38 haec explicavit: Ξ 298 τόδ' ἱκάνεις, | cf. Ω 172 α 409 κ 75 τ 407, du kommst dieses Kommen, diesmal, du kommst da, τῆνδε τὴν ἄφιξιν, h. Merc. 155 τόδε ἔρχῃ, ut sit acc. rei quae iam verbo continetur, atque addatur etiam adv. loci Ξ 309 δεῦρο - τόδ' ἱκάνω, ρ 444 δεῦρο τόδ' ἵκω cf. ρ 524. ita Faesi α 409 Bernhardy Synt. 106, non veteres sch. BLV. Ξ 293 . . . ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε. Ariston. Ω 172 ἢ δ. . . . τοπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, sch. HS. α 409 paraphr. ἐνταῦθα Düntz. Am. La Roche h. S. 89. c) τῇδε α) de loco: hic, quo quis iam est loco. ε 113 τ. ὀλέσθαι, sch. HRT. ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, cf. ζ 173 μ 186 M 345 P 512 h. Ap. 87 Cer. 390. Merc. 169 αὐτοῦ τ. β) hoc modo, ita. Ω 139 τῇδ' εἴη, sch. A. ἐν ἄλλῳ τῇ εἴη. non recte BMV. ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε . . τὸ δὲ εἴη ἀντὶ τοῦ ἴοι (paraphr. ἐνθάδε ἡκέτω). Zopyrus ἀντὶ τοῦ ἔστω, dabei bleib' es.

ὁδεύω (ὁδός) iter facio, eo, Λ 569 θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν.

Ὀδίος (ion. pro Ὁδίος, cf. adi. ὅδιος), Halizonum dux B 856 αὐτὰρ Ἀλιζώνων (Ἀμαζώνων Ephorus) Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον, quem Agamemno necat E 39 ἀρχὸν Ἀλιζώνων, Ὀδίον μέγαν. Cf. de accentu schol. BL. 2) Graecorum praeco I 170 κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων. Cf. Lehrs Arist. 278. 280.

ὁδίτης (i. e. ὁδ-ί-της, ὁδός et εἶμι) viator, η 204 λ 127 ψ 274 ὁδίτης |. ρ 212 ὁδῖται. h. Merc. 203 πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πράσσουσιν ὁδῖται |. Additur ἄνθρωπος Π 263 ἄνθρωπος ὁδίτης |. ν 123 τις ὁδιτάων ἀνθρώπων. E. Gud.

ὀδμή (a rad. ὀδ, lat. odor: Curt. Et. p. 243) odor, Duft, Ξ 415 δεινὴ δὲ θεεῖον γίγνεται ὀδμὴ | ἐξ αὐτῆς (sc. πληγῆς πατρὸς Διός). δ 406 (φῶκαι) πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν, amarum odorem maris spirantes (dum dormiunt), cf. schol. B., 441 τεῖρε γὰρ αἰνῶς | φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή, vexabat enim nos teterrimus odor. 446 ὄλεσσε δὲ (Εἰδοθέη) κήτεος ὀδμήν | de eadem re. ε 59 τηλόθι δ' ὀδμὴ | κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει | δαιομένων. ι 210 ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει. h. Merc. 131 ὀδμὴ (victimarum) γάρ μιν ἔτειρε καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα | ἡδεῖ'. 231 ὀδμὴ δ' ἱμερόεσσα (Apollinis) δι' οὔρεος ἠγαθέοιο | κίδνατο. 5, 13 κηώδει δ' ὀδμῇ (narcissi) πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε | γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης. 277 ὀδμὴ δ' ἱμερόεσσα θυηέντων ἀπὸ πέπλων | σκίδνατο. h. 7, 35 οἶνος μὲν πρώτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν | ἡδύποτος κελάρυζ' εὐώδης, ὤρνυτο δ' ὀδμὴ | ἀμβροσίη. Cf. Eust. 1570, 9. E. M.

ὁδοιπορίη, iter, h. Merc. 85 ὁδοιπορίην ἀλεείνων.

ὁδοιπόριον, merces vel donum pro comitatu, Reiselohn, ο 506 ὔμμιν (itinere perfecto) ὁδοιπόριον παραθείμην, | δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο, quae dicit Telemachus voluntariis sociis suis, qui eum in Peloponnesum et inde rursus domum comitati erant, eine als Reiselohn vorgesetzte Mahlzeit, unde παραθείμην. Neutrum est adiectivi ὁδοιπόριος. Cf. schol. et Eust. ad Od. 1789, 32. 36. Suid. Hesych.

ὁδοιπόρος (πορέω. Curt. Et. p. 643 ὁδοι est locativus, cf. Πυλοιγενής, χοροι-τυπίαι, χαμαι-ευνάδες. Doed. Gl. § 638 ὁδοιπόρον putat esse ὁδὸν πείροντα, περῶντα), viator, Ω 375 ὅς (θεός) μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι, quae sunt Priami verba ad Achillem proficiscentis de Mercurio sibi oblato. Sch.: ὁδοιπόρον συνοδόν. Potest tamen explicari ὁδὸν πεπορών s. πορίζων, dux viae, Wegweiser, cf. Damm.

ὁδός (a rad. ἐδ ire, scrt. sad, â-sad adire, accedere: Curt. Et. p. 240. 674) semel, ρ 196, ion. οὐδός (nisi huc referendi sunt loci, quibus γήραος οὐδός invenitur, cf. hoc voc.), ‚iter‘, profectio, Δ 382 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντ' ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. De legati profectione dicitur I 626 τῇδέ γ' ὁδῷ. Dubitatur de Α 150 sq. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν, | ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, q. l. sunt qui ὁδόν interpretentur λόχον, ἐνέδραν, veluti Nägelsb., alii iure h. l. legationem, quam intellegi posse in vocabulo ὁδός vidit Eust. 69, 29. 31. 36, bellicae expeditioni opponi censent. Cf. schol. BLV. φ 20 τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς, cf. La Roche hom. Stud. § 22, 7. Faesi ad l. De itinere, profectione, navigatione his locis legitur: Z 290 τὰς (γυναῖκας Σιδονίας) αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς | ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον, | τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν, cf. Krüger Dial. 46, 7, 2. α 309 γ 284 ο 49 ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. h. Merc. 86 ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδόν. α 315 λιλαιόμενός περ ὁδοῖο |. α 444 βούλευε φρεσὶν ᾗσιν ὁδὸν τὴν πέφραδ' Ἀθήνη. h. Merc. 299 καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο. β 253 τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ' Ἁλιθέρσης. 256 τελέει δ' ὁδὸν οὔ ποτε ταύτην. β 273 οὔ τοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος. β 285 θ 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἣν σὺ μενοινᾷς. β 318 εἶμι μὲν - οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω - | ἔμπορος. β 404 μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο |. γ 288 τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς | ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀυτμένα χεῦεν. γ 316 ο 13 σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς. | γ 276 ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο |. Ω 264 ο 219 ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο |. ο 47 ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο |. Est genetivus partitivus: γ 495 ἷξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον, ἔνθα δ' ἔπειτα | ἦνον ὁδόν. δ 393 οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε. Krüger Dial. 46, 7, 2. δ 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοί, ἣν σὺ μενοινᾷς. δ 483 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε. δ 663 π 346 ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη | Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε. δ 732 εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, | τῷ κε μάλ' ἤ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο. ε 237 ἦρχε δ' ὁδοῖο |

νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς. ζ 164 πολὺς δέ τοι ἕσπετο λαός |, τὴν ὁδὸν ᾗ etc., de expeditione Troiam facta. ϑ 444 μή τίς τοι καϑ' ὁδὸν δηλήσεται, sc. τὰ ἐν τῇ χηλῷ, τὰ δῶρα. κ 41 ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες. κ 263 τὸν δ' ἂψ ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασϑαι. κ 17 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ὁδὸν ᾔτεον ἠδ' ἐκέλευον | πεμπέμεν, ubi ὁδός venia proficiscendi. κ 490 ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἱκέσϑαι | εἰς Ἀίδαο δόμους. κ 501 ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; κ 563 ἄλλην δ' ἤ μιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη | εἰς Ἀίδαο δόμους. ξ 235 ἀλλ' ὅτε δὴ τήν γε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς | ἐφράσαϑ'. ο 198 ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει. π 138 ἦ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλϑω. ρ 426 Αἴγυπτόν δ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδόν. h. Ap. Pyth. 54 χαμαὶ δ' ἐλατὴρ ἀγαϑός περ | ἐκ δίφροιο ϑορὼν ὁδὸν ἔρχεται, pedes ingreditur. h. Ap. Pyth. 241 ἀλλὰ παρὲκ Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσα | ᾖε' ὁδόν. h. Merc. 203 πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδῖται. h. Merc. 212 ὁ δὲ ϑᾶσσον ὁδὸν κίεν. Merc. 549 ἀλίην ὁδὸν εἶσιν. 2) via Ζ 15 πάντες γὰρ (Ἄξυλος) φιλέεσκεν, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. Eust. 622, 12 ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ λεωφόρῳ οἰκῶν, ὅς δὴ τόπος πρόσφορος ξενοδόχῳ. Ζ 390 ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ | τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις ἐυκτιμένας κατ' ἀγυιάς. Η 143 Ψ 416 στεινωπῷ ἐν ὁδῷ. Ψ 427 στεινωπὸς γὰρ ὁδός, angustiae locorum. Ψ 418 αἶψα δ' ἔπειτα | στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν. Η 340 439 ὄφρα δι' αὐτάων (πυλάων) ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη (ita Eust. et libri manu scripti, sch. D. ad 340 ἱππηλασίῃ) i. e. ἐν ᾗ ἔστιν ἵππους ἐλαύνειν, Fahrweg, sch. D. ad 340 ἱππηλασίη, πλατεία, ἵππων ἐλασία. Ι 43 πάρ τοι ὁδός. Κ 274 τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο | Παλλὰς Ἀϑηναίη. cf. schol. BL. ν 268 ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ. h. Cer. 98 ἕζετο δ' ἐγγὺς ὁδοῖο. Cer. 179 τέτμον δ' ἐγγὺς ὁδοῦ κυδρὴν ϑεόν. Κ 339 βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς. Μ 167 ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠδὲ μέλισσαι | οἰκία (nidos, cellas) ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ. Κ 349 παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν | κλινϑήτην. h. Merc. 187 ἔνϑα γέροντα | κνώδαλον εὗρε νέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος ἀλωῆς. Ο 275 τῶν δέ ϑ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λὶς ἠυγένειος | εἰς ὁδόν. Ο 679 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς, | ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναείρεται ἵππους, | σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται | λαοφόρον καϑ' ὁδόν· πολέες τέ ἑ ϑηήσαντο | ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, publicam per viam, Atticorum λεωφόρος. Sch. λεωφόρον, δι' ἧς ὁ λεὼς ἔρχεται, ὅ ἐστιν ὁ ὄχλος. Π 259 αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο | εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔϑοντες, | αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας. Sch. BL. εἰνοδίοις, τοῖς ἐν τῇ ὁδῷ οἰκοῦσιν, ὅ ἐστι φωλεύουσιν, τοῖς τὴν σφηκίαν ἔχουσι παρὰ τὴν ὁδόν. Tamen versum 261 suppositum esse censent et antiqui et recentiores critici. Π 373 οἱ δὲ (Troiani, quos Patroclus persequitur) ἰαχῇ τε φόβῳ τε | πάσας πλῆσαν ὁδούς. Ψ 329 λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερϑεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ | ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ i. e. quo loco via flexu facto a dextra parte metae transit in alteram. Ψ 392 αἱ δέ οἱ ἵπποι | ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. sch. B.: χωρὶς καὶ ἔξωϑεν τῆς ὁδοῦ, e via excurrerunt, a via declinarunt cursu. Ψ 421 ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ | ἐξέρρηξεν ὁδοῦ. Ψ 423 ἔχε μώνυχας ἵππους | ἐκτὸς ὁδοῦ. Ψ 435 μή πως ξυγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι, q. l. etiam de ὁδῷ = cursu cogitari potest. δ 389 κ 539 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύϑου | νόστον ϑ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχϑυόεντα, q. l. ὁδός = πόρος, via, κέλευϑος = πορεία, iter, qui tibi dicat viam et modum itineris. Doed. Gl. § 2127. ζ 261 η 30 ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. ϑ 107 ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν ἥν περ οἱ ἄλλοι. ι 261 h. Pyth. 294 οἴκαδε ἱέμενοι ἄλλην ὁδὸν ἄλλα κέλευϑα | ἤλϑομεν. κ 103 οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδόν, ᾗ περ ἅμαξαι | ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην. κ 158 ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν | ἧκεν. μ 25 αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδόν. μ 56 ἔνϑα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω |, ὁπποτέρη δή τοι ὁδὸς ἔσσεται. μ 334 εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσϑαι |. ν 111 οὐδέ τι κείνῃ | ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀϑανάτων ὁδός ἐστιν, deorum introitus est (q. l. loquitur poeta de sacro specu, qui duos habet introitus, alterum hominibus patentem, alterum diis destinatum solis). ν 122 καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυϑμέν' ἐλαίης ἀϑρόα ϑῆκαν | ἐκτὸς ὁδοῦ. π 383 ἀλλὰ φϑέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος | ἢ ἐν ὁδῷ, q. l. etiam iter significari potest. ρ 196 ἐπεὶ ἦ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν, cf. schol. B. ρ 204 στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν. χ 127 ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐυσταϑέος μεγάροιο | ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην. ψ 135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων, | ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων ἢ οἳ περιναιετάουσιν. ω 225 αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευεν. h. Merc. 303 σὺ δ' αὖϑ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις. h. Merc. 143 οὐδέ τίς οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν, nec in longa via quisquam ei obvius fuit. Merc. 226 αἰνὰ μὲν ἔνϑεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνϑεν ὁδοῖο, difficilia quidem cognitu (vestigia sunt) ab hac viae parte, difficiliora vero illinc. 357 καὶ διαπυρπαλάμησεν ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνϑα, τὸ δ' ἔνϑα.

ὀδούς (a rad. ἐδ sive δα partire: Damm s. v. Schleicher comp. 2, 78. Max Müller 2, 262. Hugo Weber ap. Kuhn. 10, 244. Christ p. 33. Dubitat Curtius Et. p. 243, qui veteres sequutus vocabulum ad rad. ἐδ edere referre mavult, cf. Lobeck ad Ai. v. 360. Doed. Gl. § 31. Pollux 6, 38 ἀπὸ ἐδεσμάτων . . ἀπὸ τούτου γὰρ πεποίηνται οἷον ἔδοντές τινες οἱ ὀδόντες. De ο prothet. Curt. p. 716) dens, et hominum et bestiarum, Δ 350 Ξ 83 α 64 γ 230 ε 22 τ 492 φ 168 ψ 70 ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; | cf. ἕρκος. Ι 409 ἐπεὶ ἄρ κεν (ἀνδρὸς ψυχὴ) φύγεν ἕρκος ὀδόντων, i. e. quando morietur homo. κ 328 ὅς κε πίῃ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων i. e. καὶ οὐ πρῶτον ἕρκ. ὀδ. ἀμείψηται τάδε φάρμακα. Ε 74 ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός, per dentes. Ε 75 ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν. Ε 290 βέλος δ' ἴϑυνεν Ἀϑήνη | ῥῖνα παρ' ὀφϑαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας. Κ 346 τὸ δ' ἀντικρὺς δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε | νέρϑεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο, κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά. Κ 374 ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε | βαμβαίνων, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων. Ν 283 (de ignavo) πάταγος δέ τε γίγνετ' ὀδόντων. | Π 404 ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστὰς | γναϑμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων, q. l. Bekker h. Blätt. 1, 273 αὐτῶν scribendum esse putat, Düntzer αὐτόν. Ρ 617 τὸν βάλ' ὑπὸ γναϑμοῖο

καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας | ὦσε δόρυ πρυμνόν. *T* 365 τοῦ (Achillis) καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, quod est iratorum. σ 27 ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην | κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας | γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὣς ληιβοτείρης. σ 98 σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας | λακτίζων ποσὶ γαῖαν. De apro: Hauer, *K* 263 (in galeae descriptione) ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες | ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα. Eust. 804, 10 τὸ δὲ λευκοὶ ὀδ. ἀργ. ὑὸς ἔχει ἀδολεσχίαν τινὰ σχεδιαστικήν· ἤρκει γὰρ ἢ λευκοὺς ὀδόντας εἰπεῖν ὑὸς ἢ ὀδ. ἀργ. ὑός . . . δοκεῖ δὲ ὅμως εἰρῆσθαι τὸ λ. ὀδ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἀργ. ὑὸς διὰ σαφήνειαν πλείονα. *Λ* 415 ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, | θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν· | ἀμφὶ δ' ἀίσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων | γίγνεται. *M* 146 ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν | ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα, | δοχμώ τ' ἀίσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην, | πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων | γίγνεται. *N* 474 ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, αὐτὰρ ὀδόντας | θήγει. τ 393 φ 219 ψ 74 ω 332 οὐλήν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι. τ 450 πολλὸν δὲ (aper) διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι | λικριφὶς ἀίξας. τ 465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι. De leone: *Λ* 114 175 *P* 63 λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν |. *Y* 168 ἑάλη τε χανών, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας | γίγνεται. De Scylla μ 90 ἓξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες, ἐν δὲ ἑκάστῃ | σμερδαλέη κεφαλή, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες | πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.

ὀδύνη (a rad. ἐδ edere = cura edax: Doed. Gl. § 32. Curt. Et. p. 239. 242. Fulda Unters. 142. De rad. sanscr. du angere, vexare cogitat Bopp Gl. s. v. du. Pott Et. Forsch. 1, 210, cum δύη coniungendum esse ὀδύνη Lob. Path. 228 censet, cf. Christ 271) dolor, corporis: *Λ* 117 (ἰὸν) ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων, cf. ἕρμα. *Λ* 191 φάρμαχ', ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων. *E* 353 τὴν μὲν ἄρ' (Venerem a Diomede vulneratam) Ἶρις ἑλοῦσα ποδήνεμος ἔξαγ' ὁμίλου | ἀχθομένην ὀδύνῃσι. *E* 396 εὖτέ μιν (Plutonem) ωὐτὸς ἀνὴρ (Hercules), υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο |, ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. *E* 398 αὐτὰρ ὁ (Pluto) βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον | κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος, q. l. sunt qui perperam interpungant κῆρ ἀχ. ὀδύνῃσι, πεπαρμένος. *E* 417 ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι. *E* 765 ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην, | ἥ ἑ μάλιστ' εἴωθε κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν. *Λ* 268 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα, | ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. *Λ* 272 ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. *Λ* 398 ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή. *Λ* 847 (ῥίζαν) ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἁπάσας | ἔσχ' ὀδύνας. *M* 205 ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε, | ἀλγήσας ὀδύνῃσι. *O* 60 αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος (Apollo Hectori), λελάθῃ δ' ὀδυνάων, | αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, qui locus de pectore vel praecordiis lapidis ictu percussis intellegi non potest, nam Hector (*Ξ* 412) ἀγχόθι δειρῆς vulneratus erat. At ne de animi quidem doloribus cogitari potest; nec proficimus Eustathii (1006, 25) explicatione, qui κατὰ φρένας additum esse ait ὡς τοῦ σώματος μὴ ἂν αἰσθανομένου ὀδυνῶν, εἰ μὴ διὰ ψυχῆς. Cf. Fulda Unters. 144. 145. *O* 393 ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ | φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων. *Π* 517 ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ | ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. *Π* 523 τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, | κοίμησον δ' ὀδύνας. *Π* 528 αὐτίκα (Apollo) παῦσ' ὀδύνας. ι 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν, | χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων. ι 440 ἄναξ (Polyphemus) δ' ὀδύνῃσι κακῇσιν | τειρόμενος πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα. ρ 566 ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα | οὔ τι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. h. Ap. Pyth. 180 ἡ δ' ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι, | κεῖτο μέγ' ἀσθμαίνουσα κυλινδομένη κατὰ χῶρον. h. 16, 4 (de Aesculapio) κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων. 2) dolor animi, semper addito vocabulo θυμός aut φρήν excepto uno loco, α 242: *O* 24 ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸν ἀνίει | ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο (Aristarch.), addito genetivo obiectivo. Alii scribunt θυμός et ὀδύνη (habent hoc duo scholl. Ven. commemoratque Eust.), cf. La Roche ad l. α 242 (sunt Telemachi de Ulixe verba) οἴχετ' ἄιστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε | κάλλιπεν. β 79 νῦν δέ μοι (Telem. de Ithacensibus) ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ. δ 812 καί με κέλεαι παύσασθαι ὀιζύος ἠδ' ὀδυνάων | πολλέων, αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. τ 117 μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων | μνησαμένῳ. Singularis tantummodo *Λ* 398 *O* 25 invenitur. Cf. E. M. E. Gud.

ὀδῠνήφᾰτος (a rad. φα, φεν necare), quod dolores necat i. e. minuit et prorsus tollit, schmerztödtend, schmerzstillend, de medicaminibus: *E* 401 900 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσεν (πάσσων), quibus locis ἐπί cum verbo coniungendum, cf. sch. L. *Λ* 846 ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν | χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, q. l. ipse poeta vocem interpretatur sequentibus ἥ οἱ ἁπάσας | ἔσχ' ὀδύνας. Eust. p. 564, 7. 619, 24. 887, 48. Suid. Hesych. Apoll. lex. 118, 28 ὀδυνήφατα· τὰς ὀδύνας ἀναιροῦντα. Cf. La Roche ad *E* 401.

ὀδῡ́ρομαι, dep. med., praes. ὀδύρομαι, ὀδύρεαι θ 577, ὀδύρεται, ὀδύρονται, coni. ὀδύρεται δ 740 (q. l. dubitari potest), imp. ὀδύρεο, part. ὀδυρόμενος, ὀδυρομένη, ὀδυρομένω ε 153, ὀδυρομένῃ ξ 129, ὀδυρομένην, ὀδυρόμενοι, ὀδυρομένοισι, imperf. ὀδύρετο, ὠδύροντο *Ω* 166, ὀδύροντο *Ω* 714, aor. ὀδυράμενος *Ω* 48, intrans. lamentor, lugeo, wehklage, jammere, trauere, de hominibus, semel de ave: absolute *I* 591 λίσσετ' ὀδυρομένη. *Σ* 32 Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων. *X* 79 μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυ χέουσα. *Ψ* 154 π 220 φ 226 καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο. ψ 241 καί νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. *Ω* 166 θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο. *Ω* 549 ἄνσχεο μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν. α 55 δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει. δ 193 οὐ γὰρ ἐγώ γε | τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος. δ 828 σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει. ε 160 κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο. θ 33 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει. ι 13 λ 214 π 195 ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω |. ι 544 ἀμφὶ δ' ἑταῖροι | εἵατ' ὀδυρόμενοι. κ 454 κλαῖον ὀδυρόμενοι. ξ 139 οἱ ὀδυρομένῃ. π 144 ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε | ἧσται ὀδυρόμενος. π 214 (Telemachus, cui non speranti pater rediit) ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λεί-

βων. σ 203 ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν | αἰῶνα φθινύθω. τ 46 ἡ . . ὀδυρομένη. τ 265 καὶ γάρ τίς τ' ἄλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα | κουρίδιον. τ 517 (μὲ) ὀδυρομένην. h. Cer. 250 ὀδυρομένη. Cum ἀχεύειν coniunctum invenitur Ι 612 Ω 128 β 23 ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, cum κλαίειν Ω 48 κλαύσας καὶ ὀδυράμενος. θ 577 εἰπὲ δ' ὅτι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ, cum γοᾶν δ 800 Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν |. τ 513 ὀδυρομένη γοόωσα |. De passere flebiliter clamante, cum pulli sui devorentur a dracone Β 315 μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα. b) Cum ἀμφί coniungitur κ 486 ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι. c) cum genetivo, Χ 424 δ 104 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ ὡς ἑνός. Ψ 222 ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων | νυμφίου . . (224) ὡς Ἀχιλλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων. δ 819 τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤ περ ἐκείνου. ξ 40 ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων | ἧμαι. ξ 142 οὐδέ νυ τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι. ξ 174 νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι. ο 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο | κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος. φ 250 οὔ τι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι. d) τινί, conqueror apud alquem, δ 739 εἴ δή πού τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας | ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται. Praegnanter usurpatur Β 289 ὥς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες | ἀλλήλοισιν ὀδύρονται (Achaei) οἰκόνδε νέεσθαι, i. e. ὀδυρόμενοι κελεύουσιν, sie klagen jammernd einander vor den Wunsch, verlangen unter Jammern, cf. La Roche h. Stud. p. 171. — 2) trans. commiseror, lugeo, beklage, bejammere, Τ 345 ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον. Ω 713 καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα | Ἕκτορα δάκρυ χέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων etc. Ω 740 τῷ καί μιν λαοὶ ὀδύρονται κατὰ ἄστυ. α 243 κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω |. δ 100 ἀλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. δ 110 ὀδύρονταί νύ που αὐτὸν | Λαέρτης etc. ε 152 κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν | νόστον ὀδυρομένῳ. 153 νόστον ὀδυρομένῳ, quam constructionem grammatici vocant ,rem pro rei defectu', τὸ λεῖπον τῆς ὑποθέσεως. ν 219 ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν, ersehnte trauernd. ν 279 σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν. Cf. La Roche H. Stud. p. 170 sq. Eust. p. 1664, 36. 1908, 26.

Ὀδυσήιος, Ulixeus, σ 353 Ὀδυσήιον ἐς δόμον.

Ὀδυσσεύς (significare plerisque videtur idem fere quod πολύτλας vel ταλασίφρων: qui — deorum, maxime Neptuni ira — multum vexatus est, cf. α 62 τί νύ οἱ, i. e. Ὀδυσῆι, τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ; ε 339 κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων | ὠδύσατ' ἐκπάγλως; 423 οἶδα γὰρ ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος. τ 275 ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ | Ζεύς τε καὶ Ἠέλιος. Quamquam substantivis in ευς desinentibus passivi notio inesse non videtur, cf. Düntzer Die h. Fragen 1874 p. 105, qui cum aliis explicat: is qui irascitur, der Zürnende. Ita poeta ipse τ 407 nomen explicat: debuisse illud Ulixem avo Autolyco, quia is multis irascebatur, πολλοῖσιν γὰρ ἐγώ γε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω. (409) τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμος, quam explicationem adoptant Köchly ad Eur. Iph. T. v. 500. Ameis suppl. ad τ 407, alii. De radice ὀδυσ, sanscr. dvish cf. Curt. Et. p. 244 et praeterea Preller Gr. Myth. 2, 408. Hartung Rel. d. Gr. 2, 111. 3, 212 Eust. 1391, 42 ὅτι τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ῥητὸν τὸ „Ὀδυσσεὺς ἐχαρίζετο ἱερὰ ῥέζων ἐν Τροίῃ, τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο Ζεῦ" παρήχησίς ἐστιν ἢ μᾶλλον ἐτυμολογία ὡς τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τοῦ ὀδύσσω ἐτυμολογουμένου, ἀστεῖος δὲ ὁ λόγος μονονουχὶ λεγούσης τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ βαρύτητος, ὅτι φερωνύμως λέγεται Ὀδυσσεὺς οἷα σοῦ τοῦ Διὸς ὀδυσσομένου αὐτῷ. Nuper Roscher Curt. Stud. 4, 196—201 novam explicandi nominis Ὀδ. viam ingressus propter formas Ὀδύξης, Οὐλύξης, Ὀλυττεύς radicem δυκ (Hesych. δα-δύσσ-εσθαι ἕλκεσθαι, σπαράττεσθαι. δαι-δύσσ-εσθαι· ἕλκεσθαι) inesse censuit nomenque ,dux', Führer interpretatus est, cui explicationi obloquitur Düntzer l. c. p. 105 sq.) Α 430 Β 272 631 636 Γ 211 Ε 519 Ι 657 Κ 513 Λ 312 321 Ψ 725 727 759 768 α 57 60 260 265 354 β 59 163 182 333 342 δ 345 689 ε 39 229 251 370 481 ζ 141 η 14 81 142 145 θ 83 264 367 521 ξ 30 51 161 171 174 323 526 ο 267 π 42 119 177 194 204 289 ρ 103 136 235 240 314 336 412 538 σ 66 100 253 394 τ 8 126 209 237 239 250 259 282 293 306 315 358 388 447 474 506 556 585 596 υ 232 300 φ 16 20 94 129 227 409 χ 213 226 292 450 493 ψ 18 67 181 206 320 348 370 ω 154 220 346 392 443 501, διογενὴς Ὀδυσσεὺς πτολίπορθος θ 3, δῖος Ὀδυσσεύς | Α 145 Β 244 Γ 205 314 Ε 669 679 Η 168 Ι 169 192 223 Κ 460 Λ 449 767 Τ 48 141 310 Ψ 759 765 α 196 396 398 β 96 γ 121 126 δ 280 ε 269 ζ 117 127 217 224 322 η 21 230 θ 381 494 ν 56 63 187 ξ 4 π 5 164 ρ 506 σ 117 τ 1 51 141 225 430 437 υ 1 92 104 120 φ 38 190 χ 81 ω 131 482, Ὀδυσσεὺς δῖος β 27, δολοφρονέων . . πολύμητις Ὀδυσσεύς | σ 51, δύστηνος . . Ὀδυσσεύς | ε 436, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς | β 71 γ 98 δ 328, θεῖος Ὀδυσσεύς | Ι 223 σ 117 (quibus locis iam legitur δῖος), ὁ θρασὺς . . Ὀδυσσεύς | κ 436, Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς | Γ 200, πολύμητις Ὀδυσσεύς | Α 311 440 Γ 200 πολύμητις . . Ὀδ. Γ 216 πολ. Ὀδ. Δ 329 349 Κ 148 382 400 423 488 554 Ξ 82 Τ 154 215 β 173 πολ. . . Ὀδ. δ 763 πολ. Ὀδ. ε 214 η 207 240 302 θ 152 165 412 463 474 486 ι 1 λ 354 377 ν 311 382 416 ξ 191 390 439 ο 380 π 201 ρ 16 192 353 453 σ 14 51 124 312 337 365 τ 41 70 106 164 220 261 335 382 499 554 582 υ 36 168 183 226 φ 274 404 χ 1 34 60 105 320 371 390 430 490 ψ 129 247 263 ω 302 330 356 406, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς Θ 98 Ι 676 Κ 248 Ψ 729 778 ε 171 354 486 ζ 1 249 η 1 133 139 177 329 344 θ 199 446 ν 250 353 ξ 148 ο 340 π 90 186 225 258 266 ρ 280 560 σ 90 281 τ 102 φ 414 χ 191 261 ψ 111 ω 176 232 348 490 504 537, Ὀδυσσεὺς . . πολύτροπος κ 330, ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς | Β 278 Κ 363 πτολ. Ὀδ. θ 3 π 442 χ 283. **Ὀδυσεύς** Δ 494 501 Ζ 30 Κ 277 476 490 527 536 571 Λ 335 439 Ξ 29 380 Τ 247 Ψ 719 763 δ 107 284 287 340 ε 24 491 ζ 113 135 320 η 43 θ 92 531 ν 226 ξ 152 167 459 470 520 523 ο 300 304 π 1 162 ρ 131 157 183 260 539 σ 384 τ 31 84 248 286 313 409 413 452 υ 5 332 φ 34 225 χ 15 129 141 207 336 381 406 409 ψ 7 27 108 ω 213 328 480 526, διογενὴς Ὀδυσεὺς Κ 340 β 352 366 ε 387 ο 485 ὁ διογ. Ὀδ. ψ 306, Ὀδυσεὺς δουρικλυτός Λ 396 401 661 Π 26, Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος β 246 χ 45, Ὀδ. κακὰ πολλὰ παθὼν ο 176, Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης ι 19, Ὀδυσεὺς πολύμητις Γ 268 Ψ 709 755, ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς Κ 231 498,

Ὀδυσσῆος Θ 222 Κ 271 Λ 5 β 2 233 238 279 415 γ 64 219 352 625 741 ε 297 406 ϑ 75 ξ 144 ο 59 522 π 34 139 ρ 167 299 389 522 σ 313 υ 290 φ 158 314 χ 147 221 238 ω 125 172, Ὀδυσσῆος . . ἀντιϑέοιο δ 741, δίου Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος γ 84, Ὀδυσσῆος ϑείοιο | Β 335 Ι 218 Λ 806 β 233 394 γ 398 δ 682 799 ε 11 198 ο 63 347 554 π 53 ρ 3 230 402 σ 417 υ 248 283 290 298 325 φ 74 189 432 ω 151, Ὀδυσσῆος . . κυδαλίμοιο | γ 219, Ὀδυσσῆος μεγαϑύμου ο 2, Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος (legitur iam ταλασίφρονος) δ 143, Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος Λ 466 α 87 129 γ 84 δ 143 241 270 ε 31 ρ 34 114 292 510 σ 311, **Ὀδυσῆος** Α 138 Γ 224 Λ 459 Ψ 720 α 103 207 253 δ 674 715 ε 5 ϑ 23 ι 512 ν 440 ξ 321 π 301 328 407 ρ 216 264 525 σ 420 τ 270 571 υ 117 122 205 265 φ 4 χ 143 310 495 ψ 89 ω 187 416 440 447, Ὀδυσῆος ἀμύμονος β 225 ξ 159 π 100 ρ 156 τ 304 456 (ἀμύμονος ἀντιϑέοιο) φ 99, Ὀδυσῆος, | ἀνδρὸς κουριδίου ω 195, ἀντιϑέου Ὀδυσῆος υ 369 φ 254, Ὀδυσῆος . . ϑείοιο Κ 243 α 65, ϑείου Ὀδυσῆος | β 259 φ 244, Ὀδυσῆος . . κυδαλίμοιο | χ 89, Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος | μ 378 π 104 ρ 152 σ 24 348 τ 165 262 336 583 φ 262 χ 339. **Ὀδυσσέος** Δ 491, **Ὀδυσεῦς** ω 398, quae est forma aeolica. **Ὀδυσσῆι** Ι 180 ζ 248 ν 73 υ 281 ω 309, Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι Ε 674 ε 233 ζ 14 ϑ 9, Ὀδυσσῆι πτολιπόρϑῳ ξ 447, **Ὀδυσῆι** Β 220 259 Γ 223 Κ 260 529 Ψ 783 δ 151 ε 287 η 15 ξ 76 364 π 159 452 ρ 253 τ 381 416 φ 31 195 197 ψ 208 ω 100 445, ἀντιϑέῳ Ὀδυσῆι Λ 140 α 21 β 17 ζ 331 ν 126 χ 291, Ὀδυσῆι δαΐφρονι α 48 φ 379, **Ὀδυσεῖ** ε 398 ν 35, **Ὀδυσσῆα** Λ 346 ϑ 144 517 ν 117 τ 473 χ 163 253 ω 494 541, Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ε 81 149 ψ 173, Ὀδυσσῆα πτολίπορϑον ι 530 σ 356 ω 119, Ὀδυσσῆα πτολιπόρϑιον . . υἱὸν Λαέρτεω ι 504, Ὀδυσσῆ' ζ 212, q. l. alii Ὀδυσσέα, Ὀδυσσῆ exhibent, **Ὀδυσσέα** ρ 301, **Ὀδυσῆα** Γ 191 Θ 92 Κ 109 α 74 212 δ 254 ζ 254 η 341 ϑ 459 ν 131 ξ 29 437 484 π 119 ρ 327 σ 8 350 τ 185 υ 80 165 177 257 357 393 χ 26 225 337 342 401 479 498 ψ 45 345 ω 116 149 391, ἀγακλυτὸν . . Ὀδυσῆα | ϑ 502, Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην γ 163, Ὀδυσῆα δαΐφρονα α 83 φ 223, Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην Λ 482 η 168 χ 115 202 281, Ὀδυσῆα διίφιλον Λ 419 473, κλυτὸν . . Ὀδυσῆα ω 409, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα | π 455 ρ 361 υ 286, Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον | Β 169 407 Κ 137, Ὀδυσῆα πολύφρονα ξ 424 υ 239 329 φ 204, Ὀδυσῆα φίλον πόσιν α 263 π 450, Ὀδυσῆ' ε 336 ζ 212 ν 124 ο 157 σ 326 τ 65 267 ω 497, **Ὀδυσῆ** τ 136 (Aristarch. Ὀδυσῆ ποϑέουσα, alii Ὀδυσῆα ποϑεῦσα), **Ὀδυσσεῦ** μ 101 ν 413 ψ 209, διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ Β 173 Δ 358 Θ 93 Ι 308 624 Κ 144 Ψ 723 ε 203 κ 401 456 488 504 λ 60 405 473 ν 375 ξ 486 π 167 χ 164 ω 542, ὄλβιε Λαέρταο πάι, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ ω 192, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ | κ 251 λ 100 202 488 μ 82, **Ὀδυσεῦ** Ι 346 ι 517 κ 64 378 λ 444 μ 279 χ 226 312 344, ὦ Ὀδυσεῦ Ξ 104 λ 362 ν 4, ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο Λ 430, ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ Ι 673 Κ 544, πολύαιν' Ὀδυσεῦ μ 184. Ulixi servam ab Achaeis dono datam se erepturum minatur Agamemno Α 138 (Sch. Ven. B. Ὀδυσῆος δὲ γέρας Λαοδίκη ἢ Κύκνου). Ul. quia est βουληφόρος ἀνήρ ad Chryseidem patri remittendam destinatur ab Agamemnone Α 145. Ulixe duce Chrysae filia patri restituitur Α 311. 430—487. A Minerva admonitus seditionem Achaeorum navigationem parantium alios hortando alios deterrendo aegre componit et concionem restituit Β 155—210. Thersiten, qui solus in redeundi consilio perstat, verberibus coercet eaque de causa ab omnibus laudatur 211—277. Sic cohibitum vulgus flectit tandem composita ad persuadendum oratione 278—332, quae a multitudine probatur 335. Apud Agamemnonem bove mactato cum ceteris ducibus epulatur 407. Β 631—637 enumerat poeta quas gentes et quot naves duxerit ad Troiam. Helena in turrim progressa Priamo sciscitanti de Achaeorum principibus respondens etiam de Ulixe loquitur Γ 191—202. Laudat eum Antenor Troianus describitque eius legationem; nam initio belli missus erat cum Menelao Troiam ad repetendam Helenam 203—224. Λ 140. Comes Agamemnonis est cum Priamo paciscentis 268. Locum certaminis, in quod prodituri sunt Menelaus atque Paris, emetitur cum Hectore 314 sqq. In acie stat prope Athenienses Δ 329. Ab Agamemnone exercitum obeunte Ulixis pigritia vituperatur 336—348. Respondet Ul. iracundius 349—355 sedatque eius iram Agamemno 356—363. Democoontem Priami filium interficit 494—504. Incitat Achaeos Ε 519 sq. Septem Lycios interficit 669—680, Pidyten Percosium Ζ 30. Prodit ad dimicandum cum Hectore multis principibus tergiversantibus Η 168. Fugit nec Nestorem adiuvat Θ 92—98. Naves Ulixeae in mediis castris stant 222 sq. Λ 5 sq., ubi forum araeque erant Λ 808. Legatur cum Aiace Telamonio, Phoenice et duobus praeconibus ad Achillem Ι 169 sqq. A quo benigne et honorifice exceptus, postquam dapes remotae sunt, primum loquitur Ul., deinde Phoenix Aiaxque, sed eventu irrito 223 sqq. Cf. Τ 141. Cum Aiace et praeconibus ad suos reversus Achillem placari non posse nuntiat 669 sqq. Mittuntur noctu speculatores in Troiana castra Ul. et Diomedes Κ 109 sqq. 137 sqq. 194 sqq. Prospero augurio oblato Minervae opem invocant et alacres procedunt 274—298. Dolonem Troianum cum maxime tendentem ad navalia comprehendunt 332—468. Quo interfecto ad Rhesi cubilia pergunt; quem modo subvenisse audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obtruncat Diomedes, equos autem insignes avertit Ul. 469—506. Moniti a Minerva ne spe plura praedandi commorentur, dum Thraces Apollo excitet, cum praeda salvi revertuntur ad castra et a Nestore collaudati balneis recreantur 507—559. Cum Diomede, Hectori et Troianis obviam factus, rem gerit egregie Ul., postremo per Socum, quem caedit, cuspide sauciatus (cf. Λ 661 Π 26), Aiacis vero et Menelai interventu circumfusis hostium catervis ereptus ad castra revertitur Λ 310—488. Ul. pugnae propioris clamore territus tentorio egreditur Ξ 29. Agamemnonem, qui muri diruti aspectu fractus fugae consilium denuo proponit, castigat 82—102. Quamvis sauciatus Achaeorum aciem instruit 380, cf. Τ 48, q. l. Ul. sauciatus concioni ab Achille convocatae interest. Achille pugnam statim ineundam exposcente monet exspectandum esse donec exercitus ientaculo sit recreatus Τ 154—183. 215—237. Munera Achilli destinata in forum portat 247. Remanet in Achillis tentorio 310. Luctatur cum Aiace Telamonio Ψ 709—739. Cursu praemia meretur 755 sqq. — De

expeditione Ephyrum Taphumque facta narrat Mentes Taphiorum rex i. e. Minerva α 258 sqq. Troiam eum venisse, ut specularetur eam et cum ipsa conferret consilia, Helena narrat δ 242—264. Cum Achille litigavit ϑ 75—82. Contendit cum Aiace de Achillis armis et vincit prudenti oratione λ 545 sqq. Auctor fuit Troiae capiendae α 2 χ 230. Ipse in eorum erat numero, qui in equo ligneo inclusi erant δ 271—289. Deiphobum una cum Menelao aggreditur, dum capitur Troia, ϑ 517—520. In bellum abiturus Mentorem domui praefecerat β 225 sqq. Troia eversa quomodo reditum instituerit Ulixes narratur a Nestore γ 162 sqq. Ac primum quidem a Ciconibus multi eorum, quos Ul. secum duxit, necantur ι 39—61. Ad Lotophagos venit 83—104. Cum duodecim sociis Polyphemi Cyclopis antrum intrat 216 sqq. Sex sociis necatis Cyclopi oculum eruit ι 387 sqq. Propterea Neptunus vehementissime irascitur α 20 21 68 sqq. ι 536 ζ 330 331 η 271—274 ν 342 sq. Ad Aeolum ventorum regem venit κ 1 sqq. reditque ad eundem 54 sq. A quo repudiatus ad Laestrygonum terram appellit 82; hinc fugatus ad Circen venit 135 sqq., quae eum iubet in Orcum proficisci 490 sqq. Unam noctem in Orci limine versatur λ 1 sqq., ubi cum Tiresia vate, Anticlea matre, aliis colloquitur. In Circes insulam revertitur μ 1 sqq. Ad Sirenes venit μ 153 sqq. Scylla sex socios devorat 245 sqq. In Solis insula sacri boves a sociis mactantur, quod omnibus perniciosum fuit α 7—9 μ 137 sqq. Omnes naufragio pereunt μ 405 sqq. excepto Ulixe, qui, postquam Charybdim effugit, Ogygiam, quae erat Calypsus deae maritimae sedes, pervenit μ 447 sqq. A qua septem annos retinetur α 15 50 δ 556—560 ε 13—17 η 244—260 ι 29 30 ψ 333 sqq. At fumum certe Ithacae suae aspicere desiderat α 57—59, cf. ε 80 81 ε 156 sqq. Minerva eius mentionem facit in deorum concilio α 48 sqq. ε 7 sqq. Mercurius a diis ad Calyps. missus Ulixem domum remitti iubet α 84 ε 28 sqq. Venia data Ul. ratem aedificat ε 194 sqq. Relicta Calypsus insula (ε 269) iam die duodevicesimo prope Phaeacum insulam navigat, cum Neptunus ab Aethiopibus redux factus eum conspicatur ε 282 sqq. Rate perculsa aegre terram attingit Leucothea et Minerva suffragantibus. In Scheria insula nudus arte et graviter dormitat ε 491 sq. Expergefactus Nausicaam implorat ζ 148 sqq., quae benigne eum adiuvat 209 sqq. Etiam a Nausicaae parentibus benigne excipitur η 167 sqq. Phaeaces superat in certamine ϑ 186 sqq. Splendidissima dona accipit 387 sqq. Quis sit, indicat ι 19; omnes errores suos narrat ι 39 — μ 453. Denuo donis acceptis in patriam reducitur et dormiens exponitur ν 117 sqq. Ulixem informem reddit mendicumque Minerva 429 sqq. Ad Eumaeum subulcum fidelissimum proficiscitur ξ 1 sqq., a quo benigne exceptus Creta se oriundum esse simulat 191—359. Altera ficta narratio 462—511. Eumaeus et Ul. familiariter colloquuntur ο 301—492. Telemachus eodem venit π 1 sqq. Eumaeo in urbem profecto postquam Minerva pristinum habitum restituit filio quis sit aperit 187 sqq. Ul. cum Eumaeo in urbem proficiscitur ρ 197 sqq. Argus canis eum agnoscit ρ 291—327. Intrat Ul. atrium 328 sqq. Vexatur ab Antinoo 405 sqq. Penelopa eum iubet ad se venire; vespere se venturum esse promittit 492—588. Luctatur cum Iro mendico σ 116. Frustra Amphinomum praemonet ut caveat Ulixem 117—157. A servabus irridetur 320—339, a procis 346 sqq. Curat arma ex atrio apportanda τ 1—52. Colloquitur cum Penelopa 104 sqq. Agnoscit eum Euryclea 386 sqq. Sopitur a Minerva υ 1 sqq. Expergefacto faustum omen mittit Iuppiter 91 sqq. Cum Philoetio pastore fidelissimo colloquitur 185 sqq. Vexatur a Ctesippo 287 sqq. Eumaeo et Philoetio quis sit indicat ianuasque claudi iubet φ 188—249. Antinous mendicum sagittam precibus a procis exigentem irridet 274 sqq. Suffragatur Ulixi Penelopa 311 sqq. Ul. sagittam per duodecim secures mittit 359 sqq. Antinoum et Eurymachum necat χ 1 sqq., dein Amphinomum 89 sqq. et ceteros procos Minerva adiuvante mactat 241—329. Phemio et Medonti parcit 330—380. Eurycleam iubet cadavera ex atrio asportare; servae infideles et Melanthius necantur 381—477. Domum totam expiat 478 sqq. Penelopae aegre persuaderi potest rediisse Ulixem ψ 1—204. Ingenti laetitia agnoscit illa maritum 205 sqq. A Laerta patre agnoscitur Ul. itemque a Dolio ω 203—410 Supremum certamen cum procorum cognatis ac familiaribus sequitur pax Minerva suffragante 529 sqq. — Summa Ulixis fuit deorum reverentia α 60—2 (propterea Iuppiter ei favet α 65 sqq.) δ 763—764 ρ 240 sqq. τ 365 sqq. Rex optimus fuerat β 234 δ 689—693 ε 12. Fortis et gnavus erat β 272, cf. δ 725; omnium callidissimus et prudentissimus β 279 γ 121 sq. δ 267 sq. ν 291—293 π 242. Minerva ei etiam cum Troia obsideretur favebat γ 219 sqq. 379. Postmodo semper eum adiuvat: ε 382—387 427 sqq. 437 sqq. ε 491 ζ 1 sqq. 112 sqq. 229—231 328 η 19—77 ϑ 7—14 18—23 193—198 ν 221 sqq. π 155 454 ρ 360 sqq. τ 2 33 sqq. 479 υ 30 sqq. χ 205 sqq. 297 sqq. ω 487 sqq. Penelopa semper eius memor est α 342 sqq. 363 sqq. δ 111 λ 181 sqq. ν 336 sqq. 379 sqq. ξ 172 ρ 103 τ 136 219 513 sqq. 602 sqq. υ 57 sqq. Item Laerta pater δ 111 λ 187 sqq. ξ 172 ο 355 π 139 ω 231 et Telemachus δ 111 ξ 172 al. Menelaus valde dolet quod Ul. nondum revertit δ 104 sqq. Ulixem in Graeciam reversum magnis honoribus afficere sibi proposuerat δ 171—180. Periisse Ulixem Telemachus filius putat α 161 sqq. 241 sqq. 354 sqq. 396 412 sqq. ο 268; Penelopa β 96 δ 724 814 τ 313 ψ 67; Eumaeus subulcus ξ 166 sq. 371 ρ 312; Euryclea β 365 sq.; Eurymachus procus β 182 sq., Agelaus proc. υ 333; proci β 238 333. Periisse eum negat Mentes Taphiorum rex i. e. Minerva α 196 sqq. Menelaus δ 340 sqq. Eum mox esse rediturum vaticinatur Mentes Taph. rex i. e. Minerva α 203 sqq. Halitherses Ithacesius β 163 sqq. Theoclymenus vates ρ 155 sqq. υ 367 sqq. Ulixes ipse mendici partes agens ξ 151 sqq. τ 270 sqq. 557 sqq. 585 sqq. υ 232 sqq.

ὀδύσσομαι (ὀδύς, sanscr. dvish: Pott 1, 1, 270 et ap. Kuhn. 9, 212. Benfey 2, 223. Christ. 261. Curt. Et. p. 244. Leskien Curt. Stud. 2, 86) aor. *ὠδύσαο* α 62, *ὠδύσατο*, *ὀδύσαντο*, *ὀδυσσάμενος* τ 407, *ὀδυσσαμένοιο*, perf. *ὀδώδυσται* ε 423, irascor, odi, succenseo, de diis plerumque usurpatum Θ 37 468 *ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο* (te, Iove, succensente). Σ 292 *ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς*, cum dat.: Z 138 *τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζώοντες*. α 62 *τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ*; | cf. schol. E. ε 339 *τίπτε οἱ ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων* | *ὠδύσατ' ἐκπάγλως*; ε 423 *οἶδα γὰρ*

ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος, quantopere mihi iratus sit, quanto me odio persequatur. τ 275 ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ | Ζεύς τε καὶ ἠέλιος. τ 407 πολλοῖσιν γὰρ ἐγώ γε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω | ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν, q. l. passivo sensu intellegendum videtur, cf. Ὀδυσσεύς in. et schol. Vulg. 2) trans. iratum alqm reddo, ep. 6, 7 ὅς ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας | ὠδύσατο Ζῆνα ξένιον ξενίην τε τράπεζαν. Cf. Eust. p. 68, 15. 1389, 14.

ὄζος (cf. voc. goth. asts: Curt. Et. p. 580. ὄζος de hominibus usurpatum = ἄοζος esse i. e. ministrum Martis censet Volckmar Phil. 9, 387, cf. Lob. el. 1, 20. Düntz. ap. Kuhn. 16, 28) ramus, Α 234 τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔ ποτε φύλλα καὶ ὄζους | φύσει. Β 312 ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ. Δ 484 λείη (αἴγειρος), ἀτάρ δέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν, Eust. 500, 29 πάντως γὰρ λεία αἴγειρος, ἧς οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῳ. Ζ 39 (ἵπποι) ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ. Κ 467 μυρίνης τ' ἐριθηλέας ὄζους |. Ξ 289 ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν |. Π 768 αἵ τε (φηγός, μελίη, κράνεια) πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους. Φ 224 ἐπέσχε (πτελέη) δὲ καλὰ ῥέεθρα | ὄζοισιν πυκινοῖσι. μ 435 ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι | μακροί τε μεγάλοι τε (ἐρινεοῦ). h. Merc. 81 συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους. 109 δάφνης ἀγλαὸν ὄζον. h. Ven. 271 πίπτουσι δ' ἀπ' ὄζοι |. 2) metaph. Sprössling, stirps i. e. vir fortissimus, Β 540 Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἄρηος |, q. l. patris nomen (Chalcodontis) sequitur. Sch. V.: ὡς καὶ ὁ Πρίαμος ἐυμμελίης, οὐ νῦν ἀλλ' ἐπὶ νεότητι. Β 663 Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος |. Β 704 Ποδάρκης, ὄζος Ἄρ. | Β 745 Μ 188 Ψ 841 Λεοντεύς, ὄζ. Ἄρ. | Β 842 Πύλαιός τ', ὄζ. Ἄρ. | Γ 147 Υ 238 Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρ. | Ω 474 Ἄλκιμος, ὄζ. Ἄρηος |. Cf. Apoll. lex. 118, 30. Hesych.

ὄζω (= ὀδjω a rad. ὀδ: Christ 116. Curt. Et. p. 243. 596) fragro, oleo, ε 59 τηλόθι δ' ὀδμὴ | κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει | δαιομένων, per insulam olebat. ι 210 ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει |, olebat odor suavis. Cf. Eust. 1523, 38. 1541, 63.

ὅθεν (ὅς), unde, praepositionis ἐκ loco, cf. francogall. où pro: dans lequel, Krüger Dial. 66, 3, 1. Β 307 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ. Β 857 ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη. Κ 200 ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ |. Λ 758 ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη |. γ 321 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν etc. δ 358 ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ὅθεν etc. η 130 ἡ δ' (κρήνη) ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν | πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν etc. λ 366 ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο i. e. ἐκ τοιούτων, ἐξ ὧν. ρ 205 καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο | . . ὅθεν etc. φ 142 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει. χ 460 ἐν στείνει, ὅθεν οὔ πως ἦεν ἀλύξαι. h. Cer. 99 Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν etc. Ad personas refertur his locis: Β 852 ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Δ 58 καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν ὅθεν σοί. γ 319 ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ | ἐλθέμεν. υ 383 ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

ὅθῐ (ὅς, ι raro producitur: Δ 516 Ν 229, q. l. Ven. ὅτε, Zenodot. ὅτις μεθιῇσι πόνοιο. β 338), ubi, Β 572 Σικυῶν', ὅθ' ἄρ'. Β 722 Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι. 783 εἰν Ἀρίμοις, ὅθι (q. l. Ἀρίμοις alii regionem vel montes, alii populum interpretantur). Δ 41 πόλιν . . τήν, ὅθι. Δ 217 ἕλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀιστός. Ε 446 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι. Ε 848 αὐτόθ' . . ὅθι. 857 νείατον εἰς κενεῶνα, ὅθι. Ζ 516 ἐκ χώρης, ὅθι. Η 143 ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ'. Θ 325 παρ' ὦμον, ὅθι. Θ 491 Κ 199 Ψ 61 ἐν καθαρῷ, ὅθι. Ι 382 δ 127 Θήβας Αἰγυπτίας, ὅθι. Κ 326 νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι. Κ 504 δίφρον . ., ὅθι. 520 χῶρον . ., ὅθ'. Λ 723 ἔστι δέ τις ποταμός . ., ὅθι. Μ 22 Σιμόεις, ὅθι. Μ 66 στεῖνος . ., ὅθι. Ξ 284 Λεκτόν, ὅθι. Ρ 54 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ'. Σ 521 ζ 210 ἐν ποταμῷ, ὅθι. Υ 391 ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ, ὅθι. Χ 154 πλυνοί, ὅθι. Ψ 148 ἐς πηγάς, ὅθι. Ψ 206 Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι. Ω 615 ἐν Σιπύλῳ, ὅθι. β 338 θάλαμον εὐρύν, ὅθι. γ 100 220 δ 243 330 ω 27 δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι. γ 326 ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι. δ 520 ω 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, ὅθι. δ 564 ἐς Ἠλύσιον καὶ πείρατα γαίης, ὅθι. ε 238 νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι. ε 241 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δεῖξ' ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει. ε 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι. 359 γαῖαν . ., ὅθι. 381 εἰς Αἰγάς, ὅθι. ζ 34 κατὰ δῆμον πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ. ζ 42 Οὔλυμπόνδ', ὅθι. ζ 277 ἐς θάλαμον, ὅθι. θ 512 δουράτεον πρὸς μέγαν ἵππον, ὅθ' εἵατο etc. ι 49 ἀφ' ἵππων | ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα. ι 301 πρὸς στῆθος, ὅθι. κ 82 Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι. λ 190 εὕδει, ὅθι δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ. ν 160 ἐς Σχερίην, ὅθι. ν 275 ο 298 ω 431 h. Ap. Pyth. 247 εἰς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι. ξ 73 ἐς συφεούς, ὅθι. 141 πατρὸς καὶ μητέρος . . οἶκον, ὅθι. ξ 291 Φοινίκην, ὅθι. ο 175 ἐξ ὄρεος, ὅθι. ο 404 Ὀρτυγίης . ., ὅθι. π 471 ὑπὲρ πόλιος, ὅθι. τ 58 κλισίην . ., ὅθι, cf. Faesi. τ 411 Παρνησόνδ', ὅθι. χ 109 θαλαμόνδ', ὅθι. ω 304 ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι. h. 9, 5 ἐς Κλάρον ἀμπελόεσσαν, ὅθ'. Praeterea μ 11 36 ξ 397 h. Cer. 385 h. 6, 3. — ὅθι τε in descriptionibus: Θ 82 ἄκρην κὰκ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων | κρανίῳ ἐμπεφύασι. α 50 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. ε 279 ὄρεα σκιόεντα | γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλει αὐτῷ, cf. schol. Q. μ 3 νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' ἠοῦς ἠριγενείης | οἰκία καὶ χοροί εἰσι. ξ 353 ἔνθ' ἀναβάς, ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, | κείμην. τ 188 ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης. — ὅθι περ, eben da wo: Β 861 ἐν ποταμῷ, ὅθι περ. Κ 568 φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ. Σ 263 ἐν πεδίῳ, ὅθι περ. δ 627 ρ 169 ἐν τύκτῳ δαπέδῳ, ὅθι περ. ξ 532 κείων ὅθι περ etc. h. Ven. 157 ἐς λέχος εὔστρωτον, ὅθι περ. Semel, ι 50, legitur καὶ ὅθι, quamobrem Düntz. interpungit μάρνασθαι καί, ὅθι χρή, πεζὸν ἐόντα, cui obloquitur Ameis. suppl. Cum genetivo ὅθι coniungitur Λ 358 ὅθι οἱ καταείσατο γαίης, q. l. nonnulli genetivum cum verbo coniungunt. Paraphr.: ὅπου αὐτῷ κατῆλθεν ἐπὶ γῆς. α 425 ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς | ὑψηλὸς δέδμητο. Verbis eundi, veniendi saepe additur: dahin wo, Γ 415 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν. Δ 132 αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες | χρύσειοι ξύνεχον. Δ 210 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος | βλήμενος ἦν. Δ 516 ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο. Ε 8 ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο. Ε 780 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι | ἕστασαν. Κ 526 ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν.

Λ 148 ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες, | τῇ ῥ' ἐνόρουσ'. *Λ* 357 Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωὴν | τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης. *N* 229 ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι. *Π* 284 πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ | ἀντικρὺς κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο. *Σ* 520 οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι. *N* 320 ἷξε δ', ὅθ' Αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς. *Υ* 414 τὸν βάλε . . νῶτα . ., ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες | χρύσειοι ξύνεχον. *Ψ* 138 οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκοντο, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς. *α* 425 Τηλέμαχος δ', ὅθι . ., ἔνθ' ἔβη. *δ* 426 αὐτὰρ ἐγὼ ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν, | ἤια. *ο* 101 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι κειμήλια κεῖτο.

ὄθομαι (cf. ὄθη φροντίς ὥρα φόβος λόγος Hesych. ὀθέων φροντίζων Hesych. Buttmann. Lex. 1, 270. Curt. Et. p. 261. Fick 160. Sunt qui ὄθομαι cum ὄσσεσθαι componant comparantes ὄθμα ὄμμα Nicand., cf. Buttm. Lex. 1, 270. 271. Doed. Gl. § 232, aut cum rad. ὀθ. ὠθέω, cf. Curt. l. c.) respicio, semper cum οὐ, οὐδέ coniunctum quemadmodum ἐντρέπομαι, μετατρέπομαι, ἀλεγίζω, absol. *O* 106 ὁ (Ζεύς) δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει | οὐδ' ὄθεται, nec curat nec respicit i. e. nec permovetur. Cum genet. *A* 180 σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω | οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος. Schol. AL. οὐ ταράσσομαι. Cum inf. *O* 166 182 τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ | ἶσον ἐμοὶ φάσθαι. Cf. schol. BL. ad *O* 166. Cum part. *E* 403 σχέτλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων, qui in iniuria facienda nullius hominis verecundiam habebat. Cf. Eust. 77, 25. 392, 45. 564, 19. E. M.

ὀθόνη. Apoll. Lex. 118, 34 τὰ περιβόλαια, παρὰ τοῦ ἕσσασθαι, ἐσθόναι τινὲς οὖσαι. ὁ δὲ Ἀπίων ὀθόνην τὴν ζώνην ἀποδέδωκεν, tenue linteum, *η* 105 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι etc. (107) καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, cf. Ameis suppl. 2) mulierum vestimenta lintea: *Γ* 141 (Helena) ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν |. Cf. schol. BLV. Pollux 7, 54. Alii, velut La Roche, κρήδεμνον esse putant. *Σ* 594 τῶν δ' αἱ μὲν (saltantes virgines) λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ (iuvenes) χιτῶνας | εἵατ' ἐυννήτους, q. l. manifestum est vestimenta intellegenda esse, cf. schol. A. et Eust. 77, 25. 392, 45. 1166, 37. E. Gud. Suid. Hesych.

ὄθριξ (ο copul.) i. e. ὁμόθριξ, similibus pilis, eiusdem pili, gleichhaarig i. e. gleichfarbig, *B* 765 (ἵππους) ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. Eust. 340, 30. Ap. lex. 123, 31. Suid. E. M.

Ὀθρυονεύς (= superciliosus ? cf. Curt. Et. p. 487), Troianorum socius, ab Idomeneo interfectus *N* 363 πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα |. *N* 374 Ὀθρυονεῦ. 772 ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; — **οἱ** v. s. οὗ.

οἴγνῡμι, aor. ὤιξε, ᾦξε, *Ω* 457, ὤιξαν, part. οἴξασα *Z* 89, pass. imp. ὠΐγνυντο, aperio, *B* 809 *Θ* 58 πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. *Z* 89 οἴξασα κληῗδα θύρας ἱεροῖο δόμοιο. *Ω* 446 ἄφαρ δ' ὤιξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. *α* 436 ὤιξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο. *γ* 391 τὸν (οἶνον) ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ | ὤιξεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν, aperuit vinum i. e. dolium vini. *κ* 230 256 312 ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤιξε φαεινάς. *χ* 399 ὤιξεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων. *ψ* 370 *ω* 501 ὤιξαν δὲ θύρας. Dativo addito *Z* 298 τῇσι θύρας ὤιξε Θεανώ. *Ω* 457 δή ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ᾦξε γέροντι, sc. θύρην.

οἰδάνω (οἰδέω), trans. mache schwellen, augeo, tumefacio, metaph. de pectore excito *I* 353 χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων | οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, cf. schol. ABL. et Horat. carm. 1, 13, 4 bile tumet iecur. 2) pass. schwelle, tumeo *I* 646 ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. Cf. Eust. 665, 19. Ap. 119, 24.

οἰδέω (Doed. Gl. § 963) *ε* 455 ᾤδεε δὲ χρόα παντα (Ulixes naufragus), θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ | ἂν στόμα τε ῥῖνάς θ', schwoll an am ganzen Leibe, tumebat toto corpore.

Οἰδίπους (ab οἰδέω οἰδάω formatum similiter atque εἰλίπους, cf. Soph. O. T. 1034. Diod. 4, 64 διαπερονήσας αὐτοῦ τὰ σφυρὰ σιδήρῳ, δι' ἣν αἰτίαν Οἰδίπους ὕστερον ὠνομάσθη. Apollod. 3, 5, 7. Hygin. fab. 66. Zenob. 2, 68. Seneca Oed. 812. Lob. El. 1, 371. Preller Gr. M. 2, 343. Homerus eam rem non attigit. Doed. Gl. § 964 interpretatur: tumidus, der Jähzornige aitque -πους = πος esse, minime vero πούς, gen. ποδός. Cf. K. F. Hermann quaest. Oedipod. cap. tria Marb. 1836. F. W. Schneidewin die Sage vom Oed. Gött. 1852. Hartung Rel. d. Gr. 3, 42), *Ψ* 679 ὅς (Mecisteus) ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο | ἐς τάφον. *λ* 271 μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην. Cf. Eust. 1323, 49. 56. 1683, 54 — 1684, 27.

οἶδμα (οἰδέω. Lob. El. 1, 371. Perverse Doed. Gl. § 962 ‚aus οἴζειν das Geheul des stürmenden Meeres'), tumor aquarum, Wogenschwall, maris *Ψ* 230 ὁ δ' (πόντος) ἔστενεν, οἴδματι θύων. h. Ap. Pyth. 239 εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον. h. Cer. 14 γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης. b) fluminis *Φ* 234 ὁ δ' (Σκάμανδρος cum Achille pugnaturus) ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων. Cf. E. M.

οἰέτης (Bekk. ὀϝέτης. Ortum est ex cop. ο et ϝέτος: Christ. 251. Curt. Et. 208. 564) aequalis, eiusdem aetatis, gleichalterig, *B* 765 (ἵππους) ὄτριχας, οἰέτεας. Apoll. l. h. 119, 4 ἰσοετεῖς, ὁμήλικας. De accentu cf. Lob. Phryn. 604 sqq. et schol. A. Eustath. 341, 4, qui ad Aelium Dionysium provocat, et 1832, 37. E. M.

ὀϊζῡρός (ὀϊζύς) aerumnosus, miseria affectus, de hominibus: *A* 417 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων | ἔπλεο de Achille. *N* 568 ἔνθα μάλιστα | γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν. *δ* 197 τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν, cf. Verg. Aen. 2, 268 mortalibus aegris. *γ* 95 *δ* 325 πέρι γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ |. *δ* 832 εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον |. *υ* 140 αὐτὰρ ὅ γ', ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος | οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν. De rebus: *Γ* 112 παύσασθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο |, aerumnosi belli. *ϑ* 540 παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο |. *λ* 182 *ν* 337 *π* 38 ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ | φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δάκρυ χεούσῃ. h. 33, 17 παύσαντο δ' ὀϊζυροῖο πόνοιο |. — Compar. *P* 446 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς | πάντων. Dio Chrys. or. 23 p. 512 ὀϊζυρότερον numeris exemptum scribit, Eust. 1114, 34 autem recte poetica licentia per ω scribi posse censet. Superl. *ε* 105 ἄνδρα ὀϊζυρώτατον ἄλλων. Cf. schol. Q. Pal. — Apoll. l. h. ὀϊζυρὸς ἐπίπονος. Cf. Eust. 1114, 38. 46. 1526, 6. 1609, 38.

ὀϊζύς (οἴ = vae. Doed. Gl. § 960) miseria, aerumna, *Z* 285 φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελα-

θέσθαι |. Cum πόνος coniunctum *N* 2 *ϑ* 529 πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν |. *Ξ* 480 οὐ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζύς. Cum κάματος: *O* 365 πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν | ξύγχεας Ἀργείων. Cum ὀδύνη: *δ* 812 καί με κέλεαι παύσασθαι ὀϊζύος ἠδ' ὀδυνάων. *γ* 103 ἐπεί μ' ἔμνησας ὀϊζύος, ἣν ἐν ἐκείνῳ | δήμῳ ἀνέτλημεν, sc. Troiam obsidentes. *δ* 34 αἴ κέ ποθι Ζεὺς | ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος. *ε* 289 ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος, ἥ μιν ἱκάνει. *η* 211 μάλιστ' ὀχέοντας ὀϊζὺν | ἀνθρώπων. *η* 270 ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ | πολλῇ, quasi comiti. *λ* 167 ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν |. *λ* 620 αὐτὰρ ὀϊζὺν | εἶχον ἀπειρεσίην. *ξ* 415 οἳ περ ὀϊζὺν | δὴν ἔχομεν, cf. schol. Q. *o* 342 ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς. *ρ* 563 ὁμὴν δ' ἀπεδέγμεθ' ὀϊζύν |. *υ* 196 ὁππότε (θεοὶ) καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀϊζύν. *ψ* 210 θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζύν |.

ὀϊζύω ploro, *Γ* 408 ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, sch. D. κακοπάθει, ταλαιπώρει, perpetuo circa i. e. apud eum plora. 2) miser sum, in miseriis versor, cum acc. *Ξ* 89 ἧς (Τροίης) εἵνεκ' ὀϊζύομεν (imperf.) κακὰ πολλά. absol. *δ* 152 ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησεν | ἀμφ' ἐμοί, propter me. *ψ* 307 ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησεν |. Cf. Doederl. Gl. § 960. Eust. 127, 9. 430, 9. 969, 17.

οἰήιον (Bekk. ϝοιήιον, a rad. οἰ, οἴσω Lob. El. 1, 473, cf. 432 sq. Düntz. ap. Kuhn. 16, 31. Grashof d. Schiff 21) der Träger, manubrium gubernaculi, clavus, gubernaculum, *ι* [483] 540 ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι. Cf. schol. Vulg. BQ. M. Axt inscr. duae Gr. Kreuznach 1855 p. 23. Coniect. H. ib. 1860 p. 27 πρωρήσιον ἄκρον scribendum esse censet. Aliis locis plur. legitur, quia duo erant navis gubernacula: *T* 43 οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν. Sch. οἰήια οἴακας, πηδάλια. *μ* 218 ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾷς |. Cf. Schol. Grash. l. c. 21. Eust. 257, 12. 1170, 30. 1640, 50. Ap. 119, 1. E. M.

οἴηξ (Bekk. ϝοίηξ, a rad. οἰ, οἴσω) iugi acumina, quae resima ita sunt ut gubernaculi formam praebeant, *Ω* 269 (ζυγὸν) πύξινον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Cf. Grashof Fuhrw. 37. Quorum acuminum erat prohibere quominus frena delaberentur. Aliter verbum schol. V explicant: οἰήκεσσιν. κρίκοις (annulis), δι' ὧν ἐνειρόμεναι αἱ ἡνίαι τοὺς ἵππους οἰακίζουσιν. ἡ γὰρ ἡνία τρόπον τινὰ οἴαξ ἐστὶ τοῦ ἅρματος. Apoll. 119, 1 οἰήκεσσιν ἀντὶ τοῦ τοῖς λώροις, ταῖς ἡνίαις τῶν ἵππων. Eust. 1533, 46. Hesych.

οἴκαδε (quae est forma metaplastica pro οἰκόνδε. Bekk. ϝοίκαδε), domum, in patriam, 47 locis in primo, 20 locis in quinto pede exceptis his locis: *H* 79 *I* 414 *X* 342 *ν* 121 305 *ξ* 280 *o* 210. Additur tantummodo verbis eundi 1) ἔρχομαι, *β* 176 *λ* 432 *ν* 132 *ψ* 72 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι, *γ* 233 *ε* 220 *ϑ* 466 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, *π* 271 ἔρχευ . . οἴκαδε, *υ* 232 ἐλεύσεται οἴκαδ', excepto hoc loco in primo pede. 2) εἶμι, *A* 170 *P* 155 οἴκαδ' ἴμεν, ἴμεν οἴκαδ' h. Cer. 302, *A* 179 *β* 179 οἴκαδ' ἰών, *ν* 121 305 οἴκαδ' ἰόντι, *ξ* 181 *π* 463 οἴκαδ' ἰόντα, *η* 188 *σ* 408 419 οἴκαδ' ἰόντες, 3) ἱκνέομαι, *δ* 518 οἴκαδ' ἵκοντο, *I* 393 414 οἴκαδ' ἵκωμαι, *A* 19 *Ω* 287 *ι* 530 *o* 66 210 *φ* 211 *χ* 35 οἴκαδ' ἱκέσθαι, 4) νοστεῖν (semper in primo pede) *β* 343 οἴκαδε νοστήσειε, *Δ* 103 121 *ϑ* 102 252 οἴκαδε νοστήσας, *μ* 43 οἴκ. νοστήσαντι, *Σ* 60 90 441 *τ* 258 οἴκαδε νοστήσαντα, *ξ* 163 *o* 177 οἴκαδε νοστήσει, 5) νέομαι (in pr. ped.) *B* 236 *Π* 205 οἴκαδε . . νεώμεθα. *σ* 242 νέεσθαι | οἴκαδ', 6) ἵεμαι (in pr. ped.) *γ* 160 *ι* 261 οἴκ. ἱέμενοι, *B* 154 οἴκ. ἱεμένων, 7) νίσσομαι (in pr. p.) *κ* 42 οἴκ. νισσόμεθα, *δ* 701 *ε* 19 οἴκ. νισσόμενον. 8) praeterea verbis his: ἀποπλέω *I* 418 685 οἴκ. ἀποπλείειν, ἐλαύνομαι *ν* 169 οἴκ. ἐλαυνομένην, h. Merc. 379 οἴκ. ἔλασσα βόας. βαίνω *ε* 108 *ξ* 242 ἔβησαν | οἴκ., ἀποστείχω *λ* 132 *ψ* 279 οἴκ. ἀποστείχειν, πέμπω *ι* 350 οἴκ. πέμψειας, *κ* 484 οἴκ. πεμψέμεναι, *τ* 282 πέμπειν . . οἴκ., ἄγω *Γ* 72 93 οἴκ. ἀγέσθω |, *Γ* 404 *κ* 35 h. 6, 17 οἴκ. ἄγεσθαι |, *H* 335 οἴκ. ἄγῃ, *ξ* 280 ἄγεν οἴκ., *φ* 316 οἴκ. ἄξεσθαι, *o* 436 οἴκ. ἀπάξειν, *π* 370 ἀπήγαγεν οἴκ., *σ* 147 οἴκ. ὑπεξαγάγοι, *H* 79 *X* 342 σῶμα οἴκ. δόμεναι, *o* 431 οἴκ. ἕποιο, *η* 326 ἀπήνυσαν οἴκ. Cf. La Roche H. St. 6, 46, 20. Eust. 1384, 12.

οἰκεύς (Bekk. ϝοικεύς), particeps domus, domesticus, Hausgenosse, *E* 412 μὴ δὴν Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστίνη | ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ cf. sch. L., q. l. sunt qui de servis cogitent. *Z* 365 ὄφρα ἴδωμαι | οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν, cf. sch. BL. 2) euphem.: servus, cf. Schömann Gr. Alt. 1, 43. Retzlaff Synon. 1, 15. *δ* 245 σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών, οἰκῆι ἐοικώς. *ξ* 4 οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς |, cf. schol. Q. *ξ* 63 οἷά τε ᾧ οἰκῆι ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν. *π* 302 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τό γε μήτε συβώτης | μήτε τις οἰκήων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια. *ρ* 533 τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν |, quae bona tantummodo eorum servi consumunt. Digamma neglegitur *π* 303 et *ρ* 533, si μέν τ' cum Harleiano, Vind. 133 et aliis mss. legitur. Cf. Eust. 566, 10. 647, 23. 1034, 28. 1423, 5. 1750, 61. 1833, 11. Ap. 119, 10. E. M. E. Gud. Hesych.

οἰκέω (Bekk. ϝοικέω) οἰκεῖ h. Ap. Del. 172, οἰκέομεν *ζ* 204, pass. οἰκέοιτο *Δ* 18, impf. ᾤκει *ι* 200, ᾤκεον, fut. οἰκήσεις h. Cer. 399, οἰκήσειν h. Ap. Pyth. 344 pass. aor. ᾠκηθεν *B* 668, habito, intr. h. Ap. Pyth. 343 ἔνθ' ἄρ' ἔμελλον | οἰκήσειν. h. Cer. 399 οἰκήσεις ὡρῶν τρίτατον [μέρος]. Cum praep. ἐν *Ξ* 116 ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι. *ζ* 204 οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. *ι* 200 ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι |. *ι* 399 οἵ ῥά μιν ἀμφὶς | ᾤκεον ἐν σπέεσσι. h. Ap. Del. 172 οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐν παιπαλοέσσῃ |. 2) trans. *Y* 218 ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπίδακος Ἴδης, q. l. ᾤκ. δισσυλλάβως pronuntiandum est. Bothe neglect. dig. edidit πολυπ. ᾤκεον Ἴδης. Passive *Δ* 18 ἤ τοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος, q. l. οἰκ. τρισυλλάβως pronuntiandum. De hominibus: werde angesiedelt, *B* 668 τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, trifariam distincti habitabant, q. l. δὲ ᾤκ. non propter digamma dicitur, quod ante augmentum locum habere non potest, sed in thesi prima legitimus hiatus est.

οἰκίον (Bekk. ϝοικίον), domicilium. Inveniuntur tantum nom. et acc. plur. Notio deminutivi nusquam inest. Plerumque dom. hominum: *B* 750 οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο, domicilia posuerant i. e. sich angesiedelt hatten. Saepius οἰκία ναίων i. e. habitans, *Z* 15 ὁδῷ ἔνι οἰκία ναίων |. *H* 221 Ὕλῃ ἔνι οἰκ. ν. | *N* 664 Κορινθόθι οἰκ. ν. | *Π* 595 Ἑλλάδι οἰκ. ν. | *P* 584 Ἀβυδόθι οἰκ. ν. | *δ* 555 *ι* 505 531 *ω* 104 Ἰθάκῃ ἔνι οἰκ. ν. | *δ* 798 Φερῇς ἔνι

οἰκ. ν. | *P* 307 *ὅς ἐν κλειτῷ Πανοπῆι* | *οἰκία ναιετάασκε.* *β* 154 *διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν* (Bekk. *διὰ ϝοικία*). *δ* 335 *π* 385 *οἰκία δ' αὖτε* | *τούτου μητέρι δοῖμεν.* *ξ* 210 *αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί' ἔνειμαν.* *ν* 215 *οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα.* 2) deorum, *μ* 3 *ὅθι τ' ἠοῦς ἠριγενείης* | *οἰκία καὶ χοροί εἰσι.* De Tartaro *Y* 64 *οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη.* h. Ap. Del. 137 (*ἀθ.*) *γηθοσύνῃ, ὅτι μιν* (*Δῆλον*) *θεὸς εἵλετο οἰκία θέσθαι.* h. Merc. 555 (Parcae) *οἰκία ναιετάουσι ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο.* Cf. h. Ap. Del. 46 *εἴ τίς οἱ γαιέων υἱεῖ θέλοι οἰκία θέσθαι*, sedem filio praebere. 3) bestiarum, nidus, vesparum atque apium *M* 167 *ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠδὲ μέλισσαι* | *οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔνι παιπαλοέσσῃ*, sch. D.: *νῦν φωλεούς.* vesparum *Π* 261 (*σφῆκας*) *ὁδῷ ἔνι οἰκί' ἔχοντας.* avium *M* 221 *πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι* |. phocarum h. Ap. Del. 77 *φῶκαί τε μέλαιναι* | *οἰκία ποιήσονται.* Cf. Eust. 1196, 14.

Οἰκλείης, Antiphatis filius, Amphiarai pater, *ο* 243 *Οἰκλῆα μεγάθυμον* |. 244 *Οἰκλείης.* Cf. Apollod. 2, 6, 4.

οἴκοθεν (Bekk. *ϝοίκοθεν*), domo, *Λ* 632 *ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός* |. 2) de meo, de suo, de re familiari; *H* 364 391 *πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι* (Bekk. *καὶ ϝοίκοθεν*). *Ψ* 558 *εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο* | *Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι.* *Ψ* 592 *εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο* | *μεῖζον ἐπαιτήσειας* (*κε ϝοίκοθεν* Bekk.). Cf. Eust. 174, 17.

οἴκοθι (Bekk. *ϝοίκοθι*), domi, *Θ* 513 *ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ.* *γ* 303 *τόφρα δὲ ταῦτ' Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρά.* *τ* 237 *οὐκ οἶδ' ἢ τάδε ἕστο περὶ χροῒ οἴκοθ' Ὀδυσσεύς.* *φ* 398 *ἤ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται.*

οἴκοι (Bekk. *ϝοίκοι*), locativus nominis *οἶκος*, cf. Curt. Et. p. 633, domi: *Α* 112 *ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν* | *οἴκοι ἔχειν.* *Ω* 239 *οὔ νυ καὶ ὔμμιν* | *οἴκοι ἔνεστι γόος*; *α* 12 *οἴκοι ἔσαν.* *θ* 324 *θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη.* *ν* 42 *ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν* | *νοστήσας εὕροιμι.* *ο* 15 *ὄφρ' ἔτι οἴκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμῃς.* *ο* 177 *ἠὲ καὶ ἤδη* | *οἴκοι.* h. Merc. 36 *οἴκοι βέλτερον εἶναι.* Uno loco, *ν* 42, digamma neglegitur.

οἰκόνδε (vulgo scribunt *οἶκόνδε*, cf. La Roche Z. f. östr. G. 1865 p. 257. Bekk. *ϝοικόνδε.* In lingua zend. respondet forma vaêçmenda, cf. Curt. Et. 233) domum, verbo *βαίνω* additum *Α* 606 *α* 424 *γ* 396 *η* 229 *ν* 17 (*ρ* 177 varians lectio est) *οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος*, *Z* 495 *α* 360 *φ* 354 *ψ* 292 *οἰκόνδε βεβήκει* | (in Odyss. addito *πάλιν*). *Δ* 180 *καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.* Verbo *νέομαι*: *B* 290 354 357 *Γ* 390 *Δ* 397 *Ψ* 229 *α* 17 *ζ* 110 *ξ* 87 *π* 350 *οἰκ. νέεσθαι* |. *Z* 189 *οἰκ. νέοντο* |. *δ* 261 *νέεσθαι ἂψ οἰκόνδε.* Praeterea *Ψ* 856 *Ω* 581 *α* 317 *οἰκ. φέρεσθαι* (*φερέσθω*). *λ* 410 *οἰκ. καλέσσας* |. *ω* 418 *οἰκ. ἕκαστον* | *πέμπον ἄγειν.* *ζ* 159 *οἰκ. ἀγάγηται* |. *ψ* 221 *ἀξέμεναι οἰκ. φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.* *B* 158 174 *οὕτω δὴ οἰκ. φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν* | *φεύξονται.* *ε* 204 *οὕτω δὴ οἰκ. φίλ. ἐς πατρ. γ.* | *αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι.* *E* 687 *νοστήσας οἰκ. φ. ἐς πατρ. γ.* *κ* 562 *φάσθε νύ που οἰκ. φ. ἐς πατρ. γ.* | *ἔρχεσθαι.* *Z* 365 *καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι*, q. l. La Roche aliique *οἰκόνδε ἐλεύσομαι* exhibent. *ν* 125 *οἰκ. πάλιν κίον.* Cf. La Roche h. St. 6, 46, 21. Ter (*α* 360 *φ* 354 *ψ* 292) = *εἰς θάλαμον.*

οἶκος (Bekk. *ϝοῖκος*, cf. sanscr. vêças, lat. vicus, Pott. 1, 1, 268. Curt. Et. p. 162) domus, domicilium, *O* 497 *ἀλλ' ἄλοχός τε σοὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω* | *καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἐπήρατος*, schol. A. *καὶ ἡ οὐσία καὶ ὁ βίος.* *α* 232 *υ* 265 *οἶκος ὅδ'.* *ρ* 408 *μιν . . οἶκος ἐρύκοι* |. *υ* 34 *οἶκος μέν τοι ὅδ' ἐστί.* *ω* 208 *ἔνθα οἱ οἶκος ἔην.* h. 30, 10 *οἶκος δ' ἐμπίπλαται ἐσθλῶν.* ep. 13, 5 *αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι* (neglecto dig.). *β* 59 *ρ* 538 *ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι* |. *β* 136 *οἴκου ἀπερχομένη.* *δ* 596 *οὐδέ κέ μ' οἴκου ἕλοι πόθος οὐδὲ τοκήων* |, Bekk. *οὐδέ με ϝοίκου.* *τ* 571 *ἥ* (*ἠὼς*) *μ' Ὀδυσῆος* | *οἴκου ἀποσχήσει.* *φ* 188 *ἐξ οἴκου.* *φ* 375 *ἐξ οἴκοιο*, cf. Faes., Ameis., q. l. agitur de servae casa in ipsa aula sita; an de atrio? *φ* 388 *ἐξ οἴκοιο.* *A* 30 *ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ.* *Γ* 233 *α* 258 *οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ.* *Z* 500 *H* 127 *Θ* 283 *δ* 4 *ο* 200 *φ* 27 *χ* 117 *ψ* 57 153 *ω* 365 *ᾧ ἐνὶ οἴκῳ* |. *α* 359 *γ* 349 *δ* 112 144 *ι* 206 *λ* 190 *μ* 451 *ξ* 331 *ο* 157 174 417 516 *π* 122 140 *ρ* 532 *τ* 288 314 514 *υ* 34 129 308 *φ* 353 *ἐνὶ οἴκῳ* |. *β* 45 *ο* 375 *ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ* |, Bekk. *ἔμπεσε ϝοίκῳ.* *δ* 613 *ο* 113 *ἐν ἐμῷ οἴκῳ.* *τ* 115 *χ* 169 *σῷ ἐνὶ οἴκῳ* |. *ι* 535 *εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ* |. *κ* 489 *ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ* |. *λ* 115 *δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ* | *λ* 389 *ω* 22 *οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο.* *ν* 61 *τῷ δ' ἐνὶ οἴκῳ* |. *τ* 119 *υ* 171 *οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ.* *φ* 16 *οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο.* Simpliciter *οἴκῳ* | *π* 70, qui est locativus. *Z* 56 *κατὰ οἶκον* |, domi. *Z* 490 *α* 356 *φ* 350 *εἰς οἶκον ἰοῦσα.* *I* 147 289 *πρὸς οἶκον Πηλῆος.* *β* 52 *πατρὸς μὲν ἐς οἶκον*, Bekk. *πατρὸς μὲν ϝοῖκον.* *δ* 95 *καὶ ἀπώλεσα οἶκον* | *εὖ μάλα ναιετάοντα*, verlor i. e. musste missen. *δ* 476 *ζ* 315 *ι* 533 *κ* 474 *ο* 129 *ψ* 259 *οἶκον ἐυκτίμενον.* *δ* 717 *τ* 195 *ω* 272 *πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων* |. *ε* 42 115 *η* 77 *οἶκον ἐς ὑψόροφον.* *η* 314 *οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ δώματα δοίην* |. *ι* 35 *εἴ περ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον* | *γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει.* *ξ* 64 *οἶκόν τε κλῆρόν τε.* *ξ* 141 *πατρὸς καὶ μητέρος . . οἶκον.* *ξ* 167 *τ* 313 *οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται.* *ξ* 318 *ρ* 84 *ἐς οἶκον* | (neglecto dig.). *ρ* 55 *ω* 358 *προτὶ οἶκον.* *ρ* 419 *τ* 75 *καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον* | *ὄλβιος ἀφνειόν.* *τ* 67 536. h. Merc. 261 *κατὰ οἶκον.* *ψ* 7 27 36 108 *οἶκον ἱκάνεται.* *ψ* 8 *οἵ τέ οἱ οἶκον* | *κήδεσκον*, negl. dig. h. 24, 4 *τόνδ' ἀνὰ οἶκον.* *P* 738 *μινύθουσι δὲ οἶκοι* | *ἐν σέλαϊ μεγάλῳ.* *α* 375 *β* 140 *ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους* |. *ζ* 9 *καὶ ἐδείματο οἴκους* |. Hinc et Achillis casa *Ω* 471 *γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου*, Bekk. *κίε ϝοίκου.* *Ω* 572 *Πηλείδης δ' οἴκοιο λέων ὣς ἆλτο θύραζε* (cf. schol. V.), negl. dig., et Cyclopis spelunca, *ι* 478 *σῷ ἐπὶ οἴκῳ* |. b) singulae aedificii partes, conclave, cf. Düntzer h. Abhandl. 1872 p. 465 sq. *τ* 598 *σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ* |, atrium *τ* 18 *κατὰ οἶκον.* h. Ven. 30 *μέσῳ οἴκῳ.* Plur. *οἶκοι*, cf. aedes, de uno aedificio *ω* 417 *ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον*, q. l. Ameis. secutus schol. ad *M* 286 et unum codicem Vind. *οἶκον* scribendum esse censet. 2) res familiaris, *β* 63 *οὐδ' ἔτι καλῶς* | *οἶκος ἐμὸς διόλωλε.* *δ* 318 *ἐσθίεταί μοι οἶκος* i. e. quaecunque domus complectitur, cf nostrum Haus und Hof. *ξ* 233 *αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο.* *ρ* 455 *οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα*

δοίης, ex tuo, aus deinem Eigenthume. τ 23 οἶκον κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν. τ 161 οἶκον κήδεσθαι. β 186 σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος. α 248 π 126 τ 133 τρύχουσι δὲ οἶκον |. α 250 π 128 ἔδοντες | οἶκον ἐμόν. β 48 ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα | πάγχυ διαρραίσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει. β 226 καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα, Bekk. ἐπέτρεπε ϝοῖκον. 237 κατέδουσι βιαίως | οἶκον Ὀδυσσῆος, cf. schol. Q. ζ 180 σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς |, ἄνδρα τε καὶ οἶκον, Hausstand, Familie. ζ 183 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον | ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, Bekk. νοήμασι ϝοῖκον. η 68 ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν, Bekk. ἀνδράσι ϝοῖκον. ο 21 κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν ὅς κεν ὀπυίῃ, negl. dig. π 431 τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις. φ 332 οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν |. χ 36 ὅτι μοι κατακείρετε οἶκον |. ep. 13, 3 χρήματα δ' αὔξει οἶκον. Cf. Eust. 1483, 23.

οἰκτείρω (οἶκτος), misereor, homines Λ 814 Π 5 Ψ 534 τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός (ποδάρκ. δῖος Ἀχ.). Ψ 548 εἴ δέ μιν οἰκτείρεις. h. Cer. 137 ἐμὲ δ' αὖτ' οἰκτείρατε, κοῦραι |. b) rem, Ω 516 οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. Cf. Eust. 1315, 6.

οἶκτος (οἴ, cf. Doederl. Gl. § 959), miseratio, misericordia, β 81 οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα |. ω 438 οἶκτος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιούς, misericordia tetigit totum populum, omnes Achaeos. Cf. Et. Gud. Et. M.

οἰκτρός, miserabilis, de hominibus, Λ 241 ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον |, οἰκτρός. Neutr. plur. acc. adverbii loco cum ὀλοφύρομαι coniungitur, miserabiliter lamentari, cf. La Roche H. St. 36, 2, 4 δ 719 οἴκτρ' ὀλοφυρομένη (Πηνελόπεια). κ 409 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους (ἑταίρους). τ 543 οἴκτρ' ὀλοφυρομένην (ἐμέ). ω 59 οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι (κοῦραι ἁλίοιο γέροντος). De rebus compar. **οἰκτρότερος,** λ 381 τούτων . . καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι |, κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, superl. **οἰκτρότατος,** λ 421 οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρός, cf. schol. Q., **οἴκτιστος,** Χ 76 τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. μ 258 οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. μ 342 λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. λ 412 ὣς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ. ψ 79 κτεῖναί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ |. ω 34 νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. Adv. χ 472 ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν, miserrime morerentur. Cf. Eust. 1691, 36.

οἰκωφελίη (cf. οἶκον ὀφέλλειν ξ 233 ο 21), diligentia in re familiari tuenda, häuslicher Sinn, Förderung des häusl. Wohlstands durch Wirthschaftlichkeit, ξ 223 οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. Cf. schol. Q. Eust. 1314, 14. 1733, 31. Hesych.

Ὀϊλεύς (nomen ex ϝίλη turma ortum, quamobrem Zenodotus Ἰλεύς et Ἰλιάδης pro Ὀϊλιάδης scribi maluit, cf. Düntzer de Zen. st. 50. Curt. Et. p. 561), rex Locrorum, Aiacis et Medontis pater, Β 727 ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός |, τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ. Ν 694 ἤ τοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο | ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός. Ν 696 Ο 335 ἄνδρα κατακτάς |, γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς. Hinc Aiax Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός vocatur Β 527 Ν 66 701 Ξ 442 520 Ρ 256 Ψ 473 488 754. 2) Troianus, Bianoris auriga, Λ 93 ἔπειτα δ' ἑταῖρον (Ἀγαμέμνων ἕλε), Ὀϊλῆα πλήξιππον. Cf. Eust. 101, 19. 277, 1. 650, 48. Hermann. de em. rat. Gr. Gr. p. 42.

Ὀϊλιάδης, Oilei filius i. e. Aiax Locrus, Π 330 Αἴας . . Ὀϊλιάδης. Ν 203 Ψ 759 simpliciter Ὀϊλιάδης, Ξ 446 Ὀϊλ. δουρικλυτός. Ν 712 Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι. Μ 365 Ὀϊλιάδην. Cf. Eust. 13, 38. 927, 62.

οἶμα (a rad. οἰ, οἴσω), impetus quo fertur aliquis, furor, aquilae Φ 252 αἰετοῦ οἴματ' ἔχων (Πηλείδης ἀπόρουσεν) μέλανος, leonis Π 752 οἶμα λέοντος ἔχων (Πάτροκλος ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωι βεβήκει), cf. schol. L. Nunc idem vocab. exhibetur Θ 348 Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους | Γοργοῦς οἴματ' ἔχων ἠὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος, q. l. vulgo ὄμματ' legitur, οἴματ' Aristarcho debetur. Cf. Eust. 716, 54. 1084, 62. Hesych. E. M.

οἰμάω (οἶμα), irruo, Χ 139 (Πηλείδης δ' ἐπόρουσε) ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν |, ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Χ 308 οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις, . . 311 ὣς Ἕκτωρ οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ. Idem ω 538 de Ulixe. Vulgo quondam h. Merc. 91 legebatur πολὺ οἰμήσεις. Cf. Eust. 1270, 48.

οἴμη (a rad. ι, ire, Curt. Et. p. 403. L. Müller de οἶμος et οἴμη vocab. orig. Vratisl. 1840), cursus, via, deinde: Gang, den eine Erzählung, ein Lied nimmt, narratio, canticum, θ 74 οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν i. e. cuius cantilenae. Cf. schol. χ 347 θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας | παντοίας ἐνέφυσεν. θ 480 οὕνεκ' ἄρα σφέας | οἴμας μοῦσ' ἐδίδαξε (ἀοιδούς). Cf. Eust. 1586, 44. Ap. 119, 13. Et. Gud. Et. M.

οἶμος (cf. οἴμη), semita, i. e. linea directa, series, Λ 24 τοῦ δ' (θώρηκος) ἤ τοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο etc. Cf. sch. ABLV., quas rectas fuisse censet schol. B. Ap. lex. 119, 14 οἶμος ὁδός· ὅθεν καὶ τοὺς κύκλῳ τῆς ἀσπίδος παρὰ τὸ ὡς ὁδῷ στείχειν τινὶ καὶ διαφέρειν ἀλλήλων οἴμους εἶπεν. ζώνας dixit Eust. 827, 55. 2) cantilenae modi, Weise, Melodie, cf. οἴμη, h. Merc. 451 τῇσι (Μούσῃσι) χοροί τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς. Cf. Et. Gud. Et. M.

οἰμωγή (οἰμώζω), lamentatio, Δ 450 Θ 64 ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, sch. D. στεναγμός, ὀλοφυρμός, τῶν ἡττωμένων δηλονότι. Χ 408 ἀμφὶ δὲ λαοὶ | κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Χ 447 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου. Ω 696 οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε. υ 353 οἰμωγὴ δὲ δέδηε. Cf. Et. Gud.

οἰμώζω (οἴμοι: Doed. Gl. § 965), praes. part. οἰμώζοντες ep. 14, 20, aor. ᾤμωξεν, ᾤμωξαν Ψ 12, οἰμώξειε Η 125, οἰμώξας, lamentor, Γ 364 Π 272 Ἀτρείδης (Πηλείδης) δ' ᾤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Κ 522 Ψ 178 Ω 591 ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. Μ 162 δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε καὶ ὢ πεπλήγετο μηρώ. Ο 397 ν 198 ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὢ πεπλ. μ. Χ 33 ᾤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅ γε κόψατο χερσίν. Ψ 12 οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες. ep. 14, 20 αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὁρῷατο ἔργα πονηρά. Adduntur et accusativi neutr. adiectivorum: σμερδαλέον, Σ 35 ι 395 σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν, ἐλεεινά,

Χ 408 ᾤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, μέγα, Η 125 ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Χ 34 μέγα δ' οἰμ. ἐγεγώνει. Saepius part. οἰμώξας absol. usurpatur: Ε 68 Υ 417 γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας. Π 289 ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν | κάππεσεν οἰμ. Φ 529 ὁ δ' οἰμ. ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε. ι 506 λ 59 ὁ δέ μ' οἰμ. ἠμείβετο μύθῳ |. μ 370 οἰμ. δὲ θεοῖσι μετ' ἀθ. γεγώνευν, cf. Schol. BQ. σ 398 αὐτὰρ ὅ γ' οἰμ. πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσιν. Cf. Eust. 127, 10. 1279, 33. 35.

Οἰνείδης (Bekk. Οἰνεΐδης), Oenei filius i. e. Tydeus, Ε 812 οὐ σύ γ' ἔπειτα | Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο. Κ 497 (ἀθ.) τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάις. Neglegitur dig. utroque loco.

Οἰνεύς, Calydonis rex, Tydei et Meleagri pater, Β 641 οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν. Ζ 216 Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος etc. (Bekk. ϝοινεύς). Ζ 219 Οἰνεὺς (Bekk. ϝοινεὺς) μὲν ζωστῆρα δίδου. Ι 534 χωσαμένη (Ἄρτεμις) ὅ οἱ οὔ τι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς | Οἰνεὺς ῥέξ' (Bekk. ϝοιν.). Ι 540 ἔθων Οἰνῆος (Bekk. ϝοιν.) ἀλωήν |. 543 τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος (Bekk. ϝοιν.). 581 γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς | (Bekk. ϝοιν.). Ξ 117 ἱππότα Οἰνεύς | (Bekk. ϝοιν.). Cf. Eust. 772, 31.

οἰνίζομαι (Bekk. ϝοιν.), vinum meum peto i. e. emo Η 472 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κάρη κομόωντες Ἀχαιοί. Cf. Schol. L. Addito οἶνον vinum affero: Θ 506 οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε |, σῖτον δ' ἐκ μεγάρων; zeugmatice. Θ 546 οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο | σῖτον δ' ἐκ μεγάρων. Digamma semel, Η 472, neglectum. Cf. Eust. 697, 10.

οἰνοβᾰρείων (βαρύς), part. verbi οἰνοβαρέω (Bekk. ϝοιν.), vino gravatus, vinolentus, ι 374 ὁ δ' (Polyphemus) ἐρείγετο οἰνοβαρείων |. κ 555 (Elpenor) κατελέξατο οἰνοβαρείων |. φ 304 οἱ δ' αὐτῷ πρώτῳ (Eurytio Centaurus) κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων. Cf. Eust. 90, 21. 1461, 28. 1635, 33. 1911, 2.

οἰνοβαρής (Bekk. ϝοιν. Doed. Gl. § 922), vino gravatus, vinolentus, Α 225 (verba sunt Achillis in Agamemnonem invehentis) οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο. Eust. 89, 43 οἰνοβαρὴς μὲν οὖν ὁ Ἀγ. ὑπονοεῖται· διότι εὐεπιφόρως που ἔχων εἰς τὰ κατὰ οἶνον εὑρίσκεται. Nec vero hominem semper ebrium significat (Trunkenbold), cf. Düntz. Arist. 24 not. Primo loco hoc crimen ponitur quia est gravissimum, cf. Autenrieth ad Α 225.

Οἰνόμᾰος (negl. dig., cf. Savelsberg Dig. 52), Aetolus, quem Hector interficit Ε 706 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε. 2) Troianus, quem Idomeneus interf. Μ 140 Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε (Bekk. ϝοιν.). Ν 506 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην (Bekk. ϝοιν.). Eust. 1155, 53.

οἰνόπεδος (πέδον, Bekk. ϝοιν.), adiect. vitifer, vini ferax, cum ἀλωῆς tantummodo coniunctum: α 193 λ 193 h. Merc. 207 ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, vineti fertilis. 2) subst. **οἰνόπεδον**, vinetum, Ι 579 τέμενος . . πεντηκοντόγυιον, τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο |. Cf. Eust. 776, 61. 1409, 58.

Οἰνοπίδης (Bekk. ϝοιν.), Oenopis filius, Helenus, Ε 707 Οἰνοπίδην θ' Ἕλενον.

οἰνοπληθής (πλῆθος. Bekk. ϝοιν.), vini ferax, vino abundans, ο 406 (Συρίη) εὔβοτος εὔμηλος οἰνοπληθὴς πολύπυρος. Eust. 920, 47.

οἰνοποτάζω (ποτόν. Bekk. ϝοιν.), vinum poto, Υ 83 ἀπειλαί |, τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, Sch. D. τῶν δημοσίων τιμῶν τε καὶ γερῶν ἀπολαύων καὶ εὐωχούμενος. Cf. Schol. B. ζ 309 τῷ (θρόνῳ) ὅ γε οἰνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὥς. υ 262 ἐνταῦθα νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων. Cf. Eust. 1198, 28.

οἰνοποτήρ (ποτόν. Bekk. ϝοιν.), vini potor, θ 456 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς ἄνδρας μέτα οἰνοποτῆρας | ἤιε, cf. Schol. Q.

οἶνος (digamma plerisque locis retinetur, neglegitur bis: Ι 224 Σ 545 α 110 (qui v. corrigitur a Bekkero) γ 40 46 51 ζ 77 ι 454 516 362 λ 61 ο 334 507 τ 122 υ 260 φ 297. Radicem vocabulorum οἶνος, vinum, vitis esse vî, cf. ἴτυς, ἰτέα et proprie pampinos, claviculas significari recte censent Pott 1, 120. 2, 246. Personennamen 584. Benfey 1, 288. Curt. Et. p. 393. Contra vocabula οἶνος et vinum cum sanscr. vênas iucundus, carus cohaerere putant Kuhn. Zeitschr. 1, 191. Pictet 1, 254), vinum, quod apud Homerum aqua mixtum bibitur, Γ 300 (sunt iuris iurandi verba) ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος. Ζ 261 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. ι 362 αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος (Bekk. ἤλυθε ϝοῖνος). ι 373 φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος |. λ 61 ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος. ν 244 ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος | γίγνεται. σ 331 391 ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας. σ 295 οἶνος καὶ Κένταυρον . . ἄασ'. ψ 305 πολὺς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος |. Ι 71 πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι. Ι 490 πολλάκι μευ κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα | οἴνου. ξ 113 σκύφον . . οἴνου ἐνίπλειον. ο 334 (τράπεζαι) σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν. υ 378 (ἀλήτην) σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον. Θ 233 β 431 κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο |. Ι 224 πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας. Ι 706 σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Τ 161 παύσασθαι . . σίτου καὶ οἴνοιο. Τ 167 οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς |. θ 70 δέπας οἴνοιο. ξ 46 σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος. υ 312 μήλων σφαζομένων οἴνοιό τε πινομένοιο. χ 11 ὄφρα πίοι οἴνοιο. γ 139 οἴνῳ βεβαρηότες. ι 454 δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ |. 516 ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ |. τ 122 βεβαρηότα φρένας οἴνῳ |. φ 297 ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ |. Λ 638 ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν | οἴνῳ Πραμνείῳ ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν | κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν. γ 234 εὖ δέ σφι τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν | οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα. Cf. Πράμνειος. Γ 269 κρητῆρι δὲ οἶνον | μίσγον. Γ 295 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι. Η 467 νῆες δ' ἐκ Λήμνου παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι. Η 480 οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον. Θ 189 οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, quod de equis dicitur. Propterea et ab Aristophane aliisque antiquis criticis expungitur versus et scholiastis merito suspectus est, cum et insolens sit vinum praeberi equis sanis (de macilentis enim tradidit Colum. R. R. 6, 30) et ineptum quod additur ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. Etiam recentiores versum subditicium esse censent. Ι 489 καὶ οἶνον ἐπισχών |. Π 231 Ω 306 λεῖβε δὲ οἶνον |. Ψ 220 οἶνον ἀφυσσάμενος. α 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον. Bekk. οἱ μὲν ϝοῖνον ἔμ. α 339 οἱ δὲ σιωπῇ | οἶνον πινόντων. β 290

(ὅπλισσον) οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν. β 349 ἄγε δή μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον. γ 40 ζ 77 ἐν δ' οἶνον ἔχευεν. γ 332 κεράασθε δὲ οἶνον |. 472 οἶνον οἰνοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν. 479 ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν. δ 220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον. η 164 οἶνον ἐπικρῆσαι. θ 470 κερόωντό τε οἶνον |. ι 347 Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον. κ 460 μ 23 καὶ πίνετε οἶνον |. ξ 95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες. ξ 109 ο 391 πῖνε δὲ οἶνον |. π 111 καὶ οἶνον διαφυσσόμενοι. υ 136 οἶνον μὲν γὰρ πῖνε. υ 252 ἐν δέ τε οἶνον | κρητῆρσιν κερόωντο. 260 ἐν δ' οἶνον ἔχευεν | ἐν δέπαϊ χρυσέῳ. Adduntur attributa haec: αἶθοψ, Ψ 237 250 Ω 791 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ. Δ 462 γ 459 ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον | λεῖβε. Δ 259 ὅτε περ γερούσιον αἴθοπα οἶνον | Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται. Ε 341 οὐ πίνουσ' αἴθ. οἶνον |. Ζ 266 Διὶ λείβειν αἴθ. οἶνον |. Λ 775 σπένδων αἴθ. οἶν. ἐπ. αἰθομένοις ἱεροῖσιν. Ξ 5 πῖνε καθήμενος αἴθ. οἶν. Π 225 οὐδέ τις ἄλλος | οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθ. οἶν. Π 230 ἀφύσσατο δ' αἴθ. οἶνον |. Ω 641 καὶ αἴθ. οἶν. | λαυκανίης καθέηκα. β 57 ρ 536 πίνουσι δὲ αἴθ. οἶνον |. η 295 ἥ μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις καὶ αἴθ. οἶν. ι 360 αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθ. οἶνον |. μ 19 σῖτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἴθ. οἶν. ἐρυθρόν. ν 8 ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθ. οἶν. | αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν. ξ 447 σπείσας δ' αἴθ. οἶν. ο 500 κερῶντο δὲ αἴθ. οἶνον |. π 14 κιρνὰς δ' αἴθ. οἶν. τ 197 ἄλφιτα δῶκε καὶ αἴθ. οἶν. ἀγείρας |. ω 364 κερῶντάς τ' αἴθ. οἶνον |. ἄκρητος: ω 73 οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ. ἀκηράσιος: ι 204 οἶνον . . ἀφύσσας | ἡδὺν ἀκηράσιον. γερούσιος: cf. Δ 259 ν 8. ἐριστάφυλος: ι 110 ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν | οἶνον ἐριστάφυλον. ι 357 φέρει ζείδωρος ἄρουρα | οἶνον ἐριστ. ἐρυθρός: ι 163 οἶνος ἐρυθρός |. ε 165, cf. μ 19 σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν |. ι 208 ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν. μ 327 σῖτον ἔχον καὶ οἶν. ἐρ. | ν 69 σῖτόν τ' ἔφερον καὶ οἶν. ἐρ. | π 444 ἐπέσχε δὲ οἶν. ἐρ. | h. Cer. 208 πίνειν οἶν. ἐρ. εὐήνωρ: δ 622 φέρον δ' εὐήνορα οἶνον |. εὔφρων: Γ 246 (φέρων) ἄρνε δύω καὶ οἶνον ἐύφρονα. ἡδύποτος: h. 7, 35 οἶνος . . ἡδύποτος . . εὐώδης. γ 391 (κρητῆρα) οἴνου ἡδυπότοιο. ο 507 δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο (Bekk. perperam ϝοίνου). Cf. β 340. ἡδύς: γ 51, cf. ι 196, δέπας ἡδέος οἴνου. κ 519 λ 27 υ 69 ἡδέι οἴνῳ |. β 349, cf. ι 204, ἄγε δή μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον | ἡδύν. ἠλεός: ξ 463 οἶνος γὰρ ἀνώγει | ἠλεός. μέλας: ε 265 ι 196 ἀσκὸν . . μέλανος οἴνοιο |. ι 346 κισσύβιον . . μέλ. οἴν. |. μελιηδής: φ 293 οἶνός σε τρώει μελιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους | βλάπτει. Δ 346 κύπελλα οἴνου . . μελιηδέος. Σ 545 γ 46 h. Cer. 206 δέπας μελιηδέος οἴνου |. Ζ 258, cf. ι 208, ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω. Κ 578 ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ | πλεῖον ἀφυσσάμενοι λεῖβον μελιηδέα οἶνον. Μ 320 οἶνόν τ' ἔξαιτον | μελιηδέα. ξ 78 π 52 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελ. οἶνον |. σ 151 σπείσας ἔπιεν μελ. οἶνον |. σ 426 πίον μελ. οἶνον |. h. 28, 6 σπένδει μελ. οἶνον |. μελίφρων: Ζ 264 μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα. Θ 506 546 οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε |. Ω 284 ο 148 οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα. η 182 ν 53 Ποντόνοος δὲ μελ. οἶνον ἐκίρνα |. κ 356 κρητῆρι μελ. οἶν. ἐκίρνα |. παλαιός: β 340 πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο. Cf. Eust. 862, 12. 872, 32. 1449, 16. 1624, 32—55. 1815, 64—1816, 20.

οἰνοχοέω (χοή. Bekk. ϝοιν., ἐϝῳνοχόει), imperf. οἰνοχόει (sic ο 141 recentiores inde a Bekkero Aristarchum sequuti pro ᾠνοχόει, quod schol. Δ 3 et Υ 234 praebent, cf. tamen schol. Harl. et schol. Δ 470), ἐῳνοχόει (Veteres, cum nescirent digamma inesse formae ἐῳνοχόει, ἐνῳνοχόει scripserunt, cf. Ebel ap. Kuhn. Z. 4, 171. Rumpf N. J. 81, 682. De forma cf. Ameis. ad υ 255 suppl.) οἰνοχοῆσαι. Part. praes. οἰνοχοεῦντες γ 472 restituendum esse censet Bekk. pro vulgata ἐνοινοχοεῦντες, cf. Schol. cui obloquitur Ameis ad γ 472 suppl. vinum infundo, δ 233 αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐνέηκε κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι. ο 141 οἰνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου. ο 323 δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. υ 255 ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς |, q. l. nonnulli οἰνοχόει scribunt, cf. Ameis. suppl. 2) omnino infundo, de nectare, cf. βουκολεῖν ἵππους, αἶγας, Α 597 αὐτὰρ ὁ (Vulcanus) τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν | οἰνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. Δ 2 μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη | νέκταρ ἐῳνοχόει. Cf. Schol. A. et BL. — **οἰνοχοεύω** (Bekk. ϝοιν.), praes. οἰνοχοεύει φ 142, οἰνοχοεύειν, οἰνοχοεύων α 143, Β 127 Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν. De nectare infundendo Υ 234 τὸν (Ganymedes) ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. Schol. B. ἔθος ἦν, ὡς καὶ Σαπφώ φησι, νέους εὐγενεῖς καὶ εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν. α 143 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων. φ 142 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, sc. ὁ οἰνοχόος. Neglegitur h. l. dig. Eust. 159, 36. 160, 7. 1205, 14. 1402, 29. 1867, 26. 1904, 52.

οἰνοχόος (χέω. Bekk. ϝοιν.), qui vinum infundit, ministrator vini, pocillator, Β 128 πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο. ι 9 μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων | οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν. σ 396 ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα | δεξιτερήν, Bekk. ὁ δὲ ϝοινοχόον. σ 418 φ 263 ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, Bekk. ἀλλ' ἄγε, ϝοινοχόος. — Eust 1402, 43. Et. Gud.

οἶνοψ (Bekk. ϝοῖν.), quod vini colorem habet, i. e. splendens, cf. Göbel Z. f. G. 1856, 532: wie πορφύρεος den Begriff der Durchsichtigkeit ausschliesst, den des Getrübten aber einschliesst, so schliesst umgekehrt οἶνοψ den Begriff des Trüben aus und setzt den der Durchsichtigkeit als einen wesentlichen. Autenrieth ad Α 350: πόντος die hohe See, das tiefe Meer bekommt das Beiw. οἶν., weinfarbig, wenn es bei ruhigem Wetter und heiterem Himmel Sonnenschein oder andre Beleuchtung reflectirt. De mari: Α 348 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς | δακρύσας ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθεὶς | θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, q. l. iam recte Aristarchi lectionem ἐπ' ἀπείρονα πόντον recentissimi receperunt, cf. Autenr., Ameis suppl. ad loc. Eust. 116, 3 οἶνοψ, μέλας, κυάνεος, πορφύρεος, ὅτι ἔοικε τὸ παλαιὸν ὁ οἶνος μέλας εἶναι τὴν χρόαν, μήπω περιεργασαμένης τῆς τρυφῆς τούς τε λευκοὺς καὶ τοὺς κιρροὺς καὶ τοὺς ἀνθοσμίας. καὶ βότρυες δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ τοιοῦτοι· οἷον· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν. Ap. lex. 119, 17 οἴνοπα μέλανα, οἰνώδη κατὰ τὴν χρόαν. Β 613 περάαν ἐπὶ οἶν. πόντον |. Ε 771 λεύσσων

ἐπὶ οἴν. πόντον |. *H* 88 πλέων ἐπὶ οἴν. πόντον |. *Ψ* 143 ἰδὼν ἐπὶ οἴν. πόντον |. α 183 πλέων ἐπὶ οἴν. π. β 421 κελάδοντ' ἐπὶ οἴν. πόντον |. γ 286 ἰὼν ἐπὶ οἴν. πόντον |. δ 474 πλέων ἐπὶ οἴν. πόντον |. ζ 170 χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι οἴν. π. h. 7, 7 λῃσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴν. π. ε 349 βαλέειν εἰς οἴν. πόντον |. *Y* 316 ε 221 τ 274 ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ |. ε 132 η 250 μ 388 τ 172 μέσῳ ἐνὶ οἴν. πόντῳ |. h. Ap. Pyth. 216 ἐπὶ οἴν. πόντῳ |. Cf. Eust. 1408, 56. 2) de bubus, *N* 703 ν 32 βόε οἴνοπε. Sch. BL. ad *N* 703 ἤτοι μέλανες, ἢ ξανθοί. Eust. 955, 54. 1732, 13. 1851, 55. Hesych. E. M.

Οἶνοψ (Bekk. ϝοῖν.), Ithacensis, Liodis pater, φ 144 Λειώδης . . Οἴνοπος υἱός |. Faesi: Οἶνοψ hiess der Vater vielleicht als οἰνοχόος (!).

οἰνόω (Bekk. ϝοιν.), π 292 τ 11 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν |, ἀλλήλους τρώσητε, vino ebrii.

οἰόθεν (οἶος), cum οἶος coniungitur ut αἰνόθεν cum αἰνῶς, ‚von allein her allein' i. e. gänzlich allein; unus sólus, prorsus solus, *H* 39 ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος | ἀντίβιον μαχέσασθαι, q. l. cum infin. coniungendum est. *H* 226 Ἕκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος. Ap. lex. 119, 6 οἶος μόνος. καὶ οἰόθεν οἶος ἐκ μόνου μόνος, ᾧπερ (ita Villois. pro ὅπερ) ἶσον μόνος πρὸς μόνον. Eust. 663, 14, 698, 42. 918, 44. Hesych.

οἴομαι (Lobeck Rhem. 108 comparat ὄσσω, ὄπτω, opinor, ominor cogitatque de rad. ὀκ, quod refutat Fulda Unters. 278. Christ Lautl. 266 a sanscr. av animum intendere ad alqd derivandum esse censet, cf. Fulda l. c.), praes. act. οἴω et ὀίω (ὀΐω in versus fine *A* 59 170 204 289 296 427 *E* 284 287 350 *Z* 341 353 *Θ* 536 *I* 655 *M* 66 *N* 262 273 747 *Ξ* 456 *P* 503 *T* 64 *Y* 141 *Φ* 92 *Ω* 355 α 201 γ 27 226 δ 754 ζ 173 ϑ 180 λ 101 μ 212 ν 5 324 326 394 ο 173 298 π 309 311 372 377 ρ 7 460 σ 23 149 υ 180 205 φ 91 261 χ 159 215 ψ 261 h. Merc. 438, ὀΐω in medio versu *A* 558 *E* 894 *K* 551 *Λ* 609 *M* 73 *N* 153 *Ξ* 454 *Φ* 399 *Ψ* 467 β 255 ν 429 ο 31 σ 259 τ 215, cf. Spitzn. Pros. § 52, 2 a. οἴω in fine versus *A* 176, q. l. nunc scribitur οὐδέ σ' ὀίω. *E* 252 *I* 315 *K* 105 *P* 709 *T* 71 *Y* 362 *Ω* 727 h. Merc. 156 282. οἴω in med. versu *O* 298 *Φ* 533 *Ψ* 310), med. depon. ὀίομαι, κ 193 οἴομαι, ὀίεαι, ὀίεται, ὀιόμεθ', opt. οἴοιτο, part. ὀιόμενος, ὀιομένῳ *N* 283, ὀιομένη β 351, ὀιόμενον, ὀιομένοισι ω 401, impf. ὠίετο, ὀίετο h. Ap. Pyth. 164, aor. ὀίσατο, part. ὀισάμενος, aor. pass. sensu med. ὠίσθην π 475, ὠίσθη δ 453, part. ὀισθείς *I* 453, puto, opinor, censeo, saepius modestia quadam dictum aut ironia et dissimulatione de rebus, quas certissimas esse ei qui loquitur persuasum est, *A* 59 78 170 (?) 204 289 427 558 *E* 284 287 350 644 894 *Z* 341 *I* 315 655 *K* 105 551 *Λ* 609 834 *M* 66 73 217 *N* 273 747 *Ξ* 454 456 *O* 292 *P* 503 641 687 709 *T* 64 71 334 *Y* 141 195 362 *Φ* 92 533 *Ψ* 310 467 *Ω* 355 727 α 173 201 β 198 γ 27 47 226 δ 754 ζ 173 ϑ 180 203 κ 193 λ 101 μ 212 ν 5 324 326 427 ξ 190 214 363 ο 31 278 π 59 224 311 372 377 ρ 7 460 σ 23 149 259 τ 568 υ 180 205 φ 79 91 261 322 χ 12 67 215 h. Ap. Del. 54 h. Merc. 156 177 282 438, exspecto *Δ* 11 *O* 728 υ 21 224 ω 401, suspicor spero, *I* 453 α 323 γ 255 (cf. Schol. B.) 380 586 δ 453 ι 339 κ 232 248 258 ξ 298 π 475 ρ 580 τ 312 χ 165 210 h. Ap. Pyth. 164, volo, bin gewillt *Λ* 170 296 *N* 262 *Φ* 399 ϑ 208 τ 215 581 φ 79 (?), metuo τ 390; nonnisi in Odyss. additur θυμῷ, κατὰ θυμόν: δ 453 ι 213 κ 248 τ 312 390 υ 349. Parenthetice: opinor *Θ* 536 *N* 153 β 255 π 309 ψ 261, semel, χ 140, οἴομαι: ἔνδον γάρ, ὀίομαι, οὐδέ πῃ ἄλλῃ | τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσσεύς etc. Construitur 1) cum acc. et inf. praesentis, si de rebus quae fiunt, agitur, *E* 894 τῷ σ' ὀίω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν. *Λ* 834 (Μαχάων) τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀίομαι ἕλκος ἔχοντα | . . κεῖσθαι. *M* 73 οὐκέτ' ἔπειτ' ὀίω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι, sensu fut. *N* 273 σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀίω |. *P* 687 ἤδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὀίομαι εἰσορόωντα | γιγνώσκειν. *Y* 195 ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀίομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ | βάλλεαι. α 323 ὀίσατο γὰρ θεὸν εἶναι |. γ 47 ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀίομαι ἀθανάτοισιν | εὔχεσθαι. δ 452 οὐδέ τι θυμῷ | ὠίσθη δόλον εἶναι. δ 754 οὐ γὰρ ὀίω | πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκ. | ἔχθεσθαι. κ 193 ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι (μῆτιν). κ 232 258 ὀισάμενος δόλον εἶναι. ν 326 σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀίω ταῦτ' ἀγορευέμεναι. ξ 214 ἀλλ' ἔμπης καλάμην σέ γ' ὀίομαι εἰσορόωντα | γιγνώσκειν. ο 278 διωκέμεναι γὰρ ὀίω |, sc. ἐκείνους. π 475 καί σφεας ὠίσθην τοὺς ἔμμεναι, οὐδέ τι οἶδα. σ 259 οὐ γὰρ ὀίω ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς | ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι. φ 91 οὐ γὰρ ὀίω | ῥηιδίως τόδε τόξον ἐύξοον ἐντανύεσθαι. χ 210 ὀιόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην |. χ 215 ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀίω. 2) cum acc. et inf. praeteriti, si de rebus ante actis dicitur. *A* 558 τῇ σ' ὀίω κατανεῦσαι ἐτήτυμον. Ante Bekk. οἴω. *K* 551 ἀλλά τιν' ὔμμ' ὀίω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα (ἵππους). *P* 641 ἐπεὶ οὔ μιν ὀίομαι οὐδὲ πεπύσθαι | λυγρῆς ἀγγελίης. *Ξ* 454 οὐ μὴν αὖτ' ὀίω . . ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα. *T* 334 ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀίομαι ἢ κατὰ πάμπαν | τεθνάμεν ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκάχησθαι etc. *Ψ* 467 ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀίω. α 173 ξ 190 π 59 224 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀίομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι. γ 27 οὐ γὰρ ὀίω | οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. ν 205 ἐπεὶ καὶ κεῖνον ὀίω | . . ἀλάλησθαι. τ 568 ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀίομαι αἰνὸν ὄνειρον | ἐλθέμεν. h. Merc. 282 ἦ σε μάλ' οἴω | . . καθίσσαι. 3) cum acc. et inf. futuri, *A* 59 νῦν ἄμμι πάλιν πλαγχθέντας ὀίω | ἂψ ἀπονοστήσειν. *A* 78 ἦ γὰρ ὀίομαι ἄνδρα χολωσέμεν etc. *A* 204 τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀίω |. 289 ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀίω, worin mancher, denk' ich, nicht geborchen wird. *A* 427 καί μιν πείσεσθαι ὀίω |. *E* 252 ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω |, sc. ἐμέ, te mihi persuasurum. *E* 284 οὐδέ σ' ὀίω | δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι. 287 ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶι γ' ὀίω | πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι etc. 350 ἦ τέ σ' ὀίω | ῥιγήσειν πόλεμον etc. *E* 644 οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀίομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι |. *Z* 353 τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀίω |. *I* 315 οὔτ' ἐμέ γ' Ἀτρ. Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω | οὔτ' ἄλλους Δαναούς. *I* 684 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελ. | Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀίω. *K* 105 ἀλλά μιν οἴω | κήδεσι μογθήσειν καὶ πλείοσιν. *Λ* 609 νῦν ὀίω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιούς. *M* 66 στεῖνος, ὅθι τρώσεσθαι ὀίω, ubi eos sauciatum iri puto. *M* 217 ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι. *N* 747 ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀίω |. *Ξ* 456 καί μιν ὀίω | αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν

δόμον Ἄιδος εἴσω. Ο 292 ὡς καὶ νῦν ἔσεσθαι ὀίομαι. Ο 298 τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα | θυμῷ δείσεσθαι etc. Ρ 502 οὐ γὰρ ἐγώ γε | Ἕκτορα Πριαμ. μένεος σχήσεσθαι ὀίω. Ρ 709 οὐδέ μιν οἴω | νῦν ἰέναι. Τ 63 αὐτὰρ Ἀχαιοὺς | δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀίω. Τ 71 ἀλλά τιν' οἴω | ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν. Υ 141 μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀίω | ἄψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε. Υ 362 οὐδέ τιν' οἴω | Τρώων χαιρήσειν. Φ 399 τῷ σ' αὖ νῦν ἐθέλω ἀποτισέμεν etc., bin gewillt. Φ 533 Ψ 310 νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι |. Ω 355 τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀίω |. Ω 727 οὐδέ μιν οἴω | ἥβην ἵξεσθαι. α 201 ο 173 ὡς τελέεσθαι ὀίω |. β 198 οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι ὀίομαι υἷας Ἀχ. | μνηστύος ἀργαλέης. γ 226 οὔ πω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀίω |. ζ 173 οὐ γὰρ ὀίω | παύσεσθ', sc. κακόν. θ 203 τάχα δ' ὕστερον ἄλλον | ἥσειν ἢ τοσσοῦτον ὀίομαι ἢ ἔτι μᾶσσον. ι 213 αὐτίκα γάρ μοι ὀίσατο θυμὸς ἀγήνωρ | ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, i. e. me venturum esse ad etc. λ 101 οὐ γὰρ ὀίω | λήσειν ἐννοσίγαιον, sc. σέ. ν 5 τῷ σ' οὔ τι πάλιν πλαγχθέντα ὀίω | ἂψ ἀπονοστήσειν. ν 394 καί τιν' ὀίω | . . παλαξέμεν. π 311 ἀλλ' οὔ τοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀίω. π 377 οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀίω |. ρ 7 οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀίω |. ρ 460 νῦν δή σ' οὐκέτι καλὰ διὲκ μεγάροιό γ' ὀίω | ἂψ ἀναχωρήσειν. σ 23 οὐ μὲν γάρ τί σ' ἀναστρέψεσθαι ὀίω |. σ 149 οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀίω | μνηστῆρας καὶ κεῖνον. υ 180 πάντως οὐκέτι νῶι διακρινέεσθαι ὀίω. φ 261 οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι ὀίω | etc. φ 322 οὔ τί σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀιόμεθ'. χ 12 τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν | μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι . . | οἷ τεύξειν θάνατον; χ 67 ἀλλά τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀίομαι αἰπὺν ὄλεθρον. h. Ap. Del. 54 οὐδ' εὔβων σε ἔσεσθαι ὀίομαι, οὐδ' εὔμηλον. h. Ap. Pyth. 164 ὀίετο γὰρ τελέεσθαι, sperabat enim preces suas eventum habituras. h. Merc. 156 νῦν σε μάλ' οἴω | . . περήσειν. 177 ἄλλο τί οἱ καὶ μεῖζον ὀίομαι ἀντιβολήσειν. 438 ἡσυχίως καὶ ἔπειτα διακρινέεσθαι ὀίω. 4) cum simplici infinitivo, si verbo primario et infinitivo idem subiectum est. Dubitari potest de Α 170 οὐδέ σοι οἴω | ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, haud puto te hic etc., cf. Leo Meyer ap. Kuhn. 14, 96 sqq. At plerique iam scribunt οὐδέ σ' ὀίω, σ' = σοι dictum esse rati, quod interpretantur: animum haud induxi etc., ich bin nicht gewillt, cf. Nägelsb., Bekker. in adnot., Düntz. Arist. 18, Doederl. ad l., Hagena Phil. 8, 392. Ameis., La Roch. Α 296 οὐ γὰρ ἐγώ γ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀίω, bin nicht gewillt. Δ 12 υ 21 ἐξεσάωσεν (ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο) ὀιόμενον θανέεσθαι, Sch. D. ὑπολαμβάνοντα, προσδοκοῦντα. Ζ 341 κιχήσεσθαι δέ σ' ὀίω |. Ν 262 οὐ γὰρ ὀίω | ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν, bin nicht gewillt. Aliter Faesi: es ist nicht meine Art. Ο 728 ὀιόμενος θανέεσθαι |. Schol. ὑπολαμβάνων. Φ 92 οὐ γὰρ ὀίω | σὰς χεῖρας φεύξεσθαι. θ 180 ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀίω | ἔμμεναι. μ 212 καί που τῶνδε μνήσεσθαι ὀίω |. ν 324 οὐ γὰρ ὀίω | ἥκειν εἰς Ἰθάκην. π 372 οὐ γὰρ ὀίω | τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα. τ 215 νῦν μὲν δή σε ξεῖνέ γ' ὀίω πειρήσεσθαι, bin gewillt. τ 581 φ 79 (δῶμα) τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὀίομαι ἔν περ ὀνείρῳ. 5) metuo, cum μή et opt. τ 390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀίσατο, μή ἑ λαβοῦσα | οὐλὴν ἀμφράσσαιτο. 6) trans. cum accus., exspecto, metuo, suspicor. Non huc spectat ξ 363 ἀλλὰ τά γ' οὐ κατὰ κόσμον ὀίομαι, q. l. supplendum est εἰπέμεναί σε. Accus. autem reperitur locis his: Ν 283 κῆρας ὀιομένῳ, Sch. D. θάνατον προσδοκῶντι. BL. πολλοὺς θανάτους ὑπονοοῦντι. β 351 κεῖνον ὀιομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι etc., cf. Schol. E. γ 255 ἦ τοι μὲν τά γε καὐτὸς ὀίεαι, ὥσπερ ἐτύχθη, das fürwahr vermuthest du selbst ganz richtig, wie es gekommen ist. γ 380 ἤ τινά που δόλον ἄλλον ὀίεαι. ι 339 ἤ τι ὀισάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὡς ἐκέλευσεν. κ 248 (cf. Schol. Q.) υ 349 γόον δ' ὤιετο θυμός. Faes. seine Seele dachte und fühlte nichts anderes als Wehklagen. Ameis: vor dem Auge seiner Seele stand nichts als Jammer und Klage. ν 427 ο 31 ἀλλὰ τά γ' οὐκ ὀίω. ρ 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅ πέρ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος, quae suspicetur. υ 224 ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀίομαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν | ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, ich muss denken an ihn, den unglücklichen, jener unglückliche steht mir vor der Seele, ob er nicht vielleicht etc. χ 165 κεῖνος δ' αὖτ' ἀίδηλος ἀνήρ, ὃν ὀιόμεθ' αὐτοί, de quo nobis suspectio est. χ 159 τόν περ ὀίω |. Sine obiecto: Α 561 αἰεὶ μὲν ὀίεαι, Sch. D. διὰ παντὸς μέν με ὑπονοεῖς. ξ 298 ὀιόμενός περ, wenn gleich ahnend, voll Argwohn, cf. schol. Q. ο 443 ὁ δ' ὀισάμενος καταδήσῃ |. ρ 586 οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀίεται, ὥς περ ἂν εἴη. ω 400 ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν | οὔτ' ἔτ' ὀιομένοισι. Cf. Ι 453 πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀισθεὶς | πολλὰ κατηρᾶτο, Sch. A. ὑπονοήσας. Semel impers. τ 312 ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀίεται, ὡς ἔσεταί περ.

οἰοπόλος (πέλομαι), desertus, Ν 472 ὅς τε (σῦς) μένει κολοσυρτὸν ἐπερχ. πολὺν ἀνδρῶν | χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ. Sch. AD. ἤτοι ἐν ᾧ οἶες ἀναστρέφονται, ὅ ἐστι πρόβατα· πολεῖν γὰρ τὸ ἀναστρέφεσθαι. ἢ ἐν ᾧ οἶός τις καὶ μόνος πωλεῖται. ἐξ οὗ δηλοῖ τὸ ἐρήμῳ. Ρ 53 οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης | χώρῳ ἐν οἰοπ. Sch. B. ἐν τόπῳ ἐρήμῳ φυτῶν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται τῇ ἐκφύσει τῶν πλησίον ῥιζῶν, similiterque Eust. Cf. Schol. D. et A. Τ 376 τὸ δὲ (πῦρ) καίεται ὑψόσ' ὄρεσφι | σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ. Ω 614 νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν | ἐν Σιπύλῳ, Schol. D. ἐρήμοις. λ 574 τοὺς (θῆρας) αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσιν. Cf. Schol. BQ. Vulg. Ap. l. 119, 25 οἰοπ. Ἀπολλόδωρος, ἐν ᾧ ὄιες πολοῦνται. Cf. Hes., E. M. E. Gud. Eust. 942, 49. 1094, 64. 1095, 3.

οἰοπόλος (οἶς, πολέω), oves pascens, h. Merc. 314 Ἑρμῆς τ' οἰοπόλος.

οἶος (cf. οἰνός, οἰνή, lat. unus, in prisca lat. oinos: Doed. Synon. u. Etym. 6, 385. Gl. § 2081. Curt. Et. p. 321. 395. Christ 275), unus, solus, οἶος Β 247 555 Δ 304 Ε 474 Ζ 201 403 Θ 80 207 Ι 190 Κ 40 82 385 Λ 763 Μ 349 362 Π 13 142 Ρ 145 588 Σ 250 Τ 389 Υ 26 Χ 507 Ψ 458 677 Ω 203 519 α 79 354 β 84 158 δ 286 θ 94 219 235 533 ι 188 κ 95 281 429 λ 291 χ 44 ψ 320 ω 175 452 h. Ap. Pyth. 145 h. Merc. 335 h. 19, 14. οἴη Λ 74 Σ 489 β 356 δ 250 ε 275 ζ 139 λ 543 μ 69 σ 184 h. Ap. Del. 5. οἶον Ν 706 Π 340 δ 197. οἴης Ι 638 h. Ap. Pyth. 203 ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης |. οἴῳ Κ 116 Ν 481 (cf. Schol. BL.) δ 367 ι 160 550 κ 495 525 λ 32 τ 369 φ 146. οἴη Ι 536 π 133.

οἶον *Δ* 156 *Η* 42 *Ι* 355, de q. l. infra agetur, *Ο* 638 *Ρ* 464 *Τ* 329 *Χ* 416 501 α 13 244 β 70 δ 182 ε 131 η 249 ι 410 κ 99 μ 160 ξ 244 ψ 40 ω 226 h. Merc. 572. οἴην ρ 584. οἶον neutr. *Β* 486 *Π* 140 *Φ* 19 ξ 482 h. Merc. 277 311. οἴω *Ν* 781 λ 512. οἶοι *Κ* 141 *Π* 100 π 304 χ 250 ψ 227. οἶαι *Θ* 444. οἴοισιν *Ξ* 480 *Ψ* 638 ϑ 230 (οἴοισιν δέδοικα ποσὶν μή τίς με παρέλϑῃ, q. l. οἴοισ. pro adverbio dicitur) π 295. οἴης *Ε* 641. οἴους *Γ* 91. Additur καί: vel solus, etiam solus, καὶ οἶος | *Ε* 304 *Μ* 449 *Ν* 79 457 *Π* 243 (in versu med.) *Υ* 287 *Ω* 456. Genetivus partitivus adicitur *Λ* 118 ὄφρα μὴ οἶος | Ἀργείων ἀγέραστος ἔω. *Λ* 692 τῶν οἶος λιπόμην, quorum solus relictus sum. φ 210 οἴοισι δμώων. Similiter γ 362 οἶος μετὰ τοῖσι. *Λ* 398 οἴη ἐν ἀϑανάτοισιν. οἰόϑεν οἶος | *Η* 39 226, cf. οἰόϑεν. Additur εἷς: μία δ' οἴη *Σ* 565 β 412 ι 207 ξ 514 χ 130. ἕνα δ' οἶον *Δ* 398. μίαν οἴην η 65. Etiam δύο accedit: *Ω* 473 δύ' οἴω |. ξ 94 δύ' οἴω |, neutr. acc. π 245 δύ' οἶαι |. γ 424 μ 154 δύ' οἴους |. οὐκ οἶος sequente asyndeto ἅμα τῷ γε *Β* 775 822 *Ω* 573 β 11 ο 100. οὐκ οἴη· ἅμα τῇ γε *Γ* 143 α 331 σ 207 τ 601. οὐκ οἴην· ἅμα τῇ γε ζ 84. Saepius explicatur iis, quae sequuntur: *Χ* 39 οἶος ἄνευϑ' ἄλλων. ξ 450 οἶος ἀποιχομένοιο ἄνακτος |. h. Ven. 79 λελειμμένος οἶος ἀπ' ἄλλων |. *Λ* 198 οἴῳ φαινομένῃ, τῶν δ' ἄλλων οὔ τις ὁρᾶτο. *Ω* 148 177 οἴοις μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ. *Ι* 437 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖϑι λιποίμην | οἶος; cf. Ameis ad ι 192. φ 364 οἶον ἀπ' ἀνϑρώπων. h. Ven. 76 λελειμμένον οἶον ἀπ' ἄλλων |. ι 192 ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων |. 2) singularis, eximius, einzig in seiner Art i. e. vorzüglich: *Ω* 499 ὃς δέ μοι οἶος ἔην, q. l. Priamus loquitur, cuius multi erant fratres, cf. Schol. V. — **οἶον** adverbium *Ι* 355 sunt qui statuant: ἔνϑα ποτ' οἶον ἔμιμνε. Schol. D. ἅπαξ ἔμιμνεν. Eust. aliter: ἔνϑα ποτὲ οἶον τουτέστι μόνον ἐμὲ ὡς ἐν μονομαχίας λόγῳ ἔμιμνε, quem laudat La Roche ad l. Cf. Eust. 663, 23. 779, 17. 780, 11.

οἷος (ὅς. ὅjος correpta prima syllaba *Ν* 275 *Σ* 105 η 312 υ 89) qualis, in exclamationibus: *Ε* 601 οἷον δὴ ϑαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον | αἰχμητήν τ' ἔμεναι etc. ironia quadam dictum: quam nos miramur scilicet Hectorem esse fortissimum bellatorem i. e. magnopere vero id miramur. *Η* 466 ν 140 ὢ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσϑενές, οἷον ἔειπες. *Θ* 152 ὤ μοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπας. *Π* 49 ὤ μοι, διογ. Πατρόκλεις, οἷον ἔειπας. *Χ* 178 ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφές, οἷον ἔειπες. ρ 248 ὢ πόποι, οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώια εἰδώς. ep. 4, 1 οἵῃ μ' αἴσῃ δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γενέσϑαι, cf. infra adv. οἷον. Multo saepius in enunciatis relativis usurpatur, in comparationum initio: *Λ* 62 οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστήρ | (64) ὣς Ἕκτωρ etc. *Ν* 298 οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πολεμόνδε βεβήκει | (304) τοῖοι etc. *Χ* 317 οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι . . (319) ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' etc. *Ε* 864 οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ | . . (866) τοῖος etc. *Η* 63 οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ, | . . 65 τοῖαι etc. ζ 102 οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι . . (109) ὣς etc. *Δ* 75 οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς . . (78) τῷ εἰκυῖ' etc. *Ε* 554 οἵω τώ γε λέοντε δύω . . (559) τοίω etc. Nonnunquam nos simpliciter ‚wie' interpretamur, si adiectivis antecedit: *Λ* 653 εὖ δὲ σὺ οἶσϑα, γεραιὲ διοτρεφές, οἷος ἐκεῖνος | δεινὸς ἀνήρ. *Ο* 93 οἶσϑα καὶ αὐτὴ | οἷος ἐκείνου ϑυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. *Φ* 108 οὐχ ὁράας, οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; *Ω* 375 ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι | αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. τ 493 οἶσϑα μὲν οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον οὐδ' ἐπιεικτόν. Antecedunt pronomina demonstrativa, ὁ ἡ τό: ζ 307 οὐ μὲν γάρ τι ἐοικότα τοῖσι τέτυκται | δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο | ἥρωος, cf. Ameis. At Faesi putat οἷος δόμος magis esse indirectam quandam exclamationem quam relativum cum τοῖσι coniungendum. *Σ* 591 τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ | Δαίδαλος ἤσκησεν etc. π 288 τ 8 ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει | οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδ. Cf. *Δ* 75. Antecedit ὅδε: *Ι* 104 οὐ γάρ τις νόον ἄλλον ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, | οἷον ἐγὼ νοέω etc. ξ 443 καὶ τέρπεο τοῖσδε, οἷα πάρεστι. τ 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον, οἷ' ἀγορεύεις, κεῖνος: ω 90 ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ϑηήσατο ϑυμῷ, | οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέϑηκε ϑεὰ περικαλλέ' ἄεϑλα. Antecedit τοῖος *Σ* 105 τοῖος ἐών, οἷος οὔ τις Ἀχ. χαλκοχ. α 257 τοῖος ἐὼν οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα. δ 342 ρ 133 τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' . . ἐπάλαισεν etc. η 312 τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι. λ 499 τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' . . πέφνον. σ 136 τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχϑ. ἀνϑρώπων | οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρ. τε ϑεῶν τε, brachylogice pro: οἷον ἦμαρ, ὃ ἐπάγῃσι, cf. Faesi. τ 314 ἐπεὶ οὐ τοῖοι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ | οἷος Ὀδ. ἔσκε μετ' ἀνδράσιν. υ 89 τοῖος ἐὼν οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ. φ 93 οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ . . | οἷος Ὀδ. ἔσκεν. *Α* 263 τοίους ἴδον ἀνέρας . . | οἷον Πειρίϑοον etc. *Ε* 483 ἀτὰρ οὔ τί μοι ἐνϑάδε τοῖον, | οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἤ κεν ἄγοιεν. Sequitur τοῖος ω 376 αἲ γὰρ . . (377) οἷος Νήρικον εἷλον . (379) τοῖος ἐὼν etc. *Ρ* 53 οἷον δὴ τρέφει ἔρνος . . (59) τοῖον. Antecedit τοιόσδε (cf. *Ω* 376) α 370 ἀοιδοῦ | τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστί. ρ 313 εἰ τοιόσδ' εἴη . . | οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδ. Antecedit τοιοῦτος: σ 36 οὐ μὲν πώ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχϑη, | οἵην τερπωλὴν ϑεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα. δ 269 ἀλλ' οὔ πω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφϑ. | οἷον Ὀδ. ταλασ. ἔσκε φίλον κῆρ. Saepissime pron. dem. non antecedit: *Δ* 264 ἀλλ' ὄρσευ πολεμόνδ' οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι. *Λ* 668 οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς | ἔσϑ', οἵη πάρος ἔσκεν etc. φ 106 ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεϑλον | οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν. φ 282 ἤ μοι ἔτ' ἔστιν ἴς, οἵη πάρος ἔσκεν etc. h. Ven. 237 τοῦ δ' ἤτοι φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος, οὐδέ τι κῖκυς | ἔσϑ' οἵη πάρος ἔσκεν etc. ϑ 187 δίσκον . . στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ | ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν. *Ε* 126 μένος ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε etc. υ 392 δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, | οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε ϑεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ | ϑησέμεναι. h. Merc. 338 (παῖδα) κέρτομον, οἷον ἔγωγε ϑεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα. δ 242 ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε etc., q. l. enunciatum primarium (id narrabo) omittitur. ν 35 καὶ παῖς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα. *Ε* 304 *Μ* 383 449 *Υ* 287 οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. *Σ* 467 ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὖτε | ἀνϑρώπων πολέων ϑαυμάσσεται etc. *Ω* 528 δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν. α 313 (κειμήλιον) οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν. *Τ* 11 (τεύχεα) καλὰ μάλ', οἷ'

οὔ πώ τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν. Τ 21 τὰ . . ὅπλα . . ., οἷ' ἐπιεικὲς | ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων. Ω 505 ἔτλην δ' οἷ' οὔ πώ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος. β 118 κέρδεά θ', οἷ' οὔ πώ τιν' ἀκούομεν etc. γ 480 ὄψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρ. βασιλῆες. ε 197 ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν. θ 244 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν | Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξ ἔτι πατρῶν. θ 364 h. Ven. 62 ἐλαίῳ | ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας. κ 222 ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον, οἷα θεάων | λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται. h. Merc. 453 ἀλλ' οὔπω τί μοι ὧδε μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέμηλεν, | οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται. κ 242 (Κίρκη) πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπόν τε κρανείης, | ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν. ο 281 αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ' ἔχωμεν. ρ 514 οἷ' ὅ γε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ, q. l. tamen causalis notio statuenda videtur, cf. Faesi. σ 338 ἦ τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω, κύον, οἷ' ἀγορεύεις. ω 273 καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήια, οἷα ἐῴκει. h. Merc. 251 (εἵματα) οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν. h. Cer. 139 ἵνα σφίσιν ἐργάζωμαι | πρόφρων, οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέτυκται. Saepenumero verbum sciendi aut cognoscendi aut dicendi antecedit: Β 192 οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρεΐωνι. Ν 275 οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι. Ν 449 ὄφρα ἴδῃς, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω. Ω 629 ἦ τοι Δαρδ. Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεὺς | ὅσσος ἔην οἷός τε. δ 687 οὐδέ τι πατρῶν ὑμετ. τὸ πρ. ἀκούετε.. (689) οἷος Ὀδ. ἔσκε. ο 20 οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός. τ 218 εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, | αὐτός θ' οἷος ἔην. ψ 175 μάλα δ' εὖ οἶδ' οἷος ἔησθα | ἐξ Ἰθ. ἰὼν etc. υ 237 φ 202 γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις (sc. ἐστὶ) καὶ χεῖρες ἄαπτοι. Β 320 ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη, q. l. Aristarchus, cf. Lehrs 149, θαυμάζειν sensu verbi θεᾶσθαι dictum esse putavit; at Nägelsb.. Franke, alii causalem inesse vim malunt: staunten ob dem, was geschehen war. Γ 53 γνοίης χ' οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν. Β 194 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν, οἷον ἔειπεν. α 298 ἦ οὐκ ἀίεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρ.; ι 348 ὄφρ' εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει. Semel tantum ita οἷος cum indefinito pron. τὶς coniungitur. ω 124 (καταλέξω) ἡμετ. θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη. Ε 221 Θ 105 ὄφρα ἴδηαι | οἷοι Τρώιοι ἵπποι etc. Π 226 νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἷος, | οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν. Ψ 589 οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι. Ο 96 ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθ.|, οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται. π 92 ἦ μάλα μευ καταδάπτετ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ, | οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι etc. χ 217 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι, οἷα μενοινᾷς | ἔρδειν ἐν μεγάροις. Saepe causalis inest vis, cf. Krüg. Dial. 51, 105. Nägelsb. et La Roche ad Β 320: Σ 262 οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει | μίμνειν ἐν πεδίῳ, quae est eius atrocitas etc. ο 212 οἷος ἐκ. θ. ὑπέρβ., οὔ σε μεθήσει. Ε 757 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα, | ὁσσάτιον καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχ. i. e. ὅτι τοῖον. Ζ 166 τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν, i. e. ὅτι τοῖον. Proprie est: quale audivit, i. e. tale erat, quod audivit. Θ 450 πάντες, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι, | οὐκ ἄν με τρέψειαν, qui est meus impetus etc. Ξ 95 Ρ 173 νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες, | ὃς κέλεαι etc. Cf. Schol. A. ad Ξ 95. Ο 286 ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθ. ὁρῶμαι, | οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη . . Ἕκτωρ, q. l. Faesi directam exclamationem statuit. ξ 391 ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, | οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον i. e. τοιούτῳ ὄντι οἷον, quippe quem; est enim οἷον masc. gen., cf. Faesi. σ 73 ἦ τάχα Ἶρος Ἄιρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, | οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. ε 302 τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, | οἵοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν | Ζεύς. Σ 95 ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι οἷ' ἀγορεύεις. Χ 346 αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, | ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας. δ 611 αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις. ρ 479 μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις. σ 142 ἀλλ' ὅ γε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν· | οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας etc., cf. Faesi. σ 389 ἆ δείλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακόν, οἷ' ἀγορεύεις etc. h. Merc. 285 σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, οἷ' ἀγορεύεις, quantum quidem ex iis conicere licet, quae dicis. ρ 160 Ameis. suppl. οἷον quod in omnibus codd. legitur tutatur (vulgo legunt τοῖον) et pro ὅτι τοῖον dictum esse putat. Idem ω 512 οἷ' ἀγορεύεις (vulg. ὡς ἀγ.) tutatur. Eustathius, quem Vossii interpretatio sequitur, οἷ' ἀγ. exclamationem esse censuit. Potest huc etiam referri σ 388 χ 217, cf. Nägelsb. ad Β 320. Cf. adverb. οἷον. Lubenter Hom. οἷος cum particulis coniungit, cum πέρ, so wie gerade: Ε 340 ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν. τ 245 καὶ τόν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ |. Ζ 146 οἵη περ ἀνδρῶν γενεὴ τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. λ 393 ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος . . | οἵη περ πάρος ἔσκεν etc. σ 193 κάλλεϊ ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ . . Κυθέρεια | χρίεται. Π 557 οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν. Cum δή praeter locos supra commemoratos h. Ven. 179 (ὁμοίη) οἵην δή με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθ. νόησας. Cum τε Η 208 οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης |, (211) τοῖος etc. Ρ 156 εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη | ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται etc. δ 421 τοῖος ἐὼν οἷόν τε κατευνηθέντα ἴδητε. τ 232 τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα . . | οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχαλέοιο. h. Ven. 175 (κάλλος) ἄμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν ἐυστ. Κυθερείης. h. 19, 28 οἷόν θ' Ἑρμείην ἐριούνιον ἔξοχον ἄλλον | ἔννεπον, ὡς etc. ν 222 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, ἐπιβώτορι μήλων, | παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. ζ 309 ἦ αὔτως οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν | γίγνοντ'. h. Ap. Pyth. 340 οἷοί τε Κρητῶν παιήονες. h. Cer. 103 οἷαί τε τροφοί εἰσι θεμιστοπόλων βασιλήων | παίδων. ε 422 (κῆτος) οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. η 106 ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. θ 160 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται. λ 364 ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς | βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους, q. l. οἷά τε pro οἵους τε dictum est. λ 535 οὔτ' ἄρ' βεβλημένος ὀξέι χαλκῷ | οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, οἷά τε πολλὰ | γίγνεται ἐν πολέμῳ. ξ 62 ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν, | οἷά τε ᾧ οἰκῆι ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν.

ο 323 δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι, | οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες. ο 378 καὶ φαγέμεν πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι | ἀγρόνδ' οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει. h. Merc. 66 ὁρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσίν, οἷά τε φῶτες | φηληταὶ διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ. Cum τὶς indefin. pron. τ 348 coniungitur, cf. υ 377. Nonnunquam οἷος ὅτε legitur, ut tunc, quum, wie als, ὡς ὅτε, si exemplum ex temporibus praeteritis affertur, quo id quod antea dictum est explicetur: Ι 445 οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς | . . θήσειν νέον ἡβώοντα, οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα etc. Ξ 294 ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν |, οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι. κ 462 (θυμὸν) οἷον ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε πατρ. γαῖαν. ν 387 μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα | οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπ. κρήδεμνα. χ 226 οὐκέτι σοί γ', Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή |, οἵη ὅτ' etc. Cum infinitivo coniunctum significat: aptus, idoneus ad alqd. Krüger Dial. 55, 3, 6. β 58 ρ 537 οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ | οἷος Ὀδ. ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. β 272 οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, potest tamen h. l. inf. coniungi cum ἔην, cf. Faesi. ξ 491 οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι, cf. Faesi. χ 234 ὄφρ' εἰδῇς οἷός τοι (sc. ἐστί) Μέντωρ Ἀλκ. εὐεργεσίας ἀποτίνειν, wie tüchtig und wie eifrig. Cf. Ameis ad ξ 491. Eodem modo οἷός τε construitur: τ 160 ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα | οἴκου κήδεσθαι (sc. ὤν), befähigt, im Stande. φ 116 ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην | οἷός τ' ἤδη πατρὸς ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι. φ 172 οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ | οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ ὀιστῶν. h. Merc. 342 τὰ δ' ἄρ' ἴχνια τοῖα πέλωρα |, οἷά τ' ἀγάσσασθαι. — **οἷον** acc. neutr. sing. et **οἷα** acc. plur. adverbiorum loco: ut, adiectivo additum Ω 418 θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών |, οἷον ἐερσήεις κεῖται. Cf. praet. λ 519 (μυθήσομαι) οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ. In exclamationibus: Ρ 471 οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι etc. α 32 ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. α 410 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται. Ο 555 οὐχ ὁράᾳς, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν; οἷά τε = velut: γ 74 ι 254 h. Ap. Pyth. 276 (ἀλάλησθε) οἷά τε ληιστῆρες. ι 128 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι, οἷά τε πολλὰ | ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν, Faesi: wie ja vielfach, oft. h. Merc. 85 ὁδοιπορίην ἀλεείνων |, οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδόν. Eodem sensu οἷον: δ 271 οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνήρ. Faesi: οἷον καὶ τ. ἔ. verkürzt aus οἷον καὶ τόδε ἐστίν (ἦν), ὃ ἔρεξε. Eodem sensu οἷον δή σ 221 οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγ. ἐτύχθη, cf. Faesi. Saepius οἷον δή causali sensu: quoniam, Ν 632 σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται |, οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι, q. l. δή indignantis est: scilicet. Cf. Schol. BL. Ρ 586 Ἕκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν |; οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας. Φ 55 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὓς περ ἔπεφνον |, αὖτις ἀναστήσονται . . | οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε. ε 182 ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς |, οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, i. e. καθὰ τοιοῦτον μῦθον etc. λ 429 οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικές. Omisso δή: Ω 683 ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὕδεις | ἀνδράσιν ἐν δηίοισιν, cf. Faesi. β 239 νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες | ἧσθ' ἄνεῳ. υ 376 Τηλέμαχ', οὔ τις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος |. οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην etc. Ameis ad υ 377 huc etiam σ 221 refert.

οἰοχίτων, sola tunica indutus, ξ 488 παρά μ' ἤπαφε δαίμων | οἰοχίτων' ἔμεναι, q. l. χιτών thoracem ferreum significat, cf. Ameis Eust. 1770, 35. Hesych.

οἰόω (οἶος), derelinquo, desero, Ζ 1 Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή, Sch. D. ἐμονώθη τῆς τῶν θεῶν συμμαχίας, χωρὶς θεῶν ἐγένετο, cf. Schol. B. et Ameis, Koch, derelicta est (a diis). Λ 401 οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς οὐδέ τις αὐτῷ | Ἀργείων παρέμεινεν, desertus est (a suis), Sch. ἐμονώθη. Augmentum utroque loco desideratur.

ὄις (proprie ὄϝις, cf. sanscrit. avis, lat. ovis, Grimm Gesch. d. deutsch. Spr. 34. Pott W. 1. 654. Curt. Et. p. 393. Christ 194. 275), generis comm., nom. ὄις Ω 125, gen. ὄιος Ι 207, cf. Schol. V., Ο 373, cf. Schol. V., δ 764, οἰός Μ 451 Ν 599 716 α 443 φ 401, acc. ὄιν Κ 215 κ 524 572 λ 32, ὄϊν Ω 621 κ 527, nom. pl. ὄιες –‿‿ ι 425, ‿‿– Δ 433 Ψ 31 ι 431, praet ι 184, q. l. Ameis. Aristarchum sequutus οἴιες exhibet, quamquam Kayser de vers. aliqu. Od. 3, 4 vel Aristarchum ὄιες scripsisse censet, gen. ὀίων Γ 198 (cf. schol. ABLV.) Σ 529 ι 167 441 443 ξ 519 υ 3 h. Merc. 51, οἰῶν Λ 678 (q. l. pars codd. μήλων, cf. Strabo 10 p. 695) 696 Ο 323 Σ 588 Χ 501 ι 448 λ 402 μ 129 266 299 ξ 100 υ 142 ω 112, dat. οἴεσι ο 386, ὀίεσσι Ε 137 Ζ 424 Κ 456 ζ 132 ρ 472 et correpta prima syllaba ὄεσσι Ζ 25 Λ 106 ι 418, acc. ὄις contr. pro ὄιας Λ 245 β 56 ι 244 341 ρ 180 535 υ 250, ovis: Ω 125 τοῖσι δ' ὄις λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. Ι 207 νῶτον . . ὄιος. Ο 373 δ 764 ὄιος . . πίονα μηρία. Ν 599 716 ἐυστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ |, cf. ἄωτον. α 443 οἰὸς ἀώτῳ |. φ 408 ἐυστρεφὲς ἔντερον οἰός |. Ω 621 ὄιν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχ. | σφάξ'. κ 524 λ 32 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄιν ἱερεύσομεν οἴῳ | παμμέλαν', q. de l. cf. L. Feuerbach Theog. 364. Hermann gottesd. Alt. 26, 23. Δ 433 ὥς τ' ὄιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ | μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν |, ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν. Ψ 31 (βόες) σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄιες. ι 183 ἔνθα δὲ πολλὰ | μῆλ', ὄιές τε καὶ αἶγες, ἰαύεσκον. ι 431 τρεῖς δ' ἕκαστον φῶτ' ὄιες φέρον, scil. ex Polyphemi spelunca. Γ 198 (ἀρνειὸς) ὅς τ' ὀίων μέγα πῶυ διέρχεται ἀργεννάων. Λ 678 ξ 100 τόσα πώεα οἰῶν |. Λ 696 Ο 323 μ 299 πῶυ μέγ' οἰῶν |. Σ 528 καὶ πώεα καλὰ | ἀργεννῶν ὀίων. Σ 588 (νομὸν) μέγαν οἰῶν ἀργεννάων |. Χ 501 μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν. ι 167 αὐτῶν τε φθογγὴν ὀίων τε καὶ αἰγῶν |. ι 441 πάντων ὀίων ἐπεμαίετο (Polyphemus) νῶτα | ὀρθῶν ἑσταότων. 443 ὑπ' εἰροπόκων ὀίων στέρνοισι. λ 402 ω 112 οἰῶν πώεα καλά |. μ 129 τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά |. μ 266 οἰῶν δὲ βληχήν. υ 3 κώεα πόλλ' ὀίων. υ 142 καὶ κώεσιν οἰῶν |. h. Merc. 51 ἑπτὰ δὲ συμφώνους ὀίων ἐτανύσσατο χορδάς. ξ 519 ὀίων . . δέρματ'. Ε 137 ἐπ' εἰροπόκοις ὀίεσσιν |. Ζ 424 ρ 472 ἐπ' . . ἀργεννῇς ὀίεσσι. Κ 486 μήλοισιν . . αἴγεσιν ἢ ὀίεσσι. Ζ 25 Λ 106 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι. ι 244 341 ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄις. ρ 180 υ 250 οἱ δ' ἱέρευον ὄις μεγάλους. Additur ἄρσην, ἀρνειός, θῆλυς:

M 451 πόκον ἄρσενος οἰός |. κ 527 ἔνθ' ὄιν ἀρνειὸν ῥέζειν θῆλύν τε μέλαιναν. κ 572 ἀρνειὸν κατέδησεν ὄιν θῆλύν τε μέλαιναν. ι 425 ἄρσενες ὄιες ἦσαν ἐντρεφέες δασύμαλλοι. K 214 ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι |, τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὄιν δώσουσι μέλαιναν |, θῆλυν, ὑπόρρηνον, quod promittitur ei, qui Troianorum castra speculaturus est. Sch. AD. ῥητέον ὅτι μέλαινα μὲν (πρόβατα) ἐπεὶ νυκτὸς ἐπορεύοντο· ὑπόρρηνα δὲ συμβόλῳ τινὶ αἰσίῳ, ἵνα ἔγκαρπον τὴν πορείαν ποιήσωνται. Rectius Colum. R. R. 7, 2. Cf. Eust. 404, 3. 1668, 43. 1753, 2.

ὀιστεύω (ὀιστός), sagittas mitto, cum genet. Δ 100 ἀλλ' ἄγ' ὀίστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο. Part. aor. ὀιστεύσας quater coniungitur cum βάλλειν: Δ 196 206 ὅν τις ὀιστεύσας ἔβαλεν. Θ 269 ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀιστεύσας ἐν ὁμίλῳ | βεβλήκειν. ϑ 216 πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι ὀιστεύσας ἐν ὁμίλῳ, absol. μ 84 τόξῳ ὀιστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο, cf. Schol. BQ., möchte mit einem Bogenschuss hineinreichen. χ 119 αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ὀιστεύοντα ἄνακτα.

ὀιστός (fort. a rad. οἰ, οἴσω i. e. qui fertur, cf. Eust. 1902, 35. Aliter Doed. Gl. § 961, qui voc., quum sagitta acerbos dolores efficiat, ab ὀιζύειν esse derivandum censet. ὀιστός cum ἰός cohaerere negat Curt. Et. p. 404), in medio versu tantummodo undecim locis invenitur: A 46 Δ 139 E 393 Θ 300 309 Λ 829 O 458 Π 361 Ψ 871 φ 98 416, ceteroquin in versus fine: sagitta, cuius acumen aeneum erat: N 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀιστόν. N 662 τοῦ ὅ γε χωόμενος προΐει χαλκήρε' ὀιστόν. E 393 δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀιστῷ τριγλώχινι | βεβλήκει. Θ 297 τανυγλώχινας ὀιστούς |. Pennis obsita erat in ima parte E 171 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀιστοί; Praeterea haec sunt epitheta sagittae: ὀξυβελής Δ 125 ἆλτο δ' ὀιστὸς | ὀξυβελής, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, q. l. sagittae ut alias hastae studium volandi attribuitur. πικρός: Δ 134 217 E 99 278 N 587 592 Ψ 867 πικρὸς ὀιστός |. Δ 118 E 110 Θ 323 χ 8 πικρὸν ὀιστόν |. στονόεις: φ 12 60 στονόεντες ὀιστοί |. ταχύς: Φ 492 ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀιστοί |. χ 3 ω 178 ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀιστούς |. ὠκύς: Λ 478 ὠκὺς ὀιστός |. E 395 ὠκὺν ὀιστόν |. Idem φ 416 in med. versu. Sine epithetis ὀιστός legitur locis his: Δ 139 ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀιστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. E 399 αὐτὰρ ὀιστὸς | ὤμῳ ἔνι στιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν. N 651 αὐτὰρ ὀιστὸς | ἀντικρὺ διὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν. φ 98 ἦ τοι ὀιστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν etc. Λ 583 καί μιν βάλε μηρὸν ὀιστῷ | δεξιόν. Λ 662 Π 27 βέβληται δὲ καὶ Εὐρ. κατὰ μηρὸν ὀιστῷ |. Λ 810 βεβλημένος . . κατὰ μηρὸν ὀιστῷ |. N 585 ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν (ἵετ' ἀκοντίσσαι) ὀιστῷ |. Φ 113 ἢ ὅ γε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀιστῷ. ϑ 229 δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀιστῷ. Δ 213 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἕλκεν ὀιστόν. Θ 300 309 ἦ ῥα καὶ ἄλλον ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. Λ 829 μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀιστόν. O 458 Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀιστὸν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ | αἴνυτο. Ψ 871 ἀτὰρ δὴ ὀιστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν |, quasi dirigeret sagittam. λ 607 γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀιστόν. τ 575 στὰς δ' ὅ γε πολλὸν ἄνευθε διαρρίπτασκεν ὀιστόν. φ 420 ἧκε δ' ὀιστὸν | ἄντα τιτυσκόμενος. A 46 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀιστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, sc. Apollinis sagittae pestiferae. N 722 συνεκλόνεον γὰρ ὀιστοί |. O 313 ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀιστοὶ | θρῷσκον. ξ 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες ἐΰξεστοι καὶ ὀιστοί. φ 106 εἵως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὀιστοί |. Π 361 σκέπτετ' ὀιστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. σ 262 ἠμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀιστῶν. φ 173 οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ ὀιστῶν. O 470 ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀιστούς |. Cf. E. Gud. E. M.

οἶστρος (Doed. Gl. § 961 voc. cum οἰζύειν cohaerere putat) oestrus bovis, bestiola ex genere muscarum, quae infixo aculeo boves aut equos cogit vesanos currere, Viehbremse, χ 300 (βόες) τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν | ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Cf. Schol. Verg. Ge. 3, 146. Eust. 1161, 28. 1648, 44. 1928, 16. E. Gud. Hesych.

οἰσύϊνος (οἰσύα vitex, quam vocem ad eandem radicem pertinere ad quam ἰτέα docet Curt. Et. p. 392. 561 cf. Pott W. 1, 616) salictarius, ε 256 φράξε δέ μιν (σχεδίην) ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσιν | κύματος εἶλαρ ἔμεν, Eust. 1533, 55. 60 ῥῖπες δὲ πλέγμα φασὶ καλάμου πλατύ, ὡς ψίαθος. καὶ ἔοικεν ἐντεῦθεν τοῖς ναυτικοῖς καλαμωτὴ λέγεσθαι ὁ ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων φραγμός, cf. Nitzsch, Ameis suppl. et Ap. 119, 19. Hesych. Et. M.

οἶτος (quod vulgo a rad. οἰ, οἴσω derivant ut ‚fors' a ‚fero'; alii de οἴ cogitarunt et Lob. Soph. Ai. 806 de ἰέναι, quem sequitur Curt. Et. p. 403), fortuna misera. Accusativus tantum legitur: Γ 417 σὺ δὲ κακὸν οἶτον ὄληαι |, Sch. κακὸν μόρον. Cf. La Roche H. St. p. 29. Θ 34 354 465 οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται, cf. Sch. BL. ad Θ 34. α 350 τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν. γ 134 τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον | μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβρ. ν 383 ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρ. | φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγ. ἔμελλον. Sine attrib. κακός: I 563 μήτηρ, ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα. Ω 388 ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. ϑ 489 λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις |, ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί. ϑ 578 Ἀργείων Δαναῶν ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων. Hesych. οἶτος· μόρος, θρῆνος, ὄλεθρος, φθορά. E. M. οἶτος· θρῆνος, μόρος, θάνατος. E. Gud. Eust. 696, 21. 776, 52. 1186, 47. 1422, 43. 1606, 50.

Οἴτυλος (fort. nomen cohaeret cum οἰσύα vitex: Curt. Et. p. 561), oppidum Laconicum in sinu Messenio situm, iam Vitylo nominatum, B 585 οἵ τε Λάαν εἶχον ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, cf. Schol. A. et Leake Mor. 1, 313. Boblaye Rech. 92. Forbiger Handb. 3, 989. Bursian Geo. v. Gr. 2a, 152 sq. Buchholz h. Real. 1, 230. Eust. 295, 40.

Οἰχαλίη, Thessaliae oppidum, in quo Eurytus regnavit, cf. Müller Orchom. 368 adn. 3. Bursian Geogr. v. Gr. 1, 52 adn. 2. Leake N. Gr. 4, 531. Forbiger Handb. 3, 884. Buchholz Real. 1, 109. Ameis ad B 596. Nonnulli veterum de Euboica aut Messenia Oechalia cogitarunt, cf. Paus. 4, 2, 3. B 730 οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Hinc adv. **Οἰχαλίηθεν** B 595 Θάμυριν τὸν Θρήικα . . | Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος, Sch. A.; ≻ ὅτι Θεσσαλίας ἡ Οἰχαλία καθ' Ὅμη-

ρον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπ' Εὐβοίας πεποιήκασιν, cf. Schol. D., et subst. ***Οἰχαλιεύς***, *Β* 596 730 *Εὐρύτου Οἰχαλιῆος* |, *ϑ* 224 *Εὐρύτῳ Οἰχαλιῆι* |. Cf. Schol. Vulg. Q. Eust. 298, 16—37. 743, 26.

οἰχνέω (*οἴχομαι*), meo sensu frequentat. *γ* 321 *ὅϑεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ* | *αὐτόετες οἰχνεῦσιν*, venire solent. Forma imperf. iterat. *Ε* 788 *ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχ.*|, *οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδ.* | *οἴχνεσκον*, venire solebant. *Ο* 639 *ὃς Εὐρυσϑῆος ἄνακτος* | *ἀγγελίης οἴχνεσκε* etc. Sch. V. *ἐπορεύετο, παρὰ τὸ ἴχνος*. Cf. Sonne epilegg. Wismar 1847 p. 62. Doed. Gl. § 441. Eust. 608, 6. 670, 62.

οἴχομαι (perfectum praes. ut videtur a rad. *ϝιχ* ortum: Doed. Gl. § 441. Curt. Et. p. 498. Christ 261), *οἴχεται* (*οἴχετ', οἴχεϑ' γ* 335), *οἴχεσϑον Ν* 782, *οἴχεσϑ' Ν* 627, *οἴχονται* (*οἴχονϑ' Ω* 201), *οἴχωμαι Ξ* 311, *οἴχηται ϑ* 356, *οἴχωνται, οἴχοιτο, οἴχεσϑαι*, part. *οἰχομένη, οἰχομένοιο, οἰχομένῳ τ* 193, *οἰχόμενον ω* 333, *οἰχομένην Ε* 511, *οἰχόμενοι*, imp. *ᾤχεο, ᾤχετο* (*ᾤχετ', ᾤχεϑ'*), *ᾠχόμεϑ', ᾤχοντο Δ* 382 (*ᾤχοντ'*), proprie perfecti sensu: aufugi, absum: *Λ* 288 *οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος. Ο* 222 *γαιήοχος Ἐννοσίγαιος* | *οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν. α* 242 *οἴχετ' ἄιστος ἄπυστος*, er ist fort. *γ* 335 *ἤδη γὰρ φάος οἴχεϑ' ὑπὸ ζόφον. δ* 166 *ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται. δ* 707 *κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; Ν* 781 *οἴω Δηίφοβός τε βίη ϑ' Ἑλένοιο ἄνακτος* | *οἴχεσϑον*, abierunt. Inde part. *οἰχόμενος* = absens, *α* 281 *β* 215 264 *ο* 270 *πατρὸς δὴν οἰχομένοιο* |. *δ* 164 *πατρὸς . . οἰχομένοιο* |. *ξ* 144 *Ὀδυσσῆος πόϑος . . οἰχομένοιο. ξ* 376 *σ* 313 *υ* 216 *δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος* |. *ο* 355 *παιδὸς ὀδύρετο οἰχομένοιο* |. *υ* 290 *ω* 125 *Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο*. Hinc notio incohativa orta est: abeo, eo, venio, proficiscor, de hominibus, ventis, telis: *δ* 665 *ἐκ τοσσῶνδ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὔτως*, | *νῆα ἐρυσσάμενος* etc. *ϑ* 353 *εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας. Χ* 223 *κ* 571 *οἰχομένη. δ* 393 *οἰχομένοιο σέϑεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε*, cf. Krüger Dial. 46, 7, 2. *ω* 333 *οἰχόμενον. Ε* 510 *ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Ἀϑήνην* | *οἰχομένην*, abeuntem, Schol. L. *παρελϑοῦσαν. κ* 47 *τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν. κ* 91 *οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν. τ* 259 *κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδ.* | *ᾤχετ'. τ* 597 *ψ* 18 *ἐξ οὗ Ὀδ.* | *ᾤχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον. Α* 380 *χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο. δ* 642 *νημερτές μοι ἔνισπε, πότ' ᾤχετο; ξ* 24 *οἱ δὲ δὴ ἄλλοι* | *ᾤχοντ' ἄλλυδις ἄλλος. ω* 225 *ᾤχοντ'*, abierunt. *Δ* 382 *οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντ' ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Ψ* 564 *ὁ δ' ᾤχετο καί οἱ ἔνεικεν*. Cum termino a quo *δ* 821 *τῶν ἐνὶ δήμῳ ἵν' οἴχεται*, wo er hin ist, Faesi: wo er fortgegangen jetzt weilt. Saepius cum termino ad quem: cum *ἀνά Α* 53 *ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα ϑεοῖο*, ibant emissae sagittae, cf. Schol. BL. cum *ἐς*, *ϑ* 294 *οἴχεται* (ist fort) *ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους* |. *Ξ* 460 *Ο* 499 *οἴχωνται ξὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρ. γαῖαν. δ* 639 *ἐς Πύλον οἴχεσϑαι Νηλήιον. Ν* 38 *ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχ.* | *ν* 414 *ὅς τοι ἐς εὐρύχ. Λακεδαίμονα πὰρ Μενέλαον* | *ᾤχετο* etc. *ο* 1 *ἡ δ' εἰς εὐρύχ. Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀϑ.* | *ᾤχετ'. ρ* 104 *ᾤχεϑ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον. ρ* 293 *πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν* | *ᾤχετο.* 589 *ὁ δ' ᾤχετο δῖος ὑφορβὸς* | *μνηστήρων ἐς ὅμιλον. Χ* 213 *ᾤχετο δ' ἐς Ἀΐδαο. Α* 366 *ᾠχόμεϑ' ἐς Θήβην. ρ* 109 *ᾠχόμεϑ' ἔς τε Πύλον καὶ Νέστορα ποιμένα λαῶν. ν* 285 *οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες* | *ᾤχοντ'*. Similiter cum *εἴσω*: *τ* 192 *τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἢ ἑνδεκάτη πέλεν ἠὼς* | *οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορ. Ἴλιον εἴσω*, seitdem er fortgegangen war, cf. Krüger Dial. 48, 5, 1 et 3. *τ* 182 *Ἴλιον εἴσω, ᾤχεϑ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν*. Cum *ἐπί*: *Ξ* 361 *ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνϑρώπων* |. *Ξ* 381 *οἰχόμενοι ἐπὶ πάντας ἀρήια τεύχε' ἄμειβον*. h. Cer. 93 *ᾤχετ' ἐπ' ἀνϑρώπων πόλιας καὶ πίονα ἔργα*. Cum *κατά*: *Ν* 504 *Π* 614 *αἰχμὴ δ' Αἰν. κραδαινομένη κατὰ γαίης* | *ᾤχετ'. Π* 651 *Πηλ. δὲ πολὺν καϑ' ὅμιλον Ἀχ.* | *ᾤχετ'. Ε* 495 *Ζ* 104 *Λ* 212 *κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ* |. *β* 383 *ω* 413 *κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ. Ψ* 100 *ψυχὴ δὲ κατὰ χϑονὸς ἠύτε καπνὸς* | *ᾤχετο τετριγυῖα*. Cum *μετά*: *Τ* 345 *οἱ δὲ δὴ ἄλλοι* | *οἴχονται μετὰ δεῖπνον. Δ* 357 *ὄφρα δὲ Τυδ. μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν*, perrexit ad locum, quo hastam coniecerat. Cum *πρός*: *Ξ* 310 *αἴ κε σιωπῇ* | *οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαϑυρρόου Ὠκ. Τ* 355 *αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισϑενέος πυκινὸν δῶ* | *ᾤχετ'*. Similiter *π* 24 142 *ρ* 42 *ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πύλονδε. α* 260 *ᾤχετο γὰρ καὶ κεῖσε ϑοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδ.* Euphemistice *Ν* 671 *Π* 607 *Ψ* 101 *αἶψα δὲ ϑυμὸς* | *ᾤχετ' ἀπὸ μελέων*. — De minis etc.: *Ε* 472 *Ἕκτορ, πῆ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες; Ν* 219 *ποῦ τοι ἀπειλαὶ* | *οἴχονται; Ω* 201 *ὤ μοι, πῆ δή τοι φρένες οἴχονϑ'*; quo tandem tibi mens abiit? — Saepe cum partic. coniungitur = fort, weg, Krüger Sprachl. 56, 5, 8. *Ρ* 588 *νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας* | *νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων. Ψ* 576 *Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος* | *οἴχεται ἵππον ἄγων*. La Roche: hat weg-, fortgenommen. *α* 410 *οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται. δ* 634 *νῆά μοι οἴχετ' ἄγων*, hat fortgeführt. h. Cer. 72 *ὅστις νόσφιν ἐμεῖο λαβὼν ἀέκουσαν ἀνάγκῃ* | *οἴχεται*, quis me absente filiam abstulerit. *Ν* 626 *οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ* | *μὰψ ἄγεσϑ' ἀνάγοντες*. Sch. E. ad *Β* 214: *τὸ δὲ μὰψ ἀγ. ἀν. πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν Ἑλληνικῶν πράξεων. οἰχήσονται μὲν γὰρ Ἀχαιοί ποτε ἄγοντες ἐκ Τροίας κτήματα καὶ γυναῖκας, οὐ μὰψ δὲ ἀλλ' ἀμυνόμενοι ἐφ' οἷς ἔπαϑον. ν* 216 *μή τί μοι οἴχονται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες*, Schol. Vulg. *ἀπεληλύϑασι. ϑ* 356 *οἴχηται φευγών. υ* 63 *ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα ϑύελλα* | *οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευϑα*, q. l. *οἴχ. προφέρ.* coniungendum 'mit sich forttrügen', cf. Ameis. *Ζ* 345 *ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ . .* | *οἰχεσϑαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο ϑύελλα* | *εἰς ὄρος. Β* 71 *ᾤχετ' ἀποπτάμενος*, ivit avolans (somnium). h. Cer. 414 *ὡς δέ μ' ἀναρπάξας . .* | *ᾤχετο*. h. Merc. 340 *ἐμὰς βοῦς ᾤχετ' ἐλαύνων* |. Aut participium *οἰχόμενοι* alteri verbo additur = fort, weg, *Ψ* 699 *αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον*.

οἰωνιστής (*οἰωνίζομαι*), augur, auspex, qui ex avium volatu aut vocibus auguratur, *Β* 858 *Ἔννομος οἰωνιστής* |. *Ρ* 218 *Ἔννομον οἰωνιστήν* |. Adiect. auspicii peritus *Ν* 70 *οὐδ' ὅ γε Κάλχας ἐστὶ ϑεοπρόπος οἰωνιστής*. Eust. 920, 57.

οἰωνοπόλος (*πολέω*), qui auguriis interpretandis studet, augur, cf. Nägelsb. H. Theol. 174 not. Ameis, Duntz. ad l., *Α* 69 *Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος. Ζ* 76 *Πρια-*

μίδης Ἕλενος, οἰων. ὄχ' ἄρ. Ap. lex. 119, 32 οἰων. ὁ περὶ τοὺς οἰωνοὺς πολούμενος καὶ ἀναστρεφόμενος. Eust. 47, 39. 51, 13. Hesych. E. M.

οἰωνός (proprie ὀϝιωνός, cf. avis, cum suffixo ampliativo: Curt. Et. p. 394. 563. Alii velut La Roche ad *Α* 5 voc. ab οἶος derivant: der einzeln fliegende Vogel) avis. Plerisque locis maiores significantur aves, aquilae, accipitres, vultures: 1) avis, quae cadavera devorat, coniunct. cum κύων: *Α* 4 αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν | οἰωνοῖσί τε πᾶσι, Eust. 467, 30, cf. 961, 51 (et Schol. DL.). *Β* 392 οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς, de quo loco cf. Aristot. pol. 3, 14. *Θ* 379 ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς | δημῷ καὶ σάρκεσσι. *Ν* 831 ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνούς |. *Ρ* 241 ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς. *Υ* 335 σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ | ἑλκήσουσ' ἀικῶς. *Χ* 354 ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. *Ω* 411 ὦ γέρον, οὔ πω τόν γε κύνες φάγον οὐδ' οἰωνοί. γ 259 ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν | κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς ἄστεος. ξ 133 τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ | ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι. Cum θήρ coniungitur ω 291 ἢ ἐπὶ χέρσου | θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ'. Solae aves commemorantur *Λ* 394 ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων | πύθεται, οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες. *Λ* 453 ἀλλ' οἰωνοὶ | ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. γ 270 δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην | κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. 2) omnino avis maior γ 321 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ | αὐτόετες οἰχνεῦσιν. λ 605 ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς |, πάντοσ' ἀτυζομένων. π 216 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ |, φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. h. Ven. 4 οἰωνούς τε διιπετέας. h. Cer. 43 σεύατο δ' ὥστ' οἰωνός. h. Cer. 88 τοὶ (ἵπποι) δ' ὑπ' ὀμοκλῆς) ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, τανύπτεροι ὥστ' οἰωνοί. 3) avis praepes, cf. Nitzsch ad β 146, *Β* 859 ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν. *Μ* 237 τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις | πείθεσθαι. *Ν* 823 ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχ., | θάρσυνος οἰωνῷ. *Ω* 292 310 αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ οἱ (Iovi) αὐτῷ | φίλτατος οἰωνῶν καί εὑ κράτος ἐπὶ μέγιστον |, δεξιόν, q. l. Bothius οἰωνόν figurate dictum esse putat pro omine fausto. α 202 οὔ τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. ο 531 οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις |· ἔγνων γάρ μιν ἔσαντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα. ρ 160 τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐυσσέλμου ἐπὶ νηὸς | ἥμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν. h. Merc. 213 οἰωνὸν δ' ἐνόει τανυσίπτερον. h. Merc. 543 καὶ μὲν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ | φωνῇ καὶ πτερύγεσσι τεληέντων οἰωνῶν. 546 ὃς δέ με μαψιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσι | μαντείην ἐθέλῃσι παρὲκ νόον ἐξερεείνειν | ἡμετέρην etc. h. Cer. 46 οὐδέ οἱ οἰωνῶν τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν. 4) augurium ipsum, *Μ* 243 εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. h. Merc. 294 τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης | οἰωνὸν προέηκε . . | τλήμονα γαστρὸς ἔριθον etc. h. Merc. 302 εὑρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα | τούτοις οἰωνοῖσι, his auguriis ductus. Similis usus est vocabuli ὄρνις et lat. avis et ales. Ap. lex. 119, 29 οἰωνοὶ πάντα τὰ ὄρνεα, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἴωθεν διὰ τοῦ γενικοῦ τὸ ἰδικὸν δηλοῦν, τοὺς σαρκοφαγοῦντας, οἷον γῦπας. πάντα μέντοι τὰ πτηνὰ οἰωνοί, δι' ὧν οἴονται καὶ νοοῦσι τὰ μέλλοντα. E. M. E. Gud. Hesych.

ὀκνέω (ὄκνος), stehe an, dubito, cum inf. *Ε* 255 ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν. *Υ* 154 ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο | ὄκνεον ἀμφότεροι. Cf. Eust. 546, 5.

ὄκνος (cohaeret cum lat. cunctor = κόκνος: G. Curt. Et. p. 698. Doed. Gl. § 440 voc. a verbo εἴκω derivat), cunctatio, cessatio, inde: ignavia, pigritia, inertia, *Ε* 817 οὔ τί με δέος ἴσχει ἀκήριον οὔτε τις ὄκνος, nec segnities (labore bellico defatigati). *Κ* 122 οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο, Sch. D. ῥαθυμίᾳ, φόβῳ. *Ν* 224 οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ | εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν. Cf. Eust. 546, 6. 611, 8. E. Gud.

ὀκριάω (ὀκριόεις, ὄκρις = ἄκρις, ἄκρη, cf. Curt. Et. p. 130. Perperam Doed. Gl. § 598 haec vocabula a verbo κείρειν derivat), σ 33 πανθυμαδὸν ὀκριόωντο (Ulixes et Irus), Ameis: wurden sie unter einander spitzig, exasperati sunt. Cf. Herod. 8, 138 ὀξυνθείς. Faesi: fuhren sich rauh an. Ap. lex. μεταφορικῶς ἐμαρτύροντο (Villois. ἐβαρύνοντο), ἐτραχύνοντο κατὰ τὴν ψυχήν. Eust. 30, 45. 1836, 50. Hesych.

ὀκριόεις (ὄκρις = ἄκρις, ἄκρη), acutis angulis obsitus, angulatus, scharfkantig, *Δ* 518 χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι. *Θ* 327 βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι |. *Μ* 380 ι 499 μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. *Π* 734 ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον | μάρμαρον ὀκριόενθ'. Ap. lex. 119, 34 ὀκριόωντο: κυρίως δὲ λίθον ὀκριόωντα (Villois. ὀκριόεντα) λέγει τὸν τραχύν, οἷον ἀκριόεντα· ὁ γὰρ τραχὺς ἄκρα πέφυκεν ἔχειν πολλά. Eust. 715, 49. 1084, 15. Suid. E. M.

ὀκρυόεις (κρύος, rad. κρυ et ο prosthet.: Doed. Gl. § 750. Curt. Et. p. 149. 676), frigoris plenus, frigidus i. e. horridus, schauerlich, entsetzlich, de Helena *Ζ* 344 ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης |, Sch. D. τραχείας καὶ φρικτῆς, abominandae. *Ι* 64 πολέμου . . ἐπιδημίου ὀκρυόεντος. Idem significat quod κρυόεις, immo Curt. l. c., cf. Jahns J. 67, 9, suspicatur errore ortam esse formam ὀκρ. et *Ζ* 344 κακομηχάνοο κρυοέσσης, *Ι* 64 ἐπιδημίοο κρυόεντος fort. quondam scriptum esse. Eust. 646, 5. E. Gud. Hesych.

ὀκτάκνημος (κνήμη), octo radiis instructus, *Ε* 722 Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα, | χάλκεα ὀκτάκνημα, q. l. agitur de Iunonis curru. Cf. Sch. ABL. Eust. 598, 3 putat in deae curru διὰ πλείω στερρότητα radiorum numerum maiorem esse itemque ad deorum dignitatem illud refert Schol. Pind. p. 2, 73, cum sollemnis usus sit sex radiorum, quibus obloquitur Grash. Fuhrw. 33. Cf. E. M.

ὀκτώ (Curt. Et. p. 162) octo: *Β* 313 327 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν. *Θ* 297 ὀκτὼ . . ὀιστούς. ϑ 60 ὀ. ὕας. χ 110 δούρατα δ' ὀκτώ |.

ὀκτωκαιδέκατος, decimus octavus; legitur tantummodo ὀκτωκαιδεκάτῃ, sc. ἡμέρῃ, antecedente ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα ἤματα: ε 279 η 268 ω 65.

ὀλβιοδαίμων, cui numen favet, in dessen Leben eine günstige Gottheit waltet, fortunatus, *Γ* 182 ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον. Cf. de accentu Schol. A., praeterea

Nägelsb., Faesi, Ameis ad l. Friedländer Neue J. Suppl. 3, 781. Düntz. II. Abhandl. 1872 p. 48 sq. — E. Gud. Suid. Hes.

ὄλβιος (ὄλβος), fortunatus, de opulentis plerumque ac divitibus: semel in Il. Ω 543 καὶ σέ, γέρον, τὸ πρὶν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι, q. l. in seqq. Priami potentia ac divitiae describuntur. λ 136 ψ 283 ἀμφὶ δὲ λαοὶ | ὄλβιοι ἔσσονται. λ 449 ὅς που νῦν μετ' ἀνδράσιν ἵζει ἀριθμῷ | ὄλβιος. ν 41 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ Οὐρανίωνες | ὄλβια ποιήσειαν, cf. Schol. Q. ρ 354 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι. ρ 419 τ 75 καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρ. ἔναιον | ὄλβιος ἀφνειόν. σ 138 καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. σ 218 καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς | ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος. ω 36 ὄλβιε Πηλέος υἱέ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ. ω 192 ὄλβιε, Λαέρταο πάϊ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ. h. Merc. 379 ὡς οὐκ οἴκαδ' ἔλασσα βόας, ὣς ὄλβιος εἴην, sic felix sim. h. Merc. 460 ἦ μὲν ἐγώ σε | κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον ἡγεμονεύσω. h. Ven. 105 δηρὸν ἐΰ ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο | ὄλβιος ἐν λαοῖς. h. Cer. 480 ὄλβιος, ὃς τάδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. h. Cer. 486 μέγ' ὄλβιος, ὅν τιν' ἐκεῖναι | προφρονέως φίλωνται ἐπιχθ. ἀνθρώπων. | αἶψα δέ οἱ πέμπουσιν ἐφέστιον ἐς μέγα δῶμα | Πλοῦτον etc. h. 25, 4 ὁ δ' ὄλβιος, ὅν τινα Μοῦσαι | φίλωνται. 30, 7 ὁ δ' ὄλβιος, ὅν κε σὺ (mater Terra) θυμῷ | πρόφρων τιμήσεις. ep. 15, 1 δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο |, ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ πρέπει ὄλβιος αἰεί. Subst. ὄλβια η 148 τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν | ζωέμεναι, denen die Götter Segensfülle zum (fürs) Leben gewähren mögen. Alii ὄλβια coniungunt cum ζωέμεναι, in Glücksfülle zu leben gewähren mögen. Schol. utrumque praebent. θ 413 ω 402 h. Ap. Pyth. 288 θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Ap. lex. 120, 3 ὄλβιος, εὐδαίμων καὶ μακάριος· οἷον ὁλόβιος, ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστός. Eust. 402, 18. 832, 14. 1676, 59. E. M. E. Gud. Suid.

ὄλβος (cohaeret cum οὖλος, salve, ὀλοός salvus: Curt. Et. p. 374. 521. 572. Lob. Rhem. 287), opes, fortunae, Gütersegen, Wohlstand, bis in Il.; cum πλοῦτος coniungitur Π 596 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν. Ω 535 πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο | ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, Cf. Schol. ABV. ξ 205 ὃς . . θεὸς ὣς τίετο δήμῳ | ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κυδ. h. Merc. 528 αὐτὰρ ἔπειτα | ὄλβου καὶ πλούτου δώσω περικαλλέα ῥάβδον, virgam pulchram divitiarum et opum arbitram. h. 30, 12 ὄλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ |. Absol. 25 ἔνθα χέλυν εἱρὼν ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον, ingens bonum sibi paravit. h. 30, 4 τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου, haec tuis opibus aluntur. ep. 7, 1 πότνια γῆ, πάνδωρε, δότειρα μελίφρονος ὄλβου. 2) omnino felicitas, Lebensglück: Nitzsch ad γ 308: γ 308 ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον. δ 207 γόνον ἀνέρος ᾧ τε Κρονίων | ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γιγνομένῳ τε. ζ 188 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλ. ἀνθρώποισιν, | ἐσθλοῖς ἠδὲ κακ., ὅπως ἐθέλῃσιν, ἑκάστῳ. σ 19 ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν. σ 122 υ 199 χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω | ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσιν. 273 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα. h. 15, 9 χαῖρε, ἄναξ, Διὸς υἱέ (Herc.). δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον. 20, 8 ἀλλ' ἵληθ', Ἥφαιστε· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον. τ 161 iam omnes legunt τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει pro ὄλβον ὀπ. Eust. 1364, 6. 1558, 53.

ὀλέθριος, exitialis, letalis, Τ 294 οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον. Τ 409 ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, der Unglückstag.

ὄλεθρος (ὄλλυμι), pernicies, exitium, Η 143 οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον | χραῖσμε. Λ 120 τοῖς οὔ τις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον |. Ν 440 (χιτῶνα) ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον |. Ξ 464 τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον |. Ο 534 ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὀλεθρον |. Π 99 νῶϊ δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον |, cf. ἐκδύω. Π 800 σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος |. α 46 καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ. β 152 ὄσσοντο δ' ὄλεθρον |, cf. ὄσσομαι. γ 88 κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων. γ 249 τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον; | γ 297 σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον |. δ 534 οὐκ εἰδότ' ὄλεθρον. ε 389 πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον |. θ 579 ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον | ἀνθρώποις. ι 72 κ 130 μ 244 δείσαντες ὄλεθρον |. ι 92 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον | ἡμετέροις. ι 455 ὃν οὔ πω φημι πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον |. κ 250 421 τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον |. λ 112 μ 139 τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον | νηΐ τε καὶ ἑτάροις. μ 216 (Ζεὺς) δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι. ν 373 φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὑπερφ. ὄλεθρον |. ξ 200 Ζεὺς δέ σφιν μήδετ' ὄλεθρον |. ο 444 ἡμῖν δ' ἐπιφράσσατ' ὄλεθρον |. π 411 πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγ. ὄλεθρον |. π 448 τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον |. τ 557 μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὄλεθρος |. Adiectiva adiunguntur haec: ἀδευκής, δ 489 ἦέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ, quae est fig. etymol., αἰπύς, Ζ 57 τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον |. Κ 370 οὐδέ σέ φημι | δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλ. | Λ 174 τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλ. | Λ 441 ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλ. | Μ 345 ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλ. | Ν 773 ε 305 χ 28 νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλ. | Ξ 99 ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλ. ἐπιρρέπῃ. Ξ 507 Π 283. χ 43 ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλ. | Π 859 τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλ.; | Ρ 155 244 Τροίῃ (ἡμῖν) δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλ. | Σ 129 τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλ. | α 11 ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλ. | α 37 εἰδὼς αἰπὺν ὄλ. | ι 286 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλ. ι 303 αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον, fig. etym. μ 287 πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλ. | similiterque μ 446; ρ 47 φυγόντι περ αἰπὺν ὄλ. | χ 67 ἀλλά τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀίομαι αἰπὺν ὄλ. λυγρός: Β 873 οὐδέ τί οἱ τό γ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλ. | Ζ 16 ἀλλά οἱ οὔ τις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλ. Κ 173 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς | ἢ μάλα λυγρὸς ὄλ. Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι. Υ 289 σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλ. | Υ 296 οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλ. | γ 87 ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ |. γ 93 δ 323 κείνου λυγρὸν ὄλ. ἐνισπεῖν. γ 194 κ 115 ω 96 ὥς τ' Αἴγ. ἐμήσατο λυγρὸν ὄλ. | δ 292 οὐ γάρ οἵ τι τά γ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλ. | ξ 90 ἴσασι . . κείνου λυγρὸν ὄλ. ο 268 νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρὸν ὄλ. π 371 ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα

λυγρὸν ὄλ. οἴκτιστος: ψ 79 κτεῖναί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ |. De ὀλέθρου πείρατα cf. πεῖραρ: Z 143 Y 429 ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, periphrasis mortis. H 402 ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. M 79 χ 33 41 εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται |. Vitae discrimen addito voc. ψυχῆς significat X 325 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλ. Accus. appositionis est Ω 734 ἤ τις Ἀχ. | ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλ., cf. Autenrieth ad Γ 51.

ὀλέκω (est ὀλεκ ampliatum e rad. ὀλε, ὀλ, cf. Curt. Et. p. 63 not. Ex ὀλέσκειν oriundum esse opinatur Doed. Gl. § 2157), praes. ὀλέκουσι (σιν), part. ὀλέκουσα h. 27, 10, ὀλέκοντα, ὀλέκοντας, impf. ὄλεκεν Φ 521, ὄλεκον, iterat. ὀλέκεσκεν T 135, pass. praes. ὀλέκονται Π 17, impf. ὀλέκοντο A 10, pessumdo, perdo, interficio, de hom. E 712 H 18 τοὺς . . Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατ. ὑσμίνῃ |. Θ 279 τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. Λ 150 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκεν, Sch. D. ἀνῄρουν. Λ 326 ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω. Schol. D. ἀνῄρουν. 529 ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες | ἀλλήλους ὀλέκουσι. O 270 οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα. Σ 172 οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι |. T 152 ἔγχει χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. Φ 520 αὐτὰρ Ἀχ. | Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μών. ἵππους. κ 125 ὄφρ' οἱ τοὺς ὄλεκον. De avibus χ 305 οἱ δέ τε τὰς (sc. ὄρνιθας) ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι. De feris bestiis h. 27,10 θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην |. Restat T 134 ὅτε . . Ἕκτωρ | Ἀργείους ὀλέκεσκεν, q. l. ita Harl. sequuti inde a Bekk. scribunt, Eust. 1176, 7 (τὸ δὲ ὀλέεσκεν πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε ἐν τῇ παραληγούσῃ) et Vindd. ὀλέεσκεν praebent. Cf. La Roche ad l. 2) pass. intereo, A 10 ὀλέκοντο (sc. pestilentia) δὲ λαοί |. Π 17 ὡς ὀλέκονται | νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν. Cf. E. M.

ὀλετήρ (ὄλλυμι), interfector, perditor, Σ 114 ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω |. E. Gud. Hesych.

ὀλιγηπελέω (a πέλομαι, cf. ὀλιγοδρανέω. Ab ἀπαλός Doed. Gl. § 347 derivat, ad substant. quoddam ἄπελος i. e. vis referendum esse Düntzer ad ε 457 censet, cf. ap. Kuhn. 13, 18), parum valeo. Legitur tantum part. ὀλιγηπελέων exanimus, O 23 ὄφρ' ἂν ἵκηται | γῆν ὀλιγηπελέων, Sch. D. ὀλίγον ἰσχύων καὶ ὀλιγοψυχῶν. Sch. B. ὀλίγον ἔχων τὸ πέλειν. O 244 τί ἢ δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων | ἧσ' ὀλιγηπελέων; ε 456 ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος | κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν. Cf. Schol. Infirmus: τ 356 ἥ σε πόδας νίψει ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης, cf. Sch. Ap. Lex. 120, 6 ὀλιγ. οὐδὲν δυνάμενος. Eust. 457, 42. 1003, 36. 1104, 14. 1542, 1. 1866, 64. Suid. Hesych. E. M.

ὀλιγηπελίη, infirmitas, defectio animi, ε 467 μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση | ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν. Cf. Eust. 1541, 64.

ὀλιγοδρανέω (a rad. δρα, Curt. Et. p. 237), parum valeo, tantum part. ὀλιγοδρανέων invenitur: O 246 X 337 τὸν δ' ὀλιγοδρ. προσέφη κορυθ. Ἕκτωρ cf. Sch. BL. ad O 246 et B ad X 337. Π 843 τὸν δ' ὀλιγ. προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ. Ap. lex. 120, 5 ὁ ὀλίγον ἰσχύων· τὸ γὰρ δραίνειν ἰσχύειν. Suid. Hes.

ὀλίγος (rad. λιχ et ο prosthet., cf. Curt. Et. p. 373. 523. Christ 34), paullus, brevis, exiguus, de spatio: K 161 ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει |. M 423 (δύ' ἀνέρε) ὥ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης. P 394 ὡς οἵ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ | ἕλκεον ἀμφότεροι. Π 67 οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης | κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες Similiter ἄρουρα: Γ 115 ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα |, Sch. D. βραχὺ δ' ἦν τὸ μεταξὺ τῶν στρατευμάτων διεῖργον αὐτοὺς χωρίον. Cf. Autenrieth. De tempore brevis: T 157 οὐκ ὀλίγον χρόνον. Ψ 418 ὀλίγον χρόνον. De statura cf. Bekk. H. Bl. 2, 101: parvus B 529 ὀλίγος μὲν ἔην, sc. Aiax Oilei fil. Δ 442 (ἔρις) ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται. Cf. Schol. D. ι 515 νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς | ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν. h. Merc. 245 παῖδ' ὀλίγον. h. Merc. 456 ὀλίγος περ ἐών. h. Merc. 240 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε, in breve coegit. De anima Λ 593 ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν |, parum animae inerat, cf. Schol. D. et BLV. De aliis rebus: M 452 ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει |. Ξ 376 ὀλίγον σάκος. Cf. Schol. AD. et V. Π 825 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, schwachfliessend, q. l. ferae describuntur de aqua pugnantes. Eust. 1088, 53 ὅρα τὸ πιδ. ἀμφ' ὀλ. ἐν γὰρ ἀφθόνως ῥέοντι ὕδατι οὐκ εἰκὸς αὐτοὺς εἰς μάχην ἐλθεῖν· ἐν δὲ βραχείᾳ πίδακι διὰ πολὺ δίψος ἀποθρασυνθείη ἂν κατὰ λέοντος ὁ σῦς, ἔνθα καὶ ὥσπερ ἆθλον πρόκειται τῷ νικήσαντι τὸ ποτόν. γ 368 χρεῖος . . ὀλίγον. κ 94 (κῦμα) οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον. μ 452 ἰχθῦσι τοῖς ὀλίγοισι. ξ 492 φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί, summissa, suppressa voce. υ 259 ὀλίγην τε τράπεζαν. De donis: A 167 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε | ἔρχομ' ἔχων etc. Attici dicerent: ὀλίγον μέν, φίλον δέ, cf. Nägelsb. ζ 208 ξ 58 δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε, cf. Schol. et Faesi. De respiratione in pugna: Λ 801 Π 43 Σ 201 ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο |. Cf. Schol. A. ad Λ 801. Eust. 1044, 47: τὸ δὲ ὀλίγην εἶναι ἀνάπνευσιν ἐν δεινῷ πολέμῳ καὶ τὸ τοὺς ἀκμῆτας στρατιώτας ῥᾷον δύνασθαι τρέπειν τοὺς ἐν μάχῃ καμόντας δύναται οὐ μόνον πρὸς τὰ παρόντα λελέχθαι ἀλλὰ καὶ γνωμικῶς εἰρῆσθαι. Sensus videtur esse hic: raro nobis requies conceditur ab hostibus; quo magis optanda est. — **ὀλίγον** acc. sing. neutr. adverbii loco, cf. La Roche H. St. § 29. 30, paulum. Verbis additur his: E 800 ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Λ 52 ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον, Sch. D. μετ' ὀλίγον ἐκεῖ ἐπορεύοντο. Cf. Schol. A. Λ 391 καὶ εἰ ὀλίγον περ ἐπαύρῃ |. 547 ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. Sch. κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρόν. P 538 ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε . . | κῆρ ἄχεος μεθέηκα. Ψ 424 ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν |. θ 547 ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν |. κ 24 ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ |. Comparativo additur = paullo, T 217 κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ | ἔγχει. Ψ 789 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν. θ 187 (δίσκον) στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ |, non sane paullulum modo crassiorem. ο 365 ὀλίγον δέ τί μ' ἧσσον ἐτίμα |. τ 244 κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ |. Etiam genet. **ὀλίγου** adverbii loco usurpatur: um ein weniges, beinahe, paene, ξ 37 ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, quo ὀλίγου addito indic. vim conditionalis adipiscitur, cf. lat. prope, paene. — h. Merc. 259 iam pro ὀλίγοισι exhibetur ὀλοοῖσι. — Compar. **ὀλίζων**, quae forma orta est ex

ὀλιγ-ιων, Σ 519 λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν, populi suberant statura minores. Ita scribunt Bekk., Koch, La Roche pro vulg. ὑπολίζονες. Cf. Eust. 329, 14. 1160, 16. 1643, 1. Ap. 120, 7. Hesych. — Superl. **ὀλίγιστος** Τ 223 ἄμητος δ' ὀλίγιστος, messis minima est.

Ὀλιζών, oppidum Magnesiae Thessalicae, Β 717 Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν |. Cf. Schol. A. τρηχ. autem vocatur quia in monte situm erat: Bursian. Geogr. v. Gr. 1, 101. Leake N. Gr. 4, 216. Buchholz Real. 1, 108. Eust. 329, 10. 1160, 13.

ὀλισθάνω (proprie ὀγλισθάνω a rad. ὀλιτ, γλιτ, cf. germ. glitschen, Christ 234. Curt. Et. p. 370. 714), labor in loco lubrico, Ψ 774 ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων. In tmesi Υ 470 ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, cf. Schol. B.

ὄλλυμι (proprie ὄλνυμι a rad. ὀλ. Cf. Curt. Et. p. 63. 562. Christ 234. Doed. Gl. § 2157), praes. part. ὀλλύς Κ 201, ὀλλύντ' Θ 472, ὀλλῦσαι Θ 449, ὀλλύντων, ὀλλύντας Λ 83, fut. ὀλέσω ν 399, ὀλέσσεις Μ 250, ὀλέσσει β 49, aor. ὤλεσα, ὤλεσας ω 93, ὤλεσε (ὤλεσεν, ὤλεσ' φ 88), ὄλεσσε (ὄλεσσεν) et ὄλεσε ν 431 (ὄλεσεν λ 318), ὤλεσαν et ὄλεσσαν Ω 609, ὄλεσαν, coni. ὀλέσσῃς ὀλέσῃς Λ 559, ὀλέσσῃ, ὀλέσῃ, ὀλέσωσιν Χ 360, opt. ὀλέσειε δ 668 (ὀλέσειεν Θ 358), imp. ὄλεσσον Ρ 647, inf. ὀλέσσαι, ὀλέσαι, part. ὀλέσσας, ὀλέσας, ὀλέσασα τ 265, acc. ὀλέσαντ', ὀλέσαντες, perf. ὄλωλε (ὄλωλεν), ὀλωλας Ω 729, ὀλώλῃ, plusq. ὀλώλει Κ 187, pass. med. praes. ὀλλύμενοι Υ 21, ὀλλυμένων, ὀλλυμένους, fut. ὀλεῖται, ὀλέεσθε Φ 133, ὀλέεσθαι, aor. ὀλόμην λ 197, ὤλεο Ω 725, ὄλετ' ο 247, ὄλεθ' ξ 68, ὤλετο, ὤλετ', ὤλεθ', ὄλοντο, ὤλονθ' ι 61, ὄλωμαι ο 90, ὄληαι Γ 417, ὄληται, ὄλωνται, ὄλοισθε, ὀλέσθαι. Τ 135 pro ὀλέεσκεν iam ὀλέκεσκεν exhibetur, cf. ὀλέκω — perdo, pessumdo, de homin. neco, interficio, interimo, Λ 559 Β 4 ὀλέσῃς (ὀλέσῃ) δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν |. Δ 451 Θ 65 ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. Η 360 Μ 234 ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί, cf. ἐξόλλυμι. Θ 449 ὀλλῦσαι Τρῶας. Θ 472 (Κρονίωνα) ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμ. Κ 201 ὀλλὺς Ἀργείους. Λ 83 ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε. Ο 66 πολέας ὀλέσαντ' αἰζηούς |. Π 753 ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή |. Ρ 647 ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον. Φ 216 πάντας ὀλέσσαι |. Χ 107 Ἕκτωρ . . ὤλεσε λαόν |. Χ 359 ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβ. Ἀπ. | . . ὀλέσωσιν. β 330 ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ |. δ 667 ἀλλά οἱ αὐτῷ | Ζεὺς ὀλέσειε βίην. η 60 ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν, pessumdedit, stürzte ins Verderben. ι 40 ὤλεσα δ' αὐτούς |. λ 318 ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς . . | ἀμφοτέρω. τ 482 μαῖα, τί ἦ μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; ω 528 καί νύ κε δὴ πάντας ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους etc. h. Cer. 310 καί νύ κε πάμπαν ὄλεσσε γένος μερ. ἀνθρώπων etc. In tmesi Ω 609 ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν |. De rebus: Ι 188 πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας |. Τ 60 ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας |. δ 446 ὄλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν |, vernichtete, vertrieb. μ 349 νῆ' . . ὀλέσαι. ν 391 431 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας. φ 282 ἦ μοι ἔτ' ἔστιν | ἲς . . | ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. ω 93 ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλά τοι αἰεὶ | πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλόν. 2) amitto, iacturam facio alcs rei, Β 115 Ι 22 Χ 104 ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν, multos perdidi milites. Θ 498 νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιούς |. Ω 46 μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι, Sch. D. ὀλέσσαι ἀντὶ τοῦ ὀλωλέναι, ἀόριστον ἀντὶ ὑπερσυντελικοῦ. Ω 242 παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον. β 49 in tm. βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει |. β 174 ι 534 ὀλέσαντ' (ὀλέσας) ἄπο πάντας ἑταίρους. ι 63 566 κ 134 φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους |. In tmesi λ 114 μ 141 ν 340 ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους |. σ 181 ἀγλαΐην γὰρ ἐμοί γε θεοὶ . . | ὤλεσαν. σ 251 τ 124 ἦ τοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε | ὤλεσαν ἀθάνατοι. τ 81 τῷ νῦν μή ποτε καὶ σύ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσῃς | ἀγλαΐην i. e. ἀπολ. τ 265 ἄνδρ' ὀλέσασα | κουρίδιον. 273 ἀτὰρ ἐρίηρας ἑταίρους | ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴν. πόντῳ. φ 88 ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτην |. ψ 67 αὐτὰρ Ὀδ. | ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος. ψ 319 οἳ νῆάς τ' ὄλεσαν καὶ ἐυκνήμιδας ἑταίρους. ω 428 ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς. Additur θυμόν his locis: Λ 205 ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ. Λ 342 Υ 412, cf. Θ 358, ἕως φίλον ὤλεσε θυμόν |. Ω 638 ἐμὸς πάις ὤλεσε θυμόν |. Praep. ὑπό additur Ρ 616 αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος. Saepius ita legitur ἀπόλλυμι in tm.: Θ 90 καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν |. Θ 270 ἀπὸ θ. ὄλεσσεν |. Κ 152 Λ 433 ἀ. θ. ὀλέσσῃς |. Μ 250 ἀ. θ. ὀλέσσεις |. Π 862 μ 350 ἀ. θ. ὀλέσσαι |. Σ 92 ἀ. θ. ὀλέσσῃ |. Ε 852 iam pro θυμὸν ὀλέσσαι scribitur θυμὸν ἑλέσθαι. Additur ἦτορ: Ε 250 μή πως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς |, μένος: Θ 358 καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν, ψυχήν: Ν 763 Ω 168 χερσὶν ὑπ' Ἀργ. κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες. 2) Med. passivi sensu intereo, pereo, Γ 428 ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι |. Δ 451 Θ 65 ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. Θ 34 354 465 οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον · ἀναπλήσαντες ὄλωνται. Θ 37 468 ὡς μὴ πάντες ὄλωνται. Θ 202 Ο 353 ὀλλυμένων Δαναῶν. Λ 83 ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε |. Λ 693 πάντες ὄλοντο |. Ν 348 οὐδέ τι πάμπαν | ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιικόν. Ο 700 Ἀχαιοὶ ἔφασαν . . ὀλέεσθαι |. Π 546 ὅσσοι ὄλοντο |. Π 848 πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. Ρ 411 642 655 Σ 80 ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος |. Σ 230 ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι |. Υ 21 μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ, quamvis pereuntes. Τ 420 ἐνθάδ' ὀλέσθαι |. Χ 62 υἷάς τ' ὀλλυμένους. Χ 110 ἠέ κεν αὐτὸς ὀλέσθαι. Ω 603 τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγ. ὄλοντο. 764 ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι |. α 355 πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο | α 380 β 145 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε. β 183 Ὀδ. ὤλετο τῆλ'. β 284 ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι |. 365 ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης |. δ 98 ε 306 οἳ τότ' ὄλοντο |. ε 113 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἀπόνοσφιν ὀλέσθαι. ε 436 ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδ. η 60 ψ 68 ὤλετο δ' αὐτός |. ι 61 ἐξ ἑταῖροι . . ὤλονθ'. ι 496 καὶ δή φαμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι |. λ 197 οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον. λ 382 οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο |. 629 οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο |. ξ 68 ἀλλ' ὄλεθ'. ξ 130 ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται |. ο 90 μὴ . . αὐτὸς ὄλωμαι |. ο 247 ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων. 327 ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι |. ρ 318 ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης | ὤλετο. σ 401 αἴθ' ὄφελ' ὁ ξεῖνος ἀλώμ. ἄλλοθ' ὀλέσθαι. τ 277 οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. ἀπόλλυμαι in tm.: Λ 764 ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται |.

Ω 725 ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, i. e. ἀπώλεο νέος αἰῶνος. ξ 68 ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι. ξ 181 ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται |. Additur ὑπό cum dat. Π 489 ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος. γ 234 ὡς Ἀγ. | ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ, cf. Faesi. Accedunt accusativi, cf. La Roche H. St. § 21, 1: Γ 417 σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι |. Φ 133 ἀλλὰ καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον. Dat. ὀλέθρῳ: δ 489 ἦέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέι. Accedit dat. instrumenti (causae) Δ 409 α 7 κ 437 κεῖνοι δὲ σφετ. ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Φ 277 ἥ μ' ἔφατο . . | λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν. b) de rebus: κλέος, Β 325 h. Ap. Del. 156 ὅου κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται |. Η 98 τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται |. Ι 415 ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν. ω 196 τῷ οἱ κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται |. νόστον, νόστιμον ἦμαρ: Ι 413 ὤλετο μέν μοι νόστος. α 168 τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ |. Ν 772 νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης (penitus, funditus) | Ἴλιος αἰπεινή. Υ 303 ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται. α 376 β 141 εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον | ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι, cf. Doed. Gl. § 2158. β 98 τ 143 ω 133 μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται. κ 132 αὐτὰρ αἱ ἄλλαι (νῆες) ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο |. ο 91 ἤ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὄληται. — perf. 2. ὄλωλα perii: Δ 164 Ζ 448 ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ | καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς etc. Ο 111 υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι. Π 521 Ω 384 ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε |. Ω 729 ἦ γὰρ ὄλωλας, ἐπίσκοπος. γ 89 οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν ὁππόθ' ὄλωλεν. De rebus: δ 318 ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα. ἀπόλλ. in tm.: Κ 186 ἀπὸ δέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν |, ὡς τῶν νηδ. ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει.

ὅλμος (εἴλω, rad. ϝελ, volvo, Lob. Rhem. 282. Curt. Et. p. 360. 676. Doed. Gl. § 477), valgium, valgiolum, Steinscheibe. Doed. l. c. cylindrum significari putat (Walze), alii, cf. Buttm. Lex. 1, 195, mortarium (Mörser). Λ 147 ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, sc. cadaver mutilatum. Sch. AD. ὅλμον δὲ δίκην αὐτὸν ῥίψας κυλίεσθαι. ὅλμος δέ ἐστι κοῖλος λίθος, εἰς ὃν κόπτεται ὄσπρια καὶ ἄλλα τινά. Aliter Hesych.: ὅλμος περιφερὴς λίθος μάρμαρος et Pollux 2, 162 θώραξ καὶ ὅλμος. Eust. 402, 21. 835, 47. 836, 42. 1668, 17. Cf. E. M. E. Gud. Suid.

ὀλοιός (ortum ex ὀλοϝός eodem modo quo πνοιή, ἀγνοιέω, χροιή al.), perniciosus, Α 342 ἦ γὰρ ὅ γ' ὀλοιῇσιν φρεσὶ θύει |, Sch. D. ὀλοῇσιν, ὀλεθρίαις. ὀλοιῇσ. primus Spitznerus dedit cod. Ven. et schol. A sequutus, cf. Hesych. et Etym. v. ὀλοιῇσι. Ante Spitzn. scribebatur ὀλοῇσι. Χ 5 Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοιὴ μοῖρ' ἐπέδησεν, q. l. ὀλοιή item a Ven. et plurimis codd. praebetur, vulgo autem ante Wolfium edebatur ὀλοή. h. Ven. 224 ξῦσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοιόν.

ὀλολυγή (ὀλολύζω), ululatus, 1) miserabilis feminarum precantium Ζ 301 αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον. Sch. D. ὀλολυγῇ, μετὰ ὀλολυγμοῦ. φωνὴ δὲ αὕτη γυναικῶν εὐχομένων θεοῖς. Similiter Suidas. Cf. Casaub. ad Aristoph. Equ. 620. 2) laetus chorearum, h. Ven. 19 (τῇ ἅδε) φόρμιγγές τε χοροί τε διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαί. Aliter locum explicat Doed. Gl. § 2163. Cf. Eust. 643, 29. 40. Hesych.

ὀλολύζω (cf. ululare; ὀλυλ est reduplicatio rad. υλ: Curt. Et. p. 374), ululo. Semper feminarum est (minime autem exterritarum quae Doederlini est opinio Gl. § 2163), lugentium: δ 767 ὣς εἰποῦσ' ὀλόλυξε (Penelope sacrificans), cf. Schol. E. 2) eiulantium: γ 450 λῦσεν δὲ βοὸς μένος. αἱ δ' ὀλόλυξαν, item in sacris. Sch. E. μετὰ βοῆς εὔξαντο· τὸν γὰρ ὀλολυγμὸν Ὅμηρος γυναικείαν εὐχὴν λέγει. χ 407 ἡ (Euryclea) δ' ὡς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἴσιδεν αἷμα, | ἴθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον, cf. Schol. Eust. 1932, 16. τρανεστέρᾳ φωνῇ εὔξασθαι καὶ θεοὺς ἐπιβοήσασθαι. Explicatur hic locus iis quae Ulixes ait χ 411 ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο μηδ' ὀλόλυζε. h. Ap. Del. 119 θεαὶ δ' ὀλόλυξαν ἅπασαι |, faustum clamorem sustulerunt. h. Ap. Pyth. 267 αἱ δ' ὀλόλυξαν | Κρισαίων ἄλοχοι καλλίζωνοί τε θύγατρες | Φοίβου ὑπὸ ῥιπῆς. Cf. Ameis ad γ 450. Eust. 643, 30. 35. 1476, 54. 1517, 18.

ὀλοοίτροχος, saxum rotundum, ein rundes Felsstück, Ν 137 (Ἕκτωρ) ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης, | ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ, | ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Sch. AD. λίθος περιφερής, στρογγύλος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, τουτέστιν ὀλέθριος, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει. Sch. AB. Δημήτριος ὁ Γονύπεσος δασύνει, ἵν' ᾖ ὅλος, τροχοειδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀστήρικτος, τῷ δὲ τόνῳ, ὡς κακότροπος. οὕτως δὲ καὶ Ἑρμαπίας καὶ Νικίας καὶ Ἀριστέας καὶ Ἀριστόνικος. Κόμανος δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ παροξύνουσιν, ἀκούοντες τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλοὸν καὶ δεινόν, ἐπένθεσις δὲ τοῦ ι περιττή. καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον. Δημήτριος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Apoll. Lex. 120, 11 ὁ Κομανὸς ἰδίως ἀποδίδωσιν· ὅλος τρέχων, ἐπεὶ στρογγύλος καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ μὲν γὰρ τετράγωνος ἐνὶ μέρει ἐφάπτεται. ἢ, ὀλοιότροχος, ὅλος τροχώδης καὶ περιφερής. βέλτιον δέ, ὥς τινες, τὸν ὀλοὸν γινόμενον ἐν τῷ τρέχειν οἷον ὀλεθρευτικόν, καθ' οὗ ἂν ἐπενεχθῇ. Apparet igitur, alios voc. ab ὀλοός, alios ab ὅλος derivasse, de etymologiae utriusque auctore autem controversiam fuisse. Eustath. 925, 2 et Phavorin. 1352, 23 utramque stirpem annotant, cf. Hesych. et Zonar. 2, 1442, praeterea Et. M. Quod ad recentiores attinet, Buttm. Lex. 2, 231 'Verderbensroller" interpretatur (ὀλοός et τρέχω), Grashof Fuhrw. 31 eadem stirpe esse putat ὀλοιτρ. qua οὐλαί, ὅλμος et interpretatur Mühlstein. Lob. El. 1, 407. Doed. Gl. § 478. Curt. Et. p. 360. 562 rad. ϝελ inesse recte statuunt et alterum ο ex ϝ oriundum esse. ὀλοοι- locativum substantivi abstracti ὅλοος a rad. ϝελ deducti esse, ut ὀλοοίτρ. significet saxum quod circumvolitando currit, docuerunt Roediger de prior. membror. in nom. Graec. comp. conformatione finali Lips. 1866 p. 76. Zacher de prioris nom. comp. graec. partic. formatione Hal. 1873 p. 39. ὀλοοίτρ. scribit Spitzn., cf. Nitzsch ad α 52. Qui ita scribunt, voc. ab ὅλος deducentes interpretantur: ein ganz runder Stein, Walzenstein.

ὀλοός (ὀλ, ὄλλυμι, cf. Curt. Et. p. 374. 572. Savelsb. Dig. 51 sq. Cf. Schol. A ad Α 342), perniciosus, de numinibus: Κήρ, Σ 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ. μοῖρα: Π 849 ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ καὶ

Λητοῦς ἔκτανεν υἱός. *Φ* 82 *νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε | μοῖρ' ὀλοή.* *β* 100 *γ* 238 *τ* 145 *ω* 135 *μοῖρ' ὀλοὴ . . τανηλεγέος θανάτοιο.* *ω* 29 *μοῖρ' ὀλοή, τὴν οὔ τις αλεί́εται ὅς κε γένηται.* De Achille *Ω* 39 *ὀλοῷ Ἀχιλῆι*, Schol. BM. *ὀλεθρευτικῷ ἢ ὀλέθρου ἀξίῳ.* Saepius de rebus: *ἄνεμος*, *ι* 82 *μ* 425 *ξ* 313 *φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν |.* *βουλή*, *λ* 276 *θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς |.* *γόος*, *Ψ* 10 98 *αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο*, cf. *γόου ἵμερος.* *δεσμός*, *χ* 200 *ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ |.* *κήρ*, *N* 665 *ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.* *κῆρ*, *Ξ* 139 *νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ | γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι.* *λύσσα*, *I* 305 (*Ἕκτωρ*) *λύσσαν ἔχων ὀλοήν.* *μῆνις*, *γ* 135 *μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.* *νύξ*, *Π* 567 *Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ*, q. l. de caligine subito a Iove pugnantibus offusa poeta loquitur. *X* 102 *νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.* *λ* 19 *ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν*, de Cimmeriorum nocte. *οὐδός*, *Ω* 487 *ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ |*, pernicioso i. e. funesto. *πόλεμος*, *Γ* 133 *ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο |*, lacrimosi belli. *πόνος*, *Π* 568 *ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.* *πῦρ*, *N* 628 *νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισι | πῦρ ὀλοὸν βαλέειν.* *O* 605 *ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ | οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης.* *μ* 68 *πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι |*, Faesi: vom vulcanischen Sieden und Brausen, cf. Nitzsch. *φρένες*, *A* 342 *ἦ γὰρ ὅ γ' ὀλοῇσιν φρεσὶ θύει |.* q. l. iam scribitur *ὀλοιῇσιν.* *φόβος* *Λ* 71 *Π* 771 *οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο |.* *Χάρυβδις*, *μ* 113 428 *τὴν ὀλοὴν . . Χάρυβδιν |.* *χείρ*, *X* 65 *ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.* Semel *ὀλοὰ φρονέω*: *Π* 701 (*Ἀπόλλων*) *τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων |.* Compar. **ὀλοώτερος**: *Γ* 365 *υ* 201 *Ζεῦ πάτερ, ου τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλων.* Schol. A. *ὀλέθρων αἰτιώτερος.* *Ψ* 439 *Ἀντίλοχ', οὔ τις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος*, perniciosior i. e. malevolentior. Superl. **ὀλοώτατος**: *X* 15 *ἔβλαψάς μ', Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων.* Duarum terminationum *δ* 442 *φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή.* Cf. Schol. Pal. Eust. 114, 41. 951, 21.

Ὀλοοσσών (cf. Lob. El. 1, 471. Curt. Et. p. 561), Thessaliae oppidum, *B* 739 *πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν |*, in albis enim scopulis situm erat: Strab. 9, 5, 19. Bursian. Geo. v. Gr. 1, 55. Leake N. Greece 3, 345. 4, 310. Forbig. Handb. 3, 865. Buchholz H. Real. 1, 113. Eust. 333, 35.

ὀλοόφρων (*ὀλοός, φρήν*), qui perniciosa cogitat, grimmig, grausam, saevus. Ap. lex. p. 120, 16 *ὀλοόφρονος· ὀλέθρια φρονοῦντος.* Cf. Voss Myth. Br. 3, 93. Buttm. Myth. 2, 240. Ameis, Faesi, Duntz., Koch ad *α* 52, Nitzsch ad *λ* 322, La Roche ad *B* 723. Doed. Gl. § 2161. Longe aliam rationem voc. explicandi ineunt cum veteres, Ap. lex. l. c. *δύναται καὶ ὀλοόφρων λέγεσθαι ὁ ὑγιεῖς τὰς φρένας ἔχων*, Cleanthes ap. Eust. ad *α* 52 (1389, 55) *τῶν ὅλων φροντιστικός*, tum recentiores, F. A. Wolf, Spitzner in Koeppen. adn. ad *O* 630, Nitzsch ad *α* 52, qui in adn. ad *λ* 322 sententiam mutat, Curt. Et. p. 374. 562, quibus cohaerere videtur voc. cum *ὀλοός* et lat. salvus atque ‚prudens, callidus' significare. Est in Il. epith. bestiarum, *B* 723 *ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου.* *O* 630 *ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών |.* Sch. D. *ὀλέθρια καὶ δεινὰ φρονῶν.* *P* 21 *οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος.* 2) in Odyss. personarum, *α* 52 *Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος*, cf. Schol. Vulg. Pal. Q. Preller Gr. Myth. 1, 439. *κ* 137 *ὀλοόφρονος Αἰήταο |*, cf. Schol. Eust. 1651, 48 *διὰ τὸ τοῦ ἤθους οὐχ ἱλαρόν, ὡς δηλοῖ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν.* *λ* 322 *Μίνωος ὀλοόφρονος*, cf. Hoeck Kreta 2, 141 sq. Cf. Eust. 738, 43. 1035, 14. Suid. Hesych.

ὀλοφυδνός (*ὀλοφύζω*, cf. Curt. Et. p. 636. Geppert Ursprung d. h. Ges. 2, 102), miserabilis, *E* 683 *Ψ* 102 *τ* 362 *ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν |*, cf. Sch. A. et L. ad *E* 683, B. et V. ad *Ψ* 102. Hesych. *ὀλοφύς. οἶκτος, θρῆνος.* Ap. 120, 10. E. M.

ὀλοφύρομαι (i. e. *ὀλοφύρjομαι*: Curt. Et. p. 596. Fulda Unters. 260, a rad. *ὀλοφ* = *ϝλαϝ*, *φλύω* abundo', cf. Fulda l. c. Est igitur proprie: fliesse über, weine. Vulgo verbum ab *ὀλόπτω* vello deducendum esse opinantur aut de capillis in luctu evellendis cogitantes aut de animi ut ita dicam dilaceratione, cf. Doed. Gl. § 2426. Pott 1, 258) *ὀλοφύρομαι* *Ψ* 75, *ὀλοφύρεαι, ὀλοφύρεται, ὀλοφυρόμεθ'*, part. *ὀλοφυρόμενος, ὀλοφυρομένη, ὀλοφυρομένην, ὀλοφυρόμενοι, ὀλοφυρόμεναι, ὀλοφυρομένους* *κ* 409, aor. *ὀλοφύραο* *λ* 418, *ὀλοφύρατο*, 1) intrans. lamentor, absol. *Π* 450 *ἀλλ' εἴ τοι φίλοι εἰσί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ.* *Φ* 106 *τί ἦ ὀλοφύρεαι οὕτως; |* Parenthetice *Ψ* 75 *καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι*, da manum, precor. Omissum esse *ἵνα* putant schol. A. et Vict., ut sit pro *ἵνα ὀλοφύρωμαι*, cf. Eustath. Additur *θυμῷ* *λ* 418 *ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ.* Saepius partic. *E* 871 (Schol. B.) *Λ* 815 *β* 362 *καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερ. προσηύδα.* *Σ* 72 *β* 362 *λ* 472 h. Cer. 247 *καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπ. πτερ. προσ.* *O* 114 398 *ν* 199 *ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα |.* Sch. ad *O* 114 *νῦν ὀδυρόμενος.* h. Cer. 20 *ἦγ' ὀλοφυρομένην.* Quia proprie est: lacrimor, etiam de effusis gaudio lacrimis dicitur: *κ* 418 *π* 22 *ρ* 40 *καί ῥ' ὀλοφυρόμενος* (*ὀλοφυρομένη*) *ἔπεα πτερ. προσ.* Adduntur accusativi plur. neutr. gen. adiectivorum, cf. La Roche H. St. p. 60, *αἰνά*: *χ* 447 *αἴν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι*, *οἰκτρά*: *δ* 719 *οἴκτρ' ὀλοφυρομένη.* *κ* 409 *οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.* *τ* 543 (*ἔμ'*) *οἴκτρ' ὀλοφυρομένην ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.* *ω* 59 *ὀλοφυρόμεναι, πολλά*: *ν* 221 *πόλλ' ὀλοφυρόμενος.* Cum inf. *χ* 232 *πῶς δὴ νῦν . . ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;* Schol. Vulg. *νῦν ἀποδειλιᾷς· ἢ ὑποκρίνῃ, ὑποδεέστερος γένῃ.* Eust. 1925, 38: *δεινῶς καὶ δριμέως εἴρηται· οὐκ ἐθέλεις ἄλκιμος εἶναι; ὡσεὶ καὶ παῖς ὀνειδισθείη ὀλοφύρεσθαι φοιτᾶν ἐς διδασκάλου.* Locum *ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι; ἄλκιμος εἶναι!* interpungi iubet Doed. Gl. l. c., quod iure refutat Baumeist. J. f. Ph. 1859 p. 173. Cf. de hoc inf. *ὀκνέω.* Faesi: du jammerst dich tapfer zu zeigen, beklagst dass du es thun sollst. Cum genet. personae misereor: *Θ* 33 464 *ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων*, Schol. D. *λυπούμεθα, θρηνοῦμεν.* *Θ* 201 *οὐδέ νυ σοί περ | ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός; |* Schol. D. *οἰκτείρει, ἐλεεῖ.* *Π* 17 *ἠὲ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται* etc., Sch. D.

ὀδύρῃ, οἰκτείρεις. Χ 169 ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ | Ἕκτορος. 2) trans. miseror, bejammere, cf. La Roche H. St. p. 171. Θ 245 Ρ 648 τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρεται δάκρυ χέοντα |. Λ 656 τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν; Ω 328 πόλλ' ὀλοφυρόμενοι ὡσεὶ θανατόνδε κιόντα. δ 364 εἴ μή τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καί μ' ἐσάωσεν. κ 157 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα. τ 522 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον. κ 265 λ 616 καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερ. προσηύδα. κ 324 λ 154 καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπ. πτ. πρ. κ 418 καί μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπ. π. προσηύδων, quamquam his locis acc. cum προσαυδᾶν coniungendus esse videtur, cf. La Roche H. St. p. 171. Eust. 696, 18. 876, 39. 1652, 41. 52. 1660, 9.

ὀλοφώιος (ab ὀλοιός oriundum, cf. πατρώιος: Düntz. ad δ 410. Lob. El. 1, 148. Savelsb. Dig. 52. Alii, velut Nitzsch ad δ 410, -φωιος a φαίνω deducendum esse rati interpretantur ‚Verderben zeigend', Doed. Gl. § 2192, E. M. et Schol. Nic. Ther. 1 sequutus, ‚menschenverderbend' = ὀλῶ et φώς; alii, velut Autenrieth in lex., de φάος salus aut, velut Ameis suppl. ad δ 410, de φύω cogitant) perniciosus. κ 289 πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια δήνεα Κίρκης. δ 410 πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια τοῖο γέροντος, sc. Protei, cf. Schol. B. et alia, die Ränke, Tücken. Cf. Düntz. H. Abhandl. 1872 p. 480. δ 460 ρ 248 ὀλοφώια εἰδώς |, de Proteo et Eumaeo, de quo loquitur Melanthius. Cf. Eust. 1502, 40. 1662, 64. Ap. 120, 8. Suid. Hes.

Ὀλυμπιάς, Olympius, Musarum epith. Β 491 Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι. h. Merc. 450 Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν. Eust. 261, 3.

Ὀλύμπιος, qui Olympum, montem in confiniis Thessaliae et Macedoniae situm, incolit, Olympius, Iovis epith. Α 353 Ὀλύμπιος . . | Ζεὺς ὑψιβρεμέτης. ζ 188 ο 523 Ζεὺς . . Ὀλύμπιος. Ο 131 β 68 h. 17, 2 Ζηνὸς Ὀλυμπίου. α 27 δ 74 Ζηνὸς . . Ὀλυμπίου. Α 508 Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ |. Α 580 Ὀλύμπιος ἀστεροπητής |. Α 609 Μ 275 Ζεὺς . . Ὀλύμπιος ἀστ. | δ 173 Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεύς. Nomine Iovis non addito Α 583 589 Β 309 Δ 160 Ζ 282 Θ 335 Ν 58 Σ 79 Χ 130 Ω 140 175 ψ 140 Ὀλύμπιος. Ο 375 Τ 108 α 60 Ὀλύμπιε. Ὀλύμπιοι de diis supremis, cf. Nägelsb. H. Theol. p. 19. Autenrieth ad Α 18, absol. Ὀλύμπιοι Α 399 Υ 47. Saepius de iisdem Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες: Α 18 θεοὶ . . Ὀλ. δώμ. ἔχοντες |, Eust. 28, 1 θελήσαντος (Ὁμήρου) ὡς ἀνθρωποπαθέσιν αὐτοῖς καὶ τόπον τινὰ ἐξαίρετον δοῦναι εἰς ἀνθρωπικοτέραν διαγωγήν. Cf. Schol. BL. Β 13 30 67 Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες | ἀθάνατοι. Β 484 Λ 218 Ξ 508 Π 112 Μοῦσαι Ὀλ. δώμ. ἔχουσαι |. Β 484 Zenodotus scripsit Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι. h. Merc. 445 οὔτε τιν' ἀθανάτων οἳ Ὀλ. δώμ. ἔχουσι. h. 7, 21 θεοῖς, οἳ Ὀλ. δώμ. ἔχουσιν |. Absol. Ε 383 Ο 115 (voc.) υ 79 ψ 167 h. Cer 135 312 Ὀλ. δώμ. ἔχοντες |. γ 377 οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλ. δώμ. ἐχόντων. h. Ap. Del. 112 Ὀλ. δώμ. ἔχουσαι |. Ω 194 Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε |. Cf. Düntzer H. Beiw. 17. Krämer H. Beiw. 34.

Ὄλυμπος (fort. a rad. λαμπ, mons lucidus: Curt. Et. p. 266. 715. Preller Gr. Myth. 1. 50) mons in Thessaliae et Macedoniae confiniis 9160 pedes altus, deorum supremorum sedes, cf. Bursian. Geo. v. Gr. 1, 41 sq. Forbiger Handb. d. alt. Geo. 3, 855. Leake N. Greece 1, 354 sq. 3, 384 sq. 406 sq. Vollborth de Ol. Thessaliae monte Gott. 1776. Brzoska de geogr. myth. spec. 1. Lips. 1831 p. 64. Düntz. H. Beiw. 17. H. Abhandl. 1872 p. 544. — Γ 407 μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον. Saepe θεοί, θεῶν, θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν |, cf. Ε 404 890 Ν 68 Ω 527 ζ 240 ϑ 331 μ 337 h. Ap. Pyth. 320 334. τοὶ Ὀλ. ἔχουσιν | ξ 394 σ 180. Mars ἕρκος Ὀλύμπου | vocatur h. 7, 3. Cum praepositionibus his coniungitur: ἀπό, Α 715 Σ 167 ἀπ' Ὀλύμπου, ἐν, Α 566 Ε 877 Θ 451 Κ 462 Σ 429 λ 313 ἐν Ὀλύμπῳ |, ἐπί, λ 315 ἐπ' Ὀλύμπῳ, ἐς, Ε 360 ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι. Θ 456 ἐς Ὀλ. ἵκεσθον. Ο 136 εἶσι . . ἐς Ὀλ. υ 55 ἐς Ὀλ. ἀφίκετο, πρός, Α 494 Φ 518 πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν. h. Ap. Pyth. 8 πρὸς Ὀλ. . . εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων. Epitheta adduntur haec: ἀγάννιφος, Α 420 εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλ. ἀγάννιφον. Σ 186 ἀθανάτων οἳ Ὀλ. ἀγάννιφον ἀμφινέμονται. h. Merc. 325 εὐδίη δ' ἔχ' Ὀλ. ἀγάννιφον. h. Merc. 505 ἄψορροι πρὸς Ὀλ. ἀγάννιφον ἐρρώσαντο, αἰγλήεις, Α 532 Ν 243 υ 103 ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου |, αἰπύς, Ε 367 868 Ο 84 h. Ap. Del. 109 αἰπὺν Ὄλυμπον |, ἄκρος, Ν 523 h. Ap. Del. 98 ἄκρῳ Ὀλύμπῳ |, quo significatur summum Olympi cacumen. μακρός, Ο 193 μακρὸς Ὄλυμπος |. Α 402 καλέσας ἐς μακρὸν Ὀλ. | Β 48 Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλ. Ε 398 αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλ. Ο 199 ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλ. | Θ 410 Ο 79 βῆ δὲ . . ἐς μακρὸν Ὀλ. | Ο 21 ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλ. | Σ 142 ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλ. | εἶμι. Ω 468 694 κ 307 ο 43 ἀπέβη πρὸς μ. Ὀλ. | ν 73 προσέστιχε μ. Ὀλ. | ω 351 ἦ ῥα ἔτ' ἔστε θεοὶ κατὰ μ. Ὀλ. | h. 12, 4 κατὰ μ. Ὀλ. h. 19, 27 θεοὺς μάκαρας καὶ μ. Ὀλ. | h. Cer. 92 μακρὸν Ὀλ. |, μέγας, Α 530 μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλ. | Θ 443 h. 28, 9 μέγας . . Ὄλυμπος |, νιφόεις, h. 15, 7 κατὰ καλὸν ἕδος νιφόεντος Ὀλύμπου |. Deorum sedes Ε 367 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον. Ε 868 καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἕδ., αἰπ. Ὀλ. h. Ap. Del. 109 αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκανε θεῶν ἕδ., αἰπ. Ὀλ. Cf. ζ 42. Tanta autem est Olympi altitudo, ut summum eius cacumen et in aethere sit et in caelo, cf. Nägelsb. H. Theol. p. 19. Lehrs Arist. 167 sqq. Nitzsch ad Od. 1, 26. 2, 12. 95. 3, 249. Völcker H. Geo. 12. 2) **Οὔλυμπος**. Α 497 μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε |. Ε 750 Θ 394 μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε |. Τ 128 Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα |. Θ 25 Ξ 225 Τ 114 ῥίον Οὐλύμποιο |. Υ 22 πτυχὶ Οὐλύμποιο |. Λ 77 κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο |. Υ 125 Οὐλύμποιο κατήλθομεν. Α 44 Β 167 Δ 74 Η 19 Χ 187 Ω 121 α 102 ω 488 κατ' Οὐλύμποιο καρήνων |. Locat. Οὐλύμπῳ Φ 389. Cum praepos. Π 25 35 Η 93 h. Ap. Pyth. 216 ἀπ' Οὐλύμποιο. Ξ 154 ἐξ Οὐλύμποιο, ἀπὸ ῥίου. Ξ 298 309 Π 364 κατ' Οὐλύμποιο (cf. schol. V.). Epith. haec adduntur: θυώδης, h. Merc. 322 κάρηνα θυώδεος Οὐλύμποιο |. h. Cer. 331 θυώδεος Οὐλύμποιο |, cf. Voss. ad h. l., νιφόεις, Σ 616 κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος |, πολυδειράς, Α 499 Ε 754 Θ 3 κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο, πολύπτυχος, Θ 411 πρώτῃσιν πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο. Υ 5 κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. **Οὐλυμπόνδε** semel in Odyss., saepe numero in Il. legitur, cf. La Roche H. St. p. 85: Οὐ-

λυμπόνδ' *Θ* 439 *ζ* 42. *Οὐλυμπόνδε* *Α* 221 394 *Ο* 133 *Σ* 146 148 *Υ* 142 *Φ* 438 *Ω* 101, in fine versus *Α* 425 *Θ* 12. Cf. Eust. 27, 30—45. 38, 37. 605, 3. 694, 51. 1012, 14. 1061, 25. 1389, 57.

ὄλῠρα (ab eadem rad. *ὀλϝ* = *ἀλφ* ex *ἀλεϝ* qua *ὀλϝαί*, *οὐλαί*, cf. Savelsberg Dig. 29), triticum spelta, Spelt, alii tamen, cf. Billerbeck flor. class. 1, 29 et Ameis, triticum monococcum Linn. sive triticum zea, Einkorn, esse censent. *Ε* 196 *Θ* 564 (*ἵπποι*) *κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας*, Sch. D. *εἶδος κριθώδους καρποῦ*. Eust. 538, 22. 730, 4. Suid. Hesych.

ὁμᾰδέω (*ομαδος*), fremitum concieo, *α* 365 *δ* 768 *ρ* 360 *σ* 399 *μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα*, *χ* 21 *τοὶ δ' ὁμάδησαν* | *μνηστῆρες κατὰ δώματ'*, Ameis ad *α* 365 schrieen laut durch einander, hier vor Entzücken über die schöne und verständ. Penel. Cf. Doed. Gl. § 1060 et Schol. ad hunc locum.

ὅμᾰδος (*ὁμός*, cf. Doed. Gl. § 1060. Ph. Mayer Synon. 2, 19), turba, hominum: *Η* 306 *ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν* | *ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε.* *Ο* 688 *οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ* | *μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ.* *Ρ* 380 *ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι*, i. e. *ἐν προμάχοις*. 2) trop. Getümmel, tumultus, clamor inconditus, *Β* 96 *ὅμαδος δ' ἦν*, cf. Schol. ABL. *Ι* 573 *τῶν δὲ* (Curetum, qui Calydonem urbem oppugnabant) *τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει.* *Κ* 13 *αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων.* Cf. Schol. D. De clamore fugientium et persequentium *Μ* 471 *ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη* |. Similiter *Π* 294 *τοὶ δ' ἐφόβηθεν* | *Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ, Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο* | *νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.* *Τ* 81 *ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι;* *Ψ* 234 *τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος* (sc. voces) *καὶ δοῦπος ἔγειρεν.* *κ* 556 *κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας*, Doed. l. c.: Stimmen und Tritte. De vento semel: *Ν* 797 *θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται*, Schol. D. *θείῳ θορύβῳ*. *Φ* 387 iam pro *ὁμάδῳ* ab omnibus scribitur *πατάγῳ*. Apoll. lex. 120, 18 *ὅμαδος, θόρυβος, παρὰ τὸ ὁμοῦ αὐδᾶν.* Sim. Eust. 180, 8. 682, 39. 1297, 27. E. Gud. E. M.

ὁμᾰλός (*ὁμός*, *ἅμα*, Curt. Et. p. 322. Doed. Gl. § 1061), planus, aequus, *ι* 327 *οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν*, sc. *ῥόπαλον* in Polyphemi spelunca, levigabant. Cf. Eust. 1631, 30. Hesych.

ὁμαρτέω (*ὁμοῦ* et rad. *ἀρ*, Curt. Et. p. 342, cf. Doed. Gl. § 543. Spitzn. Excurs. p. XXVII sq.) praes. part. *ὁμαρτέων* trisyll. *Ω* 438, imp. dual. *ὁμαρτήτην* *Ν* 584, q. l. iam rectius legunt *ὁμαρτήδην*, aor. opt. *ὁμαρτήσειεν* *ν* 86, part. *ὁμαρτήσανθ'* i. e. *ὁμαρτήσαντε* *Μ* 400, *ὁμαρτήσαντες* *φ* 188, facio alqd *ὁμαρτῇ*, *ἅμα*, simul, treffe zusammen, idem facio quod alter, *Μ* 400 *τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ' ὁ μὲν ἰῷ* | *βεβλήκει* etc. Sch. D. *ὁμοῦ καὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀφιέντες τὰ δόρατα καὶ ἐπιτυχόντες*, 2) comitor, *Ω* 438 *ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων* |. Schol. D. *συντυχών, ἀκολουθῶν.* *ν* 86 *οὐδέ κεν ἴρηξ* | *κίρκος ὁμαρτήσειεν*, volando aequare posset, Schol. D. *ἀκολουθήσειεν.* *φ* 188 *τὼ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω*, i. e. *ὁμαρτῇ*, una. Harl. *ἁμαρτήσαντες* superscripta *ο* litt. *ἁμαρτ.* Apoll. Soph. Utramque formam veteres lexicographi praebent hi: E. M. 623, 20 sqq. Hesych. 1, 262 sq. 2, 748. Phavor. 136, 15, cf. 1354, 50. Alii, Suid. 2, 682. Zonar. 1450, solum *ὁμαρτεῖν* praebent. Apoll. lex. 120, 18 *ὁμαρτεῖν, συνωχεῖν.* E. M. l. c. *ὁμαρτεῖν καὶ ἁμαρτεῖν ἀμφότερα ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν καὶ ἀκολουθεῖν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ ἐπὶ τοῦ συμπρᾶξαι.* Cf. Spitzner l. c. Ceterum cf. Eust. 911, 7. 1906, 50.

ὁμαρτήδην primus Bekkerus, quem omnes fere sequuti sunt, recepit *Ν* 584, q. l. plerique libri haec exhibent: *τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι* | *ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀιστῷ.* Eust. 947, 53 *τὸ δὲ ὁμαρτήτην οἱ μὲν ἐπίρρημα νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ἕτεροι δὲ ῥῆμα κρειττόνως φασὶν ἀντὶ τοῦ ἠκολούθησαν κατὰ τὴν βολήν· οἱ δέ φασι τριπλῆν εἶναι γραφήν, ἁμαρτήδην καὶ ὁμαρτήδην καὶ διὰ τοῦ ταῦ ἁμαρτήτην, ἐν πᾶσι δὲ δηλοῦσθαι τὸ ὁμοῦ. εἰ δὲ καὶ ἔστι ῥῆμα τὸ ὁμαρτήτην παραληγόμενον τῷ ἦτα, ἐκ τοῦ ὁμαρτησάτην συγκέκοπται.* Ex scholl. ad l., cf. schol. Ven. ad *Φ* 162, apparet Aristarchi fuisse *ομαρτήδην*, de cuius adverbii forma comparari possunt *βάδην, ἐπιτροχάδην, κλήδην, ὑποβλήδην*. Cf. Lob. ad Buttm. Gramm. 2, 255. Doed. Gl. § 543. Etiam h. l. Sch. D. *ὁμαρτήτην, ὁμοῦ ἀφῆκαν.*

ὄμβρος (sanscr. abhram, nubes; lat. imber. Schleicher ap. Kuhn. 2, 66. Curt. Et. p. 341. 517. 521. Christ L. 97. Cum *βρύω* cohaerere *ὄμβρ.* putat Lobeck. El. 1, 83, cum *βρότος*, *μύρεσθαι* Doed. Gl. § 87) propr. aqua, apud Hom.: imber vehementior, Platz- oder Gewitterregen, *Κ* 6 (*Ζεὺς*) *τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἠὲ χάλαζαν*, nam Iovis est pluere, cf. Preller Gr. Myth. 1, 92 sq. Hinc *Διὸς ὄμβρος*: *Ε* 91 *ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος* |. *Λ* 493 *ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ* |. *ι* 111 358 *καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει*, sc. *οἶνον*, cf. Faes. Simpl. *ὄμβρος* *Γ* 4 (*γέρανοι*) *αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον.* *Ν* 139 (*ποταμὸς*) *ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης.* *Ψ* 328 (*ξύλον*) *τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ* |. *α* 161 *ἀνέρος οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ.* *δ* 366 *οὐ νιφετός, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος.* *ε* 480 *τ* 442 *οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές.* *ζ* 43 *οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ* | *δεύεται.* *ν* 245 *αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τ' ἐέρση.* 2) nives, *Μ* 285 *ἄλλα τε πάντα* | *εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος*, Sch. D. *ὁ χιὼν νῦν.*

ὁμηγερής (*ὁμοῦ*, *ἀγείρω*), una congregatus. *Α* 57 *Ω* 790 (quo versu multi carent codd.) *β* 9 *θ* 24 *ω* 421 *οἱ δ' ἐπεὶ οὖν* (*αὐτὰρ ἐπεί ῥ'*) *ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο*, non tautol., sed significatur progressus actionis, cf. Nägelsb. *Β* 789 *Η* 415 *πάντες ὁμηγερέες*, omnes simul congregati. *Ω* 84 99 *εἵατ' ὁμηγερέες.* *Ο* 84 *ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν* | *ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ.* Cf. Schol. V. Eust. 46, 23. E. M. E. Gud. Hes.

ὁμηγῠρίζομαι (*ἄγυρις*), congrego, *π* 376 *πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς* | *εἰς ἀγορήν*, cf. Ameis ad *γ* 31. Ap. lex. 120, 23 *ὁμοῦ συναγαγεῖν.* Eust. 1805, 45. Hes.

ὁμήγῠρις, concio, cf. Doed. Gl. § 54, *Υ* 142 *ἂψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.* h. Ap. Pyth. 187 *εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.* h. Merc. 332 *σπουδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἦλθε.* h. Cer. 484 *βάν ῥ' ἴμεν Οὐλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.* Eust. 631, 44. Hesych.

ὁμηλῐκίη, aequalitas aetatis, Υ 465 μηδὲ κατακτείνειν, ὁμηλικίην ἐλεήσας. 2) abstr. pro concreto, collectivo sensu: homines eiusdem aetatis, aequales, Altersgenossen, Γ 175 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν, Sch. D. καὶ τὰς ἐπεράστους μου ὁμήλικας.' Ε 325 ὃν περὶ πάσης | τῖεν ὁμηλικίης, Sch. D. ὃν περὶ πάντας ἐτίμα τοὺς ὁμήλικας. Ν 431 β 158 πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο, Sch. D. ad Ν 431 πασῶν γὰρ ὁμηλίκων τῷ κάλλει διέφερε. Ν 485 εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, Eust. 400, 9 (943, 14) ὁμ. δὲ καὶ νῦν ἡ ὁμοία ἡλικία. Sch. D. ὁμηλικίη ἀντὶ τοῦ ὁμήλικες. Cf. Bekk. H. Bl. 1, 55. γ 364 (νεώτεροι ἄνδρες) πάντες ὁμηλικίη μεγαθ. Τηλεμάχοιο. schol. Harl.: ἀντὶ τοῦ ὁμήλικες. Etiam de singul. aequalis, γ 49 ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ. ζ 23 (κούρῃ) ἥ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην. χ 209 ὁμηλικίη δέ μοί ἐσσι |. Cf. Koch ad Γ 175. Ameis ad γ 49.

ὁμῆλιξ (ἧλιξ), aequalis, Ι 54 μετὰ πάντας ὁμήλικας, Sch. D. συνήλικας, τῆς αὐτῆς ἡλικίας. ο 197 ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές εἰμεν |. π 419 μεθ' ὁμήλικας. ω 107 πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες, de Penel. procis. Additur genet. τ 358 νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα. Cf. E. Gud. E. M.

ὁμηρέω (a rad. ἀρ: Curt. Et. p. 342. Doed. Gl. § 542. Cf. ὁμαρές· ὁμοῦ, συμφώνως Hesych.), convenio, occurro, treffe zusammen, π 468 ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς, cf. Schol. Vulg. BQ. Eust. 1809, 25 συνήντησεν, συνέτυχεν.

ὁμῑλᾰδόν (ὅμιλος), turmatim, catervatim, Μ 2 οἱ δ' ἐμάχοντο | Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. Cf. Schol. BL. Ο 277 Ρ 730 ὡς Δαναοὶ εἵως μὲν ὁμ. αἰὲν ἕποντο. Doed. Gl. § 445 interpretatur ὁμ. μάχεσθαι acie pugnare, ἰλαδὸν μάχ. catervatim p. Eust. 888, 28. 920, 11. 1252, 56. Suid. Hesych. E. M.

ὁμῑλέω (cf. ὅμιλος), praes. ὁμιλεῖ, ὁμιλέομεν, ὁμιλέοι Ε 86, imp. ὁμίλει, ὁμιλεῖν σ 167, ὁμιλήσειεν, imperf. ὁμίλει, ὁμίλεον, ὡμίλευν Σ 539, aor. ὡμίλησα Α 261, ὁμιλήσωσι Τ 158, ὁμιλήσαντες δ 684, in acie pugno, cum dat. Λ 523 Ἕκτορ, νῶι μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν | ἐσχατιῇ πολέμοιο etc. Ν 779 ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν, congredimur, dimicamus. Cum περί Π 641 οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. Π 644 ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. Absol. Τ 158 εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες |, Schol. D. εἰς ταὐτὸ συνέλθωσιν αἱ τῶν στρατιωτῶν τάξεις πολεμοῦσαι, συμπλακεῖσαι. Omnino: pugno Ε 834 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, Sch. D. ἀναστρέφεται, μάχεται. μετά h. l. = pro. Cum ἐνί Σ 194 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅ γ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ. Cum dat. α 265 δ 345 ρ 136 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδ. 2) versor inter, cum, treibe mich herum, verkehre mit Jem. Cum dat. Α 260 ηδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν | ἀνδράσιν ὡμίλησα, cum fortioribus viris versatus sum. β 21 ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει. β 288 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει. 381 Τηλ. δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει. π 270 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχευ ἅμ' ἠοῖ φαιν. | οἴκαδε καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει. σ 167 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφ. ὁμίλει. h. Merc. 576 πᾶσι δ' ὅ γε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ὁμιλεῖ, cum omnibus versatur. Cum μετά: Ε 85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, | ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἦ μετ' Ἀχαιοῖς, q. l. Bothius tmesin fieri = μεθομιλέοι censuit. Λ 502 Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων etc. Cf. Schol. A. Cum περί ω 19 ὣς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον. Cf. σ 383 οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσι (sc. cum procis) ὁμιλεῖς, q. l. πὰρ ὁμιλεῖν comparat Faesi cum ἅμ' ἕπεσθαι. Σ 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ, cf. Spitzner. Σ 539 ὡμίλευν δ' ὥς τε ζωοὶ βροτοὶ ἠδ' ἐμάχοντο, Sch. D. ὡμίλευν ἀντὶ τοῦ παρετάσσοντο, συνανεστρέφοντο. Absol. δ 684 μὴ μνηστεύσαντες μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες, cf. Nitzsch., Ameis. ad l. Doed. Gl. § 445, φ 155 οὗ θ' ἕνεκ' αἰεὶ | ἐνθάδ' ὁμιλέομεν, versamur. De toto verbo cf. Doed. Gl. § 445. Hoch Lex. Bemm. üb. h. Sprachgebr. Münstereifel 1865 p. 8. Cf. Eust. 859, 11. 959, 48. 1160, 50. 1178, 1. 1415, 40. 1514, 4. E. Gud.

ὅμῑλος (ὁμοῦ, ἴλη, rad. ϝελ, Eust. 1413, 30. Curt. Et. p. 539. Doed. Gl. § 445. Lobeck. autem Path. Pr. p. 120 simpliciter ab ὁμός propagatum esse opinatur), turba, tumultus, Gedränge, pugnantium, Schlachtgetümmel, Γ 22 ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου. Ε 353 ἔξαγ' ὁμίλου |. Ε 445 ἀπάτερθεν ὁμίλου. Κ 499 καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου |. Λ 354 Π 813 μίκτο δ' ὁμίλῳ |. Δ 487 τὸν . . ἔξαγ' ὁμίλου |. Ν 50 87 οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ |. Ν 307 Ο 299 καταδῦναι ὅμιλον |. Ν 459 τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου | ἑσταότ'. Ο 616 ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα. Ο 623 ἔνθορ' ὁμίλῳ |. Π 729 δύσεθ' ὅμιλον. Υ 76 δῦναι ὅμιλον |. Υ 178 Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν | ἔστης; Saepe cum genet. Δ 86 Τρώων κατεδύσαθ' ὅμιλον |. Η 218 ὑποτρέσαι . . λαῶν ἐς ὅμιλον. Κ 231 καταδῦναι ὅμιλον | Τρώων. Κ 338 ἵππων καὶ ἀνδρῶν . . ὅμιλον |. Κ 433 Τρώων καταδῦναι ὅμιλον |. 545 καταδύντες ὅμιλον | Τρώων. 571 Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὅμιλον |. Ο 588 ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν |. Π 651 πουλὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν | ᾤχετ'. Τ 402 Δαναῶν ἐς ὅμιλον. Υ 47 μεθ' ὅμιλον . . ἀνδρῶν |. Χ 462 ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον |. Ψ 651 πουλὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν |. θ 216 ὀιστεύσας ἐν ὁμίλῳ | ἀνδρῶν δυσμενέων. χ 263 282 μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι. Cf. Λ 537 δῦναι ὅμιλον | ἀνδρόμεον. ἀν' ὅμιλον: Γ 449 Ε 528 ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα. Η 183 186 Λ 247 φέρων ἀν' ὅ. Λ 259 ἕλκοντ' ἀν' ὅ. Λ 324 ἀν' ὅ. ἰόντε. Μ 49 ἀν' ὅ. ἰών. δι' ὁμίλου: Ζ 226 ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμ., etiam in turba, cum confertim pugnatur et difficillime hostes agnoscuntur. Λ 147 κυλίνδεσθαι δι' ὁμ. | Λ 191 Ρ 293 ἐπαΐξας δι' ὁμ. | Ν 204 ἑλιξάμενος δι' ὁμ. | ἐν ὁμίλῳ: Θ 94 269 πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ |. Δ 514 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ. Μ 206 μέσσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ |. Ρ 471 οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμ. Υ 173 φθίεται πρ. ἐν ὁμ. | Cf. θ 216. ἐφ' ὁμίλου: Λ 546 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου. ἐς ὅμιλον: Ρ 129 ἐς ὅμιλον ἰών. Cf. Η 218 Τ 402 χ 263 282. καθ' ὅμιλον: Γ 36 καθ' ὅμιλον ἔδυ. Δ 126 καθ' ὁμ. ἐπιπτέσθαι. Δ 209 βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμ. 445 516 ἐρχομένη καθ' ὅμ. 490 καθ' ὅμ. ἀκόντισεν. Λ 460 Ν 332 καθ' ὅμ. . . ἔβησαν. Λ 469 ἴομεν καθ' ὅμ. Μ 467 ἑλιξάμενος καθ' ὁμ. | Ν 338 ἀλλήλους καθ' ὅμ. ἀναιρέμεν. Ν 498 560

τιτυσκόμενος καθ' ὅμ. | P 365 ἀλλήλοις καθ' ὅμ. ἀλεξέμεναι. P 532 ἦλθον καθ' ὅμ. πουλὺν καθ' ὅμιλον E 334 P 462. Cf. Π 651 Ψ 651. μεθ' ὅμιλον: Ξ 21 μεθ' ὅμ. ἴοι. Σ 149 σαώσειας μεθ' ὅμιλον |. Cf. Y 47. Dat. loci: ὁμίλῳ: Δ 302 μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ |. Φ 606 πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ | ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ, cf. Schol. AB. 2) omnino acervus, coetus, Γ 340 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, Sch. D. ἐξ ἑκατέρου πλήθους. Σ 603 πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος. Epulantium α 225 τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; Venatorum δ 791 ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ. Concionantium ϑ 109 ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος |. Ludentium Ψ 804 ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι. Ψ 813 ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν |. h. Ven. 120 ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο |. Lugentium Ω 712 κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος |. In Odyss. saepius procorum: ο 328 μνηστήρων .. καταδῦναι ὅμιλον |. π 29 ψ 303 ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορᾶν ἀίδηλον ὅμιλον. ρ 67 τῶν μὲν .. ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον |. ρ 564 μνηστήρων .. ὅμιλον |. 590 μνηστήρων ἐς ὅμιλον. Deorum h. Merc. 5 18, 5 μακάρων δὲ θεῶν ἀλεύαθ' ὅμιλον |. De rebus semel: ϑ 196 ἐπεὶ οὔ τι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ |, q. l. agitur de acervo discorum. Cf. Eust. 1252, 56. 1697, 6. Ap. 120, 20. E. Gud. Suid. Hesych.

ὀμίχλη (a rad. μιχ, ο prosthet., cf. Curt. Et. p. 194), nebula, nubes, non legitur in Odyss. A 359 (Thetis) καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς ἠΰτ' ὀμίχλη, q. l. Vratisl. B et A a manu sec. ὁμίχλη praebent, Schol. D. ἔστι δὲ ὁμ. ὁ παχὺς καὶ ὑγρότατος ἀήρ. Eust. 117, 17 ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν δαίμονά τινα (Iridem) καταδυομένην εἰς τὴν θάλασσαν μολυβδαίνῃ εἰκάσει· βάρους γὰρ χρεία τοῖς καταδυομένοις. ἐνταῦθα δὲ τὴν Θέτιν ἀναβαίνουσαν ἐκ θαλάσσης ἀναδῦναι λέγει καθὰ ὀμίχλην· καὶ γὰρ καὶ οἱ ἀναδυόμενοι κουφότητος δέονται καὶ ἡ ὀμίχλη τοιοῦτόν ἐστι. Cf. Platz die Götterverwandlungen bei H. Karlsruhe 1857 p. 17. Ameis N. Jbb. 1859, 272. Rauchenstein Z. f. AW. 1842, 94. Γ 10 ἠΰτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, | ποιμέσιν οὔ τι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, cf. Nägelsb. Sch. D. τὴν ὀμίχλην φησὶ τοῖς μὲν ποιμέσιν ἀσύμφορον εἶναι, τοῖς δὲ κλέπταις καὶ νυκτὸς ὠφελιμωτέραν. ἐπεὶ τῆς μὲν νυκτός, ὡρισμένον ἐχούσης καιρόν, ἐν ἀσφαλείᾳ φυλάττεται τὰ βοσκήματα, τῆς δὲ ἡμέρας ἐσκεδασμένοις τοῖσδε κατὰ τὰς νομὰς ὁπόταν ἐξαίφνης ἐπέλθῃ ὀμίχλη, εὐκόλως αὐτὰ ἀφαιροῦνται. Etiam h. l. et sequentibus pars codd. ὁμίχλην. De pulvere N 336 οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην, cf. Eust. P 649 αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. h. Merc. 145 Διὸς δ' ἐρ. Ἑρμῆς | .. διὰ κλήιθρον ἔδυνεν, | αὔρῃ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἠΰτ' ὀμίχλη. Lenem spiritum, Ionum et Aeolum proprium, tutantur schol. ABL. ad Γ 10, Eust. 117, 31. 373, 15. E. M. 624, 14. Gud. 428, 2. Ap. Lex. 120, 24 ὁμίχλη· ἀχλὺς ἢ σκοτία. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀμμάτων ἀχλύς.

ὄμμα (ὀπ videre, sanscr. ak, lat. oc-ulus, Curt. Et. p. 456), plurale tantum, oculi, vultus, B 478 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπ. Γ 217 κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας |, stetit oculis in terram defixis, cf. Quint. 11, 3, 158. Γ 396 θεᾶς περικαλλέα δειρήν, στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα. K 91 ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος | ἱζάνει. Λ 614 ἀτὰρ οὐκ ἴδεν ὄμματα φωτός |. Π 66 πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα. Ω 343 ε 47 ω 3 ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει |. α 208 αἰνῶς μὲν κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας | κείνῳ. ε 491 τῷ δ' ἄρ' Ἀθ. | ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ'. π 179 ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα. h. Ven. 156 κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα |. h. Ven. 182 h. Cer. 194 τάρβησέν τε καὶ ὄσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ. h. Cer. 214 ἐπί τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδὼς | καὶ χάρις. 7, 14 ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο | ὄμμασι κυανέοισι. In compar. A 225 οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Θ 349 Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, q. l. iam exhibetur οἴματ', cf. οἶμα. — Eust. 866, 8. E. M.

ὄμνυμι, ὀμνύω, praes. ὄμνυθι Ψ 585, ὀμνυέτω T 175, imperf. ὤμνυε, aor. ὤμοσα, ὤμοσε, ὄμοσσε K 328, ὄμοσσεν (de quo σσ cf. Leskien in Curt. Stud. 2, 120), ὄμοσεν, ὠμόσσαμεν Y 313, ὄμοσαν, coni. ὀμόσσῃ, ὀμόσαιμι O 40, ὄμοσον β 373, ὄμοσσον, ὀμόσσατε, ὀμόσαι T 187, ὀμόσσαι, ὀμόσσας T 265, ὀμόσας ξ 392, fut. ὀμοῦμαι, ὀμεῖται I 274, iuro, T 265 ὀμόσσας |. ξ 392 ὀμόσας. Ξ 278 ὤμνυε δ'. Ξ 280 β 386 κ 346 μ 304 ο 438 σ 59 h. Ap. Del. 83 αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον. Saepissime additur accus. ὅρκον, cf. La Roche H. St. p. 36. T 113 ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον. h. Ven. 26 ὤμοσε δὲ μέγαν ὅρκον. h. Merc. 519 θεῶν μέγαν ὅρκ. ὀμόσσαι. |. ἐπί et ὄμν.: A 233 καὶ ἐπὶ μέγ. ὅρκον ὀμοῦμαι, sequente orat. dir. Ψ 42 ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν |, sequente or. dir. υ 229 καὶ ἐπὶ μέγ. ὅρκ. ὀμοῦμαι |, seq. or. dir. h. Ap. Del. 83 Λητὼ δὲ θεῶν μέγαν ὅρκ. ὄμοσσεν, seq. or. dir. Additur acc. ἐπίορκον, cf. La Roche H. St. p. 37, Γ 279 T 260 ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ |. Construitur ὄμνυμι aut cum accus. rei, affirmo iure iurando aliquid, beschwöre etwas T 187 ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, quem locum aliter La Roche l. c. explicat. ἐπ' et ὄμν. Y 373 ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι |, seq. μή et inf. fut. ὅρκον ὄμνυμι cum ἦ μέν et inf. fut., addito dativo, T 108 εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον |, ἦ μὲν τὸν .. ἀνάξειν. Sing. accus. ὅρκον: A 76 καί μοι ὄμοσσον | ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπ. καὶ χερσ. ἀρήξειν. K 321 καί μοι ὄμοσσον | ἦ μὲν τοὺς ἵππους .. δωσέμεν. Semel ὄμνυμί τινι seq. orat. dir. K 328 καί οἱ ὄμοσσεν |. Saepius ὄμνυμι ὅρκον coniungitur cum μή et inf. fut. T 127 καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον |, μή ποτ' .. αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην. Y 313 ἦ τοι μὲν γὰρ νῶι πολέας ὠμόσσαμεν ὅρκους | πᾶσι μετ' ἀθαν.. | μή ποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακ. ἦμ. ε 178 μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι |, μὴ .. βουλευσέμεν. κ 299 μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι | μὴ .. βουλευσέμεν. κ 343 μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι | μὴ .. βουλευσέμεν. h. Merc. 536 καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον | μὴ .. ἄλλον εἴσεσθαι. μή et inf. aor. T 175 ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον .. | μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι. β 373 ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι. δ 253 καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον |, μὴ .. Ὀδυσῆα .. ἀναφῆναι. ἐπί et ὄμνυμι: I 132 274 καὶ ἐπὶ μέγ. ὅρκ. ὀμοῦμαι |, μή ποτε .. ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι. Sequitur μή cum coniunctivo μ 298 νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον |, .. (300) μή πού τις .. ἀποκτάνῃ. σ 55 ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον |, μή τις .. πλήξῃ. Accus. cum inf. fut. legitur h. Ap. Del. 79 μέγαν ὅρκον .. ὀμόσσαι |, ἐνθάδε μιν .. τεύξειν. Raro πρός τινα: ξ 331 ὤμοσε δὲ

πρὸς ἔμ' αὐτὸν . . | νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἑταίρους. τ 288 ὤμνυε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτὸν . . | νῆα κατειρύσθαι etc. His tantum locis inf. perf. et praes. invenitur. 2) cum accus. eius personae aut rei, per quam aliquis iurat: Ξ 271 ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Ο 40 λέχος κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι. Ψ 584 γαιήοχον Ἐννοσίγαιον | ὄμνυθι. h. Merc. 274 πατρὸς κεφαλὴν μέγ. ὅρκ. ὀμοῦμαι |, seq. orat. dir.

ὁμογάστριος (ὁμός, γαστήρ), germanus, Φ 95 μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι, Sch. D. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς ἀδελφός. Zenodotus ἰογάστριος, cui obloquuntur schol. AB. Additur κασίγνητος Ω 47 ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον. Schol. D. φαίνεται Ὅμηρος προτιμῶν τὴν μητρὸς ἀδελφότητα. Schol. B., Vict., Mosc. οὗτοι γὰρ ἐνδιάθετοι ἀδελφοί. Zenod. h. l. εὐγάστριος scribi iussit, quod refutatur a schol. A. Cf. Hesych.

ὁμόθεν (Curt. Et. p. 322), ex eodem loco, ε 477 (θάμνους) ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. Eust. 1547, 4 ἐξομόθεν, cf Nitzsch. et Schol. h. Ven. 135 σοῖς τε κασιγνήτοις, οἵ τοι ὁμόθεν γεγάασιν.

ὁμοίιος (ἅμα, Curt. Et. p. 322. Doed. Gl. § 1061), communis, omnibus similiter incumbens, cf. Nitzsch. ad γ 236, secundum Doed., Ameis. suppl. ad ω 543, alios, gleichmachend, ausgleichend, nivellirend, γῆρας: Δ 315 ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον. Schol. V. τὸ ὁμοίως πᾶσι χαλεπὸν καὶ κοινῇ ἐπερχόμενον. h. Ven. 244 νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοίιον ἀμφικαλύψει. θάνατος, γ 236 ἀλλ' ἤ τοι θάνατον μὲν ὁμοίιον οὐδὲ θεοί περ | καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, νεῖκος: Δ 444 ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ. Sch. D. ὁμοίως πᾶσι χαλεπόν, πόλεμος: Ι 440 νήπιον, οὔ πω εἰδόθ' ὁμοιίου πολέμοιο, Sch. D. τοῦ ὁμοίως πᾶσι χαλεποῦ. Ν 358 τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο | πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφ. τάνυσσαν. Ο 670 ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμ. πολέμοιο. Bentleius et Heynius h. l. et Ι 440 Ν 635 Σ 242 Φ 294 ὁμοιιόφι πτολέμοιο scribendum esse censuerunt, Ahrens Rhein. M. 2, 162 his locis ομοιίοο edendum esse. Ν 635 φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμ. πολέμοιο. Σ 242 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμ. πολέμοιο. Φ 294 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμ. πολέμοιο. σ 264 ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμ. πολέμοιο. ω 543 παῦε δὲ νεῖκος ὁμ. πολέμοιο |. Ap. lex. 120, 29 οἱ μὲν γλωσσογράφοι· τοῦ κακοῦ. ἀπίθανον δὲ τοῦτο. Ὅμηρος γὰρ πᾶσι τὸ ὁμοίως συμβαῖνον ὁμοίιον λέγει· ὡς καὶ τὸ γῆρας καὶ τὸν θάνατον, οὕτως οὖν καὶ τὸν πόλεμον. . . ἔστι δὲ τοῦ θανάτου, ἐπεὶ κατὰ πλεῖον περὶ πάντας ἐστίν. Hesych. τοῦ ὁμοῦ ἰέναι ποιοῦντος, ἐν ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος, comparato loco Σ 309 ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα. Iam A. Nauckio melang. gréco-romains 3, 2 St. Petersb. 1872 p. 262 sqq. ubique pro ὁμοίιος scribendum esse videtur ὀλοίιος. — Eust. 205, 39. 476, 45. 662, 33. 37. 790, 62. 847, 60. 935, 43. 1465, 23. Suid. E. M.

ὁμοῖος (cf. ὁμοίιος), similis, idem, Δ 110 τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Σ 120 εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται |. Σ 329 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῖσαι | αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, similem, eandem. τ 240 παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι |. Saepe οὐ additur, cf. Ameis. suppl. ad Α 278: Α 278 ἐπεὶ οὔ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς | σκηπτοῦχος βασιλεύς, sc. ἀλλὰ μείζονι, cf. Nägelsb. Paulo aliter rem explicat Düntz. Arist. 32. Ε 441 ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον | ἀθ. τε θεῶν χαμαὶ ἐρχ. τ' ἀνθρώπων, sc. ἀλλὰ μεῖζον. Μ 270 ἐπεὶ οὔ πω πάντες ὁμοῖοι | ἀνέρες ἐν πολέμῳ. Articulus additur bis: Π 53 ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, Schol. A. τὸν ἴσον, ἐν ἴσῃ τιμῇ ὄντα. ρ 218 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Idem: π 182 καί τοι χρὼς οὐκέτ' ὁμοῖος |. Par viribus, gewachsen: Ψ 632 ἔνθ' οὔ τίς μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ'. Dat. rei aut personae quacum alqs aut alqd comparatur additur: β 276 παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται. ζ 231 ψ 158 ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας |. τ 203 ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. h. Cer. 178 χαῖται . . κροκηΐῳ ἄνθει ὁμοῖαι |. Ι 305 ἐπεὶ οὔ τινά φησιν ὁμοῖον | οἷ ἔμμεναι Δαναῶν. Κ 216 τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον |, Sch. D. ἧς οὐδὲν κτῆμα ὅμοιον διὰ τὴν πρᾶξιν, cuius (ovis) possessioni alia nulla aequiparanda est. Cf. praeterea Β 553 Ε 778 Κ 437 Ξ 521 Ρ 475 Ψ 632 γ 468 ζ 16 ϑ 14 h. Ven. 82. Brachylogice his locis usurpatur: Ρ 51 κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι |, Sch. D. ἀντὶ τοῦ τῶν Χαρίτων κόμαις ἴσαι. β 121 τάων οὔ τις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ | ᾔδη i. e. τοῖς Πηνελοπείης νοήμασι, cf. Nitzsch. ad l. Thiersch. Gr. § 218, 10. Krüger Dial. 48, 13, 5. Schäfer. melet. cr. 57 sq. ad Dion. de compos. 170. Wittenb. ad Plut. Oxf. 601. (h. Merc. 224 οὐδέ τι κενταύρου λυσιαύχενός ἐστιν ὁμοῖα sc. κεντ. λυσ. βήμασι Hermannus edit. At Matthiae et Baum. cod. Mosc. sequuti pro ἐστιν ὁμ. scribunt ἔλπομαι εἶναι). Rei, qua quis alicui similis est, accusativus additur: Ε 778 h. Ap. Del. 114 αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. γ 468 ϑ 14 ψ 163 δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος |. ζ 16 ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη |. h. Ven. 82 παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη. Semel additur praepos, cf. Μ 270, saepius infin.: Β 553 τῷ δ' οὔ πώ τις ὁμοῖος ἐπιχθ. γένετ' ἀνὴρ | κοσμῆσαι ἵππους. Κ 437 θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι |. Ξ 521 οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν. Ρ 475 τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος | ἵππων ἀθ. ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε; Sequitur οἷος h. Ven. 178 εἴ τοι ὁμοίη ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι |, οἵην δή με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθ. νόησας.

ὁμοίως, similiter, h. Cer. 481 ὃς δ' ἀτελὴς ἱερῶν, ὅς τ' ἄμμορος, οὔποθ' ὁμοίως | αἶσαν ἔχει etc., nicht gleicher Gestalt. Ita Voss., quem cf. In codice ὁμοίων legitur. Fontein., Matthiae, Hermannus ὁμοίην.

ὁμοιόω (ὁμοῖος), similem puto, aequiparo, Α 187 ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην, Sch. D. καὶ ὁμ. καὶ ἐξισωθῆναι. Eust. 78, 12: τὸ ὁμ. ἄντην πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. ὁμοιωθήσεται μὲν γάρ τίς ποτε μεγάλῳ ἄρχοντι οὐ μὴν οὕτω ἄντην καί, ὡς εἰπεῖν, κατ' ἐνώπιον, ἰδίᾳ δέ που καὶ κρύφα καθ' ἑαυτὸν γλώσσῃ χαριζόμενος. Additur acc. relat. γ 120 ἔνθ' οὔ τίς ποτε μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην | ἤθελ', sc. Ὀδυσσεῖ.

ὁμοκλέω et **ὁμοκλάω** (ὁμός, ὁμοῦ et καλέω. De formis ὁμοκλέω et ὁμοκλάω Lob. Rhem. 164. De toto verbo Doed. Gl. § 1062), impf. ὁμόκλα, ὁμοκλέομεν ω 173, ὁμόκλεον, aor. iter. ὁμοκλήσασκε Β 199, ὁμόκλησαν, opt. ὁμοκλήσειεν Π 714, part. ὁμοκλήσας, ὁμοκλη-

σαντες Ο 354, conclamo, magna voce clamo, de pluribus: φ 360 χ 211 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλεον ἐν μεγ. φ 367 οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγ. | Eust. 1913, 13 τὸ ὁμοκλεῖν δηλῶν Ὅμηρος ταὐτὸν εἶναι τῷ ἀπειλεῖν. Cf. τ 155 ω 173. De singulis Β 199 Ε 439 Υ 448 Ψ 337. Saepe absol. Ζ 54 καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα |, Sch. D. ἀπειλήσας. Ο 353 οἱ δὲ σὺν αὐτῷ | πάντες ὁμοκλήσαντες etc. Π 378 τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας. Ψ 336 ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον | κένσαι ὁμοκλήσας, Sch. D. τῷ κέντρῳ πλῆξον, καὶ τῇ φωνῇ ἐπιπλήξας. Ω 252 ἐννέα τοῖς ὁ γέρων ὁμοκλήσας ἐκέλευε. ξ 35 τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλον. Cf. τ 155 (cf. Schol. Vulg.) φ 360. Additur accus. plur. neutr. adiectivorum, cf. La Roche H. St. p. 60, Σ 156 μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα |, Sch. D. ἠπείλει, παρεκελεύετο. Ε 439 Π 706 Υ 448 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας, cf. Ameis. Sch. D. ad Ε 439 ἐπαπειλήσας, ἐπιτιμητικῶς βοήσας. Additur dat. μύθῳ, ἐπέεσσιν, Β 199 τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκε ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ, Sch. D. ὁμ. καὶ ἠπείλησε μεθ' ὕβρεως. Ψ 363 ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν |. τ 155 καὶ ὁμόκλησαν ἐπέεσσιν |, Sch. Vulg. ὁμοῦ πάντες ἐπέπληξαν. Cf. ω 173. Dat. personae additur: Ο 658 ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν |, Sch. D. ἠπείλουν, παρεκελεύοντο, suos inclamabant, exhortabantur ad vigilandum. Ω 248 ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα |, Sch. D. διεκελεύετο μετὰ ὀνείδους. Cf. Σ 156. Cum acc. et inf.: iubeo, Π 714 ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι, Sch. D. ἀπειλήσειε, κελεύσειεν, Schol. A. μετὰ ἀπειλῆς κελεύσει. ω 173 ἔνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσιν | τόξον μὴ δόμεναι. Cf. Ph. Mayer Synon. 2, 19. Doed. Gl. l. c., qui negat notionem increpitandi usquam inesse. Ap. lex. 120, 27 ὁμοκλή, ἀπειλή, καὶ ὁμοκλητῆρος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ ἐκκελεύσασθαι. Eust. 199, 25. 568, 44. 1306, 7. 11. E. M. E. Gud. Suid. Hes.

ὁμοκλή (cf. ὁμοκλέω), clamosa hortatio, inclamatio, lauter Zuruf, Ζ 137 κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ |, Sch. D. ἀπειλῇ. Μ 413 Φ 417 447 Ω 265 ἄνακτος (πατρὸς) ὑποδείσαντες ὁμοκλήν |, acclamationem. Π 147 μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν |, Sch. D. ἀπειλήν, i. e. clamorem minasque hostium. ρ 189 χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμόκλαι |, die Verweise. h. Cer. 88 τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς | ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. Claudit ubique versum. Doed. Gl. § 1062 interpretatur: der gemeinsame Befehl, cui obloquitur Baum. J. f. Ph. 1859, 163, qui ὁμ. comparat cum con- in conclamo et interpretatur: clamosa hortatio, der laute Befehl. In h. Cer. 88 ὀμοκλῆς scribitur, cf. Rhunk. — Cf. Eust. 1306, 11. Ap. 120, 27. Hes. E. M.

ὁμοκλητήρ (ὁμοκλέω), qui inclamat, der Zurufende i. e. der Ermahner, Μ 272 μή τις ὀπίσσω τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας, Sch. D. τοῦ ἐγκελευομένου, τοῦ ἀπειλοῦντος. Ψ 452 τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας | ἔγνω. Eust. 904, 23. 1310, 8. Hesych.

ὀμοργάζω (ὀμόργνυμι), detergeo, h. Merc. 360 πολλὰ δὲ χερσὶν | αὐγὰς ὠμόργαζε δολοφροσύνην ἀλεγύνων. Est emendatio Ilgenii ab omnibus edd. comprobata, nam in codd. legitur ὠμάρταζε.

ὀμόργνῦμι (μεργ et ο prosthet., Curt. Et. p. 183. 545. 711), abstergeo, in tmesi: Ε 417 ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ |, Sch. D. ἀπέψα, ἀπέμασσεν. Verbi simplicis tantummodo formae medii usurpantur: mihi abst., Σ 123 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων (de genis) ἁπαλάων | δάκρυ ὀμορξαμένην, Sch. D. ἀποψησαμένην. θ 88 δάκρυ ὀμορξάμενος. λ 529 οὔτε παρειῶν | δάκρυ ὀμορξάμενον. λ 527 δάκρυά τ' ὠμόργνυντο.

ὁμός (ἅμα, simul, sanscr. samas, Curt. Et. p. 322. Christ. p. 134. Doed. Gl. § 1059), similis, idem, Δ 437 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς, Sch. D. ὅμοιος, ὁ αὐτός. Ν 354 ἦ μὴν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη. Sch. D. ὁμὸν γένος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός. Ο 209 ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ |, Sch. D. ὁμῇ, ὁμοίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ, cf. schol. A. Ω 57 εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν. 2) communis, Θ 291 ἤ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι |. Ν 333 τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν, Sch. BL. ἰσοβαρές, Sch. D. ὅμοιον, ἰσορρεπές, Eust. 935, 3. ὁμοῦ ποιοῦν εἶναι αὐτούς. At Schol. V. τινὲς δὲ ὁμόσε, quod placet Doed. l. c., cf. ad l. Ψ 91 ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, Sch. D. ὁμοία καὶ ἡ αὐτή. κ 41 ἡμεῖς δ' αὖτε ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες |, Sch. ὁμοίαν. ρ 563 ὁμὴν δ' ἀνεδέγμεθ' ὀιζύν |. Schol. Vulg. τὴν αὐτήν. Ap. lex. 120, 22 ὁμήν, ὁμοίαν. Hesych. ὁμόν, ἕν, τὸ αὐτό, ὅμοιον. Eust. 935, 9. 16. 40.

ὁμόσε (Curt. Et. p. 322), eodem, Μ 24 τῶν πάντων (ποταμῶν) ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβ. Ἀπ., in unum confluere fecit fluvios, Sch. D. ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτό. Cf. Schol. V. Ν 337 ὡς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, concurrit. Ap. lex. 120, 25 ὁμόσε, εἰς ταὐτόν. Eust. 890, 40. 935, 35. 1212, 4.

ὁμόσπορος (σπορά, σπείρω), ex eadem origine, consanguineus, h. Cer. 85 αὐτοκασίγνητος καὶ ὁμόσπορος. Cf. Voss.

ὁμοστιχάω (στείχω), una cum aliquo incedo, Ο 634 ἤ τοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν | αἰὲν ὁμοστιχάει, Sch. D. ἅμα πορεύεται, συμπαρακολουθεῖ, schol. BL. συμπορεύεται, βάρβαρον δέ φησιν εἶναι αὐτὸ Διονύσιος. Ap. lex. 120, 35 ὁμοστιχάει, ὁμοστιχεῖ. Cf. E. M. 516, 9. schol. ad ζ 244. At Dionys. Thrax barbaram esse vocem ait. Apud Hesych. legitur ὁμοστιχεῖ· ὁμοῦ πορεύεται, cf. Doed. Gl. § 2048. Quum στιχάει legatur apud Suid. et Hesych., cf. Lobeck Rhem. 171. 178. 186, Bekkerus exhibet ὁμοῦ στιχάει. Eust. 1035, 30.

ὁμότῖμος (τιμή), eiusdem pretii et honoris, gleich geehrt, Ο 186 εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.

ὁμότροφος (τρέφω), una educatus, h. Ap. Pyth. 21 Ἄρτεμις ἰοχέαιρα ὁμότροφος Ἀπόλλωνι, i. e. Apollinis soror. h. 9, 2 παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροφον Ἀπόλλωνος, quae una cum Apolline adolevit, de eadem Diana.

ὁμοῦ (Curt. Et. p. 322. Doed. Gl. § 1056), eodem loco, zusammen, Λ 127 ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους |, eundem in locum, cf. Schol. BL. Ψ 83 μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ, | ἀλλ' ὁμοῦ. λ 573 (Ὠρίωνα) θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Simul: h. Ven. 272 τῶν δέ θ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο. Saepius duo substantiva coniungit: simul, gleicherweise, Α 61 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Δ 122 ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια. Λ 245 αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄις. Ρ 362 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων. Ρ 745

τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ. Υ 499 στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. ε 294 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. ι 75 κ 143 ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες |. μ 67 ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν. μ 178 ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε. μ 424 τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν. h. Merc. 122 σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια καὶ μέλαν αἷμα (Ἄρης) φαίνεθ'. Sim. ι 69 μ 315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. Cf. Nägelsb. ad Α 61. 2) una cum, cum dat. Ε 867 ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν |, q. l. Sch. Ven. A. cum Sch. br. post ὁμοῦ νεφ. distinguunt; minime enim cum nubibus in caelum abiisse Martem, sed abeuntem in nubibus conspectum esse. Idem tamen addit, posse totum versum iunctim accipi, ὅτι νέφεσσι κεκαλυμμένος ἀπὸ γῆς ἀνήρχετο. Sch. B. huius quoque explicationis mentionem facit, at ὁμοῦ pro ὁμοίως dictum vult ac φαίνεθ' cum ὁμοῦ νεφ. iungit ut sit ἐγγὺς τῶν νεφῶν, quod etiam in Sch. D. occurrit. Eust. 878, 13 εἰς νέφος ἔδοξεν ἐσχηματίσθαι ὁ μυθικὸς Ἄρης φεύγων ἐκ τοῦ πολέμου. Recentiores ut Ameis. ὁμοῦ νεφ. cum ἰών coniungunt. Ο 118 κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, inter mortuos. δ 723 ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. ο 365 τῇ ὁμοῦ ἐτραφόμην, Schol. Vulg. ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. De Ο 635 cf. ὁμοστιχάω.

ὁμοφρονέω (ὁμόφρων), consentio, concordo, ι 456 εἰ δὴ ὁμοφρονέοις ποτιφωνήεις τε γένοιο, cf. Schol. Q. Additur νοήμασι ζ 183 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον | ἀνὴρ ἠδὲ γυνή.

ὁμοφροσύνη (ὁμόφρων), concordia ζ 181 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν (θεοί). Schol. Q. Vulg. γνησίαν φιλίαν. Plur. familiaritas ο 198 ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, sc. ἡμᾶς. Cf. Schol. B. Q. Vulg. Am. wird uns noch mehr befreunden.

ὁμόφρων (φρήν), concors, Χ 263 οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, Sch. D. ὁμονοοῦσι. h. Merc. 391 ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας | ζητεύειν. h. Cer. 434 ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσαι |.

ὁμόω (ὁμός. Doed. Gl. § 1062), iungo, Ξ 209 εἰς εὐνὴν (κείνω) ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι, Schol. A. ὁμωθῆναι, ὁμόσε ἐλθεῖν. Sch. B. εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν. Bentl. aut ἀνέσαιμ' ὁμονωθῆναι aut ἀνέσαιμ' ἄρ ὁμωθῆναι scribi iussit. Cf. Eust. 979, 62.

ὀμφαλόεις (ὀμφαλός), umbilicis, umbonibus praeditus i. e. bullis ornatus, bullatus, mit Buckeln verziert, bebuckelt, cf. Goebel de epith. hom. in εις des. p. 16 sq. Ameis ad τ 32 suppl., Δ 448 Θ 62 Μ 161 Ν 264 Π 214 ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι |, cf. Sch. BL. ad Δ 448. Eust. 496, 8 ὀμφαλοὶ δὲ ἀσπίδος βοῦλλαί τινες εἰς κόσμον ἐπικείμεναι καὶ μάλιστα κατὰ τὸ μέσον· ὅθεν καὶ εἴρηνται καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ ζωικοῦ ὀμφαλοῦ. Δ 259 424 457 Ζ 118 ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης |. Χ 111 ἀσπίδα . . ὀμφαλόεσσαν |. Γ 360 ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι |. τ 32 ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας. 2) de iugo, umbone (cf. Ω 273) praeditus Ω 269 (ζυγὸν) πύξινον, ὀμφαλόεν. Cf. Schol. BM. Eust. ad Ω 273 οἱ ἀκριβέστεροι ὀμφαλόεν φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, αἷς οἱ ἱμάντες περιειλοῦνται, ἢ τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλόν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. Praeterea: κύκλους τινὰς κοίλους ἔχον ὀμφαλοειδεῖς, ἢ γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ, ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται, ὡς δηλοῖ τὸ τρὶς δ' ἐκ. ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. Sch. B. V. M. οἱ δέ, ἕνα μόνον ἔχοντες ὀμφαλόν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. Sch. D. ὀμφαλόεντα, κεκοσμημένον. Cf. Grash. Fuhrw. 37. Göbel l. c. p. 17 putat et h. l. significare ὀμφαλόεις bullis ornatus. Cf. Eust. 628, 28. 897, 15. Hes.

ὀμφαλός (lat. umbilicus, Curt. Et. p. 295. Christ. p. 35. Benf. W. 1, 118. Goebel Philol. 18, 213) umbilicus, Δ 525 οὖτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν. Ν 568 αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ. Υ 416 ἀντικρὺς δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή. Φ 180 γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. 2) bulla quae umbilici formam habet, a) in medio scuto Ν 192 ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα |, cf. Schol. BL. 2) plur. de bullis vel clavis, quibus scutum ornatum est, Λ 34 ἐν δέ οἱ (ἀσπίδι) ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο | λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο. Eust. ὀμφαλοί, ὅ ἐστι βοῦλλαι i. e. bullae, Buckel. b) bulla iugi Ω 273 τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν, cf. ὀμφαλόεις. Eust. p. 1350, 6 ἐπ' ὀμφαλόν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. Sch. D. idem fere. Sch. B. V. M. ἑκατέρωθεν ἔδησαν, ἀμφαλλάσσοντες τὸν ἐν μέσῳ τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλόν, ἵνα μὴ ἑτεροκλινήσῃ. Cf. Grash. Fuhrw. 37. 3) omnino media pars, α 50 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης, cf. Nitzsch. Sch. Vulg. Barnes. μέση τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης· ἢ τὸ βάθος. Cf. E. M. E. Gud. Hes.

ὄμφαξ (fort. demin. ex ὀμφο, cf. Curt. Et. p. 295. Aliter Bernhardt. Gr. Et. p. 21), uva immatura, Herling, η 125 πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν | ἄνθος ἀφιεῖσαι, uvae immaturae florem protrudentes. Cf. K. W. Müller Bemm. über eine Stelle in Hom. Od. die Weinblüthe betreffend. Rudolst. 1853. Eust. 1390, 54. Suid. Hes. E. M.

ὀμφή (rad. ϝεπ, Buttm. lex. 1, 288. Lobeck Rhem. 42. M. Müller ap. Kuhn. 4, 271. Ph. Mayer zweit. Beitr. zu einer hom. Syn. Gera 1844 p. 6 sqq. Göbel Philol. 18, 214. Curt. Et. p. 495. Christ p. 279. Ex ἐνοπή ortum esse ὀμφή censet Doed. Gl. § 513), divinum praesagium, cf. Lehrs Arist. p. 97. Nägelsb. H. Th. 181. Additur ubique in Il. et Odyss. aut θείη aut θεοῦ, θεῶν. Β 41 θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή |, divina eum circumfuderat vox (somnii). Sch. A. ὀμφὴ ἡ θεία κληδὼν οὐ πᾶσα φήμη. Cf. Eust. 48, 30. 771, 53. E. M. Υ 129 εἰ δ' Ἀχ. οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς. γ 214 π 95 ἦ σέ γε λαοὶ | ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ |. Eust. πολλάκις γάρ φασι μεθίστασαν τοὺς βασιλεῖς, μαντείας ἐπιγενομένης. h. Merc. 471 σὲ δέ φασι δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς | μαντείας, Ἑκάεργε. h. Merc. 532 ὅσα φημὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς |. 543 καὶ μὲν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται. 545 οὗτος ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται. 566 πολλάκι σῆς ὀμφῆς ἐπακούεται. Cf. Suid. Hesych. E. M.

ὁμώνυμος (ὄνομα), cognominis, Ρ 720 ἶσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, cognomines, sc. ambo Aiaces. Sensus est hic: nos uterque eodem nomine appellati pugnabimus pari virtute. Quare nimium sibi sumit Sch. A., qui vituperat Aiacem, quia is dicat: ἡμεῖς μαχόμεθα, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχομεν.

ὁμῶς (ὁμός), una, simul, πάντες ὁμῶς, alle auf gleiche Weise, sammt und sonders, cf. Ameis.

ad δ 775: O 98 πᾶσιν ὁμῶς. P 422 δ 775 πάντας ὁμῶς. θ 542 ὁμῶς . . πάντες. ψ 332 h. 7, 52 πάντες ὁμῶς. Accedit saepe numero duobus substantivis, quae particulis τέ . . καί coniuncta sunt, cf. Ameis. ad κ 28: Ω 73 κ 28 80 ο 476 ω 63 ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ |. Θ 214 πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων. Λ 708 ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μών. ἵπποι. P 256 ὅς σε πάρος περ | ῥύομ' ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπ. πτολίεθρον. P 644 ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι. Φ 521 Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μών. ἵππους. ep. 14, 9 Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβετον ἠδὲ Σαβάκτην. ὁμῶς . . τέ . . τέ: I 320 κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς. 2) pariter, Α 196 209 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδ. τε. I 605 οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι. Φ 62 ἦ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται ἤ μιν ἐρύξει | γῆ φυσίζοος. θ 542 ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες |, ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος. ν 405 ο 39 ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν (Eumaeus). Cf. Schol. Q. Eust. ἤγουν ὁμοίως σοὶ τῷ Ὀδυσσεῖ ἤπιός ἐστι πρὸς τοὺς σούς. Schol. B. ὡς ἀπ' ἀρχῆς καὶ νῦν, quam explicationem amplectitur Faesi. At cf. Ameis. suppl. Rhode Unters. üb. d. 17. B. d. Od. 36 ‚welcher auf gleiche Weise dir und deinem Weibe und Kinde treu gesinnt ist'. A. Lentz Philol. 13, 601 pro ὁμῶς emendandum esse censet υἱὸς ὥς, Bergk Rh. Mus. 19, 602 pro ὁμῶς δέ τοι scribendum ὁμῶς δ' ἔτῃ. Ameis recte: auf gleiche Weise wie deinem Sohne und der Pen. ο 34 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, noctu pariter. Aliter locum explicat Rhode l. c. Cf. Lehrs de Arist. 157 ed. 2. ω 415 οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς ἀίοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, Faesi: es gleichmässig vernehmend, in allen Theilen der Stadt auf dieselbe Weise u. also auch zu gleicher Zeit. Rectius Ameis: auf gleiche Weise, so dass die ὄσσα bei keinem vorbeiging u. keine Verschiedenheit der Erzählung bewirkte. Cum dat. pariter ac: E 535 ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν | τῖον. I 312 ξ 156 ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀίδαο πύλῃσιν. Ξ 72 ὅτε τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι | κυδάνει. h. 12, 5 ἣν . . τίουσιν ὁμῶς Διὶ τερπικεραύνῳ |. De λ 565 cf. ὅμως. — Eust. 1339, 4.

ὅμως (ὁμῶς, Doed. Gl. § 1059), tamen, M 393 ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. λ 565 ἔνθα χ' ὅμως προσέφη κεχολωμένος, q. l. ὁμῶς vulgo legitur, at Lehrs. de Arist. p. 160, Faes., Ameis., Düntz. ὅμως scribunt. Ceterum Lehrs. l. c. utrumque versum delendum esse censet, nam Homericum esse non ὅμως, sed ἔμπης. Ap. lex. 120, 37 ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης. εἰώθαμεν ἀποφαίνεσθαι λέγοντες· κακοπάθειαν μὲν ἔχει ἡ καρτερία, ὅμως οὐκ ἀποσχετέον. ταύτην φημὶ τὴν δύναμιν μὴ γινώσκειν τὸν ποιητήν, ἀλλ' διὰ τοῦ ἔμπης αὐτὴν ἐκφέρει. ὥστε εἰ μὲν ὁμῶς περισπωμένως, ἔστιν ὁμοίως, τὸ δὲ βαρυτόνως ἔμπης, ὅμως. ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος· Σαρπηδὼν δ' ἠχθέσθη μὲν τοῦ Γλαύκου ἀπιόντος, ὅμως οὐκ ἀπέστη τῆς κατὰ τὴν μάχην ἀρετῆς.

ὄναρ (Goebel Hom. 27), somnium. Legitur tantum nom. et acc. sing., Α 63 καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν |. Κ 496 κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη |. τ 547 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, sc. τόδε ἐστίν. Ammon. ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις, ὄνειρον, ὄναρ ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία. υ 90 ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη |. — De ὄναρ h. Cer. 269 cf. ὄνειαρ. Ap. lex. 121, 7 ὄναρ, ὄνειρος, ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν, ὅ ἐστιν ὠφελεῖν. ἀρσενικῶς δὲ ὄνειρος ἢ παρὰ τοῦτο ἢ παρὰ τὸ ὂν εἴρειν τοῦτ' ἔστι τὸ ὑπάρχον λέγειν. Eust. 1875, 61.

ὄνειαρ (i. e. ὀνε-ι-αρ, ὀνίνημι: Curt. Et. p. 239. Fulda Unters. p. 95 sq.), quod iuvat, quo frui possumus, salus, praesidium, de personis Χ 433 (de Hectore) πᾶσί τ' ὄνειαρ | Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι κατὰ πτόλιν, Sch. D. ὠφέλεια. Χ 485 οὔτε σὺ τούτῳ | ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ. De Cerere h. Cer. 268 ἥτε μέγιστον | ἀθανάτοις θνητοῖσί τ' ὄναρ καὶ χάρμα τέτυκται, q. l. in cod. ὄνειαρ legitur, ὄνιαρ Voss. scripsit, Ilgen. ὄνεαρ (quod tutatur Fulda l. c.), Hermann., Frankius, Baum. ὄναρ (i. e. ὄνειαρ). Ruhnkenio corrigendum esse videbatur ὄνειαρ χάρμα τ' ἐτύχθη |. De rebus δ 444 καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ |, Sch. D. ὠφέλειαν. ο 78 ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ |, δειπνήσαντας ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρ. γαῖαν. Eust. 1765, 30. 1774, 47. 1877, 62. Schol.: τὸ τοὺς ξείνους δειπνήσαντας ὑποχωρῆσαι εἰς ὁδὸν ὄνειαρ μὲν τῷ ξενοδοχηθέντι διὰ τὸ φαγεῖν, κῦδος δὲ καὶ ἀγλαΐα τῷ ξενοδοχήσαντι. 2) plur. res magni pretii, Kostbarkeiten Ω 367 (σέ) τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, cf. Sch. A. et B. V. M., praeterea E. M., Hesych., Suid. Ceteris locis de cibis: I 91 221 Ω 627 α 149 δ 67 218 ε 200 θ 71 484 ξ 453 ο 142 π 54 ρ 98 υ 256 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. Sch. D. ad I 91 ὀνείατα, βρώματα τὴν ὄνησιν παρέχοντα. κ 9 παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται |. ο 316 εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν ὀνείατα μυρί' ἔχοντες. Ap. lex. 121, 15 ὄνειαρ. ὠφέλημα. 121, 13 ὀνείατα. οἱ μὲν γλωσσογράφοι ψιλῶς ἀποδεδώκασι βρώματα· οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἐτύμως πάντα τὰ ὄνησιν παρέχοντα.

ὀνειδείῃ = ὄνειδος, ep. 4, 12 ὅ σφιν ὀνειδείῃσιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον, cf. Hermann. Ed. Flor., aliae veteres, Baum. exhibent, versum corruptum rati, ὅσφιν ὀνείδεσιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.

ὀνείδειος (ὄνειδος), contumeliosus, ἔπος: Α 519 ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν |, quando me irritat contumeliis. B 277 νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. Π 628 οὔ τι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι | νεκροῦ χωρήσουσι. Φ 480 νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσι. σ 326 ἥ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπεν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. μῦθος: Φ 393 471 καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον |, cf. Schol. AV. ad Φ 471. Neutr. plur. substantivi notione convicia Χ 497 καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων |.

ὀνειδίζω (fort. cohaeret cum sanscr. nind, nindâmi vitupero, cf. Christ. 34) convicior Α 211 ἀλλ' ἤ τοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον. H 95 νείκει ὀνειδίζων. τινὶ ὅτι: B 254 τῷ νῦν Ἀτρείδῃ Ἀγ. ποιμένι λαῶν | ἧσαι ὀνειδίζων ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν | ἥρωες Δαναοί. τινί τι, exprobro alcui alqd I 34 ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσιν. σ 380 οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις. Eust. 88, 7. 733, 59.

ὄνειδος (cf. ὀνειδίζω), probrum, iurgium, Α 291 ὀνείδεα μυθήσασθαι |. B 221 τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ | ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα (Thersites), quamquam h. l. cum Autenriethio intellegi potest: enarravit dedecora. B 251 καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις (etiam hic secundum

Autenr. dedecora). Γ 438 μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε. Ι 459 ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ | δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων. Υ 246 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι | πολλὰ μάλ', οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο. ρ 461 ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις |. χ 463 αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν | μητέρι θ' ἡμετέρῃ, mit Vorwürfen überhäuften. 2) concr. probrum, dedecus, Schande, Π 498 σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος | ἔσσομαι. Ρ 556 σοὶ μὲν δή, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος | ἔσσεται. ζ 285 ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο |. Cf. Γ 242 αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἅ μοί ἐστιν. h. Ven. 247 αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ' ὄνειδος ἐν ἀθ. θεοῖσιν | ἔσσεται . . εἵνεκα σεῖο. De ep. 4, 12 cf. ὀνειδείη. De toto vocabulo Autenr. ad Β 222.

ὀνείρειος, ad somnium pertinens (ὄνειρος): δ 809 ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν i. e. ἐν ὀνείρῳ, cf. Düntz. Ameis.: hier eine bildl. Darstellung von dem Herankommen des Traumes. Cf. praeterea Nitzsch. ad l., Clark. ad l. Spohn. de extr. parte Od. 72. Eust. censet somnum morti similem significari. Ap. lex. 121, 11 ὁ μὲν Ἀπίων τοῦ Ὕπνου. διὰ γὰρ τούτου ἐκπέμπονται. ἡμῖν δὲ φαίνεται κυρίως κατὰ τὸ μυθικόν. Hesych.

ὀνειροπόλος (πολέω), somniorum interpres, Traumdeuter, Α 62 ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα | ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Eust. 47, 34, cf. 48, 14 ὀνειροπόλος δὲ διχῶς, ἢ ὁ βλέπων αὐτὸς ὀνείρους καὶ κατ' αὐτοὺς προλέγων, ὡς ὁ Ἀγαμ. ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ, ἢ ὁ τοὺς ὑπ' ἄλλων βλεπομένους διευκρινῶν, ὡς τοὺς τῆς Πηνελόπης ὁ Ὀδυσσεύς. καί εἰσιν ἔγγραφοί τινες τέχναι ὀνειροκριτικαί, ὥσπερ ἦσαν καὶ οἰωνιστικαὶ καὶ θυτικαὶ καὶ ἕτεραι. Porphyrius ap. Schol. Ven. B. et Lips. melius interpretatur τὸν ὀνειροπολούμενον θεατὴν ὀνείρου γεγονότα. Sch. D. τὸν δι' ὀνείρων μαντευόμενον. Cf. Schol. L. ad Α 462, Ameis, Faesi, Koch, Autenr., Ribbeck Philol. 8, 707 sq. Ε 149 Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος |, cf. Schol. A. Ap. lex. 121, 10 ὀνειροπόλος· ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολούμενος. Cf. E. Gud. E. M. Hesych. Suid.

ὄνειρος et semel, δ 841, **ὄνειρον**, plur. metapl. ὀνείρατα υ 87, alias ὄνειροι, somnium, Traumbild, Β 80 εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπεν. Ε 150 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους, Sch. D. οὐ προεῖπε διὰ τῶν ὀνείρων ὅτι ἀναιρεθήσονται, q. l. sermo est de somniorum interprete. Χ 199 ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν. δ 841 ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ. ζ 49 ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον |. ξ 495 θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος |. τ 535 ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον. τ 541 αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔν περ ὀνείρῳ. 555 οὔ πως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον. 560 ἤ τοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι | γίγνοντ'. 562 δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, quo de loco cf. Ameis. suppl. Nägelsb. H. Theol. p. 184. Maurophrydes ap. Kuhn. 7, 318. τ 581 φ 79 τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀίομαι ἔν περ ὀνείρῳ. υ 87 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων. h. Merc. 14 (Mercurium) ἡγήτορ' ὀνείρων |. In comparatione λ 207 σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ | ἔπτατ'. λ 222 ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. Personam dei intellegendam esse ratis Ὄνειρος a Wolfio, Spitznero, Bothio, aliis exhibebatur his locis (quibus recentiores omnes fere ὄν. scribunt): Β 6 πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον. Eust. 166, 8 τὸν ὄλεθρον αἴτιον τοῖς Ἕλλησι διὰ τὴν ἀπάτην, ὑφ' ἧς θαρρήσαντες τὸν πόλεμον δίχα τοῦ Ἀχιλλέως κακῶς ἔπαθον. Sch. D. οὐκ αὐτὸν ὀλέθριον ὄντα, ἀλλὰ τὸν ἐπ' ὀλέθρῳ πεμπόμενον. Cf. Doederl. ad l., qui iure ὄνειρος deum vel numen perpetuum esse negat, sed rem vel umbram Iovis nutu statim creatam et post brevem usum interituram. Cf. etiam Nägelsb. Β 8 βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε. 16 βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος. 22 τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος. 56 θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος |. ω 12 ἠδὲ παρ' ἠελίου πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων, qua de re cf. Ov. Met. 11, 592. 614. Verg. Aen. 6, 273. 283 sq. Cf. Eust. 48, 30. 168, 22. 173, 16. 533, 18. 711, 56. 1288, 28. 1518, 8. 42. 1876, 39. 40. 1877, 25—57. 62. 1951, 60. Suid.

ὀνήσιμος (ὄνησις), utilis, erspriesslich, h. Merc. 30 σύμβολον ηδη μοι μέγ' ὀνήσιμον. Cf. Suid.

ὄνησις (ὀνίνημι), salus, Segen, Heil, φ 402 αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν |, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. Sch. D. ὄνησις, ὠφέλεια. Hesych. ὄνησις, ἰσχύς, ὠφέλεια. Ameis.: möge dieser am Glück Antheil haben, cf. suppl.

Ὀνητορίδης, Onetoris filius, Phrontis, γ 282 Φρόντιν Ὀνητορίδην, gubernatoris nomen, cf. Düntz., Koch.

Ὀνήτωρ, i. e. ὀνήσιμος, Iovis Idaei sacerdos, Π 604 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς | Ἰδαίου ἐτέτυκτο. Eust. 1077, 49.

ὄνθος, fimus, Mist, Ψ 775 τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων, Sch. D. ἡ τῶν βοῶν κόπρος. Ψ 777 ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε. 781 ὄνθον ἀποπτύων. Hesych. ὄνθον, κόπρον κτήνων, ἤτοι βόλβιτον. Ap. Apoll. lex. 121, 16 excidit glossa. Cf. Eust. 1329, 12. 24. Suid. Hesych.

ὀνίνημι (fort. cohaeret cum sanscr. nand, laetari, cf. Curt. Et. p. 322. 702. Fulda Unters. p. 94 sqq., qui notionem satiandi, cibo et potu recreandi propriam esse censet. Aliter Christ. p. 226), praes. ὀνίνησι Ω 45, qui versus sec. schol. A. Aristarcho spurius esse videbatur, h. Merc. 577, fut. ὀνήσω h. Merc. 541, ὀνήσεις h. Merc. 35, ὀνήσει, ὀνήσειν Ε 205, aor. ὄνησα Α 503, ὤνησας Α 395, ὤνησεν ξ 67, ὤνησαν Ι 509, med. fut. ὀνήσεαι Ζ 260, ὀνήσεται, ὀνησόμεθ' ξ 415, aor. imp. ὄνησο τ 68, part. ὀνήμενος β 33, act. delecto, iuvo, absol. Θ 36 467 βουλὴν . . ἥ τις ὀνήσει |, Sch. D. ὠφελήσει. Cum accus. personae aut rei, Α 394 εἴ ποτε δή τι | ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ, cf. Fulda l. c. Sch. D. ὠφέλησας. Eust. τὸν δὲ Δία ἐνταῦθα περιφράζων κραδίην Διὸς λέγει. Α 503 εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα | ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. Ε 205 τὰ (τόξα) δέ μ' οὐκ ἔμελλον ὀνήσειν |. Η 172 οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἐυκνήμ. Ἀχαιούς. h. Merc. 35 σὺ δέ με πρώτιστον ὀνήσεις |. h. Merc. 541 ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω. τινὰ μέγα, multum, cf. La Roche H. St. p. 186, Ι 509 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν. Ω 45 (αἰδώς) ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι |. πολλά, cf. La Roche l. c., ξ 67 τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, hätte reichlich gelohnt. h. Merc. 577 παῦρα

μὲν οὖν ὀνίνησι, τὸ δ' ἄκριτον ἠπεροπεύει |. . φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων, parum quidem iuvat etc. τινά τινι, alqm alqa re, cf. *Α* 394 503. Cum duplici accus. ψ 24 σὲ δὲ τοῦτο γῆρας ὀνήσει |, cf. La Roche l. c. 2) med. iuvor, delector, habe Vortheil, Nutzen, Genuss, Freude, *Ζ* 260 ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, Sch. D. ὠφεληθήσῃ. Hesych. ὄνησιν λήψῃ. *Η* 173 καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται. ξ 415 πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', recreabimur, Eust. 1765, 30 ὀνήσεσθαι ὠφεληθῆναι ἀπὸ τοῦ φαγεῖν. Cum genet. rei delector alqa re, fruor alqa re, τ 68 δαιτὸς ὄνησο |. *Π* 31 τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ; | q. l. τι est accus. relationis, cf. La Roche l. c. Sch. D. ἐκ σοῦ ὄνησιν ἕξει, ὠφεληθήσεται. Partic. adiect. ὠνήμενος β 33 ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, exclamatio quaedam, der gesegnete, scil.: an dem sich der Segenswunsch ὄναιο oder ὄνησο erfüllt hat, cf. Ameis., Düntz. Schol. supplendum esse εἴη et ἠθικῶς dictum esse ὀνήμ. putant.

ὄνομα et **οὔνομα** *Γ* 235, q. l. Hermannum ad Vig. p. 708 sequuti omnes iam scribunt καί τ' οὔνομα pro καὶ τοὔνομα, cf. Spitzn. Nägelsb., *Ρ* 260 ζ 194 ι 355 (rad. γνω, ο prosthet., proprie ὄγνομα, cf. Curt. Et. p. 178. 321. 705. 712. 714. Christ p. 35. Ebel ap. Kuhn. 5, 66 ὄνομα ex γόνομα ortum esse putat, cf. Pott 2, 417), nomen, *Γ* 235 οὕς κεν ἐὺ γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην. *Ρ* 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κ' ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι, i. e. cogitet, meminerit. ζ 194 ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν |. η 54 Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον. θ 550 εἴπ' ὄνομ' ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. ι 16 νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι. ι 355 καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπέ |. 365 εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; 414 ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμόν. ο 256 Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν |. σ 5 Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε. τ 247 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε. τ 403 Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο, ὅττι κε θεῖο | παιδὸς παιδὶ φίλῳ. 406 τίθεσθ' ὄνομ' ὅττι κεν εἴπω |. υ 288 Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε. h. Ven. 111. 146 Ὀτρεὺς δ' ἐστι πατὴρ ὄνομα κλυτός. h. Merc. 59 iam Herm. et Baum. ὀνομακλυτόν pro ὄνομα κλυτόν scribunt. ὄνομά τινί ἐστι sequente nominativo: ι 366 Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομα. τ 183 ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων |. τ 409 τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. ω 306 αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος. h. Ven. 198 τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται. h. Cer. 122 Δὼς μὲν ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστί. 2) memoria, δ 710 ἦ ἵνα μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται; 3) fama, gloria, ν 248 τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει. ω 93 ὣς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας.

ὀνομάζω (ὄνομα, cf. Curt. Et. p. 321), ὀνομάζοι *Ι* 515, ὀνομάζειν ξ 145, ὀνομάζων, impf. ὀνόμαζες δ 278, ὀνόμαζε, ὀνόμαζον *Σ* 449, aor. ὠνόμασας ω 339, nomino, voco, appello, *Κ* 68 πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον |, πάντας κυδαίνων, quia id fiebat honoris causa. *Χ* 415 ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. δ 278 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους. δ 551 σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε |. ξ 145 τὸν μὲν (Ulixem) ἐγών, ὦ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν | αἰδέομαι, cf. Ameis suppl., Faes., simpliciter nominare eum nulla laude adiecta. ω 339 σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα |. 2) enumerans polliceor *Ι* 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι. *Σ* 449 καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον |.

ὄνομαι (fort. a sanscr. nad, Curt. Et. p. 715), ὄνοσαι ρ 378, ὄνονται φ 427, opt. ὄνοιτο, fut. ὀνόσσεται *Ι* 55, ὀνόσσεσθαι ε 379, aor. ὠνοσάμην, ὀνόσασθ' *Ω* 241, ὀνόσαιτ' i. e. ὀνόσαιτο, ὀνοσσάμενος *Ω* 439, aor. 2. ὤνατο *Ρ* 25. Praeterea olim legebatur praes. οὔνεσθε *Ω* 241 i. e. ὄνεσθε (q. l. Buttm. Gr. § 114 (2, 257) οὔνοσθε scribendum esse censuit, Aristarchus, cf. schol. A., ὀνόσασθ', quod recentissimi Dindorfium et Bekkerum sequuti amplectuntur. Schol. A. ἢ οὔνεσθε. ἐκφαυλίζετε, καὶ οὐδενὸς ἄξιον ἡγεῖσθε οἷον, μικρὸν καὶ φαῦλον οἴεσθε τὸ συμβεβηκός; Schol. B. ἐκφαυλίζετέ με, ὡς μόνον δεινῶς πάσχοντα, καὶ δοκεῖτε αὐτὸν οὐδὲν ἔχειν, οὐδὲ κοινὸν τὸ κακὸν εἶναι λογίζεσθε; Deinde Schol. A. ἄλλως Ἀρίσταρχος· ἦ ὀνόσασθ', ἐμέμψασθε καὶ ἐξεφαυλίσασθε. ἄλλως. ἢ ὄνησιν ἔχετε. Schol. D. ἢ ἐφηδεύεσθέ μοι καὶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε. ἀπὸ τοῦ ὄνασθε ἢ ἐκφαυλίζετε καὶ μικρὸν ἡγεῖσθε. Nec minus turbate Eust. 1348, 16 locum explicat et Apoll. lex. 124, 24 οὔνεσθε, ὄνησίν τινα ἔχετε. εὑρίσκομεν δὲ διαφόρως λεγομένην τὴν λέξιν. ἦ ὀνόσασθ' ὅτι μοι Κρονίδης, ἐπιφέρεται δὲ οὕτως καὶ ἐνταῦθα, οἷον ἐμέμψασθε· καταστρέφει δὲ εἰς ἴσον τὸ ἐξεφαυλίσατε καὶ οὐδὲν ἄξιον ἡγήσασθε. Cf. praet. Hesych. 2, 816), vitupero, semper fere, si *Ξ* 95 *Ρ* 173 φ 427 excipias, addita negatione aut in quaestionibus rhetoricis, *Δ* 539 ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών, möchte tadeln, Sch. D. ἐκφαυλίσειε, μέμψαιτο. *Ι* 55 οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, Sch. D. οὐδεὶς ἄν σου τὸν λόγον ἐκφαυλίσῃ καὶ μέμψηται. *Ν* 127 (φάλαγγες) ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών |, Sch. D. μέμψαιτο. *Ν* 287 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο, Sch. D. καταμέμψοιτό σου τὴν δύναμιν καὶ τὴν προθυμίαν. *Ξ* 95 *Ρ* 173 νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες, Sch. D. ἐμεμψάμην. *Ρ* 24 οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο | ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο. Sch. B. ἀπόνητο, ὄνησιν ἔλαβεν. ὤνατο δέ, ὠνείδισεν. ὠνόσατο δέ, ἐμέμψατο. Sch. D. ἐξεφαύλισεν, ὠνείδισεν, ἐμέμψατο. Moeris: ὠνήμην διὰ τοῦ η ἀντὶ τοῦ ὠφελήθην. τὸ δὲ ὠνάμην ἀντὶ τοῦ ἐμεμψάμην. καὶ ὁ ποιητής· ὅτε μ' ὤνατο ἀντὶ τοῦ ἐμέμψατο. Hesych. ὅτε μ' ὤνατο· ὅτε κατεμέμψατο καὶ κατεφαύλισεν. Eust. docet ὤνητο et ὀνήμενος dici ἐπ' ὠφελείας, ἐπὶ μέμψεως ὤνατο. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον ὤνατο διὰ τοῦ α γράφουσι καὶ ἀπώνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη. *Ρ* 398 οὐδέ κ' Ἀθήνη | τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ'. *Ω* 241 ἦ ὀνόσασθ' ὅτι μοι Κρον. Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν, cf. quae supra de h. l. dicta sunt. *Ω* 439 οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο, Sch. D. καταφρονήσας. θ 239 ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔ τις ὄνοιτο |, Sch. D. μέμψαιτο. ρ 378 ἦ ὄνοσαι, ὅτι etc. Eust. τὸ ἦ ὄνοσαι ἀστείως ἔφη ἀντὶ τοῦ ἦ μέμφῃ, ἡμῖν δηλαδὴ ἢ τοῖς ἀλήταις, ὡς μὴ βοροῖς οὖσι. Schol. Vulg. falso explicat ὠφελῇ. φ 427 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται, Schol. D. μέμφονται. Cum genet. ε 379 ἀλλ' οὐδ' ὧς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος, quae sunt Neptuni verba de Ulixe naufrago. Cf. Schol. B. Eust. ad ε 290 ὡς οὐδείς μοι ἐπιμέμψεται οἷα κακῶς καὶ μικροπρεπῶς πλάσαντι καὶ φράσαντι κολασθῆναι τὸν Ὀδυσσέα. Iam Ameis.

recte explicat ironice dictum esse: at ne tum quidem spero fore ut te poeniteat miseriae, dich beklagen wirst wegen deines Unglücks: sarkastisch statt ‚du wirst genug daran haben‘. Cf. La Roche H. St. 172. Ap. lex. 121, 17 *ὀνόσαιτο, ἐκφαυλίσειεν, μέμψαιτο. καὶ ὀνοσάμενος, ἐκφαυλίσας.*

ὀνομαίνω (*ὄνομα,* = *ὀνομάνjω,* Curt Et. p. 321), praes. imp. *ὀνόμαινε* h. Ven. 290, aor. *ὀνόμηνας* ω 341, *ὀνόμηνεν,* coni. *ὀνομήνω, ὀνομήνῃς* λ 251, nomino, *K* 522 *ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.* Sch. BL. *ἀνεκαλέσατο.* Idem versus *Ψ* 178 *Ω* 591, et sim. *Π* 491 *φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον* |, Sch. D. *ἐξ ὀνόματος ἐκάλεσε.* b) enumero *B* 488 *πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. I* 121 *ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω.* δ 240 *πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω* |, *ὅσσοι Ὀδυσσῆος ταλασ. εἰσιν ἄεθλοι.* λ 328 *πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθ. οὐδ' ὀνομήνω* | *ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον* etc. λ 517 *πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθ. οὐδ' ὀνομήνω* |, *ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν.* h. Cer. 149 *ταῦτα δέ τοι σαφέως ὑποθήσομαι, ἠδ' ὀνομήνω* | *ἀνέρας, οἷσιν* etc. testes, *Ξ* 278 *ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας* etc. c) cum impf. polliceor, ω 341 *ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας* | *δώσειν πεντήκοντα.* d) eloquor, λ 251 *καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνῃς* |. h. Ven. 290 *ἴσχεο μηδ' ὀνόμαινε, θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν.* e) appello, facio, ernenne, *Ψ* 90 *καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν* |, cf. Schol. B. Eust. 118, 19. 739, 55. 822, 7. 1072, 13. 1366, 36. 1754, 50.

ὀνομακλήδην cf. *ἐξονομακλήδην.*

ὀνομάκλυτος (*κλύω*), celebri nomine, inclitus, *X* 51 *γέρων ὀνομάκλυτος Ἄλτης* |. De accentu cf. Sch. A. Eust. 1256, 45. Spitzn. Excurs. p. XXIV. La Roche Textkr. 311. Schol. B.: *Ἀρίσταρχος ὑφ' ἓν ὡς πασιμέλουσα* (μ 70), *ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ· ὄνομα κλυτὸς Αἴθων κατὰ παράθεσιν. εἰ δέ, φασίν, οὐκ ἐστὶν ἐξ οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετον, τί ἐστι τὸ Ἀστυάναξ καὶ ποιηματογράφος; κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστιν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ καὶ περίκλυτος.* Cf. Schol. Vict. et Townl. Ap. lex. 121, 19 *τῷ ὀνόματι ἔνδοξος.* Etiam secundum Sch. D. et Hesych. fuerunt, qui *ὄνομα κλυτός* scriberent. Cf. Eust. 1634, 58. 1892, 53. h. Merc. 59 *ἣν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομακλυτὸν* (ita Herm., Baum.) *ὀνομάζων,* q. l. Matth., alii *ὄνομα κλυτόν.* h. Ven. 111 146 Baum. *ὄνομα κλυτός* scribit, Hermannus *ὀνομακλυτός.*

ὀνομαστός (*ὀνομάζω*), semper addito *οὐκ* nefandus, τ 260 (cf. Schol. B.) 597 ψ 19 (*Ὀδ.*) *ᾤχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν,* quae urbs iam ipso nomine horribilis est. h. Ven. 253 *ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀάσθην* |, *σχέτλιον, οὐκ ὀνομαστόν.* Eust. 1863, 26 *κακοΐλιος μὴ ἀξία ἐστὶ μηδὲ εἰς μνήμην ἥκειν τινὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ κακά.*

ὄνος (lat. asinus, fort. a sanscr. asitas i. e. niger, Curt. Et. p. 404 sq.), asinus, *Λ* 558 *ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας* | *νωθής* etc. Comparatur Aiax, qua de re multa Sch. B. profert. Cf. Heyne.

ὀνοστός (*ὄνομαι*), addito *οὐκέτ'* non vituperandus, non contemnendus, *I* 164 *δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆι ἄνακτι,* Sch. D. *οὐ μεμπτά.* Hesych.

ὀνοτάζω (*ὄνομαι*), vitupero, reprehendo, h. Merc. 30 *σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμος· οὐκ ὀνοτάζω.*

ὄνυξ (*ὀνυχ* comparandum cum sanscr. naxha, rad. nagh, per metathesin angh ita ut υ insertum sit: Curt. Et. p. 322. 424. Christ. p. 28. Lobeck. El. 1, 84 *ὄνυξ* cum *νύσσω* i. e. pungo cohaerere censuit), unguis; dat. plur. solus invenitur isque de aquilae unguibus, Krallen, Fänge, *Θ* 248 *νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσιν. M* 202 220 *φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον.* β 153 *δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς.* ο 161 *αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον.*

ὀξυβελής (*βέλος.* Doed. Gl. § 311), acuto ferro praefixus, scharfgespitzt, *Δ* 125 *ἆλτο δ' ὀιστὸς* | *ὀξυβελής.* Schol. A. *ὀξέως βάλλων ἢ βληθείς* (Doederl. emendat *ὀξέως βληθείς· ἢ βάλλων*)· *ἐμφαντικῶς δὲ τὴν τοῦ βάλλοντος προθυμίαν εἰς τὸ βλητὸν μετήγαγεν.* Eust. 452, 27 *ὀξεῖαν ἀκμὴν ἔχων.* Hesych. *ὀξέως βληθεὶς ἢ ταχέως βαλλόμενος.* E. M. Suidas. Meiring. de subst. copul. 12 et Lehrs. Aristarch. 79 appositionem esse censent = *ὀξὺ βέλος ὄν,* quod iure refutat Doed. l. c.

ὀξυόεις (*ὀξύ,* cf. Göbel. epith. in *εις* des. 24. Lobeck. El. 1, 81. Ameis. ad τ 33 suppl.) proprie: acuto i. e. acie, cuspide instructus, schneidig, *E* 50 *H* 11 *Θ* 514 *N* 584 *O* 536 742 υ 306 *ἔγχεϊ ὀξυόεντι* |, *Π* 309 idem init. vers. *E* 568 *ἔγχεα ὀξυόεντα* |. τ 33 idem init. vers. *Ξ* 443 *Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι.* Dissentiunt inter se de hoc vocabulo iam veteres, qui aut idem esse quod *ὀξύς* aut ab *ὀξύα* fagus factum, fagineum significare censent, quam explicationem Bekk. adoptavit Ber. d. Berl. Akad. 1866, 472. Sch. D. ad *E* 50: *ὀξεῖ· ἢ ἀπὸ ὀξύας, εἴδους δένδρου, κατεσκευασμένῳ.* Apoll. lex. 121, 20 *ὀξυόεντι. ὁ μὲν Ἀπίων ὀξεῖ ἔγχει. ὀξυόεντι δὲ ὀξυίνῳ.* Cf. Hesych. Porphyr. Qu. H. 11 et Schol. B. ad *Z* 201, BLV. ad *H* 11. Eust. 1951, 2.

ὀξύς (a rad. aks = ak, cf. acer, acus, Buttm. Lex. 1, 243. Curt. Et. p. 131), acer, de armis: *ἄκων, K* 335 *Φ* 590 ξ 531 φ 340 h. 28, 9 *ὀξὺν ἄκοντα. ἄορ, Φ* 173 κ 126 321 λ 24 48 *ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ* |. *βέλος, Δ* 185 *Λ* 392 *ὀξὺ βέλος* (nom.). *Λ* 845 (acc.) *ὀξὺ βέλος περιπευκές. Y* 437 *ἐμὸν βέλος ὀξύ* (nom.). *δόρυ, E* 44 *ἄλκιμα δοῦρε δύω . . ὀξέα. E* 619 *δούρατ' . . ὀξέα. E* 495 *Z* 104 *Λ* 212 *πάλλων ὀξέα δοῦρα. N* 582 *Y* 423 *ὀξὺ δόρυ κραδάων. Π* 772 *πολλὰ . . ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει* |. χ 265 272 282 *ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα* |. *Δ* 490 *E* 73 238 336 *Λ* 95 421 *N* 542 *Π* 317 806 *Y* 488 *Φ* 91 *ὀξέι δουρί* |. *δρεπάνη, Σ* 551 *ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες* |. *ἔγχος, P* 524 *ἔγχος . . μάλ' ὀξύ. μόχλος,* ι 382 *οἱ μὲν μόχλον ἑλόντες ἐλάινον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. ξίφος, Δ* 530 *ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξὺ* |. *M* 190 *Ξ* 496 *Y* 284 *Φ* 116 *ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ* |. β 3 δ 308 υ 125 *περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ* |. ι 300 κ 294 535 *ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ* |. ξ 528 *ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις* |. φ 119 *ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων* |. φ 431 *ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξύ* |. Praeterea φ 34 *ξίφος ὀξύ* (accus.). *ὄγκος, Δ* 214 *ὀξέες ὄγκοι* |. *πέλεκυς, O* 711 *ὀξέσι δὲ πελέκεσσι. P* 520 *ὀξὺν . . πέλεκυν.* γ 443 *πέλεκυν . . ὀξύν. φάσγανον, Λ* 190 *φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ* |. *X* 306 χ 79 *ἐρύσσατο φάσγανον ὀξύ* |. *X* 311 *τινάσσων φ. ὀξύ* |. χ 90 *εἴρυτο δὲ φ. ὀξύ* |. Praeterea κ 145 λ 95 *φάσγανον ὀξύ* |

(acc.). χαλκός, Λ 540 Ε 132 558 675 821 Ι 458 Κ 135 Ν 212 338 561 Ξ 12 Ο 443 482 Π 623 819 Ρ 126 Σ 236 Τ 211 283 292 Φ 37 568 Χ 67 72 Ψ 412 Ω 393 α 99 δ 700 λ 120 535 μ 173 ν 271 ξ 271 ο 551 ρ 440 ω 127 χ 368 ὀξέι χαλκῷ |. De vallis Μ 55 σκολόπεσσιν ὀξέσιν. Μ 64 σκόλοπες . . ὀξέες. De scopulo μ 73 οἱ δὲ δύω σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει | ὀξείῃ κορυφῇ. ε 411 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες. De lapide Μ 446 αὐτὰρ ὕπερθεν | ὀξὺς ἔην. Π 739 ὀξέι λᾶι |. 2) figurate, cf. Buttm. Lex. 2, 67 sq. De sole Ρ 372 αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα. h. Ap. Pyth. 196 μένος ὀξέος Ἠελίοιο |. De clamore Ο 313 ἀυτὴ ὀξεῖ'. Sch. D. νῦν δριμεῖα, χαλεπή. De animo h. 8, 14 θυμοῦ δ' αὖ μένος ὀξὺ κατισχέμεν. De doloribus Λ 269 ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Sch. D. ἡ σφόδρα ὀδύνη, οἷον ἡ τιτρώσκουσα. Λ 268 ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο, cf. Schol. AB. Λ 272 ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρ., q. l., quum inusitatum sit αι diphthongam elidi in nominibus, Bentleius singularem ὡς ὀξεῖ' ὀδύνη, Buttm. Gr. § 30, Bothius ὀξέαι ὀδύναι scribendum esse putarunt, δισυλλάβως pronuntiandum per synizesin. Cf. Spitzn. Π 517 ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ | ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, Sch. D. δριμείαις, χαλεπαῖς. Τ 125 τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν |. Χ 425 οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄιδος εἴσω |. λ 208 ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο. τ 517 ὀξεῖαι μελεδῶνες. h. Cer. ὀξὺ δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλλαβεν. De Marte, cf. Schuster. H. Beiw. 17, Β 440 Δ 352 Θ 531 Σ 304 Τ 237 ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα |, quibus locis nonnulli ἄρηα exhibent. Η 330 τῶν αἷμα . . ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης. Λ 836 μένει ὀξὺν Ἄρηα |. Ρ 721 ὀξὺν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες |. Adverb. **ὀξύ** de oculis, cf. La Roche H. St. p. 62, ε 393 ὀξὺ μάλα προϊδών. h. Merc. 360 αἰετὸς ὀξὺ λάων, etsi acris visu. Γ 374 Ε 312 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγ. Ἀφροδίτη. Sch. D. ad Γ 374 ὀξέως καὶ ταχέως ἐθεάσατο. Ε 680 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ ν. μέγας κορυθ. Ἕκτωρ. Θ 91 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ ν. βοὴν ἀγ. Διομήδης. Schol. D. ὀξύ· ὀξέως, ὄνομα ἔλαβεν ἀντὶ ἐπιρρήματος. Θ 132 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ ν. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Λ 343 Ο 649 Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε. Υ 291 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων. De voce Ρ 89 ὀξὺ βοήσας |. Σ 71 ὀξὺ δὲ κωκύσασα. Χ 141 ὀξὺ λεληκώς |. Ρ 256 ὀξὺ δ' ἄκουσε. Υ 52 ὀξὺ . . Τρώεσσι κελεύων |. ὀξέα de voce: Β 222 ὀξέα κεκληγώς, stridule clamans. Sch. D. μεγάλα. Nägelsb. mit lautem, eigentlich durchdringendem Geschrei. Μ 125 ὀξέα κεκληγῶτες. Ρ 88 ὀξέα κεκληγώς. De oculis h. 19, 14 ὀξέα δερκόμενος, acute cernens. **ὀξύτατον**. Ξ 345 (Ἠελίου) οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. Ρ 674 αἰετός, ὅν ῥά τέ φασιν | ὀξύτατον δέρκεσθαι, cf. Schol. ABD. Ψ 477 οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε. Cf. Eust. 96, 8. 251, 46. 481, 46. 683, 48. 863, 4. 887, 6. 1124, 36. Suid. E. M.

ὀπάζω (ὀπαj a rad. ἑπ, ἕπω, sequor, Curt. Et. p. 636, quamquam obloquitur Pott. 1, 829. 2, 418), praes. ὀπάζει, imperat. ὄπαζε Ξ 358, ὀπάζειν, ὀπάζων, imperf. ὤπαζε Θ 341, ὄπαζε, ὄπαζεν, ὤπαζον ψ 210, fut. ὀπάσσω, ὀπάσσομεν Ω 153, aor. ὤπασα Ν 416, ὄπασσα κ 204, ὤπασε, ὄπασσε, ὄπασσεν, ὤπασαν, ὀπάσαιμι Ψ 151, ὀπάσειαν, ὄπασσον, inf. ὀπάσσαι, ὀπάσσας, med. ὀπαζόμενος Δ 493, fut. ὀπάσσεαι Κ 238, aor. ὀπάσσατο Τ 238, ὀπασσάμενος κ 59, comitem do, gebe mit, geselle zu, τινά τινι, Ν 416 ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν |. Ω 153 τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην, Sch. D. παράσχωμεν. Ω 461 σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν |. ι 89 κ 102 κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας |. κ 104 ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα. ν 68 τὴν δ' ἑτέρην (servam) χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ὄπασσε κομίζειν, q. l. nonnulli codd. ἔπεμπε praebent. ο 310 καί ἅμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον |. ν 364 οὔ τί σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν |. h. Cer. 219 (παῖδα) τὸν ὀψίγονον καὶ ἄελπτιν | ὤπασαν ἀθάνατοι, mihi dederunt. Ι 483 πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν |. Π 38 ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον |, Sch. D. παράσχου, δός. Σ 452 πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε |. b) de rebus, addo, praebeo, τί τινι, Ζ 156 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν | ὤπασαν. Η 205 ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον. Θ 141 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρον. Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Μ 255 Ο 327 Π 730 Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν |. Ξ 458 καί σφιν κῦδος ὄπαζε. Ξ 491 καὶ (ᾧ) κτῆσιν ὄπασσε |. Ρ 196 ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ (τεύχεα) ὄπασσε |. Ρ 566 τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει |. Ρ 630 ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδ. ὀπάζει |, q. l. a scholl. et ἀρήγει et ἀμύνει traditur. Φ 570 αὐτάρ οἱ Κρ. Ζεὺς κῦδος ὀπάζει |. Χ 51 πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀν. Ἄλτης. γ 57 καὶ υἱάσι κῦδος ὄπαζε |. δ 131 χρυσέην τ' ἠλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν. δ 619 ο 119 τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι |. ζ 181 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην (σοι) ὀπάσειαν. θ 430 καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω. θ 498 ὡς ἄρα τοι πρόφρ. θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. ν 45 θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν | παντοίην. ν 120 304 ἅ οἱ Φαίηκες ἀγ. | ὤπασαν. ξ 62 καὶ κτῆσιν (ἐμοὶ) ὄπασσεν |. ο 319 ὅς ῥά τε πάντων | ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδ. ὀπάζει. σ 19 ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν |. τ 161 τῷ τε Ζεὺς κῦδ. ὀπάζει |, q. l. in nonnullis libris est ὀπάζῃ. φ 214 καὶ κτήματ' ὀπάσσω |. ψ 210 θεοὶ δ' ὤπαζον ὀιζύν |. ω 283 μυρί' ὀπάζων |. ω 201 χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσεν | θηλ. γυναιξί. h. Merc. 120 ἔργῳ δ' ἔργον ὄπαζε, opere opus urgebat. h. Merc. 477 σὺ δέ μοι, φίλε, κῦδος ὄπαζε |. h. Cer. 261 καὶ ἄφθιτον ὤπασα τιμήν |. h. Cer. 494 h. 30, 18 31, 17 βίοτον θυμήρε' ὀπάζειν |. h. 24, 5 χάριν δ' ἅμ' ὄπασσον ἀοιδῇ |, simulque cantilenae gratiam tribue. ep. 4, 13 (κήρα) τήν μοι θεὸς ὤπασε γεινομένῳ περ |. Addito infinitivo Ψ 151 Πατρόκλῳ ἥρωι κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι |, Sch. D. παράσχοιμι. Passiv. Δ 493 (ποταμὸς) ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ |, Sch. D. κατεπειγόμενος, ἀφ' οὗ πληρούμενος, q. l. Nauck Bull. de l'Acad. de St. Pétersb. 6, 1, 27 ἀεξόμενος scribendum esse censet. 2) persequor, insto, Δ 321 νῦν αὖτέ με γῆρας ὀπάζει |, quae est Aristarchi lectio, cf. Schol. ad Θ 103. Alii ἱκάνει, ἐπείγει, ἐλαύνει. Schol. A. ἀπὸ δὲ τοῦ κατόπιν ἐσχημάτισται i. e. ab insequendo. Cf. Spitzn. Θ 103 χαλεπὸν δέ σε γῆρ. ὀπάζει |, Sch. D. κατόπιν διώκει, συνελαύνει. Etiam h. l. secundum Schol. A. ab Ixione legebatur ἐπείγει, ab aliis ἱκάνει. Θ 341 ὡς Ἕκτωρ ὤπαζε κάρη κομ. Ἀχαιούς, Sch. D. κατόπιν ἐδίωκε, κατέπειγε. Cf. Hesych. ὤπαζε, κατόπιν ἐπάγων ἐδίωκε. Absol. insto, Ε 334 Ρ 462 πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων |. Cf. Schol. AB. Leid. br. ad Ε 334. E. M. II) Med. alqm

comitem adsumo, nehme mir zum Geleite, Κ 238 σὺ δὲ χεῖρον' ὀπάσσεαι, Sch. D. πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀκόλουθον προσλαβοῦ. Eust. 801, 3 ἔστι νῦν ὀπάζεσθαι οὐ τὸ παρέχειν, ἀλλὰ τὸ προσλαμβάνεσθαι εἰς ὀπαδόν. Τ 238 ἢ καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδ., Sch. D. προσηταιρίσατο, ἀκολούθους ἔλαβε, cf. Schol. BL. Hesych. προσελάβετο. κ 59 δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον, Sch. D. ὀπαδὸν ἑλόμενος. Ap. lex. 121, 23 ὀπαζόμενος. ἐπὶ μὲν τοῦ κατεπειγόμενος ‚χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ', οὐχ, ὡς Δημήτριος ὁ Πύκτης, πληρούμενος. ἐπὶ δὲ τοῦ προχειρισάμενος ‚αὐτὰρ ἐγὼ κήρυκα' κ. τ. λ. ἐπὶ δὲ τοῦ κατεπείγεσθαι πάλιν ‚χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει'. ἐπὶ δὲ τοῦ περιεποίησαν ὤπασαν. Eust. 552, 32. 631, 55. 716, 39. 1115, 3. 1616, 16. 1647, 20. 1859, 1. Hesych. E. M.

ὀπαῖος. ὀπαῖα, varians lectio pro ἀνοπαῖα α 320, cf. ἀνοπαῖα.

ὄπατρος (πατήρ. Praefixum ὁ = sanscr. sa, sam, cf. Curt. Et. p. 395. Lob. El. 1, 41. 86), eiusdem patris, Λ 257 κασίγνητον καὶ ὄπατρον |, Sch. A. ὁμόπατρον. Μ 371 κασίγνητος καὶ ὄπατρος |. Sch. D. ὁμόπατρος. Eust. 843, 9 et E. M. 627, 33 inscitiae coarguunt eos, qui ὅπατρος scribunt, cf Lex. Valcken. περὶ πνευμ. 233 sq. Praeterea cf. Hesych. Ap. lex. 121, 21 ὄπατρος, τοῦ αὐτοῦ πατρὸς τινι γεγονώς, οἷον ἐν τῷ Μ τῆς Ἰλιάδος. E. M.

ὀπάων (a rad. ἑπ, cf. ὀπάζω. Aliam explicandi viam iniit Bernhardt. Gr. Et. 20. Cf. Retzlaff Synon. 1, 18), comes, Waffenträger, Η 165 Θ 263 Κ 58 Ρ 258 Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος |, Μηριόνης, cf. Koch ad Η 165. Ρ 610 Μηριόναο ὀπάονα θ' ἡνίοχόν τε |, Κοιράνον. Ψ 360 ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. Comes, h. Cer. 440 ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἄνασσα. Ap. lex. 121, 28 ὀπάων, ἀκολουθῶν. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἕπεσθαι. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα (Θ 276). Eust. 843, 11, 1305, 23.

ὄπῃ, ὅππῃ (i. e. proprie locat., ὄκϝῃ), qua, ubi, quo, Μ 48 ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇ τ' etc. Sch. D. ὅπου δ' ἂν ἐνορμήσῃ. Ν 784 νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. Χ 321 εἰσορόων χρόα καλόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα, ubi potissimum cederet impulsum seu percussum corpus Hectoris. γ 106 πλαζόμενοι κατὰ ληΐδ', ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς. θ 572 καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον |, ὅππῃ ἀπεπλάγχθης. ι 279 ἀλλά μοι εἴφ', ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα, ubi retinueris i. e. quo appuleris. κ 190 οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος οὐδ' ὅπῃ ἠώς | οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσ. εἶσ' ὑπὸ γαῖαν | οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται. ξ 517 ο 339 π 81 φ 342 πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. ο 452 ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον | ἄλφοι, ὅπῃ περάσητε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, wohin ihr ihn immer verkaufen möget. σ 241 νέεσθαι οἴκαδ', ὅπῃ οἱ νόστος sc. ἐστίν. h. Merc. 393 καὶ δεῖξαι τὸν χῶρον . . |, ὅππῃ δ' αὖτ' ἀπέκρυψε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα. h. Ven. 207 οὐδέ τι ᾔδει |, ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα. 2) quo modo, quo pacto, Ξ 507 Π 283 χ 43 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Υ 25 ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου. Aliter Bothius: quo fert cuiusque animus et voluntas. Χ 185 ἔρξον, ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο. α 346 θ 44 τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν | τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; ι 457 εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλυσκάζει. De litera ι subscribenda cf. Eust. ad Il. 174, 1. Spitzn. ad Β 339.

ὀπηδέω (cf. ὀπάζομαι), praes. ὀπηδεῖ, inf. ὀπηδεῖν h. Ap. Pyth. 352, imperf. ὀπήδει, comitor, sequor, τινί, de personis, Β 184 Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει |, Sch. D. ἠκολούθει. Ω 368 γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ |. ἅμα τινί, cf. ἅμα ἕπεσθαι: η 165 181 (Ζεὺς) ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ |. ι 271 (Ζεὺς) ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδ. ὀπηδεῖ |. τ 398 ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει |, is autem propitius illum comitabatur i. e. tutabatur. h. Ap. Pyth. 351 οὔτε τρυγηφόρος ἥδε γ' ἐπήρατος οὔτ' εὐλείμων |, ὥστ' ἀπό τ' εὖ ζώειν καὶ ἅμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν, ut bene ex ea victum capere possimus simulque hominibus subministrare. Cf. tamen Frank. et Baum. h. Merc. 209 ὅστις ὁ παῖς ἅμα βουσὶν ἐυκραίρῃσιν ὀπήδει. 2) de rebus, Ε 216 ἀνεμώλια γάρ μοι (τόξα) ὀπηδεῖ |, führe ihn vergebens. Ρ 251 ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ |. θ 237 (ἀρετὴν) ἥ τοι ὀπηδεῖ |. h. 30, 12 ὄλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ |. Ap. lex. 121, 32 ὀπηδεῖ, ἀκολουθεῖ. Eust. 1593, 59.

ὀπηδός (cf. ὀπάζομαι), comes, begleitend, cum dat. h. Merc. 450 καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδός.

ὀπίζομαι (ὄπις), ὀπίζομαι ν 148. h. Merc. 382, imperf. ὀπίζεο Χ 332, ὠπίζετο ξ 283, ὠπίζετ' Σ 216, revereor, τί: Σ 216 μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν |, Sch. D. ἐπεστρέφετο, φροντίδα ἐποιεῖτο. Ap. lex. et Hesych. ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο. Similiter Eust. 1272, 18 (1391, 38. 1738, 5. 1760, 10) et E. M. p. 627, 628. Barnesio ἐποπίζετ' scribendum esse videbatur. ν 148 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, cf. Schol. B. Eust. αἰδοῦμαι, διὰ ὀπίδος καὶ ἐπιστροφῆς ἄγω. ξ 283 Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν. In Odyss. tantum modo de deorum reverentia usurpatur. τινά: Χ 332 ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα |, Sch. D. ἐντροπὴν ἐποιοῦ. h. Merc. 382 καί σε φιλῶ καὶ τοῦτον ὀπίζομαι. Cf. La Roche H. St. 193. Doed. Gl. § 849.

οπιπτεύω vel **ὀπῑπεύω**, quod iam Bothium et Bekkerum et Dindorfium sequuti omnes exhibent, cf. Doed. Gl. § 838. La Roche suppl. ad Δ 371. Est ὀπιπεύω lectio Ven. et Apollonii, Eust. 483, 42. 679, 38. 1856, 1 autem et plerique veterum gramm., E. M. 627, 55. Hesych. 2, 679. E. Gud. 431, 1, ὀπιπτεύω amplexi sunt itemque Lob. El. 1, 334 (a rad. ὀπ: Curt. Et. p. 423. 664), praes. ὀπιπεύεις Δ 371, fut. ὀπιπεύσεις τ 67, aor. ὀπιπεύσας Η 243, circumspicio, schaue mich wiederholt um nach etw., Δ 371 τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας |; τ 67 ὀπιπεύσεις δὲ γυναῖκας |, wirst begucken, begaffen. Absol. Η 243 λάθρῃ ὀπιπεύσας, Sch. D. περιβλεψάμενος. Cf. La Roche H. St. 101. De ῑ cf. παρθενοπῖπα. Ap. lex. 121, 30 ὀπιπεύεις, περιβλέπεις· ὀπιπεύεις δὲ γυναῖκας καὶ παρθενοπίπας ὁ παρθένους περιβλεπόμενος. Cf. Suid. Hesych.

ὄπις (a rad. ὀπ, ὄπωπα, proprie oculus, hinc: Strafaufsicht, cf. Doed. Gl. § 850. Nägelsb. H. Th. 335 Nitzsch. ad ε 146), ultio, Π 388 θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες |, deorum vindictam, Sch. D. τὴν ἐκ θεῶν ἐπιστροφὴν καὶ φροντίδα. ξ 82 οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν. Cf. Schol. BQ. Vulg. Eust. ἡ εἰς τὸ μέλλον θεία ἐπιστροφή. Aliter Doed. l. c. § 88

καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει. ξ 215 οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. φ 28 οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ'. Semel tantum legitur in Il., bis θεῶν non addito. De duplici accus. forma Curt. Et. p. 623. Ap. lex. 121, 33 ὄπιδα, ἐπιστροφὴν καὶ ἐντροπήν. Eust. 938, 41. 1066, 9. 1272, 19. 1391, 38. 1528, 50. 1760, 11. Hesych.

ὄπισθε, ante conson. **ὄπισθεν, ὄπιθε** Π 791 et **ὄπιθεν** (ὄπιθεν primam propriamque fuisse formam et ex ea ὄπισθεν ortam censet Lobeck. El. 1, 334), a tergo, hinten, von hinten, hinterwärts, Λ 197 στῆ δ' ὄπιθεν, Nägelsb. sie trat von hinten her. Β 542 Ἄβαντες . . ὄπιθεν κομόωντες |, Sch. D. τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς κομῶντες ἀνδρείας χάριν, ἴδιον δὲ τοῦτο τῆς τῶν Εὐβοέων κουρᾶς τὰς ὄπισθεν τρίχας βαθείας ἔχειν. Cf. Eust. Ε 595 φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν. Ζ 181 πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων. Λ 397 ἔστη πρόσθ', ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος etc. Λ 545 ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον |, in tergum reiecit. Ν 83 τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς, extremos. Ν 289 οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος. 721 οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον. Ν 834 Ρ 723 ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν |. Ξ 14 Ο 7 τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν |. Ο 341 Δηίοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθεν |. 451 αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός. 541 βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν |. 694 τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε |. Π 115 πλῆξ' ἄορι μεγ. αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν. Π 791 στῆ δ' ὄπιθε. 806 ὄπιθεν δὲ μετάφρ. ὀξέι δουρὶ | . . βάλε. Ρ 718 αὐτὰρ ὄπισθε | νῶι μαχησόμεθα. Ρ 746 αὐτὰρ ὄπισθεν | Αἴαντ' ἰσχανέτην. Σ 548 ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν. Σ 554 αὐτὰρ ὄπισθε | παῖδες δραγμεύοντες. Τ 397 ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχ. | Φ 129 ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων |. Φ 256 ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγ. ὀρυμαγδῷ |. Χ 157 ὁ δ' ὄπισθε διώκων |. Ψ 136 ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχ. | Ψ 726 κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών. 763 αὐτὰρ ὄπισθεν | ἴχνια τύπτε πόδεσσιν. Ω 326 αὐτὰρ ὄπισθεν | ἵπποι. δ 357 ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν |. ε 167 ο 34 πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν |. ζ 307 δμωαὶ δέ οἱ εἵατ' ὄπισθεν |. κ 209 κατὰ δ' ἄμμε λίπον γοόωντας ὄπισθεν |. λ 72 μή μ' ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν. λ 527 οἱ δέ τ' ὄπισθεν | κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους. ν 84 κῦμα δ' ὄπισθεν | πορφ. μέγα θῦε. ο 88 οὐ γὰρ ὄπισθεν | οὖρον ἰὼν κατέλειπον. τ 436 αὐτὰρ ὄπισθεν | (ἤισαν) υἱέες Αὐτολύκου. χ 174 σανίδας δ' ἐκ δῆσαι ὄπισθεν |. h. Merc. 77 ἀντία ποιήσας ὁπλάς, τὰς πρόσθεν ὄπισθεν |, τὰς δ' ὄπιθεν πρόσθεν. h. Cer. 181 ἡ δ' ἄρ' ὄπισθε..στεῖχε. ὄπισθε μένειν coniungitur Ι 333 ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσι |. ρ 201 ὄπισθε μένοντες. οἱ ὄπιθεν relicti: λ 66 νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, Sch. Vulg. τῶν καταλελειμμένων οἴκοι. τὰ ὄπισθεν tergum: Λ 613 ἤ τοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν. Praepositio cum genet.: Ν 536 Ξ 430 οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο | ἕστασαν. Ρ 468 στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο. Cf. Ε 595. Postponitur Ω 15 Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν. 2) De tempore: postea, hinterdrein, hernach, Δ 362 ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', Sch. D. ἐν τῷ μεταταῦτα χρόνῳ. Idem Ζ 526, q. l. Eust. ὅτι ὁ μετὰ ἔχθραν σπενδόμενος εἴποι ἂν τὸ ἀλλ' - ἀρεσσ., ἤγουν ὕστερον φιλιωσόμεθα etc. Μ 34 ὣς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσ. καὶ Ἀπ. | θησέμεναι. β 270 278 Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι. ξ 393 αὐτὰρ ὄπισθεν | μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. σ 168 οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν. χ 55 ἀτὰρ ἄμμες ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον etc. ψ 249 ἀλλ' ἔτ' ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται |. ψ 261 ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν, ὀίω |, πεύσομαι. In posterum: Ι 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι. Ι 519 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη. Cf. Eust. 84, 34. 282, 10. 1066, 9. 1673, 24. 1923, 30.

ὀπίστατος (ὄπισθε), postremus, Θ 342 Λ 178 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον. Hesychii τὸν ὀπισθότατον ex h. l. factum censuit Bentl. Eust. 716, 42. 837, 3. 838, 64. Suid. Hesych. E. M.

ὀπίσω et **ὀπίσσω** (Christio 25 videtur cum sanscr. paçkât cohaerere, aliis cum ἀπό), de loco: retro, rückwärts, zurück, Γ 218 σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα. Γ 262 311 Τ 394 κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω |. Ε 443 Τυδ. δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω |. Cf. Schol. BL. Ε 599 ἂν δ' ἔδραμ' ὀπίσσω |. 605 αἰὲν ὀπίσσω | εἴκετε. 701 ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω | χάζονθ'. Μ 205 Θ 375 ἰδνωθεὶς ὀπίσω. Μ 272 μή τις ὀπίσσω | τετράφθω ποτὶ νῆας. Ν 193 ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω |. Ο 304 αὐτὰρ ὀπίσσω | ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχ. ἀπονέοντο. Ο 735 ἠέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω. Π 710 Πάτρ. δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω |. Ρ 752 ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω | Τρώων. Σ 160 ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν |. Υ 119 ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω | αὐτόθεν. Φ 30 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας. Ψ 433 αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω | Ἀτρεΐδεω. η 326 καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω |. ι 149 ὅδε τοι πάλιν εἰσὶν ὀπίσσω |. μ 410 ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν. π 150 ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε. ψ 119 ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω. ὀπίσσω λείπω, relinquo, legitur Χ 137 ὀπίσω δὲ πύλας λίπε. λ 279 τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω |. 2) de tempore, postmodo, hinterdrein, hernach, in Zukunft, Γ 160 μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο, in posterum. Γ 411 Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω | πᾶσαι μωμήσονται, Sch. D. εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον. Δ 37 μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω | σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. Δ 270 τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω | ἔσσετ', Sch. D. μετὰ ταῦτα. Opponitur νῦν: Ζ 352 τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω | ἔσσονται, cf. Sch. LV. Ζ 357 τούτῳ δ' οὔτ' ἄρα νῦν φρένες ἔμπεδοι, ὡς καὶ ὀπίσσω | ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν. Ζ 450 ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω |. Ι 507 οἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω |. Ο 497 ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω |. Χ 19 ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω |, Sch. D. ὕστερον, χρονικῶς. Χ 488 αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω | ἔσσετ'. α 222 οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπ. | θῆκαν. α 240 ξ 370 ω 33 ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω |. β 179 μή πού τι κακὸν πάσχωμεν ὀπίσσω |. β 367 οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω |. ζ 273 μή τις ὀπ. | μωμεύῃ. ι 511 ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω. λ 433 καὶ ἐσσομένοισιν ὀπίσσω | θηλ. γυναιξί. Opponitur προπάροιθε λ 482 σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ |, οὔ τις ἀνὴρ

προπάροιθε μακάρτατος ουτ' ἄρ' ὀπίσσω. μ 437 ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω | ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις, hernach wieder. ξ 232 πολλὰ δ' ὀπίσσω | λάγχανον. ρ 188 μή μοι ὀπίσσω | νεικείῃ. σ 132 κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω |. τ 330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω | ζωῷ. φ 137 φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω | πᾶσι . . τετεύχαται. ἐς ὀπίσσω bis legitur: σ 122 υ 199 γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω | ὄλβος. Ad dictionem ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσειν, νοεῖν, ὁρᾶν quod attinet, videntur talia proprie dicta esse de eo qui prospicit et retrospicit, quae est descriptio viri prudentis; alii, velut Ameis. ad ω 452, censent de tempore esse cogitandum: circumspicere simul praesentia et futura, die Vergangenheit und die Zukunft verstehen. Α 343 οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, Sch. D. τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. τουτέστι, οὐκ οἶδε προσκοπῆσαι καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀπόβασιν τοῦ πράγματος. Eust. ἐπεὶ οὐκ οἶδεν ὅτι, ὥσπερ τὰ πρὸ τούτου δι' ἐμοῦ πολεμαρχοῦντος ἠνύητο, οὕτω καὶ τὰ ἑσύστερον etc. Γ 109 οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω | λεύσσει. Σ 250 ω 452 ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω |. Forma ὀπίσσω in medio versu tantummodo Φ 30 legitur; in hymnis nec ὀπίσω nec ὀπίσσω.

Ὀπίτης, Graecus, quem Hector interficit Λ 301 Ὀπίτην | . . τοὺς ἄρ' ὅ γ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν.

ὁπλέω = ὁπλίζω, ζ 72 οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην | ὤπλεον, stellten fertig, q. l. La Roche ὅπλεον edidit. Schol. B. ad Τ 172: ὅπλεον ἀντὶ τοῦ ἡτοίμαζον.

ὁπλή, ungula, equorum, Λ 536 Υ 501 (ἄντυγες) ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, Sch. D. ἃς αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἱππείων ὀνύχων ῥανίδες ἔβαλλον. ὁπλὴ γὰρ ἡ τοῦ ἵππου ὄνυξ. h. Merc. 77 ἀντία ποιήσας ὁπλάς, τὰς πρόσθεν ὄπισθεν etc. Cf. Hesych.

ὁπλίζω (ὅπλον), act. aor. ὥπλισσε Λ 641, imperat. ὅπλισσον β 289, inf. ὁπλίσαι Ω 190, Med. praes. ὁπλίζονται ρ 288, ὁπλιζώμεθα ω 495, impf. ὁπλίζετο ξ 526 (Bekk. ὡπλίζετο), ὁπλίζοντο (Bekk. ὡπλίζοντο), aor. ὡπλίσσατο ὡπλίσαθ', ὁπλισάμεσθ', coni. corrept. ὁπλισόμεσθα (Bekk. ὡπλ.), aor. pass. 3. pers. plur. ὅπλισθεν ψ 143 (Bekk. ὥπλ.), act. paro, instruo, cibum: Λ 641 ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ |. β 289 ὅπλισσόν τ' ἤια, cf. Schol. Vulg., currum: Ω 190 ἅμαξαν . . ὁπλίσαι, cf. Schol. BM. naves (pass.): ρ 288 τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες ἐΰζυγοι ὁπλίζονται, armantur. 2) Med. et Pass. instruo me: ξ 526 ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' (subulcus) ἔξω ἰὼν ὁπλίζετο, sc. armis, quorum in seqq. fit mentio. Additur inf. Η 417 τοὶ δ' ὁπλίζοντο μάλ' ὦκα | ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. orno me: ψ 143 ὅπλισθεν δὲ γυναῖκες, Schol. Q. ἡτοιμάσθησαν. Saepius: armo me, Θ 55 Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὁπλίζοντο. ω 495 ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον |. 3) Med. cum accusativo obiecti, mihi paro: Λ 86 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον (Zenod. δόρπον). Ante Barnesium legebatur ὡπλίσατο. β 20 πύματον δ' ὡπλίσσατο δόρπον |. ι 291 344 ὡπλίσσατο δόρπον |. ι 311 κ 116 ὡπλίσσατο δεῖπνον |. δ 429 574 δόρπον δ' ὁπλισάμεσθ'. μ 292 δόρπον δ' ὁπλισόμεσθα. π 453 οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὁπλίζοντο |. equos meos adiungo: Ψ 301 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους. Ψ 351 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους.— Aristarchi lectio est ὁπλίζοντο etc., cf. Schol. A. ad Θ 55, et Spitzner, qui cum Bekkero, La Rochio, aliis ὡπλ. tutatus est. Eust. 420, 22. 478, 1. 688, 36. 1445, 35. 1921, 4. 1941, 64.

ὅπλομαι = ὁπλίζομαι, paro mihi, Τ 171 Ψ 158 καὶ δεῖπνον ἄνωχθι | ὅπλεσθαι. Schol. B. ad Τ 172 ait verbum contractum esse ex ὁπλέεσθαι, nam fuisse v. ὁπλέω patere ex ὥπλεον ἀντὶ τοῦ ἑτοίμαζον. Cf. Eust. 1178, 35.

ὅπλον (a rad. ἑπ = σεπ, cf. Buttmann. Lex. 2, 216. Curt. Et. p. 453. Christ. p. 227, quod minus probabile est, a sanscr. vap texo ortum esse vocabulum docuit, cf. Savelsb. Dig. 44, alii comparant goth. vêpna, germ. wâfan), in Iliade tantummodo ὅπλα, instrumentum, a) opificis ferrarei, Schmiedegeräth, Σ 409 ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὅπλα τε πάντα, cf. Schol. B. Σ 412 φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς ὅπλα τε πάντα, cf. Schol. D. γ 433 ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, πείρατα τέχνης. b) navis, rudens, ξ 345 ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν . . | ὅπλῳ ἐϋστρεφέι στερεῶς, Sch. D. σχοινίῳ. φ 390 κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης | βύβλινον, Sch. Vulg. Q. σχοινίον. Cf. Grashof. Schiff 25. Plur. Takelage, arma, armamenta, β 389 πάντα δ' ἐν αὐτῇ | ὅπλ' ἐτίθει, τά τε νῆες ἐΰσσελμοι φορέουσιν. β 423 ο 288 ὅπλων ἅπτεσθαι, cf. Schol. Q. ad β 423 430 δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν. ζ 268 ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσιν |, πείσματα καὶ σπεῖρα. κ 404 424 κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα. λ 9 μ 151 ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα. μ 410 ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα | εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. h. Ap. Pyth. 227 οὐδ' οἵ γ' ὅπλ' ἔλυον κοίλην ἀνὰ νῆα μέλ. 279 οὐδὲ καθ' ὅπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε; h. 7, 27 σύμπανθ' ὅπλα λαβών. 7, 33 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα | καττάννυσαν. c) arma militis, Κ 254 272 ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην. Σ 614 αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις. Τ 21 τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, cf. Schol. B. Ap. lex. 122, 1 τὰ πολεμικὰ λέγει καὶ τὰ τῆς νηὸς σχοινία καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα. Cf. Eust. 477, 46. 832, 63. 1761, 9.

ὁπλότερος, ὁπλότατος (vox dubiae originis, quam Buttm. Lex. 2, 216 not. ab ἕπομαι derivavit, quem sequuti sunt Schweizer. ap. Kuhn. 2, 66, Sonne ib. 10, 358. Obloquitur Curt. Et. p. 453, qui ibi et ap. Kuhn. 3, 405 sq. cohaerere vocem cum ὀπός sucus docet. Similiter Doed. Gl. § 345, quem sequitur Ameis. ad γ 465, putat ὁπλότερος syncopen esse formae ἁπαλώτερος. Vulgo de ὅλον, ὅπλεσθαι cogitant, vid. Autenr. ad Γ 108, cf. germ. rüstig a verbo rüsten ortum), validior, iunior, minor natu, Β 707 ὁπλότερος γενεῇ, Sch. D. νεώτερος. Γ 108 αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. Sch. BL. νεωτέρων etc. Δ 324 οἵ περ ἐμεῖο | ὁπλότεροι γεγάασι. Sch. D. νεώτεροι, ὅπλα φέρειν δυνάμενοι. Eust. 477, 45 ὁπλότεροι οὐ μόνον οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ μάλιστα οἱ μάχιμοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι, ἔτι δὲ καὶ οἱ ἁπλῶς ἐργατικοὶ καὶ ἐνεργεῖς· ὅπλα γὰρ πάσης τέχνης τὰ ἐργαλεῖα καὶ ὁπλίζεσθαι τὸ εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι· διὸ καὶ παρακατιὼν φησι· δαῖτα ἐφοπλίζοιμεν. Ι 58 ὁπλότατος γενεῆφιν. Schol. A.: γράφεται ὁπλότερος, cf. Eust. 735, 11, quam lectionem iure recentiores repudiant Spitznerum sequuti. Ξ 267 275 Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,

Sch. D. νεωτέρων. Sch. A. annotat nosse Homerum πρεσβυτέρας καὶ νεωτέρας Χάριτας, Suida assentiente quamquam is docet dici etiam absolute ὁπλότερος et significare: adolescens. γ 465 Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ Νηλ. η 58 ὁπλοτάτη θυγ. μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος. λ 283 ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος. ο 364 τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων |. τ 184 ὁπλότερος γενεῇ. φ 370 μή σε καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι. h. Merc. 386 σὺ δ' ὁπλοτέροισιν ἄρηγε |. h. Ven. 22 ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκ. |, αὖτις ὁπλοτάτην (videtur tamen spurius esse v. 23). h. Cer. 116 τηλίκαι, ὡς σύ περ ὧδε, καὶ ὁπλότεραι γεγάασιν. ep. 4, 4 λαοὶ Φρίκωνος, μάργων ἐπιβήτορες ἵππων |, ὁπλότεροι. Ap. lex. 121, 35 ὁ κατὰ τὴν σύγκρισιν νεώτερος. E. M. E. Gud. Hesych. Eust. 86, 28. 389, 37. 803, 5. 984, 23. 1477, 13.

Ὀπόεις, urbs Locrorum, Patrocli patria, cf. Leake North. Gr. 2, 175. Bursian. Ge. v. Gr. 1, 190. Forbiger Handb. d. alt. Ge. 3, 906. Buchholz Real. 1, 156, B 531 οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ' Ὀπόεντά τε. Σ 326 φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν (Patroclum) ἀπάξειν. Cf. Strab. 9, 4, 2. Ψ 85 εὖτέ με (Patroclum) τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος | ἤγαγεν. Eust. 277, 12. 14.

ὁποῖος et **ὁπποῖος** (proprie ὀκϝοῖος. ὁποῖος tantummodo in Odyss. invenitur), qualis, in quaestionibus directis et indirectis: α 171 ξ 188 ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; τ 218 εἰπέ μοι, ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. 2) relat. Υ 250 ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. ρ 421 τ 77 τοίῳ, ὁποῖος ἔοι.

ὀπός (lat. sucus, cf. Curt. Et. p. 457), coagulum, Lab, E 902 ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν | ὑγρὸν ἐόν, Sch. D. ὀπός, τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς. Cf. Sch. B. Ap. lex. 122, 3 ὀπός, τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. ὅθεν καὶ σμύρνα καὶ λίβανος οὕτως λέγεται.. εἰδικῶς μέντοι Ὅμ. οἶδεν ὀπόν τινα λεγόμενον, ὡς ὅταν λέγει· ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς etc. E. M. E. Gud. Suid. Hes. Eust. 619, 40.

ὁπόσος, ὁππόσσος, ὁπόσσος (proprie ὀκϝόσος), quantus, Ω 7 ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, quantum. Ψ 237 Ω 791 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ | πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, quatenus. Eust. 1297,49 sqq. τὸ δὲ ὁπόσον ἐσχημάτισται κατ' ἔλλειψιν τοῦ τόπου ἢ τοῦ μέρους ἢ κατά τινα τοιαύτην λέξιν. γέγονε δὲ ὁ σχηματισμὸς ἀναγκαίως. οὐ γὰρ ἦν χρήσιμον εἰς μέτρον εἰπεῖν· ὁπόσην ἐπέσχε. Bothio scribendum videbatur πᾶσαν, ὅσσον. ξ 138 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον | ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, ὁππόσ' ἐπέλθω, quantum permeavero, Ameis.: wohin ich auch komme, wie weit ich auch suche. Plerique h. l. ὁπόσσε intelligendum esse censent. 2) quot, quotquot, ξ 47 εἴπῃς, ὁππόθεν ἐσσὶ καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης. χ 220 κτήμαθ', ὁπόσσα τοί ἐστι. h. Cer. 365 δεσπόσσεις πάντων, ὁπόσα ζώει τε καὶ ἕρπει. h. 30, 2 πάνθ', ὁπόσ' ἐστίν. h. Merc. 339 ἀνδρῶν, ὁπόσοι λησίμβροτοί εἰσ' ἐπὶ γαίῃ |. h. Ap. Pyth. 31 vulgo sane legebatur ὀππόσ' ἀνωόμενος, quod recentiores omnes iure repudiarunt. In cod. Mosc. legitur ὁππόταν ἱέμενος, Martinus, quem Matthiaeus sequitur, ὥς ποτε μνωόμενος, Herm. ὁππότ' ἀγαιόμενος, Voelckerus ὁππότ' ἀναιρόμενος, ὅππως μνωόμενος, quem Baum. sequitur, Wolfius coniecerunt.

ὁπότε et **ὁππότε** (ortum ex ὀπϝότε i. e. ὀκϝότε, cf. Curt. Et. p. 460) I) adverbium interrogativum: quando, quo tempore, in quaestionibus indirectis, plerumque antecedentibus verbis μένω, δέχομαι. Additur a) indicativus, si in enunciato primario tempus prim. legitur: δ 632 Ἀντίνο', ἦ ῥά τι ἴδμεν . . | ὁππότε Τηλ. νεῖτ' ἐκ Πύλου ἦμ. Idem additur antecedente tempore historico υ 385 πατέρα προσεδέρκετο δέγμενος αἰεὶ | ὁππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει, q. l. ἐφήσει optativi esse formam pro ἐφήσειε censet Ameis. b) optativus antecedente praeterito: B 794 (ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε) δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἐφορμηθεῖεν Ἀχαιοί, exspectans, dum. Δ 333 οἱ δὲ μένοντες | ἕστασαν ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν | Τρώων ὁρμήσειε. Ι 190 Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ |, δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων. Σ 523 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν |, δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς. Mirum est, quod Η 415 legitur in plerisque codd. ἕατ' . . πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι, ὁππότ' ἂν ἔλθοι | Ἰδαῖος, q. l. recte Spitzner. et recentissimi edd. Ven. Vind. 49 alios libros mss. sequuti ἄρ' pro ἂν exhibent. II) coniunctio temporalis, cui haud raro hypothetica inest notio, quom, 1) cum indic. wann, σ 408, ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες |, ὁππότε θυμὸς ἄνωγε, Am.: sobald es das Gemüth wirklich befiehlt. h. Cer. 401 ὁππότε δ' ἄνθεσι γαῖ' . . | παντοδαποῖς θάλλει, τόθ' ὑπὸ ζόφου ἠερ. | αὖτις ἄνει etc. Saepius de rebus praeteritis: als, da, Γ 173 ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακός, ὁππότε δεῦρο | υἱέι σῷ ἑπόμην. Α 398 ὅτ' ἔφησθα . . ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι | ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι. Ξ 315 οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς | θυμὸν ἐνὶ στήθ. . ἐδάμασσεν |, οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην . . (319) οὐδ' ὅτε . . (327) οὐδ' ὁπότε Λητοῦς etc. δ 729 οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἑκάστη | ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ |, ὁππότ' ἐκεῖνος ἔβη κοίλην ἐπὶ νῆα μέλ. ε 125 ὡς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐυπλ. Δημήτηρ | ᾧ θυμῷ εἴξασα μίγη. ψ 345 ὁππότε δή ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν | εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι . . | αὐτίκ' . . ὦρσεν. Omittitur verbum Θ 229 πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι |, ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε, q. l. Scholl. ὁπότε interpretantur ποτέ, cf. Eust. 710, 16, recentiores aut ἦμεν supplent (ὁπότ' ἐν Λ. ἦμεν), cf. Schol. ABLV., aut ὁπότε cum ἠγοράασθε coniungentes supplent (ἃς) ἐλέγετε, cf. Faesi. ad l. Additur κέ futuro π 282 ὁππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη |, νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, q. l. Ameis. θήσει coniunctivum aoristi esse censet; Bekkerus, cf. Classen. J. f. Ph. 1859, 304, θῇσιν exhibet. — Hinc fit ut in comparationibus usurpetur, quae ad certam quandam rem ante actam spectant, ὡς ὁπότε ut (tum) quum, wie (damals) als, Λ 670 εἴθ' ὡς ἡβώοιμι . . | ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη etc. Ψ 629 εἴθ' ὡς ἡβ. . . | ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοί etc. Semel etiam in comparatione legitur, quae ad certam rem ante actam non spectat, coniunctivi loco: Λ 492 ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν etc. 2) cum coniunctivo (= ὁπόταν) a) de rebus futuris, quas eventuras esse veri simile est: Α 163 οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον

ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ | Τρώων ἐκπέρσωσ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, quamquam h. l. significari potest: quotiens, si cum schol. A. non de Troia, sed de oppido quolibet Troico cogitamus Cf. Faes., Am., Nägelsb., Autenr. *Δ* 351 ὁππότ' Ἀχαιοὶ | Τρωσὶν ἐφ' ἱππ. ἐγείρομεν (= ἐγείρωμεν) ὀξὺν Ἄρηα |, ὄψεαι etc. *Π* 244 ἢ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι | μαίνονθ', ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος. *Ν* 817 σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων | ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ etc. *Φ* 110 ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ | ἔσσεται, εἰ ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ |, ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται etc. *Σ* 115 κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ | Ζεὺς ἐθέλῃ etc. *π* 267 οὐ μέν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον | φυλόπιδος κρατερῆς, ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν | ἐν μεγ. ἐμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρηος. *ψ* 257 εὐνὴ μὲν δὴ σοί γε τότ' ἔσσεται ὁππότε θυμῷ | σῷ ἐθέλῃς. b) si de certo tempore non agitur, *Ο* 359 ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ | γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσιν. *Ο* 381 οἱ δ', ὥς τε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρ. | νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ | ἲς ἀνέμου. *Π* 52 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει |, ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι. *Ρ* 98 ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι |, ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. *δ* 649 τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος |, ὁππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ | αἰτίζῃ; *δ* 791 ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμ. | δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν etc. *ρ* 520 (est comparatio) τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν, ὁππότ' ἀείδῃ. *τ* 168 ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης | ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον ὅσσον ἐγὼ νῦν. *υ* 195 ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους |, ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀιζύν, aliter Ameis.: dieweil sie sogar über Könige Jammer verhängen. Hinc in comparationibus: *Δ* 305 ὡς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ | ἀργέσταο Νότοιο . . (308) ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. *δ* 335 *ρ* 126 ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος | . . ἐξερέῃσι . . (340) ὣς Ὀδ. κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει |. h. Merc. 43 ὡς δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ | ἀνέρος, ὅν τε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι |, . . (46) ὣς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κυδ. Ἑρμῆς. c) de rebus iteratis, quae nunc fiunt (antecedente tempore primario), wenn einmal, so oft als, *Δ* 343 πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο |, ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἀχαιοί, q. l. iam omnes Bekkerum sequuti coniunctivum pro ἐφοπλίζομεν edunt. *Ι* 646 ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων | μνήσομαι i. e. μνήσωμαι. *Ν* 270 ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχης ἀνὰ κυδ. | ἵσταμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο. *Τ* 200 ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι |, ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται. *ξ* 169 ἦ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στηθ. ἐμ. | ἄχνυται, ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος. Antecedit praeteritum *Ξ* 521 οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν |, ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὁπότε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ, q. l. vulgo ὅτε τε legitur. Optativus pro coniunctivo invenitur *ω* 343 ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν |, ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, cf. Faesi. Coniunctivo additur κέ et ἄν: *Δ* 40 ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι | τὴν ἐθέλω . . | μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον. *Δ* 229 τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μιν | γυῖα λάβῃ κάματος. *Ι* 703 τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν | θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ. *Ο* 208 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει |, ὁππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ | νεικείειν ἐθέλῃσι. *Υ* 313, cf. *Φ* 373 sqq. ἦ τοι μὲν γὰρ νῶι πολέας ὠμόσσαμεν ὅρκους | . . (315) μή ποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ |, μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται etc. *α* 40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρ. |, ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ etc. *ζ* 303 ἀλλ' ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή |, ὦκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν. *θ* 244 μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὁππότ' ἂν αὖτε | εὕδησθα γλυκὺν ὕπνον etc. *κ* 508 ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὠκεανοῖο περάσῃς |, . . (511) νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι. *λ* 15 οὐδέ ποτ' αὐτοὺς | ἠέλιος φαέθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν |, οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρ. ἀστ. *τ* 409 αὐτὰρ ἔγωγε |, ὁππότ' ἂν ἡβήσας μητρώιον ἐς μέγα δῶμα | ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν |, τῶν οἱ ἐγὼ δώσω etc. *τ* 489 οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂν ἄλλας | δμωὰς ἐν μεγ. ἐμοῖς κτείνωμαι γυναῖκας. In hymnis scribitur ὁπόταν: h. Ap. Pyth. 280 αὕτη μέν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφ. |, ὁππόταν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηὶ μελ. | ἔλθωσιν καμάτῳ ἀδδηκότες etc. ep. 13, 6 ἤματι χειμερίῳ, ὁπότ' ἂν νίφῃσι Κρονίων. *κ* 293 ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ |, δὴ τότε . . Κίρκῃ ἐπαῖξαι. *ν* 83 ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὁππότε κέν τις | ἤματα μὲν κλαίῃ etc. *χ* 216 ὁππότε κεν τούτους κτέωμεν, πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱόν |, ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι etc. h. Ap. Del. 166 ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθε | μνήσασθ', ὁππότε κέν τις ἐπιχθ. ἀνθρώπων | ἐνθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλ. ἐλθών. Haud raro additur δή: *Ξ* 503 οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλ. | ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ | ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχ. *Π* 61 ἦ τοι ἔφην γε | οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ | νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀυτή τε πτόλεμός τε. *Φ* 340 μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ | φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάμ. πῦρ, q. l. φθέγξομ' est = φθέγξωμαι. *Χ* 366 κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ | Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι etc. *β* 357 ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, ὁππότε κεν δὴ | μήτηρ ἐς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδηται. *γ* 236 οὐδὲ θεοί περ | καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὁππότε κεν δὴ | μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι etc. *λ* 127 *ψ* 274 ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης | φήῃ . . . | (129) καὶ τότε δὴ . . οἴκαδ' ἀποστείχειν. *ν* 155 ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται | λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης etc. *ν* 393 καὶ λίην τοι ἐγώ γε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις |, ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα. h. Merc. 286 πολλοὺς δ' ἀγραύλους ἀκαχήσεις μηλοβοτῆρας | οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὁπόταν κρειῶν ἐρατίζων | ἀντᾷς βουκολίοισι καὶ εἰρ. ὀίεσσιν. Sic Baum. In codd. ἀντήσεις. ὁππότε κε πρῶτον, simulatque, *λ* 105 αἴ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων |, ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα etc. h. Ap. Del. 70 τῷ ῥ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρ. κ. κατὰ θυμ. |, μή, ὁπόταν τὸ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο |, . . ὤσῃ,

3) cum optativo de rebus olim iteratis antecedente tempore historico: quotiens, so oft, *Γ* 232 *πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηίφιλος Μεν.* | *οἴκῳ ἐν ἡμ., ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.* *Κ* 188 *πεδίονδε γὰρ αἰεὶ* | *τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀίοιεν ἰόντων.* Faes. aliter: *ὁππ.* indirect fragend wie nach einem Verbum des Erwartens. *Ν* 710 *οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο* |, *ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο.* *Ο* 283 *ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχ.* | *νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων.* *Σ* 544 *οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης* |, *τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας . . δόσκεν.* *Τ* 315 *ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ . .* | *αὐτὸς . . λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας* |, *. . ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοί* |. *γ* 282 *ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων* | *νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπερχοίατ' ἄελλαι.* *λ* 591 *τῶν δ' ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι* |, *τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε* etc. *μ* 379 *ᾗσιν ἐγώ γε* | *χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρ. ἀστερόεντα* |, *ἠδ' ὁπότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρ. προτραποίμην.* *ξ* 217 *ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε* | *ἄνδρας ἀριστῆας . .* | *οὔ ποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγ.* h. 6, 11 *οἷσί περ αὐταὶ* | *Ὧραι κοσμείσθην χρυσ., ὁππότ' ἴοιεν* | *ἐς χορόν* etc. b) antecedente optativo (assimilatione quadam), *Υ* 147 *ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφ. ἀλέοιτο* |, *ὁππότε μὲν σεύαιτο ἀπ' ἠιόνος πεδίονδε.* *ν* 21 *μή τιν' ἑταίρων* | *βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς.* *σ* 147 *μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ* |, *ὁππότε νοστήσειε φίλ. ἐς πατρ. γαῖαν.*

ὁππόθεν (*ὀκϝόθεν*), interr. unde *α* 406 *ὁππόθεν οὗτος ἀνήρ, ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι* etc. *γ* 80 *εἴρεαι, ὁππόθεν εἰμέν.* *ξ* 47 *εἴπῃς, ὁππόθεν ἐσσὶ καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης.* *τ* 162 *εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππ. ἐσσί* |.

ὁππόθι (*ὀκϝόθι*), relat. ubi, *Ι* 577 *ὁππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐραννῆς* |, *ἔνθα* etc. interr. *γ* 89 *οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὁπποθ' ὄλωλεν.*

ὁππόσε, quo, *ξ* 139 *ὁππόσ' ἐπέλθω* |, cf. *ὁπόσος*, nam h. l. *ὁππόσ'* = *ὁπόσα* intellegendum esse videtur. h. Ap. Pyth. 30 *ἠέ σ' ἐνὶ μνηστῆρσιν ἀείδω καὶ φιλότητι* |, *ὁππόσ' ἀνωόμενος ἔκιες* etc., q. l. iam legitur *ὅππως*.

ὁππότερος (*ὀκϝότερος*), uter, *Γ* 71 92 *ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται* |, *. . οἴκαδ' ἀγέσθω.* *Γ* 101 *ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται* |, *τεθναίη.* *Γ* 308 *Ζεὺς μέν που τό γε οἶδε καὶ ἀθ. θεοὶ ἄλλοι* |, *ὁπποτέρῳ θαν. τέλος πεπρωμένον ἐστίν.* 321 *ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν* |, *τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄιδος εἴσω.* *Χ* 130 *εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν Ὀλ. εὖχος ὀρέξῃ.* *Ψ* 805 *ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν* | *. .* (807) *τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργ.* *μ* 56 *ἔνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω* | *ὁπποτέρη δή τοι ὁδὸς ἔσσεται.* *σ* 46 *ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται* |, *τάων ἥν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἑλέσθω.* plur. utri: *Γ* 299 *ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν* |, *ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι* etc. *Ε* 32 *οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς* | *μάρνασθ', ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδ. ὀρέξῃ.* *Ψ* 486 *ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγ. θείομεν ἄμφω* |, *ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι, ἵνα γνώῃς ἀποτίνων.*

ὁπποτέρωθεν (*ὁππότερος*), ex utra parte, *Ξ* 58 *οὔτ' ἂν ἔτι γνοίης μάλα περ σκοπιάζων* |, *ὁπποτέρωθεν Ἀχ. ὀρινόμενοι κλονέονται.*

ὅπου, ubi, in quaest. indir. *γ* 15 *ὄφρα πύθηαι* | *πατρός, ὅπου κύθε γαῖα καὶ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν.* *π* 306 *ἠμὲν ὅπου τις νῶι τίει καὶ δείδιε θυμῷ*, wo man, cf. Ameis., qui recte obloquitur iis, quibus *ὅ πού τις* scribendum esse videtur.

ὀπτᾰλέος (*ὀπτός*), assatus, *Δ* 345 *ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι*, cf. Athen. 1 p. 12 b. Elixis non vescebantur heroes. *μ* 395 *κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει* |, *ὀπταλέα τε καὶ ὠμά.* *π* 49 *τοῖσι δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβ.* | *ὀπταλέων.* Cf. E. M. Eust. 481, 32.

ὀπτάω (*ὀπτός*), imperf. *ὤπτα* h. Merc. 121, *ὤπτων*, aor. *ὤπτησε* *Ι* 215, *ὤπτησαν*, *ὀπτῆσαι*, *ὀπτήσας* *ξ* 76, *ὀπτήσαντες* *υ* 352, aor. pass. *ὀπτηθῆναι* *υ* 27, asso, *Α* 466 (cf. Sch. BL.) *Β* 429 *Η* 318 *Ω* 624 (cf. Sch. A. ad h. locum) *ξ* 431 *τ* 423 *ὤπτησάν τε περιφρ. ἐρύσαντο δὲ πάντα.* *γ* 66 470 *υ* 279 *οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο.* *Ι* 215 *αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευεν.* *γ* 33 *δαῖτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὤπτων.* *γ* 463 *ὤπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.* *ξ* 76 *ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆι.* *ο* 323 *δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι.* *υ* 27 *μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι* |, sc. *γαστέρα.* *υ* 252 *σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων.* h. Merc. 121 *ὤπτα δ' ἀμφ' ὀβελ. πεπαρμένα δουρ.* Cum genetivo partitivo legitur *ο* 98 *ὀπτῆσαί τε κρεῶν.*

ὀπτήρ (a rad. *ὀπ*, cf. Curt. Et. p. 456), speculator, *ξ* 261 *ρ* 430 *ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνε νέεσθαι*, Sch. *κατασκόπους.* Eust. 348, 41. 736, 17.

ὀπτός (a rad. *ὀπ* = *πεπ*, lat. popina, cf. Curt. Et. p. 459. 699), assus, legitur tantummodo in Odyss.: *δ* 66 (*νῶτα βοὸς*) *ὀπτ' ἐν χερσὶν ἑλών.* *π* 443 *κρέας ὀπτὸν* | *ἐν χείρ. ἔθηκεν.* *χ* 21 *σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο.*

ὀπυίω (vocabulum cum lat. pubes cohaerens, secundum Lobeck. autem Rhem. 41 cum *ὀπή*, sec. Christ. 227 cum sanscr. vapâmi), *ὀπυίῃ* *ο* 21, *ὀπυίοι*, *ὀπυιέμεν*, *ὀπυιέμεναι* *Ξ* 268, *ὀπυίοντες* *ζ* 63, imperf. *ὤπυιε*, *ὄπυιε*, pass. *ὀπυιομένη* *Θ* 304, uxorem duco, eheliche, cum accus., *Ν* 378 *δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην* | *Ἄργεος ἐξαγαγόντες ὀπυιέμεν.* *Ν* 429 *πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν.* *Ξ* 267 *ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτ.* | *δώσω ὀπυιέμεναι.* Cf. Schol. V. *Σ* 383 *τὴν ὤπυιε περικλ. Ἀμφιγυήεις* |. *β* 207 *ἃς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ* |. *β* 336 *π* 386 *ὅς τις ὀπυίοι* sc. *μητέρα τούτου.* *δ* 798 *τὴν Εὔμηλος ὄπυιε.* *ο* 21 *κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίῃ*, sc. *αὐτήν*; coniunctivum iam omnes scribunt pro *ὀπυίοι*. *Π* 178 *ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσι' ἔεδνα.* Sch. D. *ὄπυιε, κατὰ νόμον συνῴκει, ἐγεγαμήκει.* *ζ* 63 *οἱ δύ' ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἠίθεοι θαλέθοντες*, verehligte, cf. Nitzsch. *Θ* 304 *τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ*, E. M. *ὀπυιομένη. μεμνηστευμένη, γεγαμημένη*, nupta. Ap. lex. 122, 9 *ὁ μὲν Ἀπίων ὁμιλεῖν. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ τὸ κατὰ νόμους γυναῖκα συνοικεῖν ἀνδρί.* Eust. 714, 49. 938, 40. 1053, 28. 1384, 60. 1441, 64.

ὀπωπή (*ὄπωπα*, Doed. Gl. § 836), visus, Sehkraft, *ι* 512 *χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς*, Sch. *στερηθῆναι ὄψεως.* 2) aspectus, *γ* 97 *ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς*, q. l. Schol. BE. Vulg. *ὀπωπῆς* ab *ὄψ* vox esse derivandum opinantur, cf. Nitzsch. Idem *δ* 327 *ρ* 44 legitur. h. Cer. 157 *τάων οὐκ ἂν*

τίς σε κατὰ πρώτιστον ὀπωπὴν | εἶδος ἀτιμήσασα δόμων ἀπονοσφίσσειεν, prima specie. Voss. Ignarrae coniecturam κατὰ πρώτιστον ὀπωπῆς εἶδος recepit, cf. Franke ad l. Ap. lex. 122, 12 ὀπωπή. ἐντροπὴ ἢ πρόσοψις. E. M. Eust. 1430, 19. 1458, 45.

ὀπωπητήρ = ὀπτήρ h. Merc. 15 νυκτὸς ὀπωπητῆρα, noctis speculatorem.

ὀπώρη (ὀπ, quod videtur cohaerere cum ὀπίσω, ὥρα, cf. Curt. Et. p. 357. Savelsberg. ap. Kuhn. 10, 416 radicem ὀπ = πεπ subesse putat ita ut sit: Kochzeit, cf. Christ. 236. Hartung. Rel. d. Gr. 2, 162), extrema pars aestatis, Hochsommer, cf. Ideler Handb. d. math. Chron. 1, 244 sqq., Χ 27 (ἀστήρ) ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, Sch. D. κατὰ τὸ φθινόπωρον. λ 192 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη. μ 76 οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ |. ξ 384 ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην. Ap. lex. 45, 17 ὀπώρα δὲ καλεῖται ὁ μεταξὺ θέρους καὶ φθινοπώρου καιρός. E. Gud. Hes. Eust. 514, 23. 619, 43. 1065, 60. 1255, 2. 1677, 6. 1714, 7. 1764, 62.

ὀπωρινός (ὀπώρη), auctumnalis, proprie: hochsommerlich, Ε 5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, q. l. nonnulli antiquorum criticorum ἀστέρι ὀπ. legisse videntur, cf. Drac. de metr. 41, 12. Hesych. 1, 582. Eust. 514, 19. Ap. lex. 45, 17 ἀστέρ' ὀπ. τῷ κυνὶ λέγει, τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν φαινομένῳ. Sch. B. Arcturum intellegit. Cf. Schol. D. Π 385 ἤματ' ὀπωρινῷ, cf. Schol. V. Φ 346 ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν | αἶψ' ἀνξηράνῃ, cf. Schol. V. et B. ε 238 ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας | ἂμ πεδίον, cf. Nitzsch., Faes. Eust. 1240, 11. 1539, 8. de etesiis cogitat. h. Merc. 147 αὔρῃ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος. Penultima ubique producitur, cf. Both. ad Ε 5.

ὅπως et **ὅππως** (ὅκϝως) I) ut, quomodo, relat. et in quaestionibus indir., sequente ὡς ο 111 ἤτοι νόστον ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς | ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν. Antecedente τοῖος π 208 ἥ τέ μοι τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει = τοῖον οἷον. Coniungitur a) cum indic., si de factis agitur, antecedente aut temporis primarii indicativo aut imperativo, Δ 37 ν 145 π 67 ω 481 ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, cf. Ameis. ad ν 145. φ 198 εἴπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει. Antecedente optativo ξ 171 αὐτὰρ Ὀδ. | ἔλθοι, ὅπως μιν ἐγώ γ' ἐθέλω etc. De rebus praeteritis Κ 545 (εἴπ' ἄγε) ὅππως τούσδ' ἵππους λάβετον. Π 112 ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι . . | ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχ. γ 97 δ 327 ρ 44 ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. ψ 35 εἰ δ' ἄγε μοι . . νημερτὲς ἐνίσπες |, . . (37) ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν. De rebus fut. Β 252 ρ 78 οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, Δ 14 Ξ 3 61 Υ 116 ρ 274 φραζώμεθ' (φράζεο, φράζεσθον) ὅπως ἔσται τάδε ἔργα |. Ι 251 φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ. ν 376 φράζευ ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις. τ 557 πέφραδ' ὅπως τελέει. Nonnunquam accedit κέ: Ρ 144 φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις. α 269 σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα | ὅππως κε μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγ. Cf. Krüg. Dial. 53, 7, 4. b) Cum coniunctivo antecedente temp. prim. aut imperativo, si de re agitur, quae verisimilis videtur, Γ 109 ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω | λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. Ι 680 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργ. ἄνωγεν | ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχ., q. l. iam Aristarchum sequuti Bekker., Faes., Koch., La Roche σόως scribunt. Ρ 634 712 ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην |, ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν (i. e. ἐρύσσωμεν) ἠδὲ καὶ αὐτοὶ | χάρμα φίλ. ἑταρ. γενώμεθα (Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν). Ψ 323 οὐδέ ἑ λήθει |, ὅππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν, neque eum latet, quomodo seu qua lege primum extendat equos. ν 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Am.: Conjunctiv im Sinne des Futuri. ν 386 ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. υ 38 ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει |, ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω, quem coniunctivum deliberativum esse docet Ameis. ψ 117 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται. Et huic coniunctivo additur κέ, cf. supra a), α 294 φράζεσθαι (pro imperativo) κ. φρ. καὶ κ. θυμόν |, ὅππως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγ. τεοῖσιν | κτείνῃς. δ 545 πεῖρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι, cf. Krüger Dial. 54, 8, 4. Antecedit aor., cui inest praesentis vis, Κ 224 σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν |, ὅππως κέρδος ἔῃ. Significat: prout, wie nur, wie immer, Υ 242 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε |, ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. Omisso κέ α 348 ὅς τε δίδωσιν | ἀνδράσιν ἀλφ., ὅπως ἐθέλῃσιν, ἑκάστῳ. ζ 188 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον. . | ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἑκάστῳ. c) cum optat. antecedente temp. historico Κ 491 (ἐξερύσασκε) τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι | ῥεῖα διέλθοιεν. Ξ 159 μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη |, ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγ. Φ 137 ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο | δῖον Ἀχιλλῆα. Ω 679 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐρ. ὕπνος ἔμαρπτεν |, ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασ. | νηῶν ἐκπέμψειε. γ 129 φραζόμεθ' Ἀργείοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο. δ 202 Νεστορίδης δὲ ἐῷ συμφράσσατο θυμῷ |, ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν. ι 420 λ 229 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην. ι 554 ἀλλ' ὅ γε μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι | νῆες etc. λ 479 εἴ τινα βουλὴν | εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπ. ἱκοίμην. ο 169 μερμήριξε δ' ἀρ. Μενέλαος |, ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας. τ 296 ὄφρα . . Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι |, ὅππως νοστήσειε φίλ. ἐς πατρ. γαῖαν. υ 28 ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο μερμηρίζων |, ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει, quam esse optativi formam pro ἐφήσειε docet Ameis. Antecedente temp. prim. Α 343 οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπ. |, ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί. μαχέοιντο cod. Ven. Schol. B. paraphr. Bekk. Secundum Schol. A. etiam Nicanoris erat lectio. Barnes., Bentl., Hoffmann. Qu. H. 1, 92, Ameis. μαχεοίατ' scribi iubent. Thiersch. Gr. § 347 1 a, quem Nägelsb. sequitur, μαχέονται. Cf. Autenr. II) Ut german. ‚wie' ὅπως etiam temporalis est coniunctio: Δ 459 Τρῶες δὲ μεγαθ. ὅπως ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος |, . . ἔβησαν. Μ 208 Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν etc. γ 373 θαύμαζεν δ' ὁ γεραιός, ὅπως ἴδεν ὀφθ., q. l. ἐπεί pro ὅπως Eustath. scripsit, quem sequitur Ameis. χ 21 τοὶ δ' ὁμάδησαν | μνηστῆρες κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα. Cum optat. Σ 470 φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων | . . (472) ἄλλοτε μὲν

σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε |, ὅπως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο, Faesi: wie das Werk vollendet, gefördert wurde. 2) Causalis inesse notio videtur δ 108 ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον | κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, cf. Ameis. 3) Finalis coniunctio: ut, a) cum coniunctivo antecedente tempore primario α 76 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες | νόστον, ὅπως ἔλθῃσι. Cf. Ameis. γ 19 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτόν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ. ξ 181 οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται | νώνυμον ἐξ Ἰθ. etc. b) Cum optativo antecedente temp. histor. Φ 547 πὰρ δέ οἱ αὐτὸς | ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρ. κῆρας ἀλάλκοι. θ 344 λίσσεται δ' αἰεὶ | Ἥφαιστον κλυτ. ὅπως λύσειεν Ἄρηα. ν 318 οὐδὲ νόησα | νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις. ξ 310 αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς . . | ἱστὸν . . | ἐν χειρ. ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι. σ 158 τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλ. Ἀθήνη | . . (160) μνηστήρεσσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα | θυμὸν μνηστήρων. χ 471 ἀμφὶ δὲ πάσαις | δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν. Quamquam et hic qualitatis notio haud prorsus abest, cf. ζ 319 ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἑποίατο πεζοὶ | ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσεύς τε. Hinc fit, ut etiam coniunctioni finali ὅπως indic. fut. addatur: Α 135 ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγαθ. Ἀχ. | ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται. α 56 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμ. λόγοισι | θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. In hymnis ὅπως non legitur. — Cf. Eust. 79, 31. 38. 1540, 61.

ὁράω (a rad. ὀρ, ϝορ, Curt. Et. p. 96. 98. 99. 103. 349), praes. ὁρῶ Γ 234, ὁρόω, ὁρᾷς Δ 202, ὁράᾳς, ὁρᾷ, opt. ὁρόῳτε Δ 347, imperat. ὅρα h. 7, 26, inf. ὁρᾶν, part. ὁρῶν Ε 872, ὁρόων, ὁρῶσα θ 459, ὁρόωσα τ 514 h. Ven. 72, ὁρῶντες Υ 28, ὁρόωντες, ὁρῶντας h. 28, 6, imperf. ὅρα, ὁρῶμεν κ 99, med. ὁρῶμαι, ὁρᾶται Ω 291, coni. ὅρηαι ζ 344, opt. ὁρῷτο, ὁρῴατο ep. 14, 20, inf. ὁρᾶσθαι, ὁράασθαι, part. ὁρώμενος, ὁρώμενοι, imperf. ὁρᾶτο, ὁρῶντο. Fut., perf., plusquampf. a rad. ὀπ (Curt. Et. p. 423. Christ. 230), fut. ὄψεαι, ὄψει, ὄψεται, ὄψεσθ' θ 313, ὄψεσθε Ω 704 (ὄψεσθε nonnulli imperativum aoristi esse censent), inf. ὄψεσθαι, ὄψεσθ' ν 357, part. ὀψόμενος ψ 360, ὀψομένη, ὀψόμεναι Σ 141, perf. ὄπωπα, ὄπωπας, ὄπωπεν h. Cer. 480, plusq. ὀπώπει, video, specto, a) intrans. cum praeposs. εἴς τι, εἴς τινα, Κ 239 ἐς γενεὴν ὁρόων. Ω 633 μ 373 ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες |. τ 514 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρόωσα etc. Cum praep. ἐπί: Α 350 ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον |. Cum κατά: Π 646 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα (Iuppiter). Praeterea Γ 325 πάλλεν . . ἂψ ὁρόων. Sch. D. εἰς τουπίσω βλέπων ἵνα μὴ ἀντιπανουργεῖν δόξῃ. Ρ 637 δεῦρ' ὁρόωντες, huc respicientes, ψ 91 κάτω ὁρόων. Σ 250 ω 452 ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω |, cf. ὀπίσω et Schol. ad Σ 250. b) trans. cum accus. video, aspicio: Γ 234 νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλ. Ἀχαιούς. Ζ 124 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα, sc. σέ. Λ 651 ὁρόω δὲ Μαχάονα. Ξ 205 304 τοὺς εἶμ' ὀψομένη. Ξ 342 μήτε θεῶν τό γε δείδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν | ὄψεσθαι. Ο 251 καὶ δὴ ἐγώ γ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀίδαο | ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι. Σ 141 ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρός. Υ 28 μιν . . ὁρῶντες |. Ω 355 ἄνδρ' ὁρόω. Ω 492 ὄψεσθαι φίλον υἱόν. 601 ὄψεαι αὐτὸς sc. υἱόν. 704 ὄψεσθε . . Ἕκτορα. α 301 γ 199 μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε |. η 145 θαύμαζον δ' ὁρόωντες, sc. δόμον κάτα φῶτα (144). λ 141 μητρὸς τήνδ' ὁρόω ψυχήν. λ 450 ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθών. ν 356 π 24 ρ 42 οὔ ποτ' ἐγώ γε | ὄψεσθ' ὔμμ' ἐφάμην. ο 515 οὐδέ σε μήτηρ | ὄψεται. ρ 6 ὄφρα με μήτηρ | ὄψεται. ρ 371 ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα |. φ 94 ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα |. φ 123 πάρος δ' οὔ πώ ποτ' ὀπώπει | sc. αὐτόν. ψ 360 ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλόν. h. Merc. 276 μήτε τιν' ἄλλον ὄπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμ. h. Merc. 310 οὐδ' ἄλλον ὄπωπα |. 338 οἷος ἐγώ γε θεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα |. h. Cer. 35 ἔτι δ' ἔλπετο μητέρα κεδνὴν | ὄψεσθαι καὶ φῦλα θεῶν. h. Cer. 71 εἴ πω ὄπωπας | sc. τέκος. h. Ven. 84 ὁρόων, sc. αὐτήν. h. Ven. 279 ὁρόων, sc. τόν. h. Cer. 111 χαλεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν ὁρᾶσθαι |. ep. 13, 4 (βασιλῆες) κόσμος τ' ἄλλοισιν ὁρᾶσθαι |. ὁρῶ τι: Β 799 ἀλλ' οὔ πω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα |. Ε 872 ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα. Ξ 200 301 εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης |, Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν, cf. Schol. V. ad. Ξ 200. Ο 360 ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄριστα. Υ 481 πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Ψ 323 τέρμ' ὁρόων. α 299 αἴσχεα πόλλ' ὁρόων. θ 314 ἐγὼ δ' ὁρόων ἀκάχημαι, sc. αὐτό. ι 295 σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες. μ 101 τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει. ψ 226 εὐνῆς ἡμ., ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει |. h. Merc. 181 σὺ δ' ὄψεαι. h. Ven. 72 ἡ δ' ὁρόωσα. h. Cer. 480 ὃς τάδ' ὄπωπεν. h. 7, 26 οὖρον ὅρα. h. 28, 6 σέβας δ' ἔχε πάντας ὁρῶντας |. ep. 14, 20 ὁρῴατο ἔργα πονηρά |. ep. 14, 21 ὁρόων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην |. Additur ὀφθαλμοῖσι, cf. Eust. 1793, 29, Ω 391 τὸν μὴν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδ. | ὀφθ. ὄπωπα. γ 93 δ 323 εἴ που ὄπωπας | ὀφθ. τεοῖσι sc. αὐτόν. ἐν ὀφθαλμοῖσιν, cf. Ameis. ad θ 459 suppl. Nägelsb. ad Α 587: θ 459 θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθ. ὁρῶσα. ὁρᾶν φάος ἠελίοιο idem est quod vivere: Σ 61 442 δ 833 ξ 44 υ 207 ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελ. | Ω 557 δ 541 κ 498 h. Ven. 105 ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελ. Cf. Ε 120 δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελ. Additur ὅτι Η 448 οὐχ ὁράᾳς ὅτι δὴ αὖτε κάρη κομ. Ἀχαιοὶ | τεῖχος ἐτειχίσσαντο; ρ 545 οὐχ ὁράᾳς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν; Δ 347 νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόῳτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχ. | ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο etc. Cum participio coniungitur his locis: Δ 353 ὄψεαι . . | Τηλεμάχοιο φίλ. πατέρα προμάχοισι μιγέντα etc. Ε 244 ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι. Θ 470 ὄψεαι . . | ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὸν στρατὸν αἰχμ. Ι 359 ὄψεαι . . | ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθ. πλεούσας | νῆας ἐμάς. Λ 187 203 ὁρᾷ (ὁρᾷς) Ἀγαμέμνονα . . | θύνοντ' ἐν προμ. ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν. Ψ 386 οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας. κ 99 καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἀίσσοντα. σ 143 οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας ω 511 ὄψεαι . . | οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος. h. Merc. 199 εἴ που ὄπωπας | ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον. Sequitur enunciatum relativum: Ο 555 οὐχ ὁράᾳς, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν; Φ 108 οὐχ ὁράᾳς, οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; θ 313 ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι. II) Medium ὁρῶμαι plerumque

videtur esse: spectare cum affectione animi, cf. Doed. Gl. § 2279 et ad Χ 166. Autenr. ad Α 56, quamquam haud raro dicitur metri respectu, specto, aspicio, τινά, Α 198 τῶν δ' ἄλλων οὔ τις ὁρᾶτο |, sc. αὐτόν. σ 4 εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι |. Cum ἐς praepos. ε 439 ἐς γαῖαν ὁρώμενος. σ 219 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος. σ 344 ἐς πάντας ὁρώμενος. Cum κατά: Ω 291 (Iupp.) ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται |. De rebus: λ 156 χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι |. π 107 υ 317 ἤ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι |. Cum participio: Α 56 ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο |, weil sie mit ansehen musste. Γ 306 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι | μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρ. Μενέλαον. Cf. schol. A. Τ 132 ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο | ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα etc. Υ 45 ὅθ' ὁρῶντο ποδ. Πηλείωνα | τεύχεσι λαμπόμενον βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηι. Φ 390 γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας |. Χ 168 ἢ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος | ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Accedit ὀφθαλμοῖσιν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν: Ν 99 Ο 286 Υ 344 Φ 54 τ 36 h. Merc. 219 ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθ. ὁρῶμαι |. δ 47 τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθ. | Cf. Schol. BE. δ 226 ὁ δ' ὀφθ. ὁρῷτο, sc. αὐτό. κ 181 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθ. ξ 343 τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθ. ὅρηαι |. ο 462 τὸν (ὅρμον) . . | χερσίν τ' ἀμφαφόωντο καὶ ὀφθ. ὁρῶντο. Cf. Γ 306 Χ 168. Absol. Χ 166 θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο |, schauten zu. h. Merc. 279 ὁρώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα |. Cf. Eust. 1481, 46.

ὀργή (cf. ὀργάω, sanscr. ûrgâ, Curt. Et. p. 184 sq.), proprie libido, Gemüthsbewegung, = θυμός, mores, h. Cer. 205 ἣ δή οἱ καὶ ἔπειτα μεθύστερον εὔαδεν ὀργαῖς, cf. Voss, qui edidit εὔαδ' ἑορταῖς. Eust. 8, 24. 36.

ὄργια (a rad. ϝεργ, ἔργον, Curt. Et. p. 180. Lob. Agl. 305. Doed. Gl. § 570. Errat Voss. ad h. Cer. 273, qui voc. ab ὀργή derivat), plur. tantum, sacrificia, mysteria, sacri ritus, h. Cer. 273 ὄργια δ' αὐτὴ ἐγὼν ὑποθήσομαι. 476 καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν |. Cf. Suid. Hesych. E. M.

ὀργίζομαι (ὀργή), irascor, h. Cer. 344 ἣ δ' ἔτ' ἄτλητον | ὀργισθεῖσα θεῶν μακ. μηνίετο βουλῇ, q. l. ὀργισθεῖσα Ignarrae debetur, cf. Voss.

ὀργίων (ὄργια), sacrorum minister, Priester, h. Ap. Pyth. 211 οὕστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο.

ὄργυιά (ab ὀρεγ, Curt. Et. p. 184, proprie ὀρέγυια: Lob. El. 1, 301. Doed. Gl. § 904), spatium quod extensis ad dextram et sinistram manibus metiri possumus, sex pedum mensura, Klafter, Ψ 327 ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης, Schol. D. ἡ τῶν δύο χειρῶν εἰς πλάτος ἔκτασις. ι 325 τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς, cf. Schol. Q. Vulg. κ 167 πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν ἐυστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν. Atticorum est ὀργυιά (ᾱ). Cf. Eust. 1384, 9. E. M. E. Gud. Hesych. Eust. 519, 9 ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν.

ὀρέγω (cf. cum ὀρεγ sanscr. arǵ, lat. rego, german. recke, Curt. Et. p. 184. Christ. 35. Doed. Gl. § 899) et **ὀρέγνυμι**, praes. part. ὀρεγνύς, ὀρέγων, ὀρέγοντας μ 257, fut. ὀρέξω, ὀρέξομεν, aor. ὄρεξας Ω 743, ὤρεξε, ὤρεξ' ὀρέξῃς Χ 57, ὀρέξῃ, opt. ὀρέξειαν ρ 407, inf. ὀρέξαι, med. inf. praes. ὀρέγεσθαι Ω 506, aor. ὠρέξατο Ψ 99, ὠρέξαθ' Ε 851, ὀρέξατο, ὀρέξατ' Ν 20, ὀρεξάσθω Δ 307, ὀρέξασθαι λ 392, ὀρεξάμενος, ὀρεξαμένη φ 53, plusq. ὀρωρέχατο Λ 26, I) activ. 1) extendo, recke, strecke aus, Α 351 πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς, cf. Schol. BL. Porriguntur enim manus precantium ad coelum, mare, terram, i. e. ad eum locum, quo versari videtur numen invocatum, cf. Ameis. Ο 371. ι 527 χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερ. | Χ 37 τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσ. χεῖρας ὀρεγνύς. Ω 743 οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας. μ 257 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. ο 363 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη. 2) porrigo, reiche dar, Ω 102 Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα | sc. δέπας. ο 312 αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ |. ρ 407 εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες, Sch. D. δοῖεν. h. Merc. 496 ὣς εἰπὼν ὤρεξ' (citharam). Praebeo, κῦδος: Ε 33 ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδ. ὀρέξῃ |. Eust. 519, 6 ὀρέξαι καὶ ἐνταῦθα τὸ δοῦναι, cf. Schol. A. Ε 234 εἴ περ ἂν αὖτε | Ζεὺς ἐπὶ Τυδ. Διομήδεϊ κῦδ. ὀρέξῃ. 260 αἴ κέν μοι πολυβ. Ἀθήνη κ. ὀρέξῃ. Λ 79 οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κ. ὀρέξαι. Μ 174 Ο 596 Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κ. ὀρέξαι. Ο 602 Δαναοῖσι δὲ κ. ὀρέξαι. Ρ 453 ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω |. Χ 57 μηδὲ μέγα κ. ὀρέξῃς | Πηλείδῃ. δ 275 ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κ. ὀρέξαι |. εὖχος: Μ 328 ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν. Ν 327 εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν. Χ 130 εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν Ὀλ. εὖχος ὀρέξῃ. τάχος: Ψ 405 οἷσιν Ἀθήνη | νῦν ὤρεξε τάχος. Cf. Eust. 519, 7. II) Med. 1) strecke mich, Ψ 99 ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, Sch. D. ὠρέξατο, νῦν προετείνατο, captavit protensis manibus suis. Cf. Schol. V. h. Cer. 15 ἣ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω | καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν, ambabus simul manibus pulchrum ludicrum appetivit. Π 834 (ἵπποι) ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν, Sch. D. ὠρέξατο, ἐκτείνονται τρέχοντες, ὁρμῶντες. Sch. BLV. ὁρμῶνται ἢ ἐκτέτανται, strecken sich mit den Füssen aus i. e. greifen weit aus. Λ 26 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν etc., Schol. A. ἐξετέταντο, διεγηγερμένοι ἦσαν. Cf. Schol. V. Apoll. Lex. 123, 21 ὀρωρέχατο· ὡρμημένοι ἦσαν. Hesych. ὀρωρέχαται· ὡρμημένοι εἰσὶν ἢ ἐκτεταμένοι, surgebant ad collum, streckten sich nach dem Halse zu. Ν 20 τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών (Neptunus), Sch. D. ἐξέτεινε, διέβη. Apoll. Lex. 122, 23 ὀρέξατο, ὥρμησεν, οἱ δὲ· διέβη εἰς τὸ καταστρέφειν. ὀρέγειν γὰρ εἰς τὸ ἐκτείνειν, ὁ δὲ διαβαίνων ἐκτείνει τὰ σκέλη, dreimal schritt er aus. Cf. de incessu deorum Voss. Myth. Br. 1, 144. 147. 149. Δ 306 ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται |, ἔγχει ὀρεξάσθω. Cf. Schol. Eust. 476, 1 ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔγχει ὀρ. ἀντὶ τοῦ ἐκταθείτω πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ χειρὶ ὀρεξάσθω . . ὥσπερ γὰρ ὁ πόδα τείνων ἢ χεῖρα ποδὶ ὀρέγεται καὶ χειρί, οὕτω καὶ ὁ δόρυ ἐκτείνων δόρατι ὀρέγεται, τὴν τάσιν τῷ ἔγχει ποιούμενος διὰ μέσης χειρός, strecke sich mit der Lanze aus. Cf. de toto loco Grash. Fuhrw. 24. Ε 851 πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων | ἔγχεϊ χαλκείῳ. b) cum Genet. porrectis manibus peto, reiche, lange wonach, Ζ 466 ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδ. Ἕκτωρ, Sch. D. ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἢ ἐλάβετο, similiter Sch. A. Ν 190 Αἴας δ' ὁρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ | Ἕκτορος. Schol. V.: ἀντὶ τοῦ ὀρεξάμενος ἔψαυσεν. Absol. λ 392 πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέ-

ξεσθαι μενεαίνων. φ 53 ἔνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον. c) Cum accus., coniunctum cum φθάνω, treffe, Π 314 ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, Sch. D. ὀρεξ. νῦν ἐφικόμενος καὶ πλήξας ἐκ χειρός. Sch. V. ἀντὶ τοῦ παίσας· ὀρεξάμενος δὲ πρὸς τὸ τύψαι· ὁ γὰρ τύπτων ἐκτείνει τὴν χεῖρα. Cf. La Roche H. St. p. 106. Π 322 ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν |, ὦμον ἄφαρ, cf. La Roche l. c. Ψ 805 ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν, Sch. AB. πατάξας, συμβαίνει γὰρ τοῖς πατάσσουσιν ἐκτείνεσθαι. Sch. D. ὀρεξάμενος, ἐφαψάμενος τοῦ χρωτός. Cf. de hoc accus. Faesi, La Roche l. c. 2) eodem sensu quo activum Ω 506 ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι. Schol. Vict. ὀρέγεσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκτείνειν πρὸς τὸ στόμα τὰς χεῖρας. Cf. Eust. 1360, 56. manum (vel manus) extendere versus mentum illius (quod est supplicis), cf. Faesi. Similiter Doed. Gl. § 899 et ad l., qui χεῖρ'=χειρί dictum esse putat. Cf. Eust. 282, 16. 476, 2. 614, 7. 677, 1. 1062, 17—21. 1089, 35. 1360, 56. 1691, 49. 1782, 54. 1898, 46.

ὀρείχαλκος (ὄρος), orichalcum, Bergerz, h. 6, 8 ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν | ἄνθεμ' ὀρειχάλκου χρυσοῖό τε τιμήεντος. Cf. Suid. Hesych. E. M.

ὀρεκτός (ὀρέγω), Β 543 μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν | θώρηκας ῥήξειν, porrectis hastis fraxineis, cf. Strab. 10 p. 688. Ap. lex. 122, 30 αἷς ὀρέγδην χρῶνται ὅτι ἐν τῷ συνίστασθαι ἐκτείνοντες τὰ δόρατα, ἐκ χειρὸς πλήσσοντες, ὅπερ ἔπαινον τῶν μαχομένων συνίστησιν. E. M. E. Gud. Hesych. Eust. 282, 14. 475, 32. 552, 40. 1089, 36.

ὀρέομαι = ὄρνυμι, coorior, Β 398 ἀνστάντες δ' ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας, Sch. D. ὥρμων. Ψ 212 τοὶ δ' ὀρέοντο | ἠχῇ θεσπεσίῃ. Hesych. ὥρμων, ἐπορεύοντο. Est ab ὀρ eodem modo formatum quo lat. oriuntur, cuius etiam notio respondet, ab or, cf. Autenr. ad Β 398. Faesi prooem. ad Od. II ed. 4 p. XXIV.

Ὀρέσβιος i. e. monticola, Thebanus, Ε 707 καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην |.

ὀρεσίτροφος (ὄρος, τρέφω), in montibus nutritus, de leone, Μ 299 ζ 130 βῆ ῥ' ἴμεν ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος. Ρ 61 ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθώς etc. ι 292 ἤσθιε δ' ὥς τε λέων ὀρ. Eust. 906, 12.

ὀρεσκῷος (ὄρος, κεῖμαι), qui in montibus cubat i. e. versatur, monticola, Α 268 Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι (Centauris). ι 155 αἶγας ὀρεσκῴους. h. Merc. 42 ὀρεσκῴοιο χελώνης |. h. Ven. 257 Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὀρεσκῷοι βαθύκολποι. h. 19, 43 ὀρεσκῴοιο λαγωοῦ |. Ap. lex. 122, 17 ὀρεσκῴοισι. Οἱ μὲν Κένταυροι ἐπιθετικῶς εἰσὶν εἰρημένοι, ὁ δὲ Ἀπίων διχῶς φησὶν ὀρεσιοίκων ἢ ὀρεσικοίτων. οἱ γὰρ οἶκοι οὐκ ἔγκεινται. παρὰ δὲ τὸ κεῖαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι, δύναται εἶναι Ἰακῶς. καὶ γὰρ διὰ τῆς ει εἴρηκεν ὀρεσκείοις. καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ κῴδιον οἱονεὶ κοίτιον ὥστε καὶ κῶας διὰ τοῦτο. εὐλόγως οὖν καὶ τὸ ὀρεσκῴοισι ὀρεσκοίτοις ἂν εἴη. Cf. Schol. AL. et Eust. 102, 29 (ὀρεσκῷοι θῆρες οἱ ἐν ὄρεσι κείοντες, ὅ ἐστι κείμενοι καὶ διάγοντες etc.), cf. 294, 13. 318, 45. Hesych. Suid. E. M. At Doed. Gl. § 2094, comparans κῶς· εἱρκτή, δεσμωτήριον Hesych. κῶν· τὸ κοῖλον, τὸ βαθύ E. M. interpretatur: Berghöhlenbewohner, Strabonem sequutus 8 p. 367 ἔνιοι δὲ κώους μᾶλλον τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγεσθαί φασιν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν. Errat Lob. Elem. 1, 443, qui duos tantum casus legi ait, secundum et tertium, et propterea accentum non certissimum esse. Nam cf. h. Ven. 257.

ὀρέστερος (ὄρος, cf. ἀγρότερος), montanus, Χ 93 ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι. Sch. D. ἐν ὄρει διατρίβων, ὄρειος, ἐξ οὗ ἄγριος. ἀγριώτερα δὲ τὰ ἐν ἐρήμῳ γεννώμενα. Eust. 1259, 24 δράκων ὀρέστερος ἀντὶ τοῦ ἄγριος, ὡς οἱ παλαιοί. Sch. A. ἔνιαι δὲ τῶν κατὰ τὰς πόλεις διὰ τοῦ ν ὀρέστερον καὶ ἀντὶ τοῦ μένῃσι δοκεύῃ. At legitur ὀρέστερος etiam ap. Apoll. Lex. 167, 14. κ 212 ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες.

Ὀρέστης (i. e. montanus, cf. praeter Et. Gud. et Suid. Curt. Et. p. 350), Agamemnonis et Clytaemnestrae filius, Ι 142 284 Ὀρέστῃ |. Aegisthum necavit α 30 τόν ῥ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης. α 40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο. 298 ἢ οὐκ ἀίεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης | πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα |, Αἴγισθον δολόμητιν etc. Quod factum octavo anno post occisum patrem: γ 306 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης | ἂψ ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα etc. δ 546 ἢ κεν Ὀρέστης | κτεῖνεν ὑποφθάμενος. λ 461 δῖος Ὀρέστης |, cf. totum hunc locum, Nitzsch. et Ameis. ad γ 307 (suppl.). Preller. Gr. Myth. 2, 452 sq. Nägelsb. Theol. 267. — 2) Achaeus Ε 705 πλήξιππον Ὀρέστην |. — 3) Troianus, Μ 139 193 καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην |. Cf. Schol. A. ad Μ 139.

ὀρεστιάς (ὄρος), nympha montana, Ζ 420 Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγ. Cf. Sch. B. Eust. 652, 31. h. 19, 19 σὺν δέ σφιν τότε Νύμφαι ὀρεστιάδες λιγύμολποι | φοιτῶσαι πυκνὰ ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ | μέλπονται.

ὀρεχθέω (ῥοχθέω), mugio, Ψ 30 πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ |, σφαζόμενοι. H. l. tamen non solum de mugitu cogitarunt, sed etiam de extendendi notione (ὀρέγεσθαι). Sch. V. ὀρέχθεον· κατὰ μίμησιν ἦχον τραχέος πεποίηται τὸ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ ἔστενον ἀναιρούμενοι. Sch. BD. ὀρέχθεον, ἀπεστείνοτο (B.), ἀπετείνοντο (D.) ἢ ἐφθέγγοντο καὶ ὥσπερ ἀπέστενον (D.). μεμίμηται γὰρ τὸ ἰδίωμα τῆς φωνῆς, ἣν προΐενται οἱ ἀναιρούμενοι βόες. Eust. 1285, 60 sqq. τῶν δὲ Ὁμηρικῶν τὸ μὲν ὀρέχθεον μίμημά ἐστι τραχέος ἦχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν . . . δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρεχθεῖ. Apoll. Lex. 122, 27 ὀρέχθεον· τῶν πεποιημένων ἡ λέξις· πολλοὶ βόες ὠρέχθεον. τινὲς οὖν εἶπον ἀπὸ τοῦ ὀρούειν (Bekk. conicit ὠρύγειν) συνεσχηματίσθαι, ὅ φασιν εἶναι τὸ μετὰ θορύβου τὴν σφαγὴν ὑπομένειν. Hesych. 2, 778 ὀρέχθεον, ἐστέναζον, ἐμυκῶντο, ἐβρύχοντο. Zonar. 2, 1469 ὀρεχθεῖ· στενάζει. E. M. 371, 24 ἐρεχθῶν· οὕτω διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος· καί φησιν στεναγμοῦ τινος καὶ ποιᾶς φωνῆς ἔμφασιν δηλοῦν. καὶ ἴσως παρὰ τὸ ἐρείκω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ φωνῆς ἁπλῶς, ὡς τό· πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ. Hos sequuti sunt Doed. Gl. § 983 atque edd. recentissimi. Extendendi notionem inesse docuerunt hi: Sch. BD. ἢ ἐξετείνοντο ἀποθνήσκοντες ὡς τό· κεῖτο μέγας μεγαλωστί. Eust. 1285, 62 sqq. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι τὸ ὀρέχθεον ἀντὶ τοῦ ἀναιρούμενοι ὠρέγοντο ἤτοι ἐξετείνοντο. καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν τανύοντο ἀναιρούμενοι. Cf.

Phavor. 1374, 30. Zonar. 2, 1470 ὀρέχθεον, διετείνοντο παρ' Ὁμήρῳ. De usu verbi translato cogitat Phavor. 1374, 24 ὀρέχθει· ἐν ὀρέξει ἦν· τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφώρμα καὶ ἐπεθύμει, cf. schol. ad Apoll. Arg. 2, 49. Suid. 2, 710 ὀρεχθεῖν· κινεῖν, συνταράττεσθαι. Quos sequi videtur Bothius. Fuerunt autem qui ὀρεχθεῖν et ἐρεχθεῖν commutarent, sch. BD.: ἢ καὶ ἄλλως ὀρέχθεον ἤτοι διεκόπτοντο. ὅθεν καὶ ἐρεγμός, φασίν, ὁ διακεκομμένος κύαμος. Cf. Eust. 1285, 63. Phavor. 1374, 33. E. M. 371, 28. Hesych. 1, 1425. Cf. de toto verbo Lob. Rhem. 152. Spitzn. exc. XXXIV.

Ὀρθαῖος, Troianus, N 791 Φάλκην Ὀρθαῖόν τε . . (793) οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλ. ἦλθον ἀμοιβοί. Cf. Schol. A.

Ὄρθη, urbs Thessaliae, B 739 Ὄρθην Ἠλώνην τε, cf. Schol. ABL. Eust. 333, 26. Phalannae urbis castellum fuisse Orthen erant qui putarent, cf. Strab. 9, 5, 19. Cf. Burs. Ge. v. Gr. 1, 56 adn. 5. Forbig. Handb. d. alt. Ge. 3, 885. Buchh. Real. 1, 112.

ὄρθιος (ὀρθός), altus, de voce intenta Λ 10 ἔνθα στᾶσ' ἤυσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε | ὄρθι'. Sch. D. ὀρθῶς. ἀνατεταμένως, μεγάλως. Ap. lex. 123, 13 ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀνατεταμένως, ὁ δὲ Ἀρχιγένης μᾶλλον ὀρθά. Cf. Hesych. s. v. ὄρθιος. h. Cer. 20 ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ |. 432 ἐβόησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ |. In Il. loco vocem ad excitandos animos idoneam esse = ὀροθύνοντα censet Doed. ad l.; cf. Gl. § 977, quo in libro ὄρθιος ex ῥόθος, ῥόθιος oriundum esse docuit!

ὀρθόκραιρος (κέραα), qui recta cornua habet, mit aufrecht stehenden Hörnern. Legitur tantum gen. plur. fem. gen. Θ 231 κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων |, Sch. D. ὀρθὰ κέρατα ἐχόντων. Σ 573 ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθ. | μ 348 χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθ. h. Merc. 220 ἴχνια μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθ. Veteres grammatici a κραῖρα ductum esse censent omnes, at perperam κραῖραν volunt esse κεφαλήν, cf. E. M. Hesych. Schol. et Eust. ad Σ 3. 573. μ 348. Cf. Doed. Gl. § 747. 2) de navibus: proris et puppibus prominentibus, cf. Grash. Schiff. 17. Doed. l. c. Σ 3 T 344 προπάροιθε νεῶν ὀρθ. | Cf. Schol. AB, Eust. ad Σ 3. E. M. Hesych. Suid. Ap. Lex. 122, 34 ὀρθοκεράτων. λέγει δὲ ἐπὶ τῶν νεῶν, ποτὲ δ' ἐπὶ τῶν βοῶν. ἔνιοι δὲ ὀρθοκεφάλων, δι' οὗ τὸ ὀρθόπρυμνον σημαίνει. ἐσχημάτισται δὲ ἀπὸ τοῦ κάρα. τούτοις δ' ἀντίκειται βοῶν ὀρθοκεράτων.

ὀρθός (dor. βορθός, Curt. Et. p. 474. Christ. 245 comparat sanscr. ûrdhvas adultus, Savelsb. Dig. 11 ab ἀείρω ducit), erectus, aufrecht, K 152 ἔγχεα δέ σφιν | ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο. Σ 246 ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετ', cf. Schol. A. Ψ 271 456 657 706 752 801 830 στῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργ. ἔειπεν. Ω 11 τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς | δινεύεσκ' etc. Ω 359 ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν, q. l. de horrore agitur. ι 441 πάντων οἰῶν ἐπεμαίετο νῶτα | ὀρθῶν ἑσταότων. μ 50 161 178 δησάντων σ' . . | ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. σ 241 οὐδ' ὀρθὸς στῆναι δύναται ποσίν etc. φ 118 ἦ καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοιν. | ὀρθὸς ἀναΐξας.

ὀρθόω (ὀρθός), erigo, richte auf, H 272 τὸν δ' (Hectorem) αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων |. Ψ 694 αὐτὰρ μεγάθ. Ἐπειὸς | χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε. Saepius legitur ὀρθωθείς, arrectus, B 42 (cf. Schol. BL.) Ψ 235 ἕζετο δ' ὀρθωθείς. K 21 ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθ. χιτῶνα. K 80 ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας | Ἀτρείδην προσέειπε. Ap. Lex. 123, 4 ὀρθωθείς, διαναστάς, οἷον διαναστήσας ἑαυτόν.

ὄρθριος (ὄρθρος), mane, h. Merc. 142 Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο δῖα κάρηνα | ὄρθριος.

ὄρθρος (ὄρνυμι), diluculum, h. Merc. 97 ὀρφναίη δ' ἐπίκουρος ἐπαύετο δαιμονίη νύξ |, ἡ πλείων, τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημιοεργός. Cf. Oertel. de chron. H. 3, 29. E. Gud. E. M. Eust. 531, 10. 680, 58. 730, 8. 826, 14. 1168, 21. 1430, 5. 1949, 49.

ὀρῖνω (proprie ὀρινίω aut ὀρινύω, a rad. ὀρ, sanscr. ar, Curt. Et. p. 348. 719), ὀρίνει Λ 298, ὀρίνετον, imp. ὄρινε ρ 47, ὀρίνων ω 448, imperf. ὄρινε, aor. ὄρινα δ 366, ὤρινας θ 178, ορινας, ὤρινε τ 272, ὤρινεν η 273, ὄρινε, ὄρινεν, coni. ὀρίνω O 403, ὀρίνῃς, ὀρίνῃ I 702 (q. l. iam legitur ἀνώγῃ), opt. ὀρίναις Λ 792, pass. praes. ὀρίνονται Λ 525, part. ὀρινομένῳ χ 360, ὀρινόμενον Π 377, ὀρινόμενοι Ξ 59, ὀρινομένους, ὀρινομένη B 294, imperf. ὠρίνετο, aor. ὠρίνθη Π 509, ὀρίνθη, ὀρινθείη Ω 585, ὀρινθέντες χ 23, excito, errege, bewege, de vento: I 4 ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα, q. l. cum mari ventis commoto comparantur metu ac dolore perturbati Graecorum animi. η 273 (Neptunus) ὤρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον. Λ 298 (ἀέλλῃ) ἥ τε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Φ 235 πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος (Xanthus), q. l. Bothius πάντ' ὤρινε scribere maluit. Φ 313 πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε | φιτρῶν καὶ λάων. Pass. B 294 ὀρινομένη τε θάλασσα |. b) perturbo alqm, scheuche, setze in Bestürzung, Verwirrung, ω 448 τοτὲ δὲ μνηστῆρας ὀρίνων | θῦνε κατὰ μέγαρον. Cf. Fulda l. c. p. 55, qui interpretatur: das Herz erschütternd, schreckend. Pass. I 243 (Ἀχαιοὺς) ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ |, q. l. nonnulli codd. habent ἀτυζομένους, cf. Eust. Λ 521 Κεβρ. δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν· Λ 524 οἱ δὲ δὴ ἄλλοι | Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ. Ξ 14 O 7 τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὕπερθεν. Sch. B. μετὰ λύπης ταρασσομένους. Ξ 59 ὁπποτέρωθεν Ἀχ. ὀρινόμενοι κλονέονται. Π 377 Πάτροκλος δ', ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαόν |, τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλ. χ 23 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα. χ 360 ἠὲ σοὶ ἀντεβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα, ruenti. Saepissime legitur ὀρίνω θυμόν τινι, cf. La Roche ad Z 51 suppl. Fulda Unters. 51 sqq. B 142 Γ 395 Δ 208 Z 51 Λ 804 N 468 ρ 150 τοῖσι δὲ (τῷ δ' ἄρα, τῇ δ' ἄρα) θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν |. Sch. D. ad B 142 διετάραξε. ad Γ 395 διετάραξε, τουτέστιν εἰς ἔρωτα αὐτὴν ἤγαγε. θ 178 ὤρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθ. φίλ., Schol. B. ἐτάραξάς μου τὴν ψυχήν. T 271 οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν | Ἀτρ. ὤρινε. φ 86 ἡδὲ γυναικὶ | θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον. Omittitur saepius ἐνὶ στήθ.: Λ 792 εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις | παρειπών. N 418 Ξ 459 487 μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν |. P 123 Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε |. O 403 εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω |. Ω 568 τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς. δ 366 τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα |. ξ 361 ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας |. Additur ἐνὶ φρεσί ο 486 ἦ μάλα δή μοι ἐνὶ φρ. θυμὸν ὄρινας |, cf. Fulda l. c. p. 53.

Additur ἐν στήθεσσιν ρ 46 μηδέ μοι ἦτορ | ἐν στήθ. ὄρινε. ὀρίνω κῆρ τινος legitur ρ 216 ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος |. Etiam med. (vel pass.) saepe numero cum θυμός coniungitur: υ 9 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθ. φίλοισι. h. Ap. Pyth. 346 τῶν δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθ. φίλ. *I* 595 υ 318 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμός. σ 75 Ἴρῳ δὲ κακῶς ὀρίνετο θυμός. *E* 29 *Π* 280 *Σ* 223 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. Sch. D. ad *E* 29 διεταράχθη. Eust. ad *Π* 280 ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὀρίνεσθαι οὐ τὸ ἁπλῶς κινεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ μετὰ θορύβου καὶ δειλίας. . . ἐίσκοντες γὰρ (οἱ Τρῶες) αὐτὸν τῷ Ἀχιλλεῖ οὔπω μὲν ἀπέχονται τοῦ πρὸς ταῖς ναυσὶ πολέμου, ἄρχονται δὲ ὅμως ὡς εἰς φυγὴν ταράσσεσθαι etc. Additur ἦτορ *Π* 509 ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι, Sch. D. συνεχύθη. *Ω* 585 Ἀχιλῆι δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ |. In tmes. *Ω* 467 ἵνα οἱ ξὺν θυμὸν ὀρίνῃς |. Quibus locis omnibus agitur de ira, misericordia, luctu, metu, cf. Nägelsb. et Autenr. ad *Γ* 395. De luctu *Ω* 760 γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε |, luctum vehementem excitavit.

ὅρκιον (non deminutivum voc. ὅρκος, id quod Buttm. Lex. 2, 58 docet, sed neutrum adiectivi ὅρκιος i. e. quod ad ius iurandum spectat, cf. Doed. Gl. § 2295. Ameis. ad ω 483). Semel tantum singularis legitur, *Δ* 158, qui locus Buttmannum l. c. p. 59 fugit, iusiurandum, *Δ* 158 οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον αἷμά τε ἀρνῶν. *Δ* 269 ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν | Τρῶες. Sch. D. ἐπειδὴ συνέχεαν τοὺς ὅρκους, ἐπιώρκησαν. *H* 411 ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω etc. Cf. Schol. BL. τ 302 ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώσω |. b) pignora foederis, Eides-Zeichen, i. e. victimae, quibus utebantur in foedere feriendo, *Γ* 245 κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν φέρον ὅρκια πιστά, Eust. τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα, τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη, ἄρνε δύο καὶ οἶνον. Minus bene Sch. D. τοὺς πιστοὺς ὅρκους τῶν θεῶν, cf. Hesych. *Γ* 268 αὐτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ | ὅρκια πιστὰ θεῶν ξύναγον. Eust. συνῆγον τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. c) foedus, coniunctum cum ταμεῖν, foedus ferire, icere, percutere i. e. ferienda hostia facere foedus, cf. La Roche H. St. p. 35 sq. et ad *B* 124. Nägelsb. et Autenr. ad *B* 124. Ameis. ad ω 483: *B* 124 ω 483 ὅρκια πιστὰ ταμόντες. Sch. D. ad *B* 124: πιστοὺς ὅρκους. ταμόντες, δι' ἐντόμων ποιησάμενοι. Cf. Hesych. s. v. ἔταμον. Eust. ad *Γ* 245 καὶ τὸ ταμεῖν παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡροδότῳ τὸ θῦσαι τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφάγια δηλοῖ. *Γ* 73 94 256 φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες | (τάμωμεν |). Sch. D. ad *Γ* 73 καὶ ὅρκους πιστούς. ταμ. ὅ ἐστι δι' ἐντόμων θυσίαν ποιήσαντες. Sch. BL. ad ταμόντες, δι' ἐντόμων ποιησάμενοι, τουτέστι θυσιῶν. Sch. BL. ad *Γ* 94 μετὰ γὰρ τὴν τῶν ἱερείων τομὴν οἱ ὅρκοι συντελοῦνται. *Γ* 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ. 252 ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμητε |. *T* 191 ὄφρα . . ὅρκια πιστὰ τάμωμεν |. *Δ* 155 θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον |. Sch. D. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ σῷ θανάτῳ τοὺς ὅρκους ἐποίησα, cf. La Roche H. St. p. 36 der Accus. θάν. ist epexegetische Apposition zu dem ganzen Satze. Praeterea ὅρκια legitur: *B* 339 πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; cf. Faes. *Γ* 280 φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά |. *Γ* 299 ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, contra iusiurandum. Nonnulli libri mss. una voce scribunt ὑπερόρκια. 323 ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι. *Δ* 67 ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι |. Etiam h. l. nonnulli codd. una voce ὑπερόρκια. *Δ* 72 idem versus. *Δ* 236 271 ὑπὲρ ὅρκ. δηλήσαντο |. ὑπερόρκ. nonnulli codd. *H* 69 ὅρκια μὲν Κρον. ὑψίζ. οὐκ ἐτέλεσσεν. *H* 351 νῦν δ' ὅρκια πιστὰ | ψευσάμενοι μαχόμεσθα. *X* 262 ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. *X* 265 οὔτε τι νῶιν | ὅρκια ἔσσονται. ω 546 ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν | Παλλὰς Ἀθ. Semel legitur Διὸς ὅρκια: *Γ* 107 μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται. Ap. Lex. 158, 22 ὑπερβάσει τῶν ὅρκων καὶ τοῦ δικαίου. Cf. Nägelsb. ad l. et H. Th. p. 234. 238. Et. Gud. Eust. 233, 36. 41. 411, 26. 684, 49.

ὅρκος (ἕρκος: Buttm. Lex. 2, 52 sqq. Doed. Gl. § 2294. Cf. Curt. Et. p. 470), per quem s. quod iuratur, der Eidbann, Eideszeuge, cf. Nägelsb. H. Th. p. 231—238. *B* 755 ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ, q. l. ὅρκου δεινοῦ appositio est, cf. Ameis. *O* 37 ε 185 h. Ap. Del. 85 Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος | ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακ. θεοῖσι. Cf. Nitzsch. ad ε 186. h. Cer. 259 ἴστω γὰρ θεῶν ὅρκος, ἀμείλικτον Στυγὸς ὕδωρ. 2) iusiurandum, *Ξ* 280 β 378 κ 346 μ 304 ο 438 σ 59 (qui versus videtur spurius esse) αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον. *T* 175 ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον. *Y* 313 ἦ τοι μὲν γὰρ νῶι πολέας ὠμόσσαμεν ὅρκους. *Ψ* 42 ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν |. *Ψ* 441 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὡς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον. ξ 151 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ. ξ 171 ἀλλ' ἦ τοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν. ο 435 εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται |, ὅρκῳ πιστωθῆναι ἀπήμονα οἴκαδ' ἀπάξειν. τ 395 (Autolycus) ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο | κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε, i. e. periurio, cf. Faesi, quamquam Eust. id negat. Additur μέγας: *A* 233 *I* 132 274 υ 229 καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι |. *A* 239 ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος |. *T* 113 ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον. δ 746 ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον |. ε 178 κ 343 h. Ap. Del. 79 εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι. h. Ven. 26 ὤμοσε δὲ μέγαν ὅρκον. θεῶν, μακάρων μέγας ὅρκος: β 377 γρηῢς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ |, cf. Nitzsch. κ 299 ἀλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι |. h. Ap. Del. 83 Λητὼ δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ὄμοσσεν |. h. Merc. 274 πατρὸς κεφαλὴν μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι |, cf. ὄμνυμι. h. Merc. 519 ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε θεῶν μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι. Additur καρτερός: *T* 108 εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον. *T* 127 καὶ ὤμοσε καρτ. ὅρκον |. δ 253 h. Merc. 536 καὶ ὤμοσα καρτ. ὅρκ. | κ 381 ἤδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτ. ὅρκ. | μ 298 σ 55 ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτ. ὅρκ. γερούσιος ὅρκος: *X* 119 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι, iusiurandum senatorium, a senatoribus praestandum, cf. γερούσιος. Sch. A. γ. ὅρκον ὀμοῦμαι.

ὁρμαθός (ὅρμος, rad. σερ, cf. Curt. Et. p. 355. Doed. Gl. § 526. Lob. El. 1, 362. Aglaoph. 643), series, vespertilionum in antro saxi latentium ω 7 ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃσιν | ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης. E. M. στίχος, ἤγουν τὸ σύστημα, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἁρμόζεσθαι. Hes. De spiritu cf. Spohn. de extr. p. Od. 162.

ὁρμαίνω (ὁρμάω, cf. Fulda Unters. 115 sqq.), praes. ὁρμαίνουσι ep. 4, 16, part. ὁρμαίνων ο 298. h. Ap. Pyth. 216. h. Merc. 66, ὁρμαίνουσ' δ 789, ὁρμαίνοντι *Π* 435, ὁρμαίνοντα, ὁρμαίνοντ' *Ω* 680, ὁρμαίνουσαν δ 793, ὁρμαί-

νοντες, ὁρμαίνοντας γ 169, imperf. ὥρμαινε, ὥρμαιν᾽, aor. ὥρμηνεν Φ 137, ὥρμηναν β 156, translato sensu: volvo animo, Α 193 Κ 507 Λ 411 Ρ 106 Σ 15 δ 120 ε 365 424 εἷος ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Sch. D. ad Α 193 ὥρμ. ἐπεθυμεῖτο, διενοεῖτο. Eust. ad Α 193 ὁρμαίνειν δὲ ἀεὶ λέγει ὁ ποιητὴς τὸ ἔτι ἐν κινήσει καὶ ἀρχῇ τυγχάνειν βουλεύματος etc. ζ 118 ἑζόμενος δ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρ. κ. κατὰ θυμόν. Additur φρεσίν: Π 435 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὁρμαίνοντι etc. Κ 4 πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα |. Eust. τὸ φρεσὶν ὁρμαίνειν, πρὸς διαστολὴν λεχθὲν τοῦ ἄλλως ὁρμαίνειν, κίνησιν δηλοῖ βουλευτικήν etc. γ 157 χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες | ἀλλήλοις. Praepos. ἐνί additur δ 843 φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὁρμαίνοντες |. h. Merc. ὁρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσίν. ἀνὰ θυμόν: Φ 137 ὥρμηνεν δ᾽ ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο | δῖον Ἀχ. Ω 680 ὁρμαίνοντ᾽ ἀνὰ θ., ὅπως Πρίαμον βασ. | νηῶν ἐκπέμψειε. β 156 ὥρμηναν δ᾽ ἀνὰ θ. ἅ περ τελέεσθαι ἔμελλον. κῆρ ὁρμαίνει ter legitur: η 82 πολλὰ δέ οἱ κῆρ | ὥρμαιν᾽ ἱσταμένῳ. ψ 85 πολλὰ δέ οἱ κῆρ | ὥρμαιν᾽ ἢ . . ἦ. Accedit φρεσὶν ᾗσιν σ 344 ἄλλα δέ οἱ κῆρ | ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν. Ceteroquin nihil accedit: Κ 28 δ 146 πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες |. Ξ 20 ὡς ὁ γέρων ὥρμαινε. Φ 64 Χ 131 ὡς ὥρμαινε μένων. γ 169 δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας |. δ 732 ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα |. δ 789 ὁρμαίνουσ᾽, εἰ etc. 793 τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν. ο 300 ὁρμαίνων ἢ . . ἦ. h. Ap. Pyth. 216 ταῦτ᾽ ἄρα ὁρμαίνων. ep. 4, 15 οὐδέ τί μοι φίλα γυῖα μένειν ἱεραῖς ἐν ἀγυιαῖς | Κύμης ὁρμαίνουσι. Praeter accusativum ὅπως sequitur Φ 137. Ω 680, ἢ . . ἦ Ξ 20 Π 435 Ο 300 ψ 86, εἰ . . ἦ δ 789, infin. ep. 4, 16. Eust. 787, 21. 1462, 22.

ὁρμάω (ὁρμή, cf. Curt. Et. p. 349. Christ. p. 174), aor. 3. pers. sing. ὥρμησ᾽ Ζ 338, ὥρμησαν, coni. ὁρμήσῃ Ν 64, opt. ὁρμήσειε, med. imperf. ὡρμᾶτο, ὡρμᾶτ᾽ Γ 142, ὡρμῶντ᾽ Ι 178, aor. ὡρμήσατ᾽ Φ 595, ὁρμήσονται Θ 511, aor. pass. ὡρμήθη, ὡρμηθήτην Ρ 530, ὁρμηθήτην Ε 12, ὡρμήθησαν, ὁρμηθῆναι, ὁρμηθείς, ὁρμηθεῖσα h. Cer. 130, ὁρμηθέντος, ὁρμηθέντι Ν 512, ὁρμηθέντα Ρ 605, ὁρμηθέντε δ 282, ὁρμηθέντες, I) act., trans. excito, τινά, Ζ 337 νῦν δέ με παρειποῦσ᾽ ἄλοχος . . | ὥρμησ᾽ ἐς πόλεμον. τί: σ 376 εἰ δ᾽ αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων. Hinc pass. θ 499 ὁ δ᾽ ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ᾽ ἀοιδήν. Schol. Pal. ἀπὸ τῆς μούσης ἐμπνευσθείς· ἢ ἀπὸ θεοῦ ἀρξάμενος, cf. Eust., a Musa incitatus, cf. Nitzsch. et Ameis. 2) intrans. surgo, ruo, cum infin. Φ 265 ὁσσάκι δ᾽ ὁρμήσειε ποδ. δῖος Ἀχ. | στῆναι ἐναντίβιον καὶ γνώμεναι. Sch. AV. γράφεται καὶ οἰμήσειε. προκρίνει δὲ τὴν διὰ τοῦ ρ γραφὴν Ἀρίσταρχος. At Sch. B. τινὲς ἀντὶ τοῦ διανοήσειε. γράφεται δὲ καὶ οἰμήσειε. προκρίνει δὲ Ἀρίσταρχος τὴν διὰ τοῦ ι γραφήν. Cf. Eust. 1235, 14. Χ 194 ὁσσάκι δ᾽ ὁρμήσειε πυλάων Δαρδ. | ἀντίον ἀΐξασθαι. Cf. Schol. B. De accipitre Ν 64 (ἴρηξ, ὅς ῥά τ᾽) ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο. Vulgo legebatur ὁρμήσει. Cum genet. Δ 335 (ὁππότε πύργος) Τρώων ὁρμήσειε. Cf. Schol. A, B, Eust. Cf. Krüg. Dial. 47, 14, 2. II) Med. surgo, ruo, ν 82 πάντες ἅμ᾽ ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης. Ξ 313 Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι. θ 728 οὐδ᾽ ὁρμηθέντος ἄκουσα |. δ 282 ὁρμηθέντε | ἢ ἐξελθέμεναι. Cum infin. Θ 510 μή πως καὶ διὰ νύκτα κάρη κομ. Ἀχαιοὶ | φεύγειν ὁρμήσωνται etc. Bekk., quod unus Vind. habet, ὁρμήσωσι recepit. Κ 359 οἱ δ᾽ αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν |, q. l. etiam ὁρμήθ. scribitur. Ν 188 Ἕκτωρ δ᾽ ὡρμήθη κόρυθα . . | ἀφαρπάξαι. Φ 572 ἦτορ . . ὡρμᾶτο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, animus eius gestiebat etc. 2) curro, μετά τινα, cursu persequor: Ρ 605 Ἕκτορα . . μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα |. Cum praepos. ἐκ: Γ 142 ὡρμᾶτ᾽ ἐκ θαλάμοιο. Ε 12 τώ οἱ . . ἐναντίω ὁρμηθήτην |. Ι 178 ὡρμῶντ᾽ ἐκ κλισίης. b) irruo, stürme, dringe an, Ν 182 Τεῦκρος δ᾽ ὡρμήθη. 183 Ἕκτωρ δ᾽ ὁρμηθέντος ἀκόντισε. 190 Αἴας δ᾽ ὁρμηθέντος ὀρέξατο etc. Ν 512 οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι. 559 σχεδὸν ὁρμηθῆναι |. 562 Ο 529 ἐγγύθεν ὁρμηθείς. Ν 526 οἱ δ᾽ ἀμφ᾽ Ἀσκ. αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν. Ν 754 ἦ ῥα καὶ ὡρμήθη. Π 402 467 δεύτερον ὁρμηθείς. Σ 269 αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν. Τ 236 ἀθρόοι ὁρμηθέντες. Χ 312 ὡρμήθη δ᾽ Ἀχιλεύς. Ψ 817 τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν |, cf. Sch. V. μ 126 ἥ μιν ἔπειτ᾽ ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι, impediet quo minus in posterum irruat. Additur dat.: Ε 855 δεύτερος αὖθ᾽ ὡρμᾶτο βοὴν ἀγ. Διομ. | ἔγχεϊ χαλκείῳ. Ν 496 οἱ δ᾽ ἀμφ᾽ Ἀλκ. αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν | μακροῖσι ξυστοῖσι. Ρ 530 καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ᾽ αὐτοσχεδὸν ὁρμηθήτην, Cum genet.: contra alqm: Ξ 488 ὡρμήθη δ᾽ Ἀκάμαντος. Φ 595 Πηλ. δ᾽ ὡρμήσατ᾽ Ἀγήνορος ἀντιθέοιο. ἐπί τινι: κ 214 οὐδ᾽ οἵ γ᾽ ὡρμήθησαν ἐπ᾽ ἀνδράσιν. διά τινος: h. Cer. 130 λάθρῃ δ᾽ ὁρμηθεῖσα δι᾽ ἠπείροιο μελαίνης, clam profecta per atram terram.

Ὀρμενΐδης, Ormeni filius, Amyntor Ι 448 Κ 266 Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο |. 2) Ctesius ο 414 Κτήσιος Ὀρμενίδης.

Ὀρμένιον, oppidum sub Pelio ad sinum Pagasaeum in Magnesia: Β 734 οἳ δ᾽ ἔχον Ὀρμένιον. Cf. Eust. 762, 35. 39. Strab. 9, 5, 15. 18. Kr. Bursian. Ge. v. Gr. 1, 103.

Ὄρμενος, Troianus, quem Teucer interficit Θ 274 καὶ Ὄρμενον καὶ Ὀφελέστην |. 2) alter Troianus, quem Polypoetes interficit Μ 187 Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν.

ὁρμή (cf. rad. sanscr. sar, ire, fluere, aggredi: Curt. Et. p. 349. Sunt etiam qui ῥέω comparent), impetus, pugnantium: Ι 355 μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν |. Ferarum: Λ 119 κραταιοῦ θηρὸς ὑφ᾽ ὁρμῆς |. h. Cer. 382 ἵππων ἀθανάτων . . ἔσχεθον ὁρμήν |, cursum equorum immortalium. De rebus: Λ 157 ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ |. ε 320 ὑπὸ κύματος ὁρμῆς |. Ε 118 δὸς δέ τέ μ᾽ ἄνδρα ἑλεῖν καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, intra iactum hastae veniat, in den Bereich der Lanze i. e. zu Schusse komme. Cf. Schol. A. Hesych. ἐντὸς βέλους γένεσθαι. Δ 466 μίνυνθα δέ οἱ γένετ᾽ ὁρμή |. 2) profectio, β 403 τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν |. 3) studium, ε 416 μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή |. h. 8, 13 καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμήν. voluntas, nutus: κ 123 ἐμέ τ᾽ εἰσορόων καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν. Claudit ubique versum.

ὅρμημα (ὁρμάω), labor, Anstrengung, Β 356 590 τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε. Eust. 237, 26 ὁρμήματα μὲν λέγει τὴν ἐξ ἀρχῆς ἑκουσίαν ἐξ ἁρπαγῆς ἔλευσιν αὐτῆς εἰς Τροίαν· στοναχὰς δὲ τὸν ἐπὶ τούτοις μετάμελον.

φιλέλλην γὰρ ὢν ὁ ποιητὴς καὶ διὰ τοῦτο τῆς Ἑλένης ὑπερπαθῶν ἀπελθεῖν μὲν αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν ἱστορεῖ, οὐ δυνάμενος ἀντικαταστῆσαι τῇ ἀληθείᾳ· μεταμέλεσθαι δὲ αὐτὴν πολλαχοῦ λέγει etc. Sch. A. putat intellegendum esse: *τιμωρίαν λαβεῖν ἀνθ' ὧν ἐστενάξαμεν περὶ Ἑλένης*, cf. Sch. BL. D. Apollon. de synt. II p. 166. Ipsum vocabulum interpretantur Sch. BL. *τὰ μεριμνήματα*, Sch. D. *ἐνθυμήματα*. E. M. *ὁρμήματα, ἐνθυμήματα, φροντίδες*. Hesych. *ὁρμήματα, μέριμναι*. Ap. Lex. 119, 27 videtur *οἰμήματα* legisse. Recentiorum plerique, Buttm. Lex. 2, 5, Voss., Faes., Ameis., cf. N. J. 65, 372. La Roch., Lehrs. pop. Aufs. 11 sqq. Nitzsch. EP. 311 *Ἑλένης* genetivum subiecti esse statuunt, cf. Autenr., genetivum obiecti esse, Schol. A. sequuti, docent Nägelsb., Koch., alii. Cf. Friedl. Ariston. 26. De expeditionibus pro Helena factis cogitat Doed., cf. Eust. Versus *B* 356 ex *B* 590 videtur irrepsisse, cf. Both. et Autenr.

ὁρμίζω (*ὅρματα*), constituo, stabilio navem eiectis ancoris, stelle fest, lege vor Anker, *Ξ* 77 *ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν* (coni.). Eust. 968, 35 *ὁρμεῖ μὲν ἡ ναῦς, ὁρμίζει δὲ ἄλλος νῆα. γ* 11 *τὴν δ' ὥρμισαν. δ* 785 *θ* 55 *ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν. ν* 317 *νῆα μὲν ὡρμίσαμεν*, cf. Sch. Pal. ad *δ* 785.

ὅρμος (*εἴρω*, rad. *σερ*, Buttm. Lex. 1, 112. Curt. Et. p. 355. Doed. Gl. § 525), monile, Halsschnur, cf. Gerlach. Phil. 1870, 497. W. Helbig Im neuen Reich 1874 p. 730 sq. *Σ* 401. h. Ven. 163 *κάλυκάς τε καὶ ὅρμους* |. Sch. D. *περιτραχήλια. ο* 460 *χρύσεον ὅρμον ἔχων*, Sch. *περιτραχήλιον κόσμον. σ* 295 *ὅρμον . . πολυδαίδαλον . .* | *χρύσεον*, cf. Schol. h. Ap. Del. 103 *ὑποσχόμεναι μέγαν ὅρμον* |. h. Ven. 88 *ὅρμοι δ' ἀμφ' ἁπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν*. h. 6, 10 *δειρῇ δ' ἀμφ' ἁπαλῇ καὶ στήθεσιν ἀργυρέοισιν* | *ὅρμοισι χρυσέοισιν ἐκόσμεον*. Cf. E. Gud. E. M. Eust. 1150, 22. 1735, 36. 1788, 46. 1847, 40. 1967, 29.

ὅρμος (*εἴρω*, cf. Curt. Et. p. 355. Doed. Gl. § 525. Buttm. Lex. 1, 112 alii utrumque *ὅρμος* cohaerere negant), navium statio, *Α* 435 *ο* 497 *τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρεσσαν ἐρετμοῖς* |. Eust. 130, 1 sqq. (cf. 412, 46. 735, 63. 1723, 42) *ὅλον μὲν ὁ λιμήν, μέρος δὲ ὅρμος, αὐτὸ δὴ τὸ πρὸς τῇ γῇ, ἔνθα καὶ ὁρμεῖ ἡ ναῦς, καὶ ὑπὸ τῶν ναυτῶν ὁρμίζεται. καὶ εἰς μὲν τὸν λιμένα πλησίστιοι καταβαίνουσιν οἱ πλέοντες, εἰς δὲ τὸν ὅρμον ἐρετμοῖς καθιστῶσι τὴν νῆα. ν* 101 *ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον* (*νῆες*) *ἵκωνται* |. Cf. Hesych.

Ὀρνειαί, oppidum Argolidis, *B* 571 *Ὀρνειάς*. Cf. Pausan. 2, 25, 6 Schub. Curt. Pelop. 2, 478. Forbiger. Handb. 3, 999. Burs. Geo. v. Gr. 2 a, 64.

ὄρνεον (Curt. Et. p. 325. *ὄρνις*), avis, *N* 64 *ὁρμήσῃ* (accipiter) . . *διώκειν ὄρνεον ἄλλο* |. Cf. E. Gud. Eust. 87, 1.

ὄρνις (cf. Curt. Et. p. 350. 486. Benf. 2, 252. Christ. 251. Doed. Gl. § 2319, qui inesse radicem *ῥιν* opinatur. Ebel. ap. Kuhn. 5, 66, qui rad. esse *ὀρ*, *ὄρνυμι* censet), plur. *ὄρνῑθες, ὀρνίθεσσι*, avis, *B* 764 (*ἵππους*) *ποδώκεας ὄρνιθας ὥς* |. *Γ* 2 *Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς. Ι* 323 *ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι* | *μάστακ'* etc. *α* 320 *ὄρνις δ' ὣς ἀν' ὀπαῖα διέπτατο. β* 181 *ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο* | *φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. μ* 331 *ἰχθῦς ὄρνιθάς τε*. De minoribus: *P* 757 *ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν* |. *χ* 302 *ὥς τ' αἰγυπιοὶ . .* | *. . ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν* |. De columba *Ψ* 857 *ὄρνιθος ἀμαρτών* |. *Ψ* 865 *ὄρνιθος μὲν ἅμαρτ'*. 866 *τῇ δέδετ' ὄρνις* |. 877 *αὐτὰρ ἡ ὄρνις* | etc. De luscinia h. 19, 17 *ὄρνις, ἥτ' ἔαρος πολυανθ. ἐν πετ.* | *θρῆνον ἐπιπροχέουσα ἵει μελίγηρυν ἀοιδήν*. De maioribus, aquilis etc. *B* 459 *ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά* |, *χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδ. Ξ* 290 *ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσιν* | *χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Ο* 689 *ὅς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν . .* | *ἔθνος . . χηνῶν ἢ γεράνων* etc. *β* 155 (de aquilis) *θάμβησαν δ' ὄρνιθας*. Appositionis loco additur: *Η* 59 *ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν* |. *ε* 51 *λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς* |. *ε* 65 *ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο* |, *σκῶπές τ' ἴρηκές τε* etc. *τ* 548 *ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις* | *ἦα πάρος*. 2) = *οἰωνός* praepes, *Θ* 251 *Διὸς . . ὄρνις* |, de aquila. *Κ* 277 *χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς. Μ* 200 *ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε . .* | *αἰετός. Μ* 217 *εἰ ἐτεόν γε* | *Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἦλθε*, quae est Aristarchi lectio; vulgo legitur *ὄρνις ἐπῆλθε. Ν* 821 *ο* 160 525 *ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις* |, *αἰετός. Ω* 218 (de Hecuba) *μηδέ μοι αὐτὴ* | *ὄρνις ἐνὶ μεγ. κακὸς πέλευ*, Sch. D. *κακὸς οἰωνὸς καὶ μάντις*, omen praesagium. Bothius Mosc. 2. sequutus *ὄρνις ἐν μεγ. β* 158 *ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκέκαστο* | *ὄρνιθας γνῶναι. ο* 531 *οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις* |. *υ* 242 *αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις* |, *αἰετός* etc. *ω* 311 *ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι* |, *δεξιοί. ῑ* legitur in formis disyllabis, *Ι* 323 *Μ* 218 h. 19, 7. At *Ω* 219 plerique codd. *ὄρνις ἐνί* habent. In trisyll. formis *ῐ*. Cf. E. Gud. Suid.

ὄρνυμι (radix est *ὀρ*, sanscr. ar, lat. orior: Curt. Et. p. 348), praes. ind. *ὄρνυτ' Δ* 423, imperat. *ὄρνῡθι, ὄρνῡτε κ* 457, *ὄρνυτ' Ο* 718, inf. *ὀρνῡμεν, ὀρνῡμεναι Ρ* 546, fact. part. *ὄρσουσα Φ* 335, aor. 1. *ὦρσε, ὦρσεν, ὄρσῃ Ι* 702 h. 7, 24, *ὄρσωμεν Π* 38, *ὄρσομεν Δ* 16, *ὄρσητε Ψ* 210, *ὄρσας, ὄρσασ' Ξ* 254, aor. iter. *ὄρσασκε Ρ* 427, in nonnullis codd. *ὤρσασκεν*, aor. 2. *ὤρορε, ὤρορ' Β* 146, *ὤροφεν*, perf. *ὄρωρε, ὄρωρεν, ὀρώρῃ*, plusq. *ὀρώρει, ὠρώρει Σ* 498, med. praes. *ὄρνῦται, ὄρνῦτ' Δ* 423, imper. *ὄρνυσθ'*, part. *ὀρνυμένη μ* 183, *ὀρνῡμενον Ξ* 395, *ὀρνυμένου Δ* 421, *ὀρνυμένοιο, ὀρνυμένων Υ* 158, imperf. *ὤρνυτο, ὤρνυτ', ὤρνυθ', ὤρνυντο*, perf. *ὀρώρεται*, coni. *ὀρώρηται Ν* 271, fut. *ὀρεῖται Υ* 140, aor. *ὤρετο, ὦρτο, ὦρτ', ὄροντο γ* 471, coni. *ὄρηται*, opt. *ὄροιτο ξ* 522, imp. *ὄρσο, ὄρσ' Δ* 204, *ὄρσεο, ὄρσευ*, inf. *ὄρθαι Θ* 474, cf. Schol. A., part. *ὄρμενον, ὄρμενα Λ* 572, **ὀρνύω**, imperf. *ὤρνῡε φ* 100, *ὤρνῡον Μ* 142, nonnull. *ορνυον*, I) activ. trans. excito, commoveo, impello 1) de personis et bestiis, impello, treibe an, mache gehen, *Δ* 439 *ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκ. Ἀθήνη*, Sch. D. *διήγειρε, παρώρμα εἰς τὸ πολεμεῖν. Δ* 514 *αὐτὰρ Ἀχαιοὺς* | *ὦρσε Διὸς θυγάτηρ. Ε* 8 *ὦρσε* (Minerva) *δέ μιν κατὰ μέσσον. Ε* 104 *εἰ ἐτεόν με* | *ὦρσεν ἄναξ Διὸς υἱός. Ζ* 363 *ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον. Θ* 336 *οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθ. ὦρσαν Ἀχαιούς*, q. l. etiam *ὦσαν* legitur. *Ι* 701 *ὁππότε κέν μιν* | *θυμὸς ἐνὶ στήθ. ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ. Κ* 518 (Apollo) *ὦρσεν δὲ Θρῃκῶν βουλ. Ἱπποκόωντα. Ν* 83 125 *τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. Ν* 153 *εἰ ἐτεόν γε* | *ὦρσε θεῶν ὥριστος* etc. *Ο* 475 *Τ* 139 *καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς* |. *Π* 553 *αὐτὰρ*

Ἀχαιοὺς | ὦρσε Μεν. Πατρόκλῆος λάσιον κῆρ. Ρ 546 ὀρνύμεναι Δαναούς. Τ 41 ὦρσεν δ' ἥρ. Ἀχαιούς |. Χ 190 νεβρὸν . . ὄρσας ἐξ εὐνῆς. γ 167 ὦρσε δ' ἑταίρους |. δ 712 οὐκ οἶδ' ἤ τίς μιν θεὸς ὤρορεν. η 168 Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικ. | ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν. ι 154 ὦρσαν δὲ νύμφαι . . | αἶγας ὀρεσκῴους. π 154 ἦ ῥα καὶ ὦρσε συφορβόν. ψ 347 αὐτίκ' ἀπ' Ὠκ. χρυσ. ἠριγένειαν | ὦρσεν. ψ 367 ὦρσε δὲ Τηλέμαχον etc. In tmesi: Ι 539 ὦρσεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον. φ 100 ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας ἑταίρους. μένος: Η 38 Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἱππ. Ρ 423 μένος δ' ὀρσασκεν ἑταίρου |. σθένος: Ε 139 τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν. In tmesi Β 451 ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ | etc. τινὰ ἐπί τινι: Ε 628 Τληπόλεμον . . | ὦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι μοῖρα κρατ. Μ 292 εἰ μὴ υἱὸν ἑὸν Σαρπ. μητ. Ζεὺς | ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι. τινὰ ἀντία τινός: Υ 79 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσ. ὦρσεν Ἀπ. | ἀντία Πηλείωνος. Sequente infinitivo: Μ 141 οἱ δ' ἤ τοι εἴως μὲν ἐυκν. Ἀχαιοὺς | ὤρνυον . . ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν |. Ν 794 τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι |. Ρ 273 τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους |. Ψ 210 ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, Sch. D. ὁρμήσητε. ψ 222 ἤ τοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές |, incitavit (Venus). h. Cer. 314 Ἶριν δὲ πρῶτον χρυσ. ὦρσε καλέσσαι | Δήμητρ' etc. 2) de rebus, ἀυτήν: Ο 718 ὄρνυτ' ἀυτήν |. γόον, ρ 46 μή μοι γόον ὄρνυθι. κ 457 μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. γέλω, υ 345 μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθ. | ἄσβεστον γέλω ὦρσε. Eust. παρεπλάνησεν ἐκείνοις τὸν νοῦν. ἔρις, in tmesi γ 161 ὅς ῥ' ἔριν ὦρσε κακήν. ἵμερον, Ψ 14 μετὰ δέ σφι Θέτις γόον ἵμερον ὦρσεν | In tm. Ψ 108 153 Ω 507 δ 113 183 ψ 231 τ 249 τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο |. ψ 144 ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσεν |. h. Ven. 2 ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσεν |. κακόν, Ι 533 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρ. Ἄρτεμις ὦρσεν. κυδοιμός, in tm. Λ 52 ἐν δὲ κυδοιμὸν | ὦρσε κακὸν Κρ. Σ 218 ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν |. μάχην, Ι 353 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ. μένος, in tm. Θ 334 ἂψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλ. ἐν μένος ὦρσεν. νοῦσον, Α 10 νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, excitavit. πόλεμον, Δ 15 πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν | ὄρσομεν. Sch. D. διεγείρωμεν, ἐμβαλοῦμεν. φόβον, in tm. Ν 362 Ἰδομ. Τρώεσσι μεταλμενος ἐν φόβον ὦρσεν. Ξ 522 ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ |. De ventis, undis, pulvere etc. ἄνεμον, κ 22 ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν (ἄνεμον), ὅν κ' ἐθέλῃσιν. ω 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά. In tm. Μ 252 ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπ. | ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν. ε 385 ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην. μ 313 ὦρσεν ἔπι ζαῆν ἄνεμον νεφ. Ζεύς. ἀνέμων ἀυτμήν, λ 400 407 ὄρσας ἀργαλ. ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀυτμήν. τ 201 χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων |, sc. Βορέην. h. 7, 23 μή τι χολωθεὶς | ὄρσῃ ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν. ἀήτας, Ξ 254 ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας. θύελλαν, Φ 335 εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν. Μ 253 (Ζεὺς) ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν. κύματα (cf. ω 110), Β 145 κύματα . . τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νότος τε | ὤρορ', concitare solet. In tm. ε 366 ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσ. ἐνοσ. κονίην Λ 152 τὴν (κονίην) ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων, Sch. D. διήγειραν. ὤρορε intrans. Ν 78 καί μοι μένος ὤρορε. θ 539 καὶ ὤρορε θεῖος ἀοιδός |. II) Med. et perf. 2. ὄρωρα intrans. bewege, rühre mich, 1) de personis: festino, surgo, Γ 267 ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄν. ἀνδρ. Ἀγ. |, ἂν δ' Ὀδ. πολύμητις. Δ 421 ἄνακτος ὀρνυμένου. Ε 13 τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός. Η 20 τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπ. | Π 162 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄν. ἀνδρῶν Ἀγ. |. τῷ δ' ἐπὶ Τυδ. ὦρτο. Η 211 τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελ. Θ 409 Ω 77 159 ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλ. Θ 474 πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδ. Πηλείωνα. Λ 2 Ἠὼς δ' ἐκ λεχ. παρ' ἀγ. Τιθωνοῖο | ὤρνυθ'. Λ 129 ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὥς |. Λ 645 Ω 515 ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ |. Μ 440 ὄρνυσθ', ἱππ. Τρῶες. Ο 124 ὦρτο διὲκ προθύρου. Τ 2 ε 2 Ἠὼς μὲν κροκ. ἀπ' Ὠκ. ῥοάων | ὤρνυθ'. Σ 203 αὐτὰρ Ἀχ. ὦρτο διίφιλος. Υ 48 ὦρτο δ' Ἔρις κρατερή. Υ 157 κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν | ὀρνυμένων. Υ 164 Πηλ. δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο etc. 288 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος. Χ 102 ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχ. |, Sch. D. ὥρμησεν. Ψ 131 οἱ δ' ὤρνυντο. 448 754 ὤρνυντο δ' αὐτίκ' Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας. 664 ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ etc. 708 811 836 859 ξ 499 ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελ. Αἴας | (μενέπτ. Πολυποίτης, βίη Τεύκροιο ἄνακτος, Θόας Ἀνδραιμονίδης). β 2 γ 405 δ 307 ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδ. φίλος υἱός (γερ. ἱππότα Νέστωρ, βοὴν ἀγ. Μενέλαος). θ 2 ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκ. θ 111 ὦρτο μὲν Ἀκρόνεως etc. θ 256 ὦρτο δὲ κῆρυξ |. χ 364 αἶψα δ' ὑπὸ θρόνου ὦρτο, Faes. er erhob sich unter dem Lehnstuhl hervor. ψ 348 ὦρτο δ' Ὀδ. | εὐνῆς ἐκ μαλ. ω 496 οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύοντο. h. Merc. 184 Ἠὼς δ' ἠρ . . . | ὤρνυτ' ἀπ' Ὠκ. βαθυρρόου. In tmesi: Ψ 112 ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει |. At cf. ὄρομαι. Ψ 290 τῷ δ' ἐπὶ Τυδ. ὦρτο. 293 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρ. ὦρτο etc. 689 759 ἐπὶ δ' ὤρνυντο δῖος Ἐπειός |. 812 ἂν δ' ἄρα Τυδ. ὦρτο. γ 471 ξ 104 ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο | etc. At cf. ὄρομαι. θ 3 ἂν δ' ἄρα διογ. ὦρτο πτολίπ. Ὀδ. Additur χαλκῷ: Γ 349 Ρ 55 ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ |. Ε 17 Π 479 ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ |. Cum infin. β 397 οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν. ζ 255 ὄρσεο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἴμεν. Absol. imperativi usurpantur: ὄρσο Δ 204 Ε 109 Ω 88 η 342 χ 395, ὄρσεο Γ 250 Π 126 Σ 170 Φ 331 h. Ven. 177. Sch. D. ad Δ 204 διεγείρου, ἀνίστασο. ὄρνυσθ' Δ 509 Ε 102 Μ 440 Ψ 707 753 831 φ 141. πολεμόνδ' additur Δ 264 Τ 139 ἀλλ' ὄρσευ πολεμόνδε, Sch. D. διεγείρου. De navigio μ 183 ὠκύαλος νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη. ingredior, stürme los, ἐπί τινα Ε 590 Λ 343 ὦρτο δ' ἐπ' αὐτούς |. Υ 248 ὦρτο δ' ἐπ' αὐτόν |. Cum inf. ordior: Μ 279 ὅτε τ' ὤρετο μητ. Ζεὺς | νιφέμεν. Sch. D. ὥρμησε, προεθυμήθη. Hesych. ὤρετο, ὥρμα. Ν 62 ἴρηξ . . ὦρτο πέτεσθαι |. η 14 καὶ τότ' Ὀδ. ὦρτο πόλινδ' ἴμεν. In tm. γ 176 ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι. Cum part. η 342 ὄρσο κέων. De hastis Λ 572 δοῦρα . . ὄρμενα πρόσσω |. Sch. D. ὁρμῶντα ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν. 2) De rebus, orior, commoveor: Ε 532 Ο 564 φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή. In tm. h. 7, 41 χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει |. De membris Ι 610 Κ 90 καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ |, Sch. D. ad Ι 610 κινεῖται. Λ 477 σ 133 καὶ γούνατ' ὀρώρῃ |.

Sch. D. ἰσχύη, κινεῖται. Idem versus *X* 388 legitur. *Λ* 827 τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν |. Sch. D. διεγείρεται, αὔξεται. *Λ* 658 πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. βοή, *Λ* 500 530 *N* 169 540 *Π* 267 βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει |. ω 48 βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει |. ἀυτή, *M* 377 *N* 374 *O* 312 ὦρτο δ' ἀυτή |. ἀλαλητός, *Δ* 436 ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. δοῦπος (cf. *I* 573) *M* 284 δοῦπος ὀρώρει |. *Π* 635 ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδ. ἔρις, υ 267 ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται |. κλαγγή, *K* 523 Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμός. ξ 412 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων. κόναβος, κ 122 ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει |. κονίη, λ 600 κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει |. κονίσαλος, *Γ* 13 τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής |, excitabatur. κτύπος, *T* 363 ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν | ἀνδρῶν. *Y* 66 τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. κυδοιμός, cf. *K* 523. μῶλος, *P* 397 περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει |. νεῖκος, *Γ* 87 *H* 374 388 τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὀρώρει |. *N* 122 *O* 400 μέγα νεῖκος ὄρωρεν |. *N* 271 ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο |. *P* 384 ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει |. *Σ* 597 ἔνθα δὲ νεῖκος | ὠρώρει. *Y* 140 αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται. *Ω* 107 ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθ. ὀρώρει. π 98 117 καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται |. Cf. *M* 348 361 υ 367. ὀδμή, h. 7, 36 ὤρνυτο δ' ὀδμὴ | ἀμβροσίη. ὅμαδος, *I* 573 ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει |. ὀρυμαγδός, *B* 810 *Δ* 449 *Θ* 58 63 ω 70 πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει |. *Π* 633 ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν |. πόλεμος, *B* 797 πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν. *M* 361 πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν |. πόνος, *M* 348 πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν |. στοναχή, *Ω* 512 τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει |. στόνος, *K* 483 *Φ* 20 χ 308 ω 184 τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικής |. ὑμέναιος, *Σ* 493 πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει |. Sch. D. ἐξῆπτο, διεγήγερτο πλείστη γαμήλιος ᾠδή. In tm. *Λ* 151 ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη |. π 215 ἀμφ. δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. ϑ 343 ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθ. θεοῖσιν |. ϑ 380 πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει |. De nocte, flamma, unda, vento, tempestate, ε 294 ι 69 μ 315 ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ |. Sch. ad ε 294 παρωρμᾶτο. *Θ* 135 δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομ. *M* 177 πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ | λάινον. *P* 737 πῦρ . . τό τ' ἐσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν | ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει. Sch. D. ὁρμώμενον, διεγειρόμενον. *Φ* 13 τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ | ὄρμενον ἐξαίφνης. In tm. h. 32, 4 πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν | αἴγλης λαμπούσης. *Ξ* 395 (κῦμα) ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ. *Ψ* 214 ὦρτο δὲ κῦμα | πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ. *E* 865 ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο |. *H* 64 ζεφύροιο . . ὀρνυμένοιο νέον. ο 522 ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο |. Cum inf. *Ξ* 397 ὅτε τ' (πῦρ) ὤρετο καιέμεν ὕλην |, Sch. D. ὥρμησεν. De animo: α 347 τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται. τ 377 ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς | κήδεσιν. τ 524 ὣς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα, cf. Schol. B.

ὀροθύνω (a rad. ὀρ, Lob. El. 1, 181. Curt. Et. p. 348. 719) = ὄρνυμι, excito, τινά, *K* 332 *O* 572 τὸν δ' ὀρόθυνεν |, Sch. D. προέτρεψε, παρώρμησε. *N* 351 Ἀργείους δὲ Ποσ. ὀρόθυνε μετελθών, Sch. D. εἰς ὁρμὴν ἤγαγε. *O* 595 τοὺς δ' ὀρόθυνε |. σ 407 θεῶν νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει |, concitat. b) τί, *Φ* 312 πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους, Sch. D. ἐρέθισον, διέγειρον. ε 292 πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας |. Cf. Eust. 436, 46. 1233, 42. 1538, 17.

ὄρομαι (a rad. ὀρ, ϝορ, ὁράω: Curt. Et. p. 319. Doed. Gl. § 2274. 2276). Lob. ad Buttm. Gr. 2, 260. Vulgo ab ὀρ, ὄρνυμι derivatur, cf. Buttm. l. c. Faesi praef. ad Od. 2. partem p. XXIII. La Roche ad *Ψ* 112), inspicio, habe Acht, in tm. γ 471 ξ 104 ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο |. Sch. BQ. ἀντὶ τοῦ ὀρούουσιν, ὅ ἐστιν ἐρρωμένως συνέπονται· ἢ ὁρῶσι, φυλάττουσι. Cf. Ameis. ad γ 471. *Ψ* 112 ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει |.

ὄρος (sanscr. giris, a rad. gar, proprie γϝορος, ϝορος, Curt. Et. p. 350. 474), ὄρεος, ὄρεϊ, ὄρεα, ὀρέων, ὄρεσι (ὄρεσσι), gen. et dat. ὄρεσφι, ὄρη h. Merc. 95 h. 27, 4, et **οὔρεος**, οὔρεϊ, οὔρεα, οὔρεσι (οὔρεσιν), mons, *A* 157 οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα. ε 379 η 268 ὄρεα σκιόεντα |. h. Merc. 95 ὄρη σκιόεντα. *P* 372 νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης | γαίης οὐδ' ὀρέων. ϑ 514 ν 152 158 177 μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν |. ν 183 μηδ' ἧμιν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν. h. Ap. Del. 22 144 πρώονες ἄκροι | ὑψηλῶν ὀρέων. h. Ap. Pyth. 45 ὄρος ζάθεον χλωρόν. h. Merc. 491 ὄρεός τε καὶ ἱπποβότου πεδίοιο |. h. Ven. 98 καλὸν ὄρος τόδε. h. Ven. 258 τόδε . . ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε |. h. 14, 5 οὔρεά τ' ἠχήεντα. h. 19, 12 ἀργινόεντα . . οὔρεα μακρά |. *Γ* 34 *Ξ* 397 *Π* 634 766 h. Merc. 287 οὔρεος ἐν βήσσῃς. *Λ* 87 οὔρεος ἐν βήσσῃσιν. *Γ* 10 *E* 554 *N* 757 824 ὄρεος κορυφῇσι. ι 481 κορυφὴν ὄρεος. κ 113 ὄρεος κορυφήν. *N* 179 ὄρεος κορυφῇ. *M* 282 ὑψηλῶν ὀρέων κορυφάς. *Π* 297 ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο |. *B* 456 οὔρεος ἐν κορυφῇς. β 147 ἐκ κορυφῆς ὄρεος. ι 121 κορυφαὶ ὀρέων. h. Cer. 38 ὀρέων κορυφαί. h. 19, 7 κορυφὰς ὀρέων. h. 19, 21 κορυφὴν . . ὄρεος . . μεγάλοιο |. ι 192 ῥίῳ . . ὑψηλῶν ὀρέων. h. Ap. Del. 139 ῥίον οὔρεος. *Y* 58 ζ 123 ὀρέων δ' αἰπεινὰ κάρηνα |. ι 113 ὑψηλῶν ὀρέων . . κάρηνα |. h. 27, 6 κάρηνα | ὑψηλῶν ὀρέων. *N* 18 τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη |. *Y* 490 βαθέ' ἄγκεα . . | οὔρεος ἀζαλέοιο. *A* 235 *P* 282 ἐν ὄρεσσι. *M* 146 *Ξ* 290 *Π* 353 ἐν ὄρεσσι |. *Δ* 455 *Λ* 479 h. 20, 4 ἐν οὔρεσιν. *Ω* 614 ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν |. λ 574 ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσιν |. *E* 523 τ 205 ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν |. h. Ven. 160. 266 ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν |. *Π* 393 χ 303 ἐξ ὀρέων. *N* 17 *P* 743 *Ω* 663 ο 175 τ 518 ἐξ ὄρεος. κ 104 ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων. h. Ap. Pyth. 45 ἀν' ὄρος ζάθεον χλωρόν. h. Merc. 231 δι' οὔρεος ἠγαθέοιο |. h. Ven. 69 δι' οὔρεος. *K* 185 δι' ὄρεσφι. *Δ* 452 *Λ* 493 κατ' ὄρεσφι. *Φ* 485 κατ' οὔρεα. ζ 102 κατ' οὔρεος. h. Cer. 386 ὄρος κάτα δάσκιον ὕλῃ |. ι 315 πρὸς ὄρος. h. Ap. Del. 17 πρὸς μακρὸν ορος. *Z* 345 ὥς μ' οφελ' . . | οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα | εἰς ὄρος. In comparatione: *N* 754 ἤ ῥα καὶ ὡρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. γ 290 κύματα . . ἶσα ὄρεσσιν |. λ 243 πορφύρεον . . κῦμα . . οὔρεϊ ἶσον |. Dat. loci (cf. Capelle dat. loc. 9. Schneidewind. de casu locat. vestig. Hal. 1868 p. 36) *E* 52 τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη |. *Λ* 474 ὡς εἴ τε θῶες ὄρεσφιν. *M* 132 ἕστασαν ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν. *N* 390 *Π* 483 τὴν οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες | ἐξέταμον.

Ν 471 ἔμεν' ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν. 571 βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες . . ἄγουσιν. Ο 606 οὔρεσι μαίνεται βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης |. Π 158 οἵ τ' ἔλαφον οὔρεσι . . δάπτουσιν. Τ 376 τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν |. Χ 139 ἠύτε κίρκος ὄρεσφιν . . οἴμησε. Χ 189 ὡς ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων δίηται. h. Merc. 33 χέλυς ὄρεσι ζώουσα. h. Ven. 18 ουρεσι θῆρας ἐναίρειν. In Odyssea is dativus non invenitur. Nomen additur: ι 21 ἐν δ' ὄρος αὐτῇ |, Νήριτον. ν 351 τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος. h. Ap. Del. 26 πρὸς Κύνθος ὄρος. h. 34, 8 Νύση, ὕπατον ὄρος. Nomen terrae aut populi additur: τ 338 Κρήτης ὄρεα νιφόεντα. h. Ap. Pyth. 250 Ἰθάκης τ' ὄρος αἰπύ. h. Merc. 70 Πιερίης ὄρεα σκιόεντα |. Ξ 227 ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα |. ε 283 ἐκ Σολύμων ὀρέων. Nominis genetivus sequitur: Β 603 Κυλλήνης ὄρος αἰπύ |. h. Merc. 228 Κυλλήνης ὄρος καταειμένον ὕλῃ |. h. Merc. 337 Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι. Β 829 Τηρείης ὄρος αἰπύ |. Β 868 Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον |. γ 287 δ 514 Μαλειάων ὄρος αἰπύ |. τ 431 αἰπὺ δ' ὄρος . . καταειμένον ὕλῃ | Παρνησοῦ. h. Ap. Del. 35 Αὐτοκάνης ὄρος αἰπύ |. h. Ap. Del. 40 Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ |. h. Ap. Del. 34 Ἴδης τ' ὄρεα σκιόεντα |. h. Ven. 54 ἐν ἀκροπόλοις ὄρεσιν πολυπιδάκου Ἴδης |. h. 33, 4 ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῇ ὄρεος μεγάλοιο |. Adiectivum nominis accedit: Θ 170 410 Λ 196 Μ 19 253 ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων. Ο 79 167 237 Π 677 Υ 189 κατ' Ἰδαίων ὀρέων. — Γ 10 Buttm., Povels., Frankius ἠύτ' ὄρεος exhibent ita ut ὄρεος sit disyllabum.

ὀρός (vulgo ab ῥέω ductum, cf. Doed. Gl. § 2309. At videtur cum sanscr. saras cohaerere), serum lactis, Molken, der wässrige Theil der geronnenen Milch, ι 222 ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα |. Eust. 1625, 63 sqq. τὸ ὑδατῶδες τοῦ γάλακτος. ρ 225 καί κεν ὀρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο. Ap. Lex. 123, 5 ὁ μὲν Ἀπίων ἓν ἀνθ' ἑνὸς γάλα. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἡ ὑδατώδης ἀπόστασις τοῦ γάλακτος ὀρὸς λέγεται. . . εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξορούειν τοῦ γάλακτος, διὰ τὸ τὴν ὑγρότητα χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ γάλακτος λαμβάνειν. Cf. Eust. 1774, 47.

ὀρούω (a rad. ὀρ, Curt. Et. p. 348 et ap. Kuhn. 3, 77. Ab ῥέω derivandum esse Doederlino videtur Gl. § 2309), fut. ὀρούσει h. Ap. Pyth. 239, aor. ὄρουσα h. Ap. Pyth. 316, ὄρουσεν, ὄρουσ', ὤρουσεν h. 28, 8, ορουσαν, ὀρούσας, ruo, irruo, ἐπί τινι, Ξ 401 ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν |. Ο 726 οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν |. Π 430 ὡς οἱ κεκλ. ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. ἐν, Ο 635 ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας |. Π 258 ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν |. Φ 182 Ἀχ. δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας |. Cf. ἐνορούω ἐς, Λ 359 743 καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας |. Ω 80 ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. h. Ap. Pyth. 239 ἢ εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον αὖθις ὀρούσει. ἀπό, h. 28, 7 ἡ δὲ . . | ἐσσυμένως ὤρουσεν ἀπ' ἀθ. καρήνου, desiluit. πρός, Β 310 (δράκων) πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν |. h. Ap. Pyth. 316 θοῆς ἐπὶ νηὸς ὄρουσα |. De hasta Ν 505 Π 615 ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν |. Υ 326 πολλὰς δὲ καὶ ἵππων | Αἰνείας ὑπέραλτο θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας, manu Neptuni actus. Cf. Sch. AB. h. Ap. Pyth. 262 ἔνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν etc. Praepos. non additur h. Cer. 17 τῇ ὄρουσεν ἄναξ Πολυδέγμων | ἵπποις ἀθ. In tm. Λ 92 217 ἐν δ' Ἀγ. πρῶτος ὄρουσ'. Μ 83 ἀλλ' ἀπο πάντες ὄρουσαν. Ψ 232 ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν |. Φ 592 πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν | βλημένου. Γ 325 Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν |. κ 47 ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν |. Ap. Lex. 123, 3 ὀρούειν, ὁρμᾶν. E. Gud.

ὀροφή (ἐρέφω, cf. Curt. Et. p. 665), tectum, Decke, Dach, χ 297 Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν | ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς. Doed. Gl. § 331 et Ameis. μέλαθρον (Deckbalken) intellegendum docent.

ὄροφος (ἐρέφω), canna, ex qua tecta exstruebantur, Ω 450 ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν | λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Sch. MD. ὄροφος εἶδος καλάμου πρὸς ὀροφὰς ἐπιτηδείου. Sch. B. ἔστι δὲ εἶδος καλάμου, cf. de accentu Schol. V. Eust. 1358, 50 τὸ δὲ ἔρεψαν· τοῦτο ἔστιν ὃ τῷ ἐτυμολογικῷ τρόπῳ ποιεῖ τὸν ὄροφον. ὄροφος δὲ καλαμίσκον εἶδος ὑδροχαροῦς, ἐπιτήδειον εἰς ὀροφήν, ὃς ἐν λειμῶνι πεπανθεὶς δασεῖαν ἐπανθοῦσαν ἔχει λάχνην, ὅτε καὶ ἔστιν ἀγαθὸς ἐρέφειν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ διὰ τὴν παλαιτάτην χρῆσιν καὶ ἁπλῶς αἱ τῶν οἰκιῶν στέγαι πᾶσαι ὄροφοι λέγονται, ἀφ' ὧν καὶ φάλαγγες ἤτοι ἀράχναι ὑπωρόφιοι οἱ φωλοῦντες ὑπὸ τοὺς ὀρόφους. Hesych. 2, 787 ὄροφος· κάλαμος, ᾧ στεγάζουσιν. ηδη δὲ καὶ ἡ ὀροφή. E. Gud. 248, 33 οἱ ἀρχαῖοι ὀρόφῳ τὰς οἰκίας ἐστέγαζον. Pollux On. 10, 170 τάχα δὲ καὶ ὄροφόν τις ὀνομάσειεν, ὃς ἔστι στεγαστὴρ κάλαμος, ὃν καὶ Ὅμ. ὀνομάζειν ἔοικεν ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως σκηνῆς. καὶ ἐν Ἀριστοτέλους δὲ ἢ Θεοφράστου φυσικοῖς γέγραπται· καλάμου, ὀρόφου. θρυαλλίδος, στροβίλου, πίτυος. Hanc interpretationem plerique editores probant, cf. praeterea Spitzn. Exc. XXXVI et Doed. Gl. § 332. Tectum significari putant Hesych. 2, 767. Suid. 2, 716. Phot. 349. Zonar. 1467. Apoll. Lex. 75, 34 (ἔρεψα, ἐστέγασα ἀφ' οὗ καὶ ὀροφή, ἡ στέγη). Poll. On. 1, 80. 7, 120. 123, quae testimonia sequuntur Bothius, Düntz. ad l. et Rhein. Mus. 1847, 405, La Roch.

ὄρπηξ ((fort. a rad. ἑρπ, σερπ, cf. Curt. Et. p. 266, cf. Both. ad l. Aliter voc. explicare conatur Lob. Rhem. 283), surculus, Φ 37 ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέι χαλκῷ | τάμνε, νέους ὄρπηκας. Eust. 1221, 61 ἐκ τοῦ ὄρω τὸ πηδῶ καὶ τοῦ πήσσω πήξω, ὁ ἀναπηδήσας εἰς αὔξησιν εὐπαγῆ. Ap. Lex. 123, 10 ὄρπηκας, κλάδους, παρὰ τὸ ὀρούειν. ὀρπ. et Eust. scribit, cf. Sch. A. Lex. περὶ πν. Valck. 234. E. M. 633. E. Gud. 436. Suid. Hesych.

Ὀρσίλοχος, Alphei filius, Dioclis pater, rex Pherarum, Ε 546 (Ἀλφειός) ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα |. Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον. Cf. Schol. LV. γ 488 (cf. Schol. Q. Harl.). ο 186 ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα |, υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα. φ 15 τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν |, οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος. Cf. Nitzsch. ad γ 488. 2) Dioclis filius, Crethonis frater, Ε 542 υἷε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε. Ε 548 ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην |, Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης. 3) Troianus, Θ 273 ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος ἀμύμων |; Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα etc. 4) Idomenei filius, quem Ulixes fingit, ν 259 ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος |, Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, cf. Faes. La Roch. γ 489 Ὀρτίλ. exhibet, ν 260 Ὀρσίλ. Cf. Z. f. öst. Gymn.

1867, 162, q. l. docet Aristarchum in Il. scripsisse Ὀρσ., in Od. Ὀρτ.

ὀρσοθύρη (ὄρρος), posticum, die Hinterthür, aus der Seitenwand des Männersals in den Gang (λαύρη) hinausführend, χ 126 ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐυδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ |, ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐυσταθέος μεγάροιο | ἦν ὁδὸς εἰς λαύρην. χ 132 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη. 333 ἔστη δὲ (Phemius) ἄγχι παρ' ὀρσοθύρην. Eust. 1921, 13 sqq.: ὀρσοθύρη θύρα τις ἐπίσημος, ὑψηλοτέραν πρόσβασιν ἔχουσα, εἰς ἣν οὐχ οἷόν τε ἦν ἀνελθεῖν τινα εἰ μὴ διὰ κλίμακος ἴσως ἢ ἄλλως πως ἀνορούσαντα εἰς αὐτήν, ὅθεν καὶ ὀρσοθύρη ἐκαλεῖτο. Schol. Vulg. ἐν τῷ τοῦ οἴκου ἐναντίῳ τοίχῳ θύρα ἦν, δι' ἧς (ἦν) εἰς τὸν θάλαμον ἀναβῆναι, ἔνθα τὰ ὅπλα ἔκειτο. Ap. Lex. 122, 13 Ἀπίων θύρα ὑψηλή, δι' ἧς ἔστι καταβαίνοντα ὀροῦσαι ὅ ἐστι πηδῆσαι ἢ ἀνιόντα πηδῆσαι διὰ τὸ μὴ ἔχειν βαθμούς. καὶ ὁ Μελάνθιος διὰ τῆς ὀρσοθύρης ἀνέβη, ὁ δὲ Εὔμαιος καὶ Φιλοίτιος κατὰ τὴν ἔξω περίοδον. E. M. E. Gud. Suid. Hesych. Ab ὄρρος ortum esse vocabulum bene docuit Doed. Gl. § 986. De ὄρνυμι etiam nunc cogitant Faes., Ameis., alii (‚Springthüre', ‚Bühnenluke'). Düntz. autem putat dictum esse pro ὀρθοθύρη. De re praeter Faes. et Ameis. suppl. in primis Rumpf. de aed. H. 2, 54 sqq. et Doed. l. c. conferendi sunt.

ὀρσολοπεύω (rad. ὀρ, ὄρνυμι et λόπος, λόφος), aggredior, vexo, propr. sträube die Mähne gegen Jem., h. Merc. 308 ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις; q. l. Paris. tres ὀρσοπολεύεις praebent.

Ὀρτυγίη (ab ὄρτυξ, ὀρτυγ = ὀρτυκ, cf. Curt. Et. p. 351. Christ. 251), Wachtelland, videntur enim veteres putasse, solis occasu sonos oriri coturnicis cantui similes, cf. Düntz. ad ο 404, fabulosa insula iuxta Syriam sita: ο 403 νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται . . | Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ Ἠελίοιο, cf. Eust. 1528, 3. 1558, 8. Völck. H. Geo. 24. Schlegel. de geo. H. 63 sqq. ε 123 ἕως μιν (Orionem) ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσ. Ἄρτεμις ἁγνὴ | . . κατέπεφνεν. Cf. Schol. E. Voss. Myth. Forsch. 129—48. Nitzsch. ad l. h. Ap. Del. 16 (Latona peperit) τὴν μὲν (Dianam) ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ. Hanc esse parvam insulam Rhenaeam iuxta Delum sitam Strab. 10, 5, 5 Kr. docuit, cf. Forbiger. Handb. d. alt. Geo. 3, 1025 sqq. B. Stark. Ber. d. K. S. Ges. d. Wiss. zu Leipz. 1856, 62 sqq. De nomine insulae cf. etiam Preller. Gr. Myth. 1, 229.

ὀρυκτός (ὀρύσσω), fossus, Θ 179 τάφρον . . ὀρυκτήν |. Ι 67 Υ 49 τάφρον ὀρυκτήν. Κ 198 τάφρον . . ὀρυκτήν, cf. Schol. BLV. Μ 72 τάφρῳ . . ὀρυκτῇ |. Ο 344 τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ, notabile hyperbaton, cf. Heyn. Π 369 ὀρυκτὴ τάφρος. Eust. 798, 16. 1074, 24.

ὀρυμαγδός (cf. lat. rugio, rumor. Curt. Et. p. 351. Doed. Gl. § 934. Voc. ὀρυγμαδός in glossis legitur: ὀρυγμαδός· ταραχή, ψόφος, θόρυβος, κτύπος Hesych. Suid. Phot., cf. E. M. E. Gud. Eust. 350, 37 (698, 17. 1234, 22. 1626, 49), quamquam ridicula sunt, quae addit: δηλοῖ δὲ κυρίως μὲν τὸν ἐν ὄρει κτύπον. Lob. El. 1, 510. Hoch Lex. Bem. 1865 p. 5), strepitus, Krachen, Rauschen, Prasseln, Π 633 τῶν δ' ὥς τεδρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν | οὔρεος ἐν βήσσῃς. Φ 256 ὁ δ' (fluvius) ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ |. Φ 313 πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε | φιτρῶν καὶ λάων, strepitum truncorum et lapidum. ι 235 ἔντοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν (ἄχθος ὕλης ἀζαλέης) ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν. Venatorum et canum Κ 185 πολὺς δ' ὀρυμαγδος ἐπ' αὐτῷ | ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν. Eust. ὁ δὲ ὀρυμαγδὸς ἐνταῦθα κυριολεκτεῖται εἰς δήλωσιν ὀνοματοποιηθὲν τοῦ ἐν ὄρεσι θορύβου. Procorum α 133 μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ | δείπνῳ ἀδήσειεν, cf. Schol. Vulg. Ceteris locis de pugnantibus aut fugientibus agitur: Β 809 Θ 58 ἐν δ' ἔσσυτο λαός |, πεζοί θ' ἱππῆές τε, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, Sch. D. θόρυβος, magnus tumultus exortus est. Δ 448 Θ 62 ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφ. | ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρ. ὀρώρει. Cf. Schol. AL. ad Δ 448. Ι 248 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. Κ 538 μή τι πάθωσιν | Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. Ρ 424 ὣς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς | χάλκεον οὐρανὸν ἷκε etc. Ρ 461 ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. Ρ 740 ὥς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμ. | ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήιεν ἐρχομένοισιν. ο 68 πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχ. | τεύχεσιν ἐρρώσαντο . . | πεζοί θ' ἱππῆές τε, πολὺς δ' ὀρ. ὀρώρει.

ὀρύσσω (rad. ὀρυχ: Curt. Et. p. 518: Christ. 125 comparat sanscr. rad. ruǵ frangere), ὀρύσσειν κ 305, aor. ὄρυξ' = ὄρυξα λ 25, ὄρυξαν Η 440, coni. ὀρύξομεν Η 341, inf. ὀρύξαι κ 517, part. ὀρύξας φ 120, fodio, Η 341 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον. Η 440 ἔκτοσθεν δὲ βαθ. ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν. κ 517 βόθρον ὀρύξαι. λ 25 βόθρον ὄρυξ' i. e. ὄρυξα. In tm. φ 120 διὰ τάφρον ὀρύξας |. 2) effodio, κ 305 χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν (μῶλυ) |.

ὀρφανικός (ὀρφανός), orbus parente, verwaist, Ζ 432 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς. Λ 394 παῖδες δ' (sc. εἰσιν) ὀρφανικοί, cf. Sch. L. Χ 490 ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, i. e. ὀρφανία, quemadmodum ἦμαρ δούλιον est servitus. Cf. Schol. AB.

ὀρφανός (lat. orbus, cf. Curt. Et. p. 296. Comparant sanscr. arbhas i. e. proles Bopp. Gl. Christ. p. 192), orbus, υ 67 αἱ δ' ἐλίποντο | ὀρφαναὶ ἐν μεγ. Ap. Lex. 123, 11 ὄρφνη, σκοτία. ἔνθεν εἰρῆσθαί φασι καὶ τὸν ὀρφανὸν μεταφορικῶς, τὸν ἐν σκότει ὥσπερ ὄντα, τῶν γονέων ἐστερημένον. E. Gud.

ὀρφναῖος (ὄρφνη, quod cohaeret cum ἔρεβος, Curt. Et. p. 473. Aliter explicatur ab Doed. Gl. § 333), tenebricosus, Κ 83 276 386 ι 143 h. Merc. 578 νύκτα δι' ὀρφναίην. Eust. 805, 17.

ὄρχαμος (ab ἄρχομαι, proprie est superlativus: Benf. 1, 114. Pott. 2, 461. Curt. Et. p. 189. Ab ὄρχος series derivandum videtur Doederlino Gloss. § 901), dux, princeps, ὄρχαμος ἀνδρῶν | de Asio Β 838, Sch. D. ἡγεμών, ἔξαρχος Μ 110, de Nestoris filio Pisistrato γ 454 482, de Polite κ 224, de Eumaeo, qui praefectus est aliis servis, ξ 22 121 ο 351 389 π 36 ρ 184, de Philoetio υ 185 254, ὄρχαμον ἀνδρῶν | de Achille Ζ 99, de Pisistrato γ 400, ὄρχαμε λαῶν | de Agamemnone Ξ 102, de Menelao Ρ 12 δ 156 (cf. Schol. Q.) 291 316 ο 64 87 167, de Patroclo mortuo Τ 289, de Achille Φ 221, de Ulixe κ 538. h. Merc. 175 πειρήσω - δύναμαι - φηλητέων ὄρχαμος εἶναι. Cf. Ameis. ad ξ 22 et suppl. Nitzsch. Philol. 16, 153. Retzlaff. Synon. 1, 11. Ap. Lex. 123, 19 ἡγεμών, παρὰ τὸ ἐπέρχε-

σθαι τὰς τάξεις τῶν ὑποτεταγμένων, οἱονεὶ ἔρχαμος. Eust. 649, 9. 1747, 64.

ὄρχᾰτος (ὄρχος, a sanscr. rad. vṛh crescere, cf. Christ. 246 et praeterea Doed. Gl. § 900), series arborum, plantae ordine dispositae, Baumreihe, Baumgarten, *Ξ* 123 πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς |. Sch. B. κῆποι, Sch. D. αἱ ἐπίστιχοι φυτεῖαι. Similiter Eust. 649, 9. 971, 53. 1572, 11 sqq. Sch. Harl. ὄρχατος, ἡ εὔρυθμος τάξις τῶν φυτῶν, cf. Schol. V. η 112 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων | τετράγυος. Cf. Schol. et Nitzsch. ω 222 μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων |. 244 ἀμφιπολεύειν | ὄρχατον. 257 τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις |; 358 οἶκον, ὃς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται |. Schol. ad Theocr. 1, 148 ὄρχος ὁ βόθρος, εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ φυτόν, παρὰ τὸ ὀρύσσω· ὄρχατος δέ ἡ ἐπίστιχος φυτεία, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. Ap. Lex. 123, 15 ὄρχος ἡ ἐπίστιχος φυτεία ἢ ἡ κηπεία· ὅντινα ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ὀρωρύχθαι τὴν γῆν . . . ὄρχατος δὲ οἱονεὶ ἔρχατος, διὰ τὸ ἔρχεσθαι δι' αὐτοῦ τὸν κῆπον. E. M. E. Gud. Suid. Hesych.

ὀρχέομαι (ὄρχος, cf. Doed. Gl. § 902, qui comparat german. Reigen et Reihe), imperf. dual. ὠρχείσθην *θ* 376, ὠρχεῦντ' *Σ* 594, ὀρχεῦντ' h. Ap. Pyth. 18, ὀρχήσασθαι, salto, tanze im Reigen, *Σ* 593 ἔνθα μὲν ἠίθεοι καὶ παρθένοι ἀλφ. | ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες. *θ* 370 Ἀλκ. δ' Ἅλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν | μουνὰξ ὀρχήσασθαι, cf. Nitzsch. et Doed. l. c. *θ* 376 ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβ. ξ 465 (οἶνος) ἁπαλὸν γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῶγει |. h. Ap. Pyth. 17 Ἁρμονίη θ' Ἥβη τε Διὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη | ὀρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι. Cf. Eust. 159, 43. 1942, 3.

ὀρχηθμός (ὀρχέομαι), saltatio, Reigentanz, *N* 636 πάντων μὲν κόρος ἐστί . . | μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Sch. A. τοῦ ἀμωμήτου. ἐστὶ δέ τις καὶ φαύλη ὄρχησις. Cf. Eust. 951, 44. *θ* 263 κοῦροι . . δαήμονες ὀρχηθμοῖο |. ψ 134 (ἀοιδὸς) ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο. ψ 145 (ἵμερον) μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. 298 παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας. h. Ap. Del. 149 οἱ δέ σε πυγμαχίῃ καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ | μνησ. τέρπουσιν.

ὀρχηστήρ (ὀρχέομαι), saltator, *Σ* 494 κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. **ὀρχηστής**, *Π* 617 Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα |, ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε etc. i. e. agilem, qui telum dextre vitasti. Sch. A. ἄκρως ἐξεφαύλισε τὸ εὐκίνητον τοῦ ἀνδρός, βουλόμενος γὰρ αὐτὸν ἐλαφρὸν εἰπεῖν τοῦτο παρατρέψας εἰς ὄρχησιν ἐχλεύασεν. ἠπίστατο γὰρ ἐν ἑαυτῷ, ὅτι εὐστοχῶς μὲν ἀφῆκε, διὰ δὲ τὴν ἐκείνου παρατροπὴν γέγονεν ἡ ἁμαρτία. Sch. D. Merionae patriam tangi Cretam opinatur: εὐκίνητον κατὰ τὸν πόλεμον, ὅ ἐστι συγκεκροτημένον τὰ πολεμικὰ καλῶς. ἐπυρρίχιζον γὰρ τοῖς ὅπλοις οἱ Κρῆτες πρὸς ἄσκησιν τῶν πολεμικῶν, ὅ ἐστι σὺν τοῖς ὅπλοις τὴν πυρρίχιον καὶ ἔνοπλον ὄρχησιν ἠσκοῦντο. At vide Scholl. BLV. Eust. 1078, 29. Contemnuntur a Priamo filii, quia saltatores sunt, prae viris strenuis *Ω* 261 ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι.

ὀρχηστύς, saltatio, *N* 730 ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολ. ἔργα |, ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν. At videtur spurius esse v. 731. α 151 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει |, μολπή τ' ὀρχηστύς τε. α 421 σ 304 οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμ. ἀοιδὴν | τρεψάμενοι τέρποντο. *θ* 252 ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων | ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ, forma trisyll. ut ρ 605 οἱ δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ | τέρποντ'.

Ὀρχομενός, urbs antiquissima Boeotiae iuxta Copaidem paludem sita, *B* 511 οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Cf. Schol. A. *I* 581 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται οὐδ' ὅσα Θήβας | Αἰγυπτίας. λ 284 (Ἀμφίονος) ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ ἶφι ἄνασσεν. λ 459 ἤ που ἐν Ὀρχομενῷ ἢ ἐν Πύλῳ ἠμ. Cf. de urbe eiusque thesauro O. Müller. Orchom. Forbig. Handb. 3, 920. Bursian. Geo. von Gr. 1, 209 sq. Vischer. Erinner. 585 sqq. 2) oppidum Arcadiae media fere Peloponneso situm, *B* 605 οἳ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον.

ὄρχος (veteres comparant ἔρχομαι, cf. Lob. Path. Pr. 369, Doed. Gl. § 900 ὀρέγνυμι), series vitium, Reihe von Weinstöcken, η 127 ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον | παντοῖαι πεφύασιν, cf. Nitzsch. ad η 112. ω 341 ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας | δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος | ἦεν, cf. Schol. Q. Faes., qui sequitur Eustathium. Cf. ὄρχατος.

ὅς, ἥ, ὅ (skr. jas jâ jat, ut statuunt Curt. Et. 606 Bopp Gl. Pott Schleicher L. Meyer Sonne, Kuhn Zft. 12, 273 Christ 153 Windisch Relativpron. im Griech. ap. Curt. Stud. 2, 203. 3, 211 Lammert, pronn. relatt. homer. Lipsiae 1874 p. 2. Contra Savelsberg, Kuhn Zft. 8, 402 Hentze de pron. rel. origine et usu hom. Göttingen 1863 e pron. interrog. ku kva ortum esse putabant, abiecta k litera etsi est firmissima ante ϝ quae est mollissima. Lottner, Kuhn Zft. 9, 320, M. Schmidt ad rad. sva rettulerunt). gen. οὗ et *B* 325 α 70 et (ut scr. Barnes) h. Ap. 156 ὅου, quod sch. V. diaeresin dixit ut ἕης cf. Cram. an. ox. 1, 316, Lobeck path. 1, 61, Thiersch 206, 16 ex ὅτεο ortum putabat, Buttm. G. S 1, 299 ὅο fuisse ante binas consonas cui assentiuntur Ahrens Formenl. 14 La Roche *B* 325 al. cf. Hartel h. S. 3, 8. ἧς et *Π* 208 ἕης, Lobeck path. 1, 61 diaeresin videtur statuere, Dün. „vorgeschlagener Vocal", Curt. Erl.[2] 78 ε ex j. pl. dat. οἷς (Il. 2, Od. 2) et οἷσι(ν) (9, 13, 3), ἧς (Il. 3) et ἧσι(ν) (Il. 2, Od. 3) et αἷς h. Ven. 249. 1) qui quae quod, et is, nam is, is certe, quae ratio vix differt a pron. demonstr. 2) is qui, derjenige welcher. 3) talis qualis, angl. such as, solche als. Antiquissimis temporibus relativum non subiungebatur sententiae primariae sed adiungebatur, quare Buttm. G. S. 1, 298 articulum postpositivum vocavit, cf. Thiersch. § 316, Otto Beiträge zur Lehre vom Relativum bei Homer I Weilburg 1859, II Wiesbaden 1864, Lammert de pronominibus relat. Lipsiae 1874, Kratz de pron. ὅς et ὅς τις natura et discrimine et praecipue de relat. ὅς τις usu ap. Hom. Cöln, kath. Gymn. 1854, de quo Bäumlein NJ. f. Ph. 89, 506, qui negat differre ὅς ab ὅς τε. Est vero pronominis demonstrativi s. anaphorici nova addere superioribus narrando, relativi superiora illustrare describendo, quae quoniam non tam ipso genere differunt quam gradibus, difficile est diiudicatu utrum statuatur. I Demonstrat. vel relativum. Apud demonstr. indicativus potissimum quidem est sed non solus, apud relat. saepius quam apud dem. etiam coni. et optat. sunt. 1) Non fit correlatio. A) Pronomen, sive iuxta nomen est sive remotum ab eo, demonstrativi instar est quia

novam sententiam incohat, non priorem absolvit. a) pronom. dem. s. anaphoricum: is, der, er, cf. Thiersch § 316, 5 Krüger Di. § 50, 7. Sunt formae ὅς et ὅ potissimum quas solas esse ratus Otto I 2 ὅς non ad rad. jas refert, sed ad rad. sa unde plerumque fit ὁ, antiquitus vero ortum putat ὅς cum σ nominativi, cf. Lammert 3, ὅ vero ad similitudinem masculini demonstrativum factum esse. Apollon. de adv. 591, τὸ γὰρ αὐτὸ σημαίνει ἕωθ' ὅτε τὸ ὁ καὶ τὸ ὅς. De ὅ σφιν et ὅς σφιν v. s. ὁ p. 1. α 286 Μενέλαον. | ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθε. ρ 172 Μέδων· ὃς γάρ ῥα ἥνδανε. Φ 198 ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε. Χ 201 ὡς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι, οὐδ' ὃς ἀλύξαι. Ζ 59 μηδ' ὃς φύγοι. Ψ 319 ἀλλ' ὃς μέν τε ἑλίσσεται. Α 405 Αἰγαίων'. — | ὅς ῥα καθέζετο, is igitur i. e. is quem supra dixi (ῥα). cf. Κ 318 Λ 231 Ν 646 665 Ο 644 Ρ 350 ξ 380 ο 254 π 396 σ 8 υ 291 φ 148. Κ 316 ν 289 ὅς δή, sequente etiam ὅς ῥα. Β 239 872 (Amphimachus sec. Ariston. l. l., melius Nastes) Ε 62 Π 154 ι 495 h. Merc. 20 ὅς (καί). λ 302 οἵ καί. Ε 546 640 786 Ζ 132 Η 222 Ν 483 (?) Ο 528 (?) 463 534 (θώρηξ, non homo) Π 691 719 812 Ρ 152 (?) Χ 44 Ψ 679 δ 128 ι 511 κ 554 ν 90 163 414 ξ 62 205 290 ο 226 257 ρ 221 h. Ven. 54 XV 4 ὅς, semper in introitu versus multa horum priori rel. adduntur. Μ 344 357 ὃ γάρ κ' - εἴη haud scio an. Ψ 9 ω 190 ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, cum aliis locis legatur τὸ γ. γ. ἐ. θ. Ariston. Ψ 9 ὅ ἀντὶ τοῦ τοῦτο γὰρ γέρας. ἢ περισσὸς ὁ γάρ. sunt qui huc referant etiam formas ut οἵ (e. c. οἳ δή Χ 12 Ω 731) sed talia melius ad ὅ ἥ τό referuntur. videntur vero pro dem. esse: δ 97 | ὧν ὄφελον ἔχειν μοῖραν. σ 27 μολοβρός —· ὃν ἂν μητισαίμην haud scio an, cum quadam specie dubitationis, etsi certo confidit. γ 408 λίθοισιν —· οἷς ἔπι - ἵζεσκεν. ε (476 θαμνούς) 481 οὓς ὑπ' - δύσετο. ξ 7 αὐλή —· ἥν ῥα δείματο. φ 303 ἐξ οὗ inde ab eo tempore (?). sunt enim haec tam remota a nominibus ut ne nos quidem rel. ferre possimus ut Α (102 υἷε), 104 ὥ ποτε δίδη. Otto I p. 2 talia demonstr. putat. cum coni. δ 389 τόν γ' εἰ δύναιο λελαβέσθαι ὅς κέν τοι εἴπῃσι, sed eadem sententia κ 539 relat. b) pron. non est iuxta nomen, sed arctius coniungitur propiusque accedit ad relativum, quia qui loquitur dum priorem profert sententiam iam in animo habuit etiam alteram: α) nam is, is nempe: Β 376 μοι Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν, | ὅς με - βάλλει, cf. Μ 242 Φ 96 Χ 101 Ω 29 174 α 66 h. Cer. 79. Ε 187 τις ἀθανάτων - | ὃς ἔτραπεν, cf. Ω 375 h. Ven. 112. Ι 459 τις ἀθανάτων - ὅς ῥα - | θῆκε, cf. κ 158. Γ 372 ἱμάς -, | ὅς οἱ τέτατο. λ 238 Τυρώ, Κρηθῆος γυνή, ἥ ἠράσσατο (dem.?). Ρ 583 Φαίνοπι - ὅς οἱ - | ἔσκεν. Υ 93 Ζεύς, ὅς μοι ἐπῶρσε, cf. Χ 204. Ο 461 Διός -, ὅς ῥα φύλασσεν. Σ 313 Πουλυδάμαντι - | ὃς φράζετο quamquam is. β) qui ut nostis, quem constat. Ζ 460 Ἕκτορος - γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε, cf. Φ 279. Ν 450 Ζηνός -|ὃς τέκε, cf. Α 91 Υ 334 Α 283 Ἀχιλλῆι - ὃς πέλεται. Β 117 Ι 24 Διί -, | ὃς δὴ κατέλυσεν, cf. α 49 β 16. Σ 118 Ἡρακλῆος - | ὅς περ ἔσκε etsi constat eum fuisse, cf. Σ 563 (ad βροτός). Ζ 131 οὐδὲ Δυκόοργος δὴν ἦν | ὅς ῥα ἔριζεν. γ) fit repetitio: ι 271 Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ξείνων | ξείνιος ὃς ξείνοισιν ἅμ' ὀπηδεῖ. d) fit descriptio: Π 292 ἡγεμόνα, ὃς ἀριστεύεσκε. Α 343 ἑκατόγχειρον - | ὃν καλέουσι (ad 2 B a?). Τ 323 τοῦ πατρός -, | ὅς που εἴβει, ubi non est correlatio, cf. β 46 δ 170. Β 213 Θερσίτης - | ὅς ῥα ἤδη, cf. Β 752. Μ 445 λᾶαν -, ὅς ῥα - | ἑστήκει. ε) fit narratio. Φ 47 Ἀχιλλῆος - ὅς μιν ἔμελλεν | πέμψειν, cf. δ 126 h. Cer. 97. Ζ 158 Προῖτος - |. ὅς ῥα ἔλασσεν. Ρ 201 θάνατος - | ὃς δὴ εἰσι, cf. β 284. Possunt haec exempla augeri aliis e B) quorum certe simillima sunt, cum vero non genere ipso differant, sed gradibus tantum, placuit universa sub B) comprehendere. — B) Pronomen plerumque prope nomen est, sed ita ut non tam subiungi quam adiungi videatur. a) nominibus propriis. is nempe, is certe, is quidem: Β 792 Πολίτῃ | ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, cf. Λ 70 Β 629 Γ 201 Δ 500 Η 356 Ι 449 Κ 392 Ν 217 Φ 159 γ 401 h. XXXI 8. Λ 741 Ἀγαμήδη | ἣ ἤδη, cf. Ξ 318 320 δ 14 λ 236 272 327. Β 673 | Νιρεύς, ὃς κάλλιστος - ἦλθεν, cf. Ε 44 60 378 Ζ 13 396 Θ [235] Ι 558 Π 194 Υ 485 ϑ 116. λ 469 ω 17, λ 550. ε 334 Λευκοθέη ἣ - ἔην. λ 263 Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε, | οἳ ἔκτισαν, cf. Β 531 646 506. Β 831 Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων | ᾔδεε, cf. Ε 509. Β 77 ἀνέστη | Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν, cf. Ρ 611 α 154 χ 331, β 225 γ 161. Ε 70 Πήδαιον - υἱόν, | ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, cf. Ε 650 708 Ν 364 Ο 584 Π 178 464 (?) 572 Ρ 72 Ψ 384. Ε 77 Δολοπίονος, ὅς ῥα Σκαμάνδρου | ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, cf. Ε 612 Ζ 18 Λ 123 (?) Π 328 604. Ι 566 μητρός, ἥ ῥα ἠρᾶτο, cf. Ξ 324. λ 267 Ἀλκμήνην ἥ ῥα γείνατο, cf. λ 299. Γ 187 λαούς, οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο, cf. Μ 199 (dem.?). ξ 449 Μεσαύλιος ὅν ῥα κτήσατο. Δ 378 ξεῖνος ἅμα Πολυν. - | οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο, La Ro. οἳ δέ. Ο 639 Περιφήτην, | Κοπρῆος - υἱόν, ὃς οἴχνεσκε, cf. Π 287 595 Ρ 324 ι 198 π 139. ο 245 Ἀμφιάραον ὃν φίλει. Ω 59 θεᾶς - ἣν θρέψα, cf. h. Ven. 22. Β 513 Ἀσκ. κ. Ἰάλμενος, | οὓς τέκεν cf. Ζ 21. c. opt. Ε 362 Τυδείδης, ὃς ἂν μάχοιτο, cf. Ε 457. Mutatur structura Λ 222 Ἰφιδάμας -, | ὃς τράφη. Κισσῆς τόν γε ἔθρεψε, sch. B. διὰ μέσου explicans videtur putare relat. Explicatur cur quid aut fiat aut statuatur: Ι 143 Ὀρέστῃ | ὅς μοι τρέφεται, cf. Ι 285, Ν 483 Π 542 838. Κ 32 ὃν ἀδελφεόν, ὅς - | -ήνασσε, cf. ν 260. Λ 58 | Αἰνείαν, ὃς τίετο, cf. Υ 35 Χ 500. Ν 54 | Ἕκτωρ ὃς εὔχεται, cf. Ρ 279 Φ 86 [158] Ω 61. Χ 318 ἀστήρ, ἕσπερος ὃς ἵσταται ἀστήρ. Β 547 Ἐρεχθῆος, ὅν ποτε θρέψε. h. Ap. 305 Τυφάονα - | ὅν ποτ' ἄρ' ἔτεκε. Ω 764 πόσις - Ἀλέξανδρος - | ὅς μ' ἤγαγε. Ο 507 Ἕκτορος ὃς δὴ μενεαίνει, cf. Υ 220 233 Φ 315, η 156 λ [343]. Δ 520 Πείροος, ὃς ἄρ' εἰληλούθει. λ 261 Ἀντιόπην ἣ δὴ εὔχετο, cf. λ 306 ψ 334. h. Merc. 26 χέλυν - | ἥ ῥα. Ζ 165 κάκτανε Βελλεροφόντην | ὅς μ' ἔθελεν μιγήμεναι, cf. Ζ 235 (remotum a nomine) Η 127. b) facilius statuimus fieri subiunctionem α) quando quare quid aut sit aut esse putetur aut fiat explicatur pronomine: quippe qui: Α 446 ἱλασόμεσθα ἄνακτα | ὃς νῦν - κήδε' ἐφῆκεν, cf. Ε 832 Τ 211 δ 182 η 272, Β 112 Ι 10, Ε 403 404 h. Cer. 79 XX 2. Γ 375 Ἀφροδίτη ἥ οἱ ῥῆξε, cf. Δ 129 Ρ 409 Υ 95 Φ 276. Φ 413 τῆς μητρός, ἥ μήδεται, non fit correlatio. β 88 (αἰτίη) μήτηρ ἣ κέρδεα οἶδεν, cf. γ 379 420 ε 301 ζ 23 μ 231, 268 273, h. VII 2 XXVII 4. Γ 165 θεοὶ αἴτιοί εἰσιν, οἵ ἐφώρμησαν, cf. Ζ 209 362 525 Ι 302 628 Ν 50 101 109, Ξ 202 303 Π 845 Ρ 637 Τ 293 Φ 463 Χ 302 434 Ω 365 α 8 305 δ 740 ε 170

ν 211 χ 263 369 ψ 211 304 ω 458 508 h. Ap. 279 Ven. 249. Θ 611 Ζεύς, ὅς μιν τίμα, cf. Ω 258 ε 128. Μ 438 | Πριαμίδῃ ὃς πρῶτος ἐσήλατο, cf. Π 716 Χ 170 Ψ 289. Υ 304 Δαρδάνου ὃν φίλατο. Λ 364 Υ 451 Ἀπόλλων, | ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι, cf. Ξ 55 Χ 394 Ω 40 γ 267. Ν 465 Ἀλκαθόῳ -, ὅς σε πάρος περ | ἔθρεψε, cf. Ω 85 η 23 62 ϑ 565 ν 123 υ 209. κ 432 Κίρκης ἥ κεν ποιήσεται. Υ 294 Αἰνείαο | ὃς κάτεισιν, cf. Φ 84, Ω 154 183, η 59 171 ο 230 ρ 425 φ 38. Η 236 γυναικὸς ἣ οὐκ οἶδεν, cf. Ι 609. Δ 196 206 ἴδῃ Μ. ὅν τις ἔβαλεν, cf. Δ 474 α 69 γ 84 σ 175. Χ 272 κήδε' ἐμῶν ἑτάρων οὓς ἔκτανες, cf. Ω 574 α 108. Ψ 405 ἵπποισι οἷσι ἄρεξε. Β 161 177 Ἑλένην, ἧς εἵνεκα ἀπόλοντο, cf. Ξ 89 [268] Φ 513 ρ 118. Κ 244 Ὀδυσσῆος οὗ πρόφρων κραδίη, cf. Σ 171. Π 208 φυλόπιδος ἑῆς - ἐράασθε. Ι 540 σῦν - | ὃς ἔρδεσκεν. Λ 505 τίμησον υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἔπλετο, cf. Λ 224 ν 342. Θ 177 νήπιοι, οἳ ἄρα δή. υ 118 μνηστῆρες, οἳ δή. Χ 60 δύσμορον ὅν ῥα φθίσει. π 97 115 κασιγνήτοις οἷσί περ. cum optat. de re quam sumimus incerti num sit: ψ 101 169 ἀνδρός (mariti), ὃς ἔλθοι. Ζ 452 κασιγνήτων οἵ κεν πέσοιεν. Ω 736 τις Ἀχαιῶν ᾧ δὴ ἔκτανεν. Φ 196 Ὠκεανοῖο ἐξ οὗ περ νάουσι. ο 496 ἀνδρὸς ἠπίου, ὃς δὴ παρέχει. c. coni.: qui si res ita sit, qui haud scio an. Θ 34 354 465 Δαναῶν οἵ κεν δὴ ὄλωνται. Β 231 υἷος ὅν κε ἀγάγω. ι 356 ξείνιον ᾧ κε χαίρῃς. β) qui ut constat: Ξ 246 Ὠκεανοῦ ὅς περ τέτυκται. μ 322 λ 109 Ἠελίου ὃς ἐφορᾷ, cf. h. Cer. 489. φ 24 ἵππους αἳ δὴ γένοντο (dem.?) Β 658 Τληπόλ. ὃν τέκεν. π 422 ἱκέτας οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος. γ) fit repetitio eius quod iam dictum est: Ε 313 Ἀφροδίτῃ, μήτηρ ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε. Β 866 Μῄονων ἡγησάσθην, οἳ Μῄονας ἦγον. Δ 91 202 λαῶν | οἵ οἱ ἕποντο, cf. Η 295, Ι 124 266, 198 586 Υ 305 Ψ 572 β 66 ω 293, δ 536 ο 262 τ 219, ο 336 541 τ 196 ψ 121 h. Ven. 135. Δ 234 νεώτεροι οἵ περ - γεγάασι. Ε 63 νῆας ἀρχεκάκους, αἳ ἐγένοντο, cf. Ι [44] Λ 228 γ 165. Ω 479 χεῖρας ἀνδροφόνους αἵ κτάνον, cf. κ 349 ψ 21. Β 628 Φυλείδης ὃν τίκτε Φυλεύς, cf. Δ 27 Ε 325 Ο 526 Χ 87 353 485 Ω 727 h. Ap. 317. Ν 372 398 θώρηξ ὃν φορέεσκε, cf. Π 30 Θ [528] κύνας κηρεσσιφορήτους οὓς κῆρες φορέουσι, cf. Ο 188. Ν 440 χιτῶνα | χάλκεον, ὅς οἱ ἤρκει ὄλεθρον· ε 289 ὀιζύος ἥ μιν ἱκάνει, cf. σ 81. ϑ 237 ἀρετὴν σήν, ἥ τοι ὀπηδεῖ. Δ 137 μίτρης ἣν ἐφόρει, cf. Ν 623 Ο 33 469 Ε 818 σέων ἐφετμέων ἃς ἐπέτειλας, cf. Θ 230 Ν 340 394 Π 201 Υ 84 Ψ 135. Τ 136 ἄτης ᾗ ἀάσθην. α 312 δῶρον ὅ κειμήλιον ἔσται. Ν 482 Αἰνείαν ἐπιόντα - ὅς μοι ἔπεισιν, cf. σ 1. χ 185 σάκος Λαέρτεω ὃ φορέεσκεν. Ρ 195 τεύχεα Ἀχιλῆος ἅ δόσαν. Β 313 327 μήτηρ - ἣ τέκε, cf. Ε 127 Ζ 118 Τ 91 Χ 428 458, Ω 562 μ 125 ψ 325, ω 389. Χ 419 πατὴρ - | Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε, cf. ν 405 ο 39. c. opt. in oratione obliqua ο 458 ἄγγελον ὃς ἀγγείλειε. de re quam sumimus λ 490 ἀνδρὶ ἀκλήρῳ ᾧ μὴ βίοτος εἴη. δ) fit descriptio: Β 184 Εὐρυβάτης - ὅς οἱ ὀπήδει | i. e. eius comes (ad α?) cf. Ε 695 Ψ 635 ν 25. Γ 431 ἀνδρὶ κρατερῷ ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν i. e. marito meo, cf. Δ 746 h. Merc. 15 XIX 6. Λ 250 ἀνθρώπων οἳ - ἐγένοντο. Ε 404 890 Ν 68 Ω 427 ζ 240 μ 337 τ 43 h. Ap. 498 512 θεοὺς (ὧν - οἷς) οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν, cf. δ 378 π 200 τ 40 χ 30 Σ 186 h. Ap. 325 VII 21. Ρ 699 ἑταίρῳ Λαοδόκῳ ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε, cf. γ 282 ϑ 509 ρ 443 τ 395. Ε 766 Ἀθηναίην ἥ εἴωθεν. Η 220 σάκος χάλκεον ὃ κάμε, cf. Ν 100 (ubi non fit correlatio ad τόδε). κ 225 Πολίτης | ὅς μοι ἦν, cf. λ 284. Β 130 Τρώων οἳ ναίουσι, cf. Β 535 634 655 750 757 868, 519 639 Μ 346 359, Ν 536 Ξ 430 Π 539 Ρ 52 515, ε 35 τ 279, ϑ 259 ν 295 τ 135 υ 231 h. XX 3. Λ 604 Μουσάων αἳ ἄειδον, cf. Β 626, Ι 130 272, Σ 405 ζ 123, ν 104 348, τ 25 h. Ven. 98. h. Ven. 295 νύμφαι αἵ ῥα (dem.?) Β 838 Μ 96 Ἄσιος, ὃν φέρον ἵπποι, cf. Ε 338 535 Η 9 Κ 478 Λ 832 Ν 747 Ξ 114 178, 434 Φ 2 Ω [693], Ο 438 Π 175 (Did. χωρὶς τοῦ τ ὃν τέκεν, Ἀρίσταρχος) Υ 384 Χ 506 Ω 316 δ 112 736 κ 87 λ 68 174 318 ρ 340 τ 267 φ 99 h. Ap. 178 Merc. 3 Cer. 428 VII 56 XV 1 XVIII 3. Ε 739 αἰγίδα δεινὴν ἣν πέρι ἐστεφάνωται, cf. Κ 293 γ 383, Λ 33 626, Ν 697 Ο 336, Σ 487 ε 273, Φ 401 ζ 262 h. Merc. 441 h. Ven. 123 XII 1 4. Ψ 454 ἵππον - προὔχοντα | ὃς φοῖνιξ ἦν, non: cum, qui. satis enim indicatum est quem equum dicat, sed: equum, qui s. is nempe, cf. Η 246 Ξ 349. Ω 192 θάλαμον - | - ὑψόροφον ὃς - κεχάνδει | cf. λ 449 φ 54. γ 275 μέγα ἔργον ὃ οὔ ποτε ἔλπετο, cf. ρ 4. Ψ 800 τεύχεα Σαρπήδοντος ἃ ἀπηύρα. Α 2 μῆνιν, οὐλομένην, ἣ ἔθηκεν, cf. Ξ 287, Ρ 686 Σ 19, ε 323 ϑ 284, ρ 102 τ 595, ρ 287 474, 297 h. Ap. 302 355 (Wolf) Merc. 530 XXX 2 Ζ 425 μητέρα ἣ βασίλευεν, cf. α 191 ϑ 5 99 ψ 229 ω 389 h. Ap. 38 315 Cer. 110. α 199 ἄνδρες ἄγριοι, οἳ ἐρυκανόωσι. α 327 Ἀχαιῶν νόστον λυγρόν, ὅν, cf. ζ 233 ψ 160, ι 197 ω 290. Π [381] 867 ἵπποι ἄμβροτοι οὓς δόσαν, cf. Φ 135 γ 189 η 92 ξ 21 ο 105. Β 227 γυναῖκες ἐξαίρετοι, ἃς δίδομεν, cf. Μ 327 Τ 383 Χ 316 μ 133 ω 279. Β 338 παισὶ νηπιάχοις οἷς οὐ μέλει, cf. ω 312, Ψ 561 θώρηκα χάλκεον ᾧ πέρι, cf. δ 603. Ξ 67 τάφρος ᾗ ἔπι ἔπαθον. Β 850 Ἀξιοῦ οὗ ὕδωρ ἐπικίδναται, cf. Η 325 Ι 94 ω 52. Β 325 τέρας ὄψιμον ὅου κλέος ὀλεῖται, cf. α 70. c. opt. quando non curamus num quid sit, sed in tempus sumimus esse, vel de consilio praeterito: Μ 228 θεοπρόπος ὃς εἰδείη. ζ 114 κούρην ἥ ἡγήσαιτο. h. Ap. 328 παῖς ἐμός, ὅς κε μεταπρέποι. δ 560 ε 17 142 ρ 146 ἑταῖροι οἵ κέν μιν πέμποιεν, cf. ι 126 κ 434 ω 190 ι 127 νῆας αἵ κε τελέοιεν. Ν 127 φάλαγγες καρτεραὶ ἃς οὐκ ἄν κεν ὀνόσαιτο. δ 699 κακὸν μεῖζον ἄλλο, ὃ μὴ τελέσειεν. Η 341 τάφρον ἥ κε ἐρυκάκοι, cf. Θ 291 Φ 336. c. coni. h. VIII 14 θυμοῦ - ὅς μ' ἐρέθῃσι. h. Cer. 117 γυναῖκες αἵ κε φίλωνται. Ρ 110 λὶς ὅν ῥα δίωνται. ξ 289 τρώκτης ὃς δὴ ἐώργει, cf. Φ 315. Ο 131 Ἥρη ἣ δὴ εἰλήλουθεν, cf. h. Cer. 205. Μ 254 θύελλαν, ἥ ῥα φέρεν, cf. ι 330. Ψ 79 κὴρ ἥ περ λάχε. Β 632 Κεφαλλῆνας - | οἵ ῥ' εἶχον, cf. Β 853 Ν 793, Π 672 682, Ρ 532 Φ 206, 236 344, η 71 ι 107 399. Ε 735 Θ 386 πέπλον ποικίλον, ὅν ῥα ποιήσατο, cf. Σ 371. Ζ 98 Τυδέος υἱόν, ὃν δὴ φημὶ γενέσθαι. Ζ 100 Ἀχιλῆα ὅν περ φασὶ ἔμμεναι. Μ 295 ἀσπίδα καλὴν ἣν ἄρα ἤλασεν, cf. Ο 309 Χ 319. Τ 416 πνοιῇ Ζεφύροιο ἥν περ φάσ' ἔμμεναι, cf. h. XXXIV 21. λ 309 Ὦτόν τε τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην οὓς δὴ θρέψε. h. VII 11 ὅρμοισι οἷσί περ. Λ 559 ὄνος νωθὴς ᾧ δὴ ἐάγη, cf. Φ 131. Χ 470 κρήδεμνον ὅ ῥά οἱ δῶκε. β 48 (χρεῖος) πολὺ μεῖζον ὃ δὴ διαρραίσει. ε) Novi quid additur sed quod pendeat a superioribus et iam signifi-

catum sit, fit igitur narratio: κ 115 Ἀντιφατῆα | ὃν πόσιν, ὅς δὴ ἐμήσατο, cf. π 469. Β 827 Πάνδαρος ᾧ ἔδωκε, cf. Ε 172. φ 27 Ἡρακλῆα - | ὅς μιν κατέκτανεν. δ 557 ε 14 ρ 143 Καλυψοῦς ἣ - ἴσχει, cf. ε 109 η 255 μ 450 h. XXXI 5. Δ 138 μίτρης, ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, cf. Λ 847 ο 356. Ε 881 παῖδ' - | ἣ νῦν ἀνέηκεν, cf. Θ 371 Σ 395 396 δ 829 (dem.?) ζ 48 h. Ap. 99. Β 132 ἐπίκουροι οἵ με μέγα πλάζουσι, cf. Ε 625 Ν 491 Δ 534, Ζ 316 Ν 710, 820 Ξ 308, 432 Ο 199 722 Φ 122 Χ 70 Ψ 675 α 235 γ 325, ε 36 τ 280 (δή) ψ 339, ζ 4 6 κ 465, λ 116 ν 396 [4-8] ο 32, μ 379 ψ 319. Χ 474 εἰνατέρες αἵ ἑ εἶχον. θ 494 ἵππον ὃν ἤγαγε, cf. ι 455 τ 522 h. Cer. 8. λ 322 Ἀριάδνην ἣν ἦγε, cf. η 140, ξ 159 ρ 156 τ 301 υ 231, ξ 425 τ 56 ψ 226 228 328 h. Ven. 24 Cer. 2. Θ 108 Τρώιοι ἵπποι, οὕς ποτε ἑλόμην, cf. Χ 11 (ad 2 B a?) ψ 363. Ε 749 Θ 393 πύλαι οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. Ζ 357 ἐμεῖο κ. Ἀλεξάνδρου οἷσιν ἔπι θῆκε, cf. Κ 418 Ν 717. ζ 272 νῆες ᾗσιν περόωσι, cf. ο 556. ω 186 ἡμεῖς ἀπωλόμεθ' ὧν σώματα κεῖται, cf. h. XXXI 9 XXXII 19. η 137 Ἀργειφόντῃ | ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον. Λ 243 ἀλόχου ἧς χάριν ἴδεν. h. XI 2 Παλλάδα ᾗ μέλει, cf. XIV 3. h. XXXII 3 Μήνην ἧς ἄπο αἴγλη ἑλίσσεται. Ν 830 ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὅ δάψει, cf. τ 92 547. Ν 443 κραδίῃ, ἥ ῥα πελέμιζεν. Θ 223 Λ 6 Ὀδυσσῆος νηί, ἥ ῥα ἔσκε. η 41 Ἀθήνη ἥ ῥα κατέχευεν, cf. h. Ap. 6. η 5 κασίγνητοι οἵ ῥα ἔλυον, cf. θ 225 495 (ad 2 B a?). τ 280 ψ 339 Φαιήκων οἳ δὴ τιμήσαντο, cf. ν 377, ξ 333 τ 290. Δ 106 αἰγὸς ὅν ῥα - βεβλήκει, cf. Θ 128 ρ 292 ω 206. Ξ 444 Σάτνιον ὃν ἄρα τέκε. Ν 600 σφενδόνῃ ἣν ἄρα ἔχε. Λ 536 Υ 501 ἄντυγες ἃς ἄρ' ἔβαλλον, cf. Μ 256. Ξ 85 ἄμμιν οἷσιν ἄρα ἔδωκε. φ 391 ὅπλον βύβλινον ᾧ ῥ' ἐπέδησε. Ψ 854 μηρίνθῳ ἧς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν. χ 327 ξίφος ὅ ῥα ἀποπροέηκε. ξ 7 αὐλή - ἥν ῥα. ρ 271 φόρμιγξ ἥν ἄρα. c. coniunctivo: κ 539 μάντις ἐλεύσεται - | ὅς κεν εἴπῃσι Tir. veniet ut is. σ 86 εἰς Ἔχετον - | ὅς κε τάμῃσι. β 213 δότε ἑταίρους οἵ κε διαπρήσσωσι, cf. π 349. — C) Pronomen relativum coniungitur cum a) 1ma. b) 2a persona (Τ 324 etiam pron. dem.). refertur ad subst. aut pronomen. Χ 335 ἐγὼ ὅς ἔλυσα, cf. Ι 60 χ 155 346 (ὅς τε). Σ 364 ἐγώ γ' ἥ φημι, cf. υ 47, (ὅ τε) ν 300. Ε 477 ἡμεῖς - οἵ πέρ τ' ἔνειμεν qui i. e. etsi socii tantum sumus. θ 155 μοι ὃς ἔπαθον. Ζ 408 ἔμ' ἄμμορον ἣ - | ἔσομαι, cf. δ 724 814. Θ 190 ἐμοὶ ὅς περ εὔχομαι. c. opt. Η 231 τοῖοι οἳ ἂν ἀντιάσαιμεν. Ο 256 Φοῖβον ὃς ῥύομαι, cf. Ω 520 (v. s. 2 B a) ι 19 τ 550 χ 209. β 41 οὗτος ἀνὴρ ὃς ἤγειρα (v. s. 2 A). β 287 τοῖος ἑταῖρος ὃς στελέω. Φ 587 ἀνέρες εἰμέν, οἳ εἰρυόμεσθα, cf. Ρ 720 ω 293 508. Ο 101 νήπιοι οἳ μενεαίνομεν, cf. β 167. ι 467 φάγημεν οἳ φύγομεν. ξ 415 αὐτοὶ ὀνησόμεθ' οἵ περ ἔχομεν. c. opt. ξ 404 μοι ὅς σ' ἐπεὶ δῶκα κτείναιμι. κ 434 λέοντας οἵ κε φυλάσσοιμεν. b) refertur ad vocativum: Α 37 451 ἀργυρότοξ' ὃς ἀμφιβέβηκας, cf. Γ 277 Ο 247 Π 204 514 Ω 434 ι 274 ω 37, ὅς τε υ 112 h. Merc. 90. ε 174 θεά - | ἥ με κέλεαι cf. (ὅς τε) τ 395 ε 117. Ν 625 Τρῶες - οἳ οἴχεσθε, cf. υ 369 φ 68 h. Ap. 532. est 3a persona pro 2da h. XXIX 1 cf. Baum. ad h. Cer. 269, cf. Π 159 Ρ 249. ad pronomen: μ 281 σοὶ ὅς ῥ' οὐκ ἐάᾳς. Μ 235 τοι ὃς κέλεαι, cf. Ξ 96 Σ 286 ρ 456 σ 114. κ 338 σοί - | ἥ - ἔθηκας, cf. ψ 71. omittitur pronomen: Χ 245 ὃς ἔτλης i. e. quod tu, cf. σ 222, Ρ 174 Ω 224 ὅς τε. Ψ 707 ὄρνυσθ' οἳ πειρήσεσθον, cf. Ψ 753 (v. s. 2 B b). Γ 278 καὶ οἳ - τίνυσθον Proserpina et Orcus, Ariston. h. l. sed cf. La Ro. Dün. δ 686 οἳ κατακείρετε Medon et absentes proci. φ 134 οἵ περ ἐστέ, πειρήσασθε. cum coni.: Ψ 247 τιθήμεναι οἵ κε λίπησθε qui, ut consentaneum est, quando. — D) Omittitur verbum εἶναι. Ν 313 Τεῦκρος ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν τοξοσύνῃ, cf. Π 271 Ο 91 (non differt a simplici attributo q. v.), ν 405 ο 39, χ 29 (v. s. 3 B) Ε 481 (3 B) h. Cer. 481 (3 C b). h. Ven. 41 Ἥρης | ἣ εἶδος ἀρίστη. Β 625 οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο (dem.?). Π 709 Ἀχιλλῆος ὅς περ σέο πολλὸν ἀμείνων, cf. Υ 358 (v. s. E). Cf. Ξ 376 Η 457 Θ 524 Ρ 164 Ψ 498 δ 409 θ 551 ρ 171, 402 σ 417 υ 298 325, ψ 121 Ρ 509 σ 371 Ψ 659 802 480 φ 266 Α 547 Κ 418 π 422 Ω 40 γ 349 δ 603 ε 489 θ 403 Κ 244 ξ 466. ὅς τε θ 576 Ν 278 Ο 137 238 Φ 253, Ω 292 310, θ 161 (ptc.) Θ 306 Ο 144 Ψ 655 Ι 521 ρ 363 Μ 269 h. Cer. 481. ὅς τις Π 50 Ι 341 Ψ 43 θ 28 λ 179 π 76 σ 289 τ 528 υ 335 (ἔῃ) ω 215 β 350, Ρ 62 α 280 θ 424 κ 522 λ 30 π 348 h. Merc. 166. — E) Pronomen ita inseritur in alias partes sententiae ut appareat esse relat. et sententiam secundariam. a) Λ 673 κτάνον Ἰτυμονῆα ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε ῥύσι' ἐλαυνόμενος, cf. Δ 139 Ρ 92 241 307 Υ 358 (v. s. D) Ψ 347 ι 552 λ 239 υ 340 h. Merc. 164 254 Ven. 196. Ζ 7 ἄνδρα -, ὅς τέτυκτο |, υἱόν. Γ 272 Τ 253 ἐρυσσάμενος μάχαιραν | ἣ οἱ ἄωρτο, τάμνε. Β 73 Ι 33 276 Τ 177 Ψ 581 Ω 652 γ 45 187 λ 451 ξ 130 h. Ap. 541 ἣ θέμις ἐστί, cf. Ι 134 δ 691 ι 268, in his fem. pronom. refertur ad sequens substant. v. s. ἥ (vol. I 531). Α 272 οὔ τις τῶν οἳ - εἰσιν μαχέοιτο, cf. Ζ 142. λ 523 ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός, ἔνθα, cf. ο 348. χ 6 σκοπὸν ἄλλον ὃν οὔ πώ τις βάλεν, εἴσομαι. cf. χ 165 h. Cer. 234. Λ 603 φόρμιγγος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων, Μουσάων τε. Β 302 ἐστὲ πάντες μάρτυροι, οὓς μὴ ἔβαν φέρουσαι, ὅτε etc. Ο 187 τρεῖς ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥεά, Ζεύς etc., cf. Τ 243. Ο 431 Κυθήριον ὅς ῥα ναῖε τόν ῥ' ἔβαλεν. κ 514 Κώκυτός θ' ὃς δή ἐστιν ἀπόρρωξ, πέτρη τε. Α 300 τῶν ἄλλων ἅ μοί ἐστι, τῶν. Cf. e. c. Β 38 198 626 682 762 Δ 44 137 521 Ε 77 127 184 325 338 Ζ 341 425 452 521 Η 9 159 187 401 Θ 186 230 295 524 Ι 44 110, 125 267, 143 273, 146 288, 367 397 664 688 Κ 235 416 418 558 Λ 123 Μ 269 Ν 340 623 778 Ξ 107 324, 434 Φ 2 Ω 693, Ο 225 Π 56 371 463 539 Ρ 99 307 509 610 629 Σ 28 49 103 300 371 Τ 122 228 291 326 413 Φ 55 Χ 69 234 316 425 428 Ψ 480 659 802 Ω 167 221 235 562 638 α 69 β 116 119 κ 349 τ 345, γ 165, δ 196 205 347 488 652, 347 ρ 138 δ 614 ο 114, ε 166 ζ 262, 233 ψ 160, η 28 32 322 θ 331 539 586 ι 197 198 κ 87 383 483 λ 174 318, 523, 122 ψ 269, μ 97 ξ 112 174 236 379 π 392 φ 162, π 142 ρ 580 σ 180 270 286 τ 196 354 522 564 υ 281 342 φ 22 266 345 χ 6 48 158 ψ 21 56 119 269 328 356 ω 30 337, 202 λ 434 ο 402. h. Ap. 38 152 328 390 Merc. 533 Ven. 22 249 XII 1. ὅς τε Ξ 399 Ο 37 137 Ρ 658, Ν 547 γ 185 Γ 4 Δ 244 Ε 467 ξ 85 ὅς τις Ζ 271 Π 50 Ρ 631 β 336 θ 28 ι 94 θ 32 α 280 Ζ 58 Η 74 Κ 489 Χ 382 Ω 752 α 316 δ 600. Cf. Otto Ι 12. b) nomen quod prioris

sententiae esse debuit, relativae additur: *B* 38 τὰ ἤδη, ἅ ῥα μήδετο ἔργα. *X* 318 ἀστὴρ -, ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἵσταται ἀστήρ. δ 11 υἱεῖ -, ὃς γένετο Μεγαπένθης. λ 122 ψ 269 τοὺς οἳ οὐκ ἴσασι ἀνέρες. β 346 γυνή, ἣ πάντ' ἐφύλασσε, Εὐρύκλεια, c. coni. ε 395 ὡς ὅτ' ἂν βίοτος φανήῃ πατρός, ὃς κῆται, τόν γε ἔλυσαν. Cf. *A* 232 306 524 *T* 167 *I* 367 *H* 187 *Π* 558, *B* 538 824, *Z* 57 314 421 452 *E* 467 (v. l.). *B* 536 ξ 466. *E* 624 Τρώων, οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν. c) pendet a verbo in quaestione. *Ψ* 498 γνώσεσθε ἵππους, οἳ δεύτεροι οἵ τε πάροιθεν. *Y* 21 ἔγνως ἐμὴν βουλήν, ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα. γ 185 οὐδέ τι οἶδα κείνων οἵ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἵ τ' ἀπόλοντο. c. coni. *B* 365 γνώσῃ ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ κε λαῶν, ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι quicunque et ducum et militum sive bonus sive malus est, cf. *Φ* 609 (opt.) 610. *H* 171 πεπάλασθε ὅς κε λάχῃσι. χ 66 ὑμῖν παράκειται ὅς κεν ἀλύξῃ. c. opt. κ 110 ἐρέοντο ὅς τις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ οἷσιν ἀνάσσοι, sch. H Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι ἀντὶ τοῦ τίνων, sed videtur οἷσιν in quaestione esse quia Homerus forma interrogativa carebat. Düntzer: τέοισιν comparans ζ 119 aut ut Ameis τοί pro οἵ, Otto II 17 τοῖσι demonstrativum esse dicit ratus idem statuere Aristarchum. Cf. ὅς τε, ϑ 576 ρ 363 π 317. 2) Fit correlatio, quando perspicuitatis causa opus est relativo, quo e multis quae sunt eiusdem generis eximatur unum quod est certum definitumque: is qui. A) correlatio perfecta: χ 48 ὃ κεῖται ὃς ἔπλετο, Ἀντίνοος, cf. *H* 187 *T* 326. β 350 τόν, ὅν. *N* 257 τό, ὅ. *Ω* 30 τήν, ἥ, cf. δ 367 (dem.?). *T* 203 οἵ, οὕς. *Σ* 4 β 116, τά, ἅ. *T* 413 θεῶν ὤριστος ὅν. *A* 272 τῶν οἵ, cf. *B* 762 841 *M* 89 *Y* 123 ρ 171 383. *I* 688 οἵδε οἵ. ξ 376 οἱ μὲν ἠμὲν οἳ 377 ἠδ' οἵ. ξ 61 τοῦ γε ὅς. *Ψ* 461 αἱ ἔβλαβεν, αἳ ἦσαν. β 119 τ 345 τάων αἵ. *A* 686 τούς, οἷσι. *E* 320 συνθεσιάων τάων ἅς. *Ξ* 131 ἄλλους οἵ, cf. ϑ 551. *Σ* 49 ἄλλαι αἵ. *A* 300 τῶν ἄλλων, ἅ. δ 347 ρ 138 ταῦτα ἅ. *E* 761 τοῦτον, ὅς. *Γ* 177 η 243 ο 402 τοῦτο ὅ. *X* 379 τόνδ' ἄνδρα ὅς. *K* 558 ἵπποι οἵδε, οὓς ἐρεείνεις. ξ 466 τι ἔπος ὅ περ τε etsi id. *H* 457 ἄλλος τις θεῶν, ὅς, cf. *I* 392. *I* 64 ἐκεῖνος, ὅς. ω 321 κεῖνος ὅδε, ὅν. *Ω* 375 τις θεῶν ὅς. α 218 τευ ἀνέρος ὅν. *P* 164 τοῖον ἀνέρος ὅς. β 108 ω 143 τις γυναικῶν ἥ. ξ 236 τὴν γε ὁδόν, ἥ. π 323 ἡ - νηῦς, ἥ. *Θ* 186 τὴν κομιδὴν ἥν. *I* 426 ἥδε ἥν. τ 571 ἥδε ἠώς, ἥ. *E* 637 κείνων ἀνθρώπων οἵ. *K* 323 τοὺς ἵππους οἵ, cf. *M* 197 *N* 84 *T* 111 β 51 δ 98 ε 106. *Ξ* 279 θεοὺς τοὺς ὑποταρταρίους οἳ - καλέονται. *Ψ* 348 τοὺς Λαομέδοντος οἵ (ad 1 B b?), cf. ι 66. δ 98 οἱ ἄνδρες οἵ, cf. ε 106. ζ 177 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων οἵ, cf. τ 196. ω 84 ἀνδράσι τοῖς οἵ, καὶ οἵ. h. Ap. 390 οὕστινας ἀνθρώπους οἵ. *Ψ* 480 ἵπποι αὐταί, αἳ eaedem quae. υ 7 ταὶ - γυναῖκες αἵ. *Π* 30 οὗτος χόλος ὅν, cf. η 48. β 41 οὗτος ἀνὴρ ὃς ἤγειρα (v. s. 1 C a), β 287 τοῖος ἑταῖρος ὃς στελέω. β 167 πολέσιν ἄλλοισιν οἳ νεμόμεσθα. *E* 517 πόνος ἄλλος ὅν. *M* 226 *Φ* 236 344 πολλοὺς οὕς. ρ 423 τ 79 ἄλλα πολλά οἷσιν, sch. H. δι' ὧν. ζ 193 ξ 511 οὔτ' ἐσθῆτος οὔτε τευ ἄλλου ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ἀντιάσαντα. *Ξ* 220 τοῦτον ἱμάντα ᾧ ἔνι τετεύχαται. ϑ 403 τόδ' ἄορ ᾧ ἔπι, cf. ξ 66. *I* 631 φιλότητος τῆς ᾗ, cf. ψ 224. h. Ap. 156 τόδε θαῦμα ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται. π 437 οὗτος ἀνὴρ ὅς κεν ἐποίσει. χ 165 κεῖνος ἀνὴρ ὅς. γ 82 πρῆξις ἥδε ἥν (? v. s. B a). c. coni. qui quando, der unter irgend welchen Umständen. ζ 159 κεῖνος ὅς κε ἀγάγηται, cf. ο 21. τ 322 τῷ ὅς κεν ἀνιάζῃ. λ 135 ψ 282 θάνατος μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κε πέφνῃ. κ 327 τις ἄλλος ἀνήρ, ὅς κε πίῃ, cf. ο 70 *Θ* 430 δ 29. δ 756 τις ὅς κεν ἔχῃσιν. ζ 28 τοῖσι οἵ κέ σ' ἄγωνται. h. Cer. 368 τῶν ἀδικησάντων οἵ κεν μὴ ἱλάσκωνται. *A* [139] ὃ - ὅν κεν ἵκωμαι. *K* 235 τὸν ἑταῖρον ὅν κ' ἐθέλῃσθα. ψ 119 ἕνα φῶτα ᾧ μὴ ἔωσιν. κ 288 τόδε φάρμακον ὅ κεν ἀλάλκῃσιν. c. optat. quando quod quis fieri posse concesserat, nunc cogitatione repetimus. λ 289 οὐδὲ τῷ ἐδίδου ὃς μὴ ἐλάσειε, cf. *Σ* 508. *Ξ* 91 τοῦτον μῦθον ὅν κεν ἄγοιτο. ο 518 ἄλλον φῶτα ὅν κεν ἵκοιο. aut quando quid sumimus fore, non scimus. *A* 78 τινα ὀνειροπόλον ὅς κ' εἴποι, qui forsitan dixerit, cf. *Ω* 149 178. *I* 424 ἄλλην μῆτιν ἥ κε σόῳ (coni.?). *Γ* 235 ἄλλους πάντας Ἀχαιούς, οὕς κεν γνοίην. — B) correlatio intermittitur, omisso sententiae primariae pronomine atque neglecta demonstratione: a) *Z* 294 ο 107 ἕνα - | ὃς κάλλιστος ἔην, cf. *E* 603 *Y* 98. *B* 205 εἷς ᾧ ἔδωκε. *X* 425 ἑνός, οὗ. *A* 78 ἄνδρα - ὃς κρατέει aperte enim Agamemnonem dixit, cf. *Z* 7 *Π* 558 α 1 δ 212 ω 358. *H* 90 ἀνδρὸς ὅν ποτε κατέκτανε, cf. (?) *A* 27 *E* 184 467 (v. l. ὅν). *I* 110 (περ?) *A* 840 *T* 104 122 *Y* 74 *Ψ* 827 *Ω* 201 η 28 ϑ 448 ι 38 305 λ 22 μ 200 ξ 174 508 σ 145 χ 165 290. *T* 291 ἄνδρα ᾧ ἔδοσάν με. *Ψ* 210 πυρὴν ᾗ ἔνι κεῖται, cf. ο 385. *E* 119 ἄνδρα - | ὅς μ' ἔβαλε, cf. ϑ 13 ο 430 *Θ* 524. *Ω* 520 ἀνδρὸς ὅς ἐνάριξα (v. s. 1 C a). *Γ* 387 γρηΐ εἰροκόμῳ ἥ οἱ ναιετάεσκεν, cf. τ 354 356. *O* 705 νεός - ἣ ἔνεικεν, cf. *Ψ* 782 ζ 225 ϑ 255 ω 299. *B* 770 ἵπποι οἳ φορέεσκον, cf. *Z* 314 *P* 191 286 *Ω* 67 γ 407 ε 306 η 26 λ 371 383 ο 467 510, ρ 402 σ 417 υ 298 325, h. Ap. 365. γ 192 πάντας ἑταίρους οἳ φύγον eos qui fugerunt omnes. ι 48 Κικόνεσσι οἳ ἦσαν. μ 246 ἑταίρους ἕξ, οἳ φέρτατοι ἦσαν, cf. υ 163 *Ω* 221. *O* 61 ὀδυνάων αἵ, cf. *O* 725 α 54 δ 813 π 317 τ 498 χ 418, ρ 213 υ 174, φ 22 266 h. Ven. 258. *Ψ* 659 802 ἄνδρε δύω ὥ περ ἀρίστω. β 234 ε 12 λαῶν οἷσιν ἄνασσε, cf. h. Cer. 150. *A* 94 ἀρητῆρος ὃν ἠτίμησε, cf. *E* 184. δ 434 ἑταίρους τρεῖς οἷσι. h. Ven. 249 μήτιας αἷς. *B* 229 χρυσοῦ ὅν κέ τις οἴσει. β 285 δ 480 ὁδὸν ἣν μενοινᾷς, cf. β 218 γ 82 (v. s. ὅδε III C a) 103 δ 261 480 υ 170 ω 281 h. Merc. 533 556. *Γ* 128 πολέας ἀέθλους οὓς ἔπασχον, cf. *I* 306 *K* 478 *N* 780 *Π* 369 *X* 69 234 *Ψ* 291 776 *Ω* 279 α 398 δ 488 676 ϑ 23 (v. l.) μ 310 ξ 4 φ 364 (longe remotum a nomine κύνες) ψ 313 h. XXX [16] (ad χοροῖς?, quod longe remotum est. videtur ortus e v. 8). *I* 129 γυναῖκας Λεσβίδας ἃς ἐξελόμην, cf. *I* 271 *Π* 201 *Σ* 28 *Y* 11 κ 393 λ 186. *B* 341 *Δ* 159 δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν, cf. *Ω* 201. nomen casum pronominis habet *K* 416 φυλακὰς ἃς εἴρεαι οὔ τις ῥύεται, cf. *Θ* 230 (v. s. 1 B b γ) *Π* 201. *E* 54 ἐκηβολίαι ᾗσιν ἐκέκαστο, cf. *Π* 168 μ 379. *E* 651 ἵππους ὧν ἕνεκα ἦλθεν. *A* 162 γέρας ᾧ ἔπι ἐμόγησα, cf. ζ 15 ο 372. *B* 138 ἔργον - οὗ εἵνεκα. *E* 361 ἕλκος ὅ οὔτασεν, cf. *E* 472 *Λ* 632 *N* 166 *O* 441 *Ω* 234 κ 292. *Γ* 242 ὀνείδεα πολλ' ἅ μοί ἐστιν, cf. ζ 228 μ 155 ν 120 ρ 76 ψ 356 ω 337. *B* 318 θεὸς ὅς περ ἔφηνεν. *Φ* 55 Τρῶες οὕς περ ἔπεφνον, cf. λ 630. ω 445 θεόν, ὅς ῥα ἑστήκει. *H* 45 βουλήν, ἥ ῥα ἐφήν-

δανε, cf. ω 211. λ 382 ἐμῶν ἑτάρων, οἵ δή, cf. λ 629. σ 371 βόες οἵ περ ἄριστοι. Ε 503 κονισάλῳ ὅν ῥα, cf. δ 524. Η 182 κλῆρος ὃν ἄρ'. λ 619 κακὸν μόρον ὅν περ. Β 286 κ 483 ὑπόσχεσιν ἥν περ. Κ 77 ζωστήρ, ᾧ ῥα ζώννυτο. ξ 112 σκύφον ᾧ περ ἔπινεν. ρ 410 θρῆνυν ᾧ ῥ' ἔπεχεν. Ψ 583 ἱμάσθλην ᾗ περ ἔλαυνες, cf. κ 103 ω 30. α 161 ἀνέρος οὗ δή που ὀστέα πύθεται. Π 511 ἕλκος ὃ δὴ βάλε. π 50 κρειῶν ἅ ῥα ὑπέλειπον. Μ 454 σανίδων αἵ ῥα. χ 432 γυναιξὶν αἵ περ. ι 399 Κύκλωπας οἵ ῥα. Neutrum pron. ad universam sententiam refertur: id, quod. α 387 μὴ σέ γε βασιλῆα ποιήσειαν ὅ τοι πατρώιόν ἐστιν. h. Merc. 196 ὃ δὴ τέτυκται. pronomen bis legitur: Υ 425 ἀνὴρ ὃς ἐσεμάσσατο, (426) ὅς ἔπεφνε. c. coni. Φ 296 λαὸν ὅς κε φύγῃσι, cf. ο 311. Ι 165 κλητοὺς οἵ κε ἔλθωσι, cf. Κ 306. Ι 140 282 γυναῖκας αἵ κε ἔωσιν. Ξ 127 μῦθον ὅν κε εἴπω. Φ 103 οὐκ ἔσθ' ὅν κε βάλῃσι. omittitur casus obl. Δ 367 τοὺς ἄλλους ὅν κε κιχείω. Φ 24 κατεσθίει ὅν κε λάβῃσι, cf. κ 22 λ 442. β 192 θωὴν ἥν κε τίνων ἀσχάλλῃς. Κ 125 καλήμεναι οὓς σὺ μεταλλᾷς. δ 357 νηῦς ἣ ἐπιπνείῃσιν. Θ 405 419 ἕλκεα ἅ κεν μάρπτῃσι. b) correlatione intermissa relativum, cui deest nomen ad quod referatur, fit pars sententiae primariae. λ 614 μὴ τεχνησάμενος - τεχνήσαιτο ὃς ἐγκάτθετο ne postquam perfecit, aliud perficiat is qui, cf. Β 82 h. Cer. 480. ο 73 κακόν ἐσθ' ὃς κατερύκει. χ 158 τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε ῥέζει. ο 333 λιπαροί (sunt) οἳ ὑποδρώωσιν, cf. υ 281. Ρ 509 ἐπετράπεθ' οἵ περ ἄριστοι. Ι 131 ἔσσεται ἣν ἀπηύρων, cf. Ι 273. Ψ 159 ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι - ἐστι. ν 40 τετέλεσται ἃ ἤθελε θυμός. Δ 374 φάσιν οἵ μιν ἴδοντο, cf. η 322. Ψ 707 οἳ πειρήσεσθον, cf. Γ 278 Ψ 733 (v. s. 1 C b), cf. δ 686 ι 467, c. coni. Ψ 247. Μ 269 Ἀργείων ὅς τε, ὅς τε, ὅς τε cf. h. Cer. 481. omittitur casus obl. ψ 84 μνηστῆρας ἠδ' ὃς ἔπεφνεν, cf. Ο 137. β 131 ἀέκουσαν ἀπῶσαι ἥ μ' ἔτεχ' ἥ μ' ἔθρεψε. Ω 202 ξείνους ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις. Η 401 γνωτὸν καὶ ὃς νήπιός ἐστι. λ 503 τεῷ οἵ. φ 332 εὐκλείας ἔμμεναι οἳ δὴ ἔδουσιν. δ 177 μίαν (sc. τάων) αἵ, cf. h. Ven. 285. δ 614 ο 114 δώρων δώσω ὃ κάλλιστόν ἐστι. τ 171 ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι. β 156 ὥρμηναν ἅ περ ἔμελλον, cf. ρ 580. σ 345 ὥρμαινε ἅ ῥα γένοντο. β 275 τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς. Κ 125 καλήμεναι οὓς σὺ μεταλλᾷς. c. opt. ν 291 κ' εἴη ὅς σε παρέλθοι, cf. h. Ap. 152. π 392 φ 162 γήμαιθ' ὅς κε πόροι. c. coni. Ε 407 οὐ δηναιὸς ὃς μάχηται, cf. Ξ 81. Σ 271 ἀφίξεται ὅς κε φύγῃ, cf. Ψ 345 554, ρ 11 19 559, σ 53 ϑ 583. omittitur cas. obl. τ 27 ἀνέξομαι ὅς κεν ἅπτηται. ν 295 φ 313 ξείνους ὅς κεν ἵκηται. λ 434 ο 402 ω 202 καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσι. σ 286 δῶρα, ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνεῖκαι, δέξασθαι. genet. partit. ap. relativum: τ 322 τῷ ὅς κεν ἐκείνων ἀνιάζῃ (v. s. B b σ 286). Δ 524 ὃ, ὅς ῥα + περ, Πείροος. ϑ 415 τοῦτον ὃ δή μοι δῶκας. Ο 225 ἄλλοι οἵ περ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί. η 55 τοκήων τῶν αὐτῶν οἵ περ. χ 463 τάων αἳ δή. Σ 103 ἑτάροισιν τοῖς ἄλλοις οἵ περ. Ζ 292 τὴν ὁδὸν ἣν - περ. ϑ 107 αὐτὴν ὁδὸν ἥν περ. Ν 594 χεῖρα τήν, ᾗ ῥα. ζ 165 τὴν ὁδὸν ᾗ δή. pronomen casum assumit nominis Ε 265 τῆς γενεῆς ἧς - περ δῶκε, cf. h. Merc. 173. Β 436 ἔργον ὃ δὴ ἐγγυαλίζει. Ω 736 τις Ἀχαιῶν ᾧ δή (ad 1 B b?). Β 805 τοῖς, οἷσι περ. Β 36 38 τά, ἅ ῥα. Ω 167 τῶν οἳ δή. Ξ 85 ἄμμιν οἷσιν ἄρα. — C) correlatio invertitur a) quando relat. est ante demonstr. α 219 ὃς γίνετο - τοῦ, cf. Ω 499. Γ 132 οἳ πρὶν φέρον, οἳ δή, Nican. et sch. BL. h. l. δ 652 κοῦροι οἳ ἀριστεύουσι οἵ. Δ 236 οἵ περ, τῶν, cf. Η 159 Τ 42 ψ 56. Δ 44 αἳ ναιετάουσι πόληες τάων. Π 56 Σ 444 κούρην ἣν ἄρα ἔξελον τὴν ἕλετο. Ζ 421 οἳ δέ μοι κασίγνητοι ἔσαν, οἳ ἴσαν. c. opt. iterativo: h. Ap. 356 ὃς ἀντιάσειε, φέρεσκέ μιν. Δ 233 οὓς ἴδοι Δαναῶν, τούς. c. coni.: qui quando, der vorkommenden Falls. Β 391 ὃν κε νοήσω, οὔ οἱ si quem cum res ita sit, cf. Ο 348. Τ 167 ὃς δέ κ' ἀνὴρ πολεμίζῃ, οἱ ἦτορ est. Λ 409 ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι τὸν δέ, cf. Ρ 229 Ψ 857. τ 564 οἳ μέν κ' ἔλθωσι οἵ, 566 οἳ δὲ ἔλθωσι οἵ. b) atque intermittitur. Ι 367 ὅς περ ἔδωκεν, ἕλετο, Ἀγαμ. (v. s. 1 E). Ρ 629 καὶ ὃς νήπιός ἐστι γνοίη, cf. Σ 300. φ 134 οἵ περ ἐστέ, πειρήσασθε. Σ 460 ὃ γὰρ ἦν ἀπώλεσε, non ad θώρηκα solum. c. coni. Δ 306 ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἵκηται, ὀρεξάσθω. Θ 10 ὃν ἂν νοήσω ἐλεύσεται. Ψ 660 ᾧ κε δώῃ νεέσθω. Ο 494 ὅς κεν ἐπίσπῃ τεθνάτω, cf. Ψ 322 855 ξ 126. omittitur casus obl. Ι 148 τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι ἀγέσθω, cf. Ι 288 397 σ 47. c. opt. Ω 139 ὃς φέροι, καὶ ἄγοιτο. omittitur cas. obl. Ο 22 ὃν λάβοιμι ῥίπτασκον. 3) Fit correlatio quando e genere maiore magis indefinite eximitur genus minus: talis qualis, derartig wie, angl. such as. A) correlatio plena. ν 206 ἄλλον βασιλήων ὅς κεν ἐφίλει. Α 174 ἄλλοι οἵ κέ με τιμήσουσιν. Β 649 ἄλλοι οἳ ἀμφενέμοντο, cf. Β 201. ξ 157 κεῖνος ὃς βάζει. β 207 ἄλλας ἅς. π 438 οὗτος ἀνὴρ ὅς κεν ἐποίσει. λ 122 ψ 269 τοὺς οἵ. h. XXX 7 ὁ, ὅν κε τιμήσεις. γ 349 τευ πενιχροῦ ᾧ οὔ τι χλαῖναι, cf. ε 489. c. coniunctivo: quicunque. β 43 τιν' ἀγγελίην ἥν κε εἴπω. Ι 74 τῷ, ὅς κε βουλεύσῃ, cf. Ι 615 Τ 100 228. Ι 313 κεῖνος ὅς κε κεύθῃ. Ξ 416 τὸν ὅς κεν ἴδηται. Ρ 93 100 Σ 467 τις ὅς κεν ἴδηται, cf. Τ 72 ω 29. ζ 202 οὗτος ἀνὴρ ὅς κεν ἵκηται. κ 74 ἄνδρα τόν, ὅς κε ἀπέχθηται, cf. ο 55. Β 293 τις ὅν περ εἰλέωσιν. ξ 466 τι ἔπος ὅ περ τε. c. opt. de re quam cogitamus tantum, non curantes num sit necne sed pro tempore sumimus. Ζ 521 αν τις ἀνήρ, ὃς εἴη, ἀτιμήσειε, cf. κ 383. β 31 τιν' ἀγγελίην ἥν κε εἴποι. Η 231 τοῖοι, οἳ ἂν ἀντιάσαιμεν. Κ 166 ἄλλοι οἵ κεν ἐγείρειαν, cf. δ 167. Ο 736 τι τεῖχος ὅ κε ἀμύναι. — B) correlatio intermissa. α 218 ἀνέρος ὃν ἔτετμεν. δ 248 δέκτῃ ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην, cf. δ 275, κ 525 λ 33, χ 29 (v. s. 1 D). ψ 17 ὕπνου | ἡδέος ὅς μ' ἐπέδησε. ξ 521 χλαῖναν - ἣ παρεκέσκετο. Ζ 314 ἀνδράσιν οἳ τότ' ἄριστοι ἦσαν, cf. Ι 155 297, Ρ 157 Ω 221 δ 409. omittitur casus obliquus: β 29 ἠὲ νέων ἀνδρῶν ἢ οἳ προγενέστεροί εἰσιν, cf. ψ 136 ω 160. σ 263 ἵππων ἐπιβήτορας, οἵ κε ἔκριναν (tales) quales, angl. such as. Π 735 πέτρον ὅν ἐκάλυψεν. β 201 θεοπροπίης ἣν μυθέαι. Σ 515 ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας. Ω 314 ε 48 ω 4 ἀνδρῶν ὧν ἐθέλει. Β 25 62 ἄνδρα ᾧ λαοί ἐπιτετράφαται. Ο 664 μνήσασθε ἕκαστος καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν. Κ 282 μέγα ἔργον ὅ κε μελήσει. constr. ad sensum μ 97 κῆτος ἃ μυρία βόσκει. ν 46 ἑταίρῳ | ὅς περ θνητός ἐστι. λ 630 προτέρους ἄνδρας οὓς ἔθελόν περ. ψ 110 σήματα ἃ δὴ ἴδμεν. rel. non est iuxta nomen, sed necessario additur: Ζ 350 ἀνδρὸς ἀμείνονος - | ὅς

ἤδη. c. opt. si quando quis; non enim quaeritur num sit, sed sumitur eum esse vel quid facere quod aut optamus aut fingimus. *N* 344 κεν εἴη, ὅς γηθήσειε, cf. *Ξ* 107 *N* 322 δ 205. h. Cer. 328 444 462 τιμὰς ἅς κεν ἕλοιτο. *I* 127 267 ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο. *O* 738 πόλις ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθα. *E* 303 *Y* 286 μέγα ἔργον, ὃ οὐ φέροιεν. ε 166 μενοεικέ' ἅ κεν ἐρύκοι. omittitur cas. obl. β 54 δοίη ᾧ κ' ἐθέλοι. cum coniunctivo: quicunque, qualiscunque. *Φ* 127 ἰχθὺς ὅς κε φάγῃσι. ξ 65 ᾧ οἰκῆι ὅς κάμῃσι. ζ 37 ἅμαξαν ἥ κεν ἄγῃσι. *Π* 387 ἄνδρεσσι οἳ κρίνωσι. *P* 99 φωτὶ ὅν κε θεὸς τιμᾷ. ο 345 ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται. *Π* 260 σφήκεσσιν οὓς ἐριδμαίνωσιν. δ 165 παῖς ᾧ μὴ ἔωσιν. ν 400 λαῖφος ὅ κε στυγέῃσιν. *Δ* 191 φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσιν. *E* 481 ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής sc. ἔῃ (v. s. 1 D). omittitur casus obl. *Π* 621 πάντων ἀνθρώπων μένος, ὅς κε ἔλθῃ. dativ. *T* 235 κακὸν ἔσσεται ὅς κε λίπηται. β 128 γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσι, cf. σ 270 υ 342 φ 280 345. accus. η 33 φιλέουσ' ὅς κ' ἔλθῃ, cf. δ 196. *Z* 228 κτείνειν ὅν κε πόρῃ, cf. *Z* 229. *Φ* 484 κατακτάμεν ἥν κ' ἐθέλῃσθα. *Ω* 335 ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα. C. correlatio inversa. *B* 511 οἳ ναῖον, τῶν, cf. *B* 546 559 569 581 591 603 605 615 625 (dem.?) 676 695 711 716 729 734 738 828 835. *B* 536 οἳ ἔχον Ἄβαντες, τῶν v. s. 1 E b, cf. *B* 824 *Z* 421. c. coniunctivo: quicunque. *Λ* 218 ὅς κε ἐπιπείθηται μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. *Λ* 547 ὅν κ' ἐπιεικὲς (sc. ἔῃ) ἀκουέμεν, τόν γε εἴσεται. *Ω* 529 ᾧ κε δώῃ, ὅ γε κύρεται. λ 149 ᾧ κε ἐπιφθονέῃς ὃ δὲ εἶσιν. pronomina differunt genere et numero: *Λ* 549 ὅν κ' ἐθέλωμι, ταῦτα ἕκαστα. *I* 508 ὃς μέν τ' αἰδέσεται τὸν δέ ὤνησαν, 510 ὃς δέ κ' ἀνήνηται - δέ - τῷ. τ 332 ὃς ἂν ἔῃ, τοῦ μέν τε. τ 329 ὃς μὲν ἔῃ τῷ δέ. τ 577 φ 75 ὅς κε ἐντανύσῃ τῷ. c. opt. iterativo: *B* 198 ὃν δήμου ἄνδρα ἴδοι, τόν ἐλάσασκεν. *Δ* 232 οὓς ἴδοι τοὺς θαρσύνεσκε. b) atque intermittitur: *Ξ* 376 ὅς κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, δότω. h. Cer. 481 ὃς ἀτελής, ὅς τ' ἄμμορος, ἔχει, c. opt. δ 222 ὃς καταβρόξειεν, οὔ κεν βάλοι. c. coni. h. Merc. 486 ὅς κε ἐξερεείνῃ, κεν θρυλλίζοι, cf. ib. 546. η 74 οἷσιν εὖ φρονέῃσι, λύει. omittitur casus obl. h. Merc. 482 ὃς ἂν ἐξερεείνῃ διδάσκει eum. *Γ* 109 οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσι, λεύσσει, ubi relat. pro ἐάν est cf. Naegelsb. h. l. omittitur cas obl. *Ω* 531 ᾧ κε δώῃ, λωβητὸν ἔθηκεν.

II Fiunt advv. et coniunctiones: a) ᾗ α) ubi, qua. *N* 679 ᾗ ἐσάλτο, cf. *Y* 275 *X* 324 *Ψ* 420 ξ 2. *Z* 41 *Φ* 4 ἐβήτην (ἐδίωκεν) πρὸς πόλιν ᾗ περ φοβέοντο ea ipsa via qua, cf. *M* 33 μ 81. *H* 286 πείσομαι, ᾗ περ ἂν οὗτος, paraphr. ἐάν περ, sed melius suppletur ἄρξῃ, quacunque praeierit. *O* 448 *N* 53 τῇ - ᾗ ῥα. *Π* 377 ᾗ - τῇ ῥα. *M* 389 βάλε, ᾗ ῥα. *O* 616 ῥῆξαι ᾗ δή. *K* 67 ᾗ κεν ἴῃσθα quacunque. β) quo. *N* 329 ἀφίκοντο ᾗ μιν ἀνώγει. Aristarchus etiam *Ψ* 422 ᾗ ῥ' εἶχεν ubi demonst. est: eo direxit. *O* 46 τῇ - ᾗ κεν ἡγεμονεύῃς. γ) quomodo, qua ratione: *Θ* 415 ὧδε ἠπείλησε, ᾗ τελέει περ ita ut. v. l. εἰ Did. αἱ δὲ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ η ᾗ τ. π. καὶ γὰρ ὁ Ζεύς φησι τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. *I* 310 ᾗ περ δὴ φρονέω. b) ἧχι, alii ἧχι, ubi, q. v. vol. I p. 550. c) οὕνεκα q. v. d) εἰς ὅ κε(ν) quoad, q. v. s. ἐς C c β vol. I p. 487. e) ἐξ οὗ. α) ex quo v. s. ἐκ F. vol. I p. 378 *A* 6 ἐξ οὗ δή ex quo ut constat, cf. ξ 379. *Ω* 638 ἐξ οὗ inde ab eo tempore, cf. β 27 λ 168 π 142 ρ 103 σ 181 τ 596 φ 303 (dem.?) ψ 18. *Ω* 766 τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν ἐξ οὗ ἔβην, cf. β 90 τ 223 ω 310. *Θ* 295 ἐξ οὗ - ἐκ τοῦ δή. *N* 778 ϑ 539 ἐξ οὗ - ἐκ τοῦδ'. β) quamobrem h. Ap. 372 ἐξ οὗ νῦν κικλήσκεται. e) neutr. sg. ὅ quod, ut, dass, cf. Bekk. h. B. 1, 150 Nitzsch β 45 La Roche h. S. 75 Pfudel, Beitr. zur Syntax der Causalsätze b. Hom. Liegnitz 1871 p. 25. α) post verba sentiendi. 1) fit quaedam correlatio. *A* 120 λεύσσετε τό γε ὅ μοι γέρας ἔρχεται (La Roche h. l.) paraphr. ὅτι, non recte Ameis: welches Ehrengeschenk. *Θ* 362 τῶν μέμνηται ὅ οἱ σώεσκον. *Y* 466 γ 146 τὸ ᾔδη ὃ ἔμελλεν. *I* 493 τὰ φρονέων ὅ μοι ἐξετέλειον. *Π* 120 γνῶ - ἔργα θεῶν, ὅ ῥα κεῖρεν. 2) *Θ* 32 ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν, cf. *Θ* 463 *Σ* 197 *T* 421 (τό e coni.) *Y* 122 δ 771 ν 340 ψ [220]. *Θ* 140 γιγνώσκεις ὅ τοι ἕπεται, cf. *Λ* 439 *E* 433 υ 228. γ 166 μ 295 γίγνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο. *O* 248 ἀίεις ὅ με βάλεν. μ 375 ἄγγελος ὅ οἱ ἔκταμεν. *T* 144 ἴδηαι ὅ τοι μενοεικέα δώσω, cf. ρ 545. *X* 445 ἐνόησεν ὃ δάμασε. ω 182 γνωτόν, ὅ ῥα ἦεν. β) de affectibus animi. in Od. potissimum. 1) *P* 207 τῶν ποινὴν ὅ τοι δέξεται. δ 206 τοίου καὶ πατρός, ὅ βάζεις, Nitzsch ὅ d. i. ὅς, sed videtur aliquid caussae latere: videmus te esse, quod. σ [332] 392 τοι τοιοῦτος νόος ἐστι, ὃ - βάζεις, La Roche h. S. 75 huc etiam rettulit *Φ* 150 quod melius refertur ad ὁ ἡ τό III *A* 3. 2) *I* 534 χωσαμένη ὅ οἱ ῥέξε. *Y* 283 ταρβήσας ὅ οἱ πάγη. φ 289 ἀγαπᾷς ὃ δαίνυσαι. α 382 σ 411 υ 269 Τηλέμαχον θαύμαζεν ὃ ἀγόρευεν. λ 540 γηθοσύνῃ ὅ οἱ ἔφην. τ 543 ὀλοφυρομένη ὅ μοι ἔκτανε. β 45 ἐμὸν χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ, | δοιά mea caussa (verba facio) quod mihi malum accidit, duae res. se enim ipse corrigit quodammodo, malum dicens quod duae simul res evenissent. recte Nicanor post οἴκῳ interpunxit (sch. SV. cf. Carnuth h. l.), sch. BHM. τὸ δέ, ὅ μοι ἀντὶ τοῦ, ὅτι μοι. Non recte (Nitzsch h. l.) Aristophanes κακά ut sit κακὰ δοιά aut Aristarchus τὸ δοιὰ ἀντὶ τοῦ δίχα ἀκούει (sch. E). Saepissime post ὅ pronominis sequitur dat. aut rarius μιν (*Y* 122 *X* 445 ψ 220), με (*O* 248) (aut μεν *Φ* 150), praeter *Π* 120, γ 146 *Y* 466, α 382 σ 411 υ 269, δ 206 μ 295 ν 340, σ [332] 392, φ 289 ω 182. — III Praepositiones solent in anastrophe esse post pron. relat. *A* 162 ϑ 403 ᾧ ἔπι. *Ξ* 67 ᾗ ἔπι. γ 408 οἷς ἔπι cf. *Z* 357. *Ψ* 227 ὅν τε μέτα. *Ξ* 220 δ 603 ζ 15 ᾧ ἔνι. ο 385 *Ψ* 210 ᾗ ἔνι. *E* 739 *Λ* 33 ζ 262 ἥν πέρι. κ 87 ὅν πέρι. ε 481 οὓς ὕπο. *Ψ* 561 ᾧ πέρι. h. XXXII 3 ἧς ἄπο et *B* 138 *Σ* 171 (φ 155 v. l.) οὗ εἵνεκα. *E* 651 *Y* 21 ὧν ἕνεκα, *B* 161 177 *Ξ* 89 ρ 118 ἧς εἵνεκα, sed sunt constanter εἰς ὅ κεν, ἐξ οὗ et *Φ* 513 ψ 224 ἐξ ἧς. Cf. Otto I 5. b) Rarissime ante relativum sunt alia verba ν 47 διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω. ψ 56 κακῶς δ' οἵ πέρ μιν ἔρεζον. h. Merc. 530 ἀκήριον ἥ σε φυλάξω. Nam *H* 401 καὶ ὅς, λ 434 ο 422 ω 202 καὶ ἥ inseruntur sententiae. sed gen. partitivus saepe ante relat. est cf. Ameis Anh. ε 449 Otto I 10. v. s. I 1 E cf. Otto I 7. c) Solet nomen ad quod refertur pron. relat. esse in fine sententiae primariae prope relativam quae sequitur, aliquando vero interponitur verbum ut τῷ πείσεαι ὅς *I* 74. Saepe etiam adiectivo additur relativum μῆνιν - | οὐλομένην ἥ. rarius a nomine ipso iisque quae ad nomen pertinent

remotum in fine est. d) Saepe priori relativo subiungitur alterum *B* 267 τῶν ἡγεμόνευε Μέγης Φυλείδης ὃν τίκτε Φυλεύς, ὅς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπενάσσατο, recte Artston. [ἢ δ. om. Dind.] πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ὁ Μέγης ἀπῴκησεν ἢ ὁ Φυλεύς, ὃ καὶ ὁμηρικώτερον· Ὅμηρος γὰρ ἀεὶ („plerumque“ Friedl.) πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷ, recte quia Φ. est prope relat., ita e. c. *B* 752 *E* 63 404 750 *Z* 314, *I* 127 269, *K* 478 *Λ* 832 *O* 722 *Π* 178 719 *P* 99 *X* 318 *Y* 305 *Ω* 61, 344 ε 48 ω 4, γ 326 δ 357 724 ζ 6 ϑ 495 512 ι 127 197 455 κ 394 λ 22 238 μ 379 ψ 226 313 339, ὅς τε *E* 525 *P* 659 *Σ* 209 *Y* 253 *Ψ* 227 *H* 209 *T* 105 ϑ 161. e) saepe vero fit ut alterum relat. non subiungatur, sed adiungatur atque eiusdem ordinis sit cuius prius e. c. *B* 853 866 *Δ* 138 *E* 403 546 625 *Z* 132 316 *I* 130 *M* 199 *N* 483 *Ξ* 432 *O* 199 *Π* 154 *Σ* 488 *Y* 426 *Φ* 159 *X* 11 70 *Ω* 576 ε 36 170 ϑ 494 λ 383 ξ 290 τ 280 356 φ 24 ψ 229, ὅς τε *Π* 158 *I* 383 *P* 676 *X* 29. f) saepe a relat. transitur ad dem. ut *A* 79 ὃς μέγα πάντων | Ἀργείων κρατέει καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί, atque sic *Γ* 387 ἥ οἱ ἤσκειν εἴρια, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν i. e. καὶ ἥν, cf. η 171 α 436 (?), ϑ 576 *P* 230 *M* 228 ε 396 ι 19, *Φ* 315, *Ψ* 406 *Ω* 344, ὅς τε *N* 474 *Π* 753 *Ω* 293 *Δ* 244 ξ 85. ὅς τις *Δ* 541 *Ξ* 93 quare etiam ea quae sine pronomine post relativa sunt demonstrativa putanda sunt ut *A* 3 πολλὰς ψυχὰς προΐαψεν post ἣ - ἔθηκεν cf. e. c. *A* 162 *O* 33 *Π* 202 *Ω* 41 α 66 β 46 202 ν 171, δ 708. g) saepius casus alius suppletur, β 54 δοίη ᾧ κ' ἐθέλοι καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι i. e. καὶ ὅς cf. *Γ* 235. h) sumit relativ. etiam casum (cf. Kühner 3, 912) nominis sui sed gen. tantum, quem Krüger Di. 51, 9, 1 „Gen. der Relation“ vocat. *E* 265 τῆς γενεῆς ἧς Ζεὺς δῶκε, Ameis Faesi: aus welchem, rati ut videtur esse gen. partit. ω 30 τιμῆς ἧς περ ἄνασσες, cf. *Ψ* 649. i) saepius nomen casum sumit relativi *K* 416 φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι οὔ τις ῥύεται. additurque sententiae relat. α 69 Κύκλωπος ὃν ἀλάωσεν, Πολύφημον, cf. e. c. *I* 130 (v. l.) *H* 187 δ 11 *T* 326 β 120 262, ψ 269 λ 122, *B* 764 *Ξ* 75 371. k) pronominis casus aut genus non congruunt cum nomine, sed fit constr. ad sensum. *Δ* 367 τοὺς ἄλλους ὃν κε. ο 345 ἀνέρες ὃν κεν. *Π* 369 λαὸν οὕς. *X* 87 φίλον θάλος ὅν. *Π* 621 πάντων ἀνθρώπων ὅς κε, cf. υ 295 φ 313, λ 434 ο 422 ω 202. μ 97 κῆτος ἃ μυρία βόσκει. τ 40 τις θεὸς οἵ. ψ 121 ἕρμα πόληος οἳ μέγ' ἄριστοι. λ 503 τεῳ οἵ. δ 177 μίαν αἵ, cf. h. Ven. 285. ψ 319 Τηλέπυλον οἵ. ψ 136 τις ἢ στείχων ἢ οἳ περιναιετάουσιν. l) fit quoque ut pron. quia caret nomine, pro hypothesi nobis esse videatur. *Ω* 139 ὃς φέροι, ἄγοιτο, cf. δ 165 ξ 405 ψ 101 169. *Γ* 109 οἷς μετέῃσιν λεύσσει. *Ξ* 81 βέλτερον ὃς προφύγῃ ἠὲ ἁλώῃ. *Ψ* 319 ὃς μὲν ἐλίσσεται, ἵπποι δέ. σ 286 δῶρα ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐνεῖκαι δέξασθαι, cf. h. Merc. 482. m) ἄν et κε solent esse post relat. et ante verbum α) indic. aor. aut impfti ν 206 ἄλλον ὅς κέν μ' ἐφίλει, qui me exciperet, sed ut res est excipere non potest, cf. ξ 62 σ 263 τ 25 ι 130. de re quam scimus non esse aut fuisse, sed in tempus sumimus. β) κε c. ind. fut. apud praes. fut. iprt. de re quam certo confidimus fore, quia altera fuerit, welcher alsdann, qui ut certo confido, quia consentaneum est. *A* 175 παρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι οἵ κέ με τιμήσουσι, cf. *I* 155 297 ε 36. non potuit κε addi. *Ψ* 707 ορνυσθε οἳ πειρήσεσθον, cf. α 312, sed debuit *Ψ* 675 κηδεμόνες μενόντων οἵ κε ἐξοίσουσιν quia necesse erat pugnam fieri antequam efferrent. quare talia saepe de consilio (Naegelsb.² p. 285 Thiersch § 346 347 La Roche *O* 215), quo perfecto aliud quid confidimus fore, cf. e. c. *K* 282, aut de re futura post quam aliud scimus fore cf. e. c. *M* 227 κ 432 *P* 241 *B* 229 π 438. γ) in talibus coni. quoque apud praes. fut. iprt. pro futuro est (ἄν vel κε) quando volumus ipsi quoque fieri aut operam damus ut fiat quod quia consentaneum est exspectamus fore, *I* 165 κλητοὺς ὀτρύνομεν οἵ κε ἔλθωσι, cf. δ 29 κ 288 *Φ* 104, *Δ* 191 β 192 τ 28. ο 518 ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι ὅν κεν ἵκηαι (v. l.), Bäuml. Modi 212, La Roche Bekk, al. ἵκοιο de quo v. s. δ. cf. ζ 159 κ 22 ζ 36 β 212 ι 356 ο 311. μ 81 ᾗ περ ἂν ἰθύνετε qua, (postquam perveneritis moneo ut) dirigatis, est enim coni., „richten sollt“ Thiersch § 345, 3a, cf. (*H* 286). est igitur etiam (Bäuml. Modi 211) de toto genere, quia quae eiusdem generis atque quasi normae sunt scimus eodem modo fieri solere: quicunque; δ 756 τις ἐπέσσεται ὅς κεν ἔχῃσιν, cf. β 43 τ 556 λ 149 (v. l.) *A* 139 *B* 231 366 *Z* 228 δ 196 ζ 28 202 ϑ 586 κ 328. *O* 348 ὃν ἂν νοήσω μητίσομαι, cf. *Θ* 10 τ 332 φ 294 *A* 549 (v. l.) *A* 218 ὅς κε ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, aor. gnomicus, cf. *B* 391 *Δ* 306. est coni. etiam sine particula κε de toto genere in re certa quidem, quae non iam fuerit sed quam confidamus fore: δ 165 παῖς ᾧ μὴ ἔωσιν, cf. *Γ* 62 *E* 137 *O* 411 *P* 110 134 *Σ* 319 *Φ* 283 *X* 23 *Ψ* 517 *Π* 590 (ῥά τε), 384, 260 δ 357 *B* 293 *Γ* 109 *E* 407 *Ξ* 81 η 74 ξ 65 ψ 119. δ) optat. eodem modo post praeterita est quo coni. post praes. vel fut., est igitur sine ἄν vel κε de genere toto cuius quasi normam legemve indicat, opt. iterat. *B* 198 ὃν δήμου ἄνδρα ἴδοι, τὸν ἐλάσασκεν, cf. *Δ* 232 *O* 22. atque de re quam voluit quis fieri *Σ* 508 τῷ δόμεν ὃς εἴποι, cf. ε 240 ζ 114 λ 290 ο 458 vel cognoscere (quaestio indir. q. v.) *Φ* 609 γνώμεναι ὅς πεφεύγοι. est porro optantis: *Ξ* 107 εἴη ὃς ἐνίσποι, cf. *P* 640 *Ω* 212 δ 699. est quoque eius qui nec scit nec vult aliquid esse, sed in tempus sumit: *E* 303 μέγα ἔργον ὃ οὐ - φέροιεν, cf. *Z* 521 *I* 125 267 *M* 229 *N* 322 344 *Ω* 139 δ 222 κ 383 λ 490 ν 291 ξ 405. hoc modo est optat. cum part. ἄν et κε etiam apud praesens, de re quam putamus esse posse, sive est sive non est, *O* 736 τεῖχος ὅ κε ἀμύναι, cf. *Θ* 291 *K* 166 *O* 738 ο 518 (v. s. γ.) ω 189 *Ω* 149 (talis qualis dirigere potest, v. l. ἰθύνῃ i. e. ut is dirigat). *A* 64 μάντιν ἐρείομεν ὅς κ' εἴποι qualis potest dicere, v. l. Bekk.² εἴπῃ eo consilio ut is tum dicat (Naegelsb. h. l.), cf. κ 434. n) Aristarchi pauca sunt quae ad nos pervenerint: *Π* 175 ὃν scripsit non τόν, sed *X* 48 τούς, non οὕς. *Ψ* 422 ᾗ, non τῇ. κ 110 τοῖσιν, non οἷσιν. V. l. sunt e. c. ρ 141 ὧν pro τῶν. *T* 293 οὓς pro τούς. ϑ 23 οὓς pro τούς. μ 268 273 οἳ - ἐπέτελλον pro ἣ ἐπέτελλεν. *Φ* 587 Aristarchus οἵ καί (La Roche, Bekk.² Düntz. vo.), codd. οἵ κε. *Δ* 378 οἵ ῥα Bekk.² al., οἳ δὲ La Roche. h. Merc. 58 ον codd., ὡς Ernesti et vo. (ὅς τε, ὅς τις οὕνεκα ἧχι εἰς ὅ κε).

ὅς, ἥ, ὅν (ϝός, ϝή, ϝόν, proprie σϝος, lat. svos, suus: Curt. Et. p. 396. Leskien. ratio quam Bekk. in restit. dig. secutus est 36 sqq.)

proprius, eigen, hinc: suus, cf. Windisch. Curt. Stud. 2, 338 sq. Buttm. Lex. 1, 90 sq. illam notionem agnoscere noluit. Legitur in enuntiatis, in quibus nomen, ad quod referendum est, subiectum non est, *Z* 500 αἳ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. *Π* 800 τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν | ᾗ κεφαλῇ φορέειν. *Χ* 404 τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν | δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ. *Π* 753 ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή |. *Υ* 234 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν | κάλλεος εἵνεκα οἷο. α 218 ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμεν. δ 174 καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν καὶ δώματ' ἔτευξα |, ἐξ Ἰθ. ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ. ν 52 ὄφρα . . τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρ. γαῖαν. ο 251 Κλεῖτον χρυσ. ἥρπασεν ἠὼς | κάλλεος εἵνεκα οἷο. ζ 278 ἤ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηός, Faesi: sie hat ihn von seinem Schiffe zur Pflege aufgenommen. ι 369 Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισιν. λ 282 τήν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος. σ 8 ὅς ῥ' (Ἶρος) ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. ψ 153 αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγ. ᾧ ἐνὶ οἴκῳ | Εὐρυνόμη . . λοῦσεν. ω 365 τόφρα δὲ Λαέρτην μεγ. ᾧ ἐνὶ οἴκῳ | ἀμφ. Σικελὴ λοῦσεν. h. Ven. 202 ἤτοι μὲν ξανθ. Γανυμήδεα μητ. Ζεὺς | ἥρπασεν ὃν διὰ κάλλος. Usurpatur etiam si voc. ad quod refertur in alio enuntiato legitur: *K* 256 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μεν. Θρασυμήδης | φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἑὸν παρὰ νηῒ λέλειπτο | — καὶ σάκος. *Ξ* 163 εἴ πως ἱμείραιτο (Iupp.) παραδραθέειν φιλότητι | ᾗ (Iunonis) χροιῇ. δ 618 ο 118 πόρεν δέ ἑ Φαίδ. ἥρως |, Σιδ. βασ., ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν | κεῖσέ με νοστήσαντα. δ 643 τίνες αὐτῷ κοῦροι ἕποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοι; ἦ ἑοὶ αὐτοῦ | θῆτές τε δμῶές τε; δ 739 εἰ δή πού τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας | ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάασιν | ὃν καὶ Ὀδυσῆος φθῖσαι γόνον. ν 265 οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζ. θεράπευον, sc. Orsilochi. Proprius: α 402 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις, cf. Nitzsch. Legitur tamen iam a Bekk., Dind., aliis δώμασι σοῖσιν. ι 27 οὔ τοι ἐγώ γε | ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι, cf. Nitzsch. ι 34 ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων | γίγνεται. ν 320 ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμ. ἦτορ | ἠλώμην, cf. Sch. Ambr. Q. A 1. *T* 174 σὺ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς |, q. l. ᾗσιν in Vind., ed. Ald. invenitur et olim vulgo legebatur, iam ab omnibus φρεσὶ σῇσιν exhibetur. Potest etiam huc referri δ 192. Cf. praeterea *O* 512 Ἀσκάλαφος, τόν φησιν ὃν ἔμμεναι ὄβρ. Ἄρης. Sexcenties est: suus, οὗ (Bekk. ϝοῦ) *A* 404 *Z* 466 *I* 633 *Π* 522 *Ψ* 222 748 *Ω* 85 122 η 3 ο 358 π 411 ψ 150 ω 56, ἑοῦ (Bekk. ἐϝοῦ) *A* 496 *Θ* 44 *M* 403 *N* 26 419 *X* 500 *Ω* 416 745 δ 714. οἷο (Bekk. ϝοῖο) α 330 ρ 303 φ 5 ἑοῖο (Bekk. ἐϝοῖο) *B* 662 *N* 522 *Ξ* 9 11 266 *T* 399 *Ψ* 360 402 ξ 177 h. Ap. Del. 8. ἧς (Bekk. ϝῆς) *B* 292 358 *P* 25 *Φ* 504 *Ω* 305 α 41 59 γ 235 δ 489 η 196 τ 169 400 ψ 165 346 φ 41 ω 197. ἑῆς (Bekk. ἐϝῆς) *E* 371 ϑ 524 τ 395 h. Cer. 388. ᾧ (Bekk. ϝῷ) *E* 71 *Z* 53 170 *H* 127 *Θ* 284 406 *I* 598 *K* 270 *Λ* 783 *P* 196 *Ψ* 350 α 240 308 γ 39 δ 4 ε 126 λ 273 ξ 32 63 370 445 ο 209 ρ 540 φ 27 χ 117 ψ 57 h. Cer. 246. ἑῷ (Bekk. ϝεῷ) *B* 549 *Λ* 47 *M* 84 *Ξ* 223 ε 76 η 134 ο 132 202 ψ 223 h. Cer. 286 313. ᾗ (Bekk. ϝῇ) *Z* 516 *Ω* 36 κ 61 ν 251 354 ξ 448 ο 93. ἑῇ (Bekk. ἐϝῇ) *I* 148 290 λ 614. ᾗ *H* 153 *Λ* 484 *Π* 542 λ 279. ἑῷ *Ω* 36 h. Cer. 466. ὅν (Bekk. ϝόν) *E* 806 *Z* 202 474 *H* 173 *I* 220 481 *K* 32 *N* 8 *O* 64 *Π* 447 857 *P* 200 *Σ* 5 *T* 4 (q. l. Bekk. edidit υἱὸν ἑῆα) *Φ* 330 378 *X* 363 *Ψ* 345 769 α 4 78 β 205 ε 285 298 355 376 407 444 464 κ 115 λ 273 ν 90 π 17 192 221 σ 214 τ 35 υ 59 ω 505 h. Ap. Pyth. 164. ἑόν (Bekk. ἐϝόν) *E* 314 318 *Z* 483 *H* 190 *Λ* 403 602 *M* 292 *Π* 192 *P* 90 *T* 132 *Y* 343 *Φ* 53 552 *X* 93 *Ω* 296 511 α 216 ε 451 η 7 λ 142 ρ 5 111 τ 209 392 χ 355 381 ω 236 295 h. 19, 45. ἥν (Bekk. ϝήν) *A* 72 412 *E* 371 *Θ* 535 *N* 376 *Π* 274 α 5 21 δ 523 558 ε 15 26 144 ζ 331 η 193 ρ 144 228 φ 302 ψ 347 ω 167. ἑήν (ϝεήν) *I* 420 687 *Λ* 226 *Ξ* 346 *T* 20 β 195 δ 338 ε 42 115 ι 533 ρ 129 τ 210 φ 316 h. Cer. 333. ὅν *A* 609. ἑόν (ϝεόν) *A* 533 *N* 513 β 247. ὥ (Bekk. ϝώ) *M* 162 *O* 397 ν 198. ὤν (Bekk. ϝῶν) *E* 328 β 164 τ 248. ἑῶν (Bekk. ἐϝῶν) *Ω* 211. neutr. *Δ* 306 *Λ* 517. οἷς (Bekk. ϝοῖς) *A* 307 *E* 165 *N* 489 *O* 501 *Π* 354 *Ψ* 5 α 237 ξ 413 h. 7, 16. ἑοῖς (Bekk. ϝεοῖς) ξ 23. οἷσι (Bekk. ϝοῖσι) *P* 27 *Φ* 45 *Ω* 248 α 19 ϑ 101 251. ᾗς (Bekk. ϝῇς) *A* 205. ᾗσι, ᾗσιν (Bekk. ϝῇσι) *A* 333 *B* 213 588 *Θ* 446 *Λ* 674 794 *N* 558 609 *Ξ* 92 *Π* 530 *P* 260 *Σ* 430 *T* 19 127 *X* 296 *Ω* 409 α 322 444 β 34 ε 74 ϑ 240 368 κ 553 557 ν 320 ξ 290 ρ 355 σ 345 φ 301 h. Ap. Pyth. 142 197. ἑῇσι *Ω* 165 h. Merc. 49. ἶφι (Bekk. ϝῖφι) *X* 107 φ 315. οἷσιν (Bekk. ϝοῖσιν) *I* 455 *Π* 265 *P* 133 *Φ* 605 *Ψ* 319 α 117 269 δ 192 κ 61 π 443 ρ 471. οἷς (Bekk. ϝοῖς) *N* 667 *Ω* 759 γ 280 ε 124 λ 173 199 ο 354 411 h. Pyth. 170. ἑοῖσι, ἑοῖσιν (Bekk. ϝεοῖσι) *A* 83 *M* 222 α 430 ξ 115 152 ο 483 τ 573 ω 162. οὕς (Bekk. ϝούς) *B* 832 *Δ* 294 *Λ* 330 *O* 249 h. 7, 31. ἑούς (Bekk. ἐϝούς) *E* 321. ἑά (Bekk. ϝέα) β 258 γ 387. Additur articulus: *Φ* 305 οὐδὲ Σκάμ. ἔληγε τὸ ὃν μένος. *X* 459 λ 515 τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων |. *Ψ* 295 Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἑόν τε Πόδαργον. *Θ* 430 τὰ ἃ φρονέων. *M* 280 ϑ 148 h. Ap. Pyth. 266 τὰ ἃ κῆλα. *O* 58 τὰ ἃ πρὸς δώμαθ'. *P* 193 451 τὰ ἃ τεύχεα. ι 250 310 343 τὰ ἃ ἔργα. ξ 153 τὰ ἃ δώμαθ'. Cum suff. δε: ὅνδε δόμονδε *Π* 445 α 83 γ 272 ξ 424 ρ 527 υ 239 329 φ 204. Additur αὐτοῦ: *K* 204 ἑῷ αὐτοῦ | θυμῷ. α 409 ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος. δ 643 Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἦ ἑοὶ αὐτοῦ | θῆτες; π 197 ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ. h. Merc. 59 ἥν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομακλυτὸν ὀνομάζων. ἕκαστος accedit *B* 775 *Θ* 544 παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος |. *Δ* 428 κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος |. *Λ* 731 ἐν ἔγχεσιν οἷσιν ἕκαστος |. *O* 505 ἦ ἔλπεσθ' . . ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. *T* 277 *Ψ* 3 οἳ μὲν ἄρα σκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος. *Ψ* 371 κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος | ἵπποις. λ 234 ἑκάστη ὃν γόον ἐξαγόρευεν. σ 428 ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος |.

ὁσίη, ius, fas, göttliches oder natürliches Recht: οὐχ ὁσίη cum inf. non fas, pium non est, π 423 οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν |. cf. Eust. 1807, 20. χ 412 οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, cf. Eust. 1932, 29, qui δίκη aut εὐχή supplet. Schol. Vulg. οὐ δίκαιον. 2) ius: h. Merc. 469 φιλεῖ δέ σε μητ. Ζεὺς | ἐκ πάσης ὁσίης, summo iure. II) ritus sacrificiorum, sacer mos, h. Ap. Pyth. 59 ὡς γὰρ τὰ πρώτισθ' ὁσίη γένεθ'. h. Merc. 130 ἔνθ' ὁσίης κρεάων ἠράσσατο κύδ. Ἑρμῆς, carnibus victimarum ritu sacro vescendi cupiditate captus est. h. Merc. 173 Cer. 211 ὁσίης ἐπι-

βῆναι honoris divini compotem fieri, cf. Voss ad h. l.

ὅσιος, pius, gottesfürchtig, ep. 6, 6 αἰδοίων . . βροτῶν ὁσίων τε.

ὅσος et **ὅσσος** (Curt. Et. p. 540), ὅσος, ὅση, n. ὅσον, ὅσην, ὅσον, ὅσοι, ὅσαι, ὅσα, ὅσ', ὅσσος, ὅσση, ὅσσον, ὅσσῃ, ον, ὅσσοι, ὅσσαι, οσσα, ὅσσ', ὅσσοισιν, ὅσσους, ὅσσας, ὅσσα, ὅσσ', quantus: ὅση μ 86, ὅσσον neutr. P 232, ὁσον τ' ϑ 124, acc. masc. ὅσσον Ψ 190 845 λ 518, ὅσην Σ 512 Χ 121, ὅσον Θ 213 Δ 462 Ξ 36 Ω 544, ὅσον ἤϑελε ϑυμός |, I 177 γ 342 395 η 184 228 σ 427 φ 273. B 616 ὅσσον ἐφ' Ὑρμένη . . ἐντὸς ἐέργει i. e. ἐφ' ὅσσον, cf. Ameis. suppl. Sch. AD. ἐφ' ὅσσον ἐντὸς συνεῖχον. Paraphr. Bekk. ἐφ' ὅσον ἐμπεριέχει (ἢ ὁαρίζει). H 451 458 ὅσον τ' ἐπὶ κίδναται ἠώς |. O 358 Φ 251 ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ | γίγνεται. P 368 μάχης ἐπί ϑ' ὅσσον ἄριστοι | ἕστασαν. Bekk. μάχης ἔπι ὅσσοι. Ψ 251 ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλϑε. Coniungitur cum οἷος Ω 630 ὅσος ἔην οἷός τε, cf. Schol. B., cum ὅς τις π 236 ὅσσοι τε καὶ οἵ τινες ἄνδρες ἔασιν |. Saepius respondet τόσος: B 528 οὔ τι τόσος γε ὅσος. Γ 12 τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. E 770 ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφϑ. | . . τόσσον ἔπι. Z 450 ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω | . . (454) ὅσσον σεῦ. Ξ 396 οὔτε πυρὸς τόσσος γε πέλει βρόμος . . (400) ὅσση ἄρα . . ἔπλετο φωνή. Π 589 ὅσση . . τόσσον. P 23 τόσσον . . ὅσσον Πανϑ. υἷες . . φρονέουσιν. P 411 κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχϑη |. Ψ 431 ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα . . πέλονται . . τόσσον. Ω 317 ὅσση . . τόσσ'. Ω 670 τ 169 τόσσον χρόνον ὅσσον. δ 356 τόσσον ἄνευϑ' ὅσσον τε . . νηῦς ἤνυσεν. Accedit τὶς: κ 45 ἰδώμεϑα . . ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν. Genet. substantivi additur Δ 658 οὐδέ τι οἶδεν πένϑεος ὅσσον ὄρωρε, quamquam h. l. gen. cum οἶδεν coniungi potest. Cf. K 301 M 13, Spitzn. ad I 55. Plur. significat: quot, quotquot, A 566 E 877 Θ 451 ὅσοι ϑεοί εἰσ' ἐν Ὀλ. |. Θ 205 Φ 428 ὅσοι Δαναοῖσιν (Τρώεσσιν) ἀρωγοί |. E 267 ὅσσοι ἔασιν. Δ 211 Λ 691 M 13 γ 108 ζ 257 ϑ 520 ὅσσοι ἄριστοι |. I 55 642 ὅσσοι Ἀχαιοί |. Praeterea ὅσοι B 125 249 492 K 195 214 301 414 Λ 825 Ξ 28 O 672 Π 23 β 209 ϑ 36 575 ν 240 τ 383 φ 372 h. Ap. Pyth. 73 74 112 113, ὅσσοι Λ 657 M 19 O 296 673 Π 98 246 P 261 377 T 230 α 245 δ 241 ϑ 214 222 λ 388 ν 8 241 τ 130 φ 346 347 χ 245, ὅσσαι K 418 Ξ 75 371 O 654 Σ 429 η 68 λ 227 ξ 93 h. Ap. Del. 93, ὅσα I 381 K 51 ι 51 h. 30, 3 3 4 ep. 15, 5, ὅσ' I 381 592. ὅσσα B 468 μ 191 π 284 τ 295 χ 56 62 h. Cer. 218, ὅσσ' Ω 421 δ 417 613 ο 113, ὅσσους B 845 h. Ap. Del. 30, ὅσσας χ 169, ὅσα I 401 404 Φ 442 Χ 118 γ 105 107 116 312 δ 152 η 331 λ 280 ν 304 ξ 323 362 ο 487 π 339 τ 293 χ 46 ψ 312 h. Merc. 532 540 570 ep. 16, 2. ὅσ' H 389 Σ 53 Χ 380 ε 39 κ 458 459 μ 189 ν 137 ξ 362 ψ 302 306 307 h. Ap. Pyth. 13 h. Merc. 522 h. Ven. 5 5, ὅσσα Γ 57 66 I 263 T 265 α 278 292 β 197 γ 186 ε 206 η 214 ν 306 ξ 198 ρ 355 τ 367. ὅσσ' H 363 I 148 K 525 Ψ 50 Ω 595 δ 107 745 η 211 ϑ 490 490 ν 92 τ 194 ep. 16, 2. Antecedit aut sequitur et hic τόσος: Γ 190 τόσοι . . ὅσοι. I 380 τόσα . . ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔστι. I 385 τόσα . . ὅσα. K 49 τοσσάδε . . ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε. Λ 741 τόσα φάρμακα . . ὅσα τρέφει εὐρεῖα χϑών |. Ξ 94 τόσσοι δ' ὅσσοισιν. Σ 431 τοσσάδ' . . κήδεα . . ὅσσ' ἐμοὶ . . Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν. α 247 ὅσσοι . . τόσσοι. δ 204 τόσα . . ὅσ' ἂν πεπν. ἀνὴρ | εἴποι. δ 791 ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων . . τόσσα. ζ 180 τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς |. π 123 ὅσσοι . . (125) ἠδ' ὅσσοι . . τόσσοι. τ 347 τόσα . . ὅσσα τ' ἐγώ περ |. Antecedit aut sequitur πᾶς: B 143 πᾶσι . . ὅσοι. K 105 πάντα νοήματα . . ὅσα. M 180 πάντες, ὅσοι. N 375 πάντα . . ὅσ' ὑπέστης |. P 447 πάντων . . ὅσσα τε. Σ 38 πᾶσαι ὅσαι. T 140 πάντα . . ὅσσα . . ὑπέσχετο. Χ 115 πάντα μάλ' ὅσσα τ' Ἀλ. . . ἠγάγετο. α 11 φ 232 πάντες, οσοι. γ 86 πάντας . . ὅσοι. δ 720 πᾶσαι ὅσαι. δ 723 ἐκ πασέων, ὅσσαι. ϑ 319 μάλα πάντα . . ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα. ι 238 πάντα μάλ' ὅσσ' ἤμελγε. λ 329 πάσας . . ὅσσας. λ 361 πᾶσιν, ὅσοι. μ 259 πάντων ὅσσ' ἐμόγησα. ν 12 πάντα . . ὅσα. σ 131 πάντων ὅσσα τε . . πνείει τε καὶ ἕρπει. h. Ap. Pyth. 359 πάντα . . ὅσσα. h. Merc. 202 ὅσ' . . πάντα. Antecedit πολύς: I 290 πολλὰ μάλ', ὅσσ'. β 223 πολλὰ μάλ' ὅσσα ἔοικεν. Antecedit articulus B 681 τοὺς ὅσσοι . . ἔναιον. P 172 τῶν, ὅσσοι. Saepius idem fere est quod οἷος sensu causali: I 127 269 ὅσσα μοι ἐνείκαντο ἀέϑλια μών. ἵπποι. Φ 399 ὅσσα μ' ἔοργας |. Ψ 890 ὅσσον προβέβηκας ἁπάντων |. δ 75 ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά, cf. Faesi. Significat: quantus quidem his locis: Θ 294 N 786 Ψ 128 ὅση δύναμίς γε πάρεστιν |, quantum in me certe est. N 222 ὅσσον ἐγώ γε | γιγνώσκω. Y 360 ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι. 2) ὅσον, ὅσσον adverb. Respondet τόσον: E 786 ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. E 860 Ξ 148 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον . . τόσον. Θ 16 τόσσον . . ὅσον. P 242 τόσον . . ὅσσον. Φ 371 οὐ . . τόσον αἴτιός εἰμι ὅσσον οἱ ἄλλοι. Χ 41 εἴϑε ϑεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο | ὅσσον ἐμοί. Ψ 517 ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται . . τόσσον. ε 400 ζ 294 ι 473 μ 181 τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας |. ε 249 ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνήσεται . . τόσσον ἔπ'. Quocunque: h. Ap. Del. 174 ὅσσον. So weit als: π 290 τ 9 ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀυτμή |. Tantum: I 354 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαίας τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν. Vis causalis inest η 108 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν. Praeterea ὅσον usurpatur Λ 462 ϑ 229, ὅσσον Ψ 276 ϑ 102 252. ὅσσον τε legitur his locis: ε 484 (φύλλων ἔην χύσις) ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσϑαι, Faes. so viel als nöthig ist um zu schützen. Ψ 327 ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης. Cf. K 351. Accedente accusativo mensurae = fere est, ι 321 τὸ μὲν ἄμμες ἐίσκομεν εἰσορόωντες | ὅσσον τ' ἱστὸν νηός. ι 325 τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα. κ 167 πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν . . πλεξάμενος. κ 517 βόϑρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον. λ 25 βόϑρον ὄρυξ' ὅσσον τε πυγούσιον, quae est secundum Ameis. ad ι 325 brachylogia quaedam. ν 114 ἡ μὲν ἔπειτα | ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης. Cum comparativis aut superlativis coniunctum est: quanto, A 186 ὅσσον φέρτερός εἰμι σέϑεν. A 516 ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη ϑεός εἰμι. Θ 17 ὅσον . . κάρτιστος. I 160 ὅσον βασιλεύτερος, cf. Sch. BLV. I 161 ὅσον γενεῇ προγενέστερος. Π 721 ὅσον ἥσσων εἰμί. Φ 410 ὅσσον ἀρείων |. Φ 488 ὅσσον φερτέρη. Ψ 891 ὅσσον . . ἄριστος. η 327 ὅσσον ἄρισται. h. Ap. Pyth. 161 ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν ὅσον Κρόνου εὐρ. Ζεύς.

ὄσσα (Bekk. ϝόσσα, i. e. ϝοκja, sanscr. vâkjam, a rad. ϝεπ, sanscr. vâk, lat. vôc: Curt. Et. p. 453. et ap. Kuhn. 3, 406 sq. Lob. Rhem. 42. 108. 257. Christ. 222. Doed. Gl. § 510), fama divinitus excita, Gerücht, cf. Buttm. Lex. 1, 23 sqq. Ph. Mayer. Synon. 2, 4 sqq. 4, 9. Lehrs Arist. 96. Nägelsb. Theol. 96. 181. α 282 ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς | ἐκ Διός. β 216 ἢ ὄσσαν ἀκούσω | ἐκ Διός. Hinc Ὄσσα, Fama, Iovis nuntia Β 93 μετὰ δέ σφισιν Ὄσσα δεδήει | ὀτρύνουσ᾽ ἰέναι, Διὸς ἄγγελος. Sch. D. θεία φήμη καὶ κληδών. Sch. A. ὅτι Ὄσσα ἡ θεία κληδών. οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ πάσῃ φήμῃ. ω 413 Ὄσσα δ᾽ ἄρ᾽ ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ, q. l. ut Β 93 plerique tamen ὄσσα scribunt. Cf. Eust. 59, 21. 34. 169, 28. 179, 39 sqq. 1417, 37. 2) vox, sonus, Stimme, Laut, citharae h. Merc. 443 θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω. Ap. Lex. 123, 23 ὄσσα, κληδών, φήμη ἐκ θεοῦ. Cf. Hes. E. M. Suid. Porphyr. Qu. h. 16. Ruhnken. ad Tim. v. Ὄττα.

Ὄσσα (vulg. a radice ὀκ ‚videre' derivatur), Thessaliae mons, λ 315 Ὄσσαν ἐπ᾽ Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ᾽ Ὄσσῃ | Πήλιον etc. Cf. Schol. B.

ὁσσάκι, quotiens, sequente τοσσάκι: Φ 265 ὁσσάκι δ᾽ ὁρμήσειε ποδ. δῖος Ἀχ. . . τοσσάκι. Χ 194 ὁσσάκι δ᾽ ὁρμήσειε πυλάων Δαρδ. ἀντίον ἀΐξασθαι . . τοσσάκι. λ 585 ὁσσάκι γὰρ κύψει᾽ ὁ γέρων . . τοσσάχ᾽.

ὁσσάτιος = ὅσος, quantus, Ε 758 ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχ. Sch. D. ὅσον. Eust. 605, 36.

ὄσσε (i. e. = ὀκjε, sanscr. akshi, Curt. Et. p. 99. 457. Doed. Gl. § 852), oculi. Legitur tantum nom. et acc., h. 31, 9 ὄσσοις. Dualis est gen. neutr., quamquam erant qui de ὄσσε᾽ = ὄσσεα cogitarent, cf. Lob. apoc. 1, 5. El. 1, 261 sq. Attributi additur dualis: Ν 3 7 αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ. Ξ 236 κοίμησον . . Ζηνὸς . . ὄσσε φαεινώ. Π 645 Ζεὺς τρέψεν . . ὄσσε φαεινώ |. Ρ 679 ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινείσθην. Φ 415 πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ |. Articuli dualis: Ν 616 τὼ δέ οἱ ὄσσε | . . πέσον, cf. Schol. D. Ξ 438 τὼ δέ οἱ ὄσσε | νὺξ ἐκάλυψε μέλ. Ο 607 τὼ δέ οἱ ὄσσε | λαμπέσθην. Ρ 695 Ψ 396 δ 704 τ 471 τὼ δέ οἱ ὄσσε | δακρυόφι πλῆσθεν. Υ 365 τὼ δέ οἱ ὄσσε | λαμπέσθην. δ 186 ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε |. Pluralis: Ν 435 θέλξας ὄσσε φαεινά. Ν 616 τὼ δέ οἱ ὄσσε | . . αἱματόεντα χαμαὶ πέσον. Verbi accedit singularis Μ 466 πυρὶ δ᾽ ὄσσε δεδήει |. Ψ 477 κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε |. ζ 131 ἐν δέ οἱ ὄσσε | δαίεται. Dualis: Α 104 (cf. Schol. B. BL.). δ 662 ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπ. ἐΐκτην |. Ψ 363 πάντῃ δέ μοι ὄσσε | . . παπταίνετον. Cf. Ο 608 Ρ 679 Τ 365. Pluralis Α 200 δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν |. Π 792 στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε |. Τ 16 ἐν δέ οἱ ὄσσε | . . ἐξεφάανθεν. Ω 637 οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε. ε 151 οὐδέ ποτ᾽ ὄσσε | δακρυόφιν τέρσοντο. κ 248 υ 348 ἐν δέ οἱ ὄσσε (ὄσσε δ᾽ ἄρα σφιν) | δακρυόφιν πίμπλαντο. μ 232 ἔκαμον δέ μοι ὄσσε |. υ 204 δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε |. Dat. h. 39, 9 σμερδνὸν δ᾽ ὅγε δέρκεται ὄσσοις |. Praeterea accus. ὄσσε simpliciter usurpatur: Γ 427 Δ 461 503 526 Ε 82 310 Ζ 11 Λ 356 453 Ν 340 575 Ξ 286 519 Ο 578 Π 316 325 333 Ρ 136 167 Υ 393 471 476 Φ 181 δ 758 ν 401 433 h. Ap. Pyth. 192 h. Ven. 182. Cf. E. Gud E. M.

ὄσσομαι (i. e. ὀκjομαι, cf. Curt. Et. p. 457. Buttm. Lex. 1, 21. Fulda Unters. 56 sq. L. Meyer ap. Kuhn. 14, 83. Doed. Gl. 851), praes. ὀσσόμενος, ὀσσομένη, ὀσσόμενον Ξ 17, imperf. ὄσσετο, ὄσσοντο, specto animo, praesentio, κ 374 κακὰ δ᾽ ὄσσετο θυμός |. σ 154 κακὸν ὄσσετο θυμός |. Schol. Q. προεμηνύετο. Σ 224 ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ |, Sch. D. προεώρων, κατὰ διάνοιαν προέβλεπον. Semel tantum θυμός non accedit, cf. Fulda l. c., υ 80 ὄφρ᾽ Ὀδυσῆα | ὀσσομένη καὶ γαῖαν ὕπο στυγερὴν ἀφικοίμην. Stelle mir im Geiste vor: α 115 ὀσσόμενος πατέρ᾽ ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν, εἴ ποθεν ἐλθὼν etc. Faes. vor sich sehend. sich im Geiste vorstellend, cf. Schol. Vulg. b) indico, verkündige vorher (durch mein Aussehen, durch meine Blicke), lasse ahnen, i. e. idem fere quod minitor, Α 105 Κάλχαντα πρώτιστα κάκ᾽ ὀσσόμενος προσέειπεν, Ap. Lex. κάκ᾽ ὄσσ. κακῶς ὑποβλεψάμενος, iterumque 123, 25 ὀσσόμενος, ἤτοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος. Schol. BL. A. B ad Α 105. Et hic Nägelsb., cf. Autenr., interpretatur Unheil blickend. Ω 172 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ (Iris) κακὸν ὀσσομένη τόδ᾽ ἱκάνω. Cf. Schol. V. Eust. Hesych. E. M. Porphyr. Qu. H. 16. β 152 (aves) ὄσσοντο δ᾽ ὄλεθρον |, Ameis. blickten Verderben. Cf. Buttm. Lex. 1, 21 sq. Ξ 17 (πέλαγος) ὀσσόμενον λιγ. ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. Sch. D. ἤτοι προσδεχόμενον ἢ προσημαῖνον. Eust. προορῶν. Sch. A. Townl. ad Α 105 et Porphyr. ab ὄσσα vox oriundum esse voc. putant vel ut sit κάκ᾽ ὀσσόμενος male ominans vel ut sit maledicens. ὄψεσθαι futurum esse verbi ὄσσεσθαι opinatur Bekk. h. Bl. 2, 3.

ὅς τε ἥ τε ὅ τε (ὅς q. v. et τε), ol. vo. ὅστε ἥτε quae ratio non probanda est, quia possunt interponi ῥα sim. 1 et qui, und welcher. et qui - et qui, sowohl welcher - als auch welcher, quando aut additur priori relativo aut ipsum repetitur. A) ὅς τε - ὅς τε et qui - et qui. ρ 423 τ 79, Τ 43. π 316 498 χ 418, ο 72 ὅς τε - καί. 1) Β 496 Βοιωτῶν - οἵ θ᾽ Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα 499 οἵ τ᾽ ἀμφ᾽ Ἅρμ᾽ ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον, 500 οἵ τ᾽ Ἐλεῶν᾽ εἶχον ἠδ᾽ Ὕλην 503 οἵ τε Κορώνειαν ἔχον καὶ Ἁλίαρτον, 504 οἵ τε Πλάταιαν ἔχον ἠδ᾽ οἳ Γλίσαντ᾽ ἐνέμοντο, 505 οἵ θ᾽ Ὑποθήβας εἶχον, 507 οἵ τε Ἄρνην εἶχον οἵ τε Μίδειαν, Νῖσάν τε, τῶν. ρ 423 τ 79 ἄλλά τε πολλά, οἷσίν τ᾽ εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται, sch. H. δι᾽ ὧν. correlatio intermissa: ο 72 ἶσον κακόν ἐσθ᾽ ὅς τε ἐποτρύνει καὶ ὃς κατερύκει. Μ 269 Ἀργείων ὅς τ᾽ ἔξοχος ὅς τε μεσήεις ὅς τε χερειότερος. Ο 137 μάρψει ὅς τ᾽ αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί. variatur structura: Ν 278 ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ᾽ ἄλκιμος ἐξεφαάνθη et ignavus et qui est v. s. B ab init. praeter morem prius membrum aliud pronomen est, θ 576 ἀνθρώπων ἠμὲν ὅσοι, οἵ τε. in quaestione quae pendet: γ 185 οὐδέ τι οἶδα κείνων οἵ τ᾽ ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἵ τ᾽ ἀπόλοντο, cf. Β 365. π 317 γυναῖκας δεδάασθαι αἵ τέ σ᾽ ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ - εἰσι, cf. τ 498 χ 418. Φ 609 γνώμεναι ὅς τε πεφεύγοι ὅς τ᾽ ἔθανε. B) ὅς - ὅς τε. Potest ὅς τε sim. in secundo solum (v. 3. s. A. Ν 278) membro esse post aliud relat., non post nomina ubi καί s. ἠδέ est e. c. Γ 278 θ 551 ψ 84 (ω 84), cf. Emsl. ad Eur. Med. 940 Herm. ib., quare Β 262 τά τε non est: et quae, sed: quae solent. Β 522 Φωκήων οἳ ἔχον, οἵ τ᾽ ἀμφενέμοντο, οἵ τε ἔναιον, οἵ τε ἔχον. Β 634

οἵ, οἵ τε, ἠδ' οἵ, οἵ τε. B 750 οἵ, οἵ τε. in quaestione quae pendet: ρ 363 γνοίη οἵ τινές εἰσιν οἵ τ', cf. Ψ 498. fit correlatio: B 682 τοὺς ὅσσοι, οἵ τε, οἵ τε, οἵ τε, οἵ τε. fit correlatio inversa: B 729 οἳ εἶχον, 730 οἵ τ' ἔχον 731 τῶν, cf. B 562 573. B 734 οἵ οἵ τε, οἵ τε τῶν, cf. B 584 (ἄρ') 585. T 42 οἵ περ μένεσκον, οἵ τε κυβερνῆται (sc. ἔσαν) καὶ ἔχον κ. ταμίαι ἔσαν, καὶ μὴν οἵ, explicatur primum οἵ secundo, tertium est dem.: qui manebant, sc. et qui gubernatores (erant) et tenebant et administratores, vel ii quoque (num οἵ τε ad II?). B 536 οἳ ἔχον Ἄβαντες, 539 οἵ τε ἠδ' οἳ τῶν. praeter morem prius membrum mutatur: τ 132 ὅσσοι ἐπικρατέουσιν οἵ τε ἀμφινέμονται οἵ. — II qui ut constat, qui semper, qui solet, der ja, der bekanntlich, der gewöhnlich. Fuere qui τε ad indefinitum τις referentes ὅς τε explicarent de genere indefinito: qui fere, qui omnino, quicunque, cf. G. Hermann Soph. O. R. 694 Bäumlein, Kvičala Ztschft f. oe. Gy. 1864, f. 6. melius iam Hartung, Partik. gr. Spr. 1, 78 cf. Otto, Beiträge z. Lehre vom Relativpr. II Wiesbaden 1864 p. 20 Lammert, pron. rel. hom. Leipzig 1874 p. 22 Hentze Phil. 22, 504 cf. Delbrück u. Windisch Opt. u. Coni. p. 51. τε coniungit sententiam quae proprie fuit demonstrativa cum priore: et is, atque is. fit quidem relativum, sed est de re una certaque quam significat semper vel plerumque eodem modo affici non semel tantum, naturae suae quadam quasi lege non casu aut in breve tempus. amplificat igitur ὅς τε descriptionem rei notae et est saepe post adiectivum: 1) a) α) E 876 ἄφρονα κούρην, | οὐλομένην, ᾗ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν. α 341 ταύτης - ἀοιδῆς | λυγρῆς ἥ τέ μοι αἰεὶ κῆρ τείρει. B 470 μυιάων ἀδινάων αἵ τε ἠλάσκουσιν. aut de deabus diisque, quos abunde novimus: Ξ 276 Πασιθέην ἧς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι sed v. 269 ἧς. Δ 442 Ἔρις ἥ τε κορύσσεται, cf. O 144. Σ 55 (fit anacoluthon) β 69 ν 300 h. Ven. 2 Cer. 268 IX 3 X 1 XXIV 1. T 259 Ἐρινύες αἵ τε τίνυνται, cf. Υ 8 Ω 616 h. Ap. 158 Ven. 95 97 XIX 4. υ 112 Ζεῦ ὅς τε ἀνάσσεις. B 669 Διός, ὅς τε θεοῖσι - ἀνάσσει, cf. T 224 Δ 84, H 209 N 300 625, ε 185 O 37, Π [689] P 177, Ω 291 α 348, 52 δ 385, η 165 181, ν 213 ξ 284 h. Ven. 37 XIX 2 Ap. 85 XXII 3 XXIII 2. ψ 246 Λάμπον κ. Φαέθονθ' οἵ τ' ἄγουσιν. π 264 ἐπαμύντορε ὥ τε κρατέουσι. Ψ 227 Ἑωσφόρος ὅν τε μέτα κίδναται, cf. h. Ap. 2. Ξ 345 Ἠέλιος οὗ τε φάος πέλεται, cf. ε 4. A 86 Ἀπόλλωνα ᾧ τε. aut in comparatione de rebus quas omnes novimus. Γ 61 πέλεκυς ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός, cf. Γ 198 E 88 N 472 Ξ 399 O 238 363 587 Π 583 752 P 282 658 749 Φ 253 X 309 Ψ 223 Ω 42 ζ 131 ε 52. Θ 306 μήκων ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ, cf. I 15 Λ 298 O 620 Π 4 8 P 571 Ω 81 ι 323 τ 521. E 525 ζαχρηῶν ἀνέμων οἵ τε διασκιδνᾶσιν, cf. Λ 550 N 336 Π 158 P 659 Σ 209 Γ 151. Δ 244 νεβροὶ αἵ τε ἑστᾶσι, cf. M 133 N 102. Π 353 ἐρίφοισι αἵ τε διέτμαγεν, cf. Π 768 Υ 253. Π 757 λέοντε ὥ τε μάχεσθον, cf. Π 824. Λ 475 ἔλαφον κεραόν, ὅν τ' ἔβαλε, cf. P 676 Υ 165 X 29 Ψ 432. N 242 ἀστεροπῇ ἥν τε ἐτίναξεν cf. τ 206. E 522 νεφέλῃσιν ἅς τε ἔστησεν (ad 2?), cf. Λ 27 173 M 157. E 545 ποταμοῖο | Ἀλφειοῦ ὅς τ' εὐρὺ ῥέει, cf. Ω 292 310 ν 93 (?) h. Ap. 241 432 Merc. 574. I 553 χόλος ὅς τε οἰδάνει, cf. Σ 108 109 ξ 464 φ 293. I 514 τιμὴν ἥ τε ἐπιγνάμπτει, cf. Ξ 217, Σ 488 ε 274, Φ 63 X 116 Ψ 655 Ω 45, α 283 β 217 η 217 λ 200 ν 336 ξ 223 χ 395. P 21 συὸς κάπρου οὗ τε θυμὸς βλεμεαίνει. ι 192 ῥίῳ ὅ τε φαίνεται. χ 346 ἀοιδὸν ὅς τε ἀείδω, cf. ρ 518. Ω 729 ἐπίσκοπος, ὅς τε ῥύσκευ. K 257 κυνέην ταυρείην ἥ τε κέκληται cf. Ω 45. A 237 υἷες Ἀχαιῶν δικασπόλοι οἵ τε θέμιστας εἰρύαται, cf. I 396 521 (?) Δ 383 P 249 α 91 (?), β 254 ρ 69, γ 207 δ 319 ε 101 119 θ 162 582 ι 84 120 κ 351 μ 289 π 227 σ 168 υ 187 ψ 11 h. Ap. 248 259 288. H 298 Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους αἵ τε δύσονται, cf. I 383 δ 608 708 ι 110 ν 99. T 222 φυλόπιδος ἧς τε καλάμην χαλκὸς ἔχευεν. A 279 σκηπτοῦχος βασιλεὺς ᾧ τε ἔδωκεν, cf. Ξ 198. φ 87 γυναικί, ᾗ τε κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός. h. Ap. 518 παιήονες οἷοί τε Μοῦσα ἔθηκε. Λ 779 ξείνια ἅ τε θέμις ἐστὶν sc. παραθεῖναι, cf. X 160. h. Ven. 246 γῆρας ὅ τε. γ 435 ἄκμονά τε σφῦράν τε οἷσίν τε εἰργάζετο, cf. π 217. χ 357 Μέδων ὅς τε κηδέσκετο. additur pron. dem. Γ 4 γεράνων αἵ τ' ἐπεὶ φύγον ταί γε πέτονται. sumit genus sequentis nominis: I 139 ἀλκήν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον, cf. N 484. atque refertur ad totam sententiam: δ 691 ἥ τ' ἐστὶ δίκη βασιλήων, cf. ι 268 (v. s. ὅς 1 E a). β) c. coni. est in comparationibus de re quae etsi non semper est tamen quandocunque fit semper eodem modo fit. E 5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ ὅς τε παμφαίνῃσι, in re simili X 27 est indic., cf. K 184 O 579 680 M 299 τ 109 (?). N 179 μελίη ἥ τε πελάσσῃ, cf. h. Cer. 101. β 725 κύνεσσιν οἵ τε ἀΐξωσι. ψ 234 νηχομένοισι ὧν τε νῆα ῥαίσῃ. M 423 δύ' ἀνέρε ὥ τε ἐρίζητον. N 138 ὀλοοίτροχος ὅν τε ὤσῃ. Ψ 761 κανών, ὅν τε τανύσσῃ. E 137 λέοντα ὅν ῥά (v. s. b) τε χραύσῃ, cf. Φ 283. X 23 ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν ὅς ῥά τε θέῃσι, cf. Ψ 517 θ 524 Γ 61 N 63 O 411. Π 590 αἰγανέης ἥν ῥά τε ἀφέῃ. Δ 483 αἴγειρος ἥ ῥά τε πεφύκῃ. P 134 λέων ᾧ ῥά τε συναντήσωνται, cf. Σ 319. sine comparatione: ξ 85 δυσμενέες οἵ τε βῶσιν. γ) multo rarius est de re quae non semper aut e more sed in breve tempus est: P 174 ὅς τε φῇς quod dicis, cf. h. Merc. 90. γ 136 γλαυκώπιδος ἥ τ' ἔριν ἔθηκεν quam constat (?), cf. π 208 ν 336. T 88 Ζεὺς κ. Ἐρινύς, οἵ τέ μοι ἔμβαλον quos scimus (?), cf. Ω 651 ψ 8 α 91. κ 330 Ὀδυσσεὺς πολύτροπος ὅν τε ἔφασκεν. Ω 721 ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους οἵ τε ἐθρήνεον, v. s. θρῆνος. b) Videtur addi περ E 477 οἵ πέρ τε et ξ 466 ὅ πέρ τε ubi τε melius ad περ refertur. Additur ῥα. ὅς ῥά τε qui ut consentaneum est atque etiam solet fieri. P 547 χειμῶνος δυσθαλπέος ὅς ῥά τε ἀπέπαυσεν, cf. ο 319. δ 361 οὖροι οἵ ῥά τε γίγνονται, cf. h. Ap. 396. μ 39 Σειρῆνας αἵ ῥα τε θέλγουσιν, cf. I 504, T 31 Ω 415. in comparationibus: P 674 αἰετός, ὅν ῥά τέ φασιν δέρκεσθαι. N 796 ἀέλλῃ ἥ ῥά τε εἶσι, cf. Φ 494. λ 414 σύες οἵ ῥά τε ἐν γάμῳ (sc. κτείνονται). X 27 ἀστέρα (Sirium) ὅς ῥά τ' εἶσιν, non enim videtur esse: cum qui, cf. χ 403. O 631 βουσίν, αἵ ῥά τε νέμονται. β) c. coni. v. s. a β. 2) Fit correlatio a) plena. θ 161 τῷ ὅς θ' ἅμα νηὶ θαμίζων. T 105 τῶν ἀνδρῶν οἵ θ' - εἰσίν, sed v. 111 οἵ solum est. E 332 θεάων τάων αἵ τε. K 146 ἄλλον ὅν τ' ἐπέοικεν. Ω 758 τῷ ὅν τε. δ 826 τοίη πομπὸς ἥν τε ἠρήσαντο παρεστάμεναι, Παλλάς (ad 1?). Δ 361 η 312 τα ἅ τε. b) intermissa, δ 105 ἕνος

ος τε ἀπεχθαίρει. ν 93 ἀστὴρ φαάντατος ὅς τε ἔρχεται (ad 1 a?). h. Ven. 190 ἀνὴρ ὅς τε εὐνάζεται. N 547 φλέβα ἥ τε ἱκάνει, cf. h. XIX 17. E 467 ἀνήρ, ὅν τε ἐτίομεν, cf. h. Merc. 44. Ξ 290 ὄρνιθι λιγυρῇ ἥν τε κικλήσκουσιν. H 209 ἀνέρας οὕς τε Κρονίων ξυνέηκε, cf. χ 384. M 236 βουλέων ἅς τε ὑπέσχετο. Ψ 649 τιμῆς ἧς τε. ι 187 ἀνὴρ πελώριος ὅς ῥά τε ποιμαίνεσκε. in comparatione Ω 480 ἄνδρα ὅς τε ἐξίκετο. M 434 γυνὴ χερνῆτις ἀληθής, ἥ τε ἀνέλκει (ad 1 a?). Optativus non est apud ὅς τε nisi bis vel ter: χ 138 εἴς ἐρύκοι ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος εἴη. Ω 744 τι πυκινὸν ἔπος οὗ τέ κεν μεμνῄμην. La Roche β 31 ὅ τε πύθοιτο pro ὅτε. c. coni. O 80 ἀνέρος ὅς τε νοήσῃ, cf. ϑ 547. P 434 στήλη ἥ τε ἑστήκῃ. I 117 ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς φιλήσῃ. B 233 γυναῖκα νέην ἥν τε κατίσχεαι. δ 207 ἀνέρος ᾧ τε ἐπικλώσῃ, cf. ν 31. Γ 287 460 τιμήν, ἥ τε πέληται. ζ 287 ἄλλῃ ἥ τε μίσγηται. omittitur cas. obl. φ 155 ἁμαρτεῖν οὗ ϑ' ἕνεκα ὁμιλέομεν (E. οὗ). O 130 ἀΐεις ἅ τέ φησι, cf. X 127. c) correlatio invertitur: c. coni. σ 276 οἵ τε μνηστεύειν ἐθέλωσιν, αὐτοὶ τοί γε. η 74 οἷσίν τ' εὖ φρονέῃσιν καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει. atque intermittitur: Ψ 160 οἵ τ' ἀγοὶ μενόντων quicunque duces (sunt), sed Dionysius qui ita scripsit: hi duces, τε superesse ratus. Aristarchus, Düntz. La Roche οἱ ταγοί q. v. Coniunct. apud ὅς τε semper caret particulis κε et ἄν. opt. (2 b) Ω 744 habet κε. Monuit Lammert (p. 28) evanescere paullatim et ὅς ῥά τε (Il. 16, Od. 6) et ipsum ὅς τε (Il. 148, Od. 91), repeti veteres dicendi formulas e. c. οἵ τε μάλιστα, non vero inveniri novas. inseritur ἐπεί post relat. Γ 4 Δ 244 O 363 680 P 658 Ω 42 h. Ap. 158. utitur pronomen maxime tempore praesenti s. perf., saepe etiam aor. q. v. gnomicum. (A 279 (?) Δ 443 E 88 523 Λ 28 173 475 M 158 N 243 300 Ξ 217 O 364 Π 354 583 689 753 768 P 177 283 550 Σ 108 T 222 Φ 494 Ψ 432 Ω 481 δ 827 η 217 λ 201 ξ 465 π 218 h. Ven. 2), rarius fut. de re certissima (H 298 N 625 h. Merc. 574 Ap. 248 259 288), denique impfto (Ω 721 729 γ 435 ι 188 κ 331 ρ 68 χ 358 ψ 8). apte ad naturam pronominis addi solent καὶ ἄλλοι, αἰεί, πάντα, πολλοί sim. nomini praeter pron. ὅς τε saepe adiectiva adduntur, quo plenior sit descriptio. — III Videtur multis e neutro sg. fieri coniunctio ο τε, quando quidem, quod, ut ὅ e ὅς et ὅτι e ὅς τις. certa exempla desunt, nam A 518 La Roche demum ὅ τε scripsit pro ὅτε. ε 357 τις ἀθανάτων, ὅ τε - ἀνώγει aut ad ὅτε refertur (Nitzsch h. l.) aut ad ὅ ἥ τό III E (ὅ τε) 3 β certe nescimus qua ratione Aristophanes ὅ τε explicuerit. π 72 certe est ὅτε, etsi sch. H. ὅ τε probat. Π 54 ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, - ὅ τε κράτεϊ προβεβήκῃ, sch. L. τὸ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ ἐπεί (Kühner I p. 187 „quando“ Bäumlein) ἢ ἀντὶ τοῦ ὅς τε (La Roche Bekk.[2] Düntz. Spitzn.). in ceteris est ὅτ' s. ὅ τ' quod huc referunt Bekk. h. B. 1, 150 Naegelsb. A 244 La Roche ib. Ameis ib. Braune ad ξ Cottbus 1855 p. 24, ad ὅτε quando Nitzsch ε 357 Thiersch 321,1 Kühner I 187 (quando est: weil) Braune l. l., ad ὅτι Faesi ξ 90 Kühner I 187 (quando est: dass) Pfudel, Beiträge zur Synt. d. Causalsätze, Liegnitz 1871 p. 25 cf. La R. h. U. 124. cum non legatur ὅ τε dass, weil, vix potest statui inde factum esse ὅ τ', atque ὅ τ' ipsum cum semper sit de re singulari, non ut ὅς τε de re quae soleat eodem semper modo esse, videtur pertinere ad ὅτε q. v. loci sunt A 244, 412 Π 274, Δ 32 E 331 Z 126 Θ 251 Π 509 P 623 ϑ (78) 299 ξ 90 366 υ 333 φ 254 h. Ap. 100.

ὀστέον (sanscr. asthi, lat. os, Curt. Et. p. 44. 209. Christ. 103), gen. et dat. plur. ὀστεόφιν μ 45 ξ 134 π 145, os, et viventium: Δ 460 Z 10 πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω | αἰχμὴ χαλκ. Δ 521 ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς | ἄχρις ἀπηλοίησεν. E 67 N 652 ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή, q. l. os pubis intellegendum. E 662 αἰχμὴ . . ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα. Λ 97 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου. M 185 Y 399 αἰχμὴ . . ῥῆξ' ὀστέον. M 384 μ 412 ξὺν δ' ὀστέ' ἄραξε | πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. N 616 λάκε δ' ὀστέα. Π 310 ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος. Π 324 ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε. 347 κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά |. 741 οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον. P 599 γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις | αἰχμή. Ψ 673 σύν τ' ὀστέ' ἀράξω |. ε 426 σὺν δ' ὀστέ' ἀράχθη |. ι 96 ὀστέα δ' εἴσιν | ἔθλασεν. π 145 φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς |. τ 451 οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός |. b) et mortuorum, die Gebeine, Δ 174 σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα |. Φ 320 οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ | ἀλλέξαι. Ψ 83 μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ'. Ψ 91 ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σόρος ἀμφικαλύπτοι. 222 224 οὗ παιδὸς (ἑτάροιο) . . ὀστέα καίων |. α 161 ἀνέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. μ 45 πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς | ἀνδρῶν πυθομένων. ξ 135 ὀστέα δ' αὐτοῦ | κεῖται ἐπ' ἠπείρου. c) et cadaverum combustorum, H 334 ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος | οἴκαδ' ἄγῃ. Ψ 239 ὀστέα Πατρόκλοιο . . λέγωμεν. Ψ 252 ἑτάροιο . . ὀστέα λευκὰ | ἄλλεγον etc. Ω 792 αὐτὰρ ἔπειτα | ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι etc. ω 72 ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ὀστέ'. ω 76 ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὀστέ'. — M 386 Π 743 γ 455 λίπε δ' ὀστέα θυμός |. Y 406 ὡς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. λ 221 ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός |. μ 414 λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγ. | — ι 292 ἤσθιε (Polyphemus) ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. λ 219 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας (mortuorum) τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν. ξ 133 τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ | ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι.

ὅς τις (Il. 33 Od. 32 h. 7) ἥ τις, ὅ τι (40, 23) et ὅττι (non ὅ ττι, ut recte Bäumlein. ττ ob. τj cf. Curt. Et. p. 650) (37, 36, 4), ὅττ' ο 317 Aristarchus admisit cf. A 554, sed non solent ὅτι vel ὅττι elisione minui, quia ne τι quidem minuitur. (Apollon. coni. 502 οὐδέτερον ὅτι, ὡς ὁποῖον. ἔστι δὲ ἕτερόν τι τὸ ὅ τι ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου καθεστηκὸς καθότι καὶ τὸ ὅ τις καὶ τὸ ἥ τις, cf. synt. IV 5, 313, sed Ahrens dial. aeol. 127 Bekk. h. B. 1, 149 ad ὅτις referunt per prosthesin vocalis) et ὅ τις (Il. 4, Od. 14) quod Apollon. l. l. prosthesi explicat, sed Lob. path. el. 1, 577 „multo credibilius est articuli formam a casu primo ad ceteros transisse integram“ ratus igitur ὅ τις (Spitzn. Γ 279 Bekk.[1] Ameis Faesi) compositum esse, non ὅτις (Wolf Spitzn. T 260 265 Ψ 494 Bäuml. Bekk.[2] La Roche Düntz. sch. BL. O 492 καθ' ἓν μέρος λόγου) ortum ut ὁποῖος. recte ut videtur, nam separantur ὅ et τις e. c. π 257 ὅ κεν τις. Lob. l. l. obliquos immobilitas articuli indissolubiles praestat, et sic gen. (m. f.) n. ὅτευ ρ 421, ὅττευ ρ 121, ὅττεο α 124 (Rhianus ὅττεν, quod etiam

χ 377 scripsisse videtur) χ 377. dat. m. (f. n.) ὅτεῳ Μ 428 (⏑–) Ο 664 (⏑–) β 114 (⏑⏑–), Didym. Μ 428 ὅτῳ (Aristarchi?) Ζηνόδοτος ὅτεῳ καὶ ἐμφαίνει Ὁμηρικὸν χαρακτῆρα, καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησί β 114. acc. ὅν τινα, ἥν τινα et m. (f.) ὅτινα Θ 204 ο 395. pl. no. οἵ τινες αἵτινες h. Merc. 277 311 Cer. 119, n. ὅτιν' Χ 450, Bekk.[2] Hoffm. τίνα, (v. l. ἅτιν' quam sunt qui Α 289 quoque reperire sibi videantur (e. c. Kühner 1, 471) ubi τινα subi. est, ἅ obi., et ἅσσα (ex ἅ-τjα) s. ἅσσ'. τ 218 ἅσσα indefinite, i. e. τινα. gen. ὅτεων κ 89 ubi Herod. διχῶς ὅτεων καὶ ὁτεῶν. ἐπεκράτησε δὲ ὅ. προπαροξυτόνως. dat. ὁτέοισιν Ο 491 (⏑–⏑ p. syn.) Herod. τὸ ὅτοισι τρισύλλαβον ἐπὶ τὴν πρώτην ἔχει συλλαβὴν τὴν ὀξεῖαν, τὸ μέντοι ὁτέοισιν οὐκέτι, ἐπεὶ ἤμελλε τετάρτη ἀπὸ τέλους πίπτειν ἡ ὀξεῖα· διὸ ἐπὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ τῆς ἀρχούσης μετέστη. acc. οὕς τινας Δ 240 η 211 h. Ap. 389 et ὅτινας Ο 492. ἅς τινας Θ 573. Cf. Kratz, de pronom. ὅς et ὅς τις natura et discrimine et praecipue de relativi ὅς τις usu ap. Hom. Cöln, kath. Gym. 1854. Otto, Beiträge zur Lehre vom Relativum bei Homer I Weilburg 1859. II Wiesbaden 1864. Lammert, de pronominibus relat. homer. Lipsiae 1874. Fuit anaphoricum (sch. BL. Ο 492): is nescio qui, quo eximitur e genere toto genus minus atque indefinitum: der irgend wer, sed abiit in relativum, praeter τ 218 ὁπποῖ' ἅσσα εἵματα was für irgend welche. I A) quicunque, quisquis. B) raro est de uno certoque: qui. II interrogat. in quaestione quae pendet: quis. I A) a) fit correlatio plena: Ε 175 τῷδ' ἀνδρί ὅς τις ὅδε κρατέει, cf. α 403. Η 447 ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ὅς τις ἐνίψει; cf. Μ 334 Υ 363. Ι 392 ἄλλον ὅς τις. Ω 752 ἄλλους παῖδας, ὅν τιν' ἕλεσκε. Ν 234 κεῖνος ἀνὴρ ὅς τις μεθίῃσι, cf. Θ 210. Ψ 285 ἄλλοι ὅς τις Ἀχαιῶν. π 228 υ 188 ἄλλους ἀνθρώπους ὅ τις, cf. χ 315. Ζ 330 καὶ ἄλλῳ ὅν τινα ἴδοις, cf. Μ 268. μ 66 οὔ πώ τις νηῦς ἥ τις ἵκηται cf. τ 347. Θ 240 βροτὸς οὔ τις ὄνοιτο ὅς τις ἐπίσταιτο. χ 415 ψ 66 οὔ τινα ἀνθρώπων ὅ τις. σ 335 τις ἄλλος ὅς τις. Ψ 494 ἄλλῳ ὅ τις ῥέζοι, cf. α 47 Θ 32. ζ 286 ἄλλῃ ἥ τις ῥέζοι. κ 39 πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτεών τε πόλιν ἵκηται. Α 292 πᾶν ἔργον ὅττι κεν εἴπῃς. Χ 73 πάντα ὅττι φανήῃ. ξ 445 τὸ μέν, τὸ δέ, ὅττί κεν ἐθέλῃ. τ 464 ἕκαστα ὅττι πάθοι. Ε 301 Ρ 8 τὸν ὅς τις ἔλθοι cf. σ 289. α 352 τὴν ἀοιδήν, ἥ τις ἀμφιπέληται. β 124 τοῦτον νόον ὅν τινα. h. XXV 4 ὁ δ' ὄλβιος ὅν τινα φίλωνται. β 114 τῷ ὅτεῳ. Α 554 Υ 127 ε 188 τά, ἅσσα, Aristarchus Β 554 ἅσσ' ἐθέλῃσθα, Dionysius ὅττι θέλῃσθα v. s. b β. per solum nomen: Δ 540 ἀνὴρ ὀνόσαιτο ὅς τις δινεύοι, cf. Ν 118 Ξ 92 α 229 ο 401. β 350 οἶνον ὅ τις λαρώτατος, cf. ο 448. Θ 36 467 βουλήν, ἥ τις ὀνήσει, cf. Κ 20 44, Ρ 62 α 280, Θ 424 κ 522 π 348 h. Merc. 166 λ 30, 428. ξ 106 μῆλον ἀγινεῖ αἰγῶν ὅς τις φαίνηται ἄριστος. μ 40 πάντας ἀνθρώπους ὅ τις εἰσαφίκηται. Γ 287 459 τιμὴν ἀποτινέμεν ἥν τιν' ἔοικεν, cf. Π 50 α 415. λ 74 σὺν τεύχεσιν ἅσσά μοί ἐστιν. Α 85 θεοπρόπιον ὅ τι οἶσθα, cf. β 34 η 150. Β 361 τ 378 ἔπος ὅττί κεν εἴπω, cf. Ζ 177 (ῥα) Ω 92 Θ 550 ρ 317 τ 403 406 υ 115. σ 142 δῶρα θεῶν ὅττι διδοῖεν. h. Ap. 392 θέμιστας ὅττί κεν εἴπῃ. ρ 53 ξεῖνον ὅ τις ἕσπετο. indefinite: quicunque. δ 94 πατέρων οἵ τινες ὑμῖν | εἰσίν. h. Merc. 277 βοῶν αἵ τινες αἱ βόες εἰσί cf. ib. 311. δ 552 τρίτον ἄνδρα ὅς τις κατερύκεται. b) intermittitur correlatio: α) omittitur nom. Β 687 οὐ ἔην ὅς τις ἡγήσαιτο, cf. Φ 103 347 Ψ 667 ο 359. ε 448 αἰδοῖός ἐστι ἀνδρῶν ὅς τις ἵκηται. h. Cer. 486 ὄλβιος, ὅν τινα φίλωνται. λ 179 ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος, cf. ο 35 h. Merc. 543. Φ 611 ἐσέχυντο ὅν τινα τῶνδε γοῦνα σαώσαι. γ 320 οὐκ ἔλποιτο ὅν τινα ἀποσφήλωσιν. Μ 428 οὐτάζοντο ἠμὲν ὅτεῳ γυμνωθείη, πολλοὶ δέ et similiter Ο 664 μνήσασθε ἠμὲν ὅτεῳ - καὶ ῳ..... Ι 367 ἄξομαι ἅσσ' ἔλαχον, cf. η 197. Α 527 οὐ παλινάγρετον ὅ τί κεν κατανεύσω, cf. Θ 148. Ι 402 ἔξεται ὅττι κεν ἄρχῃ. ε 445 κλῦθι, ὅ τίς ἐσσι. δ 376 τοι ἐρέω ἥ τις σύ πέρ ἐσσι θεάων, cf. h. Ven. 92. h. Cer. 119 τέκνα, αἵτινες ἐστὲ γυναικῶν. additur nomen relativo: Ρ 640 εἴη ὅς τις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε. β) omittitur cas. obl. Α 230 ἀποαιρεῖσθαι ὅς τις εἴπῃ, cf. ν 214 ξ 106 163 ω 215. Γ 279 τίνυσθον ὅ τις κ' ὀμόσσῃ. Β 215 ἐριζέμεναι ὅ τί οἱ εἴσαιτο, cf. μ 331. Ε 421 κεχολώσεαι ὅττί κεν εἴπω, cf. Θ 408 422, Ξ 190 Ο 109 148, α 158 389 β 25 161 229, Θ 549 ξ 51 σ 113 ω 454. Η 50 προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος. h. Merc. 225 κένταυρον ἔλπομαι εἶναι ὅςτις βιβᾷ. β 294 τάων ἐπιόψομαι ἥ τις ἀρίστη. ρ 421 δόσκον ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι. χ 377 πονήσομαι ὅττεό με χρή. Κ 307 δώσω (ei) ὅς τίς κε τλαίη, cf. Ψ 749. Τ 265 διδοῦσιν ὅ τις ἀλίτηται. β 336 π 386 τούτου μητέρι ἠδ' ὅς τις ὀπυίοι, cf. π 76 τ 528 υ 335. ο 25 ἐπιτρέψειας δμωάων ἥ τις φαίνεται. τ 511 κοίτοιο ἔσσεται ὥρη ὅν τινα ὕπνος ἕλοι. Ρ 631 τῶν πάντων, ὅς τις ἀφήῃ, cf. ω 286 (eius quicunque). ο 317 δρώοιμι ὅττι θέλοιμι ol. vo., La Roche Düntz., Aristarchus θέλοιεν aspernatus ὅττ' ἐθέλοιεν (Bekk.[2] Am.) „scribere ausus est" Nauck Od. I p. IX, cf. La Roche h. l. Bekk. h. B. 1, 152 ubi ὅττι θ. probat. Ο 731 Τρῶας ἄμυνε, ὅς τις φέροι, cf. γ 355. Τ 260 ἀνθρώπους ὅ τίς κ' ὀμόσσῃ. refertur ὅ τι ad totam sententiam: Ξ 221 ἄπρηκτον νέεσθαι, ὅ τι μενοινᾷς infecta re redire, quodcunque meditaris. c) invertitur correlatio α) Ζ 271 πέπλον ὅς τίς τοι μέγιστος | ἔστιν, τὸν θές. λ 147 ὅν τινα μέν κ' ἐᾷς νεκύων, ὅδε ἐνίψει. Ο 743 ὅς τις Τρώων φέροιτο, τόν, cf. μ 41. Ζ 58 μήδ' ὅν τινα μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι μήδ' ὃς φύγοι. Κ 489 ὅν τινα πλήξειε, τὸν δέ. Δ 240 οὕς τινας ἴδοι, τοὺς νεικείεσκε, cf. η 211. fit adi. Β 188 ὅν τινα μὲν βασιλῆα κιχείη, τὸν δὲ ἐρητύσασκε. β) intermissa correlatione relat. fit pars sententiae primariae, Ι 341 ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς (est), φιλέει. ι 94 τῶν ὅς τις φάγοι οὐκέτι ἤθελεν. Η 74 τῶν ὅν τινα θυμὸς ἀνώγει, ἴτω, cf. Θ 204 ο 395 (ὅτινα). α 316 δῶρον ὅττί κέ μοι δοῦναι ἦτορ ἀνώγῃ, ἀνερχομένῳ δοῦναι, cf. δ 600. B) de re una, non de genere. additur τε Ψ 43 Ζῆν' ὅς τίς τε θεῶν ἄριστος. Kratz l. l. p. 43 ad indefinitam notionem referens: einen Gott der, Hermann: qui sit deorum summus, neutrum satis iusta de caussa. — II fit interrogatio A) absoluta v. s. B. a β Κ [409]. sed habet idem liber alium etiam locum vix dubium: Κ 142 ὅ τι δὴ χρεὼ τόσον ἵκει; quid? Nic. ante ὅ interpunxit, sch. AV. ἀντὶ τοῦ τί δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; ἡ δὲ τῶν ἀναφορικῶν καὶ ἀορίστων ἐναλλαγὴ πρὸς τὰ πευστικὰ συνήθης ὡς α 171. — B) quaestio pendens: a) fit interrogatio quasi per relativum. α) Γ 167 τόνδ' ἄνδρα ἐξονομήνῃς ὅς τις ὅδ' ἐστίν, cf. Γ 192.

δ 552 τρίτον ἀνδρ' ὀνόμαζε ὅς τις κατερύκεται. ι 174 τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵ τινές εἰσιν. Χ 382 γνῶμεν Τρώων νόον, ὅν τιν' ἔχουσιν. Λ 543 εἰπεῖν ἔπος ὅττι νοήσῃς. θ 28 ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅς τις, ἵκετο. β) α 401 ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται ὅς τις βασιλεύσει. ι 332 τοὺς ἄλλους πεπαλάσθαι ὅς τις τολμήσειεν. Κ 208 τινα φῆμιν πύθοιτο, ἅσσά τε μητιόωσι, cf. Κ [409] ubi quaestio non pendet, locus videtur repetitus e superiore, solus La Roche non notavit v. s. s. A). b) Λ 218 ἔσπετε ὅς τις ἦλθεν, cf. Ξ 509. δ 380 469 εἰπέ, ὅς τίς μ' ἀθανάτων πεδάᾳ, cf. h. Cer. 72. α 124 μυθήσεαι ὅττεό σε χρή. Α 64 εἴποι ὅ τι ἐχώσατο, Naegelsb. „in Bezug auf was", non enim est: cur, cf. θ 577. Ξ 195 Σ 426 ε 89 αὔδα ὅ τι φρονέεις. Π 424 δαείω ὅς τις ὅδε κρατέει. h. Merc. 474 489 δαήμεναι ὅττι μενοινᾷς. δ 423 εἴρεσθαι ὅς τις χαλέπτει. ρ 121 εἴρετο ὅττεν χρηίζων ἱκόμην. κ 110 ἐρέοντο ὅς τις εἴη, cf. η 17. γ 70 ἐρέσθαι οἵ τινές εἰσιν, cf. δ 61. Λ 612 ἔρειο ὅν τινα τοῦτον ἄγει, cf. Λ 650 (πυθέσθαι). h. Cer. 134 οὐδέ τι οἶδα ἥτις δὴ γαῖ' ἐστὶ καὶ οἵτινες ἐγγεγάασιν. Β 487 οὐδέ τι ἴδμεν οἵ τινες κοίρανοι ἦσαν, cf. δ 138. π 257 φράζεν ὅ κέν τις ἀμύνοι. ι 402 εἴροντο ὅττί ἑ κήδοι. Κ 503 μερμήριζε ὅ τι ἕρδοι. π 307 πειρηθεῖμεν ὅ τις οὐκ ἀλέγει. h. Cer. 58 ἴδον ὅς τις ἔην. κ 44 ἰδώμεθα ὅττι τάδ' ἐστίν. ι 89 κ 101 πεύθεσθαι οἵ τινες ἀνέρες εἶεν. est pro adi. h. Merc. 207 νοῆσαι ὅς τις ὁ παῖς ὀπηδεῖ. h. Ven. 282 εἴρηται ἥτις θέτο μήτηρ. γ 18 εἴδομεν ἥν τινα μῆτιν κέκευθεν. h. Ap. 389 ἐφράζετο οὕστινας ἀνθρώπους εἰσαγάγοιτο. Χ 150 ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. Σ 64 ἐπακούσω ὅττί μιν ἵκετο πένθος. δ 392 εἴπῃσι ὅττί τοι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται. ψ 140 φρασσόμεθ' ὅττί κε κέρδος ἐγγυαλίξῃ. duae quaestiones: ρ 363 γνοίη οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι. γ 16 πύθηαι πατρὸς ὅπου . . καὶ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν, cf. δ 714. π 236 εἰδέω ὅσσοι τε καὶ οἵ τινες ἀνέρες εἶεν. θ 573 κατάλεξον ὅππῃ ἀπεπλάγχθης καὶ ἅς τινας ἵκεο χώρας. Ο 491 ἀρίγνωτος Διὸς γίγνεται ἀλκή, ἠμὲν ὀτέοισιν κῦδος ἐγγυαλίξῃ, κ 492 ἠδ' ὅτινας μινύθῃ. — III a) additur superlativus ἄριστος, ita ut ὅς τις ἄριστος optimus quisque, fere non sit sententia sed pro nomine: Η 50 λ 179 π 76 σ 289 τ 528 Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος, cf. ω 215. Ρ 62 α 280 β 294 θ 424 κ 522 λ 30 π 348 h. Merc. 166 ἥ τις ἀρίστη cf. ο 25. Alius superlat. est β 350. b) Δ 193 Ι 659 Ο 146 Χ 129 Ψ 71 403 414 ε 112 θ 434 π 152 ὅττι τάχιστα quam celerrime i. e. was am schnellsten. c) ante relativum sunt α) μιν Φ 347, οὐλὴν τ 464, φίλας μ 331. β) gen. partit. Η 74 β 294 δ 423 ε 448 ι 94 ξ 106, θ 204 ο 395, 25 35 ω 215 et v. s. a. est vero talis gen. post pronomen Ο 743 Φ 611 Ψ 285 δ 62 138 376 380 469 λ 147 h. Ven. 92 Cer. 73 119 486. d) sing. pronominis refertur ad plur. nominis Γ 278 Ο 731 Τ 260 Φ 611 Χ 73 Ψ 285 Ω 752 γ 355, ν 213 μ 39, 331, 40 υ 188 π 228, σ 142 τ 464 χ 315. vix est nomen quo referatur pronomen e. c. Ξ 222 τ 511 ω 286. e) sine caussa additur pronomini τε Κ 208 409 Ψ 43 κ 39. ῥα ἄρα non sunt apud ὅς τις, praeter Ζ 177. f) legitur ὅς τις saepius in Od. quam in Il., aut in hy. (Il. 90, Od. 117, hy. 18 i. e. semel in 174, 103, 184 versibus), sed cf. Lammert p. 19. quaestio multo etiam rarior in Iliade quam in Od., semel in 884, 432 versibus. contra correlatio plena semel in 490, 263, intermissa in 560, 316, inversa in 1961, 1513 versibus, multo igitur magis augetur in Odyssea numerus pron. interrogativi quam anaphorici, magisque etiam correlationis inversae. g) Indicativum habet pron. 43, 55 locis, coniunctivum 22, 37 optat. 25, 25. Futurum ind. habet κε Κ 44. Coniunct. purus post praes. aut fut. de re quam quia semper eodem modo fiat consentaneum est fore quamque ideo exspectamus Α 230 543 554 Ρ 631 (coni. La Roche ἀφήῃ, vo. -είῃ) Ο 491 492 Υ 363 Φ 103 347 Χ 73 α 352 415 γ 320 ε 448 θ 32 148 210 κ 39 λ 428 μ 40 41 ν 214 ξ 106 ο 401, π 228 υ 188, σ 335 υ 335 ω 286, Ν 234 est optantis, μ 66 pro opt. post aor. in his e. c. Α 230 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι ὅς τις εἴπῃ significatur exspectare nos ut quis dicat, consentaneum enim esse, et quia dixerit eum privatum iri. κε additur versus, ut videtur, caussa in formula ὅττί κεν εἴπῃ (id quod dicturus est) sim. Α 294 Β 361 Ε 421 Θ 408 322 Ξ 190 Ω 92 α 158 389 β 25 161 229 τ 378 406 (Am.) ν 115 ω 555 h. Ap. 392, praeterea Α 527 Ι 102 Ο 109 148, Γ 279 Τ 260, α 336 γ 355 θ 549 λ 147 ξ 445 ο 448 τ 403 406 ψ 140, in quibus κε non tam certo nos confidere atque exspectare quid significat, quam suspicari e. c. ο 448 οἴσω χρυσὸν ὅ τίς κε ἔλθῃ, fieri posse ut aurum adsit atque ideo auferatur. ἄν ap. coni. h. Merc. 543. Optativus similiter est de consilio praeterito quod iam non est nisi in sola cogitatione velut Ε 301 Ρ 8 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅς τις ἔλθοι, cf. Β 687 Δ 540 Κ 20 503 Ψ 749 ι 332 h. Ap. 389, aut optantis α 47 ο 359, Ρ 640 Ζ 59 aut aliter post optativum σ 142 ο 317 Ζ 330 Μ 334 Ν 118 Ξ 92 θ 240 α 229, β 336 π 386, aut opt. iterat. de tempore praeterito Β 188 215 Δ 240 Κ 489 Μ 268 428 Ο 731 743 Φ 611 ι 94 μ 331 ρ 317 421 ψ 66, χ 315 α 47 (post opt.) et ζ 286 Ψ 494 τ 511 de re praesenti. aut in orat. obl. Ζ 177 η 17 κ 110, 101 ι 89, 402 τ 464. raro opt. cum particula κε Κ 307 δ 600 π 257 s. ἄν ε 188. — IV fit e neutr. sg. coniunctio: ὅτι ὅττι quod, A) dass B) darum dass, weil. semper cum indicat. nam Λ 543 ὅτ' est ὅτε. A) verba sentiendi a) cum quadam specie correlationis. Ο 217 ἴστω τοῦθ' ὅτι - ἔσται. Ψ 545 τὰ φρονέων ὅτι. Ρ 411 ἔειπε κακόν, ὅττί ῥα. Ρ 642 πεπύσθαι ἀγγελίης ὅτι. b) Α 537 ἠγνοίησεν ὅτι (Naegelsb. h. l.). Ζ 231 γνῶσιν ὅ. cf. Θ 175 Ρ 630 688 ρ 269. Η 448 ὁρᾷας ὅ. Π 72 οἶδα ὅ., cf. Υ 434 ν 314, (ὅττι) Ε 407 Λ 407 Ν 675. π 131 εἰπὲ ὅ. cf. Ρ 655 (ὅττι). σ 11 ἀίεις ὅ. δή. Χ 439 ἤγγειλ' ὅττι. Ω 564 λήθεις ὅττι. — B) a) de animi affectibus α) Ο 227 τόδε κέρδιον ἔπλετο ὅττι. β) Α 56 κήδετο ὅ. ῥα. Β 255 ὀνειδίζων ὅ. (Pfudel p. 30 ad A). Ψ 556 χαίρων Ἀντιλόχῳ ὅ., cf. ξ 52 527 (ὅττι). Ω 114 135 κεχολῶσθαι ὅ. cf. θ 238 λ 103 ν 343, (ὅττι) Ο 156, Ξ 407 Χ 292. Ω 241 ὀνόσασθ' ὅ., cf. ρ 378 (Pfudel l. l. ad A). Ω 593 σκυδμαινέμεν ὅ. Π 531 ἔγνω γήθησέν τε ὅττι. Ρ 568 γήθησεν ὅττι, cf. φ 415. Ε 349 Ψ 670 οὐχ ἅλις ὅττι. Ω 538 θῆκε κακὸν ὅττι. h. Ap. 137 γηθοσύνῃ ὅ. b) in universum qua de caussa quid fiat: quod, cf. Ε 326 Ι 76 Ψ 577 θ 462 (Pfudel l. l. ad A) ξ 54, σ 333 393, τ 72 (δή) 248 h. XIX 47. c) de ratione unde cognoscatur quid esse. Π 35 γλαυκή σε τίκτε θάλασσα, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής, Did. (ap. sch. V.) Ἀρίσταρχος ὅτε τοι, (M. Schmid Did. p. 158 de suo ut videtur ὅτι ed.)

sed sch. V. *τρία μέρη λόγου, ἵν' ᾖ τὸ ὅ ἀντὶ τοῦ διό. περισσεύει δὲ τὸ τι*, eadem verba Ψ 484 leguntur, cf. Φ 411 488 Ω 240 ε 340 χ 36 (*ὅττι*) ξ 367, et ξ 441 ο 342 ubi quare quid optetur significatur ut ξ 54 (*ὅτι*). d) fit correlatio inversa. ψ 115 *ὅττι ῥυπόω τοὔνεκ' ἀτιμάζει με.* e) satis singulariter: Π 227 *οὔτέ τεῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτι μὴ Διί* nulli nisi, Did. *οὕτως Ἀρίσταρχος ὅτι· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ε ὅτε*, quos bene refellit sch. BL. f) in his *ὅτι ῥα* Α 56, sed *ὅττί ῥά οἱ* Ν 675 Ξ 407 Ρ 411 568 655 Χ 292 439 ξ 527 φ 415. saepe etiam pronn. *οἱ μοι τοι με μιν* subiunguntur coniunctioni. De *ὅ τ'* s. *ὅτ'* v. s. *ὅς τε* extr.

ὄστρακον (quod voc. cohaeret cum *ὀστέον*, cf. Curt. Et. p. 209), testudinis testa, h. Merc. 32 *πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα |, αἰόλον ὄστρακον, ἐσσί, χέλυς ὄρεσι ζώουσα.*

ὅτε (ortum ex *ϳοτε, τε* = sanscr. ka, lat. que, cf. Curt. Et. p. 480. 595), cf. Friedländer. de coni. *ὅτε* apud H. usu Berol. 1860, quom, I) sensu temporali, si de re praeterita agitur = postquam, saepe numero = si. Antecedit nomen: *ἤματι τῷ ὅτε* Β 351 743 Γ 189 (*ὅτε τ'*) Ε 210 Ζ 345 (*ὅτε πρῶτον*) Θ 475 (*ὅτ' ἄν*) Ι 253 439 Λ 766 Ν 335 (*ὅτε τε*) Ξ 250 Ο 76 Σ 85 Τ 60 89 98 Φ 77 Χ 359 471 Ψ 87 ε 309 ν 19 ψ 252 (*ὅτε δή*). *ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε* Π 385. *ἤματι τῷ προτέρῳ ὅτε* Φ 5. *ἤματι χειμερίῳ ὅτε τ'* Μ 279. *ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε* Π 643 σ 367 χ 301. *ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε* Ι 106. Accedit *πρῶτον* Ζ 345 Ι 447 Ξ 295 τ 338. Construitur 1) cum indicativo, si de re facta agitur, als, nachdem, nonnunquam: ex quo, Β 303 (cf. Nägelsb.) Ε 385 392 Ζ 297 461 524 (?) Ι 129 271 564 Κ 290 (?) 566 Λ 112 300 625 672 714 Μ 466 Ξ 321 326 401 Π 509 598 Ρ 25 Σ 395 Τ 57 134 204 295 Υ 45 91 128 380 Φ 80 155 (*ἠὼς δέ μοί ἐστιν | ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ'*) 390 443 Χ 374 Ψ 138 599 Ω 29 210 495 β 107 (seq. *καὶ τότε*) 172 γ 180 278 388 δ 145 262 618 (*ὅθ'*) ε 121 400 ζ 321 η 198 θ 78 80 (*ὅθ'*) ι 473 κ 435 λ 523 (seq. *ἔνθα*) μ 181 209 ξ 339 (seq. *αὐτίκα*) 366 ο 118 (*ὅθ'*) π 11 472 ρ 566 σ 252 τ 125 152 (seq. *καὶ τότε δή*) 355 χ 231 ψ 342 ω 142 (seq. *καὶ τότε δή*) 174 (seq. *ἔνθ'*) ω 288 (*πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε*) h. 19, 30. Cf. *ὅτ' ἄρ', ὅτε δή, ὅτε δή ῥα, πρίν γ' ὅτε δή, ἤματι τῷ ὅτε* etc. *κέ* accedit ω 87 *ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας | ἡρ., ὅτε κέν ποτ' . . ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα*, at videntur h. l. *ζώννυνται* et *ἐπεντ.* coniunctivi formae esse, cf. Faes. et Am. Legitur ind. et in comparationibus eodem iure quo coniunctivus (*ὡς ὅτε* semper fere in versus initio legitur, cf. Schnorr de Carolsfeld Verb. coll. 52): Β 209 *ὡς ὅτε κῦμα . . βρέμεται . . σμαραγεῖ δέ τε πόντος* |. Γ 33 *ὡς δ' ὅτε τις . . ἀπέστη.* Δ 130 *ὡς ὅτε μήτηρ . . ἐέργει.* Δ 275 *ὡς δ' ὅτ' . . εἶδεν . . ἀνήρ.* 422 *ὡς δ' ὅτ' . . κῦμα θαλ. ὄρνυτ'.* Ε 902 *ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς . . συνέπηξεν.* Θ 555 *ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα . . φαίνετ'.* Λ 558 *ὡς δ' ὅτ' ὄνος . . ἐβιήσατο.* Μ 451 *ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει* etc. Ν 389 Π 482 *ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν.* Π 364 *ὡς δ' ὅτ' . . νέφος ἔρχεται.* Π 823 *ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκ. λέων ἐβιήσατο.* Ρ 263 *ὡς δ' ὅτ' . . βέβρυχεν μέγα κῦμα.* Τ 357 *ὡς δ' ὅτε ταρφ. νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται.* Υ 402 *ὡς ὅτε ταῦρος | ἤρυγεν.* Φ 12 *ὡς δ' ὅθ' . . ἀκρίδες ἠερέθονται* |. Φ 522 *ὡς δ' ὅτε καπνὸς . . ἱκάνει.* Ψ 692 *ὡς δ' ὅθ' . . ἀναπάλλεται ἰχθύς* |. Ψ 760 *ὡς ὅτε . . ἔστι κανών.* ε 432 *ὡς δ' ὅτε . . πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται.* ε 488 *ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε.* μ 251 *ὡς δ' ὅτ' . . ἁλιεὺς . . προΐησι.* ν 31 *ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται.* ρ 518 *ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται.* υ 66 *ὡς δ' ὅτε Πανδ. κούρας ἀνέλοντο θύελλαι* |. φ 406 *ὡς ὅτ' ἀνὴρ . . ἐτάνυσσε.* χ 159 *ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται.* Indic. fut. sequitur Α 518 *ἦ δὴ λοίγια ἔργ' ὅτε . . ἐφήσεις.* Cui *κέν* additur Υ 335 *ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ*, cf. Faes. *ὡς ὅτε, οἷον ὅτε*, wie damals als, Δ 319 *ὡς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον Ἐρ. κατέκταν* |. Η 133 *αἲ γὰρ . . ἡβῷμ', ὡς ὅτ' . . μάχοντο.* Κ 285 *σπεῖό μοι ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπετο.* ξ 469 *ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν.* Ι 447 *οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα.* Ξ 295 *οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι.* κ 462 *οἷον ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε* etc. ν 388 *οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπ. κρήδεμνα.* χ 227 (*ἀλκὴ*) *οἵη ὅτ' ἀμφ' Ἑλένῃ . . ἐμάρναο.* Saepius est = *ὅτι*, cf. lat. memini cum et Nägelsb. ad Α 396, Bekk. H. Bl. 1, 151: Α 396 *πολλάκι γάρ σεο . . ἄκουσα | εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα* etc., cf. lat. audivi cum. Ξ 71 *ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαν. ἄμυνεν.* Ξ 72 *οἶδα δὲ νῦν, ὅτε . . κυδάνει.* Ο 18 *ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τε κρέμω ὑψόθεν.* Υ 188 *ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε περ* etc. Φ 396 *ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε Τυδ. Διομήδε' ἀνῆκας* etc. π 424 *ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων.* ω 115 *ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον.* 2) cum coniunctivo, si in enuntiato primar. tempus primar. legitur (Ρ 728 aoristus praesentis notione): a) de rebus futuris, quae certae videri possunt, Τ 337 (*ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγ.*) *ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται* |. Φ 323 (*οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς*) *ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί* |. κ 485 (*οἵ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ*) *ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύ γε νόσφι γένηαι.* ο 409 *ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῦλ' ἀνθρ. . . Ἀπόλλων . . κατέπεφνεν.* π 71 φ 132 *οὔ πω χερσὶ πέποιθα | ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.* h. Merc. 560 *αἱ δ' ὅτε μὲν θυΐωσιν . . ἐθέλουσιν.* Saepius accedit *κέν, ἄν*: Α 519 (*ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ*) *ὅτ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν ὀν. ἐπέεσσιν.* Α 567 *μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν . . ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω* |. Δ 53 *τὰς δὲ πέρσαι, ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι*, cf. Franke. Δ 164 Ζ 448 *ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή.* Ζ 225 *τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος . . εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι* |. Ζ 454 *ὅσσον σεῦ* (*μέλει ἄλγος*), *ὅτε κέν τις Ἀχ. . . ἄγηται.* Η 335 (*ὡς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδ' ἄγῃ*) *ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα.* Η 459 *ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν . . οἴχωνται*, cf. Faes. Θ 180 *ἀλλ' ὅτε κεν δὴ . . γένωμαι |, μνημοσύνη τις ἔπειτα . . γενέσθω.* Θ 373 *ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ.* 406 420 *ὄφρ' εἰδῇ γλαυκ. ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται*, i. e. ut sciat quid sit impugnare patrem suum, quando id ausa fuerit. Θ 475 *ἤματι τῷ ὅτ' ἂν οἱ μὲν . . μάχωνται.* Ι 101 *κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἂν . . ἀνώγῃ.* Ι 138 280 *νηησάσθω . . ὅτε κεν δατεώμεθα ληίδ' Ἀχαιοί* |. 501 *παρατρωπῶσ' . . λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.* Κ 130 (*οὔ τις ἀπιθήσει*) *ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ* |. Υ 130 *δείσετ' ἔπειτ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ.* Χ 359 (*μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι*) *ἤματι τῷ, ὅτε κεν . . ὀλέσωσιν.* Ω 417

ἕλκει . . ἠὼς ὅτε δῖα φανήῃ |. β 374 (μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι) πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδ. δυωδ. τε γένηται. δ 477 (οὐ γὰρ πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν) πρίν γ' ὅτ' ἂν . . ἔλθῃς. ϑ 242 (ὄφρα καὶ ἄλλῳ εἴπῃς ἡρ.) ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγ. δαινύῃ. λ 18 (οὐδέ ποτ' αὐτοὺς ἠέλ. καταδέρκεται) οὔθ' ὅτ' ἂν ἂψ ἐπὶ γαῖαν . . προτράπηται. ν 101 (ἔντοσθεν . . μένουσιν νῆες) ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται |. ν 180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἵκηται. ο 446 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται |, ἀγγελίη . . ἱκέσθω. π 287 τ 6 αὐτὰρ μνηστῆρας . . παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες. h. Ap. Del. 150 τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα |. (ὅτ' ἂν pro ὅταν iam Spitzneri est scriptio, quam iam exceptis hymnorum editoribus omnes amplectuntur). b) In locis communibus, cf. Nägelsb. ad Α 80. Krüg. Dial. 54, 17, 4: Α 80 κρείσσων γὰρ βασ., ὅτε χώσεται (i. e. χώσηται) ἀνδρὶ χέρηϊ. Ο 207 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Τ 183 Ω 369 (οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι) ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ |. Φ 199 (ἀλλὰ καὶ ὃς sc. Oceanus δείδοικε Διὸς κεραυνὸν) ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ |. ε 182 οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον |, ἢ ὅθ' . . ἔχητον. ι 5 οὐ γὰρ ἐγώ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι | ἢ ὅτ' ἐυφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα. ξ 60 αἰεὶ δειδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες | οἱ νέοι. Cf. η 71 οἵ μίν ῥα θεὸν ὣς εἰσορόωντες | δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ. Additur κέν: λ 218 ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν. τ 567 οἵ (ὄνειροι) ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται. Saepe numero legitur coni. in comparationibus: ὡς ὅτε, wie wenn, Β 147 ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφ. βαθὺ λήιον ἐλθών. Β 394 (ὡς ὅτε κῦμα) ὅτε κινήσῃ Νότος etc. 782 (Διὶ ὡς τερπ. χωομένῳ) ὅτε τ' . . ἱμάσσῃ. Δ 141 ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλ. γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. Δ 131 (ὡς ὅτε μήτηρ ἐέργει μυῖαν) ὅθ' ἡδέι λέξεται ὕπνῳ i. e. λέξηται, Sch. D. ὁπόταν τῷ ἡδυτάτῳ ὕπνῳ κρατηθὲν ἀποκοιμηθῇ. Δ 452 ὡς δ' ὅτε χειμ. ποταμοὶ συμβάλλετον i. e. συμβάλλητον, cf. Faes. Ε 91 Μ 286 ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος |. Ε 597 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ . . στήῃ. Ζ 506 Ο 263 ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος . . θείῃ. Θ 338 ὡς δ' ὅτε τίς κε κύων . . ἅπτηται. Κ 361 ὡς δ' ὅτε . . δύω κύνε . . ἐπείγετον i. e. ἐπείγητον. Λ 155 ὡς δ' ὅτε πῦρ . . ἐμπέσῃ. Λ 292 ὡς δ' ὅτε πού τις . . σεύῃ. 324 ὡς ὅτε κάπρω | . . πέσητον. 414 ὡς δ' ὅτε . . κύνες . . σεύωνται. Ν 334 ὡς δ' ὅθ' . . σπέρχωσιν ἄελλαι |. Ν 588 ὡς δ' ὅτ' . . θρώσκωσιν κύαμοι. Ξ 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος. Ξ 414 ὡς δ' ὅθ' . . ἐξερίπῃ δρῦς. Ο 604 ὡς ὅτ' Ἄρης . . μαίνηται. Ο 624 ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι |. Π 212 ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ. Π 297 ὡς δ' ὅτ' . . κινήσῃ πυκ. νεφ. στεροπ. Ζεύς. 365 ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ |. 641 ὡς ὅτε μυῖαι | σταθμῷ ἔνι βρομέωσι. Ρ 61 ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων . . ἁρπάσῃ. Ρ 389 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ . . δώῃ. 756 ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται . . ὅτε προΐδωσιν etc. Σ 207 ὡς δ' ὅτε καπνὸς . . ἵκηται. Σ 600 ὡς ὅτε . . πειρήσεται, i. e. πειρήσηται. Υ 495 ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας. Φ 257 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς . . ἡγεμονεύῃ. Φ 346 ὡς δ' ὅτ' ὀπ. βορέης . . ἀλωὴν αἶψ' ἀγξηράνῃ. Χ 162 ὡς δ' ὅτ' . . ἵπποι . . τρωχῶσι. Χ 189 ὡς δ' ὅτε . . κύων . . δίηται. ε 328 ὡς δ' ὅτ' ὀπ. Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας. ζ 232 ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται = περιχεύηται, cf. Faes. ι 192 ἐῴκει . . ῥίῳ . . ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων |. ι 384 ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ. 391 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς . . βάπτῃ. τ 518 ὡς δ' ὅτε Πανδ. κούρη χλωρηὶς ἀηδὼν | καλὸν ἀείδῃσιν. υ 25 ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ . . αἰόλλῃ. ω 6 ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες . . ποτέονται. h. Merc. 45 Hermannus coniecit ὡς δ' ὅτε. Accedit ἄν et κέν: Β 397 ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται |. Κ 5 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης. Λ 269 ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα. Μ 41 ὡς δ' ὅτ' ἂν . . λέων στρέφεται i. e. στρέφηται. Ο 80 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος. Ο 170 ὡς δ' ὅτ' ἂν . . πτῆται νιφάς. Ρ 520 ὡς δ' ὅτ' ἂν . . ἀνὴρ . . τάμῃ. Τ 375 ὡς δ' ὅτ' ἂν . . σέλας ναύτῃσι φανήῃ. Υ 167 ὅτε κέν τις . . βάλῃ. Ω 480 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκ. λάβῃ. ε 394 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπ. βίοτος παίδεσσι φανήῃ. κ 216 ὡς δ' ὅτ' ἂν . . κύνες . . σαίνωσ'. κ 410 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες . . σκαίρουσιν, de qua constructione cf. Faes. χ 468 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι . . ἐνιπλήξωσι. ψ 233 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῆ . . φανήῃ. Haud raro verbum ex iis, quae antecedunt, supplendum est ita ut ὡς ὅτε sit = so wie, tanquam, cf. Ameis. ad λ 368: Β 394 Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον ὡς ὅτε κῦμα. Δ 462 ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος. Μ 132 ἕστασαν ὡς ὅτε τε δρύες. Ν 471 ἀλλ' ἔμεν' ὡς ὅτε τις σῦς. Ν 571 ἤσπαιρ' ὡς ὅτε βοῦς. Σ 219 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή. Ψ 712 ὡς ὅτ' ἀμείβοντες etc. ε 281 εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν. λ 368 ὡς ὅτ' ἀοιδός. τ 494 ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος. h. Ap. Del. 139 ὡς ὅτε τι ῥίον. Similiter ὡς εἰ usurpatur. Verbum tantum omittitur, at novum obiectum additur his locis: Ο 362 ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχ. . . ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάις ἄγχι θαλ. Ο 679 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς. 3) Cum optativo a) sensu iterativo, si in enunt. primar. invenitur temp. historicum, cf. La Roche ad Α 610, so oft, Α 610 ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλ. ὕπνος ἱκάνοι. Δ 262 σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ | ἕστηχ' ὥς περ ἐμοὶ πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, q. l. Bekk. aliique ἀνώγῃ exhibent. Κ 11 ἦ τοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρ. ἀθρήσειεν |, θαύμαζεν πυρὰ πολλά. Κ 14 αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι . . ἕλκετο. Κ 77 ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς | ζώννυθ', ὅτ' . . θωρήσσοιτο. Ρ 463 ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν. Σ 465 (δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι) ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι |. Σ 566 τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν. Τ 132 τὴν αἰεὶ στενάχεσχ', ὅθ' ἑὸν φίλ. υἱὸν ὁρῷτο. Υ 226 αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν . . θέον. Χ 502 αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι . . εὕδεσκ'. δ 191 Νέστωρ φάσχ' . . ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο |. η 138 ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου. ϑ 70 πὰρ (ἐτίθει) δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. ϑ 87 ἦ τοι ὅτε λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδός |, φᾶρος ἕλεσκεν. 90 αὐτὰρ ὅτ' ἂψ ἄρχοιτο . . γοάασκεν. 220 ἀπεκαίνυτο . . ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί. ι 208 τὸν δ' ὅτε πίνοιεν . . χεῦ'. λ 196 ἀλλ' ὅτε μέλλοι | ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιίς. λ 510 ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς |, αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε. λ 513 αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδ. μαρναίμεθα, οὔ ποτ' . . μένεν. μ 237 ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε . . ἀνεμορμύρεσκε.

μ 240 ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε . . φάνεσκε. ξ 371 οὐδὲ πόλινδε ἔρχομαι, εἰ μή . . Πην. | ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθοι, q. l. optat. legitur, quod id (ὀτρ.) adhuc semper fecit Penel., cf. Faes. ξ 522 ἥ οἱ παρεκέσκετ' . . ἕννυσθαι, ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο. π 141 πῖνε καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθ. ἀνώγοι. σ 7 ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγοι |. τ 49 ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλ. ὕπνος ἱκάνοι. τ 370 οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες | . . ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο. Cf. Γ 216 Ρ 732. Accedit κέν: Ι 524 οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν | ἡρ., ὅτε κέν τις ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι. b) si optat. invenitur in enunt. primar.: β 31 ἥν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο. ε 188 ἅσσ' ἂν ἐμοί περ | αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι. ι 333 ὅς τις τολμήσειεν . . τρῖψαι . . ὅτε τὸν γλ. ὕπνος ἱκάνοι |. λ 375 καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ | τλαίης etc. μ 114 τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους. τ 390 καί κε . . μαχοίμην . . ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις |. φ 116 οὔ κε . . μήτηρ λείποι . . ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην, Faes. während. In optatione Φ 429 τοιοῦτοι νῦν πάντες . . εἶεν, ὅτ' Ἀργ. μαχοίατο. μ 106 μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν |. h. Ap. Del. 152 ὃς τότ' ἐπαντιάσει', ὅτ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν. Γ 55 οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις . . ὅτ' ἐν κον. μιγείης optativus videtur delendus esse et cum Thierschio, Bothio, Nägelsb., aliis coni. μιγείῃς scribendus quemadmodum Δ 263 pro ἀνώγοι plerique iam ἀνώγῃ exhibent, aut cum Bekkero χραίσμοι. De β 43 ἥν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην, cf. Faes. II) sensu causali, quom, quando, cum indic., cf. Nägelsb. ad Α 244: Α 518 ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις | Ἥρῃ, cf. Nägelsb. Θ 216 εἴλει Ἕκτωρ, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν. ε 357 μή τις . . ὑφαίνῃσι δόλον, ὅτε με σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγει, cf. Faes. et Ameis. ν 129 οὐκέτ' . . τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔ τι τίουσιν, cf. Faes. ρ 461 νῦν δή σ' οὐκέτι καλὰ . . ὀίω ἂψ ἀπονοστήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις, q. l. Ameis. ‚ex quo' interpretatur. Referunt huc et Ζ 126 Π 433 509, quibus locis et ὅ τε scribitur, et Υ 29 (ὅτε δή). Α 244 ὅ τ' scribendum est, cf. La Roche H. St. 265 sq. Ameis. ad ο 317, Bekker. H. Bl. 1, 150. ὅτ' scribendum esse = ὅτι censent Friedlaender l. c. p. 26 sq. Düntz. ad ϑ 78. III) Coniungitur cum particulis: a) ὅτε μή = εἰ μή; sequitur semper optativus, cf. Ameis. ad π 197: Ν 319 ὅτε μὴ αὐτός γε Κρον. | ἐμβάλοι αἰθ. δαλόν. Ξ 248 οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι. π 196 οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο | . . ὅτε μὴ θεὸς . . θείη νέον ἠὲ γέροντα. ψ 184 χαλεπὸν δέ κεν εἴη | . . ὅτε μὴ θεὸς . . θείη. h. Merc. 93 καὶ σιγᾶν, ὅτε μή τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ. Ubique antecedit aut negatio aut enuntiatum cuius sensus negativus est. Omisso verbo est = ausser, Π 227 οὔ τέ τεῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρί. b) πρίν γ' ὅτε δή (supplendum est ἤ ante ὅτε) = donec, bis dass, Ι 488 πρίν γ' ὅτε δή σ' ἄσαιμι. Ι 588 πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο. Μ 437 πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκεν. δ 180 πρίν γ' ὅτε δὴ θαν. μέλ. νέφος ἀμφεκάλυψεν. ψ 43 πρίν γ' ὅτε δή με σὸς υἱὸς . . κάλεσσεν. h. Ap. Del. 49 πρίν γ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ Δῆλον ἐβήσατο πότνια Λητώ, priusquam. h. Cer. 96 πρίν γ' ὅτε δὴ κελεοῖο . . ἵκετο δῶμα. h. Cer. 195 πρίν γ' ὅτε δή οἱ ἔθηκεν Ἰάμβη . . ἕδος. 202 πρίν γ' ὅτε δὴ . . Ἰάμβη . . ἐτρέψατο. Sine δή ν 322 πρίν γ' ὅτε . . θάρσυνας. c) εἰς ὅτε κε cum coni. für die Zeit wenn, wo, β 99 τ 144 ω 134 εἰς ὅτε κέν μιν | μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι etc. d) ὅτε δή, cf. La Roche Textkr. 327, als nun, als dann, als eben, Α 432 Γ 15 Ε 14 (seq. ῥα) 630 Θ 229 Ι 699 (seq. ἄρα) Κ 180 201 Λ 232 618 (seq. ῥα) Ν 240 604 Π 464 (seq. ἔνθ') 693 Ρ 627 Σ 67 Υ 29 176 Φ 148 Χ 268 Ψ 38 σ 272 (νὺξ δ' ἔσται ὅτε δή) τ 532, cf. ρ 461. ἀλλ' ὅτε δή, Γ 209 212 Ε 438 773 (seq. ἔνθ') Ζ 172 175 (seq. καὶ τότε) 191 200 242 (seq. ἔνθα) Η 186 Ι 474 (καὶ τότ') 553 Κ 365 (τότε δή) 494 Λ 170 (ἔνθ' ἄρα δή) 181 (τότε δή ῥα) 737 806 (ἔνθα) Ν 145 (ῥα) Ξ 433 (ἔνθα) Π 705 786 (ἔνθ' ἄρα) Υ 447 Φ 1 (ἔνθα) 450 Χ 208 Ψ 116 373 768 773 (ἔνθ') 816 (ἔνθ') 844 Ω 443 448 (δή ῥα τόθ') 692 785 (καὶ τότ' ἄρ') α 16 (ἔνθα) 332 β 150 (ἔνθα) 314 γ 269 (δὴ τότε) 286 (τότε δή) δ 252 (καὶ τότε δή) 514 (τότε δή) 517 ε 55 (ἔνθ') 390 (καὶ τότ' ἔπειτ') 441 (anapodoton, cf. Faes.) ζ 85 (ἔνθ') η 3 (ἄρ') 46 261 (καὶ τότε δή) ι 76 181 (ἔνθα) 378 (καὶ τότ') 491 (καὶ τότ') 543 κ 17 144 (καὶ τότ') 156 (καὶ τότ') 249 (καὶ τότε) λ 294 (καὶ τότε δή) 533 μ 201 (αὐτίκ' ἔπειτα) 329 (καὶ δή) 335 368 (καὶ τότε) 399 (καὶ τότ' ἔπειτ') 403 (δὴ τότε) ξ 235 (δὴ τότ') 287 (δὴ τότε) 293 301 (δὴ τότε) 483 (καὶ τότ') ο 457 (καὶ τότ' ἄρ') 477 (ἔπειτα) π 324 414 (ῥά). ρ 170 (καὶ τότε δή) 204 (ἔνθα) σ 134 208 (ῥα) 217 φ 42 63 (ῥα) ω 164 h. Ap. Pyth. 171 252 Merc. 10 h. Ven. 233 h. Cer. 51. Accedit κέν Θ 181 δ 420 h. Ven. 269. Cum optat. Γ 216 ἀλλ' ὅτε δὴ . . ἀναΐξειεν Ὀδ. Θ 23 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι |, αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ'. Υ 228 ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν . . θέεσκεν Χ 74 ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη . . αἰσχύνωσι κύνες . . τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλει. υ 138 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο | . . ἄνωγεν, cf. Faes. ὅτε δή ῥα, gleich nachdem, sobald endlich, cum indic., ἀλλ' ὅτε δή ῥα: Α 493 (seq. καὶ τότε δή) Γ 221 Δ 210 (αὐτίκα) Ε 334 (ἔνθ') 780 (ἔνθα) Κ 338 (ῥ') 351 357 (ῥ') 526 (ἔνθ') Ρ 728 Σ 520 (ἔνθ' ἄρα) Ψ 721 (δὴ τότε) Ω 31 (καὶ τότ' ἄρ') α 126 δ 460 (καὶ τότε δή) ε 458 (καὶ τότε δή) ζ 110 ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' (ἔνθ') η 18 (idem) κ 275 (ἔνθα) 469 (καὶ τότε) 569 (τόφρα δ' ἄρ') ξ 472 ο 101 (ἔπειτα) π 335 (ῥα) φ 191 ω 362. Cum coniunctivo Π 386 ἤματ' ὀπ., ὅτε λαβρ. χέει ὕδωρ | Ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτ. χαλεπήνῃ. Cum optat. Ρ 732 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε . . σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς. e) ὅτε τε (τέ significat artissime ὅτε cum iis quae antecedunt esse coniungendum), cum indic., cf. Nägelsb. ad Β 471. Bäuml. Part. 228. Ameis. ad η 323, Β 471 ὥρῃ ἐν εἰαρ. ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Ε 803 ὅτε τ' ἤλυθε . . ἄγγελος ἐς Θήβας. Θ 556 ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ |. Κ 83 386 Ω 363 νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι. Κ 286 ἐς Θήβας ὅτε τε. Μ 279 ἤματι χειμ. ὅτε τ' ὤρετο . . Ζεὺς νιφέμεν. Ξ 397 ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην |. Χ 102 νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχ. η 323 ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδ. | ἦγον. μ 22 (während) cf. Faes.). σ 257 ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ᾖε λιπὼν etc. ὡς ὅτε τε Μ 132. Cf. praet. Γ 189 Ν 335 Ξ 204.

Cum coni. *E* 500 ὅτε τε ξανθὴ Δημ. | κρίνῃ. *Ξ* 522 οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἔην . . ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ. h. 33, 7 ὅτε τε σπέρχωσιν ἄελλαι |. Cf. *B* 782 *O* 18 *Π* 365 σ 367 χ 301. f) ὅτε περ, *E* 802 καί ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμιζέμεν οὐκ εἴασκον. *Ξ* 319 323 οὐδ' ὅτε περ, sc. ἠρασάμην. *Σ* 293 νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκ. etc. ὅτε πέρ τε: *Δ* 259 ὅτε πέρ τε . . κερῶνται, cf. Ameis. *K* 7 νίφετον, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας |. g) ὅτ' ἄρ': *K* 540 π 351 οὔ πω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί. h. Ap. Del. 110 ὅτ' ἄρ' . . Λητὼ . . ἔμελλεν.

ὀτέ adverb. (= ὅτε), interdum, *Π* 690 ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ . . ὀτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι, q. l. οτε in libris est, ὀτέ Stephanus scripsit (cf. Eust. 1081, 33), quamquam tum cum Baeumleinio ἐποτρύνει μαχέσασθαι legendum est. At sunt isti versus spuriae originis. *P* 178 idem legitur, at ἐποτρύνει μαχέσασθαι. Cf. Sch. A. Praeterea legitur: *Y* 49 ὀτὲ μὲν . . ἄλλοτ', *Σ* 599 ὀτὲ μὲν . . ἄλλοτε δ' αὖ, *Λ* 54 ὀτὲ μέν τε . . ἄλλοτε δ', *Λ* 568 ἄλλοτε μὲν . . ὀτὲ δέ.

ὅτι, ὅττι (est neutr. pronominis ὅς τις, cf. Curt. Et. p. 442. 591), cuius ι nusquam eliditur, cf. Bekker. H. Bl. 1, 150, La Roche Z. f. öst. G. 1865, 261. Ameis. ad *A* 412 suppl. ο 317 suppl., 1) antecedente verbo dicendi aut sentiendi, cum ind., *A* 137 ἰδοῦσ' ὅτι . . συμφράσσατο. *E* 349 ἦ οὐχ ἅλις ὅττι . . ἠπεροπεύεις. *E* 407 οὐδὲ τὸ οἶδε . . ὅττι μάλ' οὐ δηναιός, ὅς etc. *Z* 231 γνῶσιν, ὅτι . . εὐχόμεθ'. *H* 448 οὐχ ὁράας . . ὅτι δὴ αὖτε . . ἐτειχίσαντο. *Θ* 175 γιγνώσκω δ' ὅτι . . κατένευσε. *Λ* 408 οἶδα γὰρ ὅττι . . ἀποίχονται. *O* 217 ἴστω τοῦθ', ὅτι . . ἔσται. *O* 226 ἀλλὰ τόδ' . . πολὺ κέρδιον . . ἔπλετο, ὅτι . . ὑπόειξε. *P* 630 γνοίη, ὅτι . . Ζεὺς . . ἀρήγει. *P* 688 γιγνώσκειν, ὅτι . . κυλίνδει. *Y* 434 οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός. *Ψ* 545 τὰ φρονέων, ὅτι . . βλάβεν. *Ψ* 670 ἦ οὐχ ἅλις ὅττι . . ἐπιδεύομαι. *Ω* 538 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι . . γένετο. *Ω* 564 γιγνώσκω . . ὅττι . . ἦγε. ν 314 εὖ οἶδ', ὅτι . . ἦσθα. π 132 εἴφ' ὅτι . . εἰμί. ρ 269 γιγνώσκω δ' ὅτι . . τίθενται. σ 11 οὐκ ἀίεις ὅττι . . ἐπιλλίζουσιν. ep. 3, 6 ἀγγελέω . . ὅτι . . τέθαπται. Antecedit substantivum *P* 642 λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι . . ὤλεθ'. Additur ῥα: *N* 675 οὐδέ τι ἤδη ὅττι ῥα . . δηιόωντο. *P* 411 οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη |, μήτηρ . . ὅττι ῥα . . ὤλεθ'. *P* 655 εἰπεῖν ὅττι ῥα . . ὤλεθ'. *X* 439 ἤγγειλ', ὅττι ῥα . . μίμνε. 2) sensu causali, quod, quia, cum indic. *B* 255 ὀνειδίζων, ὅτι . . διδοῦσιν. *B* 579 κυδιόων, ὅτι . . μετέπρεπε. *E* 325 ὃν περὶ πάσης τῖεν ὁμηλ. ὅτι . . ἤδη. *I* 76 μάλα δὲ χρεὼ . . πυκινῆς sc. βουλῆς . . ὅτι . . καίουσιν. *O* 156 ἐχολώσατο . . ὅττι . . πιθέσθην. *Π* 34 γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλ. . . ὅτι . . ἐστίν. *Π* 431 γήθησεν . . ὅττι . . ἤκουσε. *Φ* 410 νηπύτι' . . ὅτι . . ἰσοφαρίζεις. *Φ* 488 ὄφρ' εὖ εἰδῇς ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι . . ἀντιφαρίζεις. *Ψ* 484 κακοφραδὲς . . ὅτι . . ἐστιν. *Ψ* 556 χαίρων . . ὅτι . . ἦεν. 577 ψεύδεσσι βιησάμενος . . ὅτι . . ἦσαν. *Ω* 114 135 κεχολῶσθαι, ὅτι . . ἔχει. 239 οὔ νυ καὶ ὑμῖν | οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι . . ἤλθετε. 241 ἦ οὔνεσθ', ὅτι . . ἔδωκε . . 593 μή μοι . . σκυδμαινέμεν . . ὅτι . . ἔλυσα. ε 340 ὠδύσατ' . . ὅτι . . φυτεύει. θ 238 χωόμενος ὅτι . . νείκεσεν. λ 103 ν 343 χωόμενος ὅτι . . ἐξαλάωσας. ξ 52 χαῖρε δ' Ὀδ. ὅττι . . ὑπέδεκτο. ξ 54 ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο. 367 ἤχθετο . . ὅττι . . δάμασσαν. ξ 441 ο 342 αἴθ' οὕτως φίλος Διὶ γένοιο ὡς ἐμοὶ ὅττι . . γεραίρεις (ἔπαυσας). ρ 378 ἦ ὄνοσαι ὅτι . . κατέδουσιν. σ 333 393 ἦ ἀλύεις, ὅτι . . ἐνίκησας. τ 72 ἦ ὅτι δὴ ῥυπόω etc. τ 248 τίεν . . ὅτι . . ἤδη. χ 36 οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκ. ὅτι μοι κατακείρετε οἶκον. ψ 115 νῦν δ' ὅττι ῥυπόω . . τούνεκ' ἀτιμάζει. h. Ap. Del. 137 γηθοσύνῃ ὅτι μιν θεὸς εἵλετο. h. 19, 47 Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψεν. Et hic additur ῥα: *A* 56 κήδετο γὰρ Δαν. ὅτι ῥα . . ὁρᾶτο. *Ξ* 407 *X* 292 χώσατο . . ὅττι ῥα . . ἔκφυγε. *P* 568 γήθησεν . . ὅττι ῥα . . ἠρήσατο. ξ 527 χαῖρε δ' Ὀδ. ὅττι ῥα . . περικήδετο. φ 415 γήθησεν . . ὅττι ῥα . . ἧκε. 3) Sequente superlativo: quam, ὅττι τάχιστα *Δ* 194 *Ψ* 71, ὅττι τάχιστα | *I* 659 *O* 146 *X* 129 *Ψ* 403 414 ε 112 θ 434 π 152. Perperam huc referre conati sunt hos locos: *A* 412 *Π* 274 γνῷ δὲ . . ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχ. οὐδὲν ἔτισεν, q. l. aut cum Ameis. ὅ τ' legendum aut ὅτε, cf. Nägelsb., intellegendum. *Δ* 32 τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις, q. l. cum Ameis. ὅ τ' legendum. *Z* 125 ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων | σῷ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολ. ἔγχος ἔμεινας, q. l. idem iure ὅ τ' edidit. θ 299 γίγνωσκον, ὅτ'. ξ 90 κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ'. ν 333 νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅτ'. φ 254 τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἶμεν . . ὅτ', quibus locis omnibus cum Bekkero, Ameisio, aliis ὅ τ' scribendum est.

ὀτραλέως (idem est quod ὀτρηρός, cf. Doed. Gl. § 678. Curt. Et. p. 224. 713 de rad. τερ et ο prosthet. cogitat, cf. Lob. El. 1, 81, Christ. p. 34 de rad. sanscr. tvar, festino, Autenr. ad *Γ* 260 de ὀτρύνω, Sonne ap. Kuhn. 10, 333 de zend. âtar ignis, cf. Düntz. ad τ 100), alacriter, sedulo, celeriter, flink, *Γ* 260 τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο |, Sch. D. σπουδαίως. *T* 317 αἶψα καὶ ὀτραλέως, Sch. D. ἐνεργῶς καὶ σπουδαίως. τὸ αὐτὸ εἶπεν ἐπιτάσεως χάριν, cf. Schol. B. τ 100 ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα | δίφρον, ubique de ministris, cf. Faes. ad τ 100. Cf. Hes. E. M. Ap. Lex. 123, 27 τὸ ὀτραλέως ταχέως. καὶ παραλλήλως αἶψα καὶ ὀτρ. καὶ τὸ ὀτρύνειν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. E. Gud. Suid.

Ὀτρεύς (ὀτρύνω, cf. Lob. El. 1, 81), Phrygiae rex, *Γ* 186 Φρύγας . . λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο |. h. Ven. 111 146 Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πάτηρ ὄνομα κλυτὸς . . ὃς πάσης Φρυγίης εὐτ. ἀνάσσει.

ὀτρηρός (a rad. τερ, Curt. Et. p. 224. 713, cf. Lob. Rhem. 239. Path. Pr. 265; a τορός ducendum esse censet Doed. Gl. § 678), alacer, sedulus, de ministris ut ὀτραλέος, *A* 321 τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε cf. Sch. ABL. *Z* 381 ὀτρηρὴ ταμίη. α 109 κήρυκες . . καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες |, cf. Sch. B. δ 23 217 ὀτρηρὸς θεράπων. δ 38 ὀτρηροὺς θεράποντας. Ap. Lex. 123, 27 ὀτρηροί, ἐναργεῖς καὶ ἐπεστραμμένοι. — **ὀτρηρῶς** δ 735 ἀλλά τις ὀτρηρῶς Δολίον καλέσειε γέροντα, q. l. in nonnullis libris et in scholl. etiam ὀτρηρός legitur. Cf. Schol. Vulg. E. Gud. Hes. Eust. 110, 2. 1397, 59. Nitzsch.

Ὀτρυντείδης (Bekk. Ὀτρυντεΐδης), Otryntei

filius i. e. Iphition, *Υ* 383 Ἰφιτίωνα |, ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην. *Υ* 389 κεῖσαι, Ὀτρυντείδη.

Ὀτρυντεύς, rex Hydes, *Υ* 384 τὸν νύμφη τέκε νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ.

ὀτρυντύς (ὀτρύνω), iussum, *Τ* 234 λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος, Sch. D. παρακέλευσιν, παρόρμησιν. Sch. B. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀττική. Sch. Townl. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος i. e. ab Antimacho frequentata; addit idem et Eratosthenem gavisum esse hac terminatione, ita apud eum legi πολλὴ ἀντιμαχιστύς. *Τ* 235 ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται. Ap. Lex. 123, 29 ὀτρυντὺς ἡ ἐπικέλευσις. Hes. παρακέλευσις, προτροπή. Eust. 1180, 70.

ὀτρύνω (de *ο* prosthet. cf. Curt. Et. p. 321. 712), ὀτρύνω *Ε* 482, ὀτρύνεις, ὀτρύνει, ὀτρύνετον, ὀτρύνουσι, coni. ὀτρύνω, ὀτρύνωμεν *ω* 405, ὀτρύνομεν, opt. ὀτρύνοιτε *λ* 357, imperat. ὄτρυνε, ὀτρύνετε *η* 151, inf. ὀτρυνέμεν, part. ὀτρύνων, ὀτρύνουσα *ψ* 264, ὀτρύνουσ', ὀτρύνοντος, ὀτρύνοντι, ὀτρύνοντα *Δ* 294, ὀτρύνοντες, imperf. ὤτρυνον, ὤτρυνε(ν), ὤτρυν', ὄτρυνε(ν), ὀτρύνεσκον *Ω* 24, ὤτρυνον *η* 341, fut. ὀτρυνέω *Κ* 55, ὀτρυνέει *β* 253, part. ὀτρυνέων, ὀτρυνέουσα, aor. ὤτρῡνα, ὤτρυνε, ὤτρυν', coni. ὀτρύνῃσι(ν), opt. ὀτρύνειε *ο* 306, ὀτρύνειαν *θ* 90, imper. ὄτρυνον, inf. ὀτρῦναι, part. ὀτρύναντος, med. ὀτρύνεσθ' *κ* 425, ὀτρυνώμεθ' *Ξ* 369, ὀτρύνεσθαι *η* 222, ὠτρύνοντ', I) activ. impello, aliquem, *Δ* 73 *Τ* 349 ωτρυνε . . Ἀθήνην. *Δ* 268 ὄτρυνε . . ἄλλους . . Ἀχαιούς. *Ε* 482 Λυκίους ὀτρύνω. *Θ* 218 ὀτρῦναι Ἀχαιούς |. *Θ* 293 τί με . . ὀτρύνεις. *Θ* 398 *Λ* 185 Ἶριν δ' ὤτρυνε. *Ι* 165 κλητοὺς ὀτρύνομεν (coni.). *Κ* 138 ἤ τιν' ἑταίρων | ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον. *Κ* 158 τὸν . . ἀνέγειρε . . ὤτρυνέ τε. *Λ* 270 ὀτρύνων ἱππῆας. *Ν* 44 678 *Ω* 560 Ἀργείους δ' ὤτρυνε. *Ν* 229 ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον. *Ν* 290 ὀτρυνέων Δαναούς. *Ξ* 131 ἄλλους δ' ὀτρύνοντες. *Ο* 568 Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε. *Π* 495 ὄτρυνον Λυκ. ἡγήτορας. *Π* 532 ὤτρυνεν Λυκ. ἡγήτορας ἄνδρας |. *Ρ* 215 ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος. *Ρ*323 Αἰνείαν ὤτρυνε. 582 Ἕκτορα . . ὤτρυνεν. *Τ* 156 ὄτρυνε . . υἷας Ἀχ. *Υ* 54 τοὺς ἀμφοτέρους . . ὀτρύνοντες. *Υ* 174 Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ |. *Φ* 530 ὀτρυνέων . . πυλαωρούς. *Ω* 302 ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν'. *β* 74 τούτους ὀτρύνοντες. *β* 392 θεὰ δ' ἕκαστον ὤτρυνεν. *ζ* 258 ὤτρυνεν Ὀδυσῆα. *κ* 546 ὤτρυνον ἑταίρους |. *λ* 214 εἴδωλον τόδ' ὤτρυν'. *μ* 144 206 ὤτρυνον ἑταίρους |. *ο* 14 ὄτρυνε . . Μενέλαον. *ο* 405 ἄγγελον ὀτρύνωμεν. *π* 152 ταμίην ὀτρυνέμεν. *ρ* 362 Ὀδυσῆα ὤτρυν'. *σ* 53 με γαστὴρ ὀτρύνει. *χ* 241 μνηστῆρας δ' ὤτρυνε. *ω* 487 ὤτρυνε . . Ἀθήνην. Supplendum est obiectum: *Δ* 310 ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε. *Κ* 356 *Ο* 744 Ἕκτορος ὀτρύναντος |. *Μ* 468 ὀτρύνοντι πίθοντο |. *Ο* 199 ἔθεν ὀτρύνοντος, cf. Schol. BL. *Φ* 299 μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή |. *β* 423 τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν |. *λ* 226 ὤτρυνεν (γυναῖκας). *τ* 419 ὀτρύνοντος ἄκουσαν |. Obiectum μένος est: *Ε* 563 τοῦ δ' ωτρυνεν μένος Ἄρης |. *Μ* 266 μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν |. *Ε* 470 792 *Ζ* 72 *Λ* 291 *Ν* 155 *Ο* 500 514 667 *Π* 210 275 *Τ* 349 *Χ* 186 *θ* 15 ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. De exercitu: *Δ* 254 πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας |. *Ε* 461 στίχας . . ὤτρυνε. *Ι* 709 ὀτρύνων (λαόν τε καὶ ἵππους). *Ν* 90 κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας |. *Ο* 506 ὀτρύνοντος . . λαὸν ἅπαντα. *Ο* 695 ὤτρυνε δὲ λαόν. *Π* 501 *Ρ* 559 ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα |. Accedunt praepositiones: *Ω* 143 Ἶριν δ' ὤτρυνε Κρον. εἰς Ἴλιον ἱρήν. *Ο* 59 Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβ. Ἀπ. *α* 85 Ἑρμείαν . . νῆσον ἐς Ὠγ. ὀτρύνομεν (coni.). *Τ* 205 ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. *ο* 37 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι. *ο* 40 τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω |. *Ω* 289 σέ γε θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ νῆας. *ρ* 75 αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας |. *ο* 306 ὀτρύνειε πόλινδε |. *Β* 589 *Ρ* 383 ὀτρύνων πολεμόνδε. *Γ* 69 ὄτρυνον πολεμόνδε καρ. Ἀχαιούς. Sequitur partic. fut. *Θ* 398 Ἶριν δ' ὤτρυνε . . ἀγγελέουσαν. b) cum inf. excito, feuere an, *Β* 94 ὄσσα . . ὀτρύνουσ' ἰέναι. *Β* 451 (Ἀθήνη) ὀτρύνουσ' ἰέναι. *Δ* 294 οὓς ἑτάρους ὀτρύνοντα μάχεσθαι |. *Δ* 414 ὀτρύνοντα μάχεσθαι . . Ἀχαιούς. *Ε* 496 *Ζ* 105 *Λ* 213 ὀτρύνων μαχέσασθαι. *Ε* 520 τοὺς . . ὤτρυνον . . πολεμιζέμεν. *Κ* 55 ὀτρυνέω ἀνστήμεναι. *Κ* 220 ἔμ' ὀτρύνει κραδίη . . δῦναι στρατόν. *Κ* 319 ἔμ' ὀτρύνει κραδίη . . ἐλθέμεν. *Μ* 367 Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι |. *Ο* 402 ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν |. *Ρ* 654 ὄτρυνον δ' . . εἰπεῖν. *Ψ* 49 ἠῶθεν δ' ὄτρυνον . . ὕλην τ' ἀξέμεναι. *Ψ* 111 οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην. *Ω* 24 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐύσκοπον ἀργ. *Ω* 109 κλέψαι δ' ὀτρύνουσι (al. ὀτρύνεσκον) ἐύσκοπον ἀργ. *β* 244 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. *θ* 90 ὀτρύνειαν ἀείδειν. *ξ* 261 *ρ* 430 ὀπτῆρας . . ὤτρυνα νέεσθαι |. *ξ* 374 ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν. *ο* 3 *σ* 186 *χ* 434 496 ὀτρυνέουσα νέεσθαι |. *σ* 61 εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη . . τοῦτον ἀλέξασθαι. *τ* 158 μάλα δ' ὀτρύνοντι τοκῆες | γήμασθ'. *χ* 481 πάσας δ' ὄτρυνον δμῳὰς . . νέεσθαι. *ω* 116 ὀτρυνέων Ὀδυσῆα . . Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕπεσθαι. Cf. *ι* 518 πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν ἐννοσίγαιον, cf. Faes. ὡς sequitur *ρ* 362 ὤτρυν' (Ὀδυσῆα), ὡς ἂν . . ἀγείροι. 2) raro de bestiis, *Π* 167 ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. *Σ* 584 ταχέας κύνας ὀτρύνοντες |. Cf. *Ψ* 111. 3) de rebus, maturo, ἀγγελίην, *π* 355 μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν. μάχην: *Μ* 277 μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν |, ὁδόν: *β* 253 τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδόν, πομπήν: *η* 151 πομπὴν ὀτρύνετε, cf. Schol. Vulg. *θ* 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει. *λ* 357 πομπὴν δ' ὀτρύνοιτε, ordne ab: *ο* 37 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους. II) med. festino, beeile mich, cum inf. *Π* 420 ὠτρύνοντο νέκυς τ' ἀγέμεν (al. ὤτρυνον νέκυάς τ' ἀγ.). *Ξ* 369 ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν |. *κ* 425 (cf. Am. suppl.) αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι. Ita Ameis. et Bekk. Eustath. secuti; antea legebatur ὀτρ. ἵνα μοι ἅμα πάντες ἕπησθε. *ρ* 183 πόλινδε | ὀτρύνοντ' . . ἰέναι. Absol. *η* 222 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι.

οὐ, ante vocales **οὐκ**, ante vocales spiritu aspero praeditas **οὐχ**, praeterea **οὐκί**, **οὐχί** (Pott. et Christ. 263 huic vocabulo quondam sanscr. vocem avāk respondisse putant; alia Boppii Vergl. Gr. 2 § 371 est sententia. Sunt praeterea, qui αὖ comparent), ea est negatio quae rem ipsam negat (negatio obiectiva), non. Saepius unum tantum enuntiati vocabulum negatur, unde fit ut vel in enunt. hypotheticis dicatur, cf. Krüger. Dial. 67, 4, 1. Aken. GZ. d. Lehre v. Temp. u. Mod. § 230. 232. 316. Bäumlein. Part. 278. Nägelsb. ad *Γ* 289. Ameis. ad *β* 274. οὐ διδόναι *Ω* 296. οὐκ ἐᾶν, quod multis locis notionem recusandi habet (Ameis. ad *υ* 273 suppl.), *Β* 132 *Δ* 55 550 *Ε* 256 517 802

819 *Z* 256 *Θ* 413 *Λ* 125 278 550 *M* 171 *P* 449 659 *Σ* 296 *Y* 139 *Ψ* 4 *η* 41 *ι* 468 *κ* 291 *λ* 232 *μ* 282 *τ* 25 374 531 *υ* 273 *φ* 233 *χ* 32 *ψ* 77. *οὐκ ἐθέλειν* (cf. Nägelsb. ad *Γ* 289): *A* 112 *Γ* 289 *Δ* 224 300 *Z* 165 525 *I* 353 356 444 486 678 *K* 121 *M* 171 *N* 106 109 *O* 492 *Π* 540 *Σ* 262 *Φ* 580 *η* 305 *ϑ* 223 316 *ν* 341 *ξ* 90 *σ* 362 *υ* 141 h. Ven. 25. *οὐ φάναι*: *H* 393 *Ψ* 668 *O* 700 *ξ* 481 *υ* 90. *οὐ πείσεσθαι* *A* 289. *οὐκ ἀμέλησε* *Θ* 330. *οὐκ ἀλέγω* h. Ap. Pyth. 101. *οὐ λήθετο* *M* 393 et alias. Haud raro accedit participiis: *οὐκ ἐθέλων* *Δ* 224 300 *Z* 165 253 *N* 572 *Σ* 434 *T* 377 *Y* 87 *Φ* 36 48 *Ψ* 88 *Ω* 289 *β* 50 110 *ε* 99 155 *κ* 573 *ο* 72 *τ* 156 *φ* 31 *ω* 146 307 h. Pyth. 295 h. Cer. 124. *οὐ γιγνώσκοντες* *H* 185. *οὐ παρεόντων* *O* 665 *λ* 66. *οὐ ταρβήσας* *E* 286 *Λ* 384 *Y* 430. Accedit adiectivis et substantivis: *οὐ πάντες* *B* 195. *οὐκ ἄκων* *E* 366 768 *Θ* 45 *K* 530 *Λ* 281 519 *X* 400 *γ* 484 494 *ο* 192 *τ* 374 h. Cer. 379. *οὐκ ὀλίγον* *T* 217. *οὐ πολύ* *ο* 96. *οὐ πολλόν* *ο* 494. *οὐ σάφα* *ρ* 153 307 h. Ven. 167. *οὐ μεγάλη* *δ* 846. *οὐκ ἀγαθός* *Θ* 360 *I* 627. *οὐ δηναιός* *E* 407. *οὐ κατὰ κόσμον* *B* 214 *E* 759 *Θ* 12 *P* 205 *γ* 138 *ϑ* 179 *ξ* 363 *υ* 181 h. Merc. 255. Cf. Eust. 1763, 40. *οὐ κόσμῳ* *M* 225. *οὐ κατὰ μοῖραν* *α* 251 *ι* 352. Cf. praeterea *O* 741 *Π* 549 *Φ* 245 *Ω* 573 *α* 331 *β* 11 *γ* 82 *δ* 535 *ε* 212 *ζ* 84 240 *η* 210 *ϑ* 187 320 *μ* 118 *ξ* 145 *ο* 100 *σ* 207 346 352 *τ* 154 260 547 597 601 *υ* 284 *ψ* 19 h. Ven. 254. Saepissime autem totum negatur enuntiatum, I) enunt. primarium a) si indicativus invenitur: *οὐ* *A* 29 115 495 *B* 24 61 190 276 296 392 *Γ* 156 224 *E* 53 106 139 154 192 201 257 278 287 341 428 571 812 *Z* 222 *Θ* 178 299 418 *I* 56 88 *K* 104 *Λ* 75 116 665 *M* 79 246 304 *N* 7 49 424 *Ξ* 110 168 299 386 480 *O* 325 496 583 585 *Π* 62 232 302 520 796 *P* 5 33 153 372 410 761 *Σ* 128 160 189 282 306 334 *T* 61 124 136 202 210 388 423 *Y* 256 349 *Φ* 175 224 229 310 *X* 47 86 103 193 199 201 219 250 270 424 498 *Ψ* 44 184 411 553 725 *Ω* 207 331 *α* 262 350 *β* 137 275 *γ* 28 208 352 375 *δ* 104 558 561 566 664 *ε* 15 *η* 309 *ϑ* 134 166 167 179 214 232 553 *ι* 228 281 *μ* 130 182 382 407 *ν* 331 *ξ* 56 222 378 *ο* 212 374 546 *π* 23 187 194 202 347 *ρ* 41 144 319 455 576 *σ* 227 230 *φ* 424 *χ* 35 67 316 415 *ψ* 40 66 223 *ω* 246 246 247 h. Ap. Del. 128 177 h. Ap. Pyth. 287 h. Merc. 76 263 h. Ven. 7 33 186 h. Cer. 129 227 236 290 332. *οὐκ* *A* 126 180 *B* 2 204 241 347 488 745 822 *Γ* 120 143 176 *Δ* 24 56 57 168 185 330 532 *E* 150 183 191 205 218 538 783 892 *Z* 374 *H* 69 362 *Θ* 319 369 455 461 477 *I* 225 536 537 *K* 275 342 *Λ* 80 389 614 *N* 622 674 *Ξ* 1 62 66 *O* 22 106 166 182 651 *Π* 33 388 789 *P* 166 518 676 *Σ* 163 367 *T* 86 271 *Φ* 103 577 *X* 123 262 265 348 387 495 *Ψ* 104 149 345 430 *Ω* 35 *α* 216 *β* 122 184 *γ* 20 328 *δ* 240 601 712 744 772 *ε* 342 *ζ* 201 221 258 *η* 39 299 *ϑ* 28 329 358 *ι* 44 442 475 525 553 *κ* 193 *λ* 62 328 517 553 579 584 *ν* 170 209 293 427 *ξ* 82 151 467 *ο* 31 98 343 533 *π* 357 380 420 437 465 *ρ* 222 226 347 352 390 454 488 586 *σ* 11 184 232 *λ* 427 *σ* 265 *τ* 237 568 *υ* 179 202 275 305 384 *φ* 11 289 421 *χ* 319 *ψ* 40 62 152 369 *ω* 244 246 247 249 524 h. Ap. Del. 97 h. Ap. Pyth. 146 201 298 h. Merc. 30 154 208 263 263 266 334 338 363 363 379 383 557 573 h. Cer. 57 59 68 262 324 340 h. 7, 13. *οὐχ* *Δ* 498 *E* 18 185 *Ξ* 471 488 *O* 575 *Π* 140 480 *P* 174 *Σ* 59 440 *X* 96 *Ψ* 205 *β* 40 210 *κ* 120 373 379 *ο* 7 *π* 162 *σ* 275 *τ* 257 *υ* 245 *φ* 257 427 *χ* 412 *ω* 199 h. Ap. Pyth. 42 h. Merc. 284 h. ep. 45, 14. *οὐκ ἔστι*: *N* 787 *Ξ* 212 *Y* 97 *Φ* 193 *ϑ* 447. Saepe numero aliae adduntur particulae: *οὐ γάρ*, *A* 152 154 262 296 526 *B* 13 30 67 141 192 248 641 687 *Δ* 48 286 331 374 413 437 *E* 515 523 341 379 *Z* 367 411 487 501 *H* 52 197 242 409 *Θ* 400 473 *I* 28 104 401 625 650 *K* 47 422 *Λ* 668 719 *M* 165 247 *N* 8 89 262 512 713 714 *Ξ* 63 80 99 315 521 *O* 292 521 556 *Π* 70 74 303 *P* 14 146 221 449 464 502 711 *Σ* 296 296 *T* 92 149 162 *Y* 211 467 *Φ* 92 379 439 *X* 256 438 *Ψ* 75 469 606 619 621 627 *Ω* 69 131 394 524 550 565 637 739 743 774 *α* 78 196 216 354 *β* 58 63 163 170 198 319 *γ* 27 89 147 221 *δ* 62 141 193 200 292 475 559 607 638 754 *ε* 16 23 79 113 141 404 *ζ* 160 173 270 *η* 32 40 208 216 *ϑ* 138 159 246 293 538 557 585 *ι* 5 119 125 163 275 304 *κ* 73 174 190 202 *κ* 291 568 *λ* 52 101 166 219 393 461 481 498 623 *μ* 107 154 186 208 354 358 446 *ν* 324 *ξ* 138 355 388 488 513 *ο* 88 335 514 *π* 161 192 196 372 377 *ρ* 7 20 78 145 283 *ρ* 537 587 *σ* 149 259 287 *τ* 163 350 365 *υ* 155 273 294 *φ* 91 93 172 306 312 *χ* 70 313 *ψ* 18 248 *ω* 188 443 456 465 479 h. Ap. Pyth. 48 h. Merc. 149 309 363 h. Ven. 9 194 h. Cer. 207 h. 29, 4 ep. 15, 15. *ἀλλ' οὐ*: *Θ* 154 *I* 228 *N* 268 560 808 *O* 461 *P* 41 *Σ* 328 *Y* 195 *Ψ* 441 *α* 42 *ϑ* 175 *ι* 500 *λ* 444 h. Ap. Pyth. 240 h. Cer. 192, cf. *T* 423. *ἀλλ' οὐκ* *A* 24 370 *B* 859 *Γ* 45 *K* 3 *N* 477 *Φ* 193 *σ* 280. *ἀλλ' οὐχ* *I* 545 *M* 110 *P* 197 463 *Ω* 679. *ἀλλ' οὐ γάρ πως* *τ* 591. *ἀλλ' οὐ γάρ τις* *κ* 568. *ἀλλ' οὐ γάρ* *ξ* 355. *ἀλλ' οὔ πω* *ρ* 517 *τ* 380 h. Merc. 453. *οὐ μέν*, *οὐ μήν*: *A* 163 603 *B* 233 *Δ* 372 *Z* 326 *Θ* 448 *K* 79 *Λ* 452 *N* 414 556 *Ξ* 105 454 472 *O* 16 508 737 *P* 19 41 415 446 448 *T* 186 321 *Y* 89 339 *Φ* 570 *X* 13 126 283 *Ψ* 70 77 441 795 854 *Ω* 52 66 172 300 385 *α* 222 *γ* 14 *δ* 31 805 836 *ε* 341 364 *ζ* 182 301 *η* 73 159 *ϑ* 147 315 552 *ι* 131 *κ* 93 202 *λ* 264 344 *μ* 209 *ξ* 83 190 *ο* 280 516 *ρ* 381 415 483 *φ* 152 *ψ* 100 168 h. Ap. Pyth. 35. *οὐ μὲν* (*μὴν*) *γάρ*: *E* 401 901 *Z* 124 *I* 545 *N* 556 *P* 446 *T* 182 321 *Y* 89 339 *Ψ* 77 834 *Ω* 66 172 385 *α* 173 392 411 *ζ* 182 *ϑ* 147 *ι* 119 *κ* 93 *φ* 261 h. Ven. 132. *οὐ μὲν* (*μὴν*) *γάρ τι*, *τις*: *α* 78 173 392 411 *γ* 377 *δ* 805 807 *ε* 211 341 *ζ* 301 *η* 73 *ϑ* 552 *ι* 131 *ξ* 190 *ο* 516 *π* 27 59 224 310 *ρ* 176 316 373 *σ* 23. *ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι* h. Ap. Pyth. 286. *οὐ μέν* (*μήν*): *ϑ* 315 *μ* 209 *ξ* 83 *ο* 280. *οὐ μέν τι*: *ε* 364 *ϑ* 585. *οὐ μέν* (*μήν*) *τοι*: *Θ* 294 *Ξ* 472 *Φ* 370 *Ψ* 795 *Ω* 300 *α* 222 *δ* 836 *η* 89 *π* 267 *σ* 233 *ψ* 266. *οὐ μὲν γάρ τοι* *π* 204. *οὐ μὲν γάρ ποτε* *σ* 132 h. Cer. 331. *οὐ μέν πώ τι* *σ* 36. *οὐ μήν πως* *B* 203 *Δ* 158 *X* 126. *οὐ μὲν δή* *Θ* 238. *οὔ ῥά τ'* *M* 304. *οὐ νυ*: *H* 351 *Θ* 39 357 *K* 165 *X* 183 *Ω* 239. *οὔ νύ περ* *Ω* 33. *οὔ νύ τοι* *Π* 707 *Ω* 683. *οὔ νύ τι* *β* 60. *οὐ νύ τε* *α* 60 347. *οὐ μάν* *Δ* 512 *E* 895 *M* 318 *N* 414 *Ξ* 454 *O* 16 501 *P* 415 448 *Ψ* 441 *ρ* 470. *οὐ μά* *υ* 339 h. Merc. 384. Haud raro *καὶ οὐκ* legitur = *οὐδέ*, cf. Krüger. Sprachl. 67, 32: *A* 95 *K* 121 *M* 203 (*καὶ οὔ πω*) *O* 492 *Σ* 363 *Y* 139 *Φ* 48 *Ψ* 466 *α* 308 (*καὶ οὔ ποτε*) *β* 61 *π* 71 (*καὶ οὔ πω*) *ν* 46 *φ* 152 (*καὶ οὔ πω*) *χ* 236 (*καὶ οὔ πω*). *ψ* 116 *καὶ οὔ πω*. *ω* 27. *καὶ οὐκ* *Δ* 55 *Ψ* 466 *ε* 182 *ϑ* 307 *σ* 383 h. Merc. 369 462. *καὶ οὐχ*: *Ω* 224 *λ* 511 *ν* 242. b) Raro invenitur in enuntiatis,

in quibus coniunctivus (qui futuri notionem habet) legitur: *Η* 197 *οὐ μὲν γάρ τις βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται.* *Ο* 492 *ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν.* Accedit *ἄν*: *Γ* 64 *οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις* i. e. inutilis sit. *Λ* 387 *οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι* etc. c) Saepe autem in enuntiatis, in quibus optativus legitur, cui *ἄν*, *κέ* accedit: *Α* 271 301 *Β* 250 *Γ* 66 223 *Δ* 283 *Ε* 32 85 *Ζ* 129 521 *Θ* 21 210 451 *Ι* 125 267 444 517 *Κ* 204 *Μ* 58 447 465 *Ν* 289 321 *Ξ* 126 247 335 *Ο* 40 *Ρ* 489 *Υ* 101 134 *Φ* 462 *Ω* 297 565 *α* 236 *β* 249 *γ* 227 *δ* 64 78 223 347 *η* 293 *ϑ* 239 280 *ι* 241 *λ* 380 *μ* 107 *ο* 321 *π* 85 318 400 *ρ* 138 268 387 497 546 *σ* 414 *τ* 107 342 590 *υ* 135 322 368 392 *φ* 115 *χ* 325 *ψ* 100 168 187 *ω* 435 h. Merc. 264 h. Ven. 239 243 h. Cer. 157 h. 19, 16. *κέ* non additur optativo *Υ* 286 *γ* 319 *μ* 77. Usurpatur *οὐ* etiam 2) in quaestionibus, in quibus optatur aut poscitur aliquid, ita ut optativo accedat *ἄν*: *Γ* 52 *οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρ. Μενέλαον*; *Ε* 456 *οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο . .*; *Ω* 263 *ζ* 57 *οὐκ ἂν δή μοι . . ἐφοπλίσσαιτε . .*; *η* 22 *οὐκ ἄν μοι . . ἡγήσαιο*; *χ* 132 *οὐκ ἂν . . ἀναβαίη*; omnino autem in iis quaestionibus legitur, quas sequitur responsum affirmativum, ut lat. non, nonne; quibus in quaest. usurpatur indicativus (*ἦ οὐ* synizesi fit *μονοσύλλαβον*): *οὐ* *Δ* 242 *Ε* 757 872 *Θ* 140 *Κ* 165 *Ο* 18 *Ρ* 451 *Σ* 287 *Υ* 188 *Φ* 396 *η* 239 *λ* 210 *ν* 417 *ω* 115. *οὐκ* *Κ* 160 *Ο* 130 248 506 *α* 298 *γ* 251 *π* 424 *φ* 369. *οὐχ* *Ε* 349 *Η* 448 *Ι* 339 *Κ* 324 *Λ* 648 *Ο* 555 *Ρ* 450 *Φ* 108 *Ψ* 670 *β* 312 *ρ* 376 545. II) In enunt. secundariis, 1) in quibus legitur *ὅτι*: *Ω* 538 *ξ* 90. *ὅ* *Θ* 32 463 *Ι* 493 534 *Λ* 439 *Π* 509 *Ρ* 207 *Υ* 466 *γ* 146 *φ* 254. *ὡς* *Σ* 161 *Υ* 265 *Φ* 291 *Ψ* 611 *β* 233 *δ* 377 *ε* 11 *κ* 326. 2) in enunt. temporalibus et causalibus, *ἐπεὶ οὐ* *Α* 114 119 132 153 278 415 515 *Β* 619 *Γ* 214 306 *Δ* 510 *Ε* 64 157 441 *Η* 196 *Θ* 483 *Ι* 305 425 *Κ* 79 91 500 *Μ* 270 *Ν* 309 382 *Ξ* 141 *Ο* 11 228 *Ρ* 641 *Σ* 101 *Υ* 216 *Χ* 13 19 458 *Ψ* 46 150 440 603 *Ω* 68 214 426 594 *α* 236 *β* 118 199 282 372 383 *γ* 133 *δ* 64 106 352 *ε* 11 137 364 *ζ* 33 167 279 325 *η* 117 *ϑ* 196 371 397 451 585 *ι* 136 455 *κ* 170 *λ* 158 264 *μ* 297 *ο* 96 *ρ* 451 *σ* 355 *τ* 314 *υ* 181 264 *φ* 171 *ω* 261 h. Ven. 261 h. Cer. 213 h. 7, 20. *οὐκ* *Ε* 686 *Η* 164 *Ι* 316 486 *Λ* 278 *Ρ* 147 489 *Σ* 98 *Τ* 157 *Χ* 513 *α* 226 *δ* 544 *ϑ* 236 *λ* 249 *ξ* 212 481 *υ* 90. *οὐχ* *Φ* 95 *Χ* 159 *ι* 478 *π* 9. *ὅτε* *Α* 244 *ν* 129. *ὅττι* *ξ* 367. *οὕνεκα* *Η* 140 *Ν* 461 *η* 300 *ψ* 214. *οὐκ* *Α* 111. *οὐχ* *ν* 265. 3) in enunt. relativis *Α* 234 *Β* 36 143 338 *Ε* 172 761 *Η* 143 *Ι* 534 *Κ* 293 440 *Λ* 243 *Ν* 100 *Ξ* 168 *Ο* 450 *Π* 141 *Ρ* 292 *Σ* 105 *Τ* 11 *Υ* 286 *Χ* 380 *Ψ* 328 *Ω* 505 *β* 118 *γ* 275 383 *ι* 455 *λ* 158 *τ* 20 *υ* 368 *χ* 6 460 *ψ* 226 328 460 *ω* 29 h. Ap. Del. 156 h. Cer. 477 h. Merc. 444 h. 29, 5. *οὐκ* *Ε* 403 *Η* 236 257 *Φ* 457 *λ* 122 *π* 307 *σ* 345 373 *φ* 107 *χ* 51 *ψ* 269. *οὐχ* *Σ* 89 ep. 16, 2. In enuntiatis hypotheticis *οὐ* usurpatur si unum tantum negatur vocabulum, *Β* 367 *εἰ καὶ . . πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις* |. *Δ* 55 *εἴ περ . . οὐκ εἰῶ.* *Δ* 160 *εἴ περ . . οὐκ ἐτέλεσσεν.* *Ο* 162 178 *εἰ δέ μοι οὐκ ἐπ. ἐπιπείσεται.* *Υ* 129 *εἰ δ' Ἀχ. οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς.* *Ω* 296 *εἰ δέ τοι οὐ δώσω.* *β* 274 *εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος.* *μ* 382 *εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι.* Cf. *Γ* 189 *Υ* 139. III) repetitur *οὐ* quo magis efferatur negatio: *Α* 86 *οὐ μὰ γὰρ . . οὔ τις*, cf. Autenrieth. *Ψ* 43 *υ* 339 *οὐ μὰ . . οὐ.* *ω* 251 *οὐ μὲν . . οὔ σε κομίζει*, cf. Ameis. *γ* 27 *οὐ γὰρ οἴω | οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι*, cf. Ameis. suppl. *οὐ . . οὐδέ* *Π* 852 *Ρ* 641 *δ* 805 *ε* 212 (*οὔ πως οὐδέ*) *ϑ* 159 280 *ι* 525 *λ* 553 (*οὐκ' ἄρ' . . οὐδέ*) *μ* 107. *οὐ μὲν οὐδέ*: *Δ* 512 *Ψ* 441. *οὐ οὔτε . . οὔτε* *Ζ* 450 *δ* 264 *ε* 103 137. *οὐ μὰν οὔτε . . οὔτε* *ρ* 470. *μή οὐ*: *Κ* 39 *δείδω μὴ οὔ τις.* *Ω* 584 *μὴ . . οὐκ ἐρύσαιτο*, cf. *Α* 28. **οὐχί** (cf. Roscher. in Curt. Stud. 3, 144) *Ο* 716 762, cf. E. M. *οὐκί* (cf. Roscher. l. c.) claudit ubique enuntiatum et, excepto *Υ* 255, versum, cf. Bekk. H. Bl. 1, 152. Ameis. ad *δ* 80 suppl., *ἠὲ καὶ οὐκί* | *Β* 238 300 349 *Κ* 445 *α* 268 *δ* 80 632 *λ* 493 h. Ven. 136. Praeterea *Ο* 137 *ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί* |. *Υ* 255 *πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί.* *Ο* 716 *Π* 762 *οὐκὶ μεθίει* | aut *οὐχὶ μεθίει* vulgo edunt, *οὔ τι* videtur scribendum esse. Cf. de *οὐκί* Suid. Quae iam sequuntur particulae et adverbia ante Bekkerum non distinguebantur id quod iam omnes fere faciunt: **οὔ περ,** minime, mit nichten, gar nicht, *Ξ* 416 *τὸν δ' οὔ περ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται* |. *ϑ* 212 *τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω.* h. Ven. 34 *τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τι πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην.* **οὔ πῃ** 1) nusquam, *Ν* 191 *Ρ* 643 (Schol. A.) *Ψ* 463 *ε* 410. 2) nequaquam, nirgendwie, *ε* 140. **οὔ ποθι** nusquam, *Ν* 309. **οὔ ποτε,** nunquam, *Α* 234 261 278 (*οὔ ποθ'*) *Β* 325 (*οὔ ποτ'*) 396 *Ε* 441 *Η* 91 (*οὔ ποτ'*) *Κ* 164 *Μ* 45 *Ν* 100 (*οὔ ποτ'*) Ρ 404 *Χ* 458 (*οὔ ποτ'*) *Ψ* 611 *Ω* 426 (*οὔ ποτ'*) *α* 308 433 (*οὔ ποτ'*) *β* 256 *γ* 275 *δ* 693 *ζ* 325 (*οὔ ποτ'*) *η* 117 258 *ι* 33 *λ* 524 (*οὔ ποτ'*) 528 *Δ* 75 (*οὔ ποτ'*) *ν* 132 (*οὔ ποτ'*) 356 (*οὔ ποτ'*) *ξ* 94 (*οὔ ποθ'*), cf. Faes. 219 497 (*οὔ ποθ'*) *ο* 407 *π* 367 (*οὔ ποτ'*) *ρ* 114 (*οὔ ποτ'*) *φ* 38 *ψ* 71 (*οὔ ποτ'*) 337 *ω* 196 (*οὔ ποτ'*) h. Ap. Del. 156 (*οὔ ποτ'*) h. Cer. 481 (*οὔποθ'*). *οὐ πώ ποτε* *μ* 98 *φ* 123. Etiam alia intercedunt vocabula: *γάρ* *Δ* 48, *δή* *Τ* 271, *μέν* *Α* 163, *νύ* *Ω* 33, *τίς* *γ* 120, *μὲν γάρ* *κ* 93 *σ* 132. **οὔ πω,** nondum, *Β* 122 553 *Γ* 169 *Ι* 148 290 440 *Κ* 293 540 *Λ* 710 *Μ* 270 *Ο* 631 *Ρ* 190 377 *Σ* 287 378 513 *Τ* 11 *Υ* 216 *Χ* 437 *Ω* 411 505 *γ* 160 383 *ζ* 167 329 *ϑ* 540 *ι* 455 *κ* 502 *λ* 184 *μ* 66 98 *π* 11 143 351 *υ* 110 *χ* 6 *ψ* 240. *καὶ οὔ πω* *Α* 224 *Μ* 203 *π* 71 *φ* 132 *χ* 236 *ω* 267. *ἀλλ' οὔ πω* *Β* 799 *Κ* 550 *Ω* 767 *δ* 269 *ρ* 517 *τ* 380 h. Merc. 453. Cum tempore praes. coniungitur his locis: *Ξ* 143 *σοὶ δ' οὔ πω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκ. κοτέουσιν.* Cf. Schol. A. *β* 118 *οἵ' οὔ πώ τιν' ἀκούομεν.* *γ* 226 *οὔ πω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἴω* |, q. l. Faesi interpretatur: nullo modo. *ν* 335 *τοὶ δ' οὔ πω φίλον ἐστί* etc. *ψ* 116 *καὶ οὔ πώ φησι τὸν εἶναι* |. 2) = *οὔ πως*, nequaquam, cf. Nägelsb. ad *Γ* 306. Faesi ad *γ* 226. Doed. R. u. Aufs. 2, 262. Lob. ad Phryn. 458. Videtur autem hoc *οὔ πω* prorsus idem esse quod *οὔ πως* (= *πωτ*, omisso *τ*), cf. Buttm. Ausf. Gr. 2, 361 sq. ed. 2. Lob. El. 2, 296 not.: *Γ* 306 *ἐπεὶ οὔ πω τλήσομ' ἐν ὀφθ. ὁρᾶσθαι.* *Μ* 270 *ἐπεὶ οὔ πω πάντες ὁμοῖοι* | *ἀνέρες ἐν πολ.* *ε* 358 *ἀλλὰ μάλ' οὔ πω πείσομ'.* Cf. *ν* 335. Intercedit *μήν* *Δ* 258, *γάρ* *Α* 262 *Η* 52 *Κ* 47 *Λ* 719 *Ω* 637 *α* 196 216 *γ* 221 *δ* 141 *ε* 160 *ϑ* 538 *ι* 163 *κ* 174 *λ* 52 166 461 481 *μ* 186 208 *π* 161 192 *χ* 313 *ψ* 18 248 *ω* 188. *οὐ μέν πώ τι* legitur *σ* 36, *οὐ γάρ πώ τις* *τ* 315 365 h. Ap. Pyth. 48. **οὐ πώ ποτε,** noch gar niemals, *Α* 106 *μ* 98 *φ* 123 *ψ* 328 h. Merc. 444 (q. l. omnes *οὐ πώποτε* exhibent). **οὔ πως,**

nulla ratione, nequaquam, *Β* 553 *Γ* 306 *Δ* 320 *Ν* 729 *Ρ* 711 *Τ* 209 *ε* 212 *κ* 170. *οὔ πως ἔστιν*, nullo pacto fieri potest, cf. Ameis. ad *ι* 411 suppl.: *Μ* 65 *Ν* 114 325 *Τ* 225 *β* 130 310 *ε* 103 137 413 *ι* 411 *λ* 158 *ο* 49 *ρ* 12 286 *σ* 52 *τ* 555 *φ* 331 h. Cer. 478. Infinitivus non sequitur *χ* 316. Etiam *οὔ πως ἔην* legitur *Μ* 337 *χ* 460, *οὐ γάρ πως ἦν* *Ρ* 464, *ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν* *τ* 591, *οὔ πως ἔτι εἶχεν*, nicht mehr vermochte er, *Η* 217 *Ρ* 354. Intercedunt vocabula: *Ξ* 63 *Ρ* 464 711 *π* 196 *οὐ γάρ πως*. *Β* 203 *χ* 126 *οὐ μέν πως*. *οὐκ ἄν πως* *υ* 392. ***οὔ τι*** (cf. La Roche H. St. § 40, 5), nequaquam, neutiquam, keineswegs, *Α* 153 160 241 335 416 511 562 588 *Β* 338 528 807 833 *Γ* 11 164 *Δ* 286 401 *Ε* 64 483 516 689 *Ζ* 102 161 189 342 *Η* 27 142 408 *Θ* 81 143 407 421 484 550 *Ι* 108 115 430 493 523 527 534 607 692 *Κ* 440 *Λ* 243 331 439 552 *Μ* 9 238 *Ν* 142 161 461 573 811 *Ξ* 368 *Ο* 194 *Π* 570 628 631 *Ρ* 207 240 661 *Σ* 161 386 425 526 *Τ* 112 213 *Υ* 190 408 *Φ* 478 498 *Χ* 11 19 295 *Ψ* 182 308 404 515 547 603 *Ω* 68 94 538 642 *α* 75 *β* 87 191 235 240 282 411 *γ* 133 367 *δ* 93 199 377 810 *ε* 88 *η* 205 292 300 *ϑ* 196 206 311 397 451 *ι* 448 *λ* 217 363 505 *μ* 42 227 *ν* 5 129 141 144 219 *ξ* 155 176 197 367 *ο* 68 405 *π* 279 *ρ* 456 567 *σ* 161 319 402 *τ* 91 *υ* 183 341 364 *φ* 250 309 322 *χ* 50 59 351 473 *ψ* 26 262 *ω* 261 512 h. Ap. Pyth. 293 304 482 h. Merc. 265 377 465 h. Ven. 268 h. Cer. 451. Spondeus est *οὔ τι* *δ* 93, quamobrem Bekk. et Ameis. *οὔ τοι* edunt, cf. Ahrens. Phil. 4, 59. *οὔ νύ τι* *Η* 357 *Θ* 39 *Χ* 283 *Ω* 683 *β* 60 *κ* 326. *οὔ μέ τι* *Υ* 361. *οὔ νύ τι* *Χ* 183 *Ω* 683 *β* 60. *οὐ γάρ τι* *Ω* 550 *η* 216 *ο* 514 *π* 377. *οὐ γάρ οἵ τι* *δ* 292. ***οὔ τοι***, minime, gewiss nicht, *Α* 298 515 *Β* 361 *Γ* 65 *Δ* 29 54 *Ζ* 335 *Ι* 39 70 *Ν* 151 382 *Π* 443 628 (al. *οὔ τι*) *Ρ* 175 *Υ* 182 *Φ* 291 *Χ* 13 181 270 (?) *α* 203 *β* 273 372 *ζ* 33 *ι* 27 211 *ξ* 487 *ο* 330 531 *π* 311 *ρ* 400 403 *υ* 264 h. Ap. Del. 60 h. Cer. 83 120 363. *οὔ τοί τι* *Ν* 811. *οὔ τίς τοι* *π* 187. *οὐ γάρ τοι* *φ* 172 h. Ven. 194. Etiam ***οὔ τις*** iam ab omnibus distinguitur: *Α* 88 198 271 547 *Γ* 365 451 *Ε* 172 665 *Ζ* 17 *Θ* 253 *Ι* 55 *Κ* 39 129 417 *Λ* 120 *Ν* 222 659 *Ξ* 423 427 *Ο* 450 509 569 *Ρ* 100 292 *Σ* 105 313 *Φ* 273 275 357 *Ψ* 439 632 *β* 121 233 *γ* 120 *δ* 106 *ε* 11 *η* 67 315 *ϑ* 198 239 371 *ι* 146 *λ* 483 *ξ* 122 *ρ* 451 *τ* 87 *υ* 201 330 368 376 *φ* 344 348 *ω* 29. *οὔτις* h. Ap. Del. 53 h. Ap. Pyth. 224 h. Ven. 109 149 h. Cer. 44 329. *οὔ τευ* *Σ* 192 *δ* 264 *φ* 210. *οὔ τινι* *Ρ* 68 *ξ* 96. *οὔ τινα* *Ε* 761 *Ζ* 488 *Η* 196 *Ι* 305 *Ρ* 68 *Ψ* 579 *Ω* 256 494 *β* 199 *ζ* 176 *η* 25 *ξ* 96 *υ* 376 *χ* 414 *ψ* 65. *οὔ τιν'* *Ε* 475 *γ* 192 *ν* 423 *σ* 409 *ω* 61. *οὔ τινε* *Ρ* 68 *ξ* 96. *οὔ τινες* *ρ* 279. Praeterea saepius *οὔ τις* vocabulis, quae intercedunt, distinguitur.

[***οὗ***] skt. sva- lat. se, suus i. e. sovos, cf. Curt. Et. 601 Bopp, Gl. 437 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 77 Buttm. Lex. 1, 55, germ. swâs proprius cf. Graff 6, 903. gen. *ἕο* (i. e. *σεϝο*, sed Bekk.² *ϝέο*) (Il. 5, Od. 8) et *εἷο* (*σεϝο σειο*, Leskien et Bekk. *ϝεῖο*) *Δ* 400 *χ* 19 et contractum *εὗ* (Le. et B. *ϝεῦ*) *Ι* 377 *Ξ* 427 *Ο* 165 *Υ* 464 *Ω* 293 311 et *ἕϑεν* (*ϝέϑεν*) (16, 2). Dat. *ἑοῖ* (*σεϝοί* sed Bekk. *ϝεοῖ*) *Ν* 495 *δ* 38 et *οἷ* (*ϝοῖ*) Herod. *Ι* 392 *περιεσπάσϑη ἀνακολούϑως*. m. f. et *Δ* 29 *ν* 109 *ρ* 266 (plur.?, constr. ad sensum) *φ* 54 n. acc. *ἑέ* (i. e. *σεϝε* sed Bekk. *ϝεέ*) *Υ* 171 *Ω* 134 et *ἕ* (*ϝέ*) m. f. et *Α* 236 (*δ* 617 *ο* 217?) n. et encliticum *μιν* (Doederl. Reden u. Aufs. 2, 144 *ἰμ-ἰμ* ut lat. em-em, acc. de radice *ἰ* i-s repetitus ut se-se, id quod probat Curt. Et. p. 495, non sch. L. *Α* 201 aut A. Weber N. J. f. Pl. 68, 301. sunt qui radicem skr ma statuant) m. f. et *Α* 237 (*Δ* 137?) *Ε* 306, *Ζ* 221, *Π* 142 *Τ* 389, *Υ* 287 *Χ* 286 *κ* 305 *ρ* 268 (plur.?, constr. ad sensum) *φ* 41 125 150 246 338 n. De duali et plur. v. s. *σφεῖς*. Enclisin accentus nunquam admittunt *εἷο ἑοῖ ἑέ*, semper *μιν*, ceterae (*ἕο* *ξ* 461 tantum) ut veteres non satis recte statuebant, modo admittunt quando neque cum praepositione sunt neque reflexive modo non admittunt, cf. Herod. *Α* 368 *Δ* 2 497 534 *Χ* 474 *Ψ* 698 703 Ariston. *Σ* 376 Lehrs qu. ep. 115 La Roche h. T. 236 h. U. 128. Pronomen III^ae^ personae. I is eius etc. A) homines et animalia. a) enclit. solet esse ante verbum, sed est post verbum *ἕ* *Α* 510 *Β* 197 *Θ* 301 310 322, *Μ* 300 *Χ* 213 *Ψ* 705, *ρ* 243 *φ* 201, *α* 321 *ζ* 133 *Χ* 142 *Δ* 541 *Κ* 245 *Ζ* 24. *μιν* *Γ* 368 371 *Ε* 8 664 *Ζ* 168 *Η* 118 *Λ* 98 252 *Μ* 186 405 *Ν* 193 204 *Π* 103 *Ρ* 210 272 *Σ* 168 452 *Υ* 400 *Χ* 94 158 295 *Ψ* 203 833 *Ω* 756 *β* 113 *γ* 19 327 *δ* 116 799 *ε* 256 *ζ* 216 281 *ι* 232 *κ* 299 *ν* 239 *π* 15 *ρ* 39, 550 *φ* 339 *π* 79, *σ* 342 *τ* 247 417 *υ* 137 *φ* 41 *χ* 179 187 *ω* 320 370 h. Ap. 80 356 VII 18. *οἱ* *Γ* 348 *Δ* 215 *Ε* 4 295 307 670 682 *Ζ* 193 289 *Η* 154 259 271 *Θ* 129 246, 122 314 *Ο* 452, *Κ* 10 *Ν* 439 562 *Ξ* 403 *Ο* 464 *Π* 185 242 348 509 804 *Ρ* 44 211 230 599 *Σ* 326 460 *Τ* 169 *Υ* 80 183 489 *Φ* 174 389 516 *Ψ* 337 390 560 865 *Ω* 53 *γ* 369 *δ* 745 *ε* 6 234 283 *η* 7 *ϑ* 403 *λ* 285 *ν* 135 430 (v. l.) 433 437 *ξ* 518 *ο* 105, *δ* 664 *π* 347 *ρ* 11 266 400 *σ* 68, 189, *δ* 791, *υ* 93 *φ* 50 338 h. Ap. 75 Ven. 164 210 Cer. 52 191 445. *α*) acc. *Α* 510 *υἱὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἑ τιμῇ*, cf. *Β* 11 197 *Ε* 103 391 *Η* 85 *Θ* 301 310 321 *Ι* 155 239 *Λ* 249 *Μ* 300 (leo) *Ο* 283 *Σ* 119 132 176 *Χ* 172 213 *Ψ* 323 693 (piscis) 705 *Ω* 532 *ε* 353 *ο* 356 *π* 57 457, *ρ* 243 *φ* 201, *χ* 426 *ω* 292 h. Ap. 319 Cer. 338 349. post aliud pronom. *Γ* 408 *περὶ κεῖνον ὀΐζυε καί ἑ φύλασσε*. *Ε* 766 *οἱ ἔπορσον Ἀϑηναίην ἥ ἑ εἴωϑε πελάζειν*, cf. *α* 434. *Φ* 569 *τούτῳ* —, *ϑνητὸν δέ ἕ φασι*. *Ζ* 511 *Ο* 268 *ὃ πεποιϑώς, ἑ φέρει* (equus), ubi fit anacoluthon, cf. *Ξ* 142 *Ω* 586 *α* 321 *ζ* 133 (leo) *ν* 270. *Χ* 142 *ἥ* —, *ἑλέειν τέ ἑ ϑυμὸς ἀνώγει* (columbam). saepe post pron. relat. *Δ* 541 *ὅς τις δινεύοι, ἄγοι δέ ἑ*, cf. *Κ* 245 *Λ* 589 *Ο* 682. additur quid: *Ε* 613 *ἑ ἦγ' ἐπικουρήσοντα*, cf. *Δ* 534 *Ε* 625, *Ζ* 24 *Λ* 467 *Ν* 414 *Π* 27 *Χ* 42 474 *Ω* 214 *ο* 213 *π* 59. additur dat. *ρ* 554 *ἑ ϑυμὸς κέλεται, — πεπαϑυίῃ*. additur *αὐτόν*: *ϑ* 396 *ἑ αὐτὸν ἀρεσσάσϑω* eum ipsum, sch. H. *Ἀρίσταρχος τὴν ἑ ἐγκλίνει κ. Ἡρωδιανός*. refertur ad nomen remotius. *Υ* 77 *Ἀχιλλεὺς Ἕκτορος ἄντα* -, *τοῦ - ἑ ϑυμὸς ἀνώγει* Achillem. *Π* 456 674 (*τόν γε*) -, *μιν* -, *ἔνϑά ἑ ταρχύσουσι*, cf. *ι* 402. *Α* 100 *ὅ γε* -, *πατρί* - *κούρην* -, *μιν πεπίϑοιμεν*, ad *ὅ γε*. *Δ* 23 *Θ* 460 *Ἀϑηναίη, σκυζομένη Διί, χόλος δέ μιν ἥρει* Minervam, cf. *γ* 269 (aoedum, non Agamemnonem). quando *οἱ* s. *ἑ* et *μιν* sunt de eodem nomine: *Α* 201 *Ἀϑηναίην, οἱ, καί μιν*, cf. *Ε* 8 55 188 *Ζ* 282 *Χ* 711 *Ξ* 255 *Ο* 611 650 *Τ* 348 *Υ* 128 *Φ* 322 *Χ* 175 197 471 *Ψ* 675 *Ω* 414 *α* 192 *δ* 560 706 *ε* 17 123 276 289 *ζ* 216 *η* 198 *ϑ* 364 *κ* 249 *ρ* 146 408 *σ* 195 *τ* 281 412 *υ* 32 *φ* 339 *ω* 293. *Α* 290 *ὅδ' ἀνήρ, εἰ δέ μιν ἔϑεσαν, τοὔνεκά οἱ*, cf. *Α* 536 *Τ* 16 *δ* 704 *λ* 447 h. Ven. 210. *Α* 201 *Ἀϑηναίην, καί*

μιν - προσηύδα cf. Β 7 Δ 312 369 Θ 101 Κ 163 Ν 750 Ξ 138 Ο 35 48 89 Π 6 Ρ 74 Υ 331 Φ 73 Χ 81 Ψ 557 601 625 Ω 517 α 122 β 269 δ 550 ε 117 172 η 236 ϑ 346 407 442 460 ϰ 482 λ 56 209 396 μ 296 ν 58 227 253 290 ξ 114 ο 259 π 180 σ 8 104 388 υ 198 χ 311 343 366 410 ψ 34 ω 372 399 h. Merc. 435 Ven. 184 Cer. 320, Α 332 399 407 441 508 585 610, Β 22 795 Π 720 Ρ 326 [585] Υ 82 386 389 ζ 24, Β 41 276 550 Γ 232 368, Δ 477 Ε 94 181 313 372 385 392 396 664 795 802 Ζ 117 192 417 483 501 Η 46 Θ 445 Ι 112 391 564 631 692 700 Κ 105 344 Λ 88 252 522 526 550 (leonem) 583 763 Μ 116 186 452 465 Ν 58 193 432 672 Ξ 294 Ο 61 105 242 288 427 551 Π 10 103 668 681 725 Ρ 210 272 399 404 576 641 659 (leonem) 695 Σ 57 64 168 452 Τ 354 Υ 28 300 311 348 Φ 268 329 597 Χ 94 (serpentem) 158 295 329 428 445 457 Ψ 203 234 467 524 722 800 Ω 4 12, 294 (aquilam) 312, 341 356 408 466 551 682 727 740 756 α 95 135 β 84 99 113 γ 19 [78] 245 327 δ 500 707 712 792 (leonem) 799 803 ε 45 128 ζ 48 281 ϑ 228 448 478 541 ι 199 216 363 ϰ 299 λ 296 508 545 μ 125 ξ 172 367 ο 45 π 15 178 446 ρ 7 39 314 (canem) 323 371 414 509 σ 81 τ 99 144 247 252 393 417 449 υ 261 273 361 φ 94 χ 91 359 ψ 4 29 165 ω 134 175 320 h. Ap. 202 Merc. 131 300 309 Cer. 40 79 227 VI 3 VII 18 54 XIX 47. repetitur: Α 427 Διός, μιν γουνάσομαι καί μιν πείσεσθαι ὀίω, cf. Ε 190 384 796 805 Ζ 176 418 Ι 581 Π 671 672 682 Σ 283 465 Φ 42 47 323 Χ 175 458 Ψ 527 Ω 416 418 δ 251 ε 140 142 290 ϑ 449 λ 497 μ 126 ν 192 π 81 87 ρ 143 σ 92 196 φ 343. subicitur μιν alii pronomini Α 29 τήν, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, cf. Β 245 319 (serpentem) 722 Ε 47 68 Ζ 139 173 485 Η 316 (bovem) Θ 272 Ι 378 578 Λ 376 509 Μ 46 (leonem) 449 (v. s. B) Ν 387 Ο 11 28, Π 142 Τ 189 (v. s. B), Π 290 598 607 Σ 306 Φ 40 202 203 Χ 464 Ψ 68 187 Ω 21 37 210 γ 77 456 (bovem) δ 252 557 ε 14 425 457 492 ζ 55 η 67 ϑ 20 ϰ 160 (cervum) λ 578 μ 87 (Scyllam) ξ 176 427 (suem) ρ 55 464 τ 280 334 421 (bovem) ω 164 h. Ven. 180 Cer. 236 291. Λ 360 Ε 170 αὐτοῖο, μιν, cf. Γ 197 Θ 280 Π 511 Ρ 678 (leporem) Φ 249 Ω 127. Β 171 Η 356 ὅ γε, μιν, cf. Λ 479 (cervum) Π 454 Σ 155 γ 260 ρ 515 τ 214 h. Ven. 61. Γ 35 τις, μιν, cf. Θ 257 Ξ 456. Ε 408 οὐ δηναιός, ὅς μάχηται, οὐδέ τί μιν παππάζουσιν, cf. Θ 13. Ζ 353 τούτῳ, μιν, cf. Ρ 161 Ψ 791 σ 115. Φ 58 ὅδε, μιν, cf. Χ 421 ζ 277. γ 95 δ 325 κεῖνον, μιν, cf. η 71 ν 422 τ 355 π 377 (post infin. cuius est subi. id quod rarissime fit) χ 167. ψ 23 ἄλλη, μιν. pron. relativo: Α 506 υἱόν, ὅς ἔπλετο, ἀτάρ μιν ἠτίμησεν, cf. Ε 61 Μ 381 (v. s. B) Ρ 751 (v. s. B). Γ 388 γρηΐ ἥ ἤσκειν, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν, sch. V. τὴν γραῦν, cf. Π 753 (leonem) α 71 432 δ 171 η 171 λ 324 ξ 452. fit correlatio h. Ap. 356 ὅς ἀντιάσειε, φέρεσκέ μιν. videtur praepositio ἀμφί potissimum esse apud pron. encliticum, v. i. s. οἱ, cf. Lehrs q. e. 109 n., interposita coniunctione: Γ 231 ἀμφὶ δέ μιν ἠγερέθονται, cf. Δ 90 (Ζ 117?) Ο 153, Π 414 (?) 580, Φ 592 Χ 473 Ω 588 γ 467 δ 404 ϑ 455 ϰ 212 λ 605 ν 436 ρ 65 ψ 155. Ζ 238 ἀμφ' ἄρα μιν θέον. η 4 μιν ἀμφὶς | ἵσταντο, cf. ι 399 h. Cer. 289. ϰ 3 πᾶσάν μιν πέρι τεῖχος circa insulam. λ 570 μιν ἀμφὶ-ἥμενοι, cf. ψ 46. additur quid pronomini: Δ 514 μιν ἴδοντο πονεύμενον, cf. Δ 480 Θ 367 Λ 98 Μ 405 Ο 160 460 Π 410 436 502 855 Ρ 709 Υ 400 Φ 598 Χ 361 δ 546 793 ε 313 λ 447 ο 532 (avem) φ 27 ω 284 h. Ap. 106 Merc. 422 Ven. 42 Cer. 202. saepius ad subi. verbi praecedentis: Ζ 52 ὄρινεν, μιν ἔμελλεν δώσειν, cf. Η 118 Ι 142 702 Κ 347 454 Λ 226 Ν 176 Π 451 Σ 282 Υ 148 417 480 Φ 46 62 166 576 (pantheram) Ψ 548 696 α 97 198 241 257 δ 116 250 375 394 464 484 515 610 ε 36 77 139 181 430 ζ 284 ϑ 94 235 304 533 ι 258 282 372 522 ϰ 270 336 382 500 λ 79 138 163 179 435 462 477 496 504 μ 111 ν 288 425 ξ 147 371 381 439 π 85 143 147 193 ρ 459 σ 342 τ 49 υ 137 372 χ 44 ψ 56 94 316 ω 370 h. Merc. 19 Cer. 242. refertur μιν longiore intervallo aliisve interpositis ad eum de quo sermo fuit Γ 371 Ε 858 Ζ 168 Λ 429 844 Ξ 435 Ρ 466 573 Σ 464 Υ 119 Φ 97 180 402 Χ 123 δ 753 ε 96 ζ 21 ι 232 501 ν 429 ξ 333 382 ο 208 ρ 142 231 σ 91 101 τ 290 χ 179 187 ψ 74 h. Ap. 80 Ven. 91 VII 12. est μιν ante nomen suum: Ν 315 μιν ἐλόωσι καὶ ἐσσυμένον, Ἕκτορα, cf. α 194 μ 230. in eadem sententia post nomen π 79 τὸν ξεῖνον, ἕσσω μιν, cf. h. Ven. 257. additur αὐτόν etc. Α 117 αὐτήν μιν eam ipsam (cervam) Φ 245 γεφύρωσεν δέ μιν αὐτόν i. e. κρημνόν, al. ποταμόν, v. l. cod. A. ἐν ἄλλῳ δὲ κέλευθον (ad B). Φ 318 μιν αὐτὸν εἰλύσω, cf. Ω 472 δ 118 670 ν 190. Ω 729 μιν αὐτὴν ῥύσκευ (ad B). non refertur ad subi. sententiae primariae: Ρ 666 δίε μή μιν λίποιεν Patroclum, cf. σ 191. fit quasi demonstratio: τ 317 μιν ἀπονίψατε. β) dat. fit quasi tautologia: Α 72 Κάλχας ἡγήσατο ἣν διὰ μαντοσύνην τήν οἱ πόρε, cf. Β 184 Λ 228 δ 536 ϑ 545 σ 242 τ 219. dat. eth. Α 104 δ 662 Ἀγαμέμνων, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ εἴκτην, eius oculi, cf. Α 188 200 (Minervae) 344 Β 186 217 408, Τ 253 Γ 272, 348, 338 Π 139, Δ 254 493 500 Ε 4 24 295 307 670 694 Ζ 38 159 203, 253 406 Ξ 232 Σ 384 423 Τ 7 β 302 ϑ 291 λ 247 ο 530, Η 259 271 Θ 190 246 328 329, 122 314 Ο 452, Ι 285 Κ 10 232, 257 261, 407 438 Λ 96 233 245 266 358 458 Μ 50 407 Ν 211 280 282 394 409 439 (?) 443 474 Ξ 435 Ν 536, 557 561 570 605 616 675 Ξ 406 438 Ο 111 156 178 421 452 464 465 534, 596 Μ 174, Ο 607 610 686 Π 109 244 348 460 529 735 740 801 804, δ 704 Ρ 695, 44 51 211 523 599 655 699 Τ 16 39 365 Υ 169 282 409 421 470 489 Φ 389 542 547 571 Χ 439 Ψ 139 303 387 392 396 397 500 545 674 677 834 Ω 29 85 414 479 514 α 275 347 β 37 92 γ 312 401 407 δ 767 840 ε 240 265 267 389 ζ 131 (leoni) 225 η 103 122 ϑ 426 ι 389 390 ϰ 247 559 ν 381 419 433 ξ 31 34, 326 τ 295, ο 42 π 13 131 ρ 4 297 (cani) σ 68 283 344 τ 226 471 472 υ 13 φ 9 416 χ 17 83 109 249 404 (leoni) ψ 8 85 93 101 169 ω 196 423. h. Cer. 37. Α 321 τώ οἱ ἔσαν κήρυκε qui eius praecones erant, cf. Β 586 Γ 106 195 α 88 300 γ 198 308 δ 789 ϰ 349 435 λ 103 μ 375 π 11 ρ 318. etiam apud alterum dat. Δ 219 οἱ πατρὶ πόρεν eius patri, cf. Ρ 195 324 δ 771 h. Ap. 46. τ 196 οἱ τοῖς ἄλλοις ἑτάροις δῶκα La Roche ed., vo. οἱ τοῖς τ' v. s. C. alia est dat. ratio Ν 600 ἥν οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι ei, pastori, sed paraphr. αὐτοῦ ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλῆος. Ω 452 ἀμφὶ δέ οἱ ποίησαν ἄνακτι Düntz., melius ad B β. ν 106 ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι. subicitur pronomini relat. Α 79 ἄνδρα ὃς κρατέει καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί, cf. Λ 34 (scuto) Μ 229 Ξ 93

P 230 572 (muscae) *β* 226 *ε* 396 *ν* 337 *τ* 396. alii pron. *Λ* 251 τῷ ἐφθίαθ' οἵ οἱ ἅμα τράφεν, cf. *B* 266 *E* 604 808 *Z* 90 157 409 *H* 143 146 *I* 586 667 *Λ* 604 *M* 350 *N* 246 517 574 *O* 540 *Π* 242 251 *P* 230 232 *Σ* 16 *T* 347 368 *Φ* 117 145 *X* 448 *Ψ* 683 *Ω* 538 *β* 387 *γ* 311 *δ* 559 *ε* 26 113 131 243 271 *η* 41 *λ* 609 *μ* 90 (Scyllae) *ξ* 2 5 *ο* 234 239 282 556 *π* 371 *ρ* 69 145 *τ* 250 *ψ* 206 303 *ω* 273 318 346 h. Ap. 75 Cer. 46. *A* 276 τόνδε, οἱ, cf. *Z* 101 *Y* 302 *ο* 175 (aquilae) 546 *υ* 193. *A* 321 ὅ γε, οἱ, cf. *B* 5 665 (v. l.) *Δ* 390 *I* 190 *Λ* 788 *Σ* 381 *Ω* 52 *λ* 393 h. Ap. 357 (serpenti) XIX 31. *A* 291 μιν, οἱ, cf. *A* 537 *Γ* 372 387 *Δ* 91 202 *Z* 193 *P* 273 *Σ* 466 *Y* 349 *Φ* 320 *Ψ* 551 *Ω* 467 *δ* 174 *ε* 143 *ζ* 23 *λ* 448 *ν* 430 (v. l.) 437 *ξ* 383 *ρ* 372 *σ* 103 192 *τ* 281 *φ* 29 h. Merc. 132 Ven. 63 210. *H* 86 ἕ, οἱ, cf. *I* 156 *N* 416 *Φ* 570. *B* 392 ὃν νοήσω, οὐ οἱ ἐσσεῖται, cf. *K* 226 *O* 349 *P* 99 *T* 169 h. Cer. 488 XXV 5. *E* 188 τοῦτον, οἱ, cf. *X* 489 *α* 407 *β* 254 *γ* 369 *π* 441. *ϑ* 175 ἄλλος, οἱ. *Z* 289 αὐτή, οἱ, cf. *Z* 316 *O* 450 *P* 292 *η* 7 *π* 389 *ψ* 179. *β* 124 κείνη, οἱ, cf. *β* 172 *γ* 203 241 *ι* 458 *ξ* 184, *π* 38 *λ* 182. refertur ad subi. antecedentis sententiae non expressum, *A* 325 δώῃσιν, τό οἱ ἔσται, cf. *B* 419 *Δ* 138 152 198 *E* 326 437 *Z* 251 *Θ* 48 371 422 *I* 244 374 376 380 *K* 17 212 290 304 (τίς) 328 *Λ* 20 192 331 543 795 *M* 337 351 *N* 21 168 562 *Ξ* 122 158 166 172 178 215 *O* 584 *Π* 147 222 652 *P* 302 409 570, *Σ* 62 443, *Φ* 567 *X* 295 307 470 *Ψ* 298 865 *Ω* 30 152 234 *α* 239 363 *φ* 357, *β* 379 *γ* 306 *δ* 11 224 647 *ε* 288 316 321 323 372 381 442 *ζ* 228 *η* 19 197 *ϑ* 277 284 430 453 *ι* 360 *κ* 440 *λ* 193 *ξ* 112 369 *ο* 101 (v. l.) 170 203 230 *π* 64 450 *ρ* 199 231, *δ* 794 *σ* 189, 211 *τ* 398 534 603 *φ* 338 *χ* 11 369 *ψ* 342 369 h. Merc. 26 117 143 426 Ven. 59 Cer. 51 195. *A* 381 Ἀπόλλων ἤκουσεν ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν, cf. *B* 215 255 515 675 833 873 *Δ* 466 *E* 10 53 248 446 765 *Z* 16 93 274 281 399 *H* 220 *Θ* 129 216, 331 *N* 420, *I* 591 *Λ* 300 339 626 809 *M* 103 350 363 371 *N* 210 317 643 661 666 710 821 *Ξ* 161 521 *O* 75 183 232, 403 *Λ* 792, *O* 529 532 613 *Π* 185 331 509 691 800, 829 *Φ* 121 409, *P* 71 153 554 577 583 *Σ* 142 326 408 460 *T* 124 204 332 *Y* 80 146 183 289 296 *Φ* 473 516 *X* 114 203 219 371 438 *Ψ* 149 297 337 (equo) 384 390 530 537 556 560 577 *Ω* 44 72 75 113 149 399 428 *α* 17 37 62 191 262, *β* 222 *α* 291, 335 425 *γ* 192 *δ* 133 166 228 677 *ε* 6 41 122 234 283 *ζ* 114 295 *η* 13 140 *ϑ* 79 270 302 319 363 389 392 403 440 571 *ι* 532 *κ* 43 *λ* 188 285 442 *μ* 78 *ν* 13 120 132 135 251 369 417 *ο* 105 204, *δ* 664 *π* 347, 339 412 *ρ* 11 355 400 *σ* 3 118 *τ* 241 248 283 401 412 *υ* 93 *φ* 17 22 38 50 66 336 *χ* 51 *ω* 104 208 210 h. Ap. 7 Merc. 177 Ven. 9 53 Cer. 164 205 440 445 XXXI 5. repetitur: *Γ* 375 (οἱ), οἱ ῥῆξεν, cf. *E* 7 695 *Z* 194 *H* 222 *I* 286 *K* 213 215 *Λ* 23 789 *N* 440 *Ξ* 124 *O* 465 *Π* 225 *P* 72 410 411 *Σ* 444 611 613 *T* 366 *Y* 410 *Φ* 321 322 *X* 204 *Ψ* 392 562 *Ω* 153 399 *α* 91 264 *β* 380 *δ* 225 293, 705 *P* 698, *δ* 841 *ε* 114 *ϑ* 320 405 428 *ξ* 3 *π* 16 *τ* 244 *φ* 24 h. Ven. 10 164 212 Cer. 52 53. apud praepositiones solet esse orthotonesis pronominis sed sunt quae excipiantur. *Φ* 174 ἄλτ' ἐπί οἱ μεμαώς, idonea de causa Herodian. *Λ* 368 et h. l. La Roche Bekk.² Düntz. vo., cf. Lehrs qu. ep. 119. videtur enim a praepositione pendere etiam dat. encliticae (v. i. s. B *β* et s. s. μιν et s. ἐν II B c *β* et *γ* (vol. I p. 403) et s. παρά II A α) *Γ* 262 312 πὰρ δέ οἱ - βήσετο, cf. *Δ* 367 *E* 365 709, *Z* 43 *Φ* 547, *ζ* 214 *η* 231. *ζ* 307 οἱ εἶατ' ὄπισθεν. *η* 171 οἱ πλησίον ἷζε. *Ξ* 141 *σ* 355 οὔ οἱ ἔνι. *Ξ* 403 τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ. *O* 442 649 οἱ ἄγχι παρέστη, cf. *Ψ* 304 *Φ* 64 *X* 131 οἱ σχεδὸν ἦλθε, cf. *β* 267 *ν* 221 *ο* 223 *υ* 30. *N* 491 οἱ ἅμ' ἡγεμόνες ἦσαν, cf. *α* 434 *δ* 826 *ν* 66. *Δ* 529 *ο* 95 ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε, cf. *Π* 820. *E* 300 *P* 7 πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε, cf. *E* 315 *Y* 95 *ε* 452. *K* 257 261 ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε, cf. *N* 805 *Σ* 205. *M* 396 *N* 181 *Ξ* 420 ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα (dat. eth.?) *N* 439 ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα (dat. eth.?) *N* 544 ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο. *K* 19 οἱ σὺν-τεκτήναιτο, sch. A. aut σὺν αὐτῷ aut melius συντεκτήναιτο. additur quid pronomini: *Γ* 387 οἱ ναιετοώσῃ, cf. *Δ* 468 478 *E* 682 *I* 157 *N* 282 458 807 *Ξ* 23 *O* 463 496 *Π* 715 *P* 302 *Y* 127 *Φ* 551 *Ω* 53 413 537 *β* 249 *γ* 258 *ε* 474 *ζ* 145 280 *η* 82 *λ* 182 *ξ* 129 *ο* 160 525 *ρ* 344 *σ* 93 *φ* 146 *χ* 338 *ω* 239 311. est alius casus ptcpii *ξ* 527 *ρ* 231 *χ* 17. non est certum nomen quo referatur: *α* 392 οὐ κακὸν βασιλευέμεν· αἶψά τέ οἱ δῶ πέλεται. refertur ad nomen longius remotum aliis interpositis quare nonnunquam quasi demonstr. est: *E* 12 οἱ ἐναντίω ὁρμηθήτην Diomedi, cf. *E* 270 338 *H* 154 *I* 131 149 284 *K* 129 *Λ* 353 847 *Ξ* 218 253 *Σ* 610 *T* 243 *Ψ* 540 564 765 *β* 21 *δ* 125 292 649 653 745 *ξ* 96 518 *ο* 207 *π* 40 173 *ρ* 407 *τ* 222 *υ* 54 296 *φ* 13 *ψ* 177 h. Merc. 400 Ven. 162 235 Cer. 191. res ipsa potius quam structura verborum docet quo referatur: *α* 89 οἱ υἱὸν (eius filium) ἐποτρύνω καί οἱ (filio) θείω. refertur ad sequentia: *Ψ* 832 εἴ οἱ καὶ ἀπόπροθι ἀγροί, ἕξει. additur αὐτός *Z* 91 ὅς οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ. *I* 324 κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ (avi), La Roche h. U. 141, ed. vo. οἱ. *Ω* 242 οἱ αὐτῷ | φίλτατος. *β* 33 οἱ αὐτῷ | Ζεὺς τελέσειεν. *δ* 66 οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ. *δ* 667 οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε (sch. K). *ζ* 277 πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ. *β* 190 αὐτῷ οἱ ἔσται. γ) gen. *I* 377 ἐκ γάρ εὑ φρένας εἵλετο Ζεύς, La Roche (h. U. 144) et Bekk.², vo. γάρ εὑ. *O* 165 εὗ φημι φέρτερος εἶναι. *Ξ* 427 οὔ τίς εὑ ἀκήδεσεν Hectoris longe supra commemorati. subicitur pron. relat. *Ω* 293 311 οἰωνὸν ὅς τε φίλτατος καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον. *A* 114 οὐ ἕθέν ἐστι χερείων, Düntz. οὐ ἕθέν (?). *Γ* 128 ἐνέπασσεν ἀέθλους οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον, Spitzn. Bäuml. Herod. h. l. et ad *A* 114 sed Bekk.² Düntz. οὓς ἕθεν atque ita La Ro. (h. T. 236) ratus etiam Herodiani hanc fuisse opinionem, num ad II A γ? *K* 27 (timebat) μή τι πάθοιεν | Ἀργεῖοι τοὶ δὴ ἕθεν εἵνεκα ἤλυθον Ven. A., sed vo. δὴ ἕθεν (II A γ). et sic *ψ* 304 ἀνέσχετο μνηστήρων ἐσορῶσα ὅμιλον οἵ ἕθεν εἵνεκα ἔσφαζον, vo. οἵ ἕθεν. *O* 199 υἱάσι ἐνισσέμεν οἵ ἕθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται. B) res (v. s. II B γ). α) acc. *A* 236 περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν (sceptrum). *Φ* 523 καπνὸς ἵκηται, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκεν. *δ* 355 νῆσος-, Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσιν, cf. *δ* 617 *ο* 117. *A* 237 σκῆπτρον, ἕ, νῦν αὖτέ μιν φορέουσι. *B* 754 Πηνειῷ, μιν ἐπιρρέει, cf. *Δ* 143 (ἐλέφαντα) *E* 306 (ἰσχίον), *Y* 214 *Z* 151 (γενεήν), 221 (δέπας) *H* 187 (κλῆρον) *M* 285 (χιόνα) 381 (μάρμαρον) 449 (λᾶαν) *N* 204 (κεφαλήν), *Π* 142 *T* 389 (ἔγχος), *P* 751 (saxum) *Y* 287 (χερμάδιον) *Φ* 176 (μελίην) 245 (κρημνον

s. ποταμόν) Φ 347 (ἀλωήν) Χ 286 (ἔγχος) Ψ 833 (σόλον) Ω 729 (αὐτήν, sc. πόλιν) ε 256 (σχεδίην) η 322 (Εὐβοίην) ϑ 504 (equum ligneum), ι 120 (νῆσον) κ 3, 305 (φάρμακον) μ 74 (σκόπελον) ν 163 (navim) 188 (patriam) 238 (γαῖαν) ρ 268 (δώματα), φ 41 (τόξον) 125 150 246 338, 294 (οἶνον) h. Ap. 50, 246 378 ep. 11, 4. est sing. pro plur. h. Ven. [267] τεμένη δέ ἑ κικλήσκουσιν, sc. δρύας, cf. Buttm. gr. Spr. 1, 284. ρ 268 δώματα, μιν ὑπεροπλίσσαιτο sch. αὐτὸ τὸ δῶμα. β) dat. Δ 484 οἱ ὄζοι πεφύασιν (αἰγείρῳ), cf. Λ 39 (serpenti aheneo) Ν 244 (ἀστεροπῇ) Χ 27 (ἀστέρι) μ 422 (νηί) ν 109 (ἄντρῳ) ρ 266 (δώμασι) φ 54 (τόξῳ). c. praepositione. Λ 29 ξίφος· ἐν δέ οἱ ἧλοι πάμφαινον, paraphr. ἐν αὐτῇ, Λ 34 ἀσπίδα, ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν, paraphr. ἐν αὐτῇ, Düntzer. Φ 586 ἐν γάρ οἱ ἀνέρες εἰμέν i. e. πόλει. Ω 452 ἀμφὶ δέ οἱ αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι, sch. BM. περὶ αὐτὴν τὴν σκηνήν, sic paraphr. sed v. s. A α β. ν 244 ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος (νήσῳ). γ) gen. Ι 419 686 ἕϑεν Ζεὺς χεῖρα ὑπερέσχε (Ἰλίου). Solent quae encliticae sunt formae esse post alias encliticas, post particulas vel coniunctiones: sunt vero post adi. vel adv. vel subst. vel verba Γ 197 232 368 Ζ 173, 192 Δ 226, Ο 160 Π 103 454 Ρ 573 Υ 77 Φ 42 166 268 Χ 295 Ψ 833, α 257 ρ 314, δ 500 793, ρ 550 π 79 φ 339, 343 ψ 23 h. Ven. 257 280. et Α 291 Ε 1, 7 808, Η 143 156 Κ 215 Λ 23 96, Ο 349 Φ 322, Ρ 51 99 Σ 408 Τ 347, Υ 409 ϑ 320 ο 42 π 379, Ψ 560 ϑ 403, α 264 β 379 δ 647 649 ε 234, ϑ 319 τ 295, λ 193 ξ 326, ο 170 203, π 371 441 ρ 231 σ 242 h. Ven. 208. C) orthotonumenon, quando fit oppositio, nominis s. alius pronominis: Ε 64 τεκτήνατο νῆας αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο | οἷ τ' αὐτῷ ei ipsi, non: sibi ipsi. non enim iisdem legibus haec definiuntur quibus latina, recte Herod. ἡ οἱ ὀρϑοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀρχήν, οὐ πάντως δὲ εἰς σύνϑετον μεταληφϑήσεται, et sic vo., sed Ariston. ἀϑ. ὅ. οὐχ ὑγιῶς ἐξενήνοχεν αἳ π. κ. Τ. γ. ἑαυτῷ τε· ἔδει γὰρ αὐτῷ τε. malebat enim Aristarchus versum reprehendere, quam regulam quam invenisse sibi videbatur. La Roche (h. U. 141 et h. l.) οἵ τ' (sic Am.), encliticum ut videtur ratus, sed et est in introitu versus, neque potest enclitica opponi nomini Τρώεσσι. similiter Ι 392 (? v. s. II B β et) Ο 226 ἠμὲν ἐμοί ἠδὲ οἱ αὐτῷ, Ptolemaeus Ascalonita La Roche (l. l.) οἱ, Herod. ἄμεινον δὲ πείϑεσϑαι τοῖς περισπῶσι διὰ τὸ ἤδη τὴν διαστολὴν γεγενῆσϑαι διὰ τῆς ἐμοί. τ 196 οἱ τοῖς τ' ἄλλοις δῶκα, La Roche οἱ τοῖς ἄλλοις. ap. praepositiones: Θ 327 ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλε volneravit eum qui ipsum aggressurus erat, cf. Χ 326. Ν 542 ἐπὶ οἱ τετραμμένον volneravit. Β 239 ὃς Ἀχιλῆα, ἕο ἀμείνονα φῶτα, ἠτίμησεν, e mente Thersitae non Agamemnonis. Δ 400 υἱὸν γείνατο εἷο χέρηα. Ρ 407 οὐδὲ ἄνευ ἕϑεν οὐδὲ σὺν αὐτῷ. Υ 305 ἕϑεν γυναικῶν τε. Ε 56 μιν πρόσϑεν ἕϑεν φεύγοντα οὔτασε, cf. Ε 80 Υ 402, Herod. Γ 128 Σιδώνιος μέμφεται Ἀριστάρχῳ μὴ ἐγκλιτικῶς ἀναγνόντι. — II A) encliticum refertur ad subiectum sententiae primariae: sui sibi se, ipsius etc. δ 527 φύλασσε ὅ γε, μή ἑ λάϑοι, cf. τ 390. Ε 845 δῦνε, μή μιν ἴδοι Ἄρης, cf. h. Ven. 83. Υ 122 εἰδῇ ὅ μιν φιλέουσι, cf. ψ 220. ξ 52 χαῖρε, ὅττί μιν ὑπέδεκτο, cf. h. Ap. 137. ο 305 μετέειπε πειρητίζων ἤ μιν φιλέοι. σ 94 οἱ δοάσσατο κέρδιον εἶναι ηκ' ἐλάσαι ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατο. τ 465 κατέλεξεν ὥς μιν ἔλασεν, cf. ψ 314 325 334 339. ψ 91 ἧστο ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι. h. Ap. 376 ἔγνω οὕνεκά μιν ἐξαπάφησε. additur αὐτόν: ρ 287 πτωχὸν καλέοι τρύξοντα ἓ αὐτόν, Apollonius, Bekk.[2] La Roche (h. U. 135), codd. ἑαυτόν. β) Β 238 ἴδηται ἤ οἱ ἡμεῖς προσαμύνομεν. Ε 298 δείσας μή πώς οἱ ἐρυσαίατο. Ε 441 φραζέσϑω μή τίς οἱ μάχηται. Θ 362 τῶν μέμνηται ὅ οἱ υἱὸν σώεσκον. Ζ 177 ᾔτεε σῆμα ἰδέσϑαι ὅττί ῥά οἱ φέροιτο. Ι 534 χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι ῥέξε. Ι 691 ὡς γὰρ ἀνώγει, ὄφρά οἱ ἕπηται. Κ 19 Νέστορ' ἔπι ἐλϑέμεν, εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν τεκτήναιτο paraphr. αὐτῷ - ὑπόϑοιτο Nestor Agamemnoni, sed La Roche Nestori Agamemnon, quod certe ferri potest, etsi minus aptum videtur, nam solet Nestor consilium dare. Λ 439 γνῶ ὅ οἱ οὐ κατακαίριον ἦλϑε, cf. Π 531. Μ 458 εὖ διαβάς, ἵνα μή οἱ εἴη. Ν 807 ἐπειρᾶτο εἴ πώς οἱ εἴξειαν, La Roche πως οἱ (h. U. 144), cf. ξ 460 χ 91 (ubi La Roche). Ρ 568 γήϑησεν ὅττί ῥά οἱ ἠγήσατο. Ρ 642 μιν ὀίομαι πεπύσϑαι ὅτι οἱ ὤλεϑ' ἑταῖρος. Υ 283 ταρβήσας ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. Χ 196 ὁσσάκι ὁρμήσειε εἴ πώς οἱ ἀλάλκοιεν. α 261 διζήμενος ὄφρά οἱ εἴη. β 54 δοίη ᾧ κ' ἐϑέλοι καί οἱ κεχαρισμένος ἔλϑοι. β 116 τὰ φρονέουσα ἅ οἱ πέρι δῶκεν Ἀϑήνη. δ 163 ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσϑαι ὄφρά οἱ ὑποϑήσεαι. ζ 147 οἱ δοάσσατο κέρδιον εἶναι λίσσεσϑαι μή οἱ λαβόντι χολώσαιτο. ι 234 φέρε ἵνα οἱ εἴη. ι 248 ἔστησεν ὄφρά οἱ εἴη, 249 καί οἱ εἴη. κ 434 ποιήσεται λέοντας οἵ κέν οἱ φυλάσσοιμεν. ξ 65 οἰκῆι ἄναξ ἔδωκεν ὅς οἱ κάμησι. ξ 296 με ἐέσσατο ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι. ξ 521 χλαῖναν βάλεν ἥ οἱ παρεκέσκετο ipsi. π 379 ἐρέει οὕνεκά οἱ ἐράπτομεν. τ 191 ξεῖνον γάρ οἱ ἔφασκεν ἔμεν. τ 413 ἦλϑε ἵνα οἱ πόροι. φ 415 γήϑησεν ὅττί ῥά οἱ ἧκε. h. Ap. 46 ἵκετο εἴ τίς οἱ ϑέλοι ϑέσϑαι. Ven. 208 ᾔδει ὅππῃ οἱ υἱὸν ἀνήρπασε. Cer. 207 οὐ ϑεμιτόν οἱ ἔφασκε. dat. ethicus: Λ [705] ἔδωκεν, μή τίς οἱ κίοι. Μ 334 εἴ τιν' ἴδοιτο ὅς τίς οἱ ἑτάροισιν ἀμύναι. Ο 156 οὐδὲ ἐχολώσατο ὅττί οἱ ἐπέεσσι ἀλόχοιο πίϑεσϑην. Σ 376 ϑῆκεν ὄφρά οἱ δυσοίατο. Υ 62 δείσας ἴαχε μή οἱ ἀναῤῥήξειε. Ξ 407 Χ 292 χώσατο ὅττί ῥά οἱ ἔκφυγε. ι 443 οὐκ ἐνόησεν ὥς οἱ δέδεντο. λ 103 ν 343 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν ἐξαλάωσας (num ad I A α β?). λ 540 γηϑοσύνῃ ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. ξ 527 χαῖρε ὅττί ῥά οἱ βίοτου περικήδετο. γ) gen. Υ 464 ἀντίος ἤλυϑε εἴ πώς εὖ πεφίδοιτο, La Roche (h. U. 144) πως εὖ. ξ 461 πειρητίζων ἤ - ἤ, ἐπεί ἑο κήδετο. V. s. I A γ. B. orthotonumenon. pron. reflexivum sui sibi se. Δ 497 Ο 574 ἀκόντισε ἀμφὶ ἓ παπτήνας, Herod. δασυντέον τὸ ε καὶ ὀρϑοτονητέον· μεταλαμβάνεται γὰρ εἰς σύνϑετον, cf. Ο 241 (Herod.). h. Cer. 373 ἀμφὶ ἓ νωμήσας M. distribuens circa se, cet. codd. Hermann Baum. (q. v.). ἀμφὶ ἑ, Herm. ci. ἀμφίς. Ψ 203 κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος, cf. χ 436. Ω 134 φησι ἓ κεχολῶσϑαι. additur αὐτός. Ξ 162 εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν, cf. Ρ 551 ρ 287. δ 244 αὐτόν μιν δαμάσσας v. La Roche h. U. 138 αὐτόν probat, ut Ptolemaeus Ascalonita. Υ 171 ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει. h. Merc. 239 ἀλέεινεν ἑαυτόν. β) dat. Ε 800 ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο. Ι 306 οὔ τινά φησιν ὁμοῖον | οἱ ἔμεναι. Ι 392 ἄλλον ἑλέσϑω ὅς τις οἱ τ' ἐπέοικε,

Herod. *εἰς ἁπλῆν μεταλαμβάνεται η ἀντωνυμία, ός τις αὐτῷ.* (*ὅμως δὲ ὠρθοτονήθη*, add. Lehrs, cf. Apoll. pron. 54) *περισπασθήσεται οὖν*, La Roche *οἵ τ'* cf. h. U. 144, ratus ad Latinorum normam haec exigenda. veteres consensisse videntur de accentu, rationem nescisse, sch. V. *διὰ τόν τε.* num ad I C? q. v. *T* 385 *πειρήθη εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε.* *Y* 418 *προτὶ οἷ ἔλαβ' ἔντερα.* *Φ* 507 *προτὶ οἷ* | *εἷλε*, cf. *ω* 347. *ρ* 330 342 *ἐπὶ οἷ καλέσας*, cf. *ρ* 507. *γ* 53 *χαῖρε οὕνεκα οἷ προτέρῃ δῶκε*, al. *οἱ.* *λ* 433 *ἣ δὲ οἷ τε κατ' - ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσι γυναιξί.* *χ* 14 *τίς κ' οἴοιτο μοῦνον-* | *οἷ τεύξειν θάνατον.* additur *αὐτός.* *K* 307 *ὅς τίς κε τλαίη οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο.* *Π* 47 *ἔμελλεν* | *οἷ αὐτῷ θάνατον λιτέσθαι.* *Ψ* 126 *φράσσατο Πατρόκλῳ - ἠδὲ οἷ αὐτῷ.* *ο* 285 *πὰρ δὲ οἷ αὐτῷ — εἷσε.* *φ* 304 *οἷ δ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο.* *χ* 214 *σε παραιπεπίθῃσιν, - ἀμυνέμεναι δὲ οἷ αὐτῷ*, Herod. *O* 226. *N* 495 *ἴδε ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ*, cf. *δ* 38. additur etiam nomen: h. Ap. 275 *πέπιθε ὄφρα οἷ αὐτῇ* | *Τελφούσῃ κλέος εἴη.* γ) gen. *E* 343 *ἀπὸ ἕο κάββαλεν*, cf. *ε* 459 *ι* 461 *φ* 136 163 h. Cer. 253. *N* 163 *σχέθ' ἀπὸ ἕο* cf. *Y* 261 *ι* 398. *χ* 19 *ἀπὸ εἷο ὦσε.* *E* 96 *πρὸ ἕθεν κλονέοντα.* *Z* 62 *ἀπὸ ἕθεν ὤσατο.* *K* 465 *ἀπὸ ἕθεν ἀείρας θῆκε.* *M* 205 *ἀπὸ ἕθεν ἧκε* aquila. v. l. *N* 803 *πρὸ ἕθεν δ' ἔχεν*, vo. *πρόσθεν δ'.* *Y* 278 *ἀπὸ ἕθεν ἀνέσχε.* *τ* 481 *ἕθεν ἆσσον ἐρύσσατο.* *η* 217 (*γαστὴρ*) *ἐκέλευσεν ἕο μνήσεσθαι.* additur *αὐτός*: *T* 384 *πειρήθη ἕο αὐτοῦ* ita Aristarchus, sed Zenod. (cui assentitur Lange, Progr. Oels 1843) *ἑοῦ*, Ptolem. Ascal. *οἷ αὐτοῦ.* *ϑ* 211 *ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.*

οὖδας (quod voc. cohaeret cum *οὐδός*, rad. *ἐδ*, sanscr. sad, ire, Curt. Et. p. 113. 240. 674, cf. Schol. L. ad *E* 734), gen. *οὔδεος*, dat. *οὔδεϊ* et *οὔδει*, solum, Erdboden, *H* 145 *Λ* 144 *M* 192 *ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη* |. *M* 448 *ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν* |. *Ξ* 467 *κεφαλὴ στόμα τε ῥῖνές τε οὔδεϊ πλῆντ'.* *Π* 617 *P* 528 *δόρυ μακρὸν . . οὔδει ἐνισκίμφθη.* *P* 92 *οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται* (*Ἄτη*). *P* 437 *οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα.* *T* 406 *πᾶσα δὲ χαίτη . . οὖδας ἵκανεν* |. *Ψ* 283 *οὔδεϊ δέ σφιν* | *χαῖται ἐρηρέδαται.* Dat. eodem sensu quo alias *οὐδάσδε* *Ψ* 719 *οὔδει τε πελάσσαι* |. *ϑ* 376 *πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι* |. *ι* 241 *οὐκ ἂν τόν γε . . ἄμαξαι . . ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν.* *ι* 459 *ἐγκέφαλος . . ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ.* *χ* 467 *μή τις ποσὶν οὖδας ἵκοιτο* |. h. Merc. 149 *οὐ γὰρ κτύπος ὥσπερ ἐπ' οὔδει* |. Accedit *ἄσπετον* immensum *ν* 395 *αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας.* De terra *ι* 135 *ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας* |. h. Ap. Del. 60 *ἐπεὶ οὔ τοι πῖαρ ὑπ' οὖδας* |. Proverbialiter h. Merc. 284 (*ἦ σε μάλ' οἴω*) *ἔννυχον οὐχ ἕνα μοῦνον ἐπ' οὔδεϊ φῶτα καθίσσαι*, cf. *καθίζω.* *Λ* 749 *ὀδὰξ ἕλον οὖδας.* *T* 61 *Ω* 738 *χ* 269 *ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας* |, cf. *ὀδάξ.* 2) pavimentum, Estrich, *E* 734 *Θ* 385 *πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς* (Iovis) *ἐν οὔδει*, in solo h. e. domo. *Ω* 527 *δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει.* *ψ* 46 *κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες* |. — **οὐδάσδε** (sic Bekk., vulgo *οὖδάσδε*), cf. La Roche H. St. § 46, 22, zu Boden, *P* 457 *κονίην οὐδάσδε βαλόντε* |. *κ* 440 *κεφαλὴν οὐδάσδε πελάσσαι* |.

οὐδέ (*οὐ δέ*), neque, proprie: nicht aber, aber nicht, *B* 753 *Δ* 477 *Z* 180 371 417 *Λ* 717 *M* 6 173 404 *Ω* 418 *ι* 216 408 *τ* 451; possunt huc multi loci referri, quos infra b) afferemus. Antecedente *μέν* videtur cum Schaefero *οὐ δέ* scribendum esse, cf. Ribbeck Phil. 10, 60, ita ut particulae *μέν* respondeat *δέ*: *E* 138 *χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐ δὲ δαμάσσῃ.* *Ω* 25 *ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν, οὐ δέ ποτ' Ἥρῃ.* *ν* 214 *ἦ τοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν* |, *οὐ δὲ λίην λυπρή*, cf. Nägelsb. ad *Γ* 215, q. l. *οὐδέ* significat: aber auch nicht, nec vero. Eodem sensu legitur *οὐδὲ μέν* (= *μήν*) antecedente negatione *A* 154 (cf. Nägelsb.) *Z* 489 *H* 198 *I* 374 *ϑ* 553 *ν* 207 *χ* 415 *ψ* 66 h. Ven. 21, cf. praeterea *M* 82 (Faesi: aber wahrlich auch nicht) *O* 658 *X* 311. *οὐδέ τι* = und doch nicht, doch nicht *A* 124 (cf. Nägelsb.) *λ* 463. Haud raro *οὐδέ* legitur si idem, quod affirmative dictum est, negative dicitur, *A* 573 *λοίγια ἔργα . . οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά*, *P* 59 *Z* 333 *κατ' αἶσαν οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν*, *E* 287 *ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες*, cf. praeterea *E* 331 816 *Θ* 459 *K* 113 *Λ* 380 451 *N* 104 *O* 240 657. *T* 77 *Y* 183 227 h. Ap. Del. 1 Merc. 243. In apodosis initio legitur *E* 789, cf. Ameis. ad *α* 18. b) neque, und nicht, auch nicht (antecedit multis locis negatio) *A* 95 97 132 154 160 170 173 181 220 236 262 318 526 527 536 561 *B* 38 166 170 286 342 441 488 *Γ* 170 392 *Δ* 22 54 68 127 224 224 375 437 510 *E* 21 54 105 119 233 254 284 319 406 429 475 650 665 719 767 803 *Z* 141 335 360 407 413 444 503 519 *H* 43 217 427 450 *Θ* 97 112 165 246 381 404 407 421 445 482 551 *I* 56 61 116 126 234 249 268 345 372 375 381 381 401 404 416 441 551 630 *K* 47 93 129 279 311 324 370 398 417 422 515 550 *Λ* 71 96 195 236 330 352 516 589 648 665 716 *M* 46 50 65 121 169 222 238 247 327 364 381 406 *N* 10 28 30 70 (cf. Faesi) 117 280 287 289 371 395 397 410 557 634 645 715 761 835 *Ξ* 51 53 58 135 220 248 277 315 317 319 321 323 323 326 327 327 344 374 472 *O* 78 102 107 155 168 215 406 416 706 *Π* 34 107 367 395 458 518 520 637 709 740 771 814 837 *P* 1 27 44 66 89 168 175 221 246 301 332 366 373 398 398 407 491 565 626 637 641 656 709 *Σ* 91 102 126 132 151 185 238 332 447 *T* 79 107 150 188 210 272 *Y* 13 99 102 112 247 264 266 267 369 466 467 *Φ* 50 58 123 130 164 195 241 303 305 320 358 366 458 575 *X* 78 88 91 126 159 201 206 263 293 301 445 *Ψ* 192 321 323 326 345 416 465 510 527 603 621 622 627 648 835 863 895 *Ω* 4 12 26 26 44 92 120 219 258 339 364 411 433 461 551 563 708 727 744 767 775 *α* 243 *β* 44 63 185 206 210 273 278 282 318 319 370 412 *γ* 124 133 143 146 187 260 335 368 *δ* 88 166 178 201 240 348 350 455 493 493 596 596 607 728 729 806 *ε* 43 77 127 143 177 190 212 271 319 347 404 *ζ* 120 201 270 *η* 33 117 118 210 *ϑ* 164 176 198 212 226 246 285 298 344 358 *ι* 34 95 115 120 126 143 144 175 188 190 206 276 277 338 *κ* 73 190 191 192 214 284 342 375 379 412 447 *λ* 49 125 126 143 144 162 188 188 328 344 425 517 554 *μ* 43 62 77 83 87 117 119 154 197 362 *ν* 86 125 188 201 209 212 243 254 277 299 318 335 393 *ξ* 82 91 92 94 125 213 223 363 372 388 392 420 524 *ο* 23 213 246 515 *π* 5 27 144 347 *σ* 3 4 215 220 241 241 328 380 407 *τ* 163 200 269 286 301 323 344 366 474 558 *υ* 171 211 215 294 368 379 *φ* 28 28 35 150 184 312 322 *χ* 25 197 221 222 223 306 314 351 426 492 *ψ* 98 99 106 106 107 125 150 244 265 272 273 308 *ω* 41 107 222 223 292 294 401 h. Ap. Del. 53 54 55 66 129 192 Ap. Pyth. 49 151 186 203

224 278 279 287 Merc. 35 145 167 310 339 359 364 364 380 388 545 Ven. 7 33 125 195 223 234 Cer. 23 46 50 111 114 354 358 380 448 470 h. 7, 18. *οὐδὲ γάρ* K 25 Λ 339 (alii *οὐ γάρ*) Ξ 503 P 363 T 411 Ω 566 Ψ 266. *οὐδέ τοι* N 252 ρ 17. *οὐδέ νυ* O 349 Φ 441 Ω 540 δ 439 κ 497 ξ 142 *οὐδέ νυ . . πέρ* Θ 201 (cf. Koch.) O 553 X 9 Ω 235 α 59. *οὐδ' ἄρα, οὐδ' ἄρ'* A 330 B 419 642 Δ 198 245 E 94 621 674 Z 139 Θ 126 K 336 Λ 376 M 3 113 185 351 460 N 302 510 521 712 O 236 274 674 708 Π 60 601 676 P 9 401 497 702 Y 398 421 426 Φ 495 608 X 136 279 328 356 371 Ψ 388 670 690 β 36 296 397 δ 186 675 716 ε 81 ι 64 92 230 κ 26 λ 124 416 π 155 160 ρ 72 464 490 ψ 271 ω 470 h. Ap. Del. 123 Pyth. 49. *οὐδ' ἄρα τε* Ξ 18. Saepe numero cum *τις* coniungitur *οὐδέ*: A 534 Γ 45 E 173 Z 101 H 151 480 Λ 401 Π 225 P 733 Σ 185 246 403 T 14 Φ 528 Ω 489 610 691 697 707 α 166 β 82 δ 537 538 695 ε 101 ζ 205 η 246 ι 205 520 κ 259 λ 558 μ 120 325 403 ν 269 279 ξ 254 269 301 ο 82 407 π 361 ρ 438 φ 70 291 χ 154 226 305 ψ 189 ω 159 170 h. Ap. Del. 47 Merc. 143 Cer. 22 94 77. *οὐδέ τῳ* κ 32. *οὐδέ τιν'* P 275 Y 362 μ 223 σ 48 h. Cer. 199. Haud raro *οὐδέ* ita dicitur ut nobis vertendum sit: ohne zu: B 779 Δ 246 E 17 498 527 H 259 K 115 Λ 350 M 136 N 160 344 476 552 607 647 687 Ξ 132 228 403 O 622 672 Π 322 474 479 731 813 Σ 215 Φ 72 147 591 594 X 290 Ψ 100 819 Ω 115 136 403 α 410 ι 292 κ 318 λ 324 π 120 ρ 293 ψ 313. *οὐδέ τι* und keineswegs, cf. Nägelsb. et Ameis. ad γ 184, La Roche H. St. § 40, 6. Saepius sequitur *οἶδα*: A 124 343 B 252 486 K 100 Λ 657 N 674 P 401 X 279 β 283 γ 184 δ 109 492 771 λ 463 π 475 ψ 202 h. Ven. 207 Cer. 133. *οὐδέ τί σε* (*με* etc.) *χρή* | K 479 H 109 I 496 613 Π 721 T 67 420 Y 133 Φ 322 Ψ 478 α 296 β 369 δ 707 κ 380 ο 393 τ 118 500 σ 17 h. Merc. 407 494 Cer. 82. *οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης* | A 468 602 B 431 H 320 Ψ 56 π 479 τ 425. Coniungitur cum verbo *δεύομαι* praeterea A 575 B 708 N 785 ϑ 136. Cf. praeterea A 372 B 873 E 408 644 Θ 362 I 238 321 374 435 K 548 N 348 (*οὐδέ τι πάμπαν*) 623 721 Ξ 66 O 97 P 201 751 Σ 62 102 443 T 169 312 409 (alii *οὐδέ τοι*) Y 296 345 Φ 219 574 X 124 Ψ 378 504 520 Ω 208 414 γ 23 δ 373 452 466 687 ε 173 347 η 273 ϑ 298 558 κ 18 246 λ 288 393 μ 279 392 ν 111 238 ξ 238 π 446 σ 330 390 403 τ 343 561 υ 214 378 φ 290 326 425 ψ 127 ω 245 252 h. Ap. Pyth. 189 Ven. 234 237 Cer. 282 306 ep. 4, 15. h. Ap. Del. 129 iam Baum. exhibet *οὐδ' ἔτι*. *οὐδέ τε* (cf. Nägelsb. ad A 406. Bäuml. Part. 230. Voss kr. Blätt. 1, 251 *οὐδέ τε* Homericum esse negavit) α) si antecedit enunt. negativum: ingleichen nicht, und so auch nicht, O 708 P 42 Ψ 622 Ω 52 λ 123 ψ 270. β) si antecedit enunt. affirm.: wie das Eine so das Andre nicht, ut — ita nec, A 406 Λ 437 M 106 Φ 248 596 X 300 Ψ 730 β 182. B 708 Bekkerus cum Wolfio *οὐδέ τι* edidit. c) *οὐδὲ - οὐδέ* α) in uno eodemque enuntiato = *οὐδέ*, *οὐδὲ γὰρ οὐδέ*, denn ganz und gar nicht, nun und nimmer, E 22 *οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε* etc., neque enim ne ipse quidem, cf. Schol. ABDLV. et Eustath. Z 130 N 269 Ξ 33 Σ 117 ϑ 32 (cf. Schol. Q.) κ 327. *οὐδὲ μὲν οὐδέ* aber auch nicht, B 703 726 *οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν*, tamen ne isti quidem, K 299 P 24 κ 551 φ 319. *ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν* | M 212. Durchaus nicht T 295. Cf. Ameis. ad γ 27. β) in duorum enuntiatorum initio: auch nicht — und nicht, I 374 M 329 Π 736 sq. Σ 185 β 270 278 h. Ap. Pyth. 227 sq. Merc. 257 sq. 372 Cer. 23. *οὐδὲ - οὐδὲ - οὐδέ* h. Cer. 22, quod Baum. dedit pro vulgari lectione *οὐδέ - οὔτε - οὐδέ*. 2) adverb. auch nicht, selbst nicht, nicht einmal, ne - quidem, *οὐδ' ἠβαιόν*, ne paullulum quidem, N 106 702 Ξ 141 Y 361 γ 14 σ 355 φ 288. *οὐδὲ τυτθόν* A 534. *οὐδ' ἤν* A 90. *οὐδ' εἰ* B 489 E 645 Θ 22 478 I 379 385 389 391 445 K 96 P 399 T 322 Y 102 X 220 349 Ψ 346 α 204 (*οὐδ' εἴ πέρ τε*) γ 115 228 258 321 δ 224 225 293 ε 80 μ 78 88 ξ 140 χ 61 h. Ven. 151. *οὐδέ περ*, auch nicht — selbst, λ 452, cf. Ameis., ξ 392 ρ 273, cf. Faesi. *οὐδὲ ἔοικε(ν)* A 119, cf. Nägelsb. et Ameis., Ξ 212 Φ 436 Ψ 493 ε 212 η 159 ϑ 358. Cf. Nitzsch. ad λ 366, q. l. *οὐδὲ ἴδοιτο*, gar nicht, nimmer. ne - quidem: Δ 387 E 252 434 485 H 160 Θ 144 234 418 I 62 K 181 M 73 382 N 324 419 Ξ 80 O 164 Π 522 659 852 Y 27 358 Φ 194 401 Ω 565 569 α 18 118 β 270 278 γ 236 δ 805 ε 175 ϑ 159 176 177 280 281 ι 525 λ 366 μ 62 107 ν 243 294 ρ 17 τ 489 φ 317 ψ 187 218 ω 93 160. Auch nicht: Δ 512 N 777. *ἐπεὶ οὐδέ* Γ 270 406 Σ 90 330 Ψ 492 β 278. *οὐδ' ὥς* O 24 X 352 441 Ω 756 ρ 364 φ 246 χ 63. *ἀλλ' οὐδ' ὥς* H 263 I 351 587 Λ 255 841 M 432 P 697 α 6 β 23 ε 324 379 κ 291 λ 88 σ 324 h. Merc. 132. — **οὐδέ πῃ** (iam omnes distinguunt), nec ullo pacto, nec ulla ratione, durchaus nicht, Π 110 μ 232 433 χ 25 140. *οὐδέ τί πῃ* Φ 219. Cum infinitivo coniungitur Z 267 Ω 71 h. 7, 58 34, 18. **οὐδέ ποϑι** neque unquam Ω 420 υ 114. **οὐδέ ποτε** (Wolfius, Dind., Bäuml., alii in medio versu *οὐδέποτε* edunt E 789 ε 39 ν 137, distinguunt in quinto et sexto pede, quod Bekk. iam ubique facit) nec unquam (intercedit voc. Z 99). Plerumque sequitur praeteritum A 155 I 471 O 408 Π 644 X 251 γ 182 δ 360 ε 39 131 λ 514 ν 137 h. Cer. 49, praesens ϑ 562 κ 464 λ 15 μ 75 131 h. Ven. 16, futur. Σ 283 β 203. **οὐδέ πω** (distinguendum esse inde elucet quod plerumque intercedunt vocabula) nondum, noch nicht, Δ 497 λ 161 166 373 481 ψ 315; nec ulla ratione, durchaus nicht, gar nicht, Π 76, *οὐδέ τί πω* A 108 542 B 252 γ 23 ξ 509, *οὐδ' ἄν πω* Λ 504 M 290, *οὐδέ νύ πω* M 262 Φ 410 X 9, *οὐδ' ἄρα πω*, aber noch nicht sogleich, B 419 N 521 P 401 X 279 h. Ap. Pyth. 49, *οὐδέ μέ πω* Ψ 73.

οὐδείς (*οὐδέ*, *εἷς*), proprie: ne unus quidem, i. e. nullus, nemo; femininum *οὐδεμία* apud Hom. non legitur, masculinum bis: X 459 λ 515 *τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων* |. Saepe usurpatur accus. neutrius adverbii loco, nihil, nequaquam; in nichts, gar nicht. Sch. A. ad A 244, 412 *ὅτι τὸ δεν παρέλκει*. Cf. La Roche H. Stud. § 41, 11: A 244 412 Π 274 *ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν* |. χ 370 *σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον* |. X 332 *ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα* |. X 513 *ἀλλ' ἤ τοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ* |, *οὐδὲν σοί γ' ὄφελος*. Ω 370 *ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά*. δ 195 τ 264 *νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδέν* |. δ 248 *ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην*. ι 287 λ 563 *ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο*. υ 366 *οὐδὲν ἀεικής* |. Nominativus *οὐδέν* invenitur K 216 ι 34. ep. 5, 2, accusativus δ 350 ρ 146 σ 130 χ 318. Cf. E. M.

οὐδενόσωρος (ὥρα), contemnendus, nicht zu achten, Θ 178 (τείχεα) ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα, Ap. Lex. 123, 32 οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξια, cf. E. M. E. Gud. Hes. Sch. AD. BL. Apion id quod Hes. testatur: οὐδενὸς φυλακτικά. Cf. Doed. Gl. § 2277.

οὐδετέρωσε, in neutram partem, Ξ 18 οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε |. Bekk. et alii οὐδ' ἑτέρωσε, cf. La Roche. Eust. 964, 47.

οὐδός (sanscr. rad. sad, graec. ἑδ, cf. Curt. Et. p. 240. 674), limen, et domus et atrii et cuiusvis conclavis, Ι 582 οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψ. θαλάμοιο. σ 17 οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. α 104 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. δ 680 κατ' οὐδοῦ βάντα. δ 718 ἐπ' οὐδοῦ ἷζε. η 87 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, cf. Nitzsch., Faesi. Sch. perperam ἀπὸ φλοιᾶς (φλιᾶς) μέχρι τῆς ἔσω γωνίας. κ 62 ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ | ἑζόμεθ'. ρ 339 ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων. ρ 575 ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα. σ 32 ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψ. | οὐδοῦ ἔπι ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο. χ 72 οὐδοῦ ἄπο ξεστοῦ. χ 76 εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων |. 203 ἐπ' οὐδοῦ. η 96 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο. η 89 σταθμοὶ δ' ἀργ. ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ (in Alcinoi aedificio). Ζ 375 ρ 413 466 σ 110 υ 128 φ 124 149 ω 178 493 ἐπ' οὐδὸν ἰών. η 83 πρὶν χάλκεον οὐδὸν (Alcinoi) ἱκέσθαι |. η 130 ὑπ' αὐλῆς οὐδόν. 135 ν 63 χ 182 ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο. π 41 ρ 30 ψ 88 ὑπέρβη λάινον οὐδόν | (in Eumaei casa). υ 258 παρὰ λάινον οὐδόν |. φ 43 οὐδόν τε δρύινον προσεβήσετο. χ 42 ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδόν. χ 126 ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐυστ. μεγάροιο. h. Merc. 23 οὐδὸν ὑπερβαίνων ὑψ. ἄντροιο. 233 κατεβήσατο λάινον οὐδόν |. 380 οὐδ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην. h. Cer. 188 ἡ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἔβη ποσί. Limen Tartari commemoratur Θ 15 ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός, cf. Sch. B. Limen templi Delphici Ι 404 οὐδ' ὅσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει | Φοίβου Ἀπ. Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ, q. l. limen pro toto templo dictum, cf. Bothe. θ 80 Πυθοῖ ἐν ἠγ., ὅθ' ὑπέρβη λάινον οὐδὸν | χρησόμενος, cf. Nitzsch. h. Ap. Pyth. 117 αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς | (templi fundamentis) λάινον οὐδὸν ἔθηκε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης. De extrema senectute (quae notio unde nascatur, vix dicas) nec minus de senectutis initio (cf. Ameis. ad ο 246) dicitur his locis: Χ 60 δύσμορον (loquitur Priamus de se), ὅν ῥα πατὴρ Κρον. ἐπὶ γήραος οὐδῷ | . . φθίσει, Sch. D. ἐπὶ τῇ τοῦ γήρως ἐξόδῳ, ἐπὶ τῷ τέρματι. Eust.: ἐπ' ἐξόδῳ γήρως καὶ βίου et similiter Scholl. Townl., Ven., Victor., cf. Bothe. Ω 487 de eodem Priamo: ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ |. ο 246 οὐδ' ἵκετο (Amphiaraus) γήραος οὐδόν |. ο 348 πατρός θ', ὃν (Laertem) κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ. ψ 212 (θεοὶ . . νῶιν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε) ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι, q. l. de Ulixe eiusque uxore agitur. h. Ven. 105 δηρὸν ἐὺ ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελ. |, ὄλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι. Cf. Eust. 1257, 1. 1360, 61. Atque in Odysseae quidem locis de senectutis initio videtur cogitandum esse, ceteroquin de senectutis fine. Nuper tamen Autenrieth. Hom. Wörterb. s. v. vocabulum οὐδός quod de senectute usurpatur idem esse quod ὁδός censuit: Pfad, Bahn des Alters, qua explicatione omnes fere difficultates tolluntur. Cf. Ap. Lex. 123, 33 οὐδὸς . . ἀπὸ τοῦ δι' αὐτὸν ὁδεύειν.

οὐδός forma ion. pro ὁδός, cf. ὁδός.

οὖθαρ (stirps est οὐθαρτ respondetque sanscr. ûdhar, cf. Curt. Et. p. 261. Christ. p. 187), uber, Euter, plur. ι 440 οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. b) metaph. strotzende Fülle, Ι 141 283 εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιικόν, οὖθαρ ἀρούρης. Ap. Lex. 124, 7 ὅταν δὲ λέγῃ οὖθαρ ἀρ., μεταφορικῶς λέγει τὸ κάρπιμον τῆς γῆς. Sch. B. τὸ τρόφιμον τῆς γῆς. Sch. D. τὸ γονιμώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς καὶ κάρπιμον. De re cf. Aristot. Met. 1, 14. h. Cer. 450 εἰς δ' ἄρα Ῥάριον ἷξε, φερέσβιον οὖθαρ ἀρ. | τὸ πρίν, ἀτὰρ τότε γ' οὔτι φερέσβιον. E. M. τὸ λιπαρώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς . . σημαίνει δὲ τὸν μαστόν. Cf. Eust. 309, 29. 742, 16. Hesych. τὸ πιότατον τῆς γῆς, ἤτοι τῆς χώρας. Imitatur Verg. Aen. 3, 164. 7, 262.

Οὐκαλέγων (οὐκ, ἀλέγω, cf. Verg. Aen. 2, 311 et Koch. ad Γ 148), senator Troianus, Γ 148 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ. Eust. 349, 6. 395, 8.

οὐκέτι (οὐκ, ἔτι), non iam, non amplius, Β 235 Η 96 Ἀχαιάδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί |. Β 379 οὐκέτ' ἔπειτα | Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδ' ἠβαιόν. Δ 539 ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών. Cf. Schol. BLV. Η 357 σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις |. Cf. praeterea Θ 352 427 Ι 418 598 605 (οὐκέθ') 685 Λ 823 Μ 125 231 Ν 116 515 Ο 399 727 Π 102 128 Ρ 238 603 623 Σ 285 Φ 391 Χ 384 α 189 297 β 238 285 γ 241 δ 12 ε 153 θ 150 299 ι 95 κ 79 λ 176 (cf. Ameis.) 456 μ 205 223 445 ν 128 ξ 489 ο 10 (cf. Ameis.) 23 π 182 (οὐκέθ') 288 ρ 460 σ 145 215 (cf. Faesi) 220 406 τ 7 85 88 166 υ 137 180 333 χ 27 226 ω 460 h. Merc. 21 h. Ven. 252. οὐκέτ' ἀνεκτῶς | Θ 355 Κ 118 Λ 610 ι 350 υ 223, οὐκέτ' ὀνοστά | Ι 164, cf. Koch. οὐκέτ' ἔπειτα Κ 453 Μ 73 Φ 565 μ 56 ρ 303 321 h. Ven. 216, οὐκέτι πάμπαν, gar nicht mehr, Ι 462 Ν 701 761 π 375 eodemque sensu οὐκέτι πάγχυ Ν 747 Τ 343. Cf. Nitzsch. ad ε 153.

οὐλαί (rad. ϝελ molere, cf. Buttm. Lex. 1, 190 sqq. Curt. Et. p. 360. Christ. 196. Savelsb. Dig. 29. 48. De οὖλος, ὅλος cogitant veteres et Doed. Gl. § 474. Buttmannus Lex. 1, 191 sqq. vocem refert ad ὀλή, ἀλέω i. e. ad rad. ϝελ. Quae radix statuenda est, quamquam negari non potest tota et integra hordei grana in Graecorum sacrificiis esse adhibita, cf. Suerdsioe in Jahns Jahrb. 1836 suppl. 4, 3. Hermann Gottesd. Alt. § 28, 11. Schömann. Gr. Alt. 1, 64 not.) mola salsa, qua victimarum capita conspergebantur, γ 441 ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς | ἐν κανέῳ. Eust. 132, 36 sqq. (1476, 12. 1725, 64) αἱ οὐλαὶ προεβάλλοντο, αἵτινες τὴν ἀρχὴν ὅλαι ἤτοι σῶαι ἠσθίοντο πρὶν ἢ γενέσθαι τὰ τοῦ ἀλετοῦ. διὸ καὶ οὐλαὶ λέγονται κατὰ πρόσληψιν τοῦ υ, ὀλαί, ἄλλως ὀφείλουσαι λέγεσθαι. Suid. s. v. οὐλοθυτεῖν: κριθὰς ἐπιχέειν τοῖς θύμασιν· οὐλὰς γὰρ ἔλεγον τὰς κριθὰς κατὰ ἀντίθεσιν τῶν ψαιστῶν . . τὰς γὰρ οὐλὰς πρόσθεν ἔκοπτον οὐδέπω τῆς κατεργασίας αὐτῶν εὑρημένης. καὶ τὰς μὲν κριθὰς μέχρι νῦν ὅλας χέουσιν οἱ ἐπιθύοντες ταῖς σπονδαῖς, ἐπεὶ σύμβολον τῆς παλαιᾶς τροφῆς. E. Gud. Cf. οὐλοχύται.

οὐλαμός (Bekk. ϝουλ. Cohaeret cum εἴλω, rad. ϝελ, Buttm. Lex. 2, 159. Curt. Et. p. 539),

turba, Gedränge, Gewühl. Additur omnibus locis ἀνδρῶν: Δ 251 273 Υ 113 κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν |. Υ 379 Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν |. Schol. ADL. ἀνὰ τὸν θόρυβον, κατὰ τὴν συνέλευσιν καὶ ἄθροισιν τῶν ἀνδρῶν. οὐλαμὸς δὲ τάξις συνεστηκυῖα ἐκ μ' ἀνδρῶν. Eust. ad Δ 251 οὐλαμὸς τάξις ἐκ τεσσαράκοντα ἀνδρῶν, φάλαγξ δὲ etc. . . Ὅμ. δὲ ἐν τῇ ἐπιπωλήσει ταύτῃ χρᾶται μὲν ταύταις ταῖς λέξεσι, λαμβάνει δὲ αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἁπλῶς κατὰ πληθύν τινα τάξεως etc. Ab εἰλέω vocem iam duxit Sch. B. ad Δ 251. Suid. ἀνὰ οὐλαμόν, κατὰ τὸ ἄθροισμα. Ap. Lex. 124, 20 οὐλαμός, τάξις· ‚ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν'. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον οὐλαμὸς ἡ εἴλησις καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τῶν ἀνδρῶν. Hesych. E. Gud. E. M. Eust. 489, 8 sqq. 665, 14. 1199, 46. Cf. Hoch Lex. Bem. 10. In Iliade tantum legitur.

οὐλή (incertae originis, cf. Curt. Et. p. 374. Cohaeret fortasse cum lat. vulnus. Doed. Gl. § 473 de οὖλος salvus cogitat.), cicatrix, τ 464 οὐλὴν ὅττι πάθοι. τ 507 οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψεν |. τ 393 φ 216 ψ 74 οὐλὴν τήν ποτέ με σῦς ἤλασε etc. φ 221 ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς |. ω 331 οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν. Ap. Lex. s. v. οὖλε, ὑγίαινε, ὅθεν καὶ οὐλή, τὸ ὑγιασμένον τραῦμα. Cf. E. Gud. E. M. Ammon. οὐλὴ ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος. In Odyssea tantum invenitur.

οὔλιος (οὖλος = ὀλοός), perniciosus, Λ 62 οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ | παμφαίνων. Sch. BD. οὔλιος ὀλέθριος. λέγει δὲ τὸν κύνα, περὶ οὗ καὶ ἀλλαχόθι φησὶν ὁ ποιητής· καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Cf. Schol. A. Ap. Lex. 124, 31 οὔλ. ἀστ. ὀλέθριος καὶ χαλεπός· λέγει δὲ τὸν κύνα. Sch. A. αὔλιος, ὅ ἐστιν ἑσπέριος, πρὸς ὃν αὐλίζεται τὰ ζῶα. καὶ Καλλίμαχος „ὃς δυθμὴν εἶσι μετ' ἠελίου". Cf. de hac lectione Eust. 831, 10. E. M. 641, 8. Hesych., de vocabulo ipso οὔλιος Autenr. ad B 6.

οὐλοκάρηνος (2. οὖλος), bene comatus, mit dichtem Haupthaar, τ 246 μελανόχροος, οὐλοκάρηνος |, cf. Doed. Gl. § 471. 2) (1. οὖλος) h. Merc. 137 ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀείρας | οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἀυτμῇ, quibus verbis circumscribitur ὁλοκαύτωσις, cf. Doed. l. c.

οὐλόμενος, miser, perditus, verflucht, unselig, proprie is est, de quo dictum est ὄλοιο, cf. Classen Beob. 60 sqq.; vulgo interpretabantur activo sensu: perniciosus. Classenium recte sequuti sunt Autenr. ad Α 2, Düntzer. ad β 33, Ameis. ad δ 32, alii. Α 2 μῆνιν . . οὐλομένην, cf. Schol. BL. Ε 876 σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην |, οὐλομένην, sc. Minervam. δ 92 ω 97 δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο de Clytaemnestra itemque λ 400 Αἴγισθος . . μ' ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ. Τ 92 πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται |, οὐλομένη. Ξ 84 ρ 484, quibus locis iracundi est alloquentis alterum: οὐλόμενε. Cf. Schol. D. ad Ξ 84. De ventre ter: ο 344 ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν | ἀνέρες. ρ 287 γαστέρα . . οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν. ρ 474 γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς | οὐλομένης, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρ. δίδ. De veneno κ 394 φάρμακον οὐλόμενον. λ 555 (sunt Ulixis verba Aiacem alloquentis) οὐκ ἄρ' ἔμελλες | οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλον εἵνεκα τευχέων | οὐλομένων, cf. Schol. BQ. σ 273 (Penel. de se ipsa loquitur) νὺξ ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει | οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα. h. Ven. 246 (γῆρας) οὐλόμενον, καματηρόν, ὅ τε στυγέουσι θεοί περ. Cf. ὀνήμενος. Ap. lex. 124, 12. E. Gud. E. M.

οὐλόπους (1. οὖλος), h. Merc. 137 οὐλόποδ', cf. οὐλοκάρηνος.

1. **οὖλος** ion. pro ὅλος (sanscr. sarvas, lat. sollus, Curt. Et. p. 540), ganz, solidus, ρ 343 ἄρτον τ' οὖλον ἑλών. ω 118 μηνὶ δ' ἄρ' οὔλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον. h. Merc. 113 πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα . . οὖλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά.

2. **οὖλος** (Bekk. ϝοῦλος, cohaeret cum rad. ἐρ, sanscr. var tegere, εἶρος, lat. vellus, cf. Curt. Et. p. 347. 546; sunt et hic qui de εἰλέω, ἴλλω cogitent), laneus, lanosus, wollen, wollig, Π 224 οὔλων τε ταπήτων |, Sch. D. ad Π 224 τῶν δασέων καὶ ἐχόντων οὐλότητα. Sch. B. εὐειλήτων διὰ μαλακότητα. ἀφ' οὗ καὶ οὐλόθριξ. Ω 646 χλαίνας . . οὔλας idemque δ 50 299 η 338 κ 451 ρ 89, χλαῖναν . . οὔλην τ 225. οὔλη . . λάχνη, dichte Wolle, Κ 134, cf. Sch. de accentu. De capillis ζ 231 ψ 158 οὔλας . . κόμας. De cinere h. Merc. 238 οὔλη σποδός. b) neutrum accusativi adverbii loco metaphorice de clamore turbulento, wirr, Ρ 756 οὖλον κεκλήγοντες (de avibus). 759 ὣς ἄρ' . . οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν (Graeci). Eust. δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὀλεθρίου νοηθῆναι, quod Heynius probavit, cf. Buttm. Lex. 1, 185. Sch. A. οὖλον, ὀξύ. Sch. D. ὀξὺ βοῶντες καὶ πυκνόν. Eust. etiam hoc praebet: οὖλον δὲ ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ διὰ δειλίαν. Cf. Ap. Lex. 124, 1. E. M. Hesych. Eust. 1126, 38.

3. **οὖλος** (i. e. ὀλϝός, ὀλοός, cf. Buttm. Lex. 1, 185. Autenr. ad Β 6) perniciosus, verderblich, Martis epitheton Ε 461 οὖλος Ἄρης, Sch. D. ὀλέθριος. Ε 717 οὖλον Ἄρηα |. De Achille Φ 536 οὖλος ἀνήρ, cf. Schol. B. Β 6 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον, q. l. ante Bekkerum Ὄνειρον ediderunt. Eust. τὸν ὀλέθρον αἴτιον τοῖς Ἕλλησι διὰ τὴν ἀπάτην etc. Cf. Schol. Β 8 βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε. οὖλος pro θεῖος et Β 22 restituendum esse censet Nauck. Bull. de l'Ac. imp. de St. Pétersb. 6. Cf. Eust. Scholl. Suid. Hesych. Apoll. Lex. s. v. Bekkerus Β 6 8 Φ 536 ϝοῦλος, ceteroquin οὖλος, οὔλιος edidit, cf. Autenr. ad Β 6.

οὐλότομον, sc. φάρμακον, herba ad perniciem excisa, h. Ven. 229 οἶδα γὰρ ἀντίτομον μέγα φέρτερον οὐλοτόμοιο, quod recte Vossius et Baum. ediderunt pro ὑλοτόμοιο, cf. de tota re Vossius. Hermannus apud Frankium οὐλότομον, quod non prorsus repudiat, ab ὅλος derivandum esse putat, ut significet herbam penitus excisam.

οὐλόχυται (οὐλαί, χέω, Buttm. Lex. 1, 191 sqq. E. Gud.), molae, (ausgeschüttete) heilige Gerste, Opfergerste, cf. οὐλαί (de dig. cf. Savelsb. Dig. 48), Α 449 χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο, Sch. D. εἰσὶ δὲ κριθαὶ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι. Α 458 Β 421 γ 447 αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο. Β 410 καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο |. γ 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. δ 761 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέῳ. cf. Faes. et Ameis. Legitur tantum accusativus. Schol. BDL. ad Α 449 οὐλοχύτας. τινὲς τὰ κανᾶ δι' ὧν ἐπέχεον τὰς

οὐλάς· καὶ κριθαὶ δὲ πρὸς ἀνδιαστολὴν τῶν ψαιστῶν· πρὸ τῶν πυρῶν γὰρ εὕρηνται καὶ ἀπὸ τοῦ προκριθῆναι τῶν βαλάνων οὕτως ὠνομάσθησαν. — οὐλοχύτας, οὐλάς. εἰσὶ δὲ κριθαὶ μετὰ ἁλῶν μεμιγμέναι, ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱερουργουμένοις ζώοις πρὸ τοῦ θύεσθαι; ἤτοι πολυπληθείας χάριν ἢ μνήμην ποιούμενοι τῆς ἀρχαίας βρώσεως. ὡς γάρ φησι Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ εὑρημάτων, πρὶν ἢ μάθωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀλεῖν τὸν δημητριακὸν καρπόν, οὕτω σώας αὐτὰς ἤσθιον. ὅθεν οὐλὰς αὐτάς φησιν ὁ ποιητής. Schol. Apollon. 1, 409 οὐλοχύτας δὲ οἱ μὲν τὰ κανᾶ, ἐπεὶ δι' αὐτῶν φέρεται τὰ πρὸς θυσίαν. οἱ δὲ τὰς κριθάς, ἐπειδὴ οὐλὰς ἐνέβαλλον τοῖς βωμοῖς. Cf. Schol. L. ad *Β* 410. Apoll. Lex. 124, 15 οὐλοχύτας: ὅταν δὲ λέγῃ· καὶ οὐλ. ἀνέλοντο, σαφὲς ὡς αὐτὰς τὰς κριθὰς σημαίνει, οἷον τὰς ὅλας χεομένας ἐπὶ τῶν σπονδῶν. Hesych. E. M. De corbula et Doed. cogitat Gl. § 474, quamquam obstat pluralis, cf. Autenr. ad *Α* 449. De compositione vocabuli cf. Düntz. ad *γ* 445, de accentu Lobeck. Parall. 456, de re etiam Ameis. ad *γ* 441 et Hermann. Gottesd. Alt. § 28, 11.

οὔλω, unde una tantum exstat forma οὖλε (cohaeret cum lat. salve, cf. Curt. Et. p. 374. Doederl. Gl. § 472 vocativum esse putat ut lat. macte, cf. Lob. Rhem. 111. Christ. 235 significare vale, id quod iam Buttm. Lex. 1, 190 sq. refutaverat), salve, Heil dir, *ω* 402 h. Ap. Pyth. 288 οὖλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Ap. Lex. 124, 11 οὖλε, ὑγίαινε.

οὑμός contr. ex ὁ ἐμός *Θ* 360.

οὖν (cohaerere videtur cum sanscr. avam, cf. Bopp. Vergl. Gr. ed. 2, 194), igitur, denn, also; ubique cum altera coniungitur particula. 1) revertitur addito οὖν oratio ad ea, quae antea dicta erant, cf. Nägelsb. ad *Α* 57. Hartung. Part. 2, 2. Bäuml. Part. 182: ἐπεὶ οὖν *Α* 57 *Β* 661 *Δ* 382 *Δ* 573 *Κ* 272 *Λ* 642 *Ο* 363 *Π* 394 *Σ* 333 *Χ* 475 *Ψ* 813 *Ω* 329 349 587 *δ* 49 *ϑ* 372 454 *ξ* 467 *π* 478 *ρ* 88 226 *σ* 362 *τ* 213 251 *φ* 57 273 *ψ* 300 *ω* 384 489 h. Merc. 456 472 Ven. 161. Paulo aliter usurpatur ἐπεὶ οὖν *Γ* 4 (cf. Nägelsb.) *Δ* 244 *Ν* 1, quibus locis ad res, quae antecedunt, referri non potest, cf. Eustath. ad *Δ* 244 *α* 443, sowie nur, sobald nur, sobald einmal. ὡς οὖν, sobald nun: *Β* 321 *Γ* 21 30 154 *Ε* 95 711 *Η* 17 *Θ* 251 *Λ* 248 575 581 *Ξ* 440 *Π* 419 *Ρ* 198 *Σ* 222 530 *Φ* 49 418 *γ* 34 *ϑ* 272 *ο* 59 *ρ* 492 *χ* 407 *ω* 232 391 h. Merc. 235. Cf. praeterea *λ* 351 ἔμπης οὖν (cf. Faes. et Am.). *ξ* 254 οὐδὲ . . οὖν. *Ε* 258 *Π* 30 γ' οὖν (ante Bekk. scribebatur γοῦν). *Τ* 94 δ' οὖν. 2) Rem, de qua antea agebatur, explicat aliquid novi addens, *α* 414 οὔτ' οὖν ἀγγελίῃς ἔτι πείθομαι, Ameis.: darum. μὲν οὖν: *Ι* 550 *δ* 780 *ν* 122 *ο* 361 *χ* 448 *ψ* 142 h. Merc. 62 350 577 Cer. 33, cf. Krüger. Dial. 69, 62, 2. 59, 1, 12. Ameis. ad *δ* 780. 3) Si enuntiati partes sibi respondent, accedit alteri: μήτ' οὖν - μήτε *Θ* 7 *Π* 98 *π* 302 *ρ* 401; οὔτ' οὖν - οὔτε *Ρ* 20 *Υ* 7 *β* 200 *ζ* 192, cf. *α* 414; οὔτε - οὔτ' οὖν *λ* 200, cf. *ι* 147, q. l. deest alterum οὔτε, v. Faesi. Ameis. suppl. h. Cer. 236 οὔτ' οὖν - οὔ. 4) γὰρ οὖν, denn jedenfalls, denn es bleibt dabei, v. Nägelsb. ad *Β* 250: *Λ* 754 *Ο* 232 *β* 123 τόφρα γὰρ οὖν, denn so lange jedenfalls (Ameis.). Krüger. Dial. 69, 62, 2. γὰρ οὖν h. Merc. 291.

οὕνεκα (= οὗ ἕνεκα), quamobrem, ubique enuntiato, cuius rationem continet, postponitur, cf. Lehrs. Arist. 57 ed. 2, quod, quia, *Α* 11 *Β* 580 *Γ* 44 *Δ* 60 *Ε* 266 377 *Ζ* 78 386 *Ι* 97 505 *Λ* 54 627 684 *Ν* 113 *Ξ* 192 366 *Σ* 247 365 *Τ* 45 *Υ* 42 409 *Φ* 413 *Ψ* 386 *γ* 53 *δ* 482 569 *η* 10 *ϑ* 200 (οὕνεχ') 228 310 (οὕνεχ') 320 566 *ι* 199 *λ* 497 *ν* 174 262 *ο* 363 *π* 426 *σ* 7 282 383 *φ* 367 *ψ* 214 *ω* 26 h. Ap. Del. 13 126 Pyth. 195 209 Merc. 375 Ven. 198 Cer. 263. Antecedit τοὔνεκ' (οὕνεχ') ἕνεκα *Α* 111, τῷ *ν* 332, sequitur τοὔνεκα δή *Γ* 403, τοὔνεκα *Ν* 727. Dicitur hoc pro τοὔνεκα ὅτι; reprehenditur a Nägelsb. ad *Γ* 403, cf. Ameis. N. Jbb. 65, 379. Lobeck. El. 1, 597. Phryn. 414 not. Defendere conatur hanc dicendi rationem Autenr. ad *Γ* 403. οὕνεκ' ἄρα *Η* 140 *Ι* 562 *Λ* 79 *Ν* 461 *Ω* 607 *ϑ* 480 *ν* 265, οὕνεκα δή weil eben *Ξ* 112 *Ψ* 640. 3) in Odyssea atque hymnis, semel in Iliade, = ὅτι, dass, proprie: in wiefern, in Anbetracht dessen dass, cf. Schömann Rth. 180 sqq. Ameis. ad *ε* 216: *Α* 21 πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ'. Sch. D. νῦν ἀντὶ τοῦ ὅτι. *ε* 216 οἶδα . . οὕνεκα. *η* 300 τοῦτο οὐκ ἐνόησε . . οὕνεκα. *ν* 309 μηδέ τῳ ἐκφάσθαι . . οὕνεκ'. *ο* 42 *π* 330 ἀγγελίην ἐρέοντα . . οὕνεκα. *π* 379 ἐρέει δ' . . οὕνεκα. h. Ap. Pyth. 198 ἔγνω . . οὕνεκα. οὕνεκα = οὗ ἕνεκα *γ* 61 πρήξαντα . . οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα. Cf. Ap. lex. 124, 28. E. Gud.

οὐρα, v. οὖρον.

οὐραῖος (οὐρά), ad caudam pertinens, *Ψ* 520 τρίχες ἄκραι οὐραῖαι, extremi pili in cauda equina.

Οὐρανίη i. e. virgo coelestis, nomen nymphae h. Cer. 423 καὶ Στὺξ Οὐρανίη τε, cf. Voss.

οὐράνιος (οὐρανός), coelestis, h. Cer. 55 τίς θεῶν οὐρανίων ἠὲ θνητῶν ἀνθρώπων, cf. Voss.

Οὐρανίων (οὐρανός et suffixum ampliativum, cf. Curt. Et. p. 351. 628), plurale tantum: caelites, deorum summorum epitheton: θεοὶ Οὐρανίωνες | *Α* 570 *Ρ* 195 *Ω* 612 *η* 242 *ι* 15 *ν* 41, Sch. D. ad *Α* 570 οἱ ἐν οὐρανῷ κατοικοῦντες. Absolute Οὐρανίωνες | *Ω* 547, saepius gen. Οὐρανιώνων | *Ε* 373 *Φ* 275 509 h. Cer. 408. Cf. Lehrs. Arist. 191. Lobeck. ad Buttm. 2, 437. Nägelsb. H. Theol. 78. Düntz. die h. Beiw. 16. 2) Patron. Urani filii i. e. Titanes *Ε* 898 καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων, Sch. D. τῶν Τιτάνων νῦν, cf. Sch. A. Eust. Apoll. Lex. 124, 30 Οὐρανιώνων, τῶν ὑπὸ τὴν Οὐρανοῦ ἀρχὴν τεταγμένων, quamquam Nägelsb. l. c. Göttling Hermes 29, 2, 251, Ameis., alii et hic de summis diis cogitant. At cf. Schoemann. Opp. 2, 35. Welcker. Götterl. 263.

οὐρανόδεικτος (δείκνυμι), h. 32, 3 αἴγλη . . οὐρανόδεικτος |, splendor e caelo diffusus.

οὐρανόθεν (οὐρανός), caelitus, *Α* 195 ἦλθε δ' Ἀθ. οὐρανόθεν, cf. Autenr. Nägelsb. H. Theol. 19, *Α* 208 ἦλθον . . οὐρ. *Θ* 558 *Π* 300 οὐρ. δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ |. *Λ* 184 (Iuppiter) οὐρ. καταβάς. *Ρ* 545 *ν* 31 Ἀθήνη οὐρ. καταβᾶσα. *Ψ* 189 (τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβ. Ἀπ.) οὐρ. πεδίονδε. *ε* 294 *ι* 69 *μ* 315 ὀρώρει δ' οὐρ. νύξ |. *ζ* 281 (τὶς θεὸς) οὐρ. καταβάς. *ι* 145 οὐδὲ σελήνη οὐρ. προὔφαινε. h. 32, 13 λαμπρόταταί τ' αὐγαὶ . . τελέθουσιν | οὐρ. Legitur et: ἀπ' οὐρανόθεν: *Θ* 365 ἐμὲ Ζεὺς . . ἀπ' οὐρ. προΐαλλεν |. *Φ* 199 ὅτ' (Iuppiter) ἀπ' οὐρ. σμαραγήσῃ |. *λ* 18 *μ* 381 ὅτ' ἂν (Sol) ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρ. προτράπηται |, itemque ἐξ οὐρανόθεν: *Θ* 19 σειρὴν χρυσ. ἐξ οὐρ. κρεμάσαντες. 21 ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ'

ἐξ οὐρ. πεδίονδε | Ζῆν'. *P* 548 ἠΰτε πορφ. ἶριν . . τανύσσῃ Ζεὺς ἐξ οὐρ. Ante Bekk. ι 145 οὐρανόθε male scripserunt, cf. Spitzn. ad *Ω* 492. Lob. El. 2, 146. Ameis. ad ι 145 suppl.

οὐρᾰνόθι, in caelo, *Γ* 3 ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό, cf. Sch. ABLV. Nägelsb. local gedacht: vor dem Himmel, vor der Höhe des Himmels, welchen sie nicht ganz erreichen. Similiter Ameis. ceterique. Ahrens. Rh. Mus. 2, 166 maluit οὐρανόθεν πρῴ = πρωτί, früh vom Himmel her, v. 7 comparans. Cf. E. Gud.

οὐρᾰνομήκης (μῆκος), caelum attingens, himmelhoch, ε 239 ἐλάτη δ' ἦν οὐρανομήκης |. Cf. Suid. Hes. Eust. 1532, 42.

οὐρᾰνός (cf. sanscr. varunas a rad. var tegere quemadmodum germ. Himmel ab hima, tegere, Preller Gr. Myth. 1, 34, Curt. Et. p. 351. 570. Christ. 232), caelum, cf. de caelo, Olympo, aethere Spitzner. ad *Π* 365. Lehrs. Arist. 167 sqq. Nitzsch. ad Od. 1, 26. 2, 12. 95. 3, 249. Schol. A. et BL. ad *Δ* 497. Völcker H. Geo. 5 sqq. Eustath. 1064, 23 sqq. ἀστερόεις: *Δ* 44 ὑπ' ἠελίῳ καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι |. *E* 769 *Θ* 46 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος. *O* 371 ι 527 χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα |. *T* 128 ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστ. | *T* 130 υ 113 ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος |. λ 17 πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα |. μ 380 ἐς οὐρανὸν ἀστερόεντα |. h. Cer. 33 γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα | λεῦσσε. Cf. *Z* 108. εὐρύς: *Γ* 364 *H* 178 201 *T* 257 *Φ* 272 ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν |. *E* 867 ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν |. *Θ* 74 Τρώων δὲ (κῆρες) πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν |. *O* 192 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφ. ε 303 οἵοισιν νεφ. περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν | Ζεύς. h. Cer. 13 κηώδει δ' ὀδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν etc. Cf. *O* 36 *Y* 299 *Φ* 267 527 h. Ap. Pyth. 156 etc. ἠνεμόεις h. Ven. 291. μέγας: *E* 750 *Θ* 394 τῇς (Ὥραις) ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε. *Φ* 388 ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός, cf. *Δ* 497. πολύχαλκος *E* 504 γ 2 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον. σιδήρεος ο 329 ρ 565. χάλκεος *P* 425. Cf. Düntz. H. Beiw. 17. — *Δ* 443 αὐτὰρ ἔπειτα (Discordia) οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. *E* 749 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. *Π* 423 οὐρανὸν εἰσανιὼν (sol). *Θ* 16 τόσσον ἔνερθ' Ἀίδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. *Θ* 68 *Π* 777 δ 400 ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. *Θ* 364 ἦ τοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν. *Θ* 555 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα . . φαίνετ'. *Π* 232 *Ω* 307 οὐρανὸν εἰσανιδών. *Σ* 483 ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν. 485 ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. *X* 318 ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. *Ψ* 868 ἡ μὲν (columba) ἔπειτ' ἤιξε πρὸς οὐρανόν. α 54 κίονας . . αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν |. μ 404 ξ 302 οὐδέ τις ἄλλη | φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα. ν 269 νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' οὐρανόν. υ 357 ἠέλιος δὲ | οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε. h. Merc. 11 τῷ δ' ἤδη δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο, quum iam decimus mensis in coelo positus esset. h. 31, 16 (Sol) ἅρμα καὶ ἵππους | ἑσπέριος πέμπησι δι' οὐρανοῦ Ὠκεανόνδε. De miro illo loco *Π* 364 ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω | αἰθέρος ἐκ δίης, cf. quos supra citavimus. Saepe fulgor, clamor, gloria etc. dicitur caelum attingere, quo magnitudo, vehementia etc. significetur: αἴγλη, *B* 458 αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν |. *T* 363 αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε. ἀυτή: *B* 153 *M* 338 *Ξ* 60 ἀυτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει. Cf. Schol. ABL. ad *B* 153. *Ξ* 174 εἰς οὐρανὸν ἵκετ' ἀυτμή |. κλέος, *Θ* 192 ι 20 τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει |. θ 74 τ 108 κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν |. καπνός, *Φ* 522 ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. κονίσαλος, *E* 504 (κονίσαλον) οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων. κνίση, *A* 317 κνίση δ' οὐρανὸν ἷκε. *Θ* 549 κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω. ὀρυμαγδός, *P* 425 ὀρ. χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος. σέλας, *Θ* 509 h. Ap. Pyth. 264 σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ |. *Λ* 44 τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω | λάμπ'. σκόπελος, μ 73 (σκόπ.) οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει |. ὕβρις, ο 329 ρ 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. 2) Deorum sedes: θεοί (ἀθάνατοι etc.) τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν | *Y* 299 *Φ* 267 α 67 δ 378 479 ε 169 ζ 150 243 η 209 λ 133 μ 344 ν 55 π 183 200 211 τ 40 χ 39 ψ 280 h. Ap. Pyth. 147. *Z* 108 τίν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστ. | *Z* 128 η 198 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν. *T* 351 (Minerva) οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. *Ω* 97 ἐς οὐρανὸν ἀιχθήτην | (deae). Cf. Schol. BM. λ 316 ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη |, q. l. de Oto et Ephialte sermo est. h. Ven. 291 ὡς εἰποῦσ' ἤιξε πρὸς οὐρανὸν ἠνεμόεντα. Coniungitur cum Olympo *A* 497 ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε |, cf. Nägelsb. — In iure iurando *O* 36 ε 184 h. Ap. Del. 84 ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν. h. Ap. Pyth. 156 κέκλυτε νῦν μοι, γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, quibus locis nonnulli Οὐρανός scribunt. Cf. Preller Gr. Myth. 1, 33 sqq. — **Οὐρᾰνός**, Terrae maritus, h. 30, 17 χαῖρε, θεῶν μήτηρ, ἄλοχ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

οὔρειος, forma ionica pro ὄρειος, montanus, h. Merc. 244 νύμφην τ' οὐρείην.

1. **οὐρεύς**, forma ionica pro ὀρεύς (videtur cohaerere cum ὄρος: Curt. Et. p. 350. Cum ὀρεχθεῖν, ὀρυμαγδός componitur a Doed. Gl. § 985), plurale tantum, mulus, Maulesel, *A* 50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς. Sch. AD. ABL. *Ψ* 111 οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην. 115 πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν |. *Ω* 716 εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν. Sch. D. ἡμιόνοις. h. Ap. Pyth. 85 ἀρδόμενοί τ' οὐρῆες ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγέων. Eust. 42, 10 (791, 17) παρὰ τὸ ὄρος, ἐπεὶ τὰ ἐν ὄρεσιν ἔργα, ὡς καὶ ἐν τῇ τοῦ Πατρόκλου ταφῇ (*Ψ* 111 sqq.) δηλωθήσεται, διὰ τῶν τοιούτων ζώων ἐξετελοῦντο, διαφερόντως, φασίν, ἰσχυόντων ἐκεῖ, ὡς ταλαεργῶν ὄντων καὶ ἀχθοφόρων. Ap. Lex. 124, 32 οὐρῆας, ἡμιόνους. ἤτοι ὀριβατοῦσι, διὰ τὸ ὀρύειν πρὸς τοὺς ἀνάντεις τόπους. E. Gud. Hes.

2. **οὐρεύς** (ὁρᾶν) = οὖρος, custos, semel in versu quem iam omnes fere spurium habent, *K* 84 (τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος) ἤέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἤ τιν' ἑταίρων; Sch. D. οὐρήων, ἡμιόνων, νῦν δὲ φυλάκων. Cf. Sch. A., Eust., Hesych. οὐρῆας: οἱ δὲ οὐρήων, τῶν φυλάκων. οὐρεῖς, φύλακες. Defendunt versum Faesi et Franke. Cf. de tota re Lehrs. Arist. 154. Doed. Gl. § 2278.

οὐρή (cf. ὄρρος, οὐρίαχος, ahd. ars: Pott. 1, 123. Benf. 1, 103. Curt. Et. p. 350. Savelsb.

Dig. 48), cauda, *Υ* 170 *οὐρῇ δὲ πλευρὰς* (leo) . . *μαστίεται*, cf. Schol. B. *ρ* 302 *οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε* (canis). *κ* 215 (Circes lupi) *οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαίνοντες*.

οὐρίαχος (deminutivum vocabuli *ὄρρος*, cf. Curt. Et. p. 350. Doed. Gl. § 987. Lob. Path. Pr. 333. Düntz. ap. Kuhn. 16, 20. Voc. esse = *οὐρίαν χων*, concitationem habens, opinatur Göbel. Nov. An. 11 sq.), extrema hastae pars, qua terrae infigitur. Additur ubique *ἔγχεος*: *Ν* 443 *καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν* | *ἔγχεος*. Sch. AD. *τὸν σαυρωτῆρα τοῦ δόρατος τουτέστι τὸ ὄπισθεν μέρος, ὃ καὶ γρόσφον καὶ στρόφιγγά φασιν*. *Π* 612 *Ρ* 528 *ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη* | *ἔγχεος*. Cf. Schol. D. ad *Π* 612. Ap. Lex. 125, 1 *ὁ οὔραχος τοῦ δόρατος*. Hes. *τὸν σαυρωτῆρα· ἔστι δὲ σιδήριον ἐγκεκαμμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δόρατος*. Cf. Suid. Hesych. Eust. 799, 33. 941, 27.

οὖρον (a rad. *ὀρ*, *ὄρνυμι*, cf. Curt. Et. p. 348. Leskien Ratio quam Bekk. etc. 21. Bekk. *ϝοῦρον*.) proprie impetus, Anlauf, i. e. spatium, quod mulae arantes et discus missus permetiuntur: *Κ* 351 *ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται* | *ἡμιόνων*. *ϑ* 124 *ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖιν* |, *τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ'*. *Ψ* 431 *ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται* | . . *τόσσον ἐπεδραμέτην*. Ad *Κ* 351 scholl. haec adnotant: *Ἀρίσταρχος οὕτως ἐξηγήσατο. ὅσον, φησίν, ἐξ ἑνὸς καὶ ὁμοῦ ὑπό τινος ἀφεθέντος καὶ ἀπολυθέντος ζεύγους ἡμιόνων καὶ ζεύγους ἄλλου βοῶν φθάσωσι καὶ προλάβωσι τὰς βοῦς αἱ ἡμίονοι (ταχύτεραι γάρ εἰσι τῶν βοῶν), τοσοῦτον, φησίν, ἐάσαντες διάστημα παρελθεῖν τὸν Δόλωνα μεταστραφέντες ἐδίωξαν*. Consentiunt Eustath. ad Il. 810, 60 sqq. ad Od. 1588, 50, interpres Gr. ad *ϑ* 124. At iure recentiores de uno tantum aratro cogitant, cf. Spitzn. Exc. XX. Scholl. AV. ad *Κ* 351: *ἡλίκον ὅρμημα γίγνεται τῶν ἡμιόνων τεμνόντων αὔλακα. οὖρα τὰ ὅρια καὶ πέρατα τῆς αὔλακος, ἣν τὸ ὁρικὸν ζεῦγος τέμνει· ὅσον ἀροτριῶσα ἡμίονος ὑπὸ μίαν ὁρμὴν ὑπογράφειν δύναται, ὃ ἔστι πλέθρον*. Ceterum vulgo *Κ* 351 *ἐπίουρα* legebatur. De iugo, quo muli secernuntur, cogitat schol. ad *ϑ* 124. Plerumque veteres grammatici *οὖρον* vel *ὁρμήματα* vel *ὅρια* reddunt, cf. Eust. 811, 10. 1309, 33. Scholl. ad *Κ* 351 et *Ψ* 431, cf. praeterea EM. 642, 36. Hesych. 1, 1009. 1373. 2, 821. Suid. 2, 741. Phavor. 716, 24. 1399, 9. Nitzsch. et Ameis. (suppl.) ad *ϑ* 124. Lobeck. Rhem. 276. Zehlicke Ueb. d. H. Epith. des Nestor *οὖρος Ἀχ.* Parchim 1839 p. 26 sqq. Comparari potest, id quod Schol. Vill. fecit, *πλέθρον* i. e. *πέλεθρον*.

1) **οὖρος** (cf. *αὔρη*, aura, rad. *ἀϝ*: Curt. Et. p. 390. Doed. Gl. § 9. Vulgo ab *ὀρ*, *ὄρνυμι* ducitur, cf. Lob. Rhem. 276. Zehlicke Ueb. d. H. Epith. des Nestor etc. 23), ventus secundus, Fahrwind; additur *ἴκμενος*: *Α* 479 *β* 420 *λ* 7 *μ* 149 *ο* 292 *τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει*, *κάλλιμος*: *λ* 640 *πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος*, *ἀπήμων*: *ε* 268 *η* 266 *οὖρον δὲ προέηκε ἀπήμονά τε λιαρόν τε*. *μ* 167 *ἶπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων* |. *λιγύς*: *δ* 357 *ἤ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησιν ὄπισθεν* |, *γ* 176 *ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι*. *κεκριμένος*: *Ξ* 19 *πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον*, *καλός*: ep. 6, 3 *δὸς δ' οὖρον καλόν*. Nil additur *Η* 5 *ὡς δὲ θεοὶ ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν* | *οὖρον*. *δ* 585 *ρ* 148 *δίδοσαν δέ μοι οὖρον* | *ἀθάνατοι*. *δ* 518 *ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν*, proleptice: ventum mutantes secundum effecerunt, cf. Faesi. *ε* 167 *ο* 34 *πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν* |. *ο* 475 *ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν* |. *γ* 182 *οὐδέ ποτ' ἔσβη* | *οὖρος*. *ε* 176 h. Ap. Pyth. 249 *ἀγαλλόμενοι Διὸς οὔρῳ* |. *ο* 297 *ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ* |. *ε* 269 *γηθόσυνος δ' οὔρῳ*. Pluralis *δ* 360 *οὐδέ ποτ' οὖροι* | *πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες*. h. 7, 26 *δαιμόνι', οὖρον ὅρα*. EM. *οὖρος ὁ φορὸς ἄνεμος*. E. Gud. At Hesych. *οὖρος, ἄνεμος* itemque negat Doed. l. c. inesse notionem secundi venti. Obstant tamen loci illi, quibus nil additur.

2) **οὖρος** (i. e. *ὄρϝος*, Curt. Et. p. 679. Savelsb. Dig. 48), forma ion. pro *ὅρος*, terminus, limes, *Μ* 421 *ἀλλ' ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον*. Sch. D. *περὶ ὅρων γῆς*. *Φ* 405 (*λίθον*) *τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης*, Sch. D. *ὅρον χώρας*, Schol. B. *ὅριον γῆς*. Ap. Lex. v. *οὖρος*: *σημαίνει καὶ τὸν ὅρον τῆς γῆς*. E. Gud. Cf. Ahrens *Δρῦς* u. seine Sippe 45 sqq.

3) **οὖρος** (cohaeret cum *ὄρομαι*, *ὁράω*, a rad. *ὀρ*, *ϝορ*: Curt. Et. p. 349. Christ. 230. Doed. Gl. § 2278. Lobeck. Rhem. 158. 276. Ameis. ad *γ* 411 suppl. Ahrens l. c. Quod Zehlicke l. c. p. 72 de rad. *ὀρ*, *ὄρνυμι* cogitavit, iam oblocutus est Fuhr. Z. f. Alt. 1841, 668), custos, Aufseher, Wächter, *ο* 89 *οὐ γὰρ ὄπισθεν* | *οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν*. Quinque locis invenitur *Νέστωρ . . Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν* |: *Θ* 80 *Λ* 840 *Ο* 370 659 *γ* 411. Cf. Schol. ad *Θ* 80. E. Q. ad *γ* 411. Ap. Lex. 125, 2 *ὁ φύλαξ, καθὸ συνήθως οὖρος Ἀχαιῶν*. Eust. 700, 37. 887, 11. 1774, 32. Cur Nestor unus ita vocetur, explicat Doed. l. c.

4) **οὖρος**, cf. *ὄρος*.

5) **οὐρός** (*ὀρύσσω*, cf. Lob. Rhem. 100. Autenr. ad *Β* 153 etiam de *βάραθρον*, vorare cogitat), fossa per quam navis in terram subducta aut recens aedificata in aquam deducitur et demittitur, *Β* 153 *οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον*. Sch. D. *ταφροειδῆ ὀρύγματα δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν*. Ap. 125, 2 *οὖρος*: *λέγει καὶ οὐρούς, τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐνεώλκηνται αἱ νῆες, παρὰ τὸ ἑλκομένας τὰς ναῦς ὀρούειν εἰς τὴν θάλασσαν*. Eust. 194, 20 (906, 47) *οὐροὶ λέγονται οἱ τόποι ὅθεν ἡ ναῦς ὀρούει, τουτέσιν ὁρμᾷ, καθελκομένη εἰς θάλασσαν*. Cf. E. M. Hesych.

οὖς (a rad. *ἀϝ* animum attendere, proprie *αὖσατ*, inde *οὖσατ*, *οὖατ*, cf. Curt. Et. 404 405. Christ. 266. Ebel. ap. Kuhn. 13, 457. Froehde Z. f. G. 1864, 195), acc. sing. *οὖς* *Λ* 109 *Υ* 473 (*ὦας* scribendum esse videtur Curtio Erläut. 67), *ὠσίν* *μ* 200, ceteroquin usurpantur formae epicae *οὔατος*, *οὔασι*, *οὔατα*, auris, *Κ* 535 *ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει* |. *Λ* 109 *Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει*. *Μ* 442 *οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον* |. *Ν* 177 *τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ* | *νύξ'*. 671 *Π* 606 *Ρ* 617 *τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος*. *Ο* 129 *ἦ νύ τοι αὔτως* | *οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί*. *Ο* 433 *τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος*. *Π* 339 *ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε* |. *Υ* 472 *ὁ δὲ Μούλιον οὖτα παραστὰς* | *δουρὶ κατ' οὖς· εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο* | *αἰχμὴ χαλκείη*. *Φ* 455 *ἀπολεψέμεν . . οὔατα χαλκῷ* |. *Φ* 491 *αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα* | *ἐντροπαλιζομένην*. *μ* 47 *ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταί-*

ρων. μ 177 *ἑξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα.* ρ 291 *ἂν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν.* ρ 302 *οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.* σ 86 *ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμησι καὶ οὔατα νηλέι χαλκῷ.* σ 96 *ὁ δ' αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' οὔατος.* υ 365 *εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω.* φ 300 *ἀπ' οὔατα νηλέι χαλκῷ | ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες.* χ 475 *τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέι χαλκῷ | τάμνον.* h. Merc. 305 *ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χερσὶν ἐώθει | σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐελμένον.* *ἀπ' οὔατος*, fern vom Ohr: Σ 272 *αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο* |. Sch. D. *ὤφελε γὰρ ἀπὸ τῆς ἐμῆς ἀκοῆς γενέσθαι, τουτέστιν εἴθε γὰρ μὴ ἀκούσαιμι*, utinam hoc ne audiam, cf. Schol. A. Χ 454 *αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος*, Sch. D. *εἴθε γὰρ μὴ ἤκουσα τοῦ λόγου τούτου.* 2) ansa, Henkel, Oehr, Λ 633 *οὔατα δ' αὐτοῦ* (poculi) *τέσσαρ' ἔσαν.* Σ 378 *οὔατα δ'* (*τρίποδος*) *οὔ πω | δαιδάλεα προσέκειτο.* Cf. Eust. 1148, 53. 1896, 4.

οὐτάζω (Christ. 224 comparat sanscr. vjathajâmi, cf. Pott. ap. Kuhn. 6, 263. Doed. Gl. § 262), *οὐτάζων* Υ 459, imperf. 3. pers. pl. *οὔταζον*, aor. *οὔτασε(ν)*, coni. *οὐτάσῃ* Φ 576, inf. *οὐτάσαι*, pass. imperf. *οὐτάζοντο*, perf. *οὔτασται*, *οὐτασμένος* λ 535. **οὐτάω** aor. 1. *οὔτησε*, iterat. *οὐτήσασκε* Χ 375, part. aor. pass. *οὐτηθείς* Θ 537. **οὔτημι**, imperat. *οὔτᾰε*, aor. 3. pers. s. (Lobeckio de apoc. 5 imperfecti forma videtur) *οὖτα*, iterat. *οὔτασκε* Ο 745, inf. *οὐτάμεναι*, *οὐτάμεν*, part. perf. *οὐταμένην*, *οὐτάμενοι* (de acc. cf. La Roche Textkr. 330), cf. de hoc verbo *οὔτημι* Lob. l. c. Rhem. 167, ico, vulnero, treffe, ubique, id quod iam Aristarchus vidit, de vulnere cominus illato ita ut *βάλλειν* sit contrarium, cf. Lehrs. Arist. 51. 66 ed. 2. Eust. 445, 10. 506, 18. 1020, 41. 1030, 27. Quare Arist. Π 807 *σχεδόθεν βάλε* scripsit pro Zenodoteo *σχεδὸν οὔτασε*, cf. Spitzner. et Düntz. Zenod. 125: Ε 376 *οὖτά με Τυδ. υἱός.* Ε 857 *μιν οὖτα.* Θ 537 *κείσεται οὐτηθείς.* Λ 490 *ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα* |, *οὖτα δὲ Λύσανδρον.* Ν 546 *Θόωνα . . οὔτασ'.* Ξ 128 379 *καὶ οὐτάμενοί περ.* Ξ 489 *ὁ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα* |. Ξ 424 *οὔ τις ἐδυνήσατο οὐτάσαι.* Cf. Schol. A. Ξ 511 *Ὕρτιον οὖτα* |. Ξ 476 Ρ 344 *Πρόμαχον . . οὔτασε δουρί* |. Ο 745 *τὸν δ' Αἴας οὔτασκε.* Π 311 *οὖτα Θόαντα* |. Π 322 *πρὶν οὐτάσαι.* Φ 68 τ 449 *οὐτάμεναι μεμαώς*, cf. Schol. V. ad Φ 68. Φ 396 *ὅτε Τυδ. Διομήδε' ἀνῆκας | οὐτάμεναι.* Saepe additur *δουρί*: Ξ 443 *Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι.* Λ 426 *ὁ δ' ἄρ' Ἱππ. Χάροπ' οὔτασε δουρί* |. Π 317 *ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέι δουρί* |. Τ 53 *τὸν . . οὖτα . . χαλκήρεϊ δουρί.* Cf. Δ 525 Ε 56 336 Η 258 Ν 438 646 Ξ 523 527 Π 82 597 Υ 472 χ 294, *ἔγχει*: Φ 402 *μιν Ἄρης οὔτησε . . ἔγχεϊ μακρῷ.* χ 293 *οὖτα Δαμ. αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ* |. Cf. Π 467. *ἐγχείαις*: λ 40 *πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.* *ξίφει*: Η 273 *ξίφεσιν αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο* |. Υ 459 *οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ.* *ξυστῷ*: Λ 260 *τὸν δ' . . οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ.* Cf. Δ 467. *χαλκῷ*: Μ 427 *πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέι χαλκῷ.* χ 356 *μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῷ* |. Cf. Ν 561. *φασγάνῳ*: Υ 469, *ἄκοντι*: Υ 455. Opponitur *βάλλειν*: Λ 659 (cf. Schol. A.) 826 Ν 764 Π 24 *ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.* Λ 662 Π 26 *βέβληται δέ καὶ Εὐρ. . . ουτασται δ' Ὀδ.* Φ 576 *ἤ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν* |. Additur *αὐτοσχεδίην* λ 536 *οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος*, *αὐτοσχεδόν*: Ο 746 *δώδεκα . . αὐτοσχεδὸν οὖτα* |. Cf. Η 273 χ 293, *σχεδόν*: Ε 458 884 Ρ 601, *ἐγγύθεν*: Ν 561 646, *παραστάς*: Υ 472 Χ 375 *καὶ οὐτήσασκε παραστάς* |. Ad accusativum personae accedit accusativus partis, quae vulneratur, cf. La Roche H. St. 227: Δ 467 *νεκρὸν ἐρύοντα ἰδὼν μεγ. Ἀγήνωρ | . . πλευρὰ οὔτησε ξυστῷ.* Ν 438 *ἀτρέμας ἑσταότα στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.* Π 597 *τὸν Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.* Ε 56 *Ἀτρ. μιν μετάφρενον οὔτασε δουρί* |. Λ 421 *Δηϊοπίτην οὔτασεν ὦμον.* Π 467 *Πήδασον οὔτασεν ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον.* Υ 402 *Ἱπποδάμαντα μετάφρενον οὔτασε δουρί* |. Ε 458 884 Ρ 601 *Κύπριδα* (*Λήιτον*) *σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ* |. χ 294 *Λεώκριτον οὖτα | δουρὶ μέσον κενεῶνα.* Simpliciter accusativus partis, quae vulneratur, additur: Ε 336 *ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέι δουρί.* Ο 523 *Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί* |. Υ 455 *Δρύοπ' ουτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι* |. Praepositiones usurpantur: Δ 525 *οὖτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν.* Ζ 64 Ξ 447 517 *τὸν οὖτα κατὰ λαπάρην.* Λ 338, cf. Μ 427, *Ἀγάστροφον οὔτασε δουρὶ | . . κατ' ἰσχίον.* Ξ 493 *τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθ. θέμεθλα.* Π 820 *οὖτα δὲ δουρὶ | νείατον εἰς κενεῶνα.* Υ 469 *ὁ δὲ φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ* |. Υ 472 *Μούλιον οὖτα παραστὰς | δουρὶ κατ' οὖς.* τ 452 *τὸν δ' Ὀδ. οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.* ι 301 *οὐτάμεναι πρὸς στῆθος.* Scuti, quod icitur, accus. additur: Η 258 Ν 646 Ξ 527 *μέσον σάκος οὔτασε δουρί* |. Ν 552 *Τρῶες δὲ . . οὔταζον σάκος.* Ν 607 *Πείσ. δὲ σάκος . . οὔτασεν.* Ν 192 *ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα* |. Praepositio accedit: Λ 434 Ρ 43 *οὔτησε κατ' ἀσπίδα.* Φ 400 *οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσ.* | Dicitur etiam *ἕλκος οὐτάζειν* Ε 361 *ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ* |. Hinc *οὐταμένην ὠτειλήν* | Ξ 518 Ρ 86.

οὔτε, plerumque *οὔτε* - *οὔτε* nec nec: Α 299 548 553 Γ 218 Δ 359 Ε 521 817 Θ 480, 481 Ι 315, 316 408, 409 (*οὔτε, οὔθ'*) 487 Κ 50 121 Μ 324, 325 Ν 127, 128 224 436 Ο 98, 99 417, 418 (*οὔθ' οὔθ'*) 570 Π 50, 51 226, 227 Ρ 357, 358 432, 433 Σ 404 Τ 262 Χ 485, 486 Ψ 476, 477 719, 720 Ω 216 533 α 212 249 β 42, 44 127 γ 349, 350 δ 142 690 818 ε 32 104 138 ζ 68 161 187 η 247 ϑ 224 (*οὔθ' - οὔτ'*) ι 108 112 117 137 215 278 (*οὔτ' - οὔθ'*) 521 κ 94 98 267 λ 17 (*οὔθ' - οὔθ'*) 406, 408 529 μ 76 434 ξ 97, 98 510 ο 336 375 π 127 362 σ 288 τ 157 313 478 υ 227 φ 346, 347 (*οὔθ'-οὔθ'*) χ 39, 40 425 ω 126 h. Ap. Pyth. 19 92 (*οὔθ' - οὔτε*) 150 173 189, 190 351 Merc. 144 444, 445 534 Ven. 35 259 Cer. 45 256, 257 478, 479 ep. 16, 4. *οὔτε - οὔτε - οὔτε* Ζ 383, 384 450, 451 Θ 78, 79 Ξ 394, 396, 398 Ω 157 186 ε 478, 479, 480 ζ 43, 44 σ 15, 16 τ 440, 441, 442 Cer. 381, 382. quinquies legitur *οὔτε* φ 108, 109 h. Merc. 222, 223. *οὔτε - οὔτε ποτ'* Μ 213, 214 417, 419 *οὔτε ποτὲ - οὔτε* Α 226, 227 Β 202 Ρ 367 β 26 γ 127. *οὔτε ποτ' - οὔτε ποτ'* Α 490, 491 Ε 700, 701 h. Ap. Pyth. 166, 167. *οὔτε πω - οὔτε* Α 108. ν 207, q. l. altera enuntiati pars rem graviorem continet *οὔτε - οὐδέ* legitur: *νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ | καλλείψω.* Faes. noch auch wahrlich. Cf. Fr. Franke de usu partic. *οὐδέ* et *οὔτε* Rinteln

1833. Enuntiatum negativum cum affirmativo coniungitur particulis *οὔτε - τέ*, nec - et, *Ω* 156 185 *οὔτ' αὐτὸς κτενέει ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.* *οὐδὲ - δέ* legitur *Η* 433 *ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.* *Ω* 368 *οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσι, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ.* In secunda tantum enuntiati parte *οὔτε* legitur, in priori *οὐ*: *Χ* 265 *ι* 147 *λ* 483 h. Ven. 149, cf. Franke l. c. 21 sq. Ameis. ad *ι* 147 suppl. *οὔτ' οὖν - οὐ* h. Cer. 236. *οὔτε - καί* ante Dindorfium et Bekkerum *γ* 349 scribebatur; iam omnes fere Aristarchum secuti *οὔ τι* edunt. Nonnunquam particulae accedunt: *οὔτ' ἄρα - οὔτε*, cf. Rhode *ἄρα* p. XV. Heller Philol. 13, 89, *Α* 93 115, cf. Autenr., *Ε* 333 532 (*οὔτ' ἄρ - οὔτε*) *Μ* 53 *Ν* 513 *Ο* 72 564 (*οὔτ' ἄρ - οὔτε*) *Χ* 200 *Ω* 40 (*οὔτε ἄρ - οὔτε*) *δ* 566 (*οὔτ' ἄρ' - οὔτε ποτ'*) *ι* 122 *λ* 535 (*οὔτ' ἄρ - οὔτε*) *ξ* 166, 167 *π* 245 (*οὔτ' ἄρ - οὔτε*) h. Cer. 228. *οὔτ' ἄρ - οὔτε - οὔτε* *ψ* 174, 175. *οὔτ' ἄρ - οὔτε τι* *Ν* 284 *δ* 264 605. *οὔτ' ἄρ - οὔτε - οὔτε* *Ψ* 632, 633. *οὔτε οὖν - οὔτ' ἄρα* *Υ* 7, 8. *οὔτ' ἄρα - οὔτ' αρ'* *Ζ* 352 *Υ* 205 h. Merc. 346, 347. *οὔτ' ἄρ τε - οὔτ' ἄρα.* *οὐ - οὔτ' ἄρ'* *λ* 483, *οὔτε - οὔτ' ἄρ - οὔτ'* *ϑ* 168. *οὐδ' - οὔτ' - οὐδέ - οὔτ' ἄρ* h. Ap. Del. 54, 55. *οὖν* accedit alteri *οὔτε*: *οὔτ' οὖν - οὔτε* *α* 414, 415 *β* 200, 201 *ζ* 192. *οὔτ' οὖν - οὔτε - οὔτε* *Ρ* 20, 21. *οὔτε - οὔτε οὖν* *λ* 198, 200. *οὔτ' οὖν* *ι* 147 h. Cer. 236. Haud raro *τι* additur: *οὔτε τι - οὔτε* *Ω* 129, 130 *α* 202 *κ* 552, 553 *π* 115, 116 203 *ρ* 568. *οὔτε - οὔτε τι* *Ε* 879 *δ* 87 *ρ* 470 h. Cer. 199. *οὔτ' ἄρ - οὔτε τι* *Α* 115. *οὔτε - οὔτε τι - οὔτε* *Φ* 316, 317. *οὔτε - οὐϑ' - οὔτε τι* *τ* 134, 135.

οὐτῐδᾱνός (*οὔ τις*; videtur eodem modo formatum esse quo *ἠπεδανός*, cf. Doed. Gl. § 2342 Düntz. ad *ϑ* 311. Autenrieth. ad *Α* 293 suspicatus est cohaerere *οὐτ.* cum *δαίω*, partio, = *ἐν οὐδενὸς μέρει*), res vel homo nihili, nichtswürdig, *Α* 231 *ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις* |, hominibus nullius pretii i. e. ignavis, cf. Autenr. et Schol. *Α* 293 *δειλὸς καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην* |. *Λ* 390 *κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.* *ϑ* 209 *ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνήρ*, Faes. nichtig, d. h. nichts zu Stande bringend, cf. 211. *ι* 460 *τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις* |, annominatione quadam. *ι* 515 *νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς* | *ὀφϑαλμοῦ ἀλάωσεν.* Cf. E. M. E. Gud. Suid. Hesych. Eust. 106, 22 sqq. 852, 24.

οὔ τις v. *οὐ.*

Οὖτῐς, fictum Ulixis nomen, *ι* 366 *Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομα· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσιν* | *μήτηρ ἠδὲ πατήρ.* 369 *Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισιν.* 408 *Οὖτίς με κτείνει.* 455 *ἀνὴρ κακὸς . . Οὖτις.* 460 *κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις*, cf. *οὐτιδανός*. W. Grimm Die Sage von Polyphem 24. Ameis. ad *ι* 366 suppl. Buttm. Myth. 2, 138 et Schneidewin. Ibyci rell. 140 opinabantur nomen *Οὖτις* ortum esse e contracta nominis *Ὀδυσσεύς* forma, cf. Nitzsch. ad *ι* 366.

οὔ τοι cf. *οὐ.*

οὗτος, αὕτη, τοῦτο (ὁ, sa et uta, cf. Curt. Et. p. 532. Christ. 19. 264. Windisch. Curt. Stud. 2, 263 sqq. Clemm. ib. 3, 314), hic, haec, hoc, de rebus, quae iam notae vel commemoratae sunt, cf. Funk. *οὗτος* u. *ὅδε* bei H. Neubrandenb. 1860. Hentze Phil. 27, 508 sqq. Windisch. l. c. 257 sqq., *οὗτος* *Β* 326 *Γ* 200 229 (cf. *ὅδε* et Windisch. l. c. 257) *Η* 172 286 *Ξ* 471 *Ρ* 160 *Σ* 257 *Υ* 297 *οὗτος ἀναίτιος* *Φ* 373 *Ψ* 790 *Ω* 368 *α* 406 417 *β* 40 *γ* 359 *ϑ* 238 *ζ* 504 566 *σ* 83 *φ* 334 403 *χ* 5 49 78 134 169 372 *ω* 260 h. Merc. 346 545 *τοῦτο* *Α* 525 564 *Χ* 76 *Ψ* 618 *Ω* 56 *α* 82 *β* 363 *δ* 197 *η* 316 *ϑ* 339 *ι* 11 *λ* 348 *ν* 349 351 *ο* 326 435 536 *ρ* 163 *τ* 309 *χ* 290 h. Merc. 266, *τούτου* *Ε* 187 *β* 336 *κ* 437 *μ* 219, cf. Faes. ep. 14, 22 *ταύτης* *Ζ* 211 *Η* 110 *Ι* 607 *Υ* 241 *α* 340 *τούτου* *Ψ* 707 753 831 *ϑ* 415 *ἐκ τούτου* h. Ap. Pyth. 165 *Δ* 415 417 *Ζ* 352 *Η* 116 *Θ* 141 *Φ* 568 *Χ* 85 *α* 350 *β* 253 *γ* 46 *σ* 57 h. Merc. 385, *τοῦτον* *Ε* 405 761 831 *Ζ* 263 *Η* 359 *Θ* 299 *Ι* 118 *Λ* 663 *Μ* 233 *Ξ* 90 219 *Ρ* 418 *Τ* 8 85 *Χ* 38 418 *Ψ* 52 *β* 124 137 *γ* 47 368 *ϑ* 202 *κ* 443 *ρ* 393 *σ* 62 *τ* 323 584 *χ* 356 *ω* 430 479 h. Merc. 382, *ταύτην* *Ε* 879 *β* 256 *δ* 732 *κ* 501 h. Merc. 330 490, *τούτῳ* *Α* 419 *Γ* 204 *Η* 456 *Ξ* 262 *Ο* 206 *Ψ* 544 647 *α* 220 390 391 *γ* 226 *ϑ* 141 477 *ο* 125 *π* 69 *ρ* 99 576 *υ* 236 344 *φ* 278 403 *ψ* 342 h. Ven. 253, accus. *τούτω* *Ε* 257 273 *Θ* 109 196, *οὗτοι* *Β* 760 *Ι* 617 *Π* 351 *ρ* 386 530, *ταῦτα* *Α* 523 *Ε* 430 *Ι* 135 *Ρ* 514 *Σ* 463 *Τ* 29 213 *Υ* 435 *Φ* 223 *Ω* 669 *α* 159 400 *ζ* 285 *μ* 37 *π* 130 436 *φ* 329 *ω* 357, neutr. *τούτων* *ζ* 29 *λ* 381 *ξ* 168 *ο* 371, *τούτοισιν* *Ψ* 444 *α* 159 *ρ* 82 *σ* 317, *τούτοις* h. Merc. 303, *τούτους* *Φ* 556 *β* 74 *δ* 551 *τ* 586 *χ* 216, *ταῦτα, ταῦτ', ταῦϑ'* *Α* 126 140 193 295 365 550 *Δ* 62 355 362 *Η* 284 357 *Ι* 35 68 157 244 277 299 600 *Κ* 211 250 413 427 432 507 *Λ* 407 411 694 791 *Μ* 173 176 231 *Ν* 235 275 292 *Ξ* 264 *Ο* 93 96 *Π* 207 627 715 *Ρ* 97 106 *Σ* 15 285 295 380 *Τ* 187 200 *Υ* 87 129 213 244 *Φ* 562 *Χ* 122 385 *Ψ* 95 415 809 *Ω* 264 *α* 179 231 293 307 *β* 180 210 306 *γ* 211 240 303 331 *δ* 120 465 485 492 585 612 *ε* 343 365 424 *η* 297 *ϑ* 40 83 153 236 350 367 496 521 *λ* 77 80 223 463 *μ* 389 *ν* 230 296 *ο* 390 487 *π* 319 465 *ρ* 148 345 *σ* 178 *φ* 333 *χ* 46 *ψ* 16 22 *ω* 283 407 478 h. Ap. Pyth. 216 Merc. 126 163 437 567 Ven. 141 276 Cer. 149 433. Secundae personae opponitur *Χ* 485 *οὐδὲ σὺ τούτῳ* | *ἔσσεαι, Ἕκτωρ, ὄνειαρ, ἐπεὶ ϑάνες, οὔτε σοι οὗτος*, primae *Θ* 141 *γ* 359 *σ* 57. Haud raro enunt. relat. sequitur: *Π* 30 *μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις.* *ζ* 201 *π* 437 *οὐκ ἔσϑ' οὗτος ἀνήρ, διερὸς βροτός, οὐδὲ γένηται* |, *ὅς κεν* etc. *Γ* 179 *η* 245 *ο* 402 *τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι.* *δ* 347 *ρ* 138 *ταῦτα δ' ἅ μ' ἐρωτᾷς . . εἴποιμι.* Saepe numero additur *γέ*: *οὗτός γε* *Γ* 178 *Θ* 358 *Π* 30 *χ* 254, *τοῦτό γε* *Δ* 37 *φ* 170 *ψ* 24, *τούτου γε* *Κ* 246 *π* 373, *τούτῳ γε* *Η* 113 *Χ* 488, *τοῦτόν γε* *σ* 80, *τοῦτό γε* *β* 122 *η* 299 *φ* 317, *τούτω γε* *π* 263, *τούτων γε* *Θ* 513 *ρ* 497, *ταῦτά γε* *Ξ* 53 *Σ* 128, accus. *Α* 286 *Θ* 146 *Κ* 169 *Ν* 377 *Ψ* 626 *Ω* 379 *γ* 357 *δ* 266 *σ* 170 *υ* 37 *χ* 486 *ψ* 124. Attractio demonstrativi invenitur *λ* 218 *τ* 43 h. Ap. Pyth. 280 *ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν*, Faes. ad *λ* 218, haec est conditio. Accedit articulus ut in sermone Atticorum: *σ* 114 *τοῦτον τὸν ἄναλτον.* — Appositionis loco substantivo vel pronomini additur: hier, dort, da, cf. *ὅδε*: *Κ* 82 *τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος;* *Κ* 341 *οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ.* *Κ* 477 *οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι.* *η* 48 *οὗτος δή τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὅν με κελεύεις* etc. *Λ* 650 *ὅν τινα τοῦτον ἄγει.* *ν* 373

οἶον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην. υ 380 ἄλλος δ' αὖτέ τις οὗτος ἀνέστη etc. h. Merc. 261 τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπας |; 2) Ad res, quae sequuntur, spectare videtur οὗτος: Z 150 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς | ἡμ. γενεήν. M 69 ἦ τ' ἂν ἐγώ γ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι |, νωνύμνους ἀπολέσθαι etc. O 217 ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶιν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. α 174 δ 645 ν 232 ξ 186 ω 258 297 403 h. Pyth. 389 καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ |, ἠέ etc. Cf. Faes. ad α 174. ε 23 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή, | ὡς etc. κ 431 τί κακῶν ἱμείρεαι τούτων |, Κίρκης ἐς μέγ. καταβήμεναι. α 267 ἀλλ' ἤ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούν. κεῖται |, ἤ etc. η 299 τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν |, παῖς ἐμή, οὕνεκα etc., μ 112 εἰ δ' ἄγε δή μοι τοῦτο, θεά, νημερτὲς ἐνίσπες |, εἴ πως etc. ν 314 τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα. ξ 273 αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα | ποίησ' etc. Cf. Faesi. φ 200 αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ |, ὡς etc. τ 576 ἄεθλον τοῦτον. h. Merc. 199 ταῦτά μοι εἰπέ . . εἶπον ὅπωπας etc. 269 μή τις τοῦτο πύθοιτο πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη. 291 τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθ. γέρας ἕξεις |, ἀρχὸς φηλητέων κελήσεαι etc.

οὕτως, (οὕτως ante vocales, in versus fine, ante . et . et ; ante vocales οὕτω legitur, quo altera syllaba corripiatur, Γ 169 γ 315 ο 12, cf. Lob. sigm. prosth. 2, 4. 4, 6. El. 2, 214 sqq.), sic, ubique fere ad res, quae antecedunt, spectans, Δ 307 H 407 N 310 447 (Arist. αὔτως Zenod.) P 647 T 155 γ 223 358 ϑ 167 (Faes. so wie man es an dir sieht) 543 σ 222 τ 128. σ 255 μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτως, Ameis: so wäre es schöner als es jetzt ist. οὕτω E 717 I 524 K 192 Λ 382 N 77 Ξ 366 Φ 412 β 334 ε 377 λ 197 340 μ 37 ο 272 484 (cf. Faes.) τ 300 383 ψ 202 h. Merc. 574 Cer. 133. Antecedente ὡς: ut - ita, οὕτως ξ 440 ο 341, οὕτω Ω 373 δ 148. Sequitur ὡς: οὕτω - ὡς σ 236 τ 370. Sequitur ἠΰτε: Δ 243 τίφθ' οὕτω ἕστητε τεθηπότες ἠΰτε νεβροί. — Haud raro futuro et imperativo additur οὕτως A 131 E 218 Θ 282 K 129 X 498 ϑ 315, οὕτω E 249 Θ 244 O 376 Φ 184 (οὕτως Bekk.) σ 173 χ 488 h. Ap. Del. 367 Merc. 579 9, 7 14, 6 16, 5 18, 10 19, 48 21, 5 26, 11 28, 17 34, 20. ε 146 οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Ameis.: so d. i. gemäss deinen Worten, cf. 139. ζ 218 ρ 447 στῆθ' οὕτως, Ameis.: so wie du gehst und stehst. Cf. N 620. Cum verbo εἶναι coniungitur: A 564 εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, cf. Schol. AD. et BL. π 31 ρ 599 ἔσσεται οὕτως. φ 257 οὐχ οὕτως ἔσται. Cf. Δ 178 189. b) = αὔτως, B 120 μὰψ οὕτω, sic temere. c) Si quid optatur vel confirmatur: ϑ 465 ο 180 οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, Ameis.: so, wie du prophezeiest. Cf. praeterea οὕτω ξ 402 σ 236. Antecedente αἴθε: οὕτως ρ 494, cf. ξ 440 ο 341, αἲ γάρ π 99 αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην, Ameis.: so wie du bist, εἰ Δ 178 189 εἰ γὰρ οὕτως εἴη. In quaestionibus: οὕτως Z 55 (Ven. cum aliis; vulgo αὔτως) K 37 385 Φ 106 κ 378 h. Ap. Pyth. 278, οὕτω Θ 447 K 141 ψ 98. d) So sehr, so gar sehr, adiectivis et adverbiis additum: Γ 169 καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔ πω ἴδον ὀφθ. | οὐδ' οὕτω γεραρόν. H 198 νήιδά γ' οὕτως |. δ 544 ἀσκελὲς οὕτως |. γ 315 ο 12 οὕτω ὑπερφιάλους, cf. φ 419, q. l. οὕτω cum νήπιον coniungendum, v. Faes. ν 239 οὕτω νώνυμος. h. Ap. Pyth. 164 οὕτω καλή. e) Particulae accedunt: οὕτω δή, so denn, B 158 174 Ξ 88 O 553 δ 485 ε 204. Ameis. ad ε 204 so denn wirklich, cf. suppl. Demetr. de eloc. 57. Similiter Romanorum sic usurpatur. λ 348 τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος. O 201 οὕτω γὰρ δή τοι. — οὕτω που, so wol, so etwa, B 116 I 23 40 Ξ 69 ι 262 τ 370 h. Ap. Del. 349. Cf. που οὕτω | N 225. — οὕτω πῃ, etwa so, Ω 373. — οὕτω γε N 620 825. — 2) Ad res, quae sequuntur, pertinet N 225 Ξ 69 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμ. φίλον εἶναι |, νωνύμνους ἀπολέσθαι etc. ϑ 465 οὕτω νῦν Ζεὺς θείη . . οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι etc. Cf. Funk οὗτος u. ὅδε. Hentze Phil. 27, 507. 517 sqq.

ὀφείλω (Curt. Et. p. 651 667): imperf. ὄφειλον Λ 688, ὀφείλετο Λ 686 698, in Odyss. aeol. **ὀφέλλω**: ὀφέλλεις ϑ 462, ὀφέλλει ϑ 332, ὀφέλλετε T 200, pass. ὀφέλλεται γ 367, imperf. ὤφελλον, ὤφελλες, ὤφελλε(ν), ὄφελλον, ὄφελλε(ν), pass. ὀφέλλετ' Λ 686, ut nonnulli habent, aor. ὄφελον, ὤφελες β 184, ὄφελες, ὄφελε(ν), ὤφελε(ν), ὠφέλετ' Ω 254, 1) debeo, bin schuldig, habe zu bezahlen Λ 688 πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον |, cf. Schol. ϑ 332 τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει |. ϑ 462 ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις |. φ 17 ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὀφελλεν |. Pass. Λ 686 οἷσι χρεῖος ὀφέλλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ |, Sch. D. ἐχρεωστεῖτο. Λ 698 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ. γ 367 ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται. Buttm. Ausf. Gr. 2, 261 formam ὀφέλλω pro ὀφείλω ubique esse restituendam censuit (ὀφέλλω, ὀφέλλετο), id quod Bekk. fecit. 2) omnino: debeo, soll, muss, bin verpflichtet, ubique aor. 2 cum infinitivo: debebam, hätte sollen, A 353 τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι, honorem saltem mihi debebat Iupp. impertire. K 117 νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι | λισσόμενος. Σ 367 (πῶς δὴ ἐγώ γ') οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι; cf. Schol. B. T 200 ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, alio utique tempore haec vel magis debetis administrare. Ψ 546 ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν | εὔχεσθαι. δ 97 ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν | ναίειν. b) Si quid optatur, quod fieri non potest, cum inf. praes., si de re praesenti agitur, cum inf. aoristi, si de re praeterita: αἴθε additur A 415 αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων | ἧσθαι, cf. schol. BL. Γ 40 αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. Ξ 84 αἴθ' ὤφελλες ἀεικ. στρατοῦ ἄλλου | σημαίνειν. Σ 86 αἴθ' ὄφελες σὺ μὲν αὖθι . . ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν. Ω 253 αἴθ' ἅμα πάντες | Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ . . πεφάσθαι. ν 204 αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιηκ. | αὐτοῦ. σ 401 αἴθ' ὤφελλ', ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι. ὡς accedit: Γ 173 ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακός. Δ 315 ὡς ὄφελέν τις | ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν. Z 345 ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ . . οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμ. θύελλα. H 390 ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι |. Λ 380 ὡς ὄφελόν τοι | νείατον ἐς κεν. βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι. Φ 279 ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι. X 426 ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν |. X 483 ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι |. Ω 764 ὡς πρὶν ὤφελλεν ὀλέσθαι |. α 217 ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον μά-

καρός νύ τεν ἔμμεναι υἱὸς | ἀνέρος, cf. Schol. Q. ε 308 ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. λ 548 ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ. ξ 68 ὡς ωφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι |. ξ 374 ω 30 ὡς ὄφελον (ὄφελες) θάν. καὶ πότμον ἐπισπεῖν. h. Ap. Pyth. 143 ὡς ὄφελ' ἄλλο θεοῖσι χαρίζεσθαι μακ. μηδέ, μή additur: I 698 μηδ' ὄφελες λίσσεσθαι ἀμ. Πηλεΐωνα. P 686 Σ 19 ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι |. θ 312 τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον |. Nil accedit Z 350 ανδρὸς ἔπειτ' ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις. T 49 τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσ' κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. β 183 ὤλετο τῆλ', ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ | ὤφελες. δ 472 ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν | ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν.

Ὀφελέστης, Troianus, quem Teucer interfecit, Θ 274 καὶ Ὄρμενον ἠδ' Ὀφελέστην |. 2) unus Paeonum, quem Achilles interfecit, Φ 210 καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελέστην.

ὀφέλλω (secundum Doed. Gl. § 2299 proprie: mache aufschwellen, ex ἀναφέλω, ἀναφλέω, cf. Goebel. Phil. 18, 209 sq. Secundum Christ. 36 a rad. phal, gignere, secundum Sonne Kuhns Z. 10, 327 not. a sanscr. saparyâmi, colo, veneror), ubique augeo, fördere, nusquam: nütze, excepto Π 651 tantum in praes. et imperf., cf. La Roche H. St. § 90, 2, ὀφέλλεις, ὀφέλλει, ὀφέλλωσιν A 510. ὀφέλλειν, part. ὀφέλλουσα Δ 445, imperf. ὤφελλε π 174, ὄφελλεν B 420, pass. ὀφέλλετο, aor. ὀφέλλειεν, augeo, Y 242 Ζεὺς δὲ τιμὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε. Ψ 524 ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠῢ | ἵππου etc. οἶκον: ξ 233 αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο. ο 21 κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν. πόνον: Π 651 β 334 ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν |, cf. Schol. ad β 334. B 420 ἀλλ' ὅ γε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν, Sch. D. ηὔξανεν. στόνον: Δ 445 (Ἔρις) ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν |. Sch. D. αὔξουσα. Cf. praeterea π 174 δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην |. Γ 62 ὀφέλλει δ' (πέλεκυς) ἀνδρὸς ἐρωήν |, cf. Schol. BDL. et Nägelsb. O 383 (ἴς ἀνέμου) κύματ' ὀφέλλει |. Π 631 τῷ οὔ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι. Eust. 1078, 50 πολυλογεῖν, καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν ἀκριτομυθεῖν· κοινότερον δέ φαμεν ληρεῖν. Aliquem: A 510 ὄφρ' ἂν Ἀχ. υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ, Sch. BL. αὐξήσωσιν αὐτὸν τιμῇ. Cf. Schol. A. E. M. Eust. 1314, 12.

ὄφελος, commodum, X 513 οὐδέν σοί γ' ὄφελος. ὄφελος γενέσθαι, prodesse, N 236 αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα. P 152 ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο. Schol. A. πολλαχῶς ὠφέλημα. h. Merc. 34 ὄφελός τί μοι ἔσσῃ |.

Ὀφέλτιος, Troianus, Z 20 Δρῆσον δ' Εὐρ. καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν. 2) Graecus, Λ 302 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον.

ὀφθαλμός (a rad. ὀπ, sanscr. ak, cf. Curt. Et. p. 456. Christ. 114. Roscher in Curt. stud. 1, 2 p. 105), oculus, E 290 βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθ. | ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. I 503 παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ |. Λ 250 κρατερόν ῥά ἑ πένθος | ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε. N 474 ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον. Ξ 493 τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα. Ξ 494 δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ | καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν. Π 318 ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω | αἵματος ὀφθαλμοί. Π 503 τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμούς. 741 ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν |. P 385 (καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ) χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο. Y 282 κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι. α 69 ι 503 516 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν. θ 64 ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε. ι 394 ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμός. ι 397 μοχλὸν ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο. 383 μοχλὸν . . ὀφθαλμῷ ἐξέρεισεν. δ 150 ὀφθαλμῶν τε βολαί. τ 211 ὀφθαλμοὶ δ' ὡς εἰ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος |. λ 426 χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν. λ 452 ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις | ὀφθαλμοῖσιν ἔασε. υ 365 εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα. ω 296 ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. ι 453 ἄνακτος ὀφθαλμὸν ποθέεις. 503 ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται. τ 39 φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς. Cum praepos. ἀπό: E 127 ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον. O 668 ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθ. | Y 341 αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλύν. Ψ 385 τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα. Ψ 52 ὄφρ' ἤ τοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκ. πῦρ | θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, Sch. A. θᾶσσον ἀπ' ὀφθ., ἵνα ταχύτερον ἐκτὸς τῆς ὄψεως ἡμῶν γένηται. h. Merc. 45 αἱ δέ τε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί. κατά: E 659 N 580 X 466 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρ. νὺξ ἐκάλυψεν. E 696 Π 344 χ 88 κατὰ θ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς |. N 321 κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν |. Y 421 κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Cf. praeterea δ 115 154 ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών. ι 387 τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ. ι 333 τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ. Ω 201 520 πῶς ἔτλης . . ἐλθέμεν οἶος ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, cf. Ω 463 οὐδ' Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι. Saepissime autem ἐν ὀφθαλμοῖσι(ν) ad verba videndi accedit, cf. Lob. Parall. 530. Autenr. ad A 587. Ameis. ad ξ 343 suppl. Ad νοεῖν: Ω 294 312 ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας |. h. Ven. 83 179 ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας |. ὁρᾶν: A 587 Σ 190 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι |. Γ 306 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι |. Σ 135 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι |. θ 459 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα. κ 385 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι |. ξ 343 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι |. Simpliciter accedit ὀφθαλμοῖσι(ν): Γ 28 (cf. Schol. BL. et D.) Π 182 π 474 ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. Γ 169 O 488 Ψ 202 β 155 δ 269 ε 358 κ 414 λ 528 μ 258 ο 484 π 470 τ 383 h. Ven. 185 Cer. 57 68 ἴδον ὀφθαλμοῖσιν |. E 212 ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν |. E 770 P 466 X 25 γ 373 λ 615 ρ 511 ψ 92 ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν. K 275 τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν |. N 99 O 286 Y 344 Φ 54 X 169 τ 36 h. Merc. 219 ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι |. Ξ 153 εἰσεῖδε . . ὀφθαλμοῖσιν |. Ξ 436 ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν |. O 422 ἐνόησεν . . ὀφθαλμοῖσιν |. O 600 P 646 ξ 143 h. Ap. Pyth. 237 ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι |. T 174 ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσιν |. Y 342 ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν |. X 236 ἴδες ὀφθαλμοῖσιν |. Ω 206 ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν |. Ω 246 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. 392 ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. 555 ὀφθαλμοῖσιν ἴδω. γ 94 δ 324 ὄπωπας ὀφθαλμοῖσι. δ 47 κ 181 ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν |. δ 226 ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο |. ζ 160 εἴδον . . ὀφθαλμοῖσιν |. ι 146 τ 476 ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν |. κ 197 ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι. κ 387 π 32 ὀφθαλμοῖσιν ἴδω. κ 574 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ'. ο 76 ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς. ο 462 ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο |. υ 233 σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι. τ 446 πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς |. ψ 6 ἴδηαι ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι. ω 217 αἴ κέ μ' ἐπιγνώῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν. ω 331 οὐλὴν . . τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν |. h. Merc. 202 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο |. h. Ven. 278 ἴδῃς . . ὀφθαλμοῖσι |. h. Cer. 333

ἴδοι ὀφθαλμοῖσιν. 339 350 409 ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα.

ὄφις (a rad. ὀπ = ὄκϝις, cf. δράκων a rad. δερκ oriundum, das Blickthier, cf. Curt. Et. p. 193. 457. 476. 495. Doed. Gl. § 858 et Eust. 900, 26), anguis, Μ 208 ὄπως ἴδον αἰόλον ὄφιν|. Sch. D. πέπονθε δέ τι ἐπὶ τέλους ὁ στίχος, ἔχων τὸν ἐκ δύο βραχειῶν πυρρίχιον. καὶ καλεῖται μείουρος. Quam ob rem fuerunt qui ὄπφιν scribendum existimarent, velut Herm. Metr. p. 57 vel οὔφιν (Bentleius), cf. Eustath. 900, 12. 1577, 53. E. M. 37, 6. E. Gud. Drac. de metr. poet. 133, 24. Moschopul. 47, 6. At simplici φ positionem posse effici constat, cf. La Roche ad l. De tota forma Roscher in Curt. Stud. 1, 2 p. 124.

ὄφρα (i. e. ὄφι - ῥα, ab ὅς oriundum, cf. Curt. Et. p. 675; aliter voc. explicat Christ. 236), coniunctio I) temporis 1) adverbii notione: aliquamdiu, eine Zeit lang, Ο 547 ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλ. βοῦς | βόσκ'. 2) dum, während, so lange als, cum indic. Β 769 Ε 346 Ε 788 Ι 352 Λ 266 Μ 358 Ρ 271 Σ 61 442 α 233 363 ϑ 181 μ 420 υ 136 h. Merc. 350 Cer. 33. Sequitur in apodosi τόφρα: Δ 220 Θ 66 87 Ι 555 Λ 84 357 Μ 10 195 Ο 318 343 Π 777 Σ 257 380 ι 65 κ 125 ο 361 υ 328 χ 116 h. Merc. 115. b) cum coniunctivo, si de rebus futuris agitur aut de praesentibus, quae et futuris temporibus erunt: Δ 346 Ε 524 (in comparatione), cf. Schol. BLV., Λ 477 Ψ 47 σ 133. Accedit ἄν Ζ 113 Θ 375 Ρ 186 (?) Χ 387 Ω 507 γ 353, κέ: Ω 553 β 124 204 ϑ 147. ὄφρ' ἂν μέν κε ε 361, cf. Faesi, ζ 259. Cum optat. h. Merc. 8. 3) bis, bis dass, a) cum indic. (plerumque praeteriti) de rebus, quae factae sunt: Ε 557 588 Κ 488 Λ 756 (respondet τόφρα) Ν 329 535 574 Ξ 429 Π 258 δ 289 (resp. τόφρα) ε 57 η 141 276 ι 465 κ 363 λ 22 152 ξ 290 319 ο 555 π 450 σ 101 τ 603 υ 20 φ 357 ψ 192 196. b) cum coniunctivo (plerumque aoristi) de rebus, quae exspectantur: Α 82 Κ 444 Ξ 87 (cf. Faesi) Π 10 (schol. BL.) τ 17; κέ accedit Ζ 258 (q. l. ὄφρα etiam sensu finali intellegi potest) Τ 190 Χ 192 Ω 431 δ 588, ἄν Α 509 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ | υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν. Ζ 113 Η 193 (τόφρα respondet) Λ 187 (τόφρα respondet) Λ 202 (resp. τόφρα) Ο 23 232 (τόφρα resp.) 325 (τόφρα resp.) Ρ 186 ζ 304 η 319 ν 412. Haud raro aoristo inest eadem vis quae latino fut. exacto: Α 82 Ζ 258 δ 588. c) cum optativo, si praeteritum antecedit, Κ 571 (schol. BLV.) γ 285 μ 437. αν accedit ρ 298. II) coniunctio finalis, ut, Β 359, cf. Ameis.: als Absicht des Schicksals gesagt, cf. praeterea λ 214 μ 128 π 195. Cum coniunctivo, si antecedit tempus primarium: Α 147 523 524 Δ 205 Ε 227 Ζ 280 361 365 Η 85 Θ 376 406 420 Ι 691 Λ 839 Μ 281 317 Ξ 97 Ο 31 56 Π 423 Ρ 452 480 Σ 63 114 Τ 144 Ψ 210 Ω 658 α 88 β 329 ζ 32 ϑ 431 ι 13 16 κ 341 ο 81 π 32 ρ 6 52 υ 296 336 φ 218. ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθ. κελεύει Η 68 349 369 Θ 6 Τ 112 η 187 ϑ 27 ρ 469 σ 352 φ 276, cf. Ameis. suppl. ad h. l. ὄφρ' εὖ εἰδῶ (εἰδῇς): Α 185 515 Ζ 150 Υ 213 Φ 487 α 174 δ 645 η 317 ν 232 ξ 186 ω 258 297 403 h. Ap. Pyth. 289. Pro infinitivo legitur Α 133, cf. Nägelsb. et Ameis., Δ 465 Ζ 361, cf. La Roche ad Α 133 et Π 653. ὄφρα τάχιστα saepius coniungitur: Δ 269 465 Ε 690 Θ 9 Ι 621 Ν 326 Σ 344 α 85 γ 175 421 δ 473 737 ζ 32 259 ο 293 h. Pyth. 256. Ven. 46. Saepe numero antecedit imperativus, infinitivus imper., coniunctivus exhortativus: Α 118 147 Β 299 359 Γ 105 163 Δ 195 249 269 Ε 110 221 360 Ζ 230 308 Η 79 300 Θ 9 96 105 191 (q. l. vulgo αἴ κε legitur) Ι 172 257 370 423 428 Κ 97 146 425 Ν 326 381 449 Π 524 Ρ 685 Σ 52 Τ 70 102 190 (cf. Schol. V.) 231 Φ 61 Χ 56 342 382 Ψ 52 737 Ω 294 312 635 α 85 174 310 γ 333 419 421 426 δ 294 645 670 ζ 218 239 255 289 η 187 ϑ 12 27 42 241 394 427 477 556 ι 280 348 κ 176 298 334 426 λ 96 211 μ 161 272 ν 51 232 344 ξ 45 186 400 ο 15 47 π 25 236 ρ 469 509 σ 43 183 352 419 τ 98 υ 292 φ 112 264 267 276 281 336 χ 234 373 392 397 482 ψ 5 52 83 171 254 ω 258 297 329 403 h. Ap. Pyth. 289. κέ accedit Β 440 Ζ 258 Τ 190 Χ 382 Ω 431 (?) 635 μ 52 τ 17 45 h. Ven. 276 Cer. 131, ἄν: Ο 23 (?) Υ 24 ι 17 ζ 304 (?) ρ 10 σ 364 χ 377. ὄφρα μή = ne: Α 118 578 Υ 303. Antecedente tempore historico, cf. Ameis. ad κ 65 et suppl. La Roche Z. f. ö. G. 1864 p. 562, 1867 p. 169, Α 158 444 Δ 486 Ε 128 Μ 356 Π 100 Υ 185 Χ 282 Ω 75 581 γ 15 δ 163 713 737 ζ 173 ι 13 λ 94 214 ξ 28 ο 432 π 234 σ 347 υ 285 φ 179. b) Cum optativo, si antecedit tempus historicum: Δ 300 465 Ε 666 690 Ζ 170 195 Η 439 Ι 621 Κ 571 Μ 7 Ν 37 Ο 470 Π 568 653 Σ 147 344 376 Υ 147 Χ 329 443 Ψ 177 197 Ω 285 350 α 261 γ 175 285 δ 473 ε 255 ϑ 275 ι 229 248 320 κ 26 65 316 μ 333 428 ν 190 ξ 327 338 ο 149 293 ρ 426 σ 308 τ 296 υ 80 χ 11 52 ψ 31 ω 334 h. Ap. Pyth. 97 256 Ven. 46 Cer. 106 336 338 349. κέ accedit Μ 26, ἄν ρ 298. Η 340 antecedente futuro: πύλας ποιήσομεν . . ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, cf. Faesi. Antecedente temp. primario cum ἄν, quo significetur, quid alter velit: ω 344. c) cum indicativo futuri Π 242 θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρ., ὄφρα καὶ Ἕκτωρ | εἴσεται. Θ 110 ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ | εἴσεται. δ 163 ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι |, ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον, cf. Savelsberg. ap. Kuhn. 16, 415. ρ 6 εἶμ' ἐς πόλιν, ὄφρα με μήτηρ | ὄψεται, cf. Thiersch. Gr. § 316. 338. 341. Krüger. Dial. 69, 65. — Cf. praeterea ο 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος |, ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι.

ὀφρυόεις (ὀφρύς), in tumulis positus, auf Terrassen liegend, Χ 411 Ἴλιος ὀφρυόεσσα, Scholl. Townl. et Vict. ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη. Suidas ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος. Cf. Sch. D. Eust. 1277, 3 Hesych. Suid. Cf. Goebel de ep. Hom. in εις desinent. 17.

ὀφρῦς (ο prosthet. et sanscr. bhrû, german. brâwa: Curt. Et. p. 296. 321. 487. 711. Christ. 33), acc. plur. contractus ὀφρῦς Π 740 h. Merc. 279, supercilium, Braue, Α 528 Ρ 209 h. 34, 13 κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων |. Ι 620 Πατρόκλῳ ὅ γ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ |. Ν 88 ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον |. Ξ 236 κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ. Ξ 493 τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα. Ο 102 οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν | ἰάνθη. Ο 608 τὼ δέ οἱ ὄσσε | λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν. Ψ 396 θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ὑπ' ὀφρύσι. δ 153 αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν |. ϑ 86 ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων |. ϑ 531 π 219 ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν |. ι 468 ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ |. μ 194 ὀφρύσι νευστάζων. π 164 φ 431 ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε. Π 740 ἀμ-

φοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. ι 389 πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμή. h. Merc. 279 ὀφρῦς ῥιπτάζεσκεν. h. Cer. 358 μείδησεν δὲ ἄναξ ἐνέρων . . ὀφρύσιν. 2) tumulus, Terrasse, Υ 151 οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης, Hesych. τὰ κρημνώδη καὶ τραχέα τῶν ὀρῶν, cf. supercilium montis apud Romanos. Goebel l. c. 17: non omnis collis potest vocari ὀφρύς id est supercilium, sed is tantum, qui revera supercilii similitudinem habeat, qui ab altera parte declivis et supra, ut supercilium crinibus, ita arboribus atque fruticibus obsitus sit. Cf. E. M. E. Gud. Eust. 145, 8. 308, 35. 1201, 10.

ὄχα (cf. ἔξοχα. Christ. 246. Goebel Nov. Qu. H. 5. Ahrens. ap. Kuhn. 3, 170 atque Benfey comparant cum sanscr. vahu = bahu multum), eminenter, ubique superlativo additum, cf. Lob. El. 1, 145, ὄχ' ἄριστος | Α 69 Ζ 76 ω 429, ὄχ' ἄριστος (ἄριστα etc.) in medio versu Β 761 Γ 110 Ε 843 Η 221 Μ 344 357 Ο 282 Ρ 307 Ψ 357 γ 129 ϑ 123 ι 420 432 ν 297 365 ο 253 ψ 117. Cf. E. Gud. Suid. Eust. 1528, 29.

ὀχετηγός (ὀχετός, a rad. ἐχ, ϝεχ, sanscr. vah, cf. Curt. Et. 192. Christ. 241, et ἄγω), qui cursum aquae ducit, qui aquam derivat, grabenziehend, Φ 257 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελ. | ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ. Sch. D. ὑδραγωγός. ὁ τὸν τοῦ ὕδατος ὀχετὸν καθαίρων. Eust. 1236, 11.

ὀχεύς (ἔχω), Halter, retinaculum, a) lorum galeae, Helmriemen, Γ 371 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν |. ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης, Sch. D. ὀχεύς, ὁ συνέχων καὶ συσφίγγων τὴν περικεφαλαίαν ἱμάς. b) fibulae cinguli Δ 132 Υ 414 ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες | χρύσειοι σύνεχον. Sch. D. οἱ συνέχοντες τὸν ζωστῆρα ἱμάντες. Cf. Schol. B. ad Υ 414 et Ameis. ad Δ 132. c) pessuli portae Μ 121 291 Ν 124 (cf. Schol. V.) μακρὸν ὀχῆα |. Schol. D. ad Μ 121 ὀχῆα, τὸν συνεκτικὸν τῆς θύρας μοχλόν, cf. Sch. A. et BL. Μ 455 δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες | εἶχον ἐπημοιβοί. Μ 460 οὐδ' ἄρ' ὀχῆες | ἐσχεθέτην. Φ 537 Ω 446 καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας |. Ω 566 οὐδέ κ' ὀχῆας | ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων. φ 47 θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας |, cf. Schol. ω 166 ἐκλήισεν ὀχῆας |. Ap. Lex. 125, 15 ὀχεύς, ὁ μὲν ἱμὰς τῆς περικεφαλαίας, ἀπὸ τοῦ συνέχειν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὀχῆες οἱ μοχλοί, ἀπὸ τοῦ συνέχειν τὰς θύρας. λέγει δὲ καὶ ὀχῆας τὴν τοῦ θώρακος ζώνην συγκατέχοντας. Suid. EM.

ὀχέω (a rad. ἐχ, ϝεχ, sanscr. vah, cf. Curt. Et. p. 192), inf. praes. ὀχέειν α 297, part. ὀχέοντας η 211, inf. pass. ὀχέεσθαι, imperf. ὀχεῖτο h. Ven. 217, iterat. ὀχέεσκον λ 619, fut. med. ὀχήσονται Ω 731, aor. ὀχήσατο ε 54, veho a) vollführe, α 297 νηπιάας ὀχέειν, cf. Ap. lex. 125, 10, b) patior, perfero, ertrage, dulde, η 211 ὀχέοντας ὀιζὺν |, cf. Schol. λ 619 (μόρον) ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον. φ 302 ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ |, cf. Schol. Vulg. 2) pass. et et med. vehor, ε 54 τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς. Ω 731 αἳ (ἄλοχοι) δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφ. h. Ven. 217 γηθόσυνος δ' ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο. Κ 403 Ρ 77 οἱ δ' (ἵπποι) ἀλεγεινοὶ . . δαήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι.

Ὀχήσιος, Aetolus, Ε 843 (Περίφαντα) Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν, cf. Schol. B.

ὀχθέω (cf. ἄχθος: Buttm. Lex. 1, 122. Lob. Rhem. 149. Ameis. suppl. ad δ 30; at Doed. Gl. § 2462 cum ἔχθεσθαι cohaerere putat. Curt. Et. p. 182 vehemens comparat), aegre fero, indignor, Α 517 Δ 30 Η 454 Θ 208 Ο 184 Π 48 Ρ 18 Σ 97 Τ 419 Χ 14 δ 30 (cf. Schol. E.) 332 (cf. Schol. E.) ο 325 τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη etc., cf. de hoc participio Classen Beob. 3, 27. Λ 403 Ρ 90 Σ 5 Υ 343 Φ 53 552 Χ 98 ε 298 355 407 464 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν, cf. Ameis. suppl. ad ψ 182. Schol. BL. ad Α 517. Schol. A. ad Σ 5. Ψ 143 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον. φ 248 ὀχθ. δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. ψ 182 ὀχθήσας ἄλοχον προσεφώνεεν. Α 570 ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρ., indignati sunt. Ο 102 ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί. Cf. Schol. BLV. Eust. ad Α 517 ὀχθήσας· ὅτι ὀχθῆσαι τὸ δεινοπαθῆσαι ἢ ἐπᾶραι τὸν θυμόν. ὃ δή φησι Σοφοκλῆς ἐν τῷ· ὑψοῦ δ' αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἐν λύπαις. ὄχθος γὰρ τοπικὴ ἐπανάστασις. Ap. Lex. 125, 19 ὀχθήσας, οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν· τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. ἀπὸ δὲ τῶν ὀχθῶν, αἵ εἰσιν ἀναστήματα τῶν ποταμῶν etc. Hesych. EM.

ὄχθη (ἔχω), proprie: die Hervorragung, ripa fluminis: Γ 187 παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο |. Sch. D. παρὰ τὰ χείλη τοῦ Σαγγ. ποταμοῦ. Δ 475 Ξ 445 παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος |. Δ 487 Σ 533 ποταμοῖο παρ' ὄχθας |. Ζ 34 Σατνιόεντος ἐϋρρείταο παρ' ὄχθας |. Λ 499 ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου. Μ 313 Ξάνθοιο παρ' ὄχθας |. Ο 356 ὄχθας καπέτοιο βαθείης. Sch. D. κυρίως μὲν τὰ τῶν ποταμῶν χείλη, νῦν δὲ τῆς τάφρου. Cf. Schol. BL. Φ 10 ὄχθαι (Xanthi) δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον. Φ 337 Ξάνθοιο παρ' ὄχθας |. ζ 97 παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο |. Singularis legitur Φ 17 αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ |. 171 ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην |. 172 κατ' ὄχθης. h. 21, 2 ὄχθῃ ἐπιθρώσκων ποταμὸν πάρα δινήεντα. De maris litore ι 132 ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας |. Ap. Lex. 125, 23 ὄχθας, τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ ἀνάστημα τῆς γῆς, εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐξέχειν. Cf. EM. et Retzlaff. Synon. 2, 15.

ὄχθος (Curt. Et. p. 66) = ὄχθη, tumulus, h. Ap. Del. 17 κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον.

ὀχλέω (ὄχλος, cf. Doed. Gl. § 2140), volvo, moveo, wälze, rolle fort, Φ 260 τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι | ὀχλεῦνται, Sch. B. ὑποκινοῦνται.

ὀχλίζω = ὀχλέω, volvo, moveo, Μ 448 τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω | ῥηιδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, Sch. D. ἀποκινήσειαν τοῦ ἐδάφους. ι 242 οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι | . . ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν |. Cf. EM.

1) **ὄχος** (sanscr. vâhas a rad. vah, graec. ἐχ, ϝεχ, lat. veho, cf. Curt. Et. p. 35. 192. Christ. 241), vehiculum, currus, Δ 297 Ε 219 Ι 384 Μ 119 Σ 237 σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν |. Γ 29 Δ 419 Ε 47 294 369 494 776 Ζ 103 Θ 50 122 260 340 504 Λ 211 621 Μ 81 Ν 35 749 Ο 452 Π 344 379 426 Ρ 619 Υ 487 ἐξ ὀχέων. Δ 306 ἀπὸ ὧν ὀχέων. Ε 221 Θ 105 ἐμῶν ὀχέων. Θ 455 ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων. Λ 512 σῶν ὀχέων. Λ 517 ὧν ὀχέων. h. Cer. 377 ἡ δ' ὀχέων

ἐπέβη. *E* 28 *Θ* 565 παρ' ὄχεσφιν |. *O* 3 παρ' ὄχεσφιν. *M* 91 πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν |. *E* 794 παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν |. *E* 107 πρόσθ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν |. *E* 722 ἀμφ' ὀχέεσσι. *Θ* 41 136 *N* 23 *Ψ* 7 130 ὑπ' ὄχεσφι. h. Cer. 375 ὑπὸ χρυσέοισιν ὄχεσφιν |. *Θ* 290 *Λ* 699 δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν |. *M* 114 *δ* 534 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν. *Π* 811 *X* 22 *Ψ* 518 σὺν ὄχεσφι. *Σ* 231 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. *E* 745 *Θ* 389 ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο. *Λ* 160 πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι|κείν' ὄχεα κροτάλιζον. *O* 453 (ἵπποι) κείν' ὄχεα κροτέοντες. *Σ* 224 ἵπποι ἂψ ὄχεα τρόπεον. h. Ap. Pyth. 56 κείν' ὄχεα κροτέουσιν. Pluralis plerumque de uno curru.

2) **ὄχος** (ἔχω), Halter, Träger, tutor, *ε* 404 οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, cf. Schol. Vulg. Pal. E. et Ameis. 2) currus, vehiculum, h. Cer. 19 ἐπὶ χρυσέοισιν ὄχοισιν |, q. l. iam Vossius, postea Grashof. Fuhrw. 26 ὄχεσφιν pro ὄχοισιν scribendum esse iure censuerunt. Cf. Ap. Lex. 125, 25.

ὄψ (Bekk. ϝόψ, a rad. ϝεπ, cf. sanscr. vâk, lat. vox; Curt. Et. p. 263. 452. Doed. Gl. § 509. Lob. Par. 115), vox et deorum et hominum, *B* 182 *K* 512 *Y* 380 *ω* 535 θεᾶς ὄπα φωνησάσης |. *Π* 76 Ἀτρείδεω ὀπὸς . . αὐδήσαντος. *Γ* 221 ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἵει. *Ξ* 150 τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα χρείων Ἐνοσίχθων | ἧκεν. *Σ* 222 οἱ δ' ὡς οὖν ἄιον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο. *ξ* 492 φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί, submissa voce. De cantu *A* 604 Μουσάων, αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. *ε* 61 ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ |. *κ* 221 Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ. *μ* 52 ὄπ' ἀκούῃς Σειρήνοιιν |. *μ* 160 οἶον ἔμ' ἠνώγειν ὄπ' ἀκουέμεν. 185 ἵνα νωιτέρην ὄπ' ἀκούσῃς |. 187 πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι. 192 ὡς φάσαν ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον. *ω* 60 μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ | θρήνεον, cf. h. Ap. Pyth. 11. ep. 4, 10 (ἱερὴν ὄπα, φῆμιν ἀοιδῆς |). h. 27, 18 αἱ δ' ἀμβροσίην ὄπ' ἱεῖσαι | ὑμνεῦσιν etc. De Cassandrae eiulatu *λ* 421 οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς | Κασσάνδρης. De Penelopae questu *υ* 92 τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο δῖος Ὀδ. De Hecubae questu *X* 451 αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον. De Proserpina h. Cer. 67 τῆς ἀδινὴν ὄπ' ἄκουσα . . ὥστε βιαζομένης. De locustis *Γ* 152 ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν |. De agnis *Δ* 435 ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν |. — 2) dictum, oratio, Aeusserung, *H* 53 ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγ., cf. Schol. BLV. *Λ* 137 *Φ* 98 ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν |. De digamma cf. Ameis. ad *Γ* 221 suppl. Cf. E. Gud.

ὀψέ (quod cohaerere videtur cum ὄπις, ὄπισθε, cf. Curt. Et. p. 702. Christ. 26), postea, *Δ* 161 ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ. *I* 247 καὶ ὀψέ περ, cf. *ψ* 7. *P* 466 ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν. *γ* 168 ὀψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶν κίε etc. sero: *H* 94 ὀψὲ δὲ δὴ Μεν. ἀνίστατο καὶ μετέειπε. *H* 399 *Θ* 30 *I* 31 432 696 *η* 155 *υ* 321 ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε etc.. *δ* 706 ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν. *ε* 322 ὀψὲ δὲ δή ῥ' ἀνέδυ. *ι* 534 ὀψὲ κακῶς ἔλθοι. *λ* 114 ὀψὲ κακῶς νεῖαι, cf. *μ* 141; *μ* 439 ἦλθεν ὀψ'. b) vespere, *Φ* 232 δείελος ὀψὲ δύων. *ε* 272 ὀψὲ δύοντα Βοώτην |. Cf. Ameis. ad *μ* 141 suppl. — E. Gud.

ὀψείω, desiderativum ab ὄψομαι oriundum, videre cupio, cum genet. *Ξ* 37 τῷ ῥ' οἵ γ' ὀψείοντες ἀυτῆς καὶ πολέμοιο. Sch. D. ὀπτικῶς ἔχοντες, θέλοντες ἰδεῖν similiterque Eust. 162, 9. 966, 3. Ap. Lex. 125, 32 ὀπτικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. κλανσείοντες γὰρ λέγουσι ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες etc. Cf. Schol. AB. E. M. E. Gud. Hesych. Suid.

ὀψίγονος (ὀψέ, γόνος), postumus, h. Cer. 165 τηλύγετος δέ οἱ υἱὸς . . ὀψίγονος τρέφεται. h. Cer. 219 παῖδα δέ μοι τρέφε τόνδε, τὸν ὀψίγονον καὶ ἄελπτον | ὤπασαν ἀθάνατοι. 2) posteri, in singulari *Π* 31 αἰναρέτη, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ, Sch. D. ὁ μετὰ πολὺν χρόνον ἐσόμενος, μεταγενέστερος, quid iuvabis posteros? *Γ* 353 *H* 87 καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων |. Sch. D. ad *Γ* 353 τῶν βραδέως καὶ μετὰ ταῦτα γενομένων ἀνθρώπων. *α* 302 *γ* 200 ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ |.

ὄψιμος (ὀψέ), serus, *B* 325 (τέρας) ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, Sch. D. ὄψιμον, βραδυχρόνιον. Ap. Lex. 125, 30 ὀψὲ ἀρξάμενον τελειοῦσθαι. Hesych.

ὄψις (a rad. ὀπ, sanscr. ak, cf. Curt. Et. p. 99. 456. Doed. Gl. § 837). visus, *Y* 205 ὄψει δ' οὔτ' ἄρα πω σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς. Bekk. ὄψι. *ψ* 94 ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν (al. ἤισκεν), quamquam Doed. l. c. et Ameis. utroque loco speciem significari docuerunt, cf. Bernhardy Synt. 50 not. 80. Schol. ὄψει ἐσίδεσκεν explicat ἀφορῶσα ἐγνώριζεν. 2) species, das Aeussere, *Z* 468 πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς |. *Ω* 632 εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων, germ. sein gutes Aussehn. h. 19, 39 δεῖσε γάρ, ὡς ἴδεν ὄψιν ἀμείλιχον, ἠυγένειον.

ὀψιτέλεστος (τελέω), seri exitus, späterfüllt, *B* 325 (τέρας) ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, Sch. D. ὀψὲ καὶ βραδέως τελεσθησόμενον. Ap. Lex. 125, 33 ὀψὲ τελεσθησόμενον. E. Gud. Suid. Hes.

ὄψον (ἕψω, cf. Curt. Et. p. 459. 676. Christ. 87), opsonium, alles was zum Brot gegessen wird, de carne *I* 489 ὄψου τ' ἄσαιμι προταμὼν καὶ οἶνον ἐπισχών, Sch. D. προσοψήματος, προσφαγίου, cf. Schol. BL. *γ* 480 σῖτον καὶ οἶνον . . ὄψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρ. βασιλῆες. *ε* 267 ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά |. *ζ* 77 ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν | etc. De caepa: Imbiss, *Λ* 630 ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον |. Sch. A. ὅτι πᾶν τὸ μετὰ ἄρτου ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται. Sch. D. ποτικὸν ὄψον. ὅ ἐστι προσφάγιον δίψους παρασκευαστικόν. πᾶν δὲ τὸ μετὰ ἄρτου ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται. Ap. Lex. 126, 1 ὁ μὲν Ἀπίων κακῶς τὸ κρέας. ἀντιμαρτυρεῖ γὰρ ὁ ποιητής, ‚καὶ τὸ κρόμυον ποτῷ ὄψον'. ἔστιν οὖν πᾶν προσόψημα ὄψον etc. E. Gud. E. M.

Π.

πάγος (πήγνυμι, cf. Schweizer, Kuhns Ztft. 6, 450 Curt. Et. 343 Lob. Rh. 281) scopulus, saxum eminens. ε 405 *σπιλάδες τε πάγοι τε.* ε 411 *πάγοι ὀξέες.* sch. V *εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι.* Suid. II 2, 7 Ap. 126, 4 *αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν.*

παγ-χάλκεος (*χάλκεος* in omnibus partibus i. e. quam potest fieri maxime aëneus) et **πάγχαλκος** (*χαλκός*, omnia aeris habens) totus aëneus. θ 403 *ἄορ παγχάλκεον.* λ 575 *ῥόπαλον π.* σ 378 *κυνέη πάγχαλκος.* χ 102 *κυνέην πάγχαλκον.* translate. Υ 102 *παγχάλκεος εὔχεται εἶναι* Achilles, paraphr. *ὁλοσίδηρος*, cuius corpus volnerari nequeat aut cuius vires non deficiant (La Roche).

παγ-χρύσεος totus aureus. Β 448 *θύσανοι παγχρύσεοι.* h. IX 4 *παγχρύσεον ἅρμα.* XXVII 5 *παγχρύσεα τόξα.*

πάγχυ (Doed. Gl. 46 et de adv. hom. *πάγχυ* Erlangen 1861 *παχύς* ut sit immane quantum, unglücklicher aut schmählicher aut thörichter Weise (cf. Düntz. J. J. f. Ph. 69, 601), Uscher J. J. f. Ph. 91, 258 *πᾶς* et *χ* derivativum. Posterius magis fere probavit Curt. Et. p. 473) omnino, prorsus, Ap. 126, 5 *παντελῶς.* Ε 24 *π. ἀκαχήμενος εἴη*, cf. Ξ 95. Κ 99 *ἐπὶ π. λάθωνται*, cf. κ 236 Π 538, 120 Μ 268 Ο 467 β 49. Μ 67 *π. κακὰ φρονέων*, cf. ξ 338. ο 327 *π. λιλαίεαι.* Ξ 143 *μάλα π. κοτέουσιν.* Ξ [95] Ρ 173 *ὠνοσάμην π.* (posterior syllaba hic tantum arsi producitur). Μ 165 *φιλοψευδὴς ἐτέτυξο π. μάλ'*, cf. ξ 367. ρ 217 *μάλα π. ἡγηλάζει*, cf. χ 195. Ν 747 *οὐκέτι π. σχήσεσθαι ὀΐω*, omnino non, cf. Τ 343 β 279 δ 755 ν 133 χ 236. Ο 196 *μή τι π. δειδισσέσθω.* δ 825 *μηδέ τι π. δείδιθι λίην.*

πάθε, παθέειν v. s. *πάσχω.*

παιδνός (i. e. *παιδινός* ex *παῖς*, cf. Curt. Et. p. 540) puerilis, Ap. 126, 6 *παῖς νεογνός.* ω 338 *παιδνὸς ἐὼν* patrem sequitur Ulixes. adolescens: φ 21 idem a patre legatus mittitur.

παιδο-φόνος (*ΦΕΝ*) liberos occidens. Ω 506 *ἀνδρὸς παιδοφόνοιο* Achillis qui Priami liberos occidebat.

παίζω (*παῖς παιδ-ός* L. Meyer, Curt. Et. p. 574) pr. ind. et ptc., ipf. c. augm. ζ 100 atque sine augm. h. Ven. 120 Cer. 425, aor. ipv. ludo, puerorum instar, E. M. 657, 38 *φίλον γὰρ τοῖς παισὶ τὸ παίζειν.* ζ 100 *σφαίρῃ ἔπαιζον* Nausicaa et comites. η 291 *ἀμφιπόλους ἐπὶ θινὶ παιζούσας.* ζ 106 *τῇ* (Dianae) *ἅμα νύμφαι παίζουσι.* h. Cer. 5 *παίζουσαν κούρῃσι σὺν Ὠκεανοῦ.* ib. 425 *ἀνὰ λειμῶνα παίζομεν.* h. Ap. 201 *ἐν τῇσιν* (nymphis deabusque) *παίζουσ'* Mars et Mercurius. ib. 206 *παίζοντα μετὰ θεοῖσιν* Apollinem lyra. abs. θ 251 *παίσατε* certantes saltate, Zenodotus: *παίσατον* ne sit hiatus, v. l. *παίξατε* ne ad *παίω* referatur ut fecit sch. V *πλήξατε* (sc. terram pedibus), *ἀττικῶς χορεύσατε*, cf. Eust. 1594, 46. ψ 147 *ἀνδρῶν παιζόντων - τε γυναικῶν* saltantium. h. Ven. 120 *νύμφαι παίζομεν* saltabamus. XXX 15 *παίζουσαι σκαίρουσι.*

Παιήων (*παύω?*) *φάρμακα πάσσων ἠκέσατ'* Hadem ab Hercule volneratum Ε 401 et Martem Ε 900, nam Iuppiter Ε 899 *Παιήον' ἀνώγειν ἰήσασθαι.* Aegyptii peritissimi sunt medendi non volneribus tantum ut videtur, sed etiam aliis morbis, δ 232 *ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.* Ariston. Ε 899 *ἡ δ. ὅ. ἰατρὸν τῶν θεῶν ἕτερον παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα παραδίδωσι τοῦτον*, cf. Lehrs, Ar. 178 Suid. II 2, 162 sch. B Ε 402. Ap. 126, 8 *θεόν τινα ὃν συνίστησιν ἰατρὸν τῶν θεῶν*, cf. E. M. 657, 20, fuere qui Α 473 huc referrent, sch. δ 232 (ubi Aristarchi doctrina recte exponitur, non eius lectio) *οὐχ ὁ αὐτὸς τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ κεχωρισμένος. παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις ὁ αὐτός* atque sic h. Ap. 272 qui Apollinem *Ἰηπαιήονα* appellat. E. M. 657, 14 *ἀπὸ τοῦ παύω τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, . . ὁ παύων τὰς νόσους κ. τὰ λυποῦντα. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η.* De

παιήων hymnus. Jubellied, plerique: h. in Apollinem. E. M. 657, 12 *ὁ καταπαύων ὕμνος τὸν λοιμόν.* ib. 20 *ὁ ὕμνος.* Α 473 *θεὸν* (Apollinem) *ἱλάσκοντο | καλὸν ἀείδοντες παιήονα* (Naegelsb. h. l.) Ariston. *ὅ. παιήονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ καταλύσει λοιμοῦ ὕμνον. καὶ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς*, cf. Ap. 126, 7, qui vix recte *ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα.* non enim in Apollinis honorem Hectore occiso Χ 391 *ἀείδοντες παιήονα* Graeci in castra redierunt, sch. V *τὸν ἐπὶ καταπαύσει κακῶν ᾀδόμενον ἢ ἐπὶ τῷ μὴ γενέσθαι.* Sed in honorem Apollinis Cretenses h. Ap. 518 *ἰηπαιήον' ἄειδον οἷοί τε Κρητῶν παιήονες.*

Παίονες Π 291, - *ἀγκυλότοξοι* Κ 428. *Παίονας* Φ 211, - *ἀγκυλοτόξους* Β 848, - *ἄνδρας δολιχεγχέας* Φ 155, - *ἱπποκορυστάς* Π 287 Φ 205. Tenebant Paeones Macedoniae et Thraciae loca potissimum aequa atque fluvios ut Strymonem Axiumque, non pariter montes, cf. Giseke Balkanhalbins. § 2, oriundi a Teucris Mysisque, Her. 5, 13. Troia in Europam profecti usque ad Peneum atque Adriam pervenerunt atque vi armisque sedes a meridie Haemi montis ceperunt. Horum Homerus eos tantum commemorat qui prope Axium urbem Amydonem tenebant. Bello enim Troiano exorto Troianis a quibus originem ducebant auxilio venerunt duce Pyraechme Β 848, quem Π 287 cum multis suorum Patroclus occidit. Alius eorum dux Asteropaeus Pelegonis f. undecimo postquam Troiam venit die ab Achille interfectus est Φ 155 sq. Pugnant Paeones hasta curruque, sed Β 848 Κ 428 arcu dicuntur uti, a quo more non alieni fuisse videntur quo tempore Macedonum Romanorum aliorum mercenarii erant. Strab. VII fr. 39 *οἱ Παίονες Πελαγόνες ἐκαλοῦντο*, cf. ib. 38. Videtur Homerus nomen Paeonum referre ad deum Paeeonem cum avum Asteropaei Acessamenum vocet Φ 143.

Παιονίδην *ἥρωα*, filium Paeonis Agastrophum Λ 339 Diomedes volneravit et Λ 368 *Π. δουρικλυτόν* interfecit.

Παιονίη(ς) *ἐριβώλακος* Ρ 350, - *ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης* Φ 154. Paeonia ad Axium sita, terra Paeonum q. v.

παιπαλόεις epith. ornans. (ut videtur *ΠΑΛ* terere, *τὰ παίπαλα* (Callim. h. Cer. 194) fragosa Goebel epith. in *εις* 28 et Phil. 18, 211, quod probaverunt H. Weber Phil. 16, 170 quia de nominibus ducuntur adi. in *εις* cf. Duentz. ad

γ 170 (παιπάλη⁰). aliter Lucas, voce ho. πολυπαίπαλος, Emmerich 1841; G. Herm. ad h. Ap. 39 πάλλω crispare, cf. Benf. WL. et Kuhns Ztft. 8, 95, Faesi ad γ 170 (πάλη πάλλω), ut sit tortuosus. similiter Ameis ad γ 170 et N. J. f. Ph. 70, 262. 73, 559 πάλλω, sich aufschwingend quod probant Braune, ξ 1—60 Cottbus 1845 p. 1 Baumeister N. J. f. Ph. 79, 265, non Faesi Ztft. f. AW. 1855 p. 479. non recte Doederl. Gl. 2362 παιπάλη Mehl cf. Baum. l. l. Goebel l. l. Alii αἰπύς vel ἄλη). confragosus salebrosus, voll Geröll. (Goebel Düntz. Weber). Suid. II 2, 165 ὁ τραχύς, Ap. 126, 12 τραχέος κ. σκολιώδους, E.M. 658, 2 τραχέος... διὰ τὸ σκολιότητα ἔχειν. τὸ μέγα κ. τραχύ. Lucas G. Hermann Benfey Faesi: tortuosus. iusto subtilius Ameis Braune: sich aufschwingend. M 168 ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ vespae sunt, sch. min. πολλὰς ἐκτομὰς ἐχούσῃ (paraphr.) τραχείᾳ. P 743 ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπόν vehunt mulae trabem, sch. min. δυσπρόσβατον, τραχεῖαν, paraphr. τραχ. κ. ξηράν (num σκληράν?). ρ 204 ὁδὸν π. quae ferebat ab Eumaei stabulis ad urbem, cf. sch. ρ 196. N 17 ὄρεος παιπαλόεντος, paraphr. τραχυτάτου (sch. min.), Eust. 917, 23 τραχύτητος δηλωτικὸν τὸ κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. κ 97 148 194 σκοπιὴν π., sch. V τραχεῖαν. ἔνθεν καὶ τῇ συνηθείᾳ παιπάλιμον λέγομεν ἄνδρα τὸν τραχὺν κ. μὴ ἁπλοῦν. b) N 33 Ω 78 Ἴμβρον παιπαλοέσσης, paraphr. τραχείας. γ 170 Χίοιο π. Eust 1462, 53 ὅτι οὐ λιπαρὰ ἡ Χ. δηλοῖ εἰπὼν αὐτὴν π., cf. h. Ap. 172. δ 671 845 ο 29 Σάμοιο π. λ 480 Ἰθάκην π. h. Ap. 39 παιπαλόεις Μίμας. ib. 141 Κύνθου παιπαλόεντος. V. l. Megaclides ζ 106 δρία παιπαλόεντα legebat, secundum sch. HR h. l., cf. Sengeb. diss. I 89.

πάϊς et **παῖς** (Curt. Et. 387 skt. ⁰pu zeugen, lat. pov-er i. e. puer, pūbes παϝ-ις. Christ. 279 skr. pā sustentare, πα-ϝις). ὁ, ἡ. pl. gen. παίδων, Herod. N 103 Ἀρίσταρχος βαρύνει . . κ. ἐπείσθη ἡ παράδοσις· ὁ δὲ Πάμφιλος περισπᾷ. dat. παίδεσσι(ν) quinquies et παισί(ν) decies fere. puer, puella, adolescens, iuvenis. 1) qui tenera est aetate. a) Λ 389 γυνὴ ἢ π. ἄφρων. δ 32 πάις ὣς νήπια βάζεις. ζ 300 π. νήπιος, cf. φ 95 h. Merc. 209, Σ 569 π. κιθάριζε. h. Merc. 245 παῖδ' ὀλίγον. Χ 492 499 πάις patre privatus, h. Merc. 254 ὦ παῖ, cf. ib. 293. Λ 710 παῖδ' ἔτ' ἐόντε iuvenes. δ 665 νέος πάις Telemachus iuvenis. σ 216 h. Merc. 557 παῖς ἔτ' ἐών puer, cf. χ 358 h. Merc. 208 Cer. 286. ib. 271 331 π. νέον γεγαῶτα, cf. ib. 336. Cer. 141 π. νεογνόν. ib. 187 π., νέον θάλος. ib. 282 π. τηλυγέτοιο. Idaeus alloquitur Aiacem et Hectora H 279 παῖδε φίλω sch. BL. σεμνοποιῶν τὰ καθ' αὑτόν. pl. Θ 518 π. πρωθήβας τε γέροντας. δ 688 πατρῶν ἀκούετε παῖδες ἐόντες. Λ 558 παῖδας, cf. Λ 560. B 289 παῖδες νεαροί. B 337 παισὶ νηπιάχοις, cf. Π 260. Σ 555 παῖδες δραγμεύοντες, opus igitur facientes. Φ 282 π. συφορβόν. b) Z 467 ὁ πάις, cf. O 362. Π 235 π. ἀφαυροῦ. Χ 490 παναφήλικα π. 2) a) natus, nata, pl. liberi κ 5 τοῦ δώδεκα παῖδες γεγάασιν, ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες. Χ 484 Ω 726 πάις ἔτι νήπιος ὃν τέκομεν. Χ 490 παῖδα, cf. ι 199. h. XXVII 19 τέκε παῖδας. Θ 271 πάις ὣς ὑπὸ μητέρα. ο 364 ὁπλοτάτην τέκε παίδων. Y 409 μετὰ παισὶ νεώτατος. h. Ven. 197 παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται. Y 308 παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται. ι 199 μιν σὺν παιδὶ ἠδὲ γυναικί. λ 431 παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν. Θ 57 πρό τε παίδων κ. πρὸ γυναικῶν, cf. K 422 ι 115 ν 334 403 υ 35 h. Ap. 148. O 497 ἄλοχος κ. παῖδες ὀπίσσω, sch. BL. αἰωνίαν διαδοχὴν τοῦ γένους, Böttcher Aehrenl. Dresden 1848 p. 22 comparat 2 Mos. 29, 29 sim. Ω 687 π. τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι. γ 196 ἀγαθὸν καὶ παῖδα λιπέσθαι, cf. γ 354. Z 239 π. τε κασιγνήτους τε ἔτας τε κ. πόσιας, cf. O 663 Φ 460 Ω 331 γ 381 ω 434 484. Ω 539 παίδων γονὴ κρειόντων. η 149 παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματα. Γ 106 παῖδες, cf. E 408 H 334 Y 183 Ω 161 ε 394 h. XXX 13. ep. 14, 1 ἀνδρὸς στέφανος παῖδες. M 435 παισίν suis, cf. ν 62 (tuis) 258 (meis). Χ 46 δύο παῖδε duos e meis. Ω 603 δώδεκα π. E 548 διδυμάονε παῖδε, cf. Z 26. K 170 π. ἀμύμονες. Ξ 115 Y 231 τρεῖς π. ἀμύμονες. Y 304 πάντων π. suorum, cf. Ω 748 (meorum). η 70 φίλων παίδων eius. ξ 209 π. ὑπέρθυμοι. Χ 423 τόσσους π. Λ 255 Γ 288 Δ 31 Πριάμοιο παῖδες, cf. Δ 28 35 Z 245 283 Φ 105. θ 118 τρεῖς παῖδες Ἀλκινόοιο, cf. θ 419. E 386 π. Ἀλωῆος. Aristarchus expungebat: λ [547] παῖδες Τρώων, recte sch. H. ἀντὶ τοῦ Τρῶες ὡς Z 127 Φ 151 δυστήνων παῖδες, infelicium liberi, cf. Λ 394 δ 236. h. Cer. 266 π. Ἐλευσινίων Eleusinii. ν 223 ἀνάκτων παῖδες cf. h. Cer. 104. γ 475 παῖδες ἐμοί voc. Λ 330 B 832 οὓς παῖδας. γ 401 οἱ ἔτ' ἠίθεος παίδων ἦν filiorum solus non iam uxorem duxerat. ο 22 παίδων προτέρων viduae. b) filius. Λ 596 α 361 φ 355 παιδός sui, cf. Δ 131 Z 372 404 I 571 Χ 407 Ω 585 λ 178 ο 355 σ 323 τ 522 φ 32 ψ 56 ω 423 470 h. XIX 42. Y 239 τέκε παῖδα, cf. Χ 234 γ 489 ξ 174 ο 187 h. XXXIII 6. η 61 ἐγείνατο παῖδα. λ 262 307 ἔτεκεν δύο παῖδε. Z 402 παῖδ' tuum, cf. Σ 89 λ 506 σ 175 269 τ 86 h. Ven. 275. T 331 τὸν π. meum. δ 707 τ 159 πάις meus, cf. σ 166 τ 525. τ 569 ἐμοὶ κ. παιδί. Z 389 παῖδα eius, cf. N 659 O 534 Y 409 Ψ 631 π 432 υ 214 ψ 9. I 494 σε παῖδα ποιεύμην. N 54 Διὸς εὔχεται π. εἶναι. cf. N 825. h. Ap. 337 δότε παῖδα. Ven. 255 παῖδα ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην. B 205 319 Δ 75 Z 139 Θ 415 I 37 M 450 O 91 Π 431 φ 415 Κρόνου πάις, cf. Ξ 346 Φ 185 216. θ 488 μοῦσα, Διὸς πάις. λ 620 Ζηνὸς πάις, cf. h. Merc. 214 230. B 609 Ἀγκαίοιο π. cf. Z 119 H 13 Θ 333 K 435 [497] M 309 N 422 698 Ξ 474 P 140 T 123 Y 112 Ψ 87 Ω 259 α 399 β 177 δ 164 θ 132 ι 519 λ 553 ν 440 ξ 200 ο 450 π 345 434 σ 349 υ 359 φ 320 ω 192 409. Λ 750 Μολίονε παῖδε. B 731 Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε, cf. Λ 126. τ 400 παῖδα νέον γεγαῶτα θυγατέρος. τ 404 παιδὸς παιδὶ φίλῳ. ep. 16, 8 τοῦ παιδὸς γυνή nurus. Γ 314 E 704 Θ 377 Σ 154 Πριάμοιο πάις. rarius mater commemoratur: Δ 512 Π 860 Θέτιδος π., λ 604 παῖδα Διὸς κ. Ἥρης, cf. h. XXXI 3. α 207 ἐξ αὐτοῖο τόσος π. εἰς Ὀδυσῆος, cf. π 100. Λ 393 π. ἑῆος tui, cf. Σ 71 (sui). E 800 οἱ π. ἐοικότα. E 880 π. ἀΐδηλον, cf. Z 400 (ἀταλάφρονα) 408 (νηπίαχον) Ξ 324 (κρατερόφρονα) Ω 242 (τὸν ἄριστον), δ 727 (ἀγαπητόν meum) 817 ε 18 (eius), h. Merc. 13 (πολύτροπον) 389 (κακομηδέα) XIX 38 (ἀτίθηνον). h. Cer. 219 παῖδα τόνδε, cf. ib. 226. T 331 τὸν π. meum. Π 460 π. φίλον suum, cf. Π 568 Σ 147 Y 210 ρ 38 ω 347, Ω 619 (tuum) π 337 h. Cer. 261, 252 (eius). Ω 388 ἀπότμου π. mei. B 713 Ἀδμήτοιο

φίλος π., cf. H 44 τ 455 ω 103. ϑ 130 143 ἀγαϑὸς π. Ἀλκινόοιο. B 819 M 98 P 491 ἐὺς π. Ἀγχίσαο. E 392 κρατερὸς π. Ἀμφιτρύωνος, cf. M 387. Ω 540 ἕνα παῖδ' ἔτεκεν παναώριον. λ 299 κρατερόφρονε γείνατο παῖδε. A 496 M 403 π. ἑοῦ, cf. Z 466 483 I 633 K 270 Λ 783 Ξ 266 Π 522 P 196 Ψ 222 350 α 240 308 ξ 370 π 17 411 ρ 540 ω 56 h. Cer. 246. ω 457 ὑμετέρους παῖδας. Ω 385 σὸς πάις, cf. δ 807 ν 406 π 168 σ 171 χ 53 ω 33. Z 477 παῖδ' ἐμόν, cf. Ω 214 408 426 638 λ 458 τ 530 ψ 83 ω 289 328 h. Ap. 328. Ξ 239 ἐμὸς π. ἀμφιγυήεις, cf. h. Ap. 317. λ 492 τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ mei. Ω 751 ἄλλους π. ἐμούς. λ 448 π. ἐπὶ μαζῷ νήπιος. ο 358 οὗ παιδὸς κυδαλίμοιο, cf. Ω 85 (ἀμύμονος). I 57 ἐμὸς π. ὁπλότατος. I 481 ὃν π. μοῦνον τηλύγετον, cf. Ω 85. β 276 παῦροι π. ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται. c) filia. A 443 παῖδα tuam. X 51 παιδί suae. η 300 π. ἐμή, cf. η 313. κ 139 τὴν - τέκε παῖδα. A 20 π. φίλην meam, cf. A 447 (suam). h. Cer. 77 π. τανυσφύρῳ tuae. α 278 β 197 φίλης ἐπὶ π., carae patri ad quem Penelopa reditura esse dicitur. h. Ven. 115 σμικρὴν παῖδα. Γ 175 π. τηλυγέτην meam. δ 13 ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινήν. δ 263 παῖδά τ' ἐμὴν ϑάλαμόν τε πόσιν τε. η 65 μίαν οἴην π. λιπόντα. In cas. obl. diphth. αι plerumque in arsi est neque dissolvitur, sed est in thesi B 289 Z 239 K 422 Σ 147 Y 210 308 (bis) Ψ 631 Ω 619 γ 401 η 70 ν 334 τ 455 ω 409 434 457 470 484 h. Merc. 214 230 Ven. 198 ep. 16, 8 atque (παίδεσσι) γ 381 ε 394 λ 431 h. Ap. 148 Ven. 198. Nom. πάις (◡-) est B 609 Γ 314 E 704 Z 119 H 13 Θ 333 377 K [497] N 422 698 P 140 Σ 154 569 T 123 Y 112 X 484 492 499 Ω 726 δ 32 λ 448 ξ 200 τ 159 φ 95 in quarta arsi, Z 467 in secunda, voc. πάι (◡-) in quarta ω 192. Est vero monosyllabum παῖς in arsi prima η 300 σ 216 τ 530 h. Ap. 317 327, in secunda δ 817, voc. παῖ λ 553, cf. h. Merc. 254. In thesi quarta necessario contrahitur παῖς H 44 Φ 216 (Ξ 346?), σ 175, τ 86. Dubitatur vero num in thesi ante vocales scribendum sit παῖς an πάις. Lob path. el. 2, 5 „litigandi finis adhuc nullus repertus est ac ne iidem quidem per omnia sequuntur idem". Wolf παῖς, Bentley Buttmann πάις atque sic etiam Herm. ad Orph. Arg. p. XV qui ib. 864 παῖς magis probaverat, cf. Wernicke ad Tryph. 171. Spitzn. exc. VI rem exigendam putat ad fidem codicum (quorum hac in re levis est auctoritas) numerorumque suavitatem, quorum posterius probavit Grashof Kritik d. hom. Text. 5 N. 8. G. Curt. Rh. M. 4, 255. Bekk.² ante vocales in quarta thesi (Il. 22, Od. 18) πάις, in tertia Θ 271 Ω 259 δ 407, in quinta I 57 Λ 389 N 54, in secunda ι 519 λ 620, sed in prima παῖς Ξ 474 Ω 385 (pal. Syr. πάις) δ 807 (sequente maiore interpunctione) atque πάις π 100 υ 35. etiam La Roche in prima παῖς, in ceteris praeferre videtur, sed habet in quarta δ 164 παῖς cum codd. (?), v. l. πάις BDKR. „non male" et sic etiam σ 349 υ 359 φ 320. Düntz. ζ 300 negat fieri diaeresin nisi fiat iambus. (παιδνός παιδοφόνος εὔπαις)

Παισός, Strab. 589 ἐν τῷ μεταξὺ Λαμψάκου κ. Παρίου . . πόλις κ. ποταμός, Steph. Ἀπαισός· πόλις κατὰ τὴν Τρῳάδα, ad mare sita, Herod. ap. E. M. 119, 34 Παῖσος (sic) εἴρηται παρὰ τὸ τὴν Ἀργὼ προσορμίζουσαν ἐκεῖσε παῖσαι κ. προσεγγίσαι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α Ἄπαισος, q. v. E 612 ἐνὶ Παισῷ | ναῖε, sch. L. γρ. κ. Ἐπαιτός, V. διὰ τὸ μέτρον Παισὸν εἶπεν ὡς Σπληδόνα, sed poterat esse ἐν Ἀπαισῷ.

παι-φάσσω (sch. ABLV. B 450 φῶ τὸ φαίνω· ἀναδιπλασιασμὸς παφάσσω κ. πλεονασμὸς παιφάσσω, cf. Autenr. h. l. Curt. Et. 407 Faesi Doederl. Gl. 2193. de redupl. cf. Lob. path. el. 1, 161 L. Meyer, vgl. G. 1, 423) huc illuc cum impetu moveor, Hes. πυκνὰ ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον ὁρμᾶν, ἐνϑουσιαστικῶς ἔχειν, σπεύδειν, ϑορυβεῖν, πηδᾶν, cf. Ap. 126, 14 E. M. 658, 7, alii: oculos huc illuc verto, Doed. mit leuchtendem Auge blicken, Ap. l. l. τὰ φάη περιάγουσα cf. E. M. l. l. sch. A. B 450 σὺν τῇ (aegide) παιφάσσουσα διέσσυτο λαόν, Faesi: bald hier bald dort erscheinen, Ameis: exsplendescens. (ἐκ-).

πάλαι (L. Meyer, vgl. G. 1, 327 a rad. pron. pa. Benf. WL. 2, 83 skr. cirāya diu. Christ 278 παλαιός cum skr. pauravas alt comparat. Doederl. Gl. 2360 πάλη farina, παλαιός aschfarbig, inde πάλαι. Diphth. αι brevem esse E. M. 647, 8). 1) pridem, vor langer Zeit. H 89 Ψ 331 π. κατατεϑνηῶτος. υ 222 κεν δὴ π. ἐξικόμην iam pridem. I 105 ἠμὲν π. ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. 2) dudum, seit langer Zeit. Δ 310 π. πολέμων ἐὺ εἰδώς, sch. min. ἐκ πολλοῦ χρόνου, maior enim senioris peritia est. non recte Doed. olim. Π 441 X 179 π. πεπρωμένον αἴσῃ, Hes. πρὸ πολλοῦ, cf. X 301. Ψ 871 ὀιστὸν ἔχεν π., cf. υ 293. ε 240 σ 309 αὖα π. (quater post verb. aut adi. suum). ρ 366 πτωχὸς π. εἴη. τ 282 κεν π. ἐνϑάδ' ἦην. I 527 π., οὔτι νέον γε. δὴ πάλαι iam dudum, E 898 δ. π. ἦσϑα. Φ 432 κεν δ. π. ἐπαυσάμεϑα. ψ 29 π. ᾔδεεν, Bekk. h. B. 2, 24 ἤδη π. Octies in arsi, decies in thesi. (παλαιός παλαίφατος et

πάλαι-γενής (γένος), dudum natus, annosus. Γ 386 γρηὶ - παλαιγενέι, cf. h. Cer. 101. P 561 h. Merc. 199 γεραιὲ παλαιγενές, Suid. II 2, 19 πρεσβῦτα, cf. χ 395 (γρηύν). h. Cer. 113 παλαιγενέων ἀνϑρώπων.

παλ-αιός (cf. πάλαι). 1) vetustus. Z 215 ξεῖνος πατρώιός ἐσσι παλαιός. β 118 παλαιῶν, τάων αἳ πάρος ἦσαν. h. Ap. 160 ἀνδρῶν π. ἠδὲ γυναικῶν. ψ 296 λέκτροιο π. β 188 η 157 ω 51 παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. β 340 οἴνοιο παλαιοῦ. Λ 166 Ἴλου παλαιοῦ Δαρδανίδαο, cf. Λ 372. 2) senex. Ξ 108 ἢ νέος ἠὲ π. α 395 ϑ 58 νέοι ἠδὲ παλαιοί, cf. δ 720. Ξ 136 παλαιῷ φωτί, Hes. πρεσβύτῃ γεγονότι. ν 432 π. γέροντος. τ 346 γρηῦς παλαιή. Compar. Ψ 788 παλαιοτέρους ἀνϑρώπους. 3) vetus. β 293 νῆες νέαι ἠδὲ παλαιαί, Suid. II 2, 20 τὸ διεῤῥυηκός.

παλαισμοσύνη (παλαίω), Eust. 1587, 41 δίχα τοῦ σ παλαι-μοσύνην γράφειν φασὶ τὸν Ἀρίσταρχον ut recentiores plerumque, cf. 1325, 1 La Roche h. T. 331. luctatio, Hes. πάλη. Ψ 701 ἄεϑλα παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς, cf. ϑ 126 (πειρήσαντο). ϑ 103 πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν.

παλαιστής (παλαίω) luctator. ϑ 246 οὐ πυγμάχοι οὐδὲ παλαισταί.

παλαί-φατος (ΦΑ, φημί) pridem dictus, pridem evolgatus, priscus. ι 507 ν 172 παλαίφατα ϑέσφατα, Hes. ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένα, ὅ ἐστι μεμαντευμένα· οἱ δὲ πάλαι τέλος ἔχοντα. τ 163 δρυὸς παλαιφάτου, quae est in fabulis, v. s. ἀπό III 1. sch. HQV. τινὲς δὲ παλαι-

φάγου ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐβαλανοφάγουν, cf. Eust. 1859, 6. Ap. 127, 1 ὁ Ἀπίων πάλαι ἐσθιομένης. melius sch. παλαιὰ φατιζομένης, Suid. II 2, 23 παλαιᾶς κ. ἀρχαίας. περὶ ἧς ἔφασαν ἔκπαλαι μύθους. Sonne, Kuhn 15, 87 commemorari dicit ab Homero inscio arborem illam qua maiores nostri contineri putabant rerum naturam.

πᾰλαίω (πάλη) luctor. Ψ 621 οὐ πὺξ μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις. Ψ 733 τὸ τρίτον ἀναΐξαντε πάλαιον |, Harl. Townl. Mosc. 2 Vrat. b., Bekk.[3] La Roche (h. l. app.), ceteri ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον. δ 343 ρ 144 ἐξ ἔριδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς. (παλαισμοσύνη)

πᾰλᾰμη (lat. palma Curt. Et. 345 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 32 74 98 Benf. 2, 83, Doederl. Gl. 2365) palma, manus. α 104 β 10 παλάμῃ ἔχε ἔγχος. h. Merc. 110 ὄζον ἄρμενον ἐν π. dat. Γ 338 ρ 4 ἔγχος οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, Lob. path. el. 2, 258, cf. Π 139. gen. Γ 368 ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφι. Α 238 ἐν παλάμῃς φορέουσι sceptrum. ρ 231 ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων. De eo quod manus efficit vi, pugnus: Ε 558 ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν. plur. de singulis hominibus: Σ 600 τρόχον ἄρμενον ἐν παλάμῃσι, cf. ε 234. Γ 128 ἀέθλους ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων |. Ε 594 ἐν παλάμῃσι ἔγχος ἐνώμα, cf. Ο 677 h. Merc. 175. Π 74 Διομήδεος ἐν παλάμῃσι | μαίνεται ἐγχείη, cf. Θ 111. τ 577 φ 75 ἐντανύσῃ βιὸν ἐν π. Φ 469 μιγήμεναι ἐν π. Neptuni. Η 105 φάνη τελευτὴ Ἕκτορος ἐν παλάμῃσι, cf. Ω 738. De eo quod manus efficit arte: Ο 411 στάθμη δόρυ ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσι, cf. Ap. 127, 7.

πᾰλάσσω (E. M. 648, 13 ἀπὸ τοῦ πάλλω τὸ βρέχω, disertius Curt. Et. 389 σπαρ spal pal pal-k pal-a-k, cf. p. 682, etsi L. Meyer vgl. Gr. 1, 438 παλάκjειν statuit. Lob. Rh. 104 πάω πάσσω) (t "παλάζω (?) Act. fut. inf. παλαξέμεν ν 395. Pass. ipf. παλάσσετο Ε 100 Λ 169 Ρ 387 Υ 503. pf. iptv. πεπάλαχθε Η 171 et inf. -άχθαι ι 331 v. s. I, Aristarchus Herodianus Bekk. La Roche (H. T. 336) -ασθε et -άσθαι. ptc. πεπαλαγμένον et -μέναι. plqpf. πεπάλακτο. huc illuc iacto. I med. sortior. Η 171 κλήρῳ π. διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν, E. M. 661, 3 κληρώσασθε, λάχετε. ι 331 κλήρῳ π. ἄνωγον, ὅς τις τολμήσειεν. Aristarchus videtur σ scripsisse, ut forma quoque differrent quae significatione putabat differre, cf. Ap. 126, 21 La Roche l. l. II 1) conspergo a) liquidis, cf. Lob. Rh. 104 Doed. Gl. 2366. ν 395 αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε π. οὖδας. Ε 100 π. αἵματι θώρηξ, Hes. διεβρέχετο, ἐφύρετο, ἐμολύνετο, ἀνεπίμπλατο, ἐμαλάσσετο, cf. sch. D. Ζ 268 χ 402 [ψ 48] αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, E. M. 661, 9 μεμολυσμένον κ. κατεστυμμένον. Ρ 387 καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο, accuratius quam venustius, sch. B. πρὸς μὲν τὰ γούνατα τὸ παλάσσετο προσυπακούομεν, τοῖς δὲ πληθυντικοῖς τὸ παλάσσοντο. Λ 535 Υ 500 αἵματι ἄξων νέρθεν πεπάλακτο, ubi ipf. quoque locum habere poterat. v. s. 2). Med. me conspergo Λ 169 Υ 503 λύθρῳ π. χεῖρας, H. A. Koch, Phil. 7, 595 hoc verbum in Λ saepius legi dixit, in Ν nusquam. sine dat. χ 406 πεπάλακτο πόδας κ. χεῖρας. b) conspergo siccis χ 184 σάκος πεπαλαγμένον ἄζῃ, sch. HQ. μεμολυσμένον τῇ ξηρότητι. h. Merc. 554 κατὰ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιτα. 2) pass. spargor, emico, prosilio Λ 98 Μ 186 Υ 400 ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας πεπάλακτο sparsum erat cum moreretur, plerique cum paraphr. ipf. aut pf. pro plqpf. interpretantur (v. s. 1) neque Heyne satis explicat, cf. Doed. Gl. 2366, videtur huc pertinere alia quoque interpretatio Ap. 126, 35 παλάξαι μαλάξαι Ἀπίων καὶ συνθραῦσαι. ἔστι δὲ μᾶλλον βρίξαι, cf. Hes.

παλαστήσασα v. l. α 252 pro ἐπαλ. q. v.

πᾰλη (πάλλω E. M. 648, 16, cf. Doed. Gl. 2367 qui eiusdem radicis statuit πάλη s. potius (sch. AD. Κ 7) παλή farina) luctatio, helv. Schwingen, lucta, unum e quinque Graecorum certaminibus. Ψ 635 (ἐνίκησα) Ἀγκαῖον πάλῃ, Did. Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν πάλην. θ 206 πειρηθήτω, ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσίν. (παλαίω etc.)

πᾰλίλ-λογος (λέγω) rursus collectus. Α 126 παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, sch. AD. εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συναγαγεῖν τὰ ἅπαξ φθάσαντα αὐτοῖς διαμερισθῆναι χρήματα, cf. E. M. 648, 52 Suid. II 2, 25 Hes.

πᾰλιμ-πετές (πίπτω, πέτ-ομαι) neutr. pro adv. de -ής, Lob. path. el. 1, 266 „adi. solus utitur Nonnus et pluraliter quidem -τέες“, unde adv. syncope ortum fuere qui putarent (Suid. II 2, 26 Hes. sch. BP. ε 27 vituperati a Buttm. Lex. 1, 42 44. retro cedendo, retro, E. M. 649, 3 τὸ ὀπισθόρμητον, cf. Ap. 126, 34 Hes. ε 27 π. ἀπονέωνται, sch. V. ἐξ ὑποστροφῆς, εἰς τὰ ὀπίσω. Π 395 ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε π., cf. sch. V.

πᾰλιμ-πλαγχθείς (πάλιν et ptc. de πλάζομαι quod certe facilius ita potuit componi quam ipsum verbum cf. sch. A. Α 59 (Herodiani, cf. Π 95 Λ 326 E. M. 649, 13) Friedländer N. J. f. Ph. 79, 822 Lob. path. el. 1, 591) ut Aristarchus voluit, cf. sch. BL. Α 59 et Herodianus (E. M. 649, 49) atque ut videtur Hermappias, cf. Giese Α 1—67 Parchim 1838 p. 62 Curt. Et. p. 260 Phil. 3, 2 melius Bekk. La Roche (H. T. 313) Classen Beob. 2, 24 Doed. Syn. 1, 92 separari iubent πάλιν πλ. Bäuml. Dindorf coniungunt. V. s.

πάλῐν (Hartel h. S. I 109 sq. ῑ antiquitus fuisse putat v. s. πρίν. Benf. 1, XIV πέλομαι 1, 130 skr. parā zurück. 2, 293 πάλ-λω πάλ-ιν umdrehend. cum ν ephel. etsi πάλιν (Lob. path. el. 2, 155) antiquior forma est). 1) retro, zurück, weg. E. M. 171, 49 τοπικὸν καὶ τὸ εἰς τοὐπίσω δηλοῖ, cf. 648, 18 649, 42 Ap. 126, 26 Lehrs Ar. 91. Α 380 π. ᾤχετο. Π 367 πέραον π. Ζ 189 π. οἰκόνδε νέοντο, cf. ζ 110. α 360 φ 354 ψ 292 π. οἶκον δὲ βεβήκει. Ι 408 π. ἐλθέμεν, cf. τ 533 (ἐκ μεγάροιο). Ο 149 Φ 504 π 177 ψ 292 π. κίε, cf. Ψ 257 Ω 801. Ι 657 ἴσαν π., cf. Λ 652 Π 87 Ω 462 596 ι 225. Κ 281 π. ἐπὶ νῆας ἀφικέσθαι. π 467 π. δεῦρ' ἀπονέεσθαι. Ε 836 π. ἐρύσασα. η 280 νῆχον π. Γ 427 ὄσσε π. κλίνασα. Θ 399 π. τρέπε, cf. Θ 432 Ν 3 (abseits?) Φ 415 468 h. Merc. 221, de Ν 3 Strab. 295 μάλιστα μέν ἐστιν εἰς τοὐπίσω. ὁ δὲ . . . . προσωτέρω μὲν μεταφέρει, εἰς τοὐπίσω δ' οὐ πάνυ. aquilonem enim versus Iuppiter spectaverat pugnam ex Ida, tum longius quidem sed aquilonem versus Thraciam, cf. Krichenbauer, Uranol. 74. Δ 214 π. ἄγεν, etsi Nic. dubitat num ad ἐξελκομένοιο referat atque La Roche eo refert. Α 116 Η 79 Χ 342 δόμεναι π., cf. Χ 259. ι 95 ἀπαγγεῖλαι π. Κ 356 π. ὀτρύναντος Spitzner: reditum iubente (La Roche, Faesi Düntz.) potuit enim poëta brevius

loqui ob praecedens ἀποστρ., sed sch.AD.(Nic.?) ἰέναι π. coniungit (ὡς κελεύσαντος τοῦ Ἕκτορος εἰς τοὐπίσω αὐτὸν ὑποστρέψαι). iusto subtilius Königh. crit. et exeg. Münstereifel 1850 p. IX negat ὀτρύνειν esse de mandato quod quis perferat vertitque: ut reverteretur revocaturos etsi ptc. alias non pertinet ad ἐλπ. satis dure Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ πάλιν συναπτέον τῷ ἀποστρέψοντας. *E* 257 π. αὖτις ἀποίσετον, Ariston. ὅ. οὐ τὸ αὐτὸ λέγει διὰ τοῦ πάλιν καὶ αὖτις, ἀλλὰ τὸ μὲν αὖτις ἀντὶ τοῦ πάλιν, τὸ δὲ πάλιν τοπικόν, ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω. *P* 533 ἐχώρησαν π. αὖτις. *Ψ* 229 π. α. ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι. ξ 356 π. α. ἔβαινον. ο 431 π. α. ἄμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἕποιο. h. Cer. 398 π. α. ἰοῦσα. invertitur ordo ν 125 αὐτ' οἶκον δὲ π. κίον. *Σ* 280 ἄψ π. εἶσ' ἐπὶ νῆας, Eust. 1142, 61 τὸ ἄψ κ. τὸ π. τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσί. λ 149 π. εἶσιν ὀπίσσω, Ameis: redibit retro, Düntz. Phil. 18, 718 miram dicit repetitionem-locumque spurium, sed non recte putat in Orcum redire si quis recedat ab Ulixe. b) *Π* 95 π. τρωπᾶσθαι, Herod. Νικίας ὑφ' ἓν ἀνέγνω παλιντροπάασθαι (cf. Hes. Ap. 127, 18), Ἀπολλόδωρος δὲ κατὰ διάλυσιν quam recte probat Herod., fuere quoque qui *Λ* 652 παλινάγγελος εἶμι probarent, sch. A. h. l. (τινές) Suid. II 2, 26 Hes. *Λ* 326 π. ὁρμένω Ariston. ὄπισθεν ὁρμῶντες, sch. D. ἐκ τῆς φυγῆς ἐπιστραφέντες, Herod. Τυραννίων δύο ποιεῖ, ὁ δὲ Ἑρμαππίας σύνθετον ἐκδέχεται κ. Ἀρίσταρχος, non ipse Herodianus, h. l. et E. M. 648, 33. Classen, Beob. 2, 25 comparavit ὄρμενα πρόσσω (*Λ* 572), recentiores, edd. plerique separant, non Bäuml. aut Dind. *Λ* 59 π. πλαγχθέντας (ἄψ απονοστήσειν), v. s. παλιμπλαγχθείς, sch. BL. εἰς τοὐπίσω, ἤτοι μάτην ἀπράκτους, a termino retro repulsos atque infecta re, cf. Hes. Ap. 126, 27. minus bene Classen, Beob. 2, 26 aufs Neue dem Meere preis gegeben atque Doed. Syn. 1, 92 π. ἄψ ἀπον. coniunxit. perperam al. „iterum errantes“ quibus respondit Ariston. ἡ δ. πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων ἱστορίαν, ὅτι ἐντεῦθεν τὴν κατὰ Μυσίαν ἱστορίαν ἔπλασαν. ν 5 σ' οὔ τι π. πλαγχθέντα ἄψ ἀπονοστήσειν te domum reversurum, prorsus non retro reiectum, sch. BQ. οὐκέτι πλανηθέντα ἐπανελθεῖν εἰς τὸν οἶκον, non recte Classen Beob. 2, 26 „nicht wieder“. c) translate: *B* 276 μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμός, Ariston. εἰς τοὐπίσω, retro aget eo stultitiae ubi modo fuit, Am. Faesi, sed Düntz. „von neuem“, cf. La Roche. d) c. gen. retro a, weg von. *Σ* 138 π. τράπεθ' υἷος avertit se. *Υ* 439 Ἀχιλλῆος π. τρέπε hastam. η 143 αὐτοῖο π. χύτο ἀήρ. additur etiam praep. *Φ* 593 π. ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν βλημένου. 2) de statu ad quem quid redit, cf. Classen, Beob. 2, 26: a) rursus, b) contra: E. M. 648, 19 ἐκ δευτέρου . . . σημαίνει καὶ τὸ ἐξεναντίας. π 456 π. ποίησε γέροντα. b) *I* 56 π. ἐρέει, Arist. οὐκ ἔστιν ἐκ δευτέρου, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔμπαλιν, ἐναντίως, Hes. ἐναντιωθήσεται ἢ ἀντερεῖ. *Δ* 357 ν 254 π. δ' ὅ γε λάζετο μῦθον, sch. BLV. *Δ* 357 εἰς τοὐναντίον μετήγαγε. eius quod antea dixerat. paulo aliter ν 254 ubi sch. H. εἰς τὸ ἐναντίον ἔστρεφεν, V. εἰς τοὐναντίον τοῦ ἀληθοῦς, non bene addens ὅ ἐστιν, ἐκ δευτέρου δὲ τὸν λόγον ἀνελάβετο. (9 compp. in quibus est „retro“ cf. E. M. 649, 25 ubi quae leguntur corrupta sunt).

πᾰλῖν-άγρετος (Curt. Et. 117 Buttm. Lex. 1, 131 ἀγρέω, Doed. Gl. 56 Classen, Beob. 2, 27 ἀγείρω) rursus captus, translate: revocabilis. *Λ* 526 οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, sch. BL. εὐμετάτρεπτον, Ap. 127, 3 (Hes.) παλίλληπτον, οἷον μεταμελητόν, sed sch. D. (E. M. 648, 27) παλισύλλεκτον, εἰς τοὐπίσω ληπτόν, ἐξ οὗ ψευδές. sch. A. ἐσήμανεν ὅτι βέβαιός ἐστιν. Haupt, Zusätze 100 inter ea recenset quae propria eius esse statuit qui extremum *Λ* priori parti addidit.

παλινόρμενος v. s. πάλιν 1 b.

πᾰλῖν-ορσος (Zehlike, hom. Epith. οὖρος Ἀχ. Parchim 1839 II 5, p. 40 Lob. Rh. 283 E. M. 648, 27 al. ὄρω, ὄρ-νυμι, cf. Fuhr Zft. f. AW. 1841 p. 675, melius ut videtur Curt. Et. p. 508 ει-s lat. err-o goth. airz-jan) retro aberrans, retro currens, Hes. ὀπισθόρμητος (Suid. II 2, 27), πάλιν ὑποστρέψας. *Γ* 33 παλίνορσος ἀπέστη.

πᾰλῖν-τῖτος (τίνω) repensus, compensatus. α 379 β 144 παλίντιτα ἔργα, sch. S. παλίντροπα, παλιντιμώρητα, τὰ εἰς τιμωρίαν ἀντιστρόφως εἰσπραττόμενα.

πᾰλῖν-τονος (τείνω) retro tensus, sinuosus (Ov. Am. 1; 1, 23). *Θ* 266 h. XXVII 16 παλίντονα τόξα, Ariston. εἰς τοὐπίσω τεινόμενα, cf. *K* 459. *O* 443 τόξον - παλίντονον, paraphr. εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενον, cf. φ 11 59, accus. e cornubus animalium quae retro i. e. in aversam partem tenduntur quando telum impositum est, reciprocus. Eust. 712, 24 τὸ ἐπὶ θάτερα μέρη κλινόμενον, Hes. ὀπισθότονα ἢ τὰ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα, cf. Krüger Her. 7, 69 Bähr, ib. Ameis φ 11 et N. J. f. Ph. 71, 407, sed Faesi φ 11 „biegsam oder nach Classen (Beob. 2, 26) zurückschnellend“, similiter Passow dubitat. Bärwinkel, her. hom. armat. Arnstadt 1869 p. 56 arcus magnus cuius cornua tanta vi agitantur ut non solum in priorem statum reflectantur, sed etiam multo magis recedant et sinuationem quandam breviorem repetant in exteriorem arcus partem, cf. Eust. 375, 8 τὸ εἰς πλέον ὀπίσω τῇ ἀνέσει ῥαιμβούμενον κ. οἷον καμαρούμενον. Melius Wex Zft. f. AW. 1839 p. 1161 arcum scythicum explicat cornubus utrimque a media parte in aversum reflexis, cf. Strab. 125. Sunt quoque qui arcum remissum (*K* 459 φ 11 59) aliter explicent atque tensum (*Θ* 266 *O* 443). Etiam Heyne putat significari posse et quemcunque arcum quatenus tendatur et genus quoddam arcuum.

πᾰλιῤ-ῥόθιος (ῥόθος, cf. Düntz. Kuhn 16, 21 Doed. Gl. 977) retro fluens cum impetu et strepitu, refluus. ε 430 παλιρρόθιον αὖτις ἐπεσσύμενον (κῦμα), Hes. παλιρρόουν. ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὡρμηκός, ἢ εἰς τοὐπίσω φερόμενον, cf. Ap. 127, 11 (ρ). ι 485 ἤπειρον δὲ π. φέρε κῦμα.

πᾰλί-σκῐος (σκιά) opacus. h. Merc. 6 ἄντρον παλισκίον. XVIII 6 ἄντρῳ παλισκίῳ.

πᾰλ-ίωξις (διώκω, ἰωκή, cf. Curt. Et. p. 608 Doed. Gl. 178, E. M. 648, 45 κράσει τῶν δύο ι cf. Lob. path. el. 2, 61. Certe πάλιν praepositionum vice fungitur cf. Buttm. a. S. § 121, 5 Meiring subst. copul. Marcod. 1828 p. 13 Lob. path. el. 1, 210 ad Phryn. 492 500) conversio et insectatio eorum qui modo vicerant. Ap. 127, 5 ἡ ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν δίωξις, ὅταν οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσιν, cf. Suid. II 2, 27 Hes. *M* 71 π. γένηται, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὴν παλίωξιν ὅτι ἐστὶ πάλιν δίωξις, ὅταν μεταβαλλόμενοι διώκωσιν οἱ διωκόμενοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ *O* [69] παλίωξιν παρὰ νηῶν |

αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές.“ κακῶς. διὸ ἀθετεῖται. id. *O* 69 ἡ δ. σὺν ἀστερίσκῳ ὅτι οὐχ ὁμηρικῶς ἡ παλίωξις. pugnant quae hic narrantur cum *Λ* 193 (Ribbeck, Phil. 8, 481) neque potuit explicare Ilgen, disqu. actionis princ. in Il. III Naumburg 1792 p. 23. *O* 601 ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν θησέμεναι Τρώων, Ariston. ἡ δ. ὅ. ὑγιῶς παλίωξιν.

παλλᾰκίς (Benf. 1, 316 skr. bālaka Knabe) E. M. 649, 59 ἡ παῖς concubina, pellex. *I* 449 παλλακίδος - καλλικόμοιο. *I* 452 παλλακίδι προμιγῆναι. *ξ* 203 ὠνητὴ μήτηρ παλλακίς.

Παλλάς, ἡ (ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ Ap. 126, 30 cf. E. M. 649, 55 Preller Myth. 1, 125 Doed. Gl. 2371, sed Lucas Minerv. cogn. γλαυκῶπις Bonn 1831 πάλλαξ virgo cf. Krämer, hom. Beiw. 48 Hartung, Rel. d. Gr. III 135 142 Bozanes ἡ καθ' Ὅμηρον Π. Ἀθ. Halle 1873 p. 16). cognomen Minervae, h. Cer. 424 Παλλὰς ἐγρεμάχη. praeter hunc locum semper coniunctum, quadragies Παλλὰς Ἀθήνη | et *E* 510 Παλλάδ' Ἀθήνην in exitu versus, v. s. Ἀθήνη, sed corrige *Ψ* 771. et novies Π. Ἀθηναίη, ter Παλλάδ' Ἀθ. in exitu, v. s. Ἀθηναίη sed corrige *π* 298.

Πάλλᾱς, ὁ. h. Merc. 100 Σελήνη, Πάλλαντος θυγάτηρ Μεγαμηδείδαο ἄνακτος. Hes. Th. 371 Selene filia est Hyperionis, Pallas vero (ib. 376) filius Crii Eurybiaeque, (ib. 383) e Styge Zelum Nicen Cratos Bien gignit.

πάλλω (Bopp, Gl. 134a 228a skr. ćal se movere, πέλω lat. pello aut skr. pad ire παδjω, similiter Benf. Kuhn 8, 95 ćal, παλεjω ut sit causat. sed Curtius, Kuhn 3, 413 Et. 389 ob vibrandi notionem σπαρ ἀ-σπαίρω, skr. sphar comparat.) I Act. praes. inf. -ειν ptc. -ων. ipf. πάλλ(ε)(ν), -ομεν *κ* 206, -ον. aor. 1 πῆλ(ε) *Z* 475 *Π* 117 inf. πῆλαι (aor. 2 ἀμπεπαλών). II Med. praes. πάλλεται *X* 452, ptc. -όμενος *Ω* 400 -η *X* 461 -αι h. Cer. 293 -ων *O* 191. aor. sync. πάλτο *O* 645, Eust. 1035, 58 πᾶλτο. I 1) vibro, E. M. 661, 4 κινῶ κ. σείω a) tela *Γ* [19] δοῦρε πάλλων vibrans dum manu gestat, Ariston. ἀθ., Hes. κινῶν, ταράσσων, cf. *E* 495 *Z* 104 *Λ* 212. *Π* 142 *T* 389 μιν πῆλαι. *X* 320 αἰχμῆς ἣν πάλλεν δεξιτερῇ. *Π* 117 πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ. *E* 304 *M* 449 *Y* 287 μιν ῥέα πάλλε saxum. b) sortes conicio s. concutio: *Γ* 316 *Ψ* 861 κλήρους ἐν κυνέῃ πάλλον, cf. *κ* 206. abs. *Γ* 324 *H* 181 πάλλεν sc. sortes, cf. *Ψ* 353. c) *Z* 474 υἱὸν κύσε πῆλέ τε χερσίν, sch. L. διεκίνησεν εἰς τὸν ἀέρα ὧδε κ. ἐκεῖ, blande agitarat. II Med. 1) subsilio, me prorumpo, concutior. transl. *X* 452 ἐν δ' ἐμοὶ στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. Hes. πηδᾷ, σείεται, Faesi recte: hyperbolisch, sed La Roche, Herzklopfen. *X* 461 παλλομένη κραδίην. h. Cer. 293 δείματι π. 2) offendo *O* 645 ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο (Hes. ἥλατο), sch. BL. ἐπελάσθη, οἱ δὲ ἐβλάβη, Ἰακῶς, A. κατ' ἔνια τῶν ἀντιγράφων χωρὶς τοῦ π ἅλτο, cf. Spitzn. Il. III p. LV, Doederl. Gl. 2368 vix recte „balancirte“ secutus Heynium qui vertit: succussus est, lababat, atque ἐν ἄντυγι ad βλαφθείς referens. 2) sortior. *O* 191 παλλομένων, Hes. κληρουμένων, cum sortiremur. *Ω* 400 τῶν μέτα παλλόμενος κλήρῳ λάχον. (ἀνα ἐκπάλλω. παλάσσω παλύνω)

Πάλμυν (πάλλω) qui ex Ascania dum pugnatur Troiam auxilio venit Iuppiter ad pugnandum instigavit *N* 792, paraphr. Πάλμην.

πάλτο v. s. πάλλω.

πᾰλῦνω (Curt. Et. 389 πάλλω q. v., Benf. 2, 81 skr. prish, lat. spargo, germ. sprengen) praes. inf. -ειν *κ* 520. ipf. ἐπάλυνεν (fungitur etiam aor. vice Wentzel πέλω etc. Glogau 1840 p. 10) *K* 7 et πάλυνεν *Λ* 640 *ξ* 77, -ον *Σ* 560 *λ* 28. aor. ptc. -νας *ξ* 429. a) conspergo siccis (Lob. Rh. 104 Doed. Gl. 2366). streue auf, farina aut nive. *Λ* 640 ἐπὶ δ' ἄλφιτα π., cf. *Σ* 560 *κ* 520 *λ* 28 *ξ* 77. erat enim moris carnem assatam farina conspergere. b) adspergo, contego siccis. *K* 7 χιὼν ἐπ. ἀρούρας, E. M. 650, 1 ὡς μὲν Ἀπίων τὸ μολύνειν κ. βρέχειν· ἄμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν, cf. Ap. 127, 10. *ξ* 429 τὰ ἐν πυρὶ βάλλε π. ἀλφίτου ἀκτῇ.

παμ-μέλᾱς totus niger, Eust. 1668, 36 πάνυ μέλας. *γ* 6 ταύρους παμμέλᾰνας Neptuno mactant sch. PSV. διὰ τὴν χρόαν τοῦ ὕδατος τὴν ἐκ τοῦ βάθους. *κ* 525 *λ* 33 ὄιν - παμμέλαν', Tiresiae, Eust. l. l. διὰ τὸ σκοτεινὸν τῶν ἐν Ἅιδου.

παμ-μήτειρα (μήτηρ) omnium mater Allmutter. h. XXX, 1 Γαῖαν παμμήτειραν.

Πάμμων (πάομαι, qui possidet. aeolice, ut videtur, cf. Hinrichs hom. elocut. vestig. aeol. 59). Πάμμονα filium cum octo fratribus Priamus vituperat *Ω* 250.

πάμ-πᾱν (Lob. path. el. 1, 178 „compositum ex iisdem πᾶν πᾶν“, non κατὰ ἀναδιπλασιασμόν ut Herodianus et E. M. 650, 23 statuunt, cf. Luc. qu. le. 46 Curt. Et. 631, neque ortum ex παντάπασιν ut Draco apud Suid. II 2, 30 cf. Lob. l. l. 393. De ᾰ cf. Herod. *A* 519 Apollon. adv. 568, 32) omnino, prorsus, Hes. παντελῶς, ὁλοτελῶς, ὁμοίως, ὄντως. 1) c. neg. (cf. Ameis *π* 375) οὐ πάμπαν a) omnino non. *I* 435 οὐδέ τι π. ἐθέλεις, cf. *ω* 245. *N* 348 οὐδὲ π. ἤθελε, cf. *P* 406. *Y* 108 *Φ* 338 μηδὲ π. | ἀποτρεπέτω. *γ* 143 οὐδὲ - π. ἑήνδανε, cf. *ω* 41. *I* 462 οὐκέτι π. ἐρητύετο, cf. *N* 701 *π* 375. *N* 7 οὐ π. ἔτι τρέπεν. *Y* 376 μηκέτι π. προμάχιζε. *ψ* 240 οὔ πω π. ἀφίετο. *Ξ* 91 οὐ - π. ἄγοιτο. *Ψ* 104 οὐκ ἔνι π. |. *Σ* 160 ὀπίσω οὐ χάζετο π. |. *Ω* 65 μὴ δὴ π. ἀποσκύδμαινε. *ϑ* 552 οὐ - τις π. ἀνώνυμός ἐστι. *σ* 141 μή τίς ποτε π. ἀθεμίστιος εἴη. *δ* 693 *λ* 528 οὔ ποτε π. prorsus nunquam, cf. *χ* 287 (μή). apud adi. *N* 761 οὐκέτι π. ἀπήμονας. *N* 777 οὐδ' ἐμὲ π. ἀνάλκιδα. b) non omnino (?): *M* 406 οὐδ' ὅ γε π. | χάζετο. *σ* 346 *υ* 284 οὐ π. εἴα ἴσχεσθαι. 2) *A* 422 ἀποπαύεο π. | *T* 342 δὴ π. ἀποίχεαι. *τ* 369 π. ἀφείλετο. *ξ* 149 π. ἀναίνεαι. *N* 111 εἰ δὴ καὶ π. αἴτιος ἐστίν, alii π. ἐτήτυμον coniungunt. *T* 334 κατὰ π. | τεθνάμεν i. e. κατατ. *β* 49 ἀπὸ π. ὀλέσσει, cf. h. Cer. 310. h. Ven. 233 π. ἔπειγεν. ap. adi. *γ* 348 π. ἀνείμονος, cf. *υ* 140. Duodecies in exitu versus (Od. *χ* 287 *ω* 41 245). ter et vicies (Od. tredecies). In pede quinto *Ξ* 91 *β* 49. h. Cer. 310 in secundo. Semel cum arsi posterioris syllabae h. Ven. 233.

παμ-ποίκῐλος totus versicolor. *Z* 289 πέπλοι, παμποίκιλα ἔργα. *ο* 105 πέπλοι παμποίκιλοι, cf. h. Ven. 89 (ὅρμοι). De accentu cf. E. M. 113, 34.

πάμ-πρωτος omnium primus, longe primus. *H* 324 *I* 93 πάμπρωτος ἤρχετο. pro adv. (La Roche h. S. 41) est neutr., zu allererst, a) in Il. plur. *Δ* 97 πάμπρωτα - δῶρα φέροιο. *P* 568 οἱ π. θεῶν. b) in Od. sing. *δ* 577 *κ* 423 *λ* 2 νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσομεν (-αμεν). *δ* 780

νῆα π. - ἔρυσσαν. κ 403 νῆα π. ἐρύσσατε. Bekk.[2] (ante ϝερυειν) πάμπρωτα praeter δ 780 (ante ἁλός), ut iusserat Ahrens, Phil. 6, 24. Semper in caesura κ. τρ. τρ.

παμ-φαίνω (reduplicatione utriusque consonae L. Meyer, vgl. G. 1, 420, cf. Doed. Gl. 2193 A. Goebel, Phil. 18, 1 Curt. Et. 407) praes. ci. -ῃσι *E* 6 (E. M. 650, 7 Lob. path. el. 2, 265, ante Spitzn. vo. -ησι atque sic Berger, usu mod. in compp. Celle 1837 p. 14 Bäumlein qui Il. p. XL indicat. defendit secutus Naegelsb. Anm.[1] 246. hunc vituperaverat Jan Ztft. f. AW. 1836 p. 188, recte ἑαυτοῦ λαμπρότατον dici ratus vesperum. Velsen, compp. hom. Berlin 1839 p. 35 nisi a verbis -έω non esse ind. -ησι putat, similiter La Roche sed cf. Buttm. a. S. § 106, Anm. 7) ptc. -αίνων (ter) acc. -αίνονθ' *X* 26 -αῖνον *Ξ* 11 -οντας *Λ* 100. ipf. 3. p. pl. πάμφαινον *Λ* 30. lucco fulgeo. Hes. λάμπειν, στίλβειν, ἀστράπτειν. *Δ* 63 οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων. *E* 6 ἀστέρι ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν π. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ παμφαίνῃ. πλεονάζει δὲ Ἴβυκος τῷ τοιούτῳ, hic igitur -ησι legebat, Ibyci more ind. pro ci. esse ratus, aliter Friedl. Ar. p. 10. *Z* 513 Πάρις τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἠλέκτωρ, cf. *T* 398. *Λ* 100 τοὺς λίπεν στήθεσι π., ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας, male Ariston. ἡ δ. ὅ. ἔν τισι γρ. ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα. ἔσονται δὲ αὐτοὶ οἱ νεκροὶ τοῖς στήθεσι παμφαίνοντες· οὐ λέγει δὲ τοῦτο, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς στήθεσι παμφαίνοντας χιτῶνας, melius οὐ συνάπτει Νικάνωρ, ἀλλὰ τὸ π. δηλοῦν φησὶ τὸ νέον αὐτῶν (posterius negat Düntz.), recte Schneidew. Phil. 10, 356 cum quadam ironia sic mortuos describi putat. mire Povelsen emend. loc. hom. Kopenh. 1846 p. 19 „postquam hostiles tunicas occisis detractas thoraci suo superinduit" fulgentes sc. circa pectus suum. *X* 26 π. ὥς τ' ἀστέρα. *Λ* 30 ἧλοι χρύσεοι π. *Ξ* 11 σάκος χρυσῷ π.

παμφανόων (ptc. de - άω quod non legitur sed ducitur a - φαίνω cf. Lob. Rh. 155 n.) lucens, splendens, Hes. λαμπρόν, πάντοθεν λάμποντα (quasi comp. sit). *B* 458 αἴγλη παμφανόωσα. *Z* 473 κόρυθα-παμφανόωσαν, *Σ* 206 *Φ* 349 φλόγα π. *E* 295 *Σ* 144 h. XXVIII 6 τεύχεα παμφανόωντα, *E* 619 δούρατα π., *Θ* 435 *N* 261 δ 42 χ 121 ἐνώπια π., *I* 596 *O* 120 ἔντεα π. *Θ* 320 *Ψ* 509 δίφροιο - παμφανόωντος. *Ψ* 613 τ 386 λέβητα παμφανόωντα, ν 29 ἠέλιον - π.

Πάν (Preller Myth. 1, 459 πάων weidend, cf. Benf. 2, 73 (skt. pā) al., Curt. Et. 350 skt. pā sustentare, lat. pānis. Welcker, Götterl. 1, 454 Φάων Befruchtungsgott) filius Iovis et Hybreos Apollod. 1; 4, 1 sive Penelopae et procorum omnium (unde Pan) s. eiusdem et Mercurii in caprum mutati sch. Theocr. 7, 109 sive Mercurii h. XIX 1 et Dryopis Arcadis filiae ib. 34, quae genuit Ἑρμείῃ φίλον υἱόν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι, | αἰγιπόδην, δικέρωτα, πολύκροτον, ἡδυγέλωτα (ib. 36. 37), cf. ib. 2 φιλόκροτον, sed ubi vidit ὄψιν ἀμείλιχον ἠυγένειαν territa fugit abiecto infante. Hunc pater Mercurius sustulit diisque ceteris ostendit qui aspectu gaudebant omnes ib. 47 Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε. Per silvas incedit Pan cum nymphis, ib. 4 αἵτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα | Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι νόμιον θεόν, ἀγλαέθειρον, | αὐχμήενθ' ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε | καὶ κορυφὰς ὀρέων καὶ πετρήεντα κέλευθα |. Sub vesperam a venando redit ib. 15 δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων, saltatque cum nymphis. Cf. Welcker l. l. Preller l. l. Gerhard, Myth. § 497 sq. et passim.

πάν-αγρος (ἄγρα cf. Doed. Gl. 57) omnia capiens sive colligendo venans. *E* 487 λίνου - πανάγρου, paraphr. πάντα ἀγρεύοντος.

πᾶν-αιθος (αἰθός, αἴθω) totus lucens. *Ξ* 372 παναίθῃσιν κορύθεσσιν, Hes. ὅλαις λαμπραῖς, Herodianus: οἱ πλείους προπερισπῶσιν, Εὐφράνωρ δὲ βαρύνει, huius rationem argumentis probant Herodianus Göttling Acc. 317 Lob. par. 472, q. v. de fem.

πᾶν-αίολος totus versicolor, Hes. παμποίκιλος, alii: valde mobilis. *Δ* 186 *K* 77 ζωστὴρ παναίολος, Ariston. *K* 77 ἡ δ. ὅ. τὸ παναίολον ἐπὶ τῶν λαμπόντων. *Δ* 215 *Λ* 236 ζωστῆρα παναίολον, *Λ* 374 θώρηκα π., *N* 552 σάκος π. quem versum Düntzer expunxit, cf. Benicken Interpol. in *Λ* p. 34.

πᾶν-ἄπαλος totus mollis, permollis, valde tener. ν 223 ἀνδρὶ νέῳ, παναπάλῳ, sch. BQ. πάνυ νέῳ, κατὰ παντὸς τοῦ σώματος ἁπάλῳ. (ᾶν quia prima est trium brevium).

πᾶν-ἄποτμος plane miser, Hes. ἀθλιώτατος, κατὰ πάντα κακόποτμος, ὅ ἐστι παντελῶς κακόμοιρος. *Ω* 255 493 ἐγὼ πανάποτμος, paraphr. παντελῶς δυστυχὴς κ. δυσθάνατος. Cf. Geppert 2, 50 et qui eum iniuria vituperavit Duentz. Rh. M. 5, 404.

πᾶν-άργῦρος totus argenteus. ι 203 ω 275 κρητῆρα πανάργυρον, Hes. ὅλον ἀργυροῦν. Schaper KZ. 22, 517 ὃ πάντως ἀργύρου ἐστίν.

πᾶν-ἀφῆλιξ (ἀπό, ἧλιξ) omnibus aequalibus privatus, ab omnibus amicis desertus. *X* 490 ἦμαρ ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι Hes. πάντων ὁμηλίκων ἀπεληλαμένον ἐκτός, cf. Ap. 127, 19, orbitas puerum amicis (quoque) privat, sch. AB. ἔνιοι διεσταλμένως πᾶν (contra metrum) εἶτα ἀφήλικα ἵνα ᾖ πᾶν ἦμαρ τὸν ὀρφανικὸν παῖδα ἀφήλικα τίθησιν, ὅ ἐστιν ἐκτὸς τῶν ἡλικιωτῶν, πάντων ἔρημον τῶν ἡλικιωτῶν.

πᾶν-ἄφυλλος totus sine foliis, h. Cer. 452 Ῥάριον ἕκηλον εἱστήκει πανάφυλλον.

Πᾶν-ἀχαιοί (Lobeck ad Phryn. 600 „non solent Graeci subst. cum adi. ita componere ut compositorum eadem significatio sit quae fuerat appositorum. Accentus ethnicorum compositione non mutatur E. M. 250, 33) Gesammtachäer, universa Achivorum civitas, nam potest fieri ut πάντες Ἀχαιοί sint omnes qui quo loco adsunt Achivi. Semper sine epitheto Bekker h. B. 2, 67. *B* 404 *T* 193 ἀριστῆας Παναχαιῶν, Hes. πάντων Ἑλλήνων, cf. *H* 73 159 327 *K* 1 *Ψ* 236. *I* 301 ἄλλους περ Παναχαιοὺς τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν neglegentius, quasi universus populus in agro Troiano sit. α 239 ξ 369 οἱ τύμβον ἐποίησαν Παναχαιοί publice, cf. ω 32.

πᾶν-ἀώριος (Savelsb. Kuhn 19, 2 sq. παναϝώριος. Est ὥρη tempus, ι ob versum addito contra morem) totus immaturus, unzeitig, prorsus miser. *Ω* 540 ἕνα παῖδα παναώριον Achillem, paraphr. δύσμορον, Hes. πάντων ἀωρότατον (Ap. 127, 13), καὶ ἄμοιρον. ἢ κατὰ πάντα ἄωρον. Fuere qui interaspirationem statuerent, Herod. h. l. (τὸν κατὰ πάντα ἄωρον, cf. Lehrs, Ar. 313). οἱ δὲ ἐψίλωσαν ἐκδεχόμενοι τὸν εἰς πάντα πεφροντισμένον. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον, posterius certe melius explicavit Eust. 1364, 27 ἢ ἀνάπαλιν ὡς ἐν ἤθει τὸν πάνυ δίχα

φροντίδος. Geppertum qui 2, 51 hanc vocem vituperavit non potuit refellere Düntz. Rh. M. 5, 413. Goebel, Ztschft. f. GW. 30, 346 (ὀρϝορ, gewahren, ἄωρος q. v.) putat esse: non visus, quia Peleus aspectu filii careat.

παν-δᾰμάτωρ (δαμάω) quia omnes domat, Hes. ὁ πάντας δαμάζων, cf. Suid. II 2, 43. Ω 5 ι 373 ὕπνος π. sch. BMV. ὁ μηδένα ἐῶν ἀδάμαστον. Σιμωνίδης δὲ δαμασίφωτα, sch. V. ὁ πάντας δαμάζων καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους.

Πανδᾰρεος (Düntz. Kuhn 14, 206 sq. skr. pat. πέτ-ομαι rasch fliegen, cf. Sonne, ib. 15, 131 Hart. Rel. d. Gr. 3, 33. Orus ap. E. M. 653, 27 ὁ πάντα δράσας ἕνεκα κέρδους). Meropis aut (sch. B. τ 518) Mercurii et Meropae filius, Milesius ex Harmathoe Amphidamantis filia genuit Aedona Cleotheram Meropen. E Creta Iovis canem aureum furatus, postquam Mercurius furtum detexit, Athenas et inde in Siciliam cum suis aufugit sed cum uxore a Iove fulmine ictus est. filias orbatas deae curabant, sed υ 66 Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι. cf. sch. QV. vix recte sch. BQ. λέγει τὰς παρθένους Μερόπην κ. Κλεοθήραν, videtur enim Homerus omnes dicere. τ 519 Πανδαρέου κούρη, χλωρηὶς Ἀηδών, - - παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον, ὅν χαλκῷ κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο, cf. sch. et Eust. h. l. Hellad. ap. Phot. 531a 21 Antonin. Lib. 11 Apollod. 3; 14, 8 (Heyne) Welcker gr. Trag. 1, 374 Voss, Verg. ec. 6, 79 Guhl, Ephes. 123 Giseke, Stämme d. Balkanh. 121 Winkler Zft. f. G. 1859 fasc. 2 interpr. ad Hor. od. 4; 12, 5 Hes. op. 568, non enim videntur differre Pandareos et Pandion.

Πάνδᾰρος (δέρω, „Feller") Β 827, Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός Troiam Lycos duxit qui Zeleam urbem sub Ida ad Aesepum fluvium sitam habitabant, sagittarius optimus. Foedere inter Troianos Graecosque icto Alexandroque per Menelaum victo, Minerva ne pax fieret ad exercitus venit Δ 88 Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, cf. Ε 168, et ubi εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, verbis blandis allocuta (Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον), ei persuasit ut Menelaum sagitta volneraret, quo facto cum foedus ruptum esset iterum pugnatum est inter Graecos Troianosque. Diomedes a Pandaro sagitta volneratus (Ε 97), sed a Minerva volnere leviter curato in pugnam reductus cum multos occidisset, Aeneas ad Pandarum, qui equos Troiam non adduxerat veritus ne pabulo carerent, venit, Ε 171 Πάνδαρε ποῦ τοι τόξα; questumque quod sagittis parum efficeret in currum suum recepit. Ε 246 Πάνδαρος, minis superbe iactatis, Diomedis scutum hasta percussit, ipse ore transfixo linguaque abscissa cecidit, sch. DL. ἔτεμε τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ὅτι ἐπιώρκησεν. Aliquanto post Minerva Diomedem invenit Ε 795 ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ. Sepultus erat Pandarus prope Simoentem fluvium Steph. Ζέλεια, cf. Phil. Anz. 1871 p. 342, colitur Pinarae in Lycia Strab. 665.

παν-δήμιος (δῆμος, non recte Schaper KZ. 22, 517 ὅς παντὸς τοῦ δήμου ἐστίν) qui per totum pagum vagatur Ap. 127, 27 ὁ καθ' ὅλον τὸν δῆμον ἀναστρεφόμενος. σ 1 πτωχὸς π., sch. BHQ. ὁ δι' ὅλης τῆς πόλεως ἐπαιτῶν, cf. sch. V., non recte Doed. Gl. 369. cui assentitur Ameis Zft. f. G. 8, 645 malebat διὰ πασῶν τῶν πόλεων, non enim aliae urbes in Ithaca erant.

Πανδΐην - κούρην Selene peperit Iovi h. XXXII 15.

Πανδΐων Μ 372 Τεύκρου φέρε - τόξα, dum Teucrum Aiacemque Telamonium comitatur.

Πάνδοκον (δεκ, cf. Curt. Et. p. 461 „Herberger") οὖτα Troianum Aiax Λ 490.

πάν-δωρος (δῶρον) qui omnia dat. ep. 8, 1 γῆ πάνδωρε.

Πᾰν-έλληνας (v. s. Παναχαιοί) καὶ Ἀχαιούς Β 530 Aiax Oilei superabat hasta. Gesammthellenen, universa Graecorum gens. Aristarchus (Ariston. h. l. Lehrs Ar. 227) spurium dixit locum, Graecos enim non linteis thoracibus uti nec Oilei filium multo minorem esse Telamonio maleque id repeti, nec Hellenum nomine uti Homerum nisi de urbe Thessaliae. hic certe omnes Graeci dicuntur non Thessaliae tantum aut, ut La Roche h. l. putat, Graeciae septentrionalis incolae, cf. Faesi, Unger, Phil. Suppl. 2, 674 cui Ameis h. l. assentitur „heutzutage darf man billig den Katalog als ein in die Ilias eingeschobenes Stück nach seinem eignen Sprachgebrauch beurteilt verlangen".

πανέστησαν v. l. Β 85, i. e. πάντες ἀνέστησαν v. s. ἐπανίστημι.

πᾰν-ῆμαρ per totum diem. ν 31 π. | νειὸν ἀν' ἕλκητον βόε ἄροτρον. Praeter normam compositorum eadem est vis atque appositorum, itaque sch. H. ὁ Ἀριστοφάνης οὐκ ἐν συνθέσει φησὶ τὸ π., ἀλλὰ πᾶν, εἶτα κατ' ἰδίαν τὸ ἦμαρ, Lob. path. el. 1, 566 „sive is πᾶν corripi posse putavit ut πρόπαν ἅπαν sive ᾧ θ' ἅπαν scripsit" Nauck, Arist. 53 πᾶν ἦμαρ proposuit, nam πανῆμαρ non recte compositum esse, Lobeck προῆμαρ πρόνυξ εἰνάννυχες similiter formata esse putat.

πᾰν-ημέριος (ἡμέρη) a) per totam reliquam partem diei. b) per totum diem, Hes. οὐχ ὁ δι' ὅλης ἡμέρας, ἀλλ' ὁ ἀφ' οὗ τις ἂν ἄρξηται μέρους· ἢ καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καταχρηστικῶς. a) Α 472 πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, Ariston. ὅ. οὐ δι' ὅλης φησὶ τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ τοῦ λείποντος τῆς ἡμέρας, hoc non ita probat Lachmann, Betracht. 93, putatque propterea Haupt (ib. 98) alius esse poëtae vv. 430—92, cf. Duentz. N. J. f. Ph. 61, 341. Β 385 π. κρινώμεθ' Ἄρηι, cf. γ 486 ο 184, μ 24. λ 11 τῆς πανημερίης ποντοπορούσης. b) per totum diem, Ap. 127, 12 δι' ὅλης ἡμέρας. Λ 279 ἐμὲ πανημέριον πολεμίζειν. Σ 209 πανημέριοι κρίνονται Ἄρηι. Ρ 180 πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, cf. Τ 168. δ 356 πανημερίη νηῦς ἤνυσεν. c) per totum diem usque ad certum diei tempus Ρ 384 τοῖς πανημερίοις νεῖκος ὀρώρειν, vix recte sch. B. ἐν τῷ λειπομένῳ παντὶ μέρει τῆς ἡμέρας.

Πανθοΐδης s. -οίδης (Bekk.[2] Angermann Curt. S. 1, 14 -οΐδ. cum nonnullis veterum, cf. Lob. path. 2, 21 Eust. 395, 17) Panthoi f. a) Ξ 450 Σ 250 Πουλυδάμας - Πανθοΐδης. Ο 446 Πουλυδάμαντος - ἀγανοῦ Πανθοΐδαο |, cf. Ξ 454 (μεγαθύμου). Ν 756 Πανθοΐδην - Πουλυδάμαντα, cf. Π 535. b) Π 808 Πανθοΐδης Εὔφορβος. Ρ 70 τεύχεα Πανθοΐδαο |. Ρ 81 Πανθοΐδην Εὔφορβον. c) Hyperenor. cf. Ρ 40 sch. Ρ 23.

Πάνθοος („Schnell", -θοϝος). Gen. -θου et dat. -θῳ. contractione formantur, volgo, Bekk.[2] -θόου et -θόῳ quae cum semper ante vocales sint dactylos efficiunt, cf. Lob. path. el. 2, 62, etsi adi. θοός ob accentum contractionis expers

est E. M. 453, 4. sch. V. *O* 522 *τινὲς τον Πάνθον Δελφόν φασιν, ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνος*, cum ab Antenoris filio inde raptum narrat Serv. Ver. Ae. 2, 318, sua sponte cum legatis Troianis Troiam venisse ut Priamo oraculum explicaret ibique remansisse sch. V. ABD. *M* 211, cf. Eust. 900, 47 Fuchs, fab. Troic. 32. e Pronome Clytii filia genuit Polydamantem quem res divinas edocuit, e Phrontide Hyperenorem (*P* 40), praeterea Euphorbum. fuit unus e gerontibus Troianis, *Γ* 146 *οἳ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον . . . εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.* *O* 522 *P* 59 *Πάνθου υἱόν*, cf. *P* 9 23. *P* 40 *Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι.*

πᾰν-θῡμᾰδόν (*θυμός*) toto animo, cum ira et studio. *σ* 33 *π. ὀκριόωντο*, sch. V. *ἐκθύμως, πάσῃ τῇ ψυχῇ, ἄγαν ὀργίλως*, cf. Geppert 2, 51.

παν-νῠ́χιος et b) **πάν-νῠχος** (*νύξ*) per totam noctem. *B* 2 *K* 2 *Ω* 678 *εὗδον παννύχιοι*, cf. *H* 476 *Θ* 508 554 *Σ* 315 354 *Ψ* 217. *B* 24 61 *παννύχιον εὕδειν ἄνδρα*, E. M. 650, 49 *ὄνομα ὃν μετήχθη εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν* sed non fit adv., nam Graeci in his adi. utuntur. *H* 478 *παννύχιος μήδετο Ζεύς*, cf. *α* 443 *η* 288 *μ* 429 h. Merc. [141]. *Ψ* 105 *παννυχίη ψυχὴ ἐφεστήκει*, Hes. *δι' ὅλης τῆς νυκτός* de parte aliqua noctis, cf. *β* 434. h. Cer. 292 *παννύχιαι ἱλάσκοντο.* b) *K* 159 *πάννυχον ὕπνον*, cf. *υ* 53. *Λ* 551 *P* 660 *πάννυχοι ἐγρήσσοντες.* *Ψ* 218 *πάννυχος Ἀχιλλεὺς χέε*, cf. *ξ* 458.

πᾰν-όλβιος prorsus faustus. h. VII 54 *πανόλβιον μῦθον.*

πᾰν-όμφαιος (*ὀμφή*, accentum sic habet Lob. Rh. 42, al. *-αῖος* contra E. M. 113, 33) qui omnia omina habet mittitque. *Θ* 250 *πανομφαίῳ Ζηνί*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. οὐκ ἔστι καθολικὸν ἐπίθετον ὁ πανομφαῖος, ὁ κληδόνιος κ. πάσης κληδόνος παραίτιος*, Friedländ. Ar. h. l. „hanc aram sacram fuisse Iovi quatenus *κληδόνιος* est", Ap. 127, 22 *εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀναφέρεται*, cf. Suid. II 2, 51 E. M. 650, 45 Hes., non recte *τινὲς τῷ ὑπὸ πάντων φωνουμένῳ* sch. BLV. h. Merc. 473 *σε πανομφαῖον δεδάηκα.*

Πᾰνοπεύς (Curt. Et. 362 *ὀπ* lat. op-us) 1) *Ψ* 665 *υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός*, sch. V. *στρατεύσας σὺν Ἀμφιτρύωνι κατὰ Τηλεβοίων ἐκ τῶν κοινῶν λαφύρων κεκλοφὼς Ἐλαγάρειαν ἔσχε υἱὸν Ἐπειόν* Panopensem, v. seq. 2) *B* 520 *Πανοπῆα* (Zenodotus **Πανοπτέων** contra metrum) urbem incolebant Phocenses. *P* 307 *ἐν κλειτῷ Πανοπῆι* habitabat Schedius Phocensium optumus, sch. V. *ἐν τῇ* (sic) *Π.* sed Ariston. *λ* 581 *ὅ. κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐσχημάτισται ὁ Π.* Ibi Tityus fertur manibus attrectasse Latonam *λ* 581 *Πυθῶ δ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος*, sch. V. *Πανόπη πόλις Φωκίδος*, Steph. v. *ἀπὸ Πανοπέως τοῦ Φώκου παιδός*, cf. sch. AD. *B* 520. Sita erat ad Cephisum in confinio Boeotiae, qua Athenis Delphos itur (Strab. 422), Strab. *ὁ νῦν Φανοτεύς, ὅμορος τοῖς περὶ Λεβάδειαν τόποις, ἡ τοῦ Ἐπειοῦ* (v. s. 1) *πατρίς.* nunc ruinae tenues prope Hagio Vlasi non procul a Dhavlia, cf. Ross, Wander. 1, 42.

Πᾰνόπη *Σ* 45 una Nereïdum.

πᾰ́ν-ορμος (*πάνορμος* Herod. *E* 76) totus aptus ad navium stationem. *ν* 195 *λιμένες πάνορμοι.* aliter sch. RV. *σκέπην ἔχοντες παντὸς ἀνέμου*, BQ. *οἱ πᾶσαν ναῦν δεχόμενοι* (Düntz. allbergend), melius ib. *ἐν παντὶ μέρει ὁρμισθῆναι δυνάμενοι κ. ἰσοβαθεῖς πανταχόθεν.*

πᾰν-όψιος (*ὄψις*) totus conspicuus, al. ab omnibus conspectus. *Φ* 397 *πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα* Minerva Martem volnerasse dicitur cum ipsa sub Orci galea non conspecta hastam Diomedis (*E* 856) ab omnibus conspectam manu attigisset. Hes. *πάντων ὁρώντων. πᾶσι σύνοπτον. λαμπρόν*, rem exprimens non verba, cf. paraphr. non recte Doed. Gl. 845 adi. pro adv. esse dicit, non enim dea sed hasta tantum conspiciebatur. Ariston. *ὅ. παν. τὸ λαμπρὸν κ. ἐπιφανές*, sch. A. *δύναται κ. τὸ πάντων τελευταῖον ἀκούεσθαι ἵνα τὸ ὀψὲ ἐγκέηται . . . τὸ δὲ πάντων ἔσχατον αὐτῇ τὸ ἔγχος λαβοῦσα.* Cf. E. M. 650, 40. sch. ed. Bachm. *τινὲς τὸ πάντας ὁρῶν*, cf. Ap. 127, 21 quod quid dicat aeque latet atque Antimachi *ὑπονόσφιον* (sch. B. Eust. 1243, 40). Bentley: *πανίψιον*, Bothe: *πανόπλιον.*

παν-σῠδίῃ, Aristarchus (ob *ἀνστήσων* sim. contra codd. Did. *B* 12, cf. La Roche h. T. 391) et vo., s. **πασσυδίῃ** Bekk.[2] Ameis (app. *B* 12) Lange obs. crit. II Oels 1843 p. 6, cf. Eust. 166, 15 Ap. 128, 31 (*οἱ παλαιοί*) Buttm. a. S. § 120, 12 Thiersch § 172, 2 Lob. par. 364 (Curt. Et. 578 593 *συ, σεύω*, unde adi. in *-διος* cuius est dat. fem.): omnes simul ruendo, E. M. 650, 54 *παμπληθεί*, Hes. *ὁμοῦ πάντες.* id. *πασσ.* Suid. II 2, 140 Ap. l. l. al. cum omni studio, s. omni vi properans (Meiring verb. cop. II Düren 1835 p. 14). *B* 12 29 66 *θωρῆξαι - Ἀχαιοὺς π.* *Λ* 709 *ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι | π.*, v. l. *πασσυδίῃ.* *Λ* 725 *ἔνθεν π. — ἱκόμεσθα.*

πάντη (ita Bekk. cet. cf. E. M. 78, 28 La Roche h. T. 410 h. U. 180) s. *πάντῃ* (ante Bekk. vo. et Dind.), instrument. de *πᾶς*, cf. Lottner, Kuhn 7, 35. 1) ubique, usquequaque, Hes. *πανταχοῦ.* *E* 739 *ἣν πέρι π. φόβος ἐστεφάνωται.* *M* 177 *π. περὶ τεῖχος ὀρώρει.* *M* 430 *π. ἐρράδατο.* *N* 736 *π. σε περὶ δέδηεν.* *Π* 111 *π. ἐστήρικτο.* *P* 354 *ἔρχατο π.* *Y* 493 *π. θῦνε.* *Ψ* 34 *π. ἀμφὶ νέκυν ἔρρεεν.* *Ω* 799 *περὶ εἵατο π.* *λ* 193 *π. κατὰ γουνὸν βεβλήαται.* *φ* 405 *ἴδε π.* *ω* 208 *περὶ θέε π.* h. Ap. 20 *πάντη* (sic) *βεβλήαται ἠμὲν ἀν' ἤπειρον ἠδ' ἀνὰ νήσους.* 2) quoquoversus. *Δ* 384 *ἐπῴχετο π. ἀνὰ στρατόν*, cf. *Z* 81 *K* 167 *Π* 496 533. *E* 495 *Z* 104 *Λ* 212 *κατὰ στρατὸν ᾤχετο π.* |, cf. *β* 383 *ω* 413. *Y* 5 *π. φοιτήσασα.* *Λ* 156 *π. φέρει.* *N* 806 *π. ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο.* *Ξ* 413 *περὶ δ' ἔδραμε π.*, sch. BLV. *περιεστράφη.* *φ* 394 *π. ἀναστρωφῶν.* *Y* 492 *π. κλονέων.* *Ψ* 127 *π. παρακάμβαλον.* *Ψ* 463 *π. ἄμ πεδίον παπταίνετον*, cf. *μ* 233. *ω* 355 *π. ἐποτρύνωσι.* h. XXVII, 10 *πάντη ἐπιστρέφεται.*

παντο-δᾰπός (Horn, origin. ep. I Rastenburg 1839 *δάπεδον*, non enim euphonicum esse *δ*) variorum generum, omnigenus. h. Cer. 402 *ἄνθεσι παντοδαποῖς.*

πάντοθεν (*πᾶς*) undique. Hes. *πανταχόθεν, ἐξ ἑκάστου τόπου.* a) *N* 28 *ἄταλλε - | π. ἐκ κευθμῶν.* *Π* 110 *π. ἐκ μελέων ἔρρεεν*, cf. *Ψ* 689. *Ψ* 112 *ἀξέμεν - | π. ἐκ κλισιῶν.* *ρ* 171 *ἐπήλυθε - | π. ἐξ ἀγρῶν.* b) *O* 623 *λαμπόμενος π.* *Φ* 364 *λέβης ζεῖ ἔνδον - | π. ἀμβολάδην.* *ξ* 270 *ρ* 439 *περὶ κακὰ π. ἔστη.* Lob. path. el. 2, 146 „saepe consonam et nonnunquam vocalem ei praepositam amittunt", cf. ib. 152 Phryn. 93. h. Ap. 403 **πάντοθ'** *ἀνασσείασκε.* V. l. *ξ* 428 pro *πάντων.* De accentu cf. Apoll. adv. 605, 27.

παντοῖος (*πᾶς*, cf. E. M. 29, 48. de accentu ib. 224, 40) varius, omnigenus. *ρ* 486 *θεοὶ παντοῖοι τελέθοντες.* *Y* 249 *πολέες μῦθοι π.* *η* 128

κοσμηταὶ πρασιαὶ παντοῖαι, cf. ω 343 (σταφυλαί). Β 397 Ρ 56 ε 293 305 παντοίων ἀνέμων, Hes. πάντων, πολυτρόπων, plus enim roboris habet derivatum quam simplex, cf. α 142 δ 58 (χρειῶν). ι 260 παντοίοις ἀνέμοισι. Γ 202 παντοίους δόλους, sch. L. εἰσὶ γὰρ καὶ καλοὶ καὶ κακοί. γ 119 122 παντοίοισι δόλοισι. h. Merc. 484 παντοῖα χαρίεντα. δ 725 815 παντοίῃς ἀρετῇσι. Ο 642 παντοίας ἀρετάς, cf. Ψ 308 (ἱπποσύνας) χ 348 (οἴμας). Χ 268 παντοίης ἀρετῆς, cf. ν 46 σ 205. Σ 281 παντοῖον δρόμον. Σ 471 παντοίην ἀϋτμήν, cf. Ψ 314 (μῆτιν) ζ 77 (ἐδωδήν) 234 ψ 161 (τέχνην). ν 247 ὕλη παντοίη. h. Merc. 575 παντοίῃ φιλότητι, cf. ο 246. Praeter ω 343 h. Merc. 484 prima syllaba semper in arsi, primi plerumque pedis sed Γ 202, ζ 234 ψ 161 secundi.

πάντοσε (πᾶς, de accentu cf. Apollon. adv. 607, 30) quoquoversus, Ap. 127, 15 εἰς πάντα τὸν τόπον, cf. Hes. Suid. II 2, 56 (πανταχοῦ) La Roche h. S. 91. Μ 266 π. φοιτήτην, cf. Ν 649 Ρ 674 (παπταίνων) χ 24 380, Ρ 680 (δινείσθην) Σ 479 (δαιδάλλων) ρ 209 (κυκλοτερές) 366 (χεῖρ' ὀρέγων, Ap. l. l. εἰς πάντας). Ε 508 πάντοσ' ἐποιχόμενος, cf. Π 515 (ἀκούειν) λ 606 (ἀτυζομένων). In pede primo praeter Π 515 et quae sequuntur: Γ 347 356 Ε 300 Η 250 Λ 61 434 Ν 157 160 803 Ρ 7 43 517 Υ 274 Ψ 818 ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην |, cf. Μ 294 Φ 581, Ap. 127, 17 κατὰ πάντα, ἀπὸ παντὸς μέρους ἴσην (Hes. πανταχόσε στρογγύλην). Ν 405 ἀσπίδι πάντοσ' ἐίσῃ, v. l. pass. (Ven. plerumque. defendit La Roche h. S. 91) πάντοσε ἴ. v. s. ἐίση 2.

πάντως (πᾶς) omni modo, omnino, Suid. II 2, 56 παντελῶς. a) cum negatione: omnino non. Θ 450 π. οὐκ ἂν τρέψειαν. ν 180 π. οὐκέτι ὀΐω. b) τ 91 π. θαρσαλέη, Ap. 127, 30 Hes. κατὰ πάντα θρασεῖα (La Roche), Bekk. Ameis Bäuml. Faesi Düntz. ad οὐ λήθεις referunt. h. Ap. 19 207 π. εὔυμνον ἐόντα. XXXIV 11 π. τριετηρίσιν αἰεὶ | ῥέξουσιν. In prima arsi, sed in hy. c. arsi posterioris syllabae.

παν-υπέρτατος omnium supremus. ι 25 χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον Ithaca, humilis quidem ut insula sed longissime occidentem versus remota cf. Klaussen, Zft. f. AW. 1835 p. 140 Uckert Faesi Am. Völcker, ho. Geogr. § 31 sch. EQV. πρώτη τῶν ἄλλων ὡς πρὸς δύσιν. Hes. πασῶν ὑπερκειμένη τῶν παρακειμένων νήσων. Strab. 454 ὑπὲρ πάσας ἐσχάτην. aliter Schreiber, Ith. 12 (χθαμαλῇ ἁλί) sch. BQ. τὸ πρὸς δύσιν αὐτῆς μέρος ὑψηλή ἐστι διὰ τὸ ὄρος, τὸ δὲ πρὸς ἀνατολὴν χθαμαλή. nihil certi dixit Kayser, ho. carm. orig. 6.

πάν-υστατος omnium ultimus. Ψ 532 π. ἤλυθεν ἄλλων, cf. Ψ 547 ι 452, Suid. II 2, 58 Hes. πανύστατον· πάντων ἔσχατον.

παππάζω patrem appello, vox liberorum blandientium et balbutientium. Ε 408 μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν, sch. V. πατέρα καλοῦσι, cf. Hes. E. M. 656, 4 Ap. 127, 25. Iliadis sermoni non aptam dixit hanc vocem Benicken, 5. Lied v. Zorne 9 neglegens sch. BLV. λανθάνει τὸ ταπεινὸν τῆς λέξεως παρεντεθὲν κ. διὰ τὸ λέγον κ. διὰ τὸ ἀκοῦον πρόσωπον· οὐ γὰρ ἐξ ἄρσενος λέγεται, οὐχ ἥρωος, οὐ θεοῦ, ἀλλ' ὑπὸ θεᾶς κ. μητρὸς ἐναγκαλισαμένης τὴν παῖδα, cf. Phil. Anz. 5, 243. De

πάππα, voc. tantum, o pater. ζ 57 πάππα φίλ', sch. ER. πάτερ. ψελλιζομένη ἐστί τις φωνή. E. οὐδέποτε περί τινος αὐτά φησι, ἀλλὰ πρός τινα, Hes. προσφώνησις παιδὸς πρὸς πατέρα, cf. E. M. 651, 5.

παπταίνω (L. Meyer, vgl. G. 1, 31 skr. caksh sehen (?), Legerlotz, Kuhn 8, 416 πατ, πα-πτ-αν, cf. E. M. 125, 10 (πετάννυμι) 651, 12 sch. ABL. Δ 200. Lob. path. el. 1, 159 πτάω s. πτέω e quo fiunt πτήσσω et πτοία, cf. Rh. 8) Act. (tantum, cf. Bekk. h. B. 2, 3, praeter v. l. Ψ 464) praes. du. -ετον Ψ 464 (v. l. -ται ap. sch. V. utraque lectio Aristarchi fertur esse), ptc. -ων -οντι μ 233, -τε χ 380, -τες χ 24. aor. πάπτηνεν (sexies), ptc. -νας -νασα -ναντα Ψ 690. circumspicio, potissimum cum quadam timiditate et cura, E. M. 651, 11 τὸ βλέπειν κ. περισκοπεῖν τῇδε κἀκεῖσε. 1) a) τί, Δ 200 παπταίνων Μαχάονα, sch. ABL. πανταχόσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥίπτων, ὡς μὴ λάθοι αὐτόν, cf. Ap. 127, 24 E. M. l. l. (ἐπιτηρῶν), cf. Ρ 115. h. Merc. 246 παπτήνας πάντα μυχόν. b) abs. Δ 497 Ο 574 ἀμφὶ ἓ παπτήνας, Hes. περισκοπήσας, sch. BL. οἰκεῖον τῷ προνοητικῷ Ὀδυσσεῖ. Θ 269 Λ 546 Ρ 603 ρ 330 παπτήνας, cf. Χ 463 Ψ 690. Ν 551 παπταίνων, cf. Ν 649 Ρ 674 χ 380 (πάντοσε) χ 24 (πάντοσε ποτὶ τοίχους). Ρ 84 πάπτηνεν κατὰ στίχας. μ 233 πάντῃ π. πρὸς πέτρην. τ 552 παπτήνασα νόησα. c) Μ 333 πάπτηνεν ἀνὰ πύργον... ἀνὰ τεῖχος εἰ ἴδοιτο, cf. Ξ 507 Π 283 χ [43] (ὅπῃ φύγοι) χ 381 (κατὰ δόμον εἴ τις ὑποκλοπέοιτο). Hercules apud inferos et Ulixes procos necaturus λ 608 ω 179 δεινὸν παπταίνων. Arsin habent prima et tertia syllabae, plerumque (ρ 330) ante caesuram, praeter Ψ 464 πάντῃ μοι ὄσσε ἂμ πεδίον π. εἰσορόωντι |, quem locum reprehendit Pappenheim, Ajax d. Lokrer, Phil. Suppl. 2, 27 quia alias homo παπταίνειν dicatur, hic oculi atque otiosa sit repetitio εἰσ., certe μ 233 melius dictum est. (ἀποπ.)

πάρ per apocopen (cf. Lob. path. el. 2, 274 Buttm. a. S. 2, 372) pro πάρα et παρά q. v. ante δ in arsi prima (Il. 15, Od. 22 fere) aut quinta (8, 1 ο 285) aut secunda (3, 1 ϑ 69), ante π in arsi prima (3, 1 η 154) aut secunda (10, 2) Ψ 866 quarta (in arsi post caesuram bis tantum, cf. ν 414), ante ν in arsi prima Θ 533 = Ν 744 = Ξ 28 aut secunda (3, 4), ante τ in arsi prima γ 39 aut secunda Β 355 Η 135 Ι 43, ante ξ in arsi secunda Γ 273 = Τ 253, ante σ in arsi secunda Υ 53, ante γ in prima Φ 76. ante μ in secunda λ 460 in quinta ν 414. ante κ in prima ν 408 secunda λ 175. ante ρ in prima κ 242. ante ϑ in prima φ 434. ante λ in secunda σ 343. In thesi secunda ante Ζηνί et Ζηνός Δ 1 = Η 443, Λ 795 = Π 37 51, Ο 131 Φ 520 h. Merc. 516, ante στ ξ 32, in quarta ante ξείνια Σ 387 γ 490 ε 91 ι 517 ο 188. Componuntur -βεβαὼς -μέμβλωκε -φασις -κατέλεκτο -μένετ' et -μενέμεν, -πεπιθὼν -τιθεῖ et -θεσαν et -θέμεναι -φυγέειν -φάμενος etc. -σταίη etc.

παρά (skr. parā retro, weg Bopp Gl. 232 a Curt. Et. 346 Benf. 1, 129 L. Meyer vgl. G. 1, 328. fuit instrument., παραί (q. v.) skr. parē locat. Lehmann Locat. N. Stettin 1870 p. 6. fit etiam πάρ q. v. Cf. Rau, de praepos. παρά usu, Curt. Stud. 3, 3 sq.). Adv. et praep. c. gen. dat. acc. de eo quod est retro a re s. praeter s. iuxta s. prope quid, s. rem fere attingit Ebel, Kuhn 6, 202 Annäherung von der Seite her oder an der Seite entlang. I Adv. A) abs. omisso verbo subst., per anastrophen πάρα, cf. Lehrs, qu. ep. 93: est s. sunt prope, adest, Hes. ἐγγύς.

πάρεστι, cf. E. M. 651, 26 Ap. 128, 22 ἢ πληθυντικῶς πάρεισιν, Lob. path. el. 2, 315. Etiam ubi non omissum est ἐστί sim. accentum adv. retrahi iubet Lehrs l. l., Γ 440 πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν, cf. Herod. h. l., edd. παρά. Α 174 πάρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι, Herod. τὴν πάρα πρόθεσιν κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὀξυτονητέον. καὶ καθόλου, ὁπότε σημαντικαί εἰσι ῥημάτων αἱ προθέσεις, τοῦτον τὸν τόνον ἀναδέχονται, cf. Naegelsb.[1], sed Bekk.[2] Am. παρ'. Ε 603 τῷ αἰεὶ πάρα, cf. Ε 604 Υ 98. Φ 192 σοὶ ποταμὸς πάρα. γ 325 πὰρ δέ τοι υἷες. Ι 43 πάρ τοι ὁδός. Ψ 479 πάρα γὰρ ἄλλοι, cf. γ 324 325 351. δ 559 ε 16 ρ 145 οἱ πάρα νῆες, cf. ε 141 489. ε 364 οὐ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον. ρ 452 ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστῳ. ι 125 οὐ Κυκλώπεσσι νέες πάρα. χ 106 μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὀιστοί. Ι 227 πάρα γὰρ - πολλά δαίνυσθαι. π 45 πάρα δ' ἀνήρ. translate: penes. Τ 148 πάρα σοί, sch. B. πάρεστί τοι. B) Adv. s. praepos. in tmesi quae dicitur. iuxta, prope. b) praeter rem, daneben, dabei, vorbei. Semper fere ante δέ, Ε 809 Ψ 50 τε, Γ 440 (Ι 227) γάρ, cf. Ι 470 Τ 316 γ 490 δ 65 305, α 366 σ 213, ε 90. quando, verbo suo postpositum, neque elisione minuitur neque vocula qua separatur a verbo per anastrophen fit πάρα (ε 96) Lehrs qu. ep. 75, sed παραί non mutat accentum quia trium est morarum, ib. 71. 1) sine casu. Α 611 παρὰ δὲ - Ἥρη sc. κοιμᾶτο. Β 279 π. δὲ - Ἀθήνη sc. ἔστη, cf. h. Cer. 377. Κ 560 πὰρ δέ sc. ἔκτανε. γ 400 πὰρ δ' ἄρ' sc. κοίμησε, cf. ζ 18. Λ 631 π. δ' - ἀκτήν, πὰρ δὲ δέπας sc. θῆκε. Λ 772 πὰρ δ' - sc. εὕρομεν. postponitur verbo (semel ut videtur). ε 196 τίθει πάρα. Γ 135 π. δὲ - πέπηγεν. Δ 330 πὰρ δὲ - ἕστασαν, cf. Ε 112 809. κ 242 πάρ ῥ' - ἔβαλεν. Ε 369 π. δὲ βάλεν, cf. Ν 35 δ 41. Κ 75 π. δὲ ἔκειτο, cf. Κ 77 (πάρ) ν 424. γ 267 πὰρ δ' ἄρ' ἔην. Λ 233 Ν 605 παραὶ δέ οἱ ἐτράπετο. Λ 512 πὰρ δὲ βαινέτω, cf. Λ 517. γ 482 πὰρ δ' ἄρα ἀνέβαινε. γ 416 πὰρ δ' - εἶσαν. Ι 470 π. νύκτας ἴαυον. Τ 316 π. δεῖπνον ἔθηκας, cf. γ 490. Ψ 147 παρ' αὐτόθι ἱερεύσειν, v. s. II A c, Bekk. παραυτόθι q. v. Ψ 163 παρ' αὖθι μένον Wolf Düntz. Bäuml. La Roche Faesi, παραῦθι q. v. Bekk. Ψ 50 παρά τε σχέμεν. Ψ 160 π. δὲ μενόντων. Ψ 359 π. δὲ σκοπὸν εἶσαν, cf. Ω 720. α 132 πὰρ δὲ - θέτο. α 138 δ 54 η 174 κ 370 ο 137 ρ 93 π. δὲ ἐτάνυσσε. α 366 σ 213 παραὶ - κλιθῆναι. δ 305 πὰρ δ' Ἑλένη ἐλέξατο. η 347 πὰρ δὲ - πόρσαινε. ι 8 π. δὲ πλήθωσι. ξ 21 πὰρ δὲ - ἴαυον. ξ 488 π. μ' ἤπαφε. ο 140 πὰρ δὲ δαίετο. θ 69 φ 177 πὰρ δὲ τίθει, cf. υ 260 φ 182. b) Π 263 π. τις κιών. 2) additur tali adverbio etiam casus qui non tam ab adv. pendet quam a verbo. μ 82 νῆα π. - ἰθύνετε. ω 11 πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ ῥοάς propter s. secundum Eggers de orco hom. Altona 1836 p. 12, non recte Völcker ho. Geogr. 152 per. Σ 387 ε [91] ι 517 τοι πὰρ ξείνια θείω, cf. ο 188. δ 65 σφιν νῶτα π. - ἔθηκε, cf. σ 118. τ 55 τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν. γ) Δ 97 τοῦ - παμπρῶτα παρ' - δῶρα φέροιο, ACD., Herod. (quem Lehrs corr.) ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς παραφέροιο, Lehrs qu. ep. 77 „accedente etiam notione dolosi consilii“, Hoffmann hom. Unters. II Clausth. 1858 p. 8 „herauslocken“, sed Bäuml. Düntz. Spitzn. πάρ'. — II Praepos., παρά casui suo postposita (e. c. Η 383 Θ 188 Κ 35 Π 286 Ω 212 λ 490 ο 223 σ 315 ψ 219, Λ 499 Ο 691 Σ 608, Ζ 177 Σ 191 Τ 3 10 Ω 429 θ 420 ο 58) quando neque elisione minuitur (Σ 400, sed cf. Σ 191) neque qua vocula separatur (ε 199) a subst. suo per anastrophen fit πάρα Lehrs qu. ep. 75, παραί quia trium est morarum anastrophes expers est ib. 71. Cf. Giseke, Gesänge d. Il. 99 sq. A) c. dat. iuxta, prope, neben ita ut absit causae significatio neque fiat motus. 1) homo potissimum iuxta s. apud hominem a) Α 405 π. Κρονίωνι καθέζετο, cf. Ε 869 906 Φ 520 Ω 100 h. XIX 44 Λ 358 Σ 36 ἡμένη π. πατρί, cf. δ 595. ο 127 π. μητρὶ κείσθω. η 203 παρ' ἄμμι καθήμενοι. λ 178 μένει π. παιδί. h. Ap. 5 μίμνε παραὶ Διί. Β 355 πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, cf. Ζ 246 250 Ι 556 (κεῖτο). Ι 666 πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ sc. ἔλεκτο. Γ 262 312 πὰρ δέ οἱ βήσετο δίφρον (v. s. B. 1, tmesin non male statuit Hoffm. ho. Unt. II p. 18, cf. Δ 367 (ἑστήκει) Ε 365 (ἔβαινε). Θ 504 π. δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν. Δ 536 παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην, cf. Δ 544, Ε 572 ε 227 ψ 211 (μένοντε) Ρ 721. γ 156 μένοντες αὖθι παρ' Ἀτρείδῃ, apud. Θ 183 ὑμῖν πὰρ - ἔθηκε. ρ 258 τῷ πάρα-θέσαν, Duentz. Bäuml., cet. παρὰ ut sit tmesis. ν 387 πὰρ δέ μοι στῆθι. κ 9 π. δέ σφιν κεῖται. Ε 709 πὰρ δέ οἱ - ναῖον, cf. Ζ 43. Ι 90 δ 58 π. δέ σφι τίθη, tmesis? cf. υ 281 α 142. ε 199 τῇ δὲ παρ' - ἔθηκαν. ζ 214 πὰρ δ' ἄρα οἱ ἔθηκαν, cf. ζ 248. θ 420 μητρὶ παρ' - ἔθεσαν. Ι 427 παρ' ἄμμι μένων, cf. Ρ 721. Κ 472 παρ' αὐτοῖσι κέκλιτο. Κ 473 π. δέ σφιν ἑκάστῳ ἵπποι sc. ἕστασαν. ο 285 πὰρ δὲ οἱ αὐτῷ εἷσε. ο 302 π. δέ σφιν ἐδόρπεον. Κ 474 παρ' αὐτῷ ἵπποι δέδεντο. Φ 547 Ζ 43 πὰρ δέ οἱ ἔστη, η 231 πὰρ δέ οἱ ἥσθην, tmesis?. Μ 353 στῆ παρ' Αἰάντεσσι (κιών), cf. Ρ 707. Ρ 421 παρ' ἀνέρι δαμῆναι. χ 464 π. μνηστῆρσιν ἴαυον. γ 39 ἵδρυσε - πάρ τε κασιγνήτῳ κ. πατέρι. δ 443 π. κήτεϊ κοιμηθείη. ε 119 παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι. ε 155 ἰαύεσκεν παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ, cf. Hoffm. hom. Unt. I p. 13. θ 243 δαινύῃ π. ἀλόχῳ, cf. κ 8 .61. θ 337 εὕδειν π. Ἀφροδίτῃ, cf. θ 342 κ 11. σ 315 τῇ δὲ παρ' - στροφαλίζετε. τ 321 π. Τηλεμάχῳ μέδηται. h. Ven. 273 π. σφίσιν ἔχουσαι. b) domi cuius, chez. Δ 1 Η 443 πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι. Ν 176 Ο 551 ναῖε πὰρ Πριάμῳ, cf. Ο 431 h. Cer. 396 400 447 485 XIX 33. Ν 627 φιλέεσθε παρ' αὐτῇ, cf. α 123. Ρ 249 παρ' Ἀτρεΐδῃς πίνουσιν. Ρ 324 π. πατρὶ γήρασκεν. Σ 400 τῇσι παρ' - χάλκευον. Φ 76 πὰρ γὰρ σοὶ πασάμην. Ψ 411 κομιδὴ π. Νέστορι ἔσσεται. Ω 212 κύνας ἆσαι ἀνδρὶ πάρα. v. l. ε 208 μένων παρ' ἐμοί, vo. σύν. λ 460 ζώοντος πὰρ Μενελάῳ. λ 490 θητευέμεν ἀνδρὶ παρ'. ν 204 μεῖναι π. Φαιήκεσσιν, cf. h. Cer. 374 λ 178. ξ 292 παρ' αὐτῷ μεῖνα, cf. ο 455 π 74 τ 525. ξ 382 παρ' Ἰδομενῆι ἰδέσθαι. h. XIX 334 ἐνόμενεν ἀνδρὶ πάρα. c) coram. α 154 ἤειδε π. μνηστῆρσιν. h. Merc. 312 δὸς δίκην π. Ζηνί. d) penes. λ 175 πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας. e) σ 383 πὰρ παύροισι ὁμιλεῖς ubi solus dat. sufficiebat. ψ 219 ἀνδρὶ παρ' - ἐμίγη. f) e sententia, quantum cerno: h. Ven. 32 π. βροτοῖσι . . . τέτυκται. 2) iuxta, prope rem: Α 26 π. νηυσὶ κιχείω, cf. Α 89 (χεῖρας ἐποίσει) 305 (λῦσαν ἀγορήν) 344 (μαχέοιντο) 415 (ἦσθαι) Β 297 (ἀσχαλάαν) 392 Κ 549 (μιμνάζειν) Β 725 (μνήσεσθαι) Η 72 (δαμήετε) 294 (πάντας Ἀχαιούς) Θ 183 (κτείνω) 315 (μένοντες) Ι 243 (δηώσειν) 332 (μένων) 609

(ἕξει) 631 (ἐτίομεν) K 1 (ευδον) 209 410 (αὖθι μένειν) Λ 111 (εἶδεν) N 2 (πόνον ἐχέμεν) 69 (μάχεσθαι) 84 (ἀνέψυχον) 123 (πολεμίζει) 276 (λεγοίμεθα) 746 (μίμνει) 778 (μάχην ἤγειρας) Ξ 4 (μείζων - βοή sc. ἐστί) O 367 (μένοντες) 513 (στρεύγεσθαι), 673 ι 54 (ἐμάχοντο), O 696 (μάχη ἐτύχθη) Π 117 (λεύσσω ἰωήν) 204 (ἔχεις), 272 P 165 δ 409 (ἄριστος est), Σ 104 (ἧμαι) 256 (μιμνέμεν) 338 (κείσεαι) T 44 (ἔσαν) Y 1 (θωρήσσοντο) X 89 (κατέδονται), 339 (καταδάψαι) 508 (ἔδονται), Ω 115 (ἔχει) 136, 225 (τεθνάμεναι) α 61 (χαρίζετο) ϑ 5 (τέτυκτο), ι 86 κ 57 (δεῖπνον ἕλοντο) λ 545 (δικαζόμενος) ρ 429 αὐτοῦ μένειν). A 300 μοι ἔστι π. νηί, cf. B 54 (ἷζε), H 383 K 35 (εὗρε) K 256 (λέλειπτο) Π 286 (ἀκόντισε) Ψ 28 (ἷζε) Ω 412 (κεῖται). Π 281 π. ναῦφι μηνιθμὸν ἀπορρῖψαι. κ 505 ἡγεμόνος ποθὴ π. νηὶ μελέσθω in navi. X 386 κεῖται πὰρ νήεσσι, cf. ξ 260. γ 365 λεξαίμην π. νηί, cf. κ 571 (κατέδησεν). ι 194 κ 444 πὰρ νηὶ μένειν, cf. κ 272 447 μ 292 ρ 429. Ω 408 ἔτι παρ νήεσσι πάις. A 329 εὗρον π. τε κλισίῃ κ. νηί, cf. K 74. B 773 π. ῥηγμῖνι τέρποντο. Σ 530 κέλαδον π. βουσί. B 775 παρ' ἅρμασιν ἕστασαν, cf. E 195. Δ 475 παρ' ὄχθῃσιν γείνατο an, non: entlang (π. ὄχθας), cf. ζ 97 (δεῖπνον ἕλοντο). E 28 κτάμενον παρ' οχεσφιν, cf. Θ 565 (ἑστεῶτες). E 794 εὗρε παρ' ἵπποισιν κ. ὄχεσφιν. O 3 παρ' ὄχεσφι - μένοντες. H 22 συναντέσθην π. φηγῷ. H 135 ἀγρόμενοι πὰρ τείχεσσιν. H 346 γένετο π. - θύρῃσιν. Θ 504 π. δέ σφισι βάλλετε, Θ 188 ὑμῖν πὰρ - ἔθηκεν equis, tmesis?, Θ 249 πὰρ - βωμῷ κάμβαλεν. Θ 544 δῆσαν παρ' ἅρμασι. Θ 562 πὰρ δὲ ἑκάστῳ (πυρὶ) εἵατο, cf. η 154. K 415 βουλεύει π. σήματι. M 91 πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν κάλλιπε. N 617 πὰρ ποσὶ πέσον ἐν κονίῃσιν, cf. Ξ 411 (ἐκυλίνδετο). O 656 π. κλισίῃσιν ἔμειναν. Y 53 πὰρ Σιμόεντι θέων, ubi acc. quoque locum haberet, v. l. θεῶν. Ψ 25 πὰρ λεχέεσσι τανύσσας. α 440 ἀγκρεμάσασα π. λέχεσσι. δ 449 εὐνάζοντο π. ῥηγμῖνι. ζ 162 π. βωμῷ ἀνερχόμενον. ι 319 ἔκειτο π. σηκῷ. κ 92 π. σταθμοῖσιν ἐζόμεθ'. μ 121 δηθύνῃσθα π. πέτρῃ. ξ 32 πὰρ σταθμῷ πάθεν. ξ 372 παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος. ξ 448 ἕζετο π. μοίρῃ. ο 223 θῦε νηὶ πάρα. ο 258 εὐχόμενον π. νηί. ο 420 μίγη π. νηί. ο 386 μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ π. βουσί. ρ 572 καθίσασα παραὶ πυρί. σ 343 πὰρ λαμπτῆρσι ἑστήκει. χ 181 π σταθμοῖσι μένοντε. ψ 71 ἔνδον ἐόντα παρ' ἐσχάρῃ. h. Ap. 498 δειπνῆσαι π. νηί, cf. ib. 511. h. Ven. 126 Ἀγχίσεω - παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι ἄλοχον. ib. 173 ἔστη πὰρ κλισίῃ. ν 408 νέμονται πὰρ - πέτρῃ ἐπί τε κρήνῃ iuxta saxum et super fontem qui depressiore est loco, minus bene: h. Ven. 227 ναῖε παρ' Ὠκεανοῖο ῥοῇς ἐπὶ πείρασι γαίης. translate: ο 488 π. καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε. b) apud: γ 37 ἵδρυσε π. δαιτί. φ 239 385 ἄκην ἔμεναι π. ἔργῳ. N 267 π. τε κλισίῃ κ. νηὶ πόλλ' ἔναρα in tentorio prope navim. Non bene praep. coniunguntur M 199 ἐφεσταότες π. τάφρῳ, cf. Giseke l. l. 101. dat. ut videtur pro acc. M 411 418 θέσθαι π. νηυσὶ κέλευθον, viam ad naves, sed La Roche: neben den Sch. hin, etsi de Sarpedone est. c) M 302 εὕρῃσι παρ' αὐτόφι paraphr. παρ' αὐτῇ, sc. τῇ μάνδρᾳ, Bekk.² παραυτόθι. N 42 κτενέειν παρ' αὐτόφι apud naves, Bekk.² παραυτόθι. Y 140 ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται apud nos ipsos, nos ipsi pugnabimus. aliter paraphr. ἡμῖν πρὸς αὐτούς, Bekk.² παραυτόθι. Ψ 640 παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα, sch. A. οὕτως διὰ τοῦ φ ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς Bekk.² παραυτόθι. recte in re valde dubia Nic. ἢ τοῦτό ἐστι τὸ λεγόμενον ὅτι ἐφθόνησαν διὰ τὸ μέγιστα εἶναι τῶν ἵππων ἆθλα (paraphr. παρὰ τοῖς ἵπποις, Lucas melet. hom. Bonn 1839). minus bene ἢ τοῦτο οὕνεκα τὰ μέγιστα ἆθλα παρ' αὐτοῖς ἦν, νενικηκόσι δηλονότι (Faesi La Roche, quamquam sic ferri non potest οὕνεκα), utrumque satis frigide. Lehrs, Rh. M. 17, 484 vv. 638—40 epungit, similiter Düntz. h. l. d) Ψ 147 παρ' αὐτόθι iuxta eundem locum, ibidem, Bekk.² παραυτόθι q. v. quod Düntz. negat esse homericum, v. l. παραυτίκα et παρ' αὐτόφι, praepos. c. adv. coniungi statuit V. D. Zft. f. AW. 1844 p. 699, cf. Krüger Di. § 66, 1, 1 Kühner 2, 468. e) translate O 280 παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός, Hes. ἠγωνίασαν κ. κατέπεσαν τῇ γνώμῃ cf. sch. AD., male sch. Vind. ἡ σωτηρία ἐν τοῖς ποσὶν ἤλπιστο ἤτοι ἐν τῷ τρέχειν, cf. sch. AD. sch. ed. Bachm. ἢ τὸ πὰρ πόσιν ἀντὶ τοῦ πάραυτα, v. s. πούς I 1 c. B) c. acc. iuxta, prope, neben - hin, ad, ita ut absit causae significatio, sed fiat motus. E. M. 438, 17 ἀντὶ τῆς πρός· καὶ σημαίνει τὸ πλησίον κ. ἐγγύς, sed παρά proprie de motu 1) hominis ad hominem: E 837 ἔβαινε παραὶ Διομήδεα an D. Seite, ubi etiam dat. locum haberet v. s. A 1 a. Λ 464 γ 460 π. αὐτὸν ἔχον. Δ 314 P 179 παρ' ἔμ' ἵστασο, tritt, cf. Λ 592 Ω 169 χ 233. γ 469 πὰρ - Νέστορ' (ἰών) κατ' ἄρ' ἕζετο. δ 51 ἕζοντο παρ' Ἀτρεΐδην, cf. ψ 98. ϑ 469 ἐς θρόνον ἷζε παρ' Ἀλκίνοον. ν 414 πὰρ Μενέλαον ᾤχετο. ξ 523 παρ' αὐτὸν κοιμήσαντο. ρ 414 στῆ παρ' Ἀντίνοον. ω 411 ἕζοντο παραὶ Δόλιον. h. Cer. 360 ἔρχεο π. μητέρα. Γ 406 παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, cf. H 46 Θ 280 Λ 577 Σ 143. h. Cer. 187 παρ' αὐτὴν ἔδραμον. b) ad, α 285 ἐλθὲ π. Μενέλαον. 2) a) iuxta rem: Z 433 στῆσον παρ' ἐρινεόν. H 190 πὰρ πόδα χαμάδις βάλε, cf. Ψ 866. Θ 220 N 167 208 ἰέναι π. τε κλισίας κ. νῆας, cf. Δ 617 (θέειν). α 233 ϑ 458 π 415 σ 200 φ 64 στῆ π. σταθμόν. Λ 622 στάντε π. θῖνα tretend, cf. Y 49. Φ 530 ὀτρυνέων π. τεῖχος. Φ 603 τρέψας πὰρ ποταμόν. ρ 96 ἷζε π. σταθμόν. υ 258 καθίδρυε π. οὐδόν. φ 145 π. κρητῆρα ἷζε, ubi dat. melius locum haberet. φ 434 πὰρ θρόνον ἑστήκει v. l. θρόνῳ. χ 333 ἔστη ἄγχι παρ' ὀρσοθύρην. b) α) praeter, secundum, nebenhin, entlang. χ 127 παρ' οὐδὸν ἦν ὁδός. Λ 558 παρ' ἄρουραν ἰών. Φ 206 πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο. ζ 89 σεῦαν ποταμὸν πάρα. I 657 π. νῆας ἴσαν πάλιν. ο 295 βὰν π. Κρουνοὺς κ. Χαλκίδα, cf. ο 298 Ap. 425 426. A 347 ἴτην π. νῆας, ad naves an secundum? K 54 θέων π. νῆας, cf. Λ 805. P 440 T 406 ἐξεριποῦσα π. ζυγόν. Σ 608 ἐτίθη ἄντυγα πάρ. γ 172 νεοίμεθα παρ' - Μίμαντα. δ 802 εἰσῆλθε π. κληῖδος ἱμάντα, cf. δ 838 (λιάσθη). λ 21 π. ῥόον ἤομεν. ν 122 π. πυθμένα ἔθηκαν, cf. ν 372 (καθεζόμενοι). ω 12 παρ' ἠελίοιο πύλας ἤισαν. h. Ap. 410 πὰρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν ἷξον. h. VII 38 π. ἱστίον ἐξετανύσθη. XXI 2 ἐπιθρώσκων ποταμὸν πάρα. ζ 94 πέτασαν π. θῖνα, cf. ν 220 (ἑρπύζων). Λ 34 T 40 βῆ π. θῖνα, cf. A 327 I 182 δ 432. Ω 12 δινεύεσκε π. θῖνα, cf. h. Merc. 341 (ᾤχετο) VII 21 (ἐφάνη). saepissime de volucribus: Γ 359 H 252 παραὶ λαπάρην διάμησε. Δ 480 Θ 121 313 O 577 χ 82 βάλε στῆθος π. μαζόν, cf. Δ 518 P 606.

Δ 525 *οὖτα παρ' ὀμφαλόν. Λ* 109 *π. οὖς ἔλασε. Μ* 204 *κόψε κατὰ στῆθος π. δειρήν. Ε* 146 *κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξε*, cf. *Π* 115 (*π. καυλόν*). *Π* 312 *οὖτα στέρνον - παρ' ἀσπίδα*, cf. *Π* 400. *Ε* 291 *ἴθυνεν ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Ε* 293 *ἐξελύθη π. ἀνθερεῶνα. Υ* 416 *διέσχε παρ' ὀμφαλόν. Φ* 117 *τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα*, cf. *Φ* 180. h. Merc 305 *παρ' οὔατα ἐώθει. Ζ* 42 *Ψ* 394 *π. τρόχον ἐξεκυλίσθη. Θ* 325 *αὐερύοντα παρ' ὦμον. Ι* 67 *λεξάσθων π. τάφρον. Λ* 166 *παρ' Ἴλου σῆμα, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο. Λ* 499 *ἐμάρνατο, ὄχθας πάρ. Μ* 30 *ἐποίησεν παρ' - Ἑλλήσποντον. Μ* 352 *θέειν π. τεῖχος. Ρ* 290 *δησάμενος π. σφυρόν. Ρ* 297 *παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν. Σ* 576 *ἐπεσσεύοντο πὰρ ποταμόν. Φ* 491 *ἔθεινε παρ' οὔατα. Χ* 145 *π. σκοπιὴν ἐσσεύοντο. Ψ* 225 *ἑρπύζων π. πυρκαϊήν.* β) quando non fit motus ita ut non uno loco quid fiat sed pluribus, hic illic prope s. iuxta, secundum: *Α* 316 *ἔρδον ἑκατόμβας π. θῖνα*, cf. *κ* 179 (*ἐκ καλυψάμενοι*). *ι* 46 *ἔσφαζον π. θῖνα* multas oves. *Α* 476 *μ* 32 *κοιμήσαντο π. πρυμνήσια. Β* 522 *πὰρ ποταμὸν ἔναιον. Φ* 337 *παρ' ὄχθας δένδρεα καῖε. Β* 604 *ἔχον Ἀρκαδίην, π. τύμβον. Β* 711 *Φέρας ἐνέμοντο παραὶ - λίμνην. Γ* 187 *στρατόωντο παρ' ὄχθας. Δ* 487 *κεῖται παρ' ὄχθας* arbor. *Ζ* 34 *ναῖε - παρ' ὄχθας Πήδασον*, cf. *Μ* 313 (*νεμόμεσθα*) *Ξ* 445 (*βουκολέοντι*) *Σ* 533 (*ἐμάχοντο*). *Γ* 272 *Τ* 253 *πὰρ - κουλεὸν ἄωρτο. Ο* 691 *ποταμὸν π. βοσκομενάων*, cf. *Π* 151. *Ρ* 310 *π. ὦμον ἀνέσχεν. η* 127 *πρασιαὶ π. ὄρχον. ι* 132 *λειμῶνες παρ' ὄχθας. ξ* 347 *π. θῖνα δόρπον ἕλοντο*, ubi dat. melius locum haberet, cf. h. Cer. 128 (*πρυμνήσια*). *τ* 553 *πυρὸν ἐρεπτομένους π. πύελον.* h. Cer. 186 *ἧστο π. σταθμόν* ubi dat. melius locum haberet. γ) Vix bene acc. *Μ* 381 *κεῖτο παρ' ἔπαλξιν* lapis. non enim fit motus, aut alii aliis locis idem faciunt (*ναῖον παρ' ὄχθας*, sed *ἐγείνατο π. ὄχθῃς*) aut una res maius quoddam spatium obtinet ut arbor iacens. *Υ* 49 *στᾶσ' ὁτὲ μὲν π. τάφρον*, accedens, non stans. non enim compluribus locis simul, v. s. 2. δ) ad, simpliciter de motu: h. Merc. 401 *κιὼν π. ἄντρον* intrans. 3) cum nominibus rerum quae cerni non possunt, translate: ultra, praeter: *Ν* 787 *πὰρ δύναμιν . . . πολεμίζειν. ξ* 509 *π. μοῖραν.* C) cum gen. inde a, a cuius latere, e propinquo, ita ut motus fiat 1) hominis ab homine (Damm: proprie gen. vivi alicuius cum *παρά*, non vivi cum *ἀπό*) sed absit causae significatio. *Λ* 1 *ε* 1 *Ἠὼς π. Τιθωνοῖο ὤρνυτο. Ο* 5 *ἔγρετο π. Ἥρης. Β* 596 *Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου* (de chez?), cf. *α* 259. *Β* 787 *ἄγγελος ἦλθε πὰρ Διός*, cf. *Φ* 444. *Ζ* 177 *γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο* (Wolf cet.). *Λ* 795 *Π* 37 51 *πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε*, cf. *Ο* 131 (*εἰλήλουθεν*). *Ν* 211 *ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου. Ο* 175 *ἀγγελίην ἦλθον φέρουσα παραὶ Διός. Σ* 137 *φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο* cf. *Σ* 617. *Σ* 191 *Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν* ita ut caesura sit ante praepos., v. l. *παροισέμεν* quam devitans contra morem suum *Ἀρίστ. ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν πρὸς τὸ μὴ ἀμφιβάλλεσθαι τὸν λόγον, καίτοι τῶν συναλειφομένων μὴ ἀναστρεφομένων . . . ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ* Herod. h. l., cf. Lehrs qu. ep. 76 Ar. 265 Hoffm. hom. Unters. II p. 8. *Τ* 10 *Ἡφαίστοιο πάρα δέξο*, Herod. *ἀναστρεπτέον κτέ.*, caesura post praep. in quarto pede statuenda. *Τ* 3 *θεοῦ π. δῶρα φέρουσα. Ω* 429 *δέξαι ἐμεῦ πάρα* cf. h. XXVI 3. translate: h. Cer. 437 *γηθοσύνας ἐδέχοντο παρ' ἀλλήλων. Ω* 502 *λυσόμενος π. σεῖο. γ* 347 *παρ' ἐμεῖο κίοιτε, ὥς τε π. ἀνείμονος. θ* 289 *π. πατρὸς ἐρχομένη. μ* 70 *παρ' Αἰήταο πλέουσα. κ* 36 *ἄργυρον ἄγεσθαι, δῶρα παρ' Αἰόλου. ξ* 452 *πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο*, Düntz. Am. *ο* 58 *ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς Ἑλένης πάρα. π* 468 *ὡμήρησε παρ' ἑταίρων ἄγγελος*, cf. h. Cer. 408. h. Ven. 115 *π. μητρὸς ἑλοῦσα.* 2) a re. *Α* 190 *φάσγανον ἐρυσσάμενος π. μηροῦ* von der Seite des Schenkels, cf. *Π* 473 *Φ* 173 *ι* 300 *κ* 126 294 321 439 535 *λ* 24 48 231. h. XXXI 11 *π. κροτάφων παρειαὶ κατέχουσι πρόσωπον. Δ* 468 *παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη* neben dem Schild hervor. *Δ* 500 *Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων. Θ* 474 *ὄρθαι π. ναῦφι*, cf. *Μ* 225 (*ἐλευσόμεθα*) *Σ* 305 (*ἀνέστη*) *ξ* 498 (*νέεσθαι*). *Θ* 533 *πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται*, cf. *Ο* 407, *Ν* 744 (*ἔλθωμεν*) *Ξ* 28 (*ἀνιόντες*) 46 (*ἀπονέεσθαι*). *Λ* 603 *φθεγξάμενος π. νηός. Μ* 114 *π. νηῶν ἀπονοστήσειν*, cf. *Ο* 69 (*παλίωξιν τεύχοιμι*) 601. *Τ* 143 *π. νηὸς ἑλόντες*, cf. *Τ* 194 (*ἐνεικέμεν*) *γ* 431 (*ἦλθον*) *κ* 146 (*ἀνήιον*) *π* 54 (*ἀποδράς*). *κ* 274 446 *π. νηὸς ἀνήιον ἠδὲ θαλάσσης. χ* 197 *παρ' Ὠκεανοῖο ῥοάων ἐπερχομένη.* 3) accedere videtur aliqua causae significatio: *Ο* 122 *πὰρ Διὸς μῆνις ἐτύχθη* von Seiten. *ζ* 290 *πομπῆς τύχῃς π. πατρός*, cf. *ο* 158. h. Merc. 516 *τιμὴν πὰρ Ζηνὸς ἔχεις.* Cer. 29 *δέγμενος ἱερὰ π. ἀνθρώπων.* III Inter praepositionem et casum saepe interponitur *δέ*, *Α* 329 *Θ* 220 *Κ* 74 *Λ* 617 *Ν* 167 208 267, *γ* 39 464 *τε*, *Μ* 91 *ζ* 214 248 *ν* 281 *δ' ἄρα*, *Ι* 666 *δ' ἄρα καί*, *δ' ἄρα μιν ξ* 452, *γάρ Φ* 76, *δ' ὅ γε γ* 469, *καί ο* 488, per oxymoron *οὐκ ἐθέλων ε* 155. b) Est *παρά* pro pyrrhichio longe saepissime in secunda thesi (Il. 76, Od. 35 fere), saepe etiam in quarta (26, 30) aut quinta (16, 20) aut tertia (15, 9), *Ν* 84 *ρ* 258 *τ* 55 in prima. pro iambo est in quarta potissimum arsi (16, 15), paulo rarius in secunda (8, 8) *Ζ* 42 in tertia. *παρ'* ante quartam potissimum arsin (26, 18), saepe ante secundam (12, 10), rarius ante sextam (8, 2) aut tertiam (4, 5) atque post tertiam (5, 3) aut secundam (5, 3), *Ε* 28 (*χ* 106) quintam, *Α* 174 tertiam. c) Componuntur (Rau, Curt. Stud. 3, 88—93, sed cf. Phil. Anz. 5, 1) nomina decem, adv. septem (sed cf. *παραυτόθι -αῦθι -αντα -έκ*) verba septuaginta (quorum *-κατέλεκτο -κάμβαλον -εξελάαν -ελθεῖν* unam praep. subiungunt, *παρεκπροφύγῃσιν* duas) in quibus significat aut „apud" (*παρεῖναι*) aut „ad" (*παριέναι*) aut „praeter" (*παρελθεῖν*) et „prae" (*παραφθάνω*) cf. Ebel, Kuhn 6, 204 aut mutationem status (*παραπείθω, πάρφασις* etc.)

παρα-βαίνω consisto iuxta quem. *Λ* 522 *Ἕκτορι παρβεβαώς* auriga Cebriones, nam ne in tmesi quidem, de qua v. s. *παρά* I B II A 1 a, est de eo qui pugnat, Grashof, Fuhrwerk p. 17. *Ν* 708 *παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιιν* pedites.

παρα-βάλλω obicio, med. quod meum est. *Ι* 322 *ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν*, sch. AL. *παρατιθέμενος*, Hes. *ἐναποκινδυνεύων ὅ ἐστι παραβόλως μαχόμενος.* Did. *οὕτως Ἀρίστ. πολεμίζειν κατὰ τὸ ἀπαρέμφατον*, sch. Soph. Ai. 1269 *πολεμίζων.* De tmesi q. v. v. s. *παρά* I B II A 1 a (*παραβληδήν*).

παρα-βάσκω consisto in curru iuxta quem pugnaturus. *Λ* 104 *ὃ μὲν - ἡνιόχευεν, Ἄντιφος αὖ παρέβασκεν.*

παραβλήδην (παραβάλλω) sententiam proponendo, hinwerfend, subdole lacessendo. Δ 6 π. ἀγορεύων, noluit enim Iuppiter pacem fieri, sed dissimulans quae sentiebat Iunonem instigavit ut foedus violandum curaret simulque delectabatur eam irridendo, aliud igitur sentiebat aliud dixit s. proposuit. Ap. 128, 5 ἐξαπατητικῶς, παραλογιστικῶς· παραβάλλειν γὰρ τὸ ἀπατᾶν, cf. sch. D. Suid. II 2, 65 Hes. paraphr. E. M. 781, 20 sch. min. (προφάσει). Minkw.: verfängliche Rede hinwarf, Köchly, Il. carm. 4, 5 simulanter lacessita. Cf. La Roche Ameis Burckhardt N. J. f. Ph. 97, 744 qui παραιβόλα (h. Merc. 56) confert L. Meyer, Kuhn 6, 296 (anspielend, vix recte) Heyne Doederl. Gl. 314 (simulate) sch. L. χλευαστικῶς. minus bene sch. min. ἢ παραβαλὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου πρὶν ἐκείνην (sch. D. ἐκεῖνον) ἀποσιωπῆσαι, ἐξ ἀντιβολῆς, ἐξ ἀντιπροβολῆς, κατ' ἀπόκρισιν (Hes.) E. M. 781, 12. ita Wolf Duentzer etsi αὐτίκα de principio colloquii est. Stadelmann: ohne eine besondere Gelegenheit abzuwarten, augenblicklich, cui respondit Peter, J. J. f. Ph. 32, 22, aut paraphr. sch. min. D. παραβολάδην L. παραβολικῶς Eust. 438, 45 (συγκριτικῶς) Voss (solche Vergleichung) Dacieria Faesi Bothe (per comparationem) quia Iuno Minervaque cum Venere comparari videntur. Doederl. Gl. 314 „cum exprobratione, wörtlich obiectanter" Hes. (ap. Heynium) ἐρεθιστικῶς. alii: obiter.

παρα-βλώσκω, iuxta quem incedo, adsum, opitulor, pf. cum significatione praes. Δ 11 τῷ αἰεὶ παρμέμβλωκε, sch. L. φροντίζει ἢ παρακολουθεῖ ἢ παραμένει. Ω 73 οἱ αἰεὶ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, cf. E. M. 578, 32. 654, 57 Ap. 128, 7.

παραβλώψ (παραβλέπω, Herod. Ι 503 ὀξυνομένης εὐθείας) strabo, limis oculis spectans. Ι 503 παραβλῶπες ὀφθαλμώ, v. l. E. M. 651, 42 ὀφθαλμῶν . . . στραβαί. Hes. διάστροφοι, τὰς ὄψεις διαστρέφοντες κ. παραβλέποντες, cf. Ap. 128, 18 Suid. II 2, 65 sch. AD. non recte BL. ὅτι παριδόντες τι τῶν ἀναγκαίων παρακαλοῦμεν ὕστερον.

παρα-γίγνομαι adsum. ρ 173 σφιν παρεγίγνετο δαιτί eorum cenae.

παρα-δαρθάνω, iuxta quem cubo, τινί. υ 88 τῇδε αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν. Ξ 163 παραδραθέειν φιλότητι ἧ χροιῇ ob rem veneream, Hes. παρακοιμηθῆναι.

παρα-δέχομαι accipio a quo. Ζ 178 σῆμα παρεδέξατο a Bellerophonte.

παρα-δράω iuxta quem quid facio ministrans, τινί. ο 324 οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, Eust. 783, 9 πάρα, sch. H. (Herod.?) ἀναστρεπτέον, sed ita caesura separantur casus et praepos. Eust. l. l. τινὲς γρ. ὑφὲν π. ἤγουν πυραδιακονοῦσι.

παρα-δύω praeterlabor, furtim ac celeriter praetereo. Ψ 416 στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι.

παρ-αείδω iuxta quem cano. χ 348 τοι παραείδειν ὥς τε θεῷ.

παρ-αείρω iuxta quid suspendo. pass. feror s. pendeo iuxta, Π 341 παρηέρθη κάρη, Ap. 128, 23 παρηνέχθη. (παρήορος, -ίαι).

παραί (Herod. Β 824 τὸν αὐτὸν τόνον, E. M. 652, 10 πλεονασμῷ τοῦ ι, Curt. Et. 346 offenbarer Locativ, cf. Lehmann Locat. b. Hom. N. Stettin 1870 p. 6 Ameis Β 711. Cf. Lob. path. el. 2, 223 Hoffm. qu. hom. 1, 166) pro παρά q. v. in arsi quarta ante β Β 711, ante δ Ε 837 Λ 233 Ν 605 Ο 175 ω 411 h. Ap. 5 Cer. 485, ante π Ο 280 ρ 572, ante ρ v. l. Π 151, ante λ α 366 σ 213 h. Ven. 126 et in arsi tertia ante λ (cf. Bekk. h. B. 1, 33) Γ 359 Η 253, denique in compp. (E. M. 652, 10 πλεονασμῷ τοῦ ι) -βάτης -βόλος -πεπίθῃσιν etc. -φασις -φαμενος.

παραιβάτης (παραβαίνω) essedarius, qui iuxta aurigam in curru stat pugnaturus. Ψ 132 παραιβάται ἡνίοχοί τε, Ariston. ὅ. νῦν παραιβάτας εἴρηκε (Friedl.), ad Λ 104 ὅ. οἱ μαχόμενοι παραβάται ἦσαν, cf. E. M. 279, 32 Hes. Serioris originis vocem putat Geppert 2, 95. Cf. παραβαίνω - βάσκω.

παραιβόλος (παραβάλλω) iactus iuxta quid, transl. obscure iactus, sermo eius qui aliud significat aliud se significare simulat atque quem improvisis petit, Passow: mit scherzhaften Seitenblicken v. s. παραβλήδην. h. Merc. 56 παραιβόλα κερτομέουσιν, Baum. h. l., non recte Doed. Gl. 314 cum exprobratione, cuius locus non est inter cenam die festo, Matthiae: immediate temere, Bothe: vicissim.

παραιπεπίθῃσιν v. s. παραπείθω.

παρ-αίσιος (Schaper, KZ. 22, 510 ἃ παρὰ τὴν αἰσάν ἐστιν) praeter modum, insolitus, infaustus. Δ 381 παραίσια σήματα, E. M. 652, 18 ἐναντία, ἀπρεπῆ, χαλεπά, παρεκτὸς τοῦ αἰσίου, cf. Suid. II 2, 205 sch. V. D. (ubi v. l. παραίσιμα).

παρ-αΐσσω feror praeter. Ε 690 παρήϊξεν, cf. Θ 98 (ἐπὶ νῆας). Λ 615 ἵπποι με παρήϊξαν. Υ 414 παραΐσσοντος, Eust. 1214, 36 παραΐσσοντα quod probat Ahrens 6, 24 praeferendum enim esse hiatum neque ferri posse νῶτα παραΐσσοντος, sed ea est epexegesis, Did. οὕτως κατὰ γενικὴν παραΐσσοντος, paraphr. παρακινοῦντος, Hes. παραΐσσοντα, παρατρέχοντα.

παραιφάμενος v. s. παράφημι.

παραίφασις et **πάρφασις** (παράφημι) cohortatio, admonitio, consilium, Hes. ἀπολογία, παραλογισμός (Ap. 128, 25 Suid. II 2, 107) παραμυθία, συμβουλία, παρηγορία, παραίνεσις. Hes. ἡ ἀπάτη. Λ 793 Ο 404 ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. In Veneris cingulo Ξ 217 ὀαριστὺς πάρφασις (Bekk. La Roche Bäuml. Faesi Spitzn., sed Duentz. ὀαρ., παρ.) Nic. συναπτέον ἀμφότερα τὰ ὀνόματα· τὴν γὰρ παραλογιστικὴν ὁμιλίαν (E. M. 363, 33 ὁμιλία παρασκευαστική) δι' ἀμφοτέρων δηλοῖ, Friedl. 100: hinc apparet Ap. 118, 16 παρφ. etiam partem lemmatis esse. Eust. 979, 34 οἱ μὲν ἐν ἀσυνδέτῳ σχήματι δύο νοοῦσι πράγματα, ἰδίᾳ μὲν ὀαριστύν, ὅ ἐστιν ὁμιλίαν . . ἰδίᾳ δὲ πάρφασιν, τουτέστι πειθὼ τὴν ἐξ ὁμιλίας· ἕτεροι δὲ τὸ μὲν ἓν ὡς κύριον, τὸ δὲ ἕτερον λαμβάνουσιν ὡς ἐπίθετον.

παρα-κατα-βάλλω deicio iuxta. Ψ 127 πάντῃ παρακάμβαλον ὕλην, Ψ 683 ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάμβαλεν, Bekk.[2] secutus Hoffm. qu. hom. 1, 81 cum codd. Harl. pal. Syr. (cf. Kayser, Phil. 10, 197) al. et ed. Ald. 2, Musurus et vo. -κάββαλον et -κάββαλεν.

παρα-κατα-λέγομαι, cubo iuxta, τινί. Ι 565 τῇ παρκατέλεκτο. Ι 664 τῷ π. γυνή.

παρά-κειμαι iaceo iuxta, appositus sum, τινί. φ 416 οἱ παρέκειτο τραπέζῃ eius mensae. Ω 476 ἔτι καὶ παρέκειτο τραπέζη. ipf. iter. ξ 521 χλαῖναν ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς, sch. V. παρέκειτο ἀμοιβὰς ἐσθῆς ἐναλλασσομένη. sch. HQ. ἔν τισι διὰ τοῦ χ (παρεχέσκετ' v. La Roche)

ἵν᾽ ἢ ἥτις παρεῖχεν αὐτῷ τὰς ἀμείψεις. transl. imperson. penes quem est (utrum eligat) χ 65 ὔμιν παράκειται ἠὲ μάχεσθαι ἢ φεύγειν. De tmesi v. s. παρά I B.

παρακλῐδόν declinando. h. Ven. 182 ὄσσε π. ἔτραπεν ἄλλῃ. transl. sc. a vero. δ 348 ρ 139 ἄλλα παρὲξ εἴποιμι π., Ap. 127, 32 παρακεκλιμένος, παρατετραμμένος τῆς ἀληθείας, sch. E. παρατρεπτικῶς, παρακλιθείσης τῆς ἀληθείας, ἐκ τοῦ παρακλίνεσθαι εἰς τόδε τὸ μέρος, EHPQ. (Nic.?) ἄλλα παρακλιδόν. τὸ π. ἄμεινον τοῖς ἄνω συνάπτειν διὰ τὸ ὑπέρβατον. De

παρα-κλῑ́νω declino. 1) trans. υ 301 ἧκα παρακλίνας κεφαλήν 2) intr. Ψ 424 ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.

παρ-ᾱκοίτης (ἀκοίτης) consors tori, coniux. Hes. Suid. II 2, 83 ὁ ἀνήρ. Ζ 430 σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης | es. Θ 156 τάων θαλεροὺς παρακοίτας |.

παρ-ᾰ́κοιτις (ἄκοιτις, de accentu Herod. Ι 571), tori socia, uxor. Suid. II 2, 83 ἡ γυνή, Hes. γυνὴ γαμετή. παλλακὶς παράκοιτις corrupte ut videtur, est enim de iusto matrimonio. Ι 590 ἐύζωνος παράκοιτις | eius i. e. Meleagri. ψ 92 ἰφθίμη π. sua i. e. Ulixis. λ 298 τὴν Τυνδαρέου π. |, cf. λ 305 φ 158. Ξ 346 ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν |. Δ 60 Σ 365 σὴ π. | κέκλημαι Iuno Iovis. δ 228 Θῶνος π. | Σ 184 Διὸς κυδρὴ π. |, cf. λ 580 (Latonam Iovis). Φ 479 Διὸς αἰδοίη π. | Γ 53 οἵου φωτὸς - θαλερὴν π. |. Ω 60 ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν |. ο 26 τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν π. | γ 381 αὐτῷ κ. παίδεσσι κ. αἰδοίῃ παρακοίτι |, cf. γ 451 h. Cer. 343. In fine versus praeter ψ 92.

παρα-κρεμάννῡμι suspendo, lasse herabhängen. Ν 597 χεῖρα παρακρεμάσας.

παρα-λέγομαι, med. aor. ind. et coni. (Ξ 257), aor. sync. (h. Ven. 167) cubo iuxta, concumbo cum, τινί. a) Ξ 237 ἐπεί κεν παραλέξομαι ἐν φιλότητι Iuno cum Iove. Ω 676 τῷ Βρισηὶς παρελέξατο, Hes. ἐκοιμήθη. παρεκλίθη. b) Β 515 οἱ παρελέξατο λάθρῃ Mars, cf. Π 184. Ζ 198 Λαοδαμείῃ π. Ζεύς. λ 242 ἐν προχοῇς ποταμοῦ π. Neptunus. h. Ven. 167 παρέλεκτο θεᾷ βροτός. Υ 224 Βορέης ἵππῳ εἰσάμενος π. equabus. De tmesi v. s. παρά I B.

παρ-ᾰμείβομαι praetereo τί. ζ 310 τὸν παραμειψάμενος. h. Ap. 409 παρημείβοντο Μάλειαν.

παρα-μένω et **παρ-μένω** maneo iuxta s. prope, τινί. a) in pugna. Ν 151 παρμένετ᾽ iptv. sc. ἐμοί, sed sch. BLV. ἀλλήλοις. Δ 402 οὐδέ τις αὐτῷ παρέμεινεν. b) Ο 400 τοι ἐνθάδε παρμενέμεν. De tmesi παρά I B.

παρα-μίμνω maneo iuxta s. prope. γ 115 ἐξάετες παραμίμνων. β 297 οὐδ᾽ ἔτι δὴν παρέμιμνεν.

παρα-μῡθέομαι suadeo, hortor, rede zu. Ι 417 τοῖς ἄλλοισιν παραμυθησαίμην ἀποπλείειν, cf. Ο 45, Ι 684 (παραμυθήσασθαι).

παρα-νηνέω (e νέω häufe, ut videtur reduplicatione insolita qua fit vis intens. cuiusque syllaba ob metrum producitur, cf. Curt. Et. 436 Phil. 3, 8. Eust. 641, 56 προσθέσει τῆς νη συλλαβῆς ἐν καταρχῇ νηνῶ cf. Lob. path. el. 1, 161 Rhem. 149), al. παρανηέω. ipf. accumulo iuxta. α 147 σῖτον παρενήνεον ἐν κανεοῖσι, Ap. 127, 31 παρετίθεσαν ἀθρόως· οἷον παρεσώρευον. (Am. app.). π 51 σῖτον ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κ., Duentz. h. l. et Doederl. Reden 446 aoristos putant, Bekk.² e coni. -νήεον et -νήεεν, quem vituperat Rumpf, N. J. f. Ph. 81, 587.

παρα-νήχομαι nato praeter. ε 417 εἰ δέ κ᾽ ἔτι προτέρω παρανήξομαι terram Phaeacum.

παρα-νίσσομαι moveor praeter. h. Ap. 430 Πελοπόννησον παρενίσσετο.

πάρ-αντα (παρά, ἄντα) praeter quid et obviam, schräg darauf zu, oblique, Doed. Gl. 710 seitwärts. Ψ 116 πολλὰ π. - ἦλθον. Hes. τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ οἷον πλάγια τὰ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ, E. M. 98, 28 τὰ πρόμαλα κ. γήλοφα, cf. sch. B. quasi sit de παράντης pro -εα, atque sic Göttling, Acc. 337 accentus rationem explicat, cf. Faesi, Zft. f. AW. 1855 p. 426. Grashof, Krit. d. ho. Text. Düsseld. 1852 p. 6 ex ἄντα fieri παρ᾽ ἄντα aut παράντα, an einander vorbei.

παρ-ᾰπᾰφίσκω decipio. Iovem Ξ 360 Ἥρη παρήπαφεν εὐνηθῆναι. Hes. ἠπάτησεν, ἐξέστησεν, cf. Ap. 128, 21. De tmesi v. s. παρά I B.

παρα-πείθω suadendo immuto animum, persuadeo. Ζ 61 Η 120 Ν 788 παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας. sch. A. Ζ 61 γρ. ἔτρεψεν Spitzn. Bäuml. La Roche Faesi. Ψ 606 με παρέπεισεν. Ψ 37 σπουδῇ παρπεπιθόντες - χωόμενον (ubi Herod. de accentu) Hes. παραπείσαντες, παραλογισάμενοι, cf. ω 119. Ξ 208 ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ. χ 213 σ᾽ ἐπέεσσι παραιπεπίθῃσιν. paullo aliter ξ 290 (μ᾽ ἄγε) παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσί, sch. BQ. πείσας παρήγαγε ταῖς ἑαυτοῦ φρεσί.

παρα-πέμπω efficio ut quis incolumis praetereat, geleite vorbei. μ 72 Ἥρη παρέπεμψεν Argo praeter saxa.

παρα-πλάζω 1) pello praeter, efficio ut quis aberret. Ο 464 παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ ἰός Hes. παρεκρούσθη, depulsa est. navigantem ι 81 με κῦμα παρέπλαγξεν Κυθήρων, τ 187 ἴς ἀνέμοιο παραπλάγξασα Μαλειῶν. 2) transl. obcaeco, praestringo. υ 346 παρέπλαγξεν δὲ νόημα procorum Minerva.

παραπλήξ (παραπλήσσω) ex obliquo ictus, cui quid se illidit a latere. ε 418 440 ἠιόνας παραπλῆγας quibus undae non a fronte illiduntur, sch. ERQT. τὰς μὴ κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀλλ᾽ ἐκ πλαγίου πλησσομένας. Hes. τοὺς τὰς ἄκρας ἀνατεινούσας ἔχοντας αἰγιαλούς, sunt enim promuntoria quibus frangitur fluctus antequam ad tales oras perveniat. fuere qui ad λιμένας referrent ἐπιθετικῶς sch. V., alii non recte: sanft abfallend.

παρα-πλώω navigo praeter. μ 69 οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς. codd. Bäuml. Ameis (app.), Matthiae ci. Bekk.² Faesi Düntz. La Roche (Zft. f. oe. G. 1864 p. 238) edd. κείνῃ, etsi δή satis indicat locum, repetens τῇ e v. 66, atque sic magis etiam celebratur Argo. N. παρέπλει, sch. V. ἐπέπλω.

παρα-πνέω spiro s. flo praeter, κ 24 μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ.

παρᾱρητός (Herod. Ι 526 ὡς παραμυθητοί κ. νοητοί κατ᾽ ὀξεῖαν τάσιν. παρα-ϝερ unde εἴρηκα i. e. ἐ-ϝρη-κα, παραϝρητός, Ap. 128, 24 (Hes.) Aristarchus, Ven. pal. Syr. cf. Kayser Phil. 10, 197) et παραῤῥητός (Bekk. La Roche Spitzn. Düntz. vo.). a) cui potest persuaderi, der sich zureden lässt, exorabilis, cf. Lob. par. 480. Ι 526 δωρητοί τε παραρρητοί τ᾽ ἐπέεσσιν. b) τὰ παραρρητά monita, consilium, Zureden, Lob. par. 481 τὰ πρὸς παρηγορίαν εἰρημένα. Ν 726

παραρρητοῖσι πιθέσθαι, Düntz. λ 456 πιστά comparat La Roche μειλιχίοισι sim., sch. BL. Suid. II 2, 91 παρηγορητικοῖς (Ap. 128, 24) λόγοις, παραμυθήμασι, ὑποθήκαις· οἱ δὲ συμβούλοις Hes. παραμυθηταῖς quasi sit masc.

παρα-σκώπτω cavillor, spotte gelegentlich, non enim petisse videmur ea quae cavillamur sed quasi praetereuntes in ea incidisse. h. Cer. 203 πολλὰ παρασκώπτουσα.

παρασταδόν (παρίστημι) adstando. Ο 22 λῖσαι π. hinzutretend, Nic. παραστάντες. κ 173 ἀνέγειρα ἑταίρους π. cf. κ 547 μ 207. V. l. π 279 v. s. παραυδάω.

παρα-στείχω, praetereo. h. Ap. 217 Ἠμαθίην παρέστιχες.

παρα-σφάλλω efficio ut quis aberret. Θ 311 παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων sch. BLV. ἢ τὸν Τεῦκρον ἢ (melius) τὸ τόξον, Hes. ἀποτυχεῖν ἐποίησεν.

παρα-τεκταίνομαι. aor. alio modo molior, commuto, efficio ut quid praeter exspectationem fiat. Ξ 54 οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς παρατεκτήναιτο, Ariston. ἡ παρά περιττή, idem enim dicit quod ἄλλως, Hes. παρα τὰ ὄντα κατασκευάσειεν. ξ 131 αἶψά κε ἔπος παρατεκτήναιο, sch. BV. παρατεχνήσαιο, παρὰ τὴν ἀλήθειαν παρασκευάσειας.

παρα-τίθημι. Act. praes. fut. aor. 1. sg. 1. et (decies sexies) 3. p. aor. 2. ind. (v. l. opt. γ 205) pl. 3. p. ptc. iptv. Med. aor. opt. sg. 1. et 3. p. ptc. Act. a) appono cui quid. α 192 οἱ βρῶσιν παρτιθεῖ Ψ [810] σφιν δαῖτα παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν, Ariston. ἀθ. δ 66 οἱ γέρα πάρθεσαν. υ 259 δίφρον παραθείς. Σ 408 οἱ παράθες ξεινήια. Λ 779 ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν, sc. παραθεῖναι. α 139 δ 55 η 175 κ 371 ο 138 ρ 94 259 (ἔδμεναι) σῖτον παρέθηκε φέρουσα. α 141 δ 57 πίνακας π. ἀείρας, cf. π 49 σ 120. ε 92 π. τράπεζαν, ἀμβροσίης πλήσασα. φ 29 τράπεζαν ἥν οἱ π. δ 133 τόν οἱ π. φέρουσα sc. τάλαρον. ξ 76 πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆι θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν. ι 326 παρέθηχ' ἑτάροισιν ego clavam. b) transl. tribuo, concedo. γ 205 ἐμοὶ θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν ap. sch. EQ. γ 217 et ol. vo. Düntz., Faesi comparat β 62 ψ 128, sed Bekk. Am. La Roche Bäuml. (cf. Zft. f. AW. 1855 p. 167) περιθεῖεν quod Düntz. serioris usus dicit. Med. 1) mihi appono. β 105 ω 140 δαΐδας παραθεῖτο. τ 150 δαΐδας παραθείμην. b) appono. ο 506 ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην, δαῖτα, ADL. -θείην. 2) fortunae committo. β 237 σφὰς παρθέμενοι κεφαλάς, sch. BMQS. εἰς τιμωρίαν ὑποθέμενοι τὰς ἰδίας κεφαλάς, ἢ ὡς ἐνέχυρον τιθέμενοι, cf. Ap. 128, 1. γ 74 ι 255 h. Ap. 455 ψυχὰς παρθέμενοι, sch. M. εἰς κίνδυνον παραβαλόντες. De tmesi v. s. παρά I B 1. 2.

παρα-τρέπω praeterago, sc. equos. Ψ 398 423 παρατρέψας ἔχε ἵππους. De tmesi v. s. παρά I B 1.

παρα-τρέχω. aor. ind. sg. 1. et 3. p., du. 3. p. (sine augm.) opt. 1) curro praeter, currendo praetereo. Κ 350 ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν. Χ 157 τῇ παραδραμέτην. 2) supero quem a) cursu: Ψ 636 Ἴφικλον πόδεσσι παρέδραμον. b) transl. h. XIX 16 τὸν παραδράμοι ἐν μελέεσσιν ὄρνις.

παρα-τρέω trepidans ex obliquo curro. Ε 295 παρέτρεσσαν ἵπποι scheuten zur Seite.

παρα-τροπέω averto me, declino, transl. δ 465 τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις; ausweichend, sch. P. (Did.?) Ἀρίστ. ἐρεείνεις γρ., οὐκ ἀγορεύεις, recte; nam Proteus interrogaverat Ulixem, non narraverat; ita La Roche Bäuml. Ameis et AHJKMN, cet. ἀγορεύεις Wolf Bekk.^{2} Faesi, με quod non potest referri ad ἀγ., q. v. s. 3., Doed. Gl. 667 dubitans ad παρ. rettulit: me eludens.

**παρα-τρωπάω* saepius deduco quem de sententia. Ι 500 τοὺς θυέεσσι κ. εὐχωλῇς παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι, solent deducere, Hes. παρατρέπουσι, παραπείθουσι τῆς ὀργῆς.

παρα-τυγχάνω adsum. Λ 74 παρετύγχανε μαρναμένοισι.

παρ-αυδάω praes. iptv. et ptc., aor. ptc. 1) eripio cui quid dicendo, Eust. 1695, 36 ἐπὶ κατασοφισμοῦ κ. ἀπάτης τινὸς τίθεται. λ 488 μή μοι θάνατόν γε παραύδα rede mir den Tod nicht weg, noli probare mortem non esse malum, sed Ameis: tröstend anpreisen, ut Damm. 2) induco oratione, persuadeo callide, rede vor: σ 178 μὴ ταῦτα παραύδα (v. l. κηδομένῃ ap. sch. H. pro -ένη) ἀπονίπτεσθαι, ut laver Hes. παραφωνεῖ, παρηγορεῖ b) rede zu, ο 53 μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας consolatur. π 279 μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν, v. l. παρασταδόν.

παρ-αῦθι ipso eo loco. Ψ 163 π. μένον ante Wolf vo. et Bekk. coniunctim quod probatur Zft. f. AW. 1841 p. 699. Wolf cet. παρ' α. μ. i. e. α. πάρμενον.

παρ-αυτόθι ipso eo loco. Ψ 147 π. μῆλ' ἱερεύσειν (Bekk. ad Μ 302) et Ameis (app. φ 55) quod probat V. D. Zft. f. AW. 1841 p. 699, id Düntz. negat esse homericum, sed cf. Krüger Di. § 66, 1, 1 Kühner 2, 468. Lob. path. el. 1, 612 probat coniunctionem ubi verbum absit quod apte cum praep. componatur, cf. 2, 257. Bothe παρ' αὐτόφι, sch. A. ἐν ἄλλῳ παραυτίκα, Spitzn. Duentz. Bäuml. La Roche Faesi παρ' αὐτόθι per tmesin. Bekk.^{2}: Μ 302 εὕρησι παραυτόθι, Ν 42 κτενέειν π., Υ 140 ἄμμι π. νεῖκος ὀρεῖται, Ψ 640 π. λείπετο pro παρ' αὐτόφι v. s. αὐτός 2 b.

παρα-φεύγω effugio praeter. μ 99 τῇ παρφυγέειν σὺν νηί.

παρά-φημι. Act. praes. ind. Med. praes. inf. et ptc. moneo, hortor, suadeo, rede zu, Hes. παραινῶ, παραμυθοῦμαι, συμβουλεύω, cf. Ap. 127, 18. a) τινί. Α 577 μητρὶ παράφημι ἐπὶ ἦρα φέρειν, sch. A. (Herod.?) ὡς σύνθετον ἀνεβίβασε τὸν τόνον· τὰ γὰρ ὀξυνόμενα τῶν εἰς μι τοιαῦτα. b) abs. Μ 249 (τιν' ἄλλον) παρφάμενος ἐπέεσσιν (ἀποτρέψεις), Hes. παραπείσας, παρηγορήσας, cf. β 189. Ω 771 (τὸν) ἐπέεσσι παραιφάμενος (κατέρυκες) E. M. 652, 10 παραινούμενος. c) transit. cf. Doed. Gl. 2196. callide persuadeo, berede: h. Cer. 336 Ἀίδην μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσι. π 287 τ 6 μνηστῆρας μαλακοῖσιν ἔπεσσι παρφάσθαι, sch. BHQ. παραπεῖσαι, παραλογίσασθαι, συμβουλεῦσαι, inf. pro iptvo.

παρα-φθάνω. aor. act. opt. sive ci. et ptc., med. ptc. praevenio, supero cursu. Κ 346 εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν, μιν προτιειλεῖν codd., Hes. παραφθαίησι, παραδράμοι, cf. sch. br. paraphr. Bäuml. Faesi (einz. Beispiel d. opt. 3. p. sg. mit -σι) Bekk.^{2} (h. B. 1, 218 sollte in Ehren gehalten werden als einziges Beispiel davon dass wie οιν in οιμι so auch οίην u. αίην in οίημι μ. αίημι übergegangen, ib. 66 subjunctiver opt. oder optativer subj.). Did. -αίησι·

οὕτως σχεδὸν αἱ πᾶσαι. Eust. 810, 43 *τὸ παραφθαίῃ ἀντὶ τοῦ παραδράμῃ.* Hermann (2, 55) coni. opus esse putat de re certa, Thiersch § 223 Spitzn. (q. v.) Dind. Düntz. La Roche Classen, Beob. 3, 11 *-ῄησι.* *Χ* 197 *μιν ἀποστρέψασκε παραφθάς* v. l. *παραστάς.* *Ψ* 515 *κέρδεσιν, οὔ τι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον* curru.

παρδᾰλέη (adi. fem. pro subst., cf. E. M. 652, 36) pellis pantherae. *Γ* 17 *παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων* Menelaus Hes. *παρδάλεως δοράν.* *Κ* 29 *παρδαλέῃ μετάφρενον κάλυψεν ποικίλῃ* Menelaus.

πάρδᾰλις sive (Dind. in Od. Ameis) *πόρδαλις,* cf. La Roche h. T. 331, aeolica cf. Hinrichs vest. Aeol. 67 (Bopp Gl. 385 b, fortasse skr. sārdūla. sed Curt. Kuhn 4, 415 pṛdākus. panthera. *Ν* 103 *ἐλάφοισι αἵ τε θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤια πέλονται,* Did. *Ἀρίστ. παρδαλίων, ἄλλοι δὲ πορδαλίων,* (Spitzn. h. l.), Eust. 1251, 52 *ἐν ῥητορικῷ παλαιῷ λεξικῷ εὕρηται οὕτως· πόρδαλιν οἱ ἄλλοι· Ἀττικοὶ δὲ πάρδαλιν· Ὅμηρος δὲ τὸ μὲν ζῷον διὰ τοῦ ο, τὴν δορὰν δὲ διὰ τοῦ α,* minus bene 1092, 48 *κατὰ τοὺς παλαιοὺς* (Apionem ap. Ap. 134, 2) *πόρδαλις μὲν ὁ ἄρρην . . . πάρδαλις δὲ διὰ τοῦ α ἡ θήλεια,* sed *Φ* 573 *πάρδαλις εἶσι ἐκ ξυλόχοιο . . . οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει,* Did. *διὰ τοῦ α πάρδαλις εἶχον αἱ Ἀριστάρχου* qui hic quoque Homerum Atticorum normam sequi voluit, sch. V. *πόρδαλις* cf. Ap. 134, 2 Suid. II 2, 366 Hes. E. M. 652, 30. *Ρ* 20 *οὔτε παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος οὔτε συὸς κάπρου,* Did. *διὰ τοῦ α αἱ Ἀριστάρχου.* Proteus *δ* 457 *πρώτιστα λέων γένετο, αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς.* h. Ven. 71 *παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι,* B. *πορδάλιες.*

παρ-έζομαι, praes. iptv. et ptc., ipf. consido iuxta, assido, confabulandi causa accedo, cf. Herm. h. Ap. 345 qui ci. *παρεζομένη.* *Α* 407 *παρέζεο καὶ λαβὲ γούνων,* *Α* 557 *σοὶ παρέζετο κ. λάβε γούνων,* videtur igitur ante pedes Iovis consedisse. *Ε* 889 *μοι παρεζόμενος,* cf. *δ* 738 *υ* 334, Hes. *παρακαθήμενος.*

πάρειαί, αἱ et *τὰ παρειά* (Pott, et F. 1[1], 138 *τὸ παρ' ὠτί* atque sic Curt. Et. 619 *αϝ* aufmerken *ἀϝ-τα ὠτ-ίον παρειά,* cf. Savelsb. Dig. 13. Christ 279 *παραϝα* aeol. *παραύα.* Dietrich Kuhn 11, 79 skr. ās-ya os, *παρ-ασ-ja παρασια παραΐα*) genae a) hominum: *Γ* 35 *ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς,* Herod. *ὀξυτόνως κ. χωρὶς τοῦ σ γραπτέον ἵνα ᾖ οὐδέτερον . . . τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου μένοντος, τὸν αὐτὸν φυλάσσει τόνον . . . . . φασὶ μέντοι Ἀρίσταρχον κ. Ἀριστοφάνην γράφειν παρειάς σὺν τῷ σ ἐπειδὴ καὶ* „*Σ* 123 *παρειάων ἁπαλάων* |" *λέγει,* Lob. path. el. 2, 167 „ignotam ei fuisse regulam ad quam viri gravissimi versuum clausulas redigere conantur". *Χ* 491 *υ* 353 *δεδάκρυνται δὲ παρειαί,* sch. A. *Ἀρίστ. οὐδετέρως* Rumpf N. J. f. Ph. 93, 144, Lob. l. l. „aut illum mutasse sententiam aut postrema verba alius cuiusdam esse" (non Didymi ut putat Schmidt). La Roche h. T. 332 ne metaplasmus statuatur mavult Ixionem sequi qui *παρειά* (Cramer Epim. 373, 16) *δυϊκῶς ἀναγινώσκει κ. ἐκτάσει τοῦ α.* *π* 190 *κὰδ δὲ παρειῶν | δάκρυον ἧκε.* *λ* 529 *παρειῶν | δάκρυ ὀμορξάμενον.* *Ω* 794 *κατείβετο δάκρυ παρειῶν,*| cf. *δ* 198 223 (Lob. path. el. 2, 96 de contractione). *α* 334 *π* 416 *σ* 210 *φ* 65 *ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα.* h. Ven. 174 *κάλλος παρειάων ἀπέλαμπε.* *Λ* 393 *γυναικὸς ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί* |. *θ* 530 *τῆς ἄχεϊ φθινύθουσι π.* |. *θ* 522 *δάκρυ ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς* |. *σ* 172 *ἐπιχρίσασα παρειάς* |. *σ* 200 *ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς.* b) Eust. 456, 18 *καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζῴων.* *β* 153 *δρυψαμένω παρειὰς ἀμφί τε δειράς* | sc. *αἰετώ.* c) galeae pars genas tegens (?) Eust. 308, 33 *ἐπιβεβούλευται εἰς μεταφοράν.* h. XXXI 11 *παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ | λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς κατέχουσι πρόσωπον,* Herm. h. l. „de alis galeae" — „ubi hoc significatu occurrant nescio", Pierson *ἔθειραι* ci. et Matthiae sic scripserat, sed videtur etiam hic *παρ.* de genis Solis esse. (*παρήιον* etc.).

πάρειμι (*εἰμί*) praes. *πάρεστι(ν)* *-εστε* *Β* 485 *-έασι,* opt. *-είη,* inf. *-εῖναι* (quater) et *-έμμεναι* (bis), ptc. *-εών* *θ* 491 *-εόντος* *Ο* 325 *-εόντι* *ο* 335 *-εόντα* *-εόντε* *Ω* 475, masc. (*Ο* 665 *λ* 66) et neutr. *-εόντων.* ipf. *-ῆσθα* *δ* 497 *-ῆεν* *θ* 417 *-εσαν* *Λ* 75 ubi Herod. de accentu. fut. *-έσσομαι* *ν* 393 *-έσσεται* (quater) et *-έσται* *Κ* 217. 1) adsum, praesto sum, absol. *θ* 491 *ἤ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας* (v. l. *περ ἐών*) cf. *Β* 485. *ξ* 145 *τὸν οὐ παρεόντ'.* *ο* 74 *ξεῖνον παρεόντα,* cf. *ο* 335. *Ο* 325 *σημάντορος οὐ παρεόντος,* cf. *Ω* 475, *Ο* 665 *λ* 66. *Χ* 298 *Δηίφοβον - παρεῖναι.* *Ε* 192 *Ξ* 299 *ἵπποι οὐ παρέασι.* *τινί,* *δ* 497 *μάχῃ παρῆσθα.* *δ* 640 *μήλοισι παρέμμεναι ἠὲ συβώτῃ.* *Λ* 75 *οὐ σφιν πάρεσαν.* *ε* 105 *τοι ἄνδρα παρεῖναι,* cf. *ε* 129. b) opem ferens: *Σ* 472 *σπεύδοντι παρέμμεναι* folles. *ν* 393 *λίην τοι παρέσσομαι.* c) translate: *ρ* 347 *αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ ἀνδρὶ παρεῖναι* | v. l. *προΐκτῃ.* *Χ* 20 *β* 67 *μοι δύναμίς γε παρείη.* *Θ* 294 *Ν* 786 *ψ* [128] *ὅση δύναμις πάρεστι.* 2) suppeto, paratus sum. *σ* 370 *ποίη δὲ παρείη.* *Ι* 135 277 *αὐτίκα πάντα παρέσσεται,* cf. h. Ap. 536. *ξ* 444 *τοῖσδε, οἷα πάρεστι,* cf. *ρ* 457. *ν* 247 *ἐν δ' ἀρδμοὶ παρέασι.* *Κ* 217 *αἰεὶ ἐν δαίτῃσι - παρέσται.* *α* 140 *δ* 56 *η* 176 *κ* [372] *ο* [139] *ρ* 95 *χαριζομένη παρεόντων,* v. l. *παρ' ἐόντων* sch. EMQ. *τινὲς παρὰ μενόντων κ. μὴ ταχέως σηπομένων.* cum inf. h. Merc. 448 *τρία πάντα πάρεστιν, -ἑλέσθαι.* *τινί* *θ* 417 *τῷ δῶρα παρῆεν,* cf. *Α* 213 *Σ* 466 h. Cer. 218 XXX 8. *ξ* 80 *τά τε δμώεσσι πάρεστι.* De tmesi v. s. *παρά* I B.

πάρ-ειμι (*εἶμι*) praetereo *δ* 527 *λάθοι παριών.* *ρ* 233 *παριὼν - ἔνθορεν.* ep. 3, 6 *ἀγγελέω παριοῦσι.*

παρ-εῖπον 1) persuasi. *Α* 555 *σε πᾶρείπῃ,* Hes. *παραλογίσηται,* Bekk. h. Bl. 2, 232 *παραιφῇ.* in arsi *ᾱ,* Bekk.[2] *παρϝε.* *Ζ* 337 *με πᾶρειποῦσ' - μαλακοῖς ἐπέεσσιν.* 2) consului. *Ζ* 62 *Η* 121 *αἴσιμα πᾶρειπών.* abs. *Λ* 793 *Ο* 404 *θυμὸν ὀρίναις | πᾶρειπών.* Cf. Doed. Gl. 502.

παρ-έκ et *παρέξ* (L. Meyer, Kuhn 14, 92 contra grammaticorum sententiam *παρά* et skr. ak flexuose ire unde adv. wärts, nam praep. *ἐξ* non admittere acc.) Eust. 732, 41 *οἱ ὕστερον πάρεξ αἰεὶ φαμὲν βαρυτόνως κατὰ κοινὴν διάλεκτον κ. ἀντὶ τοῦ χωρὶς τὴν λέξιν νοοῦμεν κ. διὰ τοῦ ξ γράφομεν κ. μόνῃ γενικῇ συντάσσομεν* (qua de caussa Spitzn. exc. XVIII vituperat quod Grashoff. *πάρεξ* malebat). *Ὅμηρος δὲ παρὲξ ὀξυτόνως.* Herod. *Ι* 7 *παρὰ τῷ ποιητῇ . . . . ἐγκλίνονται αἱ δύο προθέσεις διὸ καὶ πολλάκις εὑρίσκεται καὶ εἰς κ λήγουσα ἡ ἐξ.* (*παρ' ἐκ, παρ' ἐξ* (?), rarius in

codd. leguntur, cf. Spitzn. p. LXIX La Roche h. T. 333, *παρέξ παρέκ* probantur E. M. 652, 54 sch. R. *ε* 439 H. Vind. 133 *μ* 276 BQ. *μ* 443. Separavit La Roche *παρ' ἐκ π* 165 343, cetera coniunguntur. scribitur *παρέξ* adv. etiam ante consonam *Λ* 486 *ξ* 168 Bekk. ante *ϝ παρέκ* e. c. *δ* 348 *ε* 139 *ψ* 19 cf. h. B. 2, 18 et *Ψ* 314 adv. statuit ubi alii praep., etsi *Λ* 486 *ξ* 168 *παρέξ* reliquit. praep. *παρέκ* ante consonas, *παρέξ* ante voc., sed *μ* 276 443 ante cons.) adv. et praep. praeter quid et extra, Herod. l. l. *δύο μέρη λόγου . . . ἔστι δὲ ὅτε τὸ νοητὸν ἐπικρατεῖ τῆς ἐξ προθέσεως, ἔσθ' ὅτε καὶ τῆς παρά*, itaque duplex est casus. Ap. 128, 20 *παρέξ· παρεκτός*. 1) adv. *α*) *Λ* 486 *στῆ δὲ παρέξ*, sch. A. *περισσὴ ἡ ἐξ ὁμοίως τῷ ι* 488 *ὦσα παρέξ*. *ε* 439 *νῆχε παρέξ*, sch. E. *οὔτε πλησίον πάνυ, ὅπερ δηλοῖ ἡ παρά, οὔτε πόρρω ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐξ*. *Ψ* 314 *σε παρὲκ προφύγησιν* Bekk. sed Spitzn. cet. *παρεκπροφύγησιν*, v. s. *παρεξελάω* et *παρεξέρχομαι*, ol. vo. *παρὲξ ἐλ.* et *ἔρ.* additur acc. *ο* 199 *με παρὲξ ἄγε νῆα*. *β*) translate: praeter iustum: *δ* 348 *ρ* 139 *ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν*, Hes. *παρὰ τὴν ἀλήθειαν*. *ψ* 16 *παρὲξ ἐρέουσα*, sch. V *παρὰ τὸ δέον*, v. l. *παρεξερέουσα*. *Μ* 213 *παρὲξ ἀγορευέμεν*, sch. BL. *παρὰ τὸ δέον κ. κελευόμενον*, anders als, melius quam sch. br. *παρὲκ βουλήν*. h. Ven. 36 *παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε*, v. s. 2b *β*. praeter haec: *ξ* 168 *ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα*. 2) praep. a) c. gen. extra, seitwärts aus. *Κ* 349 *παρὲξ ὁδοῦ κλινθήτην*. *ι* 116 *παρὲκ λιμένος τετάνυσται*. h. Merc. 188 *νέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος*. b) c. acc. praeter, ultra. *μ* 276 *παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα*, sch. H. Vind. 133 *εἴωθεν ὁ ποιητὴς τὴν παρὲξ πρόθεσιν αἰτιατικῇ συντάσσειν ἀντὶ τῆς γενικῆς* cf. sch. ed. Bachm. *Κ* 391. *μ* 443 *ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα*, sch. BQ. *ὀλίγῳ ἄπωθεν τῶν ξύλων . .*, *ἡ μὲν παρά σημαίνει ὅτι πλησίον τῶν ξύλων κ. παρ' αὐτὰ ἔπεσεν, ἡ δὲ ἐξ ὅτι οὐκ ἐπάνω τῶν ξύλων· ἐπεὶ κἂν ἐπλήγη τὸ σῶμα· ἀλλ' ὅτι μικρὸν ἔξω αὐτῶν, ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ ἔπεσον πλησίον μὲν τῶν ξύλων, ἐκτὸς δὲ αὐτῶν, εἶτα ἐπινηξάμενος . . . κατέσχον*. *Ι* 7 *παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν*, sch. BQ. *μ* 443 *ὀλίγον ἔξω τῆς ἁλός*, melius quam Herod. h. l. *ἡγεῖται ὁ Ἀσκαλωνίτης παρέλκειν τὴν παρά, ἵν' ᾖ* (i. e. significet, non scribatur, ut Lehrs explicat) *ἐξ ἁλός· ἄλλοι δὲ τὴν παρά κυρίως κεῖσθαι, ἵνα γένηται παρ' ἅλα φῦκος καὶ τὴν ἐξ συντάσσεσθαι πρὸς τὸ ἔχευαν, ὅπερ καὶ βέλτιον· παρ' ἁλὶ φῦκος ἐξέχευαν*. *Ψ* 762 *ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον*, sch. BV. Hes. *παρὰ τὸν μίτον*. h. Ap. 419 *παρὲκ Πελοπόννησον ἤιε*. *π* 165 *ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρ' ἐκ μέγα τειχίον*, cf. *π* 343. La Roche q. v., cet. *παρέκ*. videtur postponi casui *Ω* 349 *σῆμα παρὲξ* (Bekk. *παρὲκ*) *Ἴλοιο ἔλασσαν* nisi forte tmesin recte statuit sch. br. *παρήλασαν τὸν Ἴλου τόπον*. *β*) translate. *Υ* 133 *μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον*, sch. BV. *παρὰ τὸν καθήκοντα νοῦν* et ita *Κ* 391 *μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγε*, me duxit, cf. Könighs. crit. et exeg. Münstereif. 1850 p. XI La Roche. Suid. II 2, 110 *παρὲκ νόον ἀντὶ τοῦ παρ' ἐλπίδα*. sch. ed. Bachm. *ἐκτὸς ἤγουν ἔξω λογισμοῦ* quae Eust. 814, 13 repetit, cf. paraphr. Did. *Ἀριστοφ. ἤπαφε*, sed Hes. *τὸν νοῦν παρελογίσατό μου* ut *παρέκ* adv. sit, cf. E. M. 653, 10, Faesi: *σχῆμα καθ' ὅλον κ. μέρος*. Hoch quae. lexil. Münstereifel 1874 p. 17 meinen Verstand geblendet. V. s. 1 *β*. h. Merc. 547 *παρὲκ νόον ἐξερέεινειν*. iusto durius *Ω* 434 *δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι*, sch. BM. *ἐκτὸς Ἀχιλλέως ἢ χωρίς*, cf. paraphr., Faesi: neben vorbei, gleichsam hinter seinem Rücken, cf. La Roche Düntz. Non in Iliade ante *Κ*. componuntur verba quatuor quorum *παρεκπροφεύγω* tertiam praep. addit.

παρ-εκ-προ-φεύγω praeter quid fugio, transl. manibus effugio. *Ψ* 314 *σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα*, Bekk. *παρὲκ πρ.* v. s. *παρέκ* 1 a.

παρ-ελαύνω fut., aor. c. augm. (*σ*) et sine augm. (*σσ*). praetervehor: a) currum *Ψ* 382 *κεν ἤ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν*, cf. *Ψ* 527. *Ψ* 427 *εὐρυτέρῃ παρελάσσεις*, sc. *ὁδῷ*. *τινά* praeter quem: *Ψ* 638 *μ' ἵπποισιν παρήλασαν*. b) navi: *μ* 197 *τὰς παρήλασαν*. *μ* 186 *τῇδε παρήλασε νηί* hic.

παρ-έλκω traho praeter, transl. extraho, produco. *φ* 111 *μὴ μύνῃσι παρέλκετε*. Med. ad me traho, allicio. *σ* 282 *δῶρα παρέλκετο*.

παρέξ v. s. *παρέκ*.

παρ-έξ-ειμι (*εἶμι*) migro, violo. h. Cer. 478 *ὄργια τά τ' οὔπως ἔστι παρεξίμεν οὔτε πυθέσθαι*, Matthiae dubitans ci., Herm. Baum. recep., etsi nec tam migrantur quam per nefas evolgantur orgia et vel sic *ὕστερον πρότερον* statuendum est. V. s. *παρεξίημι*.

παρ-εξ-ελάω praes. inf., aor. ci. 1) praeterveho: *μ* 109 *νῆα παρεξελάαν*, inf. pro iptvo. 2) intr. praetervehor, daneben hinaus, a) curru: *Ψ* 344 *ἐν νύσσῃ παρεξελάσῃσθα* ante Spitzn. *παρὲξ ἐλάσῃσθα*. b) navi: *μ* 47 *παρεξελάαν*. *τί* praeter quid: *μ* 55 *τὰς παρεξελάσωσιν*, Bothe Dind. *παρὲξ ἐλ.*, v. s. *παρέκ* 1 *α*. 2 b, *α*.

παρ-εξ-έρχομαι 1) iuxta quid egredior. *Κ* 344 *παρεξελθεῖν πεδίοιο | τυτθόν* in campo, gen. part. de loco, v. l. *παρὲξ ἐ.* *κ* 573 *ῥεῖα παρεξελθοῦσα*, iuxta nos non conspecta. 2) transl. migro, excedo. *ε* 104 138 *Διὸς νόον οὔτε παρεξελθεῖν οὔθ' ἁλιῶσαι*, v. l. *παρὲξ ἐ.*, Eust. 1526, 6 *παρὲξ ἐλθεῖν μὲν τό μερικῶς παραβῆναι* (i. e. clam Iove facere quid contra eius voluntatem) . . . *ἁλιῶσαι δὲ τὸ παντελῶς ματαιῶσαι*.

παρ-εξ-ίημι, inf. aor. praetermitto, neglego. h. Cer. 478 *ὄργια τά τ' οὔπως ἔστι παρεξέμεν οὔτε πυθέσθαι* non curare aut temere cognoscere, Herm. Baum. *παρεξίμεν* q. v.

παρ-έρχομαι praes. ind. et ptc., fut., aor. ind. ci. opt. inf. 1) praetereo, transeo locum. *ε* 429 *κῦμα παρῆλθε*. *π* 357 *νῆα παρερχομένην*. *μ* 62 *τῇ οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι*, ibi. *τί* praeter quid: *Θ* 239 *βωμὸν νηὶ παρελθέμεν*. 2) assequor, supero cursu, *τινά*. *Ψ* 345 *οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι οὐδὲ παρέλθῃ* curru. *θ* 230 *ποσὶν μή τίς με παρέλθῃ*. Translate: *ν* 291 *σε παρέλθοι ἐν δόλοισι*. 3) dolis capio, decipio. *Α* 132 *οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις*, Hes. *παραλογίσῃ*, dich herauswinden.

παρ-ευνάζομαι, concumbo. *χ* 37 *γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως*.

παρ-έχω. praes. ind. ci. opt. ptc., ipf. 1. p. sg. c. augm., 3. p. pl. sine augm., fut. ind. (inf.?), aor. ci. et inf. V. l. med. ipf. iterat. *παρεχέσκετο* *ξ* 521 v. s. *παράκειμαι*. (per-hibeo Curt. Et. 346) 1) porrigo: *Σ* 556 *ἀσπερχὲς πάρεχον* calamos. *σ* 317 *φάος πάντεσσι παρέξω*. 2) praebeo, tribuo. *θ* 39 *εὖ πᾶσι παρέξω* cenam. *Τ* 140 *δῶρα - πάντα παρασχεῖν*, Bekk.[2] *-έμεν*. *Τ* 147 *δῶρα - παρασχέμεν*, inf. pro iptvo ut *ζ* 28 *τὰ τοῖσι παρασχεῖν*, Bekk. *-έμεν*. *ξ* 250 *ἐγὼν ἱερήια παρεῖχον*. *σ* 360 *σῖτον παρέχοιμι*. *ο* 490 *τοι*

παρέχει βρῶσιν. suppedito: oves δ 89 αἰεὶ παρέχουσιν - γάλα θῆσθαι. τ 113 θάλασσα παρέχῃ (v. l. -έχει) ἰχθῦς. Ψ 835 παρέξει sc. ὁ σόλος. largior, praesto: Γ 354 ο 55 φιλότητα παράσχῃ. σ 133 ἀρετὴν παρέχωσι θεοί. υ 8 ἀλλήλῃσι γέλω καὶ ἐυφροσύνην παρέχουσαι. V. l. h. Cer. 478 παρεξέμεν M. sc. ὄργια, evulgare, quod ferri nequit, v. s. παρεξίημι et -ειμι.

πᾰρήιον (sch. ALV. Δ 142 ἀπὸ τοῦ παρειά, E. M. 487, 4 οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει δίφθογγον εἰς η τρέπουσιν, ἢ οἱ Αἰολεῖς. alii παρά -εῖον, ion. -ήιον. alii παρά et ἠιών de εἶμι E. M. 423, 4 τὸ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν) 1) mala, maxilla, Hes. ὁ παρὰ τὸ γένειον τόπος, cf. Eust. 1932, 24. 1324, 39. 1051, 61. 456, 15 (ἐπὶ ἀλόγων ζώων). Π 159 πᾶσιν δὲ παρήιον αἵματι φοινόν lupis. leoni χ 404 πᾶν στῆθός τε παρήια ἀμφοτέρωθεν αἱματόεντα πέλει. hominis: Ψ 690 κόψε - παρήιον. τ 208 τῆς τήκετο καλὰ παρήια Penelopae. 2) ornamentum maxillas equorum tegens, Backenschmuck. Hes. κόσμος ἐπὶ μετώπου τῶν ἵππων παρὰ γναθόν, E. M. 653, 40 τὸ παρὰ τὰς παρειὰς χαλινάριον, cf. Eust. l. l. Δ 142 παρήιον ἔμμεναι ἵππῳ. (μιλτο - καλλιπάρῃος).

πάρ-ημαι a) assideo. α 26 δαιτὶ παρήμενος, ρ 456 ἀλλοτρίοισι π. λ 578 γῦπε ἑκάτερθε παρημένω. τ 589 μοι π. ἐν μεγάροισιν. τ 209 ἑὸν ἄνδρα παρήμενον. α 339 (σφιν ἄειδε) π. ρ 521 κεῖνος π. - ἐν μεγάροισι. b) otiose versor apud. Α 421 488 νηυσὶ παρήμενος. ν 407 σύεσσι παρήμενον. Ι 311 μοι παρήμενοι, cf. Ω 652, σ 231. abs. ν 411 παρήμενος, cf. ξ 375.

παρηορίαι lora quibus equus funalis (παρήορος) iungitur, Grashof, Fuhrwerk 3 „die ganze Vorrichtung". Θ 87 ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνεν, sch. ADL. τὰς τοῦ παρηόρου ἵππου ἡνίας, τὰς παραζεύξεις, ὅ ἐστιν τοὺς ἔξωθεν παρατεταμένους ἱμάντας. Π 152 ἐν δὲ παρηορίῃσιν Πήδασον ἵη, sch. BLV. παρηρτημέναις σειραῖς πρὸς τὴν ζεῦξιν τοῦ περισσοῦ ἵππου. De

παρήορος (παραείρω Curt. Et. 518, cf. Classen, N. J. f. Ph. 79, 310 H. Weber, Phil. 17, 165 Doed. Gl. 16 E. M. 652, 45. Dubitare videtur Lehrs Ar. 147). qui fertur s. suspensus est iuxta locum iustum. 1) equus funalis, qui tertius iuxta iugales loris, non iugo iungitur. Ap. 128, 10 προσδεδεμένος τῇ συνωρίδι ἵππος τρίτος, Hes. ὁ παράσειρος, ὁ ἐκτὸς τοῦ ἅρματος (melius E. M. 653, 53 τοῦ ζυγοῦ) τρέχων. Π 471 κεῖτο παρήορος. Π 474 ἀπέκοψε παρήορον. Cf. Grashof, Fuhrw. 3. 2) ex obliquo extensus, seitwärts hingestreckt. Η 156 (πολλός τις ἔκειτο) παρήορος ἔνθα κ. ἔνθα, Ariston. παρηρτημένος κ. κεχυμένος, Doederl. Gl. 16 et Düntz. h. l. παρηέρθη κάρη (Π 341) comparant, sch. AD. E. M. 653, 43 παραιωρούμενος κ. εἰς μῆκος ἐκτεταμένος. paraphr. ἐκλελυμένος κατὰ πλάτος κ. μῆκος, cf. Ap. 128, 14, La Roche. sed Ameis Ztft. f. G. 8, 610 Grashof l. l. ad 3) referunt. Hentze vix recte: zappelnd. 3) transl. cuius mens aberrat a iusto, demens, insolens, temerarius, frech, cf. Lob. par. 363. Ψ 603 οὔ τι π. οὐδ' ἀεσίφρων Ariston. ἡ δ. ὅ. ὁ παρηρτημένος τὰς φρένας, οὐκ ἀραρῶς οὐδὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτάς, paraphr. παράφρων, cf. Hes. Ap. 128, 12 Suid. II 2, 120 E. M. 653, 50.

παρθενική (παρθένος, adi. fem. pro subst. Apoll. adv. 597, 7 παράγεται μὲν ἡ φωνή, ου μὴν τὸ σημαινόμενον. Eust. 653, 41 λαμβανομένου ἀντὶ πρωτοτύπου) virgo, puella. η 20 παρθενικῇ νεήνιδι, metri causa pro simplici Düntz., λ 39 παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι. Σ 567 παρθενικαὶ κ. ἠίθεοι ἀταλὰ φρονέοντες. h. Ven. 14 παρθενικὰς ἁπαλόχροας. XXX 14 παρθενικαὶ χοροῖς παίζουσαι σκαίρουσι.

παρθένιος (παρθένος) virginalis, λ 245 παρθενίην ζώνην. Π 180 Εὔδωρος, παρθένιος τὸν ἔτικτε Πολυμήλη innupta, Ariston. ἡ δ. ὅ. π. λέγ. ὁ ἐξ ἔτι παρθένου νομιζομένης γεννώμενος (Lehrs Ar. 132, cf. sch. BD. paraphr. Ap. 128, 8 Suid. II 2, 127. 2) h. Cer. 99 **Παρθενίῳ** φρέατι ad puteum virgineum, am Jungfernbrunnen, prope Eleusinem consedit Ceres. cum Paus. 1; 39, 1 φρέαρ ἄνθινον commemoret, quem puteum Pamphos sedem Cereris fuisse dixerat et 38, 6 φρέαρ Καλλίχορον, dubitatur uter puteus virgineus sit, cf. Baum., qui nomen duxit aut a virginibus flores carpentibus aut ab aqua pura. ἀμφὶ **Παρθένιον** ποταμόν Paphlagones habitabant Β 854. Ab occidente Amastris urbis (vix recte Steph. ἐν μέσῳ τῆς Ἀμαστριανῶν πόλεως) influit in Pontum, in confinio fere Bithyniae, appellatus aut a Diana virgine aut διὰ τὸ ἠρεμαῖον καὶ παρθενῶδες τοῦ ῥεύματος, cf. Apoll. Rh. 2, 936 sch., nunc Bartan s. Bartin s. Barthenon.

παρθεν-οπίπης (παρθένος, ὀπιπεύω s. ὀπιπεῖν cf. Doed. Gl. 838. Meiring, verb. cop. II Düren 1835 p. 27) puellarum spectator, qui iusto avidius puellas spectat. Ap. 128, 19 παρθένους ὀπιπεύων ὅ ἐστι περισκοπῶν, cf. Hes. E. M. 654, 52 Suid. II 2, 128. Λ 385 παρθενοπῖπα, voc., Paridem Diomedes appellat, sch. A. τινὲς **παρθενοπία** (Eust. 851, 57 -πῖα) παρθένοις ἐοικώς.

παρθένος (Curt. Et. πορ-εῖν πόρ-τις, fere ut Benf. 1, 584 (°παρθνος), cf. Düntz., Kuhn 16, 29 L. Meyer, vgl. G. 1, 106 393. sed Legerlotz, Kuhn 8, 46 Christ 246 skr. vardh, cuius ϝ in β tum in π mutari putant), puella, virgo, sed „notio incorruptae castitatis abest" Lob. path. el. 2, 365. ζ 33 οὔ τοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι. ζ 190 228 h. Cer. 145 π. ἀδμής. h. Ven. 82 παρθένῳ ἀδμήτῃ. Σ 593 ἠίθεοι κ. παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, cf. h. Ven. 119. Χ 127 παρθένος ἠίθεός τε | π. ἠίθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν. h. Merc. 553 Θριαί, κασίγνηται, παρθένοι, ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι | τρεῖς. Ven. 28 παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἤματα voluit Histia. IX 2 Ἄρτεμιν, παρθένον ἰοχέαιραν, cf. XXVII 2 (αἰδοίην). XXVIII 3 Ἀθηναίην, π. αἰδοίην. Β 514 τέκε παρθένος αἰδοίη. ep. 3, 1 χαλκέη π. εἰμί.

παρ-ιαύω cubo iuxta, concumbo. Ι 336 τῇ παριαύων. De tm. v. s. παρά I B.

παρ-ίζω assido. δ 311 Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζεν, sch. Q. ἐὰν ἓν μέρος λόγου ᾖ τὸ πάριζεν προπαροξυνθήσεται ὡς γ 411. ἐὰν δὲ ἡ παρά πρὸς τῷ Τηλεμάχῳ συντάσσηται προπερισπᾶται, sed dubitabatur quoque num ipf. esset ἷζεν sine augm. an ἷζε, hinc R. διχῶς πάριζεν κ. παρίζεν (l. παρῖζεν), cf. La Roche h. T. 403.

παρ-ίημι praetermitto, pass. laxor, pendeo praeter. Ψ 868 παρείθη μήρινθος ποτὶ γαῖαν, Eust. 1333, 55 ἐχαλάσθη, paraphr. ἀφείθη, liess nach u. sank.

Πάρις (Düntz. ho. Fr. 93 πάρος comparat, Fürst? Curt. Et. 367 zend par kämpfen, graece Ἀλέξανδρος q. v.) nom. Γ 437 Ζ 503 Μ 93 Ν 660 Ο 341 Χ 359, υἱὸς Πριάμοιο Ζ 512. g. Πάριος (Curt. Et. p. 584) Γ 325. ac. Πάριν Ζ 280

N 490 *Ω* 249. Priami et Hecubae f. A multis fertur ruri educatus esse sch. A. *Γ* 325 et Veneri primas dedisse in certamine cf. Fuchs var. fab. 37 Ovid. her. 16, 45, quod Aristarchus Homerum ignorasse statuit, *Ω* 25—30 spurios esse ratus cf. Lehrs, Ar. 187 Friedl. h. l. Certe non ab Homero putatur Arisben (Eust. 894, 54) sive Oenonem priorem habuisse uxorem, cf. Apollod. 3; 12, 6 filiumque ex ea genuisse Corythum cf. Con. 23. Navibus per Phereclum (*E* 59) aedificatis in Graeciam venit atque Lacedaemone (incertum num a Menelao, cf. Fuchs l. l. 64) benigne exceptus (*N* 627) Helenam abduxit non invitam, magnis opibus simul raptis. Rediens in insulam (Cranaen s. asperam) (*Γ* 445) atque, post multos diuturnosque ut multi putabant errores, per Sidonem (*Z* 292) Troiam venit. Troiani, quorum Antimachus donis ab Alexandro corruptus erat *Λ* 124, cum legatis Graecorum (*Γ* 205) Helenam reddere sive nollent sive non possent (sunt enim qui putent tum Alexandrum Troiae non iam fuisse), bellum exortum est Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς *Γ* 100. Erat artis operum non imperitus *Z* 314 321, probus fidicen *Γ* 54, formosus, mulierum studiosus, pugnandi satis quidem peritus *Z* 522 *N* 777, sed saepius segnis *Z* 523 quare vituperatur ab Helena *Z* 350 *Γ* 428 Hectore *Γ* 39 *Z* 325 *N* 769 Diomede *Λ* 385, denique cum fratribus a Priamo *Ω* 249. Troianorum primus in pugnam profectus *Γ* 16, postquam Menelao conspecto timidus cessit, ab Hectore admonitus se cum Menelao pugnaturum spondet certamine singulari de Helena opibusque, *Γ* 325, sed victus et Veneris auxilio servatus domi apud Helenam mansit *Γ* 370 sq. Iterum ab Hectore admonitus *Z* 331 armis captis ex urbe exiit *Z* 506 Menesthiumque interfecit *H* 8. post pugnam autem in concione Antenori querenti quod foedus violatum esset respondit se Menelao opes redditurum, non Helenam. Postero die Alexander arcu in pugna utens Diomedem volnerat *Λ* 377 tum Machaonem *Λ* 506, denique Eurypylum *Λ* 581. Sed *M* 93 Paris dux appellatur secundae turmae Troianorum murum aggredientium, ab Aenea contra Idomeneum pugnante auxilio vocatur *N* 490, iratus quod Harpalion hospes interfectus est Euchenorem occidit *N* 660, sinistro cornu praeest *N* 766, Hectorem secutus *N* 789 Deiochum occidit *O* 341. Hector moriens praedicit fore ut aliquando Paris cum Apolline Achillem interficiat *X* 360. semper arcu uti videtur dum Paris vocatur. Ipsum a Philoctete occisum esse narraverant Lesches Conon (23), a Menelao Ptolemaeus (Phot. 151 a 5), cf. Fuchs var. fab. 138. Filios ex Helena ei natos non statuit Homerus *Γ* 40 *δ* 12, sed alii auctores cf. Eust. 1479, 6. 380, 31 Fuchs l. l. 144. *Πάρις* semper pro trochaeo praeter *M* 93.

παρ-ίστημι trans. statuo iuxta. sed leguntur tantum formae quae vim habent intr. pf. (cum vi ut videtur praes.) ind. *παρέστηκεν*, ci. *-ήκῃ* h. Ven. 269, inf. *-εστάμεναι*. plqpf. 3. p. pl. *-έστᾰσαν* *H* 467. aor. ind. *παρέστης* *-η*, ci. *παρστήετον* *σ* 183 (E. M. 427, 4), opt. *παρασταίης* *ν* 389 *-σταῖεν* *ϑ* 218 et *παρσταίη* *Y* 121, iptv. *πάρστητε* *Π* 544. ptc. *παραστάς* (vicies sexies) et *παρστάς* *K* 157 *-ᾶσα* *ψ* 87. Med. prs. *παρίσταμαι* *ν* 301 *-σαι* *-ται*, iptv. *-ασο* (Spitzn. Düntz. Bäuml. La Roche) vel *-αο* (Aristarchus Zenodotus *καὶ αἱ πλείους* (Did.) Bekk.² Faesi) *K* 291, cf. Kühner a. G. § 213 n. 1 Buttm. a. S. § 107, 8. ptc. *-ιστάμενος* *-η* *-οι* *-αι*. ipf. *-ίστατο*, fut. *παραστήσεσθαι* *ω* 28. 1) assisto, accedo, trete daneben (aor. ind. iptv. ptc., plqft., ipf. (cum vi aor.), praes. ind. et ptc.). *Γ* 405 *νῦν δεῦρο παρέστης* ad me huc venisti, cf. *Ω* 303 *ρ* 73, *Π* 544. *B* 189 *Z* 15 *H* 188 *K* 489 *Λ* 261 *M* 60 210 *N* 725 *Π* 404 *Y* 375 472 *X* 375 *Ψ* 155 617 *ι* 325 327 *ν* 197 *φ* 379, *παραστάς* postquam accessi(t). Cf. v. l. *X* 197, *K* 157 *ψ* 87. *Π* 114 *ι* 345 *π* 338 *ν* 190 *ἄγχι παραστάς*. *T* 6 *ἐν τοῖσι παρίστατο*, (stabat?) cf. *γ* 443, *ο* 123. *Γ* 249 *Δ* 233 *P* 119 *ο* 62 *ω* 243 *παριστάμενος*. *κ* 377 *π* 455 *ρ* 361 *σ* 70 *ω* 368 *ἄγχι παρισταμένη*. *ω* 516 *παρισταμένη*. *κ* 109 *παριστάμενοι*, cf. h. Ap. 492 510 (*περὶ βωμόν*). *η* 341 *παριστάμεναι*. *X* 371 *οἱ παρέστη*, cf. *α* 335 *σ* 211 *φ* [66] (*ἑκάτερϑε*). *B* 244 *τῷ παρίστατο*, cf. *Π* 2 (non recte Faesi: „der Moment des ersten Zusammentreffens ist schon vorüber", er stand, Düntz. similiter cf. Bonitz hom. Ged. 468) 715 *Σ* 70 *T* 251 *ο* 101. *ρ* 450 *ἑξείης πάντεσσι παρίστασαι*. *μ* 43 *οἱ νοστήσαντι παρίσταται* (astat?). *β* 384 *ϑ* 10 *ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη*. *P* 338 *ἐμοὶ ἄγχι παραστάς*, cf. *Ψ* 304. *E* 570 *μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι*, cf. *Z* 405. *H* 467 *νῆες ἐκ Λήμνοιο π.* accesserant. b) opem ferens accedo. *O* 442 649 *ϑέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη*, cf. *O* 483. 2) asto, sto iuxta, stehe daneben (aor. ci. et ptc. satis raro, pf. inf., ipf. semel). *ϑ* 218 *ἄγχι π.* *ϑ* 238 *ἐν ἀγῶνι παραστάς* (postquam accessit?). *Δ* 212 *ἐν μέσσοισι παρίστατο* Menelaus. *σ* 183 *μοι π. ἐν μεγάροισιν*. *ρ* 221 *φλιῇσι παραστάς*. *ν* 94 *παρεστάμεναι κεφαλῆφι*. b) opem fero (aor. ind. opt. satis raro, ipf. semel, praes. ind.). *O* 255 *P* 563 *παρεστάμεναι κ. ἀμύνειν*, cf. *Φ* 231, *δ* 827. *E* 116 *ποτέ μοι κ. πατρὶ παρέστης* opem tulisti, cf. *K* 290. *Y* 121 *Ἀχιλῆι π.*, cf. *ν* 389, *γ* 223 *κείνῳ παρίστατο* e more. *ν* 301 *τοι αἰεὶ ἐν πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω*, cf. *K* 279, *Ψ* 783 *Ὀδυσῆι παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει*. *K* 291 *μοι παρίστασο κ. με φύλασσε*. *Φ* 231 *Τρωσὶ παρεστάμεναι κ. ἀμυνέμεν*. 3) translate (aor. semel, pf. ci., fut., praes. ind.) a) ingruo, breche herein. *ι* 52 *Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν* accessit. *ω* 28 *σοι παραστήσεσθαι ἔμελλε μοῖρα*. h. Ven. 269 *μοῖρα π. ϑανάτοιο*. ib. 245 *γῆρας παρίσταται ἀνθρώποισι*. b) (ind. pf. et prs.) insto, immineo. *Π* 853 *Ω* 132 *τοι ἄγχι παρέστηκεν ϑάνατος* accessit. *π* 280 *δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ*. Formae ⏑–– in quarto pede praeter *Y* 375 *ρ* 221, ⏑–⏑⏑ in quarto omnes. De tmesi v. s. *παρά* I B (*παρασταδόν*).

παρ-ίσχω 1) teneo prope. *Δ* 229 *ἐπέτελλε παρισχέμεν* equos. Eust. 465, 41 *πλησίον ἔχειν, παρέχειν*. 2) offero *I* 638 *τοι ἑπτὰ παρίσχομεν* puellas, paraphr. *παρέχομεν* (praes.).

Παρνησός, v. l. *-σσός* quam Buttm. a. S. § 21 n. 9 praefert, edd. rec. non admittunt. Eust. 1872, 52 *ἡ διὰ τῶν δύο σσ γραφὴ κατήργηται παρὰ τοῖς ὕστερον*. Mons Phocidis, Locros utrosque et Doridem attingens, *παραμήκης εἰς τὸ προσάρκτιον μέρος ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν περὶ Δελφοὺς τόπων μέχρι τῆς συμβολῆς τῶν τε Οἰταίων ὀρῶν κ. τῶν Αἰτωλικῶν κ. τῶν ἀνὰ μέσον Δωριέων. . . . ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσός, ἔχων ἄντρα τε κ. ἄλλα χωρία τιμώμενα* (Strab. 417). *τὸ μὲν πρὸς δύσιν πλευρὸν οἱ Λοκροὶ κατέχουσιν οἱ Ὀζόλαι, τὸ δὲ νότιον οἱ Δελφοί* (ib. 418), quare Apollo vocatur h. Ap. 393 *χρείων γνάλων ὕπο Παρνη-*

σοῖο. altissimus fere Graeciae montium est (7570') a poëtis biceps s. triceps appellatur quia complura habet cacumina quorum duo potissimum Delphi conspiciebant. Eustathii tempore accolae volgo Τερνεσόν vocabant, nunc eius partes Elato et Liakura vocant veteris nominis obliti quod pauci tantum retinent. Cf. Vischer Erinn. 611. τ 432 αἰπὺ ὄρος καταειμένον ὕλῃ Παρνησοῦ. ω 332 ἐν Παρνησῷ aper Ulixem iuvenem volneraverat. τ 394 Παρνησὸν δ' ἐλθόντα μετ' Αὐτόλυκον μητρὸς ἑῆς πατέρα, cf. τ 411 466 φ 220. h. Ap. 282 ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα, ib. 521 Π. κ. χωρὸν ἐπήρατον. h. Merc. 555 Θριαὶ . . . ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο.

πάροιθεν et -θ' ante vocales, πάροιθε ante consonas; nam quae ab adv. ducta sunt „saepe consonam et non nunquam vocalem ei propositam amittunt" Lob. path. el. 2, 146. (E. M. 689, 54 πάρος) A) de loco 1) adv. in fronte, vorn, Ap. 127, 33 ἔμπροσθεν καὶ ἐπὶ τόπου κ. ἐπὶ χρόνου E. M. 689, 57. (Lex. Seg. 1096 Κλειτορίων). Δ 185 πάροιθεν | εἰρύσατο ζωστήρ. Υ 437 ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν, Eust. 1214, 48 τινὲς δὲ - χρονικὸν νοοῦσιν, ἵνα λέγῃ . . . πρὸ τούτου καὶ χθές που καὶ πρώην. Ψ 213 νέφεα κλονέοντε πάροιθεν |. η 125 πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν, Eust. 1574, 23 πρὸ ὀφθαλμῶν. τ 33 πάροιθε δὲ - ἐποίει. τ 227 πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν, sch. B. εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος. Ψ 498 οἵ τε δεύτεροι οἵ τε πάροιθεν | equi. 2) praep. c. gen. ante, in cuius fronte. Α 360 500 πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο. δ 625 ρ 167 πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο τέρποντο. π 166 στῆ πάροιθ' αὐτῆς. b) a quo separatur: Γ 162 πάροιθ' ἵζεν ἐμεῖο. Ζ 319 Θ 494 πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς | αἰχμή (paraphr.). Ξ 427 πάροιθεν | ἀσπίδας σχέθον αὐτοῦ. Ο 154 πάροιθ' - Διὸς στήτην. Π 255 στῆ πάροιθ' - κλισίης. B) de tempore adv. antea, de re quae semel fit. Ο 227 πάροιθε - ὑπόειξεν, sch. BL. χρονικὸν ἐπίρρημα, paraphr. πρὸ τούτου. Ψ 20 180 πάροιθεν ὑπέστην. ζ 174 πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν. π 181 ἀλλοῖος φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν. ρ 294 πάροιθεν ἀγίνεσκον. cum articulo (La Roche h. S. 42) in Od. tantum: per totum antecedens tempus: α 322 ὑπέμνησέν τέ ἑ μᾶλλον ἢ τὸ πάροιθεν quam meminerat usque ad illud tempus, Düntz. spurium putat cf. N. J. f. Ph. 85, 819. β 312 τὸ πάροιθεν ἐκείρετε κτήματα. σ 275 οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο, sch. BQ. ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ, disertius Eust. 1846, 47 ἀνέκαθεν ἐκ παλαιτάτων χρόνων. πάροιθ' in arsi secunda. (προπ. atque ut videtur

παροίτερος (sch. B. Ψ 459 παρὰ τὸ πάρος (ut E. M. 654, 11) κ. πλεονάζει τὸ ι ὡς ἐν τῷ μυχοίτατοι. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πάροιθεν τοπικοῦ, cf. Buttm. a. S. 1, 271. 2, 347. Recte compar. locativi dixit Lehmann Locativ N. Stettin 1870, p. 17) anterior. Ψ 459 παροίτεροι ἵπποι, Ariston. ἡ δ. ὅ. τοπικῶς ἀντὶ τοῦ πρότεροι κατὰ δρόμον, cf. Suid. II 2, 138 Hes. Ψ 480 ἵπποι ἔασι παροίτεραι.

παρ-οίχομαι praetereo. Δ 272 326 παρῴχετο Atrides, Suid. II 2, 135 παρήρχετο, ging weiter. Κ 252 παρῴχηκεν νύξ Suid. l. l. παρῳχήκει παρῆλθε. Ariston. et Trypho ut videtur, Spitzn. ol. vo., sed Δωρόθεος ἐν λά τῆς Ἀττικῆς λέξεως ἀξιοῖ γράφειν - παροίχωκεν (Bekk. Düntz.) ἐπιδείξας τὸ οἴχωκεν Ἰακόν. οὕτως δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικὸς οἶδε τὴν γραφήν. (sch. A.). La Roche (app.) e sch. Didymi in Ven. A. Ἀρίσταρχος παρῴχωκεν.

πάρος (Curt. Et. 347 skr. puras ante, rad. παρ cuius est gen., cf. Ahrens, Kuhn 3, 168. Christ 38 L. Meyer, vgl. G. 1, 328 a-pa, para der andere. E. M. 689, 55 ἐκ τῆς πρός. Cf. Richter, de part. πρίν et πάρος earumque usu homer. Leipzig 1874. Ob accentum σημειωτέον Apoll. adv. 595, 26) 1) adv. tempor. antea, Ap. 128, 2 ἔμπροσθεν, ἐπὶ χρόνου, cf. Suid. II 2, 131 (καὶ τοπικῶς) Hes. πρότερον. a) α) aor. Λ 111 π. εἶδε, cf. λ 324 453. ζ 325 νῦν ἄκουσον ἐπεὶ π. οὔ ποτ' ἄκουσας. σ 36 οὐ μέν πώ τι π. τοιοῦτον ἐτύχθη. β) praes. (v. s. b) alio tempore, sonst, cf. Nitzsch ad δ 810 Rumpf N. J. f. Ph. 93, 144. Δ 264 οἷος π. εὔχεαι εἶναι. θ 36 π. εἰσὶν ἄριστοι. γ) ipf. sonst: Α 610 τ 49 π. κοιμᾶτο, paraphr. πρότερον, cf. Α 669, 825 Π 23, Ν 391 Π 557 (οἷοί περ π.) Ψ 601 β 119 λ 394 (οἵη περ π.) ν 314 π 191 ρ 293, κ 395 σ 162, 229 υ 310, τ 549 φ 283 h. Merc. 58 Ven. 238. Λ 453 π. ἔκλυες. h. Ven. 157 ὅθι περ π. ἔσκεν. δ) pf. Δ 73 Τ 349 Χ 186 ω 487 π. μεμαυῖαν. h. Merc. 266 π. μοι ἄλλα μέμηλεν. ε) plqpf. φ 123 π. δ' οὔ πώ ποτ' ὀπώπει. ζ) fut. Ε 218 π. δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως, cf. Θ 166 Π 629. η) Χ 403 κάρη - π. χαρίεν. ν 401 433 ὄσσε π. περικαλλέ' ἐόντε. ω 369 μείζονα ἠὲ π. θ) δ 627 ρ 169 τέρποντο ἐν δαπέδῳ, ὅθι περ π. ὕβριν ἔχεσκον. b) α) c. articulo ante Wolf. vo. τοπάρος, cf. Ameis θ 31 La Roche h. S. 41 Krüger Di. § 50, 5 n. 11: per totum antecedens tempus. Ν 228 τὸ π. ἦσθα (Friedl. Phil. 6, 669), cf. Χ 233. ω 486 φιλεόντων ὡς τὸ π. (semel in introitu et sine περ). Ε 806 θυμὸν ἔχων ὡς τὸ πάρος περ |, cf. Η 370 Κ 309 396 β 305 θ 31 κ 240 ν 358 υ 167 h. Ap. 345 sine verbo. Μ 346 359 οἱ τὸ π. περ | - τελέθουσι, cf. Ρ 720 Υ 123, Ρ 587 Ψ 480 ρ 171 (sine verbo), Ψ 782. Ν 101 οἳ τὸ π. περ | ἐῴκεσαν. Ξ 131 οἳ τὸ π. περ | ἀφεστᾶσι, cf. ω 508, vis pfti ut praesentis. Χ 250 φοβήσομαι ὡς τὸ π. περ | τρὶς δίον, cf. Ω 201 τ 340 h. XX 3. Τ 42 οἳ τὸ π. γε μένεσκον. η 201 αἰεὶ τὸ π. γε φαίνονται. β) π. περ antea valde s. semper. Ν 465 π. περ | ἔθρεψε. Ο 256 ὅς σε π. περ | ῥύομαι. ε 82 κλαῖε ἔνθα π. περ (Am.), cf. τ 553 υ 7. τ 253 νῦν, π. περ ἐὼν ἐλεεινός, ἔσῃ. h. Cer. 179 ἔνθα π. περ κάλλιπον. γ) π. γε sonst freilich Hes. πρώην κ. τὰ ὅμοια. Π 796 π. γε μὲν οὐ θέμις ἦεν. Ρ 270 οὐδὲ - ἤχθαιρε π. γε. Λ 553 π. γ' οὔτ' εἴρομαι, paraphr. πρότερον, La Roche h. l. Σ 386 425 ε 88 π. γε μὲν οὔ τι θαμίζεις, cf. δ 810 ι 448, β 127 σ 288. Χ 302 οἵ με π. γε | εἰρύατο Hoffm. „von früher her bis jetzt". Hector intellegit instare mortem et mutatam esse deorum voluntatem, cf. Thiersch § 289, 5 εἰρύαται. Ω 642 σ 164 θυμὸς ἐέλδεται, οὔ τι π. γε. δ) ante iustum tempus: Ψ 474 τί π. λαβρεύεαι zum voraus, vorschnell, satis singulariter. ε) c. gen. Θ 254 οὔ τις πρότερος Δαναῶν - εὔξατο Τυδεΐδαο π. σχέμεν ἵππους, prius quam, sunt qui π. praep. statuant, La Roche gen. ad πρότερος refert quod iusto longius abest et π. ad inf., sch. BL. τελευταῖος ὑποχωρῶν πρῶτός ἐστιν εἰς ὑποστροφήν. Saepe sequitur πρίν q. v. 2) coni. tempor. c. inf. antequam, cf. Bekk. h. B. 2, 6 a) „für Ein Subj. Einen casus" Bekk. Α 573 Ο 316 πολλά, π. ἐπαυρεῖν, ἵσταντο, cf. Μ 221 Ξ 286 θ 376. semel, ut videtur, inf. praes. Σ 245 ἀγέροντο,

π. δόρποιο μέδεσθαι. „umschreibung o. verkleidung des subi. stört nicht" Bekk. α 21 ζ 331 μενέαινεν Ὀδυσῆι π. ἱκέσθαι, cf. π 218 ψ 309 (semel post sententiam negativam). b) acc. c. inf. quando subi. mutatur, antequam: Z 348 κῦμα ἀπόερσε π. τάδε ἔργα γενέσθαι, cf. Ψ 764. πάρος περ in fine versus, praeter θ 31 τ 340, 253. Verbum saepe deest, rarissime ante adv. legitur (P 270 Ψ 604 τ 549). Coni. semper in quarta arsi ita ut sententia secundaria usque ad finem versus pertineat, cf. Giseke h. F. § 125.

Πάρος h. Ap. 44 una Cycladum in medio mari Aegaeo sita, quam Latona parturiens nequicquam adiit. Cer. 491 Πάρον ἀμφιρύτην Ceres Proserpinaque tenent. Nunc Paro.

πάρ-ουρος (οὖρος) custos qui prope est. v. l. λ 489 κ' ἐπάρουρος ἐών, sch. H. τινὲς πάρουρος, ὁ ἀκόλουθος, οὐκ εὖ. sch. H. Vind. 133 (ap. La Ro.) οἱ μὲν πάρουρος ἀπέδοσαν ὅ ἐστι φύλαξ . . . δεήσει οὖν ὀξυτόνως προφέρεσθαι ὡς θυρωρός, cf. E. M. 353, 35. Eust. 1695, 37 πάρουρος ὁ εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς. οὖρος γὰρ ὁ φύλαξ, ὁ καὶ ἐπίουρος, cf. Lehrs, Ar. 108.

Παρράσίην ἐνέμοντο B 608 Arcades, quibus praeerat Agapenor. Steph. πόλις Ἀρκαδίας. κέκληται ἀπὸ Παρράσου, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων. Χάραξ δὲ κτίσμα Πελασγοῦ ἐν ά κτισμάτων οὕτω κτέ. Νικάνωρ δὲ Παρβασίαν φησὶν αὐτὴν κεκλῆσθαι διὰ τὴν Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν. Strab. 388 δοκεῖ παλαιότατα ἔθνη τῶν Ἑλλήνων εἶναι τὰ Ἀρκαδικά, Ἀζᾶνές τε κ. Παρράσιοι κ. ἄλλοι τοιοῦτοι . . . αἱ πόλεις ὑπὸ τῶν συνεχῶν πολέμων ἠφανίσθησαν ἔνδοξοι γενόμεναι πρότερον. sita fuerat in confinio Pyli Messeniae Arcadiae, ab occidente Megalopolis fluviique Alphei prope Iram Messeniacam.

πᾶς (skt. ka-s wer et suff. vant ut sit wie viel, wie gross. Curt. Et. 631 Kuhn 3, 403. de accentu E. M. 655, 29). πᾶσα (cf. Curt. Et. p. 617 παντ-ja) πᾶν, g. παντός (N 308 Ψ 847) πάσης. d. παντί πάσῃ (N 217) a. πάντα πᾶσαν πᾶν pl. (omnes formae praeter πάσαις possunt esse primo versus loco) n. πάντες πᾶσαι πάντα g. πάντων πασέων (pro spondeo, v. l. -ῶν) (sexies) et -άων ζ 107. πᾶσι(ν) (plus centies tricies) et πάντεσσι(ν) (bis et tricies) et Ψ 671 (Bekk. ob ϝ πᾶσιν) πάντεσσ', πάσῃσι(ν) Z 499 h. Merc. 412 Ven. 102 et πάσαις χ 471 quod mutari iubent e. c. Ribbeck Formenl. 15 La Roche h. l. a. πάντας πάσας πάντα. I quilibet quivis, Eust. 1720, 19 ἐπὶ ποσότητος. 1) c. subst. cui a) praemittitur. α) ε 196 π. ἐδωδὴν quae iis opus erat, non quae in terra est. v. s. III 1, b. A 294 πᾶν ἔργον ὅττι κεν εἴπῃς. Z 79 δ 434 πᾶσαν ἰθύν. I 73 π. ὑποδεξίη. N 741 πᾶσαν βουλήν. O 411 π. σοφίης. h. Merc. 246 π. μυχόν. XIX 6 π. λόφον. b) postponitur. B 823 E 11 549 M 100 μάχης ἐὺ εἰδότε πάσης. 2) sine subst. unus quisque, quivis. Π 265 πᾶς sc. σφήξ. ν 313 σὲ αὐτὴν παντὶ ἐίσκεις, sch. V. κ. παρθένῳ κ. ἀνδρί sed videtur esse neutr., sch. H. γρ. πάντῃ. II totus, omnis, ganz, Eust. 831, 32 ὅλος, ἐπὶ μιᾶς συνεχοῦς ὁλότητος qua partes omnes non distinguuntur, sed universe comprehenduntur, cf. 1212, 28 Ariston. pass. v. Lehrs, Ar. 126. 1) c. subst. cui a) praemittitur α) A 592 Σ [453] πᾶν ἦμαρ, sch. BLV. οὐ δηλοῖ τὸν ἀπὸ πρωίας μέχρι ἑσπέρας καιρόν, ἀλλὰ τὴν πελάζουσαν τῇ νυκτὶ ὥραν ὡς καὶ A 472 601. θ 282 π. δόλον quo tum opus erat. P 372 πάσης | γαίης, cf. h. Ap. 445. τ 475 π. ἄνακτ' ἐμόν v. s. I 1 b α. Π 79 ξ 267 ρ 436 πᾶν πεδίον, cf. Φ 345. Λ 714 ἄλλο πᾶν πεδίον. Π 333 340 Y 476 πᾶν - ξίφος cf. Φ 117. Λ 437 π. χρόα, cf. P 136. δ 256 π. νόον. λ 351 π. δωτίνην. β) π. B 809 Θ 58 πᾶσαι πύλαι porta Scaea universa, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἔμφασιν ἔχει πολλῶν πυλῶν, μία δέ ἐστι κ. ἔστι τὸ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι, cf. Eust. 350, 31 Suid. II 2, 139, E. M. 657, 28. v. s. IV b η Hes. Ap. 129, 4 ὅλαι. sed Düntz. (Einl. 29) omnes portae, v. s. II 2. ι 389 π. βλέφαρα totum. B 149 πᾶσ' ἀγορή, cf. Ψ 847. E 325 π. ὁμηλικίης, cf. N 431. Γ 50 Ω 706 παντὶ δήμῳ, cf. Y 166 θ 157 π 114 φ 17 h. Cer. 271. Θ 1 I 506 Ψ 742 Ω 695 ω 509 πᾶσαν αἶαν. I 387 π. λώβην, cf. Ω 19, 407 λ 507, π 340 ρ 122 τ 81. ν 193 χ 64 π. ὑπερβασίην. K 540 π 11 351 οὔ πω πᾶν - ἔπος. N 13 π. Ἴδη, cf. N 217. Ω 703 πᾶν ἄστυ, cf. χ 440 457. N 308 π. στρατοῦ. N 772 π. Ἴλιος, cf. h. Ven. 112 VI 2 X 5. Ξ 187 h. VI 14 π. κόσμον. Π 384 π. κελαινὴ χθών, cf. T 362 405 h. Cer. 13 69 472. Φ 196 π. θάλασσα, cf. ω 118. Ψ 135 π. νέκυν. Ψ 652 π. αἶνον. χ 94 296 π. μετώπῳ, cf. χ 404. h. Merc. 470 π. ὁσίης. c. artic. h. Ap. 108 πᾶν τὸ μεσηγύ. ep. 15, 22 τοῦτον πᾶν τὸ πρόσωπον. de tempore: Π 202 πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν. δ 447 π. ἠοίην. b) postponitur. N 546 φλέβα π. Π 69 Τρώων πόλις πᾶσα. π 21 Τηλέμαχον - π. Ameis Düntz. adv. explicant, sed sch. B. ὅλον v. s. I 1 a α 2. β) B 108 Ἄργεϊ π. cf. B 575 h. Ap. 430. Φ 473 νίκην π., cf. Ψ 238 Ω 792. B 780 χθὼν πᾶσα, cf. α 53 δ 386, h. Cer. 14. Z 193 τιμῆς π. O 599 ἀρὴν | πᾶσαν. Λ 498 P 116 682 μάχης - πάσης |, cf. P 650. M 289 τεῖχος - πᾶν, cf. Φ 348. O 261 κέλευθον | πᾶσαν. Y 316 Φ 375 Τροίη π., cf. Ω 291. T 27 ε 455 χρόα π. ep. 15, 12 κάμινος πᾶσα. de tempore: κ 14 μ 325 μῆνα π. c. artic. ν 262 τῆς ληίδος π. 2) sine subst. Δ 111 πᾶν das Ganze. ν 114 ἥμισυ πάσης navis. κ 3 πᾶσαν - μιν insulam, cf. μ 238 241. O 625 μ 416 ξ 306 ἡ πᾶσα navis, cf. ν 169 (Π 412 578 Y 387). H 461 τὸ - πᾶν sc. τεῖχος, cf. N 548 Φ 300. Θ 193 πᾶσαν sc. ἀσπίδα, cf. M 54 Φ 246. Aristarchus huc referebat etiam: M 340 πᾶσαι ἐπῴχατο sc. πύλαι (q. v. s. b), v. s. ἐπῴχ. et s. II 1 a β, Ariston. ἀντὶ τοῦ ὅλας· οὐ γὰρ ἦσαν πολλαὶ πύλαι ἀλλὰ μία, E. M. 657, 25. Zenod. (πάσας ut videtur) ἐπῴχετο omnes, ratus plures a poëta statui portas, sed hoc melius refertur ad III 2 a. X 286 μιν πᾶν sc. ἔγχος. X 354 πάντα Hectorem, v. s. I 1 b α, cf. Ω [20] (paraphr. αὐτόν, Ariston. ἀθ.). ρ 480 (σε) πάντα. Λ 65 πᾶς λάμπε, cf. N 191 408 O 537. ψ 250 τὸν π. sc. πόνον. III omnis, all, Eust. 1720, 19 ἐπὶ πολλῶν, 1804, 3 ποσὸν διωρισμένον. 1) c. subst. cui a) praemittitur α) allerlei, παντοῖος, permulti, plerique. non enim in maius extollitur vox. β 15 π. λαοί omnes qui aderant, cf. δ 279. ι 19 π. δόλοισι | (ἀνθρώποισι μέλω) alle möglichen s. jegliche, quoscunque novi, sed sch. BQ. π. ad ἀνθρ. referunt, cf. ν 292, ι 422 π. δόλους. K 245 279 ν 301 υ 48 πάντεσσι πόνοισι. Σ 407 π. ζωάγρια. Ψ 671 π. ἔργοισιν. ε 292 π. ἀέλλας παντοίων ἀνέμων. H 207 π. τεύχεα, cf. β 389. β 13 ρ 64 π. λαοί, cf. δ 176. κ 289 π. ὀλοφώια δήνεα Κίρκης ea tantum quae eius intererat scire. c. adi. δ 410 π. ὀλοφώια. h.

Merc. 520 π. φίλα. μ 341 π. θάνατοι. h. Merc. 531 π. οἴμους. Θ 557 Π 299 πᾶσαι σκοπιαί quae quo loco conspici possunt, cf. h. Ap. 22 144. Θ 559 π. εἴδεται ἄστρα. Σ 521 πάντεσσι βροτοῖσι. γ 315 π. κτήματα. λ 288 π. μνώοντο περικτίται certe non omnes, sed permulti. Π 621 π. ἀνθρώπων ὅς κε ἔλθῃ, cf. μ 39. δ 279 π. Ἀργείων qui Troiae erant. δ 487 π. Ἀχαιοὶ οὓς λίπομεν, cf. ϑ 427. Α 15 374 Γ 68 88 Η 49 Θ 498 Ι 75 Ξ 124 Ψ 815 γ 137 141 δ 288 ω 49 438 π. Ἀχαιούς, cf. Α 283 Β 203 Η 294 Κ 20 Σ 76 Τ 54 173 Ψ 680 766 840 Ω 688 β 112 211 δ 344 κ 429 ν 397 ο 255 ρ 135 211 σ 216 τ 330 φ 100 141 ω 353. h. XXVIII 6 π. ὁρῶντας ἀθανάτους. Α 22 376 ἄλλοι π. Ἀχαιοί, cf. Γ 234 δ 285 ε 110 133 η 251 ι 367 ν 11 ξ 462 ο 307. Ι 357 Διὶ κ. πᾶσι θεοῖσι, cf. Ο 96 123 Τ 100 ϑ 305 π 323. Π 374 π. ὁδούς, non quotquot sunt sed quae ibi erant, cf. Π 389 Σ 614 Ψ 856 ι 441 554 σ 28 ψ 248 358. λ 369 π. Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ ceterorum. Δ 29 Π 443 Χ 181 π. - θεοὶ ἄλλοι. Η 344 Ι 710 οἱ - π. - βασιλῆες, cf. Η 403 Ι 50. ψ 308 ὅσα κήδε' ἔθηκεν, πάντα. φ 372 π., ὅσοι ἔασι, μνηστήρων. β) omnes qui in terrarum orbe sunt, qui exsistunt. Α 545 π. ἐμοὺς μύθους. Α 78 Η 128 Κ 32 π. Ἀργείων, cf. Β 579 Γ 420, Σ 366 Δ 61, 95 Ε 2 63, Ζ 140 200 Θ 346 Ο 368 Η 412, 184 Ι 54 Κ 117 463 Ο 141 (unius cuiusvis liberos, non ut Damm: nostros ab unoquoque) Π 85 194 Σ 81 Τ 104 109 Υ 304 314 Φ 105 Χ 433 Ψ 123 211 661 Ω 62, 113 134, α 71 78 91 β 174 γ 191 424 ζ 35 240 257 η 10 ϑ 117 207 479 ε 376 534 κ 203 518 λ 26 114 491 μ 141 337 ν 298 340 402 ξ 366 423 ο 37 209 ρ 50 59 388 τ 550 υ 238 264 φ 147 203 χ 484 ψ 324 h. Ap. 315 316 Ven. 32 48 205 249 Cer. 135 396 XII 4 XIX 45 XXIX 1. Α 146 Σ 170 Υ 389 π. ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν (Hes.), cf. Ξ 320 Φ 566 Ω 748 762 α 235 η 108, ϑ 382 401 ι 2 λ 355 378 ν 38, π 445 υ 33 70 ω 517 Β 285 π. μερόπεσσι βροτοῖσιν. Δ 525 Φ 180 πᾶσαι χολάδες, cf. ν 432 χ 471. Θ 5 Τ 101 h. Ap. 311 πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, cf. Θ 20 Ξ 233. h. XIV 1 π. τε θεῶν π. τ' ἀνθρώπων. Ξ 33 π. - νῆας, cf. Υ 59 Φ 312, β 388 γ 487 497 λ 12 ο 185 296 471, ρ 213 υ 174 φ 266, h. Merc. 412 571 Ven. 31 VII 42 ep. 15, 3 14. Κ 104 π. νοήματα, cf. Μ 28 Υ 369 Φ 235 η 51 ο 12 ρ 545. Κ 213 Ω 535 α 299 τ 334 ω 94 h. Ap. 82 π. ἀνθρώπους, cf. Μ 270 γ 48 δ 231 ϑ 167 497 560 κ 38 λ 216 ο 319 h. Ap. 29 162 483. Μ 242 π. θνητοῖσι κ. ἀθανάτοισι, cf. Ξ 198 h. Merc. 576 Cer. 10. Φ 196 π. ποταμοὶ καὶ π. θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι, ϑ 341 ὑμεῖς θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. c. artic. h. Ap. 134 αἱ πᾶσαι ἀθάναται. h. Ven. 28 π. ἤματα semel ut videtur, v. s. III 1 b β. b) postponitur. α) allerlei, παντοῖος. Α 5 οἰωνοῖσί τε πᾶσι, sch. L. εἰ καὶ μὴ πάντες ἤσθιον, ἀλλ' οὖν ἀνέδην πᾶσι προὔκειντο (ex Ariston.?), nam Zenod. δαῖτα scripserat, quia non omnes vescerentur, quod Lange, obs. cr. in Α I Oels 1839 cf. Phil. 4, 703, defendit contra Ath. 1, 12 Eust. 20, 1. fuere qui τ' ἐπ' ἶσα conicerent, satis otiose. Curtius, Kuhn 3, 404 jegliche. Lindau, Ztft. f. AW. 1839 p. 1102 nec versum nec sensum curans πᾶσι ad sequentia traxit, al. (La Roche), παντοίοις explicant, Ameis h. l. vix recte ad κύνεσσι quoque refert, sed sunt omnes quae adsunt aves (Düntz. Koch allen möglichen, Faesi allen ohne Unterschied), cf. Am. N. J. f. Ph. 59, 271. 65, 351. v. s. I 1 a α III 1 a α. II 1 a α. Ξ 215 θελκτήρια π. κ 47 ἄνεμοι π. σ 85 116 φ 308 βροτῶν - π. quicunque Echeto subiecti erant, Eust. 1839, 15 ὑπερβολικῶς πάλιν κεῖται τὸ π., δηλοῖ μόνους τοὺς περιπίπτοντας ταῖς τοῦ Ἐ. χερσί. λ 297 θέσφατα π. quae narrari intererat. Α 424 θεοὶ π. certe praeter Thetidem, cf. Α (495) 532 Ξ 334. ι 222 ἄγγεα π. Cyclopis. Γ 70 91 κτήμασι π. a Paride raptis, cf. Γ 282 285, Η 364 391, τ 23 ν 152. Δ 176 Ρ 64 μ 363 ἔγκατα π. cf. β 335 δ 363 ζ 93 h. Merc. 351. Σ 328 νοήματα π. ϑ 101 ἀέθλων π. quae Phaeaces noverant. λ 361 ἀνδράσι π. ὅσοι, cf. h. Ap. 92. Ε 823 Ἀργείους π., cf. Ζ 410 493 Ο 638 Ρ 96 Ψ 756, α 359 λ 353 φ 353. Μ 180 θεοὶ π. ὅσοι ἦσαν, cf. Σ 38 Τ 140 Ω 420 δ 720. c. adi. Ε 52 ἄγρια π., cf. Ε 60 Τ 13 ι 131. π 388 ρ 80, 549 556 561, σ 230 τ 352 υ 335 χ 61 h. Cer. 58 406 433. η 310 ϑ 348 ο 71 αἴσιμα π. Π 248 τεύχεσι π., cf. Σ 409 412 ι 149 κ 404 424 μ 410. β) Α 403 ἄνδρες π. quotquot vivunt, cf. Γ 412 Θ 4 Σ 289 Χ 166 ν 309 h. Ap. 57 Merc. 307 367 Ven. 4. Ξ 256 φίλων π., cf. Ρ 568 Τ 14 Φ 216 Χ 15 ϑ 21 μ 177 ν 302 ξ 138, ο 178 ρ 159, σ 71 υ 373 φ 360 421 ψ [320] (ceteros, non omnes). Μ 133 Ν 826 Ξ 235 268 276 Π 499 Τ 226 (cotidie) Ψ 591 Ω 491 β 55 205 δ 209 592 ε 136 210 219 ζ 46 281 η 94 257 ϑ 431 468 ι 123 κ 467 ο 54 ρ 534 φ 156 ψ 6 336 ω 25 h. Ap. 485 543 Merc. 170 292 Ven. 148 209 221 240 Cer. 260 267 367 373 ἤματα π., cf. Ξ 171 μ 329, v. s. III 1 a β. δ 794 σ 189 ἄψεα π. h. Ven. 96 θεοῖσι π. cf. Cer. 326. Ven. 102 ὥρῃσιν πάσῃσι. Α 597 τοῖς ἄλλοισι θεοῖσι πᾶσι. Σ 485 τὰ τείρεα π. τά τε etc. Ω 260 τὰ ἐλέγχεα π. h. Ap. 129 πείρατα π., cf. VII 30. 2) sine subst. omnes. a) qui quo loco sunt s. aliud quid commune habent quo separentur a ceteris eiusdem generis. β 194 πᾶσιν qui hic adsunt. λ 187 πάντες jedermann im Lande, cf. ν 380 (nos) φ 369 ψ 28 61 h. Ap. 153. Α 120 πάντες vos omnes, cf. Α 410 471 Β 139 194 331 Γ 212 Δ 17 289 397 431 437 Ε 29 875 Ζ 190 423 Θ 18 37 77 468 Ι 176, 26 704 Μ 75 Ξ 74 370 Ο 294 Σ 297 μ 213, Κ 69 173 182 Λ 78 402 460 569 761 Μ 83 Ν 223 Ο 280 Π 156 198 218 280 660 848 Ρ 417 Σ 30 223 247 Υ 125 357 Φ 133 Ψ 11 Ω 321 383 609 708 α 164 266 273 366 373 β 91 152 182 284 γ 134 340 364 δ 100 346 412 η 180 183 ϑ 131 ι 171 κ 188 (v. l.) 249 398 λ 517 μ 204 298 ν 51 54 155 ο 165 ρ 137 174 499 σ 55 213 344 425 τ 539 φ 121 272 412 χ 138 443 501 ω 107, 528 535 h. Ap. 4 337 Ven. 6 251. Γ 454 σφιν πᾶσιν, cf. Δ 167 Ρ 213. α 76 ἡμεῖς οἵδε π. σ 30 π. καὶ οἵδε. Η 99 ὑμεῖς π., cf. Ι 121 Ρ 633 Ψ 787 β 330 ω 173 h. Ap. 166. κ 425 αὐτοὶ πάντες. δ 777 π. ἡμῖν, cf. χ 72. Β 789 οἱ π. ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. Γ 95 Ζ 422 Η 92 398 Θ 28 Ι 29, 693 Κ 218 313 Μ 442 Ν 487 757 Ο 86 354 Ψ 676 784 α 381 γ 430 δ 250 673 η 154 226 ϑ 234 398 κ 91 130 λ 333 ν 1 47 ο 437 π 393 ρ 481 σ 40 58 66 410 τ 277 υ 268 320 358 φ 285 376 χ 255 265 386 ψ 49 h. Ven. 79 οἱ πάντες, cf. Ζ 301 499 Η 129 Ι 173 Κ 215 Λ 707 Ν 332 π 254 χ 42, 131 247 256 ω 450 493 h. Ap. 253 293 Cer. 156. Η 169 π. οἱ. Λ 825 Π 23 οἱ - πάντες, ὅσοι ἦσαν. Λ 466 Β 429 Η 318 Ω 624 ξ 431 πάντα (viscera) cf. Ι 369 645 δ 783 ε 247 ϑ 54 ι 245 309 342.

Ξ 506 Ψ 182 τοὺς π., cf. P 631 T 255 X 424, Ψ 108 153 δ 183, 203 539 Ω 446 δ 104. Ψ 203 τοὶ π. B 143 τοῖσι πᾶσι μετὰ πληθὺν. I 330 τάων πασέων urbium, cf. M 24 O 636 Π 159. β 166 τοίσδεσσι πάντεσσιν, cf. φ 93. π 103 κείνοισι - πάντεσσι. σ 317 τούτοισι πάντεσσι. σ 422 τοῖσι πᾶσι. A 174 βόες ἅς τε - πάσας. Σ 52 ἐὺ πᾶσαι | εἴδετε bene sciatis (paraphr. Faesi Düntz., v. s. III 2 c et IV b. ϑ 39 εὖ πᾶσι παρέξω. A 516 μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη sc. ϑεοῖς, cf. B 449 Δ 96 Z 423 O 103. φ 232 ἄλλοι π. ὅσοι. T 190 ξ 478 ρ 503 ἄλλοι π. cf. Ω 25, 156 185, β 82 ϑ 93 532. T 294 οἱ π., cf. ψ 57. γ 372 φ 122 h. VII 37 π. ἰδόντας. h. Ap. 536 τὰ - π. sc. μῆλα, ubi voce πάντα facile caremus (cf. XXX 8). π 404 τοὺς ἄλλους π., cf. ρ 411. B 480 ἔξοχος πάντων boum, cf. Ψ 167. Λ 693 οἱ ἄλλοι π., cf. O 134 Φ 371 (ὅσσοι). M 340 πᾶσαι sc. πύλαι (q. v. s. b) omnes portae castrorum. ζ 107 πασάων nympharum, cf. ζ 108. π 378 πᾶσιν in concione. E 877 ἄλλοι π. ὅσοι ϑεοί εἰσι, cf. M 245 (nos) α 11 γ 86. Φ 428 π. ὅσοι, cf. δ 723 λ 328. ϑ 214 π. - ὅσοι ἄεϑλοι, sch. HQ. σημειωτέον ὅτι τῷ ἆϑλα οὐδετέρῳ ἀρσενικὸν ἐπήγαγε, sch. B. Düntz. adv. explicant. Z 15 πάντας qui illac ibant, cf. Ξ 381 P 671 Y 410 Φ 524 X 414 ϑ 538. H 75 ἴτω ἐκ πάντων ex exercitu. δ 608 περὶ πασέων insularum. φ 249 περί τ' αὐτοῦ κ. περὶ πάντων ceterorum. Θ 240 πᾶσι sc. βωμοῖς, cf. Θ 298 P 750 υ 163. I 153 295 πᾶσαι septem urbes, sie alle. I 505 πάσας preces, cf. Ξ 76. Λ 681 h. Merc. 192 π. ϑηλείας equas, cf. h. Merc. 192. O 276 π. - καὶ μεμαῶτας. P 632 πάντ' sc. βέλεα, cf. β 78. ζ 265 πᾶσιν - ἑκάστῳ. T 91 129 πάντας ἀᾶται unumquemque, singulos, cf. T 170. Ψ [843] σήματα πάντων, cf. ϑ 192, Ariston. ἀϑ. ὅ. δυεῖν προδεδισκευκότων ἔδει εἰπεῖν ἀμφοτέρων. μετενήνεκται δὲ ἐκ ϑ 192. I 430 οἱ π. Eust. 760, 59 ἐπὶ τριῶν. I 528 ὑμῖν πάντεσσι φίλοισι quinque sexve. δ 451 πάντα coria quatuor. ψ 368 πάντας tres. h. Merc. 448 ἅμα τρία πάντα πάρεστιν. M 312 πάντες omnes qui ibi sunt. b) omnes qui sunt homines. A 289 ι 552 ν 25 πᾶσι, cf. π 161 ep. 15, 23. Ξ 246 γένεσις πάντεσσι τέτυκται Oceanus diis et hominibus ut videtur (Düntz. La Roche, cf. Ξ 201), Porphyrius al. qui neutr. explicant: rerum naturae cf. sch. (Faesi). Ω 775 πάντες jedermann, cf. β 175 ϑ 554 h. Ap. 386 Cer. 476 XIX 47. μ 70 πᾶσι μέλουσα, sch. V. πᾶσιν ἐν ἐπιμελείᾳ διὰ τὸ κλέος ἢ πᾶσι μέλουσα ϑεοῖς. Q. πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. non recte HQ. ὑφ' ἓν πασιμέλουσα. νεωτερικὸν δὲ τὸ γράφειν φασιμέλουσα, ἡ τοῖς ἐν Φάσιδι πολλὴν φροντίδα ποιήσασα. Herodian. B 557 ἀφορμὴν ἔχει ἡ κατὰ σύνϑεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν χρῆσιν ἥτις τὰ κατὰ παράϑεσιν πολλάκις ἑνοῖ ὡς τὸ μ 70 κ. τὰ τοιαῦτα, cf. id. Θ 527 (συνϑέτως ὁ Ἀρίσταρχος). O 193 πάντων deorum, cf. β 433. Λ 122 φιλοκτεανώτατε πάντων, cf. E 378 Ξ 257, ϑ 128 129 (qui certaverant). Δ 287 π. ἄλλων. A 417 ὀιζυρὸς περὶ πάντων, cf. B 831 I 38 K 88 Λ 329 M 104 Σ 431 X 422 h. Ap. 88. c) neutr. omnes res, omnia quae quis vidit audivit sim.: α) A 257 E 490 Z 441 I 442 N 632 X 512 β 368 δ 738 745 ι 511 ξ 160 ρ 601 τ 305 ω 122 h. Merc. 91 Cer. 162 τάδε π. A 286 ταῦτα π. cf. A 365 E 430 Θ 146 I 35 135 277 K 169 211 M 176 Ψ 626 Ω 264 379 δ 266 λ 223 μ 37 σ 170 υ 37 h. Ven. 276. B 330 τὰ π. cf. Δ 363 Θ 26 Ξ 48 P 515 Φ 51 Ψ 724 β 176 265 ε 302 ζ 65 ι 109 ν 178 ξ 434 ο 132 σ 271 ψ 284. O 159 π. τάδε, cf. ο 256. γ 114 ἐκεῖνα π. I 369 π. quae ego dixi. δ 494 εὖ π. πύϑηαι bene comperias, v. s. 2 a. A 367 I 331 πάντα quae ibi erant pretii satis magni, cf. B 10 Σ 499 511 X 120, λ 178 τ 525 β 227 316 414, η 134 ε 76 (ea omnia), 403 (quae conspexit) ζ 227 (quae sordida erant) λ 524 ν 194 368 ξ 76 ο 412 h. XXX 8. I 61 h. Cer. 416 π. διίξομαι quae necesse est perpendi, cf. P 716 Σ 142 T 186 Y 340 X 71 γ 62 254 δ 240 ζ 67 (quae Nausicaa tacuerat) κ 16 (quae evenerant) μ 35 ν 411 417 ξ 213 π 61 148 ρ 21 590 594 σ 266 τ 93 ω 303 h. Ap. 544 Merc. 433 467 Ven. 289 Cer. 483. M 285 Ψ 483 ἄλλα π. N 375 π. ὅσ' ὑπέστης, cf. μ 189 259 π 339 ρ 355 h. Merc. 203. X 73 π. ὅττι φανήῃ. Ψ 20 180 π. τὰ ὑπέστην. χ 48 πάντων quae facta sunt, cf. h. Merc. 138. Ξ 220 πάντα, ut videtur ϑελκτήρια, satis dure, Faesi: alles was du verlangt hast, cf. Eust. 980, 16. μ 280 π. membra, cf. ψ 198 (partes lectuli). N 636 πάντων (quae placent), cf. O 719 (quae perpessi sumus, sch. AD. BL.) τ 561. β) omnia quae in terrarum orbe sunt. B 485 πάντα quae fiunt, cf. O 189 rerum natura. T 90 ϑεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ, cf. κ 306. Γ 277 πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, cf. λ 109 μ 323, δ 379 468. Δ 178 ἐπὶ πᾶσι sch. ed. Bachm. ἐνεργήμασι in allen Stücken. P 447 σ 131 πάντων ὅσσα πνείει, cf. δ 417 η 220 h. Cer. 365 XXX 2. c. gen. ϑ 211 ἕο αὐτοῦ π. κολούει, sch. E. τὰ ἑαυτοῦ πάντα. IV a) c. superlat. N 276 λεγοίμεϑα π. ἄριστοι fortissimi quique eligeremur. Γ 19 Ἀργείων πάντας ἀρίστους | fortissimum quemque, sed Aristarchus (ἀϑ.): omnes proceres, Ariston. ἄτοπον καὶ τὸ ἅμα πάντας προκαλεῖσϑαι, cf. H 150 285 Λ 258 N 740 (Ariston.) 42 (v. l. Ἀχαιοὺς Spitzn.) 751 (K 560) (π 251) I 3 K 273 300 (ὅσσοι etc.) N 42 751 δ 272 ϑ 127, quorum locorum plerosque Aristarchus neglexisse videtur. ϑ 512 π. ἄριστοι Ἀργείων. N 117 π. ἄριστοι ἐόντες die ihr gerade zu den besten gehört. (Λ 825 Π 23 οἱ π. ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι). b) adduntur ad vim augendam cf. Friedl. N. J. f. Ph. 79, 590 α) εὖ. Γ 72 93 κτήματα - ἐὺ πάντα. σ 260 Ἀχαιοὺς εὖ πάντας (Ameis), sed Düntz. ad ἀπονέεσϑαι refert. ϑ 37 δησάμενοι εὖ πάντες (Ameis ad verbum refert). κ 452 δαινυμένους εὖ π., sch. H. ἄρα, M. γρ. ἄρα τούς γε. h. Ap. 171 ὑμεῖς εὖ μάλα π. Ven. 64 ἑσσαμένη εὖ π. εἵματα καλά, cf. ib. 172. v. s. III 2 a c. β) ἅμα q. v. ab init. sim. alle zusammen, ad unum omnes: A 495 ϑεοὶ π. ἅμα. Σ 50 αἳ ἅμα π., cf. Ψ 362 ϑ 121 κ 231 257 h. Ven. 73. Δ 320 N 729 ἅμα πάντα cf. h. Ap. 189. κ 412 πᾶσαι ἅμα. μ 110 ἐξ . . . ἢ ἅμα πάντας. ν 82 π. ἅμ' ὁρμηϑέντες. Z 59 Θ 8 Ω 253 χ 251 ἅμα πάντες, cf. Z 133 Ω 327 (ἕποντο? cf. κ 425) λ 232. χ 269 οἱ ἅμα π. paulo aliter: φ 230 προμνηστῖνοι μηδ' ἅμα π. h. IX 7 XIV 6 ϑεαὶ ἅμα πᾶσαι. M 385 ὀστέα πάντ' ἄμυδις. O 98 π. ὁμῶς, οὔτε βροτοῖσιν οὔτε ϑεοῖς. P 422 δ 775 πάντας ὁμῶς, cf. ψ 332 h. VII 52. ϑ 542 ὁμῶς πάντες. Baum. h. VII 27 σὺμ πάνϑ' pro σύμπανϑ'. γ) Z 241 πάσας ἑξείης. ρ 450 ἑξείης πάντεσσι. Θ 277 M 194 Π 418 π. ἐπασσυτέρους. H 415 π. ὁμηγερέες. M 78 αὐτοὶ πρυλέες - π. ἀολλέες cf. ϑ 394. X 271 α 43 ἀϑρόα

π., cf. *β* 410 *χ* 75. *β* 356 *τὰ ἀθρόα π.* *δ*) numeris semper postponitur: im Ganzen. *H* 161 *οἳ ἐννέα π.* *Σ* 373 *τρίποδας ἐείκοσι πάντας*, Eust. 1148, 22 *πλεονάζει συνήθως τῷ ποιητῇ τὸ πάντας.* *Σ* 470 *φῦσαι ἐείκοσι πᾶσαι*, cf. *ι* 204 *τ* 578 *ω* 60. *ε* 244 *εἴκοσι πάντα*, cf. *τ* 574 *χ* 424 (h. Merc. 448). *K* 560 *ἑτάρους δυοκαίδεκα π. ἀρίστους*, cf. *π* 251. *T* 247 *Ω* 232 *δέκα π. τάλαντα*, cf. *ν* 107. *μ* 89 *πόδες δυώδεκα π. ἄωροι*, cf. *ϑ* 258 *ξ* 103 *σ* 293. *Ψ* 882 *πελέκεας δέκα π.*, cf. *τ* 578 *φ* 76. *ε*) *Δ* 768 *ε* 216 *ι* 338 *π* 286 h. Ap. 112 *πάντα μάλ'*, cf. *Ψ* 96, in fine enim primi pedis talia creberrime fiunt, cf. Giseke, h. F. § 13, al. ad verbum referunt, La Roche q. v. „kann auch zu *π.* gehören". *N* 829 *Ἀργείοισι | πᾶσι μάλ'*, cf. *O* 546. *X* 115 *κτήματα, πάντα μάλ' ὅσσα τε*, cf. *ι* 238. *P* 356 *μάλα πάντας (μάλα-πολλὰ κελεύων?)*. *β* 306 *ταῦτα μάλα π.*, cf. *ω* 123 (ad verbum). *χ* 383 *τοὺς μάλα π.* h. Cer. 417 *ἡμεῖς μάλα π.* *λ* 134 *ψ* 281 *πᾶσι μάλ' ἑξείης.* *ϑ* 318 *μάλα π. ἔεδνα*, cf. *ρ* 346 351. *ρ* 547 *τ* 558 *μνηστῆρεσσι π. μάλ'*, cf. *τ* 5. *ζ*) *P* 393 *πᾶσα διαπρὸ* sc. *βοείη.* *M* 298 *ἣ - πᾶσα διαμπερές* sc. *ἔπαλξις.* *η*) ap. verba rumpendi sim. *P* 522 *ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν.* *Π* 801 *πᾶν ἄγη ξίφος.* *Π* 412 578 *Y* 387 *ἣ - πᾶσα κεάσθη.* *γ* 457 *ἐκ μηρῖ' ἔταμνον π. κατὰ μοῖραν*, Damm *ὅλα*, Minkwitz „vollständig" (num: omnino?), sch. HM. *ὅλα διεμέρισαν ὡς τὸ B* 809, al. omnia, sch. E. *εἰς μέρη κ. μέρη διέτμαγον διασχίσαντες τὴν συνέχειαν*, v. s. II a *β*. *τ* 504 *ἔκχυτο πάντα.* *ϑ*) additur *καί.* *δ* 777 *καὶ πᾶσιν ἧμιν.* *χ* 33 *σφιν καὶ π.* *χ* 41 *ὑμῖν καὶ π.* *ν* 156 *καὶ πᾶσιν*, cf. Friedl. N. J. f. Ph. 79, 590 (Düntz. h. l. aliter). V. Neutr. pl. pro adv. *πάντα* omnino, in allen Stücken, cf. La Roche h. S. 78. *B* 643 *π. ἀνασσέμεν.* *Δ* 389 *E* 807 *π. ἐνίκα*, sch. D. *ἐν παντὶ ἀγωνίσματι.* *E* 181 *π. ἐίσκω.* *Δ* 613 *π. ἔοικεν*, cf. *Φ* 600 *Ψ* 66 *δ* 654 *ω* 446. *P* 243 *νέφος περὶ π. καλύπτει*, sch. B. *νέφος ἐπάγων, ὅ ἐστι τὸ πλῆθος πάντοθεν ἡμᾶς περικαλύπτει* (Düntz. qui spurium putat), paraphr. *πανταχόθεν ἡμᾶς καθάπερ νέφος.* aliter sch. B. *ὡς νέφος ὁ Ἕκτωρ* La Roche Faesi (die Wolke, Hektor). *X* 491 *π. ὑπεμνήμυκε.* *ν* 209 *π. νοήμονες.* *σ* 167 *π. ὁμιλεῖν*, v. l. *ἐπαινεῖν.* V. s. III 2 a. (*πάντῃ -οῖος -οθεν -οσε -ως*). Lob. path. el. 1, 566 „cum adi. compositum semper corripitur" praeter *πανάπαλος* „sed hoc arsi productum est". sunt 22 adi. quibuscum Lob. l. l. „accus. *πᾶν* et *πάντα* nunc synthesi connectitur *πανάγαθος* nunc parathesi *πάντ' ἀγαθός*" praeter tres superlativos *πάμπρωτος* etc. Subst. *Παναχαιοί - ἕλληνες* Lob. l. l. „cum casu recto" *παμμήτειρα* c. gen. *πάναγρος* c. acc. Adv. *πανῆμαρ - συδίῃ - ϑυμαδόν.* *ἅπας σύμπας* (v. s. IV b *β*) *πρόπας*).

Πᾱσῖ-θέην (Curt. Et. p. 472 *θεσ*, allbegehrte, sed Eust. 982, 47 *πανταχοῦ θεῖν*). *Ξ* 269 (Bekk. expunxit) *Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων* Somno uxorem Iuno promittit se daturam, cf. *Π* 276 diu valdeque exoptatam.

πασιμέλουσα v. s. *πᾶς* III 2 b.

πάσ-σαλος (skt. paś ligare, *πηγ-νύναι* Curt. Et. 343, *παγ-jαλος* Curt. l. l. p. 486 624 *κj*, lat. pa(g)lus, pessulus (Lob. par. 125), cf. Doed. Gl. 44. gen. *-ου* et *-όφιν* Hes. *σχηματισμὸς Βοιώτιος* Lob. path. el. 2, 257). paxillus, quo quid suspenditur, sed *ἧλος* quo binae res compinguntur (Doed. l. l.). *E* 209 *ἀπὸ πασσάλου τόξα ἑλόμην.* *Ω* 268 *ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ᾕρεον.* *φ* 53 *ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον.* *α* 440 *πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα* tunicam. *ϑ* 67 105 *ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα.* h. Ap. 9 *τόξον ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα π. ἐκ χρυσέου.* ***πάσσασθαι*** v. s. *πατέομαι.* ***πασσυδίῃ*** v. *πανσ.*

πάσσω (originis dubiae, Eust. 393, 12 *ἐκ τοῦ πῶ τὸ κτῶμαι.* praes. ptc. inf. et ipf.). In Il. tantum. inspergo s. impono quid cui. E. M. 655, 38 *τὸ ἐπιβάλλω κ. ἐπιπάττω ἢ τὸ ποικίλλω.* *O* 394 *ἐπὶ ἕλκεϊ φάρμακα ἔπασσε.* *Δ* 219 *Δ* 830 *ἐπὶ φάρμακα πάσσε* volneri. *Δ* 515 *ἐπὶ φάρμακα πάσσειν.* *E* 401 900 *τῷ δ' ἐπὶ φάρμακα πάσσων.* *I* 214 *πάσσε δ' ἁλός* gen. part. pro acc., cf. Hes. Ap. 128, 33 E. M. 657, 27. 2) intexo. *X* 441 *ἐν δὲ θρόνα ἔπασσεν.* (*ἐμπάσσω*).

πάσσων cf. *παχύς.*

πάσχω. (Christ 224 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 47 275 393 skt. bādh vexare, ib. 32 51 97 441 lat. pat-i, ib. 100 *πάθ-σκειν πάσχειν* (Doed. Gl. 823), fut. *πείσομαι* i. e. *πένθ-σομαι* (Christ. 61 73 105), sed Curt. Et. p. 389 653 *πέν-ομαι* s. *παπενθ παθ*, inchoat. *παν-σκω*, cf. id. Erl. S. 128 Doed. Gl. 820 Goebel, Kuhn 11, 58. E. M. 662, 9 *πέπονθα ἀπὸ τοῦ πονῶ.* etiam Thiersch § 212, 36 ad *πέν-ομαι πον.* praes. ind. *πάσχω* *η* 152, *-εις -ει -ετε* *ν* 351 *-ουσιν* *ι* 121 ci. *-ῃ -ωσιν* *β* 179, ptc. *-ων -οντος* *π* 275 *-οντες*, inf. *-ειν* (Bekk. in pede quarto *-έμεν*). ipf. c. aug. 1. p. sg. *ἔπασχον* *E* 886, 3. pl. *Γ* 128 *P* 375, sine augm. *πάσχομεν -ετε.* fut. *πείσομαι* *β* 134 *-εται* *Y* 127 *η* 197 inf. *-εσθαι* *σ* 132. aor. c. augm. *ἔπᾰθον* *I* 492 *δ* 95 *ε* 223 *ϑ* 155 (Bekk. La Roche in caesura *π.*) *η* 221, *-ες* *Ψ* 607 (Bekk. *π.*), pl. *-ον* *Ξ* 67 *ϑ* 490 (La Roche *π.*) *φ* 97, sine augm. *πάθον* *I* 321 *Π* 55 *Σ* 397 *ν* 263, *-ες -ε(ν) -ομεν -ετ'* *κ* 458 *-ον*, ci. *πάθω -ῃς* *ρ* 596 et *-ῃσθα* *Ω* 551 *-ῃ* *E* 567 (v. l. *-οι*) *ο* 401 et *-ῃσι(ν)* *Λ* 471 *δ* 820, *P* 242 *Y* 126 *X* 505 *η* 195, *-ωμεν -ωσιν* *K* 538. opt. *-οιμι -οι* (v. l. *-ῃ* *X* 220) *-οιεν* *K* 26, inf. *-έειν* ptc. *-ών -οῦσα* *X* 431 (v. l.) *-όντα -όντε* *Δ* 313 *-όντες.* pf. *πέπονθα* *ρ* 284 *-ας* *ν* 6, *πέποσθε* *Γ* 99 *κ* 465 *ψ* 53 Doederl. Gl. 820 Christ 105 Kühner § 319 *-νθτε -νστε -στε* denique cum aspiratione *-σθε*, cf. Hes. Buttm. a. S. § 110 n. 9 ubi Lob., Thiersch. l. l. pass. putat. Aristarchus ap. Did. (La Roche h. T. 336, non Bekk. aut Schmidt, cf. Kayser Phil. 21, 322) *πέπασθε*, ita scribi iubet Ahrens, Formenl. § 82. Eust. 1663, 15 *ὅπερ ἐστὶ κέκτησθε*, cf. sch. V. *κ* 465, quamquam Aristarchus (cf. sch. H. *ρ* 555) ad *πάσχω* videtur rettulisse. aor. ut putat Doederl. l. l. E. M. 662, 14 *ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ πήθω τὸ πανθάνω πέπηκα πέπησμαι -σθε κ. συστολῇ τοῦ η εἰς ο*, cf. Lob. path. el. 1, 382. . . . *ἄλλοι δὲ πεπόνησθε συγκοπῇ τῆς νη.* ptc. *πεπαθυίῃ* *ρ* 555. plqpf. *πεπόνθει* *ν* 92 (La Roche, Bekk. *-θειν* |) vo. *ἐπεπόνθει.* afficior molestia s. dolore, patior, suffero, laborem s. dolorem, mihi accidit. 1) adduntur *θυμῷ* sim. *I* 321 *Π* 55 *Σ* 397 *π. ἄλγεα θυμῷ* |, cf. *N* 670 *ν* 263 (*τῆς εἵνεκ'*) *ο* 487. *α* 4 *πολλὰ ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν* |, cf. *ν* 91 (*μάλα*). 2) a) *β* 134 *ἐκ τοῦ πατρὸς κακὰ π.* *σ* 224 *τι πάθοι ῥυστακτύος ἐξ.* h. Ven. 194 *τι π. κακὸν ἐξ ἐμέθεν.* b) *ε* 362 *τλήσομαι ἄλγεα πάσχων* |. *B* 667 721 *δ* 372 *ε* 13 395 *λ* 275 *ο* 232 *τ* 170 *ἄλγεα πάσχων* |, cf. *Y* 297 *ι* 121 *ν* 418 *υ* 221 *χ* 177. *ξ* 32 *π. ἄλγος.* *P* 375 *ἄλγε' ἔπασχον ἠέρι κ. πολέμῳ.* *γ* 220 *ω* 27 *πάσχομεν ἄλγεα*, cf. *ν* 310 *π* 189,

(πολλά). Γ 157 ἀμφὶ γυναικὶ ἄλγεα πάσχειν |. ι 53 ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν. Ω 7 ὁπόσα τολύπευσε - κ. πάθεν ἄλγεα |. κ 458 ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα. c) Γ 99 κακὰ πολλὰ π. εἵνεκ' ἔριδος, cf. ψ 53. β 174 κακὰ πολλὰ παθόντ', cf. ε 377 ϑ 184 ν 131 ο 176 ρ 284. Φ 442 ὅσσα πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφίς, cf. γ 116. κ [189] λ 104 111 μ 138 271 340 κακά περ πάσχοντες. Ρ 32 Υ 198 τι κακὸν παθέειν, cf. β 179 (ὀπίσσω). σ 132 κακὸν π. ὀπίσσω. π 205 παθὼν κακά. ζ 173 καὶ τῇδε πάθω κακόν. ψ 67 δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. Τ 321 τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, cf. Ω 551. β 370 πόντον ἐπ' - κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι. ν 351 τί κακὸν τόδε π. quid hoc mali est quod. γ 113 ἄλλά τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά praeter haec. η 195 τι κακὸν κ. πῆμα πάθῃσι. d) Ε 886 πήματ' - ἔ. damnum facerem, nam si homo esset Mars occisus esset. α 49 φίλων ἄπο πήματα πάσχει | νήσῳ ἐν, cf. ε 33 η 152 ϑ 411, ρ 444 524. α 190 ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχειν |. γ 100 δ 243 330 πάσχετε πήματ'. μ 27 ἀλγήσετε πῆμα παθόντες. e) Σ 77 παθέειν ἀεκήλια ἔργα. ρ 555 κήδεα π. Γ 128 ἀέθλους, οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων. Υ 127 τὰ πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα ἐπένησε, cf. η 197, Hes. ὑπομενεῖ. Χ 431 αἰνὰ παθοῦσα V. Vindd. et vo., Spitzn. τεκοῦσα. ξ 416 διζὺν ἔχομεν πάσχοντες ὑῶν ἕνεκ'. 3) a) ε 347 οὐδέ τι - παθέειν οὐδ' ἀπολέσθαι. τ 464 ἐξερέεινον ἕκαστα, οὐλήν(,) ὅττι πάθοι singula, cicatricem potissimum, quid passus esset, vo. οὐλήν ad πάθοι referunt: warum er die Wunde erlitten, s. was er in Bezug auf sie erlitten, sim. Ε 567 μή τι π., calamitatem acciperet, quid eo fieret, cf. Κ 26 538 Λ 470 Ν 52 Ρ 242 Υ 126 Φ 274 δ 820 μ 321 ρ 596. b) Λ 404 ε 465 τί πάθω quid me fiet, quid agam, Krüger Di. § 54, 2, 4. Λ 313 τί παθόντε λελάσμεθα, quid passi, i. e. quo fato, quae est calamitas ob quam, cf. ω 106, Krüger § 56, 8, 3, est vituperantis. c) κ 465 μάλα πολλὰ π. |, cf. Χ 220 (valde laboraret) δ 95 ν 6. Φ 82 δ 81 πολλὰ παθών, cf. Χ 505 η 224. ep. 5, 2 ἧς πέρι πολλὰ π. Ι 492 ε 223 ϑ 155 μάλα πολλὰ π. καὶ πολλὰ μόγησα, cf. Ψ 607. Ξ 67 οἷς ἔπι πόλλ' ἔπαθον laboraverant. Ε 894 τάδε πασχέμεν. η 221 πάντων ὅσσ' ἔπαθον, cf. ν 92. ϑ 490 ὅσσ' ἔρξάν τε πάθον τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν. ξ 362 ὅσα π. ἠδ' ὅσ' ἀλήθης. ο 401 μάλα πολλὰ π. καὶ πόλλ' ἐπαληθῇ. 4) a) c. adv. π 275 κακῶς π. si vis mihi inferatur. b) abs. ep. 4, 11 παθὼν hinterher.

πᾰτᾰγος (Benf. 2, 93 Nachahmung des Schlagtons „patsch") fragor, strepitus qui fit pulsando, Suid. II 2, 141 ἦχος κτύπος, sch. B. Φ 9 ψόφος ἐκ τριῶν γενόμενος ὅπλων βοῆς ὕδατος. Ν 283 π. γίγνετ' ὀδόντων timentis, Π 769 π. ἀγνυμενάων arborum. Φ 9 ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ fugientes in fluvium, cf. Φ 387 (v. l. ὁμάδῳ). Inde, ut videtur,

πᾰτάσσω (E. M. 655, 51 πτῶ πτήσσω) pulso cum sonitu. transl. palpito, trepido. Η 216 Ἕκτορι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν, Ap. 129, 5 ὑπ' ἀγωνίας ἐπλήσσετο. E. M. l. l. ἔπαλλεν, ἐπήδα. Ν 282 ἐν δέ τε κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Ψ 370 πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου (Bekk.² ἐπατ.).

πᾰτ-έομαι (pā, pa-t L. Meyer, vgl. G. 1, 32 pa-sco. Bopp, Gl. 257 a pā sustentare, πατ. „tam huc quam ad pā bibere trahi potest correpto ā, adiecto τ". Curt. Et. 350 goth. fōd-jan comparat. Cf. Doed. Gl. 2029 Benf. 2, 72) aor. πασάμην Φ 76 Ω 641, ἐπάσω h. Cer. 397, πάσσατ' ib. 50, πασ-σάμεθ' ι 87 κ 59 (τσ in σσ), v. l. ἐπ., ἐπάσαντο v. l. πά., ptc. πασσάμενος α 124 -ω δ 61, inf. πάσσασθαι κ 384 et πάσασθαι (quater), plqpf. πεπάσμην Ω 642. gusto, vescor gustando, Ap. 37, 33 τὸ γεύσασθαι, Suid. II 2, 138 οὐκ ἐπὶ τοῦ πληρωθῆναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπογεύσασθαι, cf. Athen. 1, 23 Did. I 222 Lehrs Ar. 131. Α 464 Β 427 γ 461 μ 364 σπλάγχν' ἐπάσαντο | Did. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς πάσαντο, ita Bekk. La Roche Ameis, etiam ob clausulam adoniacam, locutio sollemnis de sacris, sch. BLV. ἀντὶ τοῦ τῶν σπλάγχνων . . . τούτων δὲ ἀπεγεύοντο, cf. γ 6. Φ 76 π. Δημήτερος ἀκτήν. Ω 642 οὔ τι π. opponitur cena iusta: Ι 487 οὔτ' ἐς δαῖτ' ἰέναι οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι. h. Cer. 397 εἰ ἐπάσω si quid gustasti, cf. ib. 413. b) c. gen. Τ 160 πάσασθαι - σίτου κ. οἴνοιο, cf. ι 87 κ 58. Ω 641 σίτου π. degustavi. α 124 δείπνου π. cf. δ 61 (v. l.) Hes. γεύσαμενος. ι 93 λωτοῖο πάσασθαι. κ 384 π. ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. h. Cer. 50 ἀμβροσίης κ. νέκταρος π.

πᾰτέω (E. M. 656, 22 ἐκ τοῦ πάτος) calco, conculco. Δ 157 κατὰ ὅρκια πάτησαν, cf. Hes.

πᾰτήρ (skr. pā sustentare, pitar, lat. pater goth. fadar germ. fatar, Bopp, Gl. 240 Curt. Et. 348 Kuhn 1, 31 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 97 104 122 338, cf. Lob. par. 428 n. 29 Doederl. Gl. 2030) gen. πᾰτρός (centies fere et vicies, πᾱτρός Ζ 479 ubi Hagena, Phil. 8, 385 εἴποι πατρός) et -τέρος λ 501. dat. πατρί (sexagies fere) et -τέρι, Ε 156 Ω 37 γ 39 acc. -τέρα, voc. πάτερ, pl. g. -τέρων Δ 405 Ζ 209 δ 94 ο 197 ω 508 et -τρῶν δ 687 ϑ 245 ac. -τέρας Δ 410) pater, Hes. ὁ φύσας. 1) a) Ζ 413 μοι ἔστι π. καὶ πότνια μήτηρ, cf. Ζ 429 Ι 561 Λ 452 Ν 430 Τ 291 Χ 239 341 ζ 30 154 ο 385 τ 462. δ 224 ϑ 550 μήτηρ τε π. τε cf. ξ 140 ο 432 σ 267. κ 8 π. φίλῳ κ. μητέρι κεδνῇ. ι 367 μήτηρ ἠδὲ π. ἠδ' ἑταῖροι. ω 293 μήτηρ π. ϑ'. Ξ 502 π. φίλῳ κ. μητρί. Π 33 σοί πατὴρ ἦν, cf. Ω 397 ο 267 ω 270. h. Merc. 258 οὐδὲ μήτηρ οὐδέ π. tuus. Ω 466 π. καὶ μητέρος κ. τέκεος. Ζ 471 π. φίλος κ. πότνια μήτηρ eius. Τ 422 φίλον π. καὶ μητέρος mei. h. Ven. 134 π. τε σῷ κ. μητέρι κέδν' εἰδυίῃ, cf. ib. 138. ζ 51 τοκεῦσι, π. φίλῳ κ. μητρί. ρ 287 φίλων πατρὸς κ. μητρὸς ἐόντων. Ω 737 ἀδελφεὸν ἢ πατέρ' ἠὲ καὶ υἱόν. ο 16 π. τε κασίγνητοί τε. λ 67 ἀλόχου καὶ π. Ι 481 π. ὃν παῖδα φιλήσῃ, cf. Ψ 222 α 308 π 17 ρ 111. Χ 420 τῷ π. τοιόσδε τέτυκται. Ο 641 τοῦ - ἐκ π. πολὺ χείρονος υἱός. λ 174 π. τε κ. υἱέος. Ω 770 β 47 234 ε 12 ο 152 π. ὣς ἤπιος. ρ 397 π. ὣς κήδεαι υἷος. Φ 78 π. τε φίλων τε. χ 216 π. ἠδὲ καὶ υἱόν. δ 387 ἐμὸν π. ἔμμεναι ἠδὲ τεκέσθαι. δ 206 σ 126 τοῖον π. Ξ 113 π. ἐξ ἀγαθοῦ γένος εἶναι. Φ 109 π. εἰμ' ἀγαθοῖο, cf. φ 335. Ω 371 φίλῳ σε πατρὶ ἐίσκω. β 276 παῦροι παῖδες ὁμοῖοι πατρί, β 277 παῦροι πατρὸς ἀρείους. δ 164 π. παῖς οἰχομένοιο. ε 395 βίοτος παίδεσσι φανήῃ πατρός. b) c. gen. Ξ 118 τ 180 π. ἐμοῖο πατήρ. τ 395 μητρὸς ἕης πατέρ' ἐσθλόν. ω 334 πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον. Β 260 Τηλεμάχοιο πατήρ. ο 348 μητρὸς Ὀδυσσῆος πατρός ϑ'. h. VIII 4 Νίκης πάτερ. Δ 354 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα. Ε 543 τῶν πατήρ. ο 467 μεν πατέρ'. h. Merc. 378 ἐμεῖο π. φίλος εὔχεαι

εἶναι. *Α* 544 *Δ* 68 *Ε* 426 *Θ* 49 132 *Λ* 182 *Ο* 12 47 *Π* 458 *Υ* 56 *Χ* 167 *Ω* 103 *α* 28 *μ* 445 *σ* 137 h. XXXIV 6 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε |. c) c. pron. pass. *ι* 519 π. ἐμὸς εὔχεται εἶναι, cf. *ι* 529. *Θ* 360 π. οὑμός. *Ι* 453 *Ξ* 119 *α* 264 *β* 131 *ο* 413 *π* 194 *χ* 397 h. Merc. 174 557 π. ἐμός, cf. *β* 71 *γ* 98 *δ* 328 (Ὀδυσσεύς). *α* 413 *ζ* 290 308 *ο* 417 *υ* 339 h. Cer. 415 π. ἐμοῖο, cf. *γ* 83 *ζ* 293 *ν* 173. *γ* 209 π. ἐμῷ. *ζ* 256 π. ἐμοῦ δαΐφρονος. *ζ* 299 π. ἐμοῦ Ἀλκινόοιο. *ο* 459 ἐμοῦ π. *Λ* 404 *η* 3 οὗ π. *Θ* 406 *ν* 265 ᾧ π., cf. *γ* 39. *λ* 273 *τ* 35 ὃν πατέρ'. *Β* 662 *Ξ* 11 *Ψ* 360 402 *υ* 289 (v. l.) h. Ap. 8 π. ἑοῖο, cf. *Χ* 500 *δ* 714 *ξ* 177 (φίλοιο). *Ω* 486 π. σοῖο. *Ω* 504 *β* 271 *ρ* 106 σοῦ π. *Ω* 739 *γ* 122 *π* 188 424 π. τεός. *Θ* 420 σῷ π. *Χ* 498 σὸς π., cf. *Ψ* 608 (ἀγαθός). *λ* 187 π. σός. *α* 195 σὸν πατέρ'. *Γ* 50 π. σῷ. *Θ* 283 π. σῷ Τελαμῶνι. *Ψ* 278 π. ἐμῷ Πηλῆι. *σ* 140 π. τ' ἐμῷ κ. ἐμοῖσι κασιγνήτοισι. *Ε* 639 ἐμὸν π. θρασυμέμνονα θυμολέοντα. *Ω* 511 *χ* 355 *ω* 236 ἑὸν πατέρ', cf. *π* 192 221. *Ζ* 414 πατέρ' ἀμόν. *ω* 216 π. ἡμετέροιο Ulixis, non ceterorum, patris. h. Cer. 155 π. ἀγήνορος ἡμετέροιο. *Λ* 534 σφοῦ π. Iovis. *ω* 411 Δολίον, πατέρα σφόν. *Θ* 31 *α* 45 81 *ω* 473 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη. *δ* 687 πατρῶν | ὑμετέρων. d) α) omittitur pron. poss. *Α* 396 *Φ* 475 πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν mei. h. Ven. 111 π. ὄνομα κλυτός, cf. ib. 146 (tuus). *Ε* 116 πατρί meo. *Ζ* 446 *Ι* 463 *β* 218 *δ* 317 *ζ* 296 *ο* 424 *τ* 17 19 *ψ* 98 πατρός mei, cf. *λ* 501. *Ι* 448 π. Ἀμύντορος, cf. *ϑ* 564. *Κ* 285 π. Τυδέι. *Ζ* 47 ἀφνειοῦ π. mei. *Τ* 322 *π* 149 τοῦ π. *β* 360 π. φίλον, cf. *ο* 270. *Ζ* 49 *Κ* 380 *Λ* 134 *Ω* 461 *δ* 736 *ψ* 228 πατήρ meus. *π* 241 309 *τ* 36 *χ* 101 154 *ω* 373 h. Merc. 334 ὦ πάτερ. *Φ* 512 *ω* 321 πάτερ, cf. *π* 222 *ψ* 124 *ω* 511 (φίλε). *ο* 90 π. ἀντίθεον. *Λ* 578 π. φίλῳ - Διί meo. β) *Ι* 252 π. Πηλεύς tuus, cf. *Ψ* 144 (meus). *Λ* 142 τοῦ π., cf. *β* 134 (mei). *η* 29 π. ἀμύμονος. *Ν* 454 *χ* 367 πατρί tuo. *ν* 307 h. Merc. 160 πατήρ tuus. *α* 281 π. δὴν οἰχομένοιο, cf. *α* 408, *β* 215 264 (mei). *α* 287 *γ* 16 *ρ* 43 πατρός tui. *β* 308 ἀγαυοῦ π. *ζ* 36 πατέρα κλυτόν. *π* 202 φίλον π. *ι* 412 π. Ποσειδάωνι. γ) *Α* 358 *Ρ* 324 *Σ* 36 πατρὶ γέροντι suo. *Ω* 37 πατέρι Πριάμῳ. *ϑ* 289 π. ἐρισθενέος Κρονίωνος. h. Cer. 21 27 π. Κρονίδην. *Α* 98 441 *Ν* 644 *ζ* 67 π. φίλῳ, cf. *τ* 14. *Ζ* 468 *α* 94 π. φίλον sui, cf. *Χ* 505 *γ* 77. *Ε* 734 *Ζ* 479 *Θ* 385 *Ο* 236 *Π* 676 *Ρ* 197 *Φ* 506 *Χ* 492 *Ω* 265 507 *α* 135 321 *β* 14 337 *δ* 113 114 118 657 672 701 *ε* 19 *κ* 111 *ξ* 179 319 *ο* 8 *φ* 117 *ψ* 30 h. Cer. 107 171 180 VI 13 XXVI 5 πατρός sui. *Τ* 355 π. ἐρισθενέος, cf. *α* 276. *Β* 629 *δ* 437 *ο* 254 πατρί suo. *Ω* 700 *ζ* 56 *χ* 99 112 *ω* 319 φίλον πατέρ'. *α* 115 *β* 46 *γ* 379 *π* 214 *ψ* 360 (meum) π. ἐσθλόν. *Ω* 161 *λ* 451 *ν* 385 πατέρα suum, cf. *π* 477 *ω* 226. *α* 300 *γ* 198 308 π. κλυτόν. Cf. v. l. *Φ* 520 (κελαινεφεῖ) δ) *Ε* 662 *Ν* 658 *Υ* 408 *Ψ* 304 *ϑ* 318 *π* 119 *φ* 21 *ψ* 44 *ω* 280 h. Ap. 10 πατήρ eius, cf. *π* 42 (Ὀδυσσεύς). *Ζ* 428 πατρὸς ἐν μεγάροισι eius, cf. *Φ* 36. *Δ* 219 πατρί eius. *Π* 143 *Ρ* 196 *Τ* 390 *Ω* 594 π. φίλῳ, cf. *χ* 108 393. *κ* 71 πατήρ eorum. *Ε* 156 πατέρι eorum. *Λ* 751 π. ἐνοσίχθων eorum. *Χ* 408 *λ* 450 π. φίλος eius. h. XXVI 3 π. ἄνακτος. *β* 195 ἐς πατρός patris domum. ε) *Δ* 405 *ο* 197 πατέρων nostrorum, cf. *Δ* 410, *δ* 94 (vestrorum). *Σ* 141 h. Merc. 274 Cer. 160 πατρός. *β* 52 π. Ἰκαρίου. e) omnium potissimum Iuppiter vocatur, v. s. 1b: *Δ* 235 *Ε* 33 *Ρ* 630 h. Ven. 29 Cer. 321 ep. 4, 1 π. Ζεύς, cf. *Θ* 397 438 *Λ* 201 544 h. Cer. 348. *Γ* 350 *Δ* 23 *Ε* 362 457 *Ζ* 259 *Θ* 460 *Ν* 818 *Ο* 637 *Π* 227 253 *Ρ* 46 498 *Υ* 11 192 *Φ* 83 *Ω* 100 287 *η* 316 *μ* 63 *ν* 51 *ξ* 440 *ο* 341 *π* 260 *ω* 518 h. Ap. 307 Διὶ π. *Β* 146 *Κ* 154 *Ν* 796 *Ξ* 414 h. Cer. 364 π. Διός, cf. *Η* 60 *Λ* 66 *Χ* 221 h. Ven. 27 (αἰγιόχοιο). *Α* 579 *Θ* 69 245 *Λ* 80 *Ξ* 352 *Π* 250 *Ρ* 648 *Χ* 209 *μ* 65 h. Cer. 325 πατήρ Iuppiter, etsi negat Baumeister h. Ven. 29. *ν* 324 πατρός (tui?, nam pro Iove sic nom. tantum esse solet). *Α* 503 *Γ* 276 320 365 *Ε* 421 757 762 872 *Η* 179 202 446 *Θ* 236 *Μ* 164 *Ν* 631 *Ο* 372 *Ρ* 19 645 *Τ* 270 *Φ* 273 *Ω* 308 *ε* 7 *η* 331 *ϑ* 306 *μ* 371 377 *ν* 128 *υ* 98 112 201 *φ* 200 *ω* 351 Ζεῦ πάτερ, cf. *Τ* 121 (ἀργικέραυνε). *Β* 371 *Δ* 288 *Η* 132 *Π* 97 *δ* 341 *η* 311 *ρ* 132 *σ* 235 *ω* 376 Ζεῦ τε π. καὶ Ἀθηναίη κ. Ἄπολλον. *Φ* 508 *Χ* 60 π. Κρονίδης. h. Cer. 396 π. Κρονίδῃ. ib. 407 [πατέρος] Κρονίδαο. *Χ* 178 ὦ π. ἀργικέραυνε. 2) nomen, quo honoris causa iuniores compellant seniorem: *Ω* 362 πάτερ, Eust. 1354, 47 πρὸς γέροντα . . νεώτερός τις. *η* 28 48 *ϑ* 145 *ρ* 553 ξεῖνε πάτερ. *ϑ* 408 *ρ* 122 *υ* 199 π. ὦ ξεῖνε. 3) plur. maiores: *Ζ* 209 γένος πατέρων, cf. *ω* 508. *ϑ* 245 ἐξ ἔτι πατρῶν. ep. 17, 1 τοίων πατέρων ἐξ αἵματος. πατρός quadragies fere spondeum efficit cum ictu secundae, sexies in primo pede cum ictu prioris, plerumque choreum. (πάτρη -ίς -ώιος -όθεν -οκασίγνητος -φόνος φονεύς).

πάτος (skt. patha-s lat. pon(t)s germ. Pfad, cf. Bopp, Gl. 227b Curt. Et. 349 Christ 103 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 370. comparatur etiam πόντος Curt. l. l. et Kuhn 1, 34, Kuhn 4, 73. De accentu cf. Herod. *Ζ* 202 E. M. 656, 15) via trita, Strasse, Hes. ἡ πεπατημένη κ. λεωφόρος ὁδός, cf. E. M. l. l. Ap. 129, 6 Retzlaff, Syn. 1, 7. *Ζ* 202 πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. *Υ* 137 κιόντες ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. *ι* 119 πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει capras. (πατέω).

πάτρη (πατήρ) 1) patria *Α* 30 *Π* 461 *Σ* 99 *Ω* 86 541 *β* 365 τηλόθι πάτρης |. *ρ* 318 ἀλλοθι π. |. *Μ* 243 ἀμύνεσθαι περὶ π. |, cf. *Ω* 500 *Ο* 496, *Ρ* 157. *Ω* 480 ἐνὶ πάτρῃ |. *Ω* 766 ἐμῆς ἀπελήλυθα π. | cf. *τ* 223 *ω* 310 *η* 223, *τ* 168. 2) stirps patria: *Ν* 354 ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη |, sch. V. μία πατριά, ὁ αὐτὸς πατήρ, cf. sch. min. Doed. Gl. 2030 Faesi, sed La Roche: Geburtsort, Düntz. auf dem Olymp. paraphr. Eust. 936, 54 μία πατρίς. In exitu versus.

πατρίς (πατήρ) patria a) proprie adi. *Β* 140 158 174 454 *Δ* 180 *Ε* 687 *Η* 460 *Ι* 27 47 414 *Λ* [14] *Ο* 499 *Π* 832 *Σ* 101 *Ψ* 145 150 *α* 290 *β* 221 *ε* 37 204 *κ* 562 *λ* 455 *ξ* 333 *ο* 65 *σ* 148 *τ* 258 290 298 *ψ* 340 φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν |. *Β* 162 178 *α* 203 *δ* 262 φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης |, cf. *ψ* 353 (ἐμῆς). *Γ* 244 *ω* 266 φίλῃ ἐν (ἐνὶ) πατρίδι γαίῃ |. *Δ* 172 *Λ* 817 *Ο* 740 *Π* 539 *α* 75 *δ* 521 *κ* 236 472 *σ* 145 *τ* 301 *ω* 290 h. Ap. 526 π. αἴης |. *Η* 335 *Ν* 645 *Ο* 706 *δ* 823 *ε* 207 301 *ι* 79 *κ* 33 *ν* 197 219 *ξ* 322 *π* 206 *ρ* 539 *σ* 257 384 *τ* 116 484 *φ* 208 *ψ* 102 120 170 *ω* 237 322 π. γαῖαν |, cf. *ν* 426 *ο* 30. *Θ* 359 *ϑ* 461 *ξ* 143 *ο* 157 π. γαίῃ |. *Ν* 696 *Ο* 335 *κ* 49 γαίης ἄπο π. *κ* 420 *μ* 345 Ἰθάκην - π. γαῖαν |. *κ* 462 π. γαῖαν | - Ἰθάκης. *δ* 476 *ζ* 315 *η* 77 *κ* 474 *ο* 129 *ψ* 259 σὴν ἐς π. γαῖαν, | cf. *Ω* 557, *γ* 117 *δ* 545, *ε* 42 115

ι 533 ν 52 (ἑήν). Ο 505 δ 558 ε 15 26 144 η 193 ϱ 144 ἣν π. γαῖαν. Χ 404 ἑῇ ἐν π. γαίῃ |. α 407 ϰ 29 ν 193 πατρὶς ἄρουρα |. b) fit subst. Ε 213 πατρίδ' ἐμήν. Ι 428 691 Μ 16 δ 586 λ 359 ε 328 ϱ 149 ψ 221 315 φίλην ἐς π. δ 474 σὴν ἐς π. δ 522 ἣν π. ι 34 ἧς π., cf. ο 382 (σῆς). η 151 333 ϑ 410 ϰ 416 πατρίδ', cf. ο 228. η 320 ϰ 66 π. σὴν ϰ. δῶμα. ο 272 πατρίδος. Plerumque in pede quinto, rarius in quarto, in primo Ε 213, η 320 ϰ 66, in secundo Ω 557, δ 474, in tertio ϰ 416.

πατρόθεν (πατήρ) a patre nomine desumpto. Κ 68 π. ἐκ γενεῆς ὀνομάζων. Cf. Lob. path. el. 2, 246.

πατρο-κᾰσίγνητος (Meiring, subst. cop. I Marcodur. 1828 p. 10) patris frater, patruus. Φ 469 αἴδετο πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν, Apollo Neptuni. ζ 330 αἴδετο πατροκασίγνητον Neptunum Minerva. ν 342 οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι | πατροκασιγνήτῳ Minerva, Hes. τῷ τοῦ πατρὸς ἀδέλφῳ. h. Cer. 31 ἦγεν πατροκασίγνητος Hades Proserpinam.

Πάτροκλος, Α 345 Ι 190 195 205 216 658 666 Λ 615 647 807 Ο 390 Π 2 130 219 268 284 291 372 377 394 427 460 463 480 684 703 710 733 763 783 816 Ρ 2 Σ 20 28 81 Φ 107 Χ 387 Ψ 211 800, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος Ρ 477 γ 110, Μενοιτιάδης Π 760, ἰσόθεος φώς Λ 647, ὤριστος Ἀχαιῶν Ρ 690. gen. -ου Π 477 647 699 Σ 171 (Arist.) Τ 412 Ψ 192 Ω 6 756. et -οιο Θ 476 Ρ 113 120 182 187 240 665 Σ 195 Φ 134 Χ 323 Ψ 619, ἀμύμονος Ρ 10 379, μεγαλήτορος Ρ 299, Μενοιτιάδαο Π 420 434 Φ 28 Ψ 239 ω 77, Μενοιτιάδεω Σ 93 et -ῆος (Lob. path. el. 2, 167 Kühner, a. G. 1, 389) λ 467 ω 16, δειλοῖο Ρ 670 Ψ 65 105 221. dat. -ῳ Ι 620 Π 490 581 724 732 Ρ 6 80 286 355 400 543 564 574 Σ 102 Τ 4 38 Ψ 126 776, ἥρωι Ρ 137 706 Ψ 151 747, μεγαλήτορι Π 257. acc. -ον Ι 201 220 Ο 65 Π 815 Ρ 15 92 125 159 229 255 341 402 Σ 151 179 232 315 345 355 451 Τ 283 403 Φ 100 Ψ 9 45 134 Ω 512 575 ω 79 et -ῆα Λ 602 Π 125, μεγάθυμον Π 818 et -ῆ' Χ 331. voc. Πάτροκλε Π 11 80 787 Σ 333 Τ 287 Ψ 19 179 Ω 592, διίφιλε Λ 610 et -κλ' Π 830, et -κλεις Π 693 859. in quarto pede et quinto Bekk. -κλεες Π 7 754, διογενές Α 337 Λ 823 Π 49 707, διογ. - ἱπποκέλευθε | Π 126, cf. Π 584 859, ἱππεῦ | Π 20. f. Sthenelae s. Periapidis s. Polymelae Pelei filiae Apollod. 3; 13, 8 et Menoetii, quem Hesiodus (Eust. 113,1) Pelei fratrem patruumque Achillis esse narravit, Homerus (Λ 785) Actoris filium, ex Aegina Aeaci matre (cf. Eust. 321, 3) πρεσβύτερος Ἀχιλλέως Ariston. Ψ 94, Lehrs. Ar. 187 ideoque non incesto amore ab eo amatus ut seriores fingebant, sed viribus inferior Λ 787. Puer inter ludendum οὐκ ἐθέλων ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς Ψ 88 cum filium Amphidamantis, Clisonymum s. Aeanem s. Lysandrum, occidisset, a patre Opunte Phthiam ductus est ad Peleum, qui benigne exceptum Achillis θεράποντα esse iussit, cf. Σ 152, vel ἑταῖρον Ι 220 Λ 602 Ο 64 Ω 755. Dicitur Helenam uxorem petisse Apollod. 3; 10, 8. Achilli in bellum proficiscenti comes datus a patre Menoetio Λ 785 imperante ut quid optimum factu esset suaderet amico. Cum Achille expeditiones varias suscepit, bella gessit, urbes expugnavit Ω 6, servas cepit Σ 28, manu enim erat fortis (μένος ἠύ Ω 6, cf. Φ 107) atque adeo mitis atque comis, Ρ 671 πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, ut omnibus placeret, potissimum Achilli cui sociorum longe erat carissimus Ζ 81 Χ 387 ω 79. Itaque solus apud Achillem sedebat otiosum Ι 190 δέγμενος ὁππότε λήξειεν ἀείδων atque eius mandatis plus semel parebat Α 345 Ι 205 Λ 616 φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ. Itaque Briseidem accessivit abducendam, vinum miscebat, panem apportabat, lectum Phoenicis sterni iussit Ι 658, equos Achilli regebat Ρ 477 a Neptuno ut fertur ob amorem hanc artem edoctus Ptolem. Heph. 183, 24 ut ab Achille ipso artem medendi Λ 831. Iphidem vero concubinam habebat Ι 666. Lycaonem ab Achille captum vendiderat Euneo Ψ 747. Ab Achille missus ad quaerendum quemnam e pugna reduxisset Nestor, e tentorio Λ 607 ἔκμολεν ἶσος Ἄρηι, κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. A Nestore benigne exceptus Λ 647, invitus (οὐδέ με πείσεις) remansit longo sermone retentus et qua erat comitate promisit se Nestoris mandata Achilli renuntiaturum. Rediens vero Eurypylum in quem incidit, volneratum, precibus permotus, ad tentorium duxit Λ 842 volnusque curavit, donec strepitus pugnae Ο 399 eum commonefecit Nestoris eiusque mandatorum. Itaque flens Achilli assistens rogavit Π 21 ut sibi liceret armis Achillis indutum Troianos a navibus arcere. Quae dum induit Π 219 navis Protesilai accensa est ab Hectore. Hostes quibus Achilles ipse ad pugnam redire videbatur, magnopere territos Pyraechme Paeone Π 287 mox Areilyco interfectis, a navibus repulit Π 372: mansit vero prope naves, memor eorum quae Achilles mandaverat, ibique Sarpedonem interfecit Π 502, cuius armis potitus est Ψ 800, non corpore Π 672. Elatus victoria neque amplius Achillis mandata curans Troianos longius secutus est urbemque ipsam oppugnavit Π 698, sed ab Apolline territus dum a muro recedit, cum Hectore quem deus ipse incitaverat pugnavit eiusque aurigam Cebrionem interfecit Π 738. Ter impetu facto viginti septem occidisse fertur Π 785, sed ab Apolline palma percussus atque de omni statu mentis deiectus Π 791, ab Euphorbo primo volneratus Π 812, denique ab Hectore tertio occisus est Π 821 850. Subtilius haec quam venustius a poëta narrari sunt qui putent, cf. Beitrag zur Homerkritik von E. Bernhardt, Verden 1873. Videtur igitur occubuisse Ἰλίου προπάροιθε Ο 66, quamquam Θ 476 Iuppiter dixerat fore ut prope naves de eius corpore pugnaretur quem locum Aristarchus expunxerat, cf. Ariston. h. l. Corpus occisi armis spoliavit Hector Ρ 125, fortissime defenderunt Menelaus Aiaces Idomeneus al. Ρ 256, servavit Achilles territis voce Troianis Σ 220, reportatum lotumque per totam noctem Myrmidones luxerunt Σ 354 cf. Ψ 211, omnium maxime Achilles ipse Τ 4, et Briseis quam captam maerentemque aliquando comiter consolatus erat Τ 283 sq. Corpus cum Achilles nisi necato Hectore sepelire nollet, Thetis effecit ut firmum esset vacuumque putrore Τ 38. Species quoque Patrocli noctu apparuit Ψ 65 rogans ut sepeliretur (narrationem expungendam ducunt Grashof Augm. Düsseld. 1852 p. 12 Kammer al.): quamquam tertio iam die, ingenti rogo summa virium contentione exstructo crematum est corpus Ψ 170. Honoris causa Myrmidones cum Achille circa corpus currus ter egerant sollemni pompa Ψ 13 iterumque Ψ 132, comam totonderant Ψ 135 150,

per totam noctem Achilles vinum libaverat Ψ 221 multis ovibus bubus equis duodecim denique Troianis, quos vivos ceperat Φ 28, satis crudeliter mactatis Ψ 175. Ossibus lectis ludos magnificentissimos dedit Ψ 250 sq. Sepultum est corpus in agro Troiano γ 99, una cum ossibus Achillis Ψ 244. Apud inferos Patroclum una cum Achille Antilocho Aiace viderunt et Ulixes et proci occisi λ 467 ω 16.

πατροφονεύς parricida, qui alius patrem occidit. α 299 γ 307 Ὀρέστης ἔκτανε πατροφονῆα, | Αἴγισθον qui patrem Orestis non suum ipsius occiderat, cf. γ 197. De

πατρο-φόνος (ΦΕΝ) parricida, qui suum patrem occidit. Ι [461] π. καλεοίμην, Aristarchus removerat Ι 458—61 cf. Plut. aud. poët. 8, restituit Wolf cf. prol. 38 262 Lehrs, Ar. 340.

πατρώιος (πατήρ) qui patris fuit, a patre hereditate acceptus, paternus, patrius, Hes. τὸ τοῦ πατρὸς καὶ ἀπὸ προγόνων. a) Β 46 186 σκῆπτρον πατρώιον. Τ 387 π. ἔγχος. Υ 391 τέμενος π. Φ 44 π. δῶμα. ν 188 γαίῃ πατρωίῃ v. l. -ώῃ (La Roche, h. U. 206), cf. ν 251 (ῇ). β 22 πατρώια ἔργα. μ 136 μῆλα π. π 388 ρ 80 υ 336 π. πάντα, cf. χ 61. b) Ε 125 μένος π. α 417 ξεῖνος ἐμὸς π. ἐκ Τάφου. ρ 522 Ὀδυσσῆος ξεῖνος π. Ζ 215 ξεῖνος πατρώιος παλαιός. Ζ 231 ξεῖνοι πατρώιοι, cf. α 175 187 (ἀλλήλων). β 254 ρ 69 οἵ ἐξ ἀρχῆς π. εἰσιν ἑταῖροι, cf. β 286. α 387 τοι γενεῇ πατρώιόν ἐστι regnare.

παῦ-ρος (Curt. Et. 351 παύω, E. M. 656, 32, lat. pau-cus, germ. fōh-ē, dubitans de lat. parvus gr. παρϝος quod L. Meyer vgl. G. 1, 32 98 Christ 278 comparant, cf. Lob. path. 1, 506. Bopp Gl. skr. karś attenuare. Grashof, Fuhrw. 6 Πα πατέομαι detrahendo imminuo). non multus, paucus, E. M. l. l. τὸ ὀλίγον. fem. non legitur. a) Β 675 παῦρος λαός. b) pl. Ι 545 παύροισι βροτοῖσι. Δ 689 παῦροι κεκακωμένοι ἦμεν, cf. ψ 236, Ο 283 τ 240 παῦροι Ἀχαιῶν. σ 383 π. καὶ οὐκ ἀγαθοῖσι. β 241 παύρους μνηστῆρας-πολλοὶ ἐόντες, Ap. 129, 7 ὀλίγους. β 276 π. παῖδες ὁμοῖοι πατρί, οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους, h. Merc. 164 μάλα π. αἴσυλα. ib. 577 π. ὀνίνησι. Γ 214 παῦρα (ἀγόρευεν) Suid. II 2, 149 ὀλίγα, βραχέα. ι 333 παῦρα δασάσκετο. ξ 210 μάλα π. δόσαν, Hes. εὐαρίθμητα. β 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι, sch. HMQ. τινὲς γράφουσιν ἀ. κ. παύροισιν, quae videtur fuisse prior lectio, sed displicuisse παραδόσει. Compar. a) Δ 407 παυρότερον λαόν. b) Β 122 ἀνδράσι παυροτέροισι, cf. Ε 641. Θ 56 Τρῶες, παυρότεροι. Ο 407 παυροτέρους περ ἐόντας. Ρ 364 παυρότεροι πολὺ multo pauciores, cf. ξ 17 (πολλόν).. Ν 739 μάχονται παυρότεροι πλεόνεσσι.

παυσ-ωλή (παύ(σ)-ω) cessatio, Hes. ἀνάπαυσις, τελευτή, κατάληξις, cf. Suid. II 2, 151 E. M. 656, 37. Β 386 οὐ π. μετέσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.

παύω (L. Meyer vgl. G. 1, 56 397 παύ(σ)ω skt. pus (puns) zermalmen lat. pus-illus. cautius Curt. Et. 351 lat. pau-lus pau-per, germ. fōh-e, angl. few. Pott E. F. 1, 280 Christ 113 142 skt. śvās-ajāmi efficio ut quis respiret, cf. Benf. 2, 168). I Act. pr. -ω Τ 67 Ο 72 (v. l.), ipt. παῦε, inf. -ειν Φ 294 et -έμεναι κ 22. ipf. it. 1. p. παύεσκον χ 315. fut. [-σω v. l. Ο 72] ptc. -ουσα Α 207. aor. ἔπαυσας, -ε et sine augm. παῦσε(ν), -αμεν ν 274, -αν. ci. -ῃ δ 35 et -ῃσι Δ 191, -ωμεν Η 29 et -ομεν Φ 314. opt. -ειε(ν). inf. παῦσαι Η 331 φ 279 ptc. -ασαι Ε 909. pass. pf. πέπαυμαι Σ 125, -ται Γ 134, ptc. -μένοι Γ 150. plqpf. ἐπέπαυτο Σ 248 Τ 46 Υ 43 (v. l. ἀπ.). efficio ut quis cesset. pass. cesso. 1) a) τί, sedo, contineo, cohibeo. Α 192 χόλον παύσειε, cf. Ι 459 Ο 72 Τ 67. Α 207 π. τὸ σὸν μένος. Α 282 παῦε τεὸν μένος. ε 451 παῦσεν ἑὸν ῥόον fluvius. Π 528 παῦσ' ὀδύνας. Γ 134 πόλεμος π. Η 29 π. πόλεμον, cf. Η 331. ω 543 παῦε νεῖκος πολέμοιο. Ο 459 ἔπαυσε μάχην, v. l. -ης. φ 279 παῦσαι τόξον. κ 22 ἠμὲν π. ἠδ' ὀρνύμεν ventos. b) τινά. Φ 314 π. ἄνδρα. χ 315 ἄλλους π. μνηστῆρας conabar efficere ut desisterent. ω 42 Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν nos. ν 274 π. λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητήν. c. ptc. Λ 506 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, cf. Classen, Beob. 3, 11. c) τινά τινος, privo, efficio ut desistatur a. δ 801 Πηνελόπειαν γοόωσαν παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε. Β 595 Θάμυριν π. ἀοιδῆς. Σ 125 πολέμοιο π. Σ 248 Τ 46 Υ 43 δηρὸν μάχης ἐπέ. Γ 150 γήραϊ πολέμοιο π. senes. Ε 909 π. Ἄρηα ἀνδροκτασιάων. Μ 389 (Γλαῦκον) παῦσε χάρμης, cf. Ρ 602. Ο 15 Ἕκτορα ἔπαυσε μάχης. Ο 250 (με) ἔπαυσε ἀλκῆς, cf. Ρ 81. δ 659 μνηστῆρας (v. l. μνηστῆρες) κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων, Herm. h. Cer. 351 intrans. explicat: desistebant, sed non est de omnibus, cf. Buttm. a. S. 2, 264. ε 492 μιν παύσειε καμάτοιο. ο 342 μ' ἔπαυσας ἄλης κ. ὀιζύος. Φ 137 παύσειε πόνοιο Ἀχιλλῆα, cf. Φ 249. δ 35 Ζεὺς ἐξοπίσω π. ὀιζύος nos. Φ 294 π. χεῖρας πολέμοιο. ψ 298 παῦσαν ὀρχηθμοῖο πόδας, π. δὲ γυναῖκας. Δ 191 π. ὀδυνάων volneratum. d) c. inf. Λ 442 ἔμ' ἔπαυσας μάχεσθαι. e) intrans. desisto: h. Cer. 351 χόλον κ. μήνιος παύσειε, cf. Herm. h. l. Grashof Zft. f. AW. 1837 p. 571 Baum. h. l. Hermann λήξειεν suspicatur. II Med. praes. -ομαι, inf. -εσθαι, ptc. -ομένῳ τ 402. iptv. παύεο Ι 260 -έσθω Φ 373 -εσθον φ 228 -έσθων β 129 ipf. παύετο it. -έσκετο Ω 17 et c. augm. ἐπαύετο h. Merc. 97 ρ 359. fut. inf. παύσεσθαι. aor. ἐπαύσατο (sexies), -μεθα Φ 432 et sine augm. παύσατο (quater), -άσθην Φ 384 -άμεθα ω 42 -αντο (sexies) ci. -ώμεσθα, opt. -αιτο Χ 502. iptv. παῦσαι τ 268, -ασθε ν 180. inf. -ασθαι, ptc. -άμενον [v. l. -ω δ 61] -οι Β 100 -ους Ψ 823. cesso, desisto 1) abs. Γ 434 (Arist. Bekk. -εσθαι, vol. -σασθαι) Θ 295 Ι 260 (ubi v. l. παῦε act. pro med. cf. Grashof Ztft. f. AW. 1837 p. 571) Φ 373 384 Ψ 823 Ω 17 (αὖτις ἐν κλισίῃ, requiescebat?) β 169 δ 103 ε 384 ζ 174 π 405 433 υ 110. h. Merc. 97 ἐπαύετο νύξ. Λ 267 848 παύσατο αἷμα. Ο 242 ἆσθμα κ. ἱδρὼς π. Ψ 228 π. φλόξ. ε 391 μ 168 ἄνεμος ἐπαύσατο, cf. μ 400 426 (λαίλαπι θύων). ρ 359 ἐπ. ἀοιδός. c. ptc. Ξ 260 ἐπαύσατο χωόμενός περ, cf. Classen Beob. 3, 11. Χ 502 π. νηπιαχεύων. b) τινός, a re. Α 467 Β 430 Η 319 π 478 ω 384 παύσαντο πόνου, cf. h. XXXIII 17. Σ 241 παύσαντο φυλόπιδος κ. πολέμοιο. Φ 432 ἐπ. πτολέμοιο. Φ 467 παυσώμεσθα μάχης. Γ 112 παύσεσθαι πολέμοιο, cf. Η 376 395, Ο 58 160 176, ω 42. Η 290 παυσώμεσθα μάχης κ. δηιοτῆτος. Β 100 π. κλαγγῆς. β 198 παύσεσθαι μνηστύος. δ 683 ἔργων παύσασθαι. δ 812 παύσασθαι ὀιζύος ἠδ' ὀδυνάων. θ 540 παύσατο γόοιο. ρ 7 παύσεσθαι κλαυθμοῦ γόοιό τε, cf. τ 268, φ 228. ν 180 πομπῆς π. π 278 παύεσθαι ἀφροσυνάων. τ 402 π. δόρποιο, cf. v. l. δ 61. (παυσωλή, ἀπο-κατα-μεταπ.).

Παφλαγόνων (de accentu nom. cf. Herod. Φ 141) ἡγεῖτο Pylaemenes Β 851, ἐξ Ἐνετῶν, eum interfecit Menelaus Ε 577 ἀρχὸν Π. μεγαθύμων ἀσπιστάων. eius filium Harpalionem a Menelao occisum Ν 656 Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο, ulciscique conatus est Paris Ν 661 ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν. Attingebant a meridie Phrygiam a septentrionibus pontum Euxinum, inter Halym et Parthenium fluvios Cytorum Sesamum Cromnam Aegialum Erythinos habitantes, cf. Strab. 544.

πα-φλάζω (Curt. Et. 412 φλα lat. fla-re, cf. Doed. Gl. 2298. E. M. 656, 46 ἦχον μιμητικήν ... φλέω φλίω φλῶ -άζω ... καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. Lob. path. el. 1, 173 sed re vera thema nullum est praeter literas φλ. E. M. 712, 38 μὴ κλίνῃς παφλάσω πεπάφλακα· ἀφαιρήσεις γὰρ τὴν λέξιν τῆς ἐμφάσεως τῆς τοῦ ἦχου μιμήσεως) aestuo, bullio cum sonitu, E. M. 656, 46 τὸ ἐκ βρασμοῦ ἀνάδοσιν γίνεσθαι. Ν 798 κύματα παφλάζοντα, Hes. ἠχοῦντα, καχλάζοντα, ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα, cf. sch. BL. D. Ap. 129, 8.

Πάφος, urbs Cypri, Strab. 683 κτίσμα Ἀγαπήνορος κ. λιμένα ἔχουσα κ. ἱερὰ εὖ κατεσκευασμένα Veneris cui erat sacra, a meridie Acamantis promunturii occasum spectans, nunc Kukla. Eust. 267, 1 Ἐρυθραὶ .. Κύπρον ἥ τις ἐστί, φασίν, ἡ νῦν Πάφος. 1600, 62 τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνεῖται ἡ Πάφος. θ 363 Κύπρον ἵκανε Ἀφροδίτη, ἐς Πάφον ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις, cf. h. Ven. 59.

πάχετος (Curt. Et. p. 473 παχ-ύς πηγ-νύναι) valde crassus. ψ 191 πάχετος δ' ἦν ἠύτε κίων sc. θάμνος, v. s. ἠύτε 1. θ 187 δίσκον μείζονα κ. πάχετον, στιβαρώτερον ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον, maiorem quam quo iam usi erant atque crassum, sed sch. E. κατὰ συγκοπὴν τοῦ παχύτερον κ. μετάθεσιν τοῦ τ κ. ρ (ε ?), cf. E. M. 656, 53 Hes., aliter sch. V. Ξ 287 περιμήκετος· μῆκος μήκετος· ἐπεκτάσει, ὡς πάχος πάχετος quod non ita improbat Lob. path. el. 1, 373, magis tamen probans Doederl. Gl. 45 qui καὶ πάχετος στιβαρώτερον proposuit, ut τὸ π. (non recte Damm: ὁ π.) sit subst. quamquam id quoque simili careret, nisi quod etiam ψ 191 statui potest. hoc praeferre videtur Nitzsch h. l., improbant Buttm. a. S. 2, 403 Düntz. N. J. f. Ph. 69, 617 Ameis.

πάχ-νη (πηγ-νύναι παγ Curt. Et. p. 251 486 Lucas N. J. f. Ph. 79, 604 Doed. Gl. 46, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 244) congelatio, pruina, Hes. ἡ ψυχρότης. ἡ λεπτὴ χιών. ἡ παχεῖα δρόσος. ἡ τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. ξ 476 χιὼν γένετ' ἠύτε πάχνη, sch. V. πυκνότης ἀέρος ψυχρά, cf. Suid. II 2, 154. Inde

παχνόομαι congelo, gelasco. transl. obtorpesco, rigeo, cf. Lucas, N. J. f. Ph. 79, 604. Ρ 112 ἐν φρεσὶν ἦτορ παχνοῦται leonis, Suid. II 2, 154 πήσσεται (Ap. 128, 29) πήγνυται λυπεῖται, cf. Hes. E. M. 656, 55. paraphr. συστέλλεται.

πάχος (πηγ-νύναι Curt. Et. p. 473 486) crassitudo. ι 324 τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον π. εἰσοράασθαι.

παχύς (πηγ-νύναι Curt. Et. p. 473 486 Schweizer, Kuhn 6, 450. Doederl. Gl. 45 etiam lat. piger, germ. feig comparat., Bopp, Gl. 264 skr. bahu multus, L. Meyer, vgl. G. 1, 54 275 385 idem, sed 32 49 385 pinguis). crassus, a) carnosus, gedrungen. ι 372 παχὺν αὐχένα. κ 439 λ 231 Π 473 παχέος μηροῦ. Γ 376 Ε 309 Η 264 Θ 221 Κ 31 454 Λ 355 Ξ 385 Ρ 296 Υ 261 Φ 175 403 424 ζ 128 τ 448 υ 299 φ 6 χ 326 h. Ap. 340 χειρὶ παχείῃ | Menelai Aeneae Hectoris Agamemnonis Dolonis Neptuni Aiacis Achillis Asteropaei Minervae (bis) Ulixis Ctesippi Penelopae (φ 6) Iunonis, cf. v. l. σ 56 (pro βαρείῃ), volle, runde Hand. Compar. σ 195 μιν μακροτέρην κ. πάσσονα Penelopen (σσ pro χj cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 254) ζ 250 ψ 157 ω 369 μείζονα κ. πάσσονα Ulixem et Laërtem. θ 20 μακρότερον κ. π. Ulixem. superl. Π 314 ἔνθα πάχιστος | μυὼν ἀνθρώπου πέλεται. b) Μ 446 λᾶαν ὅς ἑστήκει, πρυμνὸς παχύς. Σ 416 σκῆπτρον παχύ. χ 18 αὐλὸς παχὺς αἵματος. c) Ψ 697 αἷμα π.

πεδάω pr. -άᾳ. ipf. it. 3. p. pl. -άασκον ψ 353. aor. πέδησε et c. augm. ἐπέδησε(ν) (v. s. ἐπιδέω), inf. -ῆσαι Ψ 585. compede vincio, vinculis constringo, impedio. a) dii et parca. Δ 517 Διώρεα μοῖρα πέδησεν Aristarchus (ap. Did.) Bekk., vo. ἐπ., sch. BL. καλῶς ἐπεὶ κατὰ τὸν πόδα ἐβλήθη, Hes. ὑποχείριον ἐποίησε. additur infin.: Χ 5 Ἕκτορα μεῖναι μοῖρα π. |, ut maneret, Bekk., vo. ἐπ. γ 269 μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι aoedum, Nitzsch. minus bene Bothe Agamemnonem, sed al. (Ameis h. l. et N. J. f. Ph. 70, 270 Koch) Clytaemnestram, al. (Düntz. Faesi) Aegisthum, quamquam μιν ad proximum quidque referri solet, cf. sch. E. σ 155 πέδησε τὸν Ἀθήνη δαμῆναι. λ 292 θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε, La Roche Bekk., v. ἐπ. Ν 435 πέδησε γυῖα morientis Neptunus. Τ [94] κατὰ - ἕτερόν γε πέδησεν Ate, Ariston. ἀθ. ὡς περισσὸς κ. κακοσύνθετος. ψ 353 ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι κ. θεοὶ ἄλλοι π. ἀπὸ πατρίδος. ψ 17 ὕπνον ὅς μ' ἐπέδησε. δ 380 469 ὅς τίς μ' ἀθανάτων πεδάᾳ κ. ἔδησε κελεύθου. ν 168 τίς νῆα ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ. b) Ψ 585 δόλῳ ἅρμα π. De

πέδαι (skr. pad Fuss, πέδ-ον ποδ-ός, germ. fezz-il Fessel, fuoz Fuss Curt. Et. 291, cf. Benf. 2, 95 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 103 (ib. 393 badh binden) Doederl. Gl. 2337) compedes, Fussfessel, vinculum. Hes. δεσμά, περισκελίδες, cf. E. M. 658, 18. Ν 36 ἀμφὶ ποσσὶ (equorum) πέδας ἔβαλε χρυσείας | ἀρρήκτους ἀλύτους. (ἰστοπέδη et

πέδ-ιλα, τά. (Doederl. Gl. 2347 compos. statuit de ἴλλειν εἴλειν, Fussbekleidung, secutus Choeroboscum, cf. E. M. 658, 51 Ap. 129, 9, sch. AD. Β 44. Pal. Syr. Ω 340 πέδειλα, cf. Hes. etsi Choerob. ipse ι scribebat, cf. Kayser, Phil. 10, 197. acc. pl. tantum). solea, Sandale, Bekk. an. 1095 Κυπρίων., ὑποδήματα. Β 44 Κ 22 132 Ξ 186 β 4 δ 309 υ 126 ποσσὶ δ' ὑπὸ - ἐδήσατο καλὰ π. |, cf. ο 550 ρ 2. ν 225 ποσσὶ δ' ὑπὸ πέδιλ' ἔχε. semel non in exitu. ξ 23 ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε π. | τάμνων δέρμα βόειον. π 80 δώσω ποσσὶ π. |, cf. φ 341. π 154 εἵλετο χερσὶ π. |, δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλιν δ' ἴεν. Ω 340 α 96 ε 44 ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ π. | ἀμβρόσια χρύσεια τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν | ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο |, Mercurius Minerva, cf. Voss, myth. Br. 1, 128 Jacobs, verm. Schr. 8, 311. Erant e corio (ξ 23) confecta, subligabanturque pedibus loris inter digitos astrictis prima luce, a Telemacho ο 550 cum e navi exiret, ab Eumaeo (π 154) cum in urbem profecturus esset, a diis (Ξ 186) quandocunque Olympo abituri erant. (καλλι-, χρυσοπέδιλος).

πεδίον campus, planities. E. M. 659, 30 *οὐκ ἔστι ὑποκοριστικόν*, sed est potissimum locus certus ac definitus, *πέδον* vero universe terrae superficies. a) campus Troianus, cf. Spohn, agr. Troi. 17. per campum ab urbe ad Hellespontum pertinentem duo fluvii fluebant, Scamander (q. v.) et Simois. descripserunt e. c. Forchhammer, Ebene v. Troia, m. e. Karte v. Spratt, Schoenemann geogr. Hom. Götting. 1787 p. 98, Schliemann Ithaka Peloponnes u. Troia 1869 p. 124 sq. Castra navalia Graecorum inter occasum septentrionesque Troiae sita erant. inde Graeci *Β* 465 *ἐς π. προχέοντο Σκαμάνδριον*. *Κ* 11 *ἐς π. τὸ Τρωικὸν ἀθρήσειε*. *Ψ* 464 *Τρωικὸν ἄμ π.* *Λ* 836 *ἐν πεδίῳ Τρώων* (*μένει Ἄρηα*) Spohn l. l., de collocatione gen. cf. Giseke h. F. § 59 d. *λ* 513 *ἐν π. Τρ. μαρναίμεθα*. *Ο* 739 *ἐν Τρώων π. ἥμεθα*. *Υ* 217 *Ἴλιος ἐν π. πεπόλιστο*. *Φ* 558 *φεύγω πρὸς π. Ἰλήιον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι Ἴδης κνήμους*. *Σ* 256 *ἐν π. παρὰ νηυσί*. *Σ* 263 *ἐν π. ὅθι - ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται*. *Θ* 562 *ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο*. *Φ* 343 *ἐν π. πυρὰ δαίετο*. *Φ* 345 *πᾶν ἐξηράνθη π.*, cf. *Φ* 348. *Θ* 549 *κνίσην ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω*. *Η* 66 *στίχες εἵατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε | ἐν πεδίῳ*. *Λ* 496 *ἔφεπεν πεδίον*. *Β* 473 *Ἀχαιοὶ ἐν πεδίῳ ἵσταντο*, cf. *Γ* 133. *Μ* 119 *Ἀχαιοὶ ἐκ π. νίσσοντο*. *Λ* 152 *ὦρτο κονίη ἐκ π.* *Ξ* 145 *εὐρὺ κονίσουσιν π.* *Φ* 300 *βῆ ἐς π.* *Ε* 87 *θῦνε ἄμ πεδίον*, cf. *Ε* 96. *Ζ* 71 *νεκροὺς ἄμ π. συλήσετε*. *Π* 96 *π. κάτα δηριάασθαι*. *Υ* 156 *ἅπαν ἐπλήσθη π. καὶ λάμπετο χαλκῷ*. *Φ* 217 *π. κάτα μέρμερα ῥέζε*. *Ω* 329 *πόλιος κατέβαν, π. δ' ἀφίκοντο*, cf. *Ω* 332. *Γ* 252 *ἐς π. καταβῆναι* ab urbe. *Π* 79 *πᾶν π. κατέχουσι*. *Φ* 541 *ἐκ πεδίοιο φεῦγον*. *Χ* 198 *ἀποστρέψασκε πρὸς π.* *Η* 337 *τύμβον χεύομεν ἄκριτον ἐκ πεδίου*, cf. *Η* 436. *Ψ* 359 *σήμηνε τέρματα τηλόθεν ἐν λείῳ π.* *Ψ* 461 *αὐτοῦ ἔβλαβεν ἐν π.* β) (cf. s. C α) *Β* 785 *Γ* 14 *Ψ* 364 *διέπρησσον πεδίοιο*, gen. instrument. vocat Delbrück: per campum, campo, auf der Ebene. Alii: huc illuc in, variis locis campi, gen. part. vocat Doederl. Gl. 2339, localem Ameis h. l., cf. Bekk. h. B. 1, 210, non recte Aristo[n]. *ἡ δ. ὅ. λείπει ἡ διά*, cf. *Β* 801 (*ἔρχονται*), *Ζ* 38 (*ἀτυζομένω*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἐ. ἡ διά*) *Σ* 7. *Φ* 602 *π. διώκετο πυροφόροιο τρέψας πὰρ Σκάμανδρον*. *Ψ* 475 *πολέος π. δίενται*, sch. A. *ὅ. διὰ πολλοῦ πεδίου*. *Ζ* 2 *πολλὰ ἔνθα κ. ἔνθα ἴθυσε μάχη π.* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ διά, ἵν' ᾖ διὰ πεδίου*. *Κ* 344 *παρεξελθεῖν π. τυτθόν*. *Ν* 820 (*πόλιν δ' οἴσουσι*) *κονίοντες π.* cf. *Ψ* 372 449 *ϑ* 122, Ariston. (bis) *ἡ δ. ὅ. ἐλλ. ἡ διά*. Doederl. l. l. das Feld in Staub verwandelnd, vix recte (cf. *Ξ* 145). *Ξ* 147 *ἐπεσσύμενος π.* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἐλλ. ἡ διά*, cf. *Χ* 26. *Φ* 247 *ἤιξεν π.* Ariston. *ὅ ἐλλ. ἡ διά*. *Ψ* 122 *ἐλδόμεναι π.* *Β* 812 *ἔστι προπάροιθε πόλεος κολώνη, ἐν π. ἀπάνευθε, τὴν Βατίειαν κικλήσκουσι*. *Κ* 160 *ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο ἄγχι νεῶν*, cf. *Λ* 56 *Υ* 3. *Λ* 167 *παρ' Ἴλου σῆμα, μέσσον κὰπ π., παρ' ἐρινεόν*, cf. *Λ* 172. γ) *Γ* 263 **πεδίονδ'** *ἔχον ἵππους* campum versus, v. s. c γ. *Ζ* 393 *διεξίμεναι πεδίονδε* per portam Scaeam. *Κ* 188 *πεδίονδε τετράφαθ' ὁππότ' - Τρώων ἀίοιεν*. *Ξ* 31 *π. εἴρυσαν* naves. *Φ* 3 *π. δίωκε πρὸς πόλιν*, cf. *Χ* 456. *Φ* 563 *ἀπαειρόμενον πόλιος π.* *Υ* 148 *μιν σεύαιτο ἀπ' ἠιόνος π.* *Ω* 401 *ἦλθον π. ἀπὸ νηῶν*. b) *δ* 563 *Ἠλύσιον π. καὶ πείρατα γαίης*. h. Ap. 220 *ἐπὶ Ληλάντῳ π.* ib. 228 *Θήβης ἄμ π. πυρηφόρον*. Cer. 17 *Νύσιον ἄμ π.* XVI 3 *Δωτίῳ ἐν π.* *Ζ* 201 *κὰπ π. τὸ Ἀλήιον ἀλᾶτο*. *Ι* 577 *ὁππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος* sc. erat. *Λ* 677 *ληίδα ἐκ π. συνελάσσαμεν*. *Λ* 714 *ἄλλο πᾶν π. μετεκίαθον*. *Λ* 754 *ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος* (q. v.) *πεδίοιο*. *γ* 485 *πετέσθην ἐς π.*, cf. *γ* 495 (*πυρηφόρον*). *ι* 66 *θάνον ἐν π.* Ciconum. *ξ* 267 *ρ* 436 *πλῆτο πᾶν π. πεζῶν τε κ. ἵππων*. c) Suid. II 2, 166 *ἡ γῆ*, sc. campestris, cf. Lex. Seg. 293. ep. 14, 2 *ἵπποι ἐν π. κόσμος*. h. Merc. 491 *ὄρεός τε κ. ἱπποβότου πεδίοιο*. α) *Δ* 244 *πολέος πεδίοιο θέουσαι*, v. s. a β, Ariston. *ἡ δ. διὰ τὸ ἐλλείπειν τὴν διά πρόθεσιν, ἵν' ᾖ διὰ πεδίου*. *Ε* 222 *Θ* 106 *π.* | *ἔνθα κ. ἔνθα διωκέμεν*, Ariston. (*Ε* 222 ap. Pluyg., *Θ* 106) *ὅ. ἐλλείπει ἡ διά*. *Ε* 597 *ἰὼν πολέος π.* *Ζ* 507 *Ο* 264 *θείῃ πεδίοιο*, cf. *Ψ* 521 (*πολέος*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. διὰ πεδίου*). *Χ* 23 *τιταινόμενος π.* Ariston. *ὅ. ἐλλ. ἡ διά*. *Ν* 64 *ὁρμήσῃ π.* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἐλλ. ἡ διά*. *Ο* 681 *ἐκ πεδίοιο προτὶ ἄστυ δίηται*. *Π* 749 *ἐν π. ἐξ ἵππων κυβιστᾷ*. *Ρ* 748 *πρὼν πεδίοιο τετυχηκώς*. *Ψ* 518 *ἕλκησιν π.* Ariston. *ἡ δ. ὅ. διὰ πεδίου*. *δ* 602 *πεδίοιο ἀνάσσεις εὐρέος*. *Ι* 580 *πεδίοιο ταμέσθαι*, v. s. *ἄροσις*. β) *Ε* 82 *πεδίῳ πέσε* humi. *Η* 265 *Φ* 404 *γ* 260 *κείμενον ἐν π.*, lapidem, sed *γ* 260 Aegisthum (*ἑκὰς Ἄργεος*), cf. *Ο* 9 (Hectorem). *Λ* 152 *ὦρτο κονίη ἐκ πεδίου*. *Ρ* 621 *ἔλαβε ἐκ πεδίοιο*. *ε* 329 *βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας ἄμ π.* *ν* 81 *ἐν π. τετράοροι ἵπποι*, cf. *χ* 304. *γ* 431 *ἦλθε βοῦς ἐκ πεδίου* rure. γ) *Θ* 21 *ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε*, v. s. a γ. *Ψ* 189 *νέφος ἤγαγε οὐρανόθεν π.* *Ρ* 750 *ῥόον π. τίθησι*. *Λ* 492 *ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν*. *Χ* 309 *αἰετὸς εἶσιν π. διὰ νεφέων*. *γ* 421 *π. ἐπὶ βοῦν ἴτω* rus. *ο* 183 *ἦιξαν π. διὰ πτόλιος*. h. Merc. 88 *ἱέμενον π. δι' Ὀγχηστόν*. δ) plur. *Μ* 283 *πεδία* (*ᾱ* ob arsin) *λωτεῦντα*. h. Merc. 96 *πεδί' ἀνθεμόεντα*. De

πέδον (skr. pad, pad-am Tritt, gr. *πούς* lat. pe(d)s Curt. Et. 291 Bopp, Gl. 229, cf. Benf. 2, 91) id quod pedibus calcatur, solum, E. M. 658, 30 *ἡ γῆ, ἐφ' οὗ βεβήκαμεν τοῖς ποσί*, ib. 38 *ἔδαφος*, cf. Suid. II 2, 166 Hes. Doederl. Gl. 2338. Bekk. An. 1095 *Ἀθηναίων· πέδον γῆ*. h. Cer. 455 *πέδῳ - ὄγμοι βρισέμεν* humi. *Ν* 796 *εἶσι* **πέδονδε** tempestas, ad terram, humum, h. Cer. 253 *ἀπὸ ἕο θῆκε π.* *λ* 598 *π. κυλίνδετο λᾶας*. translate: *ν* 295 *μύθων κλοπίων οἵ τοι* **πεδόθεν** *φίλοι εἰσίν* radicitus, sch. BQ. *μεταφορικῶς, οἷον ἐκ ῥίζης, ἐκ γενετῆς*. V. *ἐκ νέας ἡλικίας*. H. *παιδόθεν*. Hes. *ἀρχῆθεν, ἐκ γενέσεως*, cf. Lob. path. el. 2, 146. (*κραναήπεδος*). Eiusdem radicis

πέζα (*ζ* pro *δj* cf. Curt. Et. p. 565) ferreum operculum temonis, Hes. *ἡ ἀρχὴ τοῦ ῥυμοῦ*, cf. Ap. 129, 10. Proprie extrema pars qua quid innititur. Suid. II 2, 167 *τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤαν λέγομεν* (Eust. 146, 30 cf. 867, 29). *πρότερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι δέρμα προβάτων προσέρραπτον*. Similiter extrema temonis pars ferro munita esse videtur ne lignum contereretur, cf. Grashof, Fuhrwerk 37. *Ω* 272 *τὸ* (iugum) *κατέθηκαν ἐπὶ ῥυμῷ πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ*, sch. BM. *πᾶν τὸ ἄκρον πέζα καλεῖται. ἔχει δὲ ὁ ῥυμὸς πέζας δύο, τὴν πρὸς γῆν κ. τὴν πρὸς τὸ ζυγόν. τὴν οὖν πρὸς τὸ ζυγὸν πρώτην λέγει*, sed Ariston. *ἡ δ. ὅ. πρώτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρᾳ*, atque melius Eust. 1350, 11 *λέγεται πέζα, ἐπεὶ κάτω ἐπὶ γῆς γίνεται ὅτε*

λυθῇ ὁ ῥυμός. Alii (sch. A. Α 537, Zenodoti? cf. Doederl. Gl. 2345) πέζα ὁ πούς. (τράπεζα, -εύς, ἀργυρό-κυανόπεζα et

πεζός (i. e. πεδjός cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 91 112) pedes 1) opp. qui curru vehitur. Β 810 Θ 59 ω 70 πεζοί θ' ἱππῆές τε. Λ 529 ἱππῆες πεζοί τε. ξ 267 ρ 436 πεζῶν τε κ. ἵππων. ι 50 ἀφ' ἵππων μάρνασθαι κ. ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα. Δ 231 πεζὸς ἐών, cf. Λ 721 h. Ap. 213. Ε 13 ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο π., cf. Λ 341. Ν 385 πεζὸς πρόσθ' ἵππων. Δ 274 Ψ 133 νέφος πεζῶν. Λ 150 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον. Δ 298 πεζοὺς πολέας τε καὶ ἐσθλούς, cf. Μ 59. Λ 724 ἔθνεα πεζῶν. ζ 319 ἐποίατο πεζοί. Ε 204 π. ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. 2) opp. qui navi vehitur. Δ 230 π. ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰλήλουθει. Ι 329 δώδεκα σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα, πεζὸς δ' ἕνδεκα. Ρ 612 πεζὸς λιπὼν νέας ἤλυθε. Ω 438 ἐν νηὶ ἢ πεζός. α 173 ξ 190 π 59 224 πεζὸν ἐνθάδ' ἱκέσθαι. λ 58 π. ἰὼν ‑ ἢ σὺν νηί. λ 159 πεζὸν ἐόντ' ἤν μή τις ἔχῃ νῆα. γ 324 ἴθι σὺν νηί, εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι ἵπποι. Prior syllaba in arsi praeter Λ 150 529 721 Μ 59 γ 324 ξ 267 ρ 436.

πείθω (πιθ, skt. bandh ligare, lat. funis fido foedus Bopp. Gl. 262, cf. Schweizer, Kuhn 6, 449 Curt. Et. 327 Christ. 76 248 Olawsky gr. rad. πιθ et πυθ. skr. bidh trauen L. Meyer, vgl. G. 1, 393. non recte Jäkel J. J. f. Ph. 26, 40 sq. germ. bitten aut Doederl. Gl. 869 πιέζειν) I. Act. 1 trans. pr. -ω ξ 392 -εις ψ 230. ipf. ἔπειθον τ 151 -ε(ν) (septies) -ον Ι 587 Χ 91 ι 33 et sine augm. πεῖθε(ν) (sexies -ον ι 500. fut. -εις -ει Ι 345. inf. -ειν Χ 357 et -έμεν Ε 252 Ι 315. aor. 1. opt. -ειε ξ 123 et -ει' Ι 386 quod probat e. c. Lange, hom. Gebr. von εἰ 1, 69, sed La Roche et Spitzn. q. v. -ει. inf. πεῖσαι h. Cer. 329. aor. 2. c. redupl. ci. πεπίθωμεν Ι 112 (v. l. -οιμεν) opt. -οιμεν Α 100 -οιεν Ι 181 Ψ 40, inf. -εῖν Ι 184 h. Ven. 7 33, iptv. πέπιθε h. Ap. 275. ptc. -οῦσα Ο 26. Herodian. h. l. β' ἀόρ. δεδιπλασιασμένος, cf. Ι 184 Ψ 37. inde fit fut. πεπιθήσω Χ 223. persuadeo, sermone quem permoveo ut quid statuat faciatve, EM. 678, 33 τὸ εἰς συγκατάθεσιν ἄγειν. Doederl. Gl. 869 πεῖσαι durch Gründe überreden persuadere, πεπιθεῖν durch Bitten bereden, exorare. a) Α 100 μιν ἱλασσάμενοι π. Hes. πείσοιμεν. Ι 112 μιν ἀρεσσάμενοι π. δώροισίν τ' ἔπεσσί τε. b) cum subst. φρένα θυμόν, ut Fulda, Unters. 158 putat, quia non iam prorsus evanuerit vetus ligandi significatio; animum enim ligare idem esse quod homini persuadere. Rariora sunt exempla quam unde certi quidquam possit colligi, v. s. g. Ι 587 οὐδ' ὧς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπ., cf. η 258 ι 33. ψ 337 τῷ οὔ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν, cf. h. Ap. 113, v. l. Ζ 51. ψ 230 π. μευ θυμὸν ἀπηνέα ἐόντα. h. Cer. 329 οὔτις π. δύνατο φρένας ἠδὲ νόημα χωομένης. Μ 173 οὐδὲ Διὸς πεῖθεν φρένα. Χ 78 οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθεν, cf. Χ 91. Ι 184 ῥηιδίως π. φρένας Αἰακίδαο, cf. α 43 h. Ap. 275. Ι 386 θυμὸν ἐμὸν π., cf. ι 500. c) Ι 181 π. Πηλείωνα. Ο 26 π. θυέλλας, Hes. πείθουσα. Ζ 360 Λ 648 Σ 126 Ω 219 433 ξ 363 οὐδέ με πείσεις |, cf. Ι 315, 345, ξ 392 (überzeuge cf. ξ 363). Ρ 33 τὸν δ' οὐ πεῖθεν. d) c. inf. Χ 223 τόνδε π. μαχέσασθαι. Ψ 40 π. Πηλεΐδην λούσασθαι. e) abs. Ε 252 οὐδέ σε π. οἴω, cf. Χ 357. h. Merc. 396 ῥηιδίως ἔπειθε Διὸς νόος sc. αὐτόν. f) efficio ut quis verum esse putet: ξ 123 ἀγγέλλων π. γυναῖκα. g) dolo quem permoveo, berücke. Α 132 οὐδέ με πείσεις. β 106 ω 141 ἔπειθεν Ἀχαιούς, cf. τ 151. h. Ven. 7 τρισσὰς οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι, cf. ib. 33 (τάων). τί, in re. Ζ 162 τὸν οὔ τι πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα. Δ 104 τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν |, cf. Π 842. 2) intr. pf. πέποιθα -ε΄-ᾶσιν Δ 325. ci. -ω ω 329 -ῃς Α 524 ν 344 -ομεν κ 335. plqf. πεποίθεα δ 434 θ 181 et c. augm. ἐπεποίθει(ν, Bekk.) Π 171 et per sync. (Buttm. a. S. 2, 23 Kühner a. G. 1, 574 887) ἐπέπιθμεν Β 341 Δ 159 Ξ 55. ptc. πεποιθώς -ότες -ότας Ρ 329. vis est praes. et ipfti. Ex aor. (EM. 122, 49 ἀπὸ τοῦ πείθω γέγονε πιθῶ) fit aliud fut. πιθήσεις φ 369 atque inde aor. ptc. πιθήσας. (novies, Doederl. Gl. 872 weil πιθόμενος sich dem Vers nicht fügen wollte). confido, EM. 668 10 ἐλπίζω. ptc. fretus, τινί. V. s. II 2. a) abs. Α 524 ν 344 ὄφρα π. |, cf. ω 329 (ut mihi persuadeatur, ut credam?). b) c. inf. Ν 96 ὔμμιν πέποιθα σαωσέμεναι νέας vos si pugnetis servaturos, Koch: nos servaturos. π 71 φ 132 ου πω χερσὶ πέποιθα ἀπαμύνασθαι manibus confido in arcendo, non: manibus arcere. Ξ 55 τεῖχος ᾧ ἐ. εἶλαρ ἔσεσθαι. c) Β 341 Δ 159 δεξιαὶ ᾗς ἐ. |. Δ 325 π. βίηφιν. φ 369 οὐκ εὖ πᾶσι π. Π 171 ἡγεμόνας τοῖς ἐπ., Damm ad b refert. Ψ 286 ἵπποισίν τε πέποιθε κ. ἅρμασι. δ 434 οἷσι μάλιστα π. πᾶσαν ἐπ' ἰθύν. θ 181 ἥβῃ τε π. χερσί τ' ἐμῇσι. κ 335 π. ἀλλήλοισιν. π 98 116 κασιγνήτοις μαρναμένοισι πέποιθε. d) ptc. fretus, Suid. 2; 2, 183 θαῤῥῶν. h. Merc. 546 οἰωνοῖσι πιθήσας, Hes. πιστεύσας, πεισθείς, πιστωθείς. Μ 256 τοῦ (Iovis) τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν nostro robore. Δ 398 Ζ 183 θεῶν τεράεσσι πιθήσας |. Ι 119 ἀασάμην φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας |. Λ 235 Ρ 48 βαρείῃ χειρὶ πιθήσας |, cf. Ν 369 (ὑποσχεσίῃσι) Χ 107 (ἧφι βίηφι, in quarto pede) φ 315 (χερσίν τε βίηφί τε), v. l. πεποιθώς. Β 588 ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς |, cf. Β 792 (ποδωκείῃσι) Δ 303 (ἱπποσύνῃ κ. ἠνορέηφι), Ε 299 Ν 471 Ρ 61 728 Σ 158 ζ 130 (ἀλκί), Χ 138 Ζ 505 (ποσίν), 510 Ο 267 (ἀγλαΐηφι), Π 624 (χερσί) Ψ 319 (ἵπποισι κ. ἅρμασι οἷσι) ν 289 (κτεάτεσσι πατρός, in quarto pede). Μ 135 χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν, cf. Μ 153 (λαοῖσιν) Ν 717 (τόξοισιν κ. ἀώτῳ) Ρ 329 (κάρτεΐ τε σθένεΐ τε ἠνορέῃ τε πλήθεΐ τε) η 34 (νηυσί) ι 107 (θεοῖσι). II Med. 1) praes. πείθομαι α 414 -ῃ ο 541 -ονται Α 79. ci. -ηται Α 150 -ώμεθα -ονται Β 364, opt. (v. l. -οιο ν 381) -οίατο Μ 229 Ξ 93. iptv. -εο Α 214 Β 360 Π 83 h. Merc. 378 Cer. 467 et -ευ Ξ 235. ptc. -όμενος Υ 295. -οι Δ 408. inf. -εσθαι. ipf. ἐπείθετο (octies) et sine augm. πείθεθ' (i. e. -το, -ται?) υ 45 -έσθην Β 834 Λ 332 -εσθε ω 456. -οντο (sexies). fut. -σομαι Η 296 Ψ 96 (-μ') ε 358. -σεαι Ι 74. -σεται Λ 788. -ονται Θ 154 Ψ 157 π 280 h. Ap. 176. inf. -σεσθαι Α 289 296 427 Υ 466 γ 146. aor. πιθόμην (quater) -έσθην Ο 156 -οντο (sexies) et c. augm. ἐπίθοντο (undevicies) ci. 2 p. sg. -ηαι -ηται -ώμεθα Σ 273 v. l. πιθοίμεθα, cf. Kayser, Phil. 21, 330. opt. -οιο -οίατο Κ 57. iptv. πίθεσθε(-σθ' Α 259), -έσθων Ι 167. inf. -έσθαι Herod. Η 282 Π 47. persuadetur mihi ut quid statuam faciamve, obsequor, lasse mich bestimmen u. folge aus Ueberzeugung, obtempero, facio quod facere iubeor. a) cedo, gebe nach, rei. α) Α 33 Ω 571 ἐπείθετο μύθῳ, cf. Υ 295 ρ 177. Μ 109 βουλῇ

πίθοντο, cf. *M* 241 (*Διός*). *A* 150 *τοι πρόφρων ἔπεσιν π.* *Σ* 273 *κ* 178 428 *μ* 222 *ἐμοῖς ἐπέεσσι π.* *O* 156 *ἔπεσσι π.* *N* 726 *παραρρητοῖσι πιθέσθαι* |. *A* 273 *μεν βουλέων ξύνιεν πείθοντό τε μύθῳ.* *β*) confido. *M* 238 *οἰωνοῖσι πείθεσθαι.* *α* 414 *οὔτε ἀγγελίῃς ἔτι πείθομαι*, plerique: credo, quare serioris poëtae esse versum putat Hennings, Telem. 167, Povelsen et Am. *ἀγγελίης πεύθομαι*, Bekk. Faesi Hennings: *ἀγγελίῃ*, cf. Kammer, Einh. d. Od. 149, cui respondit Hennings N. J. f. Ph. 109, 608. v. s. g. *Δ* 408 *π. τεράεσσι θεῶν κ. Ζηνὸς ἀρωγῇ* diis qui prodigia mittebant Iovique qui adiuvabat quasi praesens, non recte Doederl. Gl. 872 *ἀρ.* dat. instr. dixit, neque melius Am. Ztft. f. G. 8, 653 per zeugma *πεποιθότες* supplet, Ariston. *ἀθ.* *γ*) *H* 282 293 *νυκτὶ πιθέσθαι*, cf. *Θ* 502 *I* 65 *μ* 291. *Ψ* 48 *πειθώμεθα δαιτί*, sch. B. *τὸ πρὸς βίαν κ. παρὰ τὸ δέον.* *Ψ* 645 *γήραϊ πείθεσθαι.* h. Ap. 418 *οὐ πηδαλίοισι ἐπείθετο νηῦς.* b) homini: *Ψ* 157 *σοὶ μάλιστα πείσονται μύθοισι*, tuis verbis. *I* 74 *τῷ π. ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ.* *I* 453 *τῇ πιθόμην κ. ἔρεξα.* *A* 79 *οἱ π.*, cf. *A* 296 *B* 364, *M* 229 *Ξ* 93. *A* 214 *π. ἡμῖν* |, cf. *B* 360 *γ* 358 *ω* 456. *Σ* 266 *ω* 461 *πίθεσθέ μοι.* *δ* 193 *πίθοιό μοι.* *B* 85 *πείθοντο ποιμένι.* *M* 468 *ὀτρύνοντι πίθοντο.* *Ψ* 249 *ἐπίθοντο Πηλεΐωνι*, cf. *ω* 466 h. Cer. 317. *β* 227 *πείθεσθαι γέροντι.* *K* 57 *κείνῳ μάλιστα π.* c) abs. *Π* 83 *π. ὥς τοι μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω.* *Ψ* 96 *π. ὡς σὺ κελεύεις.* h. Merc. 132 *οὐδ' ὥς οἱ ἐπείθετο θυμὸς* eius animus. *A* 207 *Φ* 293 *Ψ* 82 *α* 279 *αἴ κε πίθηαι* |. *A* 420 *Λ* 791 *αἴ κε πίθηται* |. *A* 274 *λ* 395 *πίθεσθε*, cf. *A* 529 *I* 167 *Ξ* 205 *ζ* 71, h. Merc. 378 Cer. 467. *H* 121 *X* 224 *ω* 545 *ἐπείθετο*, cf. *Λ* 789 (*εἰς ἀγαθόν*). *A* 274 *Ξ* 111 *πείθεσθαι.* *A* 427 *μιν π. δίω*, paraphr. *πεισθήσεσθαι αὐτόν*, cf. *Y* 466 *γ* 146. *E* 201 *X* 103 *ι* 228 *οὐ πιθόμην*, cf. *Σ* 513 *ι* 44. *H* 379 *I* 79 *Ξ* 133 378 *O* 300 *Ψ* 54 738 *γ* 477 *ζ* 247 *ο* 220 *χ* 178 *ψ* 141 h. Ap. 502 *τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο* |, cf. *ν* 157. h. Cer. 299 *μάλ' αἶψ' ἐπίθοντο κ. ἔκλυον αὐδήσαντος.* *B* 139 *I* 26 704 *M* 75 *Ξ* 74 370 *O* 294 *Σ* 297 *μ* 213 *ν* 179 *ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες* |. *Γ* 260 *ὀτραλέως ἐπίθοντο* |. *H* 286 *μάλα π.* *ε* 358 *μάλ' οὔ πω π.* *ο* 288 *ἐσσυμένως ἐπίθοντο* |. d) *τί* in re. *A* 289 *ἅ τιν' οὐ π. δίω.* *π* 280 *τοι οὔ τι π.* *B* 834 *Λ* 332 *οἱ οὔ τι* | *π.* *Δ* 93 *H* 28 48 *Ξ* 190 *ν* 381 *μοί τι πίθοιο*, cf. h. Ap. 267. *ο* 541 *μοι τὰ ἄλλα μάλιστα π.* *ρ* 21 *ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι.* e) c. inf. *χ* 316 *μοι οὐκ ἐπίθοντο ἔχεσθαι.* f) satis raro: statuo quid verum esse, credo: *Θ* 154 *οὐ π.* h. Ap. 176 *ἐπὶ δὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.* *π* 192 *οὔ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ' εἶναι.* V. s. a *β*. g) *τινός* (?) Koch *α* 414 *ἀγγελίης πείθομαι* „wie bei Herodot in der Bedeutung gehorchen, auf etwas hören, v. s. a *β*. 2) aor. 2 opt. mihi confido. v. s. 1 2 *K* 204 *οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτ' ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ - ἐλθεῖν*, non recte paraphr. *πεισθείη.* (*ἐπι παρα-*)

πείκω (cf. *πέκ-ω, πέκ-jω* Curt. Et. p. 632) carpo, pecto, E. M. 667, 42 *ξαίνειν.* iptv. *σ* 316 *εἴρια πείκετε χερσίν*, Ap. 129, 31 *ταὐτὸ τὸ πέξαι* q. v.

πεινάω esurio, fame laboro. *Γ* 25 *λέων πεινάων.* *Π* 758 *λέοντε ἄμφω πεινάοντε.* *Σ* 162 *λέοντα μέγα πεινάοντα.* *τινός*, *υ* 137 *οἶνον μὲν πῖνε, σίτου δ' οὐκ ἔφη πεινήμεναι*, de forma cf. Buttm. a. S. 1, 488, fit e *-ημέναι* cf. Curt. Stud. 3, 388. De

πείνη (*πέν-ομαι, πέν-ης* Curt. Et. 354 (*σπεν- σπαν-*), cf. Doederl. Gl. 817 E. M. 667, 36 47. fames. *ο* 407 *π. οὔ ποτε - οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος στυγερή*, sonst Krankheit, v. s. *ἄλλος* II 3.

πειράζω (*-άω*, pro *-δjω*, cf. Curt. Et. p. 573) periculum facio, *ι* 281 *ὣς φάτο πειράζων.* cum gen. *π* 319 *ἀνδρῶν πειράζειν*, cf. *ψ* 114 (*ἐμέθεν*).

Πειραΐδαο (*ῑ*) *Δ* 228, Hes. *Πειραίου παιδός*, Ptolemaei, Herod. *ἐν τέσσαρσι συλλαβαῖς προφέρεται* (quis? aut tertia persona epitomatori debetur Herodianum significanti aut excidit nomen e. g. *Ἀρίσταρχος* aut *Πτολεμαῖος*, Lehrs) *τὴν εὐθεῖαν τοῦ πατρωνυμικοῦ κ. οἱ ἄλλοι. Τυραννίων δὲ τρισυλλάβως, λέγων ὡς ὅτι οὐδὲν πατρωνυμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχει πρὸ τέλους διεσταλμένον τὸ ι ἀπὸ ἑτέρου φωνήεντος, οἷον Πανθοΐδης κτἕ. οὐδ' ἄρα τοῦτο. ὑπὲρ δὲ τοῦ τετρασυλλάβως ἀναγινώσκειν ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν, ὡς ὅτι ἐντελές ἐστι τὸ κατὰ διάλυσιν τοῦ ι κ. ὅτι οὐκ ἔχομεν τοιοῦτό τι πατρωνυμικόν, ὃ κατὰ σύλληψιν ἐξηνέχθη τοῦ α καὶ τοῦ ι πρὸ τέλους. παρὰ τὸ Πείραιος οὖν Πειραΐδης ἐγένετο.* sch. BL. *Πείραιος -αίδης -αΐδης κατὰ διάστασιν.* sch. BL. *N* 612 *ἐλαΐνῳ· παρὰ τὸ ἐλαία· ἐλαίινος γὰρ ἦν κ. Ἀττικῶς ὑφῄρηται τὸ ι.* V. *καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ Πείραιος Πειραΐδης κ. παρὰ τὸν Ἀλκαῖον Ἀλκαΐδης*, cf. Lob. path. el. 2, 10. 11. De

Πείραιος *δουρὶ κλυτός* *ο* 544 *ρ* 71, cum Telemacho navi Pylum profectus atque inde reversus, iubetur Theoclymenum hospitio excipere donec Telemachus ipse rure in urbem redierit. Telemachus enim *ο* 539 *Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον· Πείραιε Κλυτίδη. σὺ δέ μοι τά περ ἄλλα μάλιστα πείθῃ ἐμῶν ἑτάρων, οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο.* matrique sciscitanti, postquam in urbem rediit, respondit se ex foro adducturum Theoclymenum, *ρ* 55 *Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα ἐνδυκέως φιλέειν.* Ei in publicum prodeunti obvius cum Theoclymeno *ρ* 74 *Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε* hortans ut dona Menelai quae Telemacho absente domi suae habuerat, in regiam asportanda curaret. Sed Telemachus *ρ* 78 *Πείραι'* inquit, rogans ut ille ea domi suae conderet, quamdiu proci in regia essent. Theoclymenus cum contumelias procorum ferre non posset e regia abiit *υ* 372 *ἵκετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.* Herodian. *A* 301 *Ἀσαῖον· προπερισπαστέον . . . τὸ μέντοι Πείραιος προπαροξυνόμενον παρὰ ῥῆμα τὸ πειρῶ, ὡς παρὰ τὸ φιλῶ Φίλαιος. οὕτως κ. παρὰ τὸ βέβηκα ὁ βέβαιος.* sch. H. *ο* 539 *Πείραιον προπαροξυτόνως*, 540 *οὕτως Ἀρίσταρχος*, cf. Lehrs, Ar. 297.

πειραίνω (*πέρας -άω, πειράω*, Eust. 669, 7 *ἀντὶ τοῦ περαίνω*, cf. Doederl. Gl. 617) act. aor. ptc. pass. pf. 3. p. sg. conficio, ad finem adduco. a) *μ* 37 *οὕτω πάντα πεπείρανται.* b) efficio ut per totum transeat, führe durch. h. Merc. 48 *πῆξε δόνακας, πειρήνας διὰ νῶτα χελώνης.* *χ* 192 *σειρὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε* (*κίον' ἀν' - ἔρυσαν*, cf. *χ* 175 quem locum Duentz. expungit, ex ipsius corpore fune per totum spatium extenso. plerique, cf. Doederl. Gl. 628, aliud verbum hoc esse rati ad *πεῖραρ* referunt, ut sit: binden. Bene Faesi: schlingen (Minkw.), die Enden (*πείρατα, πέρατα*) durch einander ziehen.

πεῖραρ (skr. paras remotior, ulterior, eximius, praecipuus summus, pāram terminus, cf. Curt. Et. 357 Lindemann notat. Hom. II formula π. ὀϊζύος Zittau 1834 p. 3, Bopp, Gl. 238 Benf. 1, 132) id quo quid comprehenditur totum, atque (translate) absolvitur et consummatur. 1)funis, redimiculum, vinculum, Ap. 129, 14 ἐπὶ τῶν δεσμῶν (cf. skr. pāra funis quo elephanti pedes colligantur Benf. l. l.). Plerique (e. c. Lucht, Schiff Altona 1841 p. 79 Ap. 129, 16) extremam funis partem sic dici putant a πεῖρος πέρας Ende, Doederl. Gl. 629 ad πειραίνω binden refert. μ 51 162 ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω, cf. μ 179 ex ipsius (Ulixis) corpore funes (navales?) alligantor. Eust. 978, 8 εὐθεῖα ἑνικὴ τοῦ πείρατα πεῖραρ, cf. 937, 26 etsi E. M. 667, 52 Ap. 129, 14. 16 sg. distinguere videntur a plur. h. Ap. 129 λύοντο δὲ πείρατα πάντα sc. σπαργάνων Wickelbänder. Translate. b) *N* 359 ἔριδος κ. ὁμοιίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες (q. v.) ἐπ' ἀλλήλοισι τάνυσσαν, bene Doederl. Gl. 629 comparat *Υ* 101 ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος (perfectionem) quo loco vetamur separare sg. a plur. et *Λ* 336. 2) terminus, consummatio, id quo quid absolvitur atque ad finem perducitur, a) finis, pars extrema. plur. tantum quem non recte Doederl. Gl. 606 ad sg. περάτη per metaplasmum refert. Ap. 129, 14 ἐπὶ τοῦ πέρατα. Hes. πείρατα· τέλος. α) λ 13 πείραθ' Ὠκεανοῖο, recte Weidenkaff, nonn. ad synt. Hom. Wittenb. 1870 p. 3 fines terrae quos Oceanus efficit, cf. Am. β) *Θ* 478 τὰ νείατα πείραθ' γαίης κ. πόντοιο, paraphr. τὰ ἔσχατα πέρατα, extrema (Grotefend, krit. Bibl. 3, 31 infima, Eust. 1670, 45 La Roche h. l. occasum versus) Eggers, orco Hom. Altona 1836 p. 14 ripam citeriorem Oceanivelocum quo retro fluit Oceanus. *Ξ* 200 301 πείρατα γαίης, ubi Porph. exponit quo modo fines possint statui orbis terrarum quem ἄπειρον dixit poëta. δ 563 Ἠλύσιον πεδίον κ. π. γαίης. h. Ven. 227 παρ' Ὠκεανοῖο ῥοῇς ἐπὶ πείρασι γαίης. ι 284 ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης. ψ 248 πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἤλθομεν. b) perfectio, consummatio, α) cuius summum est momentum, discrimen. *Σ* 501 ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι Entscheidung, bene paraphr. πέρας τῆς δίκης, cf. sch. B., Faesi: Ziel, sed Doederl. Gl. 629 funis. *Η* 102 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν θεοῖσιν, vix bene Düntz. „umschreibend". *Ψ* 350 ἑκάστου πείρατα rei cuiusque modum ac consummationem, sch. B. τὰ ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας ἀποβησόμενα πράγματα rem potius quam verba explicans, Heyne: vel summa rei cuiusque vel praecipua capita, Doederl. Ausführung, vel (iusto audacius) ἕκαστα εἰς πέρας i. e. διαμπερές. Ameis, Ztft. f. G. 8, 653 Ausführwege, Mittel. β) ea quibus ars continetur, instrumenta, Ap. 129, 15 τὰ τεχνικὰ ἐργαλεῖα. γ 433 ὅπλα, πείρατα τέχνης, Eust. 1475, 52 περατωτικά, δι' ὧν ἡ χαλκευτικὴ τέχνη περατοῦται. vix bene Am. Leitseile, Ausführungsmittel. c) höchste Grad, cumulus quo quid accedere potest quoque quasi absolvitur totum, cf. Capellmann, schedae hom. 7. E. M. l. l. ἐπὶ τοῦ πέρατος, ε 289 μέγα πεῖραρ ὀϊζύος (Ap. 131, 29 πεῖαρ? ὅ ἐστι πέρας), ol. v. l. πειρας. Nitzsch h. l. recte Lindemann l. l. consummatio, summa et gravissima aerumna, sch. EPV.... ἢ τὸ λιπαρὸν κ. ἀκμάζον. minus bene Doederl. Ameis laqueum explicant. *Ζ* 143 *Υ* 429 ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, Eust. 1215, 24 τέλειον ὄλεθρον. *Η* 402 *Μ* 79 χ 41 ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, cf. χ 33.

πειράω (πεῖρα periculum L. Meyer, vgl. G. 1, 32 71 104. Capellmann sched. Hom. 6 exper-ior per-itus addit, Curt. Et. 356 etiam περάω dringe durch, πόρος, skt. par hinüberführen, lat. por-ta goth. far-an gehen, germ. er-fahr-en, dubitans de skr. ćar comperire cf. Kuhn 3, 413 Bopp, Gl. 132). Act. pr. inf. -ᾶν *Δ* 66 71 *Ι* 181 iptv. πείρα δ 545 -άτω *Θ* 8 *Ι* 345. [ptc. -ῶν v. s. πείρω] fut. -ήσω *Τ* 30 β 316 h. Merc. 175, ptc. -οντα *Μ* 301 ζ 134. Med. pr. 2. p. sg. -ᾷ *Φ* 459 *Ω* 390 433. -ᾶται *Β* 193, [-ῶνται v. l. h. Merc. 563]. ci. -ώμεσθα φ 180 268 ptc. -ώμενος (sexies) -η ψ 181 ipf. ἐπειρᾶτο *Δ* 5 *Ν* 806 -ῶντ' φ 184 et πειρῶντο *Μ* 341. fut. -ήσομαι *Β* 73 *Ε* 279 ϑ 184 ι 174 ω 216 -εται δ 417 -εσθον *Ψ* 707 (ci.?) -εσθε *Ψ* 753 831 (ci.?) inf. -εσθαι τ 215 φ 418. aor. ἐπειρήσαντο *Ζ* 435 ϑ 23 120 et sine augm. πειρήσατο φ 410 -αντο ϑ 126 377. ci. -σομαι *Τ* 70 *Υ* 352. ζ 126 φ 282 -σεαι ν 336 -σεται *Σ* 601 φ 159 (v. fut.). opt. -σαίμην φ 113 -αιτο *Ν* 457 *Φ* 580 δ 119 (v. l.) ω 238 -αίμεθα σ 369. iptv. πείρησαι *Λ* 302 ϑ 145 149 (Herodian. *Λ* 302 προπαροξυτονητέον ἵνα ᾖ προστακτικὸν ὡς τὸ *Λ* 83, καίπερ πολλάκις τῶν τοιούτων τὸν τόνον ἐχόντων τῶν ἀπαρεμφάτων . . . εἰ γὰρ πρόκειται τὸ ἄγε . . . οἰκείως κ. τὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐνεγένετο ἄγε πείρησαι)· -ασθε *Θ* 18 φ 135. pf. πεπείρημαι γ 23. Pass. aor. (ab aor. med. non differt nisi forma) πειρήθη *Τ* 384. ci. -ῆτον *Κ* 444 -ῶμεν *Χ* 381 ϑ 100. (Bekk. -έωμεν) opt. -είης *Λ* 386 -εῖμεν π 305. inf. -ῆναι *Ε* 220 *Υ* 349 *Φ* 225 *Ψ* 804 ω 240 et -ήμεναι ϑ 213. iptv. -ήτω *Ψ* 553 ϑ 205. I Act. periculum facio, experior, cf. Doederl. Gl. 614: der πειρῶν versucht das Glück, ob es ihn seinen Versuch gelingen lasse, der πειρώμενος (cf. *Ε* 129) versucht sich selbst u. seine Kraft. α) c. gen. *Ι* 345 μευ π. εὖ εἰδότος. *Μ* 301 ζ 134 μήλων π., Ap. 129, 20 Hes. διάπειραν λημψόμενον. β) c. inf. *Θ* 8 π. διακέρσαι, cf. *Τ* 30. γ) *Δ* 66 71 π. ὥς κεν ἄρξωσι, cf. β 316. *Ι* 181 π. ὡς πεπίθοιεν. δ 545 π. ὅπως κεν ἵκηαι. II Med. et aor. pass. versuche mich an, tento quid possim, periculum facio, experior. a) abs. *Λ* 302 (Hes. πείρασον) *Β* 193 (Hes. πεῖραν λαμβάνει, πειράζει) *Ζ* 435 *Θ* 18 *Ν* 457 *Χ* 381 (σὺν τεύχεσι) δ 417 ζ 126 ϑ 149 205 213 (ἄντην) φ 394 (ἔνθα κ. ἔνθα) h. Merc. 55 (ἐξ αὐτοσχεδίης). *Ε* 129 πειρώμενος animi causa, cf. *Π* 590 (ἐν ἀέθλῳ). *Φ* 225 Ἕκτορι π. | ἀντιβίην, Nic. Ἕκτορος πειραθῆναι ἄντικρυς, cf. paraphr. Eust. 1234, 65, sed (Düntz. Doederl. l. l. Faesi) dat. ad ἀντιβίην pertinet v. s. e) quod brevius dictum quam *Ε* 220 ἀνδρὶ ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι π. |. *Λ* 386 ἀντίβιον σὺν τεύχεσι π. dat. instrum. γ 23 μύθοισι πεπ. habe mich versucht in, Düntz. bin erfahren. ϑ 120 ἐπ. πόδεσσιν. ϑ 377 σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν π. φ 184 τῷ ἐπ. *Β* 73 ἔπεσιν π., cf. ω 240. *Ψ* 553 περὶ αὐτῆς π. b) c. gen. *Ο* 359 σθένεος πειρώμενος, cf. *Ψ* 432 (ἥβης). *Ω* 433 π. ἐμεῖο num donum accipiam, cf. *Ω* 390, satis frigide, sed cf. Doederl. Gl. 611 atque aliter Düntz. h. l. cf. Rh. M. 5, 404 Abh. 354. ι 174 ἀνδρῶν π., cf. ν 336 π 305 ψ 181 τ 215. sed de pugna: *Υ* 349 ἐμεῦ π., cf. *Υ* 352 (Τρώων, ἀντίος ἐλθών) *Φ* 580. σ 369 π. ἔργου. φ 410 π. νευρῆς. φ 113 τόξου π., cf. φ 135 159, 180 268. per ironiam φ 418 τῶν π. telorum. *Ψ* 707 ἀέθλου π. | cf. *Ψ* 753 831, ϑ 100 145 184. *Ψ* 804 ἀλλήλων π. in certamine inter se pugnare. ϑ 126

παλαιμοσύνης π. c) *τι, Σ* 601 *τροχὸν π. αἴ κε θέῃσιν*, paraphr. *πεῖραν ποιούμενος κινήσῃ*, praemittitur enim subi. sententiae secundariae, cf. Duentz. h. l. alia est ratio: *δ* 119 *ω* 238 *πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε π.*, ut videtur: in allen Stücken ut *πολλά* Ameis Doederl. l. l. supplet *ἕ. ἐρεείνων πειρ.* Düntz. nach jeglichem erkundigte, v. l. *ἐπειρήσαιτο* et *μυθήσαιτο*. similiter: *θ* 23 *ἀέθλους τοὺς Φαίηκες ἐπ. Ὀδυσῆος*. d) c. inf. praes. *Δ* 5 *ἐπ. ἐρεθιζέμεν*, cf. h. Merc. 175. aor. *Μ* 341 *π. ἐσελθεῖν*. e) cf. Scheele, de part. *η-ἤ* et *εἰ-ἤ* Greifswald 1840 p. 4. *Φ* 225 *π.* | *ἤ κέν με δαμάσσεται ἤ κεν ἐγὼ τόν*. *Ν* 806 *ἐπ. εἴ πως εἴξειαν*. *Ε* 279 *ἐγχείῃ π. αἴ κε τύχωμι. τινός, Κ* 444 *π. ἐμεῖο ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπον ἠὲ κ. οὐκί. φ* 282 *χειρῶν κ. σθένεος π. ἤ μοι ἔτ' ἐστίν, ἤ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη*, cf. *ω* 216. *Τ* 70 *Τρώων π., ἀντίος ἐλθών, αἴ κ' ἐθέλωσι*. *Τ* 384 *π. εὖ αὐτοῦ ἐν ἔντεσι εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε*. f) *Φ* 459 *π. ὥς κεν ἀπόλωνται*. (*πειραίνω - ητίζω, ταλαπείριος*, cf. *πεῖραρ*).

Πειρεσιαί (Ruhnk. ep. cr. 1, 8 ci. h. Ap. 32 pro *Εἰρεσίαι* (q. v.), Herm. Baum. *Πειρεσίαι*, Steph. *Πειρασία· πόλις Μαγνησίας . . . λέγεται καὶ Πειρέσιος*. id. *Ἀστέριον· πόλις Θετταλίας· ἡ νῦν Πιρεσία*. Spiess, hy. del. Ap. Duisburg 1833 *Εἰ.* defendit, esse enim sinus Thermaei insulam Plin. h. n. 4; 12, 23 (Iraesia); cuius commemoratio sane apte fit inter alias insulas.

πειρη-τίζω (*πειράω*) ipf. ptc. iptv. periculum facio, exploro, experior. vis est intens. Hes. *πειρᾶσθαι*, sed iusto subtilius Doederl. Gl. 612 medii semel putat habere vim *Η* 235 *μή τί μευ ἠΰτε παιδὸς πειρήτιζε* |, Hes. *πείραζε*, in ceteris activi. *π* 313 *ἑκάστου πειρητίζων*. *φ* 124 149 *τόξου πειρήτιζε(ν)* |, cf. *χ* 237 (*σθένεός τε κ. ἀλκῆς*). c. acc. *Μ* 47 *στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων* |. abs. *ω* 221 *πειρητίζων* |. h. Merc. 53 419 501 *πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος*. *Ο* 615 *ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων* | *ἤ δὴ ὅρα*. c. inf. *Μ* 257 *ῥήγνυσθαι πειρήτιζον* |. c. quaestione quae pendet, cf. Scheele, part. *ἤ - ἤ* et *εἰ - ἤ* Greifsw. 1840 p. 4, *ξ* 459 *συβώτεω πειρητίζων* | *ἤ πως πόροι ἤ ἐποτρύνειεν*, cf. *ο* 304. Apud Hom. semper in exitu.

Πειρί-θοος (Pott: *περί*, „dessen *ει* wie das von *εἰνί* durch Vorklingen des *ι* entstanden wäre", Curt. Et. 359. Est igitur: qui egregie currit, aliter E. M. 668, 16 *ὁ γὰρ Ζεύς, ὁμοιωθεὶς ἵππῳ, περιέτρεχε τὴν μητέρα αὐτοῦ Δίαν*, al. qui circumcurrit aut, ad *πεῖρα* referentes: angriffsschnell) *-όοιο Β* 741 *φ* 298, *μεγαθύμου φ* 296 et *-όου Μ* 129 182 *-όῳ Β* 742 *-ον Α* 263 *Ξ* [318] *λ* 630. Larissensis Apollod. 1; 8, 2 filius Iovis e Dia, quae post partum Ixioni nupsit, *Ξ* [317] *Ἰξιονίης ἀλόχοιο ἣ τέκε Π. θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον*. *Β* 741 *Π. τὸν - τέκετο Ζεύς* (Hercher, hom. Eb. v. Troia 108 serioris originis putat esse versum). eorum unus quos Nestor iuvenis vidit *Α* 263 homines fortissimos, cf. *λ* 631 *προτέρους ἄνδρας, Θησέα Π. τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα*, Lapitharum rex, cum uxorem duceret Hippodamiam Butae s. Adrasti filiam, Centauros ad nuptias vocavit. Quorum Eurytion ebrius *φ* 298 *μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Π.*, sch. Q. *ἤθελε γὰρ συμμιγῆναι τῇ γυναικὶ τῆς Πειρίθου*. Inde orto bello Lapithae Centauros interfecerunt sch. V. ib. *Α* 266 *καρτίστοισι μάχοντο, Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι κ. ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν*, cf. *Β* 743. Ex Hippodamia filium habuit Polypoeten *Β* 742 *Μ* 129, qui Troiam profectus est mortuo patre. Fertur vero Pirithous cum Theseo ad inferos profectus esse, rapturus Proserpinam, ubi cum vincti retinerentur Hercules Thesea liberavit, non Pirithoum Ap. Rh. 1, 103 c. sch. Apollod. 2; 5, 12. Hor. Od. 4, 80, cf. Preller, Myth. 2; 12. 201 Gerhard Myth. § 667 672, 6.

πείρινθ-ος, *ἡ* (dubiae originis. E. M. 668, 24 *Δίδυμος τὸ ἐκ ῥιπῶν πεπλεγμένον πλινθίον, ῥίπενθα κ. καθ' ὑπέρθεσιν κ. πλεονασμῷ τοῦ ι. ἢ παρὰ τὸ περιθέειν* cf. 489, 5 sch. BM. *Ω* 190, „quorum neutri adstipulamur quamvis salubrioris consilii expertes" Lob. path. el. 1, 513. Doederl. Gl. 628 *πειραίνω* binden. Eust. 1344, 39 *ἢ ἀπὸ τοῦ πέρας εἶναι τοῦ κατὰ ἄμαξαν ὕψους*. Grashof, Fuhrw. 29 ad *πήρα*) *ἢ καὶ πείρινθα λέγεται* E. M. 668, 21. al. *πείρινς*, melius Geist, Zft. f. AW. 1837 p. 1263 *πεῖρινς*, nom. a grammaticis (Eust. 1777, 13 *ζητητέον*) formato ad vitandum metaplasmum, cf. Lob. paral. 167 Buttm. a. S. § 56 n. 13. acc. *πείρινθα*. arca e viminibus confecta quae imponitur currui recipiendis iis quae vehuntur, s. hominibus s. rebus. Hes. *πλέγμα, τὸ ἐπὶ ἀμάξης. τὸ πλινθίον, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἀμάξῃ τετράγωνον*. Suid. 2; 2, 254 *τὸ ἐπάνω τῆς ἀμάξης, εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον*, cf. Apion ap. E. M. Eust. l. l. sch. A. *Ω* 190 *ο* 131 ed. La Roche Phil. 20, 712. *Ω* 190 *π. δῆσαι ἐπ' αὐτῆς* i. e. *ἀμάξης*, cf. *Ω* 267. Grashof, l. l. *π.* minorem putat fuisse quam *ὑπερτερίην*, non Ap. Rh. 3, 873 sch. D. h. l. aut sch. HBV. ad *ο* 133 *τὰ ἐς π. τίθει*.

Πείροος *Ἰμβρασίδης, Δ* 520, *Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν - ὃς Αἰνόθεν εἰληλούθει* volneravit Diorem. morituro *Δ* 525 *ἐπέδραμεν ὅς ῥ' ἔβαλέν περ, Πείροος*, codd. bis *-ως* Spitzn. La Roche app., sed in pede quinto sine contractione *Β* 844 *Θρήικας ἦγ' Ἀκάμας κ. Πείροος ἥρως*, E. M. 613, 30 *τὰ διὰ τοῦ οος ὀνόματα προπαροξύνεται· οἷον σίγδοος πείροος*, ceterum cf. Lehrs, Ar. 297 n. gen. ut videtur: *Υ* 484 *Πείρεω υἱὸν Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρῄκης εἰληλούθει*, sch. A. *ὡς ἀπ' εὐθείας τῆς Πείρεως*, B. *ἐν ἄλλοις δὲ Πείροος λέγεται κ. Πείρως*, dubitat Aristou. *ἡ δ. περ. ὅ. Ζην. γρ. Πείρεος υἱόν, ἄμετρον ποιῶν τὸν στίχον κ. παράλογον. ἔστι γὰρ Πείρως τὸ ὄνομα· νῦν δὲ ἐσχημάτισεν ἀπὸ τοῦ Πείρεως, ὡς Μενέλεω. ἄδηλον δὲ εἰ τοῦ Θρᾳκῶν ἡγουμένου ἢ ἑτέρου τινὸς ὁμωνύμου*, cf. Lob. path. el. 2, 66. Thiersch. § 184 *Πείραος* (gen. *-εω*) *-ως -οος*. Suid. 2; 2, 255 *Πείρως, Πείρω. καὶ κλίνεται Ἀττικῶς*. Duentzeri, Zenod. 53, *Πειρέος* de *-εύς* Lobeck reprehendit.

πείρω (Curt. Et. 356, comparat *περ-όνη πόρ-πη πειρά* Schärfe *πηρ-ός*, separans skr. par hinüberführen, gr. *περ-άω* quod plerique (Doederl. Gl. 604 al. eodem referunt. Bopp, Gl. 238 skr. pâra ripa ulterior, *πόρος πέραν πέρας*). ptc. *πείρων*, Herod. *Ω* 8 *Πάμφιλος περισπᾷ, λέγων τὴν πρόσθεσιν τοῦ ι μὴ ἐξαλλάσσειν τὸν τόνον· εἰ δὲ περῶ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ῥῆμα κ. περόωσι κ. περάᾳ, δῆλον ὅτι κ. πειρῶν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος βαρύνων ἀναγινώσκει. φησὶ γοῦν οὕτω γενόμενος ἐπὶ τοῦ β* 434, *τὸ πεῖρε διδάσκει ἡμᾶς κ. τὴν πείρων μετοχὴν βαρύνειν*, cf. E. M. 668, 30. *-οντες κ* 124. ipf. *ἔπειρε Ι* 210 et *πεῖρε β* 434 *ἔπειρον γ* 33. aor. *ἔπειρε Υ* 479 *ξ* 75 *-αν* (quinquies), et s. augm. *πεῖρεν*

Π 405 *πεῖραν* (ter). pass. pft. ptc. *πεπαρμένος* *E* 399 -*η* *Φ* 577 -*ον*, -*α* h. Merc. 121 plqpf. *πέπαρτο* h. Ap. 92. de vocali *α* cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 100. 1) perforo, ita ut totum transeat. a) *Π* 405 *διὰ* - *π.* *ὀδόντων*, sc. *ἔγχεϊ*. *Υ* 479 *τῇ διὰ χειρὸς ἔπ. αἰχμῇ*, al. *αἰχμή*. b) res per quam quid transit. *Α* 276 *σκῆπτρον ἥλοισι πεπαρμένον* E. M. 661, 21 *διαπεπορημένον*, cf. *Λ* 633 (*δέπας*). c) *Φ* 577 *περὶ δουρὶ π.* *Α* 465 *Β* 428 *γ* 462 *μ* 365 *ξ* 430 *ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν* carnes, spiessten auf, cf. *Ι* 210 *ξ* 75, h. Merc. 121. *Η* 317 *Ω* 623 *τ* 422 *πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν*. trans. *E* 399 *ὀδύνῃσι π.* h. Ap. 92 *ὠδίνεσσι π.* d) *γ* 33 *ἄλλα ἔπ.*, sc. *κρέατα*. *κ* 124 *ἰχθῦς ὡς π.* homines ut pisces iaculis petentes, qui mos iam Homero non ignotus erat, cf. Riedenauer, handw. 154. 2) in Od. potissimum: vehor per. *Ω* 8 *θ* 183 *ν* 91 264 *πτολέμους* - *τε κύματα π.*, Ap. 129, 22 *διαπερονῶν κ. οἷον διαπερῶν.* *β* 434 *π. κέλευθον* navis.

πεῖσα (*πιθ*, *πείθω*, a rad. *φιθ* Curt. Et. 327 Olawski gr. rad. *πιθ* et *πυθ*.) obsequium. *υ* 23 *ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα*, sch. B. E. M. 668, 43 *πειθώ*, quod Lob. path. 49 certissimum vocavit, sed sch. V. *ἐν δεσμοῖς* atque Doederl. Gl. 867 (*πιέζω*) Strick, quod probare videtur Hes. *πείσῃ· πείσματι. καὶ χώρᾳ*, vituperavit Ameis Ztft. f. G. 8, 633. Grashof *ἐν* ad verbum rettulit, non ad dat. quem instr. putat ut vis sit act. (persuadendo).

Πείσανδρος 1) Troianus *Ν* 601 606 scutum percussit Menelai, qui *ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ* *Ν* 611 eumque interfecit. 2) *Πείσανδρον* *Λ* 122 143, Troianum Antimachi f. cepit et neglectis eius precibus occidit Agamemnon. 3) *Π* 193 *τρίτης* (Myrmidonum turmae) *Π. ἀρήιος ἡγεμόνευεν | Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν | ἔγχεϊ μάρνασθαι μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.* 4) ex aedibus unius procorum *σ* 299 *Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἄνακτος* monile pulcherrimum attulit servus Penelopae. *χ* 243 *Πείσανδρος Πολυκτορίδης* ceteros qui supererant hortatus est, sed *χ* 268 *Πείσανδρον* occidit Philoetius.

Πεισηνορίδης Pisenoris f. Ithacensis. *α* 429 *β* 347 *υ* 148 *Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο*.

Πεισήνωρ Ithacensis *β* 38 *κῆρυξ πεπνυμένα μήδεα εἰδώς* Telemacho verba in concione facturo sceptrum dedit. 2) *Ο* 445 *Κλεῖτον Πεισήνορος* - *υἱόν* Troianum Teucer occidit.

Πεισίστρατος (de compos. E. M. 668, 46) *Νεστορίδης* *γ* 36 482 *δ* 155 *ο* 48 166, *ἥρως* *γ* 415 *ο* 131, *ὄρχαμος ἀνδρῶν* *γ* 454 482. *ἐυμμελίην* -*ον ὄρχαμον ἀνδρῶν* *γ* 400. *Νεστορίδη* -*ε* *ο* 46. Nestoris filiorum qui in vivis sunt ut videtur sextus *γ* 415, atque minimus natu: caelebs igitur cum esset in Telemachi, quem venientem *γ* 36 primus salutaverat, conclavi noctem agit *γ* 400, bovem mactat *γ* 454, Telemachum comitatur *γ* 482 proficiscentem ad Menelaum cui quaerenti prior respondet *δ* 155. E somno excitatus *ο* 48 noluit noctu iter facere, sed postero die rediens *ο* 181, Telemachum ad navim statim deduxit *ο* 202.

πεῖσμα (Curt. Et. 326 L. Meyer, vgl. G. 1, 393 *πενθ* *πενθ-ερός* skr. bandh binden, goth. binda cf. Ebel, N. J. f. Ph. 83, 87, separantes *πιθ* *πείθ-ω* lat. fid-es, quae Bopp, Gl. 262 Olawsky gr. rad. *πιθ* et *πυθ* Lucht, Schiff Altona 1841 p. 26 al. eodem referunt, cf. E. M. 34, 15. 668, 11. 41. Doederl. Gl. 866 *πιέζω*). funis, potissimum quo navis appulsa alligatur a puppi atque retinetur in ancoris, Kabeltau. Hes. *σχοινία ἀπόγεια, πρυμνήσια, περιβόλαια.* Suid. 2; 2, 258 *τὰ ἀγκύρια.* E. M. 668, 39 *εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου εἴτε ἐπὶ τῶν ἀπογείων σχοινίων.* *ι* 136 *λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν*, sch. PV. *ἀπογείου σχοινίου ᾧ πείθεται ἡ ναῦς.* *ν* 77 *πεῖσμα ἔλυσαν ἀπὸ λίθοιο.* plur. de eadem re *κ* 96 *πέτρης ἐκ πείσματα δήσας* unam navim alligaturus. *κ* 127 *ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεός*. b) *ζ* 269 *νηῶν ὅπλα, πείσματα κ. σπεῖρας*, sch. T. *π. τὰ ἀπογεῖα σχοινία, σπεῖραι δὲ οἱ μεγάλοι κάλοι.* itaque Grashof, Schiff 30 quinquaginta fere pedes longum fuisse putat *χ* 465 *πεῖσμα νεός* quod conditum fuit in aedibus Ulixis. c) pro re nata e viminibus confectum, ad similitudinem eorum quibus nautae utebantur, *κ* 167 *πεῖσμα, ὅσον τ' ὄργυιαν πλεξάμενος* colligavit pedes cervi Ulixes.

πέκω (Curt. Et. 97 *πεκ* *πέκ-τω* *πείκω* q. v. lat. pec-to germ. fah-s crinis, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 29 32 103 110 434) pecto, E. M. 667, 40 *κτενίζω*. Med. pecto quod meum est. *Ξ* 176 *χαίτας πεξαμένη*, Ap. 129, 30 *ὁ Ἀπίων κτενισαμένη κ. ὁ Ἀπολλόδωρος. ἐπιφέρει δὲ κ. τὸ ἔρια ξαίνειν πείκειν, κ. τὸ κείρειν, ταὐτὸ πέξαι*, cf. E. M. 667, 40.

πέλαγος, τό (Curt. Et. 367, cf. Kuhn 1, 33 Phil. 3, 3, *πλαγ* *πλήσσω* *πλάζω*, lat. plango plāga ut sit Gewoge Geschlage. Lobeck, prol. 305 Retzlaff, hom. Syn. 2, 1 Walter, Kuhn 12, 420 eiusdem rad. *πλάξ* Brett, ut sit aequor. dubitat utrum praeferat Classen, Beob. 2, 26) pelagus, mare altum et amplum. Retzl. l. l. weithin sich ansdehnend, cf. Goebel, Zft. f. G. 9, 515. Hes. *μέγεθος, πλῆθος, βυθός, πλάτος θαλάσσης.* *ε* 335 *ἁλὸς ἐν πελάγεσσι*, cf. h. XXXIII 15 (*κύματα ἐστόρεσαν*) Ap. 73, quo Curtii ratio magis probari videtur. semel in Il. *Ξ* 16 *πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι.* *γ* 179 *π. μέγα μετρήσαντες.* *γ* 321 *ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς π. μέγα τοῖον.* *γ* 174 *π. μέσον τέμνειν.* *ε* 330 *ἂμ π. ἄνεμοι φέρον ἔνθα κ. ἔνθα* ratem Ulixis. *γ* 91 *ἐν πελάγει μετὰ κύμασι Ἀμφιτρίτης*.

Πελάγων (gen. -*οντος*, quare *βαρύνεται* Herod. *Φ* 141) 1) *ἴφθιμος* *E* 695 Lycius atque sodalis Sarpedonis, quem volneratum curavit. 2) *Δ* 295 *μέγαν Πελάγοντα* Pylium atque sodalem Nestoris qui eum hortatus est ad fortiter pugnandum.

πελάζω et h. VII 43 -*άω*. I Act. pr. inf. -*ζειν* *E* 766 et -*άαν* h. VII 44. aor. *ἐπέλασσα* *ξ* 350 -*ε(ν)* (septies) -*αν* *ξ* 358 et *πέλασε(ν)* (sexies) -*αν* (quinquies) et *πέλασσε(ν)* (quinquies). ci. -*άσῃς* *λ* 106 -*η* *μ* 41 et -*σσῃ* (ter) du. -*σσετον* *Κ* 442 (c. vi iptvi, etsi abest negatio, neque commemoraverunt hoc genus Kühner a. G. 2, 201 n. 1 nec formam Krüger Di. § 2, 6, 2 Buttm. a. S. § 88 n. 3. v. l. Mosc. 3, ap. Heynium, -*ατον*. al. iptv. putant ut *ἄξετε*. an fut.?), -*σσομεν* *κ* 424, iptv. -*σσατε* *κ* 404, inf. -*σσαι* (bis) et -*σαι* *χ* 176. Pass. aor. *πελάσθη* *E* 282 -*σθεν* *Μ* 420. a) trans. efficio ut quid propius accedat, propius admoveo, adduco. E. M. 156, 22 *προσεγγίζω.* a) *τινί τι.* *Α* 434 h. Ap. 504 *ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν.* *ξ* 350 *ἐπ. θαλάσσῃ στῆθος.* *Δ* 123 *νευρὴν μαζῷ πέλασεν.* h. VII 44 *νῆα γῇ π.* appellere. *γ* 291 *τὰς Κρήτῃ ἐπέλασσεν* naves Menelaus, cf. *λ* 106 sed ventus *γ* 300 *η* 277 *ι* 39 (*με*) *ο* 482. *ξ* 315 *με γαίῃ*

π. κῦμα. δ 500 μιν ἐπέλασσε πέτρῃσιν. B 744 τοὺς Αἰθίκεσσι πέλασσεν, Hes. ἐγγίσαι ἐποίησεν, ἐπλησίασεν. Ξ 435 μιν ἐξ ἵππων π. χθονί volneratum curantes. Θ [277] M 194 Π 418 πάντας πέλασε χθονί prostravit mortuos. N 180 χθονὶ φύλλα πελάσσῃ arbor cadens. K 442 ἐμὲ π. νηυσί, cf. N 1. ξ 358 με σταθμῷ ἐπ. ἄγοντες. b) ε 111 ι 34 τὸν δεῦρ' ἄνεμος πέλασσε. κ 440 κεφαλὴν οὖδας δὲ πελάσσαι. η 254 μ 447 με νῆσον ἐς - θεοὶ π. κ 404 κτήματα ἐν σπήεσσι π., cf. κ 424. Ψ 719 οὔδει πελάσσαι luctantem. Ω 154 183 ἄγων Ἀχιλῆι πελάσσῃ coram A. sistat. χ 176 π. δοκοῖσιν servas, cf. χ 193. abs. O 418 Φ 93 ἐπέλασσε. adduxit. trans. E 766 ἑ ὀδύνῃσι π. B) intrans. appropinquo, accedo. M 112 σὺν αὐτοῖσιν (equis) πέλασεν νήεσσι, paraphr. προσῆλθεν. μ 41 ἀιδρείῃ π. incautus accedat ad Sirenas. Pass. a) admoveor, efficitur ut prope quid sim. E 282 αἰχμὴ θώρηκι π. b) accedo, M 420 ἐπεὶ τὰ πρῶτα π. II Med. a) intrans. pf. pass, (Buttm. a. S. 2, 267, Lobeck, path. el. 1, 237 α „producitur vel in eta mutatur si voc. stirpi innata abolescit“. aor. sync. cum augm. et sine augm., appropinquo, accedo ad, admoveor. μ 108 μάλα σκοπέλῳ πεπλημένος, Rost πεπλή. ut sit aor. c. red. Ξ 438 ἐξοπίσω πλῆτο χθονί concidit, Hes. ἤγγισεν. Δ 449 Θ 63 ἀσπίδες ἔπληντ' ἀλλήλῃσιν. Ξ 468 ῥῖνες οὔδει πλῆντο, Ap. 132, 22 προσεπέλασαν, cf. Hes. E. M. 676, 46. b) trans. admoveo: aor. 1. P 341 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο. (τειχεσιπλήτης δασπλῆτις πίλναμαι). De

πέλᾶς (cf. Lob. path. el. 1, 237 πελ Curt. Et. 367 „woraus auch πλησίον πέλας stammen mit der Grundbedeutung auf etwas schlagen, stossen, treffen“. L. Meyer, vgl. G. 1, 32 202 prope cf. ib. 328). prope Hes. ἐγγύς. πλησίον. κ 516 ἔνθα χριμφθεὶς π. ο 257 Τηλεμάχου π. ἵστατο.

Πελασγικός Pelasgicus. 1) τὸ Πελασγικὸν Ἄργος B 681 aut urbs Achillis sita ubi post Homerum erat Larisa Cremaste Strab. 431, Schlichthorst, geogr. Hom. 97 cf. Unger Philol. 21, 4. aut melius ut videtur, pars Thessaliae sive (Strab. 221 369) ipsa Thessalia, Hes. ἡ Θεσσαλία νῦν. v. s. Ἄργος. 2) Π 233 Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε Πελασγικέ preces sunt Achillis, cuius fuit deus patrius, v. l. Πελαργικέ et Πελαστικέ (οὗ πέλας ἐστὶν ὁ ἀήρ sch. BL.). De

Πελασγός e gente Pelasgorum. (dubiae originis. Doederl. Gl. 2463 διαπελάγιοι, O. Müller al. πελ et ἄργον i. e. ἔργον etsi fuit ϝέργον, quae ferri non posse Curt. Et. p. 35 413 repetiit. alii non bene πέλας γίγνομαι, ut sit Vorfahren). B 843 P 288 Λήθοιο Πελασγοῦ. Lethi qui fuit Teutami filius, filii Hippothous Pylaeusque Priamo auxilio venerant. vix alias nomen gentis ita additur substantivo sing. 1) Ducebant illi B 840 φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων qui Larisam tenebant. Non plane liquet num K 429 δῖοι Πελασγοί eadem gens sit, bene sch. ADL. οἱ τὸ παράλιον μέρος τῆς Καρίας ἔχοντες. 2) τ 177 δῖοι Πελασγοί cum quatuor aliis gentibus Cretam tenebant. 3) Pelasgorum eos qui in Graecia ipsa fuerunt Homerus indicavit tantum v. s. Πελασγικός, non diserte dixit. Videntur vero Pelasgi antiquissimis temporibus et Graeciam incoluisse et Macedoniam. Eos multis ante bellum Troianum annis Paeones Mysique ex Asia in Europam transgressi expulerunt e Macedonia fere tota, locis enim campestribus omnique ea regione potiti quae fluviis adiacet potiti illis nihil reliquerunt nisi saltus ac montes. Ita factum est ut Thessalia cum Epiro Pelasgorum qui Dodonae Iovem Pelasgicum colebant, esse videretur, Hes. Ap. 129, 24 Πελασγοί· οἱ Θεσσαλοί, in Graecia vero meridionali Arcadia. Pelasgorum enim qui sedes migrare coacti sunt a Paeonibus, meridiem versus profecti multa et magna bella moverunt, quibus immutatus est status totius Graeciae praeter Arcadiam novaque exorta sunt gentium nomina. Denique cum hominum frequentiam Graecia capere non posset, Pelasgorum multi coacti sunt e Graecia excedere novasque sedes quaerere in maris Aegaei insulis (v. s. 2) atque in ipsa Asia. Horum alii quibus contigit ut agros occuparent uberes, agriculturae studebant ut pristini Pelasgi urbiumque quas condebant complures Larisas (v. s. 1) vocabant, qui vetus gentis fuerat mos. Alii vero qui sedibus potiti erant sterilioribus defecerunt a moribus patriis. Fuere enim qui piraticam aut mercaturam facerent. Cf. Giseke, Thrakisch-pelasgische Stämme der Balkanhalbinsel 31 sq.

πελάω v. s. πελάζω.

πέλεθρον (E. M. 421, 43 πλεονασμῷ τοῦ ε, ὡς πλέθρον πέλ. Lob. path. el. 1, 245 πλέω thematicum, i. e. πίμπλημι, „spatium expletum dimensum atque descriptum, cf. ib. 412, probat Curt. Et. 366. al. πέλομαι) sexta pars stadii, 32, 5m. Ap. 129, 25 Suid. II 2, 171. mensura centum pedum, proprie: longitudo sulci, quantum spatii conficit antequam redeat. Φ 407 ἑπτὰ ἐπέσχε πέλεθρα πεσών Mars, sch. A. ο. τὸ πλ. ἔχει πόδας ἑκατόν, πήχεις δὲ ἑξήκοντα ἓξ δίμοιρον. λ 577 ἐπ' ἐννέα κεῖτο π. Tityus.

πέλεια et (plur. tantum) πελειάς (Herod. Φ 493 τρίτη ἀπὸ τέλους ὀξεῖα. ἔστι δὲ καὶ πελειὰς ὀξυτόνως . . . ὅμοιον τῷ μαῖα κ. μαιάς, cf. E. M. 459, 35 ib. 33 παρὰ τὸ πέλαν, ὃ σημαίνει τὸ μέλαν. πελλός subfuscus, cf. Fuhr, N. J. f. Ph. 20, 371 sq.) columba, c. silvestris, E. M. l. l. περιστερᾶς εἶδος, cf. Aristot. ap. Athen. 9, 50. E 778 h. Ap. 114 τρήρωσι πελειάσι ἴθμαθ' ὁμοῖαι Minerva et Iuno, sch. BLV. τὴν ὁρμὴν κ. τὴν πτῆσιν· ἄτοπον γὰρ τρυφερῶς βαδίζειν τὰς εἰς πόλεμον ἐσκευασμένας. ἄλλως· καλῶς τῶν βουλομένων λαθεῖν τὰ ἴχνη περιστεραῖς εἴκασεν· ἀφανῆ γὰρ αὐτῶν τὰ ἴχνη, ὡς Ἀριστοτέλης. ἢ κ. διὰ τὸ καθαρόν. ἢ διὰ τὸ ταχύ. disertius Düntz. „das leichte Schweben“, est enim de volantibus. vix recte Ameis „trippelnden Tauben, womit die kurzen u. schnellen Frauentritte veranschaulicht werden“. χ 468 πέλειαι ἕρκει ἐνιπλήξωσι. ο 527 κίρκος ἐν πόδεσσι τίλλε πέλειαν ἔχων. X 140 κίρκος οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν, cf. υ 243, Ψ 853 855 874. Φ 493 φύγεν ὥς τε πέλεια ἥ ὑπ' ἴρηκος εἰσέπτατο πέτρην. Λ 634 δοιαὶ πελειάδες χρύσειαι arte confectae, ut pro ansis poculi essent, cf. Athen. 11, 79 sq. sch. BLV. ὀκτὼ δὲ ἦσαν, δύο καθ' ἕκαστον ἰοῦσαι· οἱ δὲ (non recte) τέσσαρας αὐτάς φασι, cf. Ath. 11, 491. μ 62 πέλειαι | τρήρωνες ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν, quarum singulas saxa abripiunt, Iuppiter vero alias immittit, sch. HQ. ὡς κατ' ἐκεῖνο γινομένης τῆς Πλειάδος εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ἀφανὴς ἐγένετο ἐκ τοῦ κάπνου, cf. Eust. 1712, 57.

πελεκκάω (-κϝάω L. Meyer, vgl. G. 1, 252 Curt. Et. 98) materiam dolo securi, behaue winkel-

recht, formo caedendo. ε 244 πελέκκησεν χαλκῷ arbores decisas. cf. Grash. Schiff 5.

πέλεκκον (Eust. 949, 56) manubrium securis. Hes. πέλεκκος· στελεός, ὅ ἐστι ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τῶν πελέκεων βαλλόμενον, al. Ν 612 ἐλαΐνῳ πελέκκῳ μακρῷ ἐυξέστῳ, cf. Ap. 131, 3 sch. BL. De

πέλεκυς (skr. paraśu Bopp, Gl. 232 Curt. Et. 98 Christ 125 e rad. πελ par fit πελεκ, Kuhn costam equinam fuisse putat quo gramen succiderunt sacerdotes ad sacra, comparans lat. falx et φάλκης costa navis). securis, a) Hes. ἀξίνη δίστομος ligno caedendo et findendo, alterius aciei cuneo acutiore altero hebetiore, cf. Lucht, Schiff Altona 1841 p. 9, Suid. II 2, 171 τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. Γ 60 πέλεκυς ὥς, ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος ὅς ῥά τε τέχνῃ νήιον ἐκτάμνῃσιν. ε 234 πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν, | χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ στειλειόν, ubi σκέπαρνον distinguitur quo dolatur lignum. ι 391 π. μέγαν ἠὲ σκέπαρνον εἰν ὕδατι βάπτῃ. Ν 391 Π 484 πίτυς, τήν τ' ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι. Ψ 114 ὑλοτόμους πελέκεας, (εα per syniz.). Ψ 851 δέκα μὲν πελέκεας, (εα per syniz.), δέκα δ' ἡμιπέλεκκα, cf. Ψ 856 882, praemia eorum qui arcu certabant. τ 573 καταθήσω ἄεθλον | τοὺς π. τοὺς κεῖνος ἵστασκε. τ 578 φ 76 διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. φ 120 πελέκεας στῆσεν, cf. φ 260 (ἅπαντας), φ 421 πελέκεων πάντων. aes tantum sine manubrio, quod saepe eodem nomine comprehenditur. β) mactandis animalibus: Ρ 520 ὀξὺν ἔχων πέλεκυν βοὸς ἶνα τάμῃ διά, cf. γ 442 (ὀξύν). γ 449 πέλεκυς ἀπέκοψε τένοντας | αὐχενίους. b) bipennis, securis bellica. Ο [711] ὀξέσι πελέκεσσι κ. ἀξίνῃσι μάχοντο, sch. BL. ἀθ. Ἀρίσταρχος, melius Ariston. 712 ἀθ. ὅ. εὐτελὴς ὁ στίχος καὶ (ἡ) ἰδιότης τῆς μάχης οὐ σώζεται. ξίφεσι μὲν γὰρ κ. ἔγχεσι πάντοτε μάχονται, νῦν δὲ πελέκεσι κ. ἀξίναις, cf. Baerwinkel, her. hom. armat. 11, videtur bipennis proprie vocari ἀξ. nam sch. V. Ν 612 κατεχρήσατο ἐπὶ τῆς ἀξίνης πέλεκυν λέγων. Est barbarorum uti bipenni ad pugnandum.

πελεμίζω (Curt. Et. 367 πελ par πόλ-εμος, E. M. 659, 27 (ὡς οἶμαι) Lob. rh. 226 107 116 path. el. 1, 237 pel-lo πάλ-λω, cf. Fick, Kuhn 19, 262) inf. -έμεν Π 766, ipf. -ζεν Ν 443 (v. l. -ξιν), aor. -ξεν, inf. -ίξαι Π 108. Pass. ipf. -μίζετ' Θ 443. aor. -ίχθη. concutio, moveo quassando. pass. quassor, concutior, Hes. σείειν, κραδαίνειν. schüttele. Δ 535 Ε 626 Ν 148 χασσάμενος πελεμίχθη, E. M. 659, 28 ἐκινεῖτο, schüttelte sich, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅ. τὰ ἐμπησσόμενα τῇ ἀσπίδι δόρατα ἀναχωροῦντες διετίνασσον, ἵνα ἐκπέσῃ, sch. D. Ε 626 διεσείσθη (Hes.) ἀπεσείσατο τὰ ἐμπεπηγότα τῇ ἀσπίδι. hoc contra Zenodotum, qui Ν 148 (q. c.) aliter scribebat. non recte al. ward zurückgeworfen. Θ 443 ὑπὸ ποσσὶ π. Ὄλυμπος. Ν 443 οὐρίαχον π. ἔγχεος cor volnerati. Ρ 528 Π 612 ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος. Π 108 δύναντο π. Aiacem, v. s. ἀμφί III 1. Φ 176 φ 125 τρὶς μέν μιν πελέμιξε hastam haerentem in ripa extracturus atque arcus nervum. Π 766 π. ὕλην venti.

Πελίης, λ 256, ἐν Ἰαωλκῷ ναῖε πολύρρηνος frater Nelei. e Neptuno enim Tyro, quae postea Cretheo nupsit, λ 254 Πελίην τέκε κ. Νηλῆα | τὼ κρατερὼ θεράποντε Διὸς γενέσθην. Β 715 Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη Eumelum peperit ex Admeto. Pelias occisa noverca fratrem geminum e Thessalia expulit Apollod. 1; 9, 8, Aesonem vero fratrem non germanum regno privavit. Cuius filium Iasonem reversum cum una solea Colchidem proficisci vellusque aureum apportare cum iussisset (ib. 16) effecit ut multi heroes, Argonautae vocati, navi in Pontum veherentur, Ap. Rh. 1, 5 sq.

πέλλα (recte Passow ad πέλλα Haut, pell-is, Fell, de quo Curt. Et. 353 Benf. 2, 83 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 74 104 etsi haec lignea est) mulctra, E. M. 459, 41 εἰσὶ δὲ ξύλινα ἀγγεῖα, Eust. 1531, 55 σκυφοειδὲς ἀγγεῖον ὃ πυθμένα ἔχει πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον γάλα, cf. 704, 32. Hes. Ap. 129, 23. Π 642 περιγλαγέας - πέλλας.

Πελλήνην εἶχον Β 574 qui Agamemnone duce Troiam profecti sunt, sch. AD. πολίχνιον, τῆς Ἀχαΐας, Steph. λέγεται καὶ Πελλίνα, Strab. 386 στάδια ἑξήκοντα τῆς θαλαττης ὑπερκειμένη, φρούριον ἐρυμνόν, ib. 385 μετὰ Σικυῶνα Π. κεῖται, εἶτα Αἴγειρα. inter hanc urbem, cuius ruinae nunc prope Trikkala cernuntur, et Aegium vicus P. erat quem Homerus dicere videtur, cf. Curt. Pel. 1, 481.

πελλός fuscus v. s. ἐρωδιός.

ὅσοι **Πελοπόννησον** πίειραν ἔχουσιν ἠδ' ὅσοι Εὐρώπην καὶ -νήσους h. Ap. 250 290, Herm. „Peloponnesus ut ipsum nomen indicat insulae loco habita, non erat Europae pars“. ib 419 παρὲκ Π. πίειραν vehebatur navis Cretensium, ib. 430 Π. παρενίσσετο πᾶσαν. sinus Crisensis ib. 432 διὲκ Π. πίειραν ἐέργει. Steph. ἐπὶ μὲν Ἄπεως τοῦ Φορωνέως ἐκαλεῖτο Ἀπία, ἐπὶ δὲ Πελασγοῦ Πελασγία, ἐπὶ δὲ Ἄργου Ἄργος, ἐπὶ δὲ τῶν Πελοπιδῶν Πελοπόννησος. De

Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέι Β 105, sceptrum a Volcano confectum quod Volcanus Iovi dederat, Iuppiter Mercurio Mercurius denique Β 104 Πέλοπι πληξίππῳ. Filius Tantali Phrygiae regis (et Coïs, Palaeph. 31), qui cum filii necati carnes coxisset, dii quibus pro cibo apposuerat, Pelopi servato vitam corpusque reddiderunt. Pelops cum e Phrygia expulsus Elidem venisset, Hippodamia Myrtillo aurigae Oenomai persuasit ut in certamine curuli quod pater cum Pelope de nuptiis filiae habiturus erat, eum vinci sineret. Hoc modo et Hippodamiae nuptiis et Elidis regno potitus filios habuit Atreum et Thyestem adeoque auxit regnum ut universa Peloponnesus ab eo nominaretur.

πέλω (skr. car moveri Curt. Et. p. 429, cf. Kuhn 3, 413, Christ 113 skr. cal moveri Bopp, Gl. 134 Benf. Kuhn 8, 94) Act. praes. -ει. ipf. (cuius formis aor. quoque vis continetur, cf. Friedländer, Phil. 6, 678 Wentzel p. 10) ἔπλε Μ 11, fit enim sync. quando augm. additur, cf. Buttm. a. S. 2, 268, et πέλε(ν) (duodecies, Nitzsch ε 280 vix recte: dient nur der Beschreibung, nicht der Erzählung) Med. (cuius eadem est vis quae act., sed formae plures) praes. -εται, -ονται, ci. -ηται Γ 287 460 -ώμεθ' Ζ 358 -ωνται Π 128, opt. -οιτο Χ 443 Ψ 749 σ 225. iptv. πέλευ Ω 219. ipf. (cuius vis saepius transit in praes. potissimum de re quae semel fit, non quae semper, ut Α 418 506 Β 480 Ζ 434 Η 31 Ι 54 Μ 271 Ο 227 Π 29 Χ 281 Ψ 69 891 Ω 94 (narrantis, non describentis est) α 225 β 364 η 217 κ 273 ο 327 φ 397, cf. Buttm. a. S. 2, 268. sed Krüger Di. § 53; 10, 4 aor. vocat, atque audacius iusto Ameis ad β 364 stets aoristisch),

ἔπλεο *Α* 418 *Χ* 281 s. ἔπλεν *Ι* 54 *Π* 29 *Ψ* 69 891 -ετο (quadragies fere), ἐπέλοντο Bekk.[2] v. l. *Ι* 526 et πέλοντο *Ι* 526 ξ 20. ipf. iter. πελέσκεο *Χ* 433. proprie: a) moveor, versor, bin in Bewegung, cf. Grashof, Zft. f. AW. 1837 p. 573 Wentzel verba πέλω etc. Glogau 1840 p. 9 Ameis, N. J. f. Ph. 71, 409 sq. *Δ* 392 ὑπ' ἐμεῖο ὀξὺ βέλος πέλεται. τ 192 τῷ ἐνδεκάτη πέλεν ἠὼς οἰχομένῳ. *Γ* 3 γεράνων κλαγγὴ πέλει οὐρανόθι πρό. *Ξ* 396 πυρὸς τόσσος πέλει βρόμος. transl. *Ν* 632 σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται oriuntur. b) exsisto, contingo, evenio, c) locum habeo, d) fio, sum, E. M. 659, 25 γίνεσθαι, εἶναι, ἀναστρέφεσθαι. 123, 3 678, 47 ὑπάρχω. Hes. εἰμί, δίδωμι, γίγνομαι. Est status per aliquod tempus durans s. perpetuus rei quae semper manet neque mutatur sed eadem est quolibet tempore. Wentzel p. 10 in sententiis communibus et in comparationibus. E. M. 664, 36 γίνεσθαι. *Ξ* 400 ὅσση ἔπλετο φωνή. *Κ* 351 ὅσσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται, cf. *Ψ* 431 ϑ 124. ζ 108 ῥεῖα ἀριγνώτη π. *Β* 480 βοῦς ἔξοχος ἔπλετο. *Χ* 116 ἔ. νείκεος ἀρχή. *Ν* 237 συμφερτὴ ἀρετὴ (v. s. 2) πέλεται exsistit, es gibt eine. *Δ* 737 ὅτε ἔ. νεῖκος, (raro sic cum coni. temp.). *Ε* 729 τοῦ ἐξ - ῥυμὸς πέλεν, ubi ipf. e descriptione transit ad narrationem, cf. Friedländer, Phil. 6, 675, ging aus (Ameis). ϑ 160 οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι π. *Δ* 450 *Θ* 64 ἔνθα εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, Hes. ἦν, ὑπῆρχεν. c. dat. *Δ* 479 *Ρ* 303 μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο δαμέντι, cf. δ 565 (τῇ). *Ι* 592 κήδε' ἀνθρώποισι πέλει, cf. *Λ* 604. *Α* 284 ἕρκος Ἀχαιοῖσιν π., cf. λ 125 ψ 272. b) *Γ* 287 460 τιμὴ μετ' ἀνθρώποισι π. Hes. γένηται. ε 392 μ 169 γαλήνη ἔ. trat ein. *Ν* 677 ἂν κῦδος ἔπλετο locum habuisset. δ 441 κεν αἰνότατος λόχος ἔ. ν 60 γῆρας κ. θάνατος ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, cf. ο 408, ingruunt. *Ω* 524 οὐ πρῆξις πέλεται γόοιο. *Τ* 365 ὀδόντων καναχὴ πέλεν. *Δ* 158 οὐ μὴν ἅλιον πέλει ὅρκιον, Hes. ὑπάρχει, ἐστί, (δίδωσι), γίνεται. c) *Α* 418 ὀιζυρὸς περὶ πάντων ἔ., cf. *Λ* 506 *Ζ* 434 *Ι* 54 526 *Μ* 11 *Π* 29 315 (ἔνθα) *Χ* 281 *Ψ* 69 749 891 *Ω* 94 α 225 β 276 η 217 ϑ 169 209 κ 223 φ 397 χ 48, 301 σ 367, h. Merc. 454. *Θ* 556 ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ. *Ν* 103 λύκων ἤια π. h. Ap. 304 πέλε πῆμα. ξ 20 ἑξήκοντα πέλοντο beliefen sich. ω 211 ἐν δὲ γυνὴ πέλεν. *Ξ* 345 ὀξύτατον πέλεται φάος solis, cf. δ 45 η 84. *Π* 128 οὐκέτι φυκτὰ π., cf. ϑ 299 (ὅτε - πέλοντο), ξ 489, υ 223. *Ι* 134 θέμις ἀνθρώπων πέλει, cf. h. Ap. 458. *Κ* 531 *Λ* 520 τῇ φίλον ἔ. θυμῷ |. c. dat. ε 280 ἄγχιστον (q. v.) πέλεν αὐτῷ ei a Calypsone venienti proximum erat, sed Wentzel 12 ihm d. i. seinem Vaterlande. *Ε* 511 πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών, cf. h. Cer. 440. *Ζ* 358 ἀνθρώποισι π. ἀοίδιμοι, cf. *Ω* 219 δ 565. *Μ* 271 νῦν ἔ. ἔργον ἅπασιν, cf. h. Merc. 117. *Ο* 38 ε 186 h. Ap. 86 ὅρκος δεινότατος πέλει θεοῖσιν, cf. *Χ* 76 ε 79, vix recte v. l. ζ 164, ξ 226 ep. 6, 2. *Ξ* 158 στυγερὸς δέ οἱ ἔ. θυμῷ |, cf. *Ψ* 548. *Ο* 227 τόδ' ἐμοὶ κέρδιον ἔ., cf. *Ι* 57 (ubi nos: wäre gewesen). *Τ* 221 αἶψα π. κόρος ἀνθρώποισιν, cf. α 393. *Η* 31 ὡς φίλον ἔ. θυμῷ | ὑμῖν, διαπραθέειν placuit et placet, transitur enim in tempus praesens, cf. *Ξ* 337 ϑ 571 ν 145 ξ 397 σ 113 υ 304 h. Ap. 527 (τῷ σῷ θ.). κ 273 h. Ven. 130 μοι ἔ. ἀνάγκη. χ 405 οἱ παρήια αἱματόεντα πέλει. *Χ* 185 ὅπῃ δή τοι νόος ἔ. *Χ* 433 μοι εὐχωλὴ π. ρ 57 τ 29 φ 386 χ 398 τῇ ἄπτερος ἔ. μῦθος. σ 225 σοὶ λώβη μετ' ἀνθρώποισι π. *Χ* 443 π. Ἕκτορι λοετρά. β 364 ο 327 τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔ. additur adv. *Ι* 324 κακῶς οἱ πέλει αὐτῇ. (ἀμφι - ἐπι - περιπέλομαι, δικασ- οἰωνό- ἀμφί- etc. ἀκρό- οἰό- πολος).

πέλωρ (Christ 114 125 skr. karāla ingens Benf. 2, 293 ays hvalr, germ. walira, Wallfisch. Lobeck, path. el. 2, 291 „uni generi numero casui (nom. et acc. sg.) addictum, sed defectum explet paragoga πέλωρος" quasi sit adi., sed est subst.) monstrum, Ungetüm, Suid. II 2, 173 μέγα, τεράστιον E. M. 660, 34 τὸ ἐξαίσιον κ. φοβερόν. Hes. μέγα, ὑπερφυές. *Σ* 410 π. αἴητον Volcanus, sch. V. τέρας μέγα . . . ἀεὶ ἐπὶ μεγέθους τίθεται. ι 428 Κύκλωψ-, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς, ubi non est masc. ut Eust. 1150, 60 1638, 20 (ὁ π. etiam E. M. l. l.) putat, Bekk.[2] Ameis: π. - εἰδός. Scylla μ 87 π. κακόν, ol. v. l. (non libri, La Roche) κακός. dracontem h. Ap. 374 πῦσε πέλωρ calor solis. ib. 401 π. μέγα τε δεινόν τε delphis. De cass. obl. v. πέλωρον (sch. B. *Ε* 741) Parogoga (etsi syncopen statui posse putat Eust. 1150, 62 cf. Lob. path. el. 2, 315) fiunt inde

πελώριος (in pede quarto) et **πέλωρος** (in sexto) ingens, gewaltig, Hes. μέγας δεινός, cf. Ap. 129, 26 Suid II 2, 173. *Γ* 166 τόνδ' ἄνδρα πελώριον, cf. *Ε* 842 847 (Περίφαντα) *Λ* 820 (Ἕκτορα) *Ρ* 174 (Αἴαντα) *Φ* 527 *Χ* 92 (Ἀχιλῆα) λ 572 (Ὠρίωνα) 594 (λᾶαν). *Γ* 299 *Η* 211 *Ρ* 360 Αἴας - πελώριος, cf. *Ε* 395 (Ἀίδης) *Η* 208 (Ἄρης) ι 187 (ἀνήρ, Cyclops). *Ε* 594 *Θ* 424 π. ἔγχος Martis Minervae. *Κ* 439 *Σ* 83 τεύχεα πελώρια Rhesi Achillis, sch. D. *Κ* 439 οὐ κατὰ μέγεθος νῦν μεγάλα. ἀλλὰ κατὰ τὸ κάλλος τεράστια. Thiersch, Arch. f. Ph. u. P. 4, 434 (contra Nitzschium, ib. 55) non tam de corporis magnitudine explicat de heroibus, Eust. 399, 4 Ἀγαμέμνονα οὐχ ὡς πλατύτατον ἢ ὑπερηρμένον τῷ μεγέθει, ἀλλ' ὡς γεραρόν, est certe hyperbole fere, etsi heroas non potuit fingere Homerus nisi magnis corporibus, admirandos specie et habitu. *Μ* 202 220 δράκοντα πέλωρον |, cf. ο 161 (χῆνα). ι 257 αὐτόν τε π. | Cyclopem.

πέλωρον (v. πέλωρ, cuius sic formantur cass. obl.), monstrum, prodigium, sch. L. *Β* 321 τὸ ἐξαίσιον κ. φοβερόν *Β* 321 δεινὰ |πέλωρα, *Κ* 219 αἰνὰ π. | apud Circen, cf. h. Merc. 225 (τοῖα), Hes. θηρία, δείματα, τέρατα, σημεῖα μεγάλα. *Ε* 741 Γοργείη κεφάλη δεινοῖο πελώρου |, Suid. II 2, 174 μεγάλου τέρατος, cf. λ 634, κ 168 (cervi) Hes. θηρίον. nom. sg. h. Ap. 416 πέλωρον delphis . . h. Merc. 342 τὰ ἴχνια τοῖα π. οἷά τ' ἀγάσσασθαι, cf. ib. 349.

πεμπάζομαι (aeol. et dor. πέμπε Hes., πέντε Curt. Et. 629) aor. ci. quina numero (digitis), dinumero. δ 412 πάσας πεμπάσσεται, sch. E. κατὰ πεντάδας μετρήσῃ, ἀριθμήσῃ Hes. καταχρηστικῶς καὶ ψιλῶς ἀριθμήσει, cf. Ap. 129, 27.

πεμπτ-αῖος quinto die, adv. pro adi. ξ 257 πεμπταῖοι ἱκόμεσθα. De

πέμπ-τος (Bopp, Gl. 225 skr. pańćama, et Ved. pańćtha. aeol. et dor. πέμπε i. e. πέντε Curt. Et. 629) quintus. *Π* 197 πέμπτης sc. στιχός. *Ψ* 270 πέμπτῳ eorum qui curru certabant. ε 263 τῷ π. die. *Ψ* 615 πέμπτον ἄεθλον, ω 309 h. Ven. 277 π. ἔτος. *Ψ* 351 Μηριόνης - πέμπτος. ι 335 ἐγὼ π. μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.

πέμπω (Bopp, Gl. 72 skr. kamp commoveri,

pamb ire. L. Meyer, vgl. G. 1, 364 skr. pamp schicken. Benf. Kuhn 8, 95 W. L. 2, 293 skt. çal bewegen). act. (tantum) praes. -ω Π 240 -ουσιν ci. -ησι(ν) Ο 109 h. XXXI 16 -ωμεν -ωσι ϑ 556. opt. -οιεν. inf. -ειν (quater) et -έμεν (bis) et -έμεναι (bis). ptc. -ων Ω 780 -ουσα h. XXVII 6. iptv. -ε Π 671 -ετε ν 39. ipf. πέμπε(ν) (sexties decies) -ον (ter) et ἔπεμπε (quinquies) -ον (bis). fut. -ψω Α 184 α 93 δ 589 ε 140 167 π. 81 83 σ 84 φ 342 -ει -ομεν φ 309 -ουσι(ν) - inf. -ειν Φ 48 et -έμεναι κ 484. aor. ἔπεμψεν (ter) -αν (bis) et πέμψας Ο 27 -εν (bis) -αν ψ 340. ci. -ω β 133 ζ 255 -ῃς Π 445 -ωμεν υ 383. opt. -αιμι φ 374 -ειας ι 350 -ειεν λ 635. iptv. -ον inf. -αι ptc. -αντες α 38. mitto, E. M. 682, 46 ἀποστεῖλαι. ipf. aor. vim habere videtur e. c. Γ 116 Ζ 168 207 Ι 253 438 439 Λ 766 Μ 28 Π 575, 681 Σ 235 452 δ 799 η 264 ι 461 λ 626 τ 461 ω 419, quia etiam qui iam abierunt videntur sub tutela eorum esse qui effecerunt ut possent abire. 1) τί, efficio ut quid loco abeat, Μ 28 ἐκ ϑεμείλια κύμασι πέμπε φιτρῶν. δ 623 σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι ἔπεμπον (v. l. ἔνεικαν). π 83 εἵματα ἐνθάδε π. h. Ven. 140 τοι χρυσὸν π. ε 167 π. δέ τοι οὖρον ὄπισθεν, cf. ο 34. λ 635 μοι Γοργείην κεφαλὴν ἐξ Ἄϊδος π. h. XXVII 6 π. βέλη. b) translate: Ο 109 κακὸν π. ἑκάστῳ. c) prodigium: Ω 310 πέμψον οἰωνόν. δ 799 π. δέ μιν πρὸς δώματα, somnium. d) Π 671 π. μιν πομποῖσιν ἅμα φέρεσθαι mitte corpus ut feratur cum, cf. Π 681. ω 419 τοὺς π. ἄγειν ἁλιεῦσι piscatoribus ut auferrent. 2) τινά, dimitto, permitto s. impero ut quis abeat, cogo abire, efficio ut abire possit. Α 184 τὴν σὺν νηὶ π. δ 589 σ' εὖ π. η 227 ν 48 πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, cf. ο 74 ψ 315. κ 18 πεμπέμεν me, cf. κ 484 (οἴκαδε) ν 39 ο 15. γ 369 τοῦτον πέμψον σὺν υἱέι effice ut possit abire. ξ 517 ο 339 π. ὅππῃ σε θυμὸς κελεύει, cf. π 81 φ 342. δ 5 τὴν Ἀχιλλῆος υἱέι π. uxorem, cf. δ 8 (νέεσθαι). b) Φ 43 (μιν) πέμψεν ἐς Ἀρίσβην, cf. τ 461. ι 350 με οἴκαδε π. Π 445 ζῶν π. Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε. δ 564 σ' ἐς πεδίον πέμψουσιν, cf. ν 52 υ 383. Σ 237 τὸν ἔ. σὺν ἵπποισιν ἐς πόλεμον. c) Π 447 πέμπειν υἱὸν ἀπὸ ὑσμίνης. Ω 780 πέμπων με ἀπὸ νηῶν. ε 263 πέμπ' ἀπὸ νήσου eum Calypso. ι 461 κριὸν ἀπὸ ἕο π. θύραζε. φ 374 τινα π. νέεσθαι ἐξ οἴκου. Σ 240 ἠέλιον πέμψεν-νέεσθαι. δ 29 πέμπωμεν (eos) ἱκανέμεν ut veniant. ξ 396 με πέμψαι Δουλιχίον δ' ἰέναι. ν 206 μ' ἔπεμπε νέεσθαι me dimitteret (dimisisset?). β 133 ἀπὸ μητέρα π. domo abire iusserim. σ 84 π. σ' ἤπειρον δὲ εἰς Ἔχετον, cf. φ 309. d) Ο 27 τὸν π. ἐπ'-πόντον procellis a cursu depulsum. Φ 48 μιν π. εἰς Ἀίδαο occidere, cf. ι 524. b) impero ut proficiscatur, mitto cui quid mandavi. α 38 Ἑρμείαν π. Ζ 168 πέμπε μιν Λυκίηνδε, cf. Σ 452. ν 66 οἱ δμῳὰς ἅμ' ἔπεμπε. h. Cer. 488 οἱ π. ἐφέστιον Πλοῦτον. Ζ 207 π. μ' ἐς Τροίην. Λ 440 πρό μ' ἔπεμψε ἀγέμεν . . . τε . . ῥέξαι. Ι 575 π. ἱερῆας ἐξελθεῖν, rogantes per eos ut exiret. b) Γ 116 προτὶ ἄστυ κήρυκας ἔπ. φέρειν - τε καλέσσαι. Π 240 ἕταρον π. μάρνασθαι, cf. Π 454, v. l. ν 68. Π 575 πέμπον ἕπεσθαι eum. Β 6 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ ὄνειρον, Ameis al. tmesin statuunt. h. Ven. 137 π. ἄγγελον μετὰ Φρύγας. α 93 π. ἐς Σπάρτην πευσόμενον. λ 623 μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε ἄξοντα. h. Cer. 335 εἰς Ἔρεβος π. Ἀργειφόντην ὄφρα ἐξαγάγοι. Ι 253 439 Λ 766 σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι π. Ι 438 σοὶ δέ μ' ἔ. me iussit comitari te, sch. LV. ἔδει εἰπεῖν διδάσκαλον. 3) comitor abeuntem, deduco: Ω 430 πέμψον δέ με ὄφρ' ἀφίκωμαι. π 228 υ 188 ἀνθρώπους πέμπουσιν. δ 560 ε 17 142 ρ 146 ἑταῖροι, οἵ μιν πέμποιεν ἐπ' - νῶτα θαλάσσης. ε 37 μιν πέμψουσιν ἐν νηὶ ἐς πατρίδα. ε 255 σε π. πρὸς δῶμα. ξ 333 τ 290 μιν π. ἐς πατρίδα. τ 281 π. μιν οἴκαδε. Α 390 τὴν σὺν νηὶ ἐς Χρύσην πέμπουσιν, cf. ψ 340. ξ 336 με π. Ἀκάστῳ ἐνδυκέως me comitari ad Acastum euntem. h. XXXI 16 ἵππους π. δι' οὐρανοῦ Ὠκεανόνδε. b) de tutela deorum: Κ 464 πέμψον ἐπὶ - ἵππους nos. λ 626 Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμπεν. ε 25 Τηλέμαχον πέμψον ἐπισταμένως. δ 586 ρ 149 μ' ὦκα ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν. ε 140 π. δέ μιν οὔ πῃ. η 264 με π. ἐπὶ σχεδίης. Ψ 137 ἕταρον πέμπ' Ἀιδόσδε honores funebres mortuo praebebat. naves: ϑ 556 σε τῇ π. νῆες. Formarum quae binas syllabas habent prior in arsi praeter Ι 575 Π 240 445, Φ 43 Ω 430 ε 167 ι 524 ξ 336 ο 34 π 83 τ 281, ψ 340. (ἀπο- ἐκ παρα-προπέμπω. πομπός-ή. δυσπέμφελος (?) ut nonnulli putant.)

πεμπ-ώβολον (πέμπε i. e. πέντε, ὀβελός cuius ε mutatur vocali proxima Doederl. Gl. 320) fuscina quae quinque dentes habet, Ap. 129, 29 πέντε ὀβελίσκοι τριαινοειδεῖς ἐκ μιᾶς ἀρχῆς, cf. Hes. Α 463 γ 460 ἔχον πεμπώβολα χερσίν |, sacra facientes, Eust. 135, 40 μόνοι οἱ Κυμαῖοι πεμπωβόλοις ἐχρῶντο.

πενθ-ερός (skr. bandh binden, bandhus Verwandter, πενθ πεῖσμα Tau Curt. Et. 326 L. Meyer, vgl. G. 1, 275 393, cf. Christ 248 Olawsky graec. rad. πιθ et πυθ.) Doederl. Gl. 821 socer mariti, uxoris pater, Hes. τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ, cf. Suid. 2; 2, 176. ϑ 582 γαμβρὸς ἢ π. Ζ 170 ᾧ πενθερῷ sch. V. Ἰοβάτῃ ἢ Ἀμισοδάρῳ Lycio, cuius filia Antea nupserat Proeto Argivo.

πενθέω lugeo a) τινά Ψ 283 τὸν πενθείετον, Düntz. e πενθε(σ)-ιω -είω, Grassmann, Kuhn 11, 94 εjω, cf. Buttm. a. S. § 105, n. 3. Τ 225 γαστέρι οὔ πως ἔστι νέκυν πενθῆσαι i. e. ieiunio. b) abs. σ 174 τ 120 πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί |, cf. Buttm. l. l. n. 15 Kühner 1, 534, Lob. path. el. 2, 59, fit e -ήμεναι cf. Curt. Stud. 3, 388. De

πένθος (Bopp Gl. 69 ad skr. kanth lugere „fortasse pertinent πέπονθα πένθος", Grassmann Kuhn 11, 58 πα arbeiten i. e. πεν sich mühen, unde πα-θ et πεν-θ ε. βάθος βένθος, de quo cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 64 Curt. Et. p. 459 548. Fulda Unters. 246 skr. spand, pand-o, spant strecken, pati, πένθος desiderium. sehnsüchtiges Ver-lang-en). gen. Δ 658 -εος. moeror, luctus, Doederl. Gl. 820 ἄχος irritirt, wie der dolor, π. aber deprimirt wie der maeror, Hes. a) συμφορά. b) θρῆνος, λύπη. ρ 470 οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, οὔτέ τι πένθος. a) objectiv, Leid. Δ 197 207 τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ π. |, cf. Δ 417 (opp. κῦδος). Α 254 Η 124 μέγα π. Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει. τ 512 ἐμοὶ π. ἀμέτρητον πόρε δαίμων. Δ 658 π. ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. Χ 483 ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις. b) subjectiv, Trauer. Fulda l. l. θυμός al. addi. putat, quia animus tendat ad rem, etsi non satis luculenta sunt exempla. Α 362 Σ 73 τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος |, cf. Ω 708 (ἀάσχετον) ψ 224, Σ 64. λ 195 μέγα φρεσὶ π. ἀέξει, cf. Ρ 139

(ἐνὶ στήθεσσι), ω 231. c. gen. obi. ρ 489 ἐν κραδίῃ μέγα π. ἄεξε βλημένου. σ 324 σχέθε π. ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης (Ameis: ἔχε (pro σχέθε), eam, der Kummer der P., non recte). ω 423 παιδὸς -οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρ. π. ἔκειτο. Ω 105 π. ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν. η 218 ἐνὶ φρεσὶ π. ἔχοντα | ὡς κ. ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν. ω 233 μέγα φρεσὶ π. ἔχοντα. Σ 88 σοὶ π. ἐνὶ |φρ. μυρίον εἴη. h. Ven. 207 Τρῶα π. ἄλαστον ἔχε φρένας. Χ 242 ἐνδόθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ, cf. β 70. Ι 3 πένθεϊ (Bekk. -ει) ἀτλήτῳ βεβολήατο. Δ 249 κρατερόν ἑ π. ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε. Π 548 Τρῶας κατ' ἄκρηθεν λάβε π. | ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτόν. Ρ 37 Ω 741 ἀρητὸν τοκεῦσι γόον καὶ π. ἔθηκας. α 342 με καθίκετο π. ἄλαστον. ζ 169 χαλεπὸν δέ με π. ἱκάνει. κ 376 κρατερὸν π. ἔχοντα. Prior syllaba in arsi praeter η 219.

πενίη (πέν-ομαι Curt. Et. 354) paupertas, Hes. ἀχρημοσύνη, ἀπορία. ξ 157 πενίῃ εἴκων.

πεν-ι-χρός (Curt. Et. 354. non recte Doederl. Gl. 818 comp. putat e χρέος, cf. E. M. 660, 15) pauper. γ 348 ἢ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ, sch. E. π. μὲν τοῦ εὐτελῆ τινὰ ἔχοντος, ἀνείμονος δὲ τοῦ κἂν ἱματίου ἀποροῦντος. De

πένομαι (Curt. Et. 354 (s)pan σπάν-ις πεν πέν-ης, pēnūria, cf. Zft. f. A. W. 1848 p. 162, Grassmann, Kuhn 11, 58 πα arbeiten, sich mühen πεν- πέν-θος, cf. Doederl. Gl. 816. L. Meyer, vgl. G. 1, 406 skt. pan, cf. 32 189. Damm Lobeck ad πνέω) praes. ci. πενώμεθα ν 394 inf.- εσθαι |. ipf. πένοντο | (sexies) et ἐπ. Ω 124. occupatus sum re, E. M. 660, 15 ἐνεργῶ κ. πράττω, non semper de famulis, cf. Faesi Zft. f. A. W. 1855 p. 443. 1) conficio, apparo, curo, betreibe. Α 318 τὰ πένοντο Graeci universi (semel non in exitu), cf. Τ 200, ν 394, π 319 ω 407 (ταῦτα). Σ 558 β [322] δαῖτα πένοντο | praecones [proci], cf. γ 428 (servae) δ 531 683 (σφίσι αὐτοῖς) ξ 251 χ 199, v. l. κ 124 pro φέροντο. Ω 124 ἐσσυμένως ἐ. καὶ ἐντύνοντ' ἄριστον. 2) intr. laboro. δ 624 ω 412 περὶ δεῖπνον - πένοντο, E. M. 660, 17 ἐνήργουν (Hes.) κ. ἠσχολοῦντο. κ 384 ἀμφίπολοι ἐνὶ μεγάροισι π. | (ἀμφι-. πόνος etc.).

πεντα-έτηρος (πενταϝε., ἔτος. Suff. -ηρο ut lat. -ali) quinquennalis, Hes. Suid. 2; 2, 178 πέντε ἐτῶν. Β 403 Η 315 τ 420 βοῦν πενταέτηρον Iovi mactabant, sch. V. τότε γὰρ ἀκμάζει. ξ 419 ὗν π.

πεντά-ετες neutr. adi. pro adv. (πεντα-ϝε. ἔτος). quinque annos. γ 115 π. γε κ. ἑξάετες (q. v. de accentu) παραμίμνων.

πέντᾰχα in quinque partes. Μ 87 π. κοσμηθέντες Suid. 2; 2, 179 εἰς πέντε μέρη, E. M. 660, 19 ἀντὶ τοῦ πενταχῶς. De

πέντε (skr. pańćan, lat. quinque goth. fimf, Bopp. Gl. 224, cf. Curt. Kuhn 3, 402 Et 629 Christ 15 113 L. Meyer, vgl. G. 1, 31 277) quinque. Κ 317 π. κασιγνήτῃσιν, cf. Π 171 Σ 481 Υ 270 Ψ 833 γ 299 (τάς) ζ 62. prior syllaba in arsi praeter Υ 270. (πέμπτος -αῖος πεμπάζομαι et

πεντή-κοντα (Curt. Et. p. 444) 1) quinquaginta. Β 509 π. νέες, cf. Β 556 685 Ζ 244 Λ 678 748 Π 168 Ψ 147 η 103 χ 421 h. Merc. 74. θ 35 48 κούρω δύω καὶ π. π 247 δύω καὶ π. κοῦροι. Λ 680 ἵππους ἑκατὸν καὶ π. | Ω 495 π. ἦσαν filii. Δ 393 κούρους π., cf. ω 342. De numero incerto, sed magno: Ε 786 ἄλλοι π. υ 49 π. λόχοι, cf. h. Merc. 437. 2) quinquageni: Β 719 ἐρέται ἐν ἑκάστῃ π. |, cf. Π 170. Θ 563 παρ' ἑκάστῳ π. viri. μ 130 π. δ' ἕκαστα singuli greges quinquagenorum. ξ 15 ἐν ἑκάστῳ π. σύες. Inde

πεντηκοντό-γῠος (γύης, μέτρον γῆς Ap. 131, 4) quinquaginta iugerum. Ι 579 τέμενος πεντηκοντόγυον, sch. AD. E. M. 242, 23 π. πλέθρων, οἱ δὲ π. ζευγῶν, sch. ed. Bachm. γύης μέτρον γῆς μικρῷ τῶν δέκα ὀργυιῶν ἔλασσον. ἢ ζυγὸν ἢ πλέθρον, ἢ ἑκατὸν ποδῶν. παρ' ἑτέροις δὲ ἑξήκοντα πηχῶν. Hes. πεντηκοντοπέλεθρον, cf. Doederl. Gl. 118. De correpta voc. υ cf. Lob. path. el. 2, 26. de adi. ponderis et mensurae cf. Lob. Phryn. 541 Meiring subst. cop. Marcodur. 1828 p. 27.

πεντη-κόσιοι a) quingenti. b) quingeni. γ 7 π. ἐν ἑκάστῃ εἵατο.

πεπαίνω (πέπων) efficio ut maturescat. pass. maturesco. v. l. ep. 15, 3 πεπανθεῖεν pro περανθεῖεν q. v.

Πεπάρηθος ἀμφιάλη h. Ap. 32. Steph. νησος, μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν, cf. Strab. 436, inter Sciathum et Icum sita a septentrione Euboeae, vitibus colendis insignis, n. Skopelo.

πέπλος (reduplicationem πέ-πλος statuunt Benf. 1, 570 2, 293 πάλλω der fliegende, schwingende Mantel et L, Meyer, vgl. G. 1, 425 par, pal voll sein et Pape, cf. inven. gr. l. rad. Berlin 1837 p. 14 ΠΕΛ pel-lis) vestis ampla, pallium feminarum, Obergewand. Ap. 130, 3 ἔνδυμα γυναικεῖον (E. M. 661, 43 κ. ποικίλον), περόναις διακατεχόμενον. Hes. ἱμάτιον. gen. -οιο Ε 315 et -ου Ε 338. pl. -οι, ap. Hom. non -α ut ap. seriores, cf. Bekk. h. B. 1, 159 Lob. path. el. 2, 166. a) stragula vestis, stramentum, Decke. Ε 194 ἀμφὶ δὲ πέπλοι | πέπτανται curribus. Ω 229 δώδεκα περικαλλέας πέπλους. Ω 796 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν Hectoris corpus. η 96 π. λεπτοὶ εὔνητοι, ἔργα γυναικῶν. b) vestis. Ε 315 π. φαεινοῦ πτύγμα Venus circumdedit filio. Ε 338 ἀμβροσίου π. ὅν οἱ (Veneri) χάριτες κάμον. Ε 734 Θ 385 πέπλον κατέχευεν ἑανόν Minerva solutis quibus continebatur fibulis. h. Ven. 86 π. -έεστο φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς Venus. Cer. 182 ἀμφὶ δὲ π. κυάνεος ἐλελίζετο ποσίν Cereris lugentis. ib. 287 θυηέντων πέπλων. ο 105 π. παμποίκιλοι, οὓς κάμεν Helena. σ 292 μέγαν περικαλλέα π. | ποικίλον. ζ 38 ζῶστρά τε καὶ π. καὶ ῥήγεα. Hecubae Ζ 289 ἔσαν πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων. Ζ 90 πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν, cf. Ζ 271, 302 ο 124. Athenis non amplius in usu erat, cf. Müller, Archaeol. § 340. superiores eius partes circa pectus sinuatae fibulis continebantur (Ξ 180), ceterum vestis ipsa non ita sinuosa fuit. pectus collumque fuisse nuda atque semper conspici potuisse non constat e Γ 396 (ubi sch.) ut Ameis app. h. l. putat. Cf. Hermann, Privatalt. § 22, 4. 10. Formarum quae binas habent syllabas prior in arsi praeter Ζ 289 ζ 38 ο 105.

πέπων (πεπ- πέσσω i. e. πεκ-jω skt. pać lat. coquere cf. Curt. Et. 630 L. Meyer, vgl. G. 1, 31) proprie: maturus i. e. sole coctus. semper translate, Ap. 129, 33 λαμβάνεται κ. ἐπὶ ἐπαίνου κ. ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεπαινομένων καρπῶν, οἳ μετρίως μὲν πεπανθέντες εὔχρηστοι κ. ἀπόδεκτοι, ὑπερ-

πεπανθέντες δὲ ἔκλυτοι κ. σεσηπότες, cf. E. M. 661, 51. Apud Hom. voc. (tantum), 1) sg. de laude: o bone, o mi care, sch. Vict. *I* 252 (ed. Roemer München 1874) ἔνδοξόν τι καὶ πρὸς πειθὼ γὰρ ἐπιτήδειον. Hes. προσφιλέστατε, προσηνέστατε (Suid. 2; 2, 185) (ἔκλυτε. μαλακέ). a) adi. *E* 109 πέπον Καπανηιάδη. *O* 437 Τεῦκρε π. *Π* 492 Γλαῦκε π. ι 447 κριὲ π. *P* 120 Αἶαν, δεῦρο, π. sch. br. νῦν προσφιλέστατε. b) subst. *Z* 55 *P* 238 ὦ π., ὦ Μενέλαε, ubi Bothe vituperari putavit M., Wittmann Schweinf. 1851 recte negat, cf. *I* 252 (Achilles) *Λ* 765 (Patrocle) *M* 322 *P* 171 (v. l.) (Glauce) *Π* 628 (Meriones) *O* 472 (Teucer) ν 154 (Neptune) h. Merc. 282 (Mercuri). ib. 457 ἷζε π. *Λ* 314 *P* 179 χ 233 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, π. Diomedes ab Ulixe compellatus, Glaucus ab Hectore, Ulixes a Minerva ubi certe aliqua s. ironia s. vituperatio ignaviae statui possit. paraphr. (qui alias e. c. προσφιλέστατε) *Λ* 314 μακάριε, nos iocantes: mein bester. 2) pl., vituperationi est, o molles, o ignavi, Schwächlinge. Suid. 2; 2, 185 ἔκλυτοι, ἀσθενεῖς. *B* 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, sch. BL. ἐνταῦθα, ἐπὶ ψόγον, cf. *N* 120.

πέρ, encl. cf. Friedl. Ar. 34. (skr. pari rings, um, sehr, lat. per- (magnus), περί, πέρι unde fit apocope (Lob. path. el. 1, 290), cf. Hermann, part. ἄν 6 Curt. Et. 359, L. Meyer, vgl. G. 1, 328 Sonne, Kuhn 14, 1 Hartung, Part. 1, 327 Schraut, γε u. ἄρα Rastadt 1849 (πέρι, Vorzug, περ vorzugsweise markirt), sed Capellmann sched. hom. 1850 (v. N. J. f. Ph. 62, 194), cf. Bäuml. Part. 198, putat esse de penetrando deque superandis impedimentis, ductum de πέρα πέραν περάω, lat. per praep., praep. enim esse recentissimas orationis partes, particulas antiquissimas, cui satis respondit V. D. N. J. f. Ph. 62, 194) proprie: valde, admodum, (Schneemann, de α Trier 1852 p. 9), noch so sehr. Apollon. Al. συνδ. 518, 26 ἐναντιωματικος ἐστι μετ' αὐξήσεως, cf. 525, 21 838, 12. quae enim augentur opponuntur aliis quae non augentur quibusque accedunt. Non recte Bäumlein: durchaus, allerdings, jedenfalls, wenigstens, quae quomodo in unum coëant vix liquet. Recte Schneemann admodum, valde, sed neglexit esse ἐναντιωματικόν. opponitur enim semper fere atque vix unquam remotum est a tali comparatione, additurque minori cuius vim ita auget ut par fiat maiori, additur igitur I potissimum sententiae secundariae, et saepissime quidem A) ptcpiis. valde, noch so sehr, auch in hohem Grade, etiam, vel, unde fit part. modalis adversativa: quamquam, etiamsi, so sehr auch (Bäuml. 200), quantumvis. *P* 459 μάχετ' ἀχνύμενός π. valde maestus non indulsit luctui sed pugnavit. a) α) *A* 586 *E* 382 ἀνάσχεο κηδομένη π., cf. *H* 110 *Σ* 273 *X* 416 *Ω* 104, *Ξ* 379, *Σ* 112 *T* 8 65 *Ω* 523, *Z* 360 *Σ* 126 *I* 198, 518 *Ξ* 1 98 *O* 399 ο 361 σ 165 τ 356 (ἔμπης), *A* 453, 554 *N* 142 *P* 663, 276 *Ξ* 260 *Φ* 384 (paraphr. καίπερ), *P* 292 *O* 450, 476 *Y* 21 *X* 73 α 6 288 β 219 γ 240 δ 284 ε 209 324 η 215 297 ϑ 478 κ 246 ξ 142 298 310 π 147 430 ρ 570 φ 129 χ 409 h. Ap. 231 Ven. 138 Cer. 37 433. λ 425 ἰόντι π. εἰς Ἀίδαο. *T* 142 189 ἐπειγόμενός π. Ἄρηος, cf. α 309 γ 284. β) ad verbum refertur, sed locum habet post adv. s. subst. Dubitat Krukenberg num sic ad ptc. referatur (p. 11), certe ptc. semper sequitur. *I* 554 *Ξ* 217 πύκα π. φρονεόντων. *I* 605 πόλεμόν π. ἀλαλκών, cf. *K* 448 *P* 539 δ 97, κ 189 λ 104 111 μ 138 271 340, λ 88. *N* 317 αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα π. μεμαῶτι licet valde cupido, cf. *Ξ* 58 375 *O* 617 *P* 181 710 *Ω* 298 χ 172, ubi ex iis quae opponuntur apparet vim esse adversativam. *N* 415 εἰς Ἄιδός π. ἰόντα γηθήσειν, cf. *Ω* 593. π 264 ὕψι π. καθημένω, cf. ψ 7 h. Merc. 152. β 249 μάλα π. χατέουσα, cf. ζ 87 λ 350 ν 280 τ 324. hoc fere modo apud adv. esse videtur, rarissime est (v. s. e γ). *Φ* 185 ποταμοῖό π. ἐκγεγαῶτι, nos quoque: sei er noch so sehr. Ptc. verbi ἐθέλω semper carere partic. περ monuit Krukenberg V. b) Vis modalis adversativa augetur quando additur καί. *B* 270 *M* 178 h. Cer. 147 216 κ. ἀχνύμενοί π., cf. *Ξ* 128 *O* 133, *Θ* 125 317 δ 549 553. *N* 57 δ 416 κ. ἐσσύμενόν π., cf. *N* 630 δ 502 733 τ 511 h. Merc. 299. *P* 229 καὶ τεθνηῶτά π. ἔμπης, cf. *Ω* 20. η 224 καί π. πολλὰ παθόντα. *A* 217 καὶ μάλα π. κεχολωμένον, etsi graviter iratum, cf. ϑ 316 ξ 155. *Z* 85 κ. μάλα τειρόμενοί π. *P* 571 κ. ἐεργομένη μάλα π. *O* 30 καὶ πολλά π. ἀθλήσαντα, cf. ρ 555. *A* 577 καὶ αὐτῇ π. νοεούσῃ. *O* 604 μάλα π. μεμαῶτα καὶ αὐτόν. c) post negationem α) non nunquam quodam modo verti potest: ne quidem. *A* 241 οὐ δυνήσεαι ἀχνύμενός π. χραισμεῖν, cf. *A* 588 valde iratus voles iuvare, sed non poteris, ne iratus quidem, quamvis sis, cf. *A* 588 α 236. *O* 651 καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου, Eust. 1036, 1 Ἑλλάνικος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν Αἰολικῶς νομίζει τὴν περί πρόθεσιν περ εἰρῆσθαι, ἵνα λέγῃ ἀ. περὶ ἑτ., nisi forte Hellanicus πέρι valde explicavit, male intellectus ab Eust., cf. sch. A. h. l. Lob. path. el. 2, 277. cum neg. *N* 419 οὐδ' ἀχνύμενός π. cf. ξ 392. β) sed non semper sic ad negationem refertur. quamquam: α 315 μή με κατέρυκε λιλαιόμενόν π. ὁδοῖο ne retine cupidum nimirum, me quamvis sim cupidus, cf. *X* 424 δ 104, κ 174 ο 49 σ 178 φ 250 h. Merc. 495 Cer. 482. ε 341 οὐ καταφθίσει μάλα π. μενεαίνων. d) satis insolite simpliciter de causa: quoniam. ρ 13 ἐμὲ οὔ πως ἔστιν ἀνέχεσθαι ἔχοντά π. ἄλγεα Bäuml. 199 (da ja) Am. Düntz., ρ 47 μή μοι γόον ὄρνυθι - φυγόντι π. ὄλεθρον, sch. H. τὸ πέρ ἀντὶ τοῦ δή, sch. Apoll. Rh. 1, 299 ὅ. ὁ πέρ σύνδεσμος τίθεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ γέ καὶ δή. *A* 131 οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπέδωκεν, ἀγαθὸς δὴ ων. καὶ ρ 47 φυγόντι δή. Minkw. „da ja" Am. Bäuml. (advers. Verhältnis undenkbar), etsi Capellm. 9 advers. videtur statuere vim. β) simpliciter de tempore, sine vi adversativa atque vix ita ut augeatur pondus: gleich, noch: *Ψ* 79 γιγνόμενόν π. v. s. II B c β, cf. ep. 4, 13. *Ω* 749 ζωός π. ἐών cum etiamtum viveres. e) apud ἐών non ptcpio additur, quod debilius est (Bäuml. 200 cf. Schneemann 9) sed adi. vel subst. quorum multa sunt quae gradibus non minuantur augeanturve solamque retineant vim adversativam. α) *A* 131 275 *O* 185 *T* 155 ἀγαθός π. ἐών, subtilius Schneemann de α Trier 1832 p. 9 in his περ ad nomen refert, nam ἀγ. ἐών verba sunt duo, sed res una, valde excellens i. e. quamvis excellas, Naegelsb. h. l. „nicht, wie sonst mit dem ptc. so häufig, quamvis, sondern valde", sed est adversativum, nam quia valde excellit non debebat uti dolis, sed usus est (recte Naegelsb. ἐών causaliter, sch. Apoll. Rh. 1, 299 Ἀρίσταρχος ἀγαθὸς δὴ ἐών) atque id ipsum dicimus: quamvis, cf. *Ω* 53.

Ο 195 κρατερός π. ἐὼν μενέτω valde pollens se contineat, ne fines suos transgrediatur etsi multum valet, cf. Α 352 Τ 80, Δ 534 Ε 625, Θ 253. Γ 159 τοίῃ π. ἐοῦσ', cf. Χ 218 Ε 94 Ν 361 Θ 284 Ι 373. 552 Κ 114 Λ 418 Ν 361 Π 615 815 Ω 35, Σ 549 Φ 483 ζ 136 ϑ 331 360, ι 379 λ 265 υ 131 ψ 361 h. Merc. 456 573 ep. 4, 17. Α 546 ἀλόχῳ π. ἐούσῃ, cf. σ 21 Ω 617. Θ 99 αὐτός π. ἐών. ψ 230 ἀπηνέα π. μάλ' ἐόντα. Δ 587 φίλην περ ἐοῦσαν licet valde amatam, cf. Ι 343 Ψ 306 610. Γ 201 κραναῆς π. ἐούσης licet sterilis sit tamen Ulixi patria (ι 27), Bäuml. durchaus. Β 246 Τ 82 λιγὺς π. ἐὼν ἀγορητής, cf. Κ 549, Ε 571 Ο 585, ν 274. apud comparat. Υ 436 χειρότερός π. ἐὼν licet deterior sim, cf. Ο 407 ι 57. latet fere vis advers. φ 103 πινυτή π. ἐοῦσα die doch klug ist (i. e. obgleich cf. Capellm. 9, non recte Ameis „causal". β) additur etiam καί: Μ 410 Υ 356 καὶ ἰφϑίμῳ π. ἐόντι, cf. Π 620 Ι 627 Ο 195 Π 550 624 Ω 423 609 ν 271 φ 370 h. Ap. 48 Merc. 131 386 418. ω 499 καὶ πολιοί π. ἐόντες πολεμισταί. σ 385 καὶ εὐρέα π. μάλ' ἐόντα, cf. ψ 12. Ω 570 καὶ ἱκέτην π. ἐόντα, cf. Λ 721 Π 617 κ 441. γ) raro c. adv. Ω 593 εἰν Ἄιδός π. ἐών, v. s. II A b. Non recte igitur Pappenheim, Phil. sup. 2, 20 Ψ 452 vituperavit, quod περ deesset. δ) c. neg. Δ 387 οὐδὲ ξεῖνός π. ἐών, cf. Ξ 33 Ο 164. ν 294 οὐδ' ἐν σῇ π. ἐὼν γαίῃ. ε) τ 253 νῦν μὲν δή πάρος π. ἐὼν ἐλεεινὸς φίλος ἔσῃ. ψ 82 μάλα π. πολύιδριν ἐοῦσαν, cf. β 200. — Collegit locos aliquot Krukenberg, gegensätzl. Ptc. b. Ho. Züllichau 1857 explicans ea quae Naegelsb. Α 131 Krüger Di. § 69, 67, 4 sq. orsi erant, ratus ptc. solam habere vim advers. (quamvis), hanc vero addito περ augeri (quantumvis). B) coniunctionibus. 1) εἴ περ, ol. vo. et Düntz. εἴπερ, sed haec nonnunquam separantur. v. s. εἰ V 2. a) si omnino, si revera, wenn anders, wenn wirklich. Krukenberg l. l. 11 wenn immerhin. Α 580 εἴ π. γάρ κ' ἐϑέλῃσιν, sch. br. ἐὰν ὅλως, cf. Χ 86 ϑ 355. Π 618 εἴ σ' ἔβαλόν π. si revera te icissem, Capellm. 8 ad ἔβαλον. Β 123 Θ 205 εἴ π. γάρ κ' ἐϑέλοιμεν, cf. Η 387 (Lange hom Gebr. von εἰ 2, 207). Υ 100 εἰ δὲ ϑεός π. τείνειεν wenn aber anders, wirklich. Ε 224 εἴ π. ἂν ὀρέξῃ, cf. Ε 232. Ν 464 εἴ π. ἱκάνει, cf. Ο 99 372 (Faesi, v. s. II B c) ϑ 408 ν 143 ρ 14. α 167 εἴ π. τις φῆσιν. Π 263 εἴ π. παρά τίς τε κιὼν κινήσῃ, τε ad εἰ referendum videtur, sed Düntz. ad τις refert. α 188 ει π. τε εἴρηαι. Χ 389 εἰ δὲ ϑανόντων π. καταλήϑονται. Ξ 125 εἰ ἐτεόν π. Aristarchus (εἰ ἀληϑῆ λέγω), αἱ δημώδεις ὡς ἐ. π. (Did.), cf. Ω 667, ubi εἴ περ coniunguntur praeter morem, ut putat Lange, hom. Gebr. von εἰ 2, 249, quia coniuncta soleant esse, quamvis, esse igitur Ω serioris originis. Χ 487 ἤν περ φύγῃ. b) εἴ περ, ἤν περ quamvis, etiamsi, wenn auch, selbst wenn, cf. Capellm. 9. Α 81 εἴ περ - καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, cf. Δ 55. Μ 302 εἴ π. γάρ χ' εὕρησι, cf. λ 113 μ [148]. ι 35 εἴ π. καί τις ναίει, cf. η 321. Ο 117 εἴ π. μοι καὶ μοῖρα est. Δ 160 εἴ π. γάρ τε καὶ αὐτίκ' οὐκ ἐτέλεσσε. Τ 32 ἤν π. κῆται, cf. σ 318. π 276 ἤν π. καὶ - ἕλκωσι. Β 597 εἴ π. ἂν ἀείδοιεν etiamsi vel maxime. ε 485 εἰ καὶ μάλα π. χαλεπαίνοι. β 246 εἴ π. γάρ κε μενοινήσειε. ε 39 ν 138 εἴ π. ἦλϑε etiamsi venisset, cf. Π 847. Γ 25 εἴ π. ἂν σεύωνται, ν 49 εἴ π. περισταῖεν. ν 42 εἴ περ κτείναιμι, cf. Lange, hom. Gebrauch von εἰ 1, 67. Μ 223 εἴ πέρ τε ῥηξόμεϑα. Δ 261 εἴ π. γάρ τε δαιτρὸν πίνωσιν σὸν πλεῖον δέπας ἕστηκε, cf. Μ 245. Η 117 εἴ π. ἀδειής τ' ἐστὶ καὶ εἰ - ἔστ'. Θ 153 εἴ π. φήσει ἀλλά etiamsi dicat sed cf. Κ 115 Τ 164 Φ 576 Χ 191. Λ 391 καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ (num ὀλίγον π. ut Hartung 336). Κ 225 εἴ π. τε νοήσῃ, cf. Α 116. cum negatione: α 204 οὐδ' εἴ π. τε ἔχῃσι. 2) ὡς - περ ganz wie, gerade wie. α) Α 211 τ 312 φ 212 ὡς ἔσεταί π. „gerade so wie es geschehen wird" Naegelsb., nam potest e. c. multitudo conviciorum quibus Achilles usurus erat nimia videri atque sic obstare quominus fiant quae fieri aut debent aut dicuntur, significatur vero nihil obstare debere. recte Nic. Α 211 ἐναντιοῦται (Nicanori et Seleuco qui aliter interpungebant) . . . τὸ διλογεῖσϑαι τὰ ἡμιστίχια ταῦτα ὡς ἔ. π. καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται, quamvis multis utaris conviciis, ita fiet, cf. Krauss Rh. M. 28, 489 Bäuml. 199 wie es allerdings kommen wird. Χ 250 ὡς τὸ πάρος π. δίες cf. τ 340. κ 435 ὥς περ Κύκλωψ ἔρξε. ρ 586 ὀίεται ὥς π. ἂν εἴη, cf. ν 282 (v. l. γ 255). β) potissimum sine verbo. Β 258 ὥς νυ π. ὧδε, cf. Ω 398 h. Cer. 116. Ε 806 Η 370 Κ 309 396 β 305 ϑ 31 ν 358 υ 167 h. Ap. 345 ὡς τὸ πάρος π. | gerade wie sonst nur, sunt qui τὸ πάρος π. coniungant e. c. Bäuml. 199 jedenfalls früher. Ζ 477 ὡς καὶ ἐγώ π. gerade wie auch ich. Ξ 50 καὶ ἄλλοι βάλλονται, ὥς π. Ἀχιλλεύς, cf. Ω 487 β 333 η 206 σ 19. Σ 518 καλὼ ὥς τε ϑεώ π. h. Cer. 428 ὥσπερ κρόκον. β) h. Cer. 215 ὡσεί πέρ τε βασιλήων ganz wie, ganz als ob. 3) post comparativos ἤ περ, quam, ut sit maius quam alterum quod ipsum magnum est, als noch so sehr, als nur immer. ρ 417 σε χρὴ δόμεναι λώιον ἠέ π. ἄλλοι quam alii quantumvis dent, cf. Naegelsb. exc. 5, qui subtilius distinxit negationem quae semper continetur tali comparatione et affirmationem Kühner § 542 n. 1 sed cui bene respondit Jan Ztft. f. AW. 1836 p. 176. Π 688 Διὸς κρείσσων νόος ἠέ π. ἀνδρῶν, bene Jan: etiamsi homines prudentes sint, Iuppiter prudentior est. Α 260 ἀρείοσιν ἠέ π. ὑμῖν, cf. Κ 556 Ξ 468. δ 819 τοῦ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤ π. ἐκείνου Ulixem lugeo, sed magis etiam Telemachum, mehr als nur je, als irgend, ita enim nos fere breviter significamus etiam Ulixis desiderio laborare Penelopen. Δ 319 Τρωσὶν βόλεται δοῦναι κράτος ἠέ π. ἡμῖν nam Graecis quoque favere visus erat, nunc magis Troianis quam quo tempore maxime Graecis, Naegelsb. vix recte ἀλλ' οὔ περ ἡμῖν explicat, sed recte sensit augeri vim negationis quando negantur quorum vis aucta est, atque sic fieri posse ut alterum membrum totum negetur. Σ 302 τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤ π. Ἀχαιούς, cf. ϑ 154. 4) ἐπεί - περ, cum valde, cum profecto. praesertim cum, Hartung 1, 341 alldieweil. Α 416 ἐ. νύ τοι αἶσα μίνυνϑά περ οὔ τι μάλα δήν. plerique μιν. περ perbrevis, Bäuml. 199 allerdings nur kurz, bene paraphr. ἐπειδή (v. s. II B a α), cf. (Ν 447?). β 327 ἐπεί νύ π. ἵεται. υ 181 ἐπεὶ σύ π. αἰτίζεις. (ψ 209 ἐπεὶ τά π. ἄλλα μάλιστα πέπνυσο, v. s. II A a). 5) ἠύτε περ gerade wie, valde similiter atque. Γ 3 ἠ. π. κλαγγὴ πέλει. 6) ὅτε περ eo potissimum tempore quo, gerade da, quando vel maxime, Hartung 1, 342 comparat: germ. aldamite daz,

Bäuml. 204 „um auf eine bekannte Sache hinzuweisen". Δ 259 ἐν δαίθ' ὅτε π. τε κερῶνται. Ε 802 ὅ. π. οὐκ εἴασκον selbst als, cf. Ξ 319 323 (oppon. ὅτε et ὁπότε) Τ 57 Υ 188. Σ 293 νῦν ὅτε π. ἔδωκε. Κ 7 ὅτε π. τε ἐπάλυνεν, iusto subtilius Capellm. 10 quamquam cum gravioribus comparari non potest, certe tamen. 7) εἰς ὅ κέ περ usque dum, donec, ganz bis. Ι 46 εἰς ὅ κέ π. διαπέρσομεν expugnaverimus, maiore vi significatur non ante certum tempus Diomedem rediturum. 8) ἦμος - περ eo ipso tempore quo. Λ 86 ἦ. δὲ δρυτόμος π. ἀνὴρ ὡπλίσσατο. 9) πρίν περ noch ehe. Ο 588 πρίν π. ὅμιλον ἀολλισθήμεναι. 10) ν 364 ἵνα π. τάδε μίμνῃ ubi profecto maneant, ut ibi (v. s. II B b α). C) pronominibus relat. a) ὅς περ (ol. vo. Düntz. ὅσπερ, etsi haec separari possunt) α) profecto qui, gerade welcher, Hartung 1, 341 ganz derselbe welcher, est certe de re omnibus nota. Vix recte Capellm. 11 latere aliquam concedendi notionem atque ellipsin esse statuendam. Ι 367 ὅς π. ἔδωκεν αὖτις ἕλετο, cf. Ε 265 Φ 55 Ψ 583 β 156 χ 159. Β 805 τοῖσι οἷσί π. ἄρχει, cf. Ζ 292 (Capellm. 11 alias quoque sed potissimum Helenam). Β 293 τις ἀσχαλάᾳ ὅν π. εἰλέωσιν, Bäuml. 205 „welchen nämlich", cf. Ω 348 κ 279. Ψ 480 ἵπποι αὐταὶ αἵ τὸ πάρος π., cf. ρ 171. η 55 τῶν αὐτῶν οἵ π. cf. θ 107. Μ 346 359 ἄγοί, οἵ τὸ πάρος π. τελέθουσι, (τὸ πάρος περ Bäuml. 199?), cf. Ν 101 Ξ 131 Ρ 720 Υ 123 ω 508 h. XX 3. Ν 465 Ἀλκαθόῳ ὅς σε πάρος π. ἔθρεψε. Β 318 θεὸς ὅς περ ἔφηνεν, Bäuml. „der ja", cf. Η 159 Θ 190 Τ 95 Ψ 782 η 322 λ 619 ξ 112 χ 342 ψ 14 ω 30 h. Ap. 173 VI 11 XXXIV 21. Β 286 ὑπόσχεσιν ἥν π. ὑπέσταν, (Naegelsb. h. l. ὑποστάντες, περ) eandem quam, cf. κ 483, Ε 265 Ψ 79 (v. s. II B c β). ξ 415 αὐτοὶ οἵ π., cf. π 97 115. h. Merc. 173 τῆς ὁσίης ἥσπερ. Δ 236 οἵ π. δηλήσαντο τῶν. Δ 324 νεώτεροι, οἵ π. γεγάασι welche (doch) alle (ad β). Ρ 509 σ 371 οἵ π. ἄριστοι, cf. Π 709 Ψ 659 802. λ 630 οὓς ἔθελόν π. quoscunque, cf. φ 134 χ 432. ψ 56 κακῶς οἵ π. μιν ἔρεζον μνηστῆρες. additur ῥα. Δ 524 ὃ - ὅς ῥ' ἔβαλέν περ. vel τε. ν 130 Φαίηκες τοί π. τε ἐξ εἰσι, cf. ξ 466. Ε 477 ἡμεῖς οἵ π. τ' - ἔνειμεν, (Capellm. 11 quamquam socii tantum sumus (?)). β) welcher doch, cum vi adversat. Ι 498 θεοί, τῶν περ καὶ μείζων βίη est. Ν 638 μολπῆς κ. ὀρχηθμοῖο, τῶν π. τις ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, paraphr. τῶν μάλιστα. Ρ 587 Μενέλαον ὃς τὸ πάρος π. μαλθακός. cf. Ω 201, Φ 107, Η 114 ν 249, Ω 603 Τ 416. Ξ 246 καὶ - Ὠκεανοῦ ὅς περ τέτυκται etsi is, cf. Σ 118 363 Υ 358 υ 46 Ζ 100 Φ 196. Τ 43 καί ῥ' οἵ περ μένεσκον vel qui manebant. Ο 225 ἄλλοι οἵ περ vel qui. b) Ζ 41 πόλιν ᾗ π. φοβέοντο, cf. Φ 4, Μ 33 κ 103 μ 81. Φ 554 Μ 118 τῇ περ gerade wo, cf. δ 565. Η 286 πείσομαι ᾗ π. ἂν οὗτος. Θ 415 ὧδε ᾗ τελέει π. gerade wie, v. l. εἰ. er es ausführen wird. Ι 310 ᾗ π. δὴ φρονέω. c) Ε 340 ἰχὼρ οἷός π. τε ῥέει, cf. Π 557, gerade solches wie. Ζ 146 οἵη π., τοίη (Capellm. 11 quamquam caduca sunt, homines tamen comparari possunt), cf. λ 394 σ 193. τ 245 οἷος ἔην π. d) ὅθι περ, ἔνθα περ ubi profecto, ubi revera, ebenda wo, gerade wo. Β 861 ὅ. π. κεράιζε (καὶ ἄλλους), cf. Κ 568 Σ 263 ξ 532 h. Ven. 157. ρ 169 ὅθι π. πάρος. Ζ 379 384 ἐς Ἀθηναίης ἔνθα περ ἱλάσκονται, cf. Ν 524 Ο 675 α 128 210 ι 543 ν 284. κ 285 ἔνθα π. ἄλλοι. Σ 422 πλησίον, ἔνθα Θέτις π., ἷζε. ε 82 h. Cer. 179 ἔνθα πάρος π. cf. η 203. e) ὅθεν περ woher ja, woher eben. γ 321 πέλαγος ὅθεν τέ π. οἰωνοὶ οἰχνεῦσιν. φ 142 ὅθεν τέ π. οἰνοχοεύει. φ 243 392 ἔνθέν π. ἀνέστη. II Rarius non sententiae secundariae sed uni verbo subicitur quod pro sententia secundaria esse videtur. Videtur vero in his non tam augeri minuive vis numerusve aut conferri quid gradibus cum re alia, quam augeri pondus affirmationis; est igitur π. part. modalis qua singulae partes sententiae opponuntur, v. s. I A. A) quin etiam, vel. a) Δ 421 ταλασίφρονά π. δέος εἷλεν non tam est: valde fortem, quam: selbst den tapfern ergriff, quasi suppleatur ἐόντα, cf. Ν 300 Σ 108 Φ 63 ξ 464 h. Ap. 232. Υ 65 τά τε στυγέουσι θεοί π., sed Düntz. τά τε-περ, paraphr. ἅπερ, v. s. II B a β, cf. h. Ven. 246, Φ 63. Π 638 φράδμων π. ἀνήρ, suppl. ἐών. ep. 6, 1 ἀνωίστων πολέων π. (sc. ἐόντων) οὐδέν. Θ 452 πρίν π. ἔλλαβε vel antea quam. Ι 110 ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν, vel dii, sed paraphr. ὅν περ καὶ ἀθ. ἔτισαν, part. περ ad pronom. referens. Ξ 295 πρῶτον π. ἐμισγέσθην, Did. Ἀρίστ., ἄλλοι δὲ πρώτιστον, Hartung 335 ganz zuerst. Θ 353 ὑστάτιόν π. ε 29 τά τ' ἄλλά π. in ceteris quidem rebus, cf. ρ 273 (οὐδέ). ο 540 ψ 209 (I B 4) τά π. ἄλλα. b) c. negat. ne - quidem, Θ 201 α 59 οὐδέ νυ σοί π. (Ameis α 59 quem bene vituperat Classen J. J. f. Ph. 79, 305), cf. Λ 841 Ξ 344 Ο 553, ν 294 (I A e γ). Θ 353 οὐκέτι κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν π. Nic. τό γε πανύστατον νῦν. paraphr. τό γε ἔσχατον. Φ 130 οὐδὲ ποταμός π. Φ 410 οὐδέ νύ πώ π., cf. Φ 441 Ω 235. δ 729 οὐδ' ὑμεῖς π. κ 551 οὐδ' ἔνθέν π. (Capellm. 10 tamen?). γ 236 οὐδὲ θεοί π. καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν. semel post neg. atque ante subst. λ 452 οὐδέ περ υἷος. c) auch nur, wenn auch nur. Ι 247 καὶ ὀψέ περ quamquam sero, s. vel sero, cf. Μ 361 (ἐνθάδε, non εἰ) δ 214. Π 31 τίς ἄλλος ὀψίγονός π. auch nur (La Roche). δ 35 ἐξοπίσω π. postea saltem etsi non illico, Capellm. 10. θ 547 ὀλίγον π., cf. κ 24 (μή τι?). d) Ξ 416 οὐ περ ἔχει θράσος, Naegelsb. durchaus nicht, paraphr. οὐδαμῶς, Aristoph. legebat οὔ τιν'. θ 212 τῶν ἄλλων οὔ πέρ τιν' ἀναίνομαι (non recte Capellm. 10 θ 212 neminem tamen . . quamquam). θ 187 στιβαρώτερον ουκ ὀλίγον π. h. Ven. 34 οὔ πέρ τι. B) quando quid non minuitur augeturve gradibus, potest tamen maiore cum pondere aut affirmari aut negari: a) utique, profecto, durchaus, doch wahrlich, Capellmann: saltem, certe, cf. Hartung l. l. 336. α) ap. iptvos sim. Λ 353 ἐπεί μ' ἔτεκες, τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν ἐγγυαλίξαι, cum tu pepereris honorem profecto ille debebat, füglich, sehr wohl (ubi non opponuntur duo περ, cf. Naegelsb.). Α 508 σύ πέρ μιν τῖσον, tu valde tu profecto, cum Agamemnon non fecerit, recte sch. BL. σύ περ. ἠθικὸν τὸ σύ· ὃν ἐκεῖνος ὕβρισε, σὺ μὴ ὑπερόψει, Capellm. 10 tamen, cf. Λ 796 Π 38, 523 δ 379 468 (ἀλλά). Υ 119 ἡμεῖς περ ἀποτρωπῶμεν, cf. Υ 300. Θ 242 τόδε π. ἐπικρήηνον. ζ 325 νῦν δή περ nunc profecto, cum alias non feceris. Θ 243 αὐτοὺς δή π. ἔασον. Ρ 634 712 αὐτοί π. φραζώμεθ'. Β 236 Π 205 οἴκαδέ περ νεώμεθα. Ι 301 ἄλλους περ ἐλέαιρε (Capellm. 10 tamen), cf. Τ 200. Ρ 121 αἴ κε νέκυν περ προφέρωμεν mortuum saltem, füglich, sed Capellm. 8 etsi (?) tantum-

modo. Φ 308 ἀμφότεροί π. σχῶμεν. Μ 356 Ξ 358 Ψ 97 λ 501 μίνυνθά περ in breve saltem tempus, cf. (Α 416 v. s. I B 4) Ν 573 χ 473 (οὔ τι μάλα δήν). σ 122 υ 199 ἔς π. ὀπίσσω. additur καί. Κ 70 καὶ αὐτοί π. πονεώμεθα. λ 441 μή ποτε καὶ σὺ γυναικί π. ἤπιος εἶναι gerade, certe. Μ 349 362 ἀλλά π. οἶος ἴτω, ubi ante verbum οἶος ponitur, solus utique, Krüger Di. § 69, 67, 8 ἀλλά περ coniunxit. β) Ι 514 ἄλλων περ, cf. Α 789 Τ 217. Ν 72 ἀρίγνωτοι θεοί π. doch wahrlich, Hartung 344 eben weil, sed Minkw. (comparans Υ 65) „obgleich Götter“ sc. ἐόντες, quod vix sic potuit omitti. b) gerade, eben, nur, is ipse: Ρ 239 αὐτώ π. νοστησέμεν. Δ 361 τὰ φρονέεις ἅ τ' ἐγώ π. tu admodum eadem quae ego, cf. Π 245 Ρ 232 η 312 (Capellm. 11 ad ἅ) τ 347. Krukenberg (III n. 2) ad relativum refert. Ν 447 ἐπεὶ σύ π. εὔχεαι, (ἐπεί π.?). δ 376 ἤ τις σύ π. ἔσσι, Bäumlein 205 ad ἤ τις refert, vix recte. ε 188 ἐμοί π. αὐτῇ, cf. τ 385. h. Cer. 218 ὅσσα τ' ἐμοί π. Ε 135 καὶ πρίν π. μεμαώς, δὴ τότε und früher schon bestrebt, et vel antea, ubi καὶ - π. idem bis dicunt, δ 214 καὶ ἠῶθέν π. ζ 282 καὐτή π. (ad εἰ?, non recte Krukenberg ad ἐποιχομένη rettulit. θ 510 τῇ π. δή eo ipso modo, gerade so, nisi forte τῇ relat. est (Am. Dün.). Ζ 398 Λ 126 Μ 256 Ο 707 τοῦ π. δή eius ipsius, Düntz. τοῦπερ. Ω 382 τάδε π. (v. s I B 10). β) καί - περ licet, quamvis. ε 73 καὶ ἀθάνατός π. (ἐπελθών, sed περ non pertinet ad ptc. ut statuit Krukenberg III). c) languidius vel praeter solitum dicta: Η 204 εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά π. φιλέεις, Bäuml. 199: auch allerdings, Düntzer „hebt Ἕ. als Hauptbegriff hervor“, non idonea de causa. minus etiam bene Faesi „scheint eigentliches Adv. zu φιλέεις i. e. περιφ. sehr über die Massen liebst“. sed sic non poterat addi καί, Capellm. 9 ad εἰ referens „etiamsi“, cf. (Ο 372 La Roche Düntz. v. s. I B 1 a). υ 7 ἐμισγέσκοντο πάρος π. (Bäuml. 199 jedenfalls früher). Ρ 104 καὶ πρὸς δαίμονά π. auch gegen das Fatum allerdings. Ω 428 750 καὶ ἐν θανάτοιό π. αἴσῃ wenn auch erst im Tode. Ω 504 ἐλεεινότερός π. etiam. τ 541 581 φ 79 ἐν π. ὀνείρῳ vel (auch nur?) Ameis: gar, Bäuml. 190 „jedenfalls (wenigstens) im Traume“. Σ 151 οὐδέ κε Πάτροκλόν π. ἐρύσαντο νέκυν ubi non est quod Patrocli nomen peculiari vi proferatur. Ω[130] γυναικί π. μίσγεσθαι (I A a β?). Arist. ἀθ., Hartung 338 gar vollends. β) satis frigide repetitur: Ψ 79 κὴρ ἥ π. λάχε γιγνόμενόν π. v. s. I A d C a α. — In centenis versibus Il. vicies fere, Od. quindecies, hy. terdecies, quo enim quis recentior est sermo eo magis caret his particulis, quibus quasi coloratur oratio. De particula περ in arsi cf. Giseke, h. F. § 91 89. Ante verbum suum Μ 349 362 est (cf. Α 577 Ο 604 sim. v. s. I A a β, e), et λ 452 οὐδέ περ. separantur καί et περ, sed η 224 καὶ περ, cf. Bäuml. 201 atque ὥς - περ (Bäuml. 205), sed ὥς περ Ξ 50 β 333 η 206 κ 435 ρ 586. Coniunguntur εἴ περ (Bäuml. 202), sed verbis interpositis separantur Η 387 Λ 391 Π 618 Χ 389, Ο 372 (Faesi, aliter La Roche Düntz.) Ξ 125 Υ 100 ε 485 [Μ 361?]. similiter ὅς περ non separantur nisi Δ 524 Ε 265 Ζ 292 Θ 415 (Ι 110?) Μ 346 359 Ν 101 465 Ξ 131 Ρ 587 720 Υ 123 Ψ 480 782 Ω 201 λ 630, longe saepissimine τὸ πάρος interponuntur. ὅτε περ separantur Τ 57 (Ξ 295?), ἔνθα - περ Σ 422 ε 82. τε et κε post περ, sed Σ 518 (Υ 65?), Η 387 Λ 391 praemittuntur.

Περαιβοί, μενεπτόλεμοι Β 749 οἳ περὶ Δωδώνην οἰκί' ἔθεντο, οἵ τ' ἀμφὶ Τιταρήσιον ἔργα νέμοντο Gunea sequebantur Cyphensem. Videntur antiquissimis temporibus Thessaliam campestrem maritimamque tenuisse sed Strab. 440 καταδυναστευθέντες ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν εἰς τὴν ὀρεινὴν ἀπανέστησαν οἱ πλείους τὴν περὶ Πίνδον κ. Ἀθαμᾶνας κ. Δόλοπας, τὴν δὲ χώραν κ. τοὺς ὑπολειφθέντας τῶν Περραίβων κατέσχον Λαρισαῖοι (ib. 329, 14 ὁ Πηνειὸς . . . διὰ μέσης Θεσσαλίας κ. τῶν Λαπιθῶν κ. Περρ.). Eius belli mentionem fecit Homerus Β 744. Perrhaeborum (Strab. 442) τινὲς μὲν συσταλέντες περὶ τὰ ἑσπέρια τοῦ Ὀλύμπου μέρη κατέμενον αὐτόθι πρόσχωροι ὄντες τοῖς Μακεδόσι, τὸ δὲ πολὺ μέρος εἰς τὰ περὶ τὴν Ἀθαμανίαν ὄρη καὶ τὴν Πίνδον ἐξέπεσε. itaque vocantur Strab. 61 αὐτοὶ Π. μετανάσται τινές, habitantque ab occasu Pindi ib. 434. Aliquando, ut videtur ante illud bellum, longius progressi Hestiaea Euboica potiti erant ib. 437 446. Homerus sedes commemorare videtur quas Perrh. tenuerunt bello occasum versus migrare coacti, coniunxit enim cum Perrhaebis Enienes ab iisdem Lapithis victos, montem Cyphum (Strab. 442 Περραιβικὸν ὄρος), amnem Titaresium s. Europum, urbium vero solam Dodonam trans Pindum sitam (ceterum v. s. Ἔφυροι) Strab. 329, 14 etiam Gyrtona, 440 Oloossona Elonen s. Leimonen, Gonnum (Eust. 335, 40 Gonnata), quibus urbibus Pirithous potitus esse videtur. h. Ap. 218 Ἠμαθίην τε παρέστιχες ἠδ' Ἐνιῆνας καὶ διὰ **Περραιβούς** ex Olympo descendens atque Iolcum versus proficiscens quo itinere erat quod quis Perrhaebos attingeret, non Emathiam a septentrione sitam. Eust. 335, 37 οἱ μὲν καθ' Ὅμηρον καὶ οἱ νεώτεροι γράφουσι τοὺς Περραιβούς, ἕτεροι δὲ τινες παλαιοὶ ἐδίπλαζον τὸ ἀμετάβολον. καὶ λέγει ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας (i. e. Steph. cuius verba non exstant) ὅτι Αἰολεῖς ὄντες οἱ Π. ἐδίπλουν τὰ σύμφωνα. Fuit Perrhaebia ea pars Thessaliae septentrionalis quam Olympus et Cyphus montes continebant. Strab. 442 νυνὶ δὲ μικρὸν ἢ οὐδὲν αὐτῶν ἴχνος σώζεται. Savelsb. dig. 21 Περάϝιοι i. e. Περαιβοί Traiectenses explicat.

περαίνω (πέρας) ad finem perduco, conficio. ep. 15, 3 εὖ περανθεῖεν κότυλοι figuli. v. l. μελανθεῖεν et πεπανθεῖεν.

περαι-όω (περαῖος, πέρα) traicio. pass. traicior, transeo. ω 437 περαιωθέντες ex Ithaca in Elida.

περάτ-η (Lob. par. 140 ab ipso πέρα s. πέρας derivatum . . . assumpto genere fem., quia ad γῇ (?) refertur nec sine aliquo significationis discrimine, cf. path. pr. 369 Curt. Et. 357) locus quo transitur, transitus, i. e. orbis finiens, Horizont, E. M. 663, 15 ἡ ἀνατολή . . . δύναται δὲ καὶ ἐπὶ δύσεως καὶ ἐπ' ἄρκτον κ. μεσημβρίας, cf. Doederl. Gl. 606. al. finis cursus, al. terra quae ultra orbem finientem est i. e. τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον (Arat. 499), al. finis noctis E. M. 663, 18 sch. V. ψ 243 quod merito improbavit Doederl. l. l. ψ 243 νύκτα ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθε retinebat qua transibat, ita ut diuturna fieret. Cf. Merkel, Ap. Rh. CXLI.

A) **περάω** (skr. par traicere, πόρ-ος goth. farjan lat. por-ta, cf. Curt. Et. 356 qui separare

videtur *πέρην*, unde Ahrens Zft. f. AW. 1836 p. 812 (cf. Capellm. sched. hom. Confluent. 1850 p. 6) *περαΐω περάω* deducit non contractum). praes. ind. *περόωσι(ν)* δ 709 ε 176 ζ 272 ι 129. inf. *-άᾱν*, *B* 613 *M* 63 ε 174 ptc. *περῶντα* *Φ* 283, ipf. pl. *-αον* *Π* 367, ipf. it. *-άασκε* ε 480 τ 442 fut. (*-ήσει* h. Merc. 43 v. l.) inf. *-ήσειν* *E* 646 h. Merc. 158 et *-έμεναι* *M* 200 218. aor. *πέρησε(ν)* *Δ* 502, 460 *Z* 10, *-αμεν* ω 118. et c. augm. *ἐπέρασσα* CGJMN La Roche (*-ασα* Q *-ησα* K quod ed. Koch) ε 409 [H. Wolf Bekk. *ἐτέλεσσα*], *ἐπέρησε(ν)* *Φ* 594 *E* 291. ci. *περήσω* *Ψ* 71 *-ῃς* κ 508 *-ῃ* h. Merc. 43 inf. *-ῆσαι* *M* 53 λ 158 (v. l. M. *-άσσαι*) h. Merc. 271. penetro, transeo, transgredior, dringe durch u. hinüber. a) *Δ* 460 *Z* 10 *π. ὀστέον εἴσω αἰχμή.* *Δ* 502 *ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο π. αἰχμή.* *E* 291 *ἐπ. ὀδόντας* telum. *Φ* 594 *οὐδ' ἐπ.* hasta per ocream. b) *E* 646 *πύλας* (*Ἀίδαο*) *π.* cf. *Ψ* 71. ε 480 *τοὺς* (frutices) *ὄμβρος π. διαμπερές*, cf. τ 442. ω 118 *π. πόντον.* *M* 53 *τάφρος οὔτε ὑπερθορέειν οὔτε π. ῥηιδίη*, weder überspringen noch durchfahren o. durchgehn. *M* 63 *ἣ ἀργαλέη π.* ε 174 *σχεδίῃ π. λαῖτμα.* ζ 272 *π. θάλασσαν.* ι 129 *ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους π. θάλασσαν.* ε 409 *τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπ.* λ 158 *Ὠκεανὸς τὸν οὔ πως ἔστι π.* *M* 200 218 *π. μεμαῶσιν* fossam. *Π* 367 *π. πάλιν* fossam. *Φ* 283 *χειμῶνι π.* fluvium. c) *B* 613 (*νῆας*) *π. ἐπὶ πόντον.* δ 709 *π. ἐφ' ὑγρὴν* naves. ε 176 *τὸ οὐδ' ἐπὶ νῆες π.* κ 508 *νηὶ δι' Ὠκεανοῖο π.* penetrare per, navigare per Oceanum, non necessario usque ad ripam ulteriorem, recte Eggers Orc. hom. Altona 1836 p. 14. transl. h. Merc. 43 *νόημα διὰ στέρνοιο π.* h. Merc. 158 *δι' ἐκ προθύροιο π.*, cf. ib. 271. Eiusdem originis videtur esse (cf. Buttm. a. S. 2, 269), etsi sunt qui separent

B) ***περάω*** (Curt. Et. 358 skt. par. pār-ajāmi beschäftige Bopp, Gl. 96 skr. krī emere. *πιπρά-σκω*) praes. inf. *-άᾱν* *Φ* 454 et *-ᾶν* h. Merc. 133 ci. Barnes, cf. Herm. Baum. h. l. aor. *πέρᾰσαν* ο 428 ci. *-σῃσι* ξ 297 *-ητε* ο 453. vel *ἐπέρασσα* (Bekk. *πέρ.*) *Φ* 102, *-ας* (Bekk. *π.*) *Φ* 78 (Ap. 130, 6 *πέρασας*), *-εν* (Bekk. *π.* v. l. *ἐπέρησε* et *-ασε* cf. Spitzner) *Φ* 40, *πέρασσαν* Bekk. La Roche, al. *ἐπ.* ο 387. opt. *περάσειε* ξ 297. ptc. *-αντες* h. Cer. 132. pass. pf. ptc. *πεπερημένος* *Φ* 58. 1) transfero quid aliorsum, h. Cer. 132 *με ἀπριάτην π.* Merc. 133 *π. κατὰ δειρῆς* demittere cibum. 2) vendo. *Φ* 40 *μιν Λῆμνον ἐπ. νηυσὶν ἄγων.* *Φ* 78 *μ' ἐπ. ἄνευθεν ἄγων* Ap. 130, 6 *εἰς τὸ πέρας τῆς γῆς διεπέρασας, ἐπώλησας.* ο 387 *σε νηυσὶν λάβον ἠδὲ π. πρὸς δώματα.* ο 428 *π. με δεῦρ' ἀγαγόντες πρὸς δώματα.* ο 453 *ὅπῃ π. κατ' ἀνθρώπους.* *Φ* 58 *Λῆμνον ἐς πεπ.* *Φ* 454 *π. νήσων ἔπι*, Herm. ad h. Merc. 133 de traiciendo, non de vendendo. ξ 297 *κεῖθι δέ μ' ὡς π. καὶ ὦνον ἕλοιτο.* *Φ* 102 *ζωοὺς ἕλον ἠδὲ π.* | Bekk. ut sit clausula adoniaca, vo. *ἠδ' ἐπ.*

Πέργᾰμος (Herod. *Ω* 228 *τῶν διὰ τοῦ αμος .. τὰ ἔχοντα τὴν ἄρχουσαν μακράν, εἰ μὲν θέσει ᾖ, βαρύνεται.* Ahrens, dial. aeol. 56 Priamum arcis eponymum . . *Πέργαμα* i. e. *Περιαμα*, ι in γ mutato quod non probat Doederl. Gl. 627. Düntz. ho. Fr. 93 *Πάρις*?. Comparaverunt alii *πύργος* et *Πέργ.* cum *φρακ φράσσω* includo (cf. Benf. 2, 590) quod a Graecis vix sic mutari potuit, cf. Curt. Et. 413. Suid. 2; 2, 189 *Πέργαμον. τὴν πόλιν Ἴωνες λέγουσιν· οἱ δὲ πάντα τὰ ὑψηλά*). *Δ* 508 *H* 21 *Περγάμου ἐκκατιδών* Apollo. *Z* 512 *κατὰ Π. ἄκρης* Paris descendit. *Ω* 700 *Πέργαμον εἰσαναβᾶσα* Cassandra. *E* 460 *Περγάμῳ ἄκρῃ* consedit Apollo. *E* 446 *Π. εἰν ἱερῇ ὅθι οἱ νηός γε τέτυκτο* deposuit Apollo Aeneam volneratum, quem Latona et Diana *ἐν μεγάλῳ ἀδίτῳ* curaverunt. Pergamus, Ap. 130, 16 Hes. *ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου* q. v. s. 1. Non fit mentio arcis nisi in *ΔEZ* et in *Ω* qui liber recentior esse videtur. Schliemann in urbe Hissarlik arcis locum esse negat. In monte Balidag arx inventa est quam plerique Pergama esse negant.

Περγᾰσίδην *E* 535 Pergasi filium Deicoontem.

πέρην (Curt. Et. 357 skt. para-m jenseits, Bopp, Gl. 238 pāra ripa opposita, cf. Ahrens, Ztft. f. AW. 1836 p. 812 Capellm. sched. hom. Confluent. 1850 p. 6 (Doederl. Gl. 619. videtur esse acc. Eust. 306, 24 Lob. path. el. 2, 206 1, 624) praep. c. gen. 1) trans. Hes. *ἐπέκεινα.* *Ω* 752 *πέρνασκε π. ἁλός.* *B* 626 *Ἐχινάων νήσων αἳ ναίουσι π. ἁλός, Ἤλιδος ἄντα* q. v. s. II 1 et v. s. *ἅλς* 7) mari separatae et sic trans mare, e regione Elidis, ut ex Ithaca quis prospiciens dixit, cf. Klaussen Zft. f. AW. 2, 141 Bursian, Rh. M. 21, 211, melius ut videtur, e Peloponneso, cf. Heyne h. l. Schoenemann geogr. Hom. Göttingen 1787 p. 95. audacius Wood 34 Am. h. l. B. Thiersch, Zeitalter 270 (qui cum Paynio locum additum putat): trans mare Aegaeum quod poëta in Asia degeret, cf. La Roche h. l. sed sic de universa Graecia dicendum erat. Schreiber, Ithaka, poëtam ignorare putavit has regiones. 2) e regione, gegenüber von. *B* 535 *Λοκρῶν οἳ ναίουσι π. Εὐβοίης*, recte enim Strab. 426 sensit Homerum ceterorum Locrorum mentionem quidem non fecisse, sed hoc modo sedes indicasse, cf. Buttm. Lex. 2, 26, ita etiam La Roche Schoenemann l. l. (adversum Euboeae litus) A. Mommsen, Phil. 5, 526. sed Wood 34 trans Euboeam quia poëta in Asia degeret. probaverunt Heyne h. l. Thiersch l. l. 269 Ameis Düntz. Köppen. Payne locum interpolatum dixit. Bentley *π. ἁλὸς ἄντ' Εὐβοίας.* (*ἀντιπέραια*).

πέρθω (Benf. 1, 584 skr. parth eicere, sed 2, 365 russ. po-port-atj comparans suff. *θ(ε)* statuit; Kuhn 4, 13 skr. spardh certare, recte negantes posse comparari lat. perdo ut Wenzel, verba in *θω* I Breslau 1837 p. 13 et Christ 121 putant. Doederl. Gl. 624 *πείρειν* (*περίζειν περέθειν*) *πέρθειν.* L. Meyer, vgl. G. 1, 32 104 243 pestis i. e. perstis, ib. 393 etiam: skr. pardh. Buttm. Lex. 1, 108 *πρήθειν*). Act. pr. iptv. *πέρθε* ep. 15, 11 ptc. *-θοντε* *Σ* 324. fut. inf. *-σειν* *Φ* 584. aor. 1. *ἔπερσε* α 2 et *πέρσα* *Y* 192 *-ε(ν)* (quater). opt. *-ειαν* *Φ* 517. ptc. *-ας -αντες.* inf. *πέρσαι* ep. 16, 13 loco desperato. (Hermann ci. *κέρματα*). *ἔπρᾰθον* ι 40 (cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 100 114) [*-ομεν* v. s. *ἐκπέρθω*], *-ον* *Σ* 454. Pass. pr. ptc. *-θομένη -αι* h. XI 3 ipf. *πέρθετο* *M* 15. fut. (forma med., sed vi pass.) *πέρσεται* *Ω* 729. aor. sync. *πέρθαι* *Π* 708 (Buttm. a. S. 2, 270 *ἐ-πέρθ-μην, πέρθ-θαι*, Lob. ib. 2, 19 *πρέω* i. e. *πρήθω, ἐπρέμην, ἐπέρμην*, cf. Doederl. Gl. 624, sed E. M. 663, 43 pft. dempta reduplicatione) diruo, 1) urbem. a) Troiam. *B* 374 *Δ* 291 *πόλις Πριάμοιο χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε*, cf. *N* 816. *M* 15 *π. Πριάμοιο πόλις*, Hes *ἐπορθεῖτο*, cf. *Σ* 454 *Φ* 517 584. *Π* 708 *σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν*

π. Τρώων, Hes. πορθηθῆναι. Ω 729 πόλις ἥδε κατ' ἄκρης π. α 2 Τροίης πτολίεθρον ἔπ. ε 107 ξ 241 πόλιν πέρσαντες. Hes. ὀλέσαντες, πορθήσαντες, ἀνελόντες. abs. Φ 517. b) B 660 πέρσας ἄστεα πολλά, cf. Π 57 h. XI 3. Z 415 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων, cf. T 296 ι 40. Σ 324 πόλις π. Y 92 πέρσε Λυρνησσὸν κ. Πήδασον, cf. Y 192 (τήν). absol. Λ 625 πέρσεν. 2) ep. 15, 11 π. πυραίθουσαν κ. δώματα. (ἐκ- δια- πορθέω (Lob. Rh. 149) πτολίπορθος).

περί et (Ameis Faesi Düntz. Bäuml. Doederl. Gl. 623 Pierron quando pro adv. est) πέρι (skr. pari adv. et praep., circum valde, lat. per et per- gr. περι-σσός -περ Curt. Et. 359, cf. Bopp, Gl. 232 Sonne, Kuhn 14, 1 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 71 104 328 Grimm, Kl. Schr. 2, 37 Ebel, Kuhn 4, 217 sq. Capellm. sched. Hom. Confluent. 1850 p. 6 Hartung, Part. 1, 327 Hermann, part. ἄν 6. Doederl. Gl. 623 περίζειν πέριξ πέρι περ statuit.) E. M. 664, 15 κυκλοτερῆ σχέσιν, sed ἀμφί duas potissimum partes significat. Kuhl, qu. ho. I. part. περί Jülich 1863 p. 9: proprie de circumdanda re ita ut circulum quasi describas, unde facile fieri potuit, ut ad absolutionis perfectionisque significationem adhiberetur, nam qui circumeundo rei omnia latera partesque tetigit, rem omnem plane absoluteque vidit, cf. Capellm. 7, illi Bäuml. N. J. f. Ph. 87, 858 vix recte respondit: per, περάω -περ durch hindurch esse significationem primariam. I adv. ab omnibus partibus, circumcirca, absolute et perfecte, valde, summopere. Ap. 129, 12 περισσῶς, cf. E. M. 664, 22 374, 16 94, 19 142, 19 (περὶ Δωρικῶς ἀρὶ) Eust. 1226, 6 ἐπίτασιν δηλοῖ, κειμένη ἀντὶ τοῦ περισσῶς, cf. sch. BL. Π 1. Herod. Δ 46 τὸ περὶ φυλάσσει τον τόνον ὅτε σημαίνει τὸ περισσῶς, N 52 οὐκ ἀναστρέφεται, cf. E. M. 142, 16. cod. Ven. περί praeter Ω 435. Aliter Suid. 2, 2 191 πέρι. περισσῶς, cf. Ptolem. Pindario ap. sch. Par. Φ 163 Hes. al. Recentiores sibi non admodum constant, sed. Bekk.[2] (praeter N 554) La Roche al. περί. Cf. Spitzner, de acc. inclinatione part. ΠΕΡΙ ap. Hom. Wittenberg 1832 La Roche h. T. 337 (περί), Wolf πέρι. Kuhl l. l. p. 6 N. J. 89, 866 ubi respondit Bäumleinio qui testimoniis veterum neglectis πέρι malebat. Elisionis est expers, etiam in comp. cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 305: A) α) ringsum, A 236 π. ἔλεψε, cf. Hoffm. Tmesis, Clausth. 1858 p. 19. B 43 π. -βάλλετο φᾶρος, cf. Λ 454 Σ 479 λ 211. O 653 π. δ' ἔσχεθον. T 362 πᾶσα περὶ χθών, cf. Spitzn. h. l. ι 184 π. δέδμητο. ξ 270 ρ 439 π. πάντοθεν ἔστη. σ 303 π. ἔθηκαν. h. Ap. 122 π. ἧκαν. Γ 384 π. -ῆσαν, cf. Λ 30. Ξ 413 π. δ' ἔδραμε πάντη. Λ 37 περί sc. ἦν, paraphr. περιῆν, cf. Λ 395 (Tyrannio περίπλεες q. v., Herod. π. αὐτόν) η 87. κ 454 π. στεναχίζετο δῶμα. μ 46 π. μινύθουσιν. Δ 538 π. κτείνοντο Spitzn. Düntz., cet. περικ. q. v., cf. M 245 λ 412. E 697 π. -ζώγρει. Z 320 Θ 495 π. -θέε, cf. ω 208 (πάντη). Σ 402 π. -ρέε. Z 419 π. ἐφύτευσαν. ι 141 π. πεφύασιν. K 201 π. -εκάλυψεν, cf. Ξ 359 (αὐτῷ) Π 735 Ω 20 σ 201. Π 670 π. -ἕσσον, cf. Π 680 ω 59 h. VI 6. Ω 98 π. εἵατο, cf. Ω 799 (πάντῃ). Σ 564 π. -ἔλασσεν. Ψ 169 π. -ένηει. β 391 γ 412 π. ἠγερέθοντο, cf. λ 387 ω 21. η 113 π. ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν. Ω 419 π. νένιπται. ε 314 π. ἐλέλιξε. κ 469 π. δ' ἔτραπον ὧραι. E 776 π. δ' ἠέρα ἔχευεν, cf. ν 189. transl. B 19 π. -κέχυθ' ὕπνος, Π 6 τ 444 π. κτύπος ἦλθε umfing der Ton. δ 719 π. -μινύριζον. ι 395 π. -ἴαχε. Φ 10 ἀμφὶ (q. v. s. II c) π. ἴαχον, cf. Ψ 191. ad tmesin fere redeunt: M 322 πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες, paraphr. διαφυγόντες. T 230 πολέμοιο π. -λίπωνται, sch. B. λείπει ἡ ἐκ. ἡ δὲ περὶ πρὸς τὸ λίπ. ω 143 τ 153 κ 470 π. ἤματα τελέσθη circumvolvendo conficiebantur. β) prae ceteris, eximie. A 258 δ' ἐστὲ μάχεσθαι, Her. ὑπερέχετε. Σ 549 τὸ δὴ π. θαῦμα τέτυκτο, cf. h. Merc. 196. Φ 105 καὶ πάντων, π. δ' αὖ, cf. ρ 389. μ 279 περί τοι μένος est, ubi sunt qui πέρι scribant, sed id esset: superesset. K 249 περὶ μὲν πρόφρων κραδίη valde promptus sc. est, alii πέρι. Θ 161 π. τῶν. I 53 π. -καρτερός ἐσσι, cf. γ 95 δ 325 θ 281. Π 186 π. μὲν θείειν ταχύν, cf. γ 112 δ 202, Düntz. et Am. περί etiam ad sequens μαχητήν referunt, vix recte. β 88 π. -οἶδε. I 100 π. μὲν φάσθαι, paraphr. περισσῶς. N 727 β 116 η 110 θ 44 π. δῶκε, cf. α 66. P 666 χ 96 π. -δίε. δ 722 π. γάρ μοι ἔδωκεν ἐκ πασέων. θ 63 π. φίλησε. Λ [180] Π 699 π. πρὸ ἔγχεϊ θῦεν, La Roche, sed cet. περιπρό (q. v.), quod scripserat, Spitzn. N 554 π. -ἔρυτο, Bekk. πέρι vitiose ut videtur. B) saepe huic adv. videtur addi. a) dat. α) qui non pendet ab adv. prae caeteris, supra modum: Δ 46 π. κῆρι τιέσκετο valde (atque) ex animo, cf. Kuhn 11. Hartung, Part. 1, 329 im höhern Grade als Andere von Herzen lieben, Düntz. rings im Herzen, Am. h. l. gar sehr im Herzen, sed N. J. f. Ph. 73, 568 im Herzen herum, quod probat Weber Phil. 16, 711. minus diserte Faesi. paraphr. ἐκ ψυχῆς, Herod. περισσῶς τῷ κέαρι, sed. Hes. κατὰ ψυχήν, La Roche: um das H. herum, für im H., ratus praep. esse, cf. h. T. 338. Ω 61 π. κῆρι φίλος γένετο, paraphr. ἀπὸ ψυχῆς. Ω 435 αἰδέομαι π. κῆρι. Ω 423 σφι φίλος περὶ κῆρι. ε 36 μιν π. κῆρι τιμήσουσι. ζ 158 π. κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων, Eust. 1557, 48 τρεῖς ἐπιτάσεις, id ipsum timens Doederl. Gl. 601 π. κῆρι coniunxit, non vero explicavit. η 69 π. κῆρι τετίμηται, cf. τ 280 ψ 339. Δ 53 ἀπέχθωνται περὶ κῆρι, paraphr. ἐκ ψυχῆς. N 119 νεμεσσῶμαι π. κῆρι, sch. V. κῆρι· κατὰ ψυχήν, paraphr. ἀπὸ ψ. sch. br. ἐκ ψ. N 206 π. κῆρι χολώθη, paraphr. περισσῶς τῇ ψ. N 430 π. κῆρι φίλησε, paraphr. περισ. τ. ψ. sch. BL. ὑπὲρ τὸ τῆς φύσεως μέτρον, cf. ο 245. Φ 65 Ω 236 π. ἤθελε θυμῷ, paraphr. περισσῶς κατὰ ψυχήν. X 70 ἀλύσσοντες π. θυμῷ, Eust. 1256, 43 περισσῶς ἐν θυμῷ. ξ 146 π. μὲ φίλει καὶ κήδετο θυμῷ. Π 157 τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή sc. est, paraphr. π. τὰς διανοίας, recte fortasse. atque Doederl. Gl. 601 hoc loco utitur ad explicanda haec omnia. adv. hic quoque statuunt Düntz. La Roche Faesi. ξ 433 π. γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη. P 22 συὸς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι π. σθένεϊ βλεμεαίνει, sch. br. π. τὸ ἑαυτοῦ σθένος ἐνθουσιωδῶς βλέπει (paraphr.) κ. μετὰ πολλῆς δυνάμεως, ita fere Hoffm. 19, sed (cf. P 135 Θ 337) melius: eximie (μετὰ πολλῆς δυνάμεως sch. br.) robore (Faesi Düntz. La Roche), v. l. μέγα pro π., edd. antt. πέρι. hic locus maxime adversatur Doederleinio v. s. II (d) qui putat hos dativos regi a praep. περί, contra veterum opiniones supra commemoratas. de plerisque locis ei assentitur Hoffmann, h. U. II 19. recte Kuhl l. l. 13 qui id statuit eum grammaticis rationibus refutari posse negat. β) qui refertur quodam modo ad adv., de: E 566 π. γὰρ

δίε ποιμένι, paraphr. (sch. br.) περισσῶς ἐφοβεῖτο τῷ, Faesi: π. th. als Verstärkung zu δίε th. als praep., La Roche: sehr besorgt für, cf. Am. Düntz. qui dat. ad solum verbum referre videntur, cf. *I* 433 (paraphr. διά) *Λ* 557. γ) circa. *T* 380 π. -κρατὶ θέτο, cf. β 3 δ 308 υ 125. κ 261 π. ξίφος ὤμοιιν βαλόμην, cf. κ 544 ε 231. b) gen., qui saepe longius remotus est ab adv. et quasi gen. partitivus, velut omnium optimus: eximie prae, supra, E. M. 664, 18 ἀντὶ τῆς ὑπέρ, cf. Ap. 129, 12. *Α* 258 π. μὲν βουλὴν Δαναῶν (ἐστέ) (ubi Herod. de accentu). *N* 631 *P* 171 π. φρένας ἔμμεναι ἄλλων, sch. BL. ταῖς φρεσὶ περιεῖναι ἄλλων, cf. α 66. *Δ* 257 π. μέν σε τίω Δαναῶν, paraphr. περισσῶς - τῶν. *Φ* 214 π. μὲν κρατέεις, π. δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν. *H* 289 π. δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι, cf. ω 24. *Θ* 27 π. τ' εἰμὶ θεῶν π. τ' εἴμ' ἀνθρώπων, paraphr. διαφέρω. *N* 374 π. δή σε βροτῶν αἰνίζομ', cf. δ 190. *P* 279 λ 550 π. μὲν εἶδος, π. δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων. τ 285 π. κέρδεα ἀνθρώπων οἶδε. τ 363 σε π. Ζεὺς ἀνθρώπων ἔχθηρε. ψ 166 π. σοί γυναικῶν ἔθηκαν. c) acc., circa: *Y* 168 π. τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται. *N* 736 πάντη σε περὶ δέδηε pugna, paraphr. περιεκύκλωσεν, sch. BL. ἡ περὶ πρὸς τὸ δέδηε .... ὁ πόλεμος εἰς σὲ περισσῶς ἀνάκειται, sed videtur περί de loco esse. *P* 243 π. πάντα καλύπτει. *Σ* 451 Πάτροκλον περὶ .. ἃ τεύχεα ἕσσεν acc. quando quis ab alio vestibus instruitur, v. s. ἀμφί III B 2 α. δ 792 μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι. II praep. Anastrophen accentus habet *E* 739 *Λ* 33 *Φ* 446 *X* (165) 173 230 ε 106 ζ 262 κ 3 87 195 ω 69, *H* 301 *Π* 476 (497 *P* 240) *Σ* 173 *Ψ* 718 π 234 ρ 571 ω 515 ep. 5, 2, *Ψ* 561, quando subst. postpositum non vocula interposita separatur (*Λ* 559?), cf. Lehrs qu. ep. 75 sq. Elisionis expers est, etsi Hellanicus al. Aeolice fieri περ putabant sch. A. V. *O* 651 Eust. 1036, 1. A) c. gen. a) de iis quae quasi e medio s. e ceteris exeunt s. excellunt: supra, prae. *Α* 287 π. πάντων ἔμμεναι, cf. *K* 88, Hes. ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους. *Α* 417 ὀιζυρὸς π. πάντων ἔπλεο, cf. *B* 831 (ἤδη) *Δ* 329 *Φ* 566 η 108, λ 216 ρ 388. *Δ* 375 δ 201 π. δ' ἄλλων γενέσθαι, paraphr. Hes. ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. *E* 325 π. πάσης τῖε ὁμηλικίης, cf. *Σ* 81. *I* 38 τετιμῆσθαι π. πάντων. *Y* 304 π. πάντων φίλατο. *Y* 422 μάλιστα ἐμοὶ π. πάντων ἄλγε' ἔθηκεν. α 235 ἄιστον π. πάντων ἔθηκαν. δ 231 ἐπιστάμενος π. πάντων. δ 608 καὶ π. πάσεων. υ 33 πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν (an πέρι). υ 70 π. πασέων δῶκε γυναικῶν. b) de loco satis raro. ε 130 π. τρόπιος βεβαῶτα, Hes. ἐπάνω τῆς τρόπιδος, Eust. 1528, 35 περιβάδην ἐποχούμενον τῇ τρόπει δίκην κέλητος, sch. BEPQT. (Ariston.?) ὅ. καὶ γενικὴ ἀντὶ δοτικῆς, ut legimus ἐφ' ἵππον, sed Ulixes iacebat manibus quoque trabem amplexus. Ameis Düntz. tmesin statuunt, qua certe non explicatur gen. similiter ε 68 τετάνυστο π. σπείους ἡμερίς, sch. BQ. τετάσθαι περὶ τὸ σπήλαιον ὥσπερ στέφανόν τινα, supra rupem iacens in qua caverna erat serpebat ac in varias partes frondes explicabat. Ameis vertit: von der Höhle aus, ut aliquando Giseke 122, sed gen. ad verbum referens περί adv. vocat. c) de, propter, sch. B *P* 242 ἀντὶ τῆς ὑπέρ, cf. Herod. *Π* 497, quando animus gaudio dolore al. afficitur. in his gen. causae aliquam significationem habet atque saepe legitur etiam sine praep. cuius ellipsin solebat statuere Aristarchus, Ariston. *Θ* 121 ἡ δ. ὅ. ἐλλείπει ἡ περί, cf. Friedl. Ar. 26 cui adde *Ψ* 29 293 (*N* 175?) *Ψ* 485 δ 317 ξ 144. Cf. Giseke allm. Entst. 123. *Γ* 137 μαχήσονται π. σεῖο, cf. *Θ* 476 *M* 216 *Π* 1 (sch. BL. ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, V. ἀντὶ τῆς ἐπί. ἀντιφράζει γὰρ αὐτὴν τῷ ἕνεκα) 757 *P* 147 *Σ* 265 279 λ 403 χ 245 ω 39 113. *H* 301 ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι. *Λ* 700 π. τρίποδος θεύσεσθαι, cf. *X* 161. *Π* 476 συνίτην ἔριδος πέρι, cf. *Y* 253 (χολωσάμεναι). *M* 142 ἀμύνεσθαι π. νηῶν, paraphr. βοηθεῖν ταῖς ναυσίν, melius: defendentes pugnare de, cf. *M* 170 227 243 *O* 496, *P* 182 (ἀμυνέμεναι), *Σ* 173 *Ω* 500. *M* 423 ἐρίζητον π. ἴσης, cf. *O* 284 (μύθων) θ 225 (τόξων). *O* 416 π. νηὸς ἔχον πόνον. *O* 707 π. νηὸς δῄουν, cf. *Σ* 195. *Π* 756 π. Κεβριόναο δηρινθήτην. *Π* 759 π. Κεβριόναο ἵεντ' ταμέειν, cf. *Ψ* 718. *P* 120 π. Πατρόκλοιο σπεύσομεν. *P* 157 π. πάτρης - δῆριν ἔθεντο. *P* 397 π. αὐτοῦ μῶλος ἐτύχθη. *P* 734 π. νεκροῦ δηριάασθαι. *Ψ* 437 496 ἐπειγόμενοι π. νίκης. *Ψ* 553 π. αὐτῆς πειρηθήτω, cf. *Ψ* 802. *Ψ* 639 ἀγασσάμενοι π. νίκης. *Ψ* 659 π. τῶνδε πεπληγέμεν. σ 403 π. πτωχῶν ἐριδαίνομεν, v. l. -ῷ. φ 249 μοι ἄχος π. τ' αὐτοῦ καὶ π. - πάντων. ω 515 ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι. ι 423 δόλους ὕφαινον ὥς τε π. ψυχῆς. ep. 5, 2 Δαρδανίην ἧς πέρι πολλὰ πάθον. d) ap. verba sentiendi, in Od. potissimum, de: *Y* 17 π. Τρώων μερμερίζεις. α 135 γ 77 π. πατρὸς ἔροιτο, cf. α 405 ρ 571. η 191 π. πομπῆς μνησόμεθ'. ο 347 εἰπὲ π. μητρός. π 234 φόνου πέρι βουλεύσωμεν. ρ 371 κέκλυτε π. ξείνου. ρ 563 οἶδα π. κείνου. τ 270 π. νόστου ἄκουσα. v. l. *Π* 497 ἐμεῦ πέρι μάρναο, Herod. δύναται ἀναστρέφεσθαι (Spitzn. La Roche Düntz.) sed Ptolemaeus περί quia ἀντὶ τῆς ὑπέρ sit nisi forte ille ut Aristarchus (sch. V.) ὑφ' ἓν scripsit (Bekk. Bäuml. Faesi). *P* 240 νέκυος πέρι δείδια, Ariston. ἀναστρεπτέον etsi Aristarchus aliter, atque hic caesura quoque obstat V. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὑφ' ἓν (Spitzn. cet.), v. s. C c, cf. *K* 93. *I* 449 παλλακίδος πέρι χώσατο, vo. περιχ. q. v. B) c. acc. circa a) ita ut quid plus semel aut sit aut fiat, ut quid repetatur variis locis prope rem, cf. Giseke, allm. Entst. d. Ges. 117. *B* 750 π. Δωδώνην οἰκί' ἔθεντο. *B* 757 π. Πηνειὸν ναίεσκον. *Θ* 519 λέξασθαι π. ἄστυ. *K* 183 κύνες π. μῆλα δυσωρήσωσιν. *Λ* 609 π. γοῦνατ' ἐμὰ στήσεσθαι. *M* 303 φυλάσσοντας π. μῆλα, Ariston. σημειοῦνταί τινες ἐνταῦθα ὅ. περισσὴ ἡ πρόθεσις. *Π* 641 644 π. νεκρὸν ὁμίλεον, cf. ω 19. *P* 412 π. νεκρὸν ἐγχρίμπτοντο. *Σ* 372 ἑλισσόμενον π. φύσας, cf. *Φ* 11. *Φ* 352 π. ῥέεθρα πεφύκει. *X* 162 π. τέρματα τρωχῶσι. *Ψ* 462 π. τέρμα βαλούσας, vituperat locum Pappenheim Phil. Sup. 2, 27. *Ψ* 309 π. τέρμα ἑλισσέμεν, cf. *Ψ* 466 (σχεθέειν. *X* 168 διωκόμενον π. τεῖχος, cf. *X* 173 230 251. *Ψ* 13 π. νεκρὸν ἤλασαν ἵππους. *Ω* 16 ἐρύσας π. σῆμα, cf. *Ω* 51 416 755. δ 90 π. κεῖνα ἠλώμην, cf. δ 368 variis locis eius terrae. ι 439 ἐμέμηκον π. σηκούς. κ 410 π. βοῦς σκαίρουσιν. ω 69 ἐῤῥώσαντο πύρην πέρι. *Γ* 408 π. κεῖνον ὀΐζυε um ihn herum. *O* 555 π. τεύχε' ἕπουσιν prope ea versantur, Herodian. h. l. Hoffm. Tmesis 19, Ptolemaeus sch. BL. paraphr. περιέπουσιν. *Ω* 548 αἰεὶ π. ἄστυ μάχονται in der Umgebung, cf. *Ω* 402 γ 107 ε 106. *Z* 256 μαρνάμενοι π. ἄστυ, cf. Giseke 123 in der Um-

gebung, cf. *Z* 327. v. l. *B* 801 *μαχησόμενοι π. ἄστυ* hic illic prope urbem, Spitzn. Dind. quem vituperavit Friedl. N. J. f. Ph. 79, 808. Bekk. e ci. *Z* 321 *π. τεύχε' ἕποντα* (q. v.), cf. Friedl. N. J. f. Ph. 79, 827. b) quando rem non attingit ipsam. *Α* 448 *ἑκατόμβην ἔστησαν π. βωμόν*. h. Ap. 271 *κτύπος ἔσται π. βωμόν*. ib. 492 510 *παριστάμενοι π. βωμόν*. *B* 305 *ἀμφὶ π. κρήνην ἔρδομεν* v. s. *ἀμφί* II C, Bekk. *ἀμφιπερί*, sch. BL. *οὐ διὰ τὸ μέτρον αἱ δύο προθέσεις, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον συναγωγὴν παντὸς τοῦ στρατοῦ ἐσήμανεν*, augetur enim vis. *Δ* 211 *π. δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ'*. *ι* 402 *ἱστάμενοι π. σπέος*, cf. *ν* 187. *λ* 42 *π. βόθρον ἐφοίτων*. *μ* 418 *ξ* 308 *π. νῆα κύμασιν ἐμφορέοντο*. *Ω* 444 *π. δόρπα πονέοντο*, cf. *δ* 624 *ω* 412. minus accurate: h. Merc. 207 *ἔσκαπτον π. γουνόν* hic illic in. *ξ* 473 *π. ἄστυ κατὰ ῥωπήια κείμεθα* prope urbem. de vestitu alias dat., sed *σ* 67 *ζώσατο ῥάκεσιν π. μήδεα*. c) um u. entlang, ut quasi repetitio (v. s. a.) fiat. *Θ* 25 *π. ῥίον δησαίμην*. *Λ* 33 *ἀσπίδα, ἣν πέρι κύκλοι ἦσαν*. *Λ* 535 *Υ* [500] *ἄντυγες αἱ π. δίφρον*. *Μ* 54 *κρημνοὶ π. πᾶσαν* (sc. *τάφρον*) *ἕστασαν*. *Μ* 177 *πάντῃ π. τεῖχος ὀρώρει πῦρ*. *Μ* 297 *ῥάψε ῥάβδοισι διηνεκέσιν π. κύκλον*, Herod. *ἄμεινον δύο ποιεῖν π. καὶ κύκλον, ἵνα ᾖ π. τὸν τῆς ἀσπίδος κύκλον. οὕτως κ. ὁ Ἀσκαλωνίτης*. *Ο* 607 *ἀφλοισμὸς π. στόμ' ἐγίγνετο*. *Ρ* 760 *πέσον π. τ' ἀμφί* (q. v.) *τε τάφρον*. *Σ* 374 *ἑστάμεναι π. τοῖχον* rings herum entlang. *Φ* 446 *πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα*, cf. *ζ* 262 *κ* 3. *κ* 87 *λιμένα ὃν πέρι πέτρη τετύχηκε*. *κ* 195 *νῆσον τὴν πέρι πόντος ἐστεφάνωται*. *θ* 282 *δόλον π. δέμνια χεῦεν*. transl. *E* 739 *αἰγίδα, ἣν πέρι φόβος ἐστεφάνωται*, Herod. h. l. Hoffmann, Tmesis, Clausthal 1858 p. 19. *β*) *K* 139 *τὸν - π. φρένας ἤλυθ' ἰωή* intellexit enim Nestorem dixisse, sed non quid dixisset. *ρ* 261 *π. δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ φόρμιγγος*. *Δ* 89 h. Ap. 461 *π. φρένας ἵμερος αἱρεῖ*, cf. Schömann op. 2, 277 Giseke l. l. 122. *ι* 362 *Κύκλωπα π. φρένας ἤλυθεν οἶνος*. v. l. *μ* 95 *σκόπελον πέρι μαιμώωσα*, vo. *περιμ*. q. v. C) c. dat. circa a) de iis quae semel fiunt, non saepius repetuntur. *Ο* 19 *π. χερσὶ δεσμὸν ἴηλα*. *Ψ* 561 *θώρηκα ᾧ πέρι χεῦμα ἀμφ. δεδίνηται* ubi poterat acc. esse v. s. B c. *φ* 407 *ἐτάνυσσε π. κόλλοπι χορδήν*. *ψ* 237 *π. χροῒ τέτροφεν ἅλμη*. h. Merc. 157 *δεσμὰ π. πλευρῇσιν ἔχοντα*. b) quando res rem attingit. *α*) *Λ* 303 *π.* 441 *ἐρωήσει π. δουρί*. *Λ* 317 *ἑλισσομένη π. καπνῷ* Hes. *π. τὸν καπνόν*, non recte Eust. 109, 33 *καινότερον συντέτακται. τὸ γὰρ κοινὸν π. καπνόν, καὶ ἢ ἀττικισμός ἐστιν ἢ κατὰ ἀντιστροφὴν κεῖται ἡ πρόθεσις, ἵνα ᾖ περιελισσομένη καπνῷ*. paraphr. *π. τῷ καπνῷ εἰλουμένη*. *X* 95 *δράκων ἑλισσόμενος π. χειῇ*. *N* 77 *π. δούρατι χεῖρες μαιμώωσιν*. *B* 389 *π. δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται*. *Δ* 559 *ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη*, satis dura collocatione verborum, cf. La Roche. *M* 148 *π. σφίσιν ἄγνυτον ὕλην* um u. an. *Σ* 66 *π. σφισι κῦμα ῥήγνυτο*. *N* 534 *π. μέσσῳ χεῖρε τιτήνας*. *β*) de vestibus: *B* 416 *Π* 841 *χιτῶνα π. στήθεσσι* (*δαΐξαι*). *M* 401 (*βεβλήκει*) *τελαμῶνα π. στή.* *Γ* 332 *Λ* 19 *Π* 133 *T* 371 *π. στή. ἔδυνεν*, cf. *K* 21 131 (*ἔνδυνε*). *N* 245 *X* 32 *χαλκὸς ἔλαμπε π. στή.*, cf. *N* 497. *Ξ* 404 *τελαμῶνε π. στή. τετάσθην*. *λ* 609 *ἀμφὶ* (q. v. s. II C) *π. στή. ἀορτὴρ ἦν*. *Ο* 648 *κονάβησε π. κροτάφοισι*, cf. *Π* 104. *ω* 228 *π. κνήμῃσι κνημῖδας δέδετο*. *Γ* 330 *Λ* 17 *Π* 131 *T* 369 *π. κνήμῃσιν ἔθηκε*. *ξ* 528 *π. στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις*, cf. h. VII 5 (*ἔχεν*). *H* 217 *π. χροῒ ἕσσατο τεύχεα*, cf. *Ξ* 383 *Ψ* 67 *ω* 467 500, *Θ* 43 *N* 25 (*ἔδυνε*) *N* 241 *ο* 60 *χ* 113, *M* 464 *Ξ* 25, 187 (*θήκατο*) h. VI 14. *ζ* 129 *ῥύσαιτο π. χροΐ* ramus. *Π* 210 *π. χροῒ εἵματ' ἔχοντι*. cf. h. XXVII 17, *π.* 457 (*ἕσσε*). *ρ* 203 338 *τ* 218 237 *ω* 158 h. Ven. 64 172, *τ* 232 h. XXXI 13. g) volnerati. *Θ* 86 *κυλινδόμενος π. χαλκῷ*, recte Eust. 701, 12 *τῷ τοῦ ὀιστοῦ* sed sch. D. paraphr. *τῷ - τῶν ἐπισώτρων*. *N* 570 *π. δουρὶ ἤσπαιρε*. *Φ* 577 *π. δουρὶ πεπαρμένη*. *ι* 394 *σίζ' ὀφθαλμὸς π. μόχλῳ*. *λ* 424 *ἀποθνήσκων π. φασγάνῳ* quod erat in corpore. *Π* 315 *π. αἰχμῇ νεῦρα διεσχίσθη*. *N* 441 *ἐρεικόμενος π. δουρί*, cf. *P* 295. *δ*) *Ψ* 598 *π. σταχύεσσιν ἐέρσῃ*. *ι* 144 *ἀὴρ π. νηυσὶ βαθεῖ' ἦν*, v. l. *παρά*, cf. La Roche. c) dat. pro gen., de, propter (v. s. B b). *K* [240] *ἔδεισεν π. Μενελάῳ*, paraphr. *διὰ τόν*. *Π* 568 *π. παιδὶ πόνος εἴη*. *P* 4 *π. πόρτακι μήτηρ* (*βαίνει*), consistit defensura, cf. *P* 6 137 286 *υ* 14, vix recte Eust. 1039,39 *δοκεῖ ἡ διάλυσις* (vbi cposti.) *ἀλλοιοῦν τὴν σύνταξιν*. *P* 133 (*ἑστήκειν*) *ὡς λέων π. τέκεσσιν*, cf. *P* 355. *Σ* 453 *μάρναντο π. Σκαιῇσι πύλῃσι*, Ariston. *ἀθ.* paraphr. *παρα*. *ε* 310 *μοι δοῦρα ἐπέρριψαν π. Πηλείωνι θανόντι*. *β* 245 *μαχήσασθαι π. δαιτί*, recte Eust. 1444, 5 *καινότερον συντέτακται, δηλοῦν ἢ τὸ π. δαιτὸς ἢ τὸ ἐν δ.* Nitzsch: beides. *ρ* 471 *π. οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσιν ἢ π. βουσί*, Eust. 1828, 47 *καινῶς καὶ νῦν*. h. Merc. 236 *χωόμενον π. βουσίν*. Cer. 77 *ἀχνυμένην π. παιδί*. ib. 246 *δείσασ' π. παιδί*. v. l. *P* 242 *κεφαλῇ περὶ δείδια*, Herod. *ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτέον . . . ἀντὶ γὰρ τοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς*, Lehrs qu. ep. 90, edd. *περιδείδια* v. s. II A b. d) prae: h. Cer. 429 *δρεπόμην π. χάρματι* Ruhnk. in verbis *π. χ.* vitium haerere putat, defendunt Ilgen et Hermann Baum. V. l. *Θ* [183] *ἀτυζομένους π. καπνῷ* nunc vo. *ὑπὸ καπνοῦ*. — Inter praep. et casum interponuntur *δ'* septies, *δέ* *Σ* 66 *ρ* 261, *τ'* *φ* 249, *τε* *χ* 245 atque ut videtur *δὴ πολλά* *Λ* 559. Pro choreo est in pede quarto praep. plus sexagies adv. octies, in secundo praep. novies, in tertio praep. *B* 305 *Ο* 607 adv. ter, in sexto adv. *τ* 363 *T* 362. Pro pyrrhichio in pede secundo praep. plus quinquagies adv. tricies fere, in quinto praep. sexagies fere, in tertio praep. plus tricies adv. quinquagies fere, in primo terdecies. Componuntur verba 54, quae augm. non admittunt. eorum *ἀμφιπεριστρωφάω* - *φθινύθω* - *στέφομαι* et *περιπροχυθείς* decomposita sunt. *περί* est aut circa (-*τέλλομαι* -*ναιετάω*) aut ultra, prae (-*ειμι* -*γίγνομαι*) aut de, ob (-*δείδω* -*τρέω*) aut vim habet augendi (-*ηχέω* -*ἄγνυμαι*). saepissime in his dubitatur num praepositio statuatur an vera compositio, cf. La Roche h. T. 338. Nomina componuntur 26 fere, in quibus *περί* plerumque per- valde est (-*καλλής* -*κλυτός*), alias circa (-*κτίται* -*κτίων* -*δέξιος*). Adv. componuntur quinque fere.

περι-άγνυμαι circumstrepo, circumsono. *Π* 78 *περιάγνυται* vox Hectoris, Hes. *περικλᾶται, συντρίβεται, περιέρχεται, περιηχεῖ*, Ap. 130, 24 *περικατακλᾶται κ. οἷον περιέρχεται*, cf. Suid. 2; 2, 192, minus bene sch. V. *παραπορεύεται*.

περί-αλλα (*ἄλλος*) prae ceteris. h. XIX 46 *πάντες ἐτέρφθεν, π. δὲ Διόνυσος*.

περι-βαίνω consisto circa, propriè de quadrupedibus defensuris catulos. adsto defensurus, defendo. a) τινός. *E* 21 περιβῆναι ἀδελφειοῦ, Ariston. πρὸς τὴν περίβασιν, ὅτι κατὰ μεταφορὰν τὸ ὑπερμαχῆσαι, Ap. 130, 22 πεπτωκότος ὑπερασπίσαι, cf. Hes. b) *P* 80 Πατρόκλῳ περιβάς, sch. A. (Ariston.?) πρὸς τὴν περίβασιν. *P* 313 Ἱπποθόῳ περιβάντα. V. s. περί II C c. c) abs. *Θ* 331 *N* 420 θέων περίβη καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν, Ariston. ἡ δ. ὁ. ἀπὸ τῶν ὑπερμαχούντων τοῖς ἐκγόνοις ζῴων. *Ξ* 424 περίβησαν, Hes. ὑπερήσπισαν.

περι-βάλλω 1) superior sum. *Ψ* 276 ὅσσον ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. ο 17 περιβάλλει μνηστῆρας δώροισι. 2) circumdo, circumnecto, χ 466 πεῖσμα περίβαλλε θόλοιο. Med. prs. ptc. circumdo mihi, induor. χ 148 περιβαλλομένους τεύχεα. De tmesi v. s. περί I A α B γ II C b β, cf. La Roche h. S. 238.

Περίβοια 1) *Φ* 142 Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν πρεσβυτάτη ex Axio fluvio peperit Pelegonem patrem Asteropaei Paeonis e Macedonia. 2) η 58 γυναικῶν εἶδος ἀρίστη, ὁπλοτάτη θυγάτηρ Εὐρυμέδοντος qui inter Gigantas regnabat, e Neptuno Nausithoum peperit.

περι-γίγνομαι. supero. *Ψ* 318 μῆτι ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο. θ 102 ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε, cf. θ 252.

περι-γλᾰγής (γλάγος γλάξ γάλα Luc. qu. lex. 18) multum lactis habens (Schaper KZ. 22, 514), refertus lacte. *Π* 642 περιγλαγέας πέλλας, sch. BL. περισσῶς γεγαλακτωμένας, ὅ ἐστι πληθούσας γάλακτος ἢ περιβεβρεγμένας, cf. Hes.

περι-γνάμπτω circumvehor. ι 80 περιγνάμπτοντα Μάλειαν.

περι-δείδω. pf. (ρῑ) c. significatione praesentis, aor. (ρῑ). a) timeo de quo. α) *K* 93 αἰνῶς Δαναῶν περιδείδια, Herod. πιθανώτερόν πως ἀναστρέφειν· δύναται δὲ καὶ τὸ ἕτερον, id ipsum recc. edd. partim ob caesuram. *P* 240 τόσον νέκυος π. sch. V. κατὰ Ἀρίσταρχον (cf. Ariston.) ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὑφ' ἕν, atque ita recc., v. s. περί II A d. β) *P* 242 ἐμῇ κεφαλῇ π. μήτι πάθῃσιν, sch. A. (Ariston. Herod.?) ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ἐπεὶ δοκεῖ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κεῖσθαι κ. ἐνηλλάχθαι πτῶσις, cf. Lehrs qu. ep 90. *Λ* 508 τῷ ῥα περίδεισαν. *O* 123 περιδείσασα θεοῖσιν. *Φ* 328 περιδείσασ' Ἀχιλῆι. *Ψ* 822 Αἴαντι περιδείσαντες. 2) timeo. *N* 52 αἰνότατον π. μή τι πάθωμεν, sch. LB. ὑπερδέδια· οὐκ ἀναστρέφεται δὲ ἡ περί, ὅτε τὸ περισσῶς δηλοῖ. Aor. formae ι in arsi producunt ante duplicem consonam a qua verbum ordiebatur, Did. *O* 122 διὰ τοῦ ἑτέρου δ αἱ Ἀριστάρχου (i. e. δ, non δδ ut M. Schmidt 156) atque ita Bekk.[2] La Roche h. T. 390) Düntz., sed cod. V. Bäuml. Faesi ol. vo. δδ.

περι-δέξιος (δεξιός. Doederl. Gl. 2043 δεξιά. περι- pro ἀμφι- ob versum, cf. Buttm. Lex. 2, 219) ambidexter. *Φ* 163 περιδέξιος ἦεν, Hes. ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων, cf. Ap. 130, 21 Suid. 2; 2, 199 E. M. 699, 40. sch. Paris. Πτολεμαῖος ὁ Πινδαρίων ἀναστρέφει τὴν περί, ἵνα σημαίνῃ τὸ περισσῶς, cf. Hes. Ap. l. l. Herod. ἄμεινον συνθέτως ἀναγινώσκειν. sch. V. τινὲς ἀντὶ τοῦ ὑπερδέξιος, μεγάλως δεξιός.

περι-δίδομαι pignore certo, wette um, τινός qui est gen. pretii, pro instrumentali, Heilmann gen. usu 40. *Ψ* 485 τρίποδος περιδώμεθον, Harl. Vindob. 5 Suid. 2; 2, 201 περιδώμεθα. Herod. ἐστὶν ἕν, ἐπεὶ δηλοῖ τὸ συνθῆκας ποιησώμεθα, cf. Hes. sch. B. καὶ λείπει ἡ περὶ εἰς τὸ τρίποδος, Eust. 1320, 21 θῶμεν στοίχημα . . . . στοιχήματος τέλος ἀπότισις, non recte ille ad δέω referens ut E. M. 663, 52. Iusto subtilius Pappenheim Phil. Sup. 2, 37 dubitat num id Homero conveniat. ψ 78 ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, setze mich selbst zum Pfande, sch. QV. περὶ ἐμαυτῆς συνθήσομαι, cf. Ap. 130, 18. Hes. E. M. l. l. συνθηκοποιήσομαι.

περι-δῑνέομαι circumagor. *X* 165 πόλιν περιδινηθήτην, sch. BV. δίκην τόρνου περιεστράφησαν, Spitzn. Faesi La Roche πέρι δ., Hes. περιδεινηθήτην et -δεινεῖσθαι.

περίδρομος (περιδραμεῖν) aptus ad circumcurrendum, qui circumcurrit, Suid. 2; 2, 201 Ap. 130, 25 πάντῃ περιέρχεσθαι δυνάμενος. a) *E* 728 δοιαὶ περίδρομοι ἄντυγες circa currum pertinent, etsi posterior pars currus aperta est. *E* 726 πλῆμναι π. ἀμφοτέρωθεν modioli utramque axis partem cingunt, Hes. περιφερεῖς, στρογγύλοι, cf. Grashof, Fuhrw. 33. b) sunt qui passive explicent: quem quis potest circumcurrere, umgehbar, cf. Lob. par. 380, sed praestat active: ξ 7 αὐλὴ περίδρομος quae ab omni parte circumcurrit atque, quia suos terminos habet, quasi circulum efficit. Eust. 1748, 13 κυκλοτερής, cf. Braune ad ξ Cottbus 1845, p. 4, est certe propterea etiam sch. BQV. περιοδευτή (Eust. l. l. Am. Subtilius Grash. l. l. αὐλή murus qui cingit). *B* 812 κολώνη π. ἔνθα καὶ ἔνθα, sed paraphr. περιτρέχεσθαι δυναμένη.

περι-δρύπτω ab omni parte lacero, dilacero totum. *Ψ* 395 ἀγκῶνας περιδρύφθη, zerfleischte sich an.

περι-δύω aor. 1 exuo totum s. ab omni parte. Eust. 833, 45 τὸ ὅλον ἐκδύειν. *Λ* 100 ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας, Hes. ἀπέδυσε, sch. br. el. AD. ἀφείλετο, v. s. παμφαίνω, paraphr. ἐξέδυσεν. bene Düntz. comparat λωποδύτης. mire Povelsen, emend. loc. hom. Kopenh. 1846 p. 19 „postquam hostiles tunicas occisis detractas thoraci suo superinduit“, cf. Schneidew. Phil. 10, 356. V. l. ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα. Suid. 2; 2, 202 περιέδυσεν· ἀφείλετο τὰ ἱμάτια.

περί-ειμι (εἶναι) supero, praesto. τ 326 τι γυναικῶν περίειμι νόον. σ 248 περίεσσι γυναικῶν εἶδος. V. s. περί I A (α) β. B b II A a.

περι-έχομαι amplector defensurus, defendo. *Α* 393 περίσχεο παιδός, Hes. φροντίδα ποίησαι κ. ἐπιμέλειαν, ἀντὶ τοῦ λαβοῦ κ. ὑπερμάχησαι. b) parco, servo: ι 199 μιν περισχόμεθ' - ἁζόμενοι, sch. H. περιεσώσαμεν, ἐφυλάξαμεν, acc. videtur ad ptc. pertinere, Ap. 130, 26 περισσῶς ἔσχομεν, ἀντελαβόμεθα κ. περιεφεισάμεθα.

Περιήρης. *Π* 177 Βώρῳ Περιήρεος υἱῷ.

περιζαμενῶς. adv. de -ής. vehementissime. h. Merc. 495 π. κεχολῶσθαι.

περι-ηχέω. (Bekk. περιϝ.) circum resono. *H* 267 περιήχησεν χαλκός.

περι-ίστημι. Act. aor. 2 ind. ci. opt. Pass. ipf. et aor. 1. itaque semper intrans. circumsisto, trete herum. *B* 410 βοῦν περίστησαν, μ 356 τὰς π. i. e. βοῦς, sacra facturi, Bekk. ci. et recc. receperunt pro περιστήσαντο Spitzn. et ol. vo., quod La Roche quodam modo posse defendi putat (app. *B* 410). *Δ* 532 π. ἑταῖροι

Piroum occisum. λ 243 κῦμα περιστάθη. Σ 603 χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος stand umher. b) hostes: umzingeln. P 95 περιστείωσ' ἕνα πολλοί, de forma cf. E. M. 449, 35. υ 50 νῶι περισταῖεν. De tmesi v. s. περί I A α. (περισταδόν).

περι-καλλής (κάλλος) insignem pulcritudinem habens, perpulcer. semper fere epith. ornans. a) homines. E 389 περικαλλὴς Ἠερίβοια, cf. h. Cer. 405 493 (Περσεφόνεια), XIII 2. Π 85 περικαλλέα κούρην, cf. λ 281 (Χλῶριν) h. Merc. 244 (νύμφην). h. Merc. 323 397 504 π. τέκνα. b) res. Λ 603 φόρμιγγος περικαλλέος, cf. α 153 (κίθαριν). α 425 π. αὐλῆς, cf. κ 347 480 (εὐνῆς) ρ 343 (κανέοιο). Δ 486 περικαλλέι δίφρῳ, cf. Γ 262 312 E 20 P 436 γ 481 υ 387 (δίφρον), E 693 (φηγῷ). Γ 396 περικαλλέα δειρήν, cf. γ 1 (λίμνην) ν 149 v. l. 175 (νῆα) h. Merc. 529 (ῥάβδον). Θ 238 π. βωμόν, cf. Θ 249, ϑ 438 (χηλόν), σ 292 (πέπλον) Ω 229, h. Ap. 80 247 258 287 (νηόν). Γ 421 Z 242 δόμον περικαλλέ', cf. ζ 85 (ῥόον), ω 85 91 (ἄεθλα) Ψ 897. ν 217 h. Merc. 179 τρίποδας περικαλλέας, cf. ξ 263 ρ 432 (ἀγρούς) χ 438 452 (θρόνους). Z 321 ω 165 περικαλλέα τεύχεα, cf. β 117 η 111 (ἔργα) ϑ 420 π 327 σ 303 h. Cer. 327 (δῶρα). h. Ven. 88 ὅρμοι περικαλλέες. I 578 τέμενος περικαλλές, Suid. 2; 2, 210 λίαν καλόν, cf. Λ 632 Ω 234 (δέπας) ε 236 (στειλειόν) ϑ 430 (ἄλεισον) σ 300 (ἄγαλμα) τ 34 (φάος) ψ 50 (δῶμα). cum verbo., dual., ν 401 433 ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε, cf. Lob. path. el. 2, 56. Ante caesuram tantum Λ 632 Ω 234, ε 236.

περί-κειμαι 1) iaceo circum, circumpositus sum. T 4 Πατρόκλῳ περικείμενον manibus amplectentem et iacentem, sch. B. περιπεπλεγμένον, Herod. τινὲς ἀνέστρεψαν τὴν περί . . . ἡμῖν δὲ δοκεῖ ἓν εἶναι· ἔμφασις γὰρ μείζων νοεῖται. φ 54 γωρυτῷ ὅς οἱ περίκειτο φαεινός. 2) supersum. I 321 οὐδέ τί μοι περίκειται, Herod. ὁ Ἀσκαλωνίτης δύο ποιεῖ, περί, εἶτα κεῖται, καὶ προπερισπᾷ. σημαίνει δέ φησι τὸ περισσῶς κεῖται (paraphr. περισσόν ἐστι). εἰσὶ δὲ οἳ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι περίκ. ὡς ἀντίκ., οἷς συγκατατίθεμαι· τί γάρ ἐστι τὸ κωλῦον καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ αὐτὸ νοεῖν.

περι-κήδομαι sollicitus sum de, curo. γ 219 Ὀδυσσῆος περικήδετο, G. πέρι κ., sch. HM. ὑφ' ἓν τὸ περικ. ἀντὶ τοῦ ὑπερεκήδετο. οὕτως Ἀρίσταρχος κ. Ἡρωδιανός. ξ 527 οἱ βιότου π. C. πέρι κ.

περί-κηλος (plerique κῆλον telum, fulgur. Doederl. Gl. 2105 calere καλαός κηλός i. e. ξηρός Hes. num ad καίω?) valde siccus, valde aridus. ε 240 δένδρεα αὖα πάλαι, περίκηλα ad ratem faciendam, Ap. 130, 32 περισσῶς ξηρά, οἷον εἰς τὸ κεάσαι εὔθετα. Hes. περισσῶς ξηρά. τὰ περικεκαυμένα. περιεσχισμένα, posterius error videtur glossographorum, ortus e σ 309 ξύλα κάγκανα αὖα πάλαι π., νέον κεκεασμένα χαλκῷ. sch. R. ε 240 Ἀρίσταρχος ὥσπερ ξηρὰ ἐκδεχόμενος, τὰ περικεκαυμένα ὑπὸ ἡλίου (E. M. 510, 29). Χρύσιππος δὲ διῄρει, περὶ κῆλα, περισσῶς ξηρά. sch. BQ. σ 309 περισσῶς εἰς τὸ καῦσαι εὔθετα, κήλεον γὰρ τὸ καυστικόν. βούλεται οὖν εἰπεῖν τὰ πάνυ ξηρά.

Περικλύμενον ἀγέρωχον λ 285 Chloris in Pylo Neleo peperit, fratrem Nestoris. eum Hesiodus narravit δῶρον εἰληφέναι παρὰ Ποσειδῶνος ὥστε ἀμείβειν ἑαυτὸν εἰς οἷον ζῷον ἢ δένδρον ἐθέλοι εἰκόνα sch. HQV. Fuit unus Argonautarum Apollod. 1; 9, 16, sed interfectus est ab Hercule ib. 9. 2; 7, 3. Schwenck, Rh. M. 10, 369 Hadem deum latere putat sub nomine.

περί-κλυστος (κλυστός, κλύζω) circumfluus, h. Ap. 181 Δήλοιο περικλύστης. M. -του, cf. Lob. par. 474.

περι-κλυτός (accentus simplicis non mutatur quia περί est ἄπτωτον Herod. K 109 ubi Lehrs) de quo usquequaque auditur, inclutus. Hes. ἔνδοξος, περισσῶς κ. λίαν ὠνομασμένος διὰ τὴν τέχνην, cf. Ap. 130, 28. Epith. ornans. a) homines et dii. Λ 607 Σ 383 393 462 587 590 ϑ 300 349 357 π. ἀμφιγυήεις | Volcanus. ϑ 287 ω 75 περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο |. Σ 326 περικλυτὸν υἱόν Patroclum. Λ 104 Ἄντιφος. α 325 ϑ 83 367 521 ἀοιδός. b) res. δ 9 π 170 ω 154 ἄστυ περικλυτόν. I 121 Σ 449 περικλυτὰ δῶρα, cf. H 299, Z 324 (ἔργα) h. Ap. 537 (φῦλ' ἀνθρώπων). In pede quarto. post nomen H 299 Λ 104 α 325 δ 9 ϑ 83 367 521 π 170 ω 154.

περι-κτείνομαι occidor circum, ad internecionem interficior. Δ 538 πολλοὶ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι Bekk. Bäuml. Faesi Am., cet. περὶ κ. M 245 ἄλλοι περικτεινώμεθα πάντες νηυσὶν ἐπ', Düntz. quoque, sed Spitzn. περὶ κ.

περι-κτίονες (Lob. par. 203 solitaria illa quorum simplex non exstat ἀμφικτ. et π. quae nescio an a verbo κτίω eodem modo producta sint, quo πρίων a πρίω, κύων a κύω etc. Curt. Et. 78 κτι, κτίζω skr. kshi wohne) circum habitantes, vicini, Hes. περίοικοι, γείτονες, περὶξ οἰκοῦντες. a) subst. Σ 212 περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι. T 104 πάντεσσι π. ἀνάξει, cf. T 109. b) adi. P 220 φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων. β 65 ἄλλους περικτίονας ἀνθρώπους, cf. h. Ap. 274.

περι-κτίται (κτί-ζω) circum habitantes. λ 288 πάντες περικτῖται. sch. V. οἱ περιοικοῦντες.

περι-μαιμάω circa quid (vehementer) huc illuc moveor, suche herum. Scylla μ 95 σκόπελον περιμαιμώωσα circa scopulum, sch. B. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ ἐνθουσιῶσα κ. κινουμένη.

περι-μάρναμαι pugno de. Π 497 ἐμεῦ περιμάρναο χαλκῷ, Aristarchus v. s. περί II A b, sed Spitzn. Düntz. La Roche πέρι μ.

περί-μετρος (μέτρον) magnam mensuram habens, permagnus. β 95 τ 140 ω 130 μέγαν ἱστόν --. λεπτὸν κ. περίμετρον, sch. SV. πολύν, μέγαν, περισσὸν μέτρον ἔχοντα, Hes. ὑπέρμετρον, μέγα. τινὲς δὲ εὔκυκλον.

Περιμήδης 1) λ 23 μ 195 Εὐρύλοχός τε e sociis Ulixi. 2) Λ 515 Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν, ἀρχὸν Φωκήων.

περι-μήκετος (μῆκος, Meiring, subst. cop. Marcod. 1828 p. 15 „similiter candidatus, togatus al. quamquam desunt verba, a verbis tamen repetenda", cf. sch. V. Ξ 287 μήκετος ἐπεκτάσει. De accentu Herod. Λ 495) eximiam longitudinem habens, permagnus. Ξ 287 ἐλάτην περιμήκετον, Ap. 131, 5 περισσῶς μακρὰν κ. ὑψηλήν, cf. Hes. ζ 103 Τηΰγετον π.

περι-μήκης (μῆκος, Herod. N 63 τὰ εἰς ης σύνθετα, παρ' οὐδέτερα γενόμενα τὰ εἰς ος, τῷ η παραληγόμενα βαρύνεσθαι θέλει) Epith. ornans. eximiam longitudinem habens, permagnus, Curt. Et. 359. N 63 πέτρης περιμήκεος, Hes. μακροτάτου, de loco adi. cf. Giseke, h. F. 37. ι 487 περιμήκεα κόντον |. μ 443 π. δοῦρα |. κ 293 μ 251 περιμήκεϊ ῥάβδῳ |. μ 90 ἓξ δειραὶ περιμήκεες, cf. ν 107 (ἱστοί). ν 183 περίμηκες ὄρος.

περι-μηχανάομαι occupatus sum re, mo-

lior quid, habe im Sinne. η 200 ἄλλό τι τόδε περιμηχανόωνται. ξ 340 δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.

Πέριμον Μεγάδην Troianum Patroclus occidit Π 695.

περι-ναιέται circum habitantes, vicini. Ω 488 π. ἀμφὶς ἐόντες. Serioris originis vocem putat Geppert 2, 95, cf. Düntz. Rh. M. 5, 410.

περι-ναιετάω. a) circum habito. β 66 περικτίονας ἀνθρώπους οἳ περιναιετάουσι. ϑ 551 οἳ κατὰ ἄστυ κ. οἳ π. ruri circa urbem. ψ 136 ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων ἢ οἳ π. in urbe circa domum. b) situs sum circa. δ 177 μίαν πόλιν αἳ π. sc. earum quae.

περί-ξεστος (accentum ita iubet esse Herod. Ι 343, quem sequitur Eust. 1714, 16 κρεῖττον βαρυτόνως γράφειν περιξέστῃ ὁμοίως τῷ ἀσβέστῃ. τὸ γὰρ περισπᾶν ἔχει τι καὶ ἀντιλογίας, cf. Lob. par. 474), al. **περιξεστός.** ab omni parte laevigatus. μ 79 πέτρη λίς, περιξέστῃ ἐικυῖα.

περί-οιδα (περιϝ., skr. parivēda cf. Curt. Et. 359) pf. (cum significatione praes.) ind. et inf. plqpf. prae ceteris scio. Κ 247 περίοιδε νοῆσαι, Herod. οἱ μὲν ὡς σύνοιδε ἀνέγνωσαν, ἓν ποιοῦντες κ. τρίτην ἀπὸ τέλους ὀξεῖαν· οἱ δὲ κατὰ παράθεσιν ἵνα γένηται περισσῶς οἶδε. δύναται δὲ καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ αὐτὸ νοεῖσθαι, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος βούλεται, Heyne πέρι οἶδε quod videtur probare Geist Zft. f. AW. 1837 p. 1264. Geppert 2, 61 hanc compositionem hoc solo loco Il. esse. certe non rarior est in Il. quam in Od.: Ν 728 βουλῇ περιίδμεναι ἄλλων, Hes. περισσῶς εἰδέναι, Η. πέρι ἴ., v. l. περιέμμεναι, cf. Spitzn. h. l. Bentl. βουλήν. γ 244 περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων prae ceteris. ρ 317 ἴχνεσιν - περιῄδη.

περι-πέλομαι. 1) versor circa, cingo. Σ 220 ἄστυ περιπλομένων δηίων, Hes. περιπολουμένων, ἤγουν περιερχομένων. 2) circumvolvor, de anno. Ψ 833 πέντε περιπλομένους ἐνιαυτούς. λ 248 περιπλομένου ἐνιαυτοῦ. α 16 h. Cer. 265 π. ἐνιαυτῶν, E. M. 664, 38 κατὰ συγκοπήν. περιτελλομένων, περιερχομένων, im Umlauf. Kuhn Ztschft 23, 1 comparavit skt. pariplavamânas et pariplu circumfluere.

περι-πευκής (°πεῦκος) multum acerbitatis habens, valde acerbus. Λ 845 ὀξὺ βέλος περιπευκές, Hes. περισσῶς πικρόν, διὰ τὸ χρίεσθαι (vix recte), πικρὰ γὰρ ἡ πεύκη, cf. Ap. 130, 31.

περί-πλεες i. e. περισσῶς πλέονες longe plures, Hes. λίαν, πλεονάκις. Λ 395 οἰωνοὶ περίπλεες ἠὲ γυναῖκες, Herod. Τυραννίων περίπλεες συνθέτως ἀνέγνω τὴν ρι συλλαβὴν ὀξύνων, etsi comparat. non solet habere περί. itaque cet. et nunc vo. περὶ (q. v. I A α) πλέες, v. s. πλείων c.

περι-πλέκω circumplico. Pass. (aor. tantum) circumplector. ξ 313 τῷ περιπλεχθεὶς malo. ψ 33 γρηὶ περιπλέχθη amplexa est. V. (v. s. περιπροχέω.

περι-πληθής (πλῆθος) eximiam multitudinem habens, hominibus abundans. ο 405 Συρίη, οὔ τι π. λίην τόσον.

περι-πρό valde in adversum. alii περὶ πρό, v. s. περί I A β. Λ [180] Π 699 περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, paraphr. περισσῶς πρὸ αὐτοῦ Eust. 1039, 2 περισσῶς προώρμα, Bothe (cf. νφ Zft. f. AW. 1837 p. 1071): circumcirca proruens, supra modum. Videntur haec melius coniungi ob sequens γάρ et ob compositum.

περι-προ-χέω in adversum et circum fundo. Pass. (aor. tantum) effundor. transl. Ξ 316 ἔρος περιπροχυθείς, paraphr. περιπεσών, sch. A. περισσῶς χυθείς. ὁ δὲ Ἰξίων γρ. περιπλεχθείς.

περι-ῤῥέω (a (σ)ρέω) circumfluo. ι 388 τὸν αἷμα περίῤῥεε sc. μοχλόν.

περι-ῤῥηδής (dubiae originis. Düntz. Kuhn 13, 6 (ϝ)ραδ schwanken, ῥαδινός, περιϝρ. fere ut L. Meyer, Kuhn 15, 12, quod commemorat Curt. Et. 515. Lobeck, par. 156 ῥαδές, τὸ ἀμφοτέρως κλινόμενον (Hes.) ῥέω (ruo?) ῥέπω, cf. Rhem. 36. Doederl. Gl. 2313 ῥέω ῥαίνειν) titubans circa, al. conspersus. χ 84 περιῤῥηδὴς τραπέζῃ κάππεσε, um den Tisch schwankend, Ap. 130, 9 Ἀρίσταρχος στροβηθεὶς περιφερὴς ἔπεσε τῇ τραπέζῃ, ὡς περικλασθῆναι περὶ αὐτήν, cf. Lehrs, Ar. 154, sch. HQ. περικλινής, V. περικλασθεὶς ἢ περιῤῥαγείς . . . . ἢ περιφερής. Hes. Düntz. h. l. Curt. l. l. mire Minkw. „mit gekrümmten Leib über den Tisch weggebogen“, E. M. 664, 39 περιῤῥαγής. οὕτως Ἀλέξανδρος ὁ Κοτιαεύς· Πῖος δὲ περιφερής, περιῤῥυής. Ὧρος. Ap. l. l. περιῤῥησσόμενος. περικεκλασμένος. βέλτιον (?) δὲ μεταφορικῶς περιῤῥεόμενος· βάλλεται γὰρ καὶ τὸ ποτήριον κρατῶν, ὡς ἅμα τῇ πόσει περιῤῥεῖσθαι πεσόντα (cf. sch. V.) atque ita Doederl. l. l.

περί-ῤῥυτος (ῥυτός, (σ)ρέω) quem quid circumfluit, circumfluus. τ 173 Κρήτη περίῤῥυτος. De forma fem. cf. Lob. par. 474. Non recte Geppert 2, 63 vocem vituperavit, non enim περί sic esse de loco.

περι-σαίνω (La Roche) s. -σσαίνω (Bekk. Bäuml. Faesi Am. Düntz.) (σϝ. Delbrück, Kuhn 17, 239 germ. swanz, cf. Curt. Et. p. 647 Knös dig. 223) caudam moveo circa, umwedele. π 4 Τηλέμαχον περίσαινον κύνες, π 10 περισαίνουσι. κ 215 οὐρῇσιν περισαίνοντες ἀνέσταν ferae apud Circen, sch. T. τῇ κινήσει τῆς οὐρᾶς ἀσπαζόμενοι.

περισθενέων (ptc. de -έω quod non legitur) eximium robur habens. χ 368 με περισθενέων δηλήσεται in seinem gewaltigen Drange, sch. HQ. περισσῶς χρώμενος τῷ ἑαυτοῦ σθένει, cf. E. M. 664, 41.

περί-σκεπτος (σκεπτός, σκέπ-τομαι) qui ab omni parte conspicitur (ut περιφαινόμενος cf. h. Ven. 100). α 426 κ 211 253 ξ 6 περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ erant conclave Telemachi, domus Circae, chors Eumaei, Ap. 130, 29 Hes. πάντοθεν ὁρωμένῳ, Hes. οἱ δὲ μόνῳ, κεχωρισμένῳ (freiliegend), ὥστε ἀπ' αὐτοῦ περισκέψασθαι, fit enim in compp. ut act. statuatur pro pass. Eust. 1427, 36 σκοπιᾷ κ. τόπος ἄποπτος, cf. E. M. 664, 46. Faesi, Zft. f. AW. 1855 p. 440 comparavit ε 476 ἐν περιφαινομένῳ, cf. Braune, ad § Cottb. 1845 p. 4. sch. E. QS. α 426 ἐν τῷ μεσαιτάτῳ καὶ πανταχόθεν ἐκ τῆς αὐλῆς σκοπουμένῳ, sed Doederl. Gl. 2354 negans id convenire aut Telemacho aut Circae, cuius domus non arboribus sed fruticibus circumdata erat, ad σκεπάω σκέπας rettulit (probat Geist, Zft. f. AW. 1851 p. 156): rings geschützt, quod non convenit Eumaeo atque certe nostratibus melius quam Graecis.

περι-σσείω s. περισείω (σείω, σϝε-jω). moveo circum. Pass. (ipf. tantum) moveor circum, umflattere. Τ 382 Χ 315 h. VII 4 περισσείοντο ἔθειραι | circa galeam Achilli caputque Dionysi.

περισταδόν (*περιίστημι*) circumstando. *N* 551 *π. ἄλλοθεν ἄλλος οὔταζον*, Hes. *περιστάντες*.

περι-στείχω eo circum. *δ* 277 *τρὶς περίστειξας λόχον* equum ligneum, Eust. 1496, 34 *περιῆλθες, περιώδευσας*.

περι-στέλλω curo ab omni parte s. diligenter, beschicke, mache zurecht. *ω* 293 *ἐ κλαῦσε περιστείλασα* mortuum mater, Eust. 1961, 48 *καιριωτάτη λέξις εὐκοσμίαν δηλοῦσα νῦν μὲν ἐπὶ νεκροῦ, παρ' ἄλλοις δὲ καὶ ἐπὶ ζώντων*.

περι-στενᾰχίζομαι, v. l. *περιστον*. (cf. La Roche h. T. 351 Spitzn. Exc. III) ab omni parte resono. *ψ* 146 *τοῖσιν δῶμα περιστεναχίζετο ποσσίν*. *κ* 10 *δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ*, AKQSV. *αὐλή*, C. *γρ. καὶ αὐδῇ*, sch. Q. *περιηχεῖται ἐκ τοῦ λαοῦ*, Eust. 1645, 25 *ἢ ἀντὶ τοῦ στενοχορεῖ τοῖς δαινυμένοις*. sch. T. *στεναχίζεται. χορείαις ἢ ᾠδαῖς*, circa aulam resonat domus, quia aula hominibus referta erat. v. s. *αὐλή* 1 ubi adde Düntz. Ki. u. Kö. 56.

περι-στένω 1) ab omni parte circa resono. h. XIX 21 *κορυφὴν περιστένει ἠχώ*. 2) Med. gemo quia distendor, undique coarctor. *Π* 163 *περιστένεται γαστήρ*, Hes. *πάνυ στενοχωρεῖ*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἔστι μὲν ἐκδέξασθαι καὶ τὸ στενοχωρεῖται* (*Φ* 220) *ὥστε καταστρέφειν εἰς τὸ βαρύνεται· βέλτιον* (?) *δὲ παρεμπεπτωκέναι τὸ σ ὡς ἐπὶ τοῦ φερεσβίου, ὥστε εἶναι περιστένεται ἀντὶ τοῦ περιτείνεται* (Spitzn. h. l.) *διὰ τὸ ἐμπλησθῆναι τοῦ αἵματος*, cf. Lehrs, Ar. 157 Friedl. Ar. h. l. Ap. 145, 1. Suid. 2; 2, 231 *περιτείνεται, στενοχωρεῖται*.

περι-στέφω ab omni parte corono, circumdo. *ε* 303 *νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν Ζεύς*. Med. transl. circumfundor, umspiele. v. l. *θ* 175 *χάρις ἀμφὶ περιστέφεται* Lehrs, N. J. f. Ph. 81, 513 Ar. 395, Am. (nunc), Kayser pro *ἀμφιπεριστ.* q. v.

περι-στρέφω 1) volvo s. torqueo circum. h. Merc. 409 *περίστρεφε δεσμά* bubus iniecit Apollo *χερσί* (instr.). 2) contorqueo, schwinge, sc. telum. *θ* 189 *τὸν περιστρέψας ἧκε* discum, Ariston. *ὅ. ὁ δίσκος ἐκ μέσου σχοῖνον εἶχεν*. *T* 131 (*Ἄτην ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ*) *χειρὶ περιστρέψας*. Med. v. l. *ε* 303 *περιστρέφεται*, sch. V. *παρακολουθεῖ, πάρεστιν* quasi: affixa est; pro *περιστέφ.* q. v. V. l. Spitzn. ol. vo. *E* 903 *γάλα περιστρέφεται κυκόωντι* wird umgerührt, pro *περιτρ.* q. v.

περι-τάμνω abscido. Med. abscido mihi, intercipio, intercludo et rapio, schneide ab. *λ* 402 *βοῦς περιταμνόμενον*, sch. Q. *ἐλαύνοντα, περικυκλούμενον*. *ω* 112 *βοῦς περιταμνομένους*.

περι-τέλλομαι circumvolvor, laufe um. *B* 551 *περιτελλομένων ἐνιαυτῶν*, paraphr. *κυκλουμένων τῶν χρόνων*, statis diebus quotannis, Suid. 2; 2, 234 *περιερχομένων*. *Θ* 404 418 *ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς*. *λ* 295 *ξ* 294 h. Ap. 350 *ἂψ περιτελλομένου ἔτεος*. h. Cer. 445 463 *ἔτεος περιτελλομένοιο*. Doederl. Gl. 2375 „keineswegs ablaufen, sondern beginnen (?).

περι-τίθημι. De tm. v. s. *περί* I A a B, (II C b *β*). transl. impertio, suppedito, praebeo. *γ* 205 *ἐμοὶ θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν* (Bäuml. Zft. f. AW. 1855, 167 *περιτ.* de vestitu et de robore, *παρατ.* vero non posse conferri cum *παρεῖναι*) Bekk.² Am. (aliter NJ. 70, 265) sch. EQ. *γ* 217, ol. vo. Düntz. *παραθ.* q. v.

περι-τῑμήεις prae ceteris honoratus. h. Ap. 65 *περιτιμήεσσα γενοίμην* Delos.

περι-τρέφω circum condenso, coagulo, setze an. Pass. (tantum) coagulor, setze mich an. *ξ* 477 *σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος*, sch. BHQ. *ἐπήγνυτο*, Hes. *περιπήσσετο*. *E* 903 *γάλα ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι*, sch. B. *ὑπὸ κυκόωντος* quando quis immiscet, Herod. (ap. Eust. 620, 15), *πάνυ ὀρθῶς . . . . παρὰ τὸ τρέφεσθαι ὅ ἐστι πήγνυσθαι* sch. V. *Ξ* 308 Ap. 130, 14 (*περιπήσσεται*). Bekk. Düntz. Bäuml. Am. La Roche, codd. ol. vo. *-στρέφεται* q. v.

περι-τρέχω circumcurro. *X* 369 *περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν*. De tmesi v. s. *περί* I A *α*.

περι-τρέω diffugio. *Λ* 676 *λαοὶ περίτρεσαν*.

περι-τρομέομαι tremo ab omni parte ad. *σ* 77 *σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσιν* an den Gliedern.

περι-τροπέων ptc. de *-έω* (iterat. de *τρέπω*) quod non legitur. 1) circumvolvor saepius. *B* 295 *εἴνατος περιτροπέων ἐνιαυτός* im Umlauf begriffen, sch. D. *περιτρεπόμενος, ὅ ἐστι περιερχόμενος πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέλλων τελεῖσθαι*. 2) huc illuc saepius versans. *ι* 465 *τὰ μῆλα - πολλὰ* (adv.) *περιτροπέοντες ἐλαύνομεν* versantes sc. oves, Am. Rost Doederl. (Gl. 667) nos. minus bene: cingentes ab omni parte. 3) transl. saepius huc illuc quem verso, circumvenio, decipio. h. Merc. 542 *πολλὰ περιτροπέων φῦλ' ἀνθρώπων* Baum., Schneidew. ci. *παρατρ.*, cf. Schmitt, N. J. f. Ph. 73, 143 sq. Alii: ad eos conversus, eorum consuetudine utens.

περίτροχος (*περιτρέχειν*) circumcurrens, circulum efficiens, rotundus. *Ψ* 455 *σῆμα περίτροχον ἠΰτε μήνη*.

περι-φαινόμενος ptc. pass. de *-φαίνω* quod non legitur. qui undique conspicitur, conspicuus. *N* 179 *ὄρεος ἔκαθεν περιφαινομένοιο* sch. BLV. *κύκλῳ περιορωμένου ἢ* (minus bene) *ὑπερφαινομένου*. h. Ven. 100 *περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ*. pro subst. *ε* 476 *ἐν περιφαινομένῳ*, sch. V. *περὶ ὃν τόπον οὐκ ἔστιν ὕλη, ἀλλὰ μόνον θάμνος, τὸ δὲ περὶ αὐτὸν ψιλόν*.

Περίφας 1) *-αντα πελώριον Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν E* 842 Mars occidit, sed non spoliavit *E* 847 *-αντα πελώριον*, quia Diomedem conspexit, Ameis hoc tantum loco heroëm a deorum aliquo occidi notavit. 2) Apollo *P* 323 *-αντι ἐοικώς, κήρυκ' Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς* Aeneam hortatus est ut fortiter pugnaret, Eust. 1108, 36 *διὰ τὸ περισσῶς φωνεῖν*, cf. 110, 5.

Περιφήτην 1) Mysum ut videtur Teucer occidit *Ξ* 515 v. s. ***Πολυφήτης***. 2) Hector *O* 638 *Μυκηναῖον Π., Κοπρῆος φίλον υἱόν, τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων, παντοίας ἀρετὰς ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο*.

περι-φλέγω ardeo circum. paraphr., qui *Φ* 365 vertit *περικαίετο*, videri legisse *περιφλέγετο* pro *πυρὶ φλέγετο*, putat E. Schmidt, Iliad. paraphr. 39.

περιφραδής valde prudens, umsichtig. h. Merc. 464 *εἰρωτᾷς μ' ἑκάεργε περιφραδές* Hermann al., sed melius Frank. Baum. post *ἑκά.* interpungentes *περ.* ad verbum rettulerunt ut sit neutr. pro adv., prudenter me interrogas. dubitare videtur Doederl. Gl. 950. v. l. *υ* 73 *σῆμα περιφραδές* pro *ἀριφραδές*. Adv. **περιφραδέως** prudenter, rite. Eust. 135, 20 *ἐπιστημόνως*. E. M. 665, 19 *πάνυ ἐπιστημόνως κ. ἐντέχνως*. *A* 466 *B* 429 *H* 318 *Ω* 624 *ξ* 431 *τ* 423 *ὤπτησάν τε π.*, vox sollemnis de sacris. De

περι-φράζομαι reputo, consulo de. *α* 76

περιφραζώμεθα νόστον, ὅπως ἔλθῃσι, quod per epexegesin additur.

περί-φρων (φρήν) prae ceteris mentis acumen habens, valde prudens, Suid. 2; 2, 238 περισσόφρων, cf. E. M. 664, 22 Hes. *E* 412 Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστίνη, semel in Il. α 329 δ 787 808 830 ε 216 λ 446 ξ 373 π 409 435 ρ 36 100 162 492 498 528 553 585 σ 177 250 τ 53 89 103 123 308 349 375 508 559 588 υ 388 φ 311 330 ψ 10 58 80 104 173 256 285 ω 404 π. Πηνελόπεια (voc. pro -ον, cf. Bekk. h. B. 1, 33). τ 357 491 υ 134 φ 381 π. Εὐρύκλεια |. h. Cer. 370 π. Περσεφόνεια |. ο 41 314 π 329 ρ 562 σ 159 φ 2 περίφρονι Πηνελοπείῃ |. π 435 σ 245 285 φ 321 περίφρον Πηνελόπεια |. v. l. περίφρων. λ 346 βασίλεια π. Arete, semel ap. nomen appell. cui postponitur. Cf. Bekk. h. B. 1, 127. In pede quarto.

περι-φύω adnascor rei, coalesco. semper transl. complector. a) absol. π 31 κύσεν περιφύς, cf. ω 320, Suid. Eust. 1792, 51 περιπλακείς. b) ω 236 κύσσαι κ. περιφῦναι ἑὸν πατέρα (cf. Krüger § 60, 5, 3). c) τ 416 περιφῦσ' Ὀδυσῆι | κύσσε - μιν.

περι-χέω aor. tantum act. περίχευε(ν) ci. -ῃ γ 426 ptc. -ας, med. ci. -εται, quod sunt qui praes. statuant, cf. Lob. ad Buttm. a. S. 2, 326. Hinrichs, hom. eloc. vest. aeol. 32. Act. circumfundo. *K* 294 γ 384 χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, Hes. περιπάσας χρυσίῳ cf. γ 426. γ 437 κέρασιν περίχευεν aurum. *Φ* 319 ἅλις χέραδος περιχεύας | μυρίον. η 140 ἀέρα - οἱ περίχευεν, sch. HP. διχῶς περίχευεν κ. περιχεῦεν, cf. La Roche h. T. 403. transl. ψ 162 τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ. Med. mihi circumfundo s. rei quae mihi est. ζ 232 ψ 159 χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ. De tmesi q. v. v. s. περί I A α.

περιχεῦμα v. l. Ald. sec. pro πέρι (q. v.) χ. *Ψ* 561. non recte Spitzn. ad Ptolemaeum rettulit.

περιχθών v. l. edd. ant. quam etiam Eust. 1188, 18 admisit *T* 362 pro περὶ (q. v. s. I A α) χθών.

περι-χώομαι irascor de. *I* 449 μοι παλλακίδος περιχώσατο, geriet in Zorn wegen, sed Herod. οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται περὶ παλλακίδος· οἱ δὲ περιχώσατο ἀνέγνωσαν, ἵνα σημαίνηται τὸ περισσῶς. καὶ οὕτως μᾶλλον ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων. certe non videtur περισσῶς esse ubi aliud adv. additur ut *Ξ* 266 ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο.

περι-ωπή (ὀπ ὄπ-ωπα) locus ex quo circumspici potest, specula, Warte, Ariston. *Ξ* 8 τόπος ἐξ οὗ περιόψεταί τις πάντα, cf. Hes. E. M. 665, 24 Ap. 130, 23 Suid. 2; 2, 219. *Ξ* 8 εἴσομαι ἐς περιωπήν, cf. κ 146. Idomeneus *Ψ* 451 ἧστο ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ. extra ceteros sed parvo spatio remotus ut videtur, cf. Faesi Düntz. h. l. Pappenheim, Phil. Sup. 2, 19.

περι-ώσιος (-ούσιος dr περίειμι, cf. Bergk, N. J. f. Ph. 81, 396 G. Meyer, KZ. 22, 487, sed Doederl. Gl. 259 αὔτως αὔσιος) ingens, neutr. sg. pro adv. prae ceteris. a) τινός h. Cer. 362 μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων. ubi Herm. gen. versus causa addi putat. b) ultra modum, nimium, E. M. 665, 28 περισσῶς, παρὰ τὸ προσῆκον, cf. Hes. Ap. 130, 17. *Δ* 359 οὔτε σε νεικείω περιώσιον (sch. BLV. πλέον τοῦ Μενεσθέως). π 203 οὔτέ τι θαυμάζειν π. neutr. plur. pro adv. valde, eximie. h. XIX 41 χαῖρεν περιώσια.

περκνός (skr. pṛśnis gesprenkelt bunt Curt. Et. 359 b. Benf. 2, 82 etiam s-purc-us et porc-us comparat. Cf. Bugge, Kuhn 19, 438) fuscus, subniger, maculis distinctus, Hes. γλαυκός, μέλας κ. τὰ ὅμοια, cf. Ap. 130, 12 Suid. 2; 2, 239 Ptolem. Asc. ap. Herod. *Ω* 316 cf. E. M. 591, 30 Lob. par. 341 344 Aristot. h. a. 9, 2) sive **πέρκνος** ut Aristarchus (Herod. l. l.) volebat, non adi. sed subst. statuens: aquilae genus, etsi hoc quoque Ps. Aristot. mirab. 60 περκνοί vocatur atque e φήνῃ oriri putatur. v. s. αἰετός. Iuppiter misit *Ω* 316 αἰετόν - μόρφνον θηρητῆρ' ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν, paraphr. κατάστικτον, videtur enim recte Aristarchus genus aquilae statuere, non colorem. atque sic cum eo μορφνόν et πέρκνον scribendum esset, non μόρφνον et περκνόν cum Ptolem. Peppmüller, Commentar zu *Ω* h. l. unius avis alia in aliis regionibus nomina hic coniungi putat.

Περκώσιος. *B* 831 *Λ* 329 Μέροπος Περκωσίου. *Z* 30 Πιδύτην Περκώσιον, oriundum ex urbe

Περκώτη. *Λ* 229 ἐν Περκώτῃ Iphidamas e Thracia veniens naves reliquit, cum se Troiam conferret, paraphr. Vind. ed. et ol. vo. Περκώπῃ, Steph. πάλαι Περκώπη. urbs fuit Mysiae minoris inter Abydum et Lampsacum ad Practium fluvium sita, cf. Strab. 590 cuius tempore ἡ πάλαι Π. μετωνομάσθη ὁ τόπος. *B* 835 Περκώτην Practium Sestum Abydum Arisben tenebant qui sub Asio Troiam venerunt. *O* 548 ἐν Περκώτῃ boves habuerat Melanippus Hicetaonis f., habitabatque Merops augur peritissimus (*B* 831 *Λ* 329). Venerat inde Troiam Pidytes (*Z* 30). Licet mirari quod Percote sub Asio est, sed Meropis Percosii liberi imperium Adresteae Apaesi al. habent *B* 830.

πέρνημι (Bopp, Gl. 96 b skr. kri „origine alienum est περάω vendo a περάω transeo", cf. Christ. 114 Curt. Et. 358. sed Doederl. Gl. 625 πέρην-αίνω περνάναι). ptc. praes. act. et pass., ipf. iter. act. vendo. *Σ* 292 Μῃονίην κτήματα περνάμεν' ἵκει, Hes. πωλούμενα, veneunt et sic veniunt. *X* 45 περνὰς νήσων ἔπι filios Priami. *Ω* 752 παῖδας πέρνασχ', ὅν τιν' ἕλεσκε.

περονάω. Sine augm. semper. Act. (aor.) a) fibula astringo, e. c. vestem alius. b) transfigo, per metaphoram. *N* 397 τὸν δουρὶ μέσον περόνησε τυχών, Eust. 672, 28 τὸ ῥᾴδιον δηλοῖ τῆς διελάσεως τοῦ δόρατος . . . οὐ μόνον διαμπερὲς πλῆξαι ἀλλὰ καὶ ἀντιτορῆσαι, cf. *H* 145. Med. ipf. et aor. fibula vestem meam astringo. *K* 133 ἀμφὶ - χλαῖναν περονήσατο Eust. 794, 13 περόναις ἤγουν κνμβίοις συνέδησε circa pectus. *Ξ* 180 ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο se i. e. suam vestem. de more Asiaticorum, non Graecorum qui Periclis tempore vivebant, cf. Helbig, im neuen Reich 1874 p. 725. De

περόνη (πείρω durchsteche E. M. 665, 31 Curt. Et. 356) a) acus fibulae, Doederl. Gl. 610 Zunge der Schnalle a transfigendo, cf. Hes. περόνη· ῥαφίς E. M. l. l. πόρπη δὲ ἡ φίβλα. *E* 425 πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα, est de femina Achiva, sed Eust. 567, 35 ἐν τοῖς στήθεσιν ἐφόρουν αἱ παλαιαὶ γυναῖκες, δι' ἧς τὸ κεχηνὸς τοῦ πέπλου συνήγετο, Δωριέων (cf. sch. L.) καταρξάντων τοῦ τοιούτου ἱματισμοῦ, paraphr. πόρπῃ ἐν τῇ περιβολῇ (?). b) fibula. Suid. 2; 2, 239 πόρπη, 240 κόσμος τις, cf. Hes. σ 293 πέπλον, ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι | χρυσεῖαι, κληῖσιν ἐυγνάμπτοις·

ἀραρυῖαι, sch. H. κληῖσιν· κατακλεῖσιν εἰς ἃς καθίεσαν τὰς περόνας, cf. Eust. 1817, 36 (κατὰ τὰ Δωρικά, σχιστὸν ἐπὶ μόνα τὰ ἔμπροσθεν κ. διὰ τοῦτο περόνας ἔθελον πολλάς), non igitur vestem transfigebat περόνη ut putat Doederl. Gl. 374, sed acus incurva ad alteram partem vestis affixa immittebatur in (κληῖδα) fibulam orbicularem alteri vestis parti adhaerentem, Haken u. Oese. inveniuntur nostro quoque tempore talia, in sepulcris Etruscorum qui diutissime veterem morem vestimentorum servaverunt. Uno nomine περόνης comprehenditur utrumque. τ 256 περόνην ἐπέθηκα φαεινήν assui vesti Ulixis utrumque, sed Düntz. „in die Kiste". itaque τ 225 οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισι, Am. „durch zwiefache Röhren, welche in einander geschoben u. durch irgend e. Mechanismus zusammengehalten die Agraffe bildeten", (v. s. αὐλός 1) melius ut videtur sch. V. ῥάβδοις εὐθείαις εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι cf. sch. B. Eust. 1863, 37 (φασί), ἃς διὰ τοῦτο κ. κληῖδας ἐγνάμπτους ἔφη πρὸ μικροῦ (σ 293), bini igitur αὐλοί conficiebant κληῖδα (Düntz. Faesi). recte certe Lucas, Bilder am Schild Emmerich 1843 p. 7 e metallo confectas dicit περόνας, non ut Hirt, Amalthea 2, 52 opus acu pictum. Addi vero περόναις poterat δαίδαλον ut in Ulixis veste cf. Lucas p. 8. Doriensium vestitum conspexisse videtur hic poëta.

Περσαῖος, Hes. Th. 377 Πέρσην ὃς μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν quique ex Asterie Hecaten genuit ib. 409. h. Cer. 24 Περσαίου θυγάτηρ Ἑκάτη.

Περσεύς (G. Hermann πείρω Penetrius. Preller, Myth. 2, 58 πρήθω. Sonne, Kuhn 10, 104 skr. prsh irrigare) 1) Ξ [320] Περσῆα πάντων ἀριδείκετον (v. l. πόλυ φίλτατον) ἀνδρῶν peperit Iovi Danae filia Acrisii regis Argorum, qui oraculo monitus (Apollod. 2; 4) fore ut a filiae filio occideretur, Danaen carcere inclusit, cumque Iuppiter imbris aurei specie ad eam venisset, cum filio in mare proiecit. Delata vero Danae ad Seriphum insulam atque a Dictye servata noluit nubere Polydectae regi, qui Perseum iussit caput Gorgonis afferre. Occisa (Hes. Th. 280 Sc. 216) non sine Minervae auxilio Gorgone, Perseus rediens pervenit ad Cepheum Aethiopiae regem qui filiam Andromedam obiecturus erat belluae a Neptuno missae, inde cum Andromeda, quam occisa bellua servaverat, Seriphum ubi Polydectem crudeliter animadvertentem in Danaen in lapidem commutavit Gorgonis capite monstrato, Dictynque regem constituit. Ipse cum matre et uxore Argos reversus Acrisium non invenit metu in Pelasgiotidem profectum. Eum secutus Perseus in funere Teutamiae Larissensis disco iacto invitus Acrisium occidit. Filii e Perseo et Andromeda dicuntur nati esse Perses, quem regem fuisse dicunt Persarum, Mycenis vero (cf. sch. B. T 116) Alcaeus Sthenelus Heleus Mestor Electryo; denique filia Gorgophone. Cf. Preller Myth. 2, 41 (P. ist Sonnengott als Held) Gerhard Myth. § 798 (Lichtheld). (Περσηιάδης q. v.). 2) γ 414 444 Περσεύς filius Nestoris et (Apollod. 1; 9, 9) Anaxiboeae.

Περσε-φόνεια (Welcker, Götterl. 1, 393 φέρ-ειν et φάω Saatsprosserin. Doederl. Gl. 2210 πέρθουσα κ. φονεύουσα als Composition synonymer Verba, s. ut E. M. 665, 47, Φερσεφόνεια Todbringerin φόνον κ. κῆρα φέρουσα. Eust. 763, 61 φθέρσαι τοῦ θ ἐλλείψαντος, 1665, 16 ἐκ δύο ταυτοσήμων λέξεων συγκειμένη τοῦ τε φθέρσω κ. τοῦ φένω φόνος. Böttcher, Aehrenlese Dresden 1848 p. 22 πέρθειν φόνον i. e. funus, den entseelten Körper, Leichentilgerin.) κ 494, Διὸς θυγάτηρ λ 217, ἀγαυή λ 213 226 635, ἁγνή λ 386, ἐπαινή (q. v.) I 457, περίφρων h. Cer. 370 κούρη περικαλλής (voc.) ib. 493. gen. -ης κ 509, ἐπαινῆς κ 491 564. dat. -ῃ, ἐπαινῇ κ 534 λ 47, δαΐφρονι h. Cer. 359. acc. -αν, ἐπαινήν I 569, ἁγνήν h. Cer. 337, ἀγαυήν ib. 348. περικαλλέα Φερσεφόνειαν v. l. Περ. h. XIII 2, cf. Bekk. h. B. 2, 19, et h. Cer. 360 (voc.) 387 **Περσεφόνη**, ib. 405 περικαλλής. -ην ib. 56. Proserpina, (quod nomen num originis latinae an traductum sit e Graecis dubitat Curt Et. 338) f. Iovis λ 217 et Cereris Ξ [326]. Eam Διὸς βουλῇσι (h. Cer. 9) dum flores carpit, Νύσιον ἂμ πεδίον (prope Pangaeum Thraciae montem cf. Giseke, Stämme d. Balkanh. 93) e terra hiscente progressus equis et curru rapuit Hades, κλυτόπωλος vocatus ab Homero. Raptam diuque quaesitam Hecates auxilio Solisque indicio invenit mater effecitque luctu diuturno ut Iuppiter Mercurium iuberet ab inferis ad superos adducere puellam. Abeunti vero Hades dedit mali punici granum, quod quia comederat iussa est a Iove (ib. 446) tertiam anni partem apud inferos manere. Fuit igitur uxor Hadis, reginaque inferorum timenda atque severissima. I 457 θεοὶ ἐτέλειον ἐπαράς, Ζεύς τε καταχθόνιος κ. ἐπ. Π. sc. diras et Amyntoris quem Phoenix filius iniuria lacessierat et I 569 Althaeae quam Meleager filius. Regnat Proserpina apud inferos, Tiresiae enim κ 494 νόον πόρε, Ulixi feminarum animas misit λ 226 atque Gorgonis quoque caput missura erat λ 635 nisi celeriter abisset. Habet ἄλσεα in ipso Orci introitu κ 509. Hominibus mittit εἴδωλα λ 216. Cf. Preller, Myth. 1, 495 Demet. u. Perseph. Hamburg 1837 Welcker, Götterl. 1, 292 2, 475.

ἐκ **Πέρσης** τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα κ 139 atque Sole nati sunt Aeetes et Circe. apud Hes. Th. 356 957 Περσηΐς vocatur.

Περσηιάδης Persei filius. T 116 Σθενέλου Περσηιάδαο, cf. T 123, filius fuit Eurystheus. πέσε etc. v. s. πίπτω.

πεσσός (Benf. 2, 80 skt. pańćan quinque, E. M. 666, 19 τάχα πεττεία οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα, quini enim fuisse dicuntur. E. M. 666, 22 πέτω πίπτω, cf. Eust. 1396, 52 sch. V. α 107 Hes. Lobeck, Rh. 283 n. sed Doederl. Gl. 2346 πεζός i. e. Bauer im Bretspiel) talus, calculus lusorius, Stein im Spiele. Suid. 2; 2, 244 πεσσοί, ψῆφοι παρὰ Ἡροδότῳ (1, 94), ἐν οἷς ἔπαιζον. cf. Hes. Lex. Seg. 295, 1 πεσσοί· παιδιὰ ἀπὸ τῶν πεσσῶν ὅ πέρ ἐστιν ἀστράγαλος, cf. sch. Platon. 455 Be. ap. Lehrs, Ar. 153. proci α 107 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. vix recte Hes. τοῖς κύβοις. Qualis vero fuerit lusus nescire nos fatetur Becker Charikl. 2, 300. Apion (Ath. 1, 29), a Ctesone Ithacensi ut praedicabat edoctus, centum et octo fuisse calculos finxit potius quam compertum habebat pro numero procorum, in duos ordines dispositos, unum Penelopes in medio collocatum. misso suo calculo unumquemque procorum deiecisse Penelopen e loco καὶ πάλιν στάντα (non στήσαντα ut Nitzsch h. l.) ἐν ᾧ τὸ δεύτερον ἐγένετο χωρίῳ (Penelope), suum calculum petisse emissa Penelope. Inventum esse lusum a Palamede ferunt Eust. 228, 1 1397, 1 Sophocles et Euphorion ib.

8, 9, ab Aegyptiorum deo Theuth Plat. Phaedr. 274.

πέσσω (skr. paé lat. coqu-o, πεκ-jω Bopp, Gl. 2246 Curt. Et. 630 Kuhn 3, 409 Christ 113 159 L. Meyer, vgl. G. 1, 31 255 357 434. *ἐκ τοῦ πέπτω* E. M. 232, 14 635, 54) act. praes. ind. -ω *Ω* 639, -ει, ci. -ῃ (v. l. οι) *Θ* 513, inf. -έμεν *Β* 237, ptc. -ων *Ι* 565. proprie: coquo. 1) efficio ut maturescat, maturo. *η* 119 *τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει* zephyrus, Hes. *πεπαίνει*, Grashof, Fuhrw. 25 n. 21 locum spurium putavit negans hac uti Homerum significatione. 2) in Il. metaphor. a) concoquo, digero. *Β* 237 *γέρα π.* sch. BL. *κατέχειν*, notatur avaritia Agamemnonis qui quam plurima arripuit, Freytag comparavit *δωροφάγων*. non recte Geist Ztt. f. AW. 1837, p. 1264. b) iram coquo s. repositam servo, foveo. *Δ* 513 *χόλον πέσσει*, sch. BL. *ἐπὶ πολὺ κατέχει*, non recte sch. D. *καταδαπανᾷ ἢ πραΰνει* (Hes.), cf. *Ι* 565. c) habeo quod curare debeam, habe zu sorgen. *Θ* 513 *βέλος κ. οἴκοθι π.* *Ω* 617 *θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει*, paraphr. *ἔχει*, cf. *Ω* 639.

πέτᾰ-λον folium, E. M. 666, 59 *φύλλον*. *Β* 312 *πετάλοις ὑποπεπτηῶτες*. *τ* 520 *ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν* luscinia, cf. h. XIX 17. h. Merc. 84 *αὐτοῖσιν π.* (*τριπέτηλος*;) E. M. 666, 27 *παρὰ τὸ πέτω πίπτω*, Bopp. Gl. 227 skt. patra folium, pat cadere, Benf. 2, 44 das fliegende; sed Curt. Et. 215 de

πετά-ννυμι (Curt. Et. 215 πετα, lat. pate-o. L. Meyer, vgl. G. 1, 32 34 99 pandere, patere, ib. 42 75 219 370 (prat pro prath) etiam skr. prath ausbreiten ut Benf. 2, 98 Christ 127, sed posterius Curtius improbat. Cf. Leskien Curt. Stud. 2, 108) praes. v. s. *πίτνημι* et -άω, cf. Lob. Rh. 193. Act. aor. *πέτᾰσε* *ε* 269 -αν *ζ* 94 et -σσαν *Α* 480 *δ* 783 *θ* 54. opt. -σειε *σ* 160. ptc. -σσας (decies). Pass. aor. -σθησαν *φ* 50 ptc. -εῖσαι *Φ* 538 pf. (E. M. 501, 29 662, 32 *πλεονασμῷ τοῦ π*) *πέπτᾰται* *ζ* 45 (Buttm. a. S. 2, 270 reine Syncope, cf. Lob. ib. 272 path. el. 1, 156) -νται *Ε* 195, ptc. -μένας *Φ* 531. pqf. -το *Ρ* 371. pando, expando. a) proprie: *Δ* 523 *Ν* 549 *χεῖρε ἑτάροισι πετάσσας*, cf. *Ξ* 495 *Φ* 115 *ε* 374 *ι* 417 *ω* 397. *ζ* 94 *ἑξείης π. παρὰ θῖνα* lintea. *ε* 269 *π. ἱστία*. *Α* 480 *δ* [783] *θ* 54 *ἀνὰ ἱστία π.*, cf. *κ* 506. *Θ* 441 *κατὰ λῖτα πετάσσας*, cf. *α* 130 (*ὑπό*). *Ε* 195 *ἀμφὶ πέπλοι π.* *Ρ* 371 *π. αὐγὴ ἠελίου*, cf. *ζ* 45 (*αἴθρη*). *φ* 50 *π. δέ οἱ ὦκα* fores: *Φ* 531 *π. πύλας* apertas, cf. *Φ* 538. b) transl. animum quasi dilatare laetitia et cupiditate, arrigo, obstupefacio. *σ* 160 *π. μάλιστα θυμὸν μνηστήρων*, sch. V. *ἐκπλήξειε*, B. *ἀναστήσει(ε) πρὸς ἐπιθυμίαν*, Vind. 50. 56 *γρ. θέλξειε*, Eust. 1842, 48 *διαχέοι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν διαπεταννυμένων σωμάτων.* (*ἀνα*)

πετεηνός (*πέτομαι* Herodian. ap. E. M. 666, 39 *πέτω -ήσω -ηνόν, κ. πλεονασμῷ τοῦ ε*, cf. Lob. path. el. 1, 414. Christ 140 *πετε-σηνος*. Cf. Leskien Curt. St. 2, 101 Brugmann ib. 4, 96. de accentu Lobeck Rh. 188 n.) volucer. La Roche *ν* 87 „*πετεεινῶν* analogia scribi iubet sed in libris constanter per η scriptum reperio". *Β* 459 *Ο* 690 *ὀρνίθων πετεηνῶν*. *π* 218 *τέκνα, πάρος πετεηνὰ γενέσθαι*, F. *πετεεινά*. neutr. plur. *πετεηνά, τά* aves. *Θ* 247 *Ω* 315 *τελειότατον πετεηνῶν*, v. l. *Ω* 315 (Spitzn. „*ποτεεινῶν* Harl. ut solet"), cf. *Ο* 238 *Φ* 253 *Χ* 139 *ν* 87. *Ρ* 675 *ὑπουρανίων πετεηνῶν*, v. l. *πετεεινῶν*.

Πετεών. Strab. 410 *κώμη τῆς Θηβαΐδος ἐγγὺς τῆς ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδοῦ* in radicibus Hypati montis tenebant Boeoti qui sub Peneleo Leïtoque Troiam venerunt, *Β* 500 *Πετεῶνα*, sch. D. *ἀπὸ Πετεῶνος τοῦ Βοιωτοῦ*.

Πετεώς filius Arnei (Paus. 2; 25, 5 Ornei), nepos Erechthei, Atheniensis, Eust. 282, 38. *Β* 552 *Μ* 331 *Ν* 690 *υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς*, cf. *Δ* 327 (*υἱόν*). *Δ* 338 *υἱὲ Π. διοτρεφέος βασιλῆος*. *Μ* 355 *Πετεῶο διοτρεφέος υἱός*. Aristarchus (Eust. 283, 36 sq.) *Πετεός -οιο, κ. ἐκτάσει -ῷο*, sed Lob. path. el. 2, 233 „a plerisque desertum puto quod gen. Thessalici diphthongum propriam in impropriam mutari non constet. Herodianus: *ἀπὸ τοῦ Πετεώς -ῴ γίνεται Ἀττικῶς κ. πλεονασμῷ τοῦ ο μικροῦ -ῶο*, cf. sch. BL. *Β* 552 (Spitzn.) AD. et L. *Δ* 327 (*Πετεῷ*), est -ωο in secunda, ut -αο in prima, cf. Buttm. a. S. 1, 156 Thiersch 288 qui tacitus *Πετέωο* scripsit quod Düntz. *Β* 552 proponit. Fuit etiam nom. *Πέτης* Lob. l. l. par. 159.

πέτ-ομαι (skr. pat cadere volare Bopp. Gl. 226 Curt. Et. 214 L. Meyer, vgl. G. 1, 369) praes. -εται -ονται, inf. -εσθαι. ipf. *ἐπέτοντο* (quinquies), sine augm. *πέτετο* (quater) -έσθην (terdecies) -οντο *Ψ* 449. aor. *ἔπτατο* (novies) et *πτάτο* *Ψ* 880 (Bekk. *Ε* 99). ptc. *πταμένη*. ci. *πτῆται* *Ο* 170. volo. 1) aves sim. *Γ* 55 *κλαγγῇ πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων* grues. *Μ* 207 *κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο* aquila, cf. *β* 148 (*μετὰ πνοιῇς*). *ο* 531 *οὔ τοι ανευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις*. *β* 147 *αἰετὼ Ζεὺς ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι*. *Ν* 62 *ἴρηξ ὦρτο πέτεσθαι*. *Β* 89 *βοτρυδὸν πέτονται ἐπ' ἄνθεσι* apes. *Π* 265 *πρόσσω π.* vespa. 2) cito feror. a) animantes. equi *Ε* 366 768 *Θ* 45 *Κ* 530 *Λ* 281 519 *Χ* 400 *γ* 484 494 *ο* 192 h. Cer. 379 *τὼ οὐκ ἀέκοντε πετέσθην* | (*νῆας ἔπι*). *Κ* 514 *ἐπέτοντο ἐπὶ νῆας*. *Ν* 29 *π. ῥίμφα μάλ'*, cf. *Ο* 684 *Π* 149 (*ἅμα πνοιῇσι*) *Ψ* 372 449 (*κονίοντες πεδίοιο*), 381 506 (*σπεύδοντε*). *θ* 122 *ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο* homines in certamine. h. Ap. 448 *νόημ' ὣς ἆλτο πέτεσθαι*. *Ν* 755 *διὰ Τρώων πέτετο* Hector, cf. *Ο* 150 (*ἀΐξαντε*). *Φ* 247 *ἤιξεν ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι*. *Χ* 143 *ἐμμεμαὼς ἰθὺς π.* *Χ* 198 *ποτὶ πτόλιος π. αἰεί*. *Ω* 345 *ε* 49 *πέτετο* Mercurius. *λ* 208 *μοι ἐκ χειρῶν ἔπτατο* umbra. b) res. *Ε* 99 *διὰ ἔ. ὀιστός*, cf. *Ν*. 587 (*ἀπό*) 592 (*ἑκάς*). *Ε* 282 *τῆς* (*ἀσπίδος*) *διαπρὸ αἰχμὴ πταμένη*. *Υ* 99 *ἰθὺ βέλος π.* lapis *Ν* 140 *ἀναθρώσκων πέτεται*. *Ψ* 846 *ἑλισσομένη π. διὰ βοῦς* clava. *μ* 203 *τῶν - ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά*, cf. *ω* 534. *Ο* 170 *ἐκ νεφέων π. νιφὰς ἠὲ χάλαζα ὑπὸ ῥιπῆς Βορέαο*. c) translate: *Π* 469 *κ* 163 *τ* 454 *ἀπὸ ἔπτατο θυμός*. *Π* 856 *Χ* 362 *ψυχὴ ἐκ ῥεθέων πταμένη*. *Ψ* 880 *ἐκ μελέων θυμὸς π.* (*ἀπο δια εἰς ἐπι ὑπερ. ὠκυπέτης ποτή -έομαι -ητός πωτάομαι πετεηνός*).

πετραῖος in rupe habitans. *μ* 231 *Σκύλλην πετραίην*. saxosus, h. Ap. 383 *πετραίῃς προχοῇσιν* steinig. De

πέτρη (Benf. 2, 94 comparat slav. peschtschera Grotte pol. pestka boh. pecka Stein im Obst) 1) rupes, montis instar edita humoque affixa, cf. Buttm. Lex. 2. 179. *Ι* 15 *Π* 4 h. XIX 4 *αἰγιλίπος π.*, cf. *Ν* 63 (*περιμήκεος*). *Π* 429 *πέτρῃ ὑψηλῇ*. *ν* 196 *πέτραι τ' ἠλίβατοι κ. δένδρεα*. *ρ* 463 *ἐστάθη ἠύτε πέτρη*. *Ν* 139 *ῥήξας ἀναι-*

δέος ἔχματα π. h. Merc. 124 καταστυφέλῳ π., cf. ib. 404 (ἠλιβάτῳ). h. Ap. 284 ὕπερθεν π. ἐπικρέμαται. Merc. 229 πέτρης κευθμῶνα. N 137 ὀλοοίτροχος ἀπὸ πέτρης, cf. ρ 210. Ω 614 ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν, ἐν Σιπύλῳ. sg. pro pl. ι 395 περὶ δ' ἴαχε πέτρη. κ 87 λιμένα, ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε. O 273 ἠλίβατος π. καὶ ὕλη. Δ 107 πέτρης ἐκβαίνοντα caprum, Δ 108 ἔμπεσε πέτρῃ, cf. ω 8. h. XIX 10 πέτρῃσι ἠλιβάτοισι. B 88 πέτρης γλαφυρῆς, cf. ξ 533. Φ 494 κοίλην π. χηραμόν. B 617 π. Ὠλενίη, cf. Λ 757. κ 515 πέτρη τε ξύνεσίς τε ποταμῶν. ν 408 Κόρακος πέτρῃ. ω 11 Λευκάδα π. plur. pro sg. ϑ 508 κατὰ πετράων βαλέειν. ξ 399 βαλέειν μεγάλης κατὰ π. 2) scopulus prope mare. ε 428 λάβε πέτρης, cf. κ 96. O 618 π. ἠλίβατος μεγάλη, ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα ἥ τε μένει ἀνέμων κέλευθα. Π 407 πέτρῃ προβλῆτι. μ 64 λὶς πέτρη. μ 79 π. λίς, περιξέστῃ εἰκυῖα, cf. μ 121 241. μ 233 ἠροειδέα πέτρην. ψ 327 Πλαγκτὰς πέτρας. γ 293 λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα π. ἐσχατιῇ Γόρτυνος. sing. et plur. promiscue: δ 501 Γυρῇσιν πέτρῃσιν μεγάλῃσιν, δ 507 ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν, cf. ε 434, η 279 μ 71, 255. ε 156 πέτρῃσι κ. ἠιόνεσσι. ε 412 κ 4 λισσὴ ἀναδέδρομε π. ε 415 λίθακι π. ε 443 η 282 λεῖος πετράων. ι 284 πρὸς πέτρῃσι βαλών. κ 121 ἀπὸ πετράων βάλλον. κ 131 ἐπηρεφέας π., cf. μ 59, 260. 3) saxum magnum. ι 243 τόσσην ἠλίβατον π. ἐπέθηκε Cyclops. ι 484 541 κατερχομένης ὑπὸ π. 4) transl. de animo duro. Π 35 θάλασσα πέτραι τ' ἠλίβατοι. 5) X 126 τ 163 ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης v. s. ἀπό III 1. Vocalis in thesi non producitur nisi post vocem quacum arcte cohaeret et quasi coalescit (I 15 N 63 O 273 Π 4 δ 507 ι 243 κ 96 ν 408 ψ 327 h. XIX 4, ρ 210 ω 8 et πέτρῃσιν Ω 614 ι 156 434 h. XIX 10, ι 284). Inde

πετρή-εις saxosus, rupium plenus, Goebel, adi. in εις 18. δ 844 νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα, Ἀστερίς. B 496 Αὐλίδα πετρήεσσαν, B 519 Πυθῶνα π., B 640 Καλυδῶνα π. I 405 h. Ap. 390 Πυθοῖ πετρηέσσῃ, cf. h. Ap. 183. h. Ap. 44 Ῥήναια π. Cer. 491 Ἄντρωνα πετρήεντα. h. XIX 7 πετρήεντα κέλευθα.

πέτρος saxum, lapis, Felsstück. Π 411 Y 288 βάλε πέτρῳ. H 270 μυλοειδέι π. Π 734 λάζετο πέτρον, μάρμαρον ὀκριόεντα.

πεύθομαι. praes. ind. -ομαι γ 187 -όμεθ' γ 87 (ipf.?) opt. -οίαθ' (ter), inf. -εσθαι ι 88 κ 100, iptv. -έσθω π 134 ptc. -όμενος ρ 158. ipf. ἐπεύθετο (ter) -όμεθα I 524 et πεύθετο Λ 498 (-τ') 21 π 411. fut. πεύσομαι ψ 262 (Christ 61 πυνθ-σομαι?) -εαι Σ 19 -εται Y 129 β 256, ptc. -όμενος (quater) -ον α 94 β 264. et πυνθάνομαι β 315, ipf. πυνθανόμην ν 256. aor. ἐπύθοντο E 702 O 224 379 Σ 530 et πυθόμην δ 732 ξ 321 ψ 40 h. Merc. 263 363, -έσθην P 427, ci. -ηαι (quinquies) -ηται (bis) -ησθε ϑ 12 -ωνται H 195 (v. l. πεπ.) opt. -οίμην (quater) -οιτο (quinquies) -οίατο Λ 257 et πεπύθοιτο Z 50 K 381 Λ 135. pf. πέπυσμαι λ 505 -σσαι λ 494 -σται β 411 ρ 510, inf. -ύσθαι P 641. plqf. ἐπέπυστο N 674 h. Ap. 97 et πέπυστο N 521 X 437 -σθην P 377. (skr. budh cognoscere πυθ Bopp Gl. 265, cf. Curt. Et. 328 (sax. an-biod-an entbieten) L. Meyer, vgl. Gr. 1, 47 275 394) 1) audio, cognosco, erfahre, merke, perfertur quid ad me, kommt mir zu Ohren. Ariston. B 119 ἡ δ. ὅ. το πυνθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι, cf. K 381. E. M. 696, 14 τὸ ἀκοῦσαι κ. μαθεῖν, Hes. pass. Apollon. Synt. 287. a) Abs. B 119 X 305 γ 204 λ 76 (v. l. γ 204) φ 255 ω 433 καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι |, etiam posteris auditu s. quod audiatur, nam B 119 acc. c. inf. ad αἰσχρόν refertur. E 351 ἑτέρωθι πύθηαι, cf. H 195 Λ 498 X 437 (gen. ad ἄλοχος?) β 31 43 411, α 157 δ 70 ρ 592, π 134 τ 486 ψ 262 h. Ap. 97 Cer. 478 (neque spernere neque explorare neque prodere). N 674 οὐκ ἐπ., (οὐδέ τι ᾔδη ὅτι). β 315 ἄλλων μῦθον ἀκούων π. ν 335 οὐ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι. ψ 40 οὐκ ἴδον, οὐ π. cf. h. Merc. 263 363 (οὐκ ἄκουσα). b) τινός. α) auribus sonitum percipio: Z 465 σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι. O 224 μάλα μάχης ἐπύθοντο, paraphr. πεῖραν ἔλαβον (sch. br.). P 641 π. ἀγγελίης, cf. P 685 Σ 19. β) de homine s. re. P 102 που Αἴαντος πυθοίμην, paraphr. ἀκούσοιμι. ϑ 12 ξείνοιο πύθησθε, sch. T. περὶ τοῦ ξείνου, cuius res audituri quemque ipsum oculis sunt conspecturi, cf. λ 494 505 (τι aliquo modo). ξ 321 Ὀδυσῆος πυθόμην, cf. ρ 510. ν 256 π. Ἰθάκης ἐν Κρήτῃ. γ) additur huic gen. etiam ptc. audio: Λ 257 σφῶιν π. μαρναμένοιιν (Naegelsb. Am.). N 521 π. υἷος πεσόντος, cf. T 322 337 (solum ptc.) P 377. intellego: P 427 π. ἡνιόχοιο πεσόντος equi. b) α) τινός τι, ex quo quid: P 408 πολλάκι τὸ μητρὸς ἐπεύθετο, schol. V. Ζην. οὐ γρ. - ἔκ τινός τι, Y 129 ταῦτα θεῶν ἐκ π. ὀμφῆς (ἐκ III D 2, La Roche h. S. 163 dubitat num locus genuinus sit). β) τί, E 702 ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα, paraphr. ἤκουον εἶναι, dixerat enim iis Diomedes v. 605 etsi multa interponuntur, quibus melius careremus, itaque Düntz. sie bemerkten. Z 50 K 381 ἐμὲ ζωὸν π. ἐπὶ νηυσίν, cf. Λ 135. c. ptc. δ 732 π. ὁρμαίνοντα. I 524 οὕτω τῶν πρόσθεν ἐπ. κλέα ἀνδρῶν. K 207 φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο, cf. K 211 (ταῦτα πάντα) γ 187 (ὅσσα) δ 494 (πάντα) ο 377 (ἕκαστα) π 411 (ὄλεθρον) ρ 158 (τάδε κακὰ ἔργα). Λ 21 π. Κύπρονδε μέγα κλέος. γ) auribus sonitum accipio: O 379 ἐπύθοντο κτύπον (v. l. νόον), cf. Σ 530. δ 677 π 412 ἐπ. βουλάς. κ 147 ἐνοπὴν πυθοίμην. δ) ὅτι, Ω 592 πύθηαι οτι ἔλυσα. ε) quaestio pendens: γ 87 ἄλλους π. ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο, subi. quaestionis pro obi. est verbi, sch. HM. οἴδαμεν, οὐ γάρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐρωτῶμεν. h. Merc. 269 τοῦτο π. πόθεν νεῖκος ἐτύχθη. 2) exploro, erkunde, Suid. 2; 2, 563 ἀκούειν, μανθάνειν, διδάσκεσθαι, ἱστορεῖν, ἐρωτᾶν, cf. E. M. 666, 56 696, 18 quod Aristonicus l. l. hanc significationem abesse putabat ab Homero, Lehrs Ar. 148 „vide ne Aristonici error sit.... quosdam locos aliter suadere arbitror" a) Abs. K 320 ἔκ τε πυθέσθαι. κ 152 ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, cf. κ 155. b) α) cum quaestione quae pendet (Scheele, part. ἤ - ἤ et εἰ - ἤ Greifsw. 1840 p. 4) K 308 395 ἔκ τε πυθέσθαι ἠὲ φυλάσσονται ἢ βουλεύουσι, sch. LV. τὰ ἀκριβῆ παρὰ πάντων ἀκοῦσαι, paraphr. ἀναμαθεῖν. Λ 649 με προέηκε πυθέσθαι ὅν τινα ἄγεις, paraphr. ἐρωτῆσαι, cf. ι 88 κ 100. ν 415 ᾤχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος εἴ που ἔτ' εἴης. β) τί, β 215 360 νόστον πευσόμενος (ἤν....) cf. α 94 β 264. δ 713 πύθηται πατρὸς ἢ νόστον ἢ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν. c) α) τινός de re, α 281 πευσόμενος πατρὸς (ἤν). β 256 π. ἀγγελιάων. ο 270 ᾤχετο πευσόμενος πατρός. cui additur quaestio, γ 15

πύθηαι πατρός, ὅπου κύθε γαῖα κ. ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν. β) τινός, ex aliquo quaerere. κ 537 λ 50 89 Τειρεσίαο πυθέσθαι |. recte La Roche h. S. 164 contra Krüg. Di. § 47; 10, 8. Cf. La Roche h. S. 163 (ἀπευθής ἄπυστος).

πευκᾰλῐμος (Buttm. Lex. 1, 19 ad πυκινός, πυκάζω. sed difficili metaphora, quam recte Buttm. non admisit, Curt. Et. 100 πικ-ρός, atque E. M. 667, 1 πεύκη quod Curtius quoque fere probat) prudens, Suid. 2; 2, 248 φρόνιμος. Θ 366 Ξ 165 φρεσὶ πευκαλίμῃσι(ν) |. Ο 81 Υ 35 φρεσὶ πευκαλίμῃσι. paraphr. συνεταῖς, ἐπιστημονικαῖς, Hes. πυκναῖς, συνεταῖς (Eust. 1194, 50 La Roche) atque ὀξείαις, πικραῖς ἢ ἀγαθαῖς (θερμὴ θρασεῖα καὶ φλεγμαίνουσα), E. M. l. l. δριμείας κ. σώφρονας. Ap. 130, 34 πικραῖς κ. συνεταῖς quae coniungi non possunt. sch. BL. δριμείαις παρὰ τὴν πεύκην (Eust. 1006, 61) ἢ πυκναῖς παρὰ τὸ πύκα.

πευκεδᾰνός (πεύκη Ap. 130, 35 E. M. 667, 4. Buttm. Lex. 1, 18 pungo ΠΥΚΩ πικρός πεύκη. Curt. Et. 100 πικ-ρός, (Christ 278 πικ-ϝεδανος), cognatum vero videri πεύκη) amarus, acerbus, Buttm. l. l. acutus, pungens. Hes. πευκές, paraphr. Ap. 130, 35 πικρόν. Κ 8 πολέμοιο πευκεδανοῖο, sch. D. πικροῦ, ὀλεθρίου. ἀπὸ τῆς πεύκης ἡ μεταφορά. καὶ γὰρ ἡ πεύκη οὐκ ἀνίησι βλαστούς, κ. τὸ δάκρυον αὐτῆς πικρότερόν ἐστι. Non recte E. M. l. l. aliam quoque metaphoram (τὸν πόλεμον πυρὶ παραβάλλειν) admittit.

πεύκη (Curt. Et. 99 Lottner, Kuhn 7, 23 germ. fiuh-ta. Christ 48 278 πικ-ϝη lat. picea. Buttm. Lex. 1, 18 pung-o ΠΥΚ, ut sit acutus, cf. Lob. path. pr. 113) picea, Föhre. Λ 494 πολλὰς δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας | ἐσφέρεται torrens. Ψ 328 ἢ δρυὸς ἢ πεύκης. ep. 11, 1 ἄλλη τίς σευ πεύκη ἀμείνονα καρπὸν ἵησιν, Ἴδης ἐν κορυφῇσι, Herm. π. voc. statuit.

πεφάσθαι πέφνον s. ΦΕΝ.

πῇ (Spitzn. Bekk. La Roche cet.), sed Wolf Dind. ol. vo. πῆ (skr. ka-s, lat. quis germ. hwer, cf. Curt. Et. 631. fuit dat. fem.) 1) quo, Ap. 131, 8 Suid. 2; 2, 258 πῇ· ἐς τίνα τόπον, cf. sch. A. Ρ 643. E. M. 669, 11 ὅτε ἐστὶν ἐρωτηματικόν, περισπᾶται ... τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει. Ap. l. l. τοῦ ποῖ τῶν Ἀττικῶν ὄντος ἰδίου, τὸ δὲ πῇ Ἰακὸν κ. Ὁμήρῳ σύνηθες. τοῦτο δὲ βαρυτονηθὲν ἀόριστον γίνεται. Ε 472 πῇ δή τοι μένος οἴχεται; quonam, wohin doch, cf. Ω 201. Θ 229 πῇ ἔβαν εὐχωλαί; ο 509 πῇ γὰρ ἴω; κ 281 πῇ δὴ δι' ἄκριας ἔρχεαι; quo is, ut te video euntem, cf. ν 203 ρ 219 φ 362. Ζ 377 πῇ ἔβη ἐκ μεγάροιο; cf. μ 287 ν 43 Θ 94, 413 Ξ 298, Ω 362 ν 203 h. Merc. 307. β 364 πῇ ἐθέλεις ἰέναι ἐπὶ γαῖαν; JN. ποῖ, al. cur? sed saepius alia etiam loci significatio additur. Κ 385 πῇ δ' (Bekk. δὴ) οὕτως ἐπὶ νῆας ἔρχεαι; ubi sunt qui: cur s. quomodo vertant, sch. A. γρ. ποῦ. Ν 307 πῇ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον; sch. BL. ἀντὶ τοῦ ποῦ, sed est potius: quam in partem?

πῃ, ol. vo. πή (v. s. πῇ) enclit., E. M. 669, 10 ἐπίρρημα .. ἀόριστον. 1) aliquo, irgendwohin, εἴς τινα τόπον. α) additur gen. partit., cf. Kühner a. G. § 414 5 c Krüger § 47, 10, 4. Γ 400 ἦ πῄ με πολίων ἄξεις aliquo urbium. β) Ζ 378 ἠέ πῃ ἐς γαλόων ἐξοίχεται, cf. Ω 381. γ 251 πῃ ἄλλῃ πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους. β 127 σ 288 οὔτ' ἐπὶ ἔργα ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ. χ 140 ἔνδον, οὐδέ πῃ ἄλλῃ κατθέσθην. Ζ 383 οὔτε πῃ ἐς γαλόων ἐξοίχεται. γ) c. neg. saepe est: nusquam, Ap. 131, 12 εἰς οὐδένα τόπον. ν 207 οὔτε πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι. ε 140 πέμψω μιν οὔ πῃ. μ 433 οὐδέ πῃ εἶχον οὔτε στηρίξαι οὔτ' ἐπιβῆναι. 2) alicubi, c. neg., nullo loco. Ν 191 οὔ πῃ χρὼς εἴσατο, Herod. h. l. gen. χροός praefert, οὐδαμῶς τοῦ χρωτός, sed nom. quoque admisit, Arist. χροός, Tyrannio χρόος i. e. χρώς. Ρ 643 οὔ πῃ δύναμαι ἰδέειν, sch. A. μή ποτε οὖν οὐχ ὡς τοπικὸν ἐπίρρημα, ἀλλ' ὡς παραπληρωματικὸν σύνδεσμον ἐκληπτέον, sed cf. μ 232. ε 410 ἔκβασις οὔ πῃ φαίνετο, cf. χ 25. 3) aliquo modo. Ω 373 οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστί, Did. ἐν δέ τισι οὕτως δή. c. neg., nullo modo. Π 110 οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι omnino non potuit. Φ 219 οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα (nusquam?). Ζ 267 Ω 71 h. VII 58 XXXIV 18 οὐδέ πῃ ἔστιν.

πηγεσῐ-μαλλος (de formatione dubitatur. πηγνύναι, E. M. 669, 19 παρὰ τὸν πήσσω μέλλοντα .. πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς, cf. Suid. 1; 2, 188 Lob. path. el. 1, 482 483 et paulo aliter Rh. 294, s. πηγός Curt. Kuhn 2, 155 skr. pājas Kraft πηγεσ-ι-μ. cf. Zft. f. AW. 1848 p. 162. Doederl. Gl. 40 et II p. 381 πηγός - γάζω ut sit πηγάσας μάλλον. Cf. Clemm, comp. Gr. 30. Schaper KZ. 22, 519 „haud scio an sit bahuvrīhi, cuius lana compressa est“). densum vellus habens, Lob. Rh. 103 παχύμαλλος Suid. 2; 2, 259 βαθύμαλλος. Γ 197 ἀρνειῷ πηγεσιμάλλῳ, sch. ABL. εὐπαγεῖς μάλλους ἔχοντι, cf. Ap. 131, 14 (τουτέστι εὐτραφεῖς) Hes., sed Porphyrius h. l. (cf. E. M. l. l. Hes.) ἐκ τοῦ πηγὸν τοῖ μέλαν. Hes. τινὲς δὲ λευκόν.

πηγαί (Benf. 2, 91 „keine sichere Ableitung“. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 372 pag. Doederl. Gl. 42 πηγνύναι retineri enim quasi vinclo amnem. Hoefer Lautl. 1, 286 aqua. E. M. 669, 16 πηδῶ. Damm πίω) fons. Β 523 πηγῇς ἔπι Κηφισοῖο. Υ 9 ζ 124 h. Ven. 99 πηγὰς ποταμῶν nymphae habitant. Φ 312 ἐμπίπληθι ῥέεθρα - ἐκ πηγέων. Χ 147 πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου (q. v.). Ψ 148 μῆλ' ἱερεύσειν ἐς πηγάς Sperchii. h. Ap. 263 ἐμῶν ἱερῶν πηγέων, M. πηγῶν, Telphusae.

πήγνυμι (skt. paś binden Bopp, Gl. 236, Curt. Et. 343 (cf. Zft. f. AW. 1848 p. 162) lat. pac-iscor pang-o, goth. fah-an, germ. fuog-a, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 32 36 41 42 97 357. Doederl. Gl. 38). a) trans. Act. fut. πήξεις Χ 283. aor. ἔπηξε(ν) Β 664 Ν 570, πῆξε(ν) -αμεν μ 15, ci. -ῃ Θ 95, inf. πῆξαι. ptc. πήξας -αντ'. b) intrans. pf. πέπηγεν Γ 135. plqf. ἐπεπήγει Ν 442 et πεπήγει Π 772. Pass. pr. πήγνυται Χ 453. ipf. -το Ο 315. aor. 2. ἐπάγη Κ 374 Χ 276 et πάγη (sexies) πάγεν Δ 572. aor. 1. πῆχθεν Θ 298) 1) infigo, figendo firmo, Σ 177 κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι. λ 77 πῆξαι ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν, cf. μ 15, ψ 276 (ἐν γαίῃ) λ 129 (γαίῃ). Ε 40 Θ 258 Λ 447 μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὤμων μεσσηγύς, cf. Θ 95 Ο 650 Χ 283. Ν 570 ἔνθα οἱ ἔγχος ἔ. abs. Δ 460 Ζ 10 ἐν μετώπῳ πῆξε hastam, cf. Ν 372 398 χ 83. Γ 217 κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας fixis oculis. β) compingo. Β 664 νῆας ἔ. ε 163 ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς (i. e. σχεδίης) ὑψοῦ, sunt qui aor. medii statuant, v. l. πῆξον. h. Merc. 47 πῆξε ταμὼν δόνακας. γ) translate: metu quem ita percello ut quasi torpeat. Zenodotus Herodianus Demetrius Ξ 40 πῆξε θυμόν, Aristarchus πτῆξε (q. v.), sch. BL. ἐν ἀκινησίᾳ ἐποίησεν·

ἐπί τινι γὰρ χαλεπῷ τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ ὑπώπτευσαν. b) intr. fixus sum. Γ 135 παρὰ ἔγχεα π. humi. Κ 374 Χ 276 ἐν γαίῃ ἐ. hasta. Λ 572 δοῦρα ἐν σάκεϊ π. Π 772 Κεβριόνην ἀμφ' . . δοῦρα π. Υ 283 οἱ ἄγχι π. βέλος. Ψ 877 ἂψ ἐπὶ γαίῃ πρόσθεν - πάγη ποδός. de volnere: Δ 185 ἐν καιρίῳ πάγη βέλος, cf. Δ 528 Ε 616 Θ 298 Ν 442 Ο 315 Υ 486. β) obrigesco, rigeo, torpeo. Χ 453 γοῦνα π. terrore. V. l. πῆξε Ξ 40 pro πτῆξε. (συμ κατα ἐγκαταπ., πηκτός εὔπηκτος πηγός -υλίς παχύς πάχος -ετος -νη -όομαι πηγεσίμαλλος εὐπηγής)

πηγός (πήγνυμι Lob. Rh. 281) spissus, bene compactus, prall, gedrungen, Doederl. Gl. 40 gesundes, kernhaftes Fleisch, sed παχύς viel Fleisch, cf. Curt. Et. p. 473. Suid. 2; 2, 259 εὐτραφής. Ι 124 266 ἵππους | πηγοὺς ἀθλοφόρους, sed sch. BL. μέλανας· τούτους γὰρ ἀρίστους φασὶν οἱ περὶ ἵππων γράψαντες, καὶ ε 388 ψ 235 κύματι πηγῷ (im Wogendrang) εἴ γε ἀλλαχοῦ φησὶ μέλαν κῦμα· τινὲς δὲ μεγάλους, εὐτραφεῖς, ὑψαύχενας. sch. EPQV. ε 388 οἱ μὲν γλωσσογράφοι μέλανι κ. ἰσχυρῷ, ψυχρῷ, ἀδιαλύτῳ. τινὲς δὲ γαληναίῳ. κρεῖσσον δὲ εὐπαγεῖ εὐτραφεῖ κ. εὐμεγέθει, cf. Nitzsch h. l. Lucas nigri coloris signif. N. J. f. Ph. 79, 604.

πηγυλίς (πήγνυμι) glacialis, Lucas N. J. f. Ph. 79, 604 Doederl. Gl. 41 eiskalt, Eis erzeugend, Ap. 131, 13 παγετός, Suid. 2; 2, 259 τὸ κρύος. ξ 476 νὺξ κακὴ πηγυλίς, sch. V. παγετός, ψυχρά.

Πήδαιον ναῖε Imbrius ante bellum Ν 172. nom. aut Πήδαιον (τό), Eust. 926, 43 τόπος οὐκ ἐπίσημος περί που τὰ κατὰ τὴν Τροίαν (Hes.?) aut **Πήδαιος** (ἡ), sch. br. πόλις Καρίας. Sch. V. ὑπὸ τὴν Ἴδην πόλις πρὸς Θήβην, οἱ δὲ πρὸς Καρίαν. τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Πηδάσῳ ita paraphr. πόλιν τὴν Πήδασον.

Πήδαιον interfecit Medon Ε 69, Antenoris filium nothum sed a Theano liberorum instar educatum, Herod. Ἀρίσταρχος ὡς Πήδασον, καὶ ἐπεκράτησεν (Suid. 2; 2, 260) . . . . ἐοικὸς γὰρ μᾶλλον ἥρωι παρὰ τὸ πηδᾶν ἐσχηματίσθαι, cf. Lehrs, Ar. 295 Spitzn. h. l., al. et ol. vo. Πηδαῖον.

πηδάλιον (Curt. Et. 291 πηδόν πηδᾶν, cognatum vero videri skr. pad πεδ πούς. E. M. 669, 39 πῆδος εἶδος δένδρου . . . ἡ πλάτη) gubernaculum. γ 281 πηδάλιον μετὰ χερσὶ νηὸς ἔχοντα. ε 255 πρὸς - π. ποιήσατο ad ratem. ε 270 πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως. ε 315 π. ἐκ χειρῶν προέηκε. Phaeacibus θ 558 οὐδὲ πηδάλι' ἐστί, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν. h. Ap. 418 οὐ πηδαλίοισιν ἐπείθετο νηῦς. Fuit in puppi tabula duplex, atque ad perpendiculum aquae immissa, quam gubernator huc illuc flectebat, cf. Grashof, Schiff 20 Lucht, Schiff d. Od. Altona 1841 p. 31 Nitzsch ad κ 32.

Πήδᾰσον (Salium, Lob. Rh. 207) clam populo peperit Abarbaree nympha Bucolioni Laomedontis filio atque Diomedes interfecit Ζ 21. 2) Π 467 Πήδασον ἵππον Achillis volneravit Sarpedon. Π 152 ἀμύμονα Π. τόν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς, ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.

Πήδᾰσον 1) αἰπεινήν ad Satnioenta fluvium sitam incolebat Elatus Ζ 35, -αἰπήεσσαν Φ 87 tenebat Altes Lelegum rex socerque Priami. diruit Πήδασον Lyrnessumque Achilles Υ 92. Strab. 321 περὶ τὴν Ἴδην (cf. Steph.) 584 πεπόρθηται τὰ ἀντικείμενα τῇ Λέσβῳ τὰ περὶ Θήβην κ. Λυρνησσὸν κ. Πήδασον τὴν τῶν Λελέγων, 605 καὶ νῦν ὁ τόπος δείκνυται τῆς πόλεως ἔρημος. Ante bellum nomen habuisse dicitur (sch. BLV. Ζ 35) Moneniae quam cum oppugnaret Achilles a virgine quadam admonitus aqua egere incolas cepit Pedasumque a puella appellavit, sed Strab. 611 ἐκπορθηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως μετέστησαν εἰς τὴν Καρίαν καὶ κατέσχον τὰ περὶ τὴν νῦν Ἁλικαρνασσὸν χωρία atque ibi quoque urbem τὰ Πήδασα appellarunt. urbs Troica quam postea dictam esse putat Adramyttium Plin. n. h. 5; 29, 29 erat sita in sinu Adramytteno Eust. 1198, 62. 2) Ι 152 294 Πήδασον ἀμπελόεσσαν Achilli se daturum promisit Agamemnon. fuit Messenidis urbs, Methone (Eust. 1198, 44 ἡ Κορώνη) vocata a serioribus, cf. Strab. 359 Paus. 4; 35, 1 Curt. Pelop. 2, 171 Bursian Geogr. 2, 175.

πηδάω (Curt. Et. 291 ad skr. pad fallen gehen πέδ-ον πούς referre videtur, ut Christ 66 Benf. 2, 92) salio. Φ 269 ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα. Φ 302 τοῦ ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα. h. VII 52 θύραζε πήδησαν e navi. feror cum impetu. Ξ 455 χειρὸς ἄπο ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα.

πήδῖνος (E. M. 669, 39 πῆδος εἶδος δένδρου. apud Gallos abies pados vocatur). v. l. E. M. l. l. Hes. III 330 Eust. 613, 9 Ε 838 πήδινος ἄξων pro φήγινος.

πηδόν s. (?) **πηδός** (Curt. Et. 291 skr. pad gehen, cf. Benf. 2, 92. sed Hehn Kulturpfl. 416 pedum. Ap. 131, 15 ὡς μὲν Ἀπίων ἀπὸ τοῦ παίειν, ὡς δ' ἔνιοι ἀπὸ τοῦ ξύλου τοῦ πηδίνου λεγομένου, ὡς δὲ πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πῆξιν ὥσπερ πηδᾶν τὴν κώπην). pars remi latior et inferior, Ruderblatt, Lucht, Schiff d. Od. Altona 1841 p. 34 Grashof, Schiff 20 Nitzsch ad κ 32. η 328 ἀναρριπτεῖν ἅλα πηδῷ, cf. ν 78, Ap. 131, 35 τῷ πλατεῖ τῆς κώπης, cf. sch. V. Hes. De genere cf. Arat., Phaen. 155 τὰ πηδά, Eust. 1528, 27 τὸ πηδόν, sed 613, 10 πῆδος εἶδος ξύλου, ὅθεν καὶ πηδὸς ἡ πλάτη, cf. Hes. πῆδον et πῆδος.

πηκτός (πήγνυμι) compactus, quia e compluribus partibus constat. Plerique: bene compactus (Doederl. Gl. 43), firmus. Κ 353 Ν 703 ν 32 πηκτὸν ἄροτρον Hes. ἐκ πολλῶν ξύλων πεπηγμένον, cf. Suid. 2; 2, 261. sch. ABD. τὸ τὸν γύην προσπεπηγότα ἔχον, Hes. τὸ ἀπὸ δύο ἀρότρων· εἰσὶ γὰρ καὶ μονόβολα, Grashof Fuhrw. 15. h. Cer. 196 π. ἕδος. (εὔπηκτος).

Πηλεγών (de accentu Herod. Φ 141), -όνος filio Asteropaeo Φ 141, cf. Φ 152. -γόνα κλυτὸν ἔγχεϊ genuit Axius fluvius Φ 159, e Periboea Acessameni filia Φ 142. Paeones qui Macedoniam tenebant Pelagones quoque vocabantur, ab Homero ut videtur etiam Pelegones, cf. Giseke, Stämme d. Balkanh. 103.

Πηλείδης ut Herod. Δ 228, sed „incredulus Bekker versu magistro diphthongos dissolvit" Lob. path. el. 2, 14. Bekk.^{2} Am. -εΐδης, habet enim semper binas arses. Pelei filius Achilles, Pelide, nom. (in introitu) Υ 164 261 503 Φ 173 251 272 595 Χ 138 Ψ 59 231 700 740 Ω 572, (ante caesuram) Σ 316 Υ 290 Ψ 17 287 651 798 826 884. gen. -εω (per syn.) Ἀχιλῆος (in introitu) Ο 64 Ρ 195 Υ 85 (in quarto pede) θ 75, et -ᾱο (ante caesuram) Ο 74 Φ 208 Χ 290 θείοιο Ρ 199, (in pede quarto) Ο 614, (in exitu) v. l. Spitzn. Ρ 191. dat. -ῃ (in introitu) Ρ 641 Π 83 Ἀχιλῆι Ρ 105 701 Υ [312] 322 Φ 557

Χ 176. acc. -ην (ante caes.) Π 241 (in introitu) Ψ 41 Ἀχιλῆα 542. voc. -η (in introitu) Υ 200 431 Φ 288 μεγάθυμε 153, (ante caesuram) Σ 170 Α 146 πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν et Α 277 (ubi η crasi coalescit cum ἔθελ', caesura vero post ἔθελ' fit, La Roche θέλ' cf. ἐθέλω 2 a p. 345 b) et **Πηληϊάδης**, voc. α ob dactylum inserta, cf. Lob. path. el. 2, 96 E. M. 669, 56 670, 30 Eust. 13, 13 Thiersch § 166, 7. gen. (semper post caesuram) -εω (p. syniz. Thiersch § 178, 23 b) Ω 431 448 Ἀχιλῆος | Α 1 322 Ι 166 Π 269 653 Ω 406 λ 467 ω 15 et -αο Π 686 Ἀχιλλῆος - Π. | λ 557.

Πηλείων (Bekk.[2] Am. -είων, nam diphthongus semper in thesi est). Pelei f. Achilles, Pelide. nom. non legitur. gen. -ος Υ 80 113 118 Κ 392 (ἀγανοῦ) Υ 88 (ὑπερθύμοιο), Π 195, Ρ 191 v. l. cf. La Roche app.) 208 Ω 465 ω 23 et (μεγαθύμου) Ρ 214 Σ 226 Τ 75. dat. -νι Χ 40, Α 188 Σ 166 Υ 294 Φ 306, ε 306, ποδώκεϊ Π. | Ψ 249 Ω 458. acc. -α Χ 214, 7 Φ 599, Α 197 Υ 366 Φ 327 ἀμύμονα Β 674 770 Ι 181 698 Κ 323 Ρ 280 Χ 278 λ 470 551 ω 18 ποδώκεα Θ 474 Ν 113 Π 281 Σ 261 267 Υ 27 45 Χ 193 Ψ 35 (ἄνακτα) 793. Satis singulariter additur δέ locale: Ω 338 **Πηλείωνα δ' ἱκέσθαι** | ad Pelidem, Povelsen emend. loc. Hom. Hauniae 1846 Πηλείων' ἀφικέσθαι etsi talis elisio alias non legitur. fortasse errore ortum e Χ 214 Πηλείωνα δ' ἵκανε, v. l. Πηλειωνάδ'. vv. 335—8 vituperavit Geppert 1, 131, hunc Düntz. Rh. M. 5, 399.

Πηλεύς (πάλλω E. M. 669, 54 Preller, Myth. 2, 277 (325) sq.: Bild des blitzschleudernden Zeus, G. Hermann: Pulsantius. Eust. 772, 38 Gerhard Myth. § 878 Hartung, Däm. 35 Rel. d. Gr. 2, 61 ad πηλός referunt. sed videtur nomen a monte desumptum). nom. Ι 392 Χ 421 Αἰακίδης Φ 189 γέρων Λ 783, Σ 87, Ι 252 Ψ 144 γέρων Ι 400 γέ. ἱππήλατα Η 125 Ι 438 Λ 772 Σ 331 ἵπποτα Π 33 Ψ 89. cum arsi posterioris syllabae Αἰακίδης Π 15. gen. (-εῦς? Bekk. in cens. ed. Wolf. et h. B. 1, 41 etsi non scripsit e. c. Α 489 Π 21. reprehendit formam Lob. path. el. 2, 80) -ῆος Ι 147 289 ἀμύμονος Υ 206 λ 494 505 et Λ 769, Π 175 (cum duplici arsi), -έος (semper ante υἱός υἱέ) Π 203 Υ 2 Φ 139 Χ 8 250 ω 36 δαΐφρονος Σ 18 et cum arsi posterioris syllabae (εο per syn.). Α 489 Π 21 Τ 216 λ 478 (Harl. Mosc. 1. Α 489 Barnes, Clarke dubitans, Bekk.[2] Am. (ad λ 478) Thiersch § 194, 46 b -ῆος correpta vocali sequenti de qua cf. Düntz. λ 478 La Roche Α 489. V. l. (DGS. Vat. Mos. Laud. Barocc. Eton. H. (supra scr.). Α 489 Vind. edd. Τ 216 Ptolemaeus Π 21 Πηλέως ap. sch. V., per syniz.). dat. -εῖ Ω 61 (cf. Thiersch § 194, 46 c) et -ῆι Π 381 867 Σ 84 Ψ 278 Ω 534 Αἰακίδῃ Σ 43, Ρ 443 ἄνακτι |. acc. -ῆα Ι 480 ἄναχθ', Τ 334 et -ῆ Thiersch § 194, 46 d Lob. path. el. 2, 84 („spiritum reddiderunt") sed Spitzn. Dind. Bekk.[2] (aliter h. B. 1, 41) Bäuml. Düntz. Faesi La Roche -ῆ' Π 574. Aeaci (q. v.) et Endeidis (Apollod. 3; 12, 6) filius Φ 189, frater Telamonis cuius auxilio cum Phocum fratrem non germanum occidisset patrem veritus ex Aegina in Phthiam ad Eurytionem venit. qui ei et filiam Antigonen quae Polydoram (Π 175 ubi sch. BLV. ἑτέρου φασὶ Πηλέως) peperit et partem regni tribuit. Fuit inter eos qui aprum Calydonium venati sunt et inter Argonautas. Eurytione quem aprum telo petens casu occiderat mortuo fuit Π 126 ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής. Ω 534 θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε· ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν. Antigone quam Atalante falso indicio deceperat mortua Thetidem uxorem duxit, deam mortalis, cf. Σ 87 Ψ 278 Ω 534 Π 33, nam Ω 61 περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν qui cum nuptiis interessent omnes ei donum dederunt equos divinos Π [381] 867 cf. Ρ 443 Σ 84, etsi Ψ 278 Neptunus solus eos dedisse fertur. Venerunt ad eum supplices Phoenix Ι 481, Epeigeus Π 574, Patroclus Ψ 89. Memor pristinae virtutis Nestorem laetus audivit praedicantem quanta esset heroum Graecorum fortitudo Η 128. Sub adventum Nestoris et Ulixi qui exercitum convocabant sacra fecit Iovi Λ 772. ipse vero cum senior (Χ 421 quare vix recte Ariston. Ι 481 ἡ δ. ὅ. πρεσβύτερος Π. Φοίνικος) expeditionis particeps esse non posset, Patroclo et Phoenice comitibus filium dimisit monitum ut eorum consiliis uteretur Ι 252 438 Λ 783, Sperchio fluvio supplicans ut incolumis rediret Ψ 144. Atque vidisset quidem redeuntem si ille infecta re Troia abisset Ι 392, non vero aliter. Achilles certe putabat Peleum brevi moriturum Σ 331 434 cf. Π 15 Τ 334, etsi post bellum in vivis erat filio superstes λ 494. Cf. Preller, Myth. 2, 278 Gerhard Myth. § 875 538 667. 2) Alterum Peleum statuunt sch. BLV. Π 175 cuius filia fuit Polydore. Inde

Πηλήιος qui Pelei est. Σ 60 441 δόμον Πηλήιον.

Πηληιάδης v. s. Πηλείδης.

πήληξ (Benf. 2, 83 dubitans πέλλα pellis. Passow al. πέλις πέλιξ pelvis Becken-haube, aut πίληξ πῖλος. Ap. 131, 18 Hes. ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι ὅ ἐστι κινεῖσθαι, E. M. 670, 33 ἐν τῷ κλήρῳ et Doederl. Gl. 2372 Loostopf, paulo melius Baerwinkel her. hom. arm. Arnstadt 1839 p. 41 de nutatione cristae) cassis, galea. περικεφαλαία. Θ 308 κάρη πήληκι βαρυνθέν. Ξ 498 αὐτῇ σὺν π. κάρη, cf. Υ 382. Ν 527 πήληκα φαεινήν, quae v. 530 etiam τρυφάλεια vocatur. Π 105 φαεινὴ | πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, cf. Ν 805. Π 797 ἱππόκομον π., quae v. 793 κυνέη vocatur. Ο 608 π. τινάσσετο. Ο 647 π. σμερδαλέον κονάβησε. α 256 ἔχων π. καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε.

Πηλιάς quae de Pelio monte est. Υ 277 Π. μελίη Achillis. Π 143 Τ 390 Πηλιάδα μελίην, τὴν (Peleo) πόρε Χεί ων Πηλίου ἐκ κορυφῆς, cf. Φ 162 Χ 133 (δεινήν), Ap. 131, 19 τὸ δόρυ ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, qui errore ut videtur **Πηληϊάδα** scripsit. Cf. Lob. path. el. 2, 104. De

Πήλιον εἰνοσίφυλλον Β 757 λ 316 mons Thessaliae in Magnesia situs a meridie Ossae (Ovid. met. 1, 155) inter litus sinus Thermaei partesque septentrionales sinus Pagasaei, nunc Πλεσσίδι, sch. V. Π 144 ἄκρα Χειρώνειος ὑπὲρ Σηπιάδος ἄκρας, πρὸς Ζέφυρον ἀνεμον νεύουσα, ἔνθα ᾤκει ὁ Χείρων. Feruntur Aloidae (λ 315) cum diis pugnantes, cf. Giseke Stämme d. Balkanh. 40, Olympo Ossam Ossae Pelion imposuisse, quem montium ordinem quia invertit Verg. Ge. 1, 282 vituperat Voss. Β 744 ἐκ Πηλίου Pheras expulerat atque occidentem versus migrare coëgerat Pirithous, ex quo tempore Apollini videntur placuisse h. Ap. 33 Πηλίου ἄκρα κάρηνα. Consederant in monte Chiron qui Π 144 Τ 391 Π. ἐκ κορυφῆς Peleo donum attulit hastam Πη-

λιάδα, qua postea utebatur Achilles, sub monte vero meridiem versus Achivi Hellenesque. Qua mons inter occidentem et septentriones Peneum fluvium attingebat, ibi Magnetes incolebant quos (*B* 756) Prothous Troiam duxit. Ab Ossa enim meridiem versus secundum litus montes pertinent, n. Πλεσσίδι vocati cf. Bursian Geogr. 1, 43, quos nonnunquam omnes Pelii nomen comprehendere videtur. sunt vero eorum altissima duo cacumina parvo intervallo, nunc Zagora, quae Homerus significare videtur.

πῆμα (πά-σχω (πήθω sch. B. Θ 176), cf. Lob. Rh. 70 Doederl. Gl. 811 Goebel, Kuhn 11, 58 Friedrich, different. vocabb. Hom. Rastenberg 1860 p. 12) aerumna, malum, calamitas. Suid. 2; 2, 262 κακόν, βλάβη, δυστυχία, cf. E. M. 670, 47 Hes. (ἀναπημονή). 1) est res quae quem dolore afficit, non ipse dolor. a) ξ 338 δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην in den Schaden des Elends geriete, non recte sch. B. λείπει ἡ ἐξ ἵν' ἐκ τῆς δύης ἐπὶ βλάβην ἔλθοιμι, v. Capelle s. δύη Friedrich l. l. 16. similiter μ 27 ἀλγήσετε π. παθόντες. γ 152 ἐπὶ Ζεὺς ἤρτυε π. κακοῖο. Ι 229 λίην μέγα πῆμα δείδιμεν. η 195 τι μεσσηγὺς κακὸν καὶ π. πάθῃσι. ι 535 εὕροι ἐν πήματα οἴκῳ, cf. λ 115 (ἄνδρας). ξ 275 με πῆμ' ὑπέδεκτο. ξ 312 π. φύγοιμι. ο 345 ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ π. καὶ ἄλγος. Δ 413 μετὰ σφίσι π. τιθέντες inter hostes. ε 179 κ 344 μοι π. κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο, cf. ε 187 κ 300. Ο 721 ἧμιν πήματα πολλὰ θέσαν. λ 555 τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν. Ο 110 Ἄρηι π. τετύχθαι. φ 305 σοὶ μέγα π. πιφαύσκομαι. Ω 547 τοι π. τόδ' ἤγαγον dii. μ 231 μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν. θ 81 κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί. Ρ 99 οἱ μέγα π. κυλίσθῃ, cf. β 163. Ρ 688 π. θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει. b) homines: Κ 453 σὺ π. ἔσσεαι Ἀργείοισιν, cf. Χ 288 (μέγιστον). Δ 347 νῶιν τόδε π. κυλίνδεται, Ἕκτωρ. ρ 597 v. l. δ 668 ἡμῖν π. γενέσθαι, E. φυτεῦσαι. ρ 446 τόδε π. προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην mendicum, h. Ap. 304 πέλε π. δαφοινόν serpens. clades: Θ 176 μοι κατένευσε Κρονίων νίκην κ. κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε π. | 2) Appositionis q. v. loco additur (acc. epexegeticus q. v. cf. La Roche h. S. § 115). Γ 50 γυναῖκα ἀνῆγες, πατρί σῷ μέγα π., non ipsam Helenam malum vocans, sch. BL. ἄτοπον γὰρ πῆμα τὴν Ἑλένην καλεῖν Ἕκτορα, περὶ οὗ φησίν Ω 767. Γ 160 ἡμῖν π. λίποιτο zum Schaden da bleibe. Ζ 282 μέγα μιν ἔτρεφε π. Τρωσί Iuppiter Paridem, plenius Χ 421 μιν ἔτρεφε π. γενέσθαι Τρωσί. μ 125 μιν τέκε π. βροτοῖσιν, cf. h. Ap. 306 352. 3) plur. dolores, miseria. sine dat. Ε 886 πήματ' ἔπασχον, sch. BLV. ἔπασχε δεινά, doloribus vexarer Mars, non ut Lange, fac. hom. I Zittau 1850 p. 9 mortuus essem, cf. α 49 190 γ 100 δ 243 330 ε 33 η 152 θ 411 ρ 444 524. (ἀπήμων et

πημαίνω officio, obsum, detrimentum infero, a) τινά. Ο 42 Ποσειδάων πημαίνει Τρῶας, Suid. 2; 2, 263 κακοῖ, βλάπτει, cf. Hes. θ 563 οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος οὔτ' ἀπολέσθαι. ξ 255 οὐδέ τις νηῶν πημάνθη. h. Ap. 262 πημανέει σε κτύπος. b) abs. Γ 299 πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, sc. alteros, sch. br. βλάψειαν, διὰ τὸ παρελθεῖν αὐτούς, non recte al. (Ameis N. J. f. Ph. 59, 276 ὅρκια π. ut ὑ. pro adv. sit). Ω 781 μὴ πρὶν πημανέειν. Iusto subtilius Doederl. Gl. 811 distinxit: in der Ilias, feindlich angreifen, als eigentlicher militärischer Ausdruck, intrans. die Offensive ergreifen. In der Odyssee beschädigen. (ἀπήμαντος).

Πηνειός (Curt. Et. 362 πῆνος, Faden), nunc Salamvria, fluvius in confiniis fere Macedoniae Epiri Thessaliae a Lacmone monte oriens atque inter Olympum Ossamque perangusta valle in sinum Thermaeum influens. Β 752 ἐς Πηνειὸν influit Titaresius, Β 753 οὐδ' ὅ γε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει. h. XXI 3 ποταμὸν πάρα δινήεντα, Π. Β 757 περὶ Π. καὶ Πήλιον (q. v.) Magnetes incolebant quos Prothous Troiam duxit.

Πηνέλεως E. M. 670, 50 παρὰ τὸ πένω (?, cf. sch. AD. Β 494) Πηνέλαος καὶ Πηνέλεως Ἀττικῶς) et quatuor alii duces praeerant Boeotis Β 494. Ν 92 Πηνέλεων ἥρωα aliosque Neptunus cohortatus est ut fortiter pro navibus pugnarent. Ξ 487 Πηνέλεῳ δαΐφρονι dolor erat magnus Promacho occiso ab Acamante, ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν | Πηνελέωο ἄνακτος Ξ 489 (Harl. (in marg. ?) Bentl. Bothe Thiersch § 184, 17 (-ῶο) Bekk.² nunc vo., Lob. path. el. 2, 234 consentaneum nominativo et acc., sed Spitzn. -οιο) Ξ 496 Π. vero Acamante occiso verbis gloriatus est quibus Troiani territi fugerunt. Π 335 Π. δὲ Λύκων τε συνέδραμον occiditque Π 340 Π. Lyconem. Cum de Patrocli corpore pugnaretur Ρ 597 πρῶτος Π. Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο quia a Pulydamante volneratus erat. Fuit inter Argonautas Peneleos Hippalmi filius (Apollod. 1; 9, 16), inter procos Helenae (ib. 3; 10, 8) Leiti filius.

Πηνελόπεια (πήνη Weberin, cf. Eust. 1328, 49. 1421, 63 Curt. Et. 362 Welcker Götterl. 1, 659. Düntz. ho. Fr. 118. de -εια cf. E. M. 676, 3 Lob. path. el. 2, 139) α 223 δ 675 680 721 804 (voc.) ξ 172 π 303 ρ 542 575 σ 322 ψ 5 (voc.) ἐχέφρων δ 111 ρ 390 ω 294 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Π. | α 329 λ 446, π 435 σ 245 285 υ 388 φ 321 (voc.), τ 375 περίφρων δ 787 808 830 ε 216 ξ 373 π 409 ρ 36 100 162 492 498 528 553 585 σ 177 250 τ 53 59 103 123 308 349 508 559 588 φ 311 330 ψ 10 58 80 104 173 256 285 ω 404. g. -ης | β 274 σ 324 τ 376 d. -ῃ β 121 δ 679 π 338 397 ἀμύμονι - | κούρῃ Ἰκ. ω 194 ἐχέφρονι π 130 458 περίφρονι ρ 562 σ 159 φ 2 (κούρῃ Ἰκ.), ο 41 314 π 329. ac. -αν δ 800 ρ 569 σ 244 τ 476 χ 425 482 ἐχέφρονα ν 406 φ 158. In exitu versus, sed ante caesuram δ 675 800 804 ρ 569 τ 476 ψ 5, in introitu π 338. Filia Icarii (q. v.) Lacedaemonii et Periboeae (Apollod. 3; 10, 6), soror Iphthimae (δ 810) fratrumque quinque, uxor Ulixi (φ 158, ἄλοχος πολύδωρος ω 294, cf. Apollod. l. l. 8), qui Troiam proficiscens eam reliquit cum filio recens nato λ 446. fuit pulcritudine Dianae vel Veneri similis τ 37 τ 54, sed Calypsoni impar ε 216. fuit etiam castissima et prudentissima (β 121 λ 446), nam procos Ulixe absente diu decepit modo singulos aliis alio tempore nuptiis promissis, modo omnes simulans se Laërtae vestimento funebri confecto alicui eorum nupturam β 96 τ 139, noctu vero tela resoluta ad finem non pervenit nisi coacta a procis quos ancilla de fraude edocuerat. Maritum aliquando rediturum modo sperabat, etsi saepe mendaciis decepta est ξ 373 α 415, modo desperabat vehementer lugens δ 787 804 ρ 100 σ 243 τ 508. sed ne sic quidem se luctui dedit totam, nam familiam curabat, Telemacho puero providebat,

servabus potissimum (τ 90) quam poterat maxima diligentia praeerat, etsi non Melantho solum, quam ipsa educaverat σ 322, sed etiam aliae feminam marito orbatam auxilioque destitutam parvi faciebant. Vehementissime dolentem (δ 721, cf. π 130 329 ρ 26) quod filius clam abierat Lacedaemonem somnio solata est Minerva δ 808, quae etiam σ 160 φ 2 ei quae facienda essent suppeditabat. Procos, quorum Amphinomus π 397 ei minus displicebat quam ceteri, oderat omnes ρ 499 maxime Antinoum, non tamen omnino abstinebat eorum sermone. Saepius enim ancillis comitibus in conclave virorum veniebat, vituperata propterea a Dicaearcho sch. H. α 329, modo Phemium canentem audiens α 329 modo graviter exprobrans quod filio insidias struerent π 409, modo tacita assidens υ 388, modo eorum protervitatem aptissime castigans φ 311 330, cf. ρ 492. Ob pulcritudinem ab Eurymacho laudata callida oratione (σ 251) effecit ut singuli ei dona afferri iuberent permagna. Vespere quoque postquam illi abierunt e suo conclavi exiit τ 53 curatura ut videtur ut omnia rite fierent. Theoclymenum vaticinantem brevi fore ut Ulixes rediret laeta audiit, mendicum advocavit (ρ 575 528) sperans se ex eo nuntium audituram (τ 103) de Ulixe benigneque curavit (τ 375). Sagittarum denique certamine (φ 2) proposito abiit et somno oppressa, caesis demum procis ab Euryclea ψ 5 excitatur iussu Ulixis. Diu dubitans num revera Ulixes redisset a filio vituperatur, tandem cum certissimis signis ei persuasum esset, laetissima maritum agnitum amplexa est ψ 206. Cf. Hartung Rel. d. Gr. 3, 124.

πηνίον (Curt. Et. 362 pannus, germ. fano, vexillum comparat, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 32. Benf. 2, 360 σπά-ω) filum subteminis, circa fistulam textoriam circumvolutum, Einschlagsfaden. Suid. 2; 2, 264 ὁ ἄτρακτος, ἐν ᾧ εἱλεῖται ἡ κρόκη, cf. Hes. Ψ 762 κανὼν ὅν τε τανύσσῃ πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, sch. D. εἴλημα κρόκης, BV. paraphr. ὕφασμα, fistula quam huc illuc proiciat dum filum praeter stamen atque ex eo extrahit paraphr. sch. BV. Faesi La Roche, sed Düntz. πη. Aufzug, μίτος Einschlag, παρὲκ πη. et ἐξέ. μί. coniungens, cf. Eust. 1421, 64 1328, 51.

πηός (E. M. 669, 29 πῶ τὸ κτῶμαι, quod quis non habeat natura sed sibi acquirat. Doederl. Gl. 813 πάσχειν πάειν παίειν. E. Bernhardt, Wiesbaden 1862 πενθ binden παθ-ϝος quod sic mutari negavit Curt. N. J. f. Ph. 85, 866.. Benf. 2, 73 dubitans πα nutrire.) affinis, Verschwägerte, Ap. 131, 22 κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖος, cf. Suid. 2; 2, 265 Hes. b) magis universe: propinquus. θ 581 τις πηός, γαμβρὸς ἢ πενθερός, cf. sch. BQ. κ 441 πηῷ ἐόντι μάλα σχεδόν, Eurylocho Ulixis, sch. V. Κτιμένην γὰρ γεγαμήκει τὴν Ὀδυσσέως ἀδελφήν. Γ 163 ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε Helena, sch. BLV. οὐχ οἱ κύριοι ἀλλὰ οἱ ἐπείσακτοι συγγενεῖς κ. ἐπίκτητοι, παρὰ τὸ πάσασθαι. b) ψ 120 πηοὺς κ. πατρίδα γαῖαν, sch. V. τοὺς πόρρωθεν συγγενεῖς.

ἐν Πηρείῃ Β 766 Apollo equas pastum egerat Eumeli, Macrob. Sat. 1, 17, 44 et Eust. 349, 39 (τινὰ ἀντίγραφα habent Πειρίῃ), sed CGHLS. sch. ABD. Ψ 383 paraphr. ol. vo. Πιερίῃ (q. v.), quod improbat Wolf prol. 28, A. Πηρερίῃ Valcken. ad Amm. 3, 12 Φηρείῃ prope Pheras esse ratus, vix recte, etsi Wolf probat. Steph. Πηρεία, Θεσσαλίας χωρίον, Hes. Πηρίη, πόλις Θεσσαλίας.

πήρη (incertae originis. Benf. 2, 75 πα besitzen schützen decken aut pā trinken, Zehrsack. Eust. 1746, 40 τηρεῖν. E. M. 670, 52 φέρειν) mantica, crumena, pera, Quersack, Suid. 2; 2, 265 ἡ θήκη τῶν ἄρτων . . μάρσιππος, E. M. l. l. τὸ σακκοτάθιον ἤτοι σακκίον μικρόν. ν 437 σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην |, πυκνὰ ῥωγαλέην. ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ, cf. ρ 197 σ 108. ρ 357 ἀεικελίης ἐπὶ πήρης | vescebatur mendicus mensa carens. ρ 411 πλῆσαν π. | σῖτον καὶ κρειῶν. ρ 466 κὰδ δ' ἄρα π. θῆκεν ἐυπλείην. In pede sexto.

πηρός (Herod. Β 599 παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πῆρος, cf. Hes. Curt. Et. 356 πείρω dringe durch. E. M. 671, 1 πήθω i. e. πάσχω ut Doederl. Gl. 812 cf. Lob. Rh. 69. Brugmann Curt. St. 4, 154 παϝ-ρος παίω. Benf. 2, 293 πέλ-ομαι drehn, θϝri, verkrümmt) mancus, sch. BDL. ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος. potissimum: caecus, E. M. 671, 1 τυφλός, (paraphr.) ὁ ἐπὶ παντὸς μέρους πεπονθώς, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ὄψεως. Aristarchus: orbatus, Doederl.: gelähmt, debilis, Hes. mutus, cf. Lob. Rh. 346. Β 599 πηρὸν θέσαν Musae Thamyrin. Non bene Ariston. ἡ δ. ὅ. πηρὸν οὐ τυφλόν, ὡς ἀπεδέξαντο οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ τῆς ᾠδῆς πηρόν (sch. BDL. ἔκφρονα). Homerus ipse: αὐτὰρ ἀοιδὴν ἀφέλοντο i. e. non modo occaecaverunt, sed etiam cantu privarunt, cf. sch. L. Ameis, app. Faesi. v. s. αὐτάρ a.

Πηρώ. Chloris e Neleo filios peperit perillustres, λ 287 τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρὼ τέκε θαῦμα βροτοῖσι, τὴν πάντες μνώοντο περικτίται. Neleus cum filiam praemium proposuisset ei qui Iphiclis vaccas e Phylace abegisset, Melampus Bianti fratri promisit vaccas atque captus cum in vinculis esset arte vaticinandi effecit ut ab Iphicle vaccis donatus dimitteretur, cf. Apollod. 1; 9, 12 Hartung Rel. d. Gr. 2, 221.

πῆχυς (skt. bāhu L. Meyer, vgl. G. 1, 275 385. Curt. Et. 176 Christ 76 127 241 Lottner, Kuhn 11, 178. Bopp, Gl. 265 etiam lat. brachium. E. M. 671, 5 Doederl. Gl. 43 ad πήγνυμι). De gen. cf. Lob. path. el. 2, 93. 1) cubitus, Ellenbogen, brachium, Suid. 2; 2, 266 τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἔκταμα longum unum pedem et dimidium. a) Non recte Blackert dual. ap. Hom. I Cassel 1837 dualem tantum hac esse significatione dixit. Φ 166 πῆχυν χειρὸς δεξιτερῆς. b) universe: brachium totum. Ε 314 ἀμφὶ υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ Venus. ρ 38 ω 347 ἀμφὶ παιδὶ βάλε πήχεε, F. ρ 38 πήχεα, cf. h. Ap. 117. ψ 240 δειρῆς ἀφίετο π. λευκώ. 2) Hes. νεῦρον(?) ἢ τὸ τοῦ τόξου μέσον. arcus pars media qua bina cornua coniunguntur aere atque homo arcum prehendit imponitque sagittam, cornu arcus, Bug des Bogens. φ 419 τὸν (i. e. ὀιστόν) ἐπὶ πήχει ἑλὼν ἕλκεν νευρήν, quasi addatur κείμενον, Eust. 1915, 34 κρατήσας καὶ θεὶς τὸν ὀιστὸν ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου ἤγουν τῷ κέρατι (sch. V.), ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή, disertius etiam Doederl. Gl. 43 ὀιστὸν ἑλὼν κ. πήχει ἐπέχων, cf. Am. h. l. Zft. f. G. 8, 612 et Δ 122. Alia fuit ratio: Λ 375 Ν 583 τόξου πῆχυν ἄνελκεν, sursum movit cornu arcus, non retro traxit nervum. sch. Ν 583 οἱ μὲν κατὰ Δωριεῖς τὴν νευράν itaque Hes. πῆχυς· νεῦρον), οἱ δὲ τὸ κέρας· οἱ δὲ τῷ πήχει τὸ τόξον εἷλκεν, postremum poëta

dixit. Rem totam aliter explicat sch. AD. Λ 375. τὸ τόξον περιφραστικῶς· τὸ γὰρ ὅλον τόξον ἐκ δύο κεράτων ξύγκειται, ὧν ἑκάτερον πῆχυς καλεῖτο, cf. BL. paraphr. Hes. ἔνιοι τὰ ἄκρα, non satis distincte Eust. 850, 21. 3) plur. cornua lyrae, „manubria cornuum instar incurvata et exstantia" (Baum.) quae cubiti instar coniuncta ζυγῷ imposito lyram efficiunt, h. Merc. 50 πήχεις ἐνέθηκε testudini lyram confecturus, cf. Lucian. dial. deor. 7, 4 Hes. κιθάρας πῆχυς ὁ ἀγκών, sed sch. BL. Β 293 κιθάρας πῆχυν εἰς ὃν οἱ κόλλαβοι συμπεπήγασιν, cf. Hes. ζυγά, non videntur πῆχυν et ζυγόν (q. v.) distinguere, cf. Baum. h. l.

πῖαρ, τό (πῖϝ., πίων) nom. et ac. pinguedo, Ap. 131, 23 τὸ λιπαρὸν κ. πιότατον, cf. Hes. Λ 500 Ρ 659 βοῶν ἐκ π. ἑλέσθαι, vix recte sch. BL. τὴν κρατίστην καὶ λιπαρωτέραν τῶν βοῶν· ἐπὶ ταύτην γὰρ ὁ αἴθων ἀεὶ ὁρμᾷ. transl. h. Ven. 30 π. ἑλοῦσα Vesta, optimam partem eorum quae domi sunt. ι 135 μάλα π. ὑπ' οὖδας, Il. ἐπ' ο. pertinet valde per solum et subter, unter dem Boden hin. h. Ap. 60 οὔ τοι π. ὑπ' οὖδας Delo insulae. Buttm. Lex. 2; 49 subst. esse statuit, cf. Lob. path. el. 2, 291 Doederl. Gl. 2250 Nitzsch h. l. Ameis h. l. J. J. f. Ph. 37, 279, sed Wolf Rost Düntz. al. ὑπ' οὖδας: subest pingue solum, rati ut Westerm. Plut. Sol. 16 π. adi. esse cuius forma certe caret. de acc. οὖδας v. s. ὑπό.

πῖδαξ (E. M. 671, 19 πίδαξ (sic) πί-νω, (addi j ex i fierique δ Curt. Et. p. 601, cf. Doederl. Gl. 2251)· τινὲς δὲ παρὰ τὸ πηδᾶν, cf. Hes. πιδηέσσης, quod probat Lobeck Rh. 207 comparans germ. Spring lat. salire de fonte. de suff. id. path. 446) fons, qui exsilit e terra, Hes. λιβάς, κρήνη, ἀναβολὴ ὑδάτων, πηγή, ἄκρα ὑδάτων, cf. Suid. 2; 2, 268 E. M. l. l. Π 825 ὄρεος κορυφῇσι . . πίδακος ἀμφ' ὀλίγης. (πολυπῖδαξ et

πιδήεις (πίδη, v. s. πῖδαξ, cf. Eust. 839, 4 Lob. path. el. 1, 352) fontibus abundans. Λ 183 Ἴδης - πιδηέσσης, Ap. 131, 24 καθύγρον, πιδακώδους, cf. Hes. Suid. 2; 2, 268 Goebel epith. in εις 7 non esse ab Homero profectum putabat Geppert 2, 111.

Πιδύτην . . Περκώσιον Ulixes occidit Ζ 30.

πιέζω (dubiae originis. Doriensium πιάζω. Fick πισ-αδ-jω. B. Mangold diectas. hom. 155 πισος πιεjω. Benf. 1,446 (a)pi πι-ἑδ, germ. pi-zed. Doederl. Gl. 865 ἐπίζειν metathesi. E. M. 671, 24 ἴπω τὸ θλίβω, ἰπάζω πιάζω ἀναλογώτερον τοῦ πιέζω quod solum verbum in -έζω ὑπερδισύλλαβον est, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 91.) pr. inf. -ειν ipf. ἐπίεζε Π 510 et πίεζε δ 287, sg. 1. p. πίεζον μ 174 v. l. (v. La Roche) et ol. vo. **πιέζευν** pl. 3. p. v. l. ἐπίεζον et πιέζευν, Lucas Schild Emmerich 1843 p. 21 -ευν admittit ut Apion ap. Q. δ 419 qui etiam -εῖν scripsit, non -έω, Bekk.[2] La Roche Bäuml. Düntz. Am. πίεζον, Bergk Zft. f. AW. 1851 p. 531. -ευν probat. Pass. aor. ptc. -εσθείς θ 336. premo, comprimo. Π 510 χειρὶ ἑλὼν ἑ. βραχίονα, sch. V. διὰ τοῦ ε (non ει). δ 287 ἐπὶ μάστακα χερσὶ π. |, sch. B. ἐπεπίεζε, melius ἐπὶ μ. etsi haec vix possunt distingui. θ 336 ἐν δεσμοῖσι π. | Hes. δαμασθείς. μ 174 ἐγὼ κηροῖο τροχὸν χερσὶ π. |, sch. V. ἐμάλασσον. μ 196 ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλόν τε π. | mc. δ 419 μᾶλλόν τε πιέζειν |, premite eum.

πίειρα Doederl. Gl. 2250 unvermähltes Fem., v. s. πίων.

Πιερίη (vix recte πῖαρ., Christ 165 skr. pīvarī fettes Land. fuit enim etiam Κιε., cf. Curt. Et. p. 430) E. M. 671, 35 ἔνθα αἱ Μοῦσαι ἐγεννήθησαν, cf. Hes. Suid. 2; 2, 269 ὄρος Μακεδονίας, cf. Hes. Fuit regio in qua Haliacmon, nunc Indje Karasu, fluit qui Olympum a septentrionali Macedoniae parte dirimit. Pars inferior apud seriores Eleimiotis est, a populi advenae nomine vocata. Pierum gens oppidum Dium habuerat ubi Orpheus sepultus esse fertur. inde ut videtur expulsa in Thessaliam venerat consederatque prope Arnen quae Pierion s. Kierion vocabatur, Πηρείη (q. v.) Β 766, v. l. Πιερίη. Venerunt ad eos Cadmeones Thebis expulsi ab Epigonis redieruntque postea in Boeotiam adiuti Pierum auxilio Boeotique vocati, cf. Giseke, Stämme d. Balkanh. 21 27 70 79. Apud Homerum Pieria a septentrionibus Olympi est Ξ 226 Πιερίην ἐπιβᾶσα, cf. ε 50, de Olympo descendentes Iuno et Mercurius septentriones versus proficiscuntur. h. Ap. 216 Πιερίην (v. l. -ης) μὲν πρῶτον ἀπ' Οὐλύμποιο κατῆλθες, Apollo occasum et tum meridiem versus procedens. h. Merc. 70 Ἑρμῆς Πιερίης ἀφίκανε θέων (BM. θεῶν) ὄρεα, ἔνθα θεῶν βόες αὖλιν ἔχεσκον quarum partem furatus est Mercurius, ib. 191 βοῦς ἀπὸ Πιερίης. ib. [85] ἔσπασε **Πιερίηθεν** vaccas, e Pieria.

πιθέω v. s. πείθω I 1 2.

πίθος (L. Meyer, vgl. G. 1, 126 lat. fid-elia. Cf. Curt. Et. p. 42) vas, vas vinarium Suid. 2; 2, 272 οἰνηρὸν ἀγγεῖον. Erat vas fictile cuius inferior pars in solum plerumque infodiebatur, quia angustior erat, cf. Riedenauer, Handwerk 147. β 340 πίθοι οἴνοιο ἕστασαν, ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες. ψ 305 πίθων ἠφύσσετο οἶνος. Ω 527 δοιοὶ π. κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων alter - alter, cf. Naegelsb. h. Th. 132.

πικρό-γαμος qui tristes s. amaras nuptias habet, proci si Ulixes veniret α 266 δ 346 ρ 137 ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε. De

πικρός (Curt. Et. 100 πικ, πευκεδανός, skr. pisúnas verläumderisch, non procul vero abesse πεύκ-η Fichte. similiter Buttm. Lex. 1, 17 pungo πεύκη Stechbaum, quod probat Bärwinkel, her. Hom. arm. Arnstadt 1840, p. 54. sed E. M. 671, 50 παρὰ τὸ πεῦκος τὴν πικρίαν, Benf. 2, 79 πυκ et inde πικ bitter. L. Meyer, vgl. G. 1, 190 spiculum et inspicare.) a) acutus, penetrans, scharf. b) acerbus, acer. E. M. l. l. σημαίνει ὀδυνηρόν, χαλεπόν. a) Λ 118 134 Ε 110 Θ 323 χ 8 πικρὸν ὀϊστόν. Δ 217 Ε 99 278 Ν 587 592 Ψ 867 πικρὸς ὀϊστός. Χ 206 πικρὰ βέλεμνα. ε 323 ἅλμην | πικρήν. δ 406 πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς ὀδμήν, Ameis Düntz. pro πικρήν, num π. ἀπ.? acre spirans, non enim bene gen. et adi. sic coniunguntur. Λ 846 ῥίζαν πικρήν. b) Λ 271 πικρὰς ὠδῖνας. δ 153 π. δάκρυον, ABDEFGLQV. πυκνόν. transl. ρ 448 πικρὴν Αἴγυπτον ἵκηαι ubi male te habeas, versalzen. h. VIII 12 κακότητα πῖκρήν. Ap. Hom. cum arsi prioris praeter Λ 271 ubi subst. sequitur.

πίλνᾰμαι et **πιλνάομαι** (πελάζω, cf. E. M. 672, 8 L. Meyer, vgl. G. 1, 120 Curt. Et. p. 664) praes. et ipf. appropinquo. Τ 93 ἐπ' οὔδει πίλναται, paraphr. τῷ ἐδάφει προσπελάζει. Ψ 368 ἅρματα χθονὶ πίλνατο, Hes. προσήγγισε, paraphr. ἐν γῇ. h. Cer. 115 δόμοισι πιλνᾷ,

cod. -ᾶς admoves quod Ruhnken ferebat, Hermann mutabat Ξ 199 δαμνᾷ conferens, ita Baum. Frank. sed Voss πίλνασαι. V. l. Χ 402 ἀμφὶ χαῖται πίλναντο sch. A. v. Spitzn., al. πίμπλαντο et πίτναντο q. v. (προσπίλναμαι).

πῖλος (Curt. Et. 364 lat. pilleus, germ. fil-z) lana coacta, Filz. Suid. 2; 2, 275 τὸ κέντουκλον. κόσμος περικεφάλαιος, ὃν οἱ μὲν κυρβασίαν, οἱ δὲ τιάραν, ἄλλοι δὲ κίδαριν καλοῦσιν, E. M. 671, 56 τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ ἡμεῖς πιλωτὸν φαμέν. Κ 265 μέσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει, ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ κοινὸν κ. συμβεβηκὸς ταῖς περικεφαλαίαις εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ ζωγράφοι κ. πλασταὶ πιλίον ἐπέθεσαν τῷ Ὀδυσσεῖ, id quod primus fecisse dicitur Apollodorus ὁ σκιαγράφος sch. V. Eust. 804, 17 πάσῃ περικεφαλαίᾳ κατὰ τοὺς παλαιοὺς συμβέβηκε πῖλον ἔχειν ἐντός, paraphr. τὸ πεπιλημένον ἔριον quod subsutum erat qua galea interior caput tangebat, Unterfutter.

πιμπλάνω impleo. Ι 679 ἔτι μᾶλλον πιμπλάνεται μένεος, paraphr. πληροῦται. W. Dindorf, N. J. f. Ph. 87, 80 recte inauditam formam esse statuens, eo usque procedit ut πίμπλασθαι scribere et inf. ad ἐθέλει referre malit. De

πίμ-πλη-μι (de redupl. cf. Goebel, Phil. 18, 209, L. Meyer, vgl. G. 1, 421 et R. Fritzsche, Curt. Stud. VI, 281 sq. (πίλ-πλημι) Act. pr. -ᾶσι Φ 23. pass. ipf. πίμπλαντο Α 104 δ [662] κ 248 υ 349 (v. l. Χ 402 pro πίτναντο). De skr. pṛ par, piparmi Bopp Gl. 230 Curt. Et. 366 Christ 125 L. Meyer l. l. 349 unde gr. πλα lat. im-ple-o goth. full-s). Inde fiunt aoristi act. (v. l. ἔπλησεν β 427 pro ἔπρησεν) πλῆσεν (ter) -αν (quater) opt. -ειαν Π 72, ptc. -ασα Π 223 ε 93 h. Cer. 207. med. (v. l. ι 296 ἐπλήσατο pro ἐμπλ.) -αίατο τ 198 ptc. -ος (ter) -οι ξ 87 -αι h. Cer. 170. pass. ἐπλήσθη Υ 156 h. Cer. 280 πλῆσθεν Ρ 211 696 Ψ 397 δ 705 τ 472. syncop. πλῆτο Ρ 499 Σ 50 Φ 16 300 (πλῆθ') Ψ 777 μ 417 ξ 267 307 ρ 436. πλῆντο θ 57. a) impleo τί et τί τινος. De locis ubi φρένες θυμός sim. impleri dicuntur (sed v. Ρ 211), cf. A. Fulda Sprache d. ho. Ged. 83 93. a) τι: Φ 23 ἰχθύες π. μυχοὺς λιμένος. Π 374 πάσας πλῆσαν ὁδούς. Ξ 35 πλῆσαν ἠιόνος στόμα Graeci navibus. β) ρ 411 πλῆσαν πήρην σίτου. Π 72 ἐναύλους πλ. νεκύων. Π 223 ἐν πλ. χιτώνων arcam. ε 93 παρέθηκε τράπεζαν ἀμβροσίης πλ. Σ 351 ἐν ὠτειλὰς πλ. ἀλείφατος. h. Cer. 189 πλῆσεν θύρας σέλαος. ib. 207 δέπας δίδου οἴνου πλήσασ'. transl. Ν 60 ἀμφοτέρω πλῆσεν μένεος. Ρ 573 τοίου μιν θάρσευς πλῆσεν φρένας. b) Pass. et aor. sync. plenus sum, impleor, fülle mich. Υ 156 τῶν ἅπαν ἑ. πεδίον pugnantium. Ρ 696 Ψ 397 δ 705 τ 472 οἱ ὄσσε δακρυόφιν πλ., cf. κ 248. υ 349 ὄσσε . . σφεων δακρυόφιν π. (v. l. Χ 402 ἀμφὶ χαῖται πίμπλαντο, sc. κονισσάλου Damm). transl. Α 104 δ 662 μένεος μέγα φρένες π., Hes. ἐπληροῦντο. θ 57 πλ. δόμοι ἀνδρῶν, Suid. 2; 2, 130 ἐπληροῦντο, cf. Ap. 132, 22 Hes. E. M. 676, 46. ξ 267 ρ 436 πλ. πᾶν πεδίον πεζῶν, Hes. ἐπλήσθη. Σ 50 τῶν πλ. σπέος. Φ 300 τὸ πᾶν πλ. ὕδατος sc. πεδίον. h. Cer. 280 αὐγῆς ἑ. δόμος. Φ 16 ὑπ' Ἀχιλλῆος πλ. ῥόος ἐπιμὶξ ἵππων τε κ. ἀνδρῶν. μ 417 ξ 307 ἐν θεείου πλ. acc. q. v. graecus: Ψ 700 ἐν ὄνθου πλ. ῥῖνας. transl. Ρ 499 σθένεος πλ. φρένας, Ρ 211 πλ. οἱ μέλε' ἐντὸς ἀλκῆς. c) Med. d) impleo mihi s. quod meum est, fülle mir. ξ 87 πλ. νῆας suas praeda. h. Cer. 170 πλ. ὕδατος φέρον ἄγγεα. Ι 224 πλησάμενος οἴνοιο δέπας. transl. ρ 603 πλησάμενος θυμὸν ἐδητύος. τ 198 πλ. θυμὸν cibi. β) impleo. non differt ab act. nisi forma. ξ 112 οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, οἴνου ἐνίπλειον. (ἀνα-ἐνι- ἐμπίπλημι πιμπλάνω. πλήθω. πλεῖος ἐνίπλειος ἔμπλειος. πλῆθος. πληθύς. πλημυρίς).

πίναξ (Fick, Kuhn 18, 415 skr. pinâka Stock. Bopp, Gl. 136 skr. phalaka scutum. Benf. 2[1], 99 πλατ-ύς mutata λ in ν et interposita vocali. Buttm. a. S. 1, 174 πλάξ, quocum Pott 2, 225 comparat lat. planca fr. blanche it. panco germ. bank. Doederl. Gl. 831 πένομαι πινύειν -σσειν πινάσσειν) tabula, Brett, E. M. 672, 23 ἡ σανίς. α) μ 67 πίνακας νεῶν Ap. 131, 33 τὰ θραύματα τῆς νεώς, cf. Hes. β) E. M. l. l. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σκεῦος λέγεται, tabula cui imponitur cibus, Teller. α [141] δ [57] π 49 π. κρειῶν, sch. H. τὰς σανίδας, sed Doederl. l. l. Koch α 141 Am. π 49 Fleischscheiben, pro metonymia usitatissima substituentes metaphoram frigidam inauditamque. dentibus sic erant dividendae carnes, quas δαιτρός iam praecidisse saepius dicitur. γ) tabulae complicatae et clausae, codicillus, cf. Clemens, clyp. Ach. Bonn 1844 p. 5. Ζ 169 γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ, paraphr. πινακιδίῳ, Hes. δέλτῳ, cf. Eust. 633, 11 Capelle s. γράφω Bäuml. N. J. f. Ph. 89, 551 Düntz. hom. Fragen 177. Wolf prol. 82 86 (ligneam tabulam vel symbolum aliquem qui notas mortiferas rudi arte incisas habuerit).

πινύσσω (-τjω, πινυτός) efficio ut quis sapiat, cautiorem reddo. Ξ 249 με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφέτμη, Hes. ἐδίδασκεν, Aristarchus et Alexion et ipse Herod. κατ' ἄλλο ἡ σὴ ἐσωφρόνισεν ἐντολή, Parmeniscus vero ἄλλοτε ἡ ἐντολῇ sc. Ζεύς. Lobeck, Rh. 249 „Hesychium ἐπίνυσκε scriptum invenisse animadvertit Ruhnken ep. 37 (101)", cf. Suid. 2; 2, 286 E. M. 672, 46. V. l. Ο 15 κῆρα πινύσσων pro κῆρ' ἀπινύσσων q. v., cf. La Roche h. T. 198.

πινυτή (accentum Aristarchus fixit, paradosis servavit, Herod. Η 289 Ι 250 Lehrs Ar. 360 Lob. path. 390 par. 360, „utrum fem. (ut E. M. 672, 54) sit adiectivi πινυτός an ambo vocabula ab una quidem stirpe sed diverso quasi nixu edita sint", cf. Curt. Et. 370) prudentia, Hes. σύνεσις, φρόνησις. Η 289 δῶκε μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτήν, Hes. σωφροσύνην. υ 71 δῶκε εἶδος καὶ πινυτήν. υ 228 τοι πινυτὴ φρένας ἵκει, Bekk. h. B. 1, 128, vielleicht nicht glücklich mit ἵκει" quia π. non repente ingruat, cf. Fulda, Spr. d. ho. Ged. 125.

πινυτός (Curt. Et. 370 πνυ, πνέω, inserta vocali, ut pronunciandi facilitati consuleretur" Lucas qu. lex. 19, cf. Christ 72 Lobeck path. el. 1, 436 L. Meyer vgl. G. 1, 222) prudens, E. M. 672, 51 ὁ σώφρων κ. συνετός, Suid. 2; 2, 280 φρόνιμος. α 229 ὅς τις πινυτός γε μετέλθοι. δ 211 υἱέας πινυτοὺς κ. ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους, non est attributum sed semper ad verbum refertur. λ 445 λίην πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε, Penelope, cf. υ 131 φ 103. ψ 361 σοὶ πινυτῇ περ ἐούσῃ.

πίνω (skr. pâ bibere Bopp Gl. 237, L. Meyer, vgl. G. 1, 135 32 338 Curt. Et. 263 addunt lat. poculum bi-bō) pr. ind. πίνετε υ 9 -ουσι(ν) (satis mire pro -ετε Ρ 250, cf. Bernhardt Homerkritik

Verden 1873 p. X) ci. -ῃ φ 294 -ωσιν Δ 262 opt. -οιεν ι 208. ptc. -ων -οντα -τε Λ 642 ο 398 -ες -ουσαι ν 410 inf. -ειν (bis, Od.) et ἔμεν (ter; Od.) -έμεναι (bis, Il.). iptv. πῖνε Ξ 5 ξ 168 ο 391 φ 310 -ετε κ 460 μ 23 -όντων α 340. ipf. πῖνε ε 94 ζ 249 η 177 ξ 109 π 141 υ 136, c. augm. ἔπινεν ξ 112 ἔπινον. ipf. it. πίνεσκεν Π 226. fut. ptc. πιόμενος κ 160, -α Ν 493 (ῑ in arsi). aor. ἔπῖον ο 373 ἔπῖεν σ 151 et sine augm. πίεν (quater) et πίον (Χ 2 σ 426 et septies v. l. ἔπιον). ci. πίω λ 96 -ῃσθα Ζ 260 (Lob. path. el. 2, 267) -ῃ κ 328. opt. -οιμι κ 316 -οι χ 11 -οιεν Ω 350. inf. πιέμεν (ῐ in arsi Π 825 π 143 σ 3, ῑ ο 378 h. Cer. 209) et πῖέειν (quater) et πῖεῖν (ter). ipf. πίε ι 347. ptc. -ών κ 326 -οῦσα Ω 102 -όντες Χ 70. Pass. -νεται κ 460. ptc. -ομένοιο υ 312 ipf. πίνετο Ι 469 ι 45. bibo, de hominibus et β) animalibus. a) abs. Ζ 260 Δ 641 642 Ξ 1 Χ 2 Ω 102 (ὤρεξε) β 396 ι 249 κ 316 κ 328 λ 584 585 ξ 168 φ 310 h. Cer. 209. Η 481 πιέειν πρὶν λεῖψαι. ε 94 ζ 249 η 177 πῖνε κ. ἦσθε, cf. η 99 κ 427. Ω 476 κ 272 υ 337 ἔσθων κ. πίνων, cf. β 305, ε 197 η 220 π. 141 φ 69 (ἐμμενὲς αἰεί). α 258 πίνοντά τε τερπόμενόν τε. Δ 263 πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, cf. ϑ 70. κ 386 πιεῖν φαγέμεν τε. ο 378 φαγέμεν π. τε, cf. π 143 (αὔτως) σ 3 (ἀζηχές). ο 398 π. τε δαινυμένω τε. δ 220 οἶνον, ἔνθεν ἔπινον, τ 62 δέπα ἔνθεν ἔπινον, sed abl. instr. ξ 112 σκύφος, ᾧ περ ἔπινεν. β) Θ [189] πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. Ν 493 π. (ἐκ βοτάνης?) Hes. ποτιζόμενα, cf. κ 160, Π 825 Ω 350. b) τί. Ε 341 οὐ σῖτον ἔδουσ' οὐ πίνουσ' οἶνον. ρ 536 εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε οἶνον. ρ 225 ὀρὸν πίνων. ι 354 ἡδὺ ποτὸν πίνων. κ 326 π. τάδε φάρμακα. λ 98 153 390 πίεν αἷμα, cf. λ 232. Ξ 5 π. οἶνον, cf. α 340 β 57 (μαψιδίως) ι 208 347, κ 460 μ 23, ν 9 ξ 109 ο 391 υ 136 h. Cer. 208. Ι 177 γ 342 395 η 184 228 σ 427 φ 273 σπείσάν τε πίον τε ὅσον ἤθελε θυμός. σ 151 σπείσας ἔ. οἶνον, cf. σ 426. Δ 262 δαιτρὸν π., cf. Ρ 250 (δήμια). ι 297 κρέ' ἔδων κ. ἐπ' -γάλα πίνων. φ 294 αἴσιμα π. Β 825 πίνοντες ὕδωρ Αἰσήποιο prope fluvium incolentes, cf. ep. 1, 4. δ [510] πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ submersus mari. Δ 346 κύπελλα οἴνου πινέμεναι per metonymiam, cf. Θ 232. υ 312 οἴνοιο π. Ι 469 ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο, cf. ι 45. Π 226 ἀπ' αὐτοῦ (sc. δέπαος) π. οἶνον. β) Χ 70 αἷμα π. ν 410 ὕδωρ π. c) τινός, partem de re. λ 96 αἵματος π. ο 373 τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε. χ 11 π. οἴνοιο. (ῑ in arsi toties fere, quoties in thesi). (ἐκπίνω. ποτόν -ῆς ποταμός?).

πίπτω (E. M. 673, 4 ἀπὸ τοῦ πέτω πτῶ (? cf. Buttm. Lex. 1, 295) διπλασιασμῷ . . . . φύσει μακρᾷ παραληγόμενον contra morem reduplicationis. melius M. Müller, Kuhn 4, 366 non reduplic. ortum, sed skr. pat πετjω πίσσω -ττω -πτω. Bopp Gl. 226 skr. pat cadere, cf. Curt. Et. 214 Christ 41 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 34 103 179) praes. ind. -ει -ουσι(ν), ci. -ωσι Α 243. ptc. -ων Φ 241 -οντων Κ 200. ipf. ἔπιπτε(ν) (quater) -ον (sexies) et πῖπτε(ν) (decies) -ον. fut. πεσέονται Λ 824 inf. -έεσθαι aor. ἔπεσον η 283, (Christ 117 vereinzelt die Schwächung des τ zu σ), -ε(ν), -ον et πέσον λ 64, -ε(ν) -ετην Ψ 216 -ον. ci. -ῃ Τ 110 et -ῃσι(ν) (ter), -ητον Λ 325 -ωμεν Ν 742 -ωσι Ο 63. -οι Ν 289 -οιεν. ptc. -ών -οῦσα -όντος -α, -τ' i. e. τε Ε 561 610, -τες Β 175. inf. -έειν (ter). pf. ptc. (E. M. 662, 37 πλεονασμῷ τοῦ π. πεπτεῶτ'(α) Φ 503 -εῶτας, v. l. -ηῶτας -ειῶτας -εότας -ηότας, χ 384, εω per syniz. cado α) de hominibus et β) rebus. decido. Λ 594 πεσόντα de coelo, cf. Σ 395 (τῆλε) ο 479. ε 315 τῆλε ἀπὸ σχεδίης πέσε. Λ 676 κὰδ δ' ἔπεσεν de curru. κ 559 κατ' ἀντικρὺ τέγεος πέσεν, cf. λ 64. desilio, κ 51 πεσὼν ἐκ νηός, cf. μ 417 ξ 307. Η 16 ἐξ ἵππων χαμάδις π. ubi adv. significat motum. sed additur de statu qui est post motum, Ο 435 ὕπτιος ἐν κονίῃσιν νηὸς ἄπο χαμάδις πέσε. Π 378 ὑπὸ ἄξοσι ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων. Ψ 437 κατὰ ἐν κονίῃσι πέσοιεν. translate: Ψ 595 ἐκ θυμοῦ πεσέειν, paraphr. μισηθῆναι, sch. B. ἔκπτωσιν φιλίας. β) Μ 278 νιφάδες πίπτωσι, cf. Ρ 760 σ 397 . . ξ 129 οἱ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει. π 13 ἐκ-οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα. ω 540 κὰδ δ' ἔπεσε πρόσθε γλαυκώπιδος fulmen. h. Ven. 271 πίπτουσι δ' ἄπ' ὄζοι. non tam motus significatur, quam status qui est post motum. β) Ε 82 πεδίῳ πέσε. μ 239 ἄχνη σκοπέλοισιν ἐπ' ἔπιπτεν. τ 469 ἐν λέβητι πέσε κνήμη. Φ 503 τόξα π. ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης. ω 535 ἐπὶ χθονὶ πίπτε. Ν 205 Ἕκτορι προπάροιθε ποδῶν π. ἐν κονίῃσιν, cf. Π 741 (χαμαί) Υ 441. Ε 583 ἐκ χειρῶν χαμαὶ π. ἐν κονίῃσιν. Ν 530 ἐκ χειρὸς χαμαὶ πεσοῦσα, cf. Ν 578 617 (πὰρ ποσίν) Π 803 (ἀπ' ὤμων). Θ 485 ἐν ἔπεσ' Ὠκεανῷ φάος ἠελίοιο. transl. β 398 σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν, cf. ε 271 ν 79 φ 309. c. motus significatione, Μ 156 νιφάδες ὣς πῖπτον ἔραζε tela, cf. Ρ 633. Μ 459 πέσε εἴσω. χ 280 πίπτε ἔραζε. Ο 714 ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον. Π 118 τῆλε ἀπ' αὐτοῦ χαμάδις πεσοῦσα. h. VII 13 ἀπὸ τηλόσε πῖπτον χειρῶν. 2) concido. Δ 463 Π 410 πεσόντα, cf. Δ 504 Ε 42 540 617 Λ 449 Ν 187 373 442 Ο 421 524 578 Π 325 401 599 822 Ρ 50 311 580 Υ 388 χ 94 ω 525, Θ 330 Ν 178 181 618 Ξ 460 468 Ο 648 Π 600 Ρ 361 (νεκροί) Φ 407. satis frigide, Κ 200 νεκύων πιπτόντων, paraphr. κειμένων, Düntz. Faesi La Roche πεπτωκότων, est enim ptc. praes. pro pf. Θ 270 Λ 241 αὖθι πεσών, cf. σ 91. Ο 647 πέσεν ὕπτιος, σ 398 (ἐν κονίῃσιν). Π 469 κ 163 σ 98 τ 454 κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσιν. ι 371 ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος. moriens. Λ 243 ὑφ' Ἕκτορος θνήσκοντες π. Λ 158 ὑπ' Ἀτρεΐδῃ πῖπτε κάρηνα Τρώων. Λ 500 τῇ μάλιστα ἀνδρῶν πῖπτε καρήνα. χ 384 ἐν αἵματι κ. κονίῃσι π. cado in pugna. Γ 289 Ἀλεξάνδροιο πεσόντος, cf. Ε 288, 610 561, Θ 476, 67 Ο 319 Π 778 Λ 85, 250 745 Ν 207 522 Ρ 10 346 352 Τ 227 Χ 266 383 χ 22 118 254 ω 181 449. Ζ 307 πρηνέα πεσέειν, cf. Μ 395. Ρ 300 ἄγχ' αὐτοῖο πέσεν πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ. Ρ 523 πέσεν ὕπτιος. Θ 380 Ν 832 πεσὼν ἐπὶ νηυσί, cf. Ο 428 Π 500 (νεῶν ἐν ἀγῶνι). ϑ 524 πρόσθεν πόλιος πέσῃσιν. β) Λ 69 δράγματα πίπτει, cf. Σ 552 (ἔραζε). Ψ 120 πῖπτον arbores. Λ 157 πρόρριζοι πίπτουσιν. μ 410 ὀπίσω πέσεν. ep. 15, 19 πίπτοι κάμινος corruat. b) praepositiones non de motu, sed de statu qui est post motum. Δ 482 ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, cf. Ζ 453 (ὑπ' ἀνδράσι) Λ 425 Ν 508 520 Ξ 452 Ρ 315 428 (ὑφ' Ἕκτορος). Ξ 418 ἔπεσ' Ἕκτορος χαμαὶ μένος ἐν κον., sch. V. ἔδει ἐς κόνιν, Hector ut quercus, ob quam comparationem non potest ferri: defecit animo, ut sunt qui vertant, cf. Ο 423. Ε 370 ἐν γούνασι πίπτε Διώνης. 3) transl. incido in, irruo in, cito feror. feror cum im-

petu. a) *Η* 256 *σὺν ἔπεσον* pugnantes congressi sunt, cf. *Φ* 387 *Ψ* 687 *ε* 295 (venti). *Β* 175 *ἐν νήεσσι πεσόντες*, sch. AL. *οὐκ ἐμβάντες, ὅ ἐστι σύμβολον ἀτάκτου φυγῆς*, cf. *Ο* 63 *Λ* 311 (*φεύγοντες*), 824 *Μ* 107 (ubi e gen. *Δαναῶν* suppl. acc.) 126 *Ρ* 639. *Ζ* 82 *ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν*. *Φ* 9 *ἐν δ' ἔπεσον* in fluvium fugientes. *β*) *Φ* 385 *ἐν θεοῖσιν ἔρις πέσε*. *Ψ* 216 *ἐν πυρῇ π.* venti. transl. *ξ* 88 *τοῖς δέος ἐν φρεσὶ πίπτει*. b) per vim ut hostis, invado in, adorior. *Ι* 235 *ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι*, v. s. *ἐν* vol. I p. 412 a et Giseke, Entst. d. Il. 33, cf. *Ν* 742. *Λ* 297 *ἐν ἔπεσ' ὑσμίνῃ*, cf. *Π* 276 *ω* 526. *Λ* 325 *κάπρω ἐν κυσὶ π.* *Ο* 624 *ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅτε κῦμα ἐν νηὶ πέσῃσιν*. *β*) *Δ* 134 *ἐν ἔπεσε ζωστῆρι ὀιστός*. *Ν* 289 *ἐν αὐχένι π. βέλος*. *Φ* 241 *ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος*. *χ* 259 276 *ἐν τοίχῳ μελίη πέσε*. c) *Τ* 110 *πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός*, sch. B. *εὐσχημόνως κ. σαφῶς ἀνήνεγκε τὴν λοχείαν*. 4) aegre moveor, fessum corpus traho. *η* 283 *ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων* e fluvio ad terram, Am. sank ans Ufer, Düntz. lacunam statuit, melius Eust. 1580, 6 *ἔξω ἔπεσον τῆς θαλάσσης ἀψύχου τινὸς δίκην*. 5) cesso, cado. *ξ* 475 *βορέαο πεσόντος*. *τ* 202 *ἄνεμος πέσε*. (*ἀμφι ἀπο ἐκ ἐμ κατα προ συμπίπτω*).

πίσεα, *τά* et v. l. (Suid. 2; 2, 257 Hes. E. M. 328, 32) ***πείσεα*** (*πί-νω* cf. Curt. Et. 371, schol., sed Doederl. Gl. 2252 *πίων πιάζειν*) loca irrigua, prata, Suid. 2; 2, 281 *οἱ κάθυγροι τόποι*. *Υ* 9 *ζ* 124 h. Ven. 99 *πίσεα ποιήεντα*, sch. B. *Υ* 9 *πείσεα· τὰ βοτανώδη κ. ὑδρηλὰ χωρία*, cf. sch. H. EQ. *ζ* 124. h. XIX 2 *πίσῃ* | *δενδρήεντα*.

πίσσα (e *πίκjα*, lat. pix cf. Curt. Et. 99 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 93 125 254) pix. *Δ* 277 *μελάντερον ἠΰτε πίσσα*, nubes solito nigrior ut pix.

πιστόομαι fidem do et accipio, mutua fide confirmo me aut rem mihi confirmo. *Ζ* 233 *χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο*, Hes. *πίστεις ἀλλήλοις ἔδοσαν*, *φ* 218 *πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ*. h. Merc. 536 *πιστωθεὶς κατένευσα* quia fidem acceperam. c. inf. *ο* 436 *μοι ὅρκῳ πιστωθῆναι - μ' ἀπάξειν*, Suid. 2; 2, 285 *πιστοῦμαι σε ὅρκῳ, ἀντὶ τοῦ ὅρκον σοι δίδωμι*, ita *Φ* 286 *ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν* Bekk. -*αντο ἔπεσσιν*, sch. B. *πίστιν ἐποίησαν*, alii: sich zur Treue verpflichten.

πιστός (*πείθω, πιθ-τος*, cf. L. Meyer, vgl. G 1, 243 E. M. 673, 27) cui fiditur, a) fidelis, b) certus. *Ο* 331 *Ρ* 500 557 589 *Σ* 235 *ο* 539 *πιστὸν ἑταῖρον*. *Ο* 437 *Σ* 460 *πιστὸς ἑταῖρος*. b) *Β* 124 *Γ* 73 94 245 252 256 269 280 323 *Δ* 157 *Η* 351 *Τ* 191 *Χ* 262 *ω* 483 *ὅρκια πιστά*. Est attributum, quare non bene Köchly *Γ* 323 pactionem fieri ratam, cf. Benicken 3. Lied 35. h. Merc. 528 *σύμβολον π. ἐμῷ θυμῷ*. neutr. pro subst. *λ* 456 *οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν* non habent fidem, non potest credi iis, sed Doederl. Gl. 874 *ὅρκια* supplens: es gibt für sie keinen Eid. Apud verb. subst. solus est superl. *Π* 147 ***πιστότατος*** *δέ οἱ ἔσκε μεῖναι ὁμοκλήν*. (*ἄπιστος* et

πῐ́συνος (*πείθ-ω, πιθ* cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 394, non vero liquet quomodo fluxerit. E. M. 673, 30 e *πιστός πιστόσυνος*, cf. Lob. path. pr. 232 Doed. Gl. 875 qui *πιθόσυνος* suspicatur). fretus, Hes. *πεποιθώς, πιστεύων, θαῤῥῶν*. *Ε* 205 *τόξοισιν πίσυνος*. *Θ* 226 *Λ* 9 *ἠνορέῃ πίσυνοι κ. κάρτεϊ χειρῶν*, Ap. 131, 31 *πεποιθότες*. *Ι* 238 *π. Διί*. *Ω* 295 313 *τῷ π.* augurio. *σ* 140 *πατρί τ' ἐμῷ π. καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι*.

πίσυρες (Bopp, Gl. 130 skr. ćatvār, cf. Curt. Et. 381 648 L. Meyer, vgl. G. 1, 31 85 (*πέτϝαρες*) 120) quattuor, E. M. 673, 33 *ἀντὶ τοῦ τέσσαρες* aeolice, cf. Hes. Ap. 131, 30. *ε* 70 *κρῆναι πίσυρες*. *π* 249 *π. τε καὶ εἴκοσι φῶτες*. *Ο* 680 *Ψ* 171 *πίσυρας ἵππους*, cf. *Ω* 233 (*λέβητας*) *χ* 111 (*κυνέας*). Est forma aeolica cf. Hinrichs vest. aeol. 47 68 69.

Πιτθεύς Pelopis filius, rex Troezenis Apollod. 3; 15 7. Alium eiusdem nominis commemorari Aristarchus putat *Γ* 144 *Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ* Helenae famula, Ariston. h. l. *ἀπίθανον γάρ ἐστιν Ἑλένης ἀμφίπολον εἶναι τὴν οὕτως ὑπεραρχαίαν*, etsi annos non computant poëtae. Recte Friedländer, Ar. 84 miratur „hanc homonymiam quae duplex sit in patre et filia“, cf. Lehrs, Ar. 347 Düntz. ges. Abh. 6 (N. J. f. Ph. 91, 732) Köchly, Il. carm. 4, 11. Refertur versus ad Atticam interpolationem.

πίτνημι (*πετάννυμι* Curt. Et. 215 L. Meyer, vgl. G. 1, 120) expando. ipf. *Φ* 7 *ἠέρα πίτνα πρόσθε*, sch. B. *ἐξέτεινε*, cf. Lob. path. el. 2, 69. *Χ* 402 *ἀμφὶ χαῖται πίτναντο*, sch. B. *ἐξεπετάννυντο κ. πρὸς γῆν ἥπλωντο*, V. *τινὲς δὲ πίδναντο*, A. *πίλναντο· ἔν τισι πίμπλαντο*, flatterten umher. *λ* 392 *πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας*, Ap. 132, 1 Hes. *ἐκτείνων*.

Πιτύειαν *ἔχον* *Β* 829 qui Adrasto Amphioque ducibus Priamo auxilio venerunt, urbem Mysiae, inter Parium Priapumque ad Hellespontum sitam Strab. 587 588, cf. Eust. 355, 42. sed E. M. 673, 43 *ἄκρον περὶ τὴν Λάμψακον· καὶ Πιτύεια πρότερον ἡ Λάμψακος ἐκαλεῖτο*, cf. Apollon. arg. 1, 933 sch. De

πίτυς (Benf. 2, 76 skr. pītadāras Fichte, pina fett lat. pinus, cf. Fick, Or. u. Occ. 3, 115 Curt. Et. 99, H. Weber Phil. 16, 682 Buttm. Lex. 1, 18) pinus, Hes. *δένδρον, ἐμφερὲς πεύκῃ*, Suid. 2; 2, 288 *εἶδος δένδρου κωνοφόρου, ἡ παρ' ἡμῖν στοβίλα*. *Ν* 390 *Π* 483 *δρῦς ἢ ἀχερωὶς ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὔρεσι - ἐξέταμον - νήιον εἶναι*. *ι* 186 *μακρῇσίν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσίν*. Fraas, Synopsis 263 pinus pinea, Pinie; cautius Hehn Kulturpfl. 205 pinus silvestris aut p. picea i. e. *ἐλάτη*.

πῐ-φαύ-σκω et -*ομαι* (*φα, φημί φαίνω* Curt. Et. 407 Geist, Zft. f. AW. 1837 p. 1267 Doederl. Gl. 2201 E. M. 673, 49 Eust. 821, 43, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 433 Christ 228 Hartel h. S. 3, 24. Lob. path. el. 2, 158 „migrat duos canones, primum ὅτι *οὐδέποτε ἐν τοῖς τοιούτοις δίφθογγος εὑρίσκεται* (ante -*σκω*, Eust. 1654, 30. 1728, 25 Lob. par. 37 Mützell, Theog. 220. V. l. -*ασκον* etc. *Κ* 202 478 502 *Μ* 280 *β* 32 44 *λ* 442 *μ* 165 *ν* 37 *ο* 518 *φ* 305 *χ* 131 247 *ψ* 202) Choerob. Orth. 187, tum quod *ι* haud raro producit in arsi (*Κ* 502 *Σ* 500 h. Merc. 540) thesique (*Κ* 478) v. Techn. 83 contra regulam *πᾶς ἀναδιπλασιασμὸς διὰ βραχέος ἐκφέρεται* Choerob. in Psalm. p. 23, 33 E. M. 477, 38“, cf. Grashof, Krit. d. h. Text. Düsseldorf 1852 p. 12) act. inf. -*ειν* h. Merc. 540 et -*έμεν* *λ* 442 (pro iptvo), ptc. -*ων*. ipf. *πίφαυσκον* *μ* 165 -*ε* *Κ* 478 (Grash. l. l. *ἐπίφαυσκε* pro *πιφ.*, Geppert 2, 11 serioris originis indicium statuit), -*ον* *Κ* 202 (v. l. *ἐπιφ.*). Med. quod non differt nisi forma, pr. -*ομαι* -*εαι* *Π* 12 -*εται* *Ο* 97. iptv. -*εο* ptc. -*ομενος*. efficio ut quid appareat, ut cernatur notumve sit, significo, indico. E. M.

l. l. ἐμφανίζω, ὅ ἐστι φανεροποιῶ. Hes. παραδείκνυμι, ἀναφαίνω, εἰς φῶς ἄγω, σημαίνω cf. Eust. 1225,55 905,1 (πεζολογοῦντι ἄχρηστον) alii: spreche. a) auditu. μ 165 ἕκαστα λέγων ἑτάροισι π. λ 442 οἱ μῦθον π. Eust. 1693, 28 φάσκε. K 202 ἔπε' ἀλλήλοισι π., cf. χ 131 247 K 478 οὓς νῶιν π. Π 12 τι Μυρμιδόνεσσι π. sch. AL. προορᾷς, προσημαίνεις. Φ 99 μοι ἄποινα πιφαύσκεο, Hes. φαῖνε λέγων. β 162 μνηστήρεσσι μάλιστα πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω, cf. ν 37. ο 518 τοι φῶτα πιφαύσκομαι, non bene Damm praes. pro fut. statuit, cf. φ 305 (σοὶ πῆμα) ψ 202 (τοι σῆμα). τινι. Σ 500 δήμῳ πιφαύσκων, Ap. 132, 5 ἐμφανίζων κ. λέγων, cf. Hes. sch. V. (διασαφῶν). K 502 ῥοίζησεν πιφαύσκων Διομήδεϊ, Eust. 821, 34 τῷ ῥοίζῳ ἐσήμανε ib. 38 τὸ ῥοιζῆσαι σύνθημα φανερῶς ἦν. τι. β 32 τι δήμιον πιφαύσκεται, Hes., cf. β 44. h. Merc. 540 θέσφατα π. b) visu. M 280 ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, Ap. 132, 2 διασημαινόμενος, cf. h. Ap. 444. Φ 333 πιφαύσκεο φλόγα, sch. ἐνδείκνυε, ἐξύφαπτε. c) O 97 οἷα Ζεὺς ἔργα πιφαύσκεται, sch. BL. ἐνδείκνυται, paraphr. μηχανᾶται.

πίων (skr. pīvara crassus, pīvun lat. pinguis, cf. Bopp, Gl. 248. Curt. Et. p. 363 qui opīmus comparans, dubitat num pinguis huc pertineat. Thiersch § 201 d piger. E. M. 674, 1 Doederl. Gl. 2249 πίνω) pinguis, opimus, E. M. l. l. σημαίνει τὸ λιπαρόν, cf. Hes. A 40 Λ 773 O 373 δ 764 τ 366 πίονα μηρία. Suid. 2; 2, 280 εὐτραφῆ. B 403 βοῦν π. Ψ 750 βοῦν π. δημῷ, cf. ι 464 (μῆλα) h. Merc. 120 (κρέα). δ 65 νῶτα βοὸς πίον'. M 319 ι 217 237 312 315 337 π. μῆλα. ω 66 μῆλα μάλα π. I 207 πίονος αἰγός. β 56 ρ 180 535 υ 186 250 πίονας αἶγας. ξ 419 ὗν μάλα π. ξ 428 π. δημόν, cf. X 401 (οἰῶν), ρ 241. b) per metonymiam ut „pallida mors" de iis quae efficiunt ut quis opulentus s. pinguis sit. M 283 ἀνδρῶν π. ἔργα, Hes. νῦν τὰ γεωργικά (Ap. 132, 3), cf. δ 318, h. Merc. 127 (carnem) Cer. 93. c) opulentus. B 549 h. Ap. 253 293 πίονι νηῷ, cf. μ 346 h. Ap. 52 478 482 501 523 Cer. 297. E 512 μάλα πίονος - ἀδύτοιο, Hes. λιπαροῦ . πλουσίου, μεγάλου. ι 35 π. οἶκον. d) fertilis. E 710 μάλα π. δῆμον, Suid. l. l. εὐδαίμονα, cf. Π 437 514 673 683, Y 385 ν 322 ξ 329 ρ 526 τ 271 399 h. XXVII 14. Ψ 832 πίονες ἀγροί, cf. δ 757 θ 560. h. Cer. 455 π. ὄγμοι. Fem. **πίειρα** (q. v.) (πίερjα, skt. fem. pīvarī L. Meyer, vgl. G. 1, 271 87) Suid. 2; 2, 269 λιπαρή. b) T 180 δαιτὶ πιείρῃ. c) Σ 342 πίειρας πόλις. d) Σ 542 β 328 ψ 311 πίειραν ἄρουραν, cf. h. Ap. 250 290 419 432. τ 173 Κρήτη γαῖ' ἔστι, καλὴ κ. πίειρα Compar. et superl. d) I 577 **πιότατον** πεδίον. h. Ap. 48 **πιοτέρη** περ ἐοῦσα. Semper apud subst., non ap. verbum. dactylum efficit in pede quinto, B 403 Λ 773 O 373 δ 366 primo, E 512 710 δ 764 ξ 419 ω 66 quarto.

Πλαγκτάς, πέτρας δεινήν τε Χάρυβδιν Σκύλλην θ' ψ 292 Ulixes pervenit. fuit vero duplex iter, ab altera parte Scylla et Charybdis qua transiit, ab altera vero πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς κῦμα μέγα ῥοχθεῖ. μ 61 Πλαγκτὰς τάς γε θεοὶ καλέουσιν, τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι, τῇ δ' οὔ πώ τις νηῦς φύγεν, ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν κ. σώματα φωτῶν κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι, οἴη τῇ κείνη παρέπλω Ἀργώ, παρ' Αἰήταο πλέουσα, καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν (sc. κύματα) μεγάλας ποτὶ πέτρας, ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, sch. B. διὰ τὸ προσπλήσσεσθαι αὐταῖς τὰ κύματα, quibus alliduntur et undae et naves, „Schlag- o. Prallfelsen" Faesi Curt. Phil. 3, 3 Ameis (Kirchhoff al. Irrfelsen). diserte enim Homerus significavit fixam esse rupium sedem, quare bene Apollon. arg. 4; 786 939. sch. V. μ 61 ὁ μὲν Κράτης, ὅτι πλάζεται περὶ αὐτὰς τὸ κῦμα. οἱ δὲ (Aristarchi asseclae? Nitzsch h. l.) ὡς τὴν Δῆλον κινεῖσθαι κ. φέρεσθαι, cf. Hes. Lob. Rh. 88. sch. V. (Eratosthenes?) θεοὶ καλέουσιν. ἄνθρωποι δὲ οὐδέν. κἀκ τούτου δῆλον ὅτι πέπλακεν. Dicuntur fuisse ab occasu Graeciae πρὸς τῷ Σικελικῷ πορθμῷ (Eust. 1712, 4) vel (Völcker, ho. Geogr. 118) quia πυρὸς θύελλαι prope eas erant prope Liparam, Symplegades vero ab oriente in introitu Ponti esse putantur atque ipsae moveri. Kirchhoff, Compos. d. Od. 85 ex Argonauticis haec aliaque in Odysseam transsumpta putavit, Heimreich, Telemachie Flensbg 1871 p. 19 „auch erinnern bei aller Abweichung im Einzelnen die Plankten so sehr an die Symplegaden, dass auch hier die Benutzung eines Motives der Argonautensage sehr wahrscheinlich ist". sed non liquet num carmine iam condita fuerint Argonautica, cum haec ab Homero canerentur. Cf. Hartung, Rel. d. Gr. 2, 151. De

πλαγκτός. amens, cuius mens πλάζεται. φ 363 πλαγκτέ, sch. V. παραπλήξ, τὴν διάνοιαν πεπλανημένε, cf. Hes. proci Eumaeum appellant. Ameis translationem devitans: Herumtreiber, Verschlagener, etsi Eumaeus erro non potuit vocari. Inde

πλαγκτο-σύνη (cf. Bekk. h. B. 1; 168, 39) vagi errores, vita eius qui vagatur variis locis. ο 343 πλαγκτοσύνης οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν.

πλάζω (Curt. Et. 367 πλαγ (pro πλακ) p. 566 πλαγjω. inde fit etiam πλήσσω, utrumque ad πελ refert Lob. path. el. 1, 237, E. M. 737, 34 τὸ πλήσσω πλάζω λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς (Tarentini Eust. 1654, 26). καὶ ἔστι τὸ α φύσει μακρόν cf. Herod. μον. λ. 23, 12, sed in verbo usitato πλάζω τὸ πλανῶ ἡ κοινὴ ἀνάγνωσις συστέλλει τὸ α cf. Lob. l. l. Act. pr. -ει α 75 -ουσι B 132, ptc. -ων P 751. ipf. πλάζε β 396 et πλάζ' (Lob. l. l. πλᾶζ') Φ 269. aor. πλάγξ' ω 307. Pass. et med. -ομαι -ετ' (αι) ξ 43, inf. -εσθαι π 151, ptc. -όμενος -ου -οι γ 106. ipf. πλάζετο ε 389 et πλάζετ' γ 252. aor. πλάγχθη ptc. -είς Ξ 120 -έντα ζ 278 ν 5 -έντες ν 278 -έντας A 59. fut. πλάγξομαι ο 312. 1) pulso, ferio, schlage E. M. l. l. Lob. l. l. Nitzsch ε 389 Curtius Phil. 3, 3. Φ 269 μιν κῦμα π. ὤμους καθύπερθεν, Eust. 1234, 18 εἰς τοὺς ὤμους ἐπέλαζεν ἢ ἐπλάνα κ. διεσάλευεν, paraphr. ἀπώθει), melius sch. V. πλάσσεν, ἔπλησεν, ὡς καὶ ε 389 κύματι π. 2) efficio ut quis aberret α) a via. repello. A 59 πάλιν πλ. cf. ν 5, alii: παλιμπλαγχθέντας q. v. Λ 351 πλάγχθη ἀπὸ χαλκόφιν χαλκός, sch. AD. ἀπεκρούσθη. P 751 πᾶσι (fluviis) ῥόον πεδίονδε τίθησιν π. scopulus, (non recte paraphr. προσπελάζων). α 75 π. ἀπὸ πατρίδος αἴης, prohibet, non recte Düntz. N. J. f. Ph. 83 p. 733 spurios censet versus, non enim errasse Ulixem sed septem annos apud Calypsonem fuisse. ω 307 με δαίμων π. ἀπὸ Σικανίης οὐκ ἐθέλοντα. β) a consilio. efficio ut quis frustra laboret, bringe ab vom Ziele. B 132 με μέγα π., sch. BL. ἀποσφάλλουσι τῆς

ὁρμῆς Hes. πλανῶσι, διαμαρτάνουσι τῶν ἐπιθυμιῶν. σφάλλουσι. γ) a recta ratione et mente. perturbo. β 396 π. πίνοντας, sch. H. πλανᾶσθαι ἢ παραφρονεῖν ἐποίει. Κ 91 πλάζομαι ὧδ', sch. AD. οὐδὲν ἑστηκὸς διανοοῦμαι, πλανῶμαι κατὰ τὴν γνώμην, οἱονεὶ ἀπορῶ ὅπως χρήσομαι τοῖς παροῦσι πράγμασιν, sed Curtius, Phil. 3, 2 vagor, etsi recta Nestoris tentorium petivit Agamemnon. 3) Pass. et med. erro, vagor, ut natura fert saepius in Od. Est potissimum de invito, cf. Schneemann ad α Trier 1832, p. 8 (opp. ἀλάομαι). Ξ 120 πλαγχθείς, sch. D. ἀποπλανηθεὶς κ. ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος. α 2 μάλα πολλὰ πλάγχθη. γ 95 δ 325 πλαζομένου, cf. ζ 278 ν 278 π 64. γ 252 πῃ ἄλλῃ π. ἐπ' ἀνθρώπους (sua sponte?), cf. ξ 43. ν 204 πῇ πλάζομαι; M. γρ. πλάγξομαι, V. πλανηθῶ, sed est: ubi sum dum huc illuc erro. ο 312 κατὰ πτόλιν ἀνάγκῃ π. h. XV 5 κατὰ γαῖαν ἠδὲ θάλασσαν πλαζόμενος πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθῆος. sed sua sponte (Schneemann l. l.) vagantur γ 106 ἐπὶ πόντον π. κατὰ ληΐδα, π 151 κατ' ἀγροὺς π. μετ' ἐκεῖνον (Hes.). (ἀπο ἐπι προς (?) παραπλάζω. πλαγκτός -αι -οσύνη)

Πλάκος sch. BLV. Ζ 396 πλακῶδες ὄρος συνεχεῖς ἔχον πέτρας προσπιπτούσας ἀλλήλαις, mons inter Idam et sinum Adramyttenum situs, cuius nomen Strab. 614 quia ignorat non amplius in usu esse putavit. a meridie montis Ζ 396 425 ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσσῃ sita erat Theba ὑποπλακίῃ, cuius rex fuit Eetion Andromachae pater. Fuisse dicitur etiam mons Ciliciae (Troicae?) Hes. et Boeotiae Eust. 649, 51.

πλᾰνάομαι (πλάνη. L. Meyer, vgl. G. 1, 32 74 comparat lat. palari) incerto motu huc illuc feror. Ψ 321 ἵπποι πλανόωνται ἀνὰ δρόμον quando carent probo auriga. Inde

πλαν-όδιος (ὁδός. ᾱ quia prima est trium brevium) qui incerto est itinere, vagus. h. Merc. 75 πλανοδίας ἤλαυνε sc. βοῦς. Alii subst. statuunt -ίη ut sit: per vaga itinera.

Πλᾰταιαν ἔχον Β 504 Boeoti qui Troiam venerunt, urbem Boeotiae qua Thebis Megara itur et a septentrionibus Cithaeronis sitam, e cuius agris Asopus in mare Aegaeum, Oëroë (Ὠερόη Hes. 9, 51) in sinum Corinthiacum influunt. Strab. 406 ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν εἰρῆσθαι πιθανόν (cf. Eust. 267, 39) ἀλλὰ νῦν ἄπωθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες οὐκέτ' ἂν προσαγορεύοιντο ἐτύμως, sch. BDL. ἀπὸ Πλάτης τῆς Ὠγχήστου θυγατρός, Eust. 268, 45 προπαροξύνεται μὲν ἐν τοῖς ἑνικοῖς, ὀξύνεται δὲ ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, vo. enim Πλαταιαί, nunc Palaeo-Castro, cf. Bursian, Geogr. v. Gr. 1, 243 Münscher de rebus Plataeensium Hanau 1841.

πλᾰτᾰμών (πλατύς) locus planus, Hes. τόπος πλατὺς κ. μέγας ὑποθαλάττιος. οἱ δὲ λεωπετρία· οἱ δὲ ὀλισθηρὰ πέτρα. h. Merc. 128 λειῷ ἐπὶ πλαταμῶνι in lapide, ut videtur.

πλᾰτάνιστος (πλάτανος, πλατύς, cf. Curt. Et. 367 b. E. M. 674, 40 πλ. καὶ πρώτιστος, τῇ μὲν φωνῇ εἰσὶν ὑπερθετικά, τῷ δὲ σημαινομένῳ καὶ τῷ χαρακτῆρι ἀντὶ ἁπλῶν εἰσὶ κ. εἰσι παρώνυμα) platanus orientalis. Β 307 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. Β 310 πρός ῥα πλατάνιστον ὀρούσας. Cf. Hehn Kulturpfl. 198.

πλᾰτύς (skr. prthu Bopp, Gl. 247 Curt. Et. p. 367 b Christ 103 125 Fick, Kuhn 18, 415. L. Meyer vgl. G. 1, 33 75 97 211 370 etiam lat. plānus i. e. platnus comparat, Lob. Rh. 52 etiam πετάννυμι πατάνη) latus. Β 474 Λ 679 ξ 101 103 αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, sch. ABLDV. ὅτι διεσκεδασμένα νέμονται. Ε 796 πλατέος τελαμῶνος, cf. Ν 588 (πτύοφιν). Ρ 432 πλατὺν Ἑλλήσποντον. Η 86 ω 82 πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ, bene Ariston. καθ' ὃ μέρος ἐστὶ πλατύς, disertius Ap. 132, 8 οὐ καθολικῶς λέγει πλατύν, ἀλλὰ τὸ κατὰ Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον τροπικῶς λέγων cf. Hes. Ceterum Forchhammer, Eb. v. Tr. 17 Hellespontum fluvii instar esse dixit, quem si Homerus quoque cum fluvio comparavit latiorem dicere poterat ceteris fluviis.

πλέες v. s. πλείων.

πλεῖος et (υ 355) **πλέος** (πίμ-πλη-μι πλή-ρης skt. pi-par-mi fülle pūr-nas voll, lat. plē-nus goth. fulls germ. fol, Curt. Et. 366. E. M. 675, 8 πλέος κ. μετὰ τοῦ ι πλεῖος, melius L. Meyer, vgl. G. 1, 92 πλέϝjος πλεῖος πλέος, cf. ib. 350) plenus. a) τινός. Β 226 πλεῖαι χαλκοῦ κλισίαι, Ap. 132, 12 πλήρεις, cf. Ι 71 (οἴνου). δ 319 ἀνδρῶν πλεῖος δόμος. υ 355 εἰδώλων πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή. μ 92 ὀδόντες πλεῖοι θανάτοιο. ο 446 νηῦς πλείη βιότοιο γένηται. ρ 605 μέγαρον πλεῖον δαιτυμόνων. b) abs. Δ 262 σὸν πλεῖον δέπας ἕστηκε. Θ 162 Μ 311 πλείοις δεπάεσσιν. Κ 579 κρητῆρος πλεῖον. Λ 637 πλεῖον ἐόν sc. δέπας, sed indic. verbi subst. non solet addi. V. s. πλέων 1. Compar. λ 359 **πλειοτέρῃ** σὺν χειρί. (ἐμ- ἐνίπλειος. πλήθω etc.)

πλεῖστος (πολύς q. v., cuius est superl., propius accedens ad rad. πλε. cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 211 350 Curt. Et. 375, Buttm. a. S. 1, 269 durch Syncope aus dem Positiv). a) plurimus. Ζ 69 πλεῖστα φέρων, cf. π 77 392 υ 335 φ 162. Ε 8 Π 285 πλεῖστοι. Ξ 520 πλείστους. Ε 780 Μ 89 197 π. καὶ ἄριστοι. pro adv., maxime, Δ 138 πλεῖστον ἔρυτο, cf. Τ 287 (κεχαρισμένε). β) Ι 382 δ 127 π. κτήματα. δ 229 π. φάρμακα. Λ 148 Ο 448 πλεῖσται φάλαγγες. Ν 335 πλείστη κόνις (al. permultus, sed est ἤματι τῷ ὅτε). Τ 222 πλείστην καλάμην. Ο 616 πλεῖστον ὅμιλον, cf. Π 377 (λαόν). Β 577 817 πολὺ πλεῖστοι κ. ἄριστοι λαοί. δ 697 τόδε π. κακὸν εἴη. Β 580 πολὺ πλείστους λαούς. b) permultus, frequens. ε 309 π. Τρῶες. Γ 185 π. Φρύγας.

πλείω v. s. πλέω.

πλείων h. Merc. 98 (compar. de πολύς, v. s. πλεῖστος cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 74) et (πλεϝjων, πλεjων πλείων πλέων cf. L. Meyer l. l. 92) Κ 252 **πλέων**, n. πλέον h. Merc. 548 et πλεῖον (Λ 165 θ 475). pl. πλείοσι(ν) μ 196, Κ 106 τ 168 et πλείονα Ν 355 Τ 219 Φ 440 Ψ 312 μ 188 v. l. η 213. πλέονες σ 247 (εο per syniz.), Ε 531 Ο 563 β 277 ι 48 π 88 246 χ 353, -ων Ε 673 Κ 506 Μ 412, -εσσι(ν) Α 325 Ν 739 Ο 611 β 245 251 μ 54 164 σ 63 χ 13, Α 281 Π 651 π 88, -ας Ε 679 Φ 211 η 189 ι 57 ξ 498. n. πλείους ω 464 et πλέες Λ 395 a. πλέας Β 129, Herodian. Λ 395 συγκοπή ἐστιν, cf. E. M. 674, 50. melius Buttm. a. S. 1, 269 „ursprünglich einerlei mit dem Positiv, aber die Verbindung macht sie zum Komparativ", ita fere Duntz. Β 129 Kühner a. G. 1, 437 n. 3 Thiersch 202, 22 Lob. par. 48, path. el. 1, 377. 1) sg. plus, θ 475 π. ἐλέλειπτο. sc. carnis. c. gen. h. Merc. 548 νοέειν θεῶν π. additur articulus, Α 165 τὸ π. πολέμου maiorem partem. bis fem. h. Merc. 98 νύξ, ἡ πλείων. Κ 252 παρῴχωκεν δὲ πλέων νὺξ (253) τῶν δύο μοιράων, τριτάτη

δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται noctis plus quam duae partes, tertiam integram dixit totum significans a maiore parte, Faesi: ein knappes Drittheil, Eust. 802, 22 Autochthon ap. sch. B., sed sch. BL. *ἡ πλείων ἤδη μοῖρα τῶν β' τῆς νυκτὸς μοιρῶν, ἵνα λείπηται μέρος τι τῶν β' κ. τρίτη τελεία* (La Roche). post *νύξ* interpungunt Düntzer, Ameis (N. J. f. Ph. 56, 16) Braune (ib. 55, 369): maior pars noctis, sc. duarum partium, etsi in tali re Homerus vix recessit ab usu cotidiano. Bekk. v. 253 expunxit. v. l. *πλέον* Porphyrius Rhet. Gr. 3; 103, 1, *πλεονύξ* Bekk. an. 1249; et *πλέω* quam variis modis explicant Eust. 802, 21 *ἡ νὺξ κατὰ πλέω μοῖραν τῶν δύο παρῆλθεν*, Hes. 3, 314 *πλέον μέρος, καὶ νυκτὸς αἱ δύο μοῖραι. ὁ τρόπος ἀναστροφῆς*, sch. V. *κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ω* (i. e. *πλέη*) . . . . . *ἵν' ᾖ τὸ πλέω ἀντὶ τοῦ πλήρης*, cf. Lob. path. el. 2, 281. Ceterum Hartel h. S. 1, 82 *πλέων* vix recte una syllaba pronuntiat, ne fiat correptio ante mut. c. liqu. 2) plures, numerus maior. a) pro subst. α) *Α* 281 *πλεόνεσσι* pluribus quam tu, cf. *Α* 325 *Μ* 412 ξ 498 π 88 σ 63. *Ν* 355 *π. ἤδη* |, cf. *Τ* 219 *Φ* 440 *Ψ* 312 μ 188. β 251 *πλεόνεσσι μάχοιτο* Lange, hom. Gebr. von *εἰ* 1, 347 „erheblichen Mehrzahl" nam si Ulixes cum duobus tribusve pugnaret fieri posse ut vinceret, v. s. 2 d. Düntzer versum expunxit. *Ν* 739 *μάχονται παυρότεροι π.* *Π* 651 *ἔτι καὶ π.* χ 13 *μοῦνον ἐνὶ π.* χ 353 *πολὺ π. καὶ κρείσσονες.* b) additur gen. part. *Ε* 679 *πλέονας Λυκίων.* π 88 246 *μνηστήρων* . . . . *πολὺ π.* β) cum gen. *Β* 129 *τόσσον π. ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων.* ω 464 *ἡμισέων π.* c) verb. subst. plerumque omittitur. *Ε* 531 *Ο* 563 *αἰδομένων ἀνδρῶν π. σόοι ἠὲ πέφανται.* *Λ* 395 *οἰωνοὶ περὶ π. ἠὲ γυναῖκες*, Herod. *Τυραννίων περίπλεες* (q. v.) *ἀνέγνω*, Ptolem. vero et Alexion recte interpretantur *περὶ αὐτὸν πλέες.* ι 48 *σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα π. καὶ ἀρείους.* ι 57 *π. περ ἐόντας.* d) ap. subst. *Κ* 106 *κήδεσι καὶ π.*, cf. β 245 (*ἀνδράσι* i. e. procis, non Ithacensibus) ubi Hermann *ἄνδρεσσι π.* sine *καί*, al. (sch. MHQ.) *ἀ. καὶ παύροισι*, v. s. 2 a α. et s. *παῦρος*, cf. L. Adam, urspr. Gest. d. Tel. Wiesbaden 1874 p. 12. *Ο* 611 *π. ἀνδράσι*, cf. μ 54 164 196 σ 247, *Φ* 211 *ἔτι π. Παίονας.* η 189 *γέροντας π.* τ 168 *ἀχέεσσι π. ἢ ἔχομαι.* v. l. η 231 *ἔτι καὶ πλείον'* (*πλείω*) . . *κακά*, pro *μᾶλλον.* additur articulus *Ε* 673 *τῶν πλεόνων Λυκίων* ceterorum praeter Sarpedonem, sed Ameis: von den andern, der Mehrzahl der L., cf. *Κ* 506. β 277 *οἱ π. κακίους* sc. filii sunt. (*πλήν, ἔμπλην*)

πλεκτός plexus. χ 175 192 *σειρὴν πλεκτήν.* *Σ* 568 ι 247 *πλεκτοῖς ταλάροισι.* contextus, textilis. *Χ* 469 *π. ἀναδέσμην.* De

πλέκω (skr. prc̨ coniungere, lat. plec-to, germ. flih-tu flechte, cf. Bopp, Gl. 234 Curt. Et. 103 Christ 125 L. Meyer, vgl. G. 1, 29 33 75 103 110 211 357 434 Graff, Sprachsch. 3, 769) necto, plico. *Ξ* 176 *χερσὶν πλοκάμους ἔπλεξε.* med. necto quod meum est s. quo usurus sum. κ 168 *πεῖσμα ἐυστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν πλεξάμενος* e viminibus. (*πλόκαμος πλεκτός*).

πλευραί (Bopp, Gl. 239 skt. pārśva latus, cf. Benf. 2, 85) latus hominis s. animalis, costae. *Ω* 10 *ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος* modo huc modo illuc. ρ 232 *πλευραὶ ἀποτρίψουσι* utrumque latus. *Ψ* 716 *σμώδιγγες ἀνὰ π. τε καὶ ὤμους.* leo *Υ* 170 *οὐρῇ π. τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται.* h. Merc. 157 *δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα.* De uno latere, per metaplasmum *πλευρά, τά*, Herod. *Γ* 35 *ἀπὸ τῶν τοιούτων θηλυκῶν μεταποιούμενα . . . φυλάσσει τὸν τόνον*, cf. E. M. 675, 2. 653, 28. *Δ* 468 *πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, οὔτησε.* *Λ* 437 *ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν.*

Πλευρών, Steph. *πόλις Αἰτωλίας*, media fere inter Acheloum Euenumque fluvios a meridie Aracynthi montis sita in campo Lelanto. Apollod. 1; 7, 7 *Αἰτωλοῦ καὶ Προνόης Πλευρὼν κ. Καλυδὼν ἐγένετο, ἀφ' ὧν αἱ ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεις ὠνομάσθησαν*, Strab. 450 *νῦν μὲν τεταπεινωμέναι, τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ κτίσματα.* Videntur (*Ι* 529 c. sch. AD. Strab. 463 466) antiquissimis temporibus Curetes tenuisse urbem, *Ξ* 115 *Πορθεῖ τρεῖς παῖδες ἐξεγένοντο*, 116 *ᾤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι κ. αἰπεινῇ Καλυδῶνι*, sed *Β* 639 *Πλευρῶν' ἐνέμοντο* Aetoli, qui Oeneo Porthei filio cum suis mortuo, Troiam venere, duce Thoante qui *Ν* 217 *πάσῃ Πλευρῶνι κ. αἰπεινῇ Καλυδῶνι* | *Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε.* Urbis a Demetrio (Strab. 451) deletae tenuia restant vestigia prope turrim *Γυφτόκαστρον*, recentioris prope Aracynthum in monte conditae satis ampla, nunc *τῆς Κυρίας Εἰρήνης τὸ κάστρον*, cf. Bursian, Geogr. v. Gr. 1, 129. Inde

Πλευρώνιος Pleuronensis. *Ψ* 635 *Ἀγκαῖον Πλευρώνιον.*

πλέω (skt. plu, lat. plu-ere, germ. fliu-zu Bopp, Gl. 259 Curt. Et. 369 Rh. M. 4, 250 Christ 272 L. Meyer, vgl. G. 1, 33 75 83 413 Hinrichs hom. eloc. vest. aeol. 30) pr. *πλεῖθ'* (*-τε*) γ 71 ι 252 h. Ap. 452. ptc. *πλέων* *Η* 88 δ 474, (monos. per syniz. cf. Lob. path. el. 2, 94) α 183. *-ουσα* μ 70 *-ούσας* *Ι* 360. ipf. *πλέον* η 267. *πλέεν* ε 278, *πλέομεν* γ 276 ι 62 105 565 κ 28 77 80 133 ο 476, *-ον* ο 553 et *ἔπλεον* *Γ* 444, *-εν* *Ξ* 251 *-ομεν* ξ 253, *-ον* γ 158 h. Ap. 399 437 (synizesi fit ‒ ‒ aut correptione attica ◡ ◡ ◡) 408. fut. *πλεύσεσθε* μ 25, et (duplici amplificatione Lob. Rh. 25) *πλείω* (e *πλεϝω*?, sed cf. Curt. Et. 526), *-ειν* ο 34 *-οντες* π 368, cf. Brugman, Curt. Stud. 4, 139, s. *πλώω* (*πλοϝω*, lat. pluv-ia cf. Curt. Et. p. 524 527 Savelsb. Dig. 50 Buttm. a. S. 2, 280) praes. opt., ptc. pl. dat., (inf *-ειν* τ 122), ipf. 1) navigo. γ 276 *ἅμα π., Τροίηθεν ἰόντες.* h. Ap. 408 *ὡς ἔ.* ε 278 *δέκα π. ἤματα ποντοπορεύων*, cf. η 267. ο 34 *νυκτὶ π.* κ 28 *ἐννῆμαρ π.*, cf. κ 80 ο 476. μ 25 *ἅμα ἠοῖ π.* ξ 253 *ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης ἐ. βορέῃ.* h. XXII 7 *πλώουσιν* navigantibus. *Ξ* 251 *ἔ. Ἰλιόθεν.* α 183 *π. ἐπὶ πόντον ἐπ' ἀνθρώπους*, cf. δ 474 *Γ* 444 *Λακεδαίμονος ἐξ ἔ. ἐν νέεσσι.* ι 62 105 565 κ 77 133 *ἔνθεν δὲ προτέρω π.* *Η* 88 *νηὶ π. ἐπὶ πόντον.* ο 553 *ἀνώσαντες π. ἐς πόλιν.* h. Ap. 399 *ἐπὶ πρῆξιν νηὶ ἐς Πύλον ἔ.* ib. 437 *ἄψορροι πρὸς ἠῶ ἔ.* π 368 *ἐνὶ πόντῳ νηὶ π.* c. acc. loci, γ 71 252 h. Ap. 452 *πόθεν π. ὑγρὰ κέλευθα.* [Nauck ci. α 183 *πλώων οἴνοπα πόντον*]. 2) nato. naves *Ι* 360 *ἦρι Ἑλλήσποντον ἐπ' π.* γ 158 *μάλ' ὦκα ἔ.* μ 70 *παρ' Αἰήταο π.* *Φ* 302 *τεύχεα πλῶον* (Ap. 132, 20 *πλῶεν*) *κ. νέκυες.* ε 240 *δένδρεα τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.* (*ἀπο ἐπι παραπλώω πλωτός. πλόος. ανα ἐπι καταπλέω. πλύνω. πλεύμων*)

πλέων v. s. *πλείων.*

πληγή (v. s. *πλήσσω*) ictus, verber. *Β* 264 *πεπληγὼς ἀεικέσσιν πληγῇσιν.* *Ο* 17 *σε πλ.*

ἱμασσω. δ 244 μιν πλ. ἀεικελίῃσι δαμάσσας, cf. σ 54. Π 816 θεοῦ πληγῇ κ. δουρί. ρ 283 οὐ πληγέων οὐδὲ βολάων. Λ 532 πληγῆς ἀίοντες equi, ν 82 ὁρμηθέντες ὑπὸ πλ. ἱμάσθλης. Ξ 414 ὑπὸ πληγῆς Διός a fulmine.

πλῆθος (v. s. πλήθω) multitudo, Hes. ἀθροισμός, ὄχλος. P 330 ἠνορέῃ τε | πλήθει (Bekk., al. -εϊ) τε σφετέρῳ. Ψ 639 πλήθει πρόσθε βαλόντες sc. manuum, efficientes ut equi priore loco essent, v. s. πρόσθε I 1 β, duo homines quorum corpora coaluerant curru me anteeuntes qui solus et currum regebam et equos flagello instigabam, Faesi La Roche. recte sch. A. σεσημείωται ὁ τόπος . . . ζητεῖται γάρ τί ἐστι τὸ π. π. β., cf. Hes. 3, 344 et sch. ἤτοι τῶν χειρῶν ἢ τῶν ἁρμάτων (Antodorus enim Cumaeus plures currus ab iis missos adversariis impedimento fuisse putabat) ἢ τῶν συναιρουμένων αὐτοῖς θεατῶν τῷ πλήθει ἐμὲ νικήσαντες, hoc etiam Aristarchum probasse dicit sch. A. probatque Lehrs, Rh. M. 17, 483 (Ar. 432), etsi πρ. β. sic non explicatur. Düntz. et Lehrs locum a seriore poëta additum putant, etsi sic quoque explicandus est atque alia quoque sunt in Ψ quae displiceant. (περιπληθής).

πληθύς (v. s. πλήθω) volgus, plebs, multitudo hominum, Hes. ὄχλος, δῆμος, cf. Retzlaff Synon. 2, 15. B [143] πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, cf. Naegelsb. h. Th. 286, Ariston. ἀθ., sch. BL. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πλήθει ἢ κατὰ τὸ πλῆθος. Λ 305 ἡγεμόνας, αὐτὰρ ἔπειτα πληθύν, cf. B 488 Λ 360 O 295, P 31 Y 197. Y 377 κατὰ πληθὺν . . δέδεξο ne inter primos pugna. λ 514 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, cf. X 458, de forma -υῖ cf. Lob. path. el. 2, 23 31 301. E 676 πληθὺν Λυκίων. multitudo pugnantium, Λ 405 πληθὺν ταρβήσας, cf. P 221. π 105 πληθυῖ δαμασσαίατο μοῦνον ἐόντα. cum plur. verbi, B 278 ὡς φάσαν ἡ πληθύς, cf. O 305 populus universus cum ducibus. I 641 ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν πληθύος ἐκ Δαναῶν, Zenodotus: ἀθρόοι ἐκ Δ.

πλή-θω (πλα πίμ-πλη-μι πλέ-ος πλῆ-θος πλη-θύς, cf. Benf. 2, 85 Curt. Et. 366 Goebel, Kuhn 11, 60 Benf. ib. 6, 19 qui etiam πολ-ύς comparat, Buttm. a. S. 2, 274 E. M. 376, 51 Wentzel verba in θω I Breslau 1837 p. 40 L. Meyer, vgl. G. 1, 33 75 211 350 393) praes. ind., ci., ptc. ipf. sine augm. repleor et plenus sum, refercior et refertus sum. est enim de statu qui semel ortus durat. abs. E 87 ποταμῷ πλήθοντι. Λ 492 πλήθων ποταμός. ep. 3, 4 ποταμοὶ πλήθωσιν. Σ 484 σελήνην πλήθουσαν, Hes. πλήρη. h. XXXII 11 πλήθει ὄγμος, orbis lunae, Mat. ci. Herm. ed. -η. λ 419 τραπέζας πληθούσας. τινός, Π 389 τῶν ποταμοὶ πλήθουσι davon, paraphr. ἐκ τῶν ὑδάτων, refertur enim τῶν cum quadam neglegentia ad χέει ὕδωρ. τ 207 τηκομένης τῆς πλήθουσι ποταμοί nive. Θ 214 πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν εἱλομένων spatium quod inter naves et murum erat. Φ 218 πλήθει μοι νεκύων ῥέεθρα. ι 8 παρὰ πλήθωσι τράπεζαι σίτου. η in thesi praeter Θ 214 Φ 218.

Πληϊάδες (E. M. 675, 34 ad πλείων et ad Πληϊόνη· alii πλέω cf. Lob. path. 1,444 sq. Voss, Arat. 37 πέλομαι. sch. D. Σ 486 πελειάδες, cf. Pott, Kuhn 6, 282 Savelsb. ib. 19, 10) Pleiades, Vergiliae. Hes. πληϊάδες πλ(ε)ιάδες. ἔστι δὲ ἑπτὰ ἄστρα, πλησίον τοῦ ταύρου, sch. l. l. Ἄτλαντος κ. Πληϊόνης θυγατέρες ὧν τὰ ὀνόματα Μαῖη Ταϋγέτη Κελαινὴ Μερόπη Ἠλέκτρα Στερόπη Ἀλκυόνη, eas Orionem fugientes Iuppiter stellas fecit, φασὶ δὲ Ἠλέκτραν (Dardani matrem) οὐ βουλομένην τὴν Ἰλίου πόρθησιν θεάσασθαι διὰ τὸ κτίσμα εἶναι τῶν ἀπογόνων καταλιπεῖν τὸν τόπον ου κατηστέριστο· διόπερ οὔσας πρότερον ζ' γενέσθαι στ'. hoc ad columbas (v. s. πέλεια, cf. Naegelsb. h. Th. 42 n.) quarum singulae pereunt translatum est a serioribus (Ath. 11, 79. 80), non ab Homero. Σ 486 Πληϊάδας cum aliis stellis in scuto Achillis collocavit Volcanus. Ulixi ε 272 πληϊάδας τ' ἐσορῶντι aliasque stellas septentrionum, cf. sch. E., Porphyr. ad K 252 Πληάδας εἰσορόωντι quod non probat Nitzsch h. l. Plin. n. h. 18, 69 Vergiliarum exortu aestas incipit, occasu hiems, semestri spatio intra se messes vindemiasque et omnium maturitatem complexae, cf. Hes. op. 383.

πληκτ-ίζομαι (πληκτός, πλήσσω) manum consero cum, schlage mich mit. Φ 499 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διός, sch. B. Hes. μάχεσθαι, Eust. 1248, 60 ἢ ἐρίζειν ἕως πληγῆς, paraphr. στασιάζειν.

πλῆκτρον (πλήσσω). instrumentum quo quid percutitur, Schlägel. in re musica: plectrum, quo utebantur ad percutiendas chordas citharae, Hes. τὸ τῆς κιθάρας, ἐν ᾧ κινεῖ τὰς χορδάς. h. Ap. 185 φόρμιγξ χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχε. Merc. 53 419 501 πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε tentabat citharam.

πλήμνη (πίμ-πλη-μι, E. M. 676, 38 παρὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος, cf. Eust. 598, 13 (πλεονασμὸν τοῦ ν) Curt. Et. 366 Lob. path. 241) modiolus rotae qua axis immittitur, Nabe, E. M. l. l. ἃς ἔνιοι χοινικίδας καλοῦσιν εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνστρέφεται, cf. Hes. Ap. 132, 13 Suid. 2; 2, 310 Grash. Fuhrw. 32. E 726 πλῆμναι ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν, cf. sch. A. Ψ 339 πλήμνη δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου.

πλη-μυρίς, ante Bekk. vo. πλημμυρίς (πίμ-πλη-μι πλήμη ut videtur per derivationem, cf. Lob. Rh. 149 264. Benf. 2, 325 compositionem suspicatur e μῦρι ϝῦρι skr. vāri aqua. Doederl. Gl. 88 πλαν-ᾶσθαι et μυρίζειν de μύρον ausschweifende See. alii, cf. Buttm. a. S. 1, 41, πλήν et μύρω, unde μμ.) aestus, fluctus accedens, Hes. ὅρμημα τῆς θαλάσσης, ἡ ἐπίῤῥυσις, cf. Ap. 132, 15 Suid. 2; 2, 310. Retzlaff, ho. Syn. II Königsb. 1867 p. 1 Wogenschwall. ι 486 ἤπειρον δὲ παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα, | πλημυρὶς ἐκ πόντοιο, sch. H. ἡ τῆς θαλάσσης ἐπανάστασις ἢ κλυδών, non recte Doederl. etiam post πλ. interpunxit. sch. H. προπαροξύνεται, τινὲς δὲ ὀξυτόνως, illud probat E. M. 676, 31 διὰ τὴν παρὰ Βακχυλίδῃ αἰτιατικὴν πλήμμυριν. ib. τινὲς δὲ ἐπίῤῥημα οἴονται εἶναι ὡς τὸ λικριφίς. Cf. Eust. 1640, 55.

πλήν (πλέον plus, cf. Curt. Et. 375 Lob. path. el. 1, 143 2, 93) ausgenommen, praeter, E. M. 676, 45 (χωριστικὸν) ἐπίῤῥημα τάξεως, non praepositio. θ 207 πάντων πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος (ἔμπλην).

πλῆντο v. s. πίμπλημι et πελάζω.

πλήξ-ιππος (πλήσσω) qui equos stimulat domatque. ἱππότης, ἱππικός. Krah, Phil. 17, 202 si quis ἱππότα s. ἱππηλάτα vocetur, non πλ. quoque vocari. B 104 Πέλοπι πληξίππῳ |, sch. BL. διὰ τὸ μετὰ θάνατον Μυρτίλλου αὐτὸν ἡνιοχῆσαι τοὺς ἵππους ἀπὸ Εὐβοίας μέχρι Πελοποννήσου. Δ 327 Μενεσθῆα πλήξιππον |

E 705 *π. Ὀρέστην* | Hector occidit. *Λ* 93 *Ὀιλῆα π.* | Agamemnon occidit. h. Cer. 474 *Διοκλεῖ τε π.* |

πλησίος (*πέλας*, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 211 Curt. Et. 367) qui prope est, vicinus. 1. adi. *α*) *B* 271 *Δ* 81 *X* 372 *ϑ* 328 *κ* 37 *ν* 167 *σ* 72 400 *φ* 396 *ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον* | alium qui astabat, non enim *πλ.* pro subst. est ut sunt qui putent, sed refertur ad *ἄ.* *Δ* 21 *Θ* 458 *πλησίαι αἵ γ' ἥσθην*, cf. *κ* 93. *Λ* 593 *οἵ παρ' αὐτὸν πλησίοι ἔστησαν*, cf. *N* 488. *β*) *τινί.* *Ψ* 732 *ἐπὶ χθονὶ κάππεσον ἄμφω, πλησίοι ἀλλήλοισι.* *β* 149 *πλησίω ἀλλήλοισιν τιταινομένω πτερύγεσσιν.* *γ*) *τινός.* *ε* 71 *πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.* 2) neutr. **πλησίον** pro adv., prope, Hes. *ἐγγύς*, E. M. 676, 55 *ἔστιν αἰτιατικὴ κ. μετήχθη εἰς ἐπίῤῥημα.* *α*) *τινός.* *Γ* 115 *κατέθεντ' . . π. ἀλλήλων*, cf. *Z* 245 = 249 (v. l. *-ίοι*), *μ* 102 (sch. Q. *λείπει τὸ εἰσί.* H. *Ἀριστοφ. πλησίον γρ.*, fuere igitur qui *πλησίοι* scriberent, ut Düntz. negans ferri posse adv., etsi talia nescimus. Nitzsch *πλ.* ad antecedentia, *ἀλλ.* ad sequentia referre non dubitavit) *ξ* 14. *β*) *τινί*, *η* 171 *οἱ π. ἷζε.* *γ*) *Δ* 329 *π. ἑστήκει.* *Σ* 422 *π. ἔνθα Θέτις ἐπὶ θρόνου ἷζε*, cf. *ϑ* 7 *υ* 106. *πλ. ἄλλον* in pede quinto, cetera in primo praeter *Δ* 329 *η* 176.

πλησ-ίστιος (*πίμ-πλη-μι, ἱστίον*) qui vela implet. *λ* 7 *μ* 149 *οὖρον πλησίστιον*, Hes. *πληροῦντα τὸ ἱστίον.* Fuhr, J. J. f. Ph. 17, 407 sq. antiquioris originis videri hoc compositum putat.

πλήσσω *πλᾰγ*, pro *πλακ*, *πληγή πληγjω*, *-σσω πλάζω* lat. plango plāga, goth. flēk-an klagen, cf. Curt. Phil. 3, 2 Et. 366 L. Meyer, vgl. G. 1, 33 75 211 254 372 434 Lob. path. el. 1, 137) praes. *-ουσι* *σ* 231. aor. sine augm. *πλῆξα* *κ* 162 *-ε(ν)*, ci. *-ῃ* *σ* 57, opt. *-ειε* *K* 489, ptc. *-ας -αντε* *E* 588. aor. 2. (*ἐπέπληγον* *E* 504 v. s. *ἐπιπλήσσω*) pl. 3. p. *πέπληγον* *Ψ* 363 *ϑ* 264 inf. *-έμεν* *Π* 728 *Ψ* 660. pf. ptc. *πεπληγώς* *B* 264 *X* 497 *-υῖα* *E* 763 *κ* 238 319 *π* 456 (Classen, Beob. 3, 17 vim aoristi esse statuit, sed melius Hes. Suid. 2; 2, 183 Aristarchus (Arist. *E* 763 *X* 497) praesentis). Pass. aor. *πλήγη* *N* 394 *Π* 403 ptc. *-είς* *Θ* 12 *Ψ* 694 *-εῖσα* *μ* 416 *ξ* 306, *P* 296 *-έντι* *O* 117 *-τα* *φ* 50 *-τε* *Θ* 455 (cf. Bekk. an. 1411 *εἰ μὲν σωματικῶς ἔπληγον . . εἰ δὲ ψυχικῶς ἔπλᾰγον . . . ὁ ποιητὴς ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς διαθέσεως κατεπλήγη εἶπε διὰ τοῦ η διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, τούτου χάριν προσέθηκε τὸ φίλον ἦτορ* cf. E. M. 661, 41). Med. aor. *πλήξατο* h. Cer. 245 ptc. *πληξάμενος* *Π* 125. aor. 2. *πεπλήγετο* *M* 162 *O* 113 397 *ν* 198 *-οντο* *Σ* 31 51, percutio cominus, schlage, verbero, 1) *σωματικῶς.* *Ψ* 694 *πληγείς*, non *κύματι* ut sunt qui explicent, sed pugno. *B* 264 *π. ἀεικέσσιν πληγῇσιν.* *Ψ* 660 *πὺξ ἀνασχομένω π.* *π* 456 *κ* 238 319 *ῥάβδῳ π.* *Π* 728 *ἵππους ἐς πόλεμον π.* verberando instigare, est vis praesentis. *Ψ* 363 *π. ἱμᾶσιν* equos. *X* 497 *χερσὶν π. καὶ ἐνίσσων.* *σ* 57 *ἐμὲ χειρὶ π. ἀτασθάλλων.* *B* 266 *σκήπτρῳ μετάφρενον πλῆξεν*, cf. *Π* 791 (*χειρί*) *E* 763 *Ἄρηα λυγρῶς π.* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ πλήσσουσα τῷ παθητικῷ* (v. supra). *Θ* 12 *π. οὐ κατὰ κόσμον*, vix recte Damm: fulmine. b) *ϑ* 264 *π. χορὸν θεῖον ποσίν* pulsando choream effecerunt, Nitzsch Düntz. Faesi Am. sch. T. *τὴν ἐπικρότησιν ἐκ τῶν ποδῶν ὑπὸ τῶν ὀρχουμένων*, minus bene: humum pulsabant. *χ* 20 (*ἀπὸ εἷο τράπεζαν ὦσε*) *ποδὶ πλήξας.* c) armis volnero cominus, potissimum gladio. Ap. 132, 14 *τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι*, cf. Hes. *Γ* 362 *πλῆξεν κόρυθος φάλον* gladio. *P* 296 *κόρυς π. ἔγχει κ. χειρί* cominus. *M* 192 *Ἀντιφάτην π. αὐτοσχεδίην*, cf. *P* 294 (*κυνέης διά*). *κ* 162 *τὸν* (cervum) *κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα π.* hasta, cominus ut videtur aut semel de iactu. *Π* 115 *Αἴαντος δόρυ π.* *ἄορι παρὰ καυλόν.* *E* 147 *ἕτερον ξίφεϊ κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξ'.* *K* 489 *ὃν ἄορι π.*, cf. *Λ* 240 (*αὐχένα*). *Π* 332 *π. ξίφει αὐχένα.* d) *E* 588 *ἵππω π.* anstossend. *φ* 50 *θύρετρα π. κληῖδι.* *ε* 431 *μιν π.* unda. *μ* 412 *π. κεφαλήν* malus cadens. *Θ* 455 *π. κεραυνῷ*, cf. *O* 117, *μ* 416 *ξ* 306. e) pro medio, *υ* 17 *στῆθος πλήξας* suum. 2) *ἐπὶ τῆς ψυχικῆς διαθέσεος*, vehementissime consterno, V. l. *Ξ* 40 *πλῆξε θυμόν* pro *πτῆξε* q. v. Ceterum in compositis tantum. *σ* 231 *ἐκ γάρ με πλ.* et passive vehementissime perturbor, gerate ausser mir. *N* 394 *ἐκ . . . πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν* sch. br. *ἐξεπλάγη κ. ἔκφρων ἐγένετο*, cf. *Π* 403. Med. me s. quod meum est manu percutio. *M* 162 *O* 397 *ν* 198 *ὢ π. μηρώ*, cf. *O* 113. *Π* 125 *μηρὼ π.*, cf. h. Cer. 245. *Σ* 31 51 *στήθεα π.* (*πληγή ἐπιπλήσσω πλῆκτρον πληκτίζομαι πλήξιππος*).

πλῆτο v. s. *πίμπλημι* et *πελάζω.*

πλίσσομαι (E. M. 395, 12 *πλίγμα τὸ διάστημα τῶν ποδῶν.* Eust. 1564, 48 ion. aut (sch.) dor. *πλίξ, βῆμα* (Lob. par. 103), cf. Curt. Et. 103. sunt qui ad *πλέκω* referant). pedes dimoveo ad gradiendum. *ζ* 318 *εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν*, Hes. *διέβαινον*, Eust. l. l. *τὸ βηματίζειν κ. μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος*, sch. BHPQT. (Callistrati) *βάδην ἤεσαν*, disertius quidem sed videtur ipse excogitasse quae nesciebat. E. M. 395, 11 *ἐυπλίσσοντο, καλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβαινον*, Ap. 75, 4 *ἐπλίσσοντο.* non recte sch. HPQ. *ἀπὸ τοῦ πλήσσειν τὴν γῆν*, itaque Ap. 132, 16 *πλήσσοντο.*

πλόκᾰμος (*πλέκω* Curt. Et. 103 L. Meyer, vgl. G. 1, 211 357) coma crispata, cincinnus, Hes. *κόνδυλοι τριχῶν πεπλεγμένοι*, E. M. 677, 7 *αἱ μακραὶ τρίχες, αἱ ἐπιτήδειαι οὖσαι πρὸς τὸ πλέκεσθαι.* *Ξ* 176 *πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς.* h. XXIV 3 *σῶν πλοκάμων* (Vestae) *ἀπολείβεται ἔλαιον.*

πλόος (*πλέω.* E. M. 676, 58. Cf. Lob. path. 2, 61) navigatio. *γ* 169 *δόλιχον πλόον ὁρμαίνοντας.* ep. 10, 2 *ὁ πλόος ἔσσεται ὔμιν.* h. XXXIII 16 *σήματα καλὰ πλόου* Matth. Jacobs Herm. Franke, codd. Baum. (q. v.) *πόνου.*

πλούσιος opulentus, Hes. *χρημάτων κ. περιουσίας κύριος.* h. Merc. 171 *πλούσιον, ἀφνειόν, πολυλήιον.* De

πλοῦτος (*πλα, πίμ-πλη-μι* skt. par lat. imple-o Curt. Et. 366) opulentia. *A* 171 *ἄφενος κ. πλοῦτον ἀφύξειν*, non recte sch. AD. *αφ. ἡ ἀπὸ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσία, πλ. δὲ ἡ ἀπὸ πολλῶν* (E. M. 677, 12). *Π* 596 *ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε*, cf. *Ω* 536 *ξ* 206 (*καὶ υἱάσι*) h. XXX 12. h. Merc. 529 *ὄλβου κ. πλούτου ῥάβδον.* *B* 670 *θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε.* *E* 708 *μέγα πλούτοιο μεμηλώς.* *Ω* 546 *πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κεκάσθαι.* *ω* 486 *πλοῦτος καὶ εἰρήνη.* ep. 16, 3. 4 *πλοῦτος ἔσεισιν πολλός, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνη.* Inde fit deus **Πλοῦτος.** h. Cer. 486 *Πλοῦτον ὃς ἀνθρώποις ἄφενος δίδωσιν.* Peperit eum Ceres ex Iasio in Creta Hes. Theog. 969. Inde

Πλουτώ h. Cer. 422 cum Proserpina flores carpit. Erat filia Tethyos et Oceani Hes. Theog. 355.

πλοχμός (πλέκω E. M. 645, 42 677, 8. Herod. *M* 148 τὰ εἰς μος μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ χ ὀξύνεσθαι θέλει. ταύτῃ καὶ πλ. εἴτε συγκέκοπται εἴτε καὶ ἐντελές ἐστι, Curt. Et. p. 449 457) coma crispata, Hes. πλόκαμοι, ἐμπλοκαί. *P* 52 πλοχμοὶ οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, sch. B. οἱ πεπλεγμένοι πλόκαμοι.

πλῠνός (v. seq.) locus s. vas in quo lavantur vestes, Suid. 2; 2, 318 ὀξυτόνως τὸ ἀγγεῖον αὐτό· παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον, E. M. 677, 18 τόποι ἐν οἷς πλύνουσι, cf. Hes. Lex. Seg. 295, 9. Erant cisternae lapideae prope fontes s. fluvios humi defossae, per quas aqua fluebat. prope Scamandri fontes *X* 153 πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν, καλοὶ λαΐνεοι, ὅθι εἵματα πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, sch. B. ἐκ καλῶν λίθων γεγονότες ἢ καλὸν ὕδωρ ἔχοντες. ζ 40 πολλὸν ἀπὸ π. εἰσὶ πόληος. ζ 86 π. ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπροφέει, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, cf. Nitzsch.

πλῡ́νω (πλέ-ω skt. plu Bopp, Gl. 259 Curt. Et. 369 Kuhn 6, 89 (πλυν-jω) Christ 272 L. Meyer, vgl. G. 1, 33 75 211 413 432) praes. ptc., ipf. iter., fut. ptc., aor. ind. et ptc. lavo vestes, abluo, spüle ab. *X* 155 πλυνοί, ὅθι εἵματα πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι. ζ 59 εἵματ' ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα. ω 148 ἔδειξεν ὑφήνασα ἱστὸν πλύνασ', vestem quam texuerat monstravit lotam. abs. ζ 31 ἴομεν πλυνέουσαι. ζ 93 πλῦναν τε κάθηράν τε ῥύπα. ο 420 πλυνούσῃ.

πλωτός (πλώω) natans. κ 3 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ Aeoli, sch. HM. Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ φορητῇ, οἷον περιφερομένῃ. ὡς ποτὲ μὲν ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς ὁρᾶσθαι, (Hes. Lob. par. 124 n. Faesi Ameis), sed quia Ulixes rediens denuo eam invenit, non vero invenisset si natasset insula, Ap. 132, 18 ὁ μέντοι Κράτης ἀκούει πλεομένῃ, ita Nitzsch quia λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, sch. HM. προσπλεομένῃ ὑπ' ἀνθρώπων . . . ἢ περιρρεομένῃ, cf. Hes.

πλώω v. s. πλέω.

πνεύμων (πνέ-ω i. e. πνεϝω, πνυ, cf. Curt. Et. 370 Doederl. Gl. 831. E. M. 677, 31 ἀναλογώτερον διὰ τοῦ υ, fuit enim etiam πλεύμων, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 33 65 221 Spiegel, Kuhn 13, 396 Lob. path. el. 2, 343) pulmo. *Δ* 528 *Υ* 486 πάγη ἐν πνεύμονι χαλκός, Phot. Lex. 320 πλεύμονι, sch. A. *Υ* 486 ἐν ἄλλῳ ἐν νηδύι. De

πνέω (πνεϝω, πνυ cf. Curt. Et. 370, Christ 84 272 (πλέω, fieri enim ν e λ), L. Meyer, vgl. G. 1, 83 413) pr. -έει ε 469. et πνείω (e πνεϝω, cf. Brugmann, Curt. Stud. 4, 139. Curt. Et. 525 Hinrichs. hom. eloc. vest. aeol. 30) praes. ind. -ει *P* 447 σ 131, ptc. -ουσα η 119 -αν δ 446 -οντος δ 567 -οντε *N* 385 -ες (quinquies) -ας *Ω* 364. aor. ci. πνεύσῃ *T* 159. Pass. pf. (Doederl. Gl. 831 ad πινύω extrusa vocali, ob significationem) πέπνῡσαι *Ω* 377, plqpf. -σο ψ 210, inf. -ῦσθαι *Ψ* 440 κ 495, ptc. -μένος (sexagies fere) -ῳ γ 52 -ον (ter) -ε *Ψ* 570 -ω (quater) -α (undecies) I Act. 1) flo, spiro. res: ε 469 αὔρη ἐκ ποταμοῦ π. η 119 ζεφυρίη π. δ 361 οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες. δ 567 ζεφύροιο λιγὺ π. odorem spiro: δ 446 ἀμβροσίην ἡδὺ μάλα π., cf. La Roche h. S. 62. 2) spiritum reddo, spiro, respiro. animantes: *P* 447 σ 131 ὅσσα γαῖαν ἔπι π. τε καὶ ἕρπει. *N* 385 π. κατ' ὤμων equos. translate, *T* 159 ἐν θεὸς π. μένος ἀμφοτέροισι inspiret, efficiat ut sit in pectore. sed intrans. *B* 436 *Γ* 8 *Λ* 508 μένεα πνείοντες, Mut schnaubend, Ameis *B* 436 Krüger Di. § 46, 6, 10 Kühner a. G. § 410, 3 b La Roche h. S. 34, sch. br. θυμοῦ κ. δυνάμεως πνείοντες τουτέστι γέμοντες, θαρσαλέοι. paraphr. δυνατοί, cf. χ 203 (μένος), *Ω* 364. II Pass. mente praeditus sum. Tiresiae κ 495 τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια οἴῳ πεπνῦσθαι, sch. QV. συνετῷ, ἔμφρονι εἶναι. mentis acumine praeditus, sapiens factus sum, sapio. ψ 210 τὰ περ ἄλλα μάλιστα ἀνθρώπων πέπνυσο aliis in rebus maxime prudens factus eras, sapiebas. *Ψ* 440 σε πεπνῦσθαι. *Ω* 377 π. νόῳ, Hes. συνετὸς εἶ. ptc. sapiens, prudens, qui iis quae vidit novitque uti potest ad recte conformandam vitae rationem et suam et aliorum, cf. Naegelsb. h. T. 150. Hes. σώφρονες, συνετοί, cf. Suid. 2; 2, 184. α) *Γ* 203 *H* 347 Ἀντήνωρ πεπνυμένος, cf. *Δ* 822 (Εὐρύπυλος), *N* 254 266 (Μηριόνης), *Σ* 249 (Πουλυδάμας), *Ψ* 586 (Ἀντίλοχος), α 213 230 306 345 367 388 412 β 129 208 309 371 γ 21 75 201 225 239 290 315 593 ο 86 154 179 265 279 502 512 535 π 30 68 112 146 240 262 ρ 45 77 107 392 598 σ 226 τ 26 υ 338 φ 343 χ 153 461 ψ 123 ω 510 (Τηλέμαχος), 375 (Λαέρτης). Jordan, Od. übers. p. 465. Telemach „den schon aber nicht ganz verständigen", Laërtes qui modo sui compos factus est. ceteros non curavit. *H* 276 Ταλθύβιός τε κ. Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω, cf. *I* 689 (κήρυκε δύω Hodius et Eurybates) σ 65 (Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος) *Γ* 148 (Οὐκαλέγων τε κ. Ἀντήνωρ). *Ψ* 570 Ἀντίλοχε πρόσθεν π. γ 20 328 μάλα π. ἐστὶ Nestor, Menelaus. γ 52 π. ἀνδρὶ δικαίῳ Pisistrato. δ 190 σε π. εἶναι Menelaum. δ 204 ὅσ' ἂν π. ἀνὴρ εἴποι κ. ῥέξειε. θ 388 δοκεῖ π. εἶναι Ulixes, cf. σ 125 (μάλα, Amphinomus). τ 350 οὔ πώ τις ἀνὴρ π. ὧδε ἵκετο ut Ulixes. b) *H* 278 β 38 πεπνυμένα μήδεα εἰδώς Idaeus Pisenor. *I* 58 δ 206 πεπνυμένα βάζεις Diomedes, Pisistratus. α 361 φ 355 μῦθον π. Telemachi. δ 696 711 χ 361 ω 442 Μέδων πεπνυμένα εἰδώς, cf. θ 586. σ 230 οὐ δύναμαι π. πάντα νοῆσαι Telemachus, qui potissimum π. vocatur. τ 352 π. πάντ' ἀγορεύεις Ulixes, omnia quae dicis prudenter dicis. Ptc. in quarto pede aut quinto, semper post nomen propr. (ἀνα ἀπο ἐπι ἐκ παραπνέω πίνυτος etc. ποιπνύω et

πνοιή flatus, spiritus, ventus. a) *E* 697 πνοιὴ Βορέαο ἐπιπνείουσα, cf. *Ξ* 395 (ἀλεγεινῇ) κ 507. δ 402 πνοιῇ ζεφύροιο, cf. κ 25 (ἀῆναι). ζ 20 ἀνέμου ὡς πνοιή, cf. h. XXXI 14 (ἀνέμων). *Λ* 622 στάντε ποτὶ πνοιήν. h. Ap. 420 πνοιῇ Ἀπόλλων ἴθυνε navim. *N* 590 θρώσκωσιν πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ, cf. *Ψ* 215 (ὦρτο κῦμα). saepe pl. *E* 526 πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσι venti. *P* 55 πνοιαὶ δονέουσιν παντοίων ἀνέμων. δ 839 ἐς πνοιὰς ἀνέμων. *Ψ* 367 χαῖται ῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. β 148 ἐπέτοντο μετὰ πν. ἀν. aquilae. *M* 207 πέτετο πν. ἀν. in flatu venti aquila. transl. *Π* 149 ἅμα πνοιῇσι πετέσθην equi. *T* 415 ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν. *Ω* 342 α 98 ε 46 μιν φέρον ἐπὶ γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο Mercurium Minervam. b) anima, spiritus animantium. *Υ* 439 Ἀθήνη πνοιῇ ἔτραπε ἦκα ψύξασα equorum *Ψ* 380 πνοιῇ θέρμετο. transl. *Φ* 355 πνοιῇ Ἡφαίστοιο igni.

Ποδαλείριος, *B* 732, ἠδὲ Μαχάων, ἰητῆρ' ἀγαθώ, Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε ex Thessaliae urbibus Tricca Ithome Oechalia populum triginta navibus duxerant. *Λ* 832 Ποδαλείριος ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρηα, cf. Welcker Kl. Schr. 3, 46 E. M. 208, 50 245, 13 678, 18 (οἱ μὲν δια

το ἔχειν τὸν πόδα λείριον ἤγουν ἁπαλὸν . . οἱ δὲ κατὰ στέρησιν ἀλείριος . . ὁ τοὺς πόδας μὴ ἔχων ἁπάλους.

ποδά-νιπτρα, τά (ποίς, νίπτω,¹ pro ποδόν. cf. E. M. 345, 22 796, 18. Herzog, zusges. Nom. J. J. f. Ph. 101, 298) aqua qua pedes lavantur, Fussbad. τ 343 ποδάνιπτρα ποδῶν, cf. E. M. 302, 11. τ 504 οἰσομένη ποδάνιπτρα.

Ποδάργη (πούς, ἀργός velox pedibus). Π 150 ἔτεκε Ζεφύρῳ ἅρπυια Ποδάργη, βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο equos Achillis. sorores sunt Ocypete et Aello, sch. sed cf. E. M. 544, 57. Herod. εἴτε συνθετόν ἐστιν εἴτε παρασύνθετον, παροξυτονητέον εἰς ἰδιότητα. Ariston. ἡ δ. περ. ὅ. Ζην. γρ. Ἅρπυια πόδαργος ὡς ἐπιθετικόν, ἵν' ᾖ ποδώκης. ἔστι δὲ τὸ κύριον ὄνομα Π. σαφὲς δὲ ἐκ τούτων Τ 400 Ξάνθε τε κ. Βαλίε τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.

Πόδαργος (v. antec.) 1) Ψ 295 τὸν ἑόν τε Πόδαργον equum et Aetham Agamemnonis Menelaus iunxit. Inde sumtus videtur equus Hectoris 2) Θ [185] Ξάνθέ τε καὶ σὺ Πόδαργε κ. Αἴθων Λάμπέ τε δῖε, Ariston. ἀθ. ὅ. οὐδαμοῦ Ὅμηρος τεθρίππου χρῆσιν παρεισάγει, cf. ad. Τ 400 Ψ 295 Düntz. h. l. et J. J. f. Ph. 58, 18.

Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος | Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο, αὐτοκασίγνητος Πρωτεσιλάου, ὁπλότερος, Β 704 fratris mortui copias, e Thessalia Troiam profectas, instruxit et ad pugnam duxit. Ν 693 πρὸ Φθίων . . . μενεπτόλεμος Ποδάρκης . . Ἰφίκλοιο πάϊς. paraphr. ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκῶν Μενεπτόλεμος, quasi sit Μεν. ποδ. De

ποδ-άρκης (πούς, Curt. Et. p. 485 ἀρκ ἀρήγω. Doederl. Gl. 554 ad ἀραρεῖν et ἀρέσκειν. Düntz. Höfer 2, 101 et Schaper, gen. comp. 6 et Kuhn Zft. 22, 523 ἄρκος starkfüssig, etsi ita esset -κής, cf. E. M. 678, 5) pedibus sufficiens i. e. celer, Meiring verb. cop. II Marcodur. 1835 p. 29, Ap. 132, 23 ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκούμενος, ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς συμμάχοις ἐπαρκῶν τουτέστι βοηθῶν, cf. E. M. 135, 52 678, 2. Hes. ὠκὺς τοῖς ποσίν, ἢ ἀρκεῖν δυνάμενος. Α 121 Β 688 Ζ 423 Λ 599 Π 5 Σ 181 Υ 177 413 445 Φ 49 149 265 Χ 376 Ψ 140 193 333 534 555 828 889 Ω 668 ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς |, cf. Schuster, hom. Beiwörter 19.

ποδ-ηνεκής (πούς, ἐνεκ ferre, cf. Curt. Et. 428. sed Doederl. Gl. 2093 ἀνήκειν) usque ad pedes imos pertinens, Hes. μέχρι τῶν ποδῶν. Κ 24 178 δέρμα λέοντος ποδηνεκές. Ο 646 ἀσπίδος, τὴν φορέεσκε ποδηνεκέ'(α), cf. Baerwinkel, her. hom. armat. Arnstadt 1839, p. 38, Ap. 132, 27 βαθεῖαν. ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τοῦ αὐχένος διικνεῖσθαι.

ποδ-ήνεμος (πούς, ἄνεμος per metaphoram „ποδῶν ἄνεμον ἔχουσα, quae ventum i. e. celeritatem pedum habet" Meiring subst. copul. I Marcodur. 1828 p. 23. est certe bahuvrîhî. G. Meyer, Curt. St. 6, 1 Wind an den Füssen habend. Stolz, zusammeng. Nom. 8 Sturmwindfüsse habend. alii: cuius pedes venti sunt, audacius etiam Schaper, gen. comp. 3 et Kuhn Zft. 22, 516 ἢ τοὺς πόδας ἄνεμός ἐστιν). velox, Ap. 132, 26 ταχεῖα, διὰ τοὺς πόδας τρόπον ἀνέμων ἔχουσα, Hes. ὑπόπτερος. ἢ τοῖς ποσὶ ταχεῖα, cf. Suid. 2; 2, 324. Β 786 Ε 368 Λ 195 Ο 168 200 Σ 166 183 196 Ω 95 h. Ap. 107 ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις |, cf. Ε 353 (Ἶρ. π.) Non recte Lange, facet. hom. I Zittau 1850, p. 5 iocantem Homerum pedes Iridis ventos dixisse putavit.

Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ δήμου ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής Ρ 575, sed Menelaus Hectoris Ρ 590 κτάνε πιστὸν ἑταῖρον, ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι Ποδῆν υἱὸν Ἠετίωνος. Contractum ex -έης. Herod. Ο 302 περισπῶσι ὡς Ἑρμῆν κ. Ποδῆν. frater est Andromachae.

ποδώκειαι, pedum velocitas. Β 792 ποδωκείῃσι πιθήσας, Bekk. h. B. 1, 166 miratus quod plur. abstracti sit posse scribi ποδωκείῃφι dicit, ut fiat sing., sed territus multitudine talium veretur scribere. De

ποδ-ώκης (πούς, ὠκύς Schaper Kuhn Zft. 22, 519 τὸ ὦκος. Herod. Β 764 ὤφειλε ὀξυτονεῖσθαι . . . ut ἡδύς ἡδής . . . ἀλλά φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονῆσθαι. παρὰ γοῦν τῷ Ἡσιόδῳ ἀνεγνώκασι ποδωκῆς δι' Ἀταλάντη, sed Κ 316 etiam Dolonem sic vocari. Cf. ad Ψ 262) pedibus celer, velox, Hes. ὠκύς, ταχὺς τοῖς ποσί. a) equas Β 764 ποδώκεας Eumeli. Ψ 376 αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἵπποι. Ρ 614 π. ἵππους Merionis. b) Β 860 874 Π 134 165 865 Ρ 388 486 Ψ 28 λ 471 538 ποδώκεος Αἰακίδαο. Θ 474 Ν 113 Π 281 Σ 261 267 Υ 27 45 Χ 193 Ψ 35 793 ποδώκεα Πηλείωνα. Ψ 249 Ω 458 ποδώκεϊ Πηλείωνι, Σ 234 ποδώκης - Ἀχιλλεύς. Υ 89 π. ἄντ' Ἀχιλῆος. Ψ 262 ἱππεῦσιν - ποδώκεσιν. Dolon Κ 316 εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης |. semel in exitu versus et apud verbum (cf. Β 764). Ante subst. praeter Ψ 262 (Β 764).

πόθεν (radix pronom. interr. πο, skr. ka-s lat. quo-d goth. hva-s, cf. Bopp, Gl. 85 Curt. Et. 631 Kuhn 3, 402 L. Meyer, vgl. G. 1, 30 284) unde? Φ 150 α 170 η 238 κ 325 ξ 187 ο 264 τ 105 ω 298 τίς πόθεν εἰς (La Roche εἰς) ἀνδρῶν; paraphr. τίς καὶ ἐκ ποίων ἀνδρῶν; duae quaestiones ita coalescunt ut quasi unum efficiant. ἀνδρῶν propius ad πόθεν, Kühner a. G. § 414, 5 c (τίς, πόθεν) non ad τίς ut Ameis, et Nitzsch (α 170) ob h. Cer. 113 τίς πόθεν ἐσσί, γρῆυ, παλαιγενέων ἀνθρώπων ubi locutio sollemnis a solito more detorquetur. γ 21 ι 252 h. Ap. 452 τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; π 57 πόθεν ὅδ' ἵκετο; h. Merc. 32 π. τόδε ἄθυρμα ἐσσί; ib. 155 π. τόδε ἔρχῃ; ib. 330 π. ταύτην ληίδ' ἐλαύνεις; β) quaestio pendet. ο 423 ρ 368 τίς εἴη κ. π. ἔλθοι. ρ 373 π. γένος εὔχεται εἶναι. h. Merc. 269 π. τόδε νεῖκος ἐτύχθη. (ὁππόθεν et

ποθέν encliticum. alicunde, Hes. ἀπό τινος μέρους. α) Ι 380 καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο sicunde, cf. χ 62 (ἐπιθεῖτε). η 52 εἰ καί π. ἄλλοθεν ἔλθοι, cf. σ 376 (ὁρμήσειε). α 414 β 351 φ 195 εἴ π. ἔλθοι, cf. α 115 υ 224, Σ 322 (ἐξεύροι). β) rarius sine εἰ. ε 490 ἵνα μή π. ἄλλοθεν αὔῃ. ξ 374 ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ. in sententia primaria ω 149 τότε . . ποθεν ἤγαγε δαίμων.

ποθέω praes. -ω α 343 -εις ι 453 inf. -ήμεναι μ 110 pro -εῖν, cf. Buttm. a. S. 1, 488. ptc. -έων Ω 6 λ 196 -έουσα Ε 414 σ 204, τ 136 (εου per syniz., v. l. -οῦσα et -εῦσα) -έοντε Ε 234 -ες (quinquies). ipf. πόθει ν 219, pl. πόθεον (quater), ipf. iter. ποθέεσκε Α 492. aor. πόθεσαν Ο 219 inf. -έσαι β 375 δ 748. desidero, vermisse, sehne mich. Α 492 π. ἀυτήν τε πτόλεμόν τε. Ω 6 Πατρόκλου π. ἀδροτῆτα κ. μένος. λ 196 σὸν νόστον π. Β 703 726 πόθεόν γε μὲν ἀρχόν, cf. Β 709 778 Ψ 16. Ε 414 πόσιν π. α 343 τοίην κεφαλὴν π. (μεμνη-

μένη ἀνδρός); cf. σ 204 (πόσιος ἀρετήν) τ 136 (Ὀδυσῆα). E 234 τεὸν φθόγγον π. equi aurigae vocem non audientes. Λ 161 ἡνιόχους ποθέοντες carere se sentientes. χ 387 κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες pisces. ι 453 ἄνακτος ὀφθαλμὸν π. μ 110 ἓξ ἑτάρους ἐν νηὶ π. ν 219 τῶν οὔ τι π. abs. O 219 Neptunum qui abierat. β 375 δ 748 desiderans quaerat atque sic sentiat me abisse. π 287 τ 6 σε μεταλλῶσιν ποθέοντες. De

ποθή (Herod. A 240 ὀξυτόνως, cf. ad Z 362, E. M. 678, 36 Lehrs Ar. 298. v. s. πόθος) desiderium, E. M. 678, 38 πόθος τὸ πάθος. ποθὴ δὲ ἡ ἐπιπόθησις κ. ἐπιθυμία, sed bene Spitzn. ad Ξ 368 „promiscue". Λ 471 μεγάλη π. Δαναοῖσι γένηται, cf. P 690 (τέτυκται) 704. cum gen. obiectivo: A 240 Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, paraphr. ζήτησις. Z 362 ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν. Ξ 368 κείνου οὔ τι λίην π. ἔσσεται, v. l. πόθος. κ 505 μή τί τοι ἡγεμόνος ποθὴ μελέσθω. P 439 ἡνιόχοιο ποθῇ equi plorabant, v. l. πόθῳ (Spitzn.) T 321 σῇ π. quia te desidero. β) desiderantur res, inopia, defectus. β 126 σοὶ ποθὴν βιότοιο sc. ποιεῖ efficit ut res familiaris intereat. ϑ 414 μηδέ τί τοι ξίφεος π. γένοιτο, ne unquam egeas. ο 546 ξενίων οὐ οὐ π. ἔσται non egebit. ο 514 οὐ ξενίων ποθή nos abundamus.

πόθι (v. s. πόθεν, L. Meyer, vgl. G. 1 51 86) pron. interrog. ubi? Hes. ποῦ, ὅπου. non minuitur elisione. α 170 κ 325 ξ 187 ο 264 τ 105 ω 298 π. τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες |. (ὁππόθι et

ποθί, enclitic. a) alicubi, Hes. πού. non minuitur elisione. ρ 195 εἴ π. τοι-ἐστί. οὔ ποθι nusquam. N 309 ἐπεὶ οὔ π. ἔλπομαι οὕτως δευέσθαι non alio loco. Ω 420 οὐδέ π. μιαρός neque usquam, sc. est, cf. υ 114. b) refertur ad tempus s. modum: aliquando, aliquo modo: A 128 α 379 β 144 αἴ κε π. δῶσι si quando, sicubi, wenn einmal, cf. Z 526 δ 34 μ 215 ξ 118 (ob wohl, irgend) ρ 51 60 χ 252. μ 96 καὶ εἴ π. ἕλῃσι. K 8 (τεύχων ἢ . . .) ἠέ π. πτολέμοιο στόμα oder auch einmal. In sententia primaria post ἀλλά, N 630 ἀλλά π. σχήσεσθε aliquando abstinebitis. T 273 ἀλλά π. Ζεὺς ἤθελε wohl, ut apparet, cf. α 348. vel δέ. Ω 209 τῷ δ' ὥς π. Μοῖρα ἐπένησε, cf. ρ 379. In arsi aut sexta aut secunda, rarius α 348 ξ 118 ρ 51 60 tertia vel in thesi quarta, ρ 195 tertia.

πόθος (Lob. Rh. 156 quaerendi et desiderandi notiones ita confines sunt ut nonnulli (ut Philox. E. M. 678, 42) πόθος et πεύθομαι pro cognatis habeant. Benf. 1, 257 skr. vyath in Unruhe sein, germ. bītan bitten et bītan expectare, lat. peto. Cf. Leskien Curt. Stud. 2, 100. E. M. 678, 32 πάσχω) desiderium, Hes. ἔρως ζήτησις ἐπιπόθησις, Verlangen. δ 596 οὐδέ κέ μ' οἴκου ἕλοι πόθος οὐδὲ τοκήων. λ 202 με σός τε π. σά τε μήδεα σή τ' ἀγανοφροσύνη (q. v.) θυμὸν ἀπηύρα tui desiderium. ξ 144 μ' Ὀδυσσῆος π. αἴνυται. h. Cer. 201 304 πόθῳ μινύθουσα θυγατρός, cf. ib. 344 (ἀεκαζομένῃ). cum inf. h. XIX 33 πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν μιγῆναι.

Ποιάντιον υἱόν γ 190 Philoctetem f. Poeantis γ 190, qui fuit Thaumaci f. Apollod. 1; 9, 16 cumque Argonautis profectus Talaum sagitta occidisse fertur, ib. 26. Ab Hercule cuius rogum incendit donatus est arcu id. 2; 7, 7. Cf. Hartung Rel. d. Gr. 2; 244.

ποιέω (ποῖος. sed Curt. Et. 387 πῶ-λος i. e. ποϝ-λος, πο-ία, ποϝ-ιο ποιο, skt. pu. alii πι, lat. qui, queo, skt. °pa thun. Cf. Bugge Kuhn 19, 40 L. Meyer, vgl. G. 1, 182 operari, skr. apas, amissa vocali). Act. iptv. ποίει h. Ven. 104, ptc. ποιοῦσα ep. 15, 14 (correpta diphth.). ipf. (saepe cum vi aor. cf. ψ 178) ἐποίει ξ 113 (v. l.), τ 34 ψ 178 et ποίει (sexies) -εον H 435 Y 147. fut. -ήσω h. Ven. 101 -ετε N 120 inf. -έμεν φ 399. aor. ἐποίησεν (quater), -αν (quinquies) et ποίησα h. Cer. 261. -σε(ν) (quindecies) -αν (octies), ci. -ῃ O 363 -ομεν (pro -ωμεν) H 339, opt. -ειεν N 55 α 387 -αιμεν Ω 666 -ειαν ν 42, iptv. -ον P 646 -ατ'(ε) h. Ap. 490, inf. -ῆσαι, ptc. -ήσας -αντες. Pass. pf. πεποίηται Z 56 η 342. Med. prs. ποιεῖτ'(αι) β 126, ipf. ποιεύμην I 495. fut. -ομαι h. Merc. 527, (-μ') I 397 -ονται h. Ap. 78. aor. ποιήσατο -ντο M 5, ci. -σεται. Γ 409 κ 433 (fut.?), (-τ') ε 120 -σόμεθ' ξ 393 -ωνται M 168, inf. -ασθαι, iptv. ποίησαι h. Ap. 269. I Act. et pass. formo, fingo, manu vel corporis robore efficio ut quid qua sit forma, a) aedifico, construo, compono, conficio. rem. α) A 608 ἑκάστῳ δῶμα ποίησε, cf. Z 316 Y 12 Ω 449. α 239 ξ 369 ω 23 οἱ τύμβον ἐποίησαν. ϑ 373 σφαῖραν, τήν σφιν ποίησε. H 222 οἱ ἐποίησεν σάκος. Y 147 οἱ π. τεῖχος. h. Ven. 101 σοὶ βωμὸν π., cf. Cer. 298. Ω 452 ἀμφὶ δέ οἱ αὐλὴν π. ἄνακτι σταυροῖσιν. η 342 π. τοι εὐνή. β) H 339 ἐν αὐτοῖσι (sc. πύργοισι) πύλας π., cf. H 435 (ἀμφί). ι 327 ὁμαλὸν ποίησαν, sc. ῥόπαλον. M 30 λεῖα ἐποίησεν παρ' Ἑλλήσποντον. Σ 478 ποίει σάκος, cf. Σ 482 490 573 587 (ἐν). Ω 666 τύμβον ἐπ' αὐτῷ π. δ 796 εἴδωλον π. ε 254 ἐν ἱστὸν ποίει. ψ 178 θαλάμου τὸν ἐποίει. h. Ap. 490 βωμὸν π. ἐπὶ ῥηγμῖνι, cf. ib. 508. Ven. 13 π. σατίνας. O 363 ἀθύρματα π. νηπιέῃσιν. Ψ 164 ποίησαν πύρην. ζ 10 νηοὺς π. θεῶν. ϑ 493 ἵππον, τὸν ἐποίησεν. ξ 13 συφεοὺς ἐποίει. ρ 207 τὴν ποίησ' sc. κρήνην. τ 57 κλισίην τέκτων ποίησ'. A 461 B 424 γ 458 μ 361 δίπτυχα ποιήσαντες, vox sollemnis de sacris, sch. DL. διπλώσαντες τὴν κνίσσαν, paraphr. τὸν ἐπίπλουν. de re qua quid efficitur: ep. 15, 14. κάμινος κεραμήια λεπτὰ π. γ) abs. ε 253 ποίει baute, sc. navim, cf. φ 399 (arcum). b) efficio ut quid sit in quo statu, conficio, perficio. statum rei s. hominis. α) M 432 φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν. τ 34 φάος ἐ. h. Ven. 104 π. γόνον. α 250 π 127 τελευτὴν ποιῆσαι. ε 452 πρόσθε δέ οἱ π. γαλήνην. P 646 π. αἴθρην. h. Ven. 141 ταῦτα ποιήσας quo facto. Cer. 306 αἰνότατον ἐνιαυτὸν ἐπὶ χθόνα π. ἀνθρώποισι. Z 56 σοὶ ἄριστα π. κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων. N 120 τι κακὸν π. μεῖζον τῇδε μεθημοσύνῃ. N 55 σφῶιν ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ π., αὐτώ θ' ἑστάμεναι κ. ἀνωγέμεν ἄλλους. ξ 274 ἐμοὶ Ζεὺς ἐνὶ φρεσὶ ὧδε νόημα π. β) c. acc. c. inf. efficio ut. ψ 258 σε ποίησαν ἱκέσθαι. c) τινά τι, facio quem quid, mache zu. Ω 537 οἱ θεὰν ποίησαν ακοιτιν. ν 42 δῶρα, τά μοι ὄλβια π. ρ 271 φόρμιγξ ἣν δαιτὶ θεοὶ π. ἑταίρην. Ω 611 λαοὺς λίθους ποίησε. α 387 σε ἐν Ἰθάκῃ βασιλῆα π. κ 21 κεῖνον ταμίην ποίησε. π 456 Ὀδυσσῆα πάλιν π. γέροντα. h. VII 46 ἄρκτον ἐποίησεν. α 235 κεῖνον ἄιστον ἐποίησαν. ι 524 σε εὖνιν ποιήσας. ψ 12 ἄφρονα π. καὶ ἐπίφρονά περ ἐόντα. h. Cer. 242 μιν π. ἀγήραον. ib. 261 ἀθάνατόν τοι παῖδα ποίησα. Ap. 77 ἀντία π. ὀπλάς. II Med. 1) mihi facio s. conficio, compono quo sum usurus. E 735 Θ 386 πέπλον αὐτὴ ποιήσατο κ. κάμε χερσίν. M 5 τεῖχος π. νεῶν ὕπερ.

M 168 σφῆκες οἰκία π. ὁδῷ ἔπι. *Σ* 371 δόμον αὐτὸς ποιήσατο, cf. h. Ap. 78 (ἐν). ε 251 σχεδίην π. ε 255 πρὸς πηδάλιον ποιήσατο ad navim. ε 259 ἱστία ποιήσασθαι. h. Ap. 269 ἐν Κρίσσῃ π. tuam aedem, cf. ib. 286 (νηόν), 384 (βωμόν). b) paro mihi. β 126 κλέος αὐτῇ π., σοὶ ποθήν sc. ποιεῖ. 2) apparo, veranstalte. *Θ* 2 489 ἀγορὴν ποιήσατο. ξ 393 ῥήτρην π. φ 71 μῦθον π. ἐπισχεσίην. 3) mihi quam facio uxorem, facio quem quid. *Γ* 409 σ' ἢ ἄλοχον π. ἢ δούλην, cf. *I* 397 h. Ap. 312 Ven. 44. ε 120 π. ἀκοίτην dea virum. *I* 495 σε παῖδα π. *Π* 171 πέντε ἡγεμόνας ποιήσατο. η 66 τὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. κ 433 ἅπαντας σῦς π. Circe sibi, quia ei serviebant, sed poterat act. quoque locum habere, ut h. Merc. 527 σε σύμβολον π. (ποιητός, εὐποίητος)

ποίη (Curt. Et. 387 skr. pu, πῶ-λος pō-mum. E. M. 770, 9 καὶ βαρύνεται καὶ ὀξύνεται, cf. 677, 55) herba, gramen, pabulum, Hes. ἡ βοτανώδης ὕλη, ἄλλοι τοὺς πυροὺς κ. τὰς κριθάς. *Ξ* 347 νεοθηλέα ποίην, λωτόν θ' ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον. h. XIX 26 κρόκος ἠδ' ὑάκινθος καταμίσγεται ποίῃ. h. Merc. 27 ἐριθηλέα π. ι 449 h. XXX 15 ἄνθεα ποίης. σ 368 ἔρις ἔργοιο γένοιτο, ἐν ποίῃ. σ 370 ποίη παρείη. σ 372 κεκορηότε ποίης. h. Merc. 232 βόσκετο ποίην. Inde

ποιή-εις graminosus, cf. Goebel epith. εις 5 43. semper epitheton. *B* 503 ποιήενθ' Ἁλίαρτον, semel ante subst. neque in exitu. h. Ap. 243 Ἁλίαρτον - ποιήεντα | Ap. 132, 30 Hes. ποίην ἔχοντα, σιτοφόρον. *I* 150 292 Ἱρὴν ποιήεσσαν |. π 396 Δουλιχίου πολυπύρου ποιήεντος |, h. Merc. 190 Ὀγχηστοῖο - π. | Ven. 78 νομοὺς - ποιήεντας |. *Y* 9 ζ 124 h. Ven. 99 πίσεα ποιήεντα-|, δ 337 ρ 128 h. Cer. 381 ἄγκεα π. |.

ποιητός (ποιέω) a) factus. *K* 262 κυνέην ῥινοῦ ποιητήν, paraphr. ἐκ δέρματος γεγοννῖαν. *Σ* 608 σάκεος πύκα ποιητοῖο |, cf. α 333 ϑ 458 π 415 σ 209 φ 64 h. Cer. 186 (τέγεος), α 436 (θαλάμου). χ 455 πύκα ποιητοῖο δόμοιο. b) abs. perfectus, bene factus. *E* 198 ν 306 δόμοις - ποιητοῖσιν, paraphr. καλῶς πεποιημένοις. *M* 470 ποιητὰς - πύλας. *Ψ* 340 κύκλου π. |, cf. *Ψ* 718 (τρίποδος) (εὐποίητος, v. l. εὖ π.).

ποικίλλω (pro -ιλjω ex -ίλος) ipf. formo arte. variego. *Σ* 590 ἐν χορὸν ποίκιλλε in scuto, sch. D. ποικίλῃ τορνεύσει ἐποίει. Inde

ποίκιλ-μα opus arte variegatum. *Z* 294 ο 107 (πέπλος) κάλλιστος ποικίλμασιν, paraphr. τοῖς ἐνυφαινομένοις ποικίλοις.

ποικῖλο-μήτης (μῆτις) varia consilia habens. Hes. ποικίλα βουλευόμενος, συνετά. est bahuvrīhī q. v. et propterea semper epitheton. Eust. 1462, 18 δυνάμενος εἰπεῖν ὁμοίως τῷ εὔμητιν κ. πολύμητιν, ὅμως οὐκ ἔγραψεν οὕτως, Lob. path. el. 2, 167 ubi liberum illi fuit sumere quod vellet praeoptavit alterum, cf. Meiring, subst. cop. I Marcod. 1828, p. 17. *Λ* 482 γ 163 η 168 χ 115 202 281 Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην |, paraphr. ποικιλόβουλον. ν 293 σχέτλιε, ποικιλομῆτα, δόλων ἄτ' o Ulixes, cf. h. Ap. 322 (o Iuppiter). Merc. 514 Μαιάδος υἱέ, διάκτορε, ποικιλομῆτα |, cf. ib. 155. De

ποικίλος (πικ, skr. piś schmücken, lat. pi(n)g-o germ. fēh variegatus Curt. Et. 101 N. J. f. Ph. 79, 525 L. Meyer, vgl. G. 1, 41. 357) varius, variegatus, bunt, E. M. 678, 49 ἐπιμελῶς κατεσκευασμένος. a) arte: *Γ* 327 *K* 504 ποικίλα τεύχεα, Hes. πεποικιλμένα, κεκαλλωπισμένα, *Z* 504 *M* 396 *N* 181 *Ξ* 420 τεύχεα π. χαλκῷ. *Δ* 432 τεύχεα ποικίλ', cf. *K* 75 (ἔντεα). *E* 735 *Θ* 386 σ 293 πέπλον ποικίλον. *K* 149 π. σάκος. *Ξ* 215 κεστὸν ἱμάντα | π., cf. *Ξ* 220. *Π* 134 θώρηκα π. ἀστερόεντα. *Δ* 226 *K* 322 393 h. Ven. 13 ἅρματα π. χαλκῷ, cf. *E* 239 *N* 537 *Ξ* 431 γ 492 ο 145 190. *K* 501 ποικίλου δίφροιο. In his virgae s. taeniae iuxta vel e transverso positae effecisse videntur varios colores, cf. Riedenauer, Handwerk 110. α 132 κλισμὸν π. *X* 441 θρονὰ π. τ 228 π. ἐλλόν. b) natura: *K* 30 παρδαλέῃ ποικίλῃ. c) transl. arte factus, artificiosus. ϑ 448 δεσμὸν π. Lex. Seg. 289, 22 δαιδαλέον, πανοῦργον. (παμποίκιλος ποικίλλω sq.)

ποιμαίνω (cf. Curt. Et. p. 574, Doederl. Gl. 2032) 1) Act. pasco. abs. *Z* 25 ποιμαίνων ἐπ' ὄεσσι, dum pastor est. *Λ* 106 ποιμαίνοντ'(α) ἐπ' ὄεσσι. ι 188 μῆλα ποιμαίνεσκεν. 2) Med. pascor. *Λ* 245 αἶγας κ. ὄις τά οἱ ποιμαίνοντο (ποίμνη - ήιος). De

ποι-μήν (skr. pā-yus Hüter, de pā schützen Curt. Et. 372 L. Meyer, vgl. G. 1, 338) pastor a) proprie ovium, Ap. 133, 8 κυρίως μὲν ὁ τῶν προβάτων. *E* 137 ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' οἰέσσι χραύσῃ leonem. *M* 451 π. φέρει πόκον οἰός, cf. *N* 493. *Π* 354 ποιμένος ἀφραδίῃσι. β) universe. *Γ* 11 ποιμέσιν. *Δ* 455 ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν, cf. *Θ* 559. *Σ* 162 ποιμένες ἄγραυλοι. *Ψ* 835 οὐ π. οὐδ' ἀροτήρ. δ 87 οὔτε αναξ οὔτε π. κ 82 ποιμένα ποιμὴν ἠπύει. b) Ap. 133, 8 μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν προβάτων ἔστιν ὁ ἡγεμών, καὶ τὸν βασιλέα λέγει, Hes. βασιλεὺς τῶν ὄχλων. Semper cum gen. λαῶν in exitu versus. Bäuml. Phil. 7, 229 putat sic indicari quod vocat „oberherrliche Stellung des Agamemnon" cui ceteri duces debeant parere quique non paruerit Achillem iure poenam dare, sed tale imperium disertis verbis indicasset Homerus, non obscure significasset. vocantur etiam alii duces ita. α) *A* 236 Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν |. *B* 105 Ἀτρέι ποιμένι λαῶν |, *H* 469 Ἰήσονι. β) *B* 85 πείθοντό τε ποιμένι λαῶν | Nestori, cui πείθεσθαι non ἕπεσθαι ceteros reges putat Bäumlein. *Y* 110 *E* 513 Aeneae, 566 570 δ 24 Menelao, *Λ* 370 Diomedi, *N* 600 Heleno, *O* 262 Hectori, ω 368 Laërtae, ω 456 Μέντορι, *Π* 2 Ἀχιλῆι, *Ψ* 411 ο 151 Νέστορι, δ 528 Aegistho, σ 70 ν 106 Ulixi mendico. *Δ* 296 Βίαντά τε π. λαῶν | Pylium Nestoris comitem, *E* 144 Ὑπείρονα Troianum, *Z* 214 Glaucum, *I* 81 Θρασυμήδεα Nestoris filium, ρ 109 *K* 73 Νέστορα, 406 *X* 277 Ἕκτορα, *Λ* 92 Βιήνορα Troianum, 506 598 651 Μαχάονα, 578 Ἀπισάονα Troianum, 842 Eurypylum, *N* 411 Ὑψήνορα, *Ξ* 423 Hectorem, 516 Ὑπερήνορα, *P* 348 Ἀπισάονα Paeonem, *T* 386 Achillem, *Ψ* 389 Diomedem, γ 469 Nestorem, *B* 243 *K* 3 *Λ* 187 202 *Ξ* 22 δ 532 Ἀγαμέμνονα π. λαῶν |. *B* 254 772 *Δ* 413 *H* 230 *T* 35 *Ω* 654 γ 156 ξ 497 Ἀγαμέμνονι π. λαῶν |, cf. *T* 251.

ποίμνη (ποιμαίνω) grex, alii: pascuum. ι 122 οὔτε ποίμνῃσιν καταΐσχεται οὔτ' ἀρότοισιν (q. v.) caprarum insula neque gregibus neque aratiónibus, per zeugma ut statuit Nitzsch, qui recentioris originis vocem putat, etiam Doederl. Syn. 4, 298 an die Stelle von πῶυ trat später ποίμνη. Lucht, Schiff d. Od. Altona 1841 p. 9 π. ut τεκτοσυνάων plur. putat abstr. quo singula rei agendae momenta proponantur: Arbeiten

des Hirten, Ostermann Phil. 13, 396 ποιμαίνω, -ανη -μνη locum dicit ubi pascatur, ut apud Theocritum. Inde

ποιμνήιος pastoralis. *B* 470 σταθμὸν ποιμνήιον, paraphr. ποιμενικήν.

ποινή (ἄ-ποινα lat. poena Curt. Et. 373 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 63. Doederl. Gl. 827 ad πένειν πόν-ος. Lehrs, Ar. 150 „Aristarchus derivare videtur a φόνος", cf. Eust. 779, 63) pretium solutum a) pro caede, Ariston. *E* 266 κυρίως ἐπὶ φόνῳ, E. M. 679, 1 ἡ ὑπὲρ φόνου ζημία κ. ἀντέκτισις κ. τιμωρία, cf. 336, 48 Ap. 132, 29 Hes. c. gen. obiect., cf. Weidenkaff, nonn. ad synt. Hom. Wittenberg 1870 p. 6. *N* 659 ποινὴ οὔ τις παιδὸς ἐγίγνετο in pugna occisi, quando non pretium sumebant, sed hostem qui occiderat ipsi occidere conabantur amici, Ariston. ἀθ. *Ξ* 483 κασιγνήτοιο π. ἄτιτος ἔῃ ironice. *Π* 398 πολέων ἀπετίνυτο ποινήν, cf. ψ 312. *Σ* 498 ποινῆς ἀνδρὸς ἀποκταμένοιο. *Φ* 28 ποινὴν Πατρόκλοιο iuvenes quos erat occisurus. c. gen. subiect. *I* 633 κασιγνήτοιο φονῆος ποινὴν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο sch. BL. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς συγγενέσι διδόναι πρὸς τὸ μὴ πλέον ἐνιαυτοῦ φυγεῖν, recte Naegelsb. h. Th. 292 non civitatem, sed propinquos expetere poenas caedis. absol. *I* 636 ἐρητύεται κραδίη π. δεξαμένου. b) pro quovis quod quis intulit detrimento, pretium quo damnum pensatur. E. M. 604, 38 τιμωρίαν κ. ἐκδίκησιν, cf. 132, 23 Ap. l. l. Hes. *Γ* 290 μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς, quam praeter Helenam Troiani Graecis debebant magno cum labore Troiam profectis, cf. Naegelsb. h. Th. 303. c. gen. obiect. *E* 266 Τρωὶ Ζεὺς δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος, Ariston. ὅ. ἰδίως τῷ π. κέχρηται. *P* 207 τῶν ποινὴν ὅ etc. (ut habeas) quo pensetur quod, acc. non a verbo solo pendet sed appositio est universae sententiae.

ποῖος (πο-ῖος v. s. πόθεν, cf. Bopp, Gl. 69) qualis. *A* 552 *Δ* 25 *Θ* 209 462 *Ξ* 330 *Π* 440 *Σ* 361 ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; quale est quod dicis? etsi verba audivit interrogat Iuno quia non credit vera esse quae audierit aut quia non plane intellexit, Wolf iocans ut videtur et Friedländer N. J. f. Ph. 1859 p. 803 negant interrogare, non enim surdam esse Iunonem, sed exclamare per admirationem. iis respondit (ante Bäuml. N. J. f. Ph. 85, 192) iam Bekk. h. B. 1, 202 sufficere ad quaestionem pron., neque opus esse interpunctione qua nos quaestionem significamus, veteres non usi sunt. hunc sequuntur Ameis La Roche. *N* 824 β 85 243 ρ 406 π. ἔειπες; *Ψ* 570 π. ἔρεξας; quid iudicandum est de eo quod fecisti? estne bonum an malum? *Δ* 350 *Ξ* 83 α 64 γ 230 ε 22 τ 492 φ 168 ψ 70 π. σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Ulixes interrogat qui ipse se omnia audisse significat. post vocat. praeter π 222 ποίῃ νηΐ σε ἤγαγον; φ 195 ποῖοί κ' εἶτε ἀμυνέμεν; quali animo essetis ad opem ferendam? β) quaestio pendet (?). α 406 ποίης ἐξ εὔχεται εἶναι γαίης. (ποιέω? ὁποῖος)

ποι-πνύ-ω (πνυ, πνέω Curt. Et. 370, reduplicatione ortum, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 311 423 Buttm. Lex. 1, 177 (οι naher Verwandter von υ, dergleichen die Reduplicationen lieben), alii ad πονέω Doederl. Gl. 826, cf. Lob. Rh. 129 path. el. 1, 161) prs. ptc., ipf. c. augm. et sine augm., aor, ptc. operam navo, bin geschäftig, tummle mich (Buttmann), cf. Lehrs, Ar. 102. *Θ* 219 αὐτῷ ποιπνύσαντι ὀτρῦναι ut primum ipse operam daret atque tum hortaretur, ut bene Buttm. l. l. *Ξ* 155 ποιπνύοντα μάχην ἀνά, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ π. ἐνεργοῦντά ἐστιν, οὐχ ὡς οἱ γλωσσογράφοι ποιοῦσι τὸ π. διακονεῖν ἐκ τοῦ *A* 600 ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα, cf. Hes. *Σ* 421 ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον famulae Volcani. γ 430 πάντες ἐποίπνυον. *Ω* 475 ποίπνυον παρεόντε sc. um ihn, vituperavit locum Geppert 2, 147, hunc Düntzer Rh. 5, 407. υ 149 δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι v. l. -σουσαι et ADKRS Ap. 6, 23 -ύουσαι, Buttm. l. l. „einem Aor. die damit verbundene Handlung gleichfalls im ptc. aor. zuzugeben" (ῠ ante breves, ῡ ante longas).

πόκος (πέκω, Curt. Et. 97) lana ovis. E. M. 679, 43 τὸ συνειλιγμένον ἔριον, Hes. τὸ ἔριον προβάτου. *M* 451 ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ. (εἰροπόκος)

πολεμήιος (non πτ. Bekk. h. B. 2, 19. πόλεμος, Eust. 233, 29 πλεονασμὸν (necessarium metri causa) ἔχει τοῦ η ἐκ τοῦ πολέμια κ. οὐκ ἀμφισβητεῖται ὡς ἐπὶ τοῦ ξυνήια, 880, 45 οὐ διελύθη ἀπὸ διφθόγγου ὡς τὸ χαλκήιον, cf. Lob. path. el. 1, 472, 474 al. pro ion. -εῖος quod veteres ignorare videntur) ad bellum pertinens. *B* 338 *E* 428 *H* 236 *Λ* 719 *N* 727 730 μ 116 h. XI 2 πολεμήια ἔργα res bello gestae, virtus bellica, belli peritia. *H* 193 h. XXVIII 5 π. τεύχεα Rüstung.

πολεμ-ίζω *T* 325, -ει *N* 123 *P* 101, ci. -ῃ *T* 168, opt. -οι *I* 318, *Δ* 300 (v. l. -ῃ) iptv. -ετε *H* 279, inf. -ειν (septies et vicies. saepe v. l. -έμεν) et -έμεν *E* 520 *Π* 220, *I* 356 (Bekk.² in quarto pede ubicunque potuit) et -έμεναι *I* 337, ptc. -ων *A* 168 *I* 326 *O* 179 (v. l. Aristarchi? -ξων). ipf. πολέμιζον *I* 352 -ε *I* 550 *O* 539 -ομεν ν 315 ξ 240 ο 153 -ον *P* 371 γ 86. fut. -ξομεν *Ω* 667, ptc. -ων *K* 451 (v. l. -ζων) atque (Bekk. h. B. 2, 19 post vocales breves natura, quas produci oportet) **πτολεμίζω** *Φ* 463 (v. l. -ξω Spitzn., ita scr. Polluge coni. et fut. p. 27), inf. -ειν *N* 223 *Θ* 428, *T* 206 *Φ* 572 (Bekk.² - έμεν), ptc. -ων *N* 644. fut. -ξομεν *B* 328 (v. l. Bekk. πο.) (πόλεμος, cf. Curt. Et. p. 587) bellum gero, pugno. a) absol. *A* 168 κάμω π. |, cf. *I* 326 *N* 644. *B* 611 ἐπιστάμενοι πολεμίζειν | (v. l. πολέμοιο), cf. *Π* 243, *N* 223, *E* 520 802 *H* 152 *I* 322 (αἰεὶ παραβαλλόμενος), 550 *Λ* 279 (πανημέριον) 717 *N* 263 (ἱστάμενος) *O* 402 *Π* 525 *T* 164 206. *Γ* 67 *H* 3 *N* 74 πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι |, cf. *Φ* 572. *H* 279 μηκέτι π. μηδὲ μάχεσθον. *N* 787 πὰρ δύναμιν οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν |. equi Hectoris *Π* 834 ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. b) c. acc. rei quae iam verbo significatur, cf. La Roche, h. S. 27 63. α) paronomasia etymologica s. tropus etymol., cf. Lob. par. 502 sq. *B* 121 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι | ἀνδράσι. *Γ* 435 Μενελάῳ ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι |. β) *B* 452 *Λ* 12 *Ξ* 152 ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι |. *H* 239 ταλαύρινον πολεμίζειν |. c) c. adv. sim. *Δ* 300 ἀναγκαίῃ π. |. *I* 352 μετ' Ἀχαιοῖσιν π. a parte. *N* 123 παρὰ νηυσὶ π. *Ω* 667 δυωδεκάτῃ π. *Θ* 428 Διὸς ἄντα βροτῶν ἕνεκα πτ. |. *P* 101 ἐκ θεόφιν π. ν 315 ο 153 ἐν Τροίῃ π., cf. ξ 240 (εἰνάετες). *B* 328 τοσσαῦτ' ἔτεα πτ. αὖθι. *I* 318 μάλα τις π. |. *K* 451 ἐναντίβιον π., cf. *O* 179 *Y* 85. *Π* 220 πρόσθεν Μυρμιδόνων π. *Φ* 477

αντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον π. *P* 371 Τρῶες κ.᾿Αχαιοὶ εὔκηλοι π. ὑπ᾿ αἰθέρι. d) τινί, pugno cum. *H* 42 169 πολεμίζειν Ἕκτορι, cf. *I* 356. *I* 337 π. Τρώεσσι, cf. *Π* 89 γ 86. *O* 539 τῷ π. μένων. *T* 168 ἀνδράσι πανημέριος π., cf. *Λ* 279. *T* 325 ἐν δήμῳ εἵνεκα Ἑλένης Τρωσὶν π., cf. *Φ* 463. Sunt qui transit. statuant: oppugno. *Σ* 258 ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί, sch. A. εὐκαταμαχητότεροι, ὥστε τὸ π. ἀντὶ τοῦ πολεμίζεσθαι, cf. sch. br. (περίφρασις ὁ τρόπος) paraphr. (Eust. 1142, 12), sed est (cf. *Λ* 546 *M* 53): erat facilius (cum iis) pugnare, Düntz. La Roche. In sexto pede (tricies fere) aut in quarto (vicies fere), sed in tertio *O* 539 *P* 171. Inde

πολεμιστής et *X* 132 (ob metrum) (Bekk. h. B. 2, 19) **πτ.** pugnator. *E* 289 *Y* 78 *X* 267 Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν |. *X* 132 ἐνυαλίῳ κορύθαικι πτολεμιστῇ |. *E* 571 *O* 585 θοός περ ἐὼν πολεμιστής | Aeneas Antilochus. *K* 549 γέρων περ ἐὼν π. Nestor. *E* 602 *Π* 493 *X* 269 αἰχμητήν τε - καὶ θαρσαλέον π. | Hectorem Glaucum. *N* 300 ταλάφρονά π. π |. *Π* 492 Γλαῦκε - πολεμιστὰ μετ᾿ ἀνδράσιν, ubi non recte Nicanor μ. ἀνδρ. aliter quoque coniungi posse putat. *P* 26 ἐλέγχιστον π. |. *Φ* 589 ὧδ᾿ ἔκπαγλος ἐὼν κ. θαρσαλέος π. | Achilles. *ω* 499 ἀναγκαῖοι πολεμισταί |.

πόλεμος (ducenties quadragies fere. gen. -οιο plus centies et -ου vicies et sexies. pl. -οι *Λ* 177 *E* 891 *ξ* 225 h. Ven. 10 -ων *Δ* 310 -ους *Ξ* 87) atque (Bekk. h. B. 2, 19. Benf. 1, 570 mit schützendem τ, sed Kuhn, Ztft. 11, 310 e πjολεμος, cf. Grassmann ib. 12, 95 Ebel ib. 14, 39 Curt. Et. p. 453) post breves syllabas quas duplici consona produci oportet **πτόλεμος** (tricies fere. gen. -οιο quindecies et -ου *ω* 531. pl. -οι h. XI 2 -ους *Ω* 8 *θ* 183 *ν* 91 264) (Eust. 505, 33 πελ-εμίζειν . . τὸ κινεῖν atque sic Curt. Et. 367 Pape Benf. 2, 293 ad πελ, cf. Lob. proll. 158. alii ad πάλλω bellum) tumultus, concursus, Getümmel, cf. Retzlaff, ho. Syn. I Königsberg 1866 p. 25. unde fit 1) pugna, proelium, Kampf, Treffen. a) *Λ* 492 αὐτήν τε πτόλεμόν τε, cf. *Ξ* 37, 96, *Z* 343 *Π* 63. *E* 348 π. καὶ δηιοτῆτος, cf. *E* 409 *Π* 29, 119 174 (δηίου) *M* 244 *N* 250 *Π* 91 *Y* 124. *Π* 251 ἀπώσασθαι π. τε μάχην τε, cf. *Y* 18, *H* 232 *Λ* 255 *N* 11 536 *O* 160 176. *M* 181 σὺν ἔβαλον π. καὶ δηιοτῆτα. *P* 253 ἔρις πολέμοιο δέδηεν. *M* 361 π. καὶ νεῖκος ὄρωρεν. *N* 271 νεῖκος πολέμοιο i. e. πόλεμος, cf. *σ* 264 *ω* 543. *Ξ* 389 αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν. *N* 358 ἔριδος κρατερῆς κ. ὁμοιίου πολέμοιο |. *N* 635 φυλόπιδος ὁμ. π. |, cf. *λ* 314. *Σ* 242 φυλόπιδος κ. ὁμ. πολ. *N* 736 στέφανος πολέμοιο. *P* 243 πολέμοιο νέφος magnam pugnantium multitudinem, sch. B. Ἕκτωρ ἐπάγων, sed ib. ὡς νέφος ὁ Ἕ. La Roche, Wittmann Schweinfurt 1851. *B* 202 οὔτε ἐν πολέμῳ οὔτ᾿ ἐνὶ βουλῇ, cf. *M* 214. *Π* 591 ἢ ἐν ἀέθλῳ ἠὲ καὶ ἐν π. *Λ* 226 ἐς πόλεμον θωρηχθῆναι, cf. *Θ* 376 *T* 36 *Y* 329. *Λ* 491 οὔτ᾿ εἰς ἀγορὴν οὔτε ἐς π. *B* 273 βουλάς τ᾿ ἐξάρχων πόλεμόν τε κορύσσων, cf. *Θ* 35 466. b) *E* 861 *Ξ* 149 ἐπίαχον ἀνέρες ἐν π., ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος. *Θ* 378 προφανέντε ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, qua pugna quasi transit, qua pugnatur, cf. Kuhn, Zft. 1, 133 Capelle s. γεφ. Hes. συμβολάς (κ. συζεύξεις), cf. *Θ* 553 *Λ* 160 *Ω* 427, *Δ* 371. c) *Λ* 422 πολέμου ἀποπαύεο, cf. *Θ* 473 *O* 58 *Σ* 125 *ω* 42. *Γ* 134 π. πέπαυται, cf. *H* 36 (ἀνδρῶν). *Γ* 112 παύσεσθαι ὀιζυροῦ π. |. *Γ* 150 πολέμοιο πεπαυμένοι. *Δ* 351 πολέμοιο μεθιέμεν, cf. *N* 114 118 639 776 *Π* 302 723 *P* 422 761 *T* 170 402. *Λ* 323 π. ἀπέπαυσαν occisos, per ironiam. *Δ* 335 ἄρξειαν πολέμοιο. *Λ* 799 *Ξ* 78 *Π* 41 *Σ* 199 ἀπόσχωνται πολέμοιο, cf. *M* 249 *N* 310 525. *Λ* 408 ἀποίχονται πολέμοιο. *Θ* 234 στήσεσθ᾿ ἐν π., cf. *O* 698 (ἄντεσθ᾿). *Ξ* 100 σχήσουσιν πόλεμον, sed aliter *Ω* 670. d) *Γ* 428 ἤλυθες ἐκ πολέμου, cf. *E* 234 318 377 664 669 *Z* 480 501 *Λ* 597 612 663 752 811 *M* 123 *N* 211 515 *P* 239 452 700 735 *Φ* 598 *ω* 43. *Σ* 64 ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα. e) **πολεμόνδε** ad pugnam. *B* 443 κηρύσσειν π. cf. *B* 589 872 *Δ* 264 428 *H* 209 *Θ* 313 *Λ* 684 798 *N* 186 298 *Ξ* 128 *O* 577 *P* 383 *Σ* 452 *T* 69 139 *Y* 32. *Θ* 400 συνοισόμεθα πτολεμόνδε. *E* 132 821 ἔλθῃσ᾿ ἐς π., cf. *E* 350 788 *Z* 338 *N* 305 *O* 533 *Π* 728 *P* 433 487 *Σ* 238 *Ξ* 62 πόλεμον δύμεναι. *T* 313 πολέμου στόμα δύμεναι. f) *Δ* 376 ἄτερ π. *Θ* 453 π. ἰδέειν πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα. *Λ* 509 πολέμοιο μετακλινθέντος. *Y* 131 ἐναντίβιον ἔλθῃ ἐν πολέμῳ. *Φ* 610 ἔθαν᾿ ἐν πολέμῳ. *M* 436 *O* 413 τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε. *B* 384 πολέμοιο μεδέσθω, cf. *M* 368 (ἀντιόω) *N* 214 752. *N* 297 469 μέγα πτολέμοιο μεμηλώς. *Λ* 801 *Π* 43 *Σ* 201 ὀλίγη δέ τ᾿ ἀνάπνευσις πολέμοιο |. *T* 201 μεταπαυσωλὴ πολέμοιο. *P* 376 ἄλγε᾿ ἔπασχον ἠέρι κ. πολέμῳ. *B* 368 ἀφραδίῃ πολέμοιο. *Δ* 310 π. εὖ εἰδώς. *Π* 359 ἰδρείῃ πολέμοιο |. *Π* 811 διδασκόμενος πολέμοιο |, cf. *Φ* 487. g) *Λ* 284 ἕρκος π. κακοῖο, cf. *Δ* 299. *I* 605 π. ἀλαλκών. *B* 686 *H* 376 395 *Λ* 524 590 *N* 535 *Σ* 307 πολέμοιο δυσηχέος, Bekk. -ου. *Γ* 133 ὀλοοῖο π. |. *B* 797 π. ἀλίαστος, cf. *Y* 31. *Δ* 240 *Z* 330 στυγεροῦ π. |, cf. *T* 230. *Δ* 281 δήιον ἐς π., cf. *E* 117 *P* 189 *T* 73 *Φ* 422. *I* 440 *O* 670 *Φ* 294 ὁμοιίου π. |. *I* 604 *K* 78 *Λ* 331 *Ξ* 43 π. φθισήνορα. *I* 650 π. αἱματόεντος. *E* 737 *Θ* 388 ἐς π. θωρήσσετο δακρυόεντα, cf. *P* 512. *N* 97 π. λευγαλέοιο. *Y* 154 δυσηλεγέος πολέμοιο |. *K* 8 πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. *Z* 254 *K* 28 *δ* 146 π. θρασύν. *N* 225 *χ* 152 π. κακόν, cf. *Π* 494. *Y* 328 πολυάικος π. *θ* 519 αἰνότατον π. τολμῆσαι. *P* 736 ἐπὶ δὲ πτ. τέτατο σφιν ἄγριος ἠΰτε πῦρ. h) *Γ* 435 Μενελάῳ ἀντίβιον π. πολεμιζέμεν. i) *E* 388 863 *Z* 203 Ἄρης ἆτος πολέμοιο |, cf. *N* 746 (Achilles). *M* 335 Αἴαντε πολέμου ἀκορήτω. *λ* 537 οἷά τε πολλὰ γίγνεται ἐν π. *O* 741 μειλιχίῃ πολέμοιο |. *P* 228 πολέμου ὀαριστύς. *T* 423 ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο. *E* 332 π. κάτα κοιρανέουσιν. *I* 53 π. ἔνι καρτερός ἐσσι, cf. *κ* 553 *ξ* 222. *M* 271 οὔ πω πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν π., cf. *Σ* 106. *N* 315 ἐσσύμενον πολέμοιο |, cf. *Ω* 404. *E* 351 ῥιγήσειν πόλεμον. *Z* 443 κακὸς | ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω π. |, cf. *Λ* 408. k) cum gen. *H* 343 π. Τρώων qua Tr. nos oppugnant, cf. *H* 331. 2) bellum, Eust. 76, 10 μαχησαμένω ἐπέεσσι· πολεμεῖν δὲ λόγος οὐ λέγεται· μάχη μὲν αὐτὴ ἡ τῶν ἀνδρῶν συνεισβολή. ὁ δὲ π. καὶ ἐπὶ παρατάξεων κ. μαχίμου καιροῦ. *A* 61 ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. *Λ* [177] *E* 891 ἔρις πόλεμοί τε μάχαι τε. *K* 92 π. καὶ κήδε᾿ Ἀχαιῶν. h. Ven. 10 πόλεμοι κ. ἔργον Ἄρηος. *Δ* 15 π. τε κακὸν κ. φύλοπιν αἰνήν, cf. *Δ* 82 *ω* 475 h. Cer. 266 (συνάξουσιν). *ξ* 225 νῆες κ. πόλεμοι κ. ἄκοντες κ. ὀιστοί. h. XI 3 πολεμήια ἔργα

περθόμεναί τε πόληες αὐτή τε πτόλεμοί τε. Δ 258 ἠμὲν ἐνὶ πτ. ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ. Λ 165 πολυάικος πολέμοιο. b) λ 448 ἐρχόμενοι πόλεμον δέ ad bellum, cf. φ 39. λ 493 ἔπετ' ἐς π. Β 833 στείχειν ἐς π. φθισήνορα. α 12 πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν. γ 192 φύγον ἐκ π. Μ 332 π. τόνδε φυγόντες. ε 224 πολλὰ μόγησα κύμασι καὶ π., cf. ρ 285. Ω 8 πάθεν ἄλγεα, ἀνδρῶν τε πτολέμους - τε κύματα πείρων, cf. ϑ 183 ν 91 264. Χ 287 ἐλαφρότερος π. Τρώεσσι γένοιτο. Β 121 ἄπρηκτον π. πολεμιζέμεν. Ν 364 πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει. σ 376 πόλεμον ὁρμήσειεν. Φ 432 ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο. c) Λ 4 πολέμοιο τέρας, Eust. 826, 34 σημεῖόν τι εἰδωλοπεποιημένον (Ariston. h. l. Hes.) . . . ἕτεροι περιφραστικῶς τὸν πόλεμον, cf. Ρ 548. Γ 291 τέλος πολέμοιο, cf. Π 630 (ἐν χερσί) summa rei, vix recte Eust. 1199, 9 τὸν πόλεμον αὐτὸν περιφραστικῶς, Υ 101 (ἶσον τείνειεν |. d) Β 453 Λ [13] π. γλυκίων ἠὲ νέεσθαι. Ξ 87 τολυπεύειν ἀργαλέους π., cf. α 238 δ 490 ξ 368 ω 95. Ι 64 π. ἐπιδημίου ὀκριόεντος, belli civilis. ω 531 ἴσχεσθε πολέμου ἀργαλέοιο. e) Γ 165 π. πολύδακρυν Ἀχαιῶν, cf. Χ 487 (φύγῃ) quod Graeci nobis inferunt, non: cum Graecis. Η 331 π. παῦσαι Ἀχαιῶν indutias facere. f) Δ 84 Τ 224 Ζεὺς ἀνδρῶν ταμίης πολέμοιο τέτυκται. Ζ 492 Υ 137 π. ἄνδρεσσι μελήσει. (πολεμίζω -ιστής -ήιος φιλοπτόλεμος μενεπτ.)

πολεύω (πελ, ἀμφί-πολ-ος Curt. Et. p. 490) versor, commoror. χ 223 Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν.

πολίζω (πόλις, Curt. Et. p. 264 575) oppidum condo. Υ 217 οὔ πω Ἴλιος ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις ἀνθρώπων, Hes. ἔκτιστο. condo, Η 453 (τεῖχος) τὸ Λαομέδοντι πολίσσαμεν, Hes. τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν, cf. E. M. 680, 10 (v. l. πολίσαμεν).

πολῑ-ήτης Β 806 ion. cf. Buttm. a. S. 2, 429 et **πολῑ-της** (πόλις) civis, pl. tantum. Hes. ἀστοί. Β 806 κοσμησάμενος πολιήτας | Landsleute. Ο 558 κτᾶσθαί τε πολίτας incolas urbis. Χ 429 ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται. η 131 ρ 206 h. Cer. 99 ὅθεν ὑδρεύοντο π.

πολιο-κρόταφος cana habens tempora. Θ 518 πολιοκροτάφους τε γέροντας, E. M. 680, 18 ἀπὸ μέρους συνεκδοχικῶς. ep. 13, 3 πολιοκροτάφοισι γέρουσιν. De

πολιός (skt. pal-itas grau, lat. pall-eo pullus, germ. falo gr. πελός -ιδνός -λλός Bopp Gl. 236 Curt. Et. 352 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 74 105 219 qui lividus quoque comparat, Lehmann, Loc. b. Hom. N. Stettin 1870 p. 6 Doederl. Gl. 2361 qui παλαιός ut E. M. 680, 16) canus, albus, grauweisslich. (Veterum nonnulli: honoratus, τίμιος, Ap. 133, 2 τοῦτο δέ ἐστιν ἀπίθανον κ. μακρόθεν). a) Λ 350 Ν 682 Ξ 31 θῖνα ἁλὸς πολιῆς, sch. BL. οἰκεῖον τῇ θινὶ τὸ πολιόν, est enim de colore spumae, cf. Buchholtz, ho. Naturanschauung Erfurt 1870 p. 11 Goebel, Meer in hom. Dicht. Ztft. f. G. 9, 528, Ap. 132, 34 λευκὴν ἀπὸ τῆς τῶν κυμάτων φαντασίας, cf. Μ 284 (λιμέσιν) Φ 59 Ψ 374. In secunda (cf. Giseke, h. F. § 32) parte versus ante subst. Ο 190 πολιὴν ἅλα, cf. Α 359 Ν 352 Ο 619 Τ 267 β 261 ψ 236 δ 405, 580 ι 104 180 472 564 μ [147] 180 (τύπτον ἐρετμοῖς). Υ 229 ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο, sch. V. σημειοῦνταί τινες ὅ. ἀ. π. ἔφη metri causa, Thiersch § 201, 18, cf. ε 410. Δ 248 λ 75 π. ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, cf. ζ 272 ι 132 χ 385. b) Ι 366 Ψ 261 φ 3 81 ω 168 πολιὸν σίδηρον, recens enim fractum albescens colorem prodit proprium, ut recte Apion ap. Ap. 132, 35 Hes. ceterum veteres dubitabant, ib. 32 τὸν λευκὸν κ. λαμπρὸν μεταφορικῶς (. . . τῆς ἐτυμολογίας ἀβέβαιον), E. M. 680, 34 ὅτι πυρωθεὶς λαμπρότερος γίνεται . . ἢ ὅτι λαμπρυνθεὶς κ. ἀκονηθεὶς λευκὸς φαίνεται. non recte Eust. 1897, 28 τῇ σμήξει (Damm). h. Merc. 41 πολιοῖο σιδήρου. c) Κ 334 πολιοῖο λύκοιο, sch. ed. Bachm. Ἀριστοφάνης τεφρώδους φησί· λέγει γὰρ μὴ εἶναι λευκὸν λύκον. E. M. 680, 23 ὑπότεφροι . . αἱ γὰρ τρίχες αὐτῶν τὸ μὲν ἔχουσι πυρρόν· τὸ δὲ λευκόν· τὸ δὲ μέλαν ἐν αὐταῖς . . . πολιοὺς οὖν ἀπὸ τοῦ λευκοῦ μέρους τῶν τριχῶν. — h. Merc. 223 λύκων πολιῶν. Ven. 70 π. λύκοι. d) Hes. γέρων. Χ 74 Ω 516 πολιόν τε κάρη π. τε γένειον. Χ 77 πολιὰς τρίχας. ω 317 κεφαλῆς π. ω 499 πολιοί περ ἐόντες semel non epith. h. Ven. 228 πολιαὶ ἔθειραι.

πόλις (skr. purī urbs, de radice par πελ πλε Fülle Gewimmel, cf. Bopp, Gl. 244 Curt. Et. p. 80 264 L. Meyer, vgl. G. 1, 95 194 350 Kuhn Zft. 4, 2 Christ 125 Pape, inven. Gr. l. rad. Berlin 1837 p. 4 (plane aliam fuisse Graecis ac nobis has res (πόλεμος et πόλις) contemplandi rationem, E. M. 680, 4 ἐν ᾗ ἀναστρέφονται οἱ ἄνθρωποι) n. vicies sexies, gen. -ιος (vicies semel (ιο per syn. Β 811, La Roche Lob. path. el. 2, 106, Φ 567 quando εο malunt Heyne Knös dig. 151) Hartel h. S. III 12 πόλjος ut ϑ 560 574 πόλjας pronunciari iubet, cf. Autenrieth ap. Ameis ϑ 560 Zusätze. (et -εως v. l. e. c. Λ 168 Υ 52 Β 811) et -ηος (sedecies), Herod. Δ 308 ὁ Ἀσκαλωνίτης λέγων ὅτι καὶ διὰ τοῦ ε οἶδεν ὁ ποιητὴς τὴν χρῆσιν (ι 41 Ι 544) κ. διὰ τοῦ ι (Ε 744). de -ηος etc. cf. Delbrück, Curt. St. 2, 1. Bekk. an. 1193 (?) οὐκ ἔστιν Ἰωνικὸν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πόλιος γέγονε κατ' Αἰολικὴν τροπήν. dat. -ει (Bekk.² -ῑ. tredecies) et -ηι Γ 50. ac. πόλιν (plus centies vicies). pl. nom. -ιες ο 412 et -ηες Δ 45 51 τ 174 h. XI 3, cf. Lob. path. el. 2, 106. gen. -ίων (novies) [et -εων v. l. e. c. Ε 744, cf. Herod. Δ 308] dat. -ίεσσι(ν) φ 252 ω 355 (v. l. -έεσσι) ac. -ιας Δ 308 h. Cer. 93, ϑ 560 574 (ια per syniz.) et -εις. Bekk.² -ῑς (quinquies), cf. Lob. path. el. 2, 85 104, et -ηας ρ 486, cf. Thiersch § 190, 24 Buttm. a. S. 1, 186 190 Kühner 1, 346. atque **πτόλις** (v. s. πτόλεμος) post vocales breves quas duplici consona produci oportet, n. Χ 118 ο 384 h. Ven. 20 semel in hy., (cf. h. Cer. 271 ὑπαὶ πόλιν et Δ 181 (Σ 281) ὑπὸ πτόλιν), g. -ιος (undecies). d. πτόλεϊ Ρ 152 Ω 707, ac. -λιν (quindecies). urbs, civitas, la cité, the city, locus quo homines civitatem efficiunt, opp. ἄστυ q. v. Hinc factum est ut πτολίπορθος dicamus, non ἀστύπ. 1) c. gen. regis s. populi vel pron. poss. a) Troia α) Λ 19 Σ 288 Χ 165 Πριάμοιο πόλιν, cf. Β 37 Μ 15 Ν 14, γ 130 λ 533 ν 316 (αἰπήν), cf. Düntz. Arist. 17. Β 373 Δ 18 290 πόλις Πρ. ἄνακτος. Μ 11 Πρ. ἄνακτος - π. ξ 241 π. Πριάμου. χ 230 Πριάμου π. εὐρυάγυια. β) Β 12 29 66 π. εὐρυάγυιαν Τρώων, cf. Ξ 88 Π 708 Φ 584. Δ 4 Θ 52 Ι 412 Λ 82 Ξ 251 γ 85 δ 249 Τρώων πόλιν, cf. Υ 60. Υ 217 Ἴλιος πεπόλιστο, π. ἀνθρώπων. δ 246 ἀνδρῶν δυσμενέων π. εὐρυάγυιαν. γ) Ρ 737 π. ἀνδρῶν. Σ 342 πιείρας πόλεις ἀνθρώπων, cf. Σ 490 ε 101 ϑ 560. h. Ap. 175, ο 384. ζ 114 Φαιήκων ἀνδρῶν π., cf. ζ 298 h. Ap.

278. *ω* 355 *Κεφαλλήνων πολίεσσι.* b) *Α* 366 *Θήβην, ἱερὴν π. Ἠετίωνος*, cf. *Ι* 188 *Π* 153. *Ζ* 415 *π. Κιλίκων εὖ ναιετάωσαν, Θήβην. Β* 677 *Κῶν, Εὐρυπύλοιο π.* quam E. condiderat aut aliquando tenuerat. h. Ap. 42 *Κόως, π. Μερόπων ἀνθρώπων. Β* 730 *Οἰχαλίην, π. Εὐρύτου. Ξ* 230 *Λῆμνον π. Θόαντος*, bene paraphr. *νῆσον τοῦ Θ.*, sch. BL. *τὴν ὑπὸ Θόαντος πολισθεῖσαν, εἰσὶ δὲ τῆς Λήμνου πόλεις δύο, Ἡφαιστιὰς κ. Μύριννα. Τ* 296 *π. Μύνητος.* ep. 1, 2 *πόλιν αἰπηνὴν Ἥρης* Cymen, cf. ib. 2, 1 4, 9. raro c. nomine terrae *κ* 416 *πατρίδα καὶ π. αὐτὴν* (v. l. *αὐτῶν*) *Ἰθάκης. Γ* 400 *πῃ προτέρω π. εὖ ναιομενάων ἢ Φρυγίης ἢ Μῃονίης*, nisi forte per epexegesin *Φρυγίης* ad *πῃ προτέρω* refertur. c) *α*) *Ε* 489 *εὖ ναιομένην π. ὑμήν* Troiam, cf. *Ε* 686 *Ν* 815. *Π* 830 *π. ἁμήν. Ω* 728 *π. ἥδε*, cf. *Χ* 118. *β*) *Ρ* 222 *ἀφ' ὑμετέρων π. ἤγειρα. γ*) *Σ* 509 *τὴν ἑτέρην π. ἀμφὶ εἵατο στρατοί*, cf. h. XIII 3 (*τήνδε*). 2) c. nomine urbis a) per appositionem. *α*) *Α* 129 *π. Τροίην εὐτείχεον*, cf. *λ* 510. *β*) *τ* 178 *Κνωσός, μεγάλη π.* h. Ap. 180 *Μίλητον, ἔναλον π. ἱμερόεσσαν. Β* 739 *π. Ὀλοοσσόνα λευκήν. Ι* 530 *π. Καλυδῶνα. Ζ* 152 *ἔστι π. Ἐφύρη*, cf. *Λ* 711. b) c. gen. *Ε* 642 *Ἰλίου πόλιν*, cf. Did. ad *Β* 133 Ameis ib. Voss, Kr. Bl. 245. 3) urbs hostium. *Α* 125 *πολίων ἐξεπράθομεν*, cf. *ι* 41. *Β* 117 *Ι* 24 *πολλάων π. κατέλυσε κάρηνα* Iuppiter. *Β* 329 *π. αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν*, cf. *Β* 367. *Π* 57 *π. εὐτείχεα πέρσας*, cf. *ι* 40 265 (*τόσσην*, Troiam). h. XI 3 *περθόμεναι πόληες. Δ* 308 *πόλιας κ. τείχε' ἐπόρθουν*, v. l. *πόλεας* Aristarchi Ptolemaei, atque *πολέας.* 4) sedes civium. a) *α* 170 *κ* 325 *ξ* 187 *ο* 264 *τ* 105 *ω* 298 *πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες*; *ϑ* 555 *γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε π. τε. ο* 409 *γηράσκωσι π. κάτα. Τ* 292 *πρὸ πτ.* pro urbe patria. *Β* 648 *εἶχον- πόλεις εὖ ναιετασώσας. Δ* 45 *ναιετάουσι πόληες ἀνθρώπων*, cf. *Δ* 51 *Ε* 744 *Ι* 328 *ο* 412 *ρ* 486 *τ* 174 h. Cer. 93. *Ι* 544 *πολλέων ἐκ π. ἀγείρας*, cf. *Β* 131. *ϑ* 574 *αὐτούς τε πόλιάς τ' εὖ ναιετασώσας. φ* 252 *αἳ μὲν ἐν αὐτῇ Ἰθάκῃ, αἳ δ' ἄλλῃσιν π.*, cf. *ω* 418. b) Troia. *Β* 811 *ἔστι προπάροιθε πόλιος κολώνη*, cf. *Ε* 791 *Ζ* [illegible]1 364 *Θ* 505 522 545 *Λ* 168 *Ν* 107 *Σ* 454 *Φ* 4 563 567 611 *Χ* 380 417 456 464 *Ω* 245 329 *ε* 107 *ϑ* 511, *Β* 130 *Δ* 514 *Η* 370 477 *Θ* 55 *Ρ* 147 *Σ* 281 *Χ* 101 198 434 *Ψ* 1 *Ω* 707. *Ε* 473 *πόλιν ἕξέμεν. Ζ* 434 *ἄμβατός ἐστι π. Χ* 110 *ἀπολέσθαι πρὸ πόληος. Ν* 625 *ϑ* 516 *π. αἰπήν. Π* 395 *π. ἐπιβαινέμεν*, cf. *ζ* 262 (Phaeacum). *Φ* 446 *Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα*, 447 *ἵν' ἄῤῥηκτος πόλις εἴη. Φ* 516 *τεῖχος εὐδμήτοιο πόληος. Φ* 540 *ἰθὺς πόλιος κ. τείχεος*, cf. *Φ* 608, *Ζ* 327 *Λ* 181. c) h. Cer. 271 *π. αἰπύ τε τεῖχος. ζ* 9 *ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει κ. ἐδείματο οἴκους κ. νηοὺς ποίησε κ. ἐδάσσατ' ἀρούρας*, cf. *ζ* 144 263, *ϑ* 569 *ν* 152 158 177 183, 323, *ζ* 294 *ν* 156. *Δ* 40 *πόλιν ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασι. Ο* 737 *π. πύργοις ἀραρυῖα*, cf. ep. 14, 1. *η* 18 *π. ἐραννήν* Phaeacum. *π* 471 *ὑπὲρ πόλιος* in Ithaca, cf. *ω* 536, *β* 383 397 *ρ* 72 *ω* 413 *ο* 311, 183 (Lacedaemonem), *ω* 108. d) *Ζ* 88 297 317 *ἐν πόλει ἄκρῃ* in summa parte, in arce Troiae, ubi aedes erat Minervae, palatium Priami, cf. *Χ* 383. *Ζ* 257 *ἐξ ἄκρης πόλιος. Η* 345 *Ἰλίου ἐν π. ἄκρῃ. Υ* 52 *κατ' ἀκροτάτης π.*, cf. *Χ* 172. 5) incolae urbis. *Γ* 50 *πατρί τε π. τε παντί τε δήμῳ*, cf. *Ω* 706. *Π* 69 *Τρώων π. πᾶσα βέβηκε θάρσυνος. Ρ* 152 *πτ. τε καὶ αὐτῷ. Π* 549 *ἕρμα πόληος ἔσκε* Troiae, cf. *ψ* 121. *δ* 176 *μίαν π. ἐξαλαπάξας*, sch. BE. *τῶν ὑποτεταγμένων πόλεων*, incolis vacuam faciens. *λ* 403 *περὶ πτ. μαχεούμενον ἠδὲ γυναικῶν*, cf. *ω* 113. 6) civitas. h. Ven. 20 *δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.* h. Cer. 151 *δήμου τε προὔχουσιν ἰδὲ κρήδεμνα π. εἰρύαται.* XXX 11 *π. κάτα καλλιγύναικα κοιρανέουσι. Ρ* 144 *π. καὶ ἄστυ σαώσεις*, Eust. 1100, 1 *ζητητέον εἰ π. μὲν λέγει τὸ κατώτερον, ἄστυ δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἢ καὶ ἀνάπαλιν. ἴσως δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου ἔφη π. καὶ ἄ. ὡς ἰσοδύναμα, ταὐτολογῶν καὶ νῦν διὰ τὸ ἀγωνιᾶν. οἱ δὲ παλαιοί φασι* (bene) *π. μὲν τὴν πολιτείαν, ἄ. δὲ τὸ τεῖχος.* invertit rem paraphr. *τὴν π. καὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει.* Düntz. Befestigung u. Stadt, Faesi: Stadt u. Feste ut Minkw., La Roche: kein Unterschied. Aliter *Φ* 607 *ἦλθον προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο*, sch. A. *παρὰ Ἀντιμάχῳ κ. Ῥιανῷ· πύλαι δ' ἔμπληντο*, paraphr. (recte, Düntzer) *εἰς τὴν πόλιν· ἡ δὲ πόλις... Ι* 593 *ἄστυ ἁλώῃ, πόλιν πῦρ ἀμαθύνει*, paraphr. *πόλις, τὴν π. ζ* 177 *οἳ τῆνδε π. καὶ γαῖαν ἔχουσι, ἄστυ δέ μοι δεῖξον*, qui hic civitatem (Damm) et terram habent, monstra domos, alii: Umgegend aut incolas explicant. *ϑ* 524 *πρόσθεν π. λαῶν τε πέσῃσιν, ἄστεϊ κ. τεκέεσσιν ἀμύνων. Σ* 265 *περὶ πτ. μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν, ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ. ξ* 472 *ὅτε ἱκόμεσθα ποτὶ πτ. αἰπύ τε τεῖχος* (Troiam), *περὶ ἄστυ κείμεθα. β* 154 *διά τ' οἰκία καὶ π. αὐτῶν*, cf. *κ* 13 (*τῶν*). *δ* 174 *οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν κ. δώματ' ἔδωκα.* h. Ap. 477 *ἐς π. ἐρατὴν κ. δώματα* domum. *ζ* 3 *Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε π. τε*, cf. *λ* 14 *ξ* 43. *ζ* 195 *η* 26 *τήνδε π. καὶ γαῖαν*, cf. *ζ* 191 (*ἡμετέρην*) *κ* 39 (*ὅτεων*). 7) opp. rus: *Ψ* 835 *εἶσ' ἐς π. α* 185 *π* 383 *ω* 212 308 *ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος*, cf. *ψ* 372 *ω* 205 h. Cer. 114. *ζ* 40 *πολλὸν ἀπὸ πόληος. ξ* 265 *ρ* 434 *ἐς π. ἵκετ' αὐτή*, cf. *ο* 37 553 *ρ* 6 10 201 *χ* 18. *ο* 40 *π. εἴσω.* 6) ***πόλιν δέ*** in urbem. a) Troiam *Ε* 224 *π. σαώσετον*, cf. *Ζ* 86 *Κ* 209. b) *α* 189 *π. ἔρχεσθαι* rure, cf. *ζ* 255 *η* 14 *λ* 188 *ξ* 26 372 *ο* 306 *π* 155 *ρ* 182 185 375. V. l. *Ν* 734 *πόλεας* s. *πόλεις* pro *πολεῖς*, cf. Herod. h. l. (*ἐρυσίπτολις πολιήτης -ίτης -ίζω ἀκρόπολις ἑκατόμπολις πτολίεθρον πτολίπορθος -ιος* et

πολισ-σόος (*σώζω*) urbes servans. h. VIII 2 *πολισσόε ο* Mars.

πολίτης v. s. *πολιήτης.* Inde

Πολίτης. Iris Graecos ad pugnam e castris proficisci nuntiatura ad Priamum venit, similis *Β* 791 *υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ, ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, ποδωκείῃσι πεποιθώς, τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο, δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί. Ν* 533 *Πολίτης αὐτοκασίγνητος* Deiphobum a Merione volneratum e pugna ad currum duxit. *Ω* 250 *βοὴν ἀγαθὸν Πολίτην* ceterosque filios Priamus graviter reprehendit. 2) *κ* 224 *Πολίτης ὄρχαμος ἀνδρῶν ὅς μοι* (Ulixi) *κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε* cum parte comitum Ulixis ad Circen pervenit hortatusque ceteros ut domum intrarent pariter cum iis a dea in suem est mutatus.

πολλά-κι et *Θ* 362 *Ψ* 281 *δ* 101 h. Merc. 283 ante vocales ***πολλά-κις*** (*πολλός.* skr. śas? Curt. Et. 665. Apollon. 614, 9 *κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ* cf. Lob. path. el. 2, 283) saepe. *Α* 396 *π. ἄκουσα*, cf. *Γ* 232 *Ι* 490 *Ν* 666 *Τ* 85 (*καὶ*

νεικέεσκον) Ψ 281 (μάλα) π 443 h. XIX 12 13. Θ 362 μάλα π. σώεσκον. Ρ 408 π. ἐπεύθετο. ρ 420 τ 76 π. δόσκον. Κ 121 π. μεθιεῖ, cf. δ 101 χ 322 h. Merc. 283. ib. 566 π. ἐπακούσεται. In pede primo, sed Θ 362 in quinto, Ψ 281 ρ 420 τ 76 in quarto.

πολλός v. s. πολύς.

Πολυ-αιμονίδης. Polyaemonis filius. Θ 276 Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα Troianum Teucer occidit, cf. Herod. h. l. Πολυαί. non Πολυαῖ. quia n. pr. est.

πολύ-αινος (αἶνος) multum laudis habens, multum laudatus, illustris, Ap. 133, 15 Ἀρίσταρχος πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε Suid. 2; 2, 342 Hes. οἱ δὲ πολύμυθε, alii (Buttm. Lex. 2, 114 Ameis J. J. f. Ph. 37, 279 Ph. Mayer hom. Synon. IV Gera 1850 p. 7) qui multa prudenter excogitat. Ι 673 Κ 544 μ 184 πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, paraphr. ἐπαινετέ, Λ 430 Ὀ. πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, recte sch. V. σωματικῇ κ. ψυχικῇ ἐπαινεῖται, BL. πιστὸς ὁ ἐκ πολεμίων ἔπαινος, nam ne δόλοι quidem vituperationi sunt, sed quia ab hoste non videbatur laudari posse, ad alia confugiebant. BL. ἢ εἰρωνεύεται ἢ παρὰ τὸ αἰνόν ἐστιν ἡ σύνθεσις. Est epith. ornans quo hostes non aliter utuntur atque amici.

πολυ-άιξ E. M. 680, 56, Hes. Suid. 2; 2, 338 (ι natura longum sed Lob. path. el. 2, 7 „Bekk. et Dind. (Bäuml. Düntz. Am.) properispomenon reddiderunt, iota aut natura breve esse sumentes aut ex charactere quia terminatio ιξ breve habere traditur, v. par. 411") s. πολυ-ᾶιξ (Herod. Ο 709 ἄιξ, Lehrs ἀΐξ, ἥτις ἐν συνθέσει ἐστί, i. e. ἀικῇ, Ap. 15, 17. non recte Meiring verb. cop. II Marcod. 1835 p. 16 alii ad ἀίσσω) multos impetus habens, minus accurate Suid. l. l. πολύορμητος cf. Hes. al. Α 165 Υ 328 λ 314 πολυάϊκος πολέμοιο, E. M. l. l. πολλὰς ὁρμὰς κ. κινήσεις ἔχοντος, ἀστάτου. Ε 811 κάματος πολυάιξ (La Roche ita) per metonymiam satis raram qua appellatur de causa id quod effectum est.

πολυ-ανθής (ἄνθος) multos flores habens. ξ 353 πολυανθέος ὕλης, h. XIX 17 ἔαρος π.

πολυ-άρητος (ἀράομαι) multum votis expetitus. ζ 280 πολυάρητος θεὸς ἦλθεν. τ 404 h. Cer. 220 π. δέ τοί ἐστι. Non est epith.

πολύ-αρνι (ἄρνες) dat. defect. et **πολύῤῥηνος** i. e. ϝρην, Curt. Et. 496, cf. Buttm. a. S. 1, 222 251) multas oves habens, Hes. πολλὰ ῥήνη ἔχων τουτέστι θρέμματα. Β 106 πολύαρνι Θυέστῃ Bekk. πολύϝ. Ap. 133, 15 τῷ πολλοὺς ἄρνας κεκτημένῳ. θέλει δὲ διὰ τοῦ εἰδικοῦ τὸ γενικὸν σημαίνειν, πολλῶν θρεμμάτων δέσποτα, cf. Hes. est igitur synecdoche a minore. λ 257 Πελίης ναῖε πολύρηνος. Per metaplasmum (nom. πολύῤῥην defendit Lob. par. 195 ex Herod. π. μον. λέξ. 15, 25) fit nom. pl. Ι 154 296 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι **πολύ-ῤῥηνες** πολυβοῦται, sch. A. πολύρηνες· γρ. πολύῤῥηνες, La Roche ρ non ρρ secutus sch. A. (Didymi?) ἄλλως· διὰ τοῦ ἑτέρου ρ τὸ πολύῤῥηνες αἱ Ἀριστάρχου. Suid. 2; 2, 350 πολύῤῥηνες· πολλὰ θρέμματα ἔχοντες.

πολυ-βενθής (βένθος) multum altitudinis habens, valde profundus. Α 432 κ 125 π. 324 252 λιμένος πολυβενθέος, sch. BL. καὶ λιμένων ἐπεσημήνατο φύσεις μιᾷ λέξει. δ 406 ἁλὸς π. Haupt Zusätze zu Lachm. Betr. 99 notaverat Od. propriam esse vocem et Α 432 esse recentis originis, cui satis respondit Friedländer, Wörterverz. 804.

Πόλυβος (βοῦς) 1) Λ 59 Πόλυβον unum e tribus Antenoris filiis inter Troianorum duces fuisse legimus. 2) α 399 π 345 434 σ 349 υ 359 φ 320 Πολύβου παῖς erat Eurymachus unus e procis, ο 519 Πολύβοιο δαΐφρονος. 3) χ 243 Πόλυβος δαΐφρων unus e procis cum quinque aliis, οἳ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι ceteros dum contra Ulixem pugnant cohortatur, sed χ 284 Πόλυβον Eumaeus occidit. 4) inter Phaeaces quaestum cotidianum fecisse statuendus est, θ 373 (σφαῖραν) σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων. 5) Apud Aegyptios erat δ 126 Ἀλκάνδρη, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς Αἰγυπτίῃς . . . ὃς Μενελάῳ δῶκε δύ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. alia etiam dona eius uxor Helena dedit. — E. M. 680, 57 συγκοπὴ κ. οὐχ ὑφαίρεσις· εἰ γὰρ κατ' ἔλλειψιν ἐγένετο τοῦ υ, ὤφειλεν εἶναι πολύβος, ὡς ὠκύπος. προπαροξύνεται τοίνυν. ἢ ἀπὸ τοῦ πολύβους συγκοπῇ. ἢ ἀπὸ τοῦ πολύβιος, cf. Lob. path. el. 1, 318. Doederl. Gl. 2031.

πολύ-βουλος (βουλή) multum prudentiae s. multa consilia habens, prudentissimus. Ε 260 π 282 πολύβουλος Ἀθήνη, Hes. συνετή, cf. Welcker, Götterl. 1, 315.

πολυ-βούτης (βούτης pastor, de βοῦς, Lob. par. 549 non verbale, sed paronymon, alii ad βόσκω) multos boves habens, Doederl. Gl. 2024 Meiring, subst. cop. Marcod. 1828 p. 15. Ι 154 296 ἄνδρες πολύῤῥηνες πολυβοῦται, Hes. πολλὰς ἀγέλας ἢ βόας ἔχοντες.

πολυ-γηθής (γῆθος, γηθοσ-ύνη) multum gaudii habens, Suid. 2; 2, 339 πολυχαρής. Φ 450 πολυγηθέες ὧραι, non satis accurate: sch. B. αἱ πολλοῖς αἴτιαι τοῦ χαίρειν (Hes.), αὔξουσι γὰρ τοὺς καρπούς· ἢ ἐς πολλὴν ἄγουσαι χαρὰν τοὺς καρπιζομένους.

πολυ-δαίδαλος (τὸ δαίδαλον?) 1) multa arte factus; Hes. πολύκοσμον, παμποίκιλον, sed recte fortasse Suid. 2; 2, 341 πολλὰ ποικίλματα ἔχοντος. Γ 358 Δ 136 Η 252 Λ 436 θώρηκος πολυδαιδάλου. Λ 32 πολυδαίδαλον ἀσπίδα. σ 295 ὅρμον π. Ω 597 κλισμῷ πολυδαιδάλῳ. h. Ap. 345 θῶκον π. ζ 15 θάλαμον π. ν 11 χρυσὸς πολυδαίδαλος, sch. BV. ὁ ποικίλος κ. μετὰ τέχνης κατεσκευασμένος. ἢ εἰς τὸ δαιδάλλεσθαι κ. ποικίλλεσθαι εὔθετος. 2) artibus instructus, artibus praeditus. Ψ 743 Σιδόνες πολυδαίδαλοι, paraphr. τεχνῖται, Pappenheim, Phil. 2, 48 hunc usum vituperat.

πολύ-δακρυς (δάκρυ) multum lacrimarum habens. Γ 132 Θ 516 Τ 318 πολύδακρυν Ἄρηα. Γ 165 Χ 487 πόλεμον π. Ἀχαιῶν. Ρ 544 ὑσμίνη πολύδακρυς. per metaplasmum fit gen. Ρ 192 μάχης πολυδακρύου, Ven. A., Bothe Spitzn. codd. plerique et Eust. 1101, 58 πολυδακρύτου, ita Faesi qui syniz. ex ου et ε statuit. Heyne ci. Bekk.[2] ed. -νος.

πολυ-δάκρυτος (δακρύω) multum fletus. Ω 620 π. δέ τοι ἔσται Hector. τ 213 251 φ 57 πολυδακρύτοιο γόοιο. V. l. πολυδακρύτου Ρ 192, v. s. πολύδακρυς.

Πολύδαμνα Θῶνος παράκοιτις, Αἰγυπτίη δ 228 Helenae φάρμακα μητιόεντα ἐσθλά dederat quibus omnis luctus sedaretur. Curt. Et. p. 630 aut Πολύδαμν-α de rad. praes. δαμνα (δάμναμαι) aut Πολύδαμ-να ut πότ-να pro πότ-νια.

πολυ-δέγμων (δέχ-εσθαι) qui multa capit, epith. Orci. h. Cer. 31 πολυσημάντωρ πολυδέγμων, - Κρόνου πολυώνυμος υἱός. Fit subst. ib. 17 ἄναξ Π. ib. 404 κρατερὸς Π. ib. 430 ἄ. κρ. Π. Preller, Myth. 1, 498 den grossen Gastgeber, Welcker, Götterl. 2, 482 Vielaufnehmer.

πολυ-δειράς (δειρή) multa colla s. cacumina habens. Α 499 Ε 754 Θ 3 πολυδειράδος Οὐλύμποιο, Hes. πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος, οἷον πολλοὺς τραχήλους κ. λόφους, Haupt Zus. 100 non legi versum nisi locis qui videantur additi esse a serioribus.

Πολυ-δέκτης (δέχ-ομαι) qui multa capit epith. Orci. h. Cer. 9 χαριζομένη Πολυδέκτῃ.

πολυ-δένδρεος (δένδρον) multas arbores habens. δ 737 κῆπον πολυδένδρεον, ψ 139 ἀγρὸν π., ψ 359 π. ἀγρόν. h. Ap. 475 Κνωσσὸν π.

πολύ-δεσμος (δεσμός) multa vincula habens. ε 33 (v. l. 338) η 264 σχεδίης πολυδέσμου, Hes. πολυγόμφου· δεσμοὶ γὰρ τῶν νεῶν εἰσὶν οἱ γόμφοι.

Πολυ-δεύκης (Curt. Et. p. 611 δjακ δjοκ δεοκ. δευκ δοκ-εῖν qui multum gloriae habet. Knös dig. 160 „decorus". de eadem radice Doederl. Gl. 2047 „vielwillkommen". Anger Phil. 25, 212 „voll Sorge". E. M. 16, 32 δεῦκος τὸ γλυκύ· ὅθεν Π. ἐκλήθη) Pollux, frater Castoris et Helenae, quae non vidit Γ 237 Κάστορα κ. πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα |, (acc. cuius εα per syniz.), αὐτοκασιγνήτω τώ μοι μία γείνατο μήτηρ sc. Leda e Iove Helenam, non fratres, qui mortui atque Lacedaemone sepulti iam erant bello exorto. Leda autem λ 300 ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε | Κάστορα καὶ πὺξ ἀ. Π. | τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει αἶα | οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι (q. v.), ἄλλοτε δ' αὖτε | τεθνᾶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσιν. h. XXXIII 3 Διὸς κούρους, Τυνδαρίδας Λήδης ἀγλαὰ τέκνα | Κάστορα - καὶ ἀμώμητον Π. | (quos Leda Iovi peperisse hic fertur, apud Hom. Tyndareo, sch. A. λ 300 (Ariston.) ὅ. οὐ παραδίδωσιν ἐκ Διὸς Κάστορα κ. Πολυδεύκην, ἀλλ' ἐστὶ νεωτερικὰ ταῦτα), σωτῆρας τέκε παῖδας ἀνθρώπων ὠκυπόρων τε νεῶν, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν καλέουσι Διὸς κούρους ἄρνεσσιν λευκοῖσιν, οἱ δ' ἐξαπίνης ἐφάνησαν, ξουθῇσι πτερύγεσσι δι' αἰθέρος ἀΐξαντες, αὐτίκα δ' ἀνέμων κατέπαυσαν ἀέλλας, κύματα δ' ἐστόρεσαν v. 18 Τυνδαρίδαι ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων. XVII 1 Κάστορα κ. Πολυδεύκε'. Fratrum Pollux pugilatione insignis atque cum Argonautis profectus Amycum regem occiderat, Apollon. arg. 2, 30 sq. sch. V. λ 300 τούτων ὁ μὲν Πολυδεύκης ἀπὸ τοῦ θείου σπέρματος ἱστορεῖται γενέσθαι, ὁ δὲ Κάστωρ ἀπὸ Τυνδαρέου, cf. sch. Apollon. 1, 146. sch. HQV. λ 302 ἀναιρεθέντος Κάστορος ὑπὸ Μελεάγρου ἢ Πολυνείκους, Πολυδεύκης ἄφθαρτος ὢν διὰ τὸ ἐκ Διὸς γεγονέναι, παρεκάλεσε τὸν πατέρα ὅπως ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν, ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὁτὲ δὲ ἐν Ἀιδωνέως. Preller Myth. 2, 66 „die Mächte des strahlenden Lichtes im Morgen- u. Abendsterne oder das im dunkeln Gewölk plötzlich erscheinende Elmsfeuer u. anderes Sternlicht, das periodisch wohl unterliegt, aber zuletzt doch immer wieder aufstrahlt. cf. Welcker, Götterl. 1, 610 Hartung, Rel. d. Gr. 2, 230.

πολυ-δίψιος (δίψα ut videtur) multum sitis habens, aridus, Δ 171 πολυδίψιον Ἄργος, Hes. ἄνυδρον Suid. 2; 2, 342 ἢ τὸ πολλοῖς ἔτεσιν διψῆσαν, ἀπὸ ἱστορίας, cf. E. M. 681, 3 Ath. 10, 433 E. paraphr., ut Eurip. Alc. 560 Ἄργους διψία χθών, qua enim septentriones spectat Argolis abundat montibus caretque aqua, cf. E. Curt. Pelop. 2, 341 558. Eust. 461, 2 μυθεύεται ἄνυδρόν ποτε εἶναι, ὕστερον μέντοι εὔυδρον γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναῤῥήξαντος τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμυμώνης ἔρωτα (cf. Apollod. 2; 1, 4) . . . ἢ ἀπὸ τῶν Δαναΐδων αἳ παραγενόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρεωρυχίαν (sch. Ad.) ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος· Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν εὔυδρον, cf. sch. BL. ita Düntz. h. l. et Kuhn 14, 200 Lob. path. el. 1, 98 Am. h. l. et Zft. f. G. 8, 622 La Roche, cf. Nöldeke qu. phil. I Lingen 1853. Veteres de Peloponneso universa sermonem esse rati aut πολυπόθητον (Hes. cf. Suid. l. l. E. M. 681, 10 Strab. 370) explicabant, insolita metaphora quaeque rem incertam multisque communem substitueret pro certa unique propria, sed quam probat Doederl. Gl. 156, aut Hes. ἢ πολλὰ βεβλαμμένον· ἶψαι γὰρ τὸ βλάψαι κ. διαφθεῖραι, cf. sch. BL. AD. (βλαβερόν) Eust. l. l. sch. Apollon. 4, 14 (Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι δίψιόν φησι τὸ βεβλαμμένον, Doederl. l. l. δ' ἴψιον ci. vituperatus a Lobeckio), Ap. 59, 18 δίψιον· βλαβερόν. E. M. 681, 11 ἄλλοι δὲ πολυΐψιον, πολυβλαβές· κ. πλεονασμῷ τοῦ δ, quem pleonasmum improbat Lob. l. l. statui posse putat G. Curt. Et. p. 604 fieri enim δ e j. Strab. 370 καὶ σὺν τῷ δ ὑπερβατῶς δέχονταί [τινες κατὰ] συναλοιφὴν μετὰ τοῦ συνδέσμου τοῦ δέ, ἵν' ᾖ οὕτως πολὺ δ' ἴψιον Ἄ. ἀντὶ τοῦ εἰς Ἄργος, contra leges sermonis. Quae Aristarchi fuerit sententia nescimus etsi Lobeck et Doederl. ei πολυπόθητον placuisse dicunt atque E. Curt. Pelop. 2, 558 βλαβερόν Alexandrinorum fuisse ex Ap. 59, 18 conicit.

Πολυ-δώρη. Π 175 Μενέσθιος, ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Π. | Σπερχειῷ γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα | αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, sch. BLV. ἑτέρου φασὶ Πηλέως, non enim fuisse sororem Achillis, οἱ δὲ νεώτεροι sororem Achillis statuunt ex alia matre. De

πολύ-δωρος (δῶρον) multa dona habens. Ζ 394 Χ 88 ω 294 ἄλοχος πολύδωρος. habet vero quia accepit cum nuberet, itaque Hes. πολλὰ λαβοῦσα δῶρα, πολύφερνος, πολύεδνος, sed cf. F. A. Wolf, Krit. Bibl. 1828, 2 p. 96 sq. puellae sunt ἀλφεσίβοιαι. Inde

Πολύδωρον Ψ 637 in certamine quod Epei Buprasii instituerant Amaryncenum regem sepelientes Nestor iacta hasta superaverat. 2) Φ 91 Υ 407 ἀντίθεον Πολύδωρον Υ 408 Πριαμίδην, Laothoe Altae filia Priamo pepererat Lycaonis fratrem. Polydorum quem quia filiorum natu minimus erat pater maxime amabat, cum invito patre pedum velocitate fretus pugnae interesset, Achilles volneravit. vidit Hector Υ 419 κασίγνητον Π. ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον προτὶ γαίῃ. Queritur Priamus quod non videt Χ 46 δύο παῖδε Λυκάονα κ. Πολύδωρον τούς μοι Λαοθόη τέκετο.

Πολύειδος v. l. pro Πολύιδος.

πολυ-εύχετος (εὔχομαι) multum precibus expetitus. h. Cer. 165 πολυεύχετος ἀσπάσιός τε filius.

πολύ-ζυγος (ζυγόν) multa transtra habens.

B 293 νηὶ πολυζύγῳ, Suid. 2, 2, 344 paraphr. Hes. πολυκαθέδρῳ. Eust. 223, 4 ἢ ἡ πολύεδρος ἣν καὶ πολυκλήιδα λέγει ὡς ζυγοῦ τῆς καθέδρας λεγομένου, ἢ ἡ πολύδεσμος ὡς ζυγῶν λεγομένων τῶν μεγάλων ξύλων τῶν τοὺς τοίχους δεσμούντων, insidebant enim remiges transtris. Cf. Friedl. Wörterverz. 804.

πολυ-ηγερής (ἀγείρω, non recte Schaper, gen. comp. 3 et Kuhn Zft. 22, 511 ἄγερος = ἀγορά) e multis locis collectus. *Λ* 564 πολυηγερέες τ' ἐπίκουροι Aristarchus ap. Did. (-νέες sch. A. ut docet La Roche, sed -ρέες sch. V.) Bäuml. La Roche Faesi, Lehrs Ar.[1] 67 „praestans et exquisitum vocabulum“ in codd. ab Aristarcho repertum ratus. vituperavit Bekk. h. B. 1, 170 „zweifelhaftes Verdienst, wo der einfache natürliche Ausdruck einmal glücklichst gefunden u. beharrlich festgehalten wird“ Wolf Spitzn. Düntz. Bekk.[2] τηλεκλειτοί versum expungens, sic enim *I* 233 repeti versum. ibi quoque Lehrs Ar.[2] 56 Aristarcheum fuisse πολ. putat etsi certa argumenta desint.

πολυ-ήρᾰτος (ἔραμαι) valde exoptatus, a multis s. saepe appetitus, Hes. πολύευκτος, ἐπὶ πολλαῖς εὐχαῖς γεννηθείς. ο 366 ἥβην πολυήρατον, sch. H. ἣν καταλαβεῖν πολλοὶ εὔχονται. τὴν πολύευκτον. h. Ven. 225 274 πολυήρατος ἥβη. ο 126 πολυηράτου γάμου, ubi non recte Eust. 1776, 60 dubitat num ad Ἑλένης referat. ψ 354 πολυήρατον εὐνήν Ulixis et Penelopae. λ 275 Θήβῃ πολυηράτῳ, a multis enim expetitam esse urbem pugnatumque de ea significat Homerus qui Labdacidarum scelera ignorabat, non recte igitur sch. BQV. πολλὰς ἀρὰς κ. βλάβας ὑπομεινάσῃ παρὰ θεῶν. V οὐ γὰρ ἐρασμίῳ, quasi sit de ἀράομαι cf. Eust. 1684, 40. h. Merc. 186 π. ἄλσος - Γαιηόχου Onchestum. h. Cer. 315 π. εἶδος

πολυ-ηχής (ἠχή) multum clamoris et sonitus habens. Doederl. Gl. 890 laut tönend. *Δ* 422 αἰγιαλῷ πολυηχέι, paraphr. μεγάλως ἠχοῦντι. τ 521 πολυηχέα φωνήν lusciniae, sch. V. πολλὰς μεταβολὰς ποιουμένην, Hes. τοῖς πολλοῖς ἤχοις κ. μέλεσι χρωμένην.

πολυ-θαρσής (θάρσος) multum audaciae habens, valde audax. *P* 156 *T* 37 ν 387 μένος πολυθαρσές, paraphr. θάρσος παρέχουσα et θαῤῥητικήν. Inde

Πολυθερσείδης (aeol. mutatur α) Polythersis f. Ctesippus. χ 287 ὦ Πολυθερσείδη, A. φίλε Θερσείδη, DIKLMPQV. Πολυθερσίδη quod improbat Lob. par. 6.

Πολύ-ϊδος (Bekk.[2] Πολυϝ., -ϝιδ οἶδα qui multa scit. Hartung, Rel. d. Gr. 2, 109 εἶδος qui multas habet formas). *E* 148 Πολύιδον et Abantem Diomedes occidit υἱέας Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος, τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους, Choeroboscus ap. E. M. 681, 23 Πολύειδον· ἐν ἄλλοις δὲ διὰ τοῦ ι συνεσταλμένου ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Eust. 533, 6 διφορεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔν τε διχρόνῳ καὶ διὰ διφθόγγου δὲ ἔχων τὴν παραλήγουσαν, Dind. Πολύειδον, sed Spitzn. et La Roche q. c. Πολύιδον. 2) fuit etiam Corinthi vates *N* 666 γέρων ἀγαθὸς Πολύιδος, saepe filium hortatus ne Troiam proficisceretur, fore enim ut Troiae moreretur, sed *N* 663 Εὐχήνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱός in bellum profectus et a Paride sagitta interfectus est. Pherecydes ap. sch. V. Coeranum a Melampode oriundum patrem dixit Polyidi qui ex Eurydamea Phylei filia genuit Euchenorem Clitumque qui cum epigonis Thebas ceperunt atque Troiam quoque oppugnaverunt.

πολυϊδρείη (πολυϝ., Heller, Phil. 11, 387 -είη) plur. tantum. multarum rerum cognitio, magna prudentia. β 346 νόον πολυϊδρείῃσιν, cf. ψ 77, Eurycleae et Ulixis. De

πολύ-ιδρις (πολυϝ., ϝιδ, οἶδα) multarum rerum peritus, prudentissimus, Hes. ἐμπειρότατος. ο 459 ἀνὴρ πολύιδρις. ψ 82 μάλα περ πολύιδριν ἐοῦσαν Eurycleam.

πολύ-ϊππος multos equos habens. *N* 171 πολυΐππου Μέντορος.

πολυ-ΐχθυος (ἰχθύς) multos pisces habens. h. Ap. 417 οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον

πολυ-καγκής (κάγκω καίω, v. s. κάγκανος) multum s. valde torrens. *Λ* 642 πολυκαγκέα δίψαν, Hes. ἄγαν ξηραντικόν, μεγάλως κατάξηρον, sch. BL. πολλὴν ἔχουσαν ξηρότητα E. M. 681, 40 πολυκάγκης habet.

πολύ-καρπος multos fructus habens. η 122 πολύκαρπος ἀλωή. ω 221 πολυκάρπου ἀλωῆς.

καλὴ **Πολυκάστη** (Eust. 1477, 12 τὴν πάνυ κοσμίαν ἢ πολυκόσμητον). γ 464 Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ et Anaxibiae virgo lavit (i. e. λουθῆναι αὐτὸν ἐποίησεν sch. HMQ. cf. η 296) Telemachum, cf. Naegelsb. h. Th. 251, cui eam postea nupsisse Hesiodus ap. Eust. 1796, 38 dixit.

πολυκερδείη, al. πολυκέρδεια. pl. tantum. astutia, versutia. ω 167 πολυκερδείῃσιν ἄνωγεν qua erat astutia Ulixes. De

πολυ-κερδής (κέρδος) multas artes habens, callidissimus, astutus. ν 255 νόον πολυκερδέα Ulixis, Hes. πανοῦργον.

πολύ-κεστος (κεστός, κεντέω) multum s. saepe perforatus, varie pictus. *Γ* 371 πολύκεστος ἱμάς, Ariston. ὅ. π. ὁ πολυκέντητος· ἐκ δὲ τούτου ὁ ποικίλος δηλοῦται διὰ τὰς ῥαφάς, cf. Ap. 133, 7 Suid. 2; 2, 346 Hes. E. M. 681, 43 Eust. 425, 24 627, 17.

πολυ-κηδής (κῆδος) multas aerumnas habens. ι 37 νόστον ἐμὸν πολυκηδέ', ψ 351 ἐμὸν πολυκηδέα νόστον.

πολύ-κλαυτος (κλαίω) multum s. valde fletus. ep. 3, 5 πολυκλαύτῳ τύμβῳ.

πολυ-κληΐς (Herod. *Γ* 175 (cf. E. M. 518, 33) οὐκ ἔχει δὲ οὕτω ἡ ἀνάγνωσις· τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ ὀξυνόμενα εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει μόνον τὸ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει. εἰ δὲ μεταληπτικὰ γένοιτο κ. ἀρσενικοῦ, μεθίσταται κ. εἰς βαρεῖαν τάσιν. οὕτως καὶ τὸ π. βαρυνθήσεται· τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, non ab Homero, cf. Spohn extr. Od. 195, sed a serioribus apud quos) et πολυκλήϊς, Wolf Spitzn. Bekk. La Roche (non θ 161 ν 382) cet. multos remorum paxillos habens, i. e. multos remos habens. *B* 74 175 *N* 742 *O* 63 *Ψ* 248 φ 19 νηυσὶ πολυκλήϊσι, sed sch. θ. πολυκαθέδροις (paraphr.), ἐξ οὐ πολυκώποις, cf. Ap. 133, 5 Hes. (-ῖσι). sunt enim qui κληῖδας scamna remigum esse putent. *H* 88 *Θ* 239 θ 161 ν 382 ψ 324 νηὶ πολυκλήιδι.

πολύ-κληρος multos fundos s. multa patrimonia habens, opulentus. ξ 211 πολυκλήρων ἀνθρώπων.

πολύ-κλητος (καλέω) a multis locis arcessitus. *Δ* 438 πολύκλητοι ἄνδρες erant, Ap. 132, 31 οἱ ἀπὸ πολλῶν τόπων κεκλημένοι βοηθεῖν, cf. Hes., *K* 420 π. ἐπίκουροι Troianorum. Cf. Buttm. Lex. 1, 96.

πολύ-κλυστος (κλύζω) multum s. saepe con-

cussus fluctibus, Doederl. Gl. 2148 reich an Strömungen, sed Goebel Zft. f. G. 9, 540 active interpretatus: Wogen schlagend, Kopetsch, differentia Lyck 1873 p. 17 valde adluens, etsi talia ap. Hom. passive sunt explicanda. δ 354 ζ 204 τ 277 πολυκλύστῳ - πόντῳ |.

πολύ-κμητος (κάμνω. E. M. 521, 20 οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει τὸ ἁπλοῦν, ἤγουν τὸ κμητός) multo labore confectus, Suid. 2; 2, 346 πολυκάματος. ξ 324 πολύκμητόν τε σίδηρον Ap. 133, 11 τὸν μετὰ πολλοῦ καμάτου γεγενημένον ἢ τὸν πολὺν κάματον παρέχοντα (Hes.) Z 48 K 379 Λ 133 φ 10 πολύκμητός τε σίδηρος, sch. B. ὁ ἤδη εἰργασμένος (cetera inania sunt). δ 718 πολυκμήτου θαλάμοιο.

πολύ-κνημος multos saltus habens, saltuosus. B 497 πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν, Hes. δύσβατον, ὀρεινόν, sch. D. πολλοὺς ἔχουσαν κνημούς, non recte BL. de planta aut L. de aditu.

πολυ-κοιρᾰνίη (κοίρανος) multorum imperium, Hes. πολυαρχία. B 204 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη est.

πολύ-κροτος multum sonitus s. crepitus habens. h. XIX 37 πολύκροτον Panem.

πολυ-κτήμων (κτῆμα) multa bona habens, opulentus, Hes. πολλὰ κτήματα ἔχων. E 613 ἐνὶ Παισῷ ναῖε πολυκτήμων Amphius.

Πολυκτορίδης, Πείσανδρος χ 243, Polyctoris filius procorum unus. σ 299 Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο. De

Πολύκτωρ (κτέαρ res familiaris. opulentus). Ω 397 πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ Mercurio qui se Myrmidonum unum esse simulat. 2) pater Pisandri Πολυκτορίδαο, q. v., Ithacensis 3) ρ 207 Ἴθακος κ. Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ fontem prope urbem Ithacae exstruxerant, Acusilaus ap. sch. V. Πτερελάου παῖδες. BQ. καὶ Ἀμφιμέδης. καὶ ἀπὸ μὲν Ἰθάκου Ἰθάκη, ἀπὸ δὲ Νηρίτου Νήριτον ὄρος, ἀπὸ δὲ Πολύκτορος Πολυκτόριον τόπος ἐν τῇ Ἰθάκῃ.

πολυ-λήιος (λήιον) multas segetes habens, dives, E. M. 681, 47 πλούσιος, πολλὰ λήια (Suid. 2; 2, 347 κτήματα) ἔχων ἢ πολλὰ θρέμματα. E 613 ἐνὶ Παισῷ ναῖε πολυκτήμων πολυλήιος Amphius. h. Merc. 171 (μετ' ἀθανάτοις δαρίζειν) πλούσιον ἀφνειὸν πολυλήιον.

πολύ-λλιστος (λίσσομαι. λλ ob versum) multum s. valde imploratus, Suid. 2; 2, 347 πολύλιστος (sic) πολυλιτάνευτος (Hes. schol.). ε 445 πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω fluvium Scheriae, sch. PT. οὕτως κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ πολυλίστως multis cum precibus, fuit enim v. l. πολύλλιστος. h. Ap. 347 νηοῖσι πολυλλίστοισι, Cer. 28 πολυλλίστῳ νηῷ, per metonymiam: ubi multae preces fiunt.

καλὴ **Πολυ-μήλη** Φύλαντος θυγάτηρ Π 175 e Mercurio peperit Eudorum Myrmidonum ducem, τῆς ἀργεϊφόντης ἠράσατ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσι ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος, αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παρελέξατο λάθρῃ. post partum P. Echecli nupsit Actoris filio. De

πολύ-μηλος (μῆλον) multas oves habens. B 605 Ὀρχομενὸν πολύμηλον, Hes. πολυπρόβατον, Arcadicum. h. Merc. 2 XVIII 2 Ἀρκαδίης πολυμήλου. B 705 Ἰφίκλου - π., Ξ 490 Φόρβαντος π. Inde

Πολύμηλος Lycius, Π 417 Ἀργεάδην Πολύμηλον Argeae filium occidit Patroclus, sch. V. τὸ πολύμηλος ἐπίθετον, Ἀργεάδης δὲ τὸ κύριον· εἰ δὲ κύριον ὁ Πολύμηλος, ἔσται τὸ Ἀργεάδης πατρωνυμικόν.

πολύ-μητις (Lob. path. el. 2, 167 π. et δολόμητις versus lege tenentur . . sed ubi liberum fuit sumere quod vellet praeoptavit -ης, ita habent Ap. 133, 10 et Hes. cf. Meiring, subst. cop. Marcod. 1828 p. 17. E. M. 333, 24 τὰ εἰς ις θηλυκὰ δισύλλαβα, εἰ μὲν βαρύνεται, ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον, cf. 518, 34) multa consilia s. multum prudentiae habens, prudens, Ap. 133, 10 πολύβουλος (Suid. 2; 2, 347), πολλὰ βουλεύσασθαι δυνάμενος, Hes. πολύφρων. A 311 440 Γ 200 Δ 329 349 K 148 382 400 423 488 554 Ξ 82 T 154 215 β 173 ε 214 η 207 240 302 θ 152 165 412 463 474 486 ι 1 λ 354 377 ν 311 382 416 ξ 191 390 439 ο 380 π 201 ρ 16 192 353 453 σ 14 51 124 312 337 365 τ 41 70 106 164 220 261 335 382 499 554 582 υ 36 168 183 226 φ 274 404 χ 1 34 60 105 170 320 371 390 430 490 ψ 129 247 263 ω 302 330 356 406 πολύμητις Ὀδυσσεύς |, cf. (in pede tertio, ante subst.) Γ 216 δ 763 τ 585, (post subst.) Γ 268 = Ψ 709 = 755. semel ap. Hom. Φ 355 πολυμήτιος Ἡφαίστοιο |. semel non epith. h. Merc. 319 π. ἐὼν Mercurius. semel fem. XXVIII 2 Ἀθηναίην - πολύμητιν.

πολυμηχᾰνίη astutia, ingenium quo quis variis artibus uti potest. ψ 321 Κίρκης δόλον πολυμηχανίην τε. De

πολυ-μήχᾰνος (μηχανή) multas artes habens, versutus, sollers. B 173 Δ 358 Θ 93 I 308 624 K 144 Ψ 723 ε 203 κ 401 [456] 488 [504] λ [60 92] 405 [473] 617 ν 375 ξ 486 π 167 χ 164 ω 542 διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ |, cf. ω 192 (ὄλβιε Λαέρταο πάι). α 205 πολυμήχανός ἐστιν Ulixes. h. Merc. 319 πολυμήχανον εὗρε Apollinem.

πολυ-μνήστη (μνάομαι. de fem. cf. Lob. par. 457) a multis procis petita, vielumfreiet. δ 770 π. βασίλεια |, sch. H. ὑπὸ πολλῶν μεμνηστευμένη, Penelope, ψ 149 πολυμνήστην βασίλειαν |. ξ 64 π. τε γυναῖκα |.

πολύ-μῦθος multa verba habens, loquax, verbosus, Hes. φλύαρος, περίεργος. Γ 214 οὐ π. ἔην Menelaus. β 200 Τηλέμαχον μάλα περ πολύμυθον ἐόντα.

Πολυ-νείκης (νεῖκος. multa iurgia habens. Herod. Π 57 ὅσοις κυρίοις εἰς ης λήγουσιν βαρυτόνοις συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικὰ ὀξυνόμενα i. e. Πολυνείκης, πολυνεικής), Polynices. Tydeus Δ 377 ἅμ' ἀντιθέῳ Πολυνείκεϊ λαὸν ἀγείρων, οἵ ῥα τότε στρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης, pugnaturi cum Cadmeis quorum rex fuit Eteocles (q. v.). Thebae non expugnatae sunt a Polynice Tydeoque sed a filiis eorum qui prius bellum susceperant. Homerus non videtur putasse, certe non ipse dixit Polynicem Eteoclemque fratres fuisse aut filios Iocastae Oedipodisque, ignoratque scelera Labdacidarum, quae tragici demum narraverunt, cf. Giseke, Stämme der Balkanhalbinsel 62.

Πολύ-νηος (ναῦς. multas naves habens Tectonis f. Phaeax. θ 114 Πολυνήου Τεκτονίδαο filius erat Amphialus.

Πολύ-ξεινος θεοειδής, υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηιάδαο B 623, quartam partem Epeorum ex Elide in Asiam duxit Epei filius Alector, Pelopem veritus, συλλαμβάνεται Φόρβαντα τὸν ἐξ Ὠλένου ἐπὶ ἡμισείᾳ τῆς βασιλείας Eust. 303, 10. Phorbas ex Hyrmine sorore Alectoris genuit Augeam, cuius filii fuerunt Agasthenes et Phyleus, atque Actorem. B. Niese, hom.

Schiffsk. 25 e Telegonia Eugammonis desumptum putat nomen Polyxeni. 2) h. Cer. 154 *Πολυξείνου* unius e principibus Eleusinis. ib. [477] *Πολυξείνῳ* ceterisque principibus Ceres exposuit quae sacra fieri vellet.

πολυοινέω (*πολύοινος*) abundo vino. h. Merc. 91 *πολυοινήσεις* Ilgen corr., DLM. *π. οἰ.* F. *π. οἰμήσεις*. ABC. *π. οἱ μήσεις.*

πολυ-παίπᾰλος (*τὰ παίπαλα* fragosa v. s. *παιπαλόεις*, translate ut videtur: artes, doli. Düntzer *παιπάλη* Schliche, Schleichwege. Lucas, *πολυπαίπαλος* Bonn 1841 *πάλλειν* torquere crispare, Eust. 1786, 41 *παιπάλην . . . ἐπὶ πονηρίας.* sed Doederl. Gl. 2363 *παιπάλη* farina subtilis, *τρίμμα*, durchtrieben, cf. Geist, Zft. f. AW. 1837 p. 1265) multas artes habens, versutus, fraudulentus, Faesi, Goebel adi. in *εις* 28. Geist l. l. abgefeimt. Doederl. l. l. sehr verschmitzt, non recte comparans *πολύμητις* quod laudi est. Düntz. ränkevoll. Lucas l. l. tortuosus. Cf. Pierson, Handel u. Schifff. Rh. M. 16, 109. sed Schuster ho. Adi. Clausthal 1859 Ameis (N. J. f. Ph. 70, 262) id quod *πολύτροπος* multum huc illuc actus, s. navigans. satis mire aliquando Ameis: viel emporspringend, viel herumhüpfend, quia corrumpere conentur feminam. *ο* 419 *Φοίνικες πολυπαίπαλοι*, Eust. 1786, 39 *στεγανοὶ* (homo tectus?) *κ. οὐχ ὑγροὶ κ. διὰ τρύφην κατασεσαρκωμένοι, ἀλλὰ διὰ συχνὴν ἐν θαλάσσῃ γυμνασίαν ὑπόξηροι κ. αὐτάρκως ἔχοντες τοῦ κατὰ φύσιν ὑγροῦ ἢ μᾶλλον οἱ μοχθηροὶ κ. κακοήθεις. τὴν γὰρ παιπάλην καὶ ὁ κωμικὸς ἐπὶ πονηρίας τίθησι . . . λέγοιντο δ' ἂν κ. πολυΐδριες κατὰ τὸ ο 458, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἄλλως πραγματικῶς πολυΐδριας δηλοῖ εἶναι τοὺς Φοίνικας.*

πολυ-πάμων (*πᾶμα, πά-ομαι*) s. **πολυ-πάμμων** (quod Aeolensium esse dicit Hinrichs vest. Aeol. 59, Doriensium esse neque locum habere ap. Hom. illud, hoc oriri e pa, pat, *πάτμων*). multas opes habens, opulentus, cf. Doederl. Gl. 2033. *Δ* 433 *πολυπάμονος ἀνδρός*, Hes. *πολλὴν κτῆσιν ἔχοντος*, cf. Ap. 132, 32. V. l. *πολυπάμμονος* cf. La Roche Suid. 2; 2, 348 E. M. 681, 48 (*πολυθρεμμάτου*) 189, 19 699, 6, non 669, 30.

πολυ-πείρων (*πείρατα*) multos i. e. latos fines habens, in multis finibus habitans, immensus. h. Cer. 296 *πολυπείρονα λαόν.*

πολυ-πενθής (*πένθος*) multum luctus habens, luctuosus. *I* 563 *ἀλκυόνος πολυπενθέος*, Hes. *πολυπαθοῦς.* *ξ* 386 *γέρον πολυπενθές* o Ulixes. *ψ* 15 *πολυπενθέα θυμόν.*

Πολυπημονίδης, Polypemonis f. *ω* 305 *Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο* filium se esse simulat Ulixes. De

πολυ-πήμων (*πῆμα*) multas aerumnas habens, aerumnosus. h. Merc. 37 Cer. 230 *ἐπηλυσίης πολυπήμονος.*

πολυ-πῖδαξ multos fontes habens. *Θ* 47 *Ξ* 283 *Ο* 151 *Ἴδην πολυπίδᾰκα* Suid. 2; 2, 349 *πολλὰς ἀναβολὰς ἔχουσαν τουτέστιν ἀναβλύσεις.* *Ξ* 157 307 *Υ* 59 218 *Ψ* 117 h. Ven. 68 *πολυπίδακος Ἴδης* Did. *Ξ* 157 *Υ* 59 *Ψ* 117 *Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ πολυπιδάκου* (Hes. Eust. Ap. 131, 35) quod non a nom. *-δακος* fit quem sunt qui statuant, sed per metaplasmum, sch. A. *Ξ* 157 *τὸ δὲ διὰ τοῦ υ γράφειν τελέως ἄγροικον*, sed videtur fuisse *κοινή*, cf. La Roche h. T. 343, Lob. par. 284 Ven. A. *-ος.* h. Ven. 54 *πολυπιδάκου Ἴδης* |. XIX 30 *Ἀρκαδίην π.*

πολύ-πικρος valde amarus. neutr. adi. pro adv. *π* 255 *πολύπικρα κ. αἰνὰ ἀποτίσεαι*, sch. Vind. 133 *πολὺ πικρά γρ. πολύπικρα ἐπίρρημα*, H. *σύνθετον τὸ π. καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ πολυπίκρως.* Schuster, ho. Adi. Clausthal 1859 non dubitat quin serioris originis sit vox, cf. Geppert 2, 52. certe *πολύ* hic non est de multitudine sed de maiore vi ut *μάλα.*

πολύ-πλαγκτος (*πλάζω*) multum huc illuc actus. *ρ* 425 *ληιστῆρσι πολυπλάγκτοισι*, Hes. *εἰς πολλὰ μέρη πλανωμένοις.* *υ* 195 *πολυπλάγκτους ἀνθρώπους.* *ρ* 511 *πολυπλάγκτῳ ἔοικε.* *Λ* 308 (*ἀνέμοιο*) *πολυπλάγκτοιο ἰωῆς*, paraphr. (sch. br.) *τῆς πολυπλανήτου πνοῆς* per metonymiam, sunt vero qui ad *ἀνέμοιο* referant (Düntzer Faesi) et active interpretentur sch. B. *τοῦ πανταχοῦ τὰ κύματα περιάγοντος* etsi talia non leguntur nisi pass. Eust. 846, 20 *ὁ μὴ αἰεὶ μένων ἐν ταὐτῷ.*

Πολυποίτης *μενεπτόλεμος υἱὸς Πειριθόοιο* et Hippodamiae *B* 740 cum Leonteo Lapithis praeerat qui, ex urbibus Thessaliae septentrionalis Argissa Gyrtone Orthe Elone Oloossone Troiam venere. *Z* 29 *μεν. Π.* Astyalum occidit. *M* 129 *Πειριθόου υἷα κρατερὸν Πολυποίτην* et Leonteum Lapitharum duces Asius ante portam castrorum pugnantes invenit. tum *M* 182 *Πειριθόου υἱὸς κρατερὸς Πολυποίτης* Damasum Pylonem Ormenum occidit. *Ψ* 836 844 *μενεπτόλεμος Π.* disco in certamine iacto magnum ferri pondus adeptus est praemium quod *Ψ* 848 *ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο* abstulerunt.

πολυ-πότνια valde veneranda, valde augusta. h. Cer. 211 *π. Δηώ* |.

πολύ-πτυχος (*πτύξ*) multos sinus habens. semper translate: multa iuga et valles habens. *Θ* 411 *πολυπτύχου Οὐλύμποιο*, *Υ* 5 *Οὐ. π.* *Φ* 449 *Χ* 171 ep. 11, 2 *Ἴδης - π.* Hes. *πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος. πολυμεροῦς. πολλὰς πτύχας κ. εὐρυχωρίας ἔχοντος κ. πολλὰ ἀποκλίματα*, cf. Suid. 2; 2, 349 E. M. 695, 24.

πολύ-πῡρος multum tritici habens, fertilis. *Λ* 756 *Βουπρασίου πολυπύρου.* *Ο* 372 *Ἄργει - πολυπύρῳ* |. *ξ* 335 *τ* 292 *Δουλίχιον πολύπυρον* |, cf. *π* 396. *ο* 406 *πολύπυρος* | est Syrie. h. Ap. [242] *Ὠκαλέην πολύπυρον*, Barnes corr., codd. **πολύπυργον.**

πολύρρην v. s. *πολύαρνι.*

πολύς (*ῠ*, sed *ῡ* *N* 705 cf. Hartel h. S. 1, 105. skt. puru, goth. filu, lat. plus, cf. Pott 2¹, 437 Bopp, Gl. 244 Curt. Rh. M. 4, 250 Kuhn 4, 2 Et. 375 Christ 26 125 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 74 Benfey, Kuhn 8, 19) (ter et vicies, Il. 12, Od. 9, hy. 2) et **πουλύς** (Curt. Et. p. 633 „*υ* rückwirkt") *ϑ* 109, neutr. nom. et acc. *πολύ* (63, 38) g. *-έος* (5, 3). acc. *-ύν* (18, 15, 1). et *πουλύν* *Θ* 472 *K* 517 *ρ* 67, pro fem. *E* 776 *Θ* 50 *K* 27 *δ* 709 v. l. *P* 269 n. *πουλύ* *τ* 387. pl. *πολέες* (19, 3) et *-εῖς* *Λ* 708 gen. *-έων* (7, 6, ep. 1 *-εω* per syniz. *Π* 655) dat. *-λέεσσ'* *E* 546 et *-εέσσι(ν)* *I* 73 *M* 399 *O* 258 *Π* 262 *P* 236 *T* 274 *ε* 54 *ϑ* 137 *σ* 123 *υ* 200 et *πόλεσσ'* *P* 308 *N* 452 et *πολέσι(ν)* *Δ* 388 *K* 262 *Λ* 688 *N* 661 *Π* 240 329 *Ψ* 60 *β* 166 *λ* 495 *υ* 30 acc. *-έας* (Lob. path. el. 2, 85: quod Aristarchus contracto *πολεῖς* praetulisse dicitur, cf. Spitzn. *Λ* 559 La Roche h. T. 343 457. dubitatur num Zenodotus, cf. Ariston. *B* 4, etiam admiserit *πολῦς*, Düntzer ita statuit, cf. Bekk. h. B. 1, 39 Lob. l. l. 117) trisyll. *Γ* 126 *Δ* 239 298 385

E 804 *Π* 827 *Ω* 204 479 520 *ω* 427 ep. 15, 17, bisyll. s. (Wolf, non recentiores) *πολεῖς* (codd. saepe variant) *Α* 559 *Β* 4 *Ν* 734 *Ο* 66 *Υ* 313 *Φ* 59 131 *γ* 262 *δ* 170. atque **πολλός** (i. e. *πολϝ-ος* Savelsb. Dig. 49 Christ 278) *Η* 156 *Ν* 804 *Σ* 603 *ψ* 250 305 h. Merc. 249 ep. 16, 4. -*ή* (4, 6, 1) -*όν* nom. et acc. (32, 21, 1, quorum *Ι* 7 469 *Λ* 307 *ζ* 45 *κ* 359 h. Cer. 309 fere adduntur subst.). gen. -*οῦ* -*ῆς* *ι* 375 h. Merc. 373. dat. -*ῷ* (2, 4) -*ῇ* (9, 4). acc. -*όν* *Κ* 572 574 *Λ* 495 *Χ* 31 *Ψ* 245 *δ* 686 *ι* 264 *μ* 407 *ο* 494, -*ήν* (7, 9, 4) pl. -*οί* (38, 31, 3) -*αί* (7, 6, 2) -*ά* (nom. et acc.) (152, 163, 19). gen. m. et n. -*ῶν* (12, 7) f. -*άων* *Β* 117 *Ι* 24 et -*έων* (per syniz.) *Β* 131 *Ι* 540 *δ* 813. dat. -*οῖς* *ϑ* 232 et -*οῖσι(ν)* (6, 11, 2), -*ῇσι(ν)*. *Β* 108 *Ζ* 241 *Κ* 391 *Λ* 681 et -*ῇς* *ρ* 221 (v. l. -*σι*). acc. *ούς* (8, 13, 2) et -*άς* (9, 3) multus. I est pro adi. 1) de spatio: longus, amplus. a) ante subst. *α*) *Δ* 244 *Ε* 597 *Ψ* 475 521 *πολέος πεδίοιο.* *φ* 20 *π. ὁδόν.* *Ο* 80 *π. γαῖαν.* *Ψ* 520 *π.* | *χώρη.* sine subst. ap. verbum *Η* 156 *πολλὸς γάρ τις ἔκειτο*, sch. BLV. *ἀπὸ τῶν ἀριθμουμένων ἐπὶ τὰ μετρούμενα μεταβαίνει ὡς τὸ* *Ψ* 245. *β*) separatur a subst. *Λ* 307 *πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται*, sch. BL. *οὐκ ἐπ' ἀριθμοῦ ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους ὡς τὸ* *Η* 156, magna unda an *πολλὸν κυλίνδεται* sc. *ἐόν*, La Roche h. S. 46 adv. statuit v. s. III 2. *β* 364 *π.* - *γαῖαν*, cf. *δ* 268 *ξ* 380 *τ* 284. *ο* 79 *π. ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.* h. Merc. 337 *π.* - *χῶρον.* b) *Ψ* 245 *τύμβον οὐ μάλα π.* 2) diuturnus. *Β* 343 *Γ* 157 *Μ* 9 *β* 115 *δ* 543 594 675 *ε* 319 *λ* 161 *ο* 68 545 *π* 267 *φ* 70 *ω* 218 h. Cer. 94 *π. χρόνον.* *μ* 407 *οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον*, cf. *ο* 494. 3) amplus, magnus, ingens. a) ante subst. *α*) *Ζ* 525 *π. πόνον.* *Ι* 547 *Σ* 530 *π. κέλαδον.* *Κ* 517 *ρ* 67 *π. ὅμιλον*, cf. *ϑ* 109. *Ο* 365 *π. κάματον.* *Τ* 81 *π. ὁμάδῳ.* *Χ* 31 *π. πυρετόν.* *β* 126 *π. βιότοιο*, cf. *δ* 90. *γ* 301 *π. βίοτον κ. χρυσόν.* *η* 15 140 *π. ἠέρα.* *ο* 394 *π. ὕπνος.* *ρ* 297 *π. κόπρῳ.* *ψ* 156 *π. κάλλος.* h. Merc. 181 *π. ἐσθῆτα.* *Υ* [249] *ἐπέων π. νομός.* *Θ* 472 *π. στρατόν.* *Κ* 6 *π. ὄμβρον ἀθέσφατον.* *Ω* 163 *π.* | *κόπρος.* *υ* 25 *πολέος πυρός.* *β*) separatur. *Β* 115 664 *Ι* 22 483 *Σ* 452 *π.* - *λαόν*, cf. *ζ* 164. *Β* 810 *Δ* 449 *Θ* 59 63 *Κ* 185 *ω* 70 *π. ὀρυμαγδός*, cf. *Φ* 313. *Ε* 334 *Ρ* 462 *Ψ* 651 *π. ὅμιλον*, cf. *Σ* 603. *Ι* 7 *πολλὸν* - *φῦκος.* *Ι* 469 *ι* 45 *π.* - *μέθυ.* *Λ* 495 *π.* - *σφυσγετόν.* *Ν* 705 *Ψ* 507 *π.* - *ἱδρώς.* *Ν* 804 *πολλὸς* - *χαλκός*, cf. *Ρ* 493. *Σ* 493 *π.* - *ὑμέναιος.* *ε* 257 *π.* - *ὕλην.* h. Merc. 249 *πολλὸς* - *χρυσός.* *ϑ* 380 *π.* - *κόμπος.* *ι* 315 *π.* - *ῥοιζῷ.* *μ* 45 *π.* - *θίς.* *ψ* 237 *π.* - *ἅλμη.* *ζ* 86 *π.* - *ὕδωρ.* *Κ* 27 *δ* 709 *πουλὺν* - *ὑγρήν.* *Ψ* 504 *οὐδέ τι π.* | *γίγνεται* - *ἁρματροχιή.* h. Merc. 237 *π.* | - *ἀνθρακιήν.* Cer. 309 *πολλὸν* - *κρῖ λευκόν.* XXXII 4 *π.* - *κόσμος.* b) post subst. *Γ* 381 *Λ* 752 *Υ* 444 *Φ* 549 597 *ἠέρι π.*, cf. *Ρ* 269. *Ε* 776 *Θ* 50 *ἠέρα πουλύν.* *Δ* 278 *λαίλαπα π.*, cf. *Ρ* 57 h. VII 24, *Κ* 572 574 *ἱδρῶ π.* *Φ* 333 *φλόγα π.* *Φ* 362 *μ* 237 *πυρὶ π.* *Ψ* 549 *χρυσὸς π.* *δ* 566 *χειμὼν π.* *δ* 603 *λωτὸς π.* *ι* 397 *σ* 336 *αἵματι π.* *λ* 490 *βίοτος π.*, cf. *ο* 456 *ρ* 250. *τ* 61 *σῖτον π.* *ω* 67 *ἀλείφατι π.* *Μ* 7 *ληίδα π.* *ε* 483 *φύλλων ἔην χύσις ἤλιθα πολλή*, cf. *τ* 443. *η* 271 *ὀιζυῖ* | *π.* *ξ* 215 *δύη* - *ἤλιθα π.* |. *β*) separatur. *Ι* 143 285 *θαλίῃ* - *π.* *Ξ* 183 *σ* 298 *χάρις* - *π.* *Π* 790 *ἠέρι* - *π.* *ξ* 136 *ψαμάθῳ* - *π.* *Λ* 677 *ληίδα* - *ἤλιθα π.*, sch. ABL. *λίαν ἠθροισμένην.* *δ* 258 *φρόνιν* - *π.* *Ν* 472 *κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον π.* *δ* 686 *βίοτον* - *π.* *ι* 375 *σποδοῦ* - *π.* *π* 429 *ζωὴν* - *μενοεικέα π.* |. h. Merc. 117 *δύναμις* - *π.* ib. 373 *ἀναγκαίης* - *π.* *Π* 110 *ἵδρως* | - *π. ἔρρεεν.* *φ* 62 *σίδηρος* | - *π.* *κ* 359 *πῦρ* - | *πολλόν* cf. h. Cer. 248. *τ* 387 *ὕδωρ* - *π.* *ψ* 250 *ἀμέτρητος πόνος, πολλὸς κ. χαλεπός.* ep. 16, 4 *πλοῦτος* - | *π.* 4) multi, a) ante subst. *α*) *Β* 108 *π. νήσοισιν*, cf. *Β* 117 *Ι* 24, *Ε* 546 *Ι* 395 *Μ* 22 226 *Ν* 268 452 555 *Ο* 291 *Ρ* 308 *Σ* 455 *Ω* 518 *γ* 342 *δ* 3 *ζ* 184 *λ* 379 *ξ* 69 236 289 385 513 *ρ* 221 287 474 ep. 15, 17. *ϑ* 217 *μάλα π. ἑταῖροι.* *φ* 251 *ἄλλαι π. Ἀχαιίδες.* *Α* 3 *Λ* 55 *πολλὰς ἰφθίμους ψυχάς*, cf. *Σ* 449. *Φ* 586 *πολέες τε κ. ἄλκιμοι ἄνδρες.* semel c. articulo h. XXVI [13] *τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.* *Ι* 325 *πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας*, cf. *Ι* 466. separatur versu *Ζ* 498 *π.* | *ἀμφιπόλους*, cf. *Ι* 97 116 *Ν* 797 *ι* 183 *κ* 529 h. Ap. 441 VII 39. *Ν* 709 *π. τε καὶ ἐσθλοὶ* | *λαοί*, cf. *Ω* 204 520 *β* 312 (*ἐμά*). *ξ* 200 *π. δὲ καὶ ἄλλοι* | *υἷες.* *β*) separatur a subst. *Β* 128 *π. δεκάδες*, cf. *Β* 131 226 *Δ* 388 *Ε* 804 *Ζ* 151 *Ι* 467 482 544 *Κ* 391 *Λ* 494 *Ν* 661 *Ξ* 124 *Ο* 314 685 *Π* 240 390 774 *Σ* 321 542 *Υ* 214 326 *Χ* 28 *Ψ* 31 60 *α* 3 *γ* 179 273 274 *δ* 164 *ι* 45 *λ* 495 516 *ο* 273 492 537 *π* 63 *ρ* 164 *σ* 330 390 *τ* 310 *χ* 229 h. Ven. 119. *Β* 417 *Θ* 537 *Τ* 5 *λ* 520 *π.* - *ἑταῖροι*, cf. *Β* 483 (alii: meisten) 610 619 803 *Γ* 126 183 *Δ* 77 385 *Ζ* 47 227 229 *Η* 328 *Κ* 15 66 262 *Λ* 132 559 *Ν* 733 *Ξ* 123 *Ο* 66 *Π* 329 *Ρ* 680 *Υ* 248 313 383 *Φ* 131 188 585 *Χ* 170 *Ψ* 705 *Ω* 479 *α* 4 176 *γ* 262 *δ* 170 *ε* 54 *ϑ* 137 *λ* 416 *ο* 240 *π* 473 *ρ* 231 527 *τ* 170 235 341 *φ* 12 60 153 *ψ* 119 305 350 *ω* 87 h. Ap. 143 479 522 Merc. 203 Ven. 122. *Λ* 156 *μάλα π.* - *οὔρεα σκιόεντα.* *ν* 90 *μάλα π.* - *ἄλγεα*, cf. *ψ* 267. h. Ven. 140 *π. καὶ ἀγλαὰ* - *ἄποινα.* *Ε* 92 *π.* - *ἔργα καλά*, cf. *Ι* 541 *κ* 40 *ω* 45. *Λ* 159 *π. δ' ἐριαύχενες ἵπποι*, cf. *Λ* 494 *Ο* 713 *Π* 370 772 *Ρ* 760 *Φ* 301 *Ψ* 30 32 166 *μ* 236 *τ* 379 *ω* 68 h. Merc. 95 112 232 250 286 Cer. 308. *α* 337 *π. γὰρ ἄλλα θελκτήρια.* *α* 355 *π. δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες.* *γ* 113 *ἄλλά τε πόλλ'* - *κακά.* separatur versu quoque: *Δ* 143 *π.* - *ἱππῆες*, cf. *Ο* 682 *Π* 448 550 *Σ* 291 *δ* 267 522 *λ* 340 *μ* 127 *ν* 349 *ξ* 285 *ρ* 269 *τ* 407 *χ* 335 *ω* 45 65. *λ* 364 *π.* | - *πολυσπερέας ἀνθρώπους*, cf. h. Cer. 327. b) post subst. *α*) *Β* 91 459 464 469 *ἔθνεα π.*, cf. *Β* 660 *Γ* 99 *Ε* 175 481 *Θ* 356 509 *Ι* 77 234 540 *Κ* 12 *Ν* 626 *Ξ* 89 *Ο* 132 721 *Π* 424 *Σ* 467 *Χ* 61 380 *Ω* 192, *α* 140 *δ* 56 *η* 176 *κ* 372 *ο* 139 *ρ* 95, *β* 174 343 *γ* 232 349 *δ* 33 *ε* 5 340 377 *ζ* 175 *ϑ* 184 *ι* 41 53 352 *μ* 440 *ν* 131 310 *ξ* 250 *ο* 176 230 *π* 19 187 *ρ* 284 *τ* 64 153 203 285 483 *υ* 3 *φ* 207 *ψ* 53 101 169 *ω* 143 h. Ap. 155 266 302 355 Merc. 204 XXXVII 10 ep. 15, 10. *Ι* 330 *Ω* 381 *κειμήλια π. καὶ ἐσθλά.* *Χ* 44 *υἱῶν π. τε κ. ἐσθλῶν*, cf. *ϑ* 110. *μ* 347 *ἀγάλματα π. καὶ ἐσθλά*, cf. *ο* 159 *τ* 272. *Γ* 242 *Ι* 460 *ὀνείδεα πόλλ'*, cf. *Ζ* 351 *α* 229 *τ* 373. *ν* 203 *χρήματα π.* - *τάδε.* *Θ* 231 *α* 112 *μ* 19 *ρ* 331 *ω* 364 h. Merc. 135 *κρέα π.* *Θ* 507 547 h. Merc. 108 *ξύλα π.* *τ* 174 *ἄνθρωποι* | *π. ἀπειρέσιοι.* *Σ* 560 *λεύκ' ἄλφιτα π.* *Ω* 556 *ἄποινα* | *π.*, cf. *Φ* 236 344, *β* 293 *δ* 813 *ϑ* 23 *ι* 23 *λ* 266. *α* 278 *β* 197 *ἔεδνα* | *π. μάλ'.* *ι* 470 *καλλίτριχα μῆλα* | *πόλλ'.* *β*) separatur a subst. *Α* 124 *ξυνήια* - *π.*, cf. *Θ* 554 *Ο* 258 *Τ* 274 *α* 129 *β* 181 *γ* 212 *ϑ* 137 232 *σ* 123 *υ* 200. etiam versu: *Η* 468 *νῆες* - | *π.* cf. *ψ* 357. *Ι* 148 290 *μείλια* - | *π.*

μάλ' i. e. μάλα π., cf. T 265 Y 247, α 291 β 223 λ 280 χ 169. additur aliud adi. Θ 201 I 599 δῶρα - | π. τε κ. χαρίεντα, cf. Δ 483. τ 110 ἀνδράσιν ἐν π. καὶ ἰφθίμοισι. Δ 298 πεζοὺς - π. τε καὶ ἐσθλούς, cf. h. Ap. 395. inverso ordine B 213 ἔπεα - ἄκοσμά τε π. τε, ubi Autenr., v. s. II 5 α. II Est pro subst. 1) neutr. sg. Ψ 320 ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται auf viel Raum. Ψ 562 πολέος ἄξιος, cf. ϑ 405. c. gen. part. τ 450 πολλὸν σαρκός. 2) additur gen. partit. B 161 πολλοὶ Ἀχαιῶν, cf. Δ 543 M 14 Σ 271 δ 257 495 ρ 596. Ω 498 τῶν - πολλῶν multorum ex iis, Faesi vix recte: der Meisten von. γ 134 σφεων πολέες. δ 495 π. μὲν τῶν γε, - π. δέ. ξ 271 ρ 440 ἡμέων πολλούς. ω 382 σφεων πολλῶν multorum ex iis, cum quadam modestia cum potuerit esse: omnium fere. Ω 737 μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν. 3) A 242 πολλοί sie in grosser Zahl aut: viele, non: die vielen, cf. A 559 B 4 Δ 230 E 691 Θ 344 I 73 74 546 K 236 Λ 179 688 M 399 427 429 N 360 734 O 2 Π 262 398 655 661 747 827 P 236 393 Φ 59 524 (alii: meisten) X 16 Ω 421 δ 495 ϑ 17 λ 40 π 134 τ 239 334 φ 367 ψ 217. Z 241 πολλῇσι wir, multi nostrum E 383 π. τλῆμεν, cf. λ 438. Ω 608 δοιώ, ἣ δὲ - πολλούς. ν 30 μοῦνος ἐὼν πολέσι. P 95 με - ἕνα πολλοί, cf. ν 313. T 226 λίην π. καὶ ἐπήτριμοι πίπτουσιν. E 176 Π 425 π. τε καὶ ἐσθλῶν, cf. ω 26. ν 239 ξ 281 μάλα πολλοί. b) c. verbo E 94 I 552 πολέες περ ἐόντες, cf. Θ 253 β 241. H 232 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι καὶ πολέες. ϑ 58 πολλοὶ ἔσαν, νέοι ἠδὲ παλαιοί. χ 384 πεπτεῶτας πολλούς in grosser Menge hingefallen. K 171 εἰσὶ δὲ λαοί |, καὶ πολέες. α 395 βασιλῆές εἰσι καὶ ἄλλοι | π. β 58 ρ 537 τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται das geht in grosser Menge unter, alii: das Meiste, cf. ρ 457. ε 323 ἅλμην ἥ πολλὴ κελάρυζεν, cf. ε 455. ε 422 οἷα π. τρέφει, v. s. II 7, cf. ϑ 160 λ 536. ι 330 κόπρῳ ἥ κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή |. h. Ven. 5 ὅσα πολλὰ τρέφει. c) E 619 Λ 573 O 316 πολλά sc. ἔγχεα, cf. η 242 ϑ 279 ι 15 χ 47 h. Ap. 303 304 XV 6. Λ 681 πολλῇσι sc. ἵπποις, cf. Y 326. ρ 265 ἐν πολλοῖσιν sc. δώμασιν. O 680 ἐκ πολέων πίσυρας - ἵππους, sch. BL. ἐκ πολλῶν τοὺς ἐπιτηδείους. Φ 102 πολλούς Troianorum. δ 230 φάρμακα, π. μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, π. δὲ λυγρά. δ 717 π. ἐόντων sc. δίφρων. π 244 π. καὶ ἰφθίμοισι viris. ε 39 ν 137 χαλκόν τε χρυσόν τε ἐσθῆτά τε, πόλλ' ὅσα etc. ι 164 πολλόν sc. οἶνον. υ 391 μάλα πόλλ' ἱέρευσαν sc. ἱερήια, cf. ψ 304. 4) adduntur pronomina sim. Δ 538 π. - καὶ ἄλλοι. Φ 88 πολλὰς δὲ κ. ἄλλας feminas. Λ 514 πολλῶν - ἄλλων. Λ 708 αὐτοί τε π. I 639 ἄλλά τε πόλλ', cf. ρ 422 τ 78. β 166 πολέσιν κ. ἄλλοισιν. Σ 103 οἳ - πολέες δάμεν, cf. λ 42. Θ 186 κομιδὴν ἣν μάλα π. ἔθηκεν, cf. I 44. K 227 οἳ δ' ἔθελον πολλοί. Ξ 410 χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ (ἔχματα νηῶν) ἐκυλίνδετο. E 624 οἳ πολλοί τε κ. ἐσθλοί, cf. Z 452 Ω 167 ζ 284 χ 204 ω 427. χ 273 τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια ἔθηκεν dieselben in grosser Zahl. 5) adduntur adi. α) Z 296 π. - γεραιαί. h. Ven. 123 π. - ἄκληρον i. e. γῆν. Y 255 πόλλ' ἐτεά τε κ. οὐκί. δ 96 κεχανδότα π. καὶ ἐσθλά. apud τε - τε postponitur. β 188 η 157 ω 51 παλαιά τε π. τε εἰδώς, v. s. I 4 a α b β 3 II 4, cf. Lob. par. 60 558. in ceteris adi. adduntur aut sine coniunctione aut per καί aut per τε - καί. β) adiectivis postponitur plerumque: Z 169 ϑυμοφθόρα π., cf. I 227 Δ 704, Ξ 179 Σ 400 482, ε 267 ϑ 505. δ 75 ὅσσα τάδ' ἄσπετα π. qualia hic sunt multa et infinita. δ 822 δυσμενέες - π. aliter: σ 139 π. ἀτάσθαλα, cf. χ 47 h. XV 6. 6) πολλά a) multa s. vielerlei, cf. La Roche h. S. 51: A 162 πόλλ' ἐμόγησα, cf. B 690 E 528 I 320 519, K 4 α 427, O 30 82 Φ 551 δ 427 572 η 82 κ 309 λ 83 ξ 65 ρ 393 σ 329 υ 10 ψ 85. B 255 μάλα π. διδοῦσιν, cf. Θ 22 I 348. Ψ 116 πολλὰ - ἐπῆλθον. I 333 παῦρα δασάσκετο, π. δ' ἔχεσκεν, alii: das meiste quo certe non opus est quodque Homerus aliter dicit. I 364 ἔστι δέ μοι μαλὰ πολλά, τὰ κάλλιπον. (ad b)?) Λ 782 πόλλ' ἐπέτελλον, cf. P 356. I 492 ε 223 ϑ 155 μάλα πολλὰ πάθον κ. πολλὰ μόγησα, cf. Ψ 607 607, Ξ 67 Φ 82 X 220 505 δ 95 ε 449 η 147 224 ϑ 182 κ 465 ν 6 ο 489 ρ 118 ψ 338 ω 207 ep. 5, 2. I 634 πόλλ' ἀποτίσας, cf. Δ 243 684 Φ 42 X 51 Ω 685 β 102 132 η 264 ϑ 269 ι 281 ξ 232 ρ 452 σ 16 τ 147 281 ω 137 174 ep. 15, 5 56. ζ 174 ἔτι π. τελέουσι. Ω 142 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους (ἔπεα πτερόεντ') ἀγόρευον, ubi πολ. adv. instar est, non ad ἔ. refertur. his saepe per epexegesin additur inf. sim. saepe. Δ 229 μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, cf. E 197 Z 207 H 130 I 179 O 456 Π 838 Φ 230 γ 267 ϑ 543 λ 530 μ 268 273. α 1 μάλα π. | πλάγχθη. δ 81 πολλὰ παθὼν κ. πόλλ' ἐπαληθείς, cf. ο 176. ξ 120 ἐπὶ πολλὰ ἀλήθην. ο 401 μάλα π. πάθῃ κ. πόλλ' ἐπαληθῇ. ξ 231 μάλα τύγχανε πολλά i. e. μάλα π. τ 195 ω 272 πολλῶν - ἐόντων cum multa essent, cf. ep. 6, 1. b) valde, vehementer, vielfach. A 35 π. ἠρᾶτο, cf. A 351 I 454 464 567 581 584 585 Λ 764 P 668 X 239 Ψ 196 Ω 328 γ 54 264 393 445 ν 221 Φ 368 πολλὰ λισσόμενος (Hartel h. S. 1, 61), cf. E 358 X 91. I 183 π. μάλ' εὐχομένω i. e. μά. π. cf. Π 647 P 66. I 109 μάλα - | πόλλ' ἀπεμυθεόμην, ubi μάλα ad verbum. III Ita fit adv. 1) Ap. 133, 23 πολλαχῶς, laudans α 4 πολλὰ πάθεν ἄλγεα ubi adi. esse videtur. πολλά, saepe, viele Male, valde, vielfach. Z 2 π. ἴθυσε, cf. Z 458 I 568 Π 826 P 430 431 431 Ω 755 (ᾰ, cf. Hartel h. S. 1, 61) δ 433 ε 389 ι 465 κ 521 λ 29 ν 29 π 205 υ 218 h. Merc. 360 374 542 Cer. 203 439. h. Cer. 435 π. μάλ' ἴαινον. Λ 557 P 666 πόλλ' ἀέκων, paraphr. λίαν sed significatur saepius conatum esse Aiacem manere saepiusque invitum recedere coactum, cf. ν 277 h. Cer. 344 432 Z 458. P 152 πόλλ' ὄφελος γένετο, cf. ξ 67. Σ 434 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. B 798 μάλα π. εἰσήλυθον, cf. Ω 391. ι 128 οἷά τε πολλὰ - περόωσιν v. s. II 3 b. 2) Cf. La Roche h. S. 46. πολύ et πολλόν neutr. pro adv. longe, weithin, multum spatii. a) N 592 π. ἀποπλαγχθείς, cf. ο 382. Ψ 378 οὐδέ τι π. ἄνευθε. Ξ 30 π. ἀπάνευθε, cf. P 403 τ 575. Π 669 679 π. ἀποπρό. Π 710 π. ὀπίσσω. ε 350 βαλέειν π. ἀπ' ἠπείρου. P 342 π. ἐξάλμενος, cf. Ψ 399. P 375 π. ἀφεσταότες. X 459 λ 515 π. προθέεσκε. ξ 339 πολλὸν ἀπέπλω. ο 96 οὐ π. ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ. h. XXXIV 7 π. ἀπ' ἀνθρώπων. Y 178 (τόσσον ὁμίλου) π. ἐπελθών. Ψ 832 καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι, cf. δ 811. ζ 40 π. - ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος. b) c. compar., multo, longe, cf. La Roche h. S. 48. A 167 πολὺ μεῖζον, cf. A 169 229 B [529] Γ 41 Δ 56 307 E 201 Z 158 479 H 28 105 114 268 457 Θ 144 211 I 700 K 557 Λ 162 787 Ξ 467 O 165 181 226 641 Π 709 P [417] Σ 109

Υ [135] 368 434 Φ 107 Χ 40 103 108 Ψ 572 577 β 180 γ 250 358 δ 698 ζ 39 ϑ 221 543 ι 228 276 537 κ 396 λ 358 621 (*μάλα* ad verbum) μ 109 ξ 17 π 89 ρ 583 υ 316 381 φ 154 325 χ 289 h. Cer. 148. *πολύ* in his semper fere in thesi quarta. π 246 χ 353 *π. πλέονες*. postponitur: Ρ 364 *παυρότεροι πολύ*. Ψ 386 429 *καὶ π. μᾶλλον*, cf. β 48. η 321 *μάλα π. ἑκαστέρω*. separatur: Ψ 587 *π. - νεώτερος*. c) c. superl. longe: Α 91 *π. ἄριστος*. cf. Α 581 Β 577 702 769 Δ 51 Ε 378 Ζ 91 272 Ξ 442 Ρ [411] 655 Χ 233 Ω 748 762 ϑ 129 284 λ 239 310 ξ 220 ο 521 π 445 ω 517. Β [580] *πολὺ πλείστους*, cf. Ο 448 Β 817. Η 162 Θ 256 Ψ 288 α 113 ι 449 ρ 328 *π. πρῶτος*, cf. ϑ 197 ρ 31. d) Α 112 *πολὺ βούλομαι*, cf. Ρ 331 ρ 404. Ν 815 *π. φϑαίη*. Ε 636 *π. ἐπιδεύεαι*, cf. Ρ 142 α 253 ω 171 φ 185 (*βίης* ad *ἐπιδευέες*, non ad *π.*) ut alii. Ι 506 *πολλὸν ὑπεκπροϑέει*. Σ 252 *π. ἐνίκα*, Ψ 743 *ἐνίκα πολλόν*, cf. Giseke, h. F. § 17 sq. γ 121 *μάλα π. ἐνίκα*. Δ 373 *π. πρὸ φίλων*. Ζ 125 *π. προβέβηκας*. Λ 217 *π. προμάχεσϑαι*. Δ 507 *π. προτέρω*. Ι 250 Λ 236 Ν 161 β 167 *π. πολὺ πρίν* |. postponitur: Τ 219 *προβαλοίμην* | *π*. e) Ι 398 *μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο ϑυμός* gar sehr. Τ 113 *π. ἀάσϑη*, cf. h. Ven. 253 (*μάλα*). In bisyllabis *πολλ.* quia positione producitur in arsi potissimum est, multo rarius (38, 39) in thesi, *πολλά* pro anapaesto Κ 4 α 427, β 102 τ 147 ω 137. (*πολλάκι*. Componuntur *πολύς* et *πουλύς*, non *πολλός*. praeter nom. pr. sunt plus nonaginta composita, adiectiva plerumque quae pro epithetis solent esse atque vix apud verbum sunt (cf. *πολυάρητος -δάκρυτος -κτήμων -λήιος -λλιστος -μητις -μήχανος -μυϑος -πυρος -στονος -τλήμων -φρων -χαλκός -χρυσος -χρόνιος -ώνυμος*). quae subst. habent velut *πολυπῖδαξ* e genere sunt q. v. bahuvrîhî omnia fere (*πολυπείρων*? h. Cer.), quae verbum habent velut *πολυάρητος* passiva sunt vi fere omnia, etiam *-πλαγκτος* q. v., sed cf. *-σημάντωρ* h. Cer. *-δέγμων* ib. *-τλας -τλητος πουλυβότειρα*. pauca sunt quae adi. habeant *-πικρος -δαίδαλος -πότνια* h. Cer. *-τλήμων -χρόνιος*. De accentu E. M. 681, 30 *ὅσα τὸ πολὺ ἔχει ἐν τῇ συνϑέσει κατὰ τὴν ἀρχήν, ὀνόματος ἐπιφερομένου ἢ ῥήματος ἐν τέλει προπαροξύνεται*, non quae in *-ής* exeunt, sed quae in *-ος*, cf. Göttl. Acc. 318, praeter *-ωπός*).

πολυ-σημάντωρ qui multis imperat, epitheton Orci. h. Cer. 31 *π. πολυδέγμων*. ib. 84 376 *π. Ἀιδωνεύς*.

πολύ-σκαρϑμος multos saltus habens, multum saliens. Β 814 *πολυσκάρϑμοιο Μυρίνης*. sch. AD. *πολυκινήτου, ταχείας, διὰ τὸ πολὺ ἐνεργεῖν αὐτὴν ἐν τῷ πολέμῳ· σκαρϑμὸς γὰρ ἡ τῶν ποδῶν κίνησις*, cf. Hes. Minus bene Strab. 573 *διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡνιοχείας τάχος*.

πολυ-σπερής (*σπείρω* E. M. 292, 18) multum s. late dispersus, Doederl. Gl. 940. Β 804 *πολυσπερέων ἀνϑρώπων*, Hes. *ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἐσπαρμένων* (paraphr.), *πολυεϑνῶν*. λ 365 *πολυσπερέας ἀνϑρώπους*. Düntz. h. l. (cf. hom. Beiw. 29); vielgesät, zahlreich, minus etiam bene Am. h. l. sich viel herumtreibend.

πολυ-στάφυλος (*σταφυλή*) multas vites habens. Β 507 *πολυστάφυλον Ἄρνην*, Β 537 *Ἱστίαιαν*. h. XXVI 11 *πολυστάφυλ' ὦ Διόνυσε*.

πολύ-στονος multum luctus habens, luctuosus. Α 445 *πολύστονα κήδεα* per metonymiam. non satis accurate Hes. paraphr. *πολλῶν στεναγμῶν αἴτια*, s. alii causative ex Eust. 1024, 58. Λ 73 *Ἔρις - πολύστονος*, non satis accurate paraphr. *πολυστένακτος* s. alii passive a *στένω*. Ο 451 *π. -ιός*. τ 118 *μάλα δ' εἰμὶ π.*

πολύ-τλας. (*ταλ, τλῆναι*. Doederl. Gl. 2379 *-τλητος*) multum perpessus, ideoque: impavidus, Vergilius: durus. (Meiring, verb. cop. II Marcod. 1831 p. 16 non: multa, ut videtur ne sit vis activa), Suid. 2; 2, 351 *πολλὰ ὑπομένων* sed aor. (v. sequens) tenet Hes. *ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ἢ κακοπαϑήσας, πολλὰ ἀνατλάς, ταλαίπωρος*. Θ 97 Ι 676 Κ 248 Ψ 729 778 ε 171 354 486 ζ 1 249 η 1 133 139 177 329 344 ϑ 199 446 ν 250 353 ξ 148 ο 340 π 90 186 225 258 266 ρ 280 560 σ 90 281 τ 102 φ 414 χ 191 261 ψ 111 ω 176 232 348 490 504 537 *πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς* |. Iliadis locos Geppert 1, 193 spurios dicit, recte ut videtur. De casibus cf. Lob. par. 172.

πολυ-τλήμων valde patiens, inpavidus. Hes. *ὑπομονητικός*. Η 152 *ϑυμὸς -π.* σ 319 *π. δὲ μάλ' εἰμί*.

πολύ-τλητος (*τλῆναι*) multa perpessus, non ignarus aerumnarum. λ 38 *πολύτλητοί τε γέροντες*. Sunt enim compp. quae vim pfi habeant, cf. Meiring verb. cop. II Marcod. 1835 p. 4.

πολυ-τρήρων multas columbas habens. Β 502 *πολυτρήρωνά τε Θίσβην*, Β 582 *Μέσσην*, Hes. *πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν*.

πολύ-τρητος multiforus, multum perforatus. α 111 χ 439 453 *σπόγγοισι πολυτρήτοισι*, Eust. 1398, 14 *οἰκειότατον ὂν σπόγγοις ὥσπερ δικτύοις τὸ πολυωπόν*, sed Doederl. Gl. 645 sehr weiche, von Muscheln gereinigte u. auch sonst noch präparirte.

πολύ-τροπος (*τροπή*. al. *τρέπω* unde fieret *-ής*) *πολλὰς τροπὰς ἔχων*, translate: vielgewandt, versatilis, versutus, Livius Andronicus, Hor. ep. 1; 2, 19 providus. α 1 *ἄνδρα - πολύτροπον* Ulixem, Antisthenes ap. sch. HMQR. R. *πολλῶν τρόπων ἔμπειρον ἢ ἐπὶ πολλὰ τρέποντα τὴν διάνοιαν*. E. M. 682, 42 *τὸν λόγιον, τὸν ἱκανῷ πηδαλίῳ τῇ γλώττῃ χρώμενον . . . συνετόν*, cf. Hes. Eust. 1381, 35 *εὐκίνητον, ποικίλον, πολύμητιν πολύνουν, ἐπιχειρηματικόν, πολύβουλον, πολύστροφον, οὐκ ἐφ' ἑνὸς ἑστῶτα . . . ἐπαινουμένην τινὰ σημαίνει καὶ πολυειδῆ ἐνέργειαν*, cf. Lehrs, Ar. 420 (Rh. M. 19, 302) Düntz. Arist. IX h. l. Wolf litt. Anal. 3, 145 Kayser Phil. 21, 317. Constantem fere veterum (Her. 2; 121, 5) opinionem praeter Nonnum cuius mos ita fert reliquit E. M. l. l. *ἢ πολλῶν ἔμπειρον τόπων*, ut sit: multum iactatus „vielgewandert“ quod repeteretur (Ameis N. J. f. Ph. 70, 240) verbis seqq. *ὃς μάλα πολλὰ πλάγχϑη*, etsi talis epexegesis non satis apta est principio carminis quo multa indicantur non singula explicantur. Recentiorum hanc interpretationem probant W. Müller Nitzsch h. l. E. Meyer epith. orn. Eutin 1837 p. 15 Schneemann ad α Trier 1832 p. 8 Ameis h. l. Faesi h. l. Meiring verb. cop. II Marcod. 1855 p. 16 (passive) Doederl. Gl. 666 non recte comparans *ἀπότροπος ὑπότροπος* quae a verbis *ἀπο-* et *ὑποτρ.* fluxerunt, Nöldeke qu. phil. IV Lingen 1857. J. H. Voss: vielgewandt, quod (Randglossen z. Gr. u. Rö.) explicatur: viel hin u. her geworfen. Bäuml. N. J. f. Ph. 91, 93 sowol *πολύμητις* als *ὃς μάλα πλάγχϑη*. Etiam Kopetsch de differentia Progr. Lyck 1873 p. 5 utrumque coniunxit: multum versatus versutusque. dubitat Bekk. h. B. 1, 99. κ 330 *Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος*, Eust. 1381, 45 *δόλιον κ. φρόνιμον*, quae certe sola

hic apta sunt. h. Merc. 13 *παῖδα πολύτροπον* Mercurium. ib. 439 *πολύτροπε Μαιάδος υἱέ*.

πολύ-υμνος qui multa carmina s. multos hymnos habet, multum carmine celebratus. Bacchum h. XXVI 7 *πολύυμνον ἔθρεψαν*.

πολυ-φάρμᾰκος (*φάρμακον*) a) multa medicamenta habens. *Π* 28 *ἰητροὶ πολυφάρμακοι*. b) multa incantamenta habens. ep. 15, 15 *πολυφαρμακε Κίρκη*, *κ* 276 *πολυφαρμάκου*.

Πολυ-φείδης (Eust. 1967, 20 *πολυφειδὴς μὲν ἐπιθετικῶς ὁ πολλὰ φειδόμενος, Πολυφείδης δὲ κυριον*, cf. 1781, 7) Mantii f., Melampodis nepos, Theoclymeni pater. *ο* 249 *Μάντιος τέκετο Πολυφείδεά τε Κλεῖτόν τε*. *ο* 252 *ὑπέρθυμον Π. μάντιν Ἀπόλλων | θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος· | ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς, | ἔνθ' ὅ γε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι*. Inde eius filius fuga ad Telemachum pervenit.

πολύ-φημος (*φήμη*) multas voces habens. a) clamosus. *β* 150 *μέσσην ἀγόρην πολύφημον* in forum, non in concionem. non bene igitur Doed. Gl. 2200 orationibus frequens (Koch) aut Ameis h. l. de quo multa est fama. melius Hes. *πολύφωνον, . . . ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι κ. κληδόνες εἰσίν*, cf. sch. S. b) multa carmina habens, lautreich. *χ* 376 *πολύφημος ἀοιδός*. non recte sch. H. *ὁ πολλοὺς φημίζων κ. ἐνδόξους ποιῶν· ἢ ὁ ὑπὸ πολλῶν φημιζόμενος*, cf. sch. V. Inde

Πολύφημος Cyclops. *Ποσειδάων Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν*, *α* 70 *ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον | πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη | Φόρκυνος θυγάτηρ . . Ποσειδάωνι μιγεῖσα*. Venit Ulixes cum navibus suis ad Cyclopes quos in Trinacria s. Sicilia fuisse seriores putabant, Homerus ipse non indicavit, ceterisque navibus in parva insula relictis ad terram ipsam Cyclopum appulit. Polyphemum qui oves caprasque in montibus pascebat in caverna non invenit, sed ibi moratus vespere a Cyclope redeunte ianua occlusa abire non potuit. Sex igitur e comitibus a Polyphemo devoratos ulturus secunda nocte Cyclopem occaecavit unico eius oculo stipite ardente exusto. *ι* 399 *αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς ᾤκεον*, qui cum ante cavernam stantes quaererent *ι* 402 *τίπτε τόσον Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας*; *ι* 407 *τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, ὦ φίλοι, Οὖτίς με κτείνει δόλῳ*, ratus id esse nomen Ulixis, quare illi infecta re abierunt morbo vexari Polyphemum rati. Mane vero cum Polyphemus lapidem quo caverna occlusa erat removisset ovesque e caverna dimitteret, iterum deceptus est ab Ulixe cuius comites sub ovibus latebant quas superne ille manibus attrectabat. Arietem sub quo ipse Ulixes latebat attrectans *ι* 446 *προσέφη κρατερὸς Πολύφημος* atque post sermonem verbosum cum grege suo abiit in montes. Ubi cum audiret quae Ulixes de navi sua per ludibrium et iactationem diceret bis saxo ingenti iacto mare concussit atque tandem vero Ulixis nomine quod ille incaute prodidit exaudito a Neptuno patre petivit ut Ulixem omni genere aerumnarum vexaret atque sic effecit ut Neptunus (*α* 75) Ulixem in patriam redire cupientem variis modis prohiberet. Mirum in modum domesticae Siculorum narrationes (Pitré, canti popolari siciliani) hodie quoque repetunt Polyphemi i. e. diaboli occaecationem fugamque Ulixis ex antro. 2) *Α* 264 *ἀντίθεον Πολύφημον* Elati (Apollod. 1; 9, 16 Apollon. arg. 1, 40) s. Neptuni (Socrates et Euphorion ap. sch. Apollon. l. l.) filium Caenei fratrem Larissensem, unum e Lapithis Nestor iuvenis admodum viderat cum Centauris pugnantem. Uxorem duxit Polyphemus Laonomen Herculis sororem, Amphitruonis Alcumenaeque filiam sch. Apollon. 1, 1241. Cum Argonautis profectus in Mysia remansit Ciumque urbem condidit Apollon. 1, 1322 4, 1470 c. sch. Apollod. 1; 9, 19.

πολύ-φλοισβος multum motus et fremitus habens. *Α* 34 *Β* 209 *Ζ* 347 *Ι* 182 *Ν* 798 *Ψ* 59 *ν* 85 220 h. Merc. 341 VI 4 *πολυφλοίσβοιο θαλάσσης* |, Hes. *πολυταράχου* (Suid.), *πολυκινήτου*, cf. Doederl. Gl. 2302 Goebel Zft. f. G. 9, 540 qui singulas literas sonitum maris imitari, ipsamque vocem significare putat statum eius qui aut noctu aut vehementer dolore commotus mare contempletur.

Πολυ-φήτης, Mysus, qui cum aliis ex Ascania Troiam dum pugnatur venit, aliis qui iam pugnaverant subiturus. erat cruenta pugna circa alios *Ν* 791 *καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην*, Vind. al. et editt. antiqq. *Πολυφοίτην*. paraphr. *Πολυφώτην*. Spitzn. „fuere qui *Περιφήτην* huc traducendum censerent" e *Ξ* 515 ubi eosdem fere Mysorum duces Homerus commemorare videtur.

Πολυφόντης (*φεν*, qui multos occidit) *Δ* 395 *υἱὸς Αὐτοφόνοιο μενεπτόλεμος Π.* unus e duobus ducibus qui Tydeo Thebis redeunti insidias struxerunt, a Tydeo interfectus est, sch. A. *γρ. Λυκοφόντης*, in CDEHLMNOS et in editt. antt. *Λυκοφάντης* G.

πολύ-φορβος (*φορβή*) multum cibi habens. *Ξ* 200 301 *πολυφόρβου - γαίης*, h. Ap. 365 *γαίης π.* Hes. *πολλοὺς τρεφούσης ἢ πολλὴν φορβὴν ἐχούσης*. *Ι* 568 *γαῖαν πολυφόρβην*, (E. M. 681, 57.) *-ην* in thesi quarta ubi positione rarissime producitur brevis syllaba. Sed Lob. par. 461 „genus eorum quae a perfecto secundo composita sunt" admittere putat genus fem., etsi vix inde fluxit vox.

πολύ-φρων (*φρήν*) multum mentis s. prudentiae habens, prudentissimus. *Σ* 108 *χόλος ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι*, cf. *ξ* 464 (*οἶνος, μάλ' ἀεῖσαι*), Hes. *σώφρονα, συνετόν, φρόνιμον*. *Φ* 367 *Ἡφαίστοιο -πολύφρονος*, *θ* 297 327 *π. Ἡφαίστοιο*. *α* 83 *ξ* 424 *υ* 239 329 *φ* 204 *νοστῆσαι* (*-ήσειν*) *Ὀδυσῆα π. ὃν δὲ δόμον δέ*, v. l. *α* 83 *δαΐφρονα* Bekk. Düntz. h. l. et Zft. f. AW. 1836 p. 857. Cf. Krah, Epitheta Phil. 17, 202. Semper in pede quarto.

πολύ-χαλκος multum aeris habens. a) opulentus. *Σ* 289 *Πριάμοιο πόλιν πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον πολύχαλκον* |. *Κ* 315 *Δόλων . . . πολύχρυσος πολύχαλκος* |. *ο* 425 *Σιδῶνος πολυχάλκου*. b) *Ε* 504 *γ* 2 *οὐρανὸν - πολύχαλκον*, Faesi h. l. et Ztft. f. AW. 1855 p. 445: reich an Erz in Zieraten, quod vituperavit Ameis, N. J. f. Ph. 1856, 258 (ratus ut videtur ex aere factum esse coelum id quod nonnulli statuerunt cf. Göttling ad Hes. Th. 126 Dissen kl. Schr. 401 Koch *γ* 2) sed in ed. ipse admisit. Videtur vero non esse de sede deorum ornamentis splendida sed revera significare coelum aëneum et firmissimum, Hes. *ἰσχυρόν, στερεόν* sch. L. *στερεὸν ἢ τὸν ἔχοντα Ἡφαιστότευκτα δώματα*. paraphr. *λίαν ἰσχυρόν*. Eust. pass., cf. Völcker, krit. Bibl. 1828 p. 159, quare etiam *χάλκεος* vocatur.

πολυ-χρόνιος (χρόνιος) diuturnus. h. Merc. 125 πολυχρόνιοι πεφύασι.

πολύ-χρῡσος multum auri habens. *Η* 180 *Λ* 46 γ 305 πολυχρύσοιο Μυκήνης |. *Σ* 289 Πριάμοιο πόλιν πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον πολύχαλκον |. *Κ* 315 Δόλων . . πολύχρυσος πολύχαλκος. auro ornata: h. Ven. 1 9 πολυχρύσου Ἀφροδίτης |.

πολυ-ώνῠμος (ὄνομα. υ aeol., ω quia media est quinque brevium) a) multa nomina habens, epith. Hadis. h. Cer. 18 32 Κρόνου π. υἱός |, Preller, Myth. 1, 498 „unter vielen Beinamen verehrt..... Epithet welches vielen Göttern gemeinsam aber bei diesem ganz vorzüglich an seiner Stelle war". b) multum famae habens, illustris. h. Ap. 82 π. ἐστιν sc. νηός Apollinis Delphicus.

πολυ-ωπός (ὀπή) multa foramina habens. χ 386 δικτύῳ-πολυωπῷ, sch. H. πολλὰς ἔχοντι ὀπάς. βίαιον γὰρ τὸ πολυοφθάλμῳ. περισπωμένως δέ, cf. sch. V. Eust. 1931, 41 ἐκταθέντος τοῦ ο . . . πολυοπὸν (melius πολύοπον) μέντοι ῥάκος οὐ κατὰ τέχνην ἔχον ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ τετρημένον ἄλλως ἐκ πάθους.

πομπεύς (πομπή) qui efficit comitatum i. e. ut quis incolumis proficiscatur, comes et dux, Geleitgeber. γ 325 υἷες ἐμοὶ οἵ τοι πομπῆες ἔσονται ἐς Λακεδαίμονα. γ 376 τοι νέῳ ὧδε θεοὶ π. ἕπονται. ν 71 τὰ ἐν νηὶ π. ἀγαυοὶ κατέθεντο. υ 364 ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν. Venti δ 362 νηῶν | πομπῆες γίγνονται ἐπὶ νῶτα θαλάσσης. Inde

πομπεύω efficio comitatum, gebe Geleit. ν 422 αὐτὴ μιν πόμπευον ego ipsa efficiebam ut incolumis proficisceretur.

πομπή (πέμπω) a) comitatus, deductio, patrocinium eius qui iter facit Hes. ἐξαποστολή, παραπομπή, cf. E. M. 682, 7. *Ζ* 171 θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, sch. V. αἰσίοις οἰωνοῖς. ε 32 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε ἀνθρώπων. ε 173 οὐδέ τι πομπήν sc. μήδεαι, cf. ε 233. ζ 290 πομπῆς κ. νόστοιο τύχῃς, cf. τ 313. η 151 ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι, cf. λ 357 θ 30, 31 (ἐποτρυνώμεθα) η 317 (τεκμαίρομαι). η 191 περὶ πομπῆς μνησόμεθ'. η 193 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ πατρίδα ἵκηται. θ 33 ὀδυρόμενος εἵνεκα πομπῆς. θ 545 ν 41 πομπὴ κ. δῶρα. θ 568 ν 150 176 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν. ι 518 πομπὴν δόμεναι. κ 18 τεῦχε πομπήν. κ 79 οὐκέτι φαίνετο π. λ 332 π. ὑμῖν μελήσει, cf. λ 352. ν 157 ἀπολήξωσι πομπῆς ἀνθρώπων, cf. ν 180. b) mandatum. h. XV 5 πλαζόμενος πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθῆος. (πομπεύς)

πομπός (πέμπω) comes et dux, defensor eius qui iter facit. *Π* 671 681 πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσιν. *Ω* 153 τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν ἀργεϊφόντην. *Ω* 182 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται. *Ω* 437 σοὶ π. καί κεν Ἄργος ἱκοίμην. *Ω* 439 τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος. *Ω* 461 σοὶ γάρ με ἅμα πομπὸν ὄπασσεν. δ 162 τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι. θ 566 ν 174 πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων. ep. 7, 4 νηὸς πομποὶ ἠδ' ἀρχοί. fem. δ 826 τοίη γάρ οἱ π. ἅμ' ἔρχεται Minerva. ironice: *Ν* 416 οἱ ὦπασα πομπόν.

πονέομαι (πόνος) praes. ci. -ώμεθα *Κ* 70, opt. -έοιτο *Υ* 359, inf. -έεσθαι, ptc. -εύμενος *Ν* 288 -ον *Δ* 374 -ε h. Merc. 436, E. M. 682, 30 κράσει Δωρικῇ cf. Buttm. a. S. 1, 108. ipf. ἐπονεῖτο (quater) et πονεῖτο *Ι* 12 ο 222, -έοντο (septies) fut. (cf. Choerob. ap. Bekk. an. 1411) (-όμεθ' v. l. *Ψ* 159). aor. -ήσατο *Ι* 348, ci. -ήσομαι χ 377, ptc. -σάμενος -οι. plqpf. πεπόνητο *Ο* 447. 1) intrans. laboro, occupatus sum, operam do, Hes. ἐνεργεῖσθαι, κ. τὰ ὅμοια. a) *Β* 409 ἐπονεῖτο variis rebus distentus erat, cf. *Κ* 70, 116 (Ariston. ἐνεργεῖν) 121. *Η* 442 πονέοντο, Hes. ἐνήργουν. *Ι* 12 μετὰ πρώτοισι π. *Κ* 117 κατὰ ἀριστῆας πονέεσθαι. *Ο* 447 π. καθ' ἵππους. *Ω* 444 περὶ δόρπα πονέοντο. *Σ* 413 π 13 τοῖς ἐπονεῖτο Ariston. ἐνήργει instrumentis. υ 159 κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο. ρ 258 υ 281 πονέοντο administri. b) pugno, cf. *Δ* 374, E. M. 682, 19 ἐπιπονοῦντα, μαχόμενον, cf. *Ν* 288, *Υ* 359 (paraphr. ἀγωνίζοιτο). *Ε* 84 627 πονέοντο κατὰ ὑσμίνην. 2) trans. a) laborando efficio, labore meo conficio, Doederl. Gl. 825, cf. La Roche h. S. 185. *Ι* 348 μάλα πολλὰ π. Hes. κατειργάσατο. χ 377 κατὰ δῶμα π. ὅττεό με χρή. *Σ* 380 ταῦτ' ἐπονεῖτο. v. l. *Ψ* 159 τάδε ἀμφὶ π., v. s. ἀμφιπ. *Ψ* 245 τύμβον πονέεσθαι. ι 250 310 343 πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα. ο 222 τὰ π. h. Merc. 436 πονεύμενε, δαιτὸς ἑταῖρε, Schneidewin πολεύμενε, melius Matth. ἑταίρην qui efficis s. fabricaris. b) paro, expedio, explico. λ 9 μ 151 ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα. (ἀμφιπ.)

πονηρός molestus, malus, Hes. κακός, δεινός, κακοῦργος. ep. 15, 20 ἔργα πονηρά. De

πόνος (πέν-ομαι Curt. Et. 354, cf. Goebel, Kuhn 11, 58) 1) labor, Arbeit, Suid. 2; 2, 359 σπουδή, ἐπίτασις, Lehrs, Ar. 73 nunquam doloris (Hes.) significationem habet, sed laboris, cf. Ariston. *Β* 291 *Ε* 667 *Η* 319 *Κ* 116 164 *Σ* 413 *Χ* 11 *Ψ* 245. Doederl. Gl. 824 Mühe u. Not. Ap. 133, 13 τὸ ἐνέργημα. *Λ* 467 *Β* 430 *Η* 319 π 478 παύσαντο πόνου sacra facientes. *Κ* 164 πόνου οὔ ποτε λήγεις, Ariston. ἐργασίαν. *Λ* 430 δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο. β 334 ὀφέλλειεν πόνον. ψ 249 ἀμέτρητος π. ἔσται, πολλὸς κ. χαλεπός, τὸν χρὴ τελέσσαι. *Ε* 667 τοῖον ἔχον π. ἀμφιέποντες. λ 54 π. ἄλλος ἔπειγε. *Β* 291 ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, Ariston. ἔργον, sch. BLV. πολὺς μὲν οὖν ἐστὶν ὁ πόνος ὥστε λοιπὸν ἀκηδιάσαντά τινα νεῖσθαι (talis) nimirum est noster labor ut quis pertaesus redeat, peius autem est κενὸν νέεσθαι, supplendum enim ὥστε, ellipsi satis dura sed quam explicent superiora. Faesi (Lehrsio assentiens): haben Mühsal (danach) zu tragen um. plerique acc. c. inf. putant pendere a πόνος molestum est etc. sed sic non respiciuntur superiora. v. s. ἀνιάω. aor. ἀνιηθ. Lehrs Ar. 74 vix explicat. nimis vero urget Naegelsb. „eine Not erst dann heim zu kehren, wenn man Plage empfunden hat" sed ἀν. est: aus Unlust (La Roche). Doederl. Gl. 824 „kömmt man ἀνιηθείς heim, so ist die Rückkehr sogar eine Pein" nec superiora curans nec quae v. 297 sequuntur. Wolf: elend Mühseligkeiten aushalten zu müssen u. dann zu gehen. Satis laxe Voss: ringt wol jeder der Trübsal duldet nach Heimkehr (Minkw.). *Φ* 524 πᾶσι ἔθηκε πόνον incendium. (*Φ* 525 π. καὶ κήδε' ἔθηκε). *Δ* 57 ἐμὸν θέμεναι π. οὐκ ἀτέλεστον. *Δ* 26 ἅλιον θεῖναι π. ἠδ' ἀτέλεστον. δ 818 οὔτε πόνων - οὔτ' ἀγοράων. η 192 ἄνευθε πόνου κ. ἀνίης. θ 529 π. τ' ἐχέμεν κ. ὀιζύν. c. gen. obi. *Χ* 11 Τρώων πόνος, Ariston. τὸ περὶ τοὺς Τρῶας πονεῖν κ. ἐνεργεῖν. *Ζ* 355 σε μάλιστα π. φρένας ἀμφιβέβηκεν εἵνεκ' ἐμεῖο. 2) potissimum: labor

bellicus, labor militaris, pugna, cf. Hoch, lex. Bem. 1865 p. 15 Retzlaff Syn. 1, 25. *Z* 77 *π. ὔμμι ἐγκέκλιται* Ariston. *ὅτι τὸ κατὰ πόλεμον ἔργον πόνον εἴρηκε πάλιν*, cf. ad *N* 2 *Φ* 249. *Δ* 456 *μισγομένων ἰαχή τε π. τε.* *B* 420 *πόνον ἀλίαστον.* *Λ* 601 *π. αἰπὺν ἰωκά τε.* *M* 348 *πόνος κ. νεῖκος ὄρωρεν.* *N* 2 *π. ἐχέμεν καὶ ὀιζύν*, cf. *Ξ* 480. *P* 158 *περὶ πάτρης ἀνδράσι δυσμενέεσσι π. καὶ δῆριν ἔθεντο.* *μ* 117 *πολεμήια ἔργα κ. πόνος.* *E* 517 *π. ἄλλος ὃν ἔγειρεν Ἄρης.* *P* 401 *ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν ἐτάνυσσε κακὸν π.* *E* 567 *σφας ἀποσφήλειε πόνοιο* si cecidisset. *M* 356 *πόνοιο ἀντιάσητον.* *Z* 525 *ἔχουσι πολὺν π. εἵνεκα σεῖο.* *O* 235 *ἀναπνεύσωσι πόνοιο*, cf. *T* 227 (sch. B.). *P* 41 *ἀπείρητος π. ἔσται.* *Φ* 137 249 *παύσειε πόνοιο Ἀχιλλῆα.* *O* 416 *περὶ νηὸς ἔχον πόνον.* *Π* 568 *περὶ παιδὶ ὀλοὸς πόνος εἴη*, Nauck, mél. 31 *ἄλιος* oblitus *π.* esse de bello, sed probat Kayser, Phil. 22, 514. *N* 239 *Π* 726 *P* 82 *πόνον ἀνδρῶν* Schlacht, cf. *N* 344. *Ξ* 429 *φέρον ἐκ πόνου*, cf. *P* 718. 3) aerumna, Drangsal, molestia. *K* 89 *τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι.* *K* 245 *θυμὸς ἀγήνωρ ἐν πάντεσσι π.*, cf. *K* 279 (*παρίστασαι*) *ν* 301 *υ* 48 (*πόνοις*). *Φ* 525 *π. καὶ κήδε' ἔθηκε.* *X* 488 *τούτῳ π. καὶ κήδε' ὀπίσσω ἔσσονται.* *ν* 423 *οὔ τιν' ἔχει π.* h. Ap. 533 *μελεδῶνας ἀργαλέους τε πόνους κ. στείνεα.* XXXIII 16 *πόνον κρίσιν* periculi, cdd. *σφίσιν.* ib. 17 *παύσαντο ὀιζυροῖο πόνοιο.* V. l. *P* 365 *πόνον* pro (Wolf) *φόνον* et saepius, cf. La Roche h. T. 343. (*πονέομαι. δύσπονος*)

Ποντεύς Phaeacum unus. iuvenis *θ* 113.

πόντιος (*πόντος*) marinus. h. XXIII 3 *πόντον* Neptunum.

Ποντόνοος Phaeacum praeco, quem Alcinous bis hortatur, *η* 179 *ν* 50 *Ποντόνοε*, ut vinum misceat. *η* 182 *ν* 53 *Ποντόνοος δὲ οἶνον ἐκίρνα*, posuit quoque *θ* 65 *Π.* sellam Demodoci atque post cantum cum (*θ* 106) e conclavi eduxit, cumque iterum canturus esset saltantibus ei (*θ* 262) citharam attulit. Dein (*θ* 471) Demodocum in conclave reduxit atque ab Ulixe iussus carnem ei attulit. Denique Ulixem ad navim proficiscentem comitatur (*ν* 64).

ποντοπορεύω et **ποντοπορέω** mare transeo, in mari navigo. *ε* 277 *ποντοπορευέμεναι*, Ulixem, *ε* 278 *πλέεν - ποντοπορεύων* |, cf. *η* 267. sed *λ* 11 *τῆς - ποντοπορούσης* navis. De

ποντο-πόρος (*πείρω*) transiens s. scindens mare, Schuster, ho. Epith. d. Schiffs, Zft. f. G. 14, 466 epith. non ornans sed necessarium vocat quia significentur naves maioribus itineribus aptae. *B* 771 *Γ* 283 *H* 229 *νήεσσι - ποντοπόροισι* |, Ap. 133, 17 *ἐπιθετικῶς* (non ap. verbum). *ταῖς τὸ πέλαγος διαπεραιουμέναις*, cf. *Γ* 240 *H* 72 *Λ* 277 *N* 381 628 *Π* 205. *Γ* 46 444 *π. νέεσσι* |. *Λ* 439 *ξ* 295 *ο* 284 *νηὸς - ποντοπόροιο* |. *O* 704 *πρύμνης νέος - π.* |. *μ* 69 *ποντοπόρος νηῦς* |, *Ἀργώ*, cf. *ν* 95 161 (Phaeacum), *ξ* 339 h. Ap. 439. Semel de homine: ep. 9, 1 *ναῦται ποντοπόροι.* Schuster putat non addi epith. nisi cogitetur de itinere sim., vix apte omnibus locis.

πόντος (Bopp, Gl. 238 Christ 15 skt. pātha aqua, Curt. Et. 349 Kuhn 1, 33 skr. patha Pfad, lat. pon(t)s, gr. *πάτος* cf. Schweizer, ib. 4, 73. audacius Goebel, Meer i. h. Dicht. Zft. f. G. 9, 518 Retzl. Syn. 2, 1 Doederl. Syn. 4, 74 Passow al. etiam *βένθος* affine putant) pontus, mare profundum, mare altum Eust. 116, 7 *τὸ τῆς θαλάσσης βαθύ.* a) Tiefe. *O* 219 *δῦνε πόντον* ap. hoc verbum non esse vocem *ἅλς* sed *πόντος* (*δ* 425 570 *ε* 352 *λ* 253) notavit Goebel l. l. *δ* 508 *ε* 50 318 *ἔμπεσε πόντῳ*, cf. *ε* 431 (*ἔμβαλε*). *μ* 253 *ἐς π. προΐησι.* *δ* 436 *φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικε.* *κ* 51 *ἐκ νηὸς πεσὼν ἀποφθίμην ἐνὶ π.* *Π* 408 *ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θύραζε* sc. *ἕλκῃ.* *ξ* 135 *ω* 291 *ἐν π. φάγον ἰχθύες.* *Φ* 59 *μιν ἔσχεν πόντος ἁλὸς* Abgrund des Meeres, cf. Goebel l. l. 523 Verg. Aen. 10, 477. *γ* 294 *αἰπεῖα εἰς ἅλα πέτρη ἐν ἠεροειδέι π.* h. Ven. 5 *ὅσ' ἤπειρος τρέφει ἠδ' ὅσα π.* cf. XXX, 3. h. Cer. 38 *βένθεα πόντου.* h. XXVIII 11 *γαῖα ἰάχησεν. ἐκινήθη δ' ἄρα π. κύμασι κυκώμενος, ἔκχυτο δ' ἅλμη.* h. Cer. 69 *ἐπὶ χθόνα κ. κατὰ π. αἰθέρος ἐκ καταδέρκεται.* *Ξ* 258 *ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ.* b) mare altum, weite See. *ε* 291 304 *ἐτάραξε πόντον.* *B* 210 *σμαραγεῖ πόντος.* *ε* 294 *ι* 69 *μ* 315 *νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν ὁμοῦ κ. πόντον.* *Θ* 479 *πείρατα γαίης κ. πόντοιο.* *Λ* 350 *ἀπείρονα πόντον*, Aristarchus, al. *οἴνοπα.* *κ* 195 *π. ἀπείριτος.* *Z* 291 *I* 72 *εὐρέα π.* cf. *α* 197 *β* 295 *δ* 498 552 *μ* 293 401 h. Ap. 318. *Ψ* 744 *β* 263 *γ* 105 *δ* 482 *ε* 164 *ἠεροειδέα π.*, cf. *ε* 281 *θ* 568 *μ* 285 *ν* 150 176 h. Ap. 493. *B* 613 *E* 771 *H* 88 *Ψ* 143 *α* 183 *β* 421 *γ* 286 *δ* 474 *ε* 349 *ζ* 170 h. VII 7 *οἴνοπα π.*, cf. *Ψ* 316 *ε* 221, 132 *η* 250 (*μέσῳ*) *μ* 388 *τ* 172 274, *ω* 118 (*πάντα*), h. Ap. 391. *Λ* 298 *λ* 107 *ἰοειδέα π.*, cf. *ε* 56. *I* 4 *T* 378 *δ* 381 390 424 470 516 *ε* 420 *ι* 83 *κ* 540 *ψ* 317 *π. - ἰχθυόεντα*, cf. *Π* 746 *κ* 458 h. XXVII 9. *Ξ* 229 *δ* 425 570 *ε* 352 *λ* 253 *π. - κυμαίνοντα.* *δ* 510 *π. ἀπείρονα κυμαίνοντα.* *O* 27 *ἀτρύγετον π.*, cf. *β* 370 *ε* 84 140 158 *η* 79 *ν* 419 *ρ* 289. *γ* 158 *μεγακήτεα π.* *δ* 354 *ζ* 204 *τ* 277 *πολυκλύστῳ - π.* |. h. Cer. 34 *π. ἀγάρροον ἰχθυόεντα.* XXXIII 8 *π. ἀμείλιχον.* *ω* 48 *βοὴ ἐπὶ π. ὀρώρει.* *O* 740 *πόντῳ κεκλιμένοι*, Hes. *περιεχόμενοι ὑπὸ τῆς θαλάσσης*, cf. sch. LV. *δ* 359 *νῆας ἐς π. βάλλουσιν* in altum vehuntur. *ι* 285 *ἄνεμος ἐκ πόντου ἔνεικεν*, cf. *ι* 486. *T* 375 *ἐκ πόντοιο σέλας φανήῃ. πυρὸς.* *ν* 257 *τηλοῦ ὑπὲρ πόντου.* gen. (-*ου*, -*οιο* et) *ω* 83 *τηλεφανὴς ἐκ* **ποντόφιν** *εἴη*, cf. Lob. path. el. 2, 256. *H* 64 *μελάνει πόντος* undis vento commotis. *μ* 406 *ξ* 304 *ἤχλυσε π.* nube. *Δ* 424 *πόντῳ κορύσσεται* sc. *κῦμα*, in alto. *μ* 264 *ἔτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηί*, cf. *π* 367 h. Ap. 400. *Δ* 276 *νέφος ἐρχόμενον κατὰ π.*, cf. *Δ* 278 *H* 63 *Ξ* 254 *Ψ* 214. *κ* 131 *ἐς π. φύγε πέτρας νηῦς.* *ν* 168 *ἐπέδησ' ἐνὶ π.* navim. *B* 665 *φεύγων ἐπὶ π.*, cf. *Γ* 47 (*ἐπιπλώσας*) *γ* 15 *ε* 284, *π* 229. *ε* 377 *ἀλόω κατὰ π.*, cf. *η* 239 *θ* 14. *η* 109 *νῆα ἐνὶ π. ἐλαυνέμεν.* *H* 6 *ἐλάτῃσιν π. ἐλαύνοντες.* *α* 4 *ἐν π. πάθεν ἄλγεα*, cf. *ε* 301. *δ* 821 *τι πάθῃσιν ἐνὶ π.*, cf. *ψ* 234. *ε* 446 *φεύγων ἐκ πόντοιο*, cf. h. Ap. 459. quasi mare vivat: *γ* 192 *πόντος οἵ ου τιν' ἀπηύρα.* c) singulae partes maris semper hac voce, non synonymis significantur. *B* 145 *θαλάσσης, πόντου Ἰκαρίοιο* maris, sc. Icarii. *Ψ* 230 *Θρηίκιον π.* *Ω* 79 *μεσσηγὺς Σάμου τε καὶ Ἴμβρου ἔνθορε Μείλανι πόντῳ*, sch. D. *τῷ ἔτι καὶ νῦν καλουμένῳ μέλανι κόλπῳ* cf. Eust. 1340, 17, Bekk. Bäuml. *μείλανι.* universe mare interpretantur Düntz. La Roche, non enim esse sinum Melanem prope Imbrum, sed ap. seriores nomen remansit intimo recessui maris quod inter Samum Imbrumque separatur a mari Aegaeo. d) adv. **ποντόθεν** e ponto. *Ξ* 395

κῦμα π. ὀρνύμενον. Hes. ἐκ πελάγους, cf. Lob. path. el. 2, 146. πόντον δέ in mare, ι 495 π. βάλων βέλος. κ 48 φέρεν π. θύελλα. Formarum quae binas syllabas habent prior in arsi praeter δ 359 μ 253 h. Ap. 400, α 4 ε 301 κ 458 ν 257 ξ 135 ω 291, Ο 27 γ 192. (πόντιος, ποντοπόρος -έω -εύω et

ποντο-τίνακτος (τινάσσω) mari concussus. ep. 4, 6 Σμύρνην ποντοτίνακτον Pierson coni., cdd. ποτνιάνακτον.

πόποι (Eust. 98, 39 πρωτόθετον κ. ἴσως ὠνοματοπεποιημένον. E. M. 823, 27 Hes. παπαί unde declinatum videtur in aliam vocalem Aristarchus de quo cf. Lehrs Ar. 118 quare accentus σεσημειώσεται Bekk. an. 588, 22. 940, 33, nam talia πρωτότυπα περισπᾶται. Accentus mutati rationem Theognostus (cf. Bekk. an. 1433) apud Herodianum, vituperatus propterea a Lehrsio l. l., sibi videbatur invenisse aliam etymologiam cf. E. M. 623, 29. Plut. aud. poet. 6 Δρύοπες Πόπους τοὺς δαίμονας, alii Scytharum fuisse nomen putabant E. M. 823, 31, cf. Ap. 133, 19 Eust. l. l., certe Lycophron (et Euphorion, cf. Meineke p. 128), πόποι i. e. θεοί, id probant Naegelsb. Α 254, Düntz. Zft. f. AW. 1837 p. 421 comparans skr. pā δεσ-πό-της πατήρ unde fieret reduplicatione. sed ap. Hom. interiectionem esse uterque concessit. Non probat Bäuml. Zft. f. AW. 1851 p. 359). Ap. 133, 19 ἐπιφώνημα (Hes. ἐπιφθέγμα) σχετλιαστικόν semper post ὤ (E. M. l. l. εἰσὶ δὲ δύο ἐπιρρήματα) exprimens admirationem eius qui quid novi vidit, admista quadam indignatione, non enim est de re grata atque accepta: ei sieh einmal, ei wahrhaftig, profecto, o wehe gewiss, vae mihi, perii. Düntz. Α 254 fürwahr, alii o dii, ὦ δαίμονες. non est ipsius poëtae, sed eorum quos facit loquentes, in introitu versus et plerumque orationis. 1) Β 272 ὢ π. η δὴ μυρί' ἔοργε, non est gaudentium, ut sunt qui putent, lugent enim Graeci quod spes reditus interclusa sit atque inviti Ulixem laudant. sed est gaudentis (ἐπικερτομέων), Π 745 ω π. ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ et Χ 373 ἦ μάλα δή. ὢ πόποι 2) Α 254 Η 124 ἦ μέγα πένθος ἱκάνει, sch BL. ἔχει τὴν προσοχὴν ἀπὸ ὀλοφυρμοῦ ἀρξάμενος, paraphr. φεῦ, φεῦ. Ο 286 Υ 344 Φ 54 h. Merc. 219 ἦ μέγα θαῦμα ὁρῶμαι, δ 663 ἦ μέγα ἔργον. b) Χ 168 ἦ ὁρῶμαι Iovis verba, paraphr. φεῦ παπαί. Ψ 782 φ 131 ἦ. φ 102 ἦ μάλα. Χ 297 δ 169 333 ε 286 ι 507 λ 436 ν 172 383 (ubi Am.) ρ 124 ἦ μάλα δή, (Neptuni ε 286). Υ 293 φ 249 ἦ μοι ἄχος Neptuni et Eurymachi verba. Β 337 Ο 467 α 253 ἦ δέ (Minervae). c) α 32 οἷον δή νυ, Iovis verba. ρ 248 οἷον. Ο 185 Σ 324 Ψ 103 ἦ ῥα Neptuni Achillis. ο 381 ὡς ἄρα. d) Ρ 629 ἤδη μέν κε γνοίη. κ 38 π 364 σ 26 ὡς. ρ 454 οὐκ ἄρα. 3) Saepe ante vocativos, quare vix videtur fuisse vocativus. Φ 229 ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος οὐ σύ γε εἰρύσαο Scamandri. Β 157 αἰγιόχοιο Διὸς τέκος οὕτω δή, Φ 420 καὶ δή, Ε 714 . . ἦ ῥα, Θ 352 427 οὐκέτι Iunonis verba. Η 455 ν 140 ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές, οἷον sunt Iovis verba (cf. Χ 168 α 32) quibus Aristarchus utebatur, non enim a Iove alios deos invocari, Θ 201 οὐδέ νυ, verba Iunonis. 4) non est in introitu orationis: Ν 99 ἦ μέγα θαῦμα ὁρῶμαι, in medio sermone Neptuni, quare Friedländer et Nitzsch (Sagenp. 142) bis idem dictum rati quae sic repetantur separare conantur, etiam Köchly kl. Il. 229 vv. 95—98 exclusit. Ξ 49 ἦ ῥα, Meister, Betracht. ü. Od. Phil. 8, 8 excusat locum, nam revera novam incohari orationem, etsi aliorum quoque locorum similis est ratio. ν 209 οὐκ ἄρα, ubi Meister bis idem dictum putat (ν 200—8 et ν 209—16), Kammer Einh. d. Od, 552 eiecit ν 200—8. h. Merc. 309 εἴθ' ἀπόλοιτο. v. l. Ρ 171 ἦ τε, sch. A. παρὰ Ζηνοδότῳ, ὦ πέπον, οὐ κακῶς, ita Bekk.[2]

πορ- (Benf. 1, 133 Curt. Et. 376 par(t)s, parare atque ut videtur par-ere, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 32 71 108. audacius Doederl. Gl. 636 πείρειν) 1) aor. (saepe cum vi plqpf.) ἔπορ'(ε) Ψ 277 (Bekk. πόρ') υ 71, ἔπορεν h. Merc. 470, ἔπορον Ρ 196 π 230 et πόρον Ω 60 δ 745 ι 360 τ 255 ω 273, πόρε(ν) (plus tricies), πόρον Ζ 218 Ω 234. ci. -ῃ Ζ 228 (v. l. -οι) π 392 χ 7 et -ῃσιν β 186 π 77 υ 335, -ωμεν Ψ 893, -ωσιν Π 86 opt. -οις ι 267 -οι (quater) -οιεν h. Cer. 225. ptc. -ών, -όντες τ 460. iptv. πόρε Ι 513 θ 477. dare dono, tribuere, attribuere. efficere ut sit in potestate alius. saepe de deorum donis. Hes. δοῦναι. a) post relat. Α 72 μαντοσύνην τήν οἱ πόρε Φοῖβος, Hes. παρέσχε, paraphr. ἐχαρίσατο, cf. Ο 441. Η 146 τεύχεα τά οἱ π. Ἄρης, cf. Λ 353 Ψ 92 (dedit), ε 321 372, ζ 228 μ 302. κ 394 φάρμακον τό σφιν π. Κίρκη gereicht hatte. Δ 219 φάρμακα τά οἵ πατρὶ - π. Χείρων eius patri dederat, cf. Π 143 Τ 390, Ρ 196. Ι 667 Ἶφις τήν οἱ π. Ἀχιλλεύς, cf. Ω 234 δ 228. aliter: Ω 30 τὴν (deam) ἥ οἱ π. μαχλοσύνην. b) abs. β 186. Ζ 218 ἀλλήλοισι π. ξεινήια. Ψ 540 κέ οἱ π. ἵππον, concessisset, cf. Ψ 893. δ 130 Ἑλένῃ π. δῶρα, cf. ι 201 π 230 τ 413 ω 273. ξ 460 οἱ χλαῖναν π. θ 477 π. κρέας Δημοδόκῳ affer. ι 360 οἱ π. οἶνον porrexi, cf. κ 302 h. Cer. 210. Π 86 προτὶ δῶρα π., cf. δ 617 ο 117, τ 460. ι 267 π. ξεινήιον. Π 178 πορὼν ἕεδνα, cf. Π 190 Χ 472 λ 282 π 77 392 τ 529 υ 335 φ 162. Φ 80 τρὶς τόσσα πορών sc. ἄποινα. δ 745 π. οἱ ὅσσα κέλευσε, cf. τ 255. deorum dona: Τ 21 ὅπλα θεὸς π. paraphr. παρέσχεν. Π 185 π. δέ οἱ υἱόν procreavit ex ea. Ζ 228 ὅν κε θεός π. dederit s. obtulerit hostem, occidendum, cf. Κ 546 (equos captos). υ 71 μῆκος ἔ. Ἄρτεμις verlieh. χ 7 π. μοι εὖχος Ἀπόλλων, cf. h. Merc. 470. Ψ 277 Ποσειδάων ἔ. αὐτοὺς Πηλῆι equos. h. Cer. 225 θεοὶ δέ τοι ἐσθλὰ π. Ω 60 ἀνδρὶ π. παράκοιτιν eam ut esset uxor. κ 7 θυγατέρας π. υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις. c) dare. Ζ 168 π. σήματα ei, Ap. 133, 25 περιεποίησεν(?), οὐχὶ δὲ παρέσχεν, paraphr. παρέσχετο. Ι 513 π. καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμήν, paraphr. ταῖς θυγατράσιν τὸ ἀκολουθεῖν τιμήν melius absolute: permitte ut iis obveniat. κ 494 τῷ νόον π. οἴῳ πεπνῦσθαι. d) malum affero: ι 460 κακῶν τά μοι π. σ 202 μοι θάνατον πόροι Ἄρτεμις. τ 512 ἐμοὶ πένθος π. δαίμων. 2) pass. pf. ind. et ptc. fato tributum s. constitutum est. c. acc. c. inf. Σ 329 ἄμφω πέπρωται ἐρεῦσαι, Hes. ὥρισται. b) α) Γ 309 ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν|, E. M. 683, 6 προωρισμένον κ. εἱμαρμένον. β) Π 441 Χ 179 ἄνδρα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ | dudum morti destinatum, verfallenen. Ο 209 ὁμῇ π. αἴσῃ | me eidem sorti destinatum, sch. BL. ὁμοίᾳ μεμερισμένον μοίρᾳ.

πόρδαλις v. s. πάρδαλις.

Πορθεύς (destructor, cf. Pott, Kuhn 6, 127) Martis Anton. Lib. 2, s. Agenoris et Epicastae

f. Apollod. 1; 7, 6 a quo *Πορθάων* vocatur. uxorem duxit Euryten Hippodamantis filiam ib. 10, rex Calydonis et Pleuronis, Ξ 115 *Πορθεῖ τρεῖς παῖδες ἐξεγένοντο, ᾤκεον ἐν Πλευρῶνι κ. Καλυδῶνι, Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν Οἰνεύς*, cuius filius Tydeus Diomedis pater fuit, sch. V. *οὕτως δισυλλάβως*. Cf. Pott l. l. Preller 2, 203. De

πορθέω (*πέρθω* Lob. Rh. 149) vasto. Hes. *προνομεύειν. ὀλλύναι.* a) urbes deleo Δ 308 *πόλιας κ. τείχε' ἐπόρθεον* | per syniz., CEGHLM. *-ουν* v. La Roche h. l. b) depopulor. ξ 264 ρ 433 *ἀγροὺς* | *πόρθεον.* c) rapio, aufero, h. Merc. 180 *ἔνθεν ἅλις τρίποδας πορθήσω* furto.

πορθμεύς portitor, qui non semel, sed cotidie et quia id munus habet, homines traicit, cf. Riedenauer Handwerk i. hom. Zeiten 7, 158, qui ib. 220 notat etiam π 349 ω 419 pro *ἁλιεύς* esse posse π. υ 187 *πορθμῆες τοὺς διήγαγον.* De

πορθμός (Curt. Et. 356 *περάω πόρος.* L. Meyer, vgl. G. 1, 32 71 108 lat. portus, ib. 349 skr. par gehen, *πορεύω.* cf. Doederl. Gl. 639) fretum, traiectus, locus quo mare transitur. δ 671 ο 29 *ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε*, sch. EQV. *τῷ διαπεράματι, τῷ στενῷ τόπῳ. πορθμὸς γὰρ ἡ στενὴ θάλασσα*, Suid. 2; 2, 363 *θάλασσα ὑπὸ γῆς περιεχομένη.*

πορίζω (*πόρος*) efficio, bringe zu Wege. ep. 15, 10 *τῇδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ πορίζοι* huic arti.

πόρις v. s. *πόρτις.*

πόρκης (Curt. Et. 103 Bopp Gl. 234 skt. parć mengen, verbinden, lat. plecto, gr. *πλέκ-ω*, germ. flihtu (Ebel, Kuhn 6, 217) felga ut Benf. 2, 97. Orion ap. E. M. 683, 34 *ἀπὸ τοῦ πείρω*, cf. Lob. Rh. 273) anulus quo cuspis hastae immissa continetur, E. M. 683, 32 *τὸν περὶ τῷ δόρατι κρίκον.* Z 320 Θ 495 *περὶ δὲ χρύσεος θέε π.* cf. sch. A. *ὁ κρίκος ὁ συνέχων τὸν σίδηρον πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος* cf. Suid. 2; 2, 368 Ap. 133, 21, melius Eust. 726, 16 *κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου κ. τῆς αἰχμῆς*, videtur enim rudiore arte ferrum insertum fuisse in lignum quod ne diffinderetur cautum erat anulo ferreo circumposito. anulo vero ipsi aurea lamina addita fuit. Cf. Baerwinkel her. hom. arm. Arnstadt 1839, p. 48, Riedenauer Handw. 116.

πόρος (Curt. Et. 356 skr. par führe über, *περάω.* Bopp Gl. 238 skr. pāra ripa ulterior. Doederl. Gl. 637 *πορεῖν*, vix recte) locus quo transitur, E. M. 131, 25 *ὁ περάσιμος τόπος*, via, Strasse, Hes. *ὁδός, τρίβος, ἢ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα. οἱ δὲ τὴν διάβασιν αὐτοῦ. οἱ δὲ τὰς γεφύρας. καὶ ἀφορμή*, cf. Suid. 2; 2, 369. a) vadum quo flumen transitur, Furt. B 592 h. Ap. 423 *Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον*, sch. D. *τὸ διαβατὸν αὐτοῦ μέρος*, quod vix recte mutat Doederl. l. l., cf. h. Merc. 398. Ξ 433 Φ 1 *π. ποταμοῖο, Ξάνθου*, cf. Ω 692. sunt hodie Scamandri s. Mendere duo vada, inter vicos Kumkale et Erkessi, Eckenbr. Lage hom. Troj. 4, horum id quod propius Kumkale est significari putat Steitz Lage hom. Troia N. J. f. Ph. 111, 247, sed dubium videtur num certum locum dixerit Homerus. b) iter. μ 259 *πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων.* (Retzl. Synon. 1, 7) (*εὐρύ - Ἑπτάπορος*)

πόρ-π-η (redupl. e *πείρω.* Herod. E 202 *τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ μετὰ συμφώνου δισύλλαβα ὀξύνεται τῷ ο παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥημάτων τῷ ε παραληγομένων μόνῳ . . . ἵνα νῦν ἐκφύγω τὸ πόρπη, τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ πείρω*, ut Buttm. Lex. 1, 21 (*πορπή*) Lob. Rh. 273 Doederl. Gl. 374 Curt. Et. 356) fibula, Suid. 2; 2, 372 *ἡ παρὰ Ῥωμαίοις φίβλα* (E. M. 665, 32). Hes. *τῆς χλανίδος ἡ περόνη.* E. M. 402, 50 *ἐφετρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα· ἣν μανδύαν κ. χλαμύδα κ. πόρπην καλοῦσιν.* Σ 401 h. Ven. 163 *πόρπας* Volcanus conficiebat habebatque Venus, sch. D. *αἷς αἱ χλανίδες καταβάλλονται, περόνας δηλαδή.* Doederl. l. l. *περονήν* acum fibulae, *πόρπην* ipsam fibulam quam vestis quasi transit. Cf. Lob. path. pr. 27 Gerhard Phil. 1870 p. 498.

πορσύνω (Curt. Et. 376 *πορ-εῖν*, E. M. 683, 54 *ἐκ τοῦ πόρω ὁ μέλλων Αἰολικῶς πόρσω* quod probat Lob. Rh. 284) s. **πορσαίνω.** praes. ipf. ptc. fut. apparo E. M. 683, 45 *εὐτρεπίζω κ. ἑτοιμάζω κ. κοσμῶ.* a) abs. dominor, schalte. h. Cer. 156 *τῶν ἄλοχοι κατὰ δώματα πορσαίνουσιν.* b) *λέχος*, lectum mariti apparo, de concubitu, Buttm. Lex. 1, 11 alter Euphemismus. η 347 *πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν*, Did. (sch. Pal.) *γρ. πόρσανε, ἐν τοῖς Ἀριστ.* (ultimae literae abscissae) ita Schmidt, sed Dind. La Roche h. l. (*πόρσαινε*) et h. T. 344 *γρ. πόρσαινε ἐν τοῖς Ἀριστάρχου.* utrumque verbum habent Hes. E. M. l. l. La Roche: Aristarch schrieb also wohl auch γ 403 *πόρσαινε* u. Γ 411 *πορσανέουσα*, cf. γ 403 (*αλοχος δέσποινα*). Γ 411 *κείνου πορσυνέουσα λέχος*, ADS. Cant. Vrat. b. A. Mosc. 1 *πορσάνεουσα* La Roche Spitzn., Grashof, Hausgeräth 19 *κείνῳ.*

πόρταξ (Curt. Et. 376 *πορ-εῖν*, Benf. 1, 583 etiam skr. prathuka das Junge) *ἡ*, iuvenca, Hes. *ἄῤῥην βοῦς* (?). *τινὲς δάμαλιν, ἄλλοι νεογνόν, οἱ δὲ μόσχον.* P 4 *περὶ πόρτακι μήτηρ* sc. *βαίνει*, sch. A. *τὰ νέα τῶν βοῶν ἔκγονα*, cf. Eust. 1625, 43. 1091, 54.

πόρτις et **πόρις** (Curt. Et. 376 *πορ-εῖν*, cf. Doederl. Gl. 641. de accentu Herod. P 40), *ἡ.* iuvenca, E. M. 684, 1 *ἡ μικρὰ βοῦς ἡ δάμαλις*, cf. Hes. Ap. 133, 29 Suid. 2; 2, 366. E 162 *πόρτιος ἠὲ βοὸς, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων.* h. Cer. 174 *ἢ ἔλαφοι ἢ πόρτιες ἅλλονται κορεσσάμεναι.* κ 410 *ἄγραυλοι πόριες μυκώμεναι ἀμφιθέουσι μητέρας*, v. l. *πόρτιες.* Inde

πορτι-τρόφος (*τρέφω*) iuvencos alens. h. Ap. 21 *ἤπειρον πορτιτρόφον.*

πορφύρεος versicolor, qui colore est rubro nigricante, fuscus et versicolor, ut fere mutantur colores fluitantque si quid moveatur totum atque fundo tenus non in superficie (opp. coruscus) fuscoque admistum sit non ita multum luminis clarioris, dunkelschimmernd, trübrot schillernd, Hes. *μέλαν*, cf. Lucas qu. lex. 189 Helbig, Zft. f. AW. 1841 p. 688 Schuster Zft. f. G. 15, 715 Baumeister, N. J. f. Ph. 79, 231 Riedenauer Bl. f. bay. Gy. XI 97, contra Doederl. Gl. 2464 qui gefärbt d. h. benetzt z. Behuf der Färbung explicat. plerumque: purpureus. a) A 482 β 428 *ἀμφὶ δὲ κῦμα* | *στείρῃ πορφύρεον μέγα ἴαχε νηὸς ἰούσης*, paraphr. sch. br. sch. E. *μέλαν*, Eust. 139, 44 *ἐοίκασι γάρ πως ἄμφω τὰ χρώματα ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ τὸ πορφυροῦν.* 1453, 16 *ᾠκείωται τῇ θαλάσσῃ.* Cic. ap. Non. unda quum est pulsa remis purpurascit, cf. Gell. 18, 11. ν 85 *κῦμα δ' ὄπισθεν π. μέγα θῦε θαλάσσης*, Π 391 *ἐς ἅλα πορφυρέην ῥέουσαι*, paraphr. *μέλαιναν*, Ve. Ge. 4, 373 in mare purpureum violentior effluit amnis, ubi Voss. λ 243

π. κῦμα περιστάθη, οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθέν, κρύψεν δὲ θεόν, Goebel, Zft. f. G. 9, 531 non mare universe, sed partes maris vehementer commotas (zerwühlte Wassermasse) sic dici, colorem esse rubrum nigricantem quia sub vesperam aut mane fiant (?) quae narrentur, recte negat pellucidas esse tales undas, Eust. 116, 17 τὸ πορφύρεὸν κ. τὸ κυάνεον κ. τὸ οἰνωπὸν διαφοραὶ μελανίας. Probant Am. l. l. Buchholtz ho. Naturansch. Erfurt 1870 p. 11, cf. F. A. Wolf obs. ed. Ust. 1, 161 Lucas qu. lex. 66. h. XXVIII 11 πόντος κύμασιν πορφυρέοισι κυκώμενος. quicunque vero mare quod Homerus vidit ipsi oculis viderunt consentiunt non aliud esse mare cui tantopere conveniat haec colorum quasi mistio. *Φ* 326 π. κῦμα ποταμοῖο ἵστατ' ἀειρόμενον, non recte Düntz. aufwallend, paullo melius sch. br. νῦν βαθύ, est enim de colore aquae quae quia movetur iam desiit esse pellucida. b) *P* 547 πορφυρέην ἶριν. *P* 551 ὡς πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἓ αὐτήν Minerva, cf. h. Merc. 217, paraphr. ποικίλῃ, Eust. 1117, 43 οὐχ ἁπλῶς νεφέλῃ ἀλλὰ λαμπρᾷ quae vario fulgore splendeat, Helbig, Ztft. f. AW. 1841 p. 688 in Farben spielend, eine in Regenbogenfarben schillernde Wolke (Wassergalle), non enim fieri imbrem quia non satis sit nubium, recte, sch. B. *P* 547 ἀπὸ μέρους τὴν ποικίλην ἢ ὅτι ἔχει τινὰ πορφυρίζοντα, fit enim πορφύρεον quia miscetur candor et arcus et deae cum atra nube. c) translate: *E* 83 *Π* 334 *Y* 477 πορφύρεος θάνατος Ariston. (?) τὸν μέλανα, ἐξ ου δηλοῖ τὸν χαλεπόν (*Φ* 326 *Ψ* 693), cf. Ap. 134, 7 Hes. sch. E. *β* 428. Dunkel des Todes. transfertur per metonymiam ad mortem ipsam quod morientis oculi variis coloribus fluitant, postremum nigro opprimuntur cf. Baumeister N. J. f. Ph. 79, 171. alii sch. D. br. paraphr. ὁ δι' αἵματος aut τὸν τοῦ ἐπὶ στόματος πεπτωκότος ὑπτίου aut Eust. 524, 43 τὸν ἐκ μιᾶς πληγῆς, purpurae enim sic occisae (Ael. h. a. 16, 1) meliorem colorem esse. 2) a) *P* 361 αἵματι πορφυρέῳ, paraphr. μέλανι, mutatur enim color sanguinis effusi e rubro in fuscum. b) In Od. potissimum, de vestibus sim. tantum quae sunt colore fusco, sed splendido, et vivido. purpureus, versicolor, schimmernd. Riedenauer l. l. dunkel sei es durch natürliche Farbe, sei es durch dunkeln Schiller, sei es durch Färbung in phoenikischer Tunke. *Γ* 126 *X* 441 ἱστόν, δίπλακα πορφυρέην, cf. *τ* 242, Aristarchus Zenodotus Aristophanes. alii *Γ* 126 *X* 441 μαρμαρέην, cum paraphr. (λευκόν) et Eust. 393, 10. *Θ* 221 *ϑ* 84 πορφύρεον μέγα φᾶρος, Eust. 709, 29 ὡς βασιλεῖ vix apte ad Homerum etsi feminae tantum aut viri nobiles tales vestes habere dicuntur, cf. h. VII 6. *δ* 115 154 *τ* 225 χλαῖναν π., sch. V. *τ* 225 ἤτοι ὁλοπόρφυρον ἢ τρυφεράν. *υ* 151 τάπητας πορφυρέους. *Ι* 200 τάπησι πορφυρέοισιν. *Ω* 645 *δ* 298 *η* 337 ῥήγεα καλὰ πορφύρε', cf. *κ* 353. *Ω* 796 πορφυρέοις πέπλοισιν - μαλακοῖσιν. *ϑ* 373 σφαῖραν καλὴν π., Eust. 1601, 21 σεμνύνων ἐπάγει cf. Hes. πάλλα. σφαῖρα ἐκ ποικίλων ναμάτων πεποιημένη. (ἁλιπόρφυρος). De

πορφύρω (reduplicatum e φύρω. quod fit e φρυ wallen, φρέαρ germ. brunno Brunnen Curt. Et. 415, cf. Baumeister N. J. f. Ph. 79, 171 Classen ib. 313 Lucas, qu. lex. 166 H. Weber Phil. 16, 713 Fulda Sprache d. ho. G. 40 Düntz. *Ξ* 16 *β* 427. Ap. 133, 33 πεποιημένη ἡ λέξις, ὡς τὸ μορμύρω. Benf. 2, 82 separandum esse a nomine coloris (ita Düntz. *β* 427) et pertinere ad σφυρ, skr. sphur zittern. Doederl. Gl. 2464 ad πόρφυρος quod ad φορ-ύνειν refert, nam coloris vel tingendi notionem esse primariam, quod probat Lob. path. el. 1, 160. Göttling ad Hes. sc. 95 reduplicatum putat e πῦρ) praes. (ind. et) ci. et ipf. huc illuc lente moveor, woge unruhig, moveor et perturbatus sum, fluctuo, Goebel, Ztft. f. G. 9, 532 (trübende Aufregung). *Ξ* 16 ὡς ὅτε πορφύρῃ (Zenod. -ει) πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ ὡς ὁ γέρων ὥρμαινε, Ap. 133, 32 πορφυρίζηται (Suid.), ταράσσηται, Hes. ταράττεται, φροντίζει, μελανίζει. Ariston. ἡ δ. ὅ. μελανίζῃ· εἴωθε δὲ ὅταν ἀρχὴν λαμβάνῃ κινήματος ἡ θάλασσα μελανίζειν. διὸ μεταφέρει ἐπὶ τοὺς κατὰ ψυχὴν μεριμνῶντας κ. ταρασσομένους, motum intellegens (ut sch. *δ* 427 q. v. infra) sed significans colorem qui fit motu. disertius sch. BL. E. M. κατὰ βάθους κινεῖται (E. M. 684, 17), paraphr. ταράσσεται. Aristonicum non recte intellexit Doederl. Gl. 2464 qui colorem rubrum nigricantem vel fuscum interpretatur, cf. Eust. 964, 48 πορφύρειν τὸ μελαίνεσθαι. b) transfertur ad mentem: animo fluctuo, dubius haereo, E. M. 684, 18 κατὰ βάθος μεριμνᾶν. *Φ* 551 πολλὰ δέ οἱ κῆρ πόρφυρε, cf. *δ* 427 572 *κ* 309 μοι κραδίη, Hes. ἐμερίμνα ἡ καρδία, sch. BEPQV. ἐν βάθει τῆς διανοίας διενοεῖτο, ἐκινεῖτο, ἐταράσσετο, ὅπερ συμβαίνει ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἃ ἐκ βάθους κινούμενα μελαίνεται. iusto subtilius Ameis: es purpurte das wogende Herz aut das Herz wurde trüb, von finstern Ahnungen erfüllt, sinnliche Uebertragung von den im trübroten Glanze aufgewühlten Wogen.

πό-σε (v. s. πό-θεν) pron. interrog. adv. quo? *Π* 462 *ζ* 199 π. φεύγετε; *κ* 431 πόσ' ἴμεν; (ὁππόσε)

Ποσειδάων (Atticorum fuit, E. G. 476, 58 παρὰ τοῖς Ἴωσι δὲ διὰ τοῦ ι μακροῦ κ. παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι κ. Δωριεῦσίν ἐστιν διὰ τοῦ ι γραφόμενον, cf. Ahrens, di. aeol. 123 Philol. 23, 22 Nauck ad *α* 20. Cod. Ven. A. plerumque et Pal. Syr. Ποσιδάων, cf. La Roche, h. T. 345 Schmidt, Did. 338 Velsen, Trypho 92. dubiae originis. ob accentum vocativi videtur esse compositum. Fick, Kuhn 21, 462 ποτι herr et ιδ schwellen (οἶδμα). Her. 2, 50 δοκέουσι ὑπὸ Πελασγῶν ὀνομασθῆναι, πλὴν Ποσειδέωνος· τοῦτον δὲ τὸν θεὸν παρὰ Λιβύων ἐπύθοντο. certe fuit forma insolita, Herod. π. μον. λ. 9, 3 οὐδὲν εἰς δων λῆγον ὀξυνόμενον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φυλάττει τὸ ω κατὰ τὴν γενικήν, χωρὶς εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ υ ὡς τὸ Καλυδών Ἀμυδών· τὰ δὲ ἄλλα τρέπει τὸ ω εἰς ο. perispomena vero habent -ῶντος suntque correpta antepen., cf. E. M. 684, 40, 772, 38 Lob. path. el. 2, 78. Ahrens Phil. 23, 22 sq. Ποτιδάων et Ποτιδᾶς antiquissimum esse atque compositum e ποτι i. e. πόσις πο πίνω atque Δάν Δάς i. e. Ζεύς. Sed Unger Phil. 24, 387 πότις πόσις skr. pātham aqua ποταμός πόντος, Ποτείδης -άων, contr. -άν. Doederl. Gl. 2254 ποτίζειν bewässern Ποτιδάς, atque similiter Welcker Götterl. 1, 622 πότος ποτόν Preller Myth. 1, 352 K. O. Müller Gerhard Myth. § 231 cf. ü. Ursprung, Wesen u. Gelt. d. P., Berl. Acad. 1852 p. 150, Hartung Rel. d. Gr. 3, 213 Krämer ho. Beiw. 7. sch. AB. *Ο* 189 ὁ τὴν ὑγραν οὐσίαν παρεχόμενος ἀπὸ τῆς πόσεως Π. cf. Eust.

1011, 64). nom. *Α* 400 *Μ* 17 34 *Ν* 206 351 434 *Ο* 51 *Υ* 57 149 *Φ* 284 *Ψ* 277 307 α 77 δ 500 505 η 61 λ 399 406 ψ 234 ω 109 h. Ven. 24 VII 20. *γαιήοχος* *Υ* 34 α 68 ϑ 322, *γ. ἐννοσίγαιος* *Ν* 43. *ἐνοσίχϑων* *Η* 445 *Ν* 34 65 231 554 *Ξ* 384 *Ο* 41 205 *Υ* 63 132 291 318 330 α 74 ε 339 366 η 56 271 ϑ 354 ι 283 λ 252 ν 146 159. *κυανοχαῖτα* *Il. Ν* 563 *Ξ* 390. gen. *-ωνος* *Ν* 19 *Φ* 477 α 20 δ 386 ε 446, *ἄνακτος* *Υ* 67. dat. *-νι ἄνακτι* *Ο* 57 158 γ 43 54 412 526 λ 130 ν 185 ψ 277, elisione fit *-ων'* *Ω* 26. acc. *-α* ϑ 344, *ἄνακτα* *Ο* 8, *μέγαν ϑεόν* *Θ* 200 h. XXII 1 (*πόντιον*), elisione fit *-ων'* ϑ 565 ν 173. voc. (Herod. *Γ* 182 *σύνϑετα ἀναδίδωσι τὸν τόνον*) *Ποσείδαον* *Υ* 115, *γαιήοχε* γ 55 ϑ 350, *γ. κυανοχαῖτα* ι 528 h. XXII 6, v. l. *Ποσειδάων*, et *Ποσειδαων μεγαλοσϑενὲς ἐννοσίγαιε* ep. 7, 1. Neptunus, Croni et Rheae filius, frater Iovis et Hadis *Ο* 187, sortitus inter fratres *Ο* 189 *ἅλα ναιέμεν αἰεί*, deus maris quem cete quoque marina dominum agnoscunt *Ν* 28, apud Homerum non universae aquae, etsi semel eum Iuppiter ν 142 *πρεσβύτατον κ. ἄριστον* vocat, ut videtur ceterorum praeter Iovem ,sed Welcker Götterl. 1, 624 significari putat aquam quae est omnium rerum antiquissima. Protei dei marini dominus δ 386 est, domum habet in mari prope Aegas *Ν* 21 *ἔνϑα τέ οἱ κλυτὰ δώματα βένϑεσι λίμνης, χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφϑιτα αἰεί* Ariston. *ἡ δ. ὅ. κατὰ τὰς Αἰγὰς ἐν βυϑῷ τὴν οἴκησιν τοῦ Ποσειδῶνος ὑποτίϑεται, ἀόρατον ἀνϑρώποις, ὥσπερ ἐπὶ Ὀλύμπου τῶν ἄλλων ϑεῶν μὴ ὁρωμένων* non in Olympo quo saepius commeat *Η* 445 *Θ* 440 *Υ* 13. tempestates commovet tridente ε 291 quo δ 506 etiam saxa frangit, terram concutit *Υ* 63 h. XXII 2 (*ἐνοσίχϑων, ἐννοσίγαιος* q. v.) et tenet (*γαιήοχος*). Dat navigationem et secundam *Ι* 362 δ 500 et adversam ι 283 λ 399 406 ψ 234 ω 109. Peleo equos donaverat velocissimos *Ψ* 277, cum Iove Antilochum artem equos regendi docuerat *Ψ* 307, equestri certamini praeesse videtur *Ψ* 584, Aegis habet *Ν* 23 *χαλκόποδ' ἵππω, ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐϑείρῃσιν κομόωντε βαϑείης βένϑεσι λίμνης μεσσηγὺς Τενέδοιο κ. Ἴμβρου* in caverna reliquit. Sub eius tutela fuit *ἵπποτα Νέστωρ* cum tota gente. A serioribus putabatur ipse finxisse atque regere equos i. e. undas tempestatesque (Preller l. l.) maris, nam eius munus erat h. XXVI 6 *ἵππων τε δμητῆρ' ἔμμεναι σωτῆρά τε νηῶν*. Colebatur Onchesti (*Β* 506) Helicone (v. s. *Ἑλικώνιος*) et Aegis, ib. 3 ep. 7, 1. Sacra ei fiunt a Pyliis et Nestore bubus nigris γ 6, a Phaeacibus ν 185 bubus egregiis, cf. λ 130 ψ 277. supplicatur ei *Ι* 183 ab Ulixe et Aiace dum ad Achillem proficiscuntur, sch. A. *ἐπεὶ παρὰ ϑάλασσαν ἐβάδιζον*. Contra Iovem coniurasse fertur cum Iunone et Minerva *Α* 400 exstruxitque moenia Troiae *Η* 453 *Φ* 446 cum invitus cum Apolline serviret Laomedonti, Ariston. *Φ* 444 *ἡ δ. ὅ. Ὅμηρος οὐ παραδίδωσιν αἰτίαν δι' ἣν ἐϑήτευσαν οὗτοι οἱ ϑεοὶ Λαομέδοντι*, satis subtiliter, nam Homeri *παρ Διὸς ἐλϑόντες* demonstrare videtur eos a Iove iussos ad Laomedontem venisse, ut Zenodoto aliisque videbatur a Iove ita ob coniurationem punitos. Ceterum Laomedon promissis suis non steterat iniuriaque affectos dimiserat deos *Φ* 453 quorum Neptunus ex illo tempore succensebat Troianis. Iovi cum quadam ostentatione paret vel blanditur ν 148 *Υ* 16 *Θ* 440 210, semel num non pareat sed pugnans resistat dubitat *Ο* 186, omnium deorum consensui etiam invitus cedit α 79 ε 286. Aliquando Histiam uxorem petiverat h. Ven. 24. Volcano persuasit ut Martem cum Venere concumbentem dimitteret ϑ 322 355. Gell. n. a. 15, 21 ferocissimos et inmanes et alienos ab omni humanitate, tanquam e mari genitos, Neptuni filios dixerunt, Cyclopa et Cercyona et Scirona et Laestrygonas, cf. sch. QV. κ 81 *τοῦ βασιλεύοντος Λαιστρυγόνων Λάμου τοῦ Ποσειδῶνος παιδός*. Apud Homerum Neptunus Polyphemi pater est ι 412, Nausithoi Phaeacum regis e Periboea Eurymedontis Gigantum filia η 61, Peliae Neleique e Tyrone λ 254, quare Nestorem cum progenie amat tueturque *Ψ* 307 *Ν* 554 563, Cteati denique cuius filius fuit Amphimachus *Ν* 207. Graecis favebat, sed *Η* 445 dicitur indignatus esse quod illi murum exstruxissent ingentem, futurum enim esse ut prae Graecorum muro minor esset fama muri Troiani quem ipse (cum Apolline *Η* 452, sed solus *Φ* 445) exstruxisset Laomedonti. Ariston. *Η* 443 *ἀϑ. στίχοι κβ'* (443—64) *ὅτι περὶ τῆς ἀναιρέσεως λέγει προ τῆς τειχομαχίας*, certe Troia capta castra navalia Graecorum funditus delevisse dicitur *Μ* 17, debebat enim qui haec finxit poëta iis qui litus Troianum oculis viderant explicare quare factum esset ut urbis ruinae conspicerentur, non castrorum murive qui prope urbem fuisse ferebatur, cf. Giseke h. F. 237. Graeci cum ad naves usque recessissent valdeque laborarent, Neptunus clam Iove *Ν* 44 *Ἀργείους ὤτρυνε εἰσάμενος Κάλχαντι* Aiaces allocutus, dein Teucrum aliosque *Ν* 95 longo sermone quem sunt qui reprehendant. Amphimacho nepote *Ν* 207 occiso graviter iratus *βῆ δ' ἰέναι ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν* *Ν* 209, sed nihil fecit nisi longiore sermone Idomeneum a pugnando retinuit *Ν* 215—39. Etiam *Ν* 351 *Ἀργείους ὀρόϑυνε, λάϑρῃ ὑπεξαναδὺς ἁλός* etsi iam supra satis dictum eum alio modo ad Graecos venisse. Tandem Alcathoum *Ν* 434 *ὑπ' Ἰδομενῆι ἐδάμασσεν*, et Antilochum tuetur *Ν* 563, non autem ipse homines occidere videtur, ne Iove per Iunonem sopito quidem *Ξ* 384, quando denuo sermone cohortatus Graecos contra Hectorem duxit *δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρί, εἴκελον ἀστεροπῇ. τῷ δ' οὐ ϑέμις ἐστὶ μιγῆναι ἐν δαΐ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.* duxit vero Graecos *Ξ* 370 nova atque insolita ratione instructos. Iovi per Iridem imperanti ut e pugna abiret cedere noluit sed ab Iride monitus tandem cessit *Ο* 215. Paullo post vero ad concilium deorum venit *Υ* 17 immemor irae rixaeque atque nescius quasi eorum quae ipse fecerat aut passus erat. Iove permittente ad deorum pugnam profectus *Υ* 34 terram concussit *Υ* 57, contra Apollinem locum cepit *Υ* 67, mox Iunone quod deos ad pugnam committere vellet vituperata *Υ* 133, a pugna recessit *Υ* 149, prohibuit ne Aeneas ab Achille occideretur *Υ* 320, Achillem quoque e fluvio servavit *Φ* 284, iterum stetit pugnaturus *Φ* 435, contra Apollinem qui patruum reveritus sine certamine cessit. Noluit Hectoris corpus furto per Mercurium auferri ab Achille *Ω* 28. Troia deleta Aiacem redeuntem *ἐξεσάωσε ϑαλάσσης* δ 501, sed ob contumaciam superbiamque diffisso saxo denuo in mare deiecit. Ceterorum qui redibant Ulixi gravissime irascebatur non ut Nitzsch statuebat quia superbe Ulixes negaverat

ι 525 posse Neptunum mederi Cyclopi occaecato, cf. Naegelsb. h. Th. 35 Marcowitz Ulixis ingenium Düsseldf. 1854 p. 6 Jacobs, Entsteh. d. Il. u. Od. 422, sed quia filium Polyphemum occaecaverat α 20 68 77 ε 339 366 446 η 271. Cum igitur Minerva absente Neptuno in deorum concilio effecisset ut Calypso iuberetur Ulixem dimittere Neptunus ab Aethiopibus rediens ε 282 Ulixem vidit in mari prope Phaeacum terram atque gravissima tempestate commota ratem disiecit ipsumque coëgit nando salutem quaerere. Düntz. ges. Abh. 409 (N. J. f. Phil. 1861, 729) locos de Neptuni ira spurios ipsamque iram fictam a seriore poëta additamque veteri de erroribus carmini demonstrare conatus est. Phaeacum denique qui Ulixem domum duxerunt redeuntium navim Neptunus Iove permittente in mari saxum fecit ϑ 565 ν 159 effecturus ut Phaeaces tandem aliquando desinerent homines per mare domum deducere. Saxum illud a se visum putat Schliemann Ithaka 4. Inde

Ποσιδήιος (Herod. π. μον λ. 11, 1 *ἴσως ἐστί τε καὶ Ποσιδέης ἔνθεν ὡς τὸ Ἡράκλειον παρὰ τὸ Ἡρακλέης οὕτω ποσίδειον καὶ Ποσιδήιον*) Neptunius. *B* 506 h. Ap. 230 *Ὀγχηστόν, Ποσιδήιον ἱερὸν ἄλσος*, Herod. l. l. interpungens *Ποσιδήιον, ἱερόν*, subst. esse statuit. Neutr. pro subs. ***Ποσιδήιον*** templum Neptuni: ζ 266 *καλὸν Ποσιδήιον* in Phaeacum urbe.

πόσις, ἡ (πο, πί-νω skt. pā lat. pō-tus Curt. Et. 371, cf. Doederl. Gl. 2253) potus. *A* 469 *B* 432 *H* 323 *I* 92 223 *Ψ* 57 *Ω* 628 α 150 γ 67 473 δ 68 ϑ 72 485 μ 308 ξ 454 ο 143 303 501 π 55 480 ρ 99 h. Ap. 513 *πόσιος κ. ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο*, cf. *T* 231 320, Ap. 134, 8 *πόσεως*. *T* 210 *κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις*. α 191 *βρῶσίν τε πόσιν τε παρτιθεῖ*, cf. ζ 209 246 248 ο 490. κ 176 μ 320 *ἐν νηὶ βρῶσίς τε πόσις τε*. ν 72 *π. καὶ βρῶσιν ἅπασαν*.

πόσις, ὁ, (skr. pati dominus russ. gospodin dominus goth. fadi dominus, lat. potis Bopp Gl. 227, Curt. Et. 377, cf. Kuhn 1, 31 etiam *πότ-νια δεσπότης* lit. pāt-s Gatte, cf. Christ 114 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 (potiri) 34 107 338) dat. *πόσεῖ* *E* 71 et *πόσει* (Bekk. -ῑ) λ 430 ρ 555 τ 95, cf. Herod. *Γ* 219, acc. pl. *πόσιας* *Z* 240. maritus, Ap. 134, 8 *τοῦ κατὰ νόμον ἀνδρός*. 1) sine pron. poss. *Γ* 163 *πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε* tuos. *Z* 240 *παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε καὶ π.* suos. *Γ* 427 δ 137 suum, cf. ψ 181, α 363 ϑ 523 π 450 τ 603 φ 357 ψ 86 (*φίλον*) ρ 555 571, τ 477 (eius) ψ 2. δ 724 814 *π. ἐσθλὸν θυμολέοντα* meum. τ 95 *π.* meo, cf. τ 531. τ 264 ψ 71 *π.* tuum. σ 204 *πόσιος φίλοιο* mei. π 75 τ 527 *εὐνήν τε πόσιος* sui, (mei) *δήμιοό τε φῆμιν*. ζ 282 *πόσιν εὗρεν*. *Z* 484 ξ 130 *πόσις* eius, cf. σ 162 ψ 239. α 15 ι 30 32 ψ 334 *πόσιν εἶναι* ut ipsi maritus esset (essem). *E* 414 ω 200 *κουριδίον π.* suum, cf. λ 430. β) *X* 439 *οἱ π. ἔκτοθι μίμνε*. ζ 244 *ἐμοὶ τοιόςδε π. κεκλημένος εἴη*. ζ 277 *π. οἱ ἔσσεται*. *Θ* 190 *οἱ θαλερὸς π. εὔχομαι εἶναι*. *Ω* 763 *μοι π. ἐστίν*. 2) c. pron. poss. *Γ* 429 *ἐμὸς πρότερος π. ἦεν*. *E* 71 *π. ᾧ* |. δ 263 *παῖδά τ' ἐμὴν θάλαμόν τε π. τε*. η 147 *σόν τε π. σά τε γούνατα*. κ 115 *ὃν π.* σ 253 τ 126 *ἐμὸς π.*, cf. τ 217. τ 549 *τεὸς π.* ψ 150 *πόσιος οὗ κουριδίοιο*. ω 295 *ἑὸν π.* h. Ven. 242 *ἡμέτερός τε π. κεκλημένος εἴης*. 3) *Γ* 329 *H* 355 *Θ* 82 *Λ* 369 505 *Ἑλένης πόσις*, cf. *N* 766. *H* 411 *K* 329 *N* 154 *Π* 88 *ἐρίγδουπος* ϑ 465 ο 112 180 *πόσις Ἥρης*, cf. *K* 5.

ποσσ-ῆμαρ (*πόσος*, duplicatur σ ob metrum. Vituperavit Gepp. 2, 79 vocem quod *πόσος* non Homeri esset, sed eorum qui eum imitarentur, Geppertum Düntz. Rh. M. 5, 420) quot dies? *Ω* 657 *π. μέμονας κτερεϊζέμεν*; Herod. *ὑφ' ἕν, περισπωμένης οὔσης πρὸ τέλους, ὡς καὶ ἐν τῷ αὐτῆμαρ κ. ἐννῆμαρ . . . παραιτητέον οὖν τοὺς κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκοντας*, dubitabatur enim de scriptura, sch. A. *ἐν ἑτέροις ὁ Η. φησι, πόσα μέρη ἐστὶ τὸ π.; ἓν γὰρ οὐ δύναται εἶναι* (Düntz. h. l.) *διότι οὐδέποτε πυσματικὸν μέρος λόγου προτάσσεται ἐν συνθέσει, ἐξῃρημένον τοῦ ποδαπός . . δύο δὲ πάλιν οὐ δύνανται εἶναι· εἰρήκει γὰρ ἂν πόσα ἤματα*, putidam hanc quaestionem vocat Lob. path. el. 1, 566, sed certe habet vox aliquid insoliti.

πόστος (*πόσος πόσατος καὶ κατὰ συγκοπὴν πόστος* E. M. 685, 1. Cf. Curt. Et. 631) quotus? E. M. 759; 34 (*ζητητικὸν*) *τάξεως*. ω 228 *πόστον δὴ ἔτος ἐστίν*.

ποταμός (skr. pā bibere, pāthis mare Bopp, Gl. 238 Christ 23 (pātham Wasser). Herod. *Ω* 228 *παρὰ τὸ ποτασμός* unde accentus, cf. Doed. Gl. 2253 Lob. path. 185. E. M. 685, 4 *παρὰ τὸ πότος παρώνυμον*. de α inserto cf. Curt. Et. p. 682) fluvius, rivus, Wasserlauf. non enim refert num sit magnus an parvus. *Ξ* 245 *ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται*. *Σ* 607 *π. μέγα σθένος Ὠκεανοῖο* in scuto. λ 639 *κατ' Ὠκεανὸν ποταμόν*. μ 1 *π. ῥόον Ὠκεανοῖο*. *Φ* 196 *Ὠκεανοῖο, ἐξ οὗ πάντες ποταμοὶ νάουσιν*. 2) *B* 523 *πὰρ π. Κηφισόν*. *B* 659 839 *O* 531 *ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος*. *B* 854 *ἀμφὶ Παρθένιον π.* *Λ* 722 *τις π. Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων*. ξ 258 ρ 427 *ἐν Αἰγύπτῳ π.* δ 477 581 *Αἰγύπτοιο, διιπετέος π.* | ε 441 *ποταμοῖο στόμα καλλιρόοιο* in Phaeacum terra, ε 453 *ἐς ποταμοῦ προχοάς*, ε 460 *ἐς π. ἁλιμυρήεντα*, ε 462 *ἐκ ποταμοῖο λιασθείς*, ε 466 *ἐν π.*, ε 469 *αὔρη ἐκ π. πνέει*, ζ 59 η 281 *ἐς π.* ζ 85 *ποταμοῖο ῥόον*, ζ 89 *π. πάρα δινήεντα*, χ 97 *παρ' ὄχθησιν π.* |, ζ 210 η 296 *ἐν π.*, ζ 317 *π. ῥέεθρα*, ζ 216 *ποταμοῖο ῥοῇσιν*, ζ 224 *ἐκ ποταμοῦ νίζετο*, η 284 *διιπετέος π.* | ι 450 *ῥοὰς ποταμῶν* apud Cyclopes. h. Merc. 101 *ἐπ' Ἀλφειὸν π.* XXXIV 3 *ἐπ' Ἀλφειῷ π. βαθυδινήεντι*. *Λ* 732 *ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο* Alphei. λ 242 *ἐν προχοῇς ποταμοῦ δινήεντος* Enipei. *M* 18 *ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσιν*, cf. *M* 32. *Ψ* 73 *μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο* in Orco. κ 515 *ξύνεσις δύο ποταμῶν ἐριδούπων*. κ 529 *ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων*, conversus ad illa fluenta quae a superis ad inferos fluebant, sch. V. *ὡς πρὸς τοὺς ποταμούς*, sed Ameis Düntz. Nitzsch: Oceani, quem non potuit ita significare cum alii fluvii prope adessent. λ 157 *μεγάλοι ποταμοὶ κ. δεινὰ ῥέεθρα, Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα*. b) Scamander. *B* 861 875 *Ω* 351 *ἐν ποταμῷ*, cf. *Φ* 282 (*μεγάλῳ*). *Θ* 490 *π. ἔπι δινήεντι*, cf. *Φ* 206. *Π* 397 *μεσηγὺς νηῶν κ. ποταμοῦ κ. τείχεος*. *Λ* 499 *ὄχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου*. *Φ* 8 *ἐς π. βαθύρροον ἀργυροδίνην*, cf. *Φ* 349. *Φ* 25 *π. κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα*, cf. *Φ* 352. *Φ* 27 *ἐκ ποταμοῖο λέξατο*, cf. *Φ* 144 274 560. *Φ* 35 *ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι*, cf. *Φ* 52. *Φ* 268 326 *κῦμα διιπετέος π.* |. *Φ* 270 *π. λάβρος ὕπαιθα ῥέων*. *Φ* 304 *εὐρὺ ῥέων π.* *Φ* 329 *μέγας π. βαθυδίνης*.

Φ 603 πὰρ π. βαθυδινήεντα Σκάμανδρον. Ω 692 πόρον ἐυῤῥεῖος π. |. Ε 773 ποταμὼ τε ῥέοντε ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. 3) Δ 452 χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕδωρ. Ε 87 π. πλήθοντι χειμάῤῥῳ ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας, cf. Λ 492 Π 389 τ 207 ep. 3, 4. Ε 598 ὠκυρόῳ π. ἅλαδε προρέοντι. Ν 138 π. χειμάῤῥοος ῥήξας ὀμβρῳ ἔχματα πέτρης. Ρ 263 ἐπὶ προχοῇσι διιπετέος π. . Ρ 749 ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα. Σ 521 ἐν π. ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην. λ 239 πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι. Ζ 508 Ο 265 ἐυῤῥεῖος ποταμοῖο. Π 669 λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι, cf. Π 679. κ 351 ἱερῶν π. οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι. Δ 487 Σ 533 ποταμοῖο παρ' ὄχθας. Ο 691 ποταμὸν πάρα, cf. h. XXI 2 (δινήεντα). Σ 576 πὰρ π. κελάδοντα. Υ 9 h. Ven. 99 νυμφάων αἳ νέμονται πηγὰς ποταμῶν, cf. ζ 124 h. Ap. 23 145 ποταμοὶ ἅλαδε προρέοντες Apollini placent. Cer. 381 ὕδωρ ποταμῶν non retinuit equos Hadis. Φ 291 ποταμῷ δαμήμεναι. Sunt etiam dii fluviorum, quorum uni supplicat (ε 445) Ulixes. Γ 278 Ζεῦ πάτερ Ἠέλιός θ' - κ. Ποταμοὶ κ. Γαῖα, invocatio iurantis. Υ 7 οὔτε τις ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο a concilio deorum. Φ 190 κρείσσων Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων, (191) κρείσσων Διὸς γενεὴ ποταμοῖο, sc. γενεῆς. λ 238 ποταμοῦ ἠράσσατ' Ἐνιπῆος θείοιο. ep. 1, 4 ζαθέου π. |, Ἕρμου δινήεντος ὃν τέκετο Ζεύς. Ε 544 γένος ἦν ἐκ ποταμοῖο Ἀλφειοῖο. Φ 143 τῇ (Periboeae) μίγη π. βαθυδίνης Axius, cf. Φ 185 186 (εὐρὺ ῥέοντος) 192 (μέγας). Π 174 υἱὸς Σπερχειοῖο διιπετέος π. |. Ψ 142 Σπερχειῷ π. τρέφε (χαίτην) Achilles. Ξ 433 Φ 1 πόρον ἐυῤῥεῖος π. | Ξάνθου δινήεντος, ὃν τέκετο Ζεύς. in pugna deorum Υ 73 μέγας π. βαθυδίνης ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον, cui sacra (cf. Λ 728) fiebant: Φ 130 π. ἐύῤῥοος ἀργυροδίνης, ᾧ ἱερεύετε ταύρους, ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε ἵππους. Φ 136 π. χολώσατο κηρόθι. Φ 212 228 προσέφη π. βαθυδίνης. Φ 356 καίετο ἲς ποταμοῖο ἔπος τ' ἔφατ'. **ποταμόνδε** ad fluvium. Φ 13 φευγέμεναι π. in Scamandrum Φ 120 π. ἧκε. κ 159 π. κατήιεν apud Circen.

ποτ-άομαι (praes. ind. et ptc.) et (ω 7 praes. ind.) **ποτέομαι,** pf. 3 p. sg. et pl. (iterat. de πέτομαι, cf. Curt. Et. 214. debebat esse πωτάομαι, cf. Lob. Rh. 167) saepius huc illuc s. frequens volo, flattere. Β 461 ἔνθα κ. ἔνθα ποτῶνται aves, Hes. πέτονται. Β 90 αἳ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἳ δέ τε ἔνθα apes, Hes. ἵπτανται. h. Merc. 558 ποτώμεναι ἄλλοτε ἄλλῃ. ω 7 νυκτερίδες τρίζουσαι ποτέονται. λ 222 ψυχὴ ἠύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται, Suid. 2; 2, 186 ἀνέπτη, ἀνεκουφίσθη. (ἐκποτέομαι. ποτητός).

πό-τε (v. s. πόθεν. τε, skr. ka und, lat. que Curt. Et. 647) pron. interrog. quando? Τ 227 πότε κέν τις ἀναπνεύσειε; quaestio pendet: δ 642 ἔνισπε πότ' ᾤχετο; (ὁππότε et

ποτέ et elisione **πότ' ποθ'** quae non fiunt nisi ex ποτέ. encliticum. aliquando 1) a) de praeterito, potissimum c. aor. Α 260 ἤδη π. ὡμίλησα, cf. Γ 205. Α 453 π. πάρος ἔκλυες. υ 18 π. ἔτλης ἤματι τῷ. Β 547 π. θρέψε, cf. Β 629 Δ 219 474 Ε 640 Ζ 21 132 216 Η 90 Κ 266 Λ 20 Ξ 235 Ο 530 Π 153 236 Σ 9 591, Τ 95 (νυ) 315, Ψ 679 Ω 278 α 430 γ 84 δ 342 ζ 162 η 9 θ 76 494 564 λ 281 499 623 ρ 133 292 340 τ 56 393 522 φ 43 219 ψ 74 ω 206 266 337 h. Ven. 249 XXXII 14 ep. 4, 3. h. Ap. 305 π. δεξαμένη. de re satis recenti: Ψ 291 π. ἀπηύρα, Lehrs, Ar. 431 (Rh. M. 17, 486) bei einer Gelegenheit, ohne Rücksicht auf nahe o. ferne Zeit. Θ 108 π. ἑλόμην i. e. proximo die, quem locum e superiore confectum putat Lehrs. Ξ 45 π. ἐπηπείλησεν Hector proximo die. χ 290 π. ἔδωκας, cf. v. l. φ 99. Η 127 π. ἐγήθεε, cf. Λ 104 139 Φ 35 Ψ 643 β 47 η 59 λ 284 322 π 289, ρ 419 τ 75, 8 h. Ap. 307. Ι 355 π. οἶον ἔμιμνεν semel aliquando. Β 797 ὥς π. ἐπ' εἰρήνης erant. ζ 4 πρὶν μέν π. ἔναιον, cf. ο 226. Δ 106 π. βεβλήκει. θ 448 π. δέδαε. σ 138 π. ἔμελλον εἶναι, cf. α 232. b) de praesenti. Ν 776 ἄλλοτε - π. ἐρωῆσαι μέλλω. ω 88 ὅτε κέν π. ζώννυνται. b) de tempore futuro: Α 205 ἄν π. ὀλέσσῃ, cf. Ι 495 θ 461 h. Ven. 48. Α 213 π. παρέσσεται, cf. Α 240, Δ 182 Ζ 462 Η 91 Θ 148 150 Ν 625 Ξ 481 ρ 249 φ 403 h. Merc. 385 VII 30. θ 567 ν 175 π. ῥαισέμεναι, cf. τ 581 φ 79. Ζ 459 479 Η 87 π. τις εἴπῃσι. β 76 τάχ' ἄν π. εἴη, Δ 164 Ζ 448 ὅτ' ἄν π. ὀλώλῃ. τ 22 αἴ π. ἀνέλοιο. 2) a) **εἴ ποτε,** minus bene edd. aut. Düntz. **εἴποτε** si quando, si unquam. Α 9 εἴ π. ἔρεψα, cf. Α 40 394 503 Ε 116 Χ 83 δ 328 763 ρ 240 h. Cer. 64. Γ 180 Ω 426 ο 268 ω 289 εἴ π. ἔην γε, cf. Λ 762 Ο 372 εἴ π. εὔχετο. Α 166 ἤν π. ἵκηται. Λ 340 εἴ π. γένηται, cf. Β 379 γ 216. Β 97 εἴ π. σχοίατο, cf. β 342. b) **οὔ ποτε,** minus bene **οὔποτε** nunquam, potissimum c. praes. et ipf. et fut. Α 226 οὔτε π. τέτληκας, cf. Ζ 124 (τὸ πρίν). Ω 33 οὔ νύ π. ἔκηε. β 26 οὔτε π. γένετο. ζ 325 πάρος οὔ π. ἄκουσας. π 367 οὔ π. ἄσαμεν. Δ 48 Ω 69 οὐ - π. ἐδεύετο, cf. Μ 419 Ν 556 Χ 458 Ω 426 γ 120 127 275 ε 479 η 258 ι 33 κ 93 ν 339 356 ξ 219 φ 38 ψ 337. Θ 238 οὐ . . π. φημι παρελθέμεν, cf. ρ 114. Α 261 οὔ π. ἀθέριζον nunquam, omnino non, cf. Α 278 (ἔμμορε) 490 491, Ψ 611 δ 566 Ε 441 (est), 700 701. δ 693 οὔ π. πάμπαν ἐώργει, cf. λ 528 (ἴδον). ν 132 οὔ π. ἀπηύρων πάγχυ. Μ 45 οὔ π. ταρβεῖ, cf. Μ 214 ζ 43 η 117 μ 75 ο 407. Ρ 367 οὔτε π. ἔμμεναι, α 433 ο. π. ἔμικτο. Ρ 404 οὔ π. ἔλπετο omnino non. Α 163 οὐ - π. ἔχω bekomme nie, auf keinen Fall, Nägelsb. aus allen Fällen der Vergangenheit abstrahirt, auch gültig für die Zukunft, cf. h. Cer. 481 (ubi praes. pro fut.). Κ 164 οὔ π. λήγεις. οὐδέ ποτε neque unquam, neque omnino, prorsus non. Α 155 οὐδέ ποτ' ἐδηλήσαντ', cf. Ε 789 (οἴχνεσκον) Ζ 99 (ἐδείδιμεν), Ι 471 γ 182, Ο 408 Π 644 Χ 251 Ω 25 δ 360 (φαίνοντο) ε 151 (ipf.), θ 562 (est) κ 464 h. Ven. 16, Cer. 49. Τ 271 οὐκ ἄν δή π. ὦρινε, cf. ε 39 (οὐδέ = non) ν 137. Α 234 οὔ π. φύσει, cf. Β 325 Ν 100, β 203 Σ 283 (οὐδέ), α 308 β 137 256 (post verbum) ω 196 h. Ap. 53 156. Β 396 οὔ π. λείπει, cf. Β 202 λ 15 μ 75 131 ξ 94. σ 132 οὐ . . π. φησι πείσεσθαι, cf. ψ 71 ρ 114 (ἀκοῦσαι). Ο 40 οὐκ ἄν - π. ὀμόσαιμι. Κ 453 οὐκέτι - π. ἔσσεαι. h. Cer. 331 οὐ - π. ἔφασκε πρίν γ' ἐπιβήσεσθαι. h. Ap. 344 ἐκ τούτου ἔπειτα εἰς ἐνιαυτὸν οὔτε ποτ' (Baum. πότ') εἰς εὐνὴν ἦλυθε οὔτε ποτ' (B. πότ') εἰς θῶκον. c) **οὔ πώ ποτε** non iam unquam, nunquam ante hoc tempus, noch nie. Α 106 οὔ πώ π. εἶπας, cf. Α 154 Γ 442 Ξ 315 ψ 328 h. Merc. 444 (οὐ πώποτε). μ 98 οὔ πώ π. εὐχετόωνται παρφυγέειν. φ 123 πάρος οὔ πώ

π. οπώπει. d) μή ποτε ne unquam, ne ullo modo. Δ 410 μὴ - π. ἔνθεο, cf. λ 441 τ 81. Η 343 μή π. ἐπιβρίσῃ, cf. Χ 106 Ψ 575 φ 324. σ 141 μή τίς π. εἴη, cf. χ 287. Ι 133 ὀμοῦμαι μή π. ἐπιβήμεναι, cf. Ι 275 455 Τ 176. Τ 128 μή π. ἐλεύσεσθαι, cf. Υ 315 h. Merc. 522 523. V. l. pro τότε Π 810 ξ 205 φ 99 ω 447, pro ποθί β 144. Raro fit choreus, Ε 700 789 Ο 408 μ 131 π 289 τ 8 h. XXXII 14, Π 644 ϑ 562, ε 39 ν 137. elisione minutum tollere videtur caesuram Γ 205 h. Ap. 53.

ποτέομαι v. s. ποτάομαι.

πότερος (skr. kataras, goth. hvathar germ. huedar angl. whether, comparativi instar de rad. skr. ka, πο, v. s. πόθεν, cf. Bopp, Gl. 69 Curt. Et. 631) E. M. 628, 24 ἐρωτηματικόν. uter? Ε 85 γνοίης ποτέροισι μετείη.

ποτή (πέτομαι) volatus, E. M. 685, 11 ἡ πτῆσις. ε 337 (αἰθυίῃ εἰκυία) ποτῇ ἀνεδύσετο. sch. PQT. οὐ τῷ σώματι, ἀλλὰ τῷ τάχει. v. l. ποτήν, cf. La Roche. sch. V. ἢ ποτῇ τὴν πτῆσιν, τῇ πτήσει, sed Hes. ποτήν. ἰδέαν, οἱ δὲ πτῆσιν. PT. τινὲς εἰς τὸ εἴκυῖα στίζουσιν, ἵν' ᾖ πετομένη ἀνῆλθεν. fuere igitur qui αἰθυίῃ ποτῇ coniungerent atque **ποτός** volatilis statuerent. sch. HPQ. οὐκ ἐφέρετο ἐν τοῖς πλείοσι. Ἀρίσταρχος περὶ τῆς ἀθετήσεως διστάζει..ἔοικε δὲ ὁ στίχος ἐκ τῶν ὕστερον (352) εἰρημένων ὑπό τινος παρεμβεβλῆσθαι.

ποτής (πότος, πίνω. Ebel, Kuhn 1, 303 pro ποτότης.) potus. Λ 780 τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος |, cf. ε 201 κ 384. δ 788 h. Cer. 200 ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ π. |. ρ 603 πλησάμενος θυμὸν ἐδ. ἠδὲ π. |. ι 87 κ 58 σίτοιό τε πασσάμεθ' ἠδὲ π. |. Τ 306 μή σίτοιο -μηδὲ π. | ἄσασθαι. κ 379 βρώμης οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ π. |. σ 407 οὐκέτι κεύθετε θυμῷ | βρωτὺν ἠδὲ ποτῆτα.

ποτητός (ποτέομαι) volucer. μ 62 οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται.

ποτί v. s. πρός.

ποτί-δέγμενος ptc. aor. sync. (Buttm. a. S. 2, 22 148) de ποτι-δέχομαι. exspectans, Hes. προσδεχόμενος. abs. Β 137 ποτιδέγμεναι, maritos, cf. Ι 628 β 205 φ 156. Τ 336 ἐμὴν ποτιδέγμενον ἀγγελίην. Τ 234 ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος. β 186 σῷ οἴκῳ δῶρον π. β 403 σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν, cf. Κ 123, η 161 (σὸν μῦθον). χ 380 φόνον ποτιδεγμένω αἰεί, cf. ι 545 (ἡμέας) ω 396 (ὑμέας). Η 415 ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι. ψ 91 π. εἴ τί μιν εἴποι. — **ποτιδέρκομαι** v. s. προσδέρκομαι.

ποτί-δόρπιος (δόρπον) quo quis ad cenam utitur. ι 234 249 ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.

ποτικέκλιται v. s. προσκλίνω.

ποτι-νίσσομαι intro, accedo, redeo, komme ein. Ι 381 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται οὐδ' ὅσα Θήβας, paraphr. προσοδεύεται, Suid. 2; 2, 382 ἐπέρχεται, vix recte sch. A. ἀνάκειται, E. M. 685, 21 προσοδεύεται, προσέρχεται ὃ ἐστιν ἀνάκειται.

ποτί-πεπτηώς ptc. pf. de ποτι-πτήσσειν. inclinatus, depressus, ν 98 λιμένος ποτιπεπτηυῖαι, portum versus s. prope portum, v. l. ὑποπ., Eust. 1735, 28 προσπεπτωκυῖαι πρὸ τοῦ λιμένος, κ. εἰς σκέπην οὖσαι τῶν ἀνέμων, sch. BQ. πολὺ προήκουσαι τοῦ λιμένος, cf. E. M. 130, 57.

ποτιπτύσσω v. s. προσπτύσσω.

ποτί-τέρπω oblecto simul. Ο 401 σὲ θεράπων ποτιτερπέτω sch. V. πρὸς τῷ φαρμάκῳ, paraphr. παραμυθείσθω.

ποτι-φωνήεις alloquendi capax, mit Zusprache begabt. (Schaper KZ. 22, 518). Polyphemus arieti ι 456 εἰ δὴ ὁμοφρονέοις ποτιφωνήεις τε γένοιο εἰπεῖν me alloqui posses ut diceres, sch. V. φωνήεις λαλῆσαι δυνάμενος· π. ὁμόφωνος. Praeter morem horum adi. formatur quasi sit προσφωνή i. e. προσφώνησις, aut ut Düntz. statuit „Weiterbildung von ποτίφωνος“, quare Goebel epith. εις 42 caesuram versus non curans (cf. Friedl. N. J. 77, 808) audebat scribere ὁμοφρονέοις ποτέ, φωνήεις τε, Ahrens Elementarb. 83 ποτὶ φω. τε. Eust. 1639, 5 ἡ γοῦν τοῦ κριοῦ αὐδὴ μὲν οὐκ ἂν εἴη, φωνὴ δέ ἐστι.

πότμος (πέτ-ομαι πίπτω E. M. 685, 29 Zeyss, quid Hom. et Pind. Jena 1832 p. 15 L. Meyer, vgl. G. 1, 110 370 Curt. Et. 214) quod cui accidit, sors fati, Geschick, 1) mors a) violenta E. M. l. l. μόρος, θάνατος, . . . ἡ ἐσχάτη σύμπτωσις τοῦ βίου, cf. Hes. Suid. 2; 2, 382 Ap. 134, 10. Σ 96 τοι μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος |, morieris brevi post. In ceteris acc. tantum. Β 359 Ο 495 Υ 337 θάνατον κ. πότμον ἐπίσπῃ | mortem obeat, cf. ω 31. Ζ 412 π. ἐπίσπῃς |, cf. Φ 588 Χ 39 λ 572, χ 317 416 (ἀεικέα). Η 52 θανεῖν καὶ π. ἐπισπεῖν |, cf. δ 196 562 ε 308 λ 389 μ 342 (λίμῳ) ξ 274 ω 22 471. Δ 396 δ 339 ρ 130 τοῖσιν ἀεικέα π. ἐφῆκεν (sch. L. ed. Bachm.), cf. δ 340 ρ 131 τ 550. β 250 ἀεικέα π. ἐπίσποι. Λ 263 ὑπ' Ἀτρείδῃ - | π. ἀναπλήσαντες ἔδυν δόμον Ἄιδος εἴσω. Π 857 Χ 363 ὃν π. γοόωσα anima occisi. b) λ 197 ὀλόμην καὶ π. ἐπέσπον mater Ulixi quae luctu nimio exstincta est. c) fatum eius qui mortuus esse putatur. γ 16 δ 714 ὅν τινα π. ἐπέσπεν |, cf. v. l. λ 196 pro νόστον. κ 245 ἀγγελίην ἑτάρων κ. ἀδευκέα π. |. 2) fatum, sors. ep. 4, 12 ὅ σφιν ὀνειδείησιν ἐμὸν διεμήσατο π. | Herm. „qui intellegi nequit ita corrigendum puto: ὄνειδος ἔσαιεν ἐμὸν δία μήσατο π. se popularibus propter meam sortem aeternum peperisse opprobrium“. Est pro choreo in arsi quinta, Λ 263 in prima, κ 245 ep. 4, 12 in sexta, pro anapaesto Π 857 Χ 363 v. l. λ 196.

πότνα nom. h. Cer. 118 (ut Agath. Anth. 10, 68) et voc. ε 215 ν 391 υ 61 (sch. B. ἀπὸ τοῦ πότνια κατὰ συγκοπήν, cf. E. M. 686, 3 L. Meyer, vgl. G. 1, 180, sed Buttm. a. S. 1, 256 „alte eigentl. subst. Benennung, wovon πότνια vielmehr Verlängerung ist, probant fere Herm. Eur. Bacch. 367 Lob. path. el. 1, 285. 2, 104. discerni posse negat Krah, Epith., Phil. 17, 208. recte Curt. Et. p. 630 utrumque ab eadem radice diversis modis fluxisse statuere videtur) et **πότνια** (skr. patnī uxor Bopp, Gl. 227, Curt. Et. 377 etiam skt. patis Herr Gatte, lat. pot-is pot-ior, πόσις δεσ-πότη-ς, goth. fath-s Herr lit. pāt-s Gatte comparat, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 32 34 107 263 338 Doederl. (lect. ho. 5, 8 Buttm. l. l.) nom., acc. h. Ven. 24 Cer. 203, voc. fem. tantum (masc. Orph. h. 10, 20 πότνιε) augusta, hera, domina, veneranda, hehre, Ap. 134, 9 σεβαστὴ κ. ἔνδοξος, ὁ δὲ Ἀπίων δέσποινα, τιμία, cf. Hes. (σεβαστή, ἔντιμος. ἡ φίλη . . . καλή, μεσήτρια) Suid. 2; 2, 382 (σεμνή) E. M. 685, 50. a) deae: Α 357 Λ 795 Π 37 51 Σ 35 70 Ψ 92 Ω 126 λ 546 μ 134 h. Cer. 39 122 π. μήτηρ | Thetis Neaera Ceres Gaea. Α 551 568 Δ 50 Θ 471 Ξ 159 222 Ο 34 49 Π 439 Σ 239 357 360 Υ 309 h. Ap. 332

348 353, Θ 198 218 Ν 826 Ξ 197 300 329 Ο 83 100 149 Τ 106 δ 513 h. Ap. 309 (βοῶπις) π. Ἥρη |, Hoffmann qu. ho. § 67: hic hiatus cum eodem semper versus loco et vel iis legatur in libris qui aliis hiatibus plane egent, ex antiquiore poësi ad Homerum pervenisse iure existimandus est. Huius ad similitudinem factum est Δ 2 π. Ἥβη |. Elisionem patitur haec vox Ε 592 πότνι' Ἐννώ | nisi fuit ποτνῖα", ubi H. neglexit Ζ 305 πότνι' Ἀθηναίη, α 14 νύμφη πότνι' - Καλυψώ. h. Ap. 12 49 π. Λητώ |. Cer. 47 π. Δηώ |. ϑ 448 κ 394 549 μ 36 π. Κίρκη. h. Merc. 19 183 π. Μαῖα |. h. Ven. 223 230 π. Ἠώς |. ε 149 π. νύμφη | Calypso, ε 215 ν 391 υ 61 π. θεά Wolf πότνια, quod iure vituperat Nitzsch h. l. cf. Lob. path. el. 2, 104, Calypso Minerva Diana. c. gen. Φ 470 π. θηρῶν | Diana, ubi pro subst. est, Krah l. l. δέσποινα. gen. part. h. Cer. 118 ἥ - πότνα θεάων | Ceres. h. Ven. 24 Cer. 203 πότνιαν sc. Histiam et Cererem. Cer. 54 π. Δημήτηρ, cf. ib. 492. semel de re ep. 8, 1 π. γῆ, cf. h. XXX 6 (Gaea). b) feminae: Ζ 264 π. μῆτερ | Hecubā. Ζ 413 429 471 Ι 561 Λ 452 Ν 430 Τ 291 Χ 239 341 ζ 30 154 ο 385 τ 462 πατὴρ καὶ π. μήτηρ | universe, Andromache, Marpessa, Soci, Hippodamiae, Briseidis, Hecuba, Arete, Eumaei, Ctimene, Ι 584 κασίγνηται κ. π. μήτηρ | Althaea. Χ 352 λ 180 215 σ 5 φ 115 172 ω 333 h. Cer. 185 π. μήτηρ | Hecubae, Ctimene, Iri, Penelope, Leodis, Metanira, nam vel Iri mater veneranda erat, si non ceteris at certe filio. Ω 170 ἄλοχος - κ. π. μ. | Hecuba. ο 461 δμωαὶ κ. π. μ. | Eumaei. h. XVII 3 π. Λήδη |. Trisyllabae in pede quinto praeter h. Cer. 54 482 h. XXX 6 ep. 8, 1, bisyllabae in secundo aut primo praeter h. Cer. 118. postponitur α 14. Vocativus Ζ 264 305 Θ 471 Ο 49 Σ 357 ε 215 ν 391 υ 61 h. Cer. 54 492 XXX 6 ep. 8, 1.

ποτνιάνακτον codd. ep. 4, 6. Pierson ποντοτίνακτον q. v.

ποτόν (πίνω) potus, semper de vino. Α 470 Ι 175 α 148 γ 339 φ 271 κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Λ 630 κρόμυον ποτῷ ὄψον, v. l. **πότῳ** potioni. β 341 ἀκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες. ι 205 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι ἡδὺν ἀκηράσιον, θεῖον π. ι 348 οἷόν τι π. τόδε νηῦς ἐκεκεύθει. ι 354 ἡδὺ π. πίνων.

ποῦ (πο, v. s. πόθεν) interrog. 1) ubi?, E. M. 669, 13 τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν. Ε 171 π. τοι τόξα; Hes. ποῦ σοι ἡ διὰ τόξων ἐμπειρία, cf. Κ 407 Ν 770 772 Ο 440, α 407 υ 193, om. verbum εἶναι. Κ 406 π. λίπες; cf. Κ 407 (κεῖται). γ 249 π. Μενέλαος ἔην; ζ 277 π. μιν εὗρε; Υ 83 π. τοι ἀπειλαί; ω 299 π. δαὶ νηῦς ἕστηκε; 2) quo? Ν 219 π. τοι ἀπειλαὶ οἴχονται; Hes. ἐν ἴσῳ τῷ οὐδαμῶς. Inde

πού indef. et enclit. 1) alicubi, uspiam. sch. A. Ρ 643 ἔν τόπῳ. Π 514 π. Λυκίης ἐν δήμῳ εἰς ἢ ἐνὶ Τροίῃ. Φ 317 π. μάλα νειόθι λίμνης κείσεται. Ω 614 π. ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν, ἐν Σιπύλῳ πέσσει. δ 639 π. αὐτοῦ ἀγρῶν μήλοισι παρέμμεναι. ϑ 255 π. κεῖται ἐν δόμοισιν, cf. ο 442. Ε 193 π. ἐν μεγάροισι δίφροι sc. sunt. α 197 δ 498 κατερύκεται πόντῳ, cf. β 164. τ 411 Παρνησόν δ', ὅθι π. μοι ἔασιν in cuius quadam parte. υ 340 π. τῆλ' Ἰθάκης ἀλάληται, cf. ω 290 291. εἴ που sicubi. Γ 450 εἴ π. ἐσαθρήσειεν, cf. Δ 88 Ε 168 Ν 760 Ρ 102 681 γ 93 δ 323 ε 439 ρ 106 (vielleicht, etwa?). α 94 ἥν π. ἀκούσῃ, cf. β 360 γ 83 ε 417. c. negatione: nusquam: Α 124 οὐδέ τί π. ἴδμεν - κείμενα. quaestio pendens: δ 833 ἤ π. ἔτι ζώει, cf. ο 349 ρ 510 (εἰ). ι 280 ἤ π. ἐπ' ἐσχατιῆς. λ 458 εἴ π. ζώοντος ἀκούετε (459) ἤ π. ἐν Ὀρχομενῷ (460) ἤ π. πὰρ Μενελάῳ. b) irgendwohin? σ 329 ἐς δόμον ἐλθὼν ἠέ π. ἐς λέσχην. 2) a) ullo modo, nescio quo modo. Est eius qui statuit s. scit quid factum esse vel fieri (itaque Anton, Rh. M. 18, 410: profecto), sed significat se nescire aut coniecturam facit qua id ratione fiat, itaque saepe de iis quae dii effecerunt (ζ 173 190 λ 139 ξ 119 227), cf. Naegelsb. Α 564 (Begriff der Vermutung in π.) Β 136 αἱ δέ π. ἡμέτεραι ἄλοχοι εἵαται irgendwie, cf. Ε 473 Ζ 438 Ι 628 Μ 272 Ψ 460 α 199 δ 512 ϑ 541 σ 382. Κ 511 μή π. ἐγείρῃσιν, cf. Ν 243 Ξ 130 β 179 δ 775 ζ 173 (ὄφρα) μ 300 v. l. v. 123 (pro πω) ν 418 (ἵνα) σ 107 ω 462. quaestio pendens: Λ 820 ἤ ῥ' ἔτι π. σχήσουσι irgendwie, cf. Ν 456 (τινά). non pendens, Ο 245 ἤ π. τίσε κῆδος ἱκάνει; sunt qui negent interrogare deum, cf. Φ 583. μ 212 π. μνήσεσθαι (οἴω). κ 486 ὅτε π. νόσφι γένηαι wenn du einmal; cf. σ 7 (ἀνώγοι). Δ 292 ὡς ὅτε π. τις σεύῃ quando nescio quo modo. Δ 366 Υ 453 εἴ π. τις ἐστίν wenn nur irgendwie. δ 739 εἰ δή π. τινα μῆτιν ὑφήνας ὀδύρεται. Π 746 εἰ δή π. καὶ πόντῳ ἐν γένοιτο. δ 193 εἴ τί π. ἐστι si ullo modo fieri potest, sch. B. εἰ δυνατόν ἐστι. Ι 371 εἴ τινά π. ἔλπεται ἐξαπατήσειν si quo modo, cf. Κ 206 207 Ο 571 ι 418. Π 39 ἤν τινά π. ἔλπεται ἐξαπατήσειν si quem ullo modo. Π 39 ἤν π. γένομαι, Bekk. εἴ μεν γ. Ζ 330 ὅν τινα π. μεθιέντα ἴδοις si quem ullo modo. Κ 105 ὅσα π. νῦν ἔλπεται quaecunque sperare videtur. b) opinor, credi potest, vermutlich, wol, vielleicht, etwa. Κ 326 ὅθι π. μέλλουσιν βουλεύειν ubi credi potest eos in eo esse ut, cf. Ν 272 Ξ 139 Ο 43 Π 838 842 Ρ 637 Τ 323 335, Ω 736 (δή) α 161, 304 δ 74 756 ζ 155 190 ϑ 293 (οἴχεται) 491 λ 139 449 ξ 42 119 227 π 34, ρ 424 τ 80, 358 υ 35 φ 317 χ 322. Α 178 θεός π. σοὶ ἔδωκεν opinor, s. nescio quo modo. Ξ 120 ὡς γάρ π. Ζεὺς ἤθελε. Φ 83 μέλλω π. ἀπέχθεσθαι. Β 116 Ι 23 Ξ 69 οὕτω π. (μέλλει) φίλον εἶναι ita opinor placere, cf. ι 262 τ 370 h. Ap. 527. Ν 225 π. οὕτως (μέλλει) φίλον εἶναι. ι 419 οὕτω π. μ' ἤλπετο νήπιον εἶναι. ν 415 ἤ π. ἔτ' εἴης num forte viveres, cf. ω 263. Ι 40 οὕτω π. (ἔλπεαι) ἀνάλκιδας εἶναι; etwa so feig sind? Κ 70 ὧδε π. ἦη. β 320 ὥς νύ π. ἐείσατο κέρδιον εἶναι, cf. δ 181 (τά) 110. ζ 200 ἤ μή π. τινα φάσθ' ἔμμεναι; cf. ζ 278 ϑ 584 κ 380 ν 234 ρ 577 ω 111. quaestio: ζ 125 ἦ νύ π. εἰμί; bin ich etwa? cf. φ 398. Γ 43 ἤ π. καγχαλόωσι warlich, ich denke mir, cf. Ν 813 Π 830 Φ 583 (δή). Χ 331 ἄταρ π. ἔφης. Γ 308 μήν π. τό γε οἶδε, cf. Ω 488. de statu universo, non eo qui semel est. Ρ 446 οὐ μὴν γάρ τί π. ἐστιν διζυρώτερον ἀνδρός, cf. Σ [362] Ω 46. Ε 812 νύ σέ π. δέος ἴσχει. Ξ 144 ἔτι π. κονίσουσιν, stelle ich mir vor, Hermann leg. quib. subtil. VIII vielleicht, cf. h. Merc. 385. τ 239 ἤ τίς π. καὶ ξεῖνος sive opinor, cf. (σ 329 s. 1 b) h. Ven. 95. Τ [327] ξ 44 υ 207 εἴ π. ἔτι ζώει wenn vielleicht, cf. (δ 833 v. s. 1) ζ 179, η 320 κ 66, ϑ 146 ρ 475 484 (δή) h. Ven. 111 Cer. 71. β 71 εἰ μή π. ἔρεξεν nisi forte, cf. ξ 373. (ὅπου)

πουλυ-βότειρα (βόσκω) multos alens, Hes. πολλοὺς βόσκουσα κ. τρέφουσα. Γ 89 195 Ζ 213 Θ 73 277 Μ 158 194 Π 418 Φ 426 ϑ 378

μ 191 χθονὶ πουλυβοτείρῃ |, paraphr. πολλοὺς τρεφούσῃ, cf. Ψ 368. Γ 265 Λ 619 Ξ 272 τ 408 h. Merc. 517 Cer. 305 χθόνα πουλυβότειραν |. Λ 770 Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν |, paraphr. πολυθρέμμονα, Spitzn. La Roche, Eust. 875, 52 π. ἢ καλλιγύναικα, sch. A. ἐν ἄλλῳ καλλ. Bekker Düntz. Bäuml. Faesi.

Πουλῦ-δάμας Μ 60 80 210 Ν 725 748 Ξ 425 453 462 Ο 339 518 521 Χ 100, ἄναξ Ο 454, ἐγχέσπαλος Πανθοΐδης Ξ 449, πεπνυμένος Πανθοΐδης Σ 249. gen. -ντος Ρ 600, ἀμωμήτοιο Μ 109, ἀγανοῦ Πανθοΐδαο Ο 446. dat. -ντι Μ 196 Σ 313, ἀμύμονι Μ 88 Ξ 469. acc. ἀμύμονα Πουλυδάμαντα Λ 57 Ν 790, Πανθοΐδην ἀγαπήνορα Π. Ν 756, Πουλυδάμαντ' - Πανθοΐδην Π 535. voc. Πουλυδάμα (Buttm. a. S. 1, 176, Spitzn. edd. cett.) Μ 231 (ubi Spitzn.) Ν 751 Σ 285 ante σύ et Ξ 470 ante καί, quare Bekk. ho. B. 1, 158 et in ed. -αν scripsit, ν enim fieri aut σ aut γ, Did. Μ 231 αἱ Ἀριστάρχου χωρὶς τοῦ ν, παρὰ τὴν ἀναλογίαν, Ζηνόδοτος (cf. sch. V. Ξ 470) δὲ κ. Χαμαιλέων σὺν τῷ ν Πουλυδάμαν, cf. La Roche h. T. 293. Filius Panthoi qui e Graecia Troiam venerat, e Pronome Clytii filia (Eust. 900, 49), frater ex patre Hyperenoris et Euphorbi, a patre Apollinis sacerdote res divinas edoctus. Σ 250 οἶος ὅρα πρόσσω κ. ὀπίσσω. Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο· ἀλλ' ὃ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὃ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα. Cum Hectore Aenea filiis Antenoris Troianorum aciem instruxit Λ 57, Troianos fossam transituros atque Hectorem potissimum hortatus est Μ 60 ut equos relinquerent, id quod ceteri (Μ 80) fecerunt non Asius (Μ 109), duxit Μ 88 cum Hectore et Cebriona plurimos et fortissimos Troianorum contra murum, brevi post augurio territus Μ 210 suasit ut desisterent, sed Μ 230 graviter vituperatus in pugna mansit cf. Μ 247. Muro capto cum de navibns pugnaretur tertium suasit Hectori Ν 740 ut paululum recedens optimos quosque convocaret consiliumque caperet de pugna. Id postquam fecit Hector Ν 756, Pulydamas cum Cebriona aliisque proelium redintegravit Ν 790, cum Aenea Agenore Sarpedone Glauco Ξ 425 Hectorem volneratum protexit, Satnium ulturus Prothoenorem occidit Ξ 450 atque dum verbis se iactat ab Aiace hasta petitus volnus effugit Ξ 460 non cavillationem Aiacis Ξ 470. Mecisteum interfecit Ο 339, Cliti amici sui a Teucro interfecti equos servavit Ο 454, Otum interfecit Ο 518 atque a Megete telo petitus non modo iterum volnus effugit, Ο 521 οὐ γὰρ Ἀπόλλων εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι, sed etiam Croesmum interfecit Ο 522. Sarpedone occiso eum Glaucus hortatus est ut fortiter pugnaret Π 535. Patroclo denique occiso Peneleum volneravit Ρ 600. In concione Σ 249 suasit ut Troiam rediret exercitus, quoniam Achilles denuo pugnaturus esset. Hector vero, Σ 285 vehementer in eum invectus, effecit ut nemo pareret Πουλυδάμαντι ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν Σ 313 timebatque propterea cum Achilles Troianos fudisset, ne si ipse in urbem redisset a Pulydamante vituperaretur Χ 100 atque extra portam remansit, saepius enim in concionibus in diversas sententias discessisse videntur Hector et Pulydamas cf. Μ 211 Ν 727.

πουλύ-πους (qui multis est pedibus) polypus. h. Ap. 77 πουλύποδες ἐν ἐμοὶ (Delo) θαλάμας φῶκαι τε ποιήσονται. ε 432 πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο | πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται, gen. π. ἐξ. ad κοτυλ., Düntz. gen. abs. statuit, sch. HPQT. τῶν πετρῶν ἀντιλαμβάνεσθαι εἰώθασι ταῖς κοτυληδόσι καρτερῶς, sch. V. τοῦ ὀκτάποδος. εἶδος δὲ ἰχθύος ὁ ὀκτάπους, Eust. 1541, 22 πούλυπον μὲν Ἀττικοί φασιν . . κ. πολύπουν. Ἴωνες δὲ κ. Δωριεῖς κ. Αἰολεῖς πώλυπον . . . καὶ πώλυψ ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς τοιούτοις . . ὅτι δὲ καὶ ἀμφίβιος ὁ πολύπους κ. ὅτι κ. τῇ ἐλαίᾳ χαίρει κ. συκέαις δὲ φιληδεῖ προσπεφυκυίαις θαλάσσῃ κ. ὡς ἐφωράθησαν πολύποδες κ. τῶν σύκων ἐσθίοντες δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν . . . ὅτι θολὸν καὶ ὁ π. ἔχει ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι, οὐ μέλανα κατὰ τὴν σηπίαν ἀλλ' ὑπέρυθρον καὶ ὁ ῥηθεὶς μήκων ὃν κ. σηπία ἔχει ... κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἱονεὶ κύστις· κ. ὅτι λέγεται ἂν ἀπορήσῃ τροφῆς αὐτὸν κατεσθίειν . . κ. ὅτι φεύγων μεταβάλλει φόβῳ τὰς χρόας ἐξομοιούμενος τοῖς τόποις ἐν οἷς κρύπτεται ... μηδὲ γίνεσθαι πολύποδας περὶ Ἑλλήσποντον, κατὰ δέ τινας, μηδὲ περὶ τὸν Εὔξεινον. ψυχρὰ γάρ φασιν ἡ θάλασσα αὕτη κ. ἧττον ἁλμυρά. Est e cephalopodis dibranchiatis sepia octopodia L. sive Octopus vulgaris vel macropus, pedibus extensis longus 1^m, pedibus octonis circa caput, qui non tam natat quam in imo mari vel in litore haeret repitque, Tintenfisch, saepe invenitur in mari mediterraneo. Cf. Troschel, Zoolog. 526 Lenz Zoolog. d. Gr. u. R. 612 Aristot. h. a. 4; 1, 5 Plin. n. h. 9; 28, 44. 29, 46. 30, 48.

πούς (pro πό(δ)ς, cf. Kühner a. G. 1, 328, 4 non ποῦς. Bopp, Gl. 229 skr. pad pes, pad ire Curt. Et. 291 πέδ-ον goth. fōt-us germ. fuoz Fuss, cf. Pott E. F. 1,[1] 244. 2, 480 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 39 60 100 110 380 Doederl. Gl. 2344 Graff 3, 733) sg. nom. (cf. Lob. par. 93) non legitur, neque dual., qui multo rarius invenitur quam pl. cf. Ahrens, Phil. 6, 22, aut nom. aut acc., plur. dat. πόδεσσι(ν) (tricies fere) et ποσί(ν) (sexagies fere) et ποσσί(ν) (quinquagies fere) et πόσσ' Υ 497. dual. dat. et gen. ποδοῖιν in exitu versus (octies) pro ποδοῖν. I) pes. 1) hominis. a) α) sine pron. aut gen. Α 591 ποδὸς τεταγών, cf. Κ 490 Λ 258 Ν 383 Π 763 Ρ 289 Φ 120 ρ 480 (ἢ χειρός) σ 10 101. Δ 463 ποδῶν ἔλαβεν, cf. Σ 155 π 276. Ξ 477 ὕφελκε ποδοῖιν, cf. Σ 537. Λ 398 βέλος ἐκ π. ἕλκε. Ο 18 ἐκ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα. Ψ 696 ἐφελκομένοισι π. |. τ 468 πόδα προέηκε. θ 265 μαρμαρυγὰς ποδῶν cf. h. Ap. 203. ο 369 ποσὶν ὑποδήματα δοῦσα ihm, für, cf. π 80 σ 361 φ 341. ψ 3 πόδες ὑπερικταίνοντο. τ 343 ποδάνιπτρα ποδῶν, cf. Lob. par. diss. VIII. τ 356 σε πόδας νίψει, cf. τ 376 387. ψ 298 παῦσαν ὀρχηθμοῖο πόδας. Π 640 ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἄκρους, cf. Ψ 169 Σ 353. h. Merc. 240 κάρη χεῖράς τε π. τε. Ν 515 ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν. Ο 269 Χ 24 λαιψηρὰ πόδας κ. γούνατ' ἐνώμα. Φ 611 π. καὶ γοῦνα. Ε 122 Ν 61 Ψ 772 γυῖα ἔθηκεν ἐλαφρά, π. καὶ χεῖρας, cf. Ν 75 Ψ 627 (ἔμπεδα). Ν 71 ἴχνια ποδῶν ἠδὲ κνημάων. Ο 364 συνέχευε π. καὶ χερσίν, cf. Ρ 541 Φ 453. λ 497 γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε, cf. λ 595 μ 50 178 442 χ 173 189 406 477 478 h. Merc. 346 VII 14. h. Ap. 317 ῥικνὸς πόδας. de habitu corporis: τ 359 τοιόσδε πόδας τοιόσδε τε χεῖρας, cf. τ 381. ε 413 πόδεσσι στήμεναι ἀμφοτέροισι, cf. χ 87 (λακτίζων). Ν 78 ποσσὶν ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι. Ν 281 ἐπ' ἀμφοτέ-

ρους ποδας ἴζει. Χ 396 ἀμφοτέρων ποδῶν τένοντε. Β 217 χωλὸς ἕτερον π. Λ 377 ταρσὸν δεξιτεροῖο π., cf. Λ 388. υ 365 εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε κ. οὔατα κ. πόδες ἄμφω κ. νόος. λ 586 ἀμφὶ ποσὶ γαῖα φάνεσκε. π 6 κτύπος ποδοῖιν, cf. π 10. Ξ 285 ποδῶν ὕπο σείετο. Β 150 ποδῶν ὑπένερθε. Θ 443 τῷ ὑπὸ ποσσὶ πελεμίζετο. μ 78 οἱ χεῖρες ἐείκοσι κ. πόδες εἶεν. Ν 205 Ἕκτορι προπάροιθε ποδῶν πέσεν. Ν 617 οἱ πὰρ ποσὶν χαμαὶ πέσον. Υ 456 ἤριπε προπάροιθε ποδῶν, Achillis. ζ 39 πόδεσσιν ἔρχεσθαι, non curru vehi. Κ 158 ο 45 λὰξ ποδὶ κινήσας. Ξ 228 χθόνα μάρπτε ποδοῖιν. χ 20 ποδὶ πλήξας. Ο 356 ποσσὶν ἐρείπων, cf. Σ 572 (σκαίροντες) ε 399 (ἠπείρου ἐπιβῆναι) χ 467 ϑ 376 (οὖδας ἱκέσθαι) μ 434 (στηρίξαι) σ 99 (λακτίζων) 241 (ὀρθὸς στῆναι) χ 473 (ἤσπαιρον) h. Ap. 73 (καταστρέψας) 114 (βάν) 520 h. Merc. 27 149 Ven. 125 Cer. 188 317 XIX 20 23. Ε 745 Θ 389 ἐς ὄχεα ποσὶ βήσετο. Η 212 νέρθε δὲ ποσσὶν | ἤιε μακρὰ βιβάς. Ν 18 ρ 27 κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς, cf. Ν 158. Φ 241 πόδεσσιν στηρίξασθαι, cf. Φ 269 (ἐπήδα) Ψ 622 (θεύσεαι) ϑ 247. Φ 271 κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖιν, eius. Ψ 764 ἴχνια τύπτε πόδεσσιν, cf. ϑ 264. Ρ 700 Ο 405 ο 555 τὸν πόδες φέρον, cf. Σ 148, Ν 515 ep. 2, 1. Σ 390 α 131 δ 136 κ 315 367 ὑπὸ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, cf. Ξ 240 τ 57. Τ 92 τῆ ἁπαλοὶ πόδες Atae, cf. h. Merc. 273 Cer. 287. Ξ 241 τῷ ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας, cf. ρ 410. Β 44 Κ 22 132 Ξ 186 β 4 δ 309 υ 126 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο πέδιλα, cf. Ω 340 α 96 ε 44, ν 225, ο 550 π 155 ρ 2. Ε 885 μ' ὑπήνεικαν ταχέες π., cf. Ζ 514 (φέρον). Θ 339 π. ταχέεσσι διώκων, cf. Υ 189 Φ 564 Χ 8 173 230. Π 342 κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι, cf. Χ 166 (περιδινηθήτην) h. Merc. 225. Σ 599 θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν. Ψ 749 ἐλαφρότατος π. κραιπνοῖσι. ι 43 διερῷ ποδὶ φευγέμεν. h. Merc. 83 ἀβλαύτοις ὑπὸ ποσσίν. β) Γ 407 σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας. Ρ 27 πόδεσσι οἷσι κιόντα. Φ 605 κιχήσεσθαι π. οἷσι. ξ 23 ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Η 190 πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε. τ 344 ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο. ϑ 148 ποσσίν τε ῥέξῃ κ. χερσὶν ἑῇσιν. γ) Β 784 Γ 13 τῶν ὑπὸ ποσσὶ - ἐρχομένων. Ν 579 μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην, cf. Ξ 411. Π 742 πέσον αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, cf. Υ 441. Ρ 299 Πατρόκλοιο πόδα. Τ 363 ὑπὸ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν ἀνδρῶν. Υ 157 πόδεσσιν ὀρνυμένων. Ψ 877 πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός, cf. Ω 510. μ 89 τῆς πόδες δυώδεκα πάντες ἄωροι. μ 248 τῶν πόδας κ. χεῖρας ἀειρομένων. τ 348 ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο. χ 4 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν ante pedes suos. ψ 146 τοῖσιν δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν | ἀνδρῶν. h. Cer. 183 ἀμφὶ πέπλος ῥαδινοῖσι θεῆς ἐλελίζετο π.|. Ν 19 π. ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος. de habitu corporis: Ρ 386 γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε. δ 149 κείνου τοιοίδε πόδες τοιαῖδέ τε χεῖρες, ὀφθαλμῶν τε βολαί κεφαλή τε - τε χαῖται. Τ 110 πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός nascatur. b) de eo quod pedibus fit, per metonymiam. Α 58 84 148 215 364 489 Ι 196 307 606 643 Λ 112 607 Π 48 Σ 78 97 187 Τ 55 145 198 418, Φ 222 Χ 14 260 344 Ψ 92 776 Ω 138 559 649 751 πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς | velox cursu. Β 790 795 Γ 129 Θ 425 Λ 199 210 Σ 202 Ω 87 188 π. ὠκέα Ἶρις |. ν 260 Ὀρσίλοχον π. ὠκύν. Ν 249 Μηριόνη π. ταχύ. Ν 348 Ρ 709 Σ 358 Ἀχιλῆα π. ταχύν, cf. Σ 354, Ν 482 (Αἰνείαν). Σ 2 Ἀντίλοχος π. ταχύς. ϑ 253 ναυτιλίῃ κ. ποσσὶ κ. ὀρχηστυῖ κ. ἀοιδῇ. ϑ 103 πύξ τε παλαιμοσύνῃ τε κ. ἅλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν, cf. ϑ 120. ϑ 206 ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ κ. ποσίν. Ζ 505 Χ 138 π. κραιπνοῖσι πεποιθώς, cf. Φ 247 (πέτεσθαι). Κ 346 παραφθαίησι πόδεσσιν. Ν 325 ποσὶ ἐρίζειν, cf. Ψ 792. Ξ 521 ἐπισπέσθαι ποσίν. Ο 570 ποσὶν θάσσων. Ο 642 ἀμείνων, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι. Π 809 ἔγχει θ' ἱπποσύνῃ πόδεσσί τε καρπαλίμοισι. Ρ 190 ξ 33 π. κραιπνοῖσι μετασπών. Υ 360 χερσίν τε ποσίν τε κ. σθένει. Υ 410 πόδεσσι πάντας ἐνίκα, cf. Ψ 756 ν 261 (ταχέεσσι). Υ 411 ποδῶν ἀρετήν. Ψ 636 πόδεσσι παρέδραμον, cf. ϑ 230. Ψ 770 ἐπίρροθος ποδοῖιν |. Ψ 782 μ' ἔβλαψε πόδας. α 164 ἐλαφρότεροι πόδας. ξ 221 μοι εἴξειε πόδεσσι. Ζ 228 ὃν ποσσὶ κιχείω cursu. Φ 557 ποσὶν φεύγω, cf. Φ 601 (διώκειν) Χ 201 (μάρψαι). Χ 160 ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν. satis frigide, Ι 523 τῶν μὴ μῦθον ἐλέγξῃς μηδὲ πόδας, paraphr. τὴν ἄφιξιν, vix recte Damm: praestantiam corporis, c) translate: Ο 280 πᾶσιν παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός, paraphr. ἐταπεινώθη κ. κατέπεσεν ἡ ψυχή, v. s. παρά II a 2 e. Υ 324 προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν prope A. Φ 601 ἔστη πρόσθε ποδῶν eius. ρ 357 κατέθηκεν προπάροιθε ποδῶν, ante se. 2) animalium: a) Β 466 ποδῶν αὐτῶν τε κ. ἵππων. Ε 504 πόδες ἵππων, cf. Π 794. Ν 36 ἀμφὶ ποσσὶ πέδας ἔβαλεν. Π 834 ποσσὶν ὀρωρέχαται. Ψ 444 πόδες κ. γοῦνα καμόντα. Λ 152 ἐρίγδουποι π. ἵππων. Ι 124 266 269 ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο velocitate. Τ 404 πόδας αἰόλος ἵππος. b) Δ 476 ἤλυξε πόδεσσι φεύγων cervus, cf. τ 231 (ἤσπαιρε). κ 168 πόδας πελώρου. c) Ρ 676 πόδας ταχὺς πτώξ. Σ 578 v. l. β 11 v. l. ρ 62 v. l. υ 145 κύνες πόδας ἀργοί. τ 228 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ἐλλόν. τ 444 ἀνδρῶν τε κυνῶν τε κτύπος ποδοῖιν. d) Υ 497 βοῶν ὑπὸ πόσσ'. υ 299 βοὸς πόδα misit, cf. χ 290. h. Merc. 410 ὑπὸ ποσσὶ φύοντο ἐπὶ βόεσσιν. Ψ 121 χθόνα ποσσὶ δατεῦντο mulae. ζ 318 εὖ πλίσσοντο πόδεσσιν. Ψ 854 πέλειαν δῆσε ποδός, cf. Ψ 866. ο 526 ἐν πόδεσσι τίλλε πέλειαν sc. κίρκος in ungulis. ep. 16, 12 χελιδὼν ψιλὴ πόδας. II rerum: a) radices montis. Β 824 π. νείατον Ἴδης. Υ 59 πάντες π. Ἴδης. ep. 1, 3 Σαιδήνης π. νείατον. b) duo funes dependentes ab extremo velo utrinque, quibus velum vento impletum infra alligatur; et prout ventus declinat ad latus, laxatur paululum alter funis, Ern., Schote, cf. Pierson Rh. M. 16, 93 Lucht, Schiff d. Od. Altona 1841 p. 28 Grashof, Schiff Düsseldf. 1834 p. 25 Koepke, Kriegswesen d. Gr. 171 Boeckh Urk. d. att. Seew. 153. ε 260 ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ rate, Eust. 1534, 4 ὑπέρας λέγει σχοινία οἷς τὸ κέρας μετάγεται . . . κάλους δὲ οἷς τὸ ἱστίον συσπᾶται κ. ἀνίεται . . . . πόδες δὲ τὰ κάτω δύο σχοινία, οἷς πρὸς πρῷραν κ. πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἱστίον, cf. sch. BEQT. PQ. οἷς μετάγεται τὸ ἱστίον, etsi alios quoque funes veterum nonnulli interpretantur. κ 32 πόδα νηὸς ἐνώμων duorum funium, quorum alter ad proram alligatus erat, in puppi sedens alteram manu tenebam et versabam atque sic velum cursumque navis regebam, sed Kayser div. Hom. carm. or. 9: gubernaculum atque sic

Fuhr, J. J. f. Ph. 17, 407 sq. Grashof l. l. 21, non Nitzsch h. l. Lucht l. l. Am. h. l. Faesi h. l. Düntz. h. l., sch. QV. *τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος* (nam *κέρας* sequitur quodam modo veli motum) *κάλων·* (minus bene) *ἢ τὸ πηδάλιον.* (*ποδάνιπτρα Ποδάργη-ος -άρκης -ηνεκής -ήνεμος -ώκειαι -ώκης πουλύ- τρίπους*).

Πράκτιον *ἀμφενέμοντο B* 835 qui Asio duce Troianis auxilium ferebant, fluvium ut videtur qui prope Percoten urbem inter Lampsacum Abydumque in Hellespontum influit et nunc Bargus vocatur. Strab. 590 *ποταμὸς μὲν ἔστι, πόλις δ' οὐχ εὑρίσκεται, ὥς τινες ἐνόμισαν*, cf. Eust. 356, 36. Hes. *πόλις Τροίας*, sch. A. *ὅτι ἔνιοι ποταμὸν λέγουσι τὸν Πράκτιον.* fuere igitur alii qui urbem esse putarent, quorum Charon Lampsacenus fuisse videtur, cf. Strab. 583.

Πράμνειος Pramnius, e vite Pramnia pressus. *Λ* 639 *κ* 235 *οἴνῳ Πραμνείῳ*, sch. AD. *Λ* 639 *ἄλλοι δὲ ἀπὸ Πράμνης εἶπον. Πράμνη δὲ ὄρος ἐν τῇ Καρίᾳ οἰνοφόρον.* Ath. 1, 55 *γίνεται δὲ ἐν Ἰκάρῳ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμνιος . . . κ. ἔστιν οὗτος οὔτε γλυκὺς οὔτε παχύς, ἀλλ' αὐστηρὸς κ. σκληρός* (cf. 1, 17) . . . *εἶναι γὰρ ἐν Ἰκάρῳ φησὶ Σῆμος Πράμνιον πέτραν κ. παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν κ. φαρμακίτην τινὰς καλεῖν . . . προσαγορεύεται δέ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ἡ ἄμπελος ἡ τὸν Ἰκάριον Πράμνιον φέρουσα ὑπὸ τῶν ξένων μὲν Ἱερά, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοαίων Διονυσιάς . . Δίδυμος δὲ Πράμνιόν φησιν οἶνον ἀπὸ Πραμνίας ἀμπέλου οὕτω καλουμένης*, cf. sch. V. *Λ* 639 H. HQV. *κ* 235 Eust. 1656, 63 Hes. Ap. 134, 13 E. M. 686, 29 Suid. 2; 2, 396 atque ita comicorum Ephippus (Ath. 1, 51) *Πράμνιον οἶνον Λέσβιον*, Aristophanes (Ath. 1, 55) Demetrius (Ath. 1, 52) vina quae aliis locis gignuntur a Pramnio distinguunt. Eust. 871, 25 *ἄλλοι δέ φασι περὶ τὴν Ἐφεσίαν χώραν εἶναι ὀρείαν κώμην, τὴν πρότερον μὲν καλουμένην Λητοῦς, νῦν δὲ Λατορείαν . . ἐν ᾗ γίνεσθαι τὸν Πράμνειον οἶνον.* Videtur igitur vitis nomine a quadam regione (cf. Lob. par. 331) ducto multis locis culta esse, sed semper vinum dedisse validum atque austerum, Eust. 871, 18 *καίτοι τούτῳ τῷ λόγῳ διὰ τοῦ ἰῶτα ὤφειλεν ἔχειν τὴν γραφήν, ὡς ὁ Θάσιος κ. ὁ Σάμιος, οἷα τοπικόν· νῦν δὲ οὕτω στερεῶς ἔχει τῆς διὰ διφθόγγου γραφῆς, ὥστε καὶ Πράμνεος ὑπό τινων λέγεται·* quare fuere qui vinum a sapore vel colore dictum putarent, sch. BL. *οἱ μὲν μέλανι, . . οἱ δὲ αὐστηρῷ, οἱ δὲ πραΰνοντι τὸ μένος* (paraphr.) *οἱ δὲ μονίμῳ* (i. e. *ἀπὸ τοῦ παραμεμενηκέναι* AD.) qui vocem ad *πραΰνειν* referebant (Apion ad Ap. l. l.) non tam Circae quam Nestoris memores. Suid. 2; 2, 396 *Ἀρίσταρχος ἐπιμελῶς τὸν ἡδὺν οἶνον Πράμνιον ἔλεγε.* Düntz. *κ* 235 *πραμνείῳ*, de radice *πιμ-πρά-ναι πραμνος°* herb, Kuhn 14, 201 transisse vero appellativum in nomen pr. Hehn Kulturpfl. 413 nescire nos fatetur quale sit vinum, posse vero comparari *παραβίη*, quae est vox Thracum de potu e *κονύζῃ* facto.

πραπίδες, αἱ (dubiae originis. *φραζ, φράζω?*) 1) praecordia, Ap. 134, 11 *φρένες. καὶ τὸν τόπον δὲ ἔοικεν ὁμωνύμως σημαίνειν. Λ* 579 *Ν* 412 *Ρ* 349 *ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων*, Hes. sch. A. *πραπίδες τὸ διάφραγμα· ἔστι δὲ νευρώδης ὑμήν, διεζωκὼς τὰ σπλάγχνα*, sed BLV. *ὑποκάτω γάρ εἰσι τῶν φρενῶν· ἔστι δέ τι σπλάγχνον. Χ* 43 *ἀπὸ πρ. ἄχος ἔλθοι*, paraphr. *διανοίας, Ω* [514] *οἱ ἀπὸ πρ. ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων*, de iis quae sentimus, Ariston. *ἀθ.* Vituperavit Gepp. 2, 129 quod *πρ.* non aptum esset, eum Düntzer, Abh. 363 (Rh. M. 5, 411) qui in ed. versum epunxit. 1) mens, ingenium. *Α* 608 *Σ* 380 482 *Υ* 42 *η* 92 *ἰδυίῃσιν πραπίδεσσιν* |, Volcanus, E. M. 686, 40 Hes. *φρεσί, διανοίαις*, sch. R. *ταῖς ἐπιστημονικωτάταις βουλαῖς κ. συνέσεσι. Θ* 547 *ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι* |, abl. instr., sch. HPQV. *ἅπτεται ταῖς φρεσίν, ἀντὶ τοῦ φρόνιμός ἐστιν.* h. Merc. 75 *πραπίδεσσιν ἔῃσιν* qua erat prudentia Mercurius. Cf. Retzlaff, Syn. II Kgsbg 1867 p. 28 Helbig vi et usu vocab. *φρένες* etc. Dresden 1840.

πρασιή (E. M. 461, 34 *ὡς περιεκτικοῦ ἔχοντα ἔννοιαν ὀξύνεται.* ib. 686, 43 *οἱονεὶ περασίαι τινὲς οὖσαι παρὰ τὸ πεπερατῶσθαι*, quia in extremis (cf. *η* 127 *νείατον*) partibus hortorum essent. sed Eust. 1574, 27 *ἀπὸ μέρους τῶν πράσων κληθέντες*, ita Benf. 2, 100 Pott E. F. 2^1, 498) area, Gartenbeet, E. M. 686, 48 *τετράγωνά τινα σχήματα ἐν τῇ γῇ. η* 127 *κοσμηταὶ πρασιαὶ παντοῖαι πεφύασιν ἐπηετανὸν γανόωσαι*, sch. V. *αἱ λαχανεῖαι ἢ* (melius) *αἱ τῶν φυτειῶν τετράγωνοι σχέσεις ὡς τὰ πλινθία. ω* 247 *οὐκ ὄγχνη οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.*

πρέμνον (Curt. Et. 668 Benf. 1, 135 *πρύμνα πρυμνός*, atque ut videtur *πέρας*). caudex, codex, truncus, Wurzelende, Hes. *στέλεχος, βλαστός, πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γηράσκον*, cf. E. M. 686, 33. h. Merc. 238 *πρέμνων ἀνθρακιήν.*

πρέπω (Lob. Rh. 340 „cum etymon ignotum sit". Buttm. Lex. 1, 21 reduplic. e *πείρω*, probat Doederl. Gl. 373. L. Meyer, vgl. Gr. 1, 364 skr. prap sich auszeichnen, lat. probus. Bopp, Gl. 35 skr. āp attingere, unde lat. c-apio coepi i. e. co-ipi, *απτω*, inde compositum prāp *πρέπω*, germ. üben, cf. Benf. 1, 12) conspicuus sum, illustris sum. *Μ* 104 *ὃ δ' ἔπρεπε* (Bekk. *δὲ πρ.*) *καὶ διὰ πάντων. Θ* 172 *μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι. σ* 2 *μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ* Bekk. quoque. h. Cer. 214 *ἐπί τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδὼς κ. χάρις*, i. e. *ἐπ' ὄμμασιν.* ep. 16, 2 *μέγα δὲ πρ. ὄλβιος αἰεί.* (*ἐπι- μεταπρέπω, ἐκπρεπής*).

πρέσβα (Lob. path. el. 1, 338 primitivum ut *πρέσβυς* cet., pr. 43 sch. BV. *Τ* 91. sed E. M. 687, 3 *ἀπὸ τοῦ πρέσβεια κατὰ συγκοπήν*, Lob. path. el. 1, 356 „at bisyllabum primitivi similius") natu maior atque sic dignitate et loco honoris conspicua, honorata, Hes. *ἔντιμος, πρεσβυτάτη, σεμνή*, Vorrang habend, cf. E. M. 687, 2 Suid. 2; 2, 402 nom. *Ε* 721 *Θ* 383, voc. *Ξ* 194 243 *Ἥρη πρ. θεά. Τ* 91 *πρ. Διὸς θυγάτηρ Ἄτη*, sch. BV. *πρέσβα πᾶσι κ. τιμία.* b) natu maxuma. *γ* 452 *Εὐρυδίκη, πρ. Κλυμένοιο θυγατρῶν*, de gen. Kühner a. G. 2, 290. semel de homine, cf. Krah, Epitheta, Phil. 17, 210, et pro anapaesto. Semper epith.

πρέσβειρα (Lob. path. el. 1, 356 *Πρέσβων-ειρα, πίων-ειρα*, cf. pr. 39) maior natu atque sic dignitate et honoris loco magis conspicua. Hestia h. Ven. 32 *παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρ. τέτυκται*, hat Vorrang, v. s. *πρεσβηίς.* Hes. *προτιμητή, ἀρχηγέτις.*

πρεσβήιον (pro *-εῖον. πρέσβυς*) donum honoris caussa datum. *Θ* 289 *πρ. ἐν χερὶ θήσω.* E. M. 687, 10 *τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον*, Ehrengeschenk, cf. Hes.

πρεσβηίς (πρέσβυς) ad primum locum dignitatis honorisque pertinens. h. XXIX 3 Ἑστίη ἔλαχε πρεσβηίδα τιμήν Ehre des Vorrangs, v. s. πρέσβειρα.

πρέσβις (πρέσβυς) aetas et honoris locus, Alter u. Vorrang. h. Merc. 431 κατὰ πρέσβιν κ. ὡς γεγάασιν ἕκαστος ἐγέραιρε θεούς.

πρέσβιστος v. s. πρέσβυς.

πρεσβῠ-γενής (γένος) maior natu. Λ 249 πρ. Ἀντηνορίδης. De

πρέσβῠς (Curt. Et. p. 437 skt. pra vor, comp. prayas πρεις et skt. gan γεν γυ βυ, lat. priscus cret. πρεῖγυς (itaque Buttm. Lex. 2, 162 προσελεῖν) cf. Christ 62 114. L. Meyer vgl. G. 1, 328 dubitans skr. pūrvya voran seiend). positiv. v. πρέσβα-ειρα. compar. **πρεσβύτερος** maior natu atque sic priorem honoris locum obtinens, Hes. μείζων, φρονιμώτερος. Λ 787 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι. Ο 204 πρεσβυτέροισιν ἐρινύες ἕπονται. h. Merc. 457 μῦθον ἐπαίνει πρεσβυτέροισι. superl. **πρεσβύτατος.** Δ 59 με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος, Iunonem, Ap. 134, 17 ἐντιμοτάτην, cf. Hes. Ζ 24 Βουκολίων υἱὸς Λαομέδοντος πρ. γενεῇ. Λ 740 πρ. θύγατρα Ἀγαμήδην. Ν 429 πρ. θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν. Φ 143 Περίβοια Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν πρεσβυτάτη. ν 142 πρεσβίτατον κ. ἄριστον deorum Neptunum. et **πρέσβιστος** (Lob. path. el. 1, 373 a subst. τὸ πρέσβος derivatum videtur ut κέρδιστος κύδιστος) h. XXX 2 Γαῖαν πρεσβίστην.

πρήθω (πρα πιμ-πρά-ναι. quod auctum fit frequent. vel intensivum, Wentzel verba in θω I Breslau 1841 p. 41, cf. Curt. Et. 378 Stud. 4, 228 L. Meyer, vgl. G. 1, 350 393). aor. tantum. I flo, spiro, wehe, hauche, E. M. 687, 47 φυσῶ. a) aër. Α 481 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον an blies der Wind das Segel, sch. L. ἐφύσησεν, ἐς κόλπον ἐνέπρησεν, cf. Naegelsb.², β 427 ἔπρησεν ἄνεμος μέσον ἱστίον, La Roche: ἔμπρησεν e ci. b) sanguinem sim. sprühe, efflo, evomo, spargo. Π 350 τὸ (sc. αἷμα) ἀνὰ στόμα κ. κατὰ ῥῖνας πρῆσε, sch. BL. ἐξεφύσησε. II igni afflo, inflammo, incendo, E. M. 687, 42 ἐμπυρίζω, comburo, Benf. 1, 26 inniger Zusammenhang zwischen wehen u. brennen, cf. Goebel, hom. 2 Doederl. lect. hom. II Erlangen 1828 p. 7 πρ. e πλήθω factum esse ratus, sed Gl. 635 πυράζειν πρήζειν⁰ verbrennen aliud verbum statuit atque πείρω περάω πρῆσαι hervordrängen Gl. 615 cf. E. M. 687, 56. Etiam Buttm. Lex. 1, 107 distinguere videtur, E. M. 687, 39 πρίω πρίθω conferens. Damm: ab incendendi notione orta per metaphoram notio flandi. a) Β 415 πρῆσαι πυρὸς θύρετρα. Did. ἐν ταῖς πλείσταις διὰ τοῦ λ πλῆσαι κ. αἱ Ἀριστάρχου. δύναιτο δ' ἂν κ. διὰ τοῦ πρῆσαι ταὐτὸν δηλοῦσθαι (Α 481), de gen. Kühner a. G. 2, 307, Ap. 134, 28 ἐμπρῆσαι σημαίνει κ. τὸ φυσῆσαι, cf. v. l. Θ 217. b) Η 429 432 ἐν πυρὶ πρήσαντες mortuos. (ἀνα- (ἐμ-) ἐνιπρήθω. εὔπρηστος)

πρηκ-τήρ (πρήσσω) actor, Verrichter. Ι 443 μύθων τε ῥητῆρα πρηκτῆρά τε ἔργων, Hes. δραστῆρα, Cic. or. 3, 15 oratorem verborum actoremque rerum. θ 162 ἀρχὸς ναυτάων οἵ τε πρηκτῆρες ἔασιν procuratores, qui quid quoque tempore nautis faciendum sit decernunt, Hes. ποτὲ δὲ ἔμπορον· ἃ δεῖ πράττειν δηλοῦντα, partes tantum dixit sch. E. ἔμπειροι τῶν φορτίων, ἢ τοῦ μισθοῦ (pretii?) ἀπαιτηταί, Cobet, nov. lect. 392 πρητῆρες venditores quasi non emant quoque, cui respondit Bekk. h. B. 2, 50. Ameis universe: negotiatores, Geschäftsleute.

πρηνής (πρ-ηνής. skt. ānas Mund ἦνος de αν wehen et πρό, cf. Benf. Or. u. Oc. 1, 193 Curt. Et. 419 Savelsberg, Kuhn 16, 286 Goebel hom. 19 L. Meyer, vgl. G. 1, 138. aliter Brugman, Curt. Stud. 4, 155). pronus iacens, Ap. 134, 19 ὁ ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς, cf. Hes. a) homines, α) occisi, qui turpius proni iacent quam supini. Β 418 πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, cf. Δ 544 (ἐν κ. τέταντο). Ψ 25 πρηνέα τανύσσας ἐν κονίῃς. Λ [179] πρηνεῖς κ. ὕπτιοι ἔκπεσον, Ariston. ἀθ. v. La Roche h. l. Ζ 307 πρηνέα πεσέειν, cf. Μ 396 Π 379. Π 310 413 πρ. ἐπὶ γαίῃ κάππεσε, cf. Π 579 Ρ 300. Ε 58 χ 296 ἤριπε πρηνής. Ζ 43 ἐξεκυλίσθη πρ. ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἐξηγήσατο τί ἐστι τὸ πρ. Ο 543 πρ. ἐλιάσθη. Φ 118 πρ. ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. β) Ω 11 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρ. ε 374 πρ. ἀλὶ κάππεσε nataturus. b) Β 414 κατὰ πρηνὲς βαλέειν μέλαθρον. (κατα - προπρηνής)

πρῆξις 1) effectus, eventus, profectus, Erfolg. Ω 524 οὐ γάρ τις π. πέλεται γόοιο, sch. A. ἄνυσις ἡ ἐκ θρήνου (vix recte) λείπει δὲ ἡ ἐξ. A. οὐ γάρ τίς τ' ἄνυσις ἐν ἄλλῳ, Gepp. **2**, 88 videtur reprehendere velle vocem, cf. Düntz. Rh. M. 5, 413 (Abh. 366). κ 202 568 οὐ γάρ τις π. ἐγίγνετο μυρομένοισι. 2) negotium, res quam perfici cuius interest, Geschäft. γ 82 π. ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος ἣν ἀγορεύω. b) negotium eius qui mercaturam facit, kaufmännisches Geschäft, Handel. γ 72 ι 253 h. Ap. 453 κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως; sch. E. ἢ κατ' ἐμπορίαν ἐπὶ τῷ ἰδίῳ κέρδει ἢ ματαίως, cf. Bekk. h. B. 2, 50. h. Ap. 397 ἐπὶ π. καὶ χρήματα ἐς Πύλον ἔπλεον. Cf. Pierson, Schiff. u. Handel d. Gr. i. ho. Z. Rh. M. 16, 83. De

πρήσσω (E. M. 688, 1 recte περάω statuit, cf. Lob. par. 401 Doed. Gl. 621, cuius radix augetur, cf. Schweizer, Kuhn 6, 20, ut Curt. Et. 358 statuit per κ quod fit γ, ib. p. 614 πρηκjω -σσω, cf. id. N. J. f. Ph. 79, 525 Benf. 2, 84 (lith. prek-ius lat. prec-). de significatione cf. Bekk. h. B. 2, 50, qui Handel Handlung comparat. Sed Bopp, Gl. 73 skr. kar agere facere, κραίνω et πρασσω πραγ „cuius γ e ϝ ortum esse potest", ita Christ 42 114 περακjω) prs. -ει Λ 552 -ουσι ν), ci. -ησιν γ 476 -ωμεν, ptc. -ουσα du. -οντε pl. -τες ι 491 ipf. iter. -εσκον θ 259. fut. -ξεις Ω 550 -ει. aor. ἔπρηξας Σ 357, inf. -ῆξαι ptc. -αντα γ 60. 1) penetro, pervado, cf. Buttm. Lex. 2, 196. ι 491 ἅλα π., sch. HQ. Ῥιανός, πλήσσοντες quod acriter defendit Mayhoff, Rhian. 77 neglegens quae Nitzsch h. l. dicit πλ. non sic esse ap. Hom. conficio: Ξ 282 Ψ 501 ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον, cf. ν 83 h. Ap. 421 (navis) Ven. 67, Merc. 203 (ὁδόν). Ω 264 ο 47 219 πρήσσωμεν ὁδοῖο, non recte Grash. Fuhrwerk 35 auf dem Wege ausrichten, sed est gen. part.: partem itineris conficere, Doederl. l. l. Naegelsb. Γ 14, cf. γ 476. haec significatio ap. epicos tantum et in praesenti. 2) perficio, bringe zu Stande, Buttm. l. l. 198. abs. Σ 357. c. acc. Α 562 πρῆξαι οὔ τι δυνήσεαι, cf. β 191, Λ 552 Ρ 661 Ω 550. π 88 πρῆξαι - τι. γ 60 π., οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα. τ 324 οὐδέ τι ἔργον ἐνθάδ' ἔτι πρήξει. θ 259

κατ' ἀγῶνας ἐΰ π. ἕκαστα v. l. ἐυπρήσσωσιν (διαπρήσσω. ἄπρηκτος. πρῆξις πρηκτήρ).

πρηΰνω placo. h. Merc. 417 ῥεῖα μάλ' ἐπρήϋνεν ἑκηβόλον Mercurius. De

πρηΰς (skr. prī exhilarare, prīyas lieb Bopp, Gl. 258 Curt. Et. 379) serenus, suavis. h. VIII 10 πρηῢ σέλας stellae.

πρίασθαι (περάω, πέρνημι, cf. Christ 114 (περίαμαι) Curt. Et. 358 Doederl. Gl. 626 Lob. Rh. 192 Benf., Kuhn 8, 19. sed Bopp, Gl. 96 skr. krī emere). aor. tantum (3. p. sg.) emere. α 340 τήν πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, cf. ξ 115 452 (πὰρ Ταφίων). ο 483 (ἔνθα). (ἀπριάτην).

Πριαμίδης (ῑ ob versum) Priami filius. (Benfey: filius uxoris Priami, contra eum Pott E. F. 2², 888, cf. Curt. Et. p. 585) n. Β 817 Ν 803 Ἕκτωρ | Πριαμίδης cf. Θ 216 356 Λ 295 300 Π 828 Ρ 449 Τ 204, Η 258. Δ 490 Ἄντιφος - | Π. Ζ 76 | Π. Ἕλενος, cf. Ν 586. Ν 157 Δηίφοβος - | Π. g. -αο Hectoris Γ 356 Η 250 et -εω Ἕκτορος - | Πρ. d. -ῃ, Ἕκτορι Πρ. Η 112 Ν 40 80, Μ 438 Ξ 365 Ο 597. a. -ην, Δόρυκλον | Πρ. Λ 490, Ἕκτορα Πρ. Ν 316 Ξ 375 Ο 604 Ρ 503 Σ 164, cf. Ψ 183, Πολύδωρον | Πρ. Υ 408. voc. -η Hector Ε 684, Lycaon Υ 87. In introitu versus aut Θ 216 356 Λ 295 300 Π 828 Ρ 449 Τ 204, Γ 356 Η 250, 112 Ν 40, 316 Ξ 375 Ο 604 Ρ 503 Σ 164 Ψ 183 in ipsa caesura. De

Πρίαμος (Herod. Ω 228 τὰ τριβράχεα μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ βαρύνεσθαι θέλει. E. M. 688, 4 παρὰ τὸ πρίημι τὸ ἀγοράζω ... ἐπράθη γαρ. cf. ib. 15 Ap. 2; 6, 4. Ahrens, dial. aeol. 56 Πέρραμος Πρίαμος e Περιαμος, quod probat Doederl. Gl. 627 Lob. Rh. 192 „ex Πέῤῥαμος exstitisse dicunt“. Kaufmann? Düntz. ho. Fr. 93 Περραιβοί comparat. Müllenhoff Alterth. 1, 16 barbarum esse putat, posse comparari prī lieben et Πρίαπος). n. Α 256 Γ 161 261 288 Δ 31 47 165 Ζ 449 Η 386 Υ 182 240 Φ 88 Χ 234 Ω 28 282 469 485 583 674, ὁ γέρων Π. Ν 368 Φ 526 Χ 25 Ω 777, γ. Π. θεοειδής | Ω 217 372 634 659, Δαρδανίδης Π. Γ 303 Χ 352 Ω 629, Δ. Π., θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος Η 366, θεοειδής | Ω 299, Π. μέγας Η 427 Ω 477. gen. -οιο Α 19 255 Β 332 414 788 791 Γ 105 (βίην) 124 288 314 Δ 31 35 499 Ε 463 464 535 704 Ζ 242 246 250 317 512 Η 44 47 346 Θ 303 377 Ι 136 278 Λ 102 200 Μ 15 95 Ν 14 173 365 Ο 244 Π 448 Σ 154 288 Υ 81 Φ 97 Χ 165 173 230 453 Ψ 746 Ω 76 160 ε 106 λ 421 533 ν 316, ἀγακλῆος Π. | Π 738, Π. ἄνακτος Β 373 Δ 18 290 Ζ 451 Η 296 Μ 11 Ρ 160 Φ 309 γ 107, Π. διοτρεφέος βασιλῆος Ε 464 Ω 803, Π. δαΐφρονος Ι 651 Λ 197 Ο 239, Π. - Δαρδανίδαο | Ε 159 Φ 34, ἐυμμελίω Π. | Δ 47 165 Ζ 449 (in arsi tertia, vicies in quinta, Μ 11 in secunda, Π 738 Δ 47 165 Ζ 449 in sexta) et -ου Β 37 803 Υ 181 306 Χ 251 478 ξ 241 χ 230. dat. -ῳ Β 160 176 304 Δ 28 173 Ν 176 Ω 37 278 279, Δαρδανίδῃ Π. Ν 376, Π. - δίῳ Ν 460, Π. μεγαλήτορι Ζ 283 Ω 117 145. ac. -ον Γ 117 146 Δ 35 Ε 614 Υ 136 Ω 169 336 353 447 598, Π. βασιλῆα Ω 680, Δαρδανίδην Π. Ω 631, Π. θεοειδέα | Ω 483. voc. -ε Ω 563, Δαρδανίδη Π. Ω 171, γέρον Πρίαμ' Ω 669. Priamus genus ducebat a Dardano filio Iovis, patre Erichthonii, cuius filius Tros genuit Ilum Assaracum Ganymedem. Ili filius Laomedon Tithonum Priamum, Lampus Clytium Hicetaonem genuit Υ 215—39, cf. Fuchs, var. fab. troic. 23 sq. Nullius enim tot maiores quot Priami recensuit Homerus, qui aliorum vix avos prodidit. Laomedonti infensus cum Troiam deleret Hercules (Ap. 2; 6, 4), fertur ab Hesione sorore Podarces s. Priamus velo e servitute redemtus (ὅθεν Ποδάρκης Πρίαμος ἐκλήθη) et ab Hercule rex Troiae factus esse Diod. 4, 32 Serv. Ve. Ae. 3, 3. Fuit vero non Troiae modo rex (Ω 544 ὅσσον Λέσβος ἄνω ἐντὸς ἐέργει κ. Φρυγίη καθύπερθε κ. Ἑλλήσποντος, cf. sch. AB. Ζ 1) sed multarum quoque gentium Asiae Thraciaeque, cf. Giseke, Stämme d. Balkanhalbins. 13, quae regulos quidem habebant sed Troianis ut consanguinitate propinqui erant ita auxilium tulerunt contra Graecos, cf. Am. Β 839. Atque Priamus ipse cum iuvenis esset Phrygibus auxilium tulerat contra Amazones Γ 184 atque a Mysis Ω 278 dona acceperat splendida. Uxores duxerat Hecubam, Castianiram Θ 305, Laothoen Φ 85 πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας. Filias habebat duodecim Ζ 248, filios quinquaginta Ζ 244 Ω 495 quorum undeviginti (ἰῆς ἐκ νηδύος Ω 496) ex Hecuba. Filiae erant Laodice Γ 124, Cassandra Ν 365 λ 421, Medesicaste νόθη Ν 173. Filii ex Hecuba Hector Υ 240, Deiphobus Χ 234, Helenus Η 44 Μ 95, Paris Ζ 512, e Laothoe Lycaon et Polydorus Φ 85 91 Χ 46, e Castianira Gorgythion Θ 303, praeterea de quorum matribus non constat Polites Β 791, Echemmon et Chromius Ε 159 Antiphon Λ 104, Agathon Pammon Antiphonus Hippothous Dius Ω 250, denique νόθοι Democoon Δ 499, Isus Λ 104, Cebriones Π 738. Fuit prudentissimus Ω 282 674 atque pius dilectusque propterea a Iove Δ 47 cui semper iusta sacra fecerat, sed infensus Iunoni Δ 35 Minervae Neptuno Ω 28. Atque ipse Iuppiter Υ 306 ἤδη Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε. Qua erat morum lenitate nec Helenam vituperabat, Γ 164 φίλον τέκος, οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί. quam solus praeter Hectorem ne verbo quidem lacessierat, Ω 770 ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεί, nec Paridem quem ipse Hector graviter reprehendebat, a diis enim putabat sibi res adversas illatas Γ 164. Quare licet mirari quod Aeneas omnium solus succenseat homini mitissimo Ν 461 οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔ τι τίεσκεν, cf. Υ 182, nescimus enim quomodo Priamus eum debito honore privarit. Fuit in arce Troiae domus Priami ornatissima et amplissima Ζ 242. Concionibus quae prope eam erant Β 788 Η 346, Priamus intererat, non pugnae. Itaque Γ 146 in muro sedebat spectaturus pugnantes quorum nomina ex Helena quam advocaverat quaesivit, sed cum foedus iceretur Γ 259 ex urbe ad exercitus profectus perfectis sacris rediit in urbem Γ 305 ne φίλον υἱὸν Paridem cum Menelao manus conserentem oculis videret. Paride victo non ausus est cum Antenore postulare ut Helena e foedere redderetur Η 370 nimio filii ut videtur amore permotus atque nihil effecit nisi ut induciae fierent per Idaeum ad sepeliendos mortuos. Troianis ab Achille fusis fugatisque iterum in muro erat Φ 526 suorum cladem cum summo luctu cernens, iussitque portas fugientibus aperiri, Hectori vero ne precibus quidem persuadere potuit Χ 38 ut in urbem intraret. Occisum et ab Achille in castra raptatum lugebat (Ω 640) Ω 163 ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο

γέροντος, qui luctus ut foedus est ita multis Homero indignus visus est. Tum a Iove quem Priami miserebat missa Iris Ω 171 eum hortata est ut ad Achillem proficisceretur, fore enim ut corpus redderetur. Dum igitur Hecuba dona Achilli parat, Priamus, nimis acri ut videtur studio proficiscendi abreptus Troianos vel verberibus expulit e regia, filios vero Ω 253 sq. per contumelias et probra tali viro quantumvis maereat indigna iussit currum iungere ad iter. Profectus deinde cum Idaeo solo Mercurium invenit a quo in castra ductus Ω 486 Achilli persuasit ut corpus redderet. Soluto demum Hectore Priamus corpus recreavit cibo et somno, sed ante lucem a Mercurio in urbem reductus est cum corpore. Fertur Priamus cum Troia deleretur a Neoptolemo occisus esse, Ve. Ae 2, 506 sq.

πρίν (ῑ E. M. 405, 33. sed ap. Hom. saepe ῐ. L. Meyer, vgl. G. 1, 33 328 lat. pro *πρό*, unde Hoffm. qu. h. 1, 99 Curt. Et. 380 (cf. Ebel, Kuhn 6, 203) comparativi instar *προιον* (ut Hoffm. qu. ho. 1, 99) *προιν πρίν* fieri putat ut lat. pro proios prius pris, sup. primus, cui respondens H. Weber, Phil. 16, 687 locativum potius statuit ut ex - in de - in. Benf. Gl. 231 skr. para parama unde lat. primus prior *πρίν*, eiecta vocali media, ut E. M. 688, 20 *ἐκ τοῦ πάρος παρίν κ. συγκοπῇ πρίν*. Hartel, ho. Stud. 1, 110 novam rationem (*πάλ-ιν, παρ πρα προ* et lat. -im) iniit non probatam a C. Centralbl. 1872 p. 559). Cf. Richter, de part. *πρίν* et *πάρος* earumque usu hom. Leipzig 1874. I. E. M. 688, 20 *ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικόν*, Hes. *πρότερον*, prius, E. M. 756, 2 *πρὸ τοῦ ὃ δὴ καὶ πρὶν λέγεται*. a) de tempore futuro. *Α* 29 *π. μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν*, Naegelsb. Am. h. l. Richter p. 14 Thiersch § 292, 2, cf. qui non recte vertit: potius, Σ 283 ν 427 Θ 473, Φ 340 Π 62 (*ἀλλ' ὁπόταν*), Ψ 190 Ω 728 β 198 ο 31. Ω 551 *π. καὶ πάθησθα*, patieris, ci. in sententia primaria pro fut. γ 117 *π. κεν - ἵκοιο*, cf. λ 330 ξ 155 Τ 209. h. Cer. 332 *οὐ γάρ ποτ' ἔφασκε π. γ' ἐπιβήσεσθαι, οὐ π. ἀνήσειν π.* etc. Ω 800 *μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν* ante induciarum exitum. non recte Richter p. 13 zu früh et hic et Τ 306 *μὴ π. κελεύετε ἄσασθαι* i. e. ante tempus quod constitui (V. 308 *δύντα ἐς ἠέλιον μενέω*). χ 59 *π. δ' οὔ τι νεμεσσητόν* sc. est. subiungitur alterum *πρίν*, quando prius habet negationem: nicht eher ehe o. als: *Α* 97 *οὐδ' ὅ γε π. ἀπώσει πρίν* etc., ubi Naegelsb., cf. *Β* 354 413 Δ 114 *Ε* 288 (*γε, γε*) *Ι* 650 Ξ 46 Π 839 Σ 334 Τ 170 (de re quae semper eodem modo fit) Φ 224 294 Ω 781 δ 254 475 747 κ 384 ν 192. Ο [72] *τὸ πρὶν δ' οὔτ' ἐγὼ παύω οὔτε ἐάσω πρίν γε* etc. sine negatione τ 585 *π. ἐλεύσεται π.* etc. *Ι* 250 *πολὺ π.* | *φράζεν* (potius?) cf. β 167 (semper *ἀλλὰ π. π.*). v. s. 6, videntur vero haec et additum *ἤ* (II 2 a) indicare comparativum aliquando fuisse *πρίν*. b) de tempore praeterito: α) aliquando, olim. ζ 4 *π. μέν ποτ' ἔναιον*, cf. ο 226 (*δὴ τότε*), hic tantum *ποτε* additur. *Β* 112 *π. ὑπέσχετο*, cf. v. l. *Ι* 19 Ψ 827 γ 408 h. XV 4. φ 32 *τόξον, τὸ πρὶν μέν ῥ' ἐφόρει* arcum quem. δ 724 814 *π. μέν, νῦν αὖ*, cf. ε 334 λ 484. antea: *Η* 144 *π. πεφόνησεν* ubi etiam additur *ὑποφθάς*, cf. Ω 764 Π 390 (potius?), 481 Θ 500 Ξ 424 Φ 179 κ 393 λ 632, ξ 334 τ 291, φ 36 150. Λ 236 *πολὺ π.* | *ἐτράπετο*, cf. *Ν* 161. *Ρ* 5 *οὐ π. εἰδυῖα*. ν 113 *π. εἰδότες*, videtur esse: iam dudum (Richter p. 20), sed non est. subicitur alterum *π.* Σ 189 *οὐ π. γ' εἴα πρίν γ'* etc., cf. *Η* 481 Θ 452 τ 475. β) usque ad hoc tempus, sonst, Faesi: so eben noch: *Ε* 54 *τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο*, ante Spitzn. *τόπριν*, totum tempus usque, La Roche h. S. 42 *τὸ* semper producitur, atque in thesi est, cf. *Ν* 105 Π 208, Ω 543 γ 265, sed Φ [476] *ὡς τὸ πρὶν* in arsi, Ariston. *αθ*. est in introitu versus *Ζ* 125 *ου ποτ' ὄπωπα* - | *τὸ πρίν*, cf. *Ι* 403 (*Ο* 72) Π 573 Χ 156 δ 32 518 (*ἀτὰρ τότε*) h. Ap. 476 Cer. 451, cf. Krüger Di. § 50, 5, 11. *Β* 344 *ὡς πρίν*. ϑ 155 *π. μὲν πάθον, νῦν δέ*. Γ 132 *π. φέρον*. *Ε* 127 (*ἀχλὺν, ἣ π. ἐπῆεν*, cf. *Ε* 472 *Ν* 357 Σ 288 *Τ* 328 Χ 500 ψ 14 h. Ven. 249. *Ι* 523 *π. δ' οὔ τι νεμέσσητον* sc. erat, cf. δ 475. δ 212 *π. ἐτύχθη* aor. pro ipf. cf. Richter p. 19. augetur vis addito *γε*: Γ 430 Σ 75 *π. γ' εὔχεο*. γ) usque ad illud tempus, opp. *τότε* (δ 518). *Ε* 135 *π. μεμαὼς δὴ τότε*, cf. ν 90. Est fere *τὸ πρίν* *Ε* 54 (*γε*) *Ζ* 125 *Ι* 403 *Ν* 105 (*γε*) *Ο* 72 Π 208 (*γε*) 573 Φ 476 Χ 156 Ω 543 γ 265 δ 32 518 per totum temporis spatium, de statu potius quam de eo quod semel fit. *πρίν γε* Γ 430 *Ε* 287 Σ 75. *πρίν περ* *Ε* 135 (al. *καί περ*) Θ 452. II coni. in sententiis secundariis. antequam, priusquam. Recte Richter p. 28 statuit per correlationem non per iuxtapositionem fieri coniunctionem. Fit enim correlatio semper in *Α* - *Ε*, in Iliade in universum tot exempla correlationem habent, quot ea carent. In Od. decem tantum e duodequadraginta correlationem habent. Est inf. aor. praeter *Α* 98 τ 474. 1) cum inf. aoristi a) Bekk. h. B. 2, 6 „für éin Subject éinen Casus". α) subiungitur priori *π.* quod habet negationem: *Η* 481 *οὐδέ τις ἔτλη π. πιέειν π. λεῖψαι*, cf. Π 840 Σ 334 (*γε*) Φ 225 295 κ 385 τ 475. *Ι* 387 *οὐδέ κεν πείσειε πρίν γ' ἀπὸ δόμεναι*, cf. *Μ* 172 Φ 578 *Τ* 313 423 *Υ* 100 257 μ 187 (*γε*) ν 181. ϑ 301 *ὑποστρέψας π. ἱκέσθαι*, cf. Χ 17. raro ante verbum sententiae primariae: Ω 245 *ἐγώ γε π. ἰδέειν βαίην*, cf. ε 301. potius quam: *Ζ* 465 *με γαῖα καλύπτοι π. γ' ἔτι πυθέσθαι*. *Ρ* 32 *Υ* 198 *μηδ' ἵστασο π. παθέειν*, ne patiaris, cf. σ 402. Saepius cum quadam neglegentia re non ratione grammatica docemur utrum subi. eligendum sit. duo enim praemissa sunt: κ 537 *μηδὲ ἐᾶν* (*νεκύων κάρηνα ἴμεν*) *π. πυθέσθαι*, cf. λ 50 89. β) Bekk. l. l. auch wo von 2 Subjecten das zweite unbezeichnet geblieben ist, findet es sich leicht aus dem Zusammenhang. δ 823 ν 426 ο 30 *ἱέμενοι κτείνειν π. ἱκέσθαι* sc. *αὐτόν* non *αὐτούς*. Π 322 *ἔφθη π. οὐτάσαι* Maridem, ubi *ἤ* solum sufficeret. cum neg. Ψ 45 *οὐ θέμις ἐστὶ λόετρα καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι π. γε θέμεναι*, cf. Ω 338. *Ρ* 504 *οὐ γὰρ Ἕκτορα σχήσεσθαι ὀίω π. γε βήμεναι ἤ κε ἁλοίη*, mutatur enim structura. δ 668 *αὐτῷ ὀλέσειε π. φυτεῦσαι*, cf. ε 207 η 83 ρ 597 h. Ven. 150. repetitur: *Β* 348 *ἔα, π. ἰέναι, π. καὶ γνώμεναι* sc. *ἡμᾶς*. Θ 453 *σφῶιν π. τρόμος ἔλλαβε γυῖα π. ἰδέειν*. his duobus locis et τ 586 *πρίν - πρίν*, in ceteris *οὐ πρίν - πρίν*, cf. Richter p. 32. subiungitur priori et augetur addito *γε*. *Α* 98 *οὐδ' ὅ π. ἀπώσει, π. γε δόμεναι*, sc. *ἡμᾶς* Düntzer quod propius accedit ad *ἀπώσει*, etsi Richter p. 42 eum vituperat supplens ut Naegelsb. Faesi *Ἀγαμέμνονα*. Audacius *Ο* 556 *οὐ γάρ ἐστιν Ἀργείοισιν μάρνασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν* (wir sie) *ἠὲ ἑλεῖν* (sie), cf. Faesi. b) acc. c. inf., subiungitur

priori πρίν quod habet negationem: *B* 414 μὴ π. ἠέλιον δῦναι π. με βαλέειν, cf. *B* 355 *Δ* 115, *O* 74 (τὸ π., π. γε), *I* 403 et sine neg. *X* 156, *Θ* 474 *I* 651 (γε) *Ξ* 47 *T* 170 δ 225 (γε) 747 ν 193 τ 586. *E* 219 πάρος οὐκ ἔσσεται πρίν γ' ἐπὶ νὼ πειρηθῆναι, cf. β 128 σ 289 (γε). ψ 138 μὴ πρόσθεν γένηται π. γ' ἡμέας ἐλθέμεν. *Ξ* 19 οὐδ' ἄρα προκυλίνδεται π. καταβήμεναι οὖρον, cf. ι 65 148 χ 64. sine neg. *N* 172 ναῖε πρ. ἐλθεῖν υἷας, cf. *O* 588 (semel additur περ) λ 319 ο 210 π 376, ζ 288 (γε). α 210 ἐμισγόμεθ' π. γε τὸν ἀναβήμεναι. raro ante sententiam primariam: *Φ* 100 π. Πάτροκλον ἐπισπεῖν τόφρα ἦεν, cf. ξ 229 ω 430. ν 124 μή πώ τις π. γ' Ὀδυσῆα ἔγρεσθαι δηλήσαιτο, cf. ϱ 105. potius quam: *Z* 81 ἐρυκάκετε π. φεύγοντας πεσέειν ne cadant. β) Bekk. 7 „befremden muss schon" η 196 μηδέ τι πάθησιν (Ulixes) π. γε τὸν (Ulixem) ἐπιβήμεναι sed excusatur quodam modo ex α 210 δ 255. „im höchsten Mass" *B* 355 μή τις ἐπειγέσθω π. τινα κατακοιμηθῆναι. 2) subicitur alia coni. a) πρίν γ' ἤ c. inf. *E* 288 οὐ σφῶί γ' ὀίω π. γ' ἀποπαύσεσθαι π. γ' ἤ ἕτερόν γε ασαι, Bekk. bis πρὶν sine γε, quod probat Richter, cf. χ 266. Octo sunt Iliadis loci in quibus inf. post apodosin quae caret negatione est, septendecim Odysseae, Richter 38. post sententiam negativam Iliadis sunt 14, Odysseae 11. πρίν γε *A* 98 *E* 219 *Z* 465 *I* 387 651 *M* 172 *O* 74 557 *P* 504 *Σ* 334 *Φ* 378 *Ψ* 45 α 210 β 128 δ 255 ξ 288 η 196 μ 187 σ 289 ψ 138. b) πρίν γ' ὅτε δή eher als du: *I* 488 οὐκ ἐθέλεσκες π. γ' ὅτε δὴ ἄσαιμι, cum opt. de re praeterita quae solebat fieri, ut saepe opt. post ὅτε legitur. cum ind. de re semel facta *I* 588 οὐδ' ὡς ἔπειθον π. γ' ὅτε δὴ βάλλετο, cf. ν 322 (semel deest δή, sunt qui spurium putent), ψ 42 h. Ap. 49 Cer. 96 195 202. δ 180 οὐδέ κεν διέκρινεν π. γ' ὅτε δὴ ἀμφεκάλυψεν non separavisset ante quam s. nisi antea mortui essemus. sine neg. *M* 437 ὡς τέτατο πρίν γ' ὅτε δὴ δῶκεν. πρίν γ' ὅτ' ἄν c. coni. de re futura et conditione incerta: β 374 ὄμοσον μὴ π. μυθήσασθαι π. γ' ὅτ' ἂν γένηται, ἤ αὐτὴν ποθῆσαι, mutatur enim structura, v. s. II 1 a β, cf. δ 477. Recte Richter p. 53 πρ. in his non proprie esse coniunctionem dixit. III) multo rarius ipsum πρ. regit a) coniunctivum. sunt qui maius pondus habere coniunctivum putent, cf. Richter p. 45. Est certe maior necessitudo inter coniunctivum et sententiam primariam, atque postulatur quodam modo ut alterum fiat. Sed etiam inf. locum habere potest. de re futura, post negationem: nicht, wenn nicht vorher. *Σ* 135 μή πω καταδύσεο π. γ' ἴδηαι, cf. κ 175 ν 336. ϱ 9 οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀίω π. γ' - ἴδηται. et iam post ipf. de re quae non iam certa est: *Σ* 190 οὔ με π. γ' εἴα, π. γ' αὐτὴν ἴδωμαι. atque in or. obl. *Ω* 781 ἐπέτελλε μὴ π. πημανέειν π. μόλῃ. β) omittitur verbum εἶναι. ο 394 οὐδέ τί σε χρὴ π. ὥρη, καταλέχθαι, Ameis al. supplent ἤ, recte Lange Richter negant quidquam supplendum esse. b) optat. de re praeterita quam quis aliquando in animo habebat. *Φ* 580 οὐκ ἔθελεν φεύγειν π. πειρήσαιτο, cf. h. Cer. 333. v. s. II 1 a β. 2 b. c) semel ind. h. Ap. 357 φέρεσκε ἦμαρ, π. γέ οἱ ἐφῆκεν. Cf. Forster, de usu coni. πρίν hom. et hes., in Miscellan. phil. libello in Haasii honorem ed. Breslau 1855, quo libro non usus sum. Fit ante π. correptio attica e. c. *A* 97 *T* 313 ξ 334 τ 291. Saepe producitur arsi prima *B* 348 *Θ* 474 *Φ* 225 *Ω* 245 ο 210 394 ϱ 105 σ 402 τ 475, secunda *Π* 839 *Φ* 179 340 δ 254 λ 632 ν 192 ξ 334 τ 291, quarta *H* 390 *P* 5 *Ω* 764, in thesi tertia *I* 403 *X* 156, *Z* 81 *N* 172 *Π* 322 840 *X* 17 δ 668 ν 113, ut videtur non in secunda ut dixit Hoffm. qu. ho. 1, 99 aut prima ut voluit La Roche *B* 413. πρίν undevicies legitur. Videtur anceps esse ob originem, quare Hoffm. l. l. „patet licentiam non esse ubi producitur in arsi", cf. Hartel ho. St. 1, 11. 3, 35, vix recte La Roche *Π* 840 app. „die Länge nur gerechtfertigt vor ehemals consonantisch anlautenden Wörtern u. vor Hauptabschnitten (Trithemimeres, Penthemimeres, Hephthemimeres); in der Arsis des ersten u. der Thesis des dritten Fusses aber πρίν γ' zu schreiben", cf. h. U. 256 Herm. Orph. 700.

πριστός (πρίω) sectus serra. σ 196 τ 564 πριστοῦ ἐλέφαντος, sch. M. σ 196 γρ. λευκοῦ, cf. Ve. Ae. 3, 464 secto elephanto.

πρό (skr. pra- vor, lat. prōd pro goth. fru-ma erster, germ. fur-iro prior Curt. Et. 380, cf. Bopp Gl. 248 L. Meyer, vgl. G. 1, 33 107 202 Ebel, Kuhn 6, 203. non recte Capellm. sch. ho. Confl. 1850 p. 7 ad. πρ. περάω cum notione celeriter progrediendi ac praecedendi) I adv. pro, protenus, Eust. 746, 36 πρόοδόν τινα εἰς τὸ πρόσθεν. 1) a) de loco: *N* 799 κύματα, πρό μέν τ' ἄλλ' αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, 800 ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι. *O* 360 πρὸ δ' Ἀπόλλων incedebat. *P* 355 πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο, Eust. 1109, 34 προΐσχοντο οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὅμοιον ὂν τῷ προεβάλλοντο. ε 385 π. δὲ κύματ' ἔαξεν. b) ad tmesin q. v. fere redire videntur: *A* 195 φ 21 π. γὰρ ἧκε, cf. *A* 208 *Σ* 168. *A* 442 π. μ' ἔπεμψε. *Π* 188 εἰλείθυια | ἐξάγαγεν πρὸ φόωσδε Zenodotus, sed Aristarchus et Aristoph. ἐξ. φόωσδε, sch. V. ἢ περισσεύει ἡ πρὸ ἢ τόπον δηλοῖ, οἱ δὲ ὅτι πρὸ τοῦ γαμηθῆναι, cf. *T* 118, ubi Ariston. (vix recte) ἡ δ. ὅ. νῦν ὑγιῶς γρ. σὺν τῇ προθέσει π. φόως· πρὸ γὰρ τῶν μηνῶν τῶν καθηκόντων ἐγεννήθη, hic igitur: vorher, ita Ap. 136, 7 La Roche etsi aut eadem verba duobus modis explicantur aut alter locus mutatur, cf. h. Ap. 119 (ἐκ δ' ἔθορε). 2) de tempore praeterito: antea *A* 70 τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα, paraphr. προγεγονότα, Naegelsb. was vordem war, Ve. Ge. 4, 493 quae fuerunt. iusto subtilius ita ut explicatione egeat Am. was vorn ist d. i. Vergangenheit. α 37 πρό οἱ εἴπομεν, Bekk. h. B. 2, 21 digamma servaturus omittendum censet adv., non enim inveniri προειπεῖν sim. B) additur gen. qui longius separatur. *Ψ* 115 π. δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν. II praepos. c. gen. pro, ante, ita ut is ante quem quis est eum aversum spectet. *Δ* 373 πολὺ πρὸ φίλων μάχεσθαι. *E* 96 πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας, Eust. 526, 22 ἔμπροσθεν, cf. v. l. *N* 803. *K* 286 πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾔει, Eust. 805, 35 ἢ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ νοεῖται, ἵνα λέγῃ ὅτι ὑπὲρ Ἀχαιῶν (cf. ib. 53) ἐπρέσβευεν ἢ τοπικῶς ἵνα δηλοῖ ὅτι προώδευε τῶν Ἀχαιῶν. *N* 693 πρὸ Φθίων Μέδων incedebat, cf. *N* 699. *P* 726 ἐπὶ κάπρῳ ἀίξωσι πρὸ κούρων canes. τ 435 πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν κύνες ᾖσαν. *Ω* 215 π. Τρώων κ. Τρωιάδων ἑστεῶτ'. *Δ* 156 προστήσας π. Ἀχαιῶν (Τρωσὶ μάχεσθαι). b) translate: für, ὑπέρ. *Θ* 57 μάχεσθαι π. τε παίδων καὶ π. γυναικῶν, Suid. 2; 2, 492 Eust. 698, 13 ὑπέρ, cf. 1184, 4. 1684

6. *K* 224 πρὸ ο τοῦ ἐνόησεν, sch. A. πρὸ θατέρου πολλάκις ἐλογίσατο· ἢ (melius) ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου ὡς *Θ* 57 Düntz., sed La Roche: früher als der andre. paulo aliter: *Ω* 734 ἀθλεύων π. ανακτος, sch. B. ὑπέρ, sed Suid. 2; 2, 414 ἀντί. v. l. sch. V. *Z* 456 πρὸς ἄ. c) *E* 798 πρὸ πυλάων οἴχνεσκον, cf. *Z* 80 (ἐρυκάκετε) *K* 126 (κιχησόμεθα) *Ω* 714 (ὀδύροντο). *I* 708 π. νεῶν ἐχέμεν λαόν (Hes.) *O* 351 κύνες ἐρύουσι πρὸ ἀστεος. *P* 667 πρὸ φόβοιο ἕλωρ λίποιεν inter primos qui fugabantur, dum enim adversi recedunt Graeci in prima Graecorum acie erat Patrocli corpus, sed sch. A. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ (paraphr.) φόβον ὅ ἐστιν ὑπὸ φυγῆς, sch. B. ὡς τὸ *Ω* 734, Faesi La Roche Düntz. zur Flucht gewandt, sed sic esset: pone fugientes. *Σ* 172 φύλοπις ἕστηκεν π. νεῶν. *T* 292 π. πτόλιος δεδαϊγμένον. *X* 110 ὀλέσθαι π. πόληος. *Ω* 783 π. ἄστεος ἠγερέθοντο, cf. ω 468, κ 105 (ξύμβληντο). d) *Δ* 382 πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, Eust. 805, 46 ἀφ' οὗ ὁ φροῦδος ἐγένετο, cf. 487, 2 (προώδευσαν) 1160, 27, nos invertimus: Weg hinter sich hatten, sch. BL. ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ, Am. et La Roche adv. et gen. part. statuunt, etiam Faesi: ihres Weges weiter gezogen waren, ut Kühner, a. G. 2, 394 n. e) satis mire pro gen. nonnunquam est -θι. *Γ* 3 κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό |, ut enim coelum pone grues ita grues pro nubibus, paraphr. πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, Naegelsb. vor der Höhe des Himmels, welchen sie nicht erreichen . . . bei einer senkrechten Dimension, Ariston. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπῳ, La Roche: in der Luft, Apoll. adv. 608 Σέλευκος κ. οἱ πλεῖστοι, ὑγιῶς ἐφίστων τῷ ο. π. ἡ γὰρ εἰς θι παραγωγὴ τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει, melius igitur esse οὐρανόφι πρό, cf. 622, atque Ahrens Rh. M. 2, 163 gen. -οο malebat Ἰλίοο πρό et οὐρανόθεν πρῴ früh vom Himmel her, alii adv. statuunt ut Am. am (? pro: im) Himmel vorn, sed nunquam duo advv. sic in exitu versus. *Θ* 561 πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό |, paraphr. πρὸ τῆς Ἰλίου, cf. *K* 12 (sch. V. κατὰ παρολκὴν ἡ παραγωγή· δηλοῖ γὰρ τὸ Ἰλίου ὡς τὸ *Γ* 3 κ. *H* 219) *N* [349] (λαὸν Ἀχαιικὸν ὀλέσθαι) θ 581 (ἀπέφθιτο). 2) de tempore: ante ε 469 αὔρη ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι (q. v.) πρό | vor dem Morgen atque sic ante solis ortum, Nitzsch Faesi Düntzer, iusto subtilius sed eandem rem (ut Lentz Zft. f. AW. 1857 p. 277 dixit) Ameis: um Morgen hin, esse enim πρό adv. Oertel chronol. ho. III Meissen 1850 p. 34 36: ante Aurorae ortum. Ahrens, Rh. M. 2, 166 ἠῶθεν πρῴ proponere audebat. *Λ* 50 βοὴ γένετ' ἠ. π. | antegreditur progredientem; paraphr. πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς, Bothe πρὸ ἡμέρας quod vix recte vituperavit Franke J. J. f. Ph. 24, 38 sq., etsi non admodum constat de tempore. La Roche: nicht streng zu nehmen ob *Λ* 1, rem explicare conatus Oertel l. l. nam primum Auroram e lecto surgere, tum oriri. ζ 36 ἐπότρυνον πατέρα ἠῶθι πρό. ο 524 π. γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ, Krüger Di. § 68, 10, 2 solum hoc exemplum huius usus putat, sed Biester, voc. ὀπίσω Braunsberg 1838, p. 6: nuptiarum loco, minuens ita vim ironiae. ρ 476 Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη. Non minuitur elisione, sed in hiatu est e. c. πρὸ Ἀχαιῶν *Δ* 156 *K* 286. Attica correptio ante πρό e. c. *P* 726 *Ω* 783. Interponuntur inter praep. et casum ὅ *K* 224 δ' ἄρ' τ 435, cf. *I* 13. Componuntur διαπρό ἀποπρό περιπρό (*Δ* 180), qu. v., quae a nonnullis separantur etsi etiam in verbis compositis coniungi solent. Componuntur nomina adverbia praepositiones triginta quinque, verba quadraginta fere quorum multa secundam quoque praep. admittunt (προπροκυλινδόμενος ἐπιπροΐημι -χέω -άλλω, περιπροχέω, ἐκπρολείπω, -καλέω, ἀποπροΐημι, | quatuor etiam tertiam ὑπεκπροθέω -φεύγω -λύω -ρέω). Fit crasis in προέχω -πέμπω -τίθημι -τύπτω -φαίνω. Est in his πρό a) de loco: protenus, pro, prorsus (προβαίνω) b) de tempore: ante (προμιγῆναι *I* 452) c) de modo: pro (προνοέω, πρόφρων, προφερέστερος, προβέβουλα) Autenr. ap. Am. ω 41 vocem πρόπας putat solam esse, cuius πρό vim habeat intensivam.

προ-άγοιεν v. l. h. Ap. 272 pro προσάγοιεν q. v.

προ-αλής, declivis, pronus. *Φ* 262 χώρῳ ἐν προαλεῖ, Hes. καταφερεῖ, καταβατῷ, Ap. 136, 10 τῷ καταφερεῖ κ. προαλίζοντι τὸ ὕδωρ, sch. B. κατάντει, καθ' ὃν τὸ ὕδωρ ἔρχεται ἅλις, Herod. τινὲς ἐδάσυναν, (προ ἁλ.) παρὰ τὸ ἅλλεσθαι (Doederl. Gl 485 Düntz. h. l.) ἐκδεχόμενοι τὸν σχηματισμόν. ἄμεινον δὲ ψιλοῦν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, φάσκων ἀπὸ τοῦ ἁλίζεσθαι γεγενῆσθαι, τουτέστιν ἀθροίζεσθαι (melius ut videtur), ὥστε σημαίνεσθαι τὸ καταφερῆ. καὶ γὰρ τοῦ χωρίου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον, cf. Lehrs, Ar. 313.

προ-βαίνω progredior, antegredior. *K* 252 ἄστρα προβέβηκε sind vorgerückt. c. gen. *Z* 125 πολὺ προβέβηκας ἁπάντων σῷ θάρσει qua es audacia praegressus ante ceteros. transl. supero. *Ψ* 890 ὅσον προβέβηκας ἁπάντων voraus bist, est vis praes. Hes. ἀριστεύεις, προκόπτεις. *Π* 54 κράτεϊ προβεβήκῃ. (πρόβασις. πρόβατον).

προ-βάλλω aor. sine augm. tantum. 1) act. proicio ε 331 νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι ratem. *Λ* 529 ἔριδα προβαλόντες quasi praemio de quo certarent in medium proiecto, sch. V. μέσην ἀμφοτέρων ἔχοντες. 2) Med. ante me spargo s. proicio. *A* 458 *B* 421 γ 447 οὐλοχύτας προβάλοντο, paraphr. προεχέαντο, Eust. 132, 21 προέθεντο, προέρριψαν, sch. BL. εἰς τὸν βωμόν, vox sollemnis de re sacra. *Ψ* 255 θεμείλια προβάλοντο ante monumentum fundamenta iecerunt. Transl. supero, praesto. *T* 218 σεῖο νοήματι προβαλοίμην, Hes. Ap. 136, 24 ὑπερβαλοίμην. (προβλής, πρόβολος).

πρόβασις (προβαίνω) pecora. β 75 κειμήλιά τε πρόβασίν τε, Eust. 1434, 44 κ. μὲν τὰ κείμενα, τὰ ἀκίνητα. πρόβασιν δέ, ἅπερ ἡμεῖς φαμὲν αὐτοκίνητα, τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα, Aristoph. ap. Eust. 877, 55 καὶ τὴν τῶν ἄλλων τετραπόδων βοσκημάτων οὐ μὴν μόνον τῶν κοινῶς λεγομένων προβάτων, cf. Eust. 753, 39. minus bene al. proventum s. reditum explicant cf. Hes. sch. S. h. l. Collectivum vocat Doederl. Gl. 2018, recentioris originis atque propriam Telemachiae Düntz. hom. Fragen 153. Metri causa Düntzer h. l. pro πρόβατα esse putat.

πρόβατα, τά (προβαίνω. Doederl. Gl. 2018 literas non significationem sic explicari ratus ad παραβόσκειν rettulit) pecora, oves. E. M. 688, 22 πολλάκις κατὰ κοινοῦ ἐπὶ πάντων τῶν βοσκημάτων. Hes. τετράποδα, cf. Suid. 2; 2, 416. *Ξ* 124 πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε, Ariston. ἡ δ. ὅ. πρόβατα πάντα τὰ τετράποδα διὰ τὸ ἑτέραν βάσιν ἔχειν πρὸ τῆς ὀπισθίας, cf. Lehrs, Ar. 101 Ap. 136, 11. *Ψ* 550 ἔστι χαλκὸς κ. πρόβατ'.

h. Merc. 571 πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν Ἑρμῆν.

προ-βέβουλα (βούλ-ομαι) praetuli, malo, Hes. προκέκρικα, προέκρινα, cf. Suid. 2; 2, 417 E. M. 193, 39 προτετίμηκα. *A* 113 Κλυταιμνήστρης προβέλουλα Chryseidem.

προ-βιβάς et **-ῶν** (ptc. de -βίβημι -άω quae non leguntur) procedens, ingrediens ante. *N* 18 ρ 27 κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς, *N* 158 κοῦφα π. π. *N* 807 ὑπασπίδια προβιβῶντι, Bekk.² -άντι, *Π* 609 ὑπ. προβιβῶντος, Bekk.² -άντος. ο 555 ὦκα προβιβῶντα (πόδες φέρον) Bekk.² -άντα. h. Merc. 149 ἦκα ποσὶ προβιβῶν.

προβλής (προβάλλω Lob. par. 236 adi. quae grammatici perfecto passivi subiciunt, primum π. quod unum ex hoc genere Homerus delibavit si quidem ἀβλής *Δ* 117 poëtae abiudicabatur. De accentu cf. Herod. *Π* 44 E. M. 358, 5) proiectus, prominens. *B* 396 προβλῆτι σκοπέλῳ, sch. D. προβεβλημένῳ, ἐκκειμένῳ, ὅ ἐστι προέχοντι εἰς τὴν θάλασσαν, cf. E. M. 688, 30 Ap. 135, 4 Ve. Aen. 3, 699 proiectaque saxa Pachyni. *Π* 407 πέτρῃ π. h. VII 3 ἀκτῇ π. ε 405 κ 89 ἀκταὶ προβλῆτες, cf. ν 97. *M* 259 στήλας προβλῆτας, ἃς Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἕχματα πύργων, Strebepfeiler, sch. BL. ἤτοι τοὺς προμαχῶνας, AD. παρὰ τὸ προκαταβεβλῆσθαι. Ap. 134, 34 οἱ μὲν τὰς ἔξω προβεβλημένας ... ἕνεκεν ἀσφαλείας (ita recte Hes.) οἱ δὲ τὰς πρώτας βεβλημένας, ὅπερ καὶ μᾶλλον (cf. Suid. 2; 2, 418)· ἐπεξηγεῖται γὰρ αὐτός, etsi haec epexegesis aliud dicit, necessario enim quae longissime prominebant ut aliis impositis firmarentur prima ponenda erant. Vocalis ο semper in thesi.

προ-βλώσκω ind. 3 p. pl. exeo e quo loco. φ 239 385 μήτι θύραζε προβλώσκειν, Ap. 136, 6 ἀντὶ τοῦ προμολίσκειν. τ 25 δμῳὰς οὐκ εἴας προβλωσκέμεν. *Σ* 382 ω 388 προμολοῦσα e domo, cf. δ 22. *Σ* 392 πρόμολ' ὧδε, Ap. 136, 23 πρόελθε. *Φ* 37 ἐννύχιος προμολών e castris. ο 468 ἐς θῶκον πρόμολον δήμοιό τε φῆμιν.

προ-βοάω prae ceteris clamo, in magno omnium clamore ita clamo ut audiar, schreie vor, überschreie. *M* 277 προβοῶντε μάχην ὤτρυνον, Düntz. πρό verstärkt. non recte sch. D. ἔμπροσθεν τῶν λοιπῶν βοῶντες, cf. Apion ap. Ap. 134, 21, (La Roche), non enim in campo aperto sed in muro erant. sch. D. (paraphr.) ἢ προμαχόμενοι· βοὴ γὰρ ἡ μάχη ἀπὸ παρακολουθοῦντος, sed clamantium βοή non pugna est sed clamor.

πρόβολος (προβάλλω) prominens scopulus, promunturium, Hes. ὁ εἰς θάλασσαν προβεβλημένος λίθος, cf. Ap. 135, 25. μ 251 ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς (ῥάβδῳ ἐς πόντον προϊῆσι), cf. sch. BQV., sed fuisse videntur quid ad ῥάβδῳ referentes „late proiectum“ explicarent, Hes. οἱ δὲ ῥάβδος.

προγενέστερος comp. de προγενής maior natu, prius natus, Hes. πρεσβύτερος. *B* 555 προγενέστερος ἦεν Nestor Menestheo, cf. δ 205. *I* 161 γενεῇ π. Agamemnon Achille. *Ψ* 789 Αἴας ἐμεῦ ὀλίγον π. ἐστίν Antilocho, cf. τ 244. η 156 λ [343] Φαιήκων ἀνδρῶν π. ἦεν. β 29 ἠὲ νέων ἀνδρῶν ἢ οἳ προγενέστεροί εἰσιν, cf. ω 160. Superl. natu maximus, h. Cer. 110 προγενεστάτη ἦεν ἁπασῶν sororum. De

προ-γίγνομαι appareo, prodeo, komme zum Vorschein. *Σ* 525 τάχα προγένοντο, paraphr. παρεγένοντο, Eust. 1160, 26 προέκοψαν τῇ ὁδῷ. h. VII 7 ἀπὸ νηὸς λῃσταὶ π. θοῶς ἐπὶ πόντον. (προγενέστερος, πρόγονος.)

προ-γιγνώσκω praesagio. h. Cer. 257 αἶσαν ἐπερχομένου προγνώμεναι.

πρόγονος (προγίγνομαι) antea natus, maior natu, de ovibus quae secundum annum agunt, al. de iis quae primo anni tempore natae sunt. ι 221 χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι, erste Zucht, sch. HQ. προγενέστεραι, παλαιότεραι ἢ μεταγενέστεραι τῇ ἡλικίᾳ, Eust. 1625, 29 τὰ πρωτογεννήματα ib. 34 τὰ τέλεια, Hes. οἱ πρωτόγονοι ἄρνες, cf. Ap. 135, 10.

προ-δαῆναι (δα) praesagire. δ 396 προϊδὼν ἠὲ προδαείς praesagus.

προδοκή (προδέχομαι) locus opprimendis feris opportunus, Anstand. *Δ* 107 δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν capram, sch. BLV. τόποις προβλήματα ἔχουσιν· οἱ δὲ ταῖς ἐνέδραις παρὰ τὸ προ[ς]δέχεσθαι, E. M. 344, 19 τοῖς πρὸς ἐνέδραν ἐπιτηδείοις τόποις (paraphr.). Hes. προενέδραις (Ap. 134, 27), προόδοις.

πρό-δομος (Lob. par. 381 non a προδέμω derivatum, quod nusquam legitur sed syntheton, cf. Meiring, subst. cop. I Marcod. 1828 p. 10 Doederl. Gl. 356) domus anterior, a) ea pars qua ex aula in interiora itur, spatium amplum quod ex aula per porticus porrigitur ad conclave virorum, cf. Schreiber, Ithaca. Hes. προστάς, πρόστωον, E. M. 688, 34 ἡ πρὸ τῆς οἰκίας στοά, ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ὅμηρος, ἔνιοι μὲν παστάδα (Pollux), τινὲς δὲ προστάδα προσαγορεύουσιν. 441, 19 τὸ πρὸ θαλάμου πρόδομον· αἴθουσα δὲ ἡ πρὸς ἥλιον τετραμμένη, cf. Ap. 135, 27 τῇ πρὸ τοῦ οἴκου παραστάδι. porticus enim et prodomus rectis angulis distabant, sed b) prodomi nomine etiam porticus (Braune § Cottbus 1845 p. 3 Eggers aed. hom. Altona 1833 p. 5) atque etiam quaecunque ante conclavia erant (Rumpf aed. hom. I Giessen 1844 p. 15 Doederl. l. l. V. D. N. J. f. Ph. 3, 328 sq.) comprehendebantur. a) *I* 473 ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων, tres ignes videtur (non recte) statuere Ariston. ἓν μὲν ὑπὸ ταῖς αἰθούσαις, ἕτερον δὲ ἐν τῷ οἴκῳ, ἄλλο δὲ ἐν τῷ προδόμῳ τοῦ οἴκου· ἀπίθανον γάρ φασιν εἶναι ἐν μὲν προδόμῳ πῦρ εἶναι (apud custodes qui prohibebant ne exiret), ἐν δὲ τῷ οἴκῳ (apud Phoenicem) ἐλλείπειν. b) porticus (?). δ 302 ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο, sch. E. προστῴῳ, προθύρῳ τῷ πρὸ τοῦ θαλάμου. ο 5 Τηλέμαχον εὕδοντ' ἐν π. Μενελάου υ 1 ἐν π. εὐνάζετο Ὀδυσσεύς, cf. υ 143. anterior pars domus. ξ 5 ἐν π. ἥμενον Eumaeum, sch. V. τῇ πρὸ τοῦ οἴκου στοᾷ, Braune: ὑπ' αἰθούσῃ. ο 466 εὗρε ἐνὶ π. δέπα. *Ω* 673 ἐν π. δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο κῆρυξ κ. Πρίαμος quae repetuntur e δ 302 satis inepte, cum enim Achilles prohibere vellet ne Priamus conspiceretur ab intrantibus non debuit in introitu tentorii eum collocare, sed sunt talia in hac parte Il. neque recte Oertel chronol. ho. III Meissen 1850 p. 31 „domus partem posticam“ vel tale quid excogitavit explicaturus errores quoque poëtae Homerum imitantis.

προ-εῖδον prospexi, e longinquo conspexi. ε 393 ὀξὺ μάλα προϊδών. χ 275 ἕζετο προϊδὼν hastam emissam. med. non differt nisi forma: ν 155 ἐλαυνομένην (navem) προϊδωνται ἀπὸ

πτόλιος. praevidi, visu prius edoctus sum. δ 396 π. ἠὲ προδαείς ἀλέηται. Σ 527 τὰ προϊδόντες. Ρ 756 προϊδωσιν ἰόντα κίρκον.

προ-έργω (προϝ.) prohibeo. Λ 569 πάντας προέεργε ὁδεύειν Aiax Troianos ut videtur, paraphr. τοὺς Τρῶας ἀπεῖργεν (Düntzer La Roche Seiler, sch. min.), etsi alii (Damm) Graecos intellegunt eum tuentem effecisse ut irent. sch. ἤτοι ἐκώλυε τοὺς Τρῶας ἐμπίπτειν ταῖς ναυσὶν ἢ προετρέπετο τοὺς Ἕλληνας ἀναχωρεῖν. Est ipf. c. augm., alii προεέργω statuunt atque ipf. sine augm. Benicken, Interp. in Λ p. 50 versum expungit, non enim esse Homeri vocem π. aut ὁδεύειν.

προ-ερέσσω aor. tantum. navim remis impello, rudere fort. Α 435 ο 497 τὴν εἰς ὅρμον προέρεσσαν ἐρετμοῖς, Hes. προήλασαν, Did. διὰ τοῦ ε, οὐ διὰ τοῦ υ προέρυσσαν κ. ἡ Ἀργολικὴ κ. ἡ Σινωπικὴ κ. ἡ Σωσιγένους, sed vo. προέρυσσαν (Dind. ο 497) ante Spitzn. q. v., cf. Naegelsb. Α 435, sed paraphr. προσείλκυσαν ἢ προσήγγισαν, cf. sch. br. ι 73 αὐτὰς ἐσσυμένως προερέσσαμεν ἤπειρον δέ, sch. M. διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος, cf. La Roche h. T. 346 Nitzsch h. l., v. l. -ύσσαμεν. ν 279 σπουδῇ ἐς λιμένα προερέσσαμεν, v. l. -ύσσαμεν.

προ-ερύω (προϝ.) aor. tantum . deduco, navim in mare. Α 308 νῆα ἅλαδε προέρυσσεν, paraphr. προείλκυσεν, Hes. καθείλκυσεν, Ι 358 νῆας αλαδε προερύσσω, paraphr. sch. br. καθελκύσω. 2) v. l. v. s. προερέσσω.

προ-έχω (μ 11 ipf.) et **προὔχω** (al. προύχω Am. Bekk. Düntz. Faesi). A) act. a) emineo, promineo. μ 11 ἀκροτάτη προέχ' ἀκτή. κ 90 ἀκταὶ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν ἐν στόματι προὔχουσιν. ptc. Χ 97 πύργῳ προὔχοντι, τ 544 π. μελάθρῳ, h. Cer. 272 298 π. κολωνῷ. ω 82 ἀκτῇ προὐχούσῃ. ζ 138 ἠιόνας προὐχούσας. qui antecessit: Ψ 453 ἵππον προὔχοντα, Vorsprung habend, paraphr. προτρέχοντα. Ψ 325 τὸν προὔχοντα aurigam, paraphr. προάγοντα. b) transl. praesto, excello. h. Cer. 151 δήμου τε προὔχουσιν ἰδὲ κρήδεμνα πόληος εἰρύαται. B) med. ante me positum habeo. γ 8 προὔχοντο ἑκαστόθι ταύρους, sch. EHMQS. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος προείχοντο τῷ θεῷ, οἷον παρεῖχον. οἱ δὲ πρὸ αὐτῶν κατείχοντο ἐπὶ τὸ σφάξαι· τίνες δὲ προεβάλλοντο. De tm. q. v. v. s. πρό I 1.

προ-ήκης (ἀκή, ἠκή acies Lob. Ai. 286) a parte antica aciem habens. μ 205 ἐρετμὰ προήκεα, sch. BHG. τὰ προβεβηκυῖαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντα ἢ τὰ προήκοντα τῆς νεώς. V. προέχοντα κ. προτεταμένα τῆς νεώς, Doederl. Gl. 181 der durch πρό bezeichnete Theil ist der welcher zum Schiff hinausragt. Lucht, Schiff Altona 1841 p. 32 Schärfe der Kanten, in welcher es ins Wasser schlägt, cf. Grash. Schiff. 20.

προ-θαλής (θάλλω) crescendo auctus, corpore et viribus firmatus. h. Cer. 241 ὥς π. τελέθεσκε quo vigore crevisset.

προ-θέλυμνος (dubiae originis. aeol. θέλυμνον, θέλεμνον fundamentum, skr. dharunam dhar tenere Curt. Et. 316. Doederl. Gl. 971 θλᾶν drücken, E. M. 688, 44 Suid. 2; 2, 435 τέλος. sch. D. Κ 15 θέλυμνα οἱ θεμέλιοι, θεῖναι? Mire Andromachus ἐν ἐτυμολογικοῖς ap. sch. BD. Ν 130 ad θηλυμανεῖν refert. atque Gepp. 2, 75 πρό et ἑλεῖν, inserto θ herausgenommen, sed fuisse qui perperam θέλυμνον statuerent atque inde τετραθ. formarent. prorsus ordine digestus, alius super alium, geschichtet, dicht gedrängt, Böttcher, Aehrenl. Dresden 1848 p. 22 die Lage vorwärts, die Länge lang, in ganzer Länge. alii: funditus, ex imo exstirpatus, die Grundlage vorn habend, ausgerissen, quod vix convenit Ν 130, cf. Meiring, subst. cop. Marcod. 1828 p. 19. Doederl. l. l. vorwärts gedrückt, E. M. 688, 44 πρόῤῥιζος ἢ πυκνός. Ι 541 πολλὰ προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα αὐτῇσιν ῥίζῃσι, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἄλλα ἐπ' ἄλλοις· ἔνιοι δὲ πρόῤῥιζα, Ap. 134, 23 Suid. 2; 2, 435, sch. BL. τὰ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις προτιθέμενα ὅ ἐστι συνεχῆ. sed paraphr. πρόῤῥιζα, Hes. προθέλυμνον· αὐτόῤῥιζον, cf. sch. L. ed. Bachm. Eust. 773, 45, Düntz. La Roche Faesi, aptius huic loco atque Aristoph. pac. 1210, quam ceteris Homericis, ut Doederl. „prägnant, durch Druck entwurzelt“. Κ 15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας, Suid. l. l. Ap. l. l. ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, Hes. προῤῥίζους, ἀπὸ ῥίζης ἀνασπᾶν ἄλλας ἐπ' ἄλλαις cf. sch. D. L. ed. Bachm., paraphr. simpliciter προῤῥίζους quod hic certe non erat quod adderetur. Ν 130 φράξαντες σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, alio super aliud sch. V. ἀλλεπαλλήλῳ (paraphr. ἐπάλληλοι, πυκνοί) ἢ (minus bene, Faesi La Roche ἀλλεπαλλήλους πτύχας ἔχοντι cf. Eust. 924, 20. Düntz. mit vorgehaltener Fläche.

προθέουσι v. s. προτίθημι.

προ-θέω a) procurro. Κ 362 προθέῃσι μεμηκώς lepus quem canes persequuntur. pugnans Χ 459 λ 515 οὐ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε. b) praecurro. Α 291 τοὔνεκα οἱ προθέουσι ὀνείδεα μυθήσασθαι, Ariston. ὁ. συνήθως ἑαυτῷ, προθέουσιν τὰ ὀνείδη, Friedl. „sc. ut neutr. pl. cum verbo pl. coniunctum sit“. paraphr. sch. br. προτρέχουσι, praecurrunt ei convicia ut ea edat. Rumpf form. in al. declin. trad. 1851 p. 23 N. J. f. Ph. 75, 102 „praecurrunt ei ad loquendum s. iam proclivia sunt dictu“, qui primus ad pristinam explicationem rediit negans προθέουσι ad προτίθημι (q. v.) posse referri. ratusque comparari verba cum προμάχοις, etsi id certe non fit. Eust. 105, 44 προτρέχουσι τοῦ ἁπλῶς λόγου οἱ κατὰ ὄνειδος non bene explicavit inf., cuius ratio certe difficilis est (ι 143 προὐφαίνετ' ἰδέσθαι). Cf. Ameis (N. J. f. Ph. 73, 226), h. l. Düntz. h. l. et Arist. 40 ab interpolatore profectum ratus versum Faesi Doederl. h. l. et oeffentl. Reden 372. Plane aliter Th. Bergk, Halle 1859 „apparet ἔθεσαν e priore versu repetendum esse: si di eum fortem fecerunt, num propterea ei auctores sunt ut potentioribus convicia dicat“ esse enim προθέοντας eos qui excellant. Ceterum v. s. προτίθημι.

Προθοήνωρ (qui pugnans procurrit) Β 495 unus e quinque Boeotorum ducibus. Προθοήνορα υἱὸν Ἀρηιλύκοιο Ξ 450 Pulydamas volneravit, atque occidit. Ξ 471 Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι. pugnant Boeoti Ξ 476 486 quare hic Pr. Boeotus fuisse existimandus est.

Πρόθοος (qui in pugna procurrit) Τενθρηδόνος υἱός Β 756 Magnetum dux, Β 758 Π. θοός „der schnell wie er hiess auch war“ Lehrs Ar. 458. Nomen e Nostis desumptum putat B. Niese, hom. Schiffsk. 25.

Προθόωνα Troianum Ξ 515 Teucer occidit.

προ-θρώσκω prosilio. Ξ 363 (ἐν πρώτοισι) μέγα προθορὼν (ἐκέλευσε) Hes. προπη-

δήσας. P 522 ὡς ὅτ' ἂν π. ἐρίπῃσιν (bos), 523 ὡς ὁ π. πέσεν ὕπτιος.

προθυμίη (πρό-θυμος, θυμός) animus alacer et promtus. pl. tantum: ea quae animus alacer perficit. B 588 ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς, paraphr. ταῖς ἑαυτοῦ ὁρμαῖς· sch. BL. ἐξέτεινε τὴν μι διὰ τὸ μέτρον.

προ-θύραια, τά (θύρη) vestibulum. h. Merc. 384 τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια.

πρό-θυρον (θύρη) spatium quod ante portam est, 1) plur. apud verbum στῆναι, semel κεῖσθαι. a) aulae, exterior porta qua in aulam e publico itur atque quae prope portam sunt, pars aulae, Thorweg, cf. Rumpf, aed. ho. I Giessen 1844 p. 9 Schaper, KZ. 22, 509 ὃ πρὸ τῆς θύρας ἐστίν. Σ 496 ἱστάμεναι ἐπὶ προθύροισιν extra domum sed proxime portam. α 103 ἔστη ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου prope (bis -οις). κ 220 ἔσταν ἐν προθύροισι Κίρκης in introitu aulae. ep. 16, 12 χελιδὼν ἕστηκε ἐν προθύροις. δ 20 ἐν προθύροισι δόμων στῆσαν cum curru, in introitu im Thorwege. θ 304 ἔστη ἐν πρ. Mercurius deos advocans Grashof, Augm. Düsseldf. 1852 p. 5, sed Am. ad b). X 71 κείσοντ' ἐν π. canes. b) domus ipsius, via qua e publico per aulam itur in conclavia, Thürweg. Λ 777 στῆμεν ἐνὶ προθύροισιν (Vrat. b -ῃσι) loco ipso significantes quo tenderent neque amplius in publico. Telemachus apud Eumaeum π 12 ἔστη ἐν π. η 4 στῆσεν ἐν π. intra aulam Nausicaa. θ 325 ἔσταν ἐν π. θεοί Mercurii, Grashof, l. l. εἰνὶ θύρῃσιν audebat proponere referens ad a). Est plur. quia duae sunt partes, cf. Eggers, aed. Ho. Altona 1833 p. 6, sed 2) sg. utitur poëta apud alia verba, quia illae partes unum tantum spatium efficiunt quod recta pertinet a publico per aulam ad interiores partes domus. Ernesti: atrium, vestibulum. υ 355 εἰδώλων πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ κ. αὐλή. O 124 ὦρτο διὲκ προθύρου (ter -ου). Ω 323 ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο κ. αἰθούσης, cf. γ [493] ο 146 191. α 119 βῆ ἰθὺς πρ. (extra aulam ut videtur cf. α 103) σ 101 ἕλκε διὲκ π., cf. σ 386 (φεύγοντι θύραζε), h. Merc. 158 (περήσειν) 271. σ 10 εἶκε προθύρου. φ 299 διὲκ προθύρου θύραζε ἕλκον. T 212 ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος. ξ 34 ἔσσυντ' ἀνὰ πρόθυρον. χ 474 ἦγον ἀνὰ π. τε καὶ αὐλήν.

προ-ϊάλλω mitto, emitto hominem, entsende. Θ 365 ἐμὲ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν. ipf. pro aor. Λ 3 Ἔριδα π. ἐπὶ νῆας, Ap. 135, 14 ἐξέπεμψεν, Hes. προέπεμψεν. ο 370 ἐμὲ ἀγρόνδε π. per hominem quid duci iubeo: ξ 18 π. αἰεὶ σιάλων τὸν ἄριστον.

προ-ϊάπτω efficio ut quis quo invitus perveniat, detrudo, depello, stosse hinab. A 3 ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν (Naegelsb.), satis libere Ap. 89, 28 προδιέφθειρεν ἐξ οὗ τὴν μετὰ ὀδύνης ἀπώλειαν ἐμφαίνει, cf. 135, 31 Hes., Ve. Ae. 2, 398 demittimus Orco. E 190 μιν Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. Λ 55 κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν. Z 487 μ' ὑπὲρ αἶσαν Ἄϊδι προϊάψει. V. s. προτιάπτω.

προ-ΐημι. pr. ind. 3. p. sg. -ίησι μ 253 et -ιεῖ B 752, Bekk. Faesi Friedl. Phil. 6, 672, cf. Buttm. a. S. 1, 523 (contra codd. videri mutatum praes. accentum) Kühner a. G. § 282, n. 4. Thiersch § 226 (προΐει, ut Bäuml. Düntz. Spitzn. La Roche Am.), pl. -ιεῖσι Λ 270 (accentus ut ptcii sec. Herod. h. l.). ci. 3. p. -ίῃ h. Ven. 152 v. l. opt. -ίοι (Herm.). iptv. -ΐει ω 519. ptc. -ιεῖσα β 92 ν 381. ipf. -ΐειν ι 88 κ 100 μ 9 v. l. -ίην ut Bekk.², -ίεις ω 333 (Bekk.² -ίης), -ίει (undecies), Bekk.² -ίην etc., cf. h. B. 1, 64 ut hoc ipf. simile fiat ceteris quae -ην habeant, contra Alexandrinorum sententiam quare improbat Kayser, Phil. 18, 707. aor. 1 προέηκα Θ 297 K 125 -ε(ν) (quater et vicies) et προῆκεν P 545. aor. 2 -εσαν (quater) iptv. -ες Λ 127 Π 38 241, -έτω Λ 796. inf. -έμεν κ 155. emitto, schicke vorwärts, mitto ad. a) hominem. α) τινί τινα. Λ 127 τήνδε θεῷ π. Hes. Suid. 2; 2, 430 paraphr. πρόπεμψον, al. entlass. c. inf. O 255 τοι ἀοσσητῆρα ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι ut adesset. semel aquilam augurii causa: β 147 τῷ αἰετὼ προέηκε πέτεσθαι. β) Π 38 ἐμὲ π. ὦκα. ν 64 τῷ ἅμα κήρυκα προΐει. Σ 184 με προέηκε, cf. Λ 796 δ 681. ω 333 με π. ἐς πατέρα. π 328 κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰςερέοντα. A 336 σφῶϊ προΐει, paraphr. προέπεμψε recte, etsi Buttm. l. l. praes. statuit. M 342 ἐπ' Αἴαντα π. κήρυκα. c. inf. Γ 118 Ταλθύβιον π. νῆας ἔπι ἰέναι, cf. I 442 K 125 388 563 Λ 201 649 δ 161 829, θ 399 σ 291, ι 88 κ 100 μ 9 (ἐς), ψ 44 51. Δ 398 Μαίονα προέηκε dimisit, abire passus est. γ) abs. A 326 προΐει dimisit, abire eum iussit. P 545 π. ὀρνύμεναι misit, cf. κ 155. b) α) mitto telum. Γ 346 355 E 15 280 H 244 249 Λ 349 P 516 Y 273 X 273 289 ω 522 προΐει ἔγχος, cf. ω 519. N 662 προΐει διστόν, cf. Θ 297. Y 438 προΐει δόρυ. h. Ven. 152 τόξου ἀπ'-π. βέλεα. Λ 270 βέλος π. εἰλείθυιαι. h. Merc. 139 σάνδαλα π. ἐς Ἀλφειόν. μ 253 ἐς πόντον π. κέρας. abs. E 290 προέηκε. β) H 468 τὰς προέηκεν naves. β 92 ν 381 ἀγγελίας π. γ) ventum. γ 183 προέηκεν ἀῆναι. ε 268 η 266 οὖρον προέηκεν. κ 25 ἐμοὶ πνοιὴν προέηκεν ἀῆναι. δ) transl. Π 241 τῷ κῦδος ἅμα π. paraphr. πρόπεμψον. ξ 466 ἔπος προέηκεν emisit. υ 105 φήμην ἐξ οἴκοιο π. ε) dimitto, lasse fahren. ε 316 πηδάλιον ἐκ χειρῶν προέηκε. τ 468 πόδα π. φέρεσθαι. h. Merc. 295 οἰωνὸν π. crepitum ventris. c) B 752 ἐς Πηνειὸν π. ὕδωρ amnis, paraphr. ἐκδίδωσι. De tmesi q. v. v. s. πρό I 1 b. (ἀπο- ἐπιπροΐημι).

προΐκτης (originis dubiae, προΐξ, ἵκω, ἴσσω τὸ προτείνω?. sch. Q. (Aristarchi?) ἴκτης ψιλωτέον, παρὰ γὰρ τὸ παραβάλλειν τὴν χεῖρα κ. αἰτεῖν δωρεάν. ἢ ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖν ἱκετεύων, εἰ δασύνεται, Lehrs Ar. 315 „h. e. προΐκτης si est a προΐξ [melius ab ἴσσω], προΐκτης si est ὁ πρὸ ἱκετεύων“, cf. Lob. rhem. 99 qui Herodianum ap. sch. Arist. eqq. 436 commemorat (cf. E. M. 689, 3), qui dubitat num ad ἴσσω an ad ἱκέτης referat. Eust. 1823, 34 ἢ ὁ προῖκα ζητῶν λαμβάνει παρὰ τὸ προ-ἵκω ... ὅθεν συναιρεῖται ἡ προῒξ τουτέστι τὸ δῶρον. Etiam Curt. Et. 24 c ad ἵκω προϊκνούμενος προΐσσομαι, etsi dubitans refert. Bopp, Gl. 46 skr. ish desiderare. Doederl. Gl. 643 πορίζειν πορίκτης) mendicus, E. M. 689, 1 Ap. 134, 29 προσαίτης, Hes. πτωχός, προσαιτητής, Suid. 2; 2, 435 ἐπαίτης. ρ 352 ἀνδρὶ προΐκτῃ, sch. V. μεταίτῃ. pro subst. est ρ 449 ἀναιδὴς ἔσσι προΐκτης.

προΐξ al. προίξ al. προῒξ, cf. Lob. par. 105 path. el. 2, 19. (Herod. μον. λ. 41, 20 οὐδὲν εἰς οιξ λήγει ὄνομα ἀλλὰ μόνον ἡ προΐξ. Eust. 321, 44 ἀπὸ συναιρέσεως i. e. contractum ex οἴ, Lob. par. 105 „opinio fere in vulgus recepta προΐξ indidem compositum esse unde προΐσσομαι clariusque quam lat. prex, unde oriunda

sunt procus - ax, originis notam ostendere" ... etiam Curt. Et. p. 631 προκι προικ προίξ (sic) cum lat. prec-or comparat sed ad skr. prakh bitten fragen refert, cf. Benf. 1, 18. Bopp, Gl. 46 skr. ish desiderare. Doederl. Gl. 643 ποpίζειν πόριξ et metathesi προίξ ut germ. fragen et forschen, lat. prex vero syncope ortum esse. E. M. 689, 6 παρὰ τὸ προΐκω . . ἡ προϊκνουμένη sc. dos.) gen. tantum. donum, munus gratuitum. ρ 413 προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν fructurus eo quod proci mendico immerito dederant, sch. V. Ap. 136, 6 τῆς δωρεὰν δόσεως. adv., cf. Thiersch § 198, 6 Krüger Di. § 46; 4, 3: gratis, sine pensatione. ν 15 ἕνα π. χαρίσασθαι ceterorum loco unum cui nihil restituatur, sch. B. ἀντὶ τοῦ προῖκα, δωρεάν, BHQ. γενικὴ ἐστιν ἀντὶ αἰτιατικῆς ὡς φησιν Ἡρωδιανός, sed adv. esse negant Krüger Di. § 47, 17, 2 für etwas geben etsi alia ratio est gen. λ 327 quem comparat. Düntz. „woran sich das Willfahren kundgibt, wie in πρήσσειν, ἐπείγεσθαι ὁδοῖο".

προ-ΐστημι constituo quem primo loco. Δ 156 οἷον προστήσας μαχέσασθαι.

Προῖτος (Nauck, Od. p. XII Πρόιτος) Abantis et Aglaiae f., Lyncei qui post Danaum Argis rerum potitus est, nepos, a fratre Acrisio Argis expulsus in Lyciam ad Iobatem venit eiusque filiam Anteam, ap. tragicos Stheneboeam, uxorem duxit. Iobatis ope in patriam reductus Tirynthem occupavit Acrisio Argis regnante Apollod. 2; 2, 7, sed sch. BL. τοὺς Ἀργείους Ζεὺς τῇ βασιλείᾳ τοῦ Προίτου ὑπέταξεν. Bellerophontem, qui ad Proetum confugerat, Z 160 Προίτου γυνή cum amore illicito ne quicquam expetisset, Z 163 ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα, 164 τεθναίης ὦ Προῖτ' ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι. itaque Bellerophonti Z 157 Προῖτος κακὰ μήσατο θυμῷ atque, ipse veritus occidere, occidendum misit cum tessera in Lyciam ad Iobatem qui decimo die ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι Z 177 ὅττί ῥά οἱ γαμβροῖο παρὰ Προίτοιο φέροιτο. Cf. Hartung, Rel. d. Gr. 3, 92.

προ-κᾰθίζω consido postquam prorsus cessi s. volavi: B 463 κλαγγηδὸν προκαθιζόντων sc. ὀρνίθων, Faesi: nachträgl. Bestimmung (Düntz.), sed Heyne Schäfer (L. Bosell. 855) Kvičala (Zft. oe. G. 1864 p. 413) gen. abs. statuunt, omissum enim esse αὐτῶν. non enim recta ex aëre descendunt aves sed oblique volantes atque sic ultra progredientes, Autenr. „vorwärts fliegend sich niederlassen", non recte sch. L. ἄλλον πρὸ ἄλλον καθιπταμένων μετὰ βοῆς (La Roche) ἢ πρὸ τοῦ καθίσαι βοώντων aut Am. (cl. Eickholt, qu. ho. Wesel 1860 p. 26): während sie mit Geschrei „vorher" dasitzen, sc. antequam evolent, gen. abs. ut videtur statuens.

προ-καλέομαι. 1) provoco, mihi ad certamen provoco. ap. Hom. aor. tantum. Γ 432 προκάλεσσαι Μενέλαον ἐξαῦτις μαχέσασθαι, cf. H 50. θ [142] προκάλεσσαι, sch. H. οὔτε Ἀρίσταρχος οὔτε Ἀριστοφάνης οὔτε Z. ἐπίστανται τοῦτον τὸν στίχον. H 39 ἤν τινά που προκαλέσσεται μαχέσασθαι. H 218 προκαλέσσατο χάρμῃ, abl. instr., cf. H 285 (πάντας). N 809 πρῶτος προκαλέσσατο. 2) arcesso, concito, allicio. h. Merc. 241 προκαλεύμενος ὕπνον. Inde

προκᾰλίζομαι. provoco, mihi ad certamen provoco. σ 20 χερσὶ μὴ λίην προκαλίζεο, μή με χολώσῃς, sc. manibus ad pugnandum paratis, abl. instr., al. zum Faustkampf, sed sic non adderetur μὴ χολ., ceteroquin ipf. pro aor. Γ 19 προκαλίζετο πάντας ἀρίστους μαχέσασθαι, cf. Δ 389 (ἀεθλεύειν) θ 228 (τοξάζεσθαι). E 807 κούρους π., cf. H 150.

προκάς (v. s. πρόξ) hinnuleus, cervulus. h. Ven. 71 προκάδων ἀκόρητοι.

προ-κατ-έχομαι ante me teneo. h. Cer. 197 προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην ne conspiceretur.

πρό-κειμαι appositus sum. I 91 221 Ω 627 α 149 δ 67 218 ε 200 θ 71 484 ξ 453 ο 142 π 54 ρ 98 υ 256 ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα, Hes. παρακείμενα.

πρό-κλῠτος olim auditus. Υ 204 πρόκλυτα ἔπεα ἀνθρώπων, Ap. 136, 5 τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα.

Πρόκριν (προκεκριμένη, eximia?). λ 321 Ulixes apud inferos vidit, Erechthei Athenarum regis filiam, Cephali qui post multos errores in Atticam venit uxorem. Donis corrupta stuprumque passa (cf. Anton. Lib. 41) ad Minoem confugit (cf. Ov. rem. 453) qui rursus eam corrupit cane atque hasta donatam. E Creta Pasiphaem verita Athenas revertit cumque Cephalo in gratiam rediit sed in venatione ab eo invito occisa est, Apollod. 3; 15, 1 Ov. met. 7, 694, cf. Giseke, Stämme d. Balkanhalbinsel 46.

πρό-κροσσοι (κρόσσαι. de forma fem. Lob. par. 473). proprie: propugnacula ante se habens, i. e. alii ante alios, staffelweis nach vorn, opp. in die Höhe ut pinnae scalaeve. Ξ 35 προκρόσσας ἔρυον naves, quarum numerus tantus erat ut singulas locus non caperet, veluti Xerxis naves Her. 7, 188, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὰς κλιμακηδὸν νενεωλκημένας ἑτέρας πρὸ (recte Lehrs Ar. 225 et Friedl. pro πρὸς, cf. paraphr. sch. D.), ἑτέρων, ὥστε θεατροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεώλκιον. Ap. 135, 26 ἄλλας ἐπ' ἄλλας, cf Hes., Faesi La Roche. minus bene Doederl. Gl. 2457 zinnenartig neben einander i. e. paribus intervallis, et Düntz. (cf. Schaper, gen. comp. 7) mit vorstehendem Hinterteil, nam sic non maiorem numerum cepisset locus.

προ-κῠλίνδομαι provolvor. Ξ 18 προκυλίνδεται ἑτέρωσε unda maris.

προ-λέγω prae ceteris eligo. N 689 Ἀθηναίων προλελεγμένοι selecti, paraphr. προκατηριθμημένοι.

προ-λείπω relinquo. γ 314 ο 11 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδράς τ' ἐν δόμοισι, cf. ψ 120 (πηοὺς κ. πατρίδα γαῖαν). h. Ven. 66 προλιποῦσ' - Κύπρον. desero: P 275 νεκρὸν προλιπόντες. ν 331 σε προλιπεῖν. deficio: β 279 σε μῆτις προλέλοιπεν.

προμάχίζω (πρόμαχος) iptv. et ipf. pugnans procurro. Υ 376 μηκέτι Ἀχιλλῆι προμάχιζε, cum Achille. b) propugno, primo loco pugno pro s. ante. Γ 16 Τρωσὶν προμάχιζεν, i. e. ἦν αὐτοῖς πρόμαχος, dat. eth.

προ-μάχομαι primo loco pugno ante. Λ 217 πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων, P 358 πρ. Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων, eximium pugnare ante ceteros Graecos.

πρό-μᾰχοι (μάχ-ομαι. Ahrens, Formenl. 141 e πρόμος) qui in primo ordine v. ante ceteros pugnant, antesignani. Γ 31 ἐν προμάχοισι φανέντα. σ 379 πρώτοισιν ἐνὶ π. μιγέντα. Δ 354 π. μιγέντα, Τρώων hostium, cf. E 134 Θ 99 N 642 O 457. Δ 458 P 590 ἐσθλὸν ἐνὶ π. Λ 188 203 θύνοντ' ἐν π. Λ 744 στῆν μετὰ π.

Ο 342 φεύγοντ' ἐν π. Ο 522 ἐνὶ π. δαμῆναι. Σ 456 Τ 414 ἔκταν' ἐνὶ π. Δ 253 ἐνὶ προμάχοις stabat, ω 526 ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις hostium (bis -οις, bis πρ. in Od.). Δ 495 Ε 562 566 681 Ρ 3 87 124 592 Υ 111 βῆ διὰ προμάχων, cf. Ε 250 Λ 342 Υ 412 (θῦνε), Δ 358 (ᾤχετο, τῆλε), Π 582 Ρ 281 (ἴθυσεν). Ν 291 πρόσσω ἱεμένων μετὰ π. ὀαριστύν, E. M. 612, 52 πρωταγωνιστῶν, Ρ 342 π. ἐξάλμενος, Ο 573 ἐκ δ' ἔθορε π. Δ 505 Π 588 Ρ 316 χώρησαν πρόμαχοι κ. Ἕκτωρ. Ν 760 φοῖτα ἀνὰ προμάχους. Inde

Πρόμᾰχον Βοιώτιον Alegenoris filium Acamas occidit Ξ 476 Πρόμαχος δεδμημένος Ξ 482. Ξ 503 ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο non gaudebit de reditu mariti.

προ-μίγνῡμαι concumbo cum femina prius quam. Ι 452 παλλακίδι προμιγῆναι, Herod. πρὸ τοῦ πατρὸς μιγῆναι, ἡ περισσεύει ἡ πρόθεσις.

προ-μνηστῖνοι (dubiae originis. Benf. 2, 37 skr. māna suff. ptc. atm. et ιστο wo einer vor dem andern ist. E. M. 689, 41 μένω, μενηστῖνος κ. συγκοπῇ κ. μετὰ τῆς προθέσεως, cf. Hes. Düntz. N. J. f. Ph. 69, 605 et λ 233 προμνῆστις Vorschrift, comparans ἀγχιστῖνοι ab ἄγχιστος al. πρόμος. Am. Zft. f. G. 8, 621 μνάομαι. Koch λ 233 πρυμνός). alius post alium, ex ordine euntes. λ 233 προμνηστῖναι ἐπήισαν, sch. V. ἐπὶ μίαν ἑξῆς, ἢ ἐπάλληλοι ἢ ἐπὶ στίχον. . . . προμενέστιναι ἀπὸ τοῦ προσμένειν τὴν ἑτέραν, cf. Ap. 135, 23. φ 230 προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες.

πρόμος (πρό unde superlat. instar fluxit, cf. Lob. path. el. 1, 355 Curt. Et. 380 L. Meyer, vgl. G. 1, 332) qui in primo ordine pugnae est, antesignanus. E. M. 689, 43 δηλοῖ τὸν πρόμαχον, fuit haec Aristarchi doctrina, cf. Ariston. Η 75 116 136 Ο 293 Χ 85 qui κατὰ συγκοπήν e πρόμαχος ortam esse vocem non recte putabat cf. Lob. l. l. Lehrs, Ar. 101, sed recte improbabat eos (cf. Ap. 135, 22) qui explicabant ὁ βασιλεύς. Γ 44 ἀριστέα πρόμον fortissimum antesignanum. Η 116 πρόμον ἄλλον, Ariston. κοινῶς. Friedl. ἐπὶ πάντων non ἐπὶ μόνων βασιλέων. Η 75 πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι contra H., cf. λ 493. Χ 85 π. ἵστασο τούτῳ contra. sed Η 136 τοῖσι π. ἵστατο, dat. eth., Ariston. κοινῶς, cf. Ο 293. est pro adi. Ε 533 π. ἄνδρα, Αἰνείεω ἕταρον.

προ-νοέω. aor. tantum. 1) praesentio, bemerke vorher. Σ 526 δόλον οὔ τι προνόησαν. 2) antea excogito, provideo ε 364 τι προνοῆσαι ἄμεινον. De tmesi q. v. v. s. πρό II b.

Πρόνοον Π 399 Troianum occidit Patroclus.

πρόξ (ad περκνός Geflecht referunt Curt. Et. 359 b Benf. 2, 82) hinnuleus vel caprea. E. M. 689, 17 ζῷον ὅμοιον ἐλάφῳ, ὁ λεγόμενος νέβρος, Ap. 135, 19 οἱ μὲν ἐλάφους, οἱ δὲ ἕτερον τι ζῷον εἶδος, ὅμοιον λαγωῷ, ὃ καλεῖται δορκάς. Ἀπίων δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλα κέρατα ἔχειν ἐτυμολογεῖ, οἷον προκέρας. ρ 295 αἶγας ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς, sch. B. εἶδος ἐλάφου ταχυτάτης ἀπὸ τοῦ προϊκνεῖσθαι, QV. δορκάδων εἶδος ἢ ἐλάφου, V. ἢ τὰ ἔκγονα τῶν ἐλάφων. V. s. προκάς.

προ-πάροιθε, ante vocales προπάροιθ' ω 416 447 et **προπάροιθεν** (Γ 22 Κ 476 Ξ 297 Σ 615 Φ 104 Χ 197 Ψ 804 Ω 286 δ 225 ρ 282 357 h. Merc. 104 Cer. 375 v. s. -θεν, cf. Lob. path. el. 2, 146 149). (E. M. 689, 53 ἐκ τῆς πρὸ προθέσεως κ. τοῦ πάροιθεν· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ πάρος, cf. Curt. Et. 347) I adv. E. M. l. l. ἐπίῤῥημα τοπικόν . . . τὸ ἔμπροσθεν a) ἐπὶ τόπου, prae, ante, voran, vorn. Ο 260 π. κιών, cf. Ο 355. Π 319 ἤριπε π. paraphr. ἔμπροσθεν sed est: pronus, v. s. II. δ 225 οἱ π. ἀδελφεὸν δηιόωεν, dath. eth., in conspectu. ρ 277 εἶμι π. Hes. ἐπὶ χρόνου cf. sch. H. ρ 282 ἔρχευ π. h. Merc. 299 ἕζετο π. Cer. 375 π. ἔντυεν. Χ 197 π. ἀποστρέψασκε (παραφθάς) (ad b)?) Ariston. ἡ δ. ὅ. τοπικῶς τὸ π. δυνατὸν ἀκούειν, δυνατὸν δὲ καὶ χρονικῶς, πρότερον φθάσας . . ὃ καὶ ὑγιές. b) de tempore: antea. Κ 476 π. ἰδών, an de loco? Ariston. ἡ δ. ὅ. κ. ἐν Ἰλ. νῦν τὸ π. ἐπὶ χρόνου τέταχεν, οὐχ ὡς οἱ χωρίζοντες ἐν Ὀδ. μόνον, cf. sch. H. ρ 277. Λ 734 σφι π. φάνη μέγα ἔργον (ante urbem?). Ariston. οὐ τοπικῶς ἀλλὰ χρονικῶς πρὶν ἢ πορθῆσαι τὸ ἄστυ. λ 483 οὐ π. οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω. II praep. cum gen., semper de loco quo quis est, non quo fertur: aute, vorn an, vor. postponitur. Β 92 ἠιόνος π. ἐστιχόωντο, secundum litus, vorn an. Δ 348 ὑμείων π. μαχοίατο, cf. Ξ 297 ο 150 h. Ven. 81 Cer. 63 (στῆ) Ο 66 (κτενεῖ) 423 (πεσόντα) Π 218 (θωρήσσοντο) Σ 531 (καθήμενοι) Φ 104 (ἐν χερσὶ βάλῃσι) Χ 6 (ἐπέδησε). ω 416 ἐφοίτων δόμων π. δ 355 ἔστι Αἰγύπτου π. ο 122 θῆκ' αὐτοῦ π. ρ 357 κατέθηκεν ποδῶν π. h. Cer. 385 στῆσε νηοῖο π. Σ 615 μητρὸς (Ἀχιλλῆος) π. θῆκε. Ψ 582 στὰς ἵππων π. καὶ ἅρματος, cf. Ω 286. praemittitur. Β 811 ἔστι π. πόλιος κολώνη, cf. Ζ 307 (πεσέειν) v. l. θ 524, Μ 131 (ἕστασαν) Ο 746 (οὖτα) Σ 3 (εὗρε) 336 Ψ 22 (ἀποδειροτομήσω) Τ 344 (ἧσται) Φ 567 (κατεναντίον ἔλθω) Χ 35 (ἑστήκειν) v. l. θ 524. Γ 22 ἐρχόμενον π. ὁμίλου cf. Ψ 804 (πειρηθῆναι). Ν 205 Ἕκτορι π. ποδῶν πέσεν. Υ 324 π. ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν. Υ 441 αὐτοῦ π. ποδῶν πέσε. Υ 456 ἤριπε π. ποδῶν pronus. Ω 510 π. ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς. α 107 π. θυράων θυμὸν ἔτερπον, cf. γ 407 (ἕσαν) π 344 (ἑδριόωντο) ρ 297 (κέχυτο) σ 32 (ὀκριόωντο) ι 482 κὰδ δ' ἔβαλε π. νεός, cf. κ 172. κ 354 π. θρόνων ἐτάνυσσε. ω 447 π. Ὀδυσῆος φαίνετο. h. Merc. 27 βοσκομένη π. δόμων. ap. subst. ib. 104 ληνοὺς π. - λειμῶνος. Separatur a casu saepe caesura, semel interposito δέ Π 218.

πρό-πας totus Hes. ἅπας. Α 601 Ω 713 ι 161 (Am.) 556 κ 183 476 μ 29 τ 424 πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, reliquam partem diei, sch. BLV. (Ariston.?) τὸ ὑπόλοιπον πάσης τῆς ἡμέρας, cf. Lehrs Ar. 151, ω 41 π. ἦ. ἐμαρνάμεθ' Am. ubi Autenr. „vielleicht προπανῆμαρ... πρό hat hier wol lediglich verstärkende (?) Bedeutung“ skr. pra- lat. per- goth. fra- germ. far. s. ver- comparans, cf. h. Cer. 434. Τ 162 h. Merc. 206 π. ἦ. ἐς ἠ. κατ. totum diem. Β 493 νῆας προπάσας, Faesi: omnes uno et perpetuo tenore.

προ-πέμπω. aor. tantum. mitto hominem. ω 360 ἔνθα Τηλέμαχον προὔπεμψα ὡς ἂν ἐφοπλίσσωσι (Bäuml. La Roche, πρού. Bekk. Düntz. Am.) vorausgeschickt. ρ 54 τὸν προὔπεμψα dimisi. ρ 117 μ. ἐς Ἀτρεΐδην ἵπποισιν προὔπεμψε. Θ 367 μιν εἰς Ἀίδαο προὔπεμψεν ἄξοντα Iuppiter permisit ut. h. Ap. 102 Ἶριν προὔπεμψαν ἀπὸ νήσου ἀξέμεν. De tmesi v. s. πρό I b.

προ-πίπτω in pronum cado. semper transl. incumbo, corpus cum studio inclino. ι 490 μ 194

προπεσόντες ἔρεσσον, sch. V. σφοδρῶς ἐπιπεσόντες κ. ἐγκείμενοι.

προ-ποδίζω pedem profero tentabundus. *N* 158 ὑπασπίδια προποδίζων sub scuto tectus lente se movens, paraphr. ἠρέμα κ. εὐρύθμως προβαίνων, cf. *N* 806.

πρό-πολος (πέλομαι) famula a praeeundo dicta. h. Cer. 440 οἱ πρόπολος κ. ὀπάων ἔπλετο Hecate Proserpinae.

προ-πρηνής pronus. *Ω* 18 ἐκτανύσας προπρηνέα humi prostravit ore ad terram converso. *χ* 98 μή τις ἔγχος ἀνελκόμενον η ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας ἠὲ προπρηνέι τύψας, Faesi Düntz. Bäuml., sch. V. *Ω* 11 τύψῃ, A. ex corr. DHLQ. -η, C. -ει, I. -ειε, vo. τύψας, Doederl. Gl. 618 ci. τύψαι quod Bekk.² Am. (in app. -ει pro opt. probat) La Roche scribunt. Düntzer: τύψας, als ob η vor φ. nicht vor ἐ. stände, . . . hebt den Gegensatz bestimmter hervor u. die freie Art der Beziehung ist echt homerisch, aut caesim vulneraret (non recte Eust. 1920, 48 κεντήσῃ, atque sic Doederl. l. l. Damm 359 al., nam ἐλ. φ. ἀ. est de caedendo *E* 80 *K* 455 cf. *Θ* 88) gladio se proripiens aut prono (gladio, non recte Eust. ib. λείπει τὸ χειρί· ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστι καταστῆσαι τὸ νόημα ὡς χρή) transfigens. sch. Q. προπρηνέι· προνεύοντι, opp. gladius quem quis ictum parans attollit. V. κατὰ στόμα τῷ ξίφει ὀρθὸς εἰς τοὔμπροσθεν μὴ ἀνατείνας, ἀλλὰ νύξας. A ex corr. sch. V. *Ω* 11 προπρηνέα (H. suprascr.) ita Bekk.² Am. La Roche Seiler Friedländer, Progr. Kgsbg 1858 p. 13 et J. J. f. Ph. 79, 828 secuti Doederl. l. l. explicantem: um nicht entw. schon auf seinem Wege (?) zurückgetrieben (ἐλ. numquam est de repellendo, de impellendis vero hominibus addita tantum loci significatione, v. s. ἐλ. A 1) oder bei seinem Niederbücken (πρηνής q. v. et προπρ. de homine iacente, non inclinato tantum). Study, proleps. gramm. I Coburg 1865 p. 12 προπρηνέα τινὰ τύπτειν proleptice explicat: niederhauen. *Γ* 218 σκῆπτρον οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, Hes. ἔμπροσθεν κατωφερές.

προ-προ-κυλίνδομαι: ante quem diutius et cum multis precibus provolvor. vis est intens. cf. E. M. 359, 3 Herod. (cf. Lob. path. 1, 176) κατεσπονδασμένην δέησιν κ. πολλήν. *X* 221 προπροκυλινδόμενος Διός. transl. multis locis erro, vagor. *ρ* 525 δεῦρο ἵκετο π., sch. BQ. μετὰ κακοπαθείας ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν φερόμενος, V. πλανώμενος, M. ἄλλοτε ἄλλους τῆς οἰκουμένης ἀμείβων τόπους, cf. Hes.

προ-ρέω porro fluo. a) *E* 598 ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι |. *κ* 351 ποταμῶν οἵ τ' εἰς ἅλα δὲ προρέουσι |. h. Ap. 23 145 ποταμοὶ ἅλαδε προρέοντες |. *M* 19 ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι | amnes. *Φ* 260 τοῦ προρέοντος fluvii. *Φ* 366 οὐδ' ἔθελεν προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο Scamander. *X* 151 θέρεϊ προρέει fons. *ε* 444 προρέοντα amnem in mare. b) fundo ut porro fluat, τί. h. Ap. 380 προρέειν ὕδωρ Telphusa suam aquam, Barnes. προχέειν.

πρό-ρριζος (ῥίζα i. e. ϝρ. unde ρρ, sed sic mutari negans L. Meyer Kuhn 15, 5 προϝρ.) proprie: radices ante se habens, evulsus cum radicibus, i. e. inde a radice porro, von der Wurzel weg, Eust. 838, 8 ὥσπερ τὸ πρὸ θυρῶν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἔξω θυρῶν, οὕτω κ. τὸ πρὸ ῥιζῶν. plerique ut Schaper, gen. comp. 8: una cum radice, radicitus, Hes. σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον, sed id vix aptum est. *Λ* 157 θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ, sch. BL. τῶν γὰρ ὑπογείων οὐ δύναται τοσοῦτον ἅπτεσθαι, paraphr. ἀπὸ ῥιζῶν πίπτουσι. *Ξ* 415 ὑπὸ πληγῆς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς πρόρριζος, paraphr. μέχρι ῥιζῶν, non recte sch. V. ἱστορικῶς· ἅπαντα γὰρ τὰ διόβλητα τῶν δένδρων ἐκ ῥιζῶν ἀνασπᾶται.

πρός (cf. Bekk. h. B. 1, 197, in compositis paullo plus tricies, ante subst. ducenties quae quattuordecies ϝ habent, etsi haec ad certam normam redigi nequeunt ob inconstantiam et cdd. et edd.) et **προτί** (7 comp., sexagies fere ante subst. quae septies et quinquagies ϝ habent, fit iambus *Φ* 507 *ω* 347 tantum) et **ποτί** (9 compos., octogies fere ante subst., saepe positione fit iambus) Heyne et Freytag semper προτί nisi post vocalem brevem. Spitzner Ztt. f. AW. 1840 p. 459 462 codd. sequi volt, iam Wolf saepe πρ. non coactus metro, Bekker etiam saepius. codicum quo quis antiquior eo magis πρ. praeferre videtur, velut pal. Syr. *M* 273 *Σ* 174 *T* 395 *Φ* 561 *Ψ* 869 πρ., Ven. ut videtur πο., cf. Kayser, Phil. 18, 675. 10, 312 Rumpf N. J. f. Ph. 93, 73 La Roche h. U. 254 qui locos collegit, et πρ. magis proprium esse codicum Il., π. Ody. dixit. Est προτί post voc. breves ita ut correptione attica opus sit *Φ* 507 *ω* 347 (v. l. ποτί). ante ποτί vero producitur vocalis brevis (Düntz. N. J. f. Ph. 95, 360) e. c. v. l. *Π* 504 (?, cf. Bekk. h. B. 1, 33). Knös dig. 97 „ποτί nusquam quod viderim vocabulum a vocali incipiens antecedit“ quare *σ* 102 ϝερκίον proponit. (skr. prati contra versus retro Bopp, Gl. 250 Curt. Et. 381 Christ 33 92 127 L. Meyer vgl. G. 1, 75 110 175 219 229 328 προτί (Christ 40 πρότι suspicatur) ποτί [προτ] πρός) I adv. a) in re, ad rem, daran. *ε* 255 πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο ad ratem. b) insuper, praeterea (v. III C b) cf. Lob. path. el. 1, 606. *E* 307 πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε. *Π* 504 ποτὶ δὲ φρένες ἕποντο. *ν* 342 ποτὶ δὲ δῶρα δίδωμι. *K* 108 ποτὶ δ' αὖ ἐγείρομεν ἄλλους. *N* 678 πρὸς δὲ αὐτὸς ἀμύνει, cf. h. Ap. 156. *M* 102 πρὸς δ' ἕλετο. *Π* 86 ποτὶ δὲ δῶρα πόρωσιν. *X* 59 πρὸς δὲ ἐλέησον. *ξ* 415 πρὸς δ' ὀνησόμεθα. *π* 291 *τ* 10 πρὸς δ' ἔτι θῆκε. *υ* 41 πρὸς δ' ἔτι καὶ - μερμηρίζω. c) ad tmesin fere redeunt: *Ξ* 189 πρὸς μῦθον ἔειπε | Venerem, cf. La Roche, h. S. 212. II additur adverbio casus qui non tam ab adv. pendere videtur quam a verbo: a) c. acc. ad. ad tmesin fere redeunt, cf. Am. *δ* 803 La Roche, h. S. 246: *B* 59 *ξ* 492 με πρὸς μῦθον ἔειπεν |, Naegelsb. exc. 16, 36, cf. *H* 46 *Θ* 280 *K* 140 *Λ* 429 522 *Ψ* 68 235 *Ω* 682 *δ* 803 *ζ* 21 *ο* 45 *ρ* 414 *ν* 32 261 *ψ* 4 165 h. Ap. 246 378 Merc. 300 329 513. *B* 156 *Θ* 426 Ἀθηναίην Ἥρη πρ. μ. ἔ. |, *E* 632 τὸν κ. Τληπ. πρότερος πρ. μ. ἔ. |, cf. *Z* 381 *N* 306 *Ω* 485 *π* 460 *ρ* 74. *Λ* 440 Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν, cf. *Θ* 13 *ρ* 495 *σ* 169 *τ* 96. b) c. dat. ad, versus: *Λ* 245 *β* 80 ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, recte T. Mommsen, griech. Praep., Frkft 1874 p. 29 „Fähigkeit weiter rhetorischer Trennung des erläuternden Exponenten von seinem im Grunde schon dieselbe Beziehung ausdrückenden Casus und man hat ποτὶ γαίῃ zu verbinden“. III praep., cf. Giseke, Ges. d. Il. 157: A) a. acc. versus, nachhin, zu, ad. Verba motum significant. a) α) *Θ* 74 πρὸς οὐρανὸν ἄερθεν himmelwärts, *Θ* 364 κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν. *Λ* 26 ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν.

M 273 τετράφθω ποτὶ νῆας. β) τ 389 ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετο. μ 81 πρὸς ζόφον τετραμμένον, cf. ν 240 241 (ναίουσι) h. Ap. 283. ι 26 κεῖται πρὸς ζόφον, αἱ δὲ πρὸς ἠῶ, cf. h. Ap. 436 (ἔπλεον). ι 315 πρὸς ὄρος τρέπε μῆλα, cf. h. Merc. 503. E 605 πρὸς Τρῶας τετραμμένοι. A 420 εἶμι πρ. Ὄλυμπον, cf. A 494 Φ 518 Ω 468 694 κ 307 ο 43 h. Ap. 186 Merc. 565. ο 454 ἀπέβη πρὸς δώματα. A 426 εἶμι ποτὶ δῶ, cf. A 533 E 398 907 Z 213 Ξ 224 311 335 Π 190 Σ 377 T 355 Υ 6 β 288 298 394 δ 528 657 ε 242 ζ 13 η 82 ϑ 287 303 321 (ἀγέροντο) σ 428 h. Ap. 187. ο 133 ἦγε πρὸς δῶμα, cf. τ 194 ω 271. A 609 πρὸς ὃν λέχος ἤιε. B 310 πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. X 21 προτὶ ἄστυ ἐβεβήκει urbem versus, non in urbem. P 287 ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, cf. P 419. Γ 116 προτὶ ἄστυ ἔπεμπε, cf. H 310 (ἦγον) Ω 151 180, K 348 (ἀλύξῃ), stadtwärts; Λ 683 (ἠλασάμεσθα) 803 (ὠσαισθε) Π 45 655, M 74 (ἀπονέεσθαι) 276 O 681 (δέεσθαι), N 538 Ξ 432 P 131 191 η 2 (φέρων), Ξ 146 (φεύγοντας) Π 376 (τανύοντο) Σ 266 (ἴομεν) δ 9 (νέεσθαι) π 272 (ἄξει). Z 41 ἐβήτην πρὸς πόλιν urbem versus, non refert num eo pervenerint. Γ 305 εἶμι προτὶ Ἴλιον, cf. Ω 330. Γ 313 (ἀπονέοντο) Ξ 46, Z 113 (βείω) H 82 (οἴσω), 413 (ἔβη) 429, Θ 295 (ὠσάμεθ') 499 M 115 (ἀπονοστήσειν) h. Ven. 280 N 657 (ἄγον) 724 (ἐχώρησαν) Π 92 (ἡγεμονεύειν) P 191 (φέρειν) 396 (ἐρύειν) T 156 (ὄτρυνε) Ψ 64 (ἐπαΐσσων). aliud nomen urbis. h. Ap. 183 εἶσι πρὸς Πυθώ, cf. ib. 517. Σ 174 ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴ. cf. Φ 561 (ἀπονεοίμην). Φ 424 πρὸς στήθεα ἤλασε. Δ 108 χ 286 βεβλήκει πρὸς στῆθος, cf. Λ 144 O 250 Π 753 ι 301 (οὐτάμεναι). Δ 378 ἐστρατόωντο πρὸς τείχεα Θήβης. Z 269 πρὸς νηὸν ἔρχεο, cf. Z 279. ρ 333 φέρων πρὸς - τράπεζαν. Z 286 μολοῦσα ποτὶ μέγαρα. raro ap. ἱκάνω sim. Z 388 πρὸς τεῖχος ἀφικάνει. ν 181 ἵκηται προτὶ ἄστυ, cf. ω 154. O [58] ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι, cf. Φ 505 γ 488 ν 400 186 τ 458 h. Cer. 138. P 161 προτὶ ἄστυ ἔλθοι, cf. Φ 532 607 ϑ 41. ζ 297 ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι. Θ 533 πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται. M 137 ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἔκιον. κ 278 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, cf λ 251 ο 313 459 π 175 230 σ 314 υ 192 h. Cer. 160 ρ 175. ο 442 ποτὶ δῶμα ἐλθών. π 170 ἔρχησθον προτὶ ἄστυ. ξ 381 π 66 ἤλυθε πρὸς σταθμόν. H 337 ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν, cf. H 436, rogum versus, nach-hin, sed paraphr. περί. ξ 472 ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν, urbem versus, prope. κ 108 ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον. λ 596 λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. ρ 75 ὄτρυνον ποτὶ δῶμα. ρ 83 φέρειν πρὸς δώματα. ο 388 πέρασσαν πρὸς δώματα, cf. ο 429, h. Cer. 107 (φέροιεν). I 147 ἀγέσθω πρὸς οἶκον, cf. I 289. K 336 ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ω 536 πρὸς πόλιν τρωπῶντο. M 239 εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ ἠέλιόν τε, 240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ ποτὶ ζόφον. M 332 πρὸς πύργον ἴσαν. Ξ 392 ἐκλύσθη ποτὶ κλισίας. μ 422 ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν effractum iecit. γ 295 νότος κῦμα ποτὶ ῥίον ὠθεῖ. ε 402 ῥόχθει κῦμα ποτὶ ξερόν. μ 59 προτὶ δ' αὐτὰς (i. e. πέτρας) κῦμα ῥοχθεῖ. μ 71 βάλεν ποτὶ πέτρας (cf. C a). O 295 ποτὶ νῆας ἀπονέεσθαι. X 217 οἴσεσθαι προτὶ νῆας. Φ 4 δίωκε πρὸς πόλιν stadtwärts. X 101 ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι. Φ 303 πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος, flutwärts. ω 361 βάτην πρὸς δώματα. ϑ 517 προτὶ δώματα βήμεναι. ω 358 ἴομεν προτὶ οἶκον. Φ 428 ἴομεν Διὸς ποτὶ - δῶ, cf. δ 799 (πέμπε) ζ 256, κ 445 (ἡγεμόνευε) h. Cer. 180. Φ 558 φεύγω πρὸς πεδίον, cf. X 198 (ἀποστρέψασκε). Ψ 868 ἤιξε πρὸς οὐρανόν, cf. h. Ven. 291, λ 17 (στείχῃσι). Ψ 869 παρείθη μήρινθος ποτὶ γαῖαν humum non contingens. Ω 506 ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι. β 258 ἐσκίδναντο πρὸς δώματα, cf. γ 387 (ἡγεμόνευε) δ 2 (ἔλων). η 131 ἵησι πρὸς δόμον fons aquam domum versus. ι 147 κυλινδόμενα προτὶ χέρσον. ζ 95 λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε. ϑ 374 λ 592 ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα. χ 24 παπταίνοντες ποτὶ τοίχους. μ 233 παπταίνοντι πρὸς πέτρην. μ 244 πρὸς τὴν ἴδομεν. μ 432 ποτὶ ἐρινεὸν ἀερθείς. μ 255 ἀείροντο προτὶ πέτρας. μ 350 πρὸς κῦμα χανών. ν 29 πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε. ρ 55 προτὶ οἶκον ἄγοντα. repetitur praep. h. Ap. 281 προσέβης πρὸς δειράδα. b) etiam quando efficitur ut res rem attingat: Θ 435 δ 42 ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια. X 112 πρὸς τεῖχος ἐρείσας. ϑ 66 473 πρὸς κίονα ἐρείσας. Γ 394 τεῖναν ποτὶ δίφρον. Ψ 171 πρὸς λέχεα κλίνων. Ψ 510 κλῖνε ποτὶ ζυγόν. Z 467 πρὸς κόλπον ἐκλίνθη. χ 120 πρὸς σταθμὸν ἔκλινε. Π 768 πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον ὄζους, arbores, ubi dat. quoque locum habebat, ut ρ 237 πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη. α 127 ρ 29 ἔστησε πρὸς κίονα in armario quod iuxta columnam erat. β 342 ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες. H 83 κρεμόω πρὸς νηόν. σ 102 ποτὶ ἑρκίον εἷσεν ἀνακλίνας. σ 395 πρὸς γοῦνα καθέζετο. χ 121 ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια. h. Ap. 8 ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα. ib. 17 κεκλιμένη πρὸς ὄρος, cf. ib. 26. c) fit adv. Ξ 403 τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ recta versus. d) motus facile cogitatur: Λ 622 στάντε ποτὶ πνοιήν gegen den Wind. M 64 προτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος i. e. σκόλοπας gegen sie lehnend, sch. V. περί, A. ποτί, paraphr. ἐντός rem non verba interpretatus. N 261 ἑσταότα πρὸς ἐνώπια. Ξ 394 κῦμα βοάᾳ ποτὶ χέρσον. P 264 βέβρυχεν κῦμα ποτὶ ῥόον. χ 334 ποτὶ βωμὸν ἵζοιτο cf. χ 379. ψ 90 πρὸς κίονα ἧστο. h. Merc. 326 ἠγερέθοντο ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο, Baum. e marg. L. μετὰ χρυσόθρονον ἠῶ. e) raro apud nomina hominum: Z 235 πρὸς Τυδεΐδην τεύχε' ἄμειβε gegen. P 98 πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι deo obversus cum viro, sch. A. πρὸς θεὸν μάχεται, sch. br. διὰ φωτὸς εὑρίσκεται θεῷ μαχόμενος, sed sch. A. παρὰ γνώμην θεοῦ atque sic Damm Seiler Düntz. Faesi La Roche. P 104 χάρμης καὶ πρὸς δαίμονά περ, paraphr. πρὸς θεὸν πολεμήσωμεν. P 471 πρὸς Τρῶας μάχεαι. f) ap. verba loquendi: ad hominem: Γ 155 πρὸς ἀλλήλους ἔπεα ἀγόρευον. E 274 431 H 464 Θ 212 N 81 Π 101 Σ 368 Φ 514 δ 620 η 334 ϑ 333 ξ 409 ο 493 π 321 ρ 166 290 σ 243 υ 172 240 χ 160 288 ω 98 203 383 τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, cf. Ω 142, κ 34 ν 165 h. Merc. 182. Λ 643 πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, cf. ψ 301. Λ 403 P 90 Σ 5 Y 343 Φ 53 552 X 98 ε 298 355 407 464 εἶπε πρὸς ὃν - θυμόν, Bekk. εἶπεν ἑόν. P 200 442 ε 285 376 προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν. Ω 353 598 ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον. ξ 331 ὤμοσε πρὸς ἐμὲ ad me conversus, cf. τ 288. π 151 πρὸς μητέρα εἰπεῖν. ρ 584 πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος. υ 128 πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπε. g) de tempore: sub ρ 191 ποτὶ ἕσπερα. B) c. gen. a) inde a, a partibus. K 428 πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες, 430 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι. O 670 φόως γένετο

πρὸς νηῶν. ν 110 αἱ μὲν πρὸς βορέαο, 111 αἱ δ' αὖ πρὸς νότου. φ 347 νήσοισι πρὸς Ἤλιδος. Χ 198 ποτὶ πτόλιος πέτετο auf der Stadtseite. ϑ 29 ἵκετο πρὸς ἠοίων ἀνθρώπων. b) inde a, a, ex, de iis quae exoriuntur a quo s. quasi ex fonte fluunt. Α 160 τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, Ariston. εἰσπραττόμενοι παρὰ Τρώων, Zen. epunxit. Π 85 τιμὴν ἄρηαι πρὸς Δαναῶν. Ζ 525 αἴσχε' ἀκούω πρὸς Τρώων von Seiten, paraphr. ἀπό. Χ 514 πρὸς Τρώων κλέος εἶναι. σ 162 τιμήεσσα γένοιτο πρὸς πόσιος. Α 239 θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, Plut. Demetr. 42 φησιν θέμιστας παρὰ τοῦ Διὸς λαμβάνοντας ῥύεσθαι κ. φύλασσειν, sch. br. τὰς δίκας κ. τοὺς νόμους παραλαβόντες φυλάττουσιν, die von Z. her stammenden ϑ., cf. Naegelsb. Düntz. La Roche, atque in ed. Am. qui J. J. f. Ph. 65, 360 π. Δ. ad εἰρύαται rettulerat. λ 302 τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες. ζ 207 ξ 57 πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ξεῖνοι. c) ap. passiv. sim., a, quo auctore, auf Veranlassung. E. M. 690, 10 πολλάκις λαμβάνεται ἀντὶ τῆς παρά. Ζ 456 πρὸς ἄλλης ὑφαίνοις τουτέστιν ὑπὸ δεσποίνης, sch. BL. ὑπὸ ἄλλης κελευομένη. Minus bene: zum Nutzen, cf. Eust. 654, 8, sch. V. ὑπὲρ δεσποίνης ὡς Ζ 57 πεποίηται πρὸς Τρώων καὶ (v.l.) Ω 734 ἀεθλεύων πρὸς ἄνακτος, ἵνα μὴ κακοπαθῇ. Λ 831 προτὶ - Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι, i. e. ὑπό, paraphr. παρά. d) per, iurantium vel supplicum (Krüg. D. § 68; 37, 5). Α 339 μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν πρός τε - ἀνθρώπων (340) κ. πρὸς τοῦ βασιλῆος. ν 324 σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. λ 67 σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι - | πρὸς τ' ἀλόχου κ. πατρός, sch. HG. λείπει ἡ πρός, ἵν' ᾖ πρὸς τῶν . . . ὑπὲρ τούτων, obtestamur enim a quibus putamus quid effici posse. Τ 188 ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. h. Ven. 131 187 πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι. C) c. dat. a) ad, an; quando res rem diutius attingit non refert num motus fiat. Δ 112 ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας. Ε 408 παῖδες ποτὶ γούνασι, sch. L. καθεζόμενοι δηλονότι. Ε 425 πρὸς περόνῃ κατεμύξατο χεῖρα. Ξ 398 ἄνεμος ποτὶ δρυσὶν ἠπύει. Υ 418 προτὶ οἷ δ' ἔλαβε ἔντερα. Υ 420 λιαζόμενον προτὶ γαίῃ. Φ 507 τὴν προτὶ οἷ εἷλε Venerem, cf. ω 347 (ποτί). ε 329 πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται. Χ 64 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ. γ 298 νῆας ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν κύματα, ε 401 δοῦπον ποτὶ σπιλάδεσσι ε 415 βάλῃ ποτὶ πέτρῃ, cf. η 279 ι 284 (cf. A c). ε 433 πρὸς κοτυληδονόφι λάιγγες ἔχονται. ε 434 πρὸς πέτρῃσι ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ι 289 ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτε. ι 459 θεινομένου πρὸς οὔδεϊ. v. l. ζ 310 ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν pro περί. ϑ 190 κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ, et similiter ϑ 378 ὠρχείσθην ποτὶ χθονί corpore ad terram inclinato, opp. ἀπὸ χθονός (ϑ 375). λ 423 ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων | βάλλον ἀποθνῄσκων περὶ φασγάνῳ manus (suppliciter) sublatas iactabam s. impingebam terrae quia gladio transfixus moriebar, ἀείρων non ἀείρας dixit quia saepius idem factum est, cf. Könighoff, crit. et exeg. Münstereifel 1850 p. XXI Giseke Entsteh. d. Ges. d. Il. 159 Am. Düntzer (non recte: zur Versöhnung). sch. BHQ. εἰς τὴν γῆν ἀείρων κ. ἐκτείνων τὰς χεῖρας ἔβαλλον ἱκετεύων κ. λιτανεύων, sed ib. πρὸς τῇ γῇ ὢν τὰς χεῖρας περιέβαλον ἀνακουφίζων αὐτὰς πρὸς τὸ ἐκσπάσαι τὸ ξίφος etsi sic sg. χεῖρα esset neque tollit manum qui gladium stringit neque Agamemnon si pugnavit queri poterat quod ἡ κυνῶπις νοσφίσατο i. e. preces meas aversabatur (non ut Wiedasch, cf. Eust. 1693, 5: gladium surripuerat), ita Faesi. non recte sch. BHQ. σφαδάζων τὰς χεῖρας ὡς οἱ καταρώμενοι εἰώθασι ποιεῖν, cf. Eust. ib. 1693, 6, aut Voss: griff ins Schwert der Mordenden. Nitzsch ποτὶ γαίῃ corruptum putat. Est dat. pro acc. h. Ap. 459 ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηὶ ἔλθωσιν. b) praeter, zu - hinzu kommend. κ 68 ἄασάν μ' ἕταροί τε, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος. — Interponuntur inter praep. et subst. ῥα Β 310, δ' Η 337 436 Μ 64 μ 59 υ 128, δέ Ω 353 598 τ 389 ω 536, δ' ἄρα δ 2, γάρ ζ 207 ξ 57, μέν Κ 426, φασιν Λ 831. Casui postponitur praep. Ρ 287 419 ἄστυ πότι σφέτερον et η 279 πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι. πρός saepissime etiam in thesi, ubi aliae formae locum habere poterant, ποτί pro iambo est in arsi quarta vicies, in secunda Λ 622 Ρ 287 419, in sexta v. l. ω 347, cf. Φ 507 ubi in versu simili προτί semel sic producitur. Sed est ποτί saepe in thesi. προτί ante digamma potissimum in thesi est (οἶκος Ἴλιος ἄστυ), sed cf. Π 504 ϑ 517, Λ 26 Υ 420 Χ 217 ι 147 μ 59 255. Verborum quae componuntur viginti unum solum habent πρός, quinque ποτί, tria utrumque (προσδέρκομαι, -κλίνω, -πτύσσομαι), quattuor solum προτί, duo (προσειπεῖν -βάλλειν) et πρός et προτί. Significatur aut moveri quid in locum (προσιέναι) aut spectare eo (προσφάναι προσδέρκεσθαι) aut addi (προσκεῖσθαι). Nomina componuntur sex (πρός 4, ποτί 2).

προσ-άγω adduco. ρ 446 τόδε πῆμα προσήγαγε mendicum. h. Ap. 273 προσάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρα.

προσ-ᾱΐσσω accurro, advolo. ψ 337 342 365 προσαΐξας.

προσ-ᾰλείφω illino, inungo. κ 392 προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον.

προσ-ᾰμῡ́νω opem fero. Β 238 οἱ προσαμύνομεν. absol. propugno, pugno. Π 509 οὐ δύνατο προσαμῦναι. Ε 139 οὐ προσαμύνει, paraphr. προσβοηθεῖ leistet Hilfe, sc. gregi. sed sunt (Seiler) qui αὐτόν supplentes vertant: arcet.

προσ-ᾰναγκάζω cogo. h. Cer. 413 με προσηνάγκασσε πάσασθαι, zwang mich dazu (πρός).

προσ-ᾰρηρώς ptc. pf. de προσαραρίσκω. apte affixus. Ε 725 ἐπίσσωτρα προσαρηρότα.

προσ-αυδάω. iptv., ipf. (saepe c. vi aor.) 3. p. sg., du. (sine augm. cf. Lob. path. el. 2, 69) pl. (bis) alloquor, potissimum singulos, rarius complures, nunquam concionem. Est eius qui animo commoto est. Λ 136 ὡς - προσαυδήτην (ex -ηέτην, cf. Curt. Stud. 3, 388) βασιλῆα, cf. Χ 90 (υἱόν). ο 440 μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσι. ι 363 μιν ἔπεσσι προσηύδων ego, cf. λ 552. ι 345 474 (κερτομίοισι) 492 ἐγὼ Κύκλωπα παρηύδων, cf. ξ 484. h. Cer. 112 ἀγχοῦ ἱστάμεναι ἔπεα - προσηύδων | τινά τι. δ 550 κ [482] λ 56 209 393 μ 296 μιν (φωνήσας) ἔπεα - προσηύδων | ego. κ 418 μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα - προσηύδων |. b) προσηύδα bis et tricies in quarto pede, centies quadragies bis in sexto. absol. Δ 24 Θ 461 Μ 353 Ρ 707 ψ 208 ω 320 προσηύδα |. cf. Ω 169 (φθεγξαμένη), κ 400 (στᾶσα) 455. Η 225 ἀπειλήσας δὲ πρ. | cf. ξ 79 ο 62 150 χ 286. Ξ 270 Ρ 33 ἀμειβόμενος δὲ πρ. |, cf. h. Ap. 61 v. l. Ο 398 ὀλοφυρόμενος δὲ πρ. |, v. l. Ο 114 ubi Aristarchus ἔπος ηὔδα, cf. ν 199. Ρ 431 πολλὰ

μειλιχίοισι πρ., *πολλα δ' ἀρειῇ* | equos (La Roche h. S. 210 *παρηύδα?*). b) *τί* i. e. *ἔπεα πτερόεντα*, accedit ptc. *Δ* 92 *E* 123 *Σ* 169 *X* 215 228 *ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα - προσηύδα* |, cf. *κ* 377, *Δ* 203 *N* 462 *Ξ* 356 *Π* 537 *δ* 25 *ρ* 552 *χ* 100 *ἀ. δ' ἱστάμενος ἔ. - πρ.* | *E* 871 *Λ* 815 *π* 22 *ὀλοφυρόμενος ἔπεα - πρ.* | cf. *Π* 706 829 *Σ* 72 *Y* 448 *Φ* 409 *β* 362 *λ* 472 *ρ* 40 *χ* 436 h. Ap. 111 Cer. 247. *Z* 343 *τὸν - μύθοισι πρ. μειλιχίοισι* |, cf. h. Merc. 235. c) *τινά*, *A* 539 *αὐτίκα κερτομίοισι Δία - προσηύδα* |, *Δ* 256 *αὐτίκα Ἰδομενῆα πρ. μειλιχίοισι* |, cf. *Z* 214 *υ* 165 177. *Φ* 97 *ὥς μιν πρ.*, *λισσόμενος ἐπέεσσιν*. *E* 30 *ἔπεσσι προσηύδα - Ἄρηα* |, cf. *λ* 99 *μ* 36 *σ* 244 *φ* 192 (*φθεγξάμενος*). *Δ* 192 *κήρυκα προσηύδα* |, cf. *E* 454 *Z* 144 163 (*ψευσαμένη*), *Ξ* 197 (*δολοφρονέουσα*) 300 329 *T* 106, *O* 436 466 *Π* 858 *P* 468 500 553 (*ἐποτρύνουσα*) 621 *T* 120 (*ἀγγελέουσα*) *X* 7 37 (*ἐλεεινά*) 364 *α* 252 (*ἐπαλαστήσασα*) 336 (*δακρύσασα*) *γ* 41 (*δειδισκόμενος*) *δ* 680 *ρ* 507 575 *σ* 258 *ω* 472. d) *τινά τι*, *A* 201 *B* 7 *Δ* 312 369 *Θ* 101 *K* 163 *N* 750 *Ξ* 138 *Π* 6 *P* 74 *Y* 331 *Φ* [73] *Ψ* 601 625 *Ω* 517 *α* 122 *ε* 172 *ϑ* 346 407 *ν* 58 227 253 *ξ* 114 *ο* 259 *π* 180 *σ* 104 *υ* 198 *χ* 410 *ω* 372 399 h. Merc. 435 *μιν* (*φωνήσας*) *ἔπεα - προσηύδα* |, cf. *Δ* 284 337 *K* [191] *δ* 77 *κ* [430] h. Ap. 451 (*σφεας*), *O* 35 89 145 *β* 269 (Ameis, app.) *ε* 117 *η* 236 *ϑ* 442 460 *ν* 290 *ψ* 34 h. Cer. 320 (*φωνήσασα*), *X* [81] (*δάκρυ χέουσα*). *E* 242 *αἶψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεα - πρ.* |. *H* 356 *O* 48 *Ψ* 557 *μιν* (*ἀμειβόμενος*) *ἔπεα - πρ.* |, cf. *κ* 265 (*ὀλοφυρόμενος*) 324 *λ* 154 616. *Δ* 69 *E* 713 *Φ* 419 *αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔ. - πρ.* | cf. *Θ* 351 *T* 341 (*αἶψα*), *M* 365 *Ξ* 2 *O* 157 *T* 20 *π* 7 (*αἶψα*) *τ* 3 *χ* 150 *ψ* 112 *ω* 494 *ρ* 543 591, 396. *N* 94 480 *P* 219 *τοὺς ἐποτρύνων ἔ. - πρ.* |, cf. *ο* 208, *ρ* 459 *σ* 388 (*ὑπόδρα ἰδών*), *σ* 9 (*νεικείων*). *Φ* 368 *Ἥρην* (*πολλὰ λισσόμενος*) *ἔ. - πρ.* |, cf. *χ* 311 343 366 436 h. Ven. 184, Ap. 50 (*ἀνειρομένη*). Formas trisyllabas sequitur oratio recta, *P* 553 *Φ* 97 *Ω* 169 *γ* 41 *ι* 345 *ν* 253 [*ο* 62] *ρ* 591 paucis interpositis, praeter *P* 431 *ι* 492 *ξ* 484, sed *Φ* 97 antecessit. V. l. *B* 109 *Θ* 496 *μ* 20 pro *μετηύδα*, *ρ* 349 pro *ἀγόρευεν*. Non legitur in *Γ I ζ ι*. Cf. La Roche h. S. 211 245 Classen Beob. 3, 29.

προσ-βαίνω (v. s. *βαίνω*) adeo, accedo et moveor per spatium, betrete. *Ψ* 117 *κνημοὺς προσέβαν Ἴδης*, *τ* 431 *ὄρος π. Παρνησοῦ*, h. Ap. 520 *λόφον π. ποσίν*. *B* 48 *Ἠὼς προσεβήσετο Ὄλυμπον*, *Ξ* 292 *κραιπνῶς π. Γάργαρον ἄκρον Ἴδης*, *φ* 5 *κλίμακα πρ. δόμοιο*, *φ* 43 *οὐδὸν π.* h. Merc. [99] *σκοπιὴν προσεβήσατο*. *ξ* 1 *ἐκ λιμένος προσέβη ἀταρπὸν χῶρον ἀν' - δι' ἄκριας*, Braune *ξ* Cottbus 1845 p. 1. repetitur praep. h. Ap. 281 *ἔνθεν καρπαλίμως προσέβης πρὸς δειράδα*. absol. trete darauf. *E* 620 *Π* 863 *λὰξ προσβάς*.

προσ-βάλλω et **προτι-βάλλω** 1) act. mitto lucem, collustro. *H* 421 *τ* 433 *ἠέλιος νέον προσέβαλλεν ἀρούρας*. 2) med. transl. attingo, treffe, castigo. *E* 879 *ταύτην ουτε ἔπει προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ*, paraphr. *σωφρονίζεις*, sch. *ὑπερβάλλεις ὅπως ὑπακούοι σοί*. sed Ap. 136, 14 *ὁ μὲν Ἀπίων προκωλύεις· οἱ γὰρ πυκτεύοντες τῇ προβολῇ κωλύουσι· μήποτε δὲ ὡς οἱ Ἀττικοὶ προβάλλεσθαι τόνδε ἀντὶ τοῦ μισεῖν κ. ἐφ' ἑαυτῶν ῥιπτεῖν*.

προσ-δέρκομαι et **ποτι-δέρκομαι** aspicio. *Π* 10 *μιν ποτιδέρκεται*, cf. *ρ* 518 (*ἀοιδόν*). *υ* 385 *πατέρα προσεδέρκετο*.

πρόσ-ειμι (*εἶμι*) ptc. tantum. accedo. *E* 515 *H* 308 *εἶδον ἀρτεμέα προσιόντα* |. *π* 5 *ὕλαον πρ.* *E* 682 *χάρη οἱ προσιόντι*. ad hostes: *K* 339 *φράσατο προσιόντα* |, *Λ* 742 *πρ. βάλον*, cf. *N* 615 (*ἤλασεν*).

προσ-εῖπον et (*X* 329) **προτι-εῖπον** (*προτιϝ.*) allocutus sum, potissimum singulos, rarius complures, nunquam concionem. est sermonis placidioris atque lenioris quam *προσαυδάω*. Cf. La Roche h. S. 214 246. *τινά τι* *X* 329 *τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν* |. *τινά*, *δ* 375 394 464 *ι* 522 *κ* 270 336 382 *λ* 79 138 163 435 462 477 504 *μ* 111 *ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον* |, *δ* 484 (Am.) *ι* 258 *καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμ. πρ.* |, cf. *κ* 500. b) *προσέειπε* quadragies et ter in sexto pede, centies et duodetricies in tertio, *ξ* 36 *π* 166 *ρ* 5 263 342 in quinto. *A* 206 *Γ* 58 *E* 179 229 *Z* 332 *H* 33 233 287 *I* 114 676 *K* 64 119 168 248 412 *Λ* 837 *N* 774 *Ξ* 64 263 *O* 253 *Σ* 94 183 196 *T* 184 *Y* 103 *Φ* 461 511 *X* 177 238 *Ω* 378 389 410 432 668 *α* 178 221 *γ* 25 229 356 *η* 27 *ϑ* 349 354 *ν* 236 361 *ξ* 148 *ο* 271 351 389 434 (*κ. ἀμείβετο μύθῳ*) 508 *π* 36 90 225 258 266 *ρ* 162 247 528 560 585 *τ* 21 308 349 491 559 588 *υ* 44 134 235 363 *φ* 199 311 330 *χ* 135 419 485 *ψ* 104 173 256 285 h. Merc. 333. *τὸν δ' αὖτε προσέειπε(ν)*. *Z* 440 *H* 37 *Θ* 357 *Ξ* 211 *O* 205 *P* 560 *X* 232 *Ω* 217 *δ* 696 742 830 *ε* 145 *ο* 430 *ρ* 498 *σ* 177 *ψ* 10 25 39 58 h. Cer. 224 *τὴν δ' αὖ. πρ.* h. Cer. 459 *τὴν δ' ὧδε πρ.* *E* 276 *Z* 122 517 *K* 36 *Λ* [605] *Y* 177 *Φ* 149 *X* 249 *Ω* 634 *τὸν πρότερος πρ.* *H* 23 *τὴν πρότερος πρ.* *γ* 13 *τὸν προτέρη πρ.* *Λ* 224 *ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι* | *Ἀτρεΐδην πρ.*, cf. *K* 81. *Π* 432 *Ἥρην δὲ πρ.*, cf. *Φ* 497 *ϑ* 334. *P* 11 *πρ. Μενέλαον*, cf. *X* 278 *σ* 356 *χ* 480 h. Cer. 255, acc. postponitur. *Ψ* 722 *δὴ τότε μιν πρ.*, cf. *δ* 542. *Σ* 356 *Ζεὺς δ' Ἥρην πρ.* *ξ* 36 *πρ. ἄνακτα* |, cf. *ρ* 5 263 342 (*καλέσας*), acc. postponitur. *π* 166 *τὸν δὲ πρ. Ἀθήνη* |. *Λ* 502 *λισσομένη πρ. Δία*, acc. postponitur. Additur *δέ*, sed *καί* *ρ* 5 h. Cer. 255, *αὐτάρ* *ρ* 263 *χ* 480, *τε* *σ* 356. in apodosi non videtur esse nisi *Ω* 634 *δ* 542 post *ἐπεί*, *Σ* 722 post *ὅτε*. c) *A* 105 *Κάλχαντα - κάκ' ὀσσόμενος πρ.* | *β* 39 *πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος πρ.* |. *Π* 125 *αὐτὰρ - | μηρω πληξάμενος Πατροκλῆα πρ.* |. *Y* 86 *τὸν δ' αὖτ' - ἀπαμειβόμενος πρ.* |, cf. *ρ* 405, *β* 84 *ϑ* 235 *χ* 44. *δ* 471 491 554 *λ* 145 404 440 487 *ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος πρ.* |. *ζ* 56 *ἡ δὲ μάλ' ἄγχι στᾶσα - πατέρα πρ.* |. *Γ* 437 *τὴν δὲ - μύθοισιν ἀμειβόμενος πρ.* |, cf. *Ψ* 794 *δ* 706 *τ* 252 h. Merc. 201, *δ* 234 (Am.) *ω* 350 sine acc., *ε* 96 (*ἔπεσσιν*) *π* 193 *ρ* 123 *τ* 214 *φ* 206. *δ* 461 *μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος πρ.* |, cf. *δ* 631 (*μύθοισιν*). *ω* 393 *αὐτὰρ - μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος πρ.* | sine acc. *A* 320 *ἀλλ' Εὐρυβάτην πρ.* |. *Λ* 441 585 *καί μιν πρ.* | cf. *ϑ* 144. *Γ* 386 *δέ μιν - πρ.* |. *E* 756 *Ζῆν' - ἐξείρετο κ. πρ.* |, cf. *Ω* 361 (sine acc.), *λ* 91. *Θ* 138 *K* 340 *Διομήδεα δὲ πρ.* |, cf. *τ* 473 *φ* 423. *Λ* 602 *αἶψα δ' ἑταῖρον - πρ.* |, *φθεγξάμενος*. in apodosi paulo saepius esse videtur quam b) e. c. post *ἐπεί* *δ* 234 *ε* 96 *ϑ* 144 *τ* 252 *ω* 350, post *ὅτε* *δ* 461. Non legitur verbum in *B Δ M ι κ μ*. sequitur, praeter *Λ* 602 *X* 329, in proximo versu oratio recta, paucis interpositis *Γ* 386. De tmesi v. s. *πρός* I c II a.

προσ-ερεύγομαι cum sono me illido in quid, Ο 621 κύματα προσερεύγεται αὐτὴν i. e. πέτρην, paraphr. μετὰ ἦχον πρὸς αὐτὴν φέρονται, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν, τὴν πέτραν, fuere igitur qui αὐτῇ probarent.

πρόσ-θεν (Apollon. ad v. 599, 26 παρὰ πρόθεσιν, cf. Curt. Et. 381) atque propterea (Lob. path. el. 2, 168) et iam πρόσθε et

πρόσθ', I adv. 1) de loco: ante, in fronte, a fronte, in parte antica, α) saepe de eo qui quem defendit. Δ 113 π. σάκεα σχέθον, cf. Μ 294 298 Ν 157 803 Φ 581. Δ 129 π. στᾶσα, dat. eth., cf. Λ 397 (τοῦ ad ἐγγύθεν). Ε 300 Ρ 7 π. δέ οἱ δόρυ ἔσχε dat. eth., cf. Ε 315 (κάλυψεν) Υ 95 (οἱ ad τίθη) ε 452 (οἱ ad ποίησε). Ζ 17 π. ὑπαντιάσας. additur praep. Ν 440 οἱ π. ἀπὸ χροὸς ἤρκει, dat. eth. β) Ζ 181 π. λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Ν 719 οἱ μὲν π. μάρναντο, οἱ δ' ὄπιθεν, cf. Ω 324. Φ 7 πίτνα π. Χ 158 π. ἔφευγε. Ψ 133 π. μέν, μετὰ δέ. Ψ 487 ὁππότεραι π. sint. Ψ 572 π. βαλὼν equos agens ut priore essent loco, cf. Ψ 639 (v. s. πλῆθος). Ω 95 π. ἡγεῖτο, cf. χ 400 ω 155 h. Merc. 321 (opp. κατόπισθε). ib. 77 ἀντία, τὰς π. ὄπισθεν, (78) τὰς δ' ὄπιθεν π. a) de tempore, quod non recte negavit Biester ὀπίσω Braunsberg 1838 p. 6. prius, antea, olim. Λ 251 π. τράφεν ἠδὲ γένοντο, paraphr. πρότερον. Γ 317 π. ἀφείη, cf. Γ 346 Ε 851 Μ 116 ι 370. Η 325 Ι 94 ω 52 καὶ π. ἀρίστη φαίνετο βουλή. Ι 524 τῶν π. ἀνδρῶν priscorum. Μ 33 π. ἵεν ὕδωρ sonst. Υ 28 καὶ π. ὑποτρομέεσκον. Ψ 570 π. πεπνυμένε, cf. ζ 242 χ 432 ψ 223. ρ 371 π. ὄπωπα früher einmal. ρ 7 οὐ π. παύσεσθαι πρὶν ἴδηται, cf. ψ 137. Μ 40 Ψ 583 δ 688 λ 629 τὸ πρόσθεν in früherer Zeit, sonst. Ν 66 τοῖιν ἔγνω π. eorum prior. Ω 698 οὐδέ τις ἄλλος ἔγνω π. ἀνδρῶν. 3) transl. Υ 481 π. ὁρόων θάνατον, sch. V. (Did.?) Ζηνόδ. χωρὶς τοῦ θ, πρόσσ' ὁρόων praevidens, paraphr. πρὸ ὀφθαλμῶν. II praep. c. gen. ante, pro, prae 1) de loco α) ante casum: Φ 587 π. τοκέων Ἴλιον εἰρυόμεσθα. Θ 524 π. πόλιος πέσῃσιν. Δ 304 π. ἄλλων μάχεσθαι. Ε 56 80 Υ 402 π. ἕθεν φεύγοντα. ο 164 ἤιξε π. ἵππων. Ε 107 π. ἵπποιιν ἔστη, cf. Ε 170 Θ 100 Ι 193 Π 321 η 21. Ν 385 ἦλθεν πεζὸς π. ἵππων. Ε 595 φοίτα ἄλλοτε μὲν π. Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθε. Ν 392 Π 485 π. ἵππων κεῖτο. Η 224 π. στέρνοιο φέρων. Π 742 πέσον αὐτοῦ π. ποδῶν. Τ 13 ἔθηκεν π. Ἀχιλλῆος. ω 540 ἔπεσε π. γλαυκώπιδος. Φ 601 σοι ἔστη π. ποδῶν, ante Hectorem. Ω 877 π. Μηριόναο πάγη ποδός. χ 4 ἐχεύατο αὐτοῦ π. ποδῶν. h. Merc. 328 ἔστησαν π. Διὸς γούνων. Θ 134 π. ἵππων ἦκε χαμᾶζε. Π 220 π. Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. Χ 464 ἑλκόμενον π. πόλιος. Ψ 167 π. πυρῆς ἔδερον. Ι 473 π. θαλάμοιο θυράων erat ignis. h. XXVIII 7 π. Διὸς ὄρουσεν vor-her (an: in conspectu?). β) separatur a casu. Ο 307 π. δὲ κί' αὐτοῦ. Υ 163 π. ἔχε στέρνοιο. Χ 313 π. δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν. b) postponitur casui, α) Μ 145 πυλάων π. μαχέσθην. β) et separatur. Μ 446 πυλάων | ἑστήκει π. Π 833 τάων δὲ π. ὀρωρέχαται. 2) de tempore: ante. Β 359 πρόσθ' ἄλλων πότμον ἐπίσπῃ, sch. AD. εὐθὺς πρὸ πάντων, paraphr. πρότερον τῶν λοιπῶν La Roche, sed Am. „local wie überall als praepos.". 3) transl. Δ 54 τάων ου τοι ἐγὼ π. ἵσταμαι protego paraphr. ὑπερμαχῶ.

πρόσ-κειμαι additus sum, bin angesetzt. Σ 379 οὔατα οὔ πω προσέκειτο.

προσ-κηδής (κῆδος) dilectus, qui cordi est, curam habens erga. φ 35 ξεινοσύνης προσκηδέος, per metaphoram ut pallida mors dictum, sch. B. κηδεμονικῆς φιλίας. κήδονται γὰρ ἀλλήλων οἱ φίλοι κ. ξένοι. Minus bene V. τῆς ποιούσης κηδεμονικῶς ἔχειν πρὸς ἀλλήλους mire aliquando Ameis: zur Sorge hinzukommend, neue Sorgen schaffend. Schaper gen. comp. curam erga aliquem habens.

προσ-κλίνω et **ποτι-κλίνω** acclino, applico, lehne an. φ 138 165 βέλος προσέκλινε κορώνῃ. ζ 308 θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ sc. κίονι v. l. αὐγῇ.

προσ-λέγομαι accumbo iuxta. μ 34 ἐμὲ εἷσέ τε κ. προσέλεκτο.

προσ-πελάζω admoveo, efficio ut accedat. ι 285 ἄκρῃ προσπελάσας navim. V. s. προσπλάζω.

προσ-πίλνᾰμαι appropinquo, accedo. ν 95 νήσῳ προσεπίλνατο νηῦς.

προσ-πλάζω me illido, schlage an. Μ 285 κῦμα δέ μιν προσπλάζον (ἐρύκεται) cohibetur dum se illidit ad navem, acc. ad προσπλάζον refertur, id ne fiat Aristarchus al. ἐρύκεται (q. v. s. I d) active interpretantur. τινί, λ 583 προσέπλαζε γενείῳ i. e. λίμνη. Fuere qui has formas sync. ortas putarent e προσπελάζω.

προσ-πτύσσομαι (impf. -σσετο h. Cer. 199 fut. -ξεται λ 451. aor. ind. -ατο δ 647 ci. -ομαι et **ποτι-πτύσσομαι** (pr. opt. β 77) applico me, a) amplector, schmiege mich an. λ 451 πατέρα προσπτύξεται. b) translate: adeo, peto, gehe an, spreche an. θ 478 μιν προσπτύξομαι precibus et salutatione. γ 22 πῶς τ' ἂρ προσπτύξομαι αὐτόν, sch. M. προσεταιρίσομαι, προσαγορεύσω, φιλοφρονήσομαι, προσκαλέσομαι πρὸς τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν. ρ 509 μιν πρ. ἠδ' ἐρέωμαι. δ 647 προσπτύξατο μύθῳ te, sch. E. ἐδεξιώσατο φιλοφρόνως τῷ μύθῳ, τουτέστιν ἐξελιπάρησεν, Gl. H. ἐκολάκευσεν. β 77 κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα, sch. E. προσλαλοίμεθα, φιλοφρόνως ἀπαιτοῖμεν, παρακαλοῖμεν, προσομιλοῖμεν, cf. sch. B. h. Cer. 199 οὐδέ τιν' οὔτ' ἔπεϊ προσπτύσσετο οὔτε τι ἔργῳ nec sermone nec re commercium habebat.

πρόσσοθεν (πρόσσω. sch. B. Ψ 533 συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ πρόσσωθεν, τὸν δὲ τόνον ἐφύλαξεν) a fronte, vorn. Ψ 533 ἕλκων ἅρματα καλὰ ἐλαύνων π. ἵππους sine commate (cf. Classen, Beob. 3, 37) quod edd. habent: dum currum (pone) trahit equos ante se agens. fracto enim equorum iugo pedibus iens habenas equorum, qui ante eum erant, manu tenens, temonem vero currus. aut manu altera aut nescio quo modo alligatum. Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζην. γρ. ὠκέας ἵππους, ὡς ἡνιοχοῦντος αὐτοῦ: minus bene addit συντετριμμένον (? cf. Ψ 393) τοῦ ἅρματος ἔμπροσθεν γενόμενος ἐλαύνει, τὰς πλευρὰς τῶν ἵππων τύπτων etsi equi hoc modo acti recedere solent, sed ita etiam Doederl. Gl. 2466 quia indicari putat adverbio terminum a quo, sed cf. sub -θεν 2) et Lob. path. el. 1, 333 „quamquam non πρόσωθεν significatur sed ἐπὶ τὸ πρόσθεν". Non decere vero Eumelum trahere currum rati Bentley Heyne al. spurium iudicarunt versum, Bothe πρὸς ἕθεν i. e. domum suam ci. (quod recte vituperat Spitzn.), certe multa et indecora quoque ignoscimus iis qui curru fracto exciderunt. Audacius etiam Grashof Fuhrw. 23

n. 19, π. non esse nisi de magno spatio ratus, ci. κάλ', ἑλόων πρόσθεν ἔθεν ἵππους.

πρόσσω v. s. πρόσω.

προσ-στείχω adeo, accedo. υ 73 προσέστιχε Ὄλυμπον.

προσ-τίθημι addo, appono, ι 305 λίθον προσέθηκεν ostio speluncae. attribuo, h. Merc. 129 γέρας πρ. ἑκάστῳ.

προσ-τρέπομαι adeo, converto me, ep. 16, 1 δῶμα προσετραπόμεσθα.

πρόσ-φατος (dubiae originis. Lob. Rh. 106 „ἀλλό- νεό- παλαί- πρόσ- ἐπίσ- περίσφατος grammatici inter se discordes ad φαίνω σφάζω φάσκω referunt, sed in nonnullis vis verbi penitus evanuit". plerique ad φεν, φόνος referunt etsi praep. sic non explicatur Doederl. Gl. 2196 φημί ansprechbar, ita recens mortuus ut vivo similis sit, audaci translatione, quam improbat Baum. N. J. f. Ph. 79, 168) recens necatus, E. M. 691, 5 ἐπὶ τοῦ νεωστὶ πεφονευμένου. Ω 757 ἑρσήεις κ. πρόσφατος κεῖσαι, sch. B. νεωστὶ πεφονευμένος· ἢ (melius ut videtur, cf. Hes. τὸ ἀρτίως γινόμενον) ἀπὸ τῶν νεωστὶ πεφασμένων ἐκ γῆς φυτῶν, ἵνα δηλοῖ τὸ χλωρός. paraphr. ἀδιάφθορος.

πρόσ-φημι alloquor, potissimum singulos, rarius complures, nunquam concionem. a) med. inf. praes. τί, ψ 106 τι προσφάσθαι ἔπος. in ceteris (in quarta arsi, praeter Π 842 λ 565 h. Merc. 89 189) ipf. cum vi aor b) ι 282 μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν, cf. ι 501 (κεκοτηότι θυμῷ). κ 422 ἐγὼ πρ. μαλακοῖς ἐπ. Π 20 τὸν βαρὺ στενάχων προσέφης ο Patrocle, cf. Π 744 (ἐπικερτομέων) 843 (ὀλιγοδρανέων). ξ 55 165 360 442 507 π 60 135 464 ρ 272 311 380, 512 579 (τήν) τὸν (τὴν) δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε, cf. ο 325 (μέγ' ὀχθήσας) χ 194 (ἐπικερτομέων) Cf. sch. B. Υ 2. c) 3. p. sg. προσέφη. Α 84 130 215 285 560 Β 369 Δ 188 Ζ 520 Η 283 Ι 307 606 643 Κ 42 382 423 554 Λ 316 607 Ν 76 Τ 145 154 198 215 Υ 19 Φ 222 Ψ 93 Ω 299 δ 168 203 η 207 302 θ 152 412 ι 1 λ 354 377 μ 384 ν 139 153 311 ξ 191 390 ο 380 π 201 ρ 16 192 353 σ 124 365 τ 41 υ 168 226 χ 105 170 ψ 129 ω 302 330 356 406 h. Ap. 494 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος πρ. Achilles (decies) Agamemnon (quinquies) Iuppiter (quinquies) Diomedes Hector Aias (bis) Ulixes (tricies bis) Priamus Menelaus (bis) Apollo Ε 764 814 Θ 469 Ξ 312 341 Σ 187 Χ 182 Ω 64 138 α 63 δ 147 265 ε 21 214 η 240 θ 463 ν 382 416 τ 106 164 220 261 335 382 499 554 582 υ 36 χ 430 490 ψ 263 ω 477 τὴν δ' ἀ. πρ., Ulixes (duodevicies) Iuppiter (novies) Achilles (bis) Menelaus (bis) Diomedes, cf. δ 824 835 (εἴδωλον). β) Α 148 Δ 349 411 Ε 251 888 Κ 446 Μ 230 Ξ 82 Ρ 169 Σ 284 Χ 260 344 Ω 559 θ 165 σ 14 χ 60 320 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν πρ. Achilles (quater) Ulixes (sexies) Diomedes (ter) Hector (ter) Iuppiter σ 337 τ 70 τὴν δ' α. ὑ. ἰ. πρ. Ulixes, cf. χ 34 (τούς). Ω 55 τὸν δὲ χολωσαμένη πρ. h. Merc. 281 τὸν δ' ἁπαλὸν γελάσας πρ. Α 364 Σ 78 τὴν δὲ βαρὺ στενάχων πρ., Achilles. Δ 30 Η 454 Π 48 Ρ 18 Τ 419 Χ 14 δ 30 332 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας πρ. Iuppiter Achilles Menelaus. Α 514 Θ 208 Ο 184 Σ 97 τὴν δὲ μέγ' ὀχθ. πρ. Iuppiter Neptunus. Ε 286 Λ 384 Υ 430 τὸν δ' οὐ ταρβήσας πρ. Diomedes Hector. ρ 453 τὸν δ' ἀναχωρήσας πρ. Ε 439 ὁμοκλήσας πρ. Apollo, cf. v. l. Π 706. Ξ 41 τὸν κ. φωνήσας πρ., cf. ξ 439. Ι 196 δ 59 τὼ κ. δεικνύμενος πρ. Achilles Menelaus. Ο 246 χ 337 τὸν δ' ὀλιγοδρανέων πρ. Hector, cf. Χ 355 (καταθνήσκων). Ψ 438 τὸν κ. νεικείων πρ. Menelaus, cf. Ω 649 (ἐπικερτομέων). ι 446 τὸν δ' ἐπιμασσάμενος πρ. ω 516 τὸν δὲ παρισταμένη πρ. Δ 183 τὸν δ' ἐπιθαρσύνων πρ. Menelaus. Θ 38 τὴν δ' ἐπιμειδήσας πρ. Iuppiter. Δ 356 Κ 400 χ 371 τὸν δ' ἐπιμειδήσας πρ. Agamemnon Ulixes, cf. h. Ap. 531 (τούς). Β 795 Π 720 Ρ 326 585 Υ 82 ζ 24 μιν - πρ. v. l. Β 795 μετέφη. Ε 108 Σθένελον πρ., cf. Η 405 Μ 309 Ν 46 67 215 248 Ο 220 Π 555 666 Ρ 474 Τ 404 (ὑπὸ ζυγόφι) Φ 228 435 α 383 β 348 399 δ 641 η 178 θ 423 474 486 ι 407 (τούς) ν 49 ο 110 ρ 477 σ 284 φ 256 χ 390 ψ 247 ω 541, h. Merc. 89 (πρότερος) 189, postponitur acc. Ε 427 καλεσσάμενος πρ. Ἀφροδίτην, cf. τ 15 φ 380, Κ 508 (Ο 173) α 156 χ 394. γ) τινα τί. Λ 511 Φ 478 τὴν δ' οὔ τι πρ. Iuppiter Apollo. Δ 401 Ε 689 Ζ 342 Θ 484 υ 183 τὸν δ' οὔ τι πρ. Diomedes Hector. Π 842 ὥς που σε πρ. δ) raro sine acc. qui facile suppletur. Β 572 790 Γ 129 Λ 199 Ο 173 Ω 87 ο 9 ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη πρ. Minerva (bis) Iris (quinquies). Κ 369 Λ 361 δουρὶ δ' ἐπαΐσσων πρ. Diomedes. Ο 243 Ρ 684 h. Cer. 346 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος πρ. Apollo Menelaus Mercurius. Ν 768 ἀ. δ' ἱ. πρ. αἰσχροῖς ἐπέεσσιν Hector. Φ 212 εἰ μὴ χωσάμενος πρ. λ 565 ἔνθά χ' ὅμως προσέφη (sc. me), ἢ κεν ἐγὼ τόν. Praeter Π 842 λ 565 ψ 106 et γ) sequitur oratio recta (unus tantum versus χ 490) in versu proximo plerumque, sed paucis interpositis Β 790 Ν 215 Φ 212 Τ 404 Δ 356 α 157 β 399 θ 474. Est in sententia primaria, sed Φ 212 post εἰ. Cf. La Roche h. S. 214.

προσφυής adnatus, ideoque firmiter adhaerens. τ 58 θρῆνυν προσφυέ' ἐξ αὐτῆς i. e. κλισίης. De

προσ-φύω efficio ut adnascatur s. firmiter adhaereat, τινί. aor. 2 intr. firmiter adhaereo. ptc. tantum. μ 433 τῷ ἐχόμην προσφύς. transl. Ω 213 ἧπαρ ἔχοιμι ἐσθέμεναι προσφῦσα mordicus tenere vellem ut ederem.

προσ-φωνέω. ipf. (3. p.) tantum cum vi aor. (in arsi quarta). alloquor, spreche an, singulos tantum (χ 69?). τινά τι. Α 332 Θ 445 οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο. τινά, Β 22 Γ 389 v. l. Π 720 μιν (ἐεισάμενος, -η) προσεφώνεε. Γ 413 τὴν δὲ χολωσαμένη π., cf. σ 25. Θ 292 ξ 401 π 308 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος π., cf. Ξ 242 (τήν). ψ 182 αὐτὰρ - ὀχθήσας ἄλοχον π. ω 243 τὸν δὲ παριστάμενος π. ο 539 καὶ Πείραιον π. ω 23 105 τὸν προτέρη ψυχὴ π., cf. ω 35 120 191 (δ' αὖτε). Ρ 484 Φ 330 αὐτίκα δ' Αἰνείαν π., cf. Φ 378. Φ 152 τὸν δ' αὖ - π., cf. σ 214. Ι 201 αἶψα δὲ Πάτροκλον π., cf. Λ 346 464 (ἄρ') χ 163 355 ω 505. θ 381 δὴ τότ' ἄρ' Ἀλκίνοον π. acc. post verbum Δ 510 αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς π. Νέστορα. Υ 428 κ. ὑπόδρα ἰδὼν π. Ἕκτορα. δ 69 δὴ τότε Τηλέμαχος π., Νέστορος υἱόν, cf. ο 194 (καί) π 56 τ 35. π 221 εἰ μὴ Τηλέμαχος π. πατέρα. abs. κ 109 παριστάμενοι πρ. ἔν τ' ἐρέοντο. ε 159 ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη π. δῖα θεάων. Semel dat. et plur. χ 69 τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε (ACN. μετεφώνεε et ita La Roche, cf. Ztft. f. oe. G. 1860 p. 552. probat etiam Düntz.) δεύτερον αὖτις, etsi Eur. non iam procos allocutus erat. alii: his sc. verbis. Ameis dat. eth. statuit. praeter Α 332 Θ 445 κ 109 proxime

sequitur oratio recta. praeter π 221 in sententia est primaria, potissimum post δέ. Cf. La Roche h. S. 216.

πρό-σω (M 274 pal. Syr. non vo., P 598 Σ 388 ι 542 φ 369) et (terdecies) **πρόσσω** (cf E M. 306, 9 Curt. Et. 380 per suff. τjo, skr. tja. sed E. M. 350, 9 πρός, Christ 80 92 skt. parastāt vorn, προστωτ. L. Meyer, vgl. G. 1, 265 „neben altem πρόσσω“, cf. ib. 202) adv. a) loca vorwärts, prorsus, protenus, in adversum. Λ 572 ὄρμενα π. |. Λ 615 π. μεμανῖαι |. M 274 π. ἵεσθε, cf. N 291 O 543 Π 382. Π 265 π. πᾶς πέτεται. Π 611 P 527 π. κατέκυψε. P 598 π. τετραμμένος. P 734 π. ἀΐξας. Σ 388 π. ἄγε. ι 542 π. φέρε, cf. φ 369. b) temporis, opp. ὀπίσω (cf. Z 352): prorsus, in conspectu, de rebus praeteritis, ut recte veteres Damm Rost al. putant, sed al.: in futurum. A 343 νοῆσαι ἅμα π. καὶ ὀπίσσω | ὅππως etc. et praeterita quae ante nos sunt et futura quae pone sunt, Nican. καὶ νῦν καὶ ὕστερον, cf. sch. BL. Eust. 115, 10 τὰ παρελθόντα κ. τὰ ὀπίσω τουτέστι τὰ μέλλοντα. sch. br. τὸ παρὸν κ. τὸ μέλλον . . . τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀπόβασιν τοῦ πράγματος. sed Passow Hermann So. Oe. R. 491 Voss (vorwärts u. rückwärts) Naegelsb. Biester, ὀπίσω Braunsberg 1838 p. 7 Heyne, et futura et praeterita. Γ 109 ἅμα π. κ. ὀπ. | λεύσσει ὅππως etc. sch ABL. εἰς τὸ νῦν κ. τὸ μέλλον, ὅ ἐστιν ἑκάστοτε, ita Plut. qu. ro. 62 explicare videtur. Σ 250 ω 452 ὅρα π. κ. ὀ. |, sch. B. π. τὸ παρελθόν, ἐπειδὴ τὸ ἔμπροσθεν βλέπεται· καλεῖται δὲ πρόνοια. ὀπίσω δὲ τὸ μέλλον, ὅτι ἀφανές ἐστι· καλεῖται δὲ ἀγχίνοια, sch. br. εἰς τὸ παρῳχηκὸς κ. τὸ μέλλον, sed Am. ω 452 vorwärts u. rückwärts, d. i. Zukunft u. Vergangenheit

πρόσ-ωπον (ὦψ) facies, Doederl. Gl. 843 das passive Angesicht. Σ 24 h. XXXI 12 χαρίεν-πρόσωπον. ep. 15, 22 τοὔτου πᾶν τὸ πρόσωπον. h. X 2 ἱμερτῷ - προσώπῳ. υ 352 κεφαλαί τε πρόσωπά τε multorum (cf. o 332). sed etiam de uno. saepius pl. τ 371 κατέσχετο πρόσωπα. Σ 414 ἀμφὶ πρόσωπα - ἀπομόργνυ, cf. σ 173 (πεφυρμένη). T 285 ϑ 85 o 332 h. Ven 184 καλὰ π. dat. per metaplasmum: H 212 μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι, sch. BL. ἀπὸ τῆς πρόσωπα (Herod. ap. Eust. 677, 23 πρόσωπας) εὐθείας Αἰολικῶς προσώπατα κ. προσώπασιν. σ 192 προσώπατα καλὰ κάθηρεν, CDM. πρόσωπα L. πρόσωπά τε, v. l. πρόσωπα τά quae quia ferri non possunt Steph. προσώπατα reduxit, Düntz. „aus metrischer Not“, Bekk. h. B. 1, 145 ad efficiendam caesuram bucolicam, cf. Lob. par. 476.

προ-τάμνω 1) act. partem anteriorem abscido. ψ 196 κορμὸν ἐκ ῥίζης προταμών, sch. V. ἀπὸ τῆς ῥίζης κορμὸν ποιήσας, trunco inde a radice abscisso. sunt qui πρό ad tempus (vorher behauen) referant quod satis significatur ptpio aor. disseco, schneide vor. I 489 (ὄψον ἄσαιμι) προταμών, sch. BL. πρῶτον τέμνοντες, melius paraphr. ἀποκόψας. 2) med. proscindo (terram aratro, ante me). σ 375 ὦλκα διηνεκέα sulcum perpetuum efficerem arando.

πρό-τερος (Herod. A 280 E. M. 535, 35 691, 10. Curt. Et. 380, comparativi instar ortum) prior, E. G. 483, 10 ἐπὶ τάξεως. a) de tempore, α) nos saepe adv. utimur, Graeci adi. A 548 οὔ τις πρότερος εἴσεται, cf. P 14. E 15 π. προΐῃ. Γ 351 π. κάκ' ἔοργε, cf. T 183 Ω 369 π 72 φ 133. E 276 Z 122 517 H 23 K 36 Λ 605 Y 177 Φ 149 X 249 Ω 634 π. προσέειπε, cf. E 632 N 306 γ 13 π 460 ρ 74 ω 23 105 h. Merc. 89 188. γ 50 σοὶ προτέρῳ δώσω, cf. γ 53. Θ 188 ὑμῖν πὰρ προτέροισι ἔθηκε. O 157 Ἶριν προτέρην προσηύδα. Γ 299 πρότεροι πημήνειαν, cf. Δ 67 (ἄρξωσιν) 72, 236 271, Π 569 P 274, υ 394. β 31 π. πύθοιτο, cf. β 43. β) B 707 ἅμα πρότερος κ. ἀρείων maior natu, cf. Ψ 588 τ 184. N 355 π. γεγόνει, cf. T 219 Φ 440. O 166 182 πολὺ φέρτερος κ. γενεῇ π. γ) c. gen. Θ 253 οὔ τις π. εὔξατο Τυδεΐδαο. K 124 ἐμέο π. ἐπέγρετο. λ 88 οὐδ' εἴων προτέρην ἴμεν πρὶν πυθέσθαι. δ) Γ 140 ἀνδρὸς προτέρου pristini, cf. Γ 163 429. o 22 παίδων προτέρων prioris coniugii. Δ 691 τῶν προτέρων ἐτέων. N 794 ἠοῖ τῇ προτέρῃ. π 50 τῇ προτέρῃ. Φ 5 ἤματι τῷ προτέρῳ. h. Merc. 19 τετράδι τῇ προτέρῃ. Ψ 790 προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων. χ 264 προτέροισι κακοῖσι. E 637 Ψ 332 προτέρων ἀνθρώπων priscorum. Φ 405 ἄνδρες π. ϑ 223 ἀνδράσι προτέροισιν. λ 630 προτέρους ἀνέρας. τ 504 τὰ πρότερ' ἔκχυτο πάντα sc. ποδάνιπτρα. c. articulo: maiores, homines prisci. Δ 308 οἱ πρότεροι, paraphr. οἱ προγενέστεροι. ε) neutr. pro adv., prius, antea. Ξ 467 πολὺ πρότερον κεφαλὴ ἤ περ κνῆμαι. b) de loco. τ 228 προτέροισι πόδεσσι pedibus prioribus canis. V. l. Γ 443 pro πρῶτον, O 656 pro πρωτέων. Inde

προτέρω (non recte sch. BLV. Γ 400 BPQT. δ 667 προσωτέρω, ἐκβολῇ τοῦ σω, cf. Lob. path. el. 2, 296) ulterius, weiter vor, Ariston. K 469 ἡ δ. ὅ. τὸ πρ. ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, a) τοπικῶς. est de motu, Ap. 135, 28 εἰς τοὔμπροσθεν. Γ 400 πῃ π. πολίων ἄξεις, sch. BLV. δίχα τοῦ ι, Eust. 429, 11 προτέρων . . . γρ. καὶ προτέρῳ (sic) δίχα τοῦ ν . . . πορρωτέρω που. Δ 507 ἴθυσαν πολὺ π. Ψ 526 ἔτι π. γένετο δρόμος. ε 417 ἔτι π. παρανήξομαι. E 672 π. διώκοι, I 192 K 469 βάτην, I 199 δ 36 ἄγε, Σ 387 ε 91 ἕπεο, ι 62 105 565 κ 77 133 πλέομεν, ι 64 κίον, cf. h. Ap. 229 239 277 (ἔνθεν), o 109 βὰν δ' ἰέναι π. διὰ δώματος. b) transfertur ad gradum s. tempus, weiter: Ψ 490 π. ἔτ' ἔρις γένετο. δ 667 ἄρξει καὶ π. κακὸν ἔμμεναι, sch. BPQT. προσωτέρω προκόψει . . . ἐπὶ πλέον. ξ 356 μαίεσθαι π. ω 476 π. πόλεμον τεύξεις. Inde

προτέρωσε ulterius. h. XXXII 10 προτέρωσ' ἐλάσῃ.

προ-τεύχω antea facio. Π 60 Σ 112 T 65 τὰ προτετύχθαι ἐάσομεν, Eust. 1160, 26 ἐπὶ προλήψεως χρονικῆς, paraphr. τὰ προγεγονότα καταλίπωμεν.

προτί v. s. πρός.

προτι-άπτω adiungo, attribuo. Ω 110 ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆι προτιάπτω, v. l. **προϊάπτω** Did. Ἀπολλόδωρος κ. Ἀρητάδης κ. Νεοτέλης κ. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ διὰ τοῦ τ τὴν πρόθεσιν γράφουσι κ. δασύνουσι τὸ α ἵνα ᾖ προσάπτω, ἀνατίθημι. οἱ δὲ χωρὶς τοῦ τ ἔγραψαν κ. ἐψίλωσαν, ἵνα ταὐτὸν ὑπάρχῃ τῷ προϊάλλω, οἷον δίδωμι προσπεύδω. οὕτως δὲ κ. Ζηνόδοτος κ. Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς πρὸς Κομανόν.

Προτιάων Troianus. O 455 Ἀστυνόῳ Προτιάονος υἱέι. — **προτιβάλλω** v. s. προσβ.

προτι-ειλέω (Bekk. προτιϝ.) urgeo versus, propello ad, protrudo. K 347 μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀπαρεμ-

φάτῳ ἀντὶ προστακτικοῦ κέχρηται, paraphr. συνελαύνειν. — **προτιείποι** v. s. προσεῖπον.

προ-τίθημι appono. Ω 409 κυσὶ προὔθηκεν devorandum. med. ipf. mihi appono, α 112 προτίθεντο Pierson, Herodian. (sch. E. M.) La Roche, πρότιθεν Bekk. cibos. Dubitatur de Α 291 τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι, Freytag (ci.) Bekk.² προθέωσιν etsi non liquet quid coni. sibi velit, cf. Friedl. J. J. f. Ph. 79, 827. illud pro προτιθέασιν esse putant (sch. br.?, συνιᾶσιν), paraphr. προτρέπουσιν αὐτῷ τὰ ὀνείδη λέγειν, recentiorum post Canterum Heyne Bothe Krüger Di. § 36; 1, 1 Kühner a. G. 1, 654 Naegelsb. Autenrieth Düntz. Ar. 40 H. Weber Phil. 16, 691 (mutari formas -έω et -μι, στέωμεν βέῃ βῶσιν κτανέοντα μαχέομαι) La Roche h. l. et Phil. 16, 48 (opponi θέσαν, θεοί προθέουσι) Hagena Phil. 8, 10: permittunt ei convicia loqui, etsi non alio loco προτιθέναι hac est vi, v. s. προθέω.

προτι-μυθέομαι alloquor. λ 143 οὐδ' ἑὸν υἱὸν ἐς ἄντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.

προτι-όσσομαι 1) aspicio. η 31 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε, cf. ψ 365. Χ 356 σ' (εὖ γιγνώσκων) προτιόσσομαι conspicio te qualem te novi Buttm. Lex. 1, 22 sehe dich ganz wie du bist. 2) transl. praesagio, ap. θυμός sim. cf. Fulda, Unters. 57. ε 389 πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον, sch. B. προεμαντεύετο, προέβλεπε. ξ 219 μοι θάνατον προτιόσσετο θυμός.

πρό-τμησις (τέμνω) proprie: id quod abscissum est, Abschnitt, ideo: umbilicus et quae infra eum est pars ventris. Λ 424 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος νύξεν. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἅπαξ τὴν π. ὠνόμασεν, sch. A. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ τὴν ὀσφύν, Φιλότιμος ὁ ἰατρὸς τὸν τράχηλον, Ἀρίσταρχος τὸ ἀπὸ τῆς ἥβης ἕως τοῦ ὀμφαλοῦ, τὸ ἦτρον· Παρμενίσκος δὲ (et Hierocles Lindius sch. BLV.) τὸν ὀμφαλὸν διὰ τὸ τοῦτον πρῶτον ἐκτέμνεσθαι γενομένου τοῦ βρέφους, paraphr. λαγόνα, cf. Ap. 135, 34. Didymus ap. sch. A. (cf. La Roche h. l. et Did., arist. Recens.) οὕτως Ἀρίσταρχος δουρὶ κατα προτμηστιν (sic), sed sch. V. πρόσμησιν διὰ τοῦ σ. ἔν τισι κεῖται τὸ τ, cf. Kayser, Phil. 21, 329. Alii: Einschnitt über der Hüfte, Taille. Mire Doederl. Gl. 2177 Stirn, etsi sub scuto volneratus est. sch. br. ἐνθαδὶ δὲ σημαίνει τὸ ὀμφάλιον τῆς ἀσπίδος.

πρότονοι, οἱ (προ-τείνω. „natura adi." Lob. par. 387) Stagtaue, funes duo a summo malo ad proram pertinentes quibusque aut erigebatur demittebaturve aut ad utramque partem prorae alligabatur erectus, cf. Grashof, Schiff 23. Α 434 h. Ap. 504 ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες, paraphr. τοῖς σχοινίοις χαλάσαντες, Did. Ἀρίσταρχος ἀφέντες (Am. h. l. La Roche, ὑπὸ 38), Ζην. δὲ ὑφέντες, sch. BL. αἱ δὲ ἄλλαι πᾶσαι ἐφέντες, Naegelsb. „der auf einer Seite niedersinkende Mast wird auf der andern von den Seilen gehalten", cf. Pierson, Rh. M. 16, 94. β 425 ο 290 ἱστὸν στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ πρ. ἔδησαν. μ 409 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα | ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν. Cf. Doederl. Gl. 218 Ameis, Zft. f. G. 8, 627. Post Homerum singuli tantum πρ. pertinebant ad proram, cf. Suid. 2; 2, 496.

προ-τρέπομαι converto me, adverto me. Ε 700 οὔτε προτρέποντο ἐπὶ νηῶν οὔτε ἀντεφέροντο μάχῃ ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω χάζοντο. λ 18 ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται sol, cf. μ 381 προτραποίμην. transl. Ζ 336 ἄχεϊ προτραπέσθαι me dedere. Inde

προτροπάδην conversus, versis tergis, effuse. Π 304 π. φοβέοντο ἀπὸ νηῶν, paraphr. ἠπειγμένως.

προ-τύπτω prorumpo, feror cum impetu prorsus. Ν 136 Ο 306 Ρ 262 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, sch. BLV. προσέπεσον, Ap. 136, 17 προενέσεισαν. ω 319 ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ δριμὺ μένος προὔτυψε cum in eo esset ut fleret, sed flere nollet, sch. V. προεπεμπίπτει ταῖς ῥισὶ δριμύτης τις, Ap. 136, 19 προσέπεσεν, προσέσεισεν.

προ-φαίνω a) trans. efficio ut quid in lucem prodeat, ostendo. μ 394 τοῖσιν θεοὶ τέραα προὔφαινον, sch. BQ. προεσήμαινον. b) in lucem prodeo, luceo. ι 145 οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, κατείχετο δὲ νεφέεσσιν. 2) Pass. appareo, in conspectum prodeo. ν 169 προὐφαίνετο πᾶσα navis. sine subiecto: ι 143 οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι es war nicht hell. ω 160 ἐξαπίνης προφανέντα zum Vorschein gekommen, quasi latuerit tantum, non afuerit Ulixes. est igitur litotes. h. Merc. 32 ἀσπασίη προφανεῖσα testudo. Ω 332 τὼ λάθον ἐς πεδίον προφανέντε. Ρ 487 ἵππω ἐνόησα ἐς πόλεμον προφανέντε. Θ 378 νῶϊ - | γηθήσει προφανέντε ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, Iunonem et Minervam, ut sit masc. pro fem. (Düntz.), Did. Ἀρίσταρχος προφανέντε ὡς πληγέντε (Θ 455) διχῶς· ὁ δὲ Ζην. προφανείσας (-εῖσας?) ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. sch. BL. προφανεῖσα (ita Spitzn. q. v.) γρ. Ἀρίσταρχος διχῶς. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (?) προφανείσας βούλεται συστέλλων Δωρικῶς τὸ α, ᾧ καὶ πειθόμεθα, probavit etiam Rumpf, form. in al. decl. trad. Giessen 1851 p. 23 maxime -εῖσας ob Herodiani auctoritatem, etsi talis correptio longe abest ab Homero, secundo vero loco -εῖσα etsi his quoque fem. du. formis caret Homerus. Recte defendunt -έντε Ahrens, hom. Exc. Phil. 6, 17 La Roche h. l. Ξ 332 τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα liegt zu Tage, paraphr. προφανῆ εἰσίν.

πρόφασις (πρό-φημι) praetextus, species, titulus. acc. pro adv. per speciem. Τ 302 στενάχοντο, Πάτροκλον πρόφασιν. Τ 262 εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος concubitus. appetens per causam, nach dem Lager verlangend bei der Gelegenheit. alii εὐνῆς ad πρ. referunt: concubitus causa indigens (sc. ipsa, puella.

προφερής, compar. et superl. tantum, proprie: qui longius s. ultra fertur. i. e. praestantior. Κ 352 βοῶν προφερέστεραι εἰσιν ἑλκέμεναι. θ 221 ἄλλων ἐμὲ πολὺ προφερέστερον εἶναι. φ 134 ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε, v. l. πολὺ φέρτεροι. θ 128 ἅλματι πάντων προφερέστατος ἦεν, A. πολὺ φέρτατος. v. l. θ 129 προφερέστατος et -ερος pro πολὺ φέρτατος. De

προ-φέρω act. pr. ci. -ῃσι cf. Lob. path. el. 2, 264, -ωμεν opt. -οις iptv. -ε ptc. [-ων] -ουσα -αι, med. pr. ind. -ονται ci. -ηται. I Act. 1) promoveo, profero a) aufero. Ζ 346 με προφέρουσα εἰς ὄρος vis venti. υ 64 (μ' ἀναπράξασα) θύελλα οἴχοιτο προφέρουσα κατὰ κέλευθα ubi ptc. ἀν. subiungitur alteri (πρ.) quod sine acc. est, cf. v. l. Π 669 679 pro ἀποπρὸ φέρων. b) affero. Ι 323 ὄρνις νεοσσοῖσι προφέρῃσιν μάστακα. Ρ 121 νέκυν Ἀχιλλῆι προφέρωμεν.

2) translate. efficio ut appareat, in lucem profero. a) *K* 479 *πρόφερε κρατερὸν μένος*, sch. br. *φανερὸν ποίει.* ζ 92 *θοῶς ἔριδα προφέρουσαι*, non enim recte sch. R. *θοῶς. βέλτιον τοῖς ἡγουμένοις συναπτέον*, Wettstreit anstellend. b) sc. probra, ideo: exprobro, obicio, rücke vor, pono in crimine. *B* 251 *σφιν ὀνείδεα προφέροις.* *Γ* 64 *μή μοι δῶρα πρόφερε Ἀφροδίτης*, paraphr. *ὀνείδιζε.* II Med. me offero ad, profiteor erbiete mich zu, biete an. *θ* 210 *ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων.* *Γ* 7 *κακὴν ἔριδα προφέρονται*, se praestant paratos ad, non iam ut paraphr. *φιλονεικίαν ἐπιφέρουσιν.* non recte Ameis: reciproces Medium, inter se proferunt. (*ἀποπροφέρω.*)

προ-φεύγω, aor. ci. *φύγῃ* et (v. l.) *-ῃσιν* cf. Lob. path. el. 2, 264, opt. *-οισθα* cf. ib. 267, inf. *-εῖν* ptc. *-ών -όντα.* effugio. *τινά.* *Ψ* 314 *σε παρὲκ προφύγῃσιν ἄεθλα* Bekk., *παρεκπρ.* Spitzn. Düntz. Bäuml. *τί.* χ 325 *θάνατον προφύγοισθα.* *Ξ* 81 *φεύγων προφύγῃ κακόν* fugiendo effugiat. *Z* 502 *προφυγόντα μένος κ. χεῖρας Ἀχαιῶν*, cf. *H* 309. h. VIII 17 *δυσμενέων προφυγόντα μόθον κῆράς τε.* λ 107 *προφυγὼν πόντον.* abs. *Λ* 340 *οὐδὲ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν.*

πρό-φρασσα (Philox. ap. E. M. 691, 37 sch. AV. κ 290 *ἰδιοτύπου ῥήματος χαρακτήρ . . . ἀπὸ τοῦ φρῶ* sed recte Lob. path. pr. 40 a *πέ-φραδ-ον, φράζειν* deducit) est fem. ad *πρόφρων* q. v., cf. Krüger, Di. § 22, 9, 2. propensa animo (Doed. Gl. 951), lubens, lubenti animo, nos enim adv. utimur, Graeci adi., recte Eust. 805, 54 *ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ εἴληπται*, fuere enim qui ad tempus referrent (E. M. 691, 42 *προδιανοηθεῖσα πρὶν ἐκεῖνον προσκαλέσασθαι, αὐτεπάγγελτος*). *K* 290 *οἱ πρ. παρέστης*, D. Townl. Vrat. c. *-άσα*, E. M. l. l. *πρόθυμος*, sch. D. *πρόφρων.* *Φ* 500 *μάλα πρ. εὔχεσθαι* aus vollem Herzen, L. et edd. antt. *πρόφρασα.* ε 161 *μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.* κ 386 *π. -κελεύεις* o Circe, AJ. 1. m. K. *πρόφρασα.* ν 391 *πρόφρασσ' ἐπαρήγοις*, A. 1. m. LMNQV. *πρόφρασ'.*

πρόφρων, ὁ ἡ. (*φρήν*) propensum animum habens, propensus animo, lubens, lubenti animo, ex toto animo, omni robore. E. M. 691, 35 *προθύμως*, cf. Düntz. Ar. 10. est enim a) pro adv., id quod sensit, non recte dixit E. M. 79, 2 *γένονται τὰ ἐπιῤῥήματα . . ἀπὸ εὐθείας, ὡς τὸ ὁ πρόφρων.* Eust. 1104, 7 *ὅτε καὶ ἐπιῤῥηματικόν ἐστι.* β 230 ε 8 *μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς κ. ἤπιος ἔστω* ne quis porro e toto animo lenis benignusve sit, non recte enim Doed. Gl. 72 951 *πρόφρων τ'* ratus synonyma esse tria. *Ψ* 647 *π. δέχομαι* gern. τ 398 *π. ἅμ' ὀπήδει* deus. *θ* 498 *π. θεὸς ὤπασε.* ξ 406 *π. Δία λιτοίμην* so recht aus dem Herzen. *X* 303 *πρόφρονες εἰρύατο*, Iuppiter et Apollo. ν 359 *ἐᾷ π. Διὸς θυγάτηρ.* *Λ* 150 *τοι π. πείθηται.* ε 143 *π. ὑποθήσομαι* Calypso. h. XXX 8 *θυμῷ π. τιμήσεις* Gaea. ib. 18 *π. ὄπαζε*, cf. XXXI 17. Cer. 494 *πρόφρονες ὀπάζειν.* *A* 543 *οὐδὲ π. τέτληκας* si fecisti, non tua sponte sed coactus. ι 355 *δός π.* *Θ* 23 *π. ἐθέλοιμι ἐρύσσαι* recht von Herzen wollte. *Θ* 175 *π. κατένευσε.* *I* 480 β 387 υ 372 ψ 314 *π. ὑπέδεκτο*, cf. ξ 54 h. Cer. 226 (Ceres). 3) omni robore: *Ξ* 71 *π. ἄμυνε*, cf. *Ξ* 357. *P* 353 *π. μάχεσθαι.* *A* 77 *μοι π. ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.* h. Cer. 140 *ἐργάζωμαι π.* Ceres b) adi. α) promtus, paratus. *K* 244 *οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη* est, est enim etiam pro fem. ep. 2, 2 *τῶν θυμὸς π.* est. *Θ* 40 *X* 184 *θυμῷ πρόφρονι*, cf. *Ω* 140 *π* 257. β) benevolus. h. XXXII 18 *δῖα Σελήνη, πρόφρον*, vocis *πρόφρων* arsin habet posterior syllaba praeter *A* 543 *Ξ* 357 ξ 406 h. Cer. 140 XXX 8 18. Inde fit adv. **προφρονέως** (Epim. 1, 374 *πλεονασμῷ τοῦ ε* ob metrum, similia collegit Lob. path. el. 1, 419) lubenter, promte, bereitwillig, eifrig. *E* 810 *π. μάχεσθαι*, alii ad *κέλομαι* referunt. *E* 816 *π. ἐρέω ἔπος.* *Z* 173 *π. μιν ἔτιε.* *H* 160 *π. ἀντίον ἐλθεῖν* alii ad *μέματε.* *P* 224 *π. ῥύοισθε.* h. Merc. 561 *π. ἀγορεύειν.* Cer. 138 *π. ἵκωμαι.* ib. 487 *π. φίλωνται.*

προφύλαχθε h. Ap. 538 v. l., Schneidew. corr. *πεφύλαχθε* q. v.

προ-χέω effundo. *Φ* 219 *δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα.* h. Ap. 241 *Κηφισσόν, ὅστε Λιλαίηθεν προχέει ὕδωρ.* Med. effundor, translate, de multis hominibus, ströme hinaus. *B* 465 *ἐς πεδίον προχέοντο*, *O* 360 *τῇ πρ. φαλαγγηδόν*, *Φ* 6 *τῇ πρ. πεφυζότες*, E. M. 691, 45 *προήρχοντο.* (*περιπροχέω, προχοή -χοος.*)

πρό-χνυ (*γόνυ* L. Meyer vgl. G. 1, 244 (Ascoli framm. ling. III et Schweizer-Sidler, Kuhn 17, 142) aspirirender Einfluss des Nasals, cf. Curt. Et. 137 Christ 41 105 Doed. Gl. 1009 Jan Ztft. f. AW. 1839 p. 671 E. M. 691, 51 *κατὰ συγκοπήν*) a) pronus in genua, genibus flexis. Ap. 135, 17 *ἐπὶ γόνατα, προγόνυ.* *I* 470 *π. καθεζομένη.* b) transl. de interitu eius qui quia vires deficiunt ne stare quidem potest: *Φ* 460 *ἀπόλωνται π. κακῶς* male pereant funditus, Ap. l. l. *παντελῶς*, paraphr. *πάνυ*, cf. ξ 69 (cf. Braune ξ II Cottbus 1855 p. 9).

προχοαί, αἱ (*προχέω*) ea quae profluunt, Ausfluss. 1) ostium fluvii, E. M. 692, 52 *αἱ τῶν ποταμῶν διεξοδευτικαὶ ἀφέσεις εἰς τὴν θάλασσαν.* *P* 263 *ἐπὶ προχοῇσι ποταμοῖο.* ε 453 *ποταμοῦ προχοάς.* λ 242 *ἐν προχοῇς ποταμοῦ.* υ 65 *ἐν προχοῇς Ὠκεανοῖο* qua Oceanus effluit in *θάλασσαν* quaque ad inferos itur (Am.), fluentis Damm, sed Faesi qua Oceanus ulteriorem ripam alluit. 2) ostium fontis, E. M. l. l. *ἡ ἐκ παντὸς ὕδατος ἐκροή.* h. Ap. 383 *πετραίῃς προχοῇσιν* qua fons Telphusius e saxo profluit, corr. Ruhnk. ep. cr. 1, 22 pro *προχυτῇσιν.* De accentu cf. Lob. par. 379.

πρόχοος (*προχέω*) vas ex quo a) aqua b) vinum profunditur. urna lavandis manibus. *Ω* 304 *χέρνιβον πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.* α 136 δ 52 η 172 κ 368 ο 135 ρ 91 *χέρνιβα προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα, καλῇ χρυσείῃ* i. e. *χ. ἐπ.* et *πρ. φέ.* Ap. 135, 33 *τῇ ἐπιχύσει.* b) σ 397 *πρόχοος χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα* qua vinum e cratere infunditur in pocula.

πρυλέες (Herm. op. 4, 288 *πρό* et, recte dubitans, *λεώς.* Düntz. N. J. f. Ph. 69, 606 *πρυ δια-πρύ-σιον.* non bene Doederl. Gl. 446 *προειλετοί*, correptionem non explicans, sed lat. proelium comparans aut E. M. 693, 32 *περῶ -νω πέρνλις.* sg. melius Herodianus ap. Eust. 601, 5 sch. L. *E* 744 *πρυλής* statuit, cf. Lob. path. pr. 524. Satis mire Böttcher, Aehrenlese Dresden 1848 p. 23 prell-haft, An-prall comparat). plerique cum Aristarcho (Lehrs, Ar. 118): pedites, atque ii graviter armati, opp. et qui de curribus pugnant et levis armatura. Ariston. *E* 744 *πεζοὶ ὅπλα ἔχοντες.* Hes. Ariston. *M* 77 *πεζοὶ ὁπλῖται, ἀπὸ τῆς πορείας. τουτέστι πορείᾳ*

χρώμενοι (Ap. 136, 25). οἱ μὲν πολλοὺς λαούς· οἱ δὲ προμάχους ἢ πεζοὺς ὁπλίτας ἀθρόους. sch. V. E 744 ὁπλῖται ἢ πρόμαχοι ἢ ἀθρόοι. Hermann l. l. praesules s. praesultatores qui ante ceteros progressi saltationem cum armis (cretice, cf. Hoeckh Creta 1, 211, πρύλιν) praeeunt Gortyniorum vocem dicit sch. V. M 77. O 517 ἡγεμόνα πρυλέων, paraphr. πεζῶν ὁπλιτῶν, ubi apparet genus aliquod pugnantium statui medium ut videtur inter principes et volgus. Φ 90 πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας Πολύδωρον, qui Y 412 pedes non e curru pugnans ceciderat, etsi hoc ipso loco Rost utitur προμάχους explicans. paraphr. ἐν πρώτοις ἐν τοῖς πεζοῖς. Λ 49 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες | ῥώοντο, sch. V. Λ 51 δηλονότι ἐάσαντες τοῖς ἡνιόχοις τὰ ἅρματα, non recte Doederl. l. l. πρυλέες Teil des Prädicats u. nicht mit αὐτοί zu verbinden . . . sind nur ausserordentlicher Weise πρ. wie ehedem abgesessene Dragoner, Düntz. h. l. für πεζοί steht πρυλέες nur wo der Vers jenes ausschliesst, Ariston. ἡ δ. ὅ. φανερῶς πρ. οἱ πεζοί· ἀντιδιέσταλκε γὰρ τοὺς ἱππεῖς, cf. M 77 (78 Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθα). E 744 κυνέην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν, q. v. cf. Rudolph sede deor. hom. Wittenberg 1794 Faesi h. l. instructam signis, non aptam tot hominibus ut Düntz. Hes., centum vere urbes Hermann l. l. ad Cretam referre velle videtur cum sch. L.

Πρυμνεύς (gubernator) ϑ 112 Phaeax. De

πρύμνη (Herod. E 292 πρυμνὴν ὡς πυκνήν· ἐπίθετον γάρ. ὅταν δὲ ἰδίως ἐπὶ τοῦ πλοίου, βαρύνομεν, ὡς λευκή κ. λεύκη, cf. M 149 Ξ 32, cf. Friedländ. N. J. f. Ph. 79, 808, non probat La Roche h. T. 347. fuit fem. adi. de πρυμνός, q. v., sed pro subst. est) puppis, Hes. τὰ πρέμνα ἢ τὰ ὄπισθεν τῶν νεῶν, cf. E. M. 395, 8 Ap. 136, 21 Lucht Schiff d. Od. Altona 1841 p. 22 (πρύμνη πρώρη ἄντλος partes navis) Grashof Schiff b. Hom. Düsseld. 1834 p. 13. a) per synecdochen: Ξ 32 τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν, Herodian. Κράτης προπερισπᾷ, ἀκούων ἐπὶ τὰς ἐσχάτας πλανηθεὶς ἐκ τοῦ Ξ 31 τὰς πρώτας, v. s. πρυμνός. O 385 ἐπὶ πρύμνῃσ' μάχοντο. Σ 76 ἐπὶ πρ. ἀλήμεναι, cf. Σ 447 (ἐείλεον). A 409 κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς, apte quia puppes navium subductarum terram spectant. Θ [475] ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται. b) ν 84 τῆς πρύμνη ἀείρετο codd., La Roche πρυμνή, Grashof l. l. 13 locum reprehendit, nam in ceteris aut suppleri aut pro subst. esse πρ., spurios esse vv. 81—85. ο 285 ἐν πρύμνῃ καθέζετο, La Roche contra codd. πρυμνῇ. h. VII 48 εἰς πρύμνην ἐφόβηθεν. XXXIII 11 ἀκρωτήρια πρύμνης. Fit adv. O 716 **πρύμνηθεν** λάβεν a puppi prehendit navim, paraphr. τῆς πρύμνης, cf. Lob. path. el. 2, 146. Bekk. h. B. 1, 179 „wie πρυμνή an den meisten oder wenn man will, mit Ausnahme von ν 84 an allen Stellen ein Substantiv πρύμνα entbehrlich macht“ (εὔπρυμνος).

πρυμνή-σια, τά (suff. σιος cf. Curt. Et. p. 577. fit subst. ex adi.). funes quibus puppis navis appulsae alligatur. E. M. 693, 37 τὰ ὀπόγεια σχοίνια οἷς ἐκ τῆς πρύμνης δεσμεῖται ἡ ναῦς πρὸς τῇ γῇ. A 436 ο 498 κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. ι 137 οὔτ' εὐνὰς βαλέειν οὔτε πρ. ἀνάψαι. ι 178 562 λ 637 μ 145 ο 548 ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι |. β 418 ο 286 552 τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν. A 476 μ 32 κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός, cf. h. Cer. 128. Solvebant (Hennings N. J. f. Ph. 109, 686) postquam aut omnes aut plerique iam navem conscenderunt, ut videtur e navi: alligabant singuli qui egrediebantur antequam omnes exirent, cf. Kammer Einl. d. Od. 413, aliter Düntz. β 418 (ubi non e more fit res) ο 552.

πρυμνός (Curt. Et. p. 668 πρέμνον, cf. Lob. path. el. 1, 244 Benf. 1, 135 qui skr. parajamāna περαομενω das vollendete comparat. E. M. 693, 35 παρὰ τὸ πέρας. L. Meyer, vgl. G. 1, 328 radix pron. pa, πρό πρός prae. De πρό valde dubitat Curt. l. l., minus de πέρας) extremus postremus. Est de imis et de summis, Eust. 1828, 33 Herod. Ξ 32 οὐ τίθησιν ἐπὶ διεστῶτος σώματος, ἀλλ' ἐπὶ ἡνωμένου in talibus nos adv. potissimum utimur: in parte extrema. E 292 γλῶσσαν extremam partem linguae, hinten die Zunge. M 149 πρυμνὴν ἐκτάμνοντες sc. ὕλην ganz unten am Boden. N 532 πρυμνοῖο βραχίονος e brachio superiore, cf. Π 323. N 705 πρυμνοῖσιν κεράεσσι in imis cornibus qua adhaerent capiti: Π 314 πρυμνὸν σκέλος q. v. ρ 504 πρ. δεξιὸν ὦμον. Λ 600 ἐπὶ πρυμνῇ μεγακήτεϊ νηί Bäumlein Bekk.[2] sed Faesi πρύμνῃ et cet. similiter. O 704 πρυμνῆς νεὸς ποντοπόροιο. ν 75 νηὸς ἐπ' ἰκριόφι γλαφυρῆς, πρυμνῆς. νηῦς πρυμνή puppis. H 383 νηὶ παρὰ πρυμνῇ Ἀγαμέμνονος, cf. K 35 Π 286 ο 223. μ 411 πρυμνῇ ἐνὶ νηί, La Roche πρύμνῃ sed β 417 πρυμνῇ per erratum ut videtur. Am. πρύμνῃ, cf. hom. Kleinigk. 32. K 570 β 417 ο 206 νηὶ ἐνὶ πρ. M 403 N 762 Ξ 65 O 248 νηυσὶν ἐπὶ πρυμνῇσι. N 333 Ξ 51 O 722 T 135 ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσι Ven. ter ἐπὶ πρύμνῃσι, νέεσσι, cf. La Roche h. T. 347. O 435 νηὸς ἀπὸ πρυμνῆς. Π 124 τὴν πρυμνήν navim. neutrum pro subst., extrema pars: E 339 πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, sch. V. τὸ ἔσχατον τοῦ θέναρος, cf. Ztg. f. G. 1868 p. 960) M 446 λᾶαν, ὅς ἑστήκει πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην qui imus s. in inferiore parte crassus erat, superne acutus, Eust. 913, 39 ἔσχατος πρὸς τοῖς θεμελίοις. ἕτεροι δὲ ὑφὲν ἀνέγνων πρυμνοσπαχύς, ἵνα λέγῃ τὰ ἔσχατα καὶ κάτω παχύς. P 618 ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας | ὦσε δορὺ πρυμνόν, extrema pars i. e. cuspis, sch. B. ἡ ἐπιδορατίς, ὡς πρώρας οὔσης τοῦ στύρακος, non recte V. ἕως ἐσχάτου τοῦ δορὸς ὦσεν quasi non cuspis perfregerit dentes, sed σαυρωτήρ, neque melius de suo Düntz. πρυμνούς „an der Wurzel“, πρυμνόν gäbe auch dann keinen passenden Sinn, wenn δόρυ die Lanzenspitze bezeichnen könnte, sed possumus carere adi. Superl. ρ 463 δεξιὸν ὦμον, **πρυμνότατον** κατὰ νῶτον. Arsin non habet syllaba πρυμ. aut πρύμ. nisi M 149 ν 75, E 339, ρ 463. Inde πρύμνη et

πρυμν-ωρείη (ὄρος et πρυμνός etsi sunt qui πρύμνη malint laudantes Cic. div. 1, 50 extrema montis quasi puppis) imus mons, radices montis, Hes. ἀκρώρεια. ἄκρον. ὄρους τὸ ἔσχατον μέρος, cf. Ap. 136, 22 Suid. 2; 2, 516 E. M. 693, 40. Ξ 307 ἐν πρυμνωρείῃ Ἴδης, sch. BLV. σημαίνει τὸ πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους τῷ ἐδάφει συνορίζον, A. ἕν ἐστι ὡσπερεὶ ἐν ἀκροπόλει.

πρῠτᾰν-εύω (πρύτανις, aeol. πρότανις πρό, πρῶτος Curt. Et. 380) dominor. h. Ap. 68 μέγα πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισι κ. βροτοῖσιν ἐπὶ ἄρουραν.

Πρύτανιν Lycium. *E* 678 occidit Ulixes.

πρώην (E. M. 266, 21 *πρώιος*, 692, 8 *καὶ χωρεῖ εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν ἡ αἰτιατική*, cf. Lob. path. el. 2, 120 La Roche h. U. 218), Spitzn. Bekk.² Düntz. al. *πρωήν*. nuper, E. M. 337, 18 *προσφάτως, ἐγγύς*, sch. V. *O* 470 *ἔμφασιν ἔχει πλείονος χρόνου* cf. Roemer sch. Vict. 27. *E* 832 *π. μὲν ἐμοὶ στεῦτο, νῦν δὲ* etc., paraphr. *πρότερον*, nam non ita brevi antea Mars id promisisse videtur. *Ω* 500 *τὸν σὺ π. κτεῖνας*, paraphr. *πρὸ ὀλίγου*, Hectorem quem Achilles occiderat duodecim diebus ante quam Priamus haec dixit. vituperavit locum Geppert 1, 265, hunc Düntz. ges. Abh. 362 (Rh. M. 5, 409) qui alia computatione usus tres dies effecit. v. l. *O* 470 pro *πρώιον* q. v.

πρωθ-ήβης (*πρῶτος, ἥβη*) primam iuventam habens, primos pubertatis annos agens, nuper puberes annos ingressus. *Θ* 518 *παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας*. *ϑ* 263 *κοῦροι πρωθῆβαι*, E. M. 692, 44 *οἱ ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ ὄντες*. h. Ap. 449 *ἀνέρι, αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, πρωθήβῃ*. VII 4 *νεηνίῃ ἀνδρί, πρωθήβῃ*. Femin. *πρωθῆβις* Herod. *I* 571 *T* 87 statuit, Homerus non distinxit a masc. *α* 431 *πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν*, Ap. 136, 26 *ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν*. Nom. *πρωθήβη* (?) statuit Lob. par. 466.

πρῶι (E. M. 607, 21 *ἀναλογώτερόν ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ βαρυνόμενον*, cf. 692, 3 Cramer, an. ox. 1; 293, 29 Eust. 1142, 55 *μάλιστά φασι προπερισπωμένως οἱ παλαιοὶ τεχνικοί* cf. Apollon. adv. 573, 7 Göttling Acc. 340, ita Bekk.² primus, Faesi La Roche) et **πρωΐ** ol. vo., Bäuml. (qui Herodianum vituperat N. J. f. Ph. 1 fasc. 2) Düntz., qui certe fuit seriorum (E. M. 692, 14) accentus. (E. M. 692, 3 *παρὰ τὴν πρό πρόθεσιν κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ο εἰς ω μετὰ τοῦ ι*. Benf. Gl. 256 skr. prātar, germ. vet. frō fruo, nostrum frühe, cf. Graff, Sprachsch. 3, 655 Curt. Et. 380 qui etiam ad *πρό* refert Curtmann Curt. Stud. 4, 154 qui *πραϝι* statuit Ahrens, Kuhn 3, 168). mane, de crastino die. Lex. Seg. 61, 18 (*τὸ* b) *πρὸ καιροῦ* vix apud Hom. *καί*) a) *ἕωθεν*. E. M. 692, 3 *καιροῦ παραστατικόν*. *Θ* 530 *Σ* 277 303 *πρῶι δ' ὑπηοῖοι - ἐγείρομεν* (*στησόμεϑα*), sch. A. *Σ* 277 *καὶ ἕως ἕκτης ὥρας δηλοῖ· διὸ προσέθηκε τὸ ὑ*. b) V. l. *ω* 28 *σοὶ πρῶι παραστήσεσθαι ἔμελλεν μοῖρα* ante iustum tempus, La Roche q. v., cum codd. et Düntz. Am. pro *πρῶτα*, q. v. s. II 2 a. (*πρώιος* et

πρώιζα, melius E. M. 692, 2 Eust. 225, 42 Bekk.² Am. **πρωιζά** cf. Göttling, Accentl. 306. nudius tertius. *B* 303 *ἐστὲ πάντες μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι | χθιζά τε καὶ πρωίζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν | ἠγερέθοντο* scitis, quoscunque non his ipsis diebus mors abstulit, quando etc., paraphr. Heyne (quem vituperat Bekk. h. B. 1, 23) Faesi Doederl., est locutio proverbialis de brevi temporis spatio, atque non omnes dicit qui in agro Troiano mortui sunt sed per litoten eos tantum quorum recentissima est recordatio, *ὅτε* cum quadam neglegentia ad *εὖ ἴδμεν*, scimus, accidisse portentum Aulide. Plerique post *φέρουσαι* interpungentes *χθ. τε κ. π.* ad *ὅτε ἠγ.* trahunt: sch. AD. *κατεμίκρυνε τὸν ἐνναέτη χρόνον, ἵνα μὴ διὰ τῆς ἀναμνήσεως πλέον ποιήσῃ ἀγανακτῆσαι τοὺς Ἕλληνας*, ita Curt. Phil. 3, 15 vituperans quod sermonis cotidiani similis esset oratio, sed quos modo (v. 295) novem annos dixerat non potuit eos sic minuere Ulixes. Naegelsbach: es war seit gestern u. vorgestern d. i. einige Tage dass sich die Schiffe sammelten, als wir opferten, ita Autenr. Am. (app.) La Roche, etsi nihil omnino refert quoto die postquam prima navis Aulidem venit sacrum factum sit. Jan, Zft. f. AW. 1836 p. 184 supplet: es ist mir als wäre es gestern quod abesse non posse Naegelsb. recte dixerat. Lehrs, Ar. 367 vix cum Aulida advecti eramus, tum (v. 308) portentum accidit.

πρώιος (*πρῶι, κατὰ παραγωγήν* E. M. 692, 5) matutinus. neutr. pro adv. hodie mane. *O* 470 *ἐνέδησα | πρώιον*, Bekk.² *πρώην*, sch. A. *ἀμφότερα γράφεσθαί φησιν ὁ Ἀρίσταρχος πρώην κ. πρώιον, ταὐτὸν δὲ ἐξ ἑκατέρου σημαίνεσθαι*. cf. Hes. (*ἀντὶ τοῦ πρώην*). sed sch. V. (Roemer sch. Vict. München 1874 p. 27) (*πρώην*) *ἔμφασιν ἔχει πλείονος χρόνου, τὸ δὲ πρώιον σημαίνει πρωίας*, quae videtur fuisse vera Aristarchi opinio cf. Friedl. Arist. h. l.

πρών (incertae originis. *πρό*? (et *ἰών* E. M. 692, 48) *πραϝόν*? Brugman Curt. St. 4, 155. et Mangold ib. 6, 202 *πραϝονες προϝονες πρώονες*, Doederl. Gl. 616 *περάων* cf. Herod. *π. μον. λ.* 32, 1 Lob. par. 73). promunturium, pars montis prominens, Ap. 136, 30 *ὄρους ἐξοχή, ἀπὸ τοῦ προῶσθαι*. *P* 747 *πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ, | ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς, | ὅς τε ποταμῶν ῥέεθρα ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσιν ῥόον πεδίονδε τίθησι πλάζων· οὐδέ τί μιν ῥηγνῦσι*. Plur. Herod. *Θ* 557 **πρώονες** *ὡς σώφρονες· τὸ γὰρ πρῶνες πληθυντικὸν διῃρέθη καὶ εἰς ὀξεῖαν κ. βαρεῖαν ἡ περισπωμένη μετηνέχθη*, Lob. path. el. 2, 122 „rectius Choeroboscus omicron ad pleonasmum refert, v. path. el. 1, 471, ad diectasin quod idem est Buttmann". *Θ* 557 *Π* 299 *πᾶσαι σκοπιαὶ κ. πρώονες ἄκροι κ. νάπαι*, Suid. 2; 2, 510 *ὀρῶν ἐξοχαί, βουνοί* Hes. *οἱ ἐκνενευκότες τόποι εἰς ὄρη*. *M* 282 *ὀρέων κορυφὰς κ. πρώονας ἄκρους*. h. Ap. 22, 144 *πρώονες ἄκροι ὑψηλῶν ὀρέων*.

Πρωρεύς Bekk. vo. s. **Πρῳρεύς** La Roche Ameis, *ϑ* 113 Phaeax ad spectanda certamina ibat, v. l. *Πρωτεύς*. De

πρῴρη (*πρό* L. Meyer, vgl. Gr. 1, 202. Lob. path. el. 136 „ex *πρόειρα* contractum esse, hoc autem a praep. *πρό* crevisse terminatione paragogica ut *πρέσβα -ειρα*, cf. par. 215) Ameis La Roche E. M. 692, 26 (*σὺν τῷ ι*) Lucht, Schiff 22 (*ἀείρω*) s. *πρώρη* (Bekk. h. B. 1, 179 *πρό, πρόερος πρῶρος* et *πρόατος πρῶτος*, non esse apud Homerum *ι* subscr. quin syllaba fieri possit ut *δηοῦν* et *δήιοι*) ol. vo. Bekk. Düntz. Bäuml. Faesi. prora. *μ* 230 *νηὸς πρῴρης*, recte Bekk. h. B. 2, 44 adi. esse dixit et *πρῴρη* (ut Grash. Schiff 13) et *πρύμνη*, sed abisse paullatim in subst.

Πρωτεσίλᾱος (Suid. 1; 2, 188 E. M. 73, 13 ex epim. 1, 176 *τὸ ο ἐν ταῖς συνθέσεσι πολλάκις εἰς τὸ ε μεταβαλλόμενον κ. τὴν σι συλλαβὴν προσλαμβάνει*, cf. Lob. path. el. 1, 482 Clemm compp. gr. 30) Iphicli filius, Phylacensis e Thessalia, Podarcae frater maior natu. *B* 708 *ὃ δ' ἅμα πρότερος κ. ἀρείων | ἥρως Πρ. ἀρήιος*, etsi apud Apollod. 1; 19, 12 Podarces prior natus esse dicitur. Uxorem duxit Laodamiam, Acasti filiam (Eust. 325, 22) et brevi post nuptias Troiam duxit Phylacensium quattuorque aliarum urbium exercitum, *B* 698 *τῶν αὖ Π. ἀρήιος ἡγεμόνευεν*. Cum naves ad litus Troianum

venissent, Eust. 325, 2 *χρησμοῦ δοθέντος πρῶτον ἐν Τροίᾳ πεσεῖν τὸν προπηδήσαντα τῆς νηός, Ἀχιλλεὺς μὲν ὑπέτρεσε . . Πρωτεσίλαος δὲ φερωνύμως* (nam antea Iolaum appellatum esse seriores finxerunt) *πρῶτός τε τοῦ λαοῦ καθήλατο τῆς νεὼς κ. πρῶτος τοῦ λαοῦ πέπτωκε. B* 701 *τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ, νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.* Eos qui ab Hectore eum occisum putarent (Eust. 326, 6) Aristarchus (Lehrs, Ar. 188) reprehendebat. Exercitui Protesilai mortui Podarces praeerat, Podarces *B* 706 *αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου.* Erant vero *N* 681 *Αἴαντός τε νέες κ. Πρωτεσιλάου θῖν' ἐφ' ἁλὸς εἰρυμέναι* in extremo cornu, etsi Steitz Lage d. hom. Troja N. J. f. Ph. 111, 251 Aiacem Oilei significari ratus mediis in castris dicit esse Protesilai navim, quare ibi Hector intravit in castra Graecorum atque *O* 705 *νεὸς ἥψατο, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικε ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε,* atque Patroclus Troianos aggressus *Π* 286 *νηὶ πάρα - μεγαθύμου Π.* Protesilao honor divinus habebatur in delubro quod fuit Elaeunte in Chersonneso Thracia, Her. 7, 33 9, 116. Cf. Fuchs var. fab. troic. 104.

Πρωτεύς (ad *πιπράσκω* rettulit Lindemann not. hom. I Zittau 1834 p. 5. Düntz.² *δ* 365 „scheint trotz *πρῶτος* ungriechisch") *δ* 385 *γέρων ἅλιος νημερτής, | ἀθάνατος Π. Αἰγύπτιος ὅς τε θαλάσσης | πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς* | qui ut arcana maris profundi non conspecta ab hominibus ita cetera quoque novit quae hominibus ignota sunt, Verg. Ge. 4, 392 novit namque omnia vates. E mari profundo ubi habitare solebat ad litus Phari insulae venientem phocis quas pascebat numeratis somnum cum caperet sub meridiem Menelaus ab Eidothea, quae fuit *δ* 365 *Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος* monitus oppressit dolo atque omni vi compressum retinuit. Tum formas quidem leonis serpentis pantherae apri aquae arboris induit non tamen effugit manus retinentium atque *ἀνίαζ' ὁ γέρων δολοφώια εἰδώς,* dixitque Menelao non solum quomodo in Graeciam redire posset sed etiam quid Aiaci Agamemnoni Ulixi redeuntibus accidisset. Her. 2, 112 cum regem dixit Aegypti exceptamque ab eo per hospitium Helenam, Apollod. 2; 5, 9 eum filium esse Neptuni, Verg. Ge. 4, 390 oriundum e Pallene. Cf. Preller, Myth. 1, 380 Duhn, de Menelai itinere Bonn 1874 de Proteo narrationem insertum esse a seriore poëta, antiquitus vero senem quendam marinum Menelao ut iter ad fluvium Aegyptum faceret suasisse putat.

πρώτιστος (superl. de *πρῶτος*, cf. E. M. 693, 19) omnium primus, longe primus. h. Merc. 35 *με πρώτιστον ὀνήσεις. τ* 476 *πρώτιστος Ὀδυσσεὺς ἔσσυτο. B* 228 *τοι πρωτίστῳ δίδομεν. Π* 656 *Ἕκτορι πρωτίστῳ.* cum gen. part. *B* 702 *ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν,* ubi sunt qui adv. statuant. *Ξ* 442 *πολὺ πρώτιστος οὔτασε,* cf. *ξ* 220. forma masc. pro fem. h. Cer. 157 *κατὰ πρώτιστον ὀπωπήν* primo aspectu. Dat. pro molosso est, ceterae formae in pede tertio aut quinto pro bacchio. neutr. (in arsi tertia, semper pro bacchio aut elisione bisyllabum) pro adv. **πρώτιστον** ante omnia, primum: *υ* 60 *Ἀρτέμιδι πρ. ἐπεύξατο* cf. h. Cer. 457. *χ* 491 *πῦρ πρ. γενέσθω.* v. l. *Ξ* 295 pro *πρῶτόν περ*, quod Aristarchi est, ubi Ahrens, Phil. 6, 24 etiam *πρώτιστα* admisit. subicitur particulis: *ὅτε πρ.* ubi primum, quando primum: *κ* 462 *ὅτε πρ. ἐλείπετε* dès que, Ahrens l. l. *πρώτιστα.* In Od. tantum. b) **πρώτιστα:** inde ab initio, primum, ante omnia. *ι* 224 *πρώτισθ' ἕταροι λίσσοντο,* cf. h. Merc. 25 111 VII 35. *Σ* 478 *ποίει πρ. σάκος,* cf. *ν* 404 *ο* 38. *A* 105 *Κάλχαντα πρ. προσέειπεν,* cf. *χ* 113. *B* 405 *Νέστορα μὲν πρ., αὐτὰρ ἔπειτα,* cf. *I* 168 *γ* 57 *δ* 456. c. artic.: h. Ap. 237 *τὰ πρώτισθ' ὁσίη γένετο* antiquissimo tempore. ib. 407 *τὰ πρώτιστα κατεστήσαντο.* subicitur partic. temp. *λ* 168 *ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ' ἑπόμην* additur gen. *γ* 419 *πρ. θεῶν - Ἀθήνην.* Cf. La Roche h. S. 40.

πρωτό-γονος (*γεν-έσθαι*) qui primus est natus, primogenitus *Δ* 102 120 *Ψ* 864 873 *ἀρνῶν πρωτογόνων,* sch. BLV. *ἠριτόκων,* meliores enim sunt qui ineunte anno nascuntur ideoque aptiores ad sacra.

πρωτο-πᾰγής (*πηγνύναι*) recens compactus, recens. *E* 194 *δίφροι, καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες,* sch. ABL. *νέοι,* E. M. 693, 10 *νεωστὶ κατεσκευασμένοι,* cf. Ap. 135, 5 sed fuere qui explicarent *πρώτως* i. e. *ἐξόχως* egregie. Ariston. *ἡ δ. ὅ. Ζην. μετέθηκεν* (*ἠθέτηκεν*? Friedl.), *ὡς ταυτολογοῦντος πρ. νεοτ., ἀγνοῶν ὅτι ἐνίοτε παραλλήλως τάσσει τὰς ἰσοδυναμούσας λέξεις. Ω* 267 *ἅμαξαν καλὴν πρωτοπαγέα* (*εα* per syniz.).

πρωτό-πλοος (*πλέω.* Herod. *M* 26 *προπαροξύνομεν*) primum navigans, erste Fahrt machend. *θ* 35 *νῆα μέλαιναν, πρωτόπλοον,* Ameis non correptionem atticam, sed synizesin statuit, Nitzsch neugezimmert, sch. B. *τὴν πρῶτον πλεύσασαν* Q. *τινὲς δὲ τὴν πρώτην πλέουσαν ὅ ἐστι ναναρχίδα.*

πρῶτος (dor. *πρᾶτος* e *πρό-ατος* Ebel Kuhn 13, 438 Curt. Et. 380 Brugman Curt. Stud. 4, 154 L. Meyer, vgl. G. 1, 33 202 328 Lob. path. el. 107, iusto subtilius E. M. 692, 55) 1) primus, utimur plerumque adv. zuerst. *A* 386 *ἐγὼ πρῶτος κελόμην,* cf. *Δ* 457 459 *E* 38 *Z* 5 *I* 672 *K* 532 543 *Λ* 92 217 738 *M* 378 438 *N* 170 502 809 *Ξ* 402 509 511 *O* 454 *Π* 284 307 558 593 812 *P* 257 *Φ* 392 *X* 25 100 *Ψ* 450 862 *γ* 36 *θ* 216 *ι* 450 451 463 *φ* 98 144 148 *χ* 212. *Δ* 128 *πρώτη - ἀγελείη* te iuvit, cf. *O* 17 88 *λ* 51 h. Ven. 12. *K* 18 *Νέστορ' ἔπι πρῶτον ἐλθέμεν,* cf. *K* 137 *N* 91 *O* 546 *Π* 399 *P* 553 *Y* 382 *β* 39 *ρ* 516 *ω* 424. *N* 450 *πρῶτον Μίνωα, Μίνως δ' αὖ,* cf. *Y* 215 (adv.? cf. *η* 56). *Δ* 343 *πρώτω ἀκουάζεσθον,* cf. *N* 46 (*Αἴαντε*) *Π* 555. *I* 12 *ἐν πρώτοισι πονεῖτο* inter primos, potissimum. h. Ven. 22 *πρώτην τέκετο. θ* 462 *μοι πρώτῃ. E* 40 *πρώτῳ στρεφθέντι,* cf. *E* 829 841. *K* 462 *σε πρωτὴν ἐπιδωσόμεθα,* cf. *ζ* 176 *η* 301 *λ* 235. *λ* 263 *πρῶτοι ἔκτισαν. M* 260 *πρώτας - θέσαν,* al. ad 2). *Φ* 76 *πὰρ σοὶ πρώτῳ,* cf. *φ* 304, *δ* 452 *ἡμέας πρώτους. H* 162 *ὦρτο πολὺ πρῶτος Ἀγαμ.,* v. l. *πρῶτον,* cf. *Θ* 256 *Ψ* 288 *α* 113 *ι* 449 *ρ* 31 328. *Σ* 92 *Ἕκτωρ πρῶτος ὀλέσσῃ, πρ. ἀκόντισεν.* omnium primus sed Aristophanes *πρόσθεν*, sch. A. . . *πρότερος* malit . . sch. B. *ἔδει πρότερος* (paraphr.), *δύο γάρ εἰσιν,* non recte est: eher als alles andre. ut *N* 502. *Y* 161 *πρ. ἐβεβήκειν,* sch. V. *ἔδει εἰπεῖν πρότερος,* cf. *π* 469 *ρ* 275 h. Ap. 313. *Θ* 289 *πρώτῳ τοι μετ' ἐμέ. P* 597 *πρῶτος Πηνέλεως ἦρχε φόβοιο* (cf. h. Ap. 313). *Ω* 710 *πρῶται τιλλέσθην. φ* 231 *πρῶτος ἐγώ, μετὰ δέ.* h. XXIX 5 *πρώτῃ πυμάτῃ τε Ἑστίῃ.*

E 703 *Λ* 299 *Π* 692 τίνα πρῶτον τίνα δ' ὕστατον, Böttcher, Aehrenl. Dresden 1848 p. 23 wen alles? comparans: *Α* et *Ω*, cf. *Θ* 273 *Λ* 219 ι 14 h. XXI 4. h. Ven. 228 πρῶται πολιαὶ ἔθειραι. b) E. M. 693, 1 κατὰ τάξιν, vorderste. *B* 281 οἱ πρῶτοί τε κ. ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν die vordersten, cf. *O* 634. *Π* 394 πρώτας φάλαγγας. *P* 380 ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ, cf. *P* 471. *Υ* 173. *Σ* 579 ἐν πρώτῃσι βόεσσι. *Φ* 90 πρώτοισι πρυλέεσσι. σ 379 πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι. *Δ* 341 μετὰ πρώτοισιν ἐόντας, cf. *E* 536 575 *Θ* 337 536 *I* 709 *Λ* 61 296, 675 *M* 306 (ad a)?), 315 321 (Λυκίοισιν) 324 *N* 270 *Ξ* 363 *P* 506 *Σ* 194 *T* 151 *Υ* 338. *T* 424 ἐν πρώτοις ἔχε. *Δ* 480 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα, sch. B. ἐν τοῖς προμάχοις. *Λ* 64 ὅτὲ μὲν μετὰ πρώτοισι, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι. ϑ 197 πολὺ πρῶτον, sc. σῆμα. φ 422 πρώτης στειλειῆς. c) E. M. 693, 2 κατὰ ἀξίαν. *O* 643 νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο, c. gen. part. *Ψ* 265 τῷ πρώτῳ qui primus redisset, victori. *Ψ* 275 τὰ πρῶτα primum praemium, cf. *Ψ* 538. ζ 60 μετὰ πρώτοισιν ἐόντα, cf. ϑ 180. h. Merc. 468 πρῶτος ϑαάσσεις. λ 511 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε. 2) utimur adv. loci: vorn. *X* 66 α 255 χ 250 πρώτῃσι ϑύρῃσι vorn an der Thür, Ariston. ἡ δ. ὅ. πρ. ἀντὶ τοῦ ἄκραις, cf. Lehrs, Ar. 146. *Ω* 272 πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ Ariston. ἡ δ. ὅ. πρ. ἀντὶ τοῦ ἄκρᾳ. *Z* 40 *Π* 371 (ubi Ariston.) ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, cf. Ap. 136, 28 E. M. 693, 5. *Θ* 83 πρῶται τρίχες, sch. BL. ἄκραι. *Θ* 411 πρώτῃσιν πύλῃσιν Ὀλύμπου, sch. BL. ἄκραις. (*M* 260 πρώτας ἐν γαίῃ ϑέσαν, melius ad 1)). *Ξ* 31 τὰς (naves) γὰρ πρώτας πεδίονδε εἴρυσαν in primo ordine s. primas, nam inter eas quas primas subduxerant et mare erant aliae, ita La Roche Faesi Heracleo ap. sch. BLV., non recte Autochthon ib. πρώτας i. e. mari proximas, aut Düntzer πρώτας pro πρῶτον, opp. αὐτάρ. *Ξ* 75 ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἕλκωμεν, admoveamus aquae, non enim opus erat ἕλκειν eas quae aquam iam contingebant, cf. *O* 654. *O* 656 νηῶν, τῶν πρωτέων, sch. BL. κατὰ συνίζησιν, sch. A. γρ. πρώτων καὶ προτέρω κ. πρωτέων, L. γρ. προτέρων. *T* 50 μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ. *Υ* 275 ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, sch. B. ἄκραν. *O* 340 *Υ* 395 πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. ο 36 πρώτην ἀκτήν. II Neutr. (cf. La Roche, h. S. 30) pro adv. 1) sg. πρῶτον primum a) zuerst, a principio: *Α* 50 πρ. ἐπῴχετο, cf. *E* 848 *Z* 179 (δεύτερον αὖ, τὸ τρίτον) *I* 34 *Λ* 628 *Ξ* 170 284 *O* 75 *Π* 113 *T* 136 *Ψ* 250 462 *Ω* 27, [557] ν 133 (ἐπεί, da), δ 6 η 237 ϑ 120 ι 16 μ 158 ν 117 127 ξ 528 π 173 τ 104 138 φ 120 ψ 310 h. Ap. 216 409 503 Ven. 163 270 Cer. 314. ep. 12, 2 3. *Λ* 319 πρ. ἐπηπείλησε. *B* 53 πρ. ἷζε prius, antea. *Υ* 166 πρῶτον ἀτίζων ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε etc. β 190 οἱ πρ. ἀνιηρέστερον ἔσται Minkw. zunächst. δ 411 πρ. ἀριθμήσει, cf. κ 490 μ 39 χ 252 ω 240 331 h. Ap. 80. *Γ* 315 *Λ* 420 *M* 191 *Ψ* 237 683 *Ω* 791 πρῶτον, αὐτὰρ ἔπειτα, cf. *E* 458. *Z* 260 *Λ* 176 *Π* 229 *P* 64 πρ. ἔπειτα δέ, cf. h. Ap. 487. h. Ap. 25 πρ. τέκε. ξ 141 πρ. γενόμην multo ante. *Υ* 89 οὐ νῦν πρ. ἀλλ' ἤδη καὶ ἄλλοτε. b) additur articulus. *Ψ* 324 τὸ πρ. τανύσῃ inde a, gleich Anfangs, cf. δ 509 ξ 467 (ἐπεί da) h. Ap. 214 493 Merc. 487 Ven. 179. ψ 214 τὸ πρ. ἐπεὶ ἴδον ἀγάπησα. *Δ* 267 τὸ πρ. ὑπέστην. c) subicitur particulis temporis potissimum: ὅτε πρῶτον, cum primum, ubi primum. *Γ* 442 ὅτε πρ. ἔπλεον, cf. *I* 447 τ 338 355. *Z* 345 ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκετο. *Ξ* 295 ὅτε πρ. περ ἐμαρνάσϑην. λ 106 ὁππότε κε πρ. πελάσῃς. *N* 285 ἐπεί κεν πρ. ἑζηται wenn er erst sitzt, ubi primum consederit, al. πρ. λόχον coniungunt: primum ordinem insidiantium. *T* 158 εὖτ' ἂν πρ. ὁμιλήσωσιν, cf. h. Ap. 158. γ 320 ὅν τινα πρ. ἀποσφήλωσιν wen sie erst, cf. κ 328. *O* 297 εἴκεν πρ. ἐρύξομεν ob wir erst einmal si qua primum. δ 13 ἐπεὶ δὴ τὸ πρ. ἐγείνατο. h. Ap. 71 ὁπόταν τὸ πρ. ἴδῃ. aut ptpio: δ 159 ἐλϑὼν τὸ πρῶτον simulatque venerit. d) das erstemal, modo, recens: *Ω* 348 κ 279 πρ. ὑπηνήτῃ, sch. HQV. ἄρτι γενειῶντι. e) potissimum: π 149 πρ. ἑλοίμεϑα. 2) plur. πρῶτα E. M. 693, 16 ἀντὶ τοῦ πρότερον ἢ πρώτως. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα μεταχϑὲν ἀπὸ οὐδετέρου ὀνόματος, primum, a) zuerst, antea, a principio. *Α* 276 πρ. δόσαν, cf. *Φ* 343 *Ψ* 262 α 284 δ 500 η 53 56 κ 154 λ 158, ν 228 ρ 573 (ἐπεί, da), ο 420 σ 192, χ 448 ψ 142 224 h. Merc. 429 IX 8. *Α* 459 *B* 422 αὐέρυσαν μὲν πρ. *B* 572 πρῶτ' ἐμβασίλευεν antequam Argos rediret, cf. *Δ* 301, *K* 29 πρ., αὐτάρ. *Γ* 330 *Λ* 17 *Π* 131 *T* 369 πρῶτα, δεύτερον αὖ. *Δ* 424 442 *E* 458 883 *Π* 495 532 694 πρ. αὐτὰρ ἔπειτα. *K* 344 πρ. ἔπειτα δέ, cf *Λ* 244 (πρῶϑ'). κ 519 λ 27 640 πρ. μετέπειτα δέ. *Θ* 274 *Λ* 301 πρ. καί . . καί . . etc. *B* 73 πρ. πειρήσομαι, cf. *I* 32 μ 230 π 402 ψ 131, δ 119 ω 238. b) E. M. 693, 1 κατὰ τάξιν. *Δ* 297 πρῶτα, ἐξόπιϑεν. ω 28 σοὶ πρ. παραστήσεσϑαι ἔμελλε μοῖρα prius tibi moriendum non exacto demum bello, v. l. πρῴ (q. v.). b) subicitur particulis temporis. ἐπεὶ πρῶτα postquam, ubi primum, *Α* 235 ἐπεὶ δὴ πρ. λέλοιπεν, cf. *P* 427 *T* 9 γ 183. δ 414 ἐπὴν δὴ πρ. ἴδησϑε, cf. h. Ven. 256 274 278. aut ptpio *Π* 811 πρῶτ' ἐλϑὼν ubi primum venit c) potissimum, prae ceteris. *T* 258 τ 303 ἴστω Ζεὺς πρ., cf. ξ 158 ρ 155 υ 230 (ϑεῶν). ρ 595 αὐτὸν μέν σε πρ. σάω. d) additur articulus: τὰ πρῶτα a principio, primum. *N* 679 τὰ πρ. ἐσᾶλτο, cf. *Ψ* 523 α 257 h. Merc. 428 Cer. 86. *P* 612 τὰ πρ. ἤλυϑε. ϑ 268 τὰ πρ. μίγησαν . . ἄφαρ δέ. e) subicitur particulis temporis. ἐξ οὗ τὰ πρῶτα ex quo primum, dès que, von dem Augenblicke ab wo: *Α* 6 ἐξ οὗ δὴ τὰ πρ. διαστήτην. *Z* 489 ϑ 553 ἐπὴν τὰ πρ. γένηται, ubi primum natus sit, wenn er einmal geboren ist, Herod. τινὲς πρωτά, ὡς γνωτά, ἵν' ᾖ τὰ πεπρωμένα, οὐχ ὑγιῶς. *M* 420 ἐπεὶ τὰ πρ. πέλασϑεν ubi primum. h. Ven. 185 αὐτίκα ὡς τὰ πρ. ἴδον. λ 221 ἐπεί κε πρ. λίπῃ. adv. πρῶτα in caesura κ. τρ. τρ. quadragies, in pede primo octies fere, in quinto μ 230, τὰ πρ. in pede tertio aut quinto, ϑ 268 in secundo. adv. πρῶτον pro iambo est in pede tertio tricies fere, in primo octies fere, pro spondeo cum arsi posterioris syllabae multo saepius (18, 5 τ 355) quam prioris (novies in primo pede). Etiam adi. quando pro spondeo est saepius arsin habet prioris syllabae (in pede tertio Il. plus quadragies, Od. duodecies, in quarto octies, quinto quinquies, secundo septies) quam prioris (in primo pede vicies fere), pro trochaeo est in primo pede vicies fere, multo rarius in tertio aut secundo. pro bacchio est in quinto aut tertio. In sexto pede non legitur. (πρώτιστος et quatuor compp.)

πρωτο-τόκος (τεκ-εῖν, collegit similia Meiring verb. cop. II Marcodur. 1835 p. 9) quae

primum partum edidit. *P* 5 περὶ πόρταχι μή-τηρ | πρωτοτόκος κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τό-κοιο, Herod. πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἔστι γὰρ δραστικὸν κ. μὴ ὑποπῖπτον τοῖς τρόποις τοῖς προπαροξύνουσιν. τὸ δὲ προπαροξυνόμενον δηλοῖ τὴν πρώτως τεχθεῖσαν.

Πρωτώ *Σ* 42 una e Nereidibus quae Thetidem comitantur.

πρώονες v. s. πρών.

πταίρω (Curt. Et. p. 658 lat. sternuo, non sine dubitatione. Christ 82 115 ster-nuo et π pro amissa σ, id. 114 skt. kṣaumi niesse Benf. 1, 416 2, 354 rad. kshu, sternuto i. e. scer., πτάρνυμι i. e. παρ.) aor. sternuto. ρ 541 Τηλέμαχος μέγ' ἔπταρεν atque id Penelope boni ominis duxit.

πτελέη (Curt. Et. 215 πετα-ννύναι et pat-ēre comparanda suspicatur. etiam Lob. par. 337 patulam dixit atque esse proprie adi.) ulmus campestris, Rüster. *Z* 419 περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν νύμφαι circa sepulcrum Eetionis, sch. L. προσφυῶς διὰ τὸ ἄκαρπον. *Φ* 242 πτελέην ἕλε εὐφυέα μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζέων ἐριποῦσα κρημνὸν διῶσεν, ἐπέσχε δὲ ῥέεθρα ὄζοισιν πυκινοῖσι. *Φ* 350 καίοντο πτελέαι in ripa Scamandri. Inde

Πτελεός (Ulm). *B* 697 Πτελεὸν λεχεποίην urbem Thessaliae Phthiotidis, in introitu sinus Pagasaei sitam, cuius incolae sub Protesilao Troiam profecti sunt, Steph. Πτελέον . . . οὐδετέρως· καλεῖται δὲ ὅτι πολλὰς ἔχει πτελέας, Strab. 435 (τὸ) Πτελεόν, cf. Eust. 324, 40. 2) *B* 594 Πτελεὸν urbem Triphyliae tenebant qui sub Nestore erant, Strab. 349 τὸ Πτελεὸν κτίσμα γέγονε τῶν ἐκ Πτελεοῦ τοῦ Θετταλικοῦ ἐποικησάντων· ἔστι δὲ δρυμῶδες χωρίον ἀοίκητον, Πτελεάσιμον καλούμενον.

πτέρνη (skr. pārschni -, goth. fairzna, Bopp, Gl. 239 (aliter 133) Curt. Kuhn 3, 415 Et. p. 454 L. Meyer, vgl. G. 1, 264) calx pedis, Ferse. *X* 397 ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης.

πτερόεις pennatus, penniger, befiedert, non recte v. geflügelt, cf. Goebel, adi. in εις 18. 1) a) *E* 171 πτερόεντες ὀιστοί videtur enim sagittarum pars ima pennis instructa fuisse quo melius volarent, cf. Goebel, l. l. Baerwinkel her. hom. armat. Arnstadt 1839 p. 54 Eust. 451, 34 τὸν πτεροῖς προϊόντα, quam artem ne rudes quidem homines ignorant (cf. Hes. scut. 134), etsi iam veteres dubitabant, Eust. ib. 36 ὁ ταχύς, sch. br. τὰ ταχέα ἤτοι ἐπτερωμένα βέλη, paraphr. ταχέα, Geist Zft. f. AW. 1837 p. 1266. *Δ* [117] ἰὸν ἀβλῆτα πτ. *Π* 773 ἰοὶ πτερόεντες, paraphr. βέλη ἐπτερωμένα. *Y* 68 ἰὰ πτερόεντα, paraphr. ἐπτερωμένα. b) alatus, subligaculo quasi alis munitus. *E* 453 *M* 426 λαισήια πτερόεντα, scuta minora quae non totum corpus tegunt, sed a quorum infima parte subligaculum dependet ad defendendum corpus. Conspiciuntur talia in tabulis Hamiltoni. Aliter Porphyrius ap. sch. B. ἐλαφρά, κοῦφα κατὰ τὰ πτερά (*T* 386). Ap. 136, 33 ἤτοι τὰ τῷ σχήματι παραμήκη ὡς πτερά, ἢ κοῦφα, Baerw. l. l. 38 clypei pellibus avium inducti. 2) translate, alatus, mobilis, volucer. *A* 201 *B* 7 *Δ* 69 92 203 284 312 337 369 *E* 123 242 713 871 *H* 356 *Θ* 101 351 *K* 163 191 *Λ* 815 *M* 365 *N* 94 462 480 750 *Ξ* 2 138 356 *O* 35 48 89 145 157 *Π* 6 537 706 829 *P* 74 219 *Σ* 72 169 *T* 20 341 *Y* 331 448 *Φ* 73 121 368 409 419 427 *X* 81 215 228 *Ψ* 557 607 625 *Ω* 517 α 122 β 269 362 δ 25 77 ε 117 172 η 236 ϑ 346 407 442 460 κ 265 324 377 430 λ 154 472 616 ν 58 227 253 290 ξ 114 ο 208 259 π 7 22 180 ρ 40 396 459 543 552 591 σ 9 104 388 τ 3 υ 198 χ 100 150 311 343 366 410 436 ψ 34 112 ω 372 399 494 h. Ap. 50 111 451 Merc. 435 Ven. 184 Cer. 247 320, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, cf. δ 550 κ 418 482 λ 56 209 396 μ 296 h. Cer. 112, sch. D. (Heraclidis Pontici alb. 67) λόγους ταχεῖς, λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον, Suid. 2; 2, 522 ταχέα, κοῦφα, Ap. 136, 31 εὐάρμοστα· οὐδὲν γὰρ πτερῶν εὐαρμοστότερον· ἐὰν γοῦν μικρὸν παρατραπῇ, ἄχρηστον· βέλτιον δέ, τρόπον πτερῶν, τουτέστι ταχέα, quae facile proferuntur et quasi provolant, cf. v. l. *Θ* 496, *B* 109. *Γ* 155 *Ω* 142 ι 409 ν 165 ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον, cf. *X* 377 *Ψ* 535 δ 189 ρ 349. Remacly gen. compar. Hom. III Bonn 1846 p. 31 putat desisse homines iam sentire metaphoram, W. Wackernagel (Jubelschrift, Basel 1860) multas in lingua comparationes fieri inter aves et verba, quarum haec quasi mediam esse dicit. Eius sententiam honorifice commemorat, etsi non probat Autenrieth ad Naegelsb. *A* 201.

πτερόν (πέτ-ομαι, skt. pat-atra ala, lat. pen-na i. e. pes-na, germ. fedara, angl. feather, cf. Curt. Et. 214 Bopp, Gl. 227, qui πτετρον statuit ut Tz. Ch. 10, 612 ἢ ὅτι ἡ φωνὴ ἐστί τις πλῆξις τοῦ ἀέρος, εἴτε μὴν ὡς ταχύτατα πτερόεντα εἰρήκει. Curt. Et. p. 662, L. Meyer, vgl. G. 1, 32 E. M. 694, 12 παρὰ τὸ πέτω πετερόν . . . κ. συγκοπῇ ἢ παρὰ τὸ πτῶ, „hoc ad fidem propius" Lob. path. el. 1, 244. a) penna: ο 527 πετρὰ χεῦεν ἔραζε. b) ala. η 36 ὠκεῖαι ὡς εἰ πτερὸν ἠὲ νόημα. in ceteris pl. *Λ* 454 οἰωνοί, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. *Ψ* 879 πτ. πυκνὰ λίασθεν. β 151 τιναξάσθην πτ. πυκνά. ε 53 λάρῳ ὄρνιθι ὅς τε πυκινὰ πτ. δεύεται ἅλμῃ. aquilae *Ω* 319 τόσσα ἑκάτερθεν ἔσαν πτ. quanta ianua. *T* 386 τῷ δ' εἴτε πτ. γίγνετο arma apta ad corpus. λ 125 ψ 272 ἐρετμά, τά τε πτ. νηυσὶ πέλονται. (χρυσόπτερος). Inde

πτέρυξ ala. a) plur. *B* 462 ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν, cf. β 149 (τιταινομένω). h. Merc. 553 ὠκείῃσιν ἀγαλλόμεναι πτ. h. XXXIII 13 ξουθῇσιν πτ. δι' αἰθέρος ἀίξαντες Dioscuri. h. Merc. 544 φωνῇ κ. πτερύγεσσι οἰωνῶν voce et volatu futura (cogniturus). h. XXI 1 κύκνος ὑπὸ πτερύγων ἀείδει inter volatum. b) *B* 316 τὴν πτέρυγος λάβε, *Ψ* 875 ὑπὸ πτ. βάλε μέσσην, Eust. 229, 39 ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν Ἀρισταρχείον ἀνάγνωσιν, ὡς δ' ἄλλοι φασί, κατὰ παράδοσιν παροξύνειν ἀπὸ εὐθείας ὀξυτόνου ἡ πτερύξ ὃ δηλοῖ οὐ τὰ πτερὰ μόνα, τὸ μόριον δὲ μετὰ τῶν περικειμένων πτερῶν, καθὰ δηλοῖ ὁ Ἡρωδιανὸς εἰπὼν ὅτι τὰ εἰς υξ θηλυκὰ . . . ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν βαρύνεται· κάλυξ ἄντυξ πομφόλυξ τὸ πτερὺξ σεσημείωται ὑπὸ Ἀριστάρχου ὀξυνθὲν διὰ τὸ ἐννοίας περιεκτικῆς εἶναι, 1334, 28 τὸ πτερύγος ὃ δηλοῖ τὸ σαρκῶδες τῆς πτέρυγος κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ *B* ῥαψ. παροξύνει Ἀρίσταρχος, τῶν ἄλλων προπαροξυνόντων ὡς τὸ ὄρτυγος, Lehrs, Ar. 301 putat apud Herodianum nominatos fuisse Ptolemaeum Tyrannionem Alexionem cet., Herodianum vero non ausum esse reicere et fortasse non tam propter Aristarchum quam propter paradosin, cf. sch. ADV. *B* 316 E. M. 694, 20.

πτήσσω (rad. πτα, unde ptc. pf. (intr.) πεπτηώς

-ῶτες cf. Buttm. a. S. 2, 285, aucta fit πτακ, πτηκ-ιω, πτήσσω, unde aor. (trans. et intr.) ind. πτῆξε et ἔπτηξαν, cf. Curt. Et. p. 62. Christ 82 272 πτοέω, lat. paveo comparat. E. M. 694, 31 παρὰ τὸ πέτω quod probat Buttm. l. l.) a) trans. deorsum flecto, ducke nieder. translate: deprimo, percello, terreo, efficio ut quis timeat. Ξ [40] πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, Did. οὕτως διὰ τοῦ τ αἱ Ἀριστάρχου πτῆξεν, εἰς πτοίαν ἤγαγεν (sch. BL. ἐταπείνωσεν ἢ ἐπτόησεν). οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. ὁ δὲ Σιδώνιος πῆξε (v. s. πήγνυμι a γ), ἐν οἵῳ τρόπῳ καὶ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν πεπηγέναι τινὰ τῷ φόβῳ, Ariston. ἀθ. ὅτι . . . τὸ πτῆξε ἄκυρον· ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπολελυμένων τῆς ἀγωνίας κ. τοῦ τῆς ψυχῆς παλμοῦ ἁρμόζει, al. πλῆξε. expungunt Bekk. Faesi Nitzsch (Sagenp. 170) Fulda Spr. d. hom. Ged. 41, defendit Düntz. h. l. dämpfte den Mut der Achäer, qui non bene pro tribus regibus commemorantur. b) intrans. demitto corpus, ducke mich. ϑ 190 κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς admiratione s. stupore, Bekk. δὲ πτῆξαν. ξ 354 κείμην πεπτηώς. ξ 474 περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήια ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα. χ 362 πεπτηὼς ἔκειτο ὑπὸ θρόνον. (cf. πτώσσω. ὑποκαταπτήσσω)

πτοιέω (E. M. 694, 54 ἐκ τοῦ πετῶ (πέτω?) ποτῶ. Christ 82 272 lat. pav-eo, πτοϝ-έω πτοιέω et πτοέω, quorum L. Meyer, vgl. G. 1, 416 433 radicem spav (psav) statuit) percello, perterreo, consterno χ 298 τῶν φρένες ἐπτοίηθεν, i. e. -ήθησαν, perterritae sunt, sch. V. ἐν εὐλαβείᾳ κ. φόβῳ ἐγένοντο. (διαπτ.)

Πτολεμαῖος Ptolemaeus. equos Agamemnonis regebat. Δ 228 Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο, cf. Bekk. h. B. 2, 19.

πτολεμίζω etc. v. s. πολεμίζω etc.

πτολί-εθρον (Curt. Et. 374 a verbo quodam (cl. πολίζω) deductum putat. de τ quo haec vox non caret (Bekk. h. B. 2, 19) v. s. πόλις) urbs. Α 164 Τρώων - εὖ ναιόμενον πτολίεθρον | quamlibet urbem Troianorum, Ariston. ὅ. φανερὸν ἐκ τούτου ὡς καὶ Α 129 περί τινος τῶν περιχώρων ἐστὶ πόλεων ὁ λόγος, paraphr. Τρωϊκὴν -πόλιν, Freytag Faesi Düntz. h. l. et Arist. 17 Am. app. La Roche Autenr. sed Spitzn. al. 3 ipsam Troiam, dubitat Naegelsb. Β 228 εὖτ' ἄν πτ. ἕλωμεν |, cf. Δ 239 (Troiam). Β 133 Ι 402 Ν 380. Ἴλιον - εὖ ναιόμενον πτ. | Bekk., cautius Spitzn. La Roche Ἰλίου Β 133 Ν 380. Δ 33 Θ 288 Φ 433 Ἴλιον - ἐυκτίμενον πτ. |. Bekk., sed Spitzn. La Roche Ἰλίου. β) gen. enim aut per appositionem aut nomen eius qui possidet. α 2 Τροίης ἱερὸν πτ. Troiae urbem, non agri Troiani Nitzsch Schneemann ad α Trier 1832 p. 8, cf. ι 165 (Κικόνων) γ 485 ο 193 Πύλου αἰπὺ πτ. |. h. Cer. 318 πτ. Ἐλευσῖνος. ib. 356 Ἐλευσῖνος κραναὸν πτ. κ 81 Λάμου αἰπὺ πτ. |. Ι 668 Σκῦρον - Ἐνυῆος πτ. |. γ 4 Πύλον, Νηλῆος ἐυκτίμενον πτ. |. γ) Β 501 Μεδεῶνα τ' ἐυκτίμενον πτ. |, cf. Β 505 (Ὑποθήβας) 546 (Ἀθήνας) 569 (Μυκήνας) ϑ 283 (Λῆμνον) ω 377 (Νήρικον). Β 538 Δῖόν τ' αἰπὺ πτ. |. Β 584 h. Ap. 410 Ἕλος τ' ἔφαλον πτ. |. Σ 512 Χ 121 πτ. ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργοι opes. Ι 149 291 ἑπτὰ - εὖ ναιόμενα πτολίεθρα |. Ι 396 πτολίεθρα ῥύονται |. Ο 257 ῥύομ' ὁμῶς αὐτόν τε κ. αἰπεινὸν πτ. | Troiam. Ρ 407 ἐκπέρσειν πτολίεθρον Troiam. V. l. ω 214 ἐυκτίμενον πτ. Ithacam. In exitu versus praeter Β 228 Δ 239 Ι 396 α 2 ι 165, Ρ 407 Σ 512 Χ 121, de urbe capienda praeter Β 494 sq. Ι 149 291 396 402 Ο 257 (Troia) Σ 512 Χ 121 (Troia) γ 4 485 ο 195 ϑ 283 κ 81.

πτολι-πόρθιος urbes expugnans. ι 504 530 Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον, in caesura bucolica metri causa per paraschematismum pro

πτολί-πορθος (πέρθω) nunquam sine τ cf. Bekk. h. B. 2, 19) urbes expugnans, urbicapus. Ε 333 πτολίπορθος Ἐνυώ. Υ 152 Ἄρηα πτολίπορθον. Β 728 Ὀιλῆι πτολιπόρθῳ. Υ 384 Ὀτρυντῆι πτολιπόρθῳ. Ω 108 Ἀχιλλῆι πτ. qui cum multas urbes cepisset non erat quod ita dictus esse existumaretur ob Troiam quam non vidit eversam. Videtur tamen sic existumasse Aristarchus, cuius quae fuerit opinio certo definiri nequit. Θ [372] Ο [77.] Φ 550 Ἀχιλλῆα πτολίπορθον, Ariston. Θ 372 ἀθ. ὅτι οὐκ ἔδει κατὰ μέρος διηγήσασθαι καὶ ταῦτα πρὸς τὴν καλῶς εἰδυῖαν, Ο 56 φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι οὐδαμῇ τὸν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον εἴρηκε ἀλλὰ ποδάρκη καὶ ποδώκη ubi Friedl. οὐδαμῇ putat vitiose scriptum etsi iam Eust. 1005, 61 legebat, Φ 550 ἡ δ. ὅ. πλεονάζει ἐπ' Ὀδυσσέως τὸ πτ. διὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, νῦν δὲ ἅπαξ ἐπ' Ἀχιλλέως πρὸς τοὺς χωρίζοντας qui quid statuerint „hac brevitate obscurum. fortasse dixerunt in Od. solum Ulixem πτ. dici in Il. etiam alios“ Friedl. cf. Wolf prol. 258. Β 278 Κ 363 ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ πτολίπορθον ὅτι διὰ τῆς Ὀδυσσείας δέδεικται τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον, Friedl. h. l. solere enim Homerum in Iliade levi significatione occupare quae in Odyssea latius exponantur. certe Ulixes ita vocari existumandus est ob α 2 (ubi Schneemann ad α Trier 1832 p. 9) etsi Bekk. h. B. 1, 100 negat („gewiss nicht κατὰ πρόληψιν“), nam βουλῇ (χ 230) tantum, non manu Ulixis captam esse urbem, etsi certe non capta est sine Ulixe. ϑ 3 π 442 χ 283 πτολίπορθος Ὀδυσσεύς |. ξ 447 Ὀδυσσῆι πτ. |. σ 356 ω 119 Ὀδυσσῆα πτ. |.

πτόρθος (E. M. 694, 49 οὐχ εὗρον τὴν ἐτυμολογίαν· ὡς οἶμαι δὲ παρὰ τὸ πέτω „ut Hemsterhuysio visum, sed ab ὄρω orior, unde ὄρσος“ Lob. path. el. 1, 140. L. Meyer, vgl. G. 1, 106 et Düntz. Kuhn 16, 29 παρ-θένος comparant, de radice παρ πορ unde πόρ-τις. Benf. 2, 100 goth. spriuzan. De accentu cf. Herod. Ω 316) surculus, ramus. Ap. 137, 1 κλάδος, βλαστός. ζ 128 ἐκ πυκινῆς ὕλης κλάσε πτόρθον φύλλων.

πτύγμα (πτύσσω) plicatura, sinus. Ε 315 πέπλοιο πτύγμα vestem complicatam, vestem ipsam, cf. Clemens, de Hom. clyp. Ach. Bonn 1844 p. 5.

πτυκτός (πτύσσω) complicatus. Ζ 169 πίνακι πτυκτῷ, tabula complicata et sic clausa. (πτύξ) g. πτυχός (Lob. par. 32, utrum πτύξ an πύξ πυκνός pugnus πυγμή nativam vocabuli formam repraesentet“. non videtur esse in radice, Curt. Et. p. 481, etsi L. Meyer, vgl. G. 1, 254 434 aliter statuit. Itaque Curt. ib. p. 454 πυκ, πυκ-νός comparavit. sed Christ 82 πτύσσω ad skr. bhugāmi biege. De terminatione υξ Lob. par. 107) plica, Falte, Schicht, Lage. a) vestis. h. Cer. 176 ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας i. e. πτύγματα (q. v.). b) scuti in quo pelles s. metalli laminae alia super aliam ponebantur. Ap. 137, 5 τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα, cf. cf. E. M. 695, 27. in Aiacis scuto septem pelles

atque super aeris lamina. *Η* 247 ἐξ διὰ πτύχας ἦλθε χαλκός, ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο, cf. Baerwink. her. hom. armat. Arnstadt 1839 p. 33. Achillis vero *Σ* 481 πέντε ἔσαν σάκεος πτύχες, *Υ* 269 δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς | 270 ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων | 271 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο |, 272 τὴν δὲ μίαν χρυσέην, recte Ariston. ἀθ. στίχοι δ', auri enim lamina non media fuit ut Faesi *Σ* 481 putat, quia sic non conspiceretur, sed prima (*Υ* 268) neque laedi possunt ἡφαιστότευκτα. b) montium, per metaphoram: fauces, vallis, Ap. l. l. αἱ τῶν ὀρῶν κατακλίσεις, cf. E. M. l. l. quia quasi complicatur mons quando efficit vallem. α) Olympi. Völcker krit. Bibl. 1828 p. 162. hom. Geogr. 10 ipsum cacumen, sed est vallis in monte summo. rarius sg. *Υ* 22 μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο ἥμενος. *Λ* 77 δώματα τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο. h. Merc. 326 ἠγερέθοντο ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο, Baum. e marg. L. μετὰ χρυσόθρονον ἠῶ. β) sg. h. Ap. 269 ἐν Κρίσσῃ ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο, cf. Merc. 555. *τ* 432 πτύχας ἠνεμοέσσας Parnassi.

πτύον (Benf. 2, 354 Pictet 2, 117 skr. pū reinigen, E. M. 695, 10 πτύω Curt. Et. p. 454 dubitat utrum eligat). ventilabrum, Wurfschaufel, Ap. 137, 2 γεωργικὸν ἐργαλεῖον. gen. tantum. *Ν* 588 ἀπὸ πλατέος πτυόφιν κατ' ἀλωὴν θρώσκωσιν κύαμοι ἢ ἐρέβινθοι πνοιῇ ὕπο κ. λικμητῆρος ἐρωῇ, sch. AD. ἐν ᾧ τὰ ἠλοημένα γεννήματα ἀναβάλλουσι χωρίζοντες τοῦ ἀχύρου, sch. A. τῇ φι παραγωγῇ.

πτύσσω (v. s. πτύξ) ipf. a) act. plico, complico, falte zusammen, E. M. 695, 16 οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ ἐπιπίπτειν ἕτερον ἑτέρῳ. *α* 439 τὸν πτύξασα - χιτῶνα, cf. *ζ* 111 (εἵματα) 252 *τ* 256. b) med. complicor, ordinem s. seriem efficio, *Ν* 134 ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο (Bekk. δὲ πτ.) - ἀπὸ χειρῶν σειόμενα. periphr. εἰς ταὐτὸ συνήγοντο cf. E. M. 695, 18, BL. κραδαινόμενα πτυσσομένοις ἔοικε, nam cum densi alius iuxta alium constitissent hastas pariter praetendebant omnes ita ut unus et perpetuus quasi tenor omnium hastarum esset, qualem apud nostros milites in re simili cernere solem, bildeten in ihrer Bewegung (σειόμενα) eine regelmässige Lage, befanden sich nach Art einer Falte in derselben Ebene. est enim nova haec pugnandi ratio. plerique: incurvabantur, bogen sich, etsi non iam ad manus ventum erat neque poterant incurvari nisi innitentes scutis adversariorum. alii: verwirrten sich, id quod non solet fieri acie modo instructa, alii: kreuzten sich.

πτύω (skr. shtiv, lat. spuo, germ. speien, pro σ amisso addita tenui, cf. Bopp, Gl. 401 Curt. Et. 382 L. Meyer, vgl. G. 1, 32 127 Christ 82 114 115 Kuhn Zft. 4, 2). spuo, E. M. 695, 11 τὸ ἀποῤῥίπτειν κ. ἐκβάλλειν. *Ψ* 697 αἷμα - πτύοντα. (ἀποπτύω.)

πτωκάς pavidus. ep. 9, 2 πτωκάσιν αἰθυίῃσι. De

πτώξ (πτωκ πτηκ πτήσσω πτα ἔπτην, cf. Curt. Et. p. 62, L. Meyer, vgl. G. 1, 362 E. M. 695, 21. Lucas qu. lex. 27 „cognatum est πίπτω). a) ἐπιθετικῶς Ap. 137, 8. qui pavidus caput corpusque demittit, trepidus. *Χ* 310 πτῶκα λαγωόν, Suid. 2; 2, 529, paraphr. δειλόν. b) fit subst. lepus, E. M. 695, 22 σημαίνει τὸν λαγωὸν Hes. (ἀπὸ τοῦ κατεπτηχέναι). *Ρ* 676 πόδας ταχὺς - πτὼξ θάμνῳ ὑπ' - κατακείμενος. Cf. Luc. qu. lex. 27. (πτώσσω.)

πτωσκ-άζω timidus corpus s. caput demitto, trepido, timidum me praesto. *Δ* 372 φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν, EGLM. πτωκαζέμεν cf. Curt. Et. p. 654, Suid. 2; 2, 531 δειλιᾶν, Hes. κρύπτεσθαι, περικάμπτειν. non compositum (E. M. 695, 3) sed per paragogen de

πτώσσω (v. s. πτώξ) timidus caput s. corpus demitto, subsido, kauere zusammen. *Φ* 14 (ἀκρίδες) πτώσσουσι καθ' ὕδωρ. *Φ* 26 Τρῶες ποταμοῖο κατὰ ῥέεθρα πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς, sch. B. κατέπτησσον ταπεινοῦντες ἑαυτούς. b) timidus me abdo, mihi timeo, timidus sum. *Δ* 371 τί πτώσσεις; *Ε* 634 τίς τοι ἀνάγκη πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι μάχης ἀδαήμονι φωτί; *Η* 129 πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι, Suid. Hes. πτώσσοντες· δειλιῶντες. τινά, timeo quem. *χ* 304 νέφεα πτώσσουσαι aves, timentes nubes i. e. procul a, ut multis videtur, sed sch. Eust. Hes.: retia, cf. La Roche h. S. 137. *Υ* 427 ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. c) transl. repto timide et demisso capite, schleiche gebückt umher, mendicor, Ap. 137, 7 ἐπαιτεῖν. *ρ* 227 πτώσσων κατὰ δῆμον, cf. *σ* 363 (πτώσσειν). V. l. ap. Aristot. eth. nicom. 3, 11 πτώσσοντα pro ἐθέλοντα *Β* 391. (καταπτώσσω.)

πτωχεύω mendico. *ο* 309 πτωχεύσων. *σ* 2 κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκε. *τ* 73 πτωχεύω ἀνὰ δῆμον. τί: erbettle, mendicando acquiro. *ρ* 11 ἐκεῖθι δαῖτα πτωχεύῃ. *ρ* 19 κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς δαῖτα πτωχεύειν. De

πτωχός (Curt. Et. p. 654 pro πτωσκός e πτωσκάζω, πτώσσω cf. Bréal, rivista di fil. 2, 451, qui poscere comparat) qui capite demisso incedit, mendicus, Ap. 137, 6 ὁ ἐπαίτης. *ζ* 208 *ξ* 58 πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντες | ξεῖνοί τε πτωχοί τε. *ρ* 475 πτωχῶν θεοὶ κ. ἐρινύες εἰσίν. *ρ* 387 πτωχὸν οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑ αὐτόν. *ρ* 366 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη. *ξ* 400 ἄλλος πτωχός. *π* 209 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε ἀνδρὶ νέῳ. *π* 273 *ρ* 202 337 *ω* 157 πτ. λευγαλέῳ - ἠδὲ γέροντι. *ρ* 18 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς πτωχεύειν. *ρ* 220 τόνδε μολοβρὸν πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα. *ρ* 377 ἀλήμονες καὶ ἄλλοι πτωχοὶ ανιηροὶ δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες. *σ* 1 πτ. πανδήμιος. *σ* 41 πτωχοὺς κακοείμονας. *σ* 49 τιν' ἄλλον πτωχὸν αἰτήσοντα. *σ* 106 ξείνων κ. πτωχῶν κοίρανος per ironiam. *σ* 403 περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν. *φ* 292 τις ἄλλος ξεῖνος κ. πτωχός. *τ* 74 πτωχοὶ κ. ἀλήμονες ἄνδρες. est pro adi. apud ἀνήρ. *φ* 327 ἄλλος τις πτ. ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθών. Prior syllaba toties fere in thesi quoties in arsi.

Πυγμαῖοι (πυγμή, Fäustling s. Däumling cf. sch. L. *Γ* 6 Curt. Et. 384), *Γ* 6 πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων | ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι Ariston. (? cf. Düntzer, N. J. f. Ph. 58, 18) ἡ δ. ὅ. καὶ τῷ ξένῳ τῆς ἱστορίας ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατήν, sch. D. πηχυαίοις ἤτοι ἀπὸ Πυγμαίου βασιλέως. Eos Hecataeus (fr. 266 ex Eust. et sch. h. l.) a meridie Aegypti (Ap. 137, 13 πρὸ τῆς Αἰγύπτου) habitare dixerat prope Oceanum καὶ ὅτι κέρατα προτίθενται κ. ἐν σχήματι κριῶν κρόταλα ψοφοῦσι, Pygmaeos enim operam dare agro colendo, quae vero serant frumenta ea devorari a gruibus atque sic bella oriri. Philostr. v. Apoll. Phot. 327 329 330 et Ctesias Ind. ib. 46 eos in

India habitare dicunt. Eust. 1322, 48 πέρδιξιν εἰς ὄχημα χρῶνται. κατὰ δὲ Μενεκλῆν καθὰ γεράνοις μάχονται οὕτω καὶ πέρδιξιν. Dicuntur vero Pygmaei etiam cum Hercule pugnasse. Cf. Preller Myth. 2, 151 Gerhard Myth. § 170 Hartung Rel. d. Gr. 2, 180. E. M. 695, 37 v. l. πυγμαίως· ἤγουν ἴσως γρόνθῳ i. e. πύξ.

πυγμαχίη pugilatio, E. M. 695, 55 κατακλείοντες τοὺς δακτύλους ἐν τῇ πυγμομαχίᾳ ἐπάλαιον. Ψ 653 πυγμαχίης ἀλεγεινῆς - ἄεθλα. Ψ 685 εἰδὼς πυγμαχίης. h. Ap. 146 πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. De

πυγ-μάχος (πύξ pro dat. instr. Meiring verb. cop. II Marcod. 1835 p. 21, s. abiecta vocali finali Herzog, N. J. f. Ph. 101, 207, et μάχεσθαι. Eust. 1021, 50 ὅσα μὲν ἐκ τοῦ μάχη πεποίηται προπαροξύνειν τὸ τέλος, οἷον φιλόμαχον γένος, σύμμαχος, πρωτόμαχος, ἀντίμαχος, ἐπίμαχος· … ὅσα δ' ἐκ τοῦ μάχεσθαι σύγκειται παροξύνεσθαι πυγμάχος ναυμάχος ὁπλομάχος etc.) pugil. ϑ 246 οὐ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες.

πυγ-μή (πύξ, lat. pug-nus, germ. fū-st Curt. Et. 384 qui etiam πυκ-νός comparat) pugnus, pugilatio, E. M. 695, 38 σημαίνει τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Ψ 669 πυγμῇ νικήσαντα.

πῡγούσιος (πυγών) unius ulnae. κ 517 ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα κ. ἔνθα, cf. λ 25, sch. B. πηχυαῖον. πυγὼν δέ ἐστι τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων (Ap. 137, 11 ἕως ἔξω τῆς χειρός) συνεσταλμένον μῆκος· ἀπολήγει γὰρ εἰς τοὺς δακτύλους πὺξ γενομένους.

πῡελος (i. e. πλύελος de πλυ skt. plu πλέω πλύ-νω, cf. Buttm. Lex. 1, 76 Curt. Et. 369 L. Meyer, vgl. G. 1, 280 Lob. par. 9 Rhem. 131) fovea, labrum ad lavandum aut ad pascenda animalia, Suid. 2; 2, 542, ὄρυγμα, ἐμβατή, ἔνθα ἀπολούονται, Waschtrog, Fresstrog. τ 553 χῆνας πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον (ῡ hic ob metrum, alias ῠ), sch. B. παρὰ τὸ ἄγγος ἐν ᾧ αὐταῖς βάλε πιεῖν. ἐπὶ δὲ πλυνουσῶν τὰ ἱμάτια πλυνοὺς λέγει. E. M. 696, 12 οὕτως ἔλεγον τοὺς πλυνούς, ὡς Θέων ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσείας.

Πῡθῖον, Pythium, καλέουσιν ἐπώνυμον h. Ap. 373 Apollinem quia Pythonem serpentem vicerat Schneidewin ci.: Πυθῷον, Hermann: Πύθιον ἀγκαλέουσιν cf. Baum. h. l. Hunc locum Homeri esse negat E. M. 546, 41.

πυθμήν (skr. budhna Boden, lat. fundus, germ. bodam, cf. Lottner, Kuhn 11, 178 Christ 76 Curt. Et. 329 L. Meyer, vgl. G. 1, 128 394). fundus, pars ima, Grund, a) vasis: pes, fundus, Suid. 2; 2, 558 τὸ ἔσχατον μέρος κ. τελευταῖον παντὸς οὑτινοσοῦν σκεύους. Λ 635 δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν poculi quo Nestor utebatur, Ariston. ἡ δ. πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ ποτηρίου, ὅτι δεδιπλασιασμένον αὐτὸ ὑποτίθεται, sch. A. Λ 632 (cf. Lehrs Ar. 198) περιμηκὲς αὐτὸ εἶναι κ. δύο πυθμένας ἔχειν, οὐχ ἕτερον ἐξ ἑτέρου, ὥς τινες, ἀλλ' ἑκατέρωθεν, potuit igitur inverti poculum ut δέπας ἀμφικύπελλον q. v. cf. Faesi h. l. cuius duo possunt statui πυθμένες, cum cavum esset duplex atque alterutrum pro basi esse posset. certe sic tantum quattuor ansae commode collocari poterant. sed Asclepiades Myrleanus qui peculiari libro περὶ τῆς Νεστορίδος egerat Ath. XI 488 498 503 aliique putabant ἕνα εἶναι πυθμένα τὸν κατὰ τὸ κύτος συγχαλκευόμενον ὅλῳ τῷ ἀγγείῳ, ἕτερον δὲ τὸν προσθετόν, ἀπὸ ὀξέος ἀρχόμενον, καταλήγοντα δ' εἰς πλατύτερον ἐφ' οὗ ἵσταται τὸ ποτήριον, quae certe unius fundi duae erant partes quam duo fundi, cf. sch. BLV. tale vas Dionysius Thrax fecerat sive explicaturus sive imitaturus Homerum. Promathidas vero Heracleensis (Ath. 489) putabat τινα ῥοπάλια δύο ὑποκεῖσθαι τῷ ποτηρίῳ πλάγια διὰ μήκους· ταῦτα δὲ εἶναι τοὺς δύο πυθμένας, atque fuit tale vas Capuae in Dianae quod ferebatur fuisse Nestoris, sch. BLV. τινὲς ὑφ' ἓν τὸ **ὑποπυθμένες,** ἵν' ᾖ τῶν πελειάδων ἐπίθετον, οἷον δύο δ' ἕτεραι πελειάδες ἦσαν τοῖς πυθμέσιν ὑποκείμεναι, cf. Ath. 491. Σ 375 ἑκάστῳ πυθμένι tripodis suberant rotae. b) ima pars arboris qua exit e terra. ψ 204 ταμὼν ὑπὸ πυθμέν' ἐλαίης. ν 122 παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἔθηκαν, cf. ν 372 (καθεζομένω), ad radices.

πῡθω (skr. pūy lat. pu-t-eo goth. ful-s putrescere, cf. Curt. Et. 383, Christ 121 qui ϑ, skr. dhā vim habere putat activam, Bopp, Gl. 246 qui ad perditum nomen (pūti, foetor) refert fere ut L. Meyer, vgl. G. 1, 32 141 (pūta faul) 393 412. Cf. Olawsky gr. rad. πιϑ et πυϑ mut. conson. qui φυϑ statuit, quod non probat Ebel N. J. f. Ph. 83, 87). Act. fut. aor. putrefacio, efficio ut putrescat. Δ 174 ὀστέα πύσει ἄρουρα, C. πύσσει, Ap. 137, 19 σήψει. h. Ap. 369 σὲ πύσει Γαῖα κ. Ὑπερίων. ib. 374 πῦσε πέλωρ μένος Ἠελίοιο. Med. praes. ind. et iptv. et ptc. putresco, E. M. 696, 14 σήπεσθαι. Λ 395 ὁ δ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων πύθεται. α 161 ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. μ 46 ἀνδρῶν πυθομένων. h. Ap. 363 ἐνταυθοῖ πύθευ. (καταπύθω)

Πῡθώ et (antiquiore nomine) **Πυθών** h. Ap. 372 τήν, i. e. serpentem, αὐτοῦ κατέπυσε μένος Ἠελίοιο | ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται (ita etiam Curt. Et. 383, sed fuere qui ad πυθέσθαι referrent, sch. AD. Β 519 διὰ τὸ παραγινομένους αὐτόθι πυνθάνεσθαι οἱ τοὺς ἀνθρώπους περὶ ὧν ἐθέλουσιν) Pytho, urbs et regio Phocidis ad Parnassi montis radices sita. Β 519 Πυθῶνά τε πετρήεσσαν (cf. Burs. Geogr. v. Gr. 1, 170), sch. AD. πόλις Φωκίδος. τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Παρνασσία νάπη, ἔπειτα Πυθών, ὕστερον δὲ Δελφοί. h. Merc. 178 εἶμι εἰς Πυθῶνα, μέγαν δόμον ἀντιτορήσων, ἔνθεν ἅλις τρίποδας ἠδὲ λέβητας πορθήσω κ. χρυσόν, ἅλις τε σίδηρον κ. ἐσθῆτα. dat. Ι 405 ὅσα λάινος οὐδὸς ἐντὸς ἐέργει Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ |, cf. sch. ABD., h. Ap. 390 θεραπεύονται Πυθοῖ ἔνι π. | ἱερά τε ῥέζουσι κ. ἀγγελέουσι θέμιστας Φοίβου. ϑ 80 οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων | Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάινον οὐδὸν χρησόμενος. h. XXIV 2 Ἀπόλλωνος - | Πυθοῖ ἐν ἠγ. ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις o Vesta. acc. h. Ap. 517 ἔποντο Κρῆτες πρὸς Πυθώ, Herod. Β 262 κατ' ὀξεῖαν τάσιν, cf. La Roche, h. T. 181. ib. 183 εἶσι πρὸς Πυθὼ πετρήεσσαν Apollo. λ 581 **Πυθώ δ'** ἐρχομένην Latonam, N. Πυθῶδ', Pythonem versus.

πύκα (E. M. 696, 43 πτύσσω τὸ σφαλίζω, πτύκα κ. πύκα, cf. Lob. Rhem. 281 n. Eust. 1007, 1 ἀπὸ τῆς πεύκης, cf. Benf. 2, 78. melius Curt. Et. 384 πύξ lat. pug-nus comparat, firmiter enim tenemus quae pugno). 1) firmiter, dense, ab omni parte. Μ 317 Ο 689 739 π. θωρηκτάων |. Σ 608 α 383 436 ϑ 458 π 415 σ 209 φ 64 h. Cer. 186 π. ποιητοῖο | (Ap. 137, 22 ἐπιμελῶς), cf. χ 455 ubi ante subst. neque in exitu versus est. Μ 454 π. στιβαρῶς ἀραρυίας

ab omni parte spisse adaptatas, paraphr. πυκνῶς κ. δυνατῶς, sed Faesi π. ad εἴρυντο. b) frequenter, Suid. 2; 2, 558 συχνῶς. *I* 588 πύκ' ἐβάλλετο, v. l. πύκα βάλλετο. 2) translate: a) omni studio ac cura, accurate, E. M. 696, 47 Suid. 2; 2, 558 ἐπιμελῶς. *E* 70 πύκα τρέφε. b) prudenter, ita ut nihil omittatur sed omnia curentur. *I* 554 *Ξ* 217 π. φρονεόντων. Est pro pyrrhichio in thesi quarta, sed in tertia *E* 70 χ 455. minuitur elisione *I* 588 (v. l.), fit iambus *M* 454. (πυκνός πυκινός etc. et

πῠκάζω contego totum atque ab omni parte, sch. BL. *Θ* 124 καλύπτειν. *B* 777 ἅρματα εὖ πεπυκασμένα, Hes. ἐσκεπασμένα (paraphr.), περικεκαλυμμένα, quia eorum usus non erat. *K* 271 πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα galea. *Ω* 581 νέκυν πυκάσας δοίη corpus involutum traderet. μ 225 ἐντὸς πυκάζοιεν σφέας αὐτούς se abderent in interiora i. e. sub transtris, alii: se s. caput obvolverent ne conspicerent conspicerenturve. b) τινί. *Ξ* 289 ὄζοισιν πεπυκασμένος. *P* 551 νεφέλῃ πυκάσασά ἓ αὐτήν, postquam se abdidit s. occuluit. λ 320 σφωιν ἰούλους ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένυς εὐανθέι λάχνῃ lanugo cresceret genasque operiret, Grashof Fuhrw. 7 εὐανθέα λάχνην malebat, al. πυκάσαι intr. explicantes: genae operirentur. χ 488 ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους. *Ψ* 503 ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, paraphr. κεκοσμημένα per hyperbolen, quasi ab omni parte contecti, quare Grashof, Fuhrw. 7 non genuinum censet versum. h. XXVI 9 κισσῷ κ. δάφνῃ πεπυκασμένος Dionysus, coronatus. 2) translate: operio, constringo. *Θ* 124 316 *P* 83 Ἕκτορα ἄχος πύκασεν φρένας, sch. BD. ἐσκέπασε περιεκάλυψεν.

πῠκῐ-μηδής (Eust. 1428, 55 συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πυκινομ., μῆδος) prudentia consilia habens, prudens. α 438 γραίης πυκιμηδέος Eurycleae, sch. R. τῆς πυκνὰ κ. συνετὰ μήδεα ἐχούσης. De accentu cf. Göttl. Accent. 325, sed Ap. 137, 21 πυκιμήδεος· συνετῆς κατὰ τὰ μήδεα, Hes. (ἡ ἐπιμελοῦς κατὰ τὸ ποιῆσαι) Eust. l. l. E. M. 649, 15. atque sic h. Cer. 153 Τριπτολέμου πυκιμήδεος. De

πῠκῐνός s. **πυκνός** (πύκα) 1) densus, firmus, ab omni parte absolutus. a) condensatus, frequens, creber. de numero ac multitudine. *Δ* 281 *E* 93 πυκιναὶ φάλαγγες. *N* 145 πυκινῇς - φάλαγξιν. *N* 680 πυκινὰς στίχας. *H* 61 στίχες εἵατο πυκναί. Nos adv. statuimus: *Λ* 309 πυκνὰ καρήατα δάμνατο, crebro. *Λ* 576 πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν crebris telis, s. crebro, Düntzer, dubitat num recte dictum sit. ε 329 πυκιναὶ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται sc. ἄκανθαι. ε 433 πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται. ξ 36 ψ 193 πυκνῇσιν λιθάδεσσιν, aliis ex aliis. spissus: *Σ* 320 ὕλης π. cf. ζ 128. *Φ* 245 ὄζοισιν πυκινοῖσι, ε 471 θάμνοις π. τ 520 πετάλοισι π. τ 439 λόχμῃ πυκινῇ, τ 442 ὡς πυκνὴ ἦεν. *Λ* 118 κ 150 197 δρυμὰ πυκνά. *N* 199 *Ψ* 122 ξ 473 h. XIX 8 ῥωπήια πυκνά. *Ξ* 349 ὑάκινθον, πυκνὸν κ. μάλακον. multus et spissus: μ 92 ὀδόντες πυκνοὶ κ. θαμέες, cf. ξ 12 (σταυρούς). *Ω* 798 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν. *Π* 212 τοῖχον ἀράρῃ π. λίθοισι. *Ω* 453 σταυροῖσι π. *M* 57 σκολόπεσσιν, τοὺς ἔστασαν πυκνοὺς κ. μεγάλους. *N* 133 *Π* 217 πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν homines. *Ψ* 716 πυκναὶ σμώδιγγες ἀνέδραμον. ε 480 ὡς πυκνοὶ ἔφυν. transl. τ 516 πυκιναί μοι ἀμφὶ κῆρ μελεδῶνες ἐρέθουσιν, crebrae curae, s. crebro vexant. *Δ* 392 πυκινὸν λόχον εἷσαν αγοντες, sch. br. συχνόν, μέγαν, πολυάνορα, La Roche: fein ausgesonnen aut stark, al. bene abditus, cf. *Ω* 779 (λ 525, v. s. c). b) firmus, tutus, densus. de corpore et materia. *E* 751 *Θ* 395 πυκινὸν νέφος densam nubem, cf. *Π* 298 (νεφέλην). *O* 529 πυκινὸς θώρηξ (ad c)?) ξ 521 χλαῖναν π. καὶ μεγάλην. ξ 529 χλαῖναν, μάλα π. β 291 h. XIX 43 δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν, dichten, quae bene contineant farinam, sch. S. τοῖς μὴ (ἀπ' ἀλλήλων, de se?) ἀραιουμένοις. c) bene compactus, cuius partes inter se bene aptae sunt. *I* 621 659 η 340 ψ 177 179 291 π. λέχος cuius strata bene apta sunt hominemque tegunt, Ap. 137, 23 τὸ ἐπιμελῶς ἠσκημένον, ὁ δὲ Ἀπίων (recte) διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι. *K* 267 *M* 301 ζ 134 η 81 88 π. δόμον, cf. *T* 355 h. Merc. 523 Cer. 280. ε 53 πυκινὰ πτερὰ δεύεται alas quarum pennae spissae sunt sed sch. R. καὶ τὸ πυκνῶς κ. τὸ πυκνά, i. e. crebro rigat vel alas spissas, v. s. d). *Ψ* 879 πτερὰ πυκνὰ λίασθεν spissae. ψ 229 πυκινοῦ θαλάμοιο. *Ξ* 167 339 πυκινὰς θύρας ἐπῆρσεν, ubi adv. esse poterat πυκινῶς, ita ut firmae essent. κ 283 πυκινοὺς κευθμῶνας. λ 525 π. λόχον (v. s. a). ν 68 χηλὸν πυκινήν. Semel abl. instr. additur *N* 804 ἀσπίδα - | ῥινοῖσιν π. d) videtur esse adi. pro adv. *Λ* 454 περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες non: spissas alas, sed: crebras alas moventes, i. e. crebro. β 151 τιναξάσθην πτερὰ πυκνά, vo. πολλά, al. alas quarum spissae erant pennae. 2) translate: probus, bonus, absolutus, Suid. 2; 2, 560 δυνατός. a) magnus, perpetuus quia omnia complectitur, cuius non est remedium. *Π* 599 π. ἄχος, sch. L. γρ. δεινόν, paraphr. σφοδρά. *Ω* 480 ἄτη πυκινή, paraphr. συνεχής. b) prudens. *Ξ* 294 πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν quae quia densa sunt omnia comprehendunt neque quidquam omittunt, prudentia, sch. br. paraphr. συνετάς, Braun ad ξ Cottbus 1845 p. 12 opp. χαλίφρων (Fr. A. Wolf?), krit. Bibl. 1828 p. 96 otiosum dixit adi., sed sch. BL. πρὸς ἐπίτασιν τοῦ πάθους quasi sit adv. πυκινῶς ἀμφεκ., cf. h. Ven. 38 243. h. Cer. 414 π. μῆτιν. *O* 461 π. νόον. c) prudens, diligenter expensus, de re non de homine. *B* 55 *K* 302 πυκινὴν βουλήν, cf. h. Ap. 346. *Z* 187 π. δόλον ἄλλον. *H* 375 τόδε π. ἔπος, cf. *Λ* 788 *Ω* 75 744. *Σ* 516 π. ἐφετμήν. *Γ* 202 208 μήδεα πυκνά. *Ω* 282 674 πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες, cf. τ 353. γ 23 μύθοισι - πυκινοῖσιν. h. XXIII 3 πυκινοὺς ὀάρους. *I* 76 ἐσθλῆς κ. πυκινῆς sc. βουλῆς. Adv. **πυκινῶς** firmiter, dense. *I* 475 *Φ* 535 φ 236 382 ψ 194 π. ἀραρυίας, cf. β 344 χ 155 258 275. translate: valde, perpetuo. *T* 312 π. ἀκαχήμενον i. e. ab omni parte, ut quasi nihil laeti restet (sch. br. paraphr. ad τέρποντες), cf. τ 95 υ 84 ψ 360. prudenter: *Φ* 293 π. ὑποθησόμεθα nihil omittentes, quod expendendum sit, cf. α 279. neutr. pro adv. (La Roche h. S. 56) a) sing. **πυκινόν πυκνόν** crebro. h. Merc. 278 πυκνὸν ἀμαρύσσων. transl. valde, perpetuo. λ 88 πυκινὸν ἀχεύων. b) plur. **πυκινά, πυκνά,** crebro. h. Ap. 361 πυκνὰ μάλ' ἔνθα κ. ἔνθα ἑλίσσετο. Merc. 415 πύκν' ἀμαρύσσων. *K* 9 πυκίν' - ἀνεστενάχιζε. h. XIX 20 φοιτῶσαι πυκνά, cf. ib. 23. *Σ* 318 πυκνὰ μάλα στενάχων valde crebro, cf. *Φ* 417. ν 438 ρ 198 σ 109 πυκνὰ ῥωγαλέην multis locis. transl. caute, prudenter,

(ᾱ, cf. Hartel h. S. 61). ι 445 πυκινὰ φρονέοντι nullius rei oblito. Adi. πυκνός semper cum arsi prioris syllabae, plerumque post subst. (Λ 309 Ψ 716 μ 92 ξ 36). πυκινός plerumque ante subst. (Ν 804 Σ 320 Ω 453 480 ν 68 τ 439, Φ 245 β 291 γ 23 ε 471 τ 520), in quarta potissimum arsi (Ι 76 Ν 804 Ξ 167 339 Π 298 Σ 320 (ε 329), Τ 355 ζ 134 ψ 229, ζ 128). (πυκιμηδής et

πῠκῐνό-φρων (φρήν) prudens. h. Merc. 538 *Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλήν.*

πύλαι, αἱ (Curt. Et. p. 667 „vielleicht das fem. zu πόλος von der W. πελ drehen", de masc. πύλος v. s. Πύλος. Bopp, Gl. 196 „fortasse" skr. dvara porta. Benf. 2, 86 skr. gōpura Stadttor, vel pra (pura) ut sit das Vordere) gen. πύλεων (⏑⏑–) Η 1 Μ 340 cf. Lob. path. el. 2, 96 Spitzn. Η 1 et πυλάων (quindecies fere). dat. -ῃς Ε 466 Π 712 et -ῃσι(ν) undecies. porta, valvae quibus porta clauditur, sch. B. Χ 69 ἐπὶ πόλεων, cf. Eust. 1257, 37, ex Aristarchi doctrina, quem Lehrs, Ar. 125 putat ἐπὶ τείχους scripsisse, cf. Suid. 2; 2, 563. a) urbis Troiae, cuius una tantum porta commemoratur. Γ 145 *Σκαιαὶ πύλαι*, sch. ABDL. *αὗται καὶ Δαρδάνιαι προσαγορεύονται.* Γ 149 Σ 453 Χ 360 *Σκαιῇσι πύλῃσι*, cf. Π 712. Ζ 237 Ι 354 *Σκαιάς τε πύλας κ. φηγὸν ἵκανεν* (Ariston.), Hector e pugna rediens atque in pugnam exiens, cf. Λ 170. Ζ 307 *Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων* |, cf. Χ 6. Ζ 393 *π. ἵκανε διερχόμενος ἄστυ* | *Σκαιάς, τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε.* Ε 789 *πρὸ πυλάων Δαρδανιάων*, Ariston. *Σκαιῶν*, cf. Χ 194 413. Β 809 Θ 58 *πᾶσαι ὠΐγνυντο πύλαι* Troiae, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἔμφασιν ἔχει πολλῶν πυλῶν· μία δέ ἐστι*, aperiebatur porta Scaea universa, quod certe ferri potest, sed Düntz. plures explicat, cf. s. πᾶς II 1 a β Lehrs, Ar. 125. Δ 34 *εἰσελθοῦσα πύλας κ. τείχεα.* Χ 99 *πύλας κ. τείχεα δύω.* Χ 507 *ἔρυσο πύλας κ. τείχεα.* Ε 466 *π. εὖ ποιητῇσι.* Ζ 80 *λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων.* Η 1 *π. ἐξέσσυτο.* Ρ 405 *ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν.* Σ 275 *ἄστυ δὲ πύργοι ὑψηλαί τε πύλαι σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι εἰρύσσονται.* Φ 531 *πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε*, sch. V. *νῦν τὰς θύρας*, valvas. Φ 537 *ἄνεσάν τε πύλας κ. ἀπῶσαν ὀχῆα.* Χ 35 *προπάροιθε πυλάων ἑστήκει.* Χ 137 *πύλας λίπε.* Χ 439 *ἔκτοθι μίμνε πυλάων.* Ω 709 *ἀγχοῦ πυλάων.* Ω 714 *πρὸ πυλάων.* b) castrorum navalium, quorum unam tantum fuisse portam Aristarchus putabat (Lehrs Ar. 125). Η 339 *ἐν δ' αὐτοῖσι* (i. e. *πύργοις*) *πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη*, v. l. ap. Eust. 689, 39 *ἔπι'* pro *εὖ*, cf. Η 438. Κ 126 *κιχησόμεθα πρὸ πυλάων* | *ἐν φυλάκεσσι.* porta non est clausa: Μ 120 *οὐδὲ πύλῃσιν* | *εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας κ. ὀχῆα* |, *ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες*, Ariston. *ἡ. δ. ὅ. πληθυντικῶς τὴν πύλην*, haec porta in sinistra parte fuit. Μ 127 *ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον*, Μ 131 *τὼ προπάροιθε π. ὑψηλάων ἕστασαν*, Μ 145 *πυλάων πρόσθε μαχέσθην*, Μ 171 *οὐκ ἐθέλουσι πυλάων χάσσασθαι.* est clausa: Μ 223 *πύλας κ. τεῖχος Ἀχαιῶν ῥηξόμεθα.* Μ 291 *τείχεος ἐρρήξαντο πύλας κ. - ὀχῆα.* Μ 445 *πυλάων ἑστήκει πρόσθεν.* Μ 454 *σανίδων αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας*, | *δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει.* Μ 460 *πύλαι μύκον.* Μ 466 *ἔσαλτο πύλας.* Μ 470 *κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. μία πύλη· πληθυντικῶς δὲ εἴρηται.* Ν 124 *ἔρρηξεν δὲ πύλας κ. ὀχῆα.* Ν 679 *ᾗ τὰ πρῶτα π. καὶ τεῖχος ἔσαλτο*, ubi porta non in sinistra parte est, cf. Lachm. Betracht. 46 Benicken 11. lied 14. Ω 446 *ὦιξε πύλας κ. ἀπῶσεν ὀχῆας.* Etiam Μ 340 *βαλλομένων σακέων τε καὶ - τρυφαλειῶν* | *κ. πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο* (q. v.). *τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς* | *ἱστάμενοι πειρῶντο - ἐσελθεῖν* Ariston. *ὅ. τὸ πάσας ἀντὶ τοῦ ὅλας· οὐ γὰρ ἦσαν πολλαὶ πύλαι, ἀλλὰ μία*, sed vix recte, nam *κατ'* apud verbum quod non significat motum de compluribus est, non de una, atque *τοί* de Troianis omnibus, non de parte nescio qua, neque *πυλέων* post duos plurales de una. recte Düntz. „mehreren". suntque certe multae Μ 175 *ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν* | quem locum Aristarchus expungere coactus erat, Ariston. *ἀθ. στίχοι στ', ὅτι παρῴδηνται ἐκ τοῦ Ο 414 . . . ἠθετοῦντο κ. παρ' Ἀριστοφάνει. παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἐγράφοντο.* sunt certe indicio variorum poëtarum hic misceri versus neque omnes esse Homeri. Schoemann, retic. Hom. 17 recte monuit in Μ quinque esse partes Troianorum, earum Asium Μ 120 aliam portam aggredi, aliam Μ 195 Hectorem, sch. BLV. Μ 175 *Πῖος ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν ὅτι Ἄσιος μὲν περὶ τὴν μίαν πύλην τὴν ἱππήλατον ἐμάχετο, οἱ δὲ περὶ αὐτὸν περὶ τὰς μικρὰς πύλας. τῷ δὲ ἄλλας μικρὰς εἶναι οὐδεὶς εὖ φρονῶν ἀντείποι* (*οὐδ' αὐτὸς Ἀρίσταρχος ἀντιλέγει* V), cf. sch. BL. Η 339. quinque portas statuit sch. BLV. Μ 87, alii ap. Eust. 689, 39 (cf. 684, 23) septem, Lenz Eb. v. Troi. 207 tres. erravit certe Aristarchus qui in re incerta aliquid certi statuere volebat. c) Calydonis: Ι 573 *ἀμφὶ πύλας δοῦπος ὀρώρει* complures s. omnes portas urbis. d) Ε 646 *πύλας Ἀΐδαο περήσειν*, cf. Ψ 71. Ι 312 ξ 156 *ἐχθρὸς ὁμῶς Ἀίδαο πύλῃσιν.* Eust. 751, 39 *διὰ τῆς εἰσόδου δηλῶν τὰ ἐντός, καθὰ καὶ . . . οὐδὸς Ἀπόλλωνος.* e) Tartari: Θ 15 *ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι κ. χάλκεος οὐδός.* f) Ε 749 Θ 393 *αὐτόμαται πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι*, | *τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε* | *ἠμὲν ἀνακλῖναι νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη*, cf. Suid. 2; 2, 563. Θ 411 *πρώτῃσιν δὲ πύλῃσι οὐρανοῦ*, v. s. *πρῶτος* 2. g) translate: δ 809 *κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν*, sch. EHQV. *ἐν βάθει τοῦ ὕπνου· διὰ γὰρ τούτου ἔρχεται τὰ ὀνείρατα* (Düntz. non ad *κνώσσουσ'* sed ad *ἠμείβετ'* refert) i. e. qua somnia veniunt ad homines. τ 562 *δοιαὶ γάρ τε πύλαι εἰσὶν ὀνείρων* |, *αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι* |, portae sunt duae, non valvae (Ameis), nam de singulis quoque est plur. h) ω 12 *παρ' ἠελίοιο πύλας κ. δῆμον ὀνείρων*, qua sol exit e superis, cf. Völcker hom. geogr. 23. i) Ε 397 *ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι* in porta Orci, ubi Aristarchus metaplasmum statuebat pro *πύλῃ*, v. s. *ἐν* III A a p. 404 b ab in. Melius, *ἐν Πύλῳ* q. v. (*πυλάρτης πυλάωρος πυληδόκος*)

Πῠλαιμένης (qui in porta (loc.) manet hostem). Pylaemenes. Β 851 *Παφλαγόνων ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ.* Ε 576 *Πυλαιμένεα - ἀτάλαντον Ἄρηι* | *ἀρχὸν Παφλαγόνων* occidit Menelaus. sed cum Ν 643 *υἱὸς - Πυλαιμένεος βασιλῆος* | 644 *Ἁρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ*

ἕπετο πτολεμίζων occisus esset a Merione, Paphlagones corpus (singulari in tot pugnis exemplo) curru Troiam vexerunt. *N* 658 ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων, ubi quoniam in vivis esse dicitur Pylaemenes multo ante occisus, fuere qui vv. epungerent, Ariston. 658 659. ἀθ. ἀμφότεροι (etiam ab Aristophane) ὅτι πλανηθείς τις ἐκ τοῦ 644 ἔταξεν αὐτοὺς ἵνα καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν ὀδύρηται· οὐ λέγει δὲ „νῦν ἕπετο" ἀλλ' ὅτε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς πατρίδος παρεγίνετο. διὸ καὶ πρόσκειται τὸ 645. εἰ δὲ μένοιεν οἱ στίχοι οὗτοι, νοητέον ὁμωνίαν εἶναι, duo igitur remedia invenerat Aristarchus, satis certus de neutro, atque alterius causa homonymias notaverat (Lehrs, Ar. 347), Ariston. *B* 837 ἐσημειοῦτο ὁ Ἀρίσταρχος τὰς ὁμωνυμίας πρὸς τὰ Πυλαιμένεος etsi duo reges eiusdem populi inveniri non poterant, qui eodem nomine uterentur, satis audacter enim sch. AD. ἔστι λέγειν ὅτι δύο Πυλαιμένεις Παφλαγόνων ἡγεμόνων συνίστησιν ὁ ποιητής, ὡς Αἴαντας δύο κ. Εὐρυβάτας δύο κήρυκας (Schoemann ret. Hom. 22), quare alia ratione, non meliore, usi ἔνιοι πιθανῶς μεταγράφουσι „μετὰ δ' οὔ σφι πατὴρ κίε. sch. V. τινὲς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός. Recentiorum multi alius poëtae quintum librum, alius hanc Iliadis partem esse putant, alii non curasse putant tales minutias atque sic potuisse fieri ut nomina repeterentur hominum quorum leve esset pondus, cf. Faesi, Einl. Il. 7. Est *B* 865 Πυλαιμένεος v. l. pro Ταλαιμένεος.

Πύλαιος ὄζος Ἄρηος *B* 842 et Hippothous υἷε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο praeerant Pelasgis qui Priamo opem ferebant. Herodian. h. l. τὴν πρώτην ὀξυτονητέον (quia nom. pr. est) πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τοπικοῦ, cf. Lehrs h. l. E. M. 696, 50 Eust. 538, 16 Lob. par. 342, ita Spitzn. La Roche Bäuml. Faesi Düntz. sed Suid. 2; 2, 562 Lehrs Ar. 296 Bekk. Am. Πυλαῖον.

πυλ-άρτης (πύλαι et ἄρω τὸ ἁρμόζω E. M. 137, 51, cf. Doederl. Gl. 544) ianitor, pfortensperrend. Torwart. *Θ* 367 Ἀίδαο πυλάρταο, sch. AD. διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ Ἅιδου. *N* 415 Ἄιδος πυλάρταο κρατεροῖο, Ariston. ἡ δ. ὅ. τοῦ ἰσχυρῶς τὰς πύλας ἐπαρτῶντος, ὅ ἐστιν ἁρμόζοντος. ἀμφότερα γὰρ πρὸς ἓν ληπτέον, ne quis mortuorum ascendat ex inferis neve vivorum descendat, cf. Ap. 137, 25 (ubi Apion: τοῦ ταῖς πύλαις προσηρτημένου) E. M. 696, 48. *λ* 277 Ἀίδαο π. κρατεροῖο, cf. sch. V. Inde

Πυλάρτης. Troianos 1) *Λ* 491 Πυλάρτην Aiax 2) *Π* 696 Patroclus occiderunt.

πυλα-ωρος (πύλαι et ορ lat. ver-eor germ. war gewahr, e πυλήορος „durch Umspringen der Quantität" Curt. Et. 501. Confert etiam ὁράω ὄρεσθαι quorum digamma in ceteris evanuerat ap. Homer. L. Meyer Kuhn 23, 56. Cf. Zehlicke hom. Epith. Nestors Parchim 1839 I 2 II 5 Fuhr Ztft. f. AW. 1841 p. 677 680 (qui ἄρω statui posse putat) Lob. path. el. 2, 79 102 Doederl. Gl. 2275 Meiring, verb. cop. II Marcodur. 1835 p. 26) qui ianuam observat, portae custos, portae s. urbis propugnator. *Φ* 530 ἀγακλειτοὺς πυλαωρους | Troiae. *Ω* 381 ἱεροὺς π. | castrorum. *X* 69 v. l. πυλαωρούς canes pro θυραωρούς (q. v.).

Πυληγενής v. s. Πυλοιγενής.

πυλη-δόκος (δέχομαι) qui ad portam excipit (venientes), ianitor. h. Merc. 15 παῖδα - πυληδόκον Mercurium.

Πυλήνη(ν) *B* 639 incolebant Aetoli qui Thoante duce in Asiam venerunt, urbem Aetoliae a meridie Aracynthi montis inter Pleuronem et Ithoream sitam, quam postea, Strab. 451 (Αἰολεῖς μετενέγκαντες εἰς τοὺς ἀνώτερον χώρους ἤλλαξαν αὐτῆς καὶ τοὔνομα Πρόσχιον καλέσαντες. itaque ib. 460 ἠφανισμένη κ. αὐτή. Proschii ruinas Burs. Geogr. v. Gr. 131 ab oriente vici qui Anatoliko vocatur inveniri putat.

Πύλιος Pylius, -ων ἀνδρῶν *γ* 31. subst. Πύλιοι Pylii, incolae Pyli *Π* 134, g. -ων *Λ* 248 *Δ* 293 *E* 545 *Λ* 687 724 737 *Ψ* 633 *ο* 216. -οισι(ν) *Λ* 752 *P* 704 *γ* 59 *ο* 227. v. s. Πύλος.

Πυλοι-γενής s. **Πυλη-γενής** (γίγνομαι) Pyli natus. *B* 54 Πυλοιγενέος βασιλῆος Nestoris, CDGLS. et H. l. man. Πυληγενέος. Eust. 172, 34 utrumque. sch. BL. ὡς ὁδοιπόρος κ. χοροιτύπος. σημαίνει δὲ τὸν ἐν Πύλῳ τὸ γένος ἔχοντα. *Ψ* 303 Πυλοιγενέες ἵπποι Antilochi. E. M. 461, 18 προσλαμβάνει τὸ ι quia loc. est, sch. V. γρ. καὶ παλαιγενέες, Vind. ed. et ol. vo. Πυληγ. et ita h. Ap. 398 424 Πυληγενέας τ' ἀνθρώπους.

Πύλος, ἡ ap. Hom., ὁ ap. Strab. ol. Steph. λέγεται καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Strab. 337 Ὅμηρος ταύτην (inde ab Alpheo) ἅπασαν τὴν χώραν μέχρι Μεσσήνης καλεῖ Πύλον ὁμωνύμως τῇ πόλει. Homerus indicavit fines Alpheum (*Λ* 712 Θρυόεσσα, ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου) et *I* 153 septem urbes ad sinum Messeniacum, quae νέαται Πύλου sunt. Peloponnesi partes *B* 581 sunt Lacedaemon, regnum Nestoris, Arcadia, Elis. Quare Orsilocho Pherensi i. e. Messenio. *E* 545 γένος ἦν ἐκ ποταμοῖο | Ἀλφειοῦ ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. fuit etiam urbs, *γ* 4 Πύλον, Νηλῆος ἐυκτίμενον πτολίεθρον ἷξον. Erant vero in ora Peloponnesi quae Siciliam spectat tres eius nominis urbes, Strab. 339 ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο· Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλος cf. Arist. eq. 1059. Atque primam ipse Homerus Epeorum non Pyliorum dixisse statuendus est *B* 615 sq., etsi Pausaniae (VI 22, 4) Elei dixerunt eam patriam fuisse Nestoris. Tertiae, cuius nomen bello Peloponnesiaco in ora hominum venit quacque et servabat nomen et a multis habitabatur, accolae sibi aliisque persuaserunt in agro Messeniaco sede habuisse Nestorem (Strab. 638 καὶ Μεσσήνιον τὸν Νέστορα οἱ νεώτεροί φασι ποιηταί, cf. Pind. py. 6, 35. ita, ob Odysseam potissimum, Am. Düntz. Faesi Koch B. Niese hom. Schiffsk. 34 Secundam vero antiquis temporibus deletam ignotamque Pausaniae, Didymus et Strabo (339) dixerunt esse Nestoris cui assenserunt Heyne Boeckh Pind. py. 6, 19 O. Müller hell. St. 1, 363, cf. Curt. Pelop. 2, 76 qui triginta eam stadiis a mari, ab occidente Minthes montis, inter Lepreum et Samicum sitam fuisse putat. gen. -οιο ἠμαθόεντος *B* 77 (hoc enim adi. masc. additur nomini, ut plerique putant, terrae non urbis) et -ου *A* 269 *λ* 284 *ο* 42 *π* 131, *γ* 485 *ο* 193 αἰπὺ πτολίεθρον, *I* 153 295 *Λ* 712 *β* 326 *δ* 633 *ω* 151 ἠμαθόεντος *φ* 108 ἱερῆς. d. -ῳ *E* 397 *Λ* 689, *A* 252 *δ* 599 ἠγαθέῃ, *λ* 256 459 ἠμαθόεντι, *ο* 227 μητέρι μήλων. ac. -ον *B* 591 *Λ* 716 *α* 284 *δ* 713 *ο* 236 541 *ρ* 109 *ω* 430 h. Ap. 470 Merc. 355, *β* 308 *δ* 702 *ε* 20 *ξ* 180 h. Merc. 316 ἠγαθέην, *α* 93 *β* 214 359 *γ* 4 h. Ap. 398 424 Merc. 398 ἠμαθόεντα, *Λ* 682 *δ* 639

Νηλήιον. Fertur Hercules deum Haden volnerasse *E* 397 *ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι* (Bäuml. (praef. XLI) Bekk. La Roche Faesi Ahrens Phil. 19, 417). sch. D. *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸν πύλον ἀκούει κατὰ μεταπλασμὸν ἀντὶ τοῦ πύλην . . . καὶ τὸ ἐν νεκύεσσι κυρίως ἀκούει*, D. *ἐν τῇ πύλῃ τῇ τῶν νεκρῶν κατὰ τὴν τοῦ Κερβέρου ἀναγωγήν* (Am. Spitzn.) v. s. *ἐν* III A a p. 404 b ab init. Lob. par. 178 „qua ratione nitatur, ignoratur", sed sunt quaedam similia, cf. E. M. 447, 19 33, 47 Suid. 2; 2, 563. Videtur certe *Πύλος* ortum esse e *πύλη* (*πυληγενής*) atque aditum habuisse ad inferos, cf. Usener, carm. phoc. 32 Schwenck, drei griech. Mythen Rh. M. 10, 369 Gerhard Myth. § 434 2 b, ubi Hades pugnavisse putandus est cum heroe Doriensium, quorum hae Peloponnesi partes aliquando factae sunt. Pylum, Messenium ut videtur, Mercurius boves abegerat h. Merc. 355. Pylio navibus ad hanc oram venisse agrosque Arcadum vi ac bello occupasse videntur, cf. O. Müller Orchom. Curt. Pelop. 1, 167, quare Nestore iuvene pugnaverunt contra Arcades apud Iardanum fluvium *H* 134 et contra Epeos (Curt. Pelop. 2, 13) qui a septentrionibus venientes eadem ora potiri conabantur *H* 737, cf. *Ψ* 633. Venisse autem videntur Pylii in Peloponnesum sub Neleo *λ* 256 285 qui Melampodem vatem Pylo abire coëgit *ο* 229 atque e Chloride uxore filios genuit duodecim. Hos vero Hercules *Λ* 690 interfecit omnes praeter Nestorem, qui post Neleum rex fuit Pyli (*Λ* 687 ***Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες***) Pyliosque Troiam duxit, ubi sub Antilocho *P* 704 pugnaverunt contra Troianos. Post bellum Telemachus navi ex Ithaca venit *γ* 31 *ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσιν* sacra faciens Neptuno in littore maris. Pylo Pheras et Lacedaemonem venit Telemachus, rediens vero praeter urbem profectus navim solvit. Hos Odysseae locos plerique ad Pylum Messenium rettulerunt quia Lepreum plus quam unius diei iter a Pheris abesse videtur, cf. Paus. 4; 36, 1 Curt. Pelop. 2, 174 Vischer Erinn. 436. Pro adverbiis sunt de terra, non de urbe: ***Πύλον δέ*** (La Roche), vo. ***Πύλονδε*** in Pylum, Pylum versus. *Λ* 760 *ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ἵππους.* *β* 317 *Π. ἐλθών.* *γ* 182 *Π. ἔχον* navim. *δ* 656 *ἔμβη νηὶ Πύλον δέ*, cf. *ν* 274 (*καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι*) *π* 24 142 *ρ* 42 (*ᾤχεο νηί*). ***Πυλόθεν*** e Pylo. *π* 323 *νηῦς φέρε Τηλέμαχον Π.*

Πύλων(α) Troianum Polypoetes occidit *M* 187 prope portam castrorum.

πύματος (Curt. Et. p. 668 skr. paś-ćāt pone lat. pos-t umbr. pust *ποσματος*. Minus bene L. Meyer, vgl. G. 1, 125 *ἀπύ* i. e. *ἀπό* ib. 328 rad. pron. pa, Christ 73 *πυθ-ματος* E. M. 696, 53 *πυθ-μήν*) extremus, postremus, E. M. l. l. *ἔσχατος.* *Δ* 254 *πυμάτας φάλαγγας.* *Λ* 759 *ἄνδρα πύματον* (ultimum?). Est pro subst. *Λ* 65 *ἐν πυμάτοισι*, opp. *πρῶτοι.* Nos adv. utimur: *K* 475 *ἐπιδιφριάδος πυμάτης* extremae partis orbiculi, ganz hinten am. *N* 616 *ῥινὸς ὕπερ π.* *Σ* 608 *ἄντυγα - πυμάτην σάκεος.* *Z* 118 *ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος* extrema pars scuti, zu äusserst, v. s. *ἄντυξ* 2. b) de tempore et ordine: ultimus: *Ψ* 373 768 *π. δρόμον.* *β* 20 *π. δόρπον.* h. Merc. 289 *π. καὶ ὕστατον ὕπνον.* nos adv. utimur. *X* 66 *πύματόν με.* *η* 138 *ᾧ πυμάτῳ.* *ι* 369 *Οὖτιν π.* h. XXIX 5 *πρώτῃ πυμάτῃ τε Ἑστίῃ.* neutr. pro adv. (La Roche h. S. 41) ***πύματον*** et ***πύματα*** ultimum, letztemal: *X* 203 *πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντησε*, cf. *υ* 116 (*ἑλοίατο*) *δ* 685 *ὕστατα κ. πύματα δειπνήσειαν*, cf. *υ* 13 (*μιγῆναι*).

πυνθάνομαι v. s. *πεύθομαι.*

πύξ (lat. pug-nus, germ. fū-st, ut videtur etiam *πυκ-νός* Curt. Et. 384, qui e dat. pl. ortum putat id quod negavit H. Weber Phil. 16, 684. Cf. Lob. par. 32). pugno, mit geballter Faust. E. M. 695 *ἐπίρρημα ποιότητος . . . κλείοντες τοὺς δακτύλους πλήσσομεν.* Suid. 2; 2, 565 *πυγμήν, γρόνθον.* *Γ* 237 *λ* 300 *π. ἀγαθόν* im Faustkampfe. *Ψ* 621 *π. μαχήσεαι.* *Ψ* 634 *π. ἐνίκησα.* *Ψ* 660 *π. μάλ' ἀνασχομένω* (*πεπληγέμεν*). *ϑ* 103 *π. τε παλαιμοσύνῃ*, cf. *ϑ* 206. *ϑ* 130 *π.* (*φέρτατος ἦεν*).

πύξινος (*πύξος*) buxeus, e buxi ligno factus. *Ω* 269 *ζυγὸν . . . πύξινον* buxus in monte Cytorio in Paphlagonia atque Berecyntho in Phrygia antiquitus nata esse videtur atque inde Troiam translata esse.

πῦρ, τό, πυρός (umbr. pir Feuer, lat. pru-na, germ. fiur Curt. Et. 385. comparatur skr. pū reinigen, pāvaka Feuer, Bopp Gl. 239 Christ 276. Holtzmann, Kuhn 1, 483 comburo, skr. ush. Doederl. Gl. *πείρειν*) ignis. h. Merc. 111 *Ἑρμῆς πρώτιστα πυρήια πῦρ τ' ἀνέδωκε.* ib. 108 *πυρὸς ἐπεμαίετο τέχνην.* *δ* 418 *θεσπιδαὲς π.* *Θ* 181 *πυρὸς δηίοιο*, cf. *Π* 301 *Σ* 13. *M* 177 *ὀρώρει θεσπιδαὲς π.*, cf. *Ψ* 216 (*μέγα ἴαχε*). *Π* 127 *π. δηίοιο ἰωήν.* *Φ* 338 *ἐν αὐτὸν ἵει πυρί*, cf. *Ω* 787. *Φ* 343 *π. δαίετο*, cf. *Φ* 361. *O* 744 *ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ κηλείῳ.* *Θ* 563 *σέλα π. αἰθομένοιο*, Lob. path. el. 2, 363 „emphasis speciem habet rei significatae aptam ac proprie accedit ad schema *ἐκ παραλλήλου*". *O* 420 *π. ἐς νῆα φέροντα*, cf. *O* 718 731 (*ἀκάματον*) *χ* 481 491 493. focorum: ep. 14, 5 *αἰθομένοιο π. γεραρώτερος οἶκος.* *Θ* 521 *π. μέγα καιόντων*, cf. *I* 211 (*δαῖεν*) *η* 7, 13 (*ἀνέκαιε*) *ι* 251, 231 308 *κ* 358 *ο* 97 *π* 2 *υ* 123 *φ* 176 181 *ψ* 51 h. Ap. 491 (*ἐπικαίοντες*) 509 Merc. 115 Cer. 287. *I* 88 *π. κήαντο.* *I* 212 *κατὰ π. ἐκάη.* *I* 472 *ἔσβη π.* *Π* 293 *ἔσβεσεν αἰθόμενον π.*, cf. *Φ* 381. *Φ* 341 *σχέμεν ἀκάματον π.*, cf. *Φ* 343 (*τιτύσκετο*). *ε* 490 *σπέρμα π. σώζων.* *I* 206 *ζ* 305 *ψ* 89 *ἐν πυρὸς αὐγῇ*, cf. *Σ* 610 *X* 135 (*αἰθομένου*) 150 h. Ven. 86. *I* 220 *ἐν π. βάλλε θυηλάς*, cf. *γ* 341 446 *ξ* 422 429. *K* 418 *πυρὸς ἐσχάραι.* *Σ* 344 *X* 443 *Ψ* 40 *ϑ* 434 *ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα*, cf. *Σ* 346 *ϑ* 435 (*κηλέῳ*). *ε* 59 *π. ἐπ' ἐσχαρόφιν μεγα καίετο.* *φ* 246 *θάλπων σέλαι πυρὸς.* *ϑ* 426 *πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε.* *σ* 44 *κέατ' ἐν πυρί.* *ν* 25 *πολέος π. αἰθομένοιο αἰόλλῃ.* *Σ* 348 *ϑ* 437 *γάστρην τρίποδος πῦρ ἄμφεπε.* *Φ* 362 *ἐπειγόμενος π. πολλῷ.* *η* 154 *ἐπ' ἐσχάρῃ πὰρ πυρί.* *λ* 191 *ἐν κόνι ἄγχι πυρός*, cf. *ξ* 518 *ρ* 572 *τ* 55 506 h. Merc. 117. *μ* 257 *λέβης ἐν π. πολλῷ.* *ο* 322 *πῦρ εὖ νηῆσαι.* *π* 290 *τ* 9 *ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀυτμή*, cf. *τ* 20. *ρ* 23 *πυρὸς θερέω.* h. Merc. 114 *φῦσαν ἱεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.* *ι* 380 *φέρον ἐκ πυρός.* *Σ* 412 *φύσας ἀπάνευθε τίθη πυρός*, cf. *Σ* 469 474. *ι* 328 *ἐπυράκτεον ἐν π. κηλέῳ*, cf. *ι* 378 (*ἅψεσθαι*). *τ* 63 *πῦρ ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον.* mortuorum: *Π* 79 *O* 350 *X* 342 *πυρὸς λελάχωσι θανόντα*, cf. *Ψ* 76. *Π* 429 432 *ἐν πυρὶ πρήσαντες.* *Ψ* 45 *ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρί.* *Ψ* 52 *τοῦτον ἐπιφλέγῃ ἀκάματον π.* *Ψ* 177 *ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.* *Ψ* 182 *τοὺς π. ἐσθίει.*

Ψ 183 δώσω πυρὶ δαπτέμεν, cf. ω 65. Ψ 197 πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροί. Ψ 238 Ω 792 ἐπέσχε πυρὸς μένος. Ω 38 ἐν π. κήαιεν. λ 220 πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο δαμνᾷ. urbium expugnatarum: Ι 593 πόλιν π. ἀμαθύνει. Υ 316 Φ 375 μαλερῷ πυρὶ δάηται. Χ 411 πυρὶ σμύχοιτο. Gen. pro instrumentali ut videtur, Η 410 πυρὸς μειλισσέμεν, igni, Ι 242 ἐμπρῆσαι μαλεροῦ π., Β 415 πρῆσαι π. δηίοιο θύρετρα, Ζ 331 Λ 667 π. δηίοιο θέρηται, alii gen. dicunt rei cuius quis particeps fit, alii gen. part., Π 81 π. αἰθομένοιο ἐνιπρήσωσι (Lob. par. 523). vix est alia gen. vis atque dat. de rebus quae ad nihilum rediguntur. Χ 512 καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ. Ε 215 τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην. Ν 629 ἐν νηυσὶν π. ὀλοὸν βαλέειν. Μ 441 νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς π. Π 124 τὴν π. ἄμφεπεν. Φ 361 πυρὶ καιόμενος, cf. Φ 365. Ο 597 νηυσὶ θεσπιδαὲς π. ἐμβάλοι ἀκάματον, cf. Π 122. Π 113 π. ἔμπεσε νηυσίν. Ι 653 κατὰ σμῦξαι πυρὶ νῆας. Θ 182 πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, cf. Χ 374 Θ 217 (κηλέῳ) 235 Μ 198 Ξ 47 Ο 417. Λ 157 πυρὸς ὁρμῇ. Ι 347 674 ἀλεξέμεναι δήιον πῦρ, cf. Ι 436 (ἀίδηλον). θ 501 πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες. ι 390 σφαραγεῦντο πυρὶ ῥίζαι. h. Merc. 137 πυρὸς κατεδάμνατ' ἀυτμῇ. ep. 15, 22 πυρὶ πρόσωπον φλεχθείη. Κ 246 ἐκ π. αἰθομένοιο νοστήσαιμεν incolumes e periculo. translate: Β 340 ἐν π. βουλαὶ γενοίατο. de vi cui resisti non potest. Ζ 182 δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Ε 4 δαῖε δέ οἱ ἐκ κόρυθος ἀκάματον πῦρ, cf. Ε 7 (τοῖον). Σ 225 ἀκάματον π. δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς Πηλεΐωνος λαμπόμενον. Ο 623 λαμπόμενος πυρί. τ 446 π. ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Α 104 δ 662 ὄσσε πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, cf. Τ 366. Μ 466 πυρὶ ὄσσε δεδήει Hector, alii: oculi Hectoris. Λ 596 Ν 673 Σ 1 μάρναντο πυρὸς δέμας αἰθομένοιο, cf. Ρ 366. Ν 474 ὀφθαλμὼ οἱ πυρὶ λάμπετον. τ 39 φαίνοντ' ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο. Ρ 565 πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος. Υ 371 372 εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε. Φ 358 πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην. Ρ 737 πόλεμος ἄγριος ἠύτε π. ep. 4, 5 μαλεροῖο π. κρίνοντες Ἄρηα. Β 455 πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ὕλην, cf. Λ 155 (ἐμπέσῃ ἐν ὕλῃ). Ξ 396 πυρὸς βρόμος πέλει αἰθομένοιο. Ο 605 ὀλοὸν π. μαίνηται. Β 780 πυρὶ χθὼν νέμοιτο. Υ 490 ἀναμαιμάει ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ οὔρεος. Φ 12 ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται. Φ 13 φλέγει ἀκάματον π. ὄρμενον ἐξαίφνης. h. Cer. 239 κρύπτεσκε πυρὸς μένει Celei filium, cf. ib. 248 (πολλῷ). ib. 254 ἐξανελοῦσα πυρός. Τ 376 ἐκ πόντοιο σέλας φανήῃ καιομένοιο πυρός, τὸ δὲ καίεται ὄρεσφι σταθμῷ ἐν. μ 68 πυρὸς ὀλοοῖο θύελλαι de montibus ignivomis. pl. **τὰ πυρά** (2ae decl.) ignes a vigilibus incensi: Θ 509 καίωμεν π. πολλά, cf. Ι 77 234, Θ 554, 561 (τόσσα) 562 (χίλια) Κ 12. (πυράγρη -αίθουσα -ακτέω -αυγής -ετός -ή -σός πυριήκης -καυστος -φλεγέθων -πυρκαιή -πολέω διαπυρπαλαμέω ἐμπυριβήτης, πυρήιον)

πυρ-άγρη (πῦρ. ἄγρα captio ἄγ-ω Curt. Et. 117, cf. Buttm. Lex. 1, 130 Meiring subst. cop. Marcodur. 1828 I 13) forceps. Σ 477 γέντο πυράγρην. γ 434 ὅπλα χαλκήια, ἄκμονά τε σφῦρην τ' εὐποίητόν τε π.

πῦρ-αίθουσα focus figuli vel pars fornacis. ep. 15, 11 πέρθε πυραίθουσαν, cf. Herm. h. l., alii: πύρ' αἴθουσαν.

Πυραίχμης ἄγε Παίονας, ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ Β 848. Patroclus primum occidit Π 287 Πυραίχμην ὃς Παίονας ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ, paraphr. Πυραίμην. Cf. E. M. 670, 20.

πῦρ-ακτέω (E. M. 697, 17 πῦρ πυράζω πυρακτός, cf. Doederl. Gl. 634. sed Meiring verb. cop. II Marcodur. 1835 p. 24 al. compositum putant ex ἄγω) verso in igni. ι 328 ἐπυράκτεον ἐν πυρί sc. μοχλόν, sch. PV. ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι.

Πύρᾰσος 1) -ον ανθεμόεντα, Β 695 urbem Thessaliae Phthiotidis ad sinum Pagasaeum prope Pyrrham promunturium sitam tenebant quos Protesilaus Troiam duxit, Steph. κέκληται διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον, Burs. Geogr. v. Gr. 1, 80 „unmittelbar am Meer, bei dem jetzigen Καινούριο χωριό. Strab. 435 πόλις εὐλίμενος ἡ (sic) Πύρασος, ἐν δυσὶ σταδίοις ἔχουσα Δήμητρος ἄλσος κ. ἱερὸν ἅγιον. Inde factum est ut urbis deletae nomini Strabo al., frustra moniti ab Aristarcho et Nicandro ab Homero addita putarent Δήμητρος τέμενος, quae fuit alia urbs. 2) -ον Troianum Aiax occidit Π 491.

πῦρ-αυγής (αὐγή) ignis splendorem habens, lucidus. h. VIII 6 πυραυγέα κύκλον.

πυργηδόν catervatim, Suid. 2; 2, 568 στοιχηδόν, κατὰ τάξιν, densis ordinibus, cuneatim. Μ 43 Ν 152 π. σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες venantes dum contra leonem pugnant, Graeci dum Troianis resistunt. Eust. 892, 10 πύργος νῦν ἐῤῥέθη διάταξις στρατιωτικὴ τετραγωνοειδὴς κατὰ πλινθίον συντεταγμένη, πύκνωμα πολὺ ἔχουσα ἐν τῷ τοὺς μὲν προστάτας εἶναι, τοὺς δὲ κατὰ νώτου αὐτοῖς τετάχθαι τοὺς δὲ καὶ τριστάτας ἵστασθαι. Hectorem qui naves oppugnabat Graeci Ο 618 ἴσχον, π. ἀρηρότες, sch. D. πυκνῶς, ἀσφαλῶς, ἐν τάξει κ. δίκην πύργου.

πύρ-γος (Lottner Kuhn 11, 200 goth. fairguni Berg, skt. parǵanya Wolke comparat, non enim solitam fieri mutarum commutationem. Benf. 1, 589 skr. sphurǵ σπαργ schwellen, goth. baurgs, cf. 2, 362. Curt. Et. 413 φρακ, φράσσω lat. farc-io goth. bairga berge, germ. berc enumerat, quibus si addatur πύργος a Graecis formatum, sed ex alia lingua transsumptum esse statuit) a) turris (Ap. 137, 33 ὁτὲ μὲν κυρίως, cf. E. M. 697, 36). ep. 14, 1 πύργοι πόληος sc. στέφανος sunt. Γ 153 ἧντ' ἐπὶ πύργῳ auf dem Thurme, v. s. ἐπί II 1 a β. Γ 384 κίχανεν π. ἐφ' ὑψηλῷ. Γ 154 ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν. Θ [165] πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι Troiam capies, Ariston. ἀθ. στίχοι τρεῖς (164—66). Θ 519 λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων, sch. A. καθὸ ὑπὸ θεῶν ᾠκοδομήθη τὸ τεῖχος τῆς Ἰλίου. Π 700 ἐυδμήτου ἐπὶ πύργου ἔστη i. e. (702) ἀγκῶνος τείχεος. Σ 274 ἄστυ δὲ πύργοι, ὑψηλαί δὲ πύλαι εἰρύσσονται. Σ 278 στησόμεθ' ἂμ πύργους. Σ 287 ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων. Φ 526 ἑστήκει θείου ἐπὶ πύργου. Φ 529 ἀπὸ π. βαῖνε. Χ 97 πύργῳ ἔπι προὔχοντι ἀσπίδ' ἐρείσας. Χ 195 ἐυδμήτους ἐπὶ πύργους. Χ 447 κωκυτοῦ ἀπὸ πύργου (de muro?). Χ 462 πύργον ἵκανον. Ω 737 ῥίψει ἀπὸ πύργου. Ι 574 ἀμφὶ πύλας δοῦπος ὀρώρει πύργων βαλλομένων Calydonis urbis. Ι 588 ἐπὶ πύργων βαῖνον Κουρῆτες urbem expugnantes. Ο 737 πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Η 219 Λ 485 Ρ 128 φέρων σάκος ἠύτε πύργον. Δ 462 ἤριπε ὡς ὅτε πύργος. b) murus, munimentum Ap. 137, 33 ὁτὲ δὲ τεῖχος, 138, 3 ὁτὲ δὲ δὴ μέρος τι τείχους.

α) Troiae: v. l. Z 237 πύργον, vo. φηγόν. Z 373 πύργῳ ἐφεστήκει (turri?). Z 386 ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, qui v. 388 τεῖχος vocatur. Z 431 αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ. ζ 262 πόλιος ἣν πέρι πύργος ὑψηλός. β) munimenta castrorum, turres et murus. H 338 ποτὶ αὐτὸν (sc. τύμβον) δείμομεν πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν, Eust. 684, 21 ἐκ μέρους τὸν ὅλον τειχισμόν, recte hos versus vituperavit Grashof, Fuhrw. 11 al. non enim apte prope τύμβον exstrui murum ad naves defendendas omnes neque melius tempus definiri quo tantum opus perficeretur, cf. H 437. Θ 213 ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν, v. s. ἀπό III 2. videtur esse sg. de toto muro. Melius plur. M 36 κανάχιζε δούρατα πύργων βαλλόμενα, sch. AD. (. . . ἢ) τὰ ἐνῳκοδομημένα τοῖς πύργοις ξύλα ἤχει, etsi multi aliter, e. c. Ariston. ἡ δ. ὅ. πύργων ἀντὶ τοῦ πύργους· καὶ ἐλλείπει ἡ ἐπί, ἵν' ᾖ κανάχιζε δὲ δούρατα ὡς ἐπὶ πύργους βαλλόμενα, οὐ τὰ ἐπῳκοδομημένα τῷ τείχει ἐκανάχιζε ξύλα. Διονύσιος δὲ ὁ Σιδώνιος τὴν μὲν πτῶσιν οὐκ ἐνήλλαξε, τὴν δὲ πρόθεσιν προσλαβὼν εἴρηκεν ἐπὶ πύργους βαλλόμενα. M 154 χερμαδίοισιν ἐυδμήτων ἀπὸ πύργων βάλλον. M 258 κρόσσας πύργων. M 260 στήλας προβλῆτας, ἃς Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων. M 265 ἐπὶ πύργων πάντοσε φοιτήτην. aut sing. de una turri. M 332 τοῦ (Menesthei) πρὸς πύργον ἴσαν. atque satis dure rursus sing. de toto muro: M 333 πάπτηνεν ἀνὰ π. Ἀχαιῶν, Bekk. e ci. τεῖχος, non recte Nicanor τὸ Ἀχαιῶν ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι. M 373 Μενεσθῆος πύργον ἵκοντο, τείχεος ἐντὸς ἰόντες. M 386 κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου. M 430 πύργοι κ. ἐπάλξιες αἵματι ἐρράδατο. Ω 443 πύργους τε νεῶν κ. τάφρον ἵκανον. Recte de hoc Graecorum muro iam veteres, Eust. 689, 57 τὸ Ἑλληνικὸν τοῦτο τεῖχος ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς πλάσμα εἶναι Ὁμηρικόν. τῇ γὰρ ἀληθείᾳ, φασίν, οὐ γέγονεν, ἀλλ' ἐπλάσατο τὴν πρὸς τῷ ναυστάθμῳ τειχοποιίαν καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ὁ ποιητὴς οὐχ ἱστορῶν πρᾶγμα γενόμενον (nos: non quae in mythis narrarentur repetens) ἀλλ' ὡς γενόμενον ἐκτιθέμενος (quae ipse invenisset mytho addens), quare ita delendus erat murus ut ne ruinae quidem superessent, sch. AD. ἵνα μὴ ἐλέγχηται αὐτοῦ τὸ ψεῦδος ὡς μὴ γενομένου ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων, cf. sch. AD. B M 25 Eust. 889, 1, sch. BL. H 445, Aristoteles ap. Eust. 690, 7 τὸ τεῖχος ὁ φράσας ποιητὴς ἠφάνισε. quae verba proverbii instar repetuntur Strab. 102. Cf. Giseke, num quas belli Troiani partes H. non ad veritatem narrasse videatur Rosleben 1854 p. 9 h. F. § 246. c) per metaphoram: α) caterva militum, agmen, turma, Ap. 138, 1 τὴν τάξιν. Δ 334 πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθών, sch. A. συνέστηκε πύργος ἐκ τξ' ἀνδρῶν. Δ 347 δέκα πύργοι Ἀχαιῶν. β) propugnatur Ap. 138, 4 ὅτε δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀσφάλειαν κ. φυλακήν. λ 556 τοῖος - σφιν πύργος ἀπώλεο o Aiax. Syllaba prior in arsi praeter M 258 386 430 O 737 X 462 Ω 443 ep. 14, 1. Inde

πυργόω muro et turribus cingo, munio. λ 264 Θήβης ἕδος ἔκτισαν πύργωσάν τε. Cyme Phriconis, ep. 4, 3 ἥν ποτ' ἐπύργωσαν λαοὶ Φρίκωνος.

πῡρετός (πῦρ Curt. Et. 385 πίμπρημι⁰ i. e. πίμπρημι Doederl. Gl. 632). febris. X 31 φέρει πολλὸν πυρετὸν βροτοῖσι Orion, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἅπαξ ἐνταῦθα ὁ π. καὶ ὅ. πυρετὸν κυρίως λέγει, οὐχ ὥς τινες (quorum Plut. poët. Hom. 16) δέχονται τὴν διάκαυσιν τοῦ ἀέρος· πρὸς γὰρ τὸ φθοροποιὸν ἡ παραβολή, cf. Lehrs, Ar. 151.

πῡρή (πῦρ Curt. Et. 385 Doederl. Gl. 631) rogus. A 52 πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί, recte Naegelsb. δέπας οἴνου sim. comparat, gen. enim significari materiam, cui aliquando frustra obloquebatur Ameis, N. J. f. Ph. 65, 556. ceterum fuit plur. etiam πυρά cf. Herod. Γ 35. Δ 99 πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς, cf. I 546 (interfecit). Ω 787 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν Hectorem. Ω 789 ἀμφὶ π. Ἕκτορος. κ 523 λ 31 πυρὴν ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν cf. s. b. ω 69 (τεύχεσιν ἐρρώσαντο) πύρην πέρι καιομένοιο Achillis. rogus quo Graecorum corpora promiscue combusta esse feruntur, de quo parum constat: H 336 τύμβον ἀμφὶ πυρὴν, cf. H 434. b) Patrocli Σ 336 Ψ 22 προπάροιθε π. Ψ 141 194 ἀπάνευθε π. Ψ 164 ποίησαν δὲ π. ἑκατόμπεδον ἔνθα κ. ἔνθα, 165 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, 167 μῆλα πρόσθε πυρῆς ἔδερον, ovium adipem circa mortuum posuit, corpora rogo addidit Achilles, Ψ 172 πίσυρας ἵππους ἐνέβαλλε πυρῇ, item canes Ψ 174 ἐνέβαλλε π. δύο et satis atrociter duodecim Troianorum corpora. Ψ 192 οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο, itaque Achilles ventos oravit, Ψ 210 ὄφρα π. ὄρσητε καήμεναι, ᾗ ἔνι κεῖται Πάτροκλος, illi Ψ 216 ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην et Ψ 217 παννύχιοι πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον ignem rogi. Ψ 241 ἐν μέσῃ ἔκειτο πυρῇ Patroclus. Ψ 256 θεμείλια προβάλοντο ἀμφὶ πυρήν.

Πύρης v. l. Π 416 Πύρην, vo. Πύριν, Troianum occidit Patroclus.

πῡρήια, τά (i. e. πυρεῖα, πῦρ) quae ad ignem pertinent, igniaria, ligna quibus terendis fit ignis, E. M. 697, 43 τὰ ξύλα ἃ τριβόμενα πῦρ ἐγγενᾷ. τινὲς δὲ τοὺς πυροβόλους λίθους. h. Merc. [111] Ἑρμῆς πρώτιστα π. πῦρ τ' ἀνέδωκε, improbant versum Matth. Hermann Baum. al., cf. sch. Ap. Rh. 1, 1184.

πυρη-φόρος v. s. πυροφόρος.

πῡρι-ήκης (ἀκή) ignitam cuspidem habens. ι 387 πυριήκεα μόχλον, sch. V. πεπυρωμένον, Hes. πυριηνὴ τὴν ἀκ[μ]ὴν κ. τὸ ἄκρον ἔχοντα, EKQ. πυριηκέα, cf. de accentu sch. HQ. Eust. 1636, 1 Göttl. Accentl. 326 Lehrs qu. ep. 152.

πῡρί-καυστος (καίω. Collegit sim. quorum prior pars dat. s. abl. instr. est Meiring verb. cop. II Marcodur. 1835, p. 23) igni praeustus. N 564 σκῶλος π. | paraphr. πυρὶ κεκαυμένος. non ignorabatur igitur arteficium quo lignum ad varios usus durius fit, cf. Riedenauer, Handw. in hom. Zeiten 91.

Πύρις. Π 416 Πύριν Troianum occidit Patroclus, v. l. Πύρην et Πύρον.

Πῡρι-φλεγέθων (nostrum wafurlogi) τε ῥέουσιν | Κώκυτός τε κ 513 in Acherontem, Ap. 137, 21 ποταμὸς ἐν Ἅιδῃ. sch. HQ. ἤτοι τὸ πῦρ τὸ ἀφανίζον τὸ σάρκινον τῶν βροτῶν. Richter, hom. Vorstell. v. Hades Dresden 1873 p. 27 ad comburendos mortuos refert nomen.

πυρ-καϊή (ᾰ, ῐ. καίω, πυρκαής ignem accendens, cf. Lob. path. el. 2, 36 Meiring, verb. cop. II Marcod. 1835 p. 27. E. M. 555, 43 τὰ σημαίνοντα ἄθροισιν ἢ περιεκτικὰ τινῶν προσηγορικῶν ὀξύνεται) locus ubi ignis accenditur, Feuerstätte, semper: rogus. E. M. 697, 19 πυραὶ πυρ-

καϊαί. *Η* 428 431 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον. *Ψ* 158 ἀπὸ π. σκέδασον, | cf. *Ψ* 231 (λιασθείς). *Ψ* 225 ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. *Ψ* 228 πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο. *Ψ* 237 κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατε. cf. *Ψ* 250, *Ω* 791 (Hectoris).

πύρνος s. **πύρνον** (πυρός, πύρινος πύρνος, unde fit subst., cf. Doederl. Gl. 941 Curt. Et. 386 Lob. path. el. 1, 278) frustum panis triticei Suid. 2; 2, 574 πύρνος· τὸ ἀπόκλασμα τοῦ ἄρτου, Ap. 138, 7 Ἀπίων τὸν πύρνον ψωμόν. ρ 12 δώσει πύρνον κ. κοτύλην. ο 312 κοτύλην κ. πύρνον ὀρέξῃ, non certae aut formae aut magnitudinis, sed quocunque vescimur, Ap. l. l. σιτοδοσίαν, τροφήν. sch. BHQ. τὸ μὲν γένος ἄδηλον παρὰ τῷ ποιητῇ. ὁ δὲ τόνος ὡς τόρνος. πύρνος ἐστὶ πύρινος ψωμὸς ἀπὸ τοῦ πυρός, ὁ σῖτος. sed neutr. esse, nisi metaplasmus (Hes. πύρνοι . . . κ. οὐδετέρως πύρνα cf. sch. B.) statuatur apparet ρ 362 πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι singula frusta apud singulos, atque forsitan masc. fuerit de certa forma et mensura: Laib Brod etsi glossographi nihil tale afferunt. Dubitabatur etiam de accentu, E. M. 697, 46 πυρνός· σημαίνει τὸν ψωμόν.

πῡρός (Curt. Et. 386 ksl. pyro ὄλυρα, boh. pyr Quecke, fuit igitur antiquissimis temporibus nomen graminis, quod translatum est ad frumentum. Holtzmann, Kuhn 1, 483 skr. pūshan, push nutrire. Lottner, ib. 7, 21 skr. pūra, cf. Benf. 2, 86. Herodian. ap. E. M. 724, 33 τοὺς πυροὺς σπυροὺς οἱ Συρακούσιοι, παρὰ τοὺς σπόρους i. e. a σπείρειν cf. sch. Ap. Rh. 3, 413. „quod prosodia refellit" Lob. path. el. 1, 122, sed Doederl. Gl. 941 defendit, σπόριος statuens. Lob. l. l. a colore burrho nomen habere putat) triticum. a) de pastu: α) animalium: *Θ* 188 μελίφρονα πυρόν. *Κ* 569 μελιηδέα π. equi comedunt. adi. non differre nisi metro recte dixit Düntz. Abh. 514. τ 536 χῆνες π. ἔδουσιν ἐξ ὕδατος. τ 553 π. ἐρεπτομένους. β) hominum: υ 109 κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν. γ) De fructu plur. δ 604 κύπειρον πυροί τε ζειαί τε ἰδὲ - κρῖ. *Λ* 69 πυρῶν ἢ κριθέων. ι 110 πυροὶ κ. κριθαί, τ 112 φέρῃσι γαῖα πυροὺς κ. κριθάς. Inde

πῡρο-φόρος et (ob metrum) **πυρηφόρος** (φέρω). triticum ferens. *Φ* 602 πεδίοιο πυροφόροιο. *Μ* 314 ἀρούρης π. *Ξ* 123 ἄρουραι πυροφόροι. γ 495 h. Ap. 228 πεδίον πυρηφόρον.

πυρπαλαμέω v. s. διαπυρπαλαμέω.

πυρπολέω (πύρπολος, πῦρ et πολέω i. e. πέλ-εσθαι) circa ignem versor, ignem curo. κ 30 πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας, Ap. 138, 8 πῦρ ποιοῦντας, πυρπολουμένους.

πυρ-σός (πῦρ, Curt. Et. 385 Lob. Rh. 284), fax ardens, ignis quo signum procul datur, Suid. 2; 2, 580 πυρσοί· λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι cf. Hes. Doederl. Gl. 633 Feuersignal. *Σ* 211 πυρσοί τε φλεγέθουσι ἐπήτριμοι.

πώ part. enclitica, veterum alii πῶ, cf. Lehrs, qu. ep. 129 sch. A. *Ξ* 143 Herod. *Α* 542 (e πώς, ut οὕτω ex οὕτως, cf. Buttm. a. S. § 116 n. 23 Faesi Ztft. f. AW. 1855 p. 449) 1) temporale: unquam, je, irgend einmal. Herod. ἐν τῇ καθόλου ap. sch. A. *Ξ* 143 συντασσόμενον τῇ οὐ ἀποφάσει κ. τῇ μὴ ἀπαγορεύσει ὑπισχνεῖται τὸ μετὰ τοῦτο γίνεσθαι τὸ συντασσόμενον αὐτοῖς πρᾶγμα, οἷον οὔπω ἐδείπνησα· μέλλων γάρ τις δειπνεῖν τοῦτο ἀποφαίνεται, cf. Buttm. l. l. οὐ-πω, ol. vo. Düntz. οὔπω, nondum, non iam, de statu qui ne coepit quidem esse. differt οὐκέτι quod est de statu qui fuit sed iam desiit esse. *Α* 108 οὔτε τι πω εἶπας, cf. *Α* 542 *Δ* 497 *Π* 76, *Φ* 410 (νυ) *Χ* 9, *Ψ* 73 λ 161 166 373 481 ξ 509 ψ 315. *Η* 433 οὔτ' ἄρ πω ἠώς esset, cf. *Β* 419 *Γ* 302 *Ν* 521 *Ρ* 401 *Υ* 205 h. Ap. 227 τότε γε). *Δ* 504 οὐδ' ἄν πω χάζοντο. cf. *Μ* 262 290 (τότε γε). *Λ* 224 οὐ πω λῆγε, cf. *Β* 553 *Γ* 169 *Ι* 148 290 *Κ* 293 550 *Ρ* 377 *Σ* 378 513 *Τ* 11 *Υ* 216 *Χ* 437 *Ω* 411 [alii ad 2) referunt) 505 γ 160 383 ζ 329 κ 502 λ 184 μ 66 ρ 517 υ 110 χ 6 236 ω 267 h. Merc. 453. *Α* 262 ζ 160 οὐ γάρ πω ἴδον, cf. *Δ* 331 *Κ* 47 *Λ* 719 *Π* 303 *Ω* 637 α 216 ζ 167 ι 163 λ 52 166 481 μ 186 (πρίν), π 11 (ὅτε) 351, 192 τ 350 365 ψ 248 h. Ap. 226. ψ 18 οὐ γάρ πω κατέδραθον ἐξ οὗ etc., cf. π 143. *Β* 122 οὔ πω πέφανται, cf. *Β* 799 *Σ* 287 π 71 φ 132. *Β* 252 οὐδέ τί πω ἴδμεν, cf. γ 23. *Β* 192 οὐ γάρ πω οἶσθα, cf. *Η* 52 α 196 λ 461 ω 188. *Ο* 632 οὔ πω σάφα εἰδώς, cf. *Λ* 710. ϑ 540 ἐκ τοῦδ' οὔ πω παύσατο. ν 335 οὔ πω φίλον ἐστί, πρίν etc. σ 36 οὐ μέν πώ τι πάρος ἐτύχθη. *Ρ* 190 ἐκίχανεν ὦκα μάλ' οὔ πω τῆλε. ι 455 ὃν οὔ πώ φημι πεφυγμένον εἶναι nondum dico, s. iam effugisse nego, cf. τ 380 ψ 116. χ 313 οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰπεῖν. de tempore futuro: nondum. ε 358 οὔ πω πείσομαι. *Σ* 134 μή πω καταδύσεο, πρίν etc. χ 431 μή πω τήν γ' ἐπέγειρε. *Ψ* 7 μὴ δή πω λυώμεθα, *Ω* 553 μή μέ πω ἵζε. κ 174 οὐ γάρ πω καταδυσόμεθα πρίν etc. πώ ποτε, ante Bekk. vo. Düntz. πώποτε, Herod. *Α* 154 οὕτως ὑφ' ἕν, Ἀρίσταρχος: unquam, ullo tempore, irgend je einmal. De accentu cf. Lehrs qu. ep. 129, Lob. path. el. 2, 296 n. semper cum neg. οὔ πώ ποτε nullo tempore, nunquam, nie einmal, *Α* 106 οὔ πώ ποτε εἶπας, cf. ψ 328. φ 123 πάρος οὔ πώποτ' ὀπώπει. *Α* 154 οὐ γάρ πώ ποτ' ἤλασαν, cf. *Γ* 442 *Ξ* 315. μ 98 οὔ πώ ποτε εὐχετόωνται (παρφυγέειν) bis heute noch rühmt sich keiner, alii ad παρφ. referunt πώ ποτε, negationem vero ad εὐχ., etsi haec Homerus non separavit in aliis. h. Merc. 444 οὐ πώποτέ φημι δαήμεναι nullum iam didicisse. 2) modale, ante consonas cf. Buttm. a. S. § 116 n. 23: ullo modo. semper c. neg. οὔ πω nullo modo, keineswegs Ameis: noch nicht explicat aut πως scribit. *Γ* 306 οὔ πω τλήσομαι, paraphr. οὐδαμῶς, cf. Lob. path. el. 2, 296 n. *Μ* 270 οὔ πω πάντες ὁμοῖοι sunt, paraphr. οὐδαμῶς, cf. *Ξ* 143 (sch. A. παρέλκει τὸ πῶ, Lob. l. l. „male", certe melius sch. V. ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως . . . οἱ δὲ γρ. σοῦ δ' οὔποι). μ 208 οὐ γάρ πω ἀδαήμονές εἰμεν, La Roche ad ϑ 538 πως scripsit, Koch: πω. *Δ* 184 μὴ δέ τι πω δειδίσσεο, Am. πως. *Δ* 234 μή πω μεθίετε, cf. *Ρ* 422 ψ 59. *Ο* 426 μὴ δή πω χάζεσθε. *Χ* 279 οὐδ' ἄρα πώ τι ᾔείδης. *Ω* 767 οὔ πω σεῦ ἄκουσα, cf. δ 269. γ 221 οὐ γάρ πω ἴδον gar nicht, Faesi h. l. ψ 240 οὔ πω πάμπαν ἀφίετο. γ 226 οὔ πω ἔπος τελέεσθαι ὀΐω omnino non credo. δ 141 οὐ γάρ πώ τινά φημι ἰδέσθαι prorsus nego me vidisse. Semel in sententia finali: ν 123 μή πω δηλήσαιτο πρίν etc. ne ullo modo, v. l. πως, et που, sch. H. Ἀρίσταρχος μήπω χρονικῶς. διὸ καὶ ἐπήγαγε πρὶν Ὀδυσσῆ' ἔγρεσθαι, quod iusto subtilius defendit Am. h. l. V. l. πω pro πως e. c. ι 102 π 161, ϑ 538 (Bekk. et vo. cf. La Roche ϑ 538). pro πῃ χ 25 *Ψ* 463.

πωλέομαι (E. M. 698, 30 τὴν ἐτυμολογίαν οὐχ εὗρον. pertinet ut frequent. ad πέλω πέλομαι, Curt. Et. p. 429 Benf. WL. 2, 293 Kuhn 8, 1. sed non de verbo fluxit, sed de nomine πωλή Lob. ad Buttm. a. S. 2, 57, quia de verbo fieret πολέομαι cf. Spitzn. exc. ad Il. XIX) praes. 2. p. sg. πώλε δ 811 Bekk. Bäuml. Düntz. s. per syniz. πωλέαι La Roche Ameis Koch „mit Ausstossung des Bindevocals" Düntz. ad β 202. Kühner, a. G. 1, 604 ipf. (πωλέεο) statuit, non bene ob Σ 386. 3. p. sg. et ptc. ipf. sg. 1. p. et 3. p., iterat. fut. sg. 1. et 2. p. versor, commoror, saepius eo, E. M. l. l. ἀναστρέφομαι. Α 490 εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο, λ 240 ἐπ' Ἐνιπῆος π. ῥέεθρα. Ε 788 ἐς πόλεμον π. E. M. l. l. συνανεστρέφετο, διῆγεν. Ε 350 ἐς πόλεμον πωλήσεαι. β 55 ρ 534 ἐς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα. ι 189 μετ' ἄλλους πωλεῖτο. χ 352 ἐς σὸν δόμον πωλεύμην. h. Ap. 329 τοι εἰς εὐνὴν πωλήσομαι. δ 384 πωλεῖταί τις δεῦρο, Ap. 138, 9 συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον πορεύεται, h. Ap. 170 ἐνθάδε π. Ven. 80 πωλεῖτ' ἔνθα κ. ἔνθα. δ 811 οὔτι πάρος γε πώλε' ἐπεί etc. (ἐπιπωλέομαι)

πωλέω (πέλω ut Valcken.,? Christ 114 skr. krīnami), vendo. ep. 15, 5 πολλὰ εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα.

πῶλος (Curt. Et. 387 lat. pullus, germ. folo comparat, ad skr. pu nutrire referens ποϝλος, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 32 74 137. Bopp, Gl. 247 skr. pā nutrire pōta pullus) pullus equinus, E. M. 698, 14 οἱ νέοι ἵπποι. Λ 681 πολλῇσι (equabus) πῶλοι ὑπῆσαν. Υ 222 πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσιν Υ 225 αἳ ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους. universe: equus, ψ 246 Λάμπον κ. Φαέθονθ' οἵ τ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσιν. h. VIII 7 πῶλοι ζαφλεγέες vehunt Martem. XXX 9 Σελήνη ζευξαμένη πώλους ἐριαύχενας, αἰγλήεντας.

πῶμα (Lob. Rh. 21 etymon non constat) operculum. Δ 116 σύλα πῶμα φαρέτρης. Π 221 χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγεν de cista operculum aperuit. β 353 πώμασιν ἄρσον amphoras. θ 443 ἴδε πῶμα. θ 447 ἐπήρτυε π. ι 314 φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.

πῶς (skr. ka-s wer? lat. quod, goth. hvas, de rad. pronom. πο cf. Curt. Et. 631 Bopp, Gl. 86) quomodo? qua ratione?, pron. interrog. 1) quaestionis non pendentis: Α 150 π. πείθηται; Σ 188 γ 22 π. τ' ἄρ' ἴω; cf. γ 22 h. Ap. 19 207. Δ 26 Ω 203 π. ἐθέλεις; cf. Η 36 Ω 519 γ 248 κ 64 λ 57 155 475 h. Ap. 323 528 Merc. 405. λ 336 π. φαίνεται εἶναι; qualis. Ι 437 π. ἂν λιποίμην; cf. Κ 243 α 65. Ξ 333 Ρ 149 327 Τ 81 θ 352 ι 351 λ 144. Λ 838 π. τ' ἄρ' ἔοι, v. l. κεν. ο 195 π. κεν τελέσειας; würdest du wol? σ 31 π. δ' ἂν μάχοιο i. e. non poteris. Α 123 π. γὰρ δώσουσι; wie denn wol? i. e. non dabunt, cf. τ 325. Κ 61 π. γὰρ ἐπιτέλλεαι; wie denn? cf κ 337. Δ 351 π. δὴ φῄς; wie in aller Welt. Σ 364 π. δὴ ἐγώ γε οὐκ ὄφελον; π 70 π. γὰρ δὴ ὑποδέξομαι; wie in der Welt denn? Κ 408 πῶς δ' αἱ . . φυλακαί; wie doch? Φ 481 π. δὲ σὺ νῦν μέμονας; α 171 ξ 188 π. δέ σε ἤγαγον; cf. π 57. Χ 202 π. δέ κεν ὑπεξέφυγεν; i. e. iam tum non effugisset, sed Düntz. πῶς forsitan, aliquo modo. Κ 424 π. γὰρ νῦν; wie steht es denn? sine verbo. σ 223 π. νῦν; quid nunc fiet? χ 231 π. δὴ νῦν; Plerumque in arsi est, sed in thesi secunda Ρ 327 κ 337 λ 57 144 155 336 ο 195 σ 31, tertia γ 22, quarta Τ 81. Inde

πώς, pronom. indefinitum et enclit. aliquo modo, nescio quo modo. Μ 211 αἰεὶ μέν π. μοι ἐπιπλήσσεις. Ξ 104 μάλα π. με καθίκεο. optantis: Χ 346 αἲ γάρ π. ἀνείη wenn doch lieber irgend wie. εἴ π. et αἴ κέν π. num quo modo, si quo modo, wenn irgend, wenn etwa, num forte, Α 66 αἴ κεν π. βούλεται, cf. Α 408 Β 72 83 Π 725 Σ 213 Ω 116. Ν 807 εἴ π. εἴξειαν, cf. Ξ 163 Ρ 104 Υ 464 (Herod. h. l.) Χ 196 δ 388 ι 317 κ 147 μ 113 χ 91. Χ 419 ἤν π. αἰδέσσεται, cf. μ 288 τ 83. ξ 460 ἤ π. πόροι num forte daret, ob etwa. Δ 17 εἰ δ' αὖ πως φίλον γίνοιτο. π 148 εἰ γάρ π. εἴη. c. neg. οὔ πως non ullo modo, prorsus non, omnino non: χ 136 οὔ π. ἔστι fieri non potest. Δ 320 οὔ π. ἅμα πάντα δόσαν, cf. Ν 729 π 161 (vo. πω). ε 212 οὔ π. οὐδὲ ἔοικεν. π 196 οὐ γάρ π. ἂν μηχανόωτο. Η 217 οὔ π. ἔτι εἶχεν, cf. Ρ 354. Μ 65 οὔ π. ἔστιν καταβήμεναι, fieri non potest, cf. Ν 325 Π 60 Τ 225 β 130 ε 413 ι 411 κ 170 λ 158 ρ 286 χ 460 h. Cer. 478. Μ 337 οὔ π. οἱ ἔην γεγωνεῖν. Ν 114 ἡμέας οὔ π. ἔστι μεθιέμεναι, cf. Ξ 63 Ρ 464 (γάρ) Ψ 670 (ἄρα) β 310 ε 103 (μάλ') 137 ο 49 ρ 12 σ 52 τ 555 φ 331. τ 591 ἀλλ' οὐ γάρ π. ἔστιν ἀύπνους ἔμμεναι. Β 203 οὐ μέν (al. μήν) πως πάντες βασιλεύσομεν, cf. Δ 158 Χ 126. υ 392 οὐκ ἄν π. γένοιτο. Ρ 711 οὐ γάρ π. ἂν μάχοιτο. Τ 209 οὔ π. ἂν ἰείη. θ 538 οὐ γάρ π. πάντεσσι χαριζόμενος ἀείδει, La Roche (h. l.), vo. πω q. v. Γ 436 μή π. δαμήῃς ne quo modo occidaris, dass nicht irgend wie, etwa, cf. Ε 250 298 487 Θ 510 Κ 65 101 348 Λ 509 Ξ 310 Ρ 95 Υ 301 378 Ψ 341 428 435 Ω 672 δ 396 ε 147 415 η 306 ι 102 μ 224 ν 208 π 292 τ 11 ω 544. V. l. Ψ 73 pro πω. Saepius in arsi quam in thesi (Ε 487 Θ 510 Κ 101 Λ 509 Ν 807 Ξ 310 Υ 301 378 464 Χ 196 419 Ψ 341 428 433 γ 396 ε 147 415 η 306 ι 102 317 κ 147 μ 113 224 288 ξ 460 π 292 τ 11 83 χ 91 136 ω 544, Ε 298 Τ 225 β 130 310 ι 411 ο 49 ρ 286 σ 52 τ 555 591 φ 331, Ν 325 ε 212 413 κ 170 λ 158 ρ 12 χ 460 h. Cer. 478).

πωτάομαι (frequent. de πέτομαι. cf. Spitzn. exc. Il. XIX) volo saepius, huc illuc feror volatu. h. XXX 4 ὅσα πωτῶνται omnes aves. a stella h. Ap. 442 πολλαὶ σπινθαρίδες πωτῶντο. Μ 287 ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί, αἳ μὲν ἐς Τρῶας αἳ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιούς, Grashof, Kritik d. hom. Textes Düsseld. 1852 p. 24 n. 42 ci. ποτέοντο.

πῶυ (skr. pā schützen πῶϝν, cf. Curt. Et. 372. E. M. 699, 4 παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι. Doederl. Gl. 2032 πάσασθαι, pascere) grex ovium, E. M. l. l. ποίμνιον, cf. Eust. 877, 50. Γ 198 οἰῶν μέγα π. Λ 696 ἀγέλην τε βοῶν κ. πῶυ μέγ' οἰῶν, cf. Ο 323 μ 299. μ 129 ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά, πεντήκοντα δ' ἕκαστα, cf. λ 402 ω 112. Σ 528 βοῶν ἀγέλας κ. πώεα καλά | - οἰῶν. Λ 678 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν, τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια αἰγῶν, cf. ξ 100. δ 413 πώεσι μήλων.

P.

ῥ' elisione fit e

ῥά (ἄρα q. v. etsi dubitare videtur L. Meyer, Kuhn 15, 24. Apollon. adv. 523 τὸν ῥά ἀφαιρεθῆναι τοῦ α, cf. E. M. 134, 8 Epim. 1, 383 Lob. path. 1, 29 497) particula enclitica. Suid. 2; 2, 583 ἀντὶ τοῦ δή. I ergo, ut ap. Verg. Aen. 6, 456 verus mihi nuntius ergo. a) *Γ* 183 ἦ ῥα πολλοὶ δεδμήατο nunc oculis video quod fama acceperam, cf. *K* 401 *M* 164 *O* 185 *Σ* 324 *Y* 347 *μ* 280. *Δ* 82 ἦ ῥ' αὖτις ἔσσεται apparet ex his, cf. *E* 715 *Z* 215 *Ξ* 49 *Π* 750 *Ψ* 103 *ω* 351. *E* 209 τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἑλόμην, cf. *τ* 259. *K* 332 ὥς φάτο καί ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε. *σ* 345 ἅ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο. *σ* 391 ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει. *Σ* 358 ἦ ῥά νυ - ἐγένοντο per ironiam. *Σ* 394 ἦ ῥά νύ μοι ἔνδον profecto ut audio. *X* 301 ἦ γάρ ῥα πάλαι ἦεν. *Ω* 425 ἦ ῥ' ἀγαθόν apparet profecto bonum esse. *φ* 398 ἦ ῥά νύ που κεῖται ἦ etc. b) *Ξ* 464 τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον. c) apud pron. relat. *B* 38 οὐδὲ τὰ ᾔδη τά ῥα Ζεὺς μήδετο quae nunc scimus eum iam tum meditatum esse. *B* 36 τὰ φρονέοντα, ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον. *B* 309 τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε. *K* 562 σκοπὸν τόν ῥα προέηκε welchen wie sich herausstellte. II hanc ob rem, igitur, also, alsdann *B* 48 Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσετο Ὄλυμπον, consentaneum enim est Auroram ab Agamemnone qui surrexerat exspectatam venire. *B* 211 ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο mos enim ferebat ut qui in concionem venerant considerent. *Z* 167 κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινεν, paraphr. δή, erat enim Bellerophontes loco nobili ortus. *E* 676 τῷ ῥα τράπε θυμόν. *E* 849 *K* 73 *Λ* 101 αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' etc. necessario enim qui volebat pugnare aggrediebatur hostem aut qui significavit se quid facere velle eo proficiscitur ubi facturus est. *H* 225 τὸ φέρων Αἴας στῆ ῥα, cf. *P* 213. vo. *Δ* 442 ἦ τοι μέν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας, La Roche om. ῥ'. *M* 162 δή ῥα τότ' ᾤμωξεν haec cum ita essent, cf. *N* 719 *Ξ* 389 *Ω* 457 *ζ* 217 238 *ϑ* 423. *ε* 322 ὀψὲ δὲ δή ῥ' ἀνέδυ. *N* 356 τῷ ῥα ἀλέεινεν idcirco ut res fert, cf. *N* 514 669 *Ξ* 35 37 *O* 194 *P* 340 *ϑ* 226 h. Ap. 70. *Ψ* 822 καὶ τότε δή ῥα ἐκέλευσαν, cf. *η* 143 *ι* 52 *ω* 149. *φ* 128 καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε. *δ* 504 ἔπος ἔκβαλε, φῆ ῥα sagte nemlich, cf. *ε* 475. 2) δή, ut fit, ut apparet, ut scimus. *T* 315 ἦ ῥά νυ ἔθηκας, paraphr. ὄντως δή. 3) porro, tum, ferner, alsdann. *β* 394 ἀλλ' ἐνόησε, βῆ ῥ' ἴεναι, und also. *γ* 468 βάλεν, ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ atque sic, cf. *δ* 51 *ϑ* 456 *ρ* 90. *ϑ* 458 Ναυσικάα δὲ . . . | στῆ ῥα, cf. *κ* 242, καί ῥα, und darauf, und deshalb. *Α* 360 500 καί ῥα καθέζετο, cf. *Α* 569 *Γ* 113 344 396 *Δ* 232 379 *E* 427 802 871, *Γ* 77 *H* 55, 310 *Θ* 200 *K* 541 *Λ* 815 *N* 651 *O* 119 445 615 586 *P* 342 *Σ* 72 597 *T* 42 *Φ* 164 424 597 *Ψ* 739 886 *Ω* 102 *β* 362 384 *ε* 195 *ϑ* 10 *λ* 240 262 307 472 *ν* 197 *ξ* 233 (ἔπειτα) *π* 22 162 *ρ* 40 *σ* 200 *υ* 54 78 *φ* 80 175 *ω* 389 (ubi facile caremus) 520 h. Merc. 507 Cer. 53 188 247 255 XIX 30. *I* 559 κάρτιστος ἀνδρῶν, καί ῥα εἵλετο und so, atque propterea, cf. *I* 634. *ν* 164 καὶ τοὺς μέν ῥ' εἴασε. h. Ap. 3 καί ῥά τ' ἀναΐσσουσι. *N* 410 οὐδ' ἅλιόν ῥα ἀφῆκεν, disertius paraphr. δέ. 4) enumerantur singulae partes: *Z* 179 πρῶτον μέν ῥα. *Θ* 119 302 *Φ* 171 καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν. *Θ* 487 Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος, cf. *Σ* 412 514 *Φ* 115 *X* 412 *α* 127 *β* 91 434 *ν* 380. *Ξ* 511 Αἴας ῥα πρῶτος οὖτα. *Σ* 491 ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι ἔσαν. 5) Repetuntur superiora: inquam, sag' ich, also, ut dixi, ut apparet e superioribus. *B* 1 *Ω* 677 ἄλλοι μέν ῥα θεοὶ εὗδον. *Γ* 310 355 447 *Δ* 419 *E* 280 416 *H* 244 *Θ* 300 *K* 372 *Λ* 349 *N* 754 *Ξ* 346 *Π* 426 *P* 516 *T* 424 *Y* 259 438 *Φ* 200 489 590 *X* 273 289 367 395 *Ψ* 24 563 596 612 *Ω* 302 596 *β* 321 *ε* 28 *ζ* 198 *ϑ* 186 416 469 *ξ* 446 *π* 154 *ρ* 197 356 396 *σ* 108 *τ* 96 *χ* 236 *ψ* 366 ἦ ῥα, καί etc., ad ἔειπε (*Γ* 303) sim. refertur. *Z* 390 *Ξ* 475 *X* 77 *Ω* 643 *γ* 337 *σ* 356 *χ* 292 ἦ ῥα. h. Merc. 212 Cer. 145 φῆ ῥα. *Z* 312 ὣς αἳ μέν ῥ' εὔχοντο, cf. *Y* 153 *ν* 185 h. Merc. 182. b) *Α* 405 ὅς ῥα καθέζετο hic igitur quem dixi, cf. v. l. *Δ* 378, *K* 266 318 *Λ* 231 508 638 *M* 120 124 *N* 85 177 646 *Ξ* 175 218 465 *O* 433 552 644 *Π* 228 577 *P* 350 578 *Σ* 237 *Y* 272 *Φ* 6 35 *X* 157 326 *Ψ* 142 422 775 875 *Ω* 165 *δ* 133 508 *ε* 336 *η* 5 *ϑ* 189 *κ* 121 *μ* 424 *ξ* 7 313 *ο* 254 *π* 428 *σ* 8 326 *τ* 401 462 *υ* 111 291 *φ* 148 184 419 *ω* 5 h. Merc. 26 Ven. 259 XXXII 14. c) *Δ* 459 *Z* 9 τόν ῥ' ἔβαλε eundem, hunc ipsum, cf. *Δ* 501 *E* 537 543 615. *P* 609 τοῦ μέν ῥ' ἅμαρτεν. *τ* 565 οἵ μέν κ' ἔλθωσι, οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται. *E* 752 *Θ* 396 τῇ ῥα ἔχον, cf. *E* 858 *Θ* 327 *Λ* 149 *O* 360. *M* 307 ὥς ῥα τότ' ἀνῆκε, cf. *N* 125. *Π* 378 ᾗ ἴδε τῇ ῥ' ἔχε gerade da hin. *φ* 32 τὸ πρὶν μέν ῥ' ἐφόρει. 6) Additur coniunctionibus, γάρ ῥα denn nemlich, denn ja, v. s. I b: *Α* 113 καὶ γάρ ῥα προβέβουλα, nam ut iam e superioribus apparet etiam uxori praefero, cf. *Α* 236 *B* 342 *Δ* 467 *E* 511 587 *Λ* 74 690 *N* 352 554 *Ξ* 30 *P* 554 600 *Y* 77 *Φ* 143 299 468 (*X* 301) *γ* 143 *δ* 366 *ε* 321 *ζ* 329 *ϑ* 44 81 *ο* 16 *ρ* 172 *ψ* 44. *Π* 221 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς | βῆ ῥα, cf. *Y* 484 *Φ* 205 *ζ* 3 *ϑ* 56. *Φ* 51 ἀλλὰ τὰ μέν ῥα βάλε. b) ἐπεί ῥα postquam igitur, postquam ut fieri assolet, nachdem nun: *Α* 458 *B* 421 *μ* 359 αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, postquam ut dixi, cf. *Α* 484 *I* 215 *Λ* 225 498 (da ja) 641 *N* 416 505 *Ξ* 280 383 (Bekk. om. ῥ') 510 *O* 418 *Π* 206 615 *Φ* 93 *Ω* 513 790 *α* 263 *β* 9 378 407 *γ* 447 *δ* 233 428 573 806 *ϑ* 24 50 *κ* 346 *λ* 1 246 *μ* 304 391 *ν* 70 *ο* 366 438 *ρ* 28 85 178 *σ* 59 *ω* 349 421 467 500 h. Ap. 89 109. *Δ* 476 ἐπεί ῥα ἕσπετο (cum ut significatum est secuta esset, intellegitur enim e superioribus eam non domi mansisse. *τ* 556 ἐπεὶ ἦ ῥα πέφραδε cum profecto ut apparet. *Α* 493 *Ω* 31 ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς, cf. v. l. *Γ* 221 (La Roche: in libris meis non inveni), 264 *Δ* 210 446 *E* 334 780 *Θ* 60 *K* 338 351 357 526 *P* 728 732 *Σ* 520 *Ψ* 721 *α* 126 *δ* 460 *ε* 458 *κ* 469 569 *ξ* 472 *ο* 101 *π* 335 *φ* 191 *ω* 362. *Π* 386 ὅτε δή ῥα χαλεπήνῃ. *ψ* 345 ὁππότε δή ῥ' ἔλπετο. *Ξ* 337 ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις quodsi ut video, cf. *O* 53 724. h. Merc. 241 συνέλασσε χεῖρας, φή ῥα νεόλλουτοι. *Y* 41 εἵως μέν ῥ' ἔσαν, cf. *β* 148. h. Ap. 49 πρὶν γ' ὅτε δή ῥα. c) *Α* 56 ὅτι ῥα ὁρᾶτο quoniam ut res ferebat videbat. *Ξ* 407 ὅττι ῥα ἔκφυγε weil auf diese Weise,

da also. *P* 568 γήθησεν ὅττι ῥα ἠρήσατο weil wie gesagt, da ja, cf. *X* 292 ξ 527 φ 415. d) *N* 675 οὐδέ τι ᾔδη ὅττι ῥα δηιόωντο dass, wie gesagt, bedrängt worden, paraphr. δή. ω 182 γνωτὸν ἦν, ὅ ῥα ἦεν. *Π* 120 γνῶ ῥίγησέν τε ἔργα μάχης, ὅ ῥα κεῖρεν. *P* 411 οὔ οἱ ἔειπε ὅττι ῥα ὤλετο, paraphr. δή, cf. *P* 655 *X* 439. h. Ven. 50 εἴπῃ ὥς ῥα συνέμιξε. d) additur pronomini rel. (v. s. I f). *Λ* 430 γυναικός, τήν ῥα ἀπηύρων quam ut dixi, cf. *Γ* 187 *E* 503 *H* 45 *M* 389 454. *Z* 177 ὅττι ῥά οἱ φέροιτο quod sibi afferri sciebat, welches also. *P* 72 ὅς ῥά οἱ ἐπῶρσε qui propterea, cf. *P* 532. *B* 21 Νέστορι τόν ῥα μάλιστα τῖε quem ut constat, den ja, cf. *B* 77. *Δ* 106 *E* 650 *Λ* 499 α 30. γ 161 σχέτλιος, ὅς ῥ' ὦρσε, cf. κ 158 μ 281. *B* 213 Θερσίτης, ὅς ῥ' ἔπεα . . . ᾔδη quem constat, Bekk. ῥ' omisit, cf. *B* 632 728 742 752 853 *E* 70, 735 *Θ* 386, *Z* 131, *Θ* 223 *Λ* 6, *Θ* 225 *Λ* 8, *Ξ* 324 410 *O* 461 *Σ* 371. *N* 53 τῇ, ᾗ ῥα ἡγεμονεύει, eo ipso loco quo, cf. *N* 594 *O* 448 *Ω* 472 δ 524 ρ 410 h. Merc. 400. *Ξ* 404 τῇ ῥα τετάσθην gerade wo. *Θ* 493 μῦθον τόν ῥ' Ἕκτωρ ἀγόρευε qui concionem convocaverat, welche also s. welche da. *I* 459 τις, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε. raro c. coni. *P* 110 λὶς ὅν ῥά τε δίωνται. *Γ* 61 ἀνέρος ὅς ῥά τε ἐκτάμνῃσιν si quis ut modo dixi, cum coniunctivo, cf. *Δ* 483 *E* 137 *N* 63 *O* 411 *Π* 590 *P* 134 *Σ* 319 *Φ* 283 *X* 23 *Ψ* 517. cum indic. *I* 504 λιταί, αἵ ῥά τε ἀλέγουσι, cf. *N* 796 *O* 631 *P* 549 674 *T* 31 *Φ* 494 *X* 27 *Ω* 415 δ 361 ι 187 λ 414 (om. verbum) μ 39 ο 319 χ 404. *Δ* 524 ὅς ῥ' ἔβαλέν περ is ipse qui. saepe sic fit descriptio partium vel narratio plenior: der bekanntlich, welcher ja, der wie das vorkommt, welcher nemlich: *E* 77 Δολοπίονος, ὅς ῥα ἐτέτυκτο, cf. *E* 612 708 *Z* 18 158 314 (paraphr. δή) 402 (p. δή) *H* 469 *Θ* 128 304 *I* 566 *K* 77 (δή) *Λ* 123 *M* 199 254 380 445 *N* 364 443 644 665 793 *Ξ* 172 490 *O* 388 431 530 584 *Π* 153 178 328 464 572 672 682 *P* 611 *Y* 146 *Φ* 206, 236 344, 405 *X* 60 470 *Ψ* 384 *Ω* 278 574 α 154 β 225 δ 66 188 η 41 71 235 ϑ 225 495 ι 107 330 399 λ 267 299 313 ξ 380 449 π 50 396 ρ 292 φ 17 391 χ 327 331 ψ 178 ω 206 211 445 h. Ap. 6 396 Ven. 63. Est in apodosi, ut res fert, ut fieri assolet, ut dixi, ut apparet: *E* 14 ὅτε δὴ ἦσαν, Φηγεὺς ῥα προΐει ut consentaneum erat, pugnaturus enim accesserat, cf. *N* 146 π 415. *Y* 421 ὡς ἐνόησε κάρ ῥα κέχυτο, cf. ρ 302. *H* 19 ὡς οὖν ἐνόησε, βῆ ῥα, cf. *Λ* 249 577 *P* 200 ϑ 273 ο 60 χ 408. *K* 273 ἐπεὶ οὖν ἐδύτην βάν ῥ', cf. *K* 297 576 φ 58. *Ξ* 188 ἐπεὶ δὴ θήκατο, βῆ ῥα, cf. π 341 σ 428 h. Cer. 484. *M* 106 ἐπεὶ ἄραρον, βάν ῥα, cf. *Y* 319 δ 48 ϑ 144 277 κ 361 ν 160 h. Ap. 108 514 Cer. 302. *M* 304 εἴ περ γάρ χ' εὕρῃσι οὔ ῥά τε μέμονε licet inveniat, non vult ut dixi. τ 429 ἦμος φάνη βάν ῥα. *Π* 780 ἦμος μετενίσσετο, καὶ τότε δή ῥα ἦσαν. *Π* 820 ὡς εἶδεν ἀγχίμολόν ῥα ἦλθεν. post ῥα, *Δ* 447 *Θ* 61 ὅτε δή ῥ' ἵκοντο, σύν ῥ' ἔβαλον, cf. *K* 339 358 π 336 (μέν). *Λ* 619 ὅτε δὴ ἵκοντο, αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν cf. α 333 σ 209 464. *Ξ* 384 ἐπεί ῥ' ἕσσαντο βάν ῥα, cf. β 10 ρ 29 ω 501. *Λ* 182 ὅτε δὴ ἔμελλεν, τότε δή ῥα καθέζετο. *Λ* 419 ὡς ῥα ἐσσεύοντο, cf. *Λ* 482 *N* 201 *O* 365 *Σ* 163 ν 16. post ptc. *B* 310 ἀΐξας πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσε alsdann. *H* 256 ἐκσπασσαμένω σύν ῥ' ἔπεσον, cf. *X* 400 *Ψ* 687. *Λ* 744 ἐγὼν ὀρούσας στῆν ῥα, cf. α 441 τ 447 468 h. Ap. 190 Merc. 424. *M* 299 τὴν ἀρ' ὅ γε σχόμενος, βῆ ῥα. ρ 604 πλησάμενος δ' ἄρα βῆ ῥα. In quaestione: *B* 238 ἴδηται ἤ ῥα προσαμύνομεν ob unter solchen Umständen, ob also, cf. *Δ* 15 *Π* 243. *Δ* 93 *H* 48 *Ξ* 190 ἦ ῥα νυ πίθοιο; wie die Sache steht würdest du? cf. *E* 421 762 *Ξ* 471 ϑ 336 ο 431. *H* 446 ἦ ῥά τίς ἐστι; quae cum ita sint, estne?, cf. *Θ* 236 δ 632. *I* 674 ἤ ῥ' ἐθέλει ἦ ἀπέειπε; cf. *Λ* 820 ζ 120 ι 175 ν 201 π 462. Fit ut addatur ptcpio non ob significationem, sed more, quia saepe legitur apud verba similia. ϑ 450 αὐτόδιον δ' ἄρα μιν λούσασθαι ἀνώγει | ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάντα. Apud imperat. h. Cer. 393 μή ῥα in loco corrupto. Arsi rarissime producitur (*E* 15 *Λ* 638 *Ξ* 511, *B* 310), cf. Giseke, h. F. § 119. interponitur raro inter praepos. et subst. *B* 310 *K* 576 *Y* 421 γ 468 δ 48 51 ϑ 450 456 ρ 90, sed cf. *Λ* 638 ἐν τῷ ῥα. etsi solet esse secundo sententiae loco, post αὐτάρ, ὅτε δή γάρ μέν (*B* 48 211 *Z* 167 179 *Θ* 487 *Λ* 442 vo. 619 *P* 609 *Σ* 412 491 514 *Y* 41 153 *Φ* 51 115 171 *X* 412 *Ω* 677 α 127 β 91 148 434 ν 185 380 π 336 ρ 302 τ 462 υ 164 φ 32) est tertio aut inferiore etiam *E* 849 *K* 73 *Λ* 101 *Π* 221 *Y* 484 *Φ* 205 ζ 3 ϑ 56, *H* 225 ϑ 458, *Λ* 182 *Π* 780 *Ψ* 822 η 143 ω 149, *N* 410, *Ξ* 337 *O* 53 724, ε 322 φ 128, *P* 213, *H* 256 *Λ* 744 κ 242 τ 447 468 h. Ap. 190. Inter pronom. relat. et ῥα interponitur μιν η 71 semel ut videtur. Fit productio ante ῥα *Π* 228 χ 327.

ῥάβδος, ἡ (ϝρά. ut videtur, cf. L. Meyer, Kuhn 15, 6, de ῥέπω, ϝρεπ, ῥαπίς lit. virbas Reis, lat. verber Curt. Et. 513, cf. E. G. 489 Benf. 2, 310. fuere qui ῥᾶβδος mallent, sed cf. Herod. *Ω* 343) baculus, virga. κ 238 319 π 456 ῥάβδῳ πεπληγυῖα, cf. ν 429 (ἐπεμάσσατο). κ 293 ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥ. κ 389 ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρί, cf. h. Merc. 210. π 172 χρυσείῃ ῥ. ἐπεμάσσατο. Mercurius (fit ter productio). *Ω* 343 ε 47 εἵλετο δὲ ῥ. τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. ω 2 ἔχε δὲ ῥ. μετὰ χερσί, καλὴν χρυσείην τῇ τ' etc. cf. Welcker, Götterl. 1, 341. Wünschelrute, virgula divina: h. Merc. 529 περικαλλέα ῥ. χρυσείην τριπέτηλον, ἀκήριον ἥ σε φυλάξει, πάντας ἐπικραίνουσ' οἴμους. arundo piscatoria: μ 251 περιμηκεϊ ῥ. aes ductile, filum metallicum, Draht, *M* 297 βοείας ῥάψε χρυσείαις ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον, sch. A. ῥαφαῖς ῥαβδοειδέσιν ὡσανεὶ φλεψίν, plerique (Damm al.) clavos explicant, Stifte, quibus vix convenit ῥάψε. Düntz. „auf Goldstäbe" quos radiorum instar subiectos putare videtur. Fit ante ῥ. productio *Ω* 343 ε 47 ω 2, correptio κ 293 μ 251 h. Merc. 210 529.

ῥαδαλός (Curt. Et. 315 vard ῥίζα radix. Goebel Phil. 19, 435 ῥώομαι, ῥα bewegen). lentus, flexilis, schwank. *Σ* 576 ῥαδαλὶν δονακῆα, Zenodotus Aristophanes (ap. Did.) Düntz., Did. ad κραδαίνω refert, vo. ῥοδανόν q. v.

Ῥαδάμανθυς (ϝραδ., aeol. Βραδ. cf. Ahrens, dial. aeol. 1, 34, qui Kuhn 13, 6 radicem ῥαδ schwanken statuit. melius ut videtur Zoëga Ῥαμένθης, aegypt. „König des Westens o. der Unterwelt", sed cf. Preller, gr. Myth. 2, 129 Curt. Et. 515 Hartung, Däm. 17 L. Meyer, vgl. Gr. 1, 79 E. M. 701, 49 sch. A. *Ξ* 322). Filius Iovis et Europae, Phoenicis filiae, *Ξ* 322 ἣ τέκε μοι Μίνων τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν. η 323 ξανθὸν Ῥ. ἦγον Phaeaces e Scheria in Euboeam ἐποψόμενον Τιτυόν, sch. T. ὄντα τὸν Ῥ. δίκαιον

κ. νομοθέτην apud inferos. venire eum ex Elysio quo Tityos venire non potuerit putat Preller (Ztft. f. AW. 1838 p. 1077), cognita re sententiam laturum de scelere Tityi. δ 564 Ἠλύσιον πεδίον ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς, τῇ περ ῥηίστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν. Recte hanc fabulam a Phoenicibus ad Graecos pervenisse statuit Müllenh. de. Altert. 1, 65. Iam ante Homerum Rhadamanthyem pariter cum Phaeacibus carmine celebratum esse putat Welcker Rh. M. 2, 247 üb. Phäaken. Apollod. 3; 1, 2 τοῖς νησιώταις νομοθετῶν, αὖθις φυγὼν εἰς Βοιωτίαν Ἀλκμήνην γαμεῖ κ. μεταλλάξας ἐν Ἅιδου μετὰ Μίνωος δικάζει.

ῥᾰδῐνός (aeol. βραδ., Curt. Et. 515 vard ῥίζα rādix, germ. wurza-la, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 79 Kuhn 15, 12 Savelsb. dig. 15. Düntz. Kuhn 13, 6 ῥαδ schwanken ϝραδ, unde περιρ(ρ)ηδής ῥοδάνη. Goebel, Phil. 19, 435 ῥα de motu undarum, ῥώομαι, ut fere Grassmann, Kuhn 11, 61) 1) lentus, teres, schwank. Ψ 583 ἱμάσθλην ῥαδινήν, sch. B. λεπτήν, ἐπιμήκη, χαριεστάτην, cf. Ap. 138, 10 (ῥαδίως δονεῖσθαι) Hes. 2) velox. h. Cer. 183 ῥαδινοῖσι θεῆς ποσσίν.

ῥαθάμιγξ (dubiae originis. Legerlotz, Kuhn 10, 369 ex ϝαρθ, ϝαρδ ϝραδ denique ἄρδω, sed hoc postremum Curt. Et. 253 solum statuit. L. Meyer, Kuhn 15, 27 ῥαίνω ῥάδνω comparare videtur, cf. Benf. 1, 115. Doederl. Gl. 2315 ἄρδειν, ῥάζειν, ῥαστός ῥαθός) pl. tantum. guttae, quae exsiliunt non decidunt. Hes. ῥανίδες, σταγόνες, καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἵππων κονίορτος, cf. Suid. 2; 2, 589. Λ 536 Υ 501 ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. Ψ 502 ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. Ut videtur de

ῥαίνω (Curt. Et. 253 ἄρδω, p. metath. ῥαδνjω. Legerlotz, Kuhn 10, 367 ϝάρδω Christ 61 126 L. Meyer, vgl. G. 1, 442 Kuhn 15, 27 ῥάδνω Doed. Gl. 2313 causat. de ῥέω) act. aor. iptv. pass. ipf. pf. plqpf. conspergo. aspergo. Λ 282 ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, Hes. ἐβάλλοντο, κατεπάσσοντο. ante ῥ. fit synizesis εα. Μ 431 ἐπάλξιες αἵματι ἐρράδατο. υ 354 αἵματι ἐρράδαται τοῖχοι. υ 150 δῶμα κορήσατε ῥάσσατέ τε, quod formatur de ῥάω ut Lob. Rh. 128 dixit vel potius de ῥάδω⁰.

ῥαιστήρ malleus. Σ 477 ῥαιστῆρα κρατερήν, Ap. 138, 12 σφῦραν, L. Meyer, Kuhn 15, 26 auffallender Weise fem., Bekk. h. B. 1, 157 so Aristarch, vielleicht bloss wegen der Synonymie mit σφῦρα, ohne Zweifel analoger Zenodot, Did. παρὰ Ζηνοδότῳ κρατερόν διὰ τοῦ ο. De

ῥαίω Buttm. Lex. 1, 131 „eine andere von ΡΑΓΩ, ῥήγνυμι", sed Christ 142 skt. ris verletzen, rēsajāmi, sed 234 per sync. ex ἀραίω. Doed. Gl. 1048 ἀράσσειν. L. Meyer, Kuhn 15, 26 dubitans skr. sris, Ahrens Zft. f. AW. 1836 p. 806 ϝραϝ, recte duplicem consonam statuentes quare θυμορραιστής pro θυμοραϊστής q. v., cf. Lob. path. el. 2, 9 Bekk. h. B. 1, 157) Act. pr. ci., ipf., fut. inf., aor. ci. et inf. Pass. pr. opt. et ptc., aor. ind. affligo, confringo. Π 339 ἀμφὶ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη, sch. BL. διεκλάσθη κ. διεφθάρη. ι 459 ἐγκέφαλος θεινομένου ῥαίοιτο Hes. φθειρομένου. ν 151 νῆα ἐν πόντῳ ῥαῖσαι. θ 569 ν 177 νῆα ἐν πόντῳ ῥαισέμεναι, v. l. ῥαίσεσθαι et -ασθαι. ψ 235 Ποσειδάων νῆ' ἐνὶ πόντῳ ῥαίσῃ. translate: affligo, malis afficio. ε 221 τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ πόντῳ. ζ 326 ῥαιομένου ὅτε μ' ἔρραιε (La Roche ἔραιε) ἐνοσίγαιος. (ἀπο- διαρραίω. θυμο- κυνοραιστής, ῥαιστήρ.)

ῥάκος (ϝρ. aeol. βρ. cf. Ahrens dial. aeol. 34. L. Meyer, Kuhn 15, 27 vgl. G. 1, 361 skr. vark valk reissen, λάκος Fetzen, lacerare, cf. Curt. Et. 86 Savelsb. dig. 15. sed Doederl. Gl. 1053 al. ῥηγνύναι) pannus, vestis lacera, Hes. διερρωγὸς ἱμάτιον. ζ 178 δὸς ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες. ν 434 ῥ. ἄλλο κακὸν ἠδὲ χιτῶνα ῥωγαλέα ῥυπόωντα κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ, cf. ξ 342. ξ 349 κεφαλῇ κατὰ ῥ. ἀμφικαλύψας. pl. ξ 512 τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις. φ 221 ῥ. ἀποεργαθεν οὐλῆς. χ 488 ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους. σ 67 ζώσατο ῥάκεσιν. τ 507 οὐλὴν κατὰ ῥακέεσσι κάλυψεν. σ 74 ἐκ ῥακέων ἐπιγουνίδα φαίνει. χ 1 γυμνώθη ῥακέων. Fit productio ante ῥ. ζ 178 ξ 342 (?) 349 512 τ 507.

ῥαπτός sartus, consutus. ω 227 ῥυπόωντα χιτῶνα ῥαπτὸν ἀεικέλιον. ω 229 κνημῖδας ῥαπτάς. De

ῥάπτω (L. Meyer, Kuhn 15, 26 vgl. G. 1, 389 skt. rabh nähen, ῥαφ, cf. Curt. Et. p. 629. Christ 83 γράφω et carpo comparat) praes. ind. et inf., ipf. cum augm. et sine augm., inf. aor. ind. et inf. 1) consuo, sarcio, E. M. 702, 27 τὰ διεστῶτα συνάπτω. Μ 296 βοείας ῥάψε θαμείας ῥάβδοισιν filis metallicis assuerat. 2) transl. molior, compono per fraudem, struo. Ap. 138, 13 μεταφορικῶς μηχανᾶσθαι κ. κατασκευάζειν. Σ 367 Τρώεσσι κακὰ ῥάψαι. γ 118 σφιν κακὰ ῥάπτομεν (ἀμφιέποντες παντοίοισι δόλοισιν) π 379 οἱ φόνον ἐράπτομεν. π 422 Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις. π 423 κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν. (ἐνρραφής, κακορραφίη.)

Ῥᾱ́ριον (Herod. Α 356 πάσης λέξεως τὸ ρ ἀρχόμενον δασύνεται πλὴν τοῦ Ῥᾶρος, cf. Bekk. an. 693, 11) campus Rarius qui fuit prope Eleusinem, dictus a Raro quem patrem Triptolemi Hes. dixit, Suid. 2; 2, 593 patrem Celei, avum Triptolemi. Cererem errantem hospitio excepit, itaque Paus. 1; 38, 6 τὸ πεδίον τὸ Ῥάριον σπαρῆναι πρῶτον λέγουσι κ. πρῶτον αὐξῆσαι καρπούς. h. Cer. 450 ἐς δ' ἄρα Ῥάριον ἷξε Ceres, Hermann scr., Ruhnk. εἰς δ' ἄρ Ῥ. codd. εἰς δ' ἄρα ῥίον.

ῥαφή (v. s. ῥάπτω) sutura, Naht. χ 186 ῥαφαὶ ἐλέλυντο ἱμάντων.

ῥάχῑς (germ. hrucki Rücken Curt. Et. 512. aliter E. M. 702, 43 Lob. path. el. 1, 134) spina dorsi. Ι 208 συὸς ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

Ῥέα Ο 187 (per syn. monosyllabum) et **Ῥείη** h. Ap. 93 Ven. 43 XII 1. et **Ῥέη** h. Cer. 459 (λιπαροκρήδεμνος) gen. Ξ 203 Ῥείας Aristarchus et Aristophanes (ap. Did.) Bekk.² Düntz. al., sed Spitzn. ol. vo. Ῥείης, h. Cer. 60 75 Ῥείης ἠϋκόμου. acc. ib. 442 Ῥείην ἠΰκομον. Una e Titanidibus, filia Coeli et Terrae (Hes. Th. 135) uxor (et soror ib.) Croni, cui peperit Iovem Neptunum Hadem Ο 187 (οὓς τέκετο Ῥέα) L. Meyer Kuhn 15, 63 ϝρᾶ, s. τέκε Ῥείη, Herod. οἱ μὲν ἐκτείνουσι τὸ α . . οἱ δέ φασι δεῖν συστέλλειν, ἵνα δάκτυλος γένηται. Iunonem h. Ven. 42 XII 1, Hecaten h. Cer. 60 75. quam Oceano tradidit custodiendam quando Iuppiter Cronum regno privavit Ξ 203. adfuit Latonae parturienti h. Ap. 93 Cererique filiam maerenti Cer. 459 cui ex Iove nuntia mittitur ex Olympo. Hermann Fluoniam dixit quod ex ea omnia effluxe-

rint, secutus Plat. Crat. 402, minus bene Hartung Rel. d. Gr. 3, 46 77 al. de ἔρα terra per metathesin. Preller gr. Myth. 1, 493 „tellurische Productionskraft". Gerhard § 109 „Nährgöttin". Welcker, Götterl. 1, 148 „zu Kronos keine natürliche Beziehung sondern nur durch die Gemeinschaft des Alten u. Ehrwürdigen", sed videtur appellata esse quia omnia fluant atque sic coniuncta cum Crono.

ῥέα (Ε 304 Θ 179 Μ 58 381 449 Ν 144 (e c.) Ρ 461 Υ 101 263 287) et **ῥεῖα** (quinquagies fere, Ν 144 in codd.) (ϝρ. aeol. βρᾶ E. M. 700, 32 Ahrens dial. aeol. 34 L. Meyer, Kuhn 15, 13. Dubiae originis. Apollon. de adv. 562, 6 ῥέω· τὰ γὰρ εὐχερῶς γινόμενα ῥύσει ἔοικε. τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεονασμῷ ἐστὶ τοῦ ι. Ita Hirzel al. ad skr. sru ῥέειν. Bühler Or. u. Occ. 537 skr. vri-tha leicht, Goebel Kuhn 11, 60 ῥε ῥέθος Doederl. Gl. 2311 ῥέω et ita La Roche h. S. 55) Walter, Kuhn 14, 106 ἀρ - αρεῖν et metath. ῥα ῥεῖα. facile, Hes. ῥαδίως εὐχερῶς, Bekk. h. B. 1, 176 ohne Schwierigkeit, ἀμογητί, ἄτερ σπουδῆς. Β 475 ῥ. διακρίνωσιν. Μ 58 ῥ. ἐσβαίη Κ 492 ῥ. διέλθοιεν, cf. Υ 263 κ 573. Κ 556 ῥ. δωρήσαιτο. Ν 144 ῥ. διελεύσεσθαι, codd. ῥεῖα δ' ἑ. Ε 304 Μ 449 Υ 287 μιν ῥ. πάλλε. Θ 179 ῥ. ὑπερθορέονται, cf. Ι 477. Λ 802 ῥ. ὤσαισθε, cf. Π 44. In introitu versus ante μάλα (Giseke h. F. § 13) post verbum. Γ 381 Υ 444 ἐξήρπαξε ῥεῖα μάλ', cf. Ο 362 (ἔρειπε) Σ 600 (θρέξασκον), ante verbum h. Merc. 351 ῥ. μάλ' - διέπρεπεν, cf. 417 (ἐπρήϋνεν). Υ 101 οὔ με μάλα ῥέα | νικήσει. Μ 381 ῥ. ἔχοι. Μ 451 Ρ 70 ῥ. φέροι, cf. Ν 90 Ρ 285 (μετεισάμενος) Ξ 245 (κατευνήσαιμι) Ο 356 (ἐρείπων) Π 745 749 (κυβιστᾷ) Ρ 461 (φεύγεσκεν) 462 (ἐπαΐξασκεν) Χ 23 (θέῃσι) Ω 567 ψ 188 (μετοχλήσειε) β [322] (σπάσατο, ante adv.) γ 231 (σαῶσαι) h. Merc. 412 (φύοντο, ante adv.) 485 (ἀθυρομένη) Cer. 167 222 (ζηλώσαι). Absolute fere: α 160 τούτοισιν ταῦτα μέλει, ῥεῖ' ἐπεὶ ἔδουσιν. Ν 72 ῥεῖ' ἔγνων, cf. ρ 273, Ο 490 δ 207 ζ 108 300 ρ 265 (ἀρίγνωτος, adi., in ceteris ap. verba), ρ 305 (λαθών). In his ῥεῖα pro choreo est primi potissimum pedis, sed secundi Ρ 70 Χ 23, tertii Μ 451, quinti Π 745 749, ῥεῖ' in prima arsi, aliter Ζ 138 δ 805 ε 122 θεοὶ ῥ. ζώοντες | Ap. 138, 21 ἀμόχθως κ. ῥαδίως κ. ἀπόνως (Hes.) cf. Teuffel, Eschatologie, Stuttgard 1848 p. 12. Fit correptio Ρ 70 Χ 23 quos locos L. Meyer l. l. corruptos putat, productio Θ 179 Υ 101. Fit ῥέα monosyllabum necessario Μ 381 Ν 144 Ρ 461 Υ 101 263; L. Meyer semper ϝρᾶ scribi iubet. (ῥηΐδιος?)

ῥέεθρα, τά, et h. XIX 9 ῥεῖθρα, τά (ῥεϝ., ῥέω, cf. Lob. path. 2, 53) fluenta, Ap. 138, 18 ῥεῦμα. Β 461 Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα |, Β 533 Βοαγρίου ἀ. ῥ. |. Η 135 γ 292 Ἰαρδάνου ἀ. ῥ. |. semel dativ: h. Ap. 18 ἐπ' Ἰνωποῖο ῥεέθροις |. Ψ 204 ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥ. |. λ 240 ἐπ' Ἐνιπῆος καλὰ ῥ. |. Ξ 245 ποταμοῖο ῥ. |. Ὠκεανοῦ. ζ 317 ποταμοῖο ῥ. |. Θ 369 Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥ. |. Ρ 749 ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥ. |. λ 157 μεγάλοι ποταμοὶ κ. δεινὰ ῥ. |. Φ 9 βράχε αἰπὰ ῥ. |. Scamandri, Φ 25 ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥ. |, Φ 218 ἐρατεινὰ ῥ. |, Φ 238 244 361 382 καλὰ ῥ. |, Φ 311 ἐμπίπληθι ῥ. |. Φ 235 πάντα ὄρινε ῥ. κυκώμενος Scamander, Φ 352 περὶ καλὰ ῥ. - ποταμοῖο, cf. Φ 354. Φ 365 τοῦ καλὰ ῥ. h. Ap. 387 Τελφούσης ἤσχυνε ῥ. |, ib. 383 ἀπέκρυψεν δὲ ῥ. |. In fine versus, sed Φ 235 352 354 365 in arsi tertia. h. XIX 9 ῥεῖθροισιν - μαλακοῖσιν. (εὐρυρέεθρος.)

ῥέζω (ἔργον i. e. ϝέργον, ϝέργjω, ἔρδω et ϝρέζω (γj) cuius ϝ saepe evanuit, cf. L. Meyer Kuhn 15, 7 vgl. G. 1, 375 437 Curt. Et. 141 Christ 245) Act. praes. -ω σ 15 -εις Φ 214 -ει χ 158 -ετε β 73, -ουσι(ν) Δ 32 ε 102 et -ουσ' Ψ 206, opt. -οι, iptv. -ε Φ 217 -ετε υ 314, inf. -ειν, ptc. -ων -ουσαν. ipf. ἔρεζε Β 400 -ον ψ 56 ω 458 et sine augm. ῥέζον γ 5 ipf. iter. ῥέζεσκον 1. p. sg. χ 209 et 3. p. pl. Θ 250 χ 46. fut. -ω -ει -ουσι h. Ap. 391, inf. -ειν. aor. ἔρρεξε Ι 536 Κ 49, et ἔρεξα Ι 453 δ 352 582 σ 139 -ας Ψ 570 ι 352 -ε(ν) decies et -ξ' Κ 51, -αμεν γ 159 -αν ω 458, sine aug. ῥέξ' (ε) Ι 535. ci. -ῃς δ 478, -ῃ Β 195 ϑ 148, -ομεν (quater) -ωσι. opt. -αιμι Τ 90 -ειε δ 205 649, inf. -αι (sexies) ptc. -ας -ντι Ο 586 -τα -τες -τας Κ 282. Pass. aor. ptc. ῥεχθέν -έντος Ι 250. Doederl. Gl. 568 „ἔρδειν u. ῥέζειν sind begrifflich identisch" 1) facio, ago, handele E. M. 629, 13 τὸ πράττω. a) absol. Ι 453. b) c. adv. α) Β 802 ὧδε ῥέξαι, cf. Η 353. Φ 259 ὡς σὺ ῥέζειν eodem modo fac. ι 352 οὐ κατὰ μοῖραν ἔ. β) τινά. ψ 56 κακῶς μιν ἔ. c) τί. δ 205 ὅσ' ἂν εἴποι καὶ ῥ. δ 242 271 οἷον τόδ' ἔρεξε κ. ἔτλη, h. XV 6 πολλὰ μὲν ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτλη. Ε 374 Φ 510 τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ, φ 298 κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα. Ο 586 κακὸν ῥ. Σ 455 πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, cf. Χ 380. π 381 τι κακὸν ῥέξωσι, cf. ρ 567. Ε 403 αἴσυλα ῥέζων. Φ 214 περὶ αἴσυλα ῥ. cf. β 232 ε 10 (αἰεί). Κ 51 ἔργα ἔρεξ' ὅσα etc. ψ 222 ῥέξαι ἔργον ἀεικές. Κ 282 ῥ. μέγα ἔργον, cf. λ 272 ω 458. Κ 525 ὅσσα ῥέξαντες, cf. χ 46. Λ 502 μέρμερα ῥέζων cf. Φ 217 (πεδίον κάτα). Λ 838 τί ῥέξομεν, cf. Τ 90 δ 649, Ξ 62 εἴ τι νόος ῥέξει, v. l. ἔρξει, paraphr. ἐπιχορηγεῖ, num quid suppeditet. Υ 186 χαλεπῶς τὸ ῥέξειν. Χ 305 μέγα ῥέξας τι. Ψ 494 α 47 ζ 286 χ 315 τοιαῦτα ῥέζοι. Ψ 570 ποῖον ἔ.; σ 139 πολλὰ ἀτάσθαλ' ἔ. χ 158 τάδε ῥ. ep. 15, 23 αἴσιμα ῥέζειν. Β 274 τόδε μέγ' ἄριστον ἔρεξε. ϑ 148 ὅ τι ποσσίν τε ῥ. καὶ χερσίν. Ι 250 ῥ. κακοῦ. Ρ 32 Υ 198 ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, Suid. 2; 2, 603 μετὰ τὸ γενέσθαι τὸ πρᾶγμα ἐπιγινώσκει. d) τινά τι, cf. La Roche h. S. 241. Β 195 τι ῥ. κακὸν υἷας Ἀχαιῶν. Δ 32 σε τόσσα κακὰ ῥ. Γ 354 ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι. Ε 373 Φ 509 σε τοιάδ' ἔρεξε μαψιδίως. Ι 647 μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξε. Κ 49 ὅσσ' ἔ. υἷας Ἀχαιῶν. Ω 370 οὐδέν σε ῥέξω κακά. β 72 κάκ' ἔρεξεν Ἀχαιούς, cf. β 73. χ 209 σ' ἀγαθὰ ῥ. χ 314 οὔ πώ τινα εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον. δ 690 οὔτέ τινα ῥέξας ἐξαίσιον οὔτέ τι εἰπών. σ 15 οὔτέ τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω. e) τινί. Ω 661 ὧδέ κέ μοι ῥέζων (κεχαρισμένα θείης). υ 314 μηκέτι μοι κακὰ ῥ. dat. eth. 2) sacra facio, Ap. 138, 15 ἐπὶ μὲν τοῦ θύσας, cf. Suid. 2; 2, 601 Hes. La Roche h. S. 181. a) τινί τι. Α 444 Φοίβῳ ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Δ 102 120 Ἀπόλλωνι ἀρνῶν ῥέξειν ἑκατόμβην, cf. Ψ 864 873. Ψ 146 σοὶ ῥέξειν ἑκατόμβην, cf. Ψ 206 δ 352 478 ρ 51 59 h. XXXIV 12. Ι 357 ἱρὰ Διὶ ῥέξας, cf. Λ 727 γ 5 159 δ 473 η 191 λ 130 (ἀρνειὸν ταῦρόν τε) h. Ven. 101. Ι 535 οἱ θαλύσια ῥ. ε 102 θεοῖσιν ἱερά τε ῥέζουσι κ. ἑκατόμβας. ξ 251 ἱερήια παρεῖχον θεοῖσιν ῥέζειν. μ 344 βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας ῥέξομεν

ἀϑανάτοισι. K 292 γ 382 σοὶ ῥέξω βοῦν, cf. K 294 γ 384. ι 553 τὸν Ζηνὶ ῥέξας. κ 527 ὄιν ῥέζειν. b) τινί. B 400 ἄλλος ἄλλῳ ἔ. ϑεῶν. Θ 250 Ζηνὶ ῥ. I 536 οὐκ ἔ. Διὸς κούρῃ. c) τί. A 147 ἱερὰ ῥέξας. α 61 ἱερὰ ῥέζων. γ 144 ῥέξαι ἑκατόμβας, cf. δ 582. κ 523 λ 31 βοῦν ῥέξειν ἐν μεγάροισι. h. Ap. 391 ἱερὰ ῥ. L. Meyer, Kuhn 15, 9 ϝρ. statuit cum positione (T 90 (?) X 305 Ω 370 δ 690 ε 102 ϑ 148 ξ 251 σ 15), quae quando non fit ad ϝέρδω confugit. (καταρέζω, ἄῤῥεκτος.)

ῥέϑεα, τά (dubiae originis. Benf. 2, 306 skr. ratha, lat. rota germ. rund. Goebel, Phil. 19, 435 ῥώ-ομαι, das in Bewegung setzende. Doederl. Gl. 566 ἐρέϑω. E. M. 701, 33 παρὰ τὸ ῥέειν) membra, corpus, Ap. 138, 17 τὰ μέλη τοῦ σώματος. Π 856 X 362 ψυχὴ ἐκ ῥεϑέων πταμένη, Asiston. ἡ δ. ὅ. πάντα τὰ μέλη ῥέϑη Ὅμηρος προσαγορεύει. οἱ δὲ Αἰολεῖς μόνον τὸ πρόσωπον. Hes. σπλάγχνων μελῶν σωμάτων. X 68 ῥ. ἐκ ϑυμὸν ἕληται, cf. Ariston.

ῥεῖα v. s. ῥέα. — **Ῥείη** v. s. Ῥέα. — **ῥεῖϑρον** v. s. ῥέεϑρον.

Ῥεῖϑρον Ap. 138, 29 ὁ ἐν Ἰϑάκῃ (q. v.) λιμήν. α 186 ἐν λιμένι Ῥείϑρῳ, ὑπὸ Νηίῳ.

ῥέπω (Curt. Et. 513 ϝρεπ, lat. rep-ente, L. Meyer, vgl. G. 1, 367 varp sich neigen. sed Bopp, Gl. 414 Christ 128 skt. sarp-āmi lat. serpo) ipf. tantum. ⁄ vergo deorsum, inclinor. Θ 72 ῥέπε αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν, cf. X 212 (Ἕκτορος). (ἐπιῤῥέπω. καταῤῥεπής?, cf. Bergk comm. V Marburg 1850 e Cram. an. 4, 67 ad ε 367).

ῥέω (σρέϝω skr. sru, cf. Bopp, Gl. 436 Curt. Et. 517 Rh. M. 4, 250 Kuhn 4, 27 Christ 85 274 L. Meyer, Kuhn 15, 20 vgl. G. 1, 53 70 84 196 343 353 416 Savelsb. Dig. 4 7). pr. ῥέει quinquies et ῥεῖ h. Ven. 237, -ουσι κ 513, ci. -ῃ ep. 3, 2 opt. -οι Γ 300. ptc. -ων -οντος -οντα Z 172 -οντε E 773 -οντες -ουσαι Π 391. ipf. ἔῤῥεε(ν) N 539 Ψ 688, Δ 140 Π 110 Ψ 34 λ 600 et ἔῤῥει P 86, ἔῤῥεον (M 159) κ 393 et sine augm. ῥέε(ν) (quindecies fere), ῥέον ε 70. aor. ῥύη γ 455. Fit productio Π 151 P 264 Σ 402 Φ 147 ε 327 461 λ 21 μ 204 ξ 254. fluo ep. 3, 2 ὕδωρ ῥ. ρ 209 κατὰ ῥέεν ὕδωρ ὑψόϑεν ἐκ πέτρης. B 307 ὅϑεν ῥέεν ὕδωρ. ι 140 ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ὕδωρ, κρήνη ὑπὸ σπείους, ubi Bergk Ztft. f. AW. 1851 p. 530 sine commate ῥεῖν active ferri posse putat. β) X 149 ἡ (πηγή) ὕδατι ῥέει. ε 70 κρῆναι ῥέον ὕδατι. γ) Fluvii: Φ 256 ὄπισϑε ῥέων, cf. Φ 271 (λάβρος ὕπαιϑα). Δ 452 κατ' ὄρεσφι ῥέοντες. Π 391 χαράδραι ἐς ἅλα ῥ. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. κ 513 εἰς Ἀχέροντα ῥ. Σ 403 περὶ ῥόος ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος. E 545 εὐρὺ ῥέει διὰ γαίης. Φ 304 εὐρὺ ῥέων ποταμός. B 849 Π 288 Φ 157 186 εὐρὺ ῥέοντος fluvii. E 88 ὦκα ῥέων. ep. 1, 5 καλὰ ῥέοντος. E 773 ποταμὼ τε ῥ. quia non omnes fluviorum horum partes fluunt, aut εὖ ῥ. cf. Lob. path. el. 2, 362, Z 172 τ 207 Ξάνϑον τε ῥέοντα, sch. BL. ἐπεὶ κ. πόλις ἐστί, ἢ τὸν ἀένναον ἢ μᾶλλον τὸν ῥευματώδη. Π 389 ποταμοὶ πλήϑουσι ῥέοντες. P 751 οὐδέ μιν ῥηγνῦσι ῥέοντες. b) Δ 140 ἔ. αἷμα ἐξ ὠτειλῆς. E 339 ῥέε αἷμα ϑεοῖο, 340 ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει ϑέοισι. N 539 κατὰ αἷμα ἔ. χειρός. N 655 Φ 119 ἐκ δ' αἷμα ῥέεν. P 86 ἔ. αἷμα κατ' ὠτειλήν. γ 455 ἐκ-αἷμα ῥ. λ 36 ῥέε δ' αἷμα. Ψ 34 ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔ. αἷμα. Γ 300 ὧδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥ. ι 290 ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε. Λ 811 Ψ 715 κατὰ ῥέεν ἱδρώς. Π 110 ἱδρὼς ἐκ μελέων ἔ., cf. Ψ 688 (πάντοϑεν) λ 600 (κατά). P 438 δάκρυά σφιν κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε. τ 204 τῆς ῥέε δάκρυα. Δ 451 Θ 65 O 715 Y 494 ῥέε δ' αἵματι γαῖα, Hes. κατεῤῥεῖτο ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος. 2) translate. A 249 τοῦ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. h. Ven. 237 φωνὴ ῥ. ἄσπετος. XXV 5 γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή. M 159 ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, L. Meyer Kuhn 15, 30 βέλε' ἔῤῥεον, mittebantur paraphr. ἔπιπτον κ 393 ἐκ μελέων τρίχες ἔ. decidebant. (ἀπο- ἐκ- ἐπι- κατα- περι- προ- ὑπεκπρορέω ῥυδόν ῥόος etc. ῥοή ῥέεϑρον etc.)

(**ῥηγμίν**) (ϝρη. cf. L. Meyer, Kuhn 15, 16. idem cum aliis nom. qui non legitur **-ίς** statuit) aestus maris, fluctus littori illisi, Brandung, cf. Retzlaff, Synon. II Königsberg 1867 p. 12 Grashof Schiff Düsseld. 1834 p. 11 Doed. Gl. 1052 Voss, krit. Bl. 1, 205 Nitzsch ι 150 Ameis J. J. f. Ph. 37, 282. E. M. 703, 20 ῥηγμίν· κυρίως ἐπὶ τοῦ προσρησσομένου τῇ γῇ ὕδατος sed Ap. 138, 23 ὁ αἰγιαλός, cf. Hes. E. M. l. l. al. et vo. ante Vossium. A 437 ι 150 547 μ 6 ο 499 h. Ap. 505 ἐκ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι ϑαλάσσης |, an der Brandung, cf. Θ 501 (ἐσάωσε νῆας) h. Ap. 490 (ποιήσατε) 508. δ 430 575 ι 169 559 κ 186 κοιμήϑημεν ἐ. ῥ. ϑ. |. B 773 παρὰ ῥ. ϑ. | τέρποντο, cf. δ 449 (εὐνάζοντο). Π 67 ῥ. ϑ. | κεκλίαται. Y 229 ἄκρον ἐπὶ (melius ἔπι) ῥηγμῖνος ἁλὸς ϑέεσκον. μ 214 κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαϑεῖαν τύπτετε, sch. BQ. τὴν προσκρουνμένην τοῖς σκοπέλοις ϑάλασσαν. De

ῥήγνῡμι (ϝρ., skr. bhang, lat. frango, goth. gabrika, germ. briku breche, cf. Bopp, Gl. 269 Jaekel, J. J. f. Ph. 26, 40 sq. Ahrens Zft. f. AW. 1836 p. 801 Hartel h. S. 15 L. Meyer Kuhn 15, 14 vgl. G. 1, 79 212 373 436 Curt. Et. p. 474 494 Christ 248. Schönberg, Kuhn 18, 311 etiam λήγω comparat). Act. pr. 3. p. pl. -ῦσι P 751, cf. Lob. path. el. 2, 117). ipf. iter. -ύσκε Π 141. fut. ῥήξω Ψ 673 inf. -ειν. aor. ἔῤῥηξε(ν) (La Roche ρ) (quinquies) et ῥῆξε(ν) (sedecies), ptc. -ας -αντες M 341, inf. ῥῆξαι. Med. iptv. -υσϑε M 440 inf. -σϑαι M 257. ipf. ῥήγνυντο N 718 Y 55. aor. ἐῤῥήξαντο M 291 et ῥήξαντο Λ 90, ci. -όμεϑα M 224, ptc. -άμενος N 680 -ω M 411 -οι (ter), inf. -ασϑαι M 308. Pass. ptc. -ύμενον Δ 425, ipf. ῥήγνυντο Σ 67. I Act. frango, diffringo, rumpo. B 544 μελίῃσιν ϑώρηκας ῥήξειν. N 507 P 314 ῥῆξε ϑώρηκος γύαλον. Φ 165 ῥῆξε σάκος Asteropaeus. E 307 πρὸς-ῥῆξε τένοντε praeterea. Θ 328 ῥῆξε δέ οἱ νευρήν, cf. O 464. Γ 375 οἱ ῥῆξεν ἱμάντα. N 439 ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα χάλκεον. Ψ 673 ἀντικρὺς χρόα ῥ. hasta: M 185 Y 399 αἰχμὴ ῥῆξ' ὀστέον, Π 310 ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος, Y 268 ἔγχος ῥῆξε σάκος. μ 409 προτόνους ἔῤῥηξ' ἀνέμοιο ϑύελλα (semel in Od.). Z 6 ῥῆξε φάλαγγα. H 141 κορύνῃ ῥ. φάλαγγας. O 615 ῥῆξαι στίχας. N 139 ῥήξας ἔχματα πέτρης. P 751 οὐδέ τί μιν ῥ. ῥέοντες. Π 587 ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας. O 537 ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ. M 459 ῥῆξε ἀπ' ἀμφοτέρους ϑαιρούς. I 476 ϑύρας ῥήξας. M 198 262 τεῖχος ῥήξειν. N 124 ἔῤῥηξεν πύλας κ. ὀχῆα. Λ 538 δῦναι ὅμιλον-ῥῆξαί τε. absol. Γ 348 H 259 P 44 οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκός i. e. hasta parmam non fregit, paraphr. διέκοψεν ὁ σίδηρος, Did. οὕτως ὁ

Ἀρίστ. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ν χαλκόν (parmam). οὕτως ἄμεινον διὰ τοῦ σ γράφειν· καὶ γὰρ ὕστερόν φησιν Γ 349. sunt vero qui χαλκὸς scribentes intrans. explicent: non diffractum est scutum. Μ 341 βίῃ ῥήξαντες portam. Ο 617 ῥῆξαι ordines. II Med. diffringo, rumpo mihi, durchbreche mir, Λ 90 ῥ. φάλαγγας. Μ 90 418 τεῖχος ῥηξάμενοι. Μ 224 πύλας καὶ τεῖχος ῥ. Μ 257 ῥ. τεῖχος cf. Μ 440. Μ 291 ἐ. πύλας καὶ ὀχῆα. Μ 308 διὰ ῥ. ἐπάλξις. Ν 680 ῥ. στίχας. Ν 718 ῥ. φάλαγγας. Ο 409 φάλαγγας ῥηξάμενοι. absol. Μ 411 μούνῳ ῥ. θέσθαι κέλευθον. b) committo, efficio ut erumpat. Υ 55 ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο, Eust. 1195, 47 ἤτοι τοῖς στρατεύμασιν, sed iusto subtilius Minkwitz: inter se. III Pass. frangor, breche mich. Δ 425 χέρσῳ ῥηγνύμενον sc. κῦμα Σ 67 περὶ δέ σφισι κῦμα ῥ. (ἀνα- ἀπο- δια- ἐκ- συρ- ὑπορ. ἀπόῤῥωξ ῥηγμίν ῥηκτός ῥηξήνωρ -ορίη, cf. ῥήσσω.)

ῥῆγος (skr. rańǵ tingere ῥέζω färbe, cf. Bopp, Gl. 316 Curt. Et. 154 E. M. 703, 28) stragulum colore infectum, E. M. l. l. τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον, cf. Suid. 2; 2, 605, sed Grashof Hausger. 22 Polster. Ι 661 στόρεσαν λέχος, κώεά τε ῥ. τε λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, sch. ABL. ῥῆξαί ἐστι τὸ βάψαι. βαπτὸν οὖν περιβόλαιόν φησιν· οἱ δὲ τάπητα, L. Meyer, Kuhn 15, 17 duplicem consonam exordii statuit ob hunc locum. ν 73 στόρεσαν ῥ. τε λίνον τε. ν 118 σύν τε λίνῳ κ. ῥήγεϊ σιγαλόεντι. potissimum plur. Ω 644 δ 297 η 336 ῥήγεα καλὰ | πορφύρε' ἐμβαλέειν lectulo, cf. κ 352 (θρόνοις ἔνι, L. Meyer l. l. ἐν) γ 351 χλαῖναι καὶ ῥ. καλά |. ζ 38 λ 189 τ 318 337 ψ 180 ῥ. σιγαλόεντα. Ap. 138, 22 περιστρώματα, Grashof, l. l. Ueberzüge. γ 349 ᾧ οὔ τι χλαῖναι καὶ ῥ. πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ. υ 141 ἐν λέκτροισι κ. ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν.

ῥηθείς ptc. aor. pass. de ῥέω⁰ dico, ϝερέω (L. Meyer, Kuhn 15, 1 Curt. Et. 493) quod non est in graecis (skr. brū Bopp, Gl. 267), unde ῥῆμα sim., cf. Ahrens Ztft. f. AW. 1836 p. 813. dictus. σ 414 υ 322 ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ cum iusti aliquid dictum sit, al. bei einem gerechten Worte.

ῥηΐδιος (ῥεῖα, ῥηΐ-διος cuius compar. e breviore forma (Doed. Gl. 2311 ῥήιος) fluxit, cf. Curt. Et. p. 577. Apollon. adv. 567, 3 ῥέα ῥεΐδιος, ionice ῥηΐδιος statuit, cf. E. M. 700, 43) facilis. α) person. cf. Bernhardy, Synt. 360 Kühner a. G. 2, 583 interpretes Δ 546: Μ 54 τάφρος οὔτε ὑπερθορέειν οὔτε περῆσαι | ῥηΐδίη facilis transitu. Υ 265 οὐ ῥηΐδι' ἐστι θεῶν δῶρα δαμήμεναι. λ 146 ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, cf. h. Ap. 534, quod facile exsequaris, sed Minkw. Voss Düntz. h. l. et Phil. 18, 718 ῥ. pro adv. (cf. Suid. 2; 2, 606) esse statuunt: facile dicam, Düntz. vv. 138—49 expungit. β) imperson. π 211 ῥηΐδιον θεοῖσι (est), ἠμὲν κυδῆναι ἠδὲ κακῶσαι. Comparativus: Σ 258 ῥηΐτεροι πολεμιζέμεν ἦσαν. augetur vis alio comp. addito: Ω 243 ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν ἔσεσθε ἐναιρέμεν facilius (etiam) magis erit Graecis. superlativus: δ 565 ῥηΐστη βιότη πέλει. adv. **ῥηϊδίως** facile. a) post verbum: Δ 390 Ε 808 ἐνίκα | ῥ., Π [690] Ρ 178 ἀφείλετο νίκην, Π 846 δάμασσαν, Χ 19 σάωσας, ξ 254 ἐπλέομεν, 349 ἀνέγναμψαν, 358 ἔκρυψαν. b) ante verbum: Ι 184 ῥ. πεπιθεῖν, Λ 114 συνέαξε, Μ 448 ὀχλήσειαν, Ρ 283 ἐκέδασσε, Χ 140 οἴμησε, θ 376 μεθέλεσκε, ι 313 ἀφελών, ξ 196 οὔ τι διαπρήξαιμι λέγων quasi dicat: facile narrarem, π 198 ψ 186 θείη, φ 92 ἐντανύεσθαι, φ 328 407 ω 177 ἐτάνυσσε, h. Ap. 421 ἴθυνε, Merc. 396 ἔπειθε, Ven. 40 συνέμιξε, XX 6 αἰῶνα διάγουσιν. superl. ῥηΐτατα facillime: τ 577 φ 75 ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ, in pede secundo ut ῥηΐδι' Υ 265. Quae choriambum efficiunt formae in introitu versus omnes praeter ῥηΐτεροι Σ 258 et ῥηΐστη δ 565. Fit correptio ante ῥ. Σ 258, τ 577 φ 75, cf. L. Meyer, Kuhn 15, 14.

ῥηκτός (ῥήγνυμι) fragilis, qui facile violatur. Ν 323 χαλκῷ τε ῥηκτός homo.

Ῥήναιά τε πετρήεσσα h. Ap. 44, ion. pro Ῥήνεια (Thuc. 1, 13), Her. 6, 97 Ῥηνέη Steph. Ῥήνη - λέγεται κ. Ῥηνὶς κ. Ῥηναία (sic) cf. Lob. par. 302. (ῥήν, ovis, ἄρν-ες Curt. Et. 496) una Cycladum, perangusto freto a Delo separata, Thuc. 3, 104 Πολυκράτης τὴν Ῥήνειαν ἑλὼν ἀνέθηκε Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον, Athenienses vero (ib.) θήκας ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν Δήλῳ πάσας ἀνεῖλον καὶ τολοιπὸν προεῖπον μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ μήτε ἐντίκτειν, ἀλλ' ἐς τὴν Ῥήνειαν διακομίζεσθαι. Nunc Megalo-Dhili.

Ῥήνη Β 728 concubina Oileo Medontem peperit.

ῥηξηνορίη vires quibus quis ordines pugnantium perrumpit, ξ 217 θάρσος μοι ἔδοσαν κ. ῥηξηνορίην, sch. HPQ. ἀνδρείαν παρὰ τὸ ῥηγνύειν τὴν δύναμιν τῶν ἐναντίων. De

ῥηξ-ήνωρ (ῥήγνυμι, ἀνήρ) viros (inimicos) perrumpens. Ap. 138, 24 ἀπὸ τοῦ διαῤῥήσσειν τὰς φάλαγγας, τουτέστι τὰς τάξεις τῶν ἀνδρῶν. Η 228 Π 146 Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, Hes. πολεμιστὴν πρακτικόν, ἢ ἀνδρεῖον πολεμιστήν, cf. paraphr. Suid. 2; 2, 607, non recte sch. D. E. M. 703, 50. Ν 324 Π 575 Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι. δ 5 Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος. In pede quarto.

Ῥηξήνορα Alcinoumque genuit Nausithous rex Phaeacum η 63, τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' -Ἀπόλλων, νύμφιον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα, Ἀρήτην. η 146 Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο.

ῥῆσις (ϝρ. cf. L. Meyer, Kuhn 15, 1. Curt. Et. 493 ϝερ-έω εἴρω, lat. ver-bum goth. vaur-d) collocutio, sermo. φ 291 ἀκούεις μύθων ἡμετέρων κ. ῥήσιος. Geppert 2, 88 91 a seriore poëta putat profectam esse vocem non ab Homero, quia est de re non acta sed agenda. Ph. Meyer, Synon. I Gera 1842 p. 14 „unsere Mittheilung (?) u. unser Gespräch". Non recte Doed. Gl. 520 Meldung.

Ῥῆσος 1) Κ 435 βασιλεὺς πάις Ἠιονῆος e Thracia dum apud Troiam pugnatur eo venit cum auxiliis, equis pulcerrimis armis quae deos ipsos decerent. Fuere qui Strymonis Euterpesque unius Musarum filium dicerent unoque tantum die cum magna Graecorum clade pugnasse, alii narrabant in fatis fuisse fore ut non vinceretur si aquam Scamandri bibisset (cf. sch. AD. BLV.) Suid. 2; 2, 608 στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων, τὰς οἰκήσεις ἔχων πρὸ τῆς πόλεως, ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Ῥησίῳ. Certe Homerus non statuit eum pugnasse, nam noctem primam cum sub divo ageret cum suis, Κ 474 Ρ. δ' ἐν μέσῳ εὗδε, Diomedes eum interfecit equosque abegit, ceteris dormientibus, sero enim Apollo expergefecit Hippocoontem Κ 519 Ῥῆσον

ἀνεψιόν. Fuere certe Thracum multi Troianis ut genere propinqui ita belli societate cum iis coniuncti, cf. Giseke, Balkanhalbinsel 3. 2) *M* 20 Ῥῆσος unus ex octo fluviis quos de Ida in mare profluentes Neptunus Apolloque ad murum Graecorum diruendum duxisse feruntur, sch. V. Ῥοίστης (Eust. 889, 60 Ῥοΐτης) μετωνόμασται. ῥεῖ δὲ πρὸς ἄρκτον ἀπὸ Καλῆς πεύκης, ἥτις ἀπέχει ἀπὸ Ἀδραμυττίου στάδια ρπ', sed Demetrius Sceps. ap. Strab. 602 νῦν καλεῖται Ῥοείτης, εἰ μὴ ἄρα ὁ εἰς τὸν Γράνικον ἐμβάλλων Ῥῆσός ἐστιν, quae verba male intellexit Eust. 890, 8. Vix certi aliquid potest statui de his fluviis ὧν οἱ πλείους ὀχετῶν οὐκ εἰσι μείζους (Strab. 554), quamquam putat Ps. Strab. 584 καὶ ἡμῖν νυνὶ πάρεστιν ὁρᾶν.

ῥήσσω (v. s. ῥήγνυμι. comparatur etiam ἀράσσω, cf. Doed. Gl. 1050 Hartel h. S. 16) pedem supplodo, humum pede percutio, *Σ* 571 δὲ ῥήσσοντες - ποσὶ σκαίροντες ἕποντο cf. h. Ap. 516, Ap. 138, 28 τύπτοντες, subiungitur ptc. σκ. alteri cf. Classen Beob. 3, 35.

ῥητήρ (v. s. ῥῆσις) orator. *I* 443 μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων, cf. Jansen, hom. Cardinaltugenden Meldorf 1854.

ῥητός (v. s. ῥῆσις) dictus, constitutus, festgestellt, ausgemacht. *Φ* 445 μισθῷ ἔπι ῥητῷ, sch. ABD. ὡμολογημένῳ κ. ὡρισμένῳ.

ῥήτρη (v. s. ῥῆσις) pactio, Verabredung. E. M. 703, 43 ἡ ἐπὶ τοῖς ῥητοῖς συνθήκη, cf. Ap. 138, 29 ubi male Apion. ξ 393 ῥήτρην ποιησόμεθα, sch. VQ. τὴν ἐπὶ ῥητοῖς κ. ὁμολογουμένοις πράγμασι συνθήκην κ. ὁμολογίαν.

ῥῑγε-δανός (E. M. 703, 53 παρὰ τὸ ῥῖγος, cf. Curt. Et. 514) abominandus, abscheulich. Suid. 2; 2, 612 φρικώδης cf. Ap. 138, 34. *T* 325 εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης, sch. BV. στυγητῆς. Fit correptio ante ῥ.

ῥῑγέω (v. s. ῥῖγος). pft. cum vi praes. ἔρριγα *P* 175, -ε *H* 114 ci. -ησι *Γ* 353. plqpf. -ει ψ 216 (La Roche ῥ non ῥῥ). fut. inf. ῥιγήσειν *E* 351, aor. (cum vi inchoativa) ἐρρίγησε *O* 436 466 (Bekk. ῥίγησε) -αν *M* 208 et ῥίγησε(ν) (-αν Bekk. *M* 208). horreo, rigeo, obstupesco, entsetze mich, cf. Doed. Gl. 906 La Roche h. S. 196, Eust. 412, 27 ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους κ. τῆς ἐντεῦθεν φρίκης, cf. 1770, 33. a) abs. *Γ* 259 *Δ* 150 *Λ* 254 *O* 34 *Π* 119 (per parenthesin ut sch. A. cf. La Roche l. l.) ε 116 171 ῥίγησεν cf. *O* 436 466, Ap. 138, 32 ἔφριξεν. *Δ* 148 ῥ. ὡς εἶδεν cf. *M* 208 (ὅπως). *Δ* 279 ῥ. ἰδών, cf. *E* 596 *Λ* 345 *M* 331. b) c. inf. vereor, *Γ* 353 ἐ. ῥέξαι, *H* 114 ἀντιβολῆσαι. c) τί, timeo. *E* 351 ῥ. πόλεμον. *P* 175 οὔ τοι ἔ. μάχην. d) ψ 216 μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐ. μή τίς με ἀπάφοιτο, cf. Fulda, Untersuch. 136. (ἀπορ.)

ῥῑγιον (compar. de ῥῖγος q. v.) a) frigidius. ρ 191 ποτὶ ἕσπερα ῥ. ἔσται. b) transl., magis detestandum, schrecklicher, Ap. 138, 32 τὸ φρικτὸν κ. χαλεπόν quasi non sit compar. *A* 325 τό οἱ καὶ ῥ. ἔσται, sch. BL. βδελυρώτερον, cf. *A* 563. *Δ* 405 τὸ δὲ ῥ. εἴ κεν ἀλώω. υ 220 τὸ δὲ ῥ. αὖθι μένοντα - ἄλγεα πάσχειν. Superl. **ῥίγιστα** acerbissime, pessime. *E* 873 ῥ. τετληότες εἰμέν, Hes. φοβερώτατα ἀτυχέστατα, Ameis. Düntzer al. accus. adi. statuunt.

Ῥίγμος. *Y* 485 ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν Ῥίγμον ὃς ἐκ Θρῄκης - εἰληλούθει Achilles interfecit. De accentu Herod. l. l. ὡς ὅρμος, εἰς ἰδιότητα.

ῥῖγος (lat. frigus, cf. Curt. Et. 514 L. Meyer, vgl. G. 1, 218 373 Christ 250. proprie ϝρ., unde formae ῥῥ vel productiones ante ῥ, sed fiunt correptiones *T* 325, ρ 191 *Δ* 405 υ 220, *Π* 119, *Γ* 259 *O* 34 ε 116 171. cf. L. Meyer, Kuhn 15, 692) frigus. ε 472 με μεθήῃ | ῥ. καὶ κάματος. ῥιγέω ῥιγεδανός καταρριγηλός ῥίγιον ῥικνός et

ῥιγόω algeo, Eust. 412, 26 ἐπὶ τοῦ κατὰ σῶμα πάθους ἐκ κρύους. ξ 481 οὐκ ἐφάμην - ῥιγωσέμεν.

ῥίζα (ϝρ., aeol. βρίζα Ahrens dial. aeol. 34. lat. radix, germ. warza Wurzel, cf. Hoffm. q. h. 1, 139 Curt. Et. 515 L. Meyer, Kuhn 15, 4 vgl. G. 1, 70 79 86 91 209 395. Christ 245 (βριθjα) et Bopp Gl. 351 etiam skr. vardh wachsen comparant. ῐ cf. Bekk. h. B. 1, 68) radix. *I* 542 δένδρεα αὐτῇσιν ῥίζῃσι. *M* 134 δρύες ῥ. μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι. *Φ* 243 ἐκ ῥιζέων ἐριποῦσα. μ 435 ῥίζαι γὰρ ἑκὰς εἶχον. *Λ* 846 ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν volneri, medicus. ψ 196 ἐκ ῥίζης προταμών. κ 304 ῥίζῃ μέλαν ἔσκε. h. Cer. 12 ἀπὸ ῥίζης κάρα ἐξεπεφύκει narcissi. b) Hes. αἱ θέσεις τῶν ὀφθαλμῶν, radix oculorum. ι 390 σφαραγεῦντο δὲ οἱ πυρὶ ῥίζαι, ubi fit correptio ante ῥ. Inde

ῥιζόω planto, efficio ut radices agat. η 122 ἔνθα ἀλωὴ ἐρρίζωται, sch. B. πεφύτευται. ν 163 λᾶαν ἔθηκεν κ. ἐρρίζωσεν ἔνερθε navem Neptunus.

ῥικνός (ῥῖγος) contractus quasi frigore, intortus, varus. h. Ap. 317 Ἥφαιστος, ῥικνὸς πόδας.

ῥίμφα (E. M. 704, 20 παρὰ τὸ ῥίπτω ῥίφα κ. πλεονασμῷ τοῦ μ, cf. Doederl. Gl. 2324) expedite, sine molestia, sine mora, facile, velociter, Ap. 139, 1 E. M. l. l. ταχέως, Hes. ῥαδίως, εὐχερῶς, συνεχῶς ἢ ταχέως, Suid. 2; 2, 614 ῥαδίως εὐχερῶς. potissimum apud verba motum significantia. a) ante verbum: *Z* 511 *O* 268 ῥ. ἑ γοῦνα φέρει, *K* 54 *Ψ* 766 ϑ 193 θέων cf. ν 88, *Ξ* 282 *Ψ* 501 πρήσσοντε κέλευθον cf. ν 83, *Y* 497 λέπτ' ἐγένοντο, *Ω* 691 ἔλαυνε, 799 ἔχευαν, μ 182 διώκοντες cf. υ 162 h. IX 4, Cer. 380 κέλευθα διήνυσαν, ib. 171 ἵκοντο, XIX 42 κίε. *N* 515 οὐκέτι ῥ. πόδες φέρον. *X* 163 ῥ. μάλα τρωχῶσι i. e. μά. ῥ. cf. Giseke h. F. § 13. Minuitur elisione: *Λ* 533 *P* 458 h. Cer. 89 ῥίμφ' ἔφερον ἅρμα. b) post verbum: *Θ* 54 δεῖπνον ἕλοντο - | ῥ. κατὰ κλισίας. *N* 30 πέτοντο | ῥ. μάλ' i. e. μάλα ῥ. Est pro choreo in pede primo, sed *Ψ* 766 ν 88 in secundo, *N* 515 in tertio, pro spondeo cum arsi posterioris syllabae *Ξ* 282 *Ψ* 501 ν 83. Fit correptio ante ῥ. *N* 515 cf. L. Meyer, Kuhn 15, 28.

ῥίν v. s. ῥίς.

ῥῑνός ἡ et *K* 155 ε 28 (?) τὸ **ῥινόν** (ϝρ., aeol. γρ. Hes., skr. var bedecken, varna Farbe, cf. Bopp Gl. 343 Christ 230 L. Meyer, Kuhn 15, 6 vgl. G. 1, 79 136 209 354 Savelsb. Dig. 16 Delbrück Curt. St. 1; 2, 222. Dubitat Düntz. N. J. f. Ph. 95, 371). 1) cutis hominis, Haut. *E* 308 ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος, paraphr. sch. min. ἀπέσυρε τὸ δέρμα Ameis Düntz. B. Thiersch Arch. f. Ph. u. P. 4, 438, sed Nitzsch ib. 55 Faesi: scutum quod si lapis non fregisset, sed amovisset tantum non erat quod Aeneas concideret, neque potuit commemorare poëta qui ruptos iam dixerat nervos. χ 278 ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. ε 426 ἀπὸ ῥινοὺς (PV. ῥινός τ') δρύφθη. ε 435 ἀπὸ χειρῶν | ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. μ 46 περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν,

sch. Q. περὶ τὰ ὀστέα τὰ δέρματα σήπονται. ξ 134 ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι. 2) corium, Fell, Hes. δέρμα, animalium, potissimum boum. Η 248 ἐν τῇ ἑβδομάτῃ ῥινῷ scuti. Κ 155 ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοός, L. Meyer, Kuhn 15, 7 „wofern nicht ein Irrtum vorliegt", sch. M. ε 426 V. Λ 731 ῥινός. Ν 406 ῥινοῖσι βοῶν κ. χαλκῷ δινωτήν sc. ἀσπίδα, Ν 804 ἀσπίδα - | ῥινοῖσιν πυκινήν. Υ 276 λεπτοτάτη ἐπέην ῥινὸς βοός. α 108 ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν. μ 395 εἷρπον μὲν ῥινοί. μ 423 βοὸς ῥινοῖο. h. Merc. 124 ῥινοὺς ἐξετάνυσσε. Κ 334 ἕσσατο - ῥινὸν λύκοιο. v. l. h. Merc. 48 διὰ ῥινοῖο χελώνης, Piers. λιθορρίνοιο. Η 474 (οἰνίζοντο) ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν. Κ 262 κυνέην ῥινοῦ ποιητήν. 3) scutum e corio factum, Δ 447 Θ 61 σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, Hes. βύρσας. δέρματα. ἀσπίδας, Ap. 139, 3 ἐπὶ δὲ τῆς ἀσπίδος· ῥινούς τε βοῶν quae verba nos non legimus ap. Hom. Μ 263 ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις. Π 636 χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων, Ariston. ἡ δ. ὅ. προειπὼν ῥινοῦ τε ὡς ἕτερόν τι διάφορον συμπλέκει βοῶν τε· καὶ ἤτοι ἐξ ἐπαναλήψεως νοητέον λέγεσθαι τὸ αὐτό, ὡς μ 92. Π 251 ἢ τόν τε σύνδεσμον περιττὸν νομιστέον, ἵν' ᾖ ῥινοῦ βοῶν τουτέστι τῶν ἀσπίδων. Fit productio in arsi ante ῥ. Ε 308 Η 474 Κ 155 Μ 263 Ν 406 Π 636 ε 426 μ 46 χ 278, non fit ε 281 εἴσατο (terra Phaeacum), ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν πόντῳ apparebat ut scutum (La Roche Bekk.² Bäuml. Faesi) sch. V. ὡς ἀσπίς, Aristarchus ὅτ' ἐρινόν (Am. Düntz.), sch. PQT. αὐτὴν τὴν συκῆν κατὰ μεταβολὴν γένους· τὸν γὰρ καρπὸν μὴ νοεῖσθαι, ἐπεὶ βραχύς ἐστι πάνυ, cf. Eust. 1536, 13 ubi apparet ῥ. nom. esse. Hoc non probabat Herodianus, cf. Lenz Phil. 20, 368 atque ipse Ariston. Θ 532 ὡς ὅτε ῥινεός, Μ 118 Ν 45 ὡς ὅτε ῥινόν habet, quare dubitari potest de Aristarchi sententia, cf. Carnuth et Nitzsch h. l. sch. PQT. ἔνιοι δὲ ῥινὸν (Hes. ἔρινον) κατὰ Οἰνωτροὺς τὸ νέφος, ita La Roche Ztft. f. oe. G. 1859 p. 920. Faesi ci. ὡς ὅτε τε ῥίον. ταλαύρινος λιθόρρινος et

ῥῑνο-τόρος (τορέω) scutum perforans. Φ 392 Ἄρης | ῥ., sch. ABD. ὁ τιτρώσκων κ. διακόπτων τοὺς ῥινούς· ῥινοὶ δὲ καλοῦνται αἱ ἀσπίδες. B. πρῶτον γὰρ αἱ ἀσπίδες τιτρώσκονται, εἶτα τὰ σώματα, cf. Hes. Ap. 139, 4.

ῥίον (ϝρ. ut putat L. Meyer, Kuhn 15, 18 ob productiones quae fiunt Θ 25. Ξ 154 Τ 114 (?) ι 191 cf. h. Ap. 139 382) cacumen montis, E. M. 704, 28 ἄκρον, ib. 36 ἀκρωτήριον. Θ 25 Ξ 225 Τ 114 ῥίον Οὐλύμποιο, Völcker krit. Bibl. 1828 p. 162 summa pars montis qua palatia deorum erant. Ξ 154 ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου. ι 191 ῥίῳ ὑλήεντι, isolirte Bergspitze Ap. 139, 6 ἀκρωτήριον ὄρους. h. Ap. 139 ῥ. οὔρεος. b) promunturium. γ 295 ποτὶ σκαιὸν ῥ. sinistram s. occidentem versus ad pr. cf. sch. Q. c) pars prominens montis s. rupis, Felsstück. h. Ap. 382 ἐπὶ ῥίον ὦσε fonti.

ῥῑπή (ῥίπτω q. v.) impetus, iactus, Schwungkraft eines Wurfes. Μ 462 σανίδες διέτμαγεν λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς, cf. Θ 192. Π 589 ὅσση αἰγανέης ῥιπὴ τέτυκται. impetus venti: Ο 171 πτῆται ὑπὸ ῥιπῆς Βορέαο, cf. Τ 358, ignis: Φ 12 ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται. v. l. Ξ 414 ῥιπῆς pro πληγῆς. impetus, Andrang, Angriff. Θ 355 ὄλωνται | ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ. motus vehemens: h. Ap. 447 ὀλόλυξαν - Φοῖβον ὑπὸ ῥιπῆς.

Ῥίπην Β 606 tenebant Arcades, Steph. βαρυτόνως, Strab. 388 εὑρεῖν τε χαλεπὸν καὶ εὑροῦσιν οὐδὲν ὄφελος διὰ τὴν ἐρημίαν.

ῥιπτάζω (frequent. de ῥίπτω) iacto, huc illuc iacio. Ξ 257 ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς. h. Merc. 279 πυκνὸν ὑπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων | ὀφρῦς ῥιπτάζεσκεν, ante Herm. ὀφρύσι, zuckte. De

ῥίπτω (ῑ. ϝρ. L. Meyer, Kuhn 15, 5 vgl. G. 1, 79 209 267 280. Curt. Et. 513 goth. vairp-a germ. werfen comparat, cf. Delbrück Curt. St. 1; 2, 132, atque radicem ῥέπ-ω (E. M. 704, 56) ϝρεπ. Bopp, Gl. 102 skr. kship, werfen κρίπτω ῥίπτω abiecta gutturali, cf. Holtzmann, Kuhn 1, 483. Duplicis consonae vestigia sunt formae ῥῥ et productiones ante ῥ, Μ 462 (Ξ 414) Ο 171 Τ 358 Φ 12 Θ 192 h. Ap. 417. ipf. iter. ῥίπτασκον Ο 23 -ε (E. M. 704, 52 οὐκ ἔστιν ἰωνικόν· οὐδὲ γὰρ τῷ ε παραλήγεται ... παρῆκται ἀπὸ τοῦ ῥιπτάζω ῥιπτάσκω· ἢ συγκοπῇ Ἰωνικῇ ῥιπτάζεσκον ῥίπτασκον, cf. Lob. path. el. 1, 378 Thiersch § 210, 22 a). fut. ῥίψω -ει Ω 735. aor. ἔρριψα(ν) (novies) et ῥῖψα h. Ap. 318 et ῥῖψε (v. l. ῥίψε) Α 591, ῥῖψ' (ter) iacio. Α 591 με ῥ. ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ. Ο 23 ὃν δὲ λάβοιμι ῥ. τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ. Τ 130 ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ χειρὶ περιστρέψας. Ω 735 ῥ. χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου puerum. ι 398 τὸν (μόχλον) ἔρριψεν ἀπὸ ἕο. Χ 406 ἀπὸ ἔρριψε καλύπτρην τηλόσε. Γ 378 τήν (galeam) μετ' Ἀχαιοὺς ῥῖψ' ἐπιδινήσας. Τ 268 τὸν (caprum) ἐς λαῖτμα ῥ. ἐπιδινήσας. Θ 13 μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον, cf. h. Merc. 256. ζ 115 σφαῖραν ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον. θ 374 τὴν (σφαῖραν) ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα. λ 592 τὰς (arbores) ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα. μ 254 ἀσπαίροντα λαβὼν ἔρριψε θύραζε piscem. ν 299 ἔρριψε βοὸς πόδα χειρί, κείμενον λαβών. Ψ 845 ὅσσον τις ἔρριψε καλαύροπα. Ψ 827 πρὶν ῥίπτασκε (σόλον). sine acc. Ψ 842 ἔρριψε discum. h. Ap. 318 ῥῖψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα Volcanum. Merc. 79 σάνδαλα ἔρριψεν (Schneidew. Baum., codd. et ol. vo. ἔριψεν) ἐπὶ ψαμάθοις. (ἀνα- ἀπο- δια- ἐπιρ., ῥιπή ῥιπτάζω.)

ῥίς, minus bene (cf. Lob. par. 196) ῥίν Aristarchus ap. E. G. 30 ῥείς (E. M. 704, 21 ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥέω γίνεται· ἀλλ' ἡ παράδοσις διὰ τοῦ ι, cf. Herod. Λ 239, ϝρ., skr. ghrānam Nase L. Meyer, Kuhn 15, 18 vgl. G. 1, 135 218 Christ 83 Bopp, Gl. 127. Windisch, Curt. Stud. 6, 259 σρ. statuit. duplicis consonae vestigia sunt productiones Ξ 467 Τ 39 Ψ 395 777 ε 456 χ 18 ω 318. sed fit correptio ante ῥ. Π 349 δ 445 σ 86) nasus. Ε 291 ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Ν 616 ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, paraphr. τὸν ὑπὲρ τὴν ῥῖνα ἔσχατον τόπον, melius quam Ap. 139, 2 ἐπὶ μὲν τοῦ δέρματος τοῦ μυκτῆρος confundens ῥίς et ῥινόν. δ 445 ὑπὸ ῥῖνα θῆκε. σ 86 ἀπὸ ῥῖνα τάμῃ. plur. nares. Ξ 467 στόμα τε ῥῖνές τε, cf. Ψ 395 777 ε 456. Π 349 ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε. Π 503 ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε. Τ 39 στάξε κατὰ ῥινῶν, Hermann, N. J. v. Seebode, Suppl. 1, 141 neque enim latebat Homerum, opinor, per nares et extractum esse ab Aegyptiis cerebrum et instillata medicamina. φ 301 ἀπ' οὔατα - | ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, cf. χ 475. χ 18 ἀνὰ ῥῖνας ἦλθεν. ω 318 ἀνὰ ῥῖνας προὔτυψε.

ῥίψ (ῑ. σκρῖπ lat. scirpus, germ. sciluf Schilf Curt. Et. 516) vimen lentum et flexile. ε 256 *ῥίπεσσι οἰσυΐνῃσιν*, sch. HPQ. *πλέγμασι ψιαθώδεσιν οὖσι πεπλεγμένοις. οἰσυΐνῃσι δέ, τοῖς τῆς ἰτέας κλάδοις.* his latera ratis sustulit Ulixes ne undae effunderentur trans parietem in ratim.

ῥοδανός (ϝρ. L. Meyer, Kuhn 15, 12 skr. vard schwanken, cf. Curt. Et. 515 qui etiam *ῥίζα* radix, germ. wurza comparat. Grassmann Kuhn 11, 60 *ῥα, ῥώομαι ῥαθινὸς ῥοδανός* Goebel Phil. 19, 435 *ῥώομαι*) lentus, tenuis, schwank. Σ 576 *παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα* (Wolf Spitzn. Bäuml. Faesi, nunc vo.), Zenodotus *ῥαδαλόν* (q. v., E. M. 701, 54 sch. A.) vel *κραδαλόν* (sch. BV.), Aristophanes *ῥαδαλόν, οἱ δὲ ῥοανόν ἤτοι ῥευστικὸν κατὰ πλεονασμόν* (sch. BV.), Aristarchus *ῥαδηλόν* (E. M. l. l.) corrupte et contra versus rationem, E. M. l. l. *γρ. δὲ καὶ παρὰ Ῥοδανόν· ἔστι δὲ ποταμός.*

Ῥόδεια (rosea), Herm. Baum. al. *Ῥοδειᾶ*, h. Cer. 419 una ex Oceanidibus quae flores carpebant cum Proserpina, M. et ol. vo. *Ῥόεια.*

ῥόδεος (*ῥόδον*) roseus. h. Cer. 427 *ῥοδέας κάλυκας* roseas calyces i. e. rosas.

Ῥόδιοι οἱ Rhodii, incolae Rhodi insulae. B 654 *Ῥοδίων ἀγερώχων* novem naves Troiam duxit Tlepolemus. Mirum quod Doriensium colonia commemoratur, quare Bergk Literaturg. 1, 559 subtiliter coniecit, ipsum poëtam Rhodium esse celebrareque Rhodiorum thalassocratiam quae annis 928—5 a. Chr. fuisse videtur.]

Ῥοδίος (ϝρ.? L. Meyer Kuhn 15, 12 ob productionem quam efficit ρ.) M 20 unus ex octo fluviis ab Ida in mare profluentibus quos Neptunus et Apollo duxerunt ad murum Graecorum delendum. Strab. 595 *μετ' Ἄβυδον ἥ τε Δαρδανὶς ἄκρα, καὶ ἡ πόλις ἡ Δάρδανος, διέχουσα τῆς Ἀβύδου ἑβδομήκοντα σταδίους. μεταξὺ τε ὁ Ῥοδίος ἐκπίπτει ποταμός, καθ' ὃν ἐν τῇ Χεῤῥονήσῳ τὸ Κυνὸς σῆμά ἐστιν· οἱ δὲ τὸν Ῥοδίον εἰς τὸν Αἴσηπον ἐμβάλλειν φασίν*, sed Demetrius Sceps. (ib. 603) *Ῥοδίος ἀπὸ Κλεανδρίας κ. Γόρδου ἃ διέχει τῆς καλῆς πεύκης ἑξήκοντα σταδίους* (ut sch. V.). *ἐμβάλλει δ' εἰς τὸν Αἴνιον.* Herod. *παροξυντονητέον ὡς κύριον.* sch. V. *εἰκὸς τῷ ποταμῷ παρὰ τὸν ῥοῦν ὠνομάσθαι, ὥστε αὐτὸν εἶναι ῥόϊον κ. ῥόδιον.*

ῥοδο-δάκτυλος (ϝρ. v. s. *ῥόδον*) roseos digitos habens, Suid. 2; 2, 619 *ῥοδόχρους*, cf. Hes. Schaper, gen. compos. 2 al. cui digiti tanquam rosae sunt. W. Jordan, N. J. f. Ph. 107, 81 Rosen fingernd, Rosen streuend, viguisse enim etiam tum radicem *δέχ-εσθαι.* Α 477 Ω 788 β 1 γ 404 491 δ 306 431 576 ε 228 θ 1 ι 152 170 307 437 560 κ 187 μ 8 316 ν 18 ο 189 ρ 1 τ 428 *ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥ. Ἠώς* |. Z 175 *δεκάτη ἐφάνη ῥ. Ἠ.* |. Ι 707 *φανῇ καλὴ ῥ. Ἠ.* | cf. Ψ 109 ψ 241 (*φάνη*). ε 121 *Ὠρίων' ἕλετο ῥ. Ἠ.* |. Greverus Reise in Griechenl. 224 „es zeigen sich nach dem Untergang u. vor dem Aufgang der Sonne 5 blassrote perpendikulär vom Horizont aufsteigende Streifen. cf. Doederl. Gl. 2038 Krämer hom. Beiw. 6. Idem in Sicilia quoque se vidisse sunt qui dicant.

ῥοδόεις rosis infectus, rosarum odore infectus cf. Goebel epith. in *εις* 37. Ψ 186 *ῥοδόεντι ἐλαίῳ*, Ap. 139, 11 *ῥοδίνῳ.*

ῥόδον (ϝρ., aeol. *βρόδον*, vard, *ῥίζα* radix wurza Curt. Et. 515 L. Meyer Kuhn 15, 12 vgl. G. 1, 79 86 Bopp, Gl. 316 comparat. skt. raṅg tingere, rakta ruber eiecta gutturali mutata tenui) rosa. h. Cer. 6 *ἄνθεα, ῥόδα καὶ κρόκον ἠδ' ἴα.* dubitari potest num multas rosas viderit poëta qui eas in pratis carpi finxit.

Ῥοδόπη (roseo ore) h. Cer. 422 una ex Oceanidibus quae cum Proserpina flores carpebant.

ῥοδό-πηχυς rosea bracchia habens. h. XXXI 6 *Ἠῶ ῥοδόπηχυν.*

Ῥόδος Rhodus insula maris Carpathii. Tlepolemus Herculis filius exsul B 667 *ἐς Ῥόδον* venit atque B 654 *ἐκ Ῥόδου* novem naves Troiam duxit eorum B 655 *οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες | Λίνδον Ἰηλυσόν τε καὶ Κάμειρον.* nam Rhodii, ut Dorienses, B 668 *τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν ἠδὲ φίληθεν ἐκ Διός* quippe qui opibus multum valebant. Fabulas recentiornm de opibus Rhodorum notaverat Aristarchus, cf. Lehrs Ar. 688.

ῥοή, semper *ῥοαί, αἱ* ([σ]ρέω, sed fit correptio ante ῥ. semper et necessario. dat. *ῥοῇς* Π 719 h. Ven. 227 et *-σι* Π 229 669 679 ζ 216) fluenta, fluctus. Λ 732 *ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο.* Π 669 679 ζ 216 *ποταμοῖο ῥ.* |. ι 450 *ῥοὰς ποταμῶν.* κ 529 *ποταμοῖο ῥοάων.* B 869 *Μαιάνδρου τε ῥοάς.* Δ 91 *ἀπ' Αἰσηποῖο ῥοάων* |. Z 4 *μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων* |. Θ 560 *Ξάνθοιο ῥοάων* |. Π 719 *ῥ. ἔπι Σαγγαρίοιο.* Γ 5 *ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων* |, cf. T 1 (*ἀπ'*) χ 197 (*παρ'*). Σ 240 *ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάς.* ω 11 *Ὠκεανοῦ τε ῥοάς.* h. Ven. 227 *παρ' Ὠκεανοῖο ῥ.* E 774 *ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.* Non de fluvio: Π 229 *νίψατο . . ὕδατος καλῇσι ῥ.* |.

ῥόθιος (E. M. 705, 10 *ῥόθος θόρυβος*, sed Goebel Phil. 19, 435 Schwung, cui respondit Düntz. Kuhn 16, 21) strepens murmurans, rauschend. ε 412 *ἀμφὶ δὲ κῦμα | βέβρυχεν ῥόθιον.* sch. BEPV. *τὸ μετὰ πολλοῦ ῥοίζου φερόμενον κ. ὁρμητικόν. ἐκ τοῦ γινομένου ἤχου τὸ σημαινόμενον*, cf. Hes. Suid. 2; 2, 622. Subtilius quam simplicius Doederl. Gl. 976 Object zu *βέβρ.*, nicht Epitheton.

ῥοιβδέω (Curt. Et. p. 594 *ῥοϝ-jος ῥοιϝ-jος ῥοῖβδος* i. e. *ῥοῖζος*, dubitans comparat etiam lat. ru-mor, aut sru *ῥυ.* Doederl. Gl. 2328 *ῥοφεῖν ῥαφίζειν.* Est onomatopoëticum) sorbeo, gutture edo sonitum, gurgele, schlürfe ein. μ 106 *ὅτε ῥοιβδήσειεν* |, Hes. *ῥοιβδεῖ· ῥοιζεῖ διώκει ῥοφεῖ. ῥοῖβδος. ῥόγχος. ψόφος ποιός.* fit correptio ante ῥ. μ 105 106 sed productio μ 104 236 431 cf. L. Meyer Kuhn 15, 27 (*ἀναρ.*).

ῥοιζέω labiis s. dentibus strideo sibilo. K 502 *ῥοίζησεν πιφαύσκων Διομήδει*, Suid. 2; 2, 634 *ἐφώνησεν, ἤχησε.* Ap. 139, 12 *ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν*, cf. E. M. l. l. *τουτέστι συριγμόν.* De

ῥοῖζος (E. M. 705, 16 *πεποιημένη φωνή.* ϝρ. recte statuit L. Meyer Kuhn 15, 19 Curt. Et. p. 594 *ῥοι-jος ῥοιδ-jος*, i. e. *ῥοῖβδος.* Doederl. Gl. 976 *ῥύζειν* lat. rudere, angl. to rush) sibilus, Schwirren, Pfeifen, E. M. l. l. *σημαίνει ῥύμην, ὁρμήν, ἦχον.* Π 361 *ὀιστῶν τε ῥοῖζον*, sch. BL. *ἐπὶ τοῦ ταχέος κ. κούφου.* ι 315 *πολλῇ δὲ ῥοίζῳ* egit oves, sch. PV. *ἀσήμῳ φωνῇ, συριγμῷ.*

ῥοιή malus punica. In Od. tantum, atque in locis qui serioris originis putantur. η 115 λ 589 *ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι* apud Alcinoum et apud inferos. malum punicum h. Cer. 372 412 *ῥοιῆς κόκκον.* Comparatur hebr. rimmon. Res enim et nomen a Semitis ad Graecos pervenerunt.

ῥόος ([σ]ρέω. fit productio ante ῥ. Π 151 P 264 Σ 402 Φ 147 258 ε 327 461 λ 21 μ 204

ξ 254, correptio P 750 Φ 16 263 306 ε 449 ζ 85 ι 80 λ 639. Cf. Lob. path. el. 2, 61 de subst. in οος. sing. tantum) cursus fluminis, Strömung, aqua profluens. a) fluviorum: Λ 726 *ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.* Π 151 λ 21 *παρὰ ῥ. Ὠκεανοῖο.* Σ 402 *ῥόος Ὠκεανοῖο ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος.* μ 1 *ποταμοῖο - ῥόον Ὠκεανοῖο.* Φ 16 *Ξάνθου - | πλῆτο ῥόος κελάδων ἵππων.* ζ 85 *ποταμοῖο ῥόον περικαλλέα.* Μ 25 *ἐς τεῖχος ἵη ῥόον.* Φ 241 *ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος.* Φ 303 *πρὸς ῥόον ἀίσσοντος* adverso flumine. ξ 254 *ἐπλέομεν, ὡς εἴ τε κατὰ ῥόον* quasi secundo flumine. Μ 33 *ποταμοὺς τρέψε νέεσθαι κὰρ ῥόον* secundum. Φ 147 *ἐδάιζε κατὰ ῥόον* huc illuc in. P 264 *βέβρυχε κῦμα* (maris) *ποτὶ ῥόον* fluvii in mare effluentis. Φ 263 306 *κῦμα ῥόοιο* | fluvii. λ 639 *κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο* | v. s. b). Φ 219 *προχέειν ῥόον εἰς ἅλα.* P 750 *πᾶσι ῥόον τίθησι* fluviis. Φ 258 *ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ.* Φ 369 *ἐμὸν ῥ. κήδειν.* ε 449 *σὸν ῥόον - ἱκάνω,* ε 451 *παῦσεν ἑὸν.* b) maris: ε 327 *ἐφόρει κῦμα κατὰ ῥόον,* cf. ε 461. ι 80 *με κῦμα ῥόος τε - ἀπέωσε.* μ 204 *βόμβησαν - κατὰ ῥόον* huc illuc. (*βαθύ- καλλίρροος.*)

ῥόπᾰλον (*ϝρ.*, Curt. Et. 513 *ῥέπ-ω ϝρεπ ῥίπτω* goth. vairpa germ. werfe, cf. L. Meyer, Kuhn 15, 6 Doederl. Gl. 2321) baculus, clava, Knüttel Keule. Λ 559 *πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη.* Λ 561 *τύπτουσιν ῥοπάλοισιν.* ι 319 *Κύκλωπος - μέγα ῥόπαλον.* ρ 195 *τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστί.* ρ 236 *ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕληται.* λ 575 *ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.* Fit productio ante ῥ. Λ 559 ι 319.

ῥοχθέω (*ὀ-ρεχθέω* ut nonnulli putant cf. Lob. path. el. 1, 83 Spitzn. ad Il. III p. CX. Doederl. Gl. 982 *ἐρυγεῖν.* melius E. M. 705, 33 *ποιὰ φωνή ἐστι· τὸ γὰρ ὕδωρ εἰς τὰ κοιλώματα τῶν πετρῶν εἰσιὸν δοκεῖ τινὰ ποιεῖν ἦχον ῥόχθ ῥόχθ*) mugio, sonum edo gravem. ε 402 *ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο δεινὸν ἐρευγόμενον,* sch. E. *ποιὸν ἦχον ἀπετέλει. τῶν δὲ πεποιημένων ἡ λέξις,* cf. Ap. 139, 13. μ 60 *προτὶ αὐτὰς* (i. e. *πέτρας*) *κῦμα μέγα ῥοχθεῖ.*

ῥυδόν (*ῥέω, ῥυῆναι*) affluenter, summopere. ο 426 *ῥ. ἀφνειοῖο,* sch. *ἐπίρροιαν ἔχοντος πλούτου,* E. M. 706, 7 *ἄγαν πλουσίου.*

ῥυμός (*ἐ-ρύω. ϝρ.?* L. Meyer, Kuhn 15, 4 etsi Ω 271 fit correptio ante ῥ.) temo, Hes. *τοῦ ἅρματος τὸ ἐκτεταμένον ξύλον παρὰ τοὺς ἵππους ἕως τοῦ ζυγοῦ μέσον ἀπὸ τοῦ ἄξονος.* currui ita affixus ut non moveatur sine curru Κ 505 *δίφρον - | ῥυμοῦ ἐξερύοι.* Iunonis Ε 729 *τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν,* prominebat e curru (Mayer qu. ho. I Gera 1841 p. 5). sed in ceteris ligneus, qua a curru maxime distabat tenuior et munitus tigno ad rectos angulos supra exstanti quod iugum habebat (Ε 729 *ἐπ' ἄκρῳ δῆσεν ζυγόν*). Ζ 40 Π 371 *ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ* currum, Ariston. *ἀντὶ τοῦ ἄκρῳ.* Ω 271 *τὸ κατέθηκαν ἐυξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,* quare fracto iugo decidebat temo, Ψ 393 *ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.* Cf. Grashof, Fuhrw. 35.

ῥύομαι (*ϝρ. ϝερύω, ἐρύω* q. v., etsi L. Meyer, Kuhn 15, 23 *σερύεσθαι* statuit. (ῡ Ο 257 Π 799 Σ 515 ρ 201 in arsi, Μ 8 P 224 in thesi, atque ante σ.) praes. *-ομαι* ξ 107 et *-μ'* Ο 257, *-εται* Κ 259 417 ο 35, *-ονται* Ι 396, opt. *-οιτο* Μ 8 *-οισθε* P 224, inf. *-εσθαι* Υ 195. ipf. *ῥύετ'* Π 799, *ῥύατ'* Σ 515 ρ 201. aor. *ἐρρύσατο* Υ 194 α 6 h. XI 4 et *ῥυσάμην* Ο 29 (ῠ ob metri necessitatem, sed cf. Koch Phil. 7, 599 qui serioris originis putat) *-σατ'* ψ 244 *-άσθην* Ξ 406, opt. *-αιτο* ζ 129 μ 107, iptv. *ῥῦσαι* P 645 Ω 430. inf. sync. cf. Lob. path. el. 2, 91. 1) Rh. 61 quod al. ad *ῥύσκομαι* referunt. *ῥῦσθαι* Ο 141 Herod. Μ 286 *οὐκ ἀληθὴς ἡ τοιαύτη συναλοιφή, εἴγε καὶ τὸ ἐρύεσθαι ῥῦσθαι ἔφη,* cf. Ω 1. sch. V. Ο 141 *συστέλλει ὁ Θρᾷξ τὸ ῥῦσθαι· τὸ γὰρ πλῆρές ἐστι ῥύεσθαι.* et ipf. iter. 2. p. sg. *ῥύσκευ* Ω 730) ad me traho e periculo, wahre, servo, defendo, tueor. E. M. 707, 6 *σώζειν.* a) homines et deos: Ο 29 *τὸν ἔνθεν ῥ.* Ο 257 *σε πάρος περ ῥ.* P 224 *τέκνα προφρονέως ῥ. ὑπ' Ἀχαιῶν.* P 645 *ῥ. ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν.* Σ 515 *τεῖχος ῥ. ἐφεσταότες.* Υ 194 *σε Ζεὺς ἐρ.* Ω 730 *αὐτὸν ῥ.* α 6 *ὡς ἑτάρους ἐρ.* μ 107 *ῥ. σ' ὑπὲκ κακοῦ.* h. XI 4 *ἐρ. λαόν.* Υ 195 *σε ῥ.* Ο 141 *ἀνθρώπων ῥ. γενεήν.* ρ 201 *σταθμὸν κύνες καὶ ἄνδρες ῥ.* ο 35 *σε φυλάσσει τε ῥ. τε.* ξ 107 *σῦς φυλάσσω τε ῥ. τε* pastor. Κ 417 *οὔ τις ῥ. στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει* militum statio. b) res: Μ 8 *νῆας ῥ.* murus. Ξ 406 *τελαμῶνε τώ οἱ ῥυσάσθην χρόα.* ζ 129 *ῥ. περὶ χροῒ μήδεα φωτός.* Κ 259 *ῥ. κάρη αἰζηῶν* galea, Hes. *σώζει, εἴργει, σκέπει, φυλάττει, κωλύει.* Π 799 *κάρη ῥ. Ἀχιλλῆος.* 2) rego, dominor: Ι 396 *πτολίεθρα ῥ.* 3) retineo ψ 244 *Ἠῶ ῥ. ἐπ' ὠκεανῷ.* ῠ Ι 396, Υ 195, Κ 259 417 ο 35, Ο 29 (aorist.), ξ 107. fit ante ῥ productio Ω 430 ξ 107 ο 35, correptio Ι 396 P 645 Υ 195. (*ῥύσια ῥυσός ῥυστάζω -κτύς ῥυτήρ ῥυτός.*)

ῥύπα, τά de *ῥύπος* cf. Lob. Rh. 288, Herod. Σ 352 Ψ 254 *μεταπλασμοῦ ἔχεται.* sordes. ζ 93 *κάθηράν τε ῥύπα πάντα.* Inde

ῥυπάω inquino. ζ 59 *εἵματα ῥερυπωμένα κεῖται.*

ῥυπόω sum sordidus. ζ 87 *ῥυπόωντα καθῆραι.* ν 435 *ῥωγαλέα ῥυπόωντα.* τ 72 ψ 115 *ῥυπόω.* ω 227 *ῥυπόωντα χιτῶνα.*

ῥύσια, τά (*ϝρ., ῥύω*) res repetundae, quae quis rapit compensaturus quae ei adempta sunt. Λ 674 *ῥύσι' ἐλαυνόμενος,* sch. BL. *τὰ ἀντί τινων ἑλκόμενα οἱονεὶ ἃ ἀντὶ τῶν ἡρπασμένων ἁρπάζομεν,* paraphr. *ἐνέχυρα.*

ῥυσός (*ϝρ., ῥύω*) rugosus. Ι 503 *Λιταὶ - | χωλαί τε ῥυσαί τε,* sch. AD. *ἐπὶ τοῦ μετώπου συστροφὰς τοῦ δέρματος ἔχουσαι.*

ῥυστάζω (*ϝρ.*, frequent. de *ῥύω* cf. L. Meyer Kuhn 14, 91. Ebel ib. 4, 168) traho per vim, huc illuc tracto, E. M. 706, 54 *τὸ μετὰ βίας ἕλκειν,* cf. Hes. Ω 755 *πολλὰ ῥυστάζεσκεν περὶ σῆμα* corpus Hectoris, sch. A. *εἷλκεν ἔσυρεν.* feminam per vim ac libidinem, E. M. l. l. *μετὰ βίας κ. ἀνάγκης ἕλκειν κ. μίγνυσθαι γυναικί.* π 109 υ 319 *γυναῖκας | ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα.* Inde

ῥυστακτύς raptatio per vim ac superbiam. σ 224 *τι ξεῖνος πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς.*

ῥυτήρ (*ϝρ., ῥύομαι*) 1) qui trahit, qui tendit. a) habenae, Hes. *ἡνίον, λῶρος, ἱμάς, ἑλκυστήρ.* Ap. 139, 23 *οἱ τῶν ἡνίων ἱμάντες.* Bekk. an. 299, 28 *ὁ ἱμάς. κυρίως δὲ τὰ ἡνία, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τοὺς ἵππους κ. τοὺς ἐποχουμένους, ὅ πέρ ἐστι σώζειν,* cf. E. M. 707, 5. Π 475 *ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν* equi directi sunt paraphr. *ἐν τοῖς χαλίνοις ἀπευθύνθησαν,* cf. sch. DL. richteten und streckten sich in den Zügeln secundum habenas, cum antea fuissent obliqui. Grashof Fuhrw. 35 negans *ταν.* esse nisi de cursu utitur sch. V. *γρ. καὶ ῥυτῆρι,* explicat:

iuncti sunt ad temonem etsi nec ταν. iungere nec ῥ. temonem significat. Hes. sch. L. ἑλκυστῆρες habent, itaque sunt qui Zugseile, Stränge explicent, quibus non videtur usus esse Homerus. b) qui tendit arcum, Spanner. φ 173 τε͂ ῥυτῆρα βίου τ' - κ. ὀιστῶν. σ 262 ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀιστῶν. 2) defensor, custos. ρ 187 223 σταθμῶν ῥυτῆρα.

Ῥύτιον (ϝρ. ῥύομαι?). *Β* 648 Φαιστόν τε͂ Ῥύτιόν τε, πόλις εὖ ναιεταώσας Cretae mediae qua meridiem spectat insula. Herod. προπαροξυτόνως ὡς στάδιον. οὐκ εὖ δὲ Τυραννίων παροξύνει αὐτὸ ὡς πεδίον· οὔτε γὰρ ὑποκοριστικόν, οὔτε, εἰ ἦν ὑποκοριστικόν, παρωξύνετο καθότι τρίβραχυ. Strab. 479 Γορτυνίων ἐστὶ καὶ τὸ Ῥύτιον σὺν τῇ Φαίστῳ. Putatur esse Ῥιθυμνία, nunc Retimo.

ῥῡτός (ϝρ., ῥύομαι) tractus, ingens, herbeigeschleppt. ζ 267 ξ 10 ῥυτοῖσιν λάεσσι, sch. τοῖς εἱλκυσμένοις, ἐκ δὲ τούτου μεγάλοις, cf. sch. E. Ap. 139, 18 E. M. 707, 3.

ῥωγᾰλέος (ϝρ., cf. L. Meyer, Kuhn 15, 16) lacer. *Β* 417 χιτῶνα χαλκῷ ῥωγαλέον, E. M. 705, 45 διεῤῥωγότα κ. ἐσχισμένον, cf. Ap. 139, 31 Hes. ν 435 ξ 343 ῥάκος ἠδὲ χιτῶνα | ῥωγαλέα. ν 438 ρ 198 σ 108 πήρην | πυκνᾶ ῥωγαλέην. De

ῥώξ (ϝρ., ῥήγνυμι ἔῤῥωγα) fissura, apertura, Spalt, Riss. χ 143 ἀνέβαινε - ἀνᾶ ῥῶγας μεγάροιο, ascendebat sursum per foramina aut intervalla tignorum aut fenestras. sch. V. ῥήγματα, θυρίδας (Ap. 139, 24 Doederl. Gl. 1054 Fenster) ἢ τὰς τῆς οἰκίας ὑπερῴους διόδους, E. M. 705, 47 ἐκ ῥωγάδα .. οἷον ἔκρηγμα οὖσαν κ. διακοπὴν τοῦ τοίχου, Ameis: durchbrochenes Gebälk. Faesi: Oeffnungen, Luken.

ῥώομαι (Curt. Et. 517 lat. ruo, ῥυ σρυ ῥέω, cf. L. Meyer Kuhn 15, 23 Brugman Curt. Stud. 4, 160. ipf. ἐῤῥώοντο *Ψ* 367 et ῥώοντο *Λ* 50 *Π* 166, *Σ* 411 417 *Υ* 37. aor. ἐῤῥώσαντο *Ω* 616 ψ 3 ω 69 h. Ven. 261) moveor cum impetu, E. M. 705, 42 τὸ ὁρμῆσαι . . . τὸ σπουδάζειν. *Σ* 411 *Υ* 37 ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥ., Ap. 139, 30 ῥῶσιν ἐλάμβανον. *Φ* 367 χαῖται δὲ ῥ. Ap. l. l. ὁρμὴν ἐλάμβανον. ψ 3 γούνατα δ' ἐ. ruo, stürme, propero. *Λ* 50 πρυλέες ῥ., *Π* 166 Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἀμφὶ θεράποντα, *Σ* 417 ὑπὸ δ' ἀμφιπόλοι. ω 69 Ἀχαιοὶ τεύχεσιν ἐ. *Ω* 616 νυμφάων αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώιον ἐ. saltantes ut videtur, id quod acc. addito significatur, h. Ven. 261 χορὸν ἔ. nymphae.

ῥωπήια, τά (ϝρ, cf. L. Meyer, Kuhn 15, 19. ῥώψ -πεῖον) virgulta, E. M. 705, 58 δρυμοί, φρύγανα, ἱμαντώδη φυτά. *Ν* 199 ἀνὰ ῥωπήια πυκνά, cf. *Ψ* 122 h. XIX 8 (διά) ξ 473 (κατά). *Φ* 559 κατά τε͂ ῥ. δύω.

ῥωχμός (melius, ῥωγμόν. ῥήγνυμι, ἔῤῥωγα) fissura, Hes. ῥωγμός ὄγκος, κοῖλος τόπος, ῥῆξις. *Ψ* 420 ῥωχμὸς ἔην γαίης. sch. A. ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ζ' (sc. catholicae, Lehrs) διὰ τοῦ γ φησὶ ῥωγμός.

ῥώψ (ϝρ., L. Meyer Kuhn 15, 19 E. M. 706, 1 ἀπὸ τοῦ ῥέπω. sed Düntz. Kuhn 16, 29 ῥιπ ϝριπ, Ahrens δρῦς 49 srav sru) virgultum, Gesträuch. E. M. 705, 57 ὕλη κ. ὑλώδη φυτά. κ 166 σπασάμην ῥῶγάς τε λύγους τε. ξ 49 ῥ. δ' ὑπέχευε δασείας. π 47 χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥ. κ. κῶας ὕπερθεν.

Σ.

σ' i. e. 1) σέ e. c. ante augmentum syllab. in pede secundo cf. Ameis app. *Β* 28. 2) σοί *Α* 170 (cf. *Φ* 122). 3) σά *Ζ* 490 α 356 φ 350, ξ 185 ante αὐτοῦ et αὐτῆς.

Σᾰβάκτης (Hes. σαβακός· ὁ σαθρός Χῖοι. σαβάξας· διασκεδάσας διασαλεύσας), Destructor, daemon domesticus. ep. 14, 9 σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβετον ἠδὲ Σαβάκτην | Ὠμόδαμόν θ'.

Σαγγᾰριος fluvius hodie Sakaria, Liv. 38, 18 ex Adoreo monte per Phrygiam fluens miscetur ad Bithyniam Thymbri fluvio, inde maior iam geminatis aquis per Bithyniam fertur. Influit vero in Ponti sinum nunc vocatur ab urbe Erekli. *Γ* 187 παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο | pugnabant Phryges. cf. sch. BLV. D. *Π* 719 Φρυγίῃ - ῥοῇς ἐπὶ Σ. |.

Σαιδήνη mons prope Cymen. ep. 1, 3 Σαιδήνης πόδα - ὑψικόμοιο.

σαίνω (σϝ. Ahrens Phil. 4, 603 Delbrück Kuhn 17, 238 Curt. Et. p. 647, comparatur germ. swanz Schwanz. inde σσ in compositis, cf. Knös dig. 223. sed Christ 271 skr. kjav-ajanjāmi mache sich bewegen) praes. ci. et ptc., ipf., aor. caudam moveo, wedele. κ 217 ὡς ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες σαίνωσ', ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι (219) σαῖνον. π 6 σαίνοντας κύνας. ρ 302 οὐρῇ ὅ γ' ἔσηνε Argus canis. h. Ven. 70 μετ' αὐτὴν σαίνοντες λύκοι. (περισ.)

σᾰκέσ-πᾰλος (πάλλω. σ non servatur nisi ante mutas Herzog N. J. f. Ph. 101, 297. Lob. path. el. 1, 311 „non extrinsecus adiectum est" sed ad σάκος pertinet) scutum movens, *Ε* 126 σακέσπαλος ἵπποτα Τυδεύς, sch. L. ὁ πάλλων τὸ σάκος, Ap. 140, 4 14 (ubi σακεσπάλος Bekk.) E. M. 707, 34 πολεμικός. Accentus anomalus est, cf. Göttling Acc. 318. De

σάκος (σαγ, σάττω Curt. Et. 624 E. M. 707, 34. sed alii σαόω cf. Lob. Rh. 285. dat. σάκει *Ν* 565 *Υ* 259 et -εϊ *Θ* 267 272 *Λ* 572 *Ν* 130 *Φ* 241 σάκεσιν *Δ* 282 *Ρ* 268 ξ 479 et -σσι *Ρ* 354 π 474 et -έεσσι ξ 477) scutum oblongum et tanta magnitudine ut totum corpus tegeret, v. s. ἀσπίς, Bekk. anecd. 1096 Κρητῶν. σάκος ἀσπίς. Cf. Baerwinkel, her. Graec. armat. Arnstadt 1839 p. 32. *Γ* 335 *Π* 136 *Τ* 373 ἀμφὶ ὤμοισιν βάλετο ξίφος, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε |, sch. ABL. διὰ κοινοῦ τὸ βάλετο, ἀναγκαίως διὰ τοὺς τελαμῶνας i. e. ob lora lata (Ariston. *Ε* 796) quibus scuta gerebantur *Κ* 149 ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σ. θέτο, cf. *Ο* 479 (τετραθέλυμνον) χ 122. *Λ* 527 εὐρὺ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σ. *Ξ* 405 δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην | ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου. *Ο* 125 ἀπὸ - εἵλετο σάκος ὤμων, cf. ξ 277. *Ο* 474 ἑλὼν σ. ὤμῳ. ξ 479 σ. εἰλυμένοι ὤμους. χ 279 ὑπὲρ σ. ὦμον ἐπέγραψεν. Coriis taurinis atque aere (v. s. c) super inducta erant scuta, oram extremam aere munitam habebant ad sustinendos gladiorum ictus. *Η* 219 Αἴας .. φέρων σ. ἠύτε πύργον | χάλκεον ἑπταβόειον, ὅ οἱ Τυχίος κάμε, 222, ὅς οἱ ἐποίη-

σεν σ. αἰόλον ἑπταβόειον | ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν |, cf. Λ 485 Ρ 128. sed Volcanus in Achillis scuto non coriis utebatur sed aere: Σ 481 πέντε ἔσαν σάκεος πτύχες. Θ 272 μιν σ. κρύπτασκε φαεινῷ. Ν 342 σακέων φαεινῶν. Medius umbo erat: Η 266 βάλεν Αἴαντος σ. ἑπταβόειον | μέσσον ἐπομφάλιον. Σ 608 ἄντυγα πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο. pondere magno erat Aiacis scutum: Π 107 ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν ἔχων σ. αἰόλον: Ν 710 οἱ σ. ἐξεδέχοντο. videntur quidem etiam minora statui Ξ [376] ἔχει δ' ὀλίγον σ. ὤμῳ, opp. ἀσπίδι μείζονι, sed sch. AD. ἔστι δὲ ποσότης ἀντὶ πηλικότητος. V. τινὲς δὲ ὀλίγον ἀνάξιον πρὸς τὴν κατασκευήν, bene Ariston. ἀθ., sch. V. Ζηνόδ. μὲν οὐδὲ γράφει, Ἀριστοφ. δὲ ἀθ. b) Δ 113 πρόσθεν σάκεα σχέθον. Χ 313 πρόσθεν σάκος στέρνοιο κάλυψεν. Θ 268 ὑπεξέφερεν σάκος. Θ 331 Ν 420 οἱ σ. ἀμφεκάλυψεν. Ρ 132 ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σ. εὐρὺ καλύψας. Δ 282 φάλαγγες σ. τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. Λ 545 ὄπιθεν σ. βάλεν ἑπταβόειον. Λ 593 Ν 488 Χ 4 σάκε' ὤμοισιν κλίναντες. ξ 482 σ. οἷον ἔχων. π 474 βεβρίθει σάκεσσι. Ν 130 φράξαντες-σάκος σακεϊ προθελύμνῳ. Ρ 268 φραχθέντες σ. χαλκήρεσιν. Ρ 354 σ. ἔρχατο. Λ 572 ἐν σ. μεγάλῳ πάγεν. Υ 259 ἐν δεινῷ σ. ἤλασεν ἔγχος, σμερδαλέῳ. Υ 260 σ. μύκε δουρὸς ἀκωκῇ. Υ 261 σ. ἀπὸ ἕο χειρὶ ἔσχετο. Υ 289 βάλε ἢ κόρυθ' ἠὲ σάκος. Φ 164 δουρὶ σ. βάλε, οὐδέ (165) ῥῆξε σάκος. Ε 619 σ. ἀνεδέξατο πολλά sc. δούρατα. Μ 339 βαλλομένων σακέων. Ν 608 ἔσχεθε σ. εὐρύ hastam. Υ 268 οὐδὲ ἔγχος ῥῆξε σ. Χ 291 ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. Ψ 820 ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο κῦρε. Η 258 μέσον σ. οὔτασε, cf. Λ 565 Ν 561. Ν 552 οὔταζον σ. εὐρὺ παναίολον. Φ 241 ἐν σ. πίπτων ῥόος. ξ 477 σ. περιτρέφετο κρύσταλλος. c) Η 245 βάλεν Αἴαντος δεινὸν σ. ἑπταβόειον | ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ, Aiacis scutum semper σάκος non ἀσπίς vocatur. Θ 267 στῆ ὑπ' Αἴαντος σ. Ν 565 ἐν σ. Ἀντιλόχοιο. Achillis scutum (v. s. ἀσπίς): Σ 478 609 σ. μέγα τε στιβαρόν τε Τ 379 Ἀχιλλῆος σάκεος, καλοῦ δαιδαλέου. Χ 290 βάλε Πηλεΐδαο μέσον σ. Κ 257 ἔδωκε φάσγανον καὶ σ. Diomedi Thrasymedes. χ 184 σ. εὐρὺ γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ Λαέρτεω. Ν 606 σ. Μενελάου οὔτασε, cf. Ν 646 (μέσον). Ο 528 Φυλεΐδαο μέσον σ. οὔτασε. Ξ 9 σ. εἷλε τετυγμένον υἷος ἑοῖο, Θρασυμήδεος, χαλκῷ παμφαῖνον. σ 377 ἐμοὶ σάκος εἴη κ. δοῦρε κ. κυνέη, cf. χ 101. χ 110 τέσσαρα σάκε' ἔξελε, cf. χ 149 (δώδεκα). Per metonymiam: Σ 193 οὔ τευ . . τεύχεα δύω εἰ μὴ Αἴαντος σάκος. (σακέσπαλος.)

Σᾰλᾰμίς Steph. ἡ πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσος κ. πόλις, nunc Kuluri s. Koluri. Strab. 394 νῦν μὲν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι τὴν νῆσον, τὸ δὲ παλαιὸν πρὸς Μεγαρέας ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἔρις περὶ αὐτῆς (Paus. 1; 40, 4). καί φασιν οἱ μὲν Πεισίστρατον οἱ δὲ Σόλωνα παρεγγράψαντα ἐν τῷ νεῶν καταλόγῳ μετὰ τὸ ἔπος τοῦτο Β 557 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, ἑξῆς τοῦτο, [558] „στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες"· μάρτυρι χρήσασθαι τῷ ποιητῇ τοῦ τὴν νῆσον ἐξ ἀρχῆς Ἀθηναίων ὑπάρξαι. οὐ παραδέχονται δὲ τοῦθ' οἱ κριτικοὶ διὰ τὸ (cf. Ariston. Γ 230) πολλὰ τῶν ἐπῶν ἀντιμαρτυρεῖν αὐτοῖς, cf. Aristot. Rhet. 1, 15 sch. BL. Β 494 (Bekk. p. 80 a 15) Eust. 285, 4. Plut. Sol. 10 αὐτοὶ δ' Ἀθηναῖοι ταῦτα μὲν οἴονται φλυαρίαν εἶναι· τὸν δὲ Σόλωνά φασιν ἀποδεῖξαι τοῖς δικασταῖς ὅτι Φίλαιος κ. Εὐρυσάκης, Αἴαντος υἱοί, Ἀθήνῃσι πολιτείας μεταλαβόντες, παρέδοσαν τὴν νῆσον αὐτοῖς. Cf. Diogen. L. v. Sol. 2 Ps. Herod. v. Hom. 28 Polyaen. str. 2, 20 Ulpian. ad Demosth. f. leg. Düntz. N. J. f. Ph. 91, 432 vel Abh. 6 Lehrs Ar. 447 Sengeb. diss. post. 109. Certe Aiax Salaminius erat Η 199 ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. 2) Aiace mortuo cum Teucer sine fratre domum rediret expulsus a patre in Cyprum venit Strab. 682 Ἀχαιῶν ἀκτή, ὅπου Τεῦκρος προσωρμίσθη πρῶτος ὁ κτίσας Σαλαμῖνα τὴν ἐν Κύπρῳ, ἐκβληθείς, ὥς φασιν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς Τελαμῶνος. Fuit urbs in ea insulae parte quae orientem spectat, in radicibus Olympi montis sita, prope locum qui nunc vocatur Porto Constanza. h. IX 4 Σαλαμῖνος ἐυκτιμένης μεδέουσα καὶ πάσης Κύπρου o Venus.

σάλλω concutio. Π 558 πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος, Herod. Ἀρίσταρχος κ. οἱ ἀπ' αὐτοῦ δασύνουσι (ἐς ἥλατο v. s. ἐσάλλομαι) Λυσανίας (Πορφύριος v. Lehrs Ar. 307) δὲ ψιλοῖ, προσνέμων τὸ σ τῷ η, σήλασθαι γάρ φησι σημαίνειν τὸ ἀποσπᾶν κ. σαλεύειν. ὁ δὲ σαλεύσας πρῶτος τὸ τεῖχος Σαρπηδών ἐστιν, Hes. σήλατο· ἔσεισεν ἐτίναξεν, κατέβαλεν ἔρρηξε, cf. Lob. Rh. 112.

Σαλμωνεύς Aeoli et Enaretae filius Apollod. 1; 7, 3, postquam e Thessalia abiit in Elide urbe condita Salmone regnavit ita superbe ut simularet se Iovem esse atque a Iove fulmine necaretur ib. 9, 7 cf. narrat. 70. Vidit Ulixes apud inferos eius filiam λ 236 Τυρὼ-εὐπατέρειαν, ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι, Ariston. ὅ. οὐχ ὑποτίθεται ἀσεβῆ τὸν Σαλμωνέα, ὡς οἱ νεώτεροι. οὐ γὰρ εὐπατέρειαν ἂν τὴν Τυρὼ εἶπεν οὐδὲ ἀμύμονος πατρός etsi haec vix sunt de morum probitate.

σάλπιγξ (Christ 121 skr. svar tönen, σϝαλπίζω mache ertönen, quod Curt. Et. 388 fere admittit cf. Knös dig. 223. lit. svilpine, tuba. L. Meyer vgl. G. 1, 355 etiam sermo σειρήν susurro comparat, cf. ib. 366. Duplicis consonae vestigia absunt) tuba. Σ 219 ἴαχε σ. | ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὕπο, Ariston. ὅ. αὐτὸς οἶδε σάλπιγγας, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐκ εἰσάγει. Invenisse dicuntur tubas Sinties s. Pelasgi qui Lemnum tenebant, cf. Tz. Lyc. 250 Poll. IV 11, 85 sch. Eur. Ph. 1392 Hyg. 274. O. Müller, Etr. 1, 269 Giseke, Balkanhalbinsel 88. Inde

σαλπίζω translate: tubae instar resono. Φ 388 ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός, cf. Ariston.

Σάμη vel **Σάμος** (Strab. 457 σάμους καλεῖσθαι τὰ ὕψη) insula maris Ionici Cephallenia, nunc Cefalonia, et urbs sub imperio Ulixis qui Cephallenes Troiam duxit Β 634 οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο, Strab. 453 τὴν νῦν Κεφαλληνίαν. Ariston. ὅ. Ζηνόδ. γρ. οἳ Σάμην . . . ἀγνοῶν ὅτι κατ' ἀρσενικὸν ἐνίοτε ἐκφέρει τὰ εἰς η λήγοντα. sch. A. φρούριον τῆς Κεφαλληνίας μέχρι νῦν Σάμος. Strab. 455 τὴν Κεφαλληνίαν τετράπολιν οὖσαν οὔτ' αὐτὴν εἴρηκε τῷ νῦν ὀνόματι οὔτε τῶν πόλεων οὐδεμίαν πλὴν μιᾶς εἴτε Σάμης εἴτε Σάμου ἣ νῦν μὲν οὐκέτ' ἐστίν, ἴχνη δ' αὐτῆς δείκνυται κατὰ μέσον τὸν πρὸς Ἰθάκῃ πορθμόν. α 246 π 123 τ [131] νήσοισιν . . Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ . . Ζακύνθῳ,

sch. V. B. Vind. 56. *ι* 24 *νῆσοι . . μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσιν Δουλίχιον τε Σάμη τε καὶ . . . Ζάκυνθος*, cf. h. Ap. 429. fuerunt inter procos quinquaginta duo e Dulichio, *π* 249 *ἐκ τε Σάμης* viginti quatuor, e Zacyntho viginti. Eorum Ctesippus *υ* 288 *Σάμῃ ἐνὶ οἰκία ναίων*. Laërtes et Anticlea Ctimenen sororem Ulixis *ο* 367 *Σάμην δ' ἔδοσαν* collocaverant. Fuere vero qui Cephalleniam totam vel partem insulae ab Homero Dulichium appellari censerent (Strab. 456 Ameis ad *α* 246) *δ* 671 *ο* 29 *ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης* cf. *δ* 845 (*μεσσηγύς*) erat Asteris insula ubi proci insidias struxerunt Telemacho. Homerus urbem non videtur dixisse (*υ* 288 *ο* 367?). certe Apollodorus subtilius quam verius statuit (Strab. 453 cf. Lehrs Ar. 233) *τὴν μὲν πόλιν Σάμην καὶ Σάμον συνωνύμως ὑπολαμβάνων ἐκφέρεσθαι, τὴν δὲ νῆσον Σάμον μόνον*. Recte Strab. 454 *οὐ γὰρ εὐκρινῶς ἀποδίδωσιν ὁ ποιητὴς οὔτε περὶ Κεφαλληνίας οὔτε περὶ τῆς Ἰθάκης καὶ τῶν ἄλλων πλησίον τόπων, ὥστε καὶ οἱ ἐξηγούμενοι διαφέρονται καὶ οἱ ἱστοροῦντες*.

Σάμος 1) Samothrace insula maris Aegaei prope ostium Hebri fluvii, Steph. *Σαμοθράκη νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα*, nunc Samothraki. Neptunus *Ν* 12 *ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλῃέσσης | Θρηικίης* Idam Troiamque prospiciebat, Ariston. *ἡ δ. ὅ. οὐδέποτε συνθέτως εἴρηκε Σαμοθράκην*, Suid. 2; 2, 666 *ὥσπερ ἐν πόλει ἄκρῃ*. Strab. 457 *τὴν δ' Ἰωνικὴν οἶδε μέν ὡς εἰκός· καὶ γὰρ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν εἰδέναι φαίνεται· οὐκ ἂν ἀντιδιέστειλε δὲ τὴν ὁμωνυμίαν περὶ τῆς Σαμοθράκης λέγων, τότε μὲν τῷ ἐπιθέτῳ, τότε δὲ τῇ συζυγίᾳ τῶν πλησίον νήσων*. *Ω* 753 *ἐς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον*, *Ω* 78 *μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου*. h. Ap. 34 *Θρηικίη τε Σάμος*. 2) Samos insula maris Icarii, prope Mycalen promunturium, nunc Samo h. Ap. 41 *Σάμος ὑδρηλή*.

σάνδαλον (persic. sandal calceus, ut videtur, cf. Curt. Et. p. 441. ad *σανίς* (*σανίδαλον*) rettulit Lob. path. pr. 92) solea quae loris alligatur ad pedem. h. Merc. 84 *ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σ. κοῦφα*. ib. 79 *σάνδαλα ἔρριψεν ἐπὶ ψαμάθοις*. ib. 139 *σ. προέηκεν ἐς Ἀλφειόν*. Sinties s. Pelasgi Tyrrheni qui Lemnum tenebant dicuntur optimas habuisse cf. Poll. 7; 22, 87 O. Müller Etr. 1, 269.

σανίς (originis dubiae. E. M. 708, 13 *οἷον τανίς, ἀπὸ τοῦ τετάσθαι*) tabula, assis Bret, E. M. l. l. *τὸ ἐπίμηκες ξύλον*. *φ* 51 *ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ | ἕστασαν*, recte Ameis tabulatum explicat in quo cistae stabant paulo supra solum conclavis. In ceteris plur. a) Hes. *θύραι*. *Μ* 121 *πύλῃσιν - ἐπικεκλιμένας σανίδας*, *Μ* 453 *ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν*. *Μ* 461 *σανίδες διέτμαγεν* *Σ* 275 *πύλαι σ. τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι*. *Φ* 535 *ἐπανθέμεναι σ. πυκινῶς ἀραρυίας*. *β* 344 *κληισταὶ δ' ἔπεσον σ. πυκινῶς ἀραρυῖαι | δικλίδες*. *φ* 137 164 *κολλητῇσιν ἐυξέστῃς σανίδεσσιν*. *Ι* 583 *κολλητὰς σ.* *χ* 128 *ψ* 42 *σ. δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι*. b) *χ* 174 *σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν* pone vos claudite ianuam, sch. H. *κλείσατε τὰς θύρας*, vv. 175—7 e 192 huc transpositos Düntz. vidit. Sed Ameis: bindet von hinten an die zusammengeschnürten Hände Bretter zum Herabhängen wie die Ambose an Juno's Füssen *Ο* 15.

ΣΑΟΣ (lat. sanus germ. ga-sun-t Curt. Et. 570. *σαϝ-ος* i. e. *σκαϝ-ος* tutus tectus Brugman Curt. Stud. 4, 155 Mangold ib. 6, 198. Ahrens Ztft. f. AW. 1836 p. 808 srev *ἐρύομαι σραϝος* servo salvus sa(rv)nus. V. s. *σόος*. Comparativi instar inde fluxit **σαώτερος**) salvus incolumis. *Α* 32 *σ. ὥς κε νέηαι*, Ariston. *ἴ. τὸ σ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ*, paraphr. *σῶος*, cf. Buttm. a. S. 1, 274. Sunt qui verum comparativum putent (*σαόφρων -οσύνη σαόω, σόος?, σῶς*).

σαοφροσύνη prudentia, constantia Besonnenheit. *ψ* 13 *χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν*. *ψ* 30 *σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν*. De

σαό-φρων (*σάος, φρήν*) qui mente est sana, prudens. *Φ* 462 *οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο*. *δ* 158 *σαόφρων ἐστί*. h. VII 49 *σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα*. Zeyss, quid Hom. et Pind. de virtute civitate diis censuerint Jena 1832 p. 16 eum *σαόφρονα* dicit qui mores a diis institutos observet, sanam mentem habeat et probe deorum voluntatem perspiciat, opponi vero *ὕβριν* et *ἀτασθαλίαν*.

σαόω (*σάος*) *σάω* iptv. h. XIII 3 (codd. *-ου*, correxit Barnes e) *ν* 230 *ρ* 595 (v. l. L. *σάου*) et ipf. *Π* 363 *Φ* 238, Grashof Krit. d. hom. T. Düsseld. 1852 p. 17 N. 27 *σάου* defendit etiam contra E. M. 708, 36 (*τροπῇ Δωρικῇ*). Buttm. a. S. 2, 296 *ἐσάου σάου* fieri *ἐσῶ* unde distractione *-άω* pro *-όω*, cf. Lob. ib. Krüger Di. 142 „vielleicht Aor. 2 wie *ἔπλως* mit vorgeschlagenem α“. Alii *ἐσάωε* et *σάωε* statuunt. Kolbe, Zft. f. G. 1866 p. 64 *σάοε* et *σάω* pro *σάου*. recte Mangold Curt. Stud. 6, 199 *σάοε -ου* et assimilatione *-ω* ut *ναιετάουσα -ωσα*, s. more aeolico a °*σάωμι*. pr. ci. *Ι* 681 Aristarchus ap. Did. aut *σαῷς* (Lob. l. l. pro *σαοῖς* ex *σαόοις*) aut *σοῷς* (Lob. corr. *σόῳς*, quod La Roche Düntz. Bäuml. Bekk. edd., fieri enim *σαοῖς σῷς* et epenthesi *σόῳς*), Spitzn. et ol. vo. *σόῃς*. recte La Roche Düntz. opt. statuere videntur. *Ι* 424 *σόῳ* (Spitzn. *-ῃ*. Tyrannio ap. sch. A. *σόω* optat. *κατὰ ἀποκοπὴν* esse Ahrens Ztft. f. AW. 1836, p. 808 *σρεϝ ἔσο-ον σόῃ* statuit. *Ι* 393 *σόωσι* Lob., ratus e *σοῴη* ut videtur) *σαόωσι σαῶσι σῶσι σόωσι*. Tyrannio *σοῶσι* Apion *σαῶσι* Ptolemaeus et plerique *σόωσι* correptum rati e *σώωσι*. Cf. La Roche h. T. 358. Recte Lob. Rh. 21 path. el. 2, 121 verbum defect. *σόω* statuit. Mangold Curt. St. 6, 199 *σόω* a radice *σαϝο* vel *σοϝο* primitivum ratus *σόῃς σόῃ σόωσι* statuit. fut. *σαώσω* *κ* 286 *-εις* *Α* 83 *Ρ* 144 *-ει -ετον* *Ε* 224 *-ομεν* *Τ* 408 *-ετε* *Ν* 47. inf. *-έμεναι* *Ν* 96 et *-έμεν*. aor. *ἐσάωσα* *ε* 130 *-ας* *Χ* 18 (Bekk. *σάωσας*) *-ε(ν)* (septies) *-αν* et *σάωσε* (ter) *-αν* (*Σ* 405 *Φ* 611 Bekk.), ci. *-ῃς -ῃ* *Ρ* 692 *-ομεν* *Ε* 469 *Χ* 175 *χ* 357 *-ετον* *Ρ* 452, opt. *-ειας* *Ρ* 149 *-ῶσαι* Aristarchus et vo. *Φ* 611, *γ* 261 *δ* 753. *-ειαν* *Μ* 123. iptv. *-σον* *Λ* 828 *δ* 765 *-ατε* *Ο* 427 inf. *-ῶσαι*. Pass. aor. *ἐσάωθεν* *γ* 185 (La Roche *σ.*), iptv. *σαωθήτω* *Ρ* 228 *-ῆναι*. fut. med. cum significatione passivi. *σαώσεαι* *φ* 309. et **σώω** ptc. *-οντες* *ι* 430. ipf. iter. 1. p. sg. *-εσκον* *Θ* 363. et **σώζω** ptc. pr. *-ων* *ε* 490, La Roche *σῴζων*, Buttm. gr. Spr. 2. 295 e coni. *σώων*. I Act. servo, erhalte. 1) *τινά*. incolumem servo, vitam cuius servo, rette, defendo, tueor. a) hominem. *Α* 83 *με* *ε* 130 *τόν*. *Λ* 828 *ἐμέ*, cf. *ν* 230. *Π* 363 *ἑταίρους*. *Σ* 395 *μ' ἐσάωσ'*, cf. *Σ* 405. *Χ* 18 *τοὺς δ' ἐσ. ῥηιδίως*. *Χ* 56 *σαώσῃς Τρῶας κ. Τρῳάς*. *δ* 288 *σάωσε πάντας Ἀχαιούς*. *δ* 765 *μοι υἷα σ.* *Ι* 393

με σ. θεοί. N 47 *σ. λαόν. O* 290 *τις θεῶν ἐῤῥύσατο κ. ἐσάωσε* | *Ἕκτορα*, cf. *χ* 372. *ρ* 595 *αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω* wahre dich selbst. *χ* 357 *κήρυκα σ.* parcamus. *Θ* 363 *οἱ πολλάκις υἱὸν σ. E* 469 *ἐκ φλοίσβοιο σ. ἑταῖρον. Λ* 752 *σφωε ἐνοσίχθων ἐκ πολέμου ἐσάωσε. Φ* 274 *με ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. X* 175 *μιν ἐκ θανάτοιο σ.*, cf. *δ* 753. *γ* 231 *ῥεῖα θεὸς καὶ τηλόθεν ἄνδρα σ. M* 123 *τιν' ἑταίρων σ. μετὰ νῆας* ad, *P* 149 *χείρονα φῶτα σ. μεθ' ὅμιλον* inter (v. s. *μετά* C e et *K*). *ε* 452 *τὸν δὲ σάωσεν* | *ἐς προχοάς* La Roche Bekk., *δ' ἐσ.* vo. *Φ* 238 *ζωοὺς σ. κατὰ ῥέεθρα* fluvius. abs. *E* 23 *δ* 513 *σάωσε. Ξ* 259 *δ* 444 *ἐσάωσε. κ* 286 *σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σ. δ* 364 *τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καί με σάωσε* | La Roche Bekk., *μ' ἐσ.* Bäuml. Düntz. Am., v. l. *μ' ἐλέησεν.* Iam mortuum *O* 427 *υἷα Κλυτίοιο σ. μή μιν Ἀχαιοὶ συλήσωσι. P* 692 *νέκυν ἐπὶ νῆα σ. γυμνόν. Ω* 35 *νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι.* b) res: *E* 224 *τὼ νῶι πόλινδε σ.* equi, *P* 452 *Αὐτομέδοντα σ. ἐκ πολέμοιο νῆας ἔπι. T* 401 *σαωσέμεν ἡνιοχῆα ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον. T* 408 *λίην σ' ἔτι νῦν γε σ. ι* 430 *σ. ἑταίρους* oves. *Θ* 500 *κνέφας ἐσάωσε μάλιστα Ἀργείους κ. νῆας. I* 78 *νὺξ ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει. Φ* 611 *ὅν τινα πόδες κ. γοῦνα σαώσαι* Arist. ap. Did. et vo., Bekk. *σάωσαν. K* 44 *βουλῆς ἥ τις ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους κ. νῆας. N* 734 *πολέας ἐσάωσε* sc. *νόος ἐσθλός.* 2) *τί.* a) homo: *I* 230 *ἐν δοιῇ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας* num nos servemus naves an pereant, mutatur enim subi., Bekk. ci. *σόας ἔμεν. N* 96 *σ. νέας. I* 681 *νῆας τε σ. καὶ λαόν. P* 144 *πόλιν κ. ἄστυ σ. ν* 230 *σ. ταῦτα.* h. XIII 3 *τήνδε σ. πόλιν. ε* 490 *σπέρμα πυρὸς σ.* b) res: *I* 424 *μῆτιν ἥ κέ σφιν νῆας τε σ. καὶ λαόν.* — II Pass. rette mich, servor, effugio perniciem. *O* 503 *ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. P* 228 *ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σ. γ* 185 *οἵ τ' ἐσ. οἵ τ' ἀπόλοντο. κ* 473 *σαωθῆναι κ. ἱκέσθαι οἶκον ἐς. φ* 309 *ἔνθεν οὔ τι σ.* inde non effugies. (*σωτήρ σῶκος, ἐκ-ὑπεκσαόω.*)

σαρδάνιον (Ap. 140, 12 *ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι*, cf. Hes. Suid. II 2, 683). *υ* 302 *μείδησε δὲ θυμῷ* | *σαρδάνιον μάλα τοῖον* subrisit animo acerbum valde ut fit in talibus, so recht bitter u. hämisch, invitus quasi et distortis tantum labiis, sch. B. *σεσηρός, σαρκαστικόν, ἐπίπλαστον. παρὰ τὸ μόνον σεσηρέναι τὰ χείλη μὴ μέντοι γελᾶν*, Eust. 1893, 5 *τὸ ἄκροις χείλεσι σεσηρέναι τὸν ἔσω δακνόμενον θυμῷ ἢ λύπῃ.* sunt talis risus exempla *O* 101 (sch. ABL. *ὁ μετὰ δηγμοῦ τῆς καρδίας γενόμενος*) *υ* 347. Est locutio proverbialis quam fuere qui ad Sardiniam insulam, ignotam Homero, referrent, sch. V. *γίνεσθαι ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ σέλινον τοιοῦτον ὃ τοὺς φαγόντας ξένους μετὰ σπασμοῦ σεσηρότας ἀπόλλυσθαι ποιεῖ*, cf. Verg. ecl. 7, 41, etsi sic quoque *σεσηρότας* retinetur. Plantam ipsam Oken ranunculum sideratum vocat. Hinc orta videtur v. l. **Σαρδόνιον** (La Roche h. l.) et **Σαρδώνιον** NQV. E. M. 709, 4. Düntz. h. l. „wahrscheinlich vom Stamme *σαρ σαρδ* vgl. tendere *τείνειν* tenere. Fuere quoque qui non neutrum explicarent (La Roche h. S. 61), sed *γέλωτα* adderent, ut Cic. ep. fam. 7, 25 rideamus *γέλωτα σαρδόνιον*, Hes. Suid. l. l. Cf. schol. et Ast ad Plat. rep 337.

σάρξ (aeol. et dor. *σύρξ* i. e. *σϝάρξ*, cf. Ahrens ho. Exc. Phil. 4, 601 Christ 27. sed dubiae originis, nam de E. M. 708, 33 *παρὰ τὸ σύρω* recte dubitat Lob. par. 111) caro sg. tantum *τ* 450 *πολλὸν διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι.* plur. a) de cibo *Θ* 380 *N* 832 *κορέει(ς) κύνας δημῷ κ. σάρκεσσι.* Cyclops *ι* 293 *ἤσθιε ὥς τε λέων*-| *ἔγκατα τε σάρκας τε κ. ὀστέα.* h. Merc. 122 *ὦπτα*-| *σάρκας ὁμοῦ κ. νῶτα κ. αἷμα.* b) *λ* 219 *οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε κ. ὀστέα ἶνες ἔχουσιν* mortuorum. *σ* 77 *σάρκες τε περιτρομέοντο μέλεσσιν.* Fit ante *σ.* productio *ι* 293 *λ* 219 *σ* 77, correptio *τ* 450.

Σαρπηδών (E. M. 708, 50 *παρὰ τὸ ἅρπη.* Curt. Et. 338 *ἕρπω* lat. serpo, dubitans) *B* 876 *E* 471 493 655 658 *M* 101 397 *Π* 419 466 477 559, *Διὸς υἱός. E* 683 *Π* 522 *Λυκίων ἀγός. E* 647 *Π* 541, *ἀρχὸς Λυκίων Ξ* 426. gen. *-όνος Π* 327 496 533 553 *P* 162, *ἄνακτος Π* 464 et *-ήδοντος M* 379 *Ψ* 800, sch. L. *E* 633 *Αἰολικόν*, cf. Ap. 140, 19. Herod. *M* 279 *τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὡς Χαλκώδοντος. οὐ γὰρ δύναται ἔτι φυλάσσεσθαι ὁ τόνος τῆς Σαρπηδόνος γενικῆς διὰ τὸ μηδέποτε τὰ εἰς ων ὀνόματα ὀξύτονα ἐπιδέχεσθαι τὴν διὰ τοῦ τ κλίσιν*, cf. *Φ* 141 Ariston. *Ψ* 800. dat. *-όνι, ἀντιθέῳ E* 629 *Π* 649 et *-ήδοντι M* 392. acc. *-όνα M* 292 *Π* 433 445 668, *ἀντίθεον E* 663 692 *M* 307 *ἀντ. -χαλκοκορύστην Z* 199, *δῖον O* 67 *Π* 638 678 et *-όν' P* 150. voc. *-ῆδον Λυκίων βουληφόρε E* 633. ubi sch. L. etiam *-δόν* statuunt. Filius Iovis (*υἱὸν ἐόν M* 292 cf. *O* 67, *φίλτατον ἀνδρῶν Π* 433) et Laodamiae *Z* 199, Ariston. *ἡ δ. ὅ. καθ' Ὅμηρον Σ. υἱὸς Εὐρώπης οὐκ ἔστιν οὐδ' ἀδελφὸς Μίνωος, ὡς οἱ νεώτεροι· καὶ γὰρ οἱ χρόνοι εὔδηλοι.* Apollod. 3; 1, 1 Europam e Iove peperisse refert Minoem Sarpedonem Rhadamanthyem, ib. 2 Sarpedoni vero Iovem concessisse *ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν.* Rex fuit Lyciorum, quos cum Glauco Troiam duxit *B* 877 *τηλόθεν ἐκ Λυκίης Ξάνθου απο δινήεντος.* Hectoris, cuius *ξεῖνος* et *ἑταῖρος* appellatur *P* 150, segnitiem vituperat *E* 471 ipse Tlepolemum *E* 647 interfecit, sed in ea pugna graviter volneratus, ab Hectore defenditur atque ab amicis e pugna asportatur sauciusque deponitur prope fagum *E* 693. Brevi post vero quinto ordini eorum praeerat qui castra navalia oppugnabant, *M* 101 *ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων*, cum ceteri duces Troiani essent, sed *πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον κ.-Ἀστεροπαῖον, οἳ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι, τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων*, cf. *Π* 522 *ἀνὴρ ὥριστος.* Occiso demum per Aiacem Epicle amico *M* 379 atque Glauco per Teucrum volnerato *M* 392 tanta ira exarsit ut propugnaculum muri *M* 398 demoliretur, *πολέεσσι δ' ἔθηκε κέλευθον* etsi porta demum castrorum per Hectorem effracta Troiani in castra invaserunt. Hectorem a Diomede volneratum cum aliis Troianorum ducibus tutatus *Ξ* 426, cum a Patroclo multos suorum occisos videret ut Thrasymedem et Maridem *Π* 327 cf. *Π* 420, convocatis Lyciis cum Patroclo congressus est. Qua in pugna cum Iovi dubitanti num eum contra fatum servaret Iuno persuasisset ut sineret fieri quae in fatis essent cum Thrasydemo auriga occisus est, *Π* 490. Corpus mortui a Patroclo spoliatum est *Π* 663 sed Iovis iussu ab Apolline lotum et a Somno Morteque in Lyciam asportatum est, ubi eius sepulcrum ostendebatur, App. b. c. 4, 79 sch. V. *Π* 673. Recte Did. *Π* 668 *μήποτε Ζηνόδοτος ὀρθῶς ἠθέτηκε*

τούτους. παράλογον γὰρ τὸν ἀπενθῆ τοιαῦτα διακονεῖσθαι, Eust. 1069, 37 Ὁμηρικοὶ ταῦτά εἰσι λογισμοί· μαθὼν γὰρ ὡς εἰκὸς ἴσως ἐξ ἱστορίας τεθάφθαι τὸν Σαρπηδόνα ἐν Λυκίᾳ, σκοπεῖται πῶς ἂν τοῦτο εἴη καὶ μή ποτε ζῶν ἁρπαγεὶς ἐκ τῆς Τρωικῆς μάχης θανὼν ἐν τῇ πατρίδι τέθαπται. Plane aliter Diod. 5, 79 Σαρπηδόνα τὸν ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντα μετ' Ἀγαμέμνονος dixit. Atque certe dubitari potest num constans fuerit fama pugnatum esse a Sarpedone contra Graecos, cf. Hoffm. qu. ho. § 213 Giseke num quas belli Troiani partes Hom. non ad veritatem narrare videatur Rosleben 1854 h. F. 234. Fellows Lycia 277, duas urbes Lyciae statuit Trooumenen patriam Pandari et Xanthum patriam Sarpedonis. η non in arsi nisi tertia syllaba corripitur

σατίνη (σάττω) currus, plaustrum s. carpentum cf. Grashof Fuhrw. 9. Hes. αἱ ἅμαξαι. Etym. MS. laudante Ruhnk. Λαπίνη (l. Σατίνη) ἡ ἅμαξα ἢ ἅρμα σκεπαστόν. Videntur iis non Graeci usi esse sed mater Idaea, cf. Eurip. Hel. 1311. Passow essedum explicat. Minerva homines docuit h. Ven. 13 ποιῆσαι σατίνας τε κ. ἅρματα ποικίλα χαλκῷ Barnes em. ex Hes., codd. σατίνα.

Σατνιόεις torrens inter Tenedum et sinum Adramyttium in mare Aegaeum influens a meridie Idae montis, quem fuere qui Σαφνιόεντα appellarent Strab. 606, ib. 321 οἱ τὴν Τροίαν ἑλόντες ἐξήλασαν τοὺς Λέλεγας ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἴδην τόπων τῶν κατὰ Πήδασον καὶ τὸν Σατνιόεντα ποταμόν. Φ 87 Ἄλτεω ὃς Λελέγεσσι - ἀνάσσει | Πήδασον - ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι, sch. V. ὑπό, Strab. 605 οὐκ εὖ. paraphr. ὑπὸ τῷ Σ. ποταμῷ. Z 34 ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας Πήδασον Elatus. Ξ 445 Ἥνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος |. De

Σάτνιον, Ξ 443 οὔτασε Aiax ὃν νύμφη τέκε Ἥνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος.

σαῦλος (E. M. 270, 45 ἀπὸ τοῦ σαλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἀκριβῶς διαβαίνειν κ. οἱονεὶ σείεσθαι· παρὰ τὸν σάλον, cf. Clemm Curt. Stud. 3, 283 qui etiam σαλάσσω comparat) qui gressu est delicato et languido, tänzelnd schwebend. h. Merc. 28 σαῦλα ποσὶν βαίνουσα, Hes. κοῦφα, ἥσυχα, τρυφερά.

σαυρωτήρ (E. M. 709, 10 Orion. 141, 27 Lob. Rh. 285 Clemm Curt. St. 3, 288 pro σταυρωτήρ -ρόω -ρός Pfahl. Düntz. Kuhn 16, 20 συ σαυ σαῦρος Eidechse, ut sit Schwanz) cuspis ferrea in infima hastae parte qua hasta humo infigebatur, Zwinge, Hes. τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος. Hasta est ἀμφίγυος quia ab utraque parte aere munita est. K 153 ἔγχεα - | ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο cum homines ipsi dormirent, sch. D. ἐπὶ τοῦ κρόσφου. Aristophanes ap. sch. A. σαυρωτῆρας πληθυντικῶς. σ. δέ ἐστι τὸ ἀπολῆγον μέρος τοῦ δόρατος, ὅπερ ἀντίκειται τῇ αἰχμῇ, ὃν καὶ οὐρίαχον καλοῦσιν.

σάφᾰ liquido, certo, accurate, vere, luculenter, Hes. σαφῶς φανερῶς λαμπρῶς. B 192 οὐ σ. οἶσθα, cf. B 252 E 183 O 632 α 202 ρ 153 307 373 h. Ven. 167. H 226 σ. εἴσεαι, cf. Y 201 432, β 108 ω 144, 404 h. Ven. 113 (v. l. εὖ). M 228 σ. θυμῷ εἰδείη. δ 730 ἐπιστάμεναι σ. θυμῷ. Δ 404 σ. εἰπεῖν Suid. II 2, 693 ἀληθῶς, cf. β 31 43. γ 89 οὐ δύναται σ. εἰπέμεν cf. ρ 106. De accentu Herod. B 655 E. M. 75, 20. Adv. de σαφής -έα E. M. 111, 55 821, 17 sed potius fit inde

σάφής (Curt. Et. 628 lat. sap-ere σοφός, germ. saf-t lat. sucus gr. ὀπός, ut sit schmeckbar. sed Bopp, Gl. 401, cf. Christ 135, σα-φής φάος ut sit mit Licht begabt, quae metaphora vix pertinet ad Homerum) distinctus, clarus, luculentus Suid. II 2, 693 ἀληθής. neutr. pro adv. h. Merc. 208 σαφὲς δ' οὐκ οἶδα. adv. h. Cer. 149 **σαφέως** ὑποθήσομαι.

σάω v. s. σαόω.

σαώτερος v. s. ΣΑΟΣ.

σβέννῡμι (Curt. Et. p. 522 dubitans σϝεσ çvas-imi spiro, cf. Leskien Curt. St. 2; 1, 87 Kuhn, Ztft. 15, 317 qui germ. sûsēn sausen comparat. L. Meyer Or. u. Occ. 1, 518 vgl. G. 1, 195 skr. ǵas i. e. ǵ[v]as) Act. aor. ἔσβεσεν (Bekk. σβέσεν) Π 293 et σβέσαν Ψ 250 Ω 791. iptv. σβέσατε Ψ 237, inf. σβέσσαι I 678 (v. l. σ) Π 621. Pass. aor. ἔσβη I 471 γ 182) exstinguo. a) ignem. Π 293 κατὰ δ' ἔ. - πῦρ. Ψ 237 κατὰ πυρκαϊὴν σ. οἴνῳ, cf. Ψ 250 Ω 791. b) metaphorice. I 678 χόλον. Π 621 ἀνθρώπων σ. μένος sch. BL. ὁ γὰρ θάνατος σβέννυσι τὴν δύναμιν. Pass. exstinguor. a) I 471 οὐδέ ποτ' ἔ. πῦρ. b) γ 182 οὐδέ ποτ' ἔ. οὖρος.

σεβάζομαι aor. med. σεβάσσατο. vereor. Z 167 417 σ. τό γε θυμῷ Ap. 140, 32 σεβαστὸν ἡγήσατο. Ramdohr, h. Ethik I Lüneb. 1865 p. 8 machte sich daraus ein Gewissen, cf. La Roche h. S. 81. De

σέβας a) reverentia, Scheu, Ehrfurcht, Suid. II 2, 693 τιμή, ἔκπληξις, cf. Hes. nom. Σ 178 σ. δέ σε θυμὸν ἱκέσθω | Πάτροκλον γενέσθαι, cf. Fulda, Unters. 278. acc. tantum ep. 9, 3 αἰδεῖσθε Διὸς σ. c. gen. obiect. b) stupor admiratio magna, Ap. 140, 30 θαῦμα, κατάπληξις. γ 123 δ 75 ζ 161 θ 384 σ. μ' ἔχει εἰσορόωντα, cf. δ 142 (εἰσορόωσαν) h. XXVIII 6 (πάντας). h. Cer. 106 δέ τε πᾶσιν ἰδέσθαι. ib. 190 τὴν αἰδώς τε σ. τε ἰδὲ - δέος εἷλεν. Cf. Retzlaff Synon. 1, 20 „angenehmes Erstaunen bei einem Anblick". De

σέβ-ομαι (Dubiae originis. Bopp, Gl. 424 skr. sēv adire, celebrare, fortasse goth. saivala anima, cf. Benf. 1, 406. L. Meyer, vgl. G. 1, 55 379 skr. saiv verehren, ib. 103 lat. severus. Benf. Kuhn 7, 56 skr. sap colere sequi, quod improbat Curt. Et. p. 492, cf. Fulda Unters. 276) vereor, pudet me. Δ 242 οὔ νυ σέβεσθε.

Σειληνοί (Christ 257 skr. svar tönen σφαραγέω σμαραγέω Σειρηνοί) Sileni, Paus. 1; 23, 6 τοὺς ἡλικίᾳ τῶν Σατύρων προήκοντας ὀνομάζουσι Σειληνούς. Dionysi comites fuisse putabantur ex quo Graeci eorum nomen ex Asia minore acceperant, cf. Welcker Götterl. 3, 147 Preller Myth. 1, 575 („Dämonen des fliessenden quellenden nährenden befruchtenden begeisternden Wassers") Hartung Rel. d. Gr. 2, 187. Commemorantur inter Graecos primum h. Ven. 262 Σ. τε καὶ Ἀργειφόντης μίσγοντ' ἐν φιλότητι Nymphis.

σειρή (Bopp, Gl. 419 skr. si ligare germ. sai-l laqueus. L. Meyer vgl. G. 1, 55 ἱμάς cf. Christ 68 L. Meyer vgl. G. 1, 55 342, Graff 6, 157. Curt. Et. 518 σερ εἴρω (Choerob. Cr. 2, 260 Lob. Rh. 256) lat. ser-o (Doed. Gl. 531) skr. sar-at Draht. Choerob. Orth. 260, 29 εἴρω σειρὰ ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ cf. E. M. 710, 17 Lob. path. el. 1, 122) funis, laqueus, Suid. II 2, 722 ἅλυσις. Ψ 115 πελέκεας σειράς τ' εὐπλέ-

κτους. χ 175 σ. πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε ἐρύσαι, cf. χ 192. Θ 19 σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες. Θ 25 σ. περὶ ῥίον Οὐλύμποιο δησαίμην, anonym. de incredib. 17 (Westerm. 325) Ὅμηρον σειρὰν λέγειν τὰς ἡμέρας κ. τὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας.

Σειρῆνες, αἱ (skr. svar tönen, lat. susurro L. Meyer, vgl. G. 1, 55 Christ 257 Benf. 1, 461, sed Doed. Gl. 531 σειρή die Umstrickenden. E. M. 110, 20 παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω ut Plat. Cratyl.). μ 44 λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ | ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς | ἀνδρῶν πυθομένων. μ 42 φθόγγον - | Σειρήνων. μ 52 τερπόμενος ὄπ' ἀκούσῃς Σειρήνοιιν (sch. Q.). μ 167 νῆσον Σειρήνοιιν. μ 158 Σειρήνων - θεσπεσιάων. μ 198 φθογγῆς Σειρήνων. μ 39 Σειρῆνας - ἀφίξεαι, fuerunt enim inter insulam Circes et Scyllam. ψ [326] Σειρήνων ἀδινάων. Lehrs, Ar. 189 „apud Homerum duae sunt“ Ariston. N 66 ἡ δ. πρὸς τὸ δυικὸν σχῆμα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων, νηάων (ubi Lachmann intellexit latere ἀδινάων e loco spurio ψ 326) Σειρήνοιιν ὅτι ὁ λόγος ὡς περὶ δύο. K. Schenkl Zft. f. oe. G. 1865 p. 225 fieri sonos acutos fluctibus ad saxa allisis. Preller, Myth. 1, 382 dämonische Wesen der See u. zwar als Gefahren der Schifffahrt im fernen Westen . . . als Seegötter wissen sie auch von allen Dingen. μ 189 ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅσ' ἐν Τροίῃ εὐρείῃ | Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν | ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ χθονί. Navigantes quos cantu invitabant ut navem appellerent misere peribant, sch. Q. μ 43 ὁ μὲν Ἀριστοφάνης φησὶ κατατηκομένους τῇ ἀοιδῇ καὶ αἰφνιδίως ἐκλείποντας ἀπολέσθαι, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τὴν τῶν ἀναγκαίων σπάνιν. Apollon. arg. 4, 892 νῆσον Ἀνθεμόεσσαν ἔνθα λίγειαι Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες, τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Ἀχελωΐῳ εὐνηθεῖσα γείνατο Τερψιχόρη· καί ποτε Δηοῦς θυγατέρα πορσαίνεσκον· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν, ἄλλο δὲ παρθενικαῖς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι, cf. Suid. II 2, 725. sch. V. μ 39 κατὰ μὲν πολλοὺς Ἀχελώου καὶ Στερόπης τῆς Πορθάονος αἱ Σειρῆνες, κατ' ἐνίους δὲ Ἀχελῴου καὶ Τερψιχόρης (Eust. 817, 31 Μελπομένης). ὀνόματα δὲ αὐτῶν Ἀγλαοφήμη Θελξιέπεια Πεισινόη καὶ Λίγεια. κατὰ δὲ Ὅμηρον δύο, cf. Eust. 1709, 25. Strab. 22 τὰς Σειρῆνας τοὺς μὲν ἐπὶ τῆς Πελωριάδος καθιδρύειν, τοὺς δὲ ἐπὶ τῶν Σειρηνουσσῶν quae fuerunt insulae sive scopuli maris Tyrrhenici in sinu Neapolitano cf. Strab. 23 247 251 252 ducenta stadia a Silari ostio distantes, quare ipsa Neapolis vocata fertur Parthenopolis ib. 26. Ferunt Sirenas victas esse cantu a Musis Eust. 85, 39, et ab Orpheo Apollon. l. l., sch. HQT. μ 39 φασὶ δὲ ὡς Ὀδυσσέως φυγόντος αὐτὰς ὀργισθεῖσαι καθῆκαν ἑαυτὰς εἰς θάλασσαν. Cf. Welcker Götterl. 3, 162 H. Schrader Sirenen im Alterthum Berlin 1868 Schenkl Ztft. f. oe. G. 1855 p. 225 qui Silenos ad eas pertinere dixit. η non est in arsi.

σείω (σϝ. unde fit σσ, cf. Ahrens Phil. 4, 602 qui germ. sweben swenken comparat et Benf. 1, 398 qui σεύω eiusdem radicis statuit, sed mutari ϝ in ι. Curt. Et. 556 σϝείω e skr. su auspressen, cf. Knös dig. 223. Christ 271 skr. kju bewegen) Act. pr. ptc. -ων -οντε Γ 345. ipf. σεῖον. aor. σεῖσε Ο 321 ptc. -σασα h. XXVIII 9. Pass. pr. ptc. -όμενον N 558 -όμενα N 135. ipf. ἐσσείοντο Υ 59 (Bekk. σείοντο) et σείετο. Med. σείσατο Θ 199. I Act. moveo, concutio, schüttele, schwinge. Γ 345 σ. ἐγχείας. E 563 σείων ἐγχείην, X 133 μελίην, I 583 σ. κολλητὰς σανίδας ianuae, sch. BL. πράως κινῶν, pulsans ianuam. h. XXVIII 9 σ. ἄκοντα. Ο 321 σ. aegidem. γ 486 ο 184 πανημέριοι σεῖον ζυγὸν equi. II Pass. moveor, concutior, werde geschüttelt. N 135 ἔγχεα ἀπὸ χειρῶν | σ. N 558 (ἔγχος) μάλ' αἰεὶ | σ. ἐλέλικτο. N 805 ἀμφὶ δὲ οἱ κροτάφοισι - σείετο πήληξ. Ξ 285 ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη. Υ 59 ἐ. πόδες Ἴδης. III Med. moveo me. Θ 199 σείσατο εἰνὶ θρόνῳ Iuno, Hes. ἐσείσθη. Fit ante σ correptio Ξ 285, productio Υ 59. (ἀνα ἐπι περι ὑποσσ., σσ ob σϝ)

Σελάγου υἱόν Amphium E 612 ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ ναῖε.

σέλ-ας (skr. svar coelum, Σείριος σελήνη, lat. sĕr-ēnus sol goth. sauil Sonne cf. Bopp Gl. 339 L. Meyer vgl. G. 1, 75 355 Curt. Et. 663 Christ 257. duplicis consonae vestigia absunt ab Homero, Knös dig. 224). dat. σέλαϊ P 739 et σέλαι Θ 563 φ 246 ut fiat diphthongus, cf. Lob. path. el. 2, 300 La Roche h. T. 297, sed sch. V. σέλαι (Lob. scr. σέλα) γραπτέον οὐ σέλας (Lob. scr. σέλᾳ)· ἀποκοπὴ γάρ ἐστι τοῦ σέλαϊ. splendor, fulgor, E. M. 709, 20 ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός ἤγουν ἡ λαμπηδών, cf. Ap. 141, 1 Suid. II 2, 703. a) ignis. Θ 509 σ. εἰς οὐρανὸν ἵκῃ. Ο 600 νηὸς καιομένης σ. P 739 μινύθουσι οἶκοι ἐν σ. μεγάλῳ. T 375 σ. καιομένοιο πυρός. Θ 563 φ 246 σ. πυρός prope ignem. T 366 ὄσσε λαμπέσθην ὡς εἴ τε πυρὸς σ. Lange, hom. Gebrauch v. εἰ 2, 236 acc. putat σ. esse. b) fulmen. Θ 76 δαιόμενον ἧκε σ. c) stella h. VIII 10 πρηῢ καταστίλβων σ. ἐς βιότητα ἡμετέρην. d) Σ 214 ἀπὸ κεφαλῆς σ. αἰθέρ' ἵκανεν. T 17 ὄσσε ὡς εἰ σ. ἐξεφάανθεν, Lange l. l. σ. acc. putat esse. T 374 τοῦ (scuti) σ. γένετ' ἠΰτε μήνης. T 379 ἀπὸ σάκεος σ. αἰθέρ' ἵκανεν. σ 354 δοκέει δαΐδων σ. ἔμμεναι αὐτοῦ κ. κεφαλῆς. h. Ap. 442 σ. εἰς οὐρανὸν ἵκει Apollinis, ib. 445 Κρίσην κάτεχεν σ. gen. Cer. 189 **σέλαος** θείοιο. 2) fax. h. Cer. 52 σ. ἐν χείρεσσιν ἔχουσα.

σελ-ήνη (v. s. σέλας) luna. Θ 555 ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην. P 367 οὔτε ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην. Σ 484 ἠέλιον σ. τε πλήθουσαν. δ 45 η 84 ἠελίου αἴγλη ἠὲ σελήνης. ep. 3, 3 ἠέλιος λαμπρή τε σ. ω 148 ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ. ι 144 σελήνη | οὐρανόθεν προὔφαινε. h. Merc. [141] καλὸν φόως σελήνης (Baum. Σ). Ven. 89 ὡς σελήνη στήθεσιν ἀμφὶ ἐλάμπετο. 2) dea Luna h. Merc. [99] σκοπιὴν προσεβήσατο δῖα **Σελήνη** | Πάλλαντος θυγατήρ, sub finem noctis. Sed Euryphaessa (s. Theia Hes. Th. 371 Apollod. 1; 2, 2) dicitur peperisse Hyperioni Auroram h. XXXI 6 ἐυπλόκαμόν τε Σελήνην et Solem. hy. XXXII εἰς Σελήνην. ib. 8 ἀπ' Ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χρόα - | εἵματα ἑσσαμένη τηλαυγέα δῖα Σ. | ζευξαμένη πώλους - | ἐλάσῃ ἵππους -| ἑσπερίη διχόμηνος· ὁ δὲ πλήθει μέγας ὄγμος | λαμπρόταταί τ' αὐγαὶ τότ' ἀεξομένης τελέθουσιν | οὐρανόθεν. ib. 17 χαῖρε, ἄνασσα, θεὰ λευκώλενε, δῖα Σελήνη, | πρόφρον, ἐυπλόκαμος.

Σεληπιάδης (σέλας Goebel hom. 12) Selepii filius. B 693 Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος.

σέλῖνον (Benf. 1, 61 dubitans ad skt. sala Wasser aut ob splendorem foliorum ad σέλας) apium, ut videtur apium palustre Linn., peuce-

danum montanum Koch, Sumpfsilie, s. Athamanta oreoselinum Linn. Bergpetersilie, Eppich. Billerbeck flor. cl. 70 hipposelinum s. smyrnium olus atrum. Sunt quoque qui apium graveolens, Sellerie explicent. *Β* 776 ἵπποι λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, sch. AL. ἄλλο τοῦτο τὸ ἕλειον σέλινον παρὰ τὸ πετροσέλινον (apium petroselinum Linn. Petersilie), στραγγουριῶσι δὲ συμβάλλεται. ε 72 λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου, Am. Milchpetersilie, Eppich.

Σελλήεις 1) (Aristarchus ap.) Hes. ποταμὸς Θεσπρωτίας ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔθνος Σελλοί cf. Apollod. ap. Strab. 328. *Β* 659 *Ο* 531 ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος duxerunt Hercules Astyochen, Phyleus loricam, v. s. Ἐφύρη 2. Ariston. ἡ δ. . . . . ὅ. σὺν τῷ σ Σελλήεντα τὸν ποταμὸν λέγει, ἀφ' οὗ τὸ παροικοῦν ἔθνος Σελλοὺς καλεῖ, cf. *Ο* 531, ubi sch. V. ποταμὸς Ἤλιδος ὁ Σελλήεις ὃς ῥεῖ ἀπὸ Λασίωνος ὄρους. ἔστι δὲ καὶ Θεσπρωτίας. Recentiorum plerique Elidis fluvium intellegunt, cum Strabone (338), et Demetrio Scepsio (ib. 328), etsi e Thesprotia abductam Astyochen etiam Apollod. 2; 7, 6 statuit. 2) Hes. ἄλλος τῆς Τρῳάδος. *Β* 839 *Μ* 97 Ἄσιος, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι | - ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος. Ariston. *Β* 839 ὅ. Σελλήεις ποταμός ἐστιν Ἀσίας ὁμωνύμως τῇ Θεσπρωτίᾳ (Lehrs Ar. 233 τῷ -κῷ), cf. *Μ* 97 *Ο* 531. influit in Hellespontum inter Abydum et Percoten e regione Sesti. Fuit quartus Selleeis prope Sicyonem Strab. 338. De

Σελλοί (Curt. Et. 656 dubitans ἅλ-λομαι et Salii. Strab. 328 οἴονται ἀπὸ τῶν ἑλῶν οὕτω καλεῖσθαι. alii: ἑλλά i. e. ἕδος. Schweizer, Kuhn 2, 72 skr. svar leuchten Σελλοί Ἕλληνες σελήνη Ἑλένη cf. Düntz. *Π* 234). *Π* 234 ἀμφὶ δὲ Σ. | σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, Selli qui circa Dodonam habitabant sacerdotesque Iovis erant, sch. BL. ἀπὸ Σελλοῦ τοῦ Θετταλοῦ τὸ γένος ὅθεν κατὰ διαδοχὴν οἱ τοῦ Διὸς ἱερεῖς ἐγένοντο. Eos barbaros fuisse ob victus rationem dixit Strab. 328, Pelasgos ipse Achilles qui Iovem invocat deum gentilem, recte Plank, Begr. u. Bedeut. d. myth.-heroisch. Zeit N. J. f. Ph. 70, 93 eos Pelasgos statuit et eosdem Hellenum primos. Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ τῆς γραφῆς ἀμφίβολον· οἱ μὲν γὰρ Σελλούς, οἱ δὲ Ἑλλοὺς ἐξεδέξαντο. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἔστιν ἐκ πλήρους Σελλοί. καὶ γὰρ ὁ συνορίζων τοῖς τόποις ποταμὸς Σελλήεις. recte Hes. οἱ δὲ ἀναγινώσκοντες κατὰ συναλοιφὴν ἀμφὶ δὲ σ' Ἑλλοί οὐχ ὑγιῶς ἀκούουσι τὸ ἔθνος, cf. Steph., male enim coniungerentur ἀμφὶ δέ σε et σοί. sch. A. Πίνδαρος Ἑλλοὺς αὐτοὺς οἴεται, cf. Strab. 328 Lob. path. el. 1, 120. De accentu Herod. *Π* 234. Staitz, Lage d. hom. Troja (N. J. f. Ph. 111, 235) spurios dixit *Π* 234—5, nostra enim, non dei quem alloquitur Achilles, interesse haec scire.

σέλμα (σϝ., fit enim σσ. Curt. Et. 556 dubitans σάλος germ. swellan, ut sit schwankendes Gebälk, cf. Knös dig. 224) transtrum navis, Hes. τὰ ζυγὰ τῆς νεώς. h. VII 47 ἐπὶ σέλματος ἄκρου in primo transtro. (ἐύσσελμος.)

Σεμέλη (Schömann Oceanid. et Nereid. 1844 p. 10 σέβ-ομαι σεβλή σεμλή i. e. σεμνή, ut Diod. 3, 62. Hehn Kulturpfl. 419 „thracisches Wort in der Bedeutung Erde" cognatum enim esse χαμαί. Heffter σέω boeot. i. e. θέω, rasende) Cadmi filia, *Ξ* 325 Διώνυσον Σεμέλη τέκε e Iove qui *Ξ* 323 Σεμέλης (ἠρασάμην) inquit. h. VII 57 Διόνυσος ὃν τέκε μήτηρ | Καδμηὶς Σεμέλη, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα, ib. 1. XXVI 2 Σ. ἐρικυδέος, VII 58 Σ. εὐώπιδος. h. XXXIV 21 Διώνυσε - | σὺν μητρὶ Σεμέλῃ, ἥν περ καλέουσι Θυώνην. Cf. Apollod. 3; 4, 3.

σεμ-νός (E. M. 709, 48 σέβ-ω) augustus, venerandus. E. M. l. l. θαυμαστὸς κ. ἄξιος ἐντροπῆς. h. Cer. 1 XIII 1 Δήμητρα, σεμνὴν θεόν. Ceres et Proserpina Cer. 486 σεμναί τ' αἰδοῖαί τε. voc. XXX 16 σεμνὴ θεά i. e. θεῶν μήτηρ. Cer. 478 ὄργια, σεμνά. XXVIII 5 σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς Iovis.

σεύω (σϝ. cf. Hoffm. qu. ho. § 89 Ahrens Phil. 4, 603 Hinrichs hom. eloc. vest. aeol. 32, sed L. Meyer vgl. G. 1, 191 255 σj. (σjεϝ? ib. 83), et similiter Ebel Kuhn 1, 300 siju syu skr. chyu s. cyu. duplicem esse consonam indicare videntur productiones quae fiunt *Ρ* 463 *Ψ* 198 et compp. in ἐπισσ., cf. Knös dig. 224, sed negat Hartel h. S. 75. Curt. Et. 574 συ) Act. aor. ἔσσευα *Ε* 208 -ε et σεῦα *Υ* 189 -ε(ν) -αν ζ 89, ci. -ῃ *Λ* 293 ptc. -ας *Ο* 681. Pass. ipf. ἐσσεύοντο (septies). pft. (cum vi praes.) ἔσσυμαι *Ν* 79 -ται κ 484, plqp. (s. aor. sync. Buttm. a. S. 2, 290 Friedländer Phil. 6, 678) ἔσσυο *Π* 585 ι 417 (pro -σο ob euphoniam) -το (sexies) et σύτο *Φ* 167. ptc. (ob significationem praes. accentu mutato, cf. Buttm. l. l. 42) ἐσσύμενος -ον -ην *Π* 9 -οι *Ν* 630 -ους. Med. aor. ἐσσεύαντο (c. vi activi) *Λ* 549 *Ο* 272. et σεύατο (c. vi passivi) *Ζ* 505 *Η* 208 *Ξ* 227 ε 51 h. Ven. 66 Cer. 43. ci. -ωνται *Γ* 26 *Λ* 415 opt. -αιτο *Ρ* 463 *Υ* 148 *Ψ* 198 ptc. -άμενος *Χ* 22 inf. -ασθαι h. VIII 12. I Act. et quaedam formae medii (*Γ* 26, *Υ* 148 h. VIII 12, et ἐσσεύαντο) efficio ut quid celeriter moveatur, cieo, agito, E. M. 710, 1 τὸ ὁρμῶ κ. διώκω, treibe, cf. La Roche h. S. 131. a) impello, treibe vorwärts: *Ο* 681 σεύας ἐκ πεδίοιο equos, Ap. 141, 3 παρορμήσας. h. Cer. 379 σεῦε διὲκ μεγάρων equos. *Υ* 325 Αἰνείαν ἔσσευε. b) persequor, verfolge: *Ζ* 133 Διωνύσοιο τιθήνας | σεῦε κατὰ Νυσήιον, Hes. δίωκε. *Υ* 189 σε κατ' ὀρέων σ. καρπαλίμως, Hes. ἐδίωξα. *Ο* 272 ἔλαφον ἐ. κύνες τε καὶ ἀνέρες. c) depello, scheuche: *Γ* 26 αὐτὸν (leonem) σ. κύνες - τ' αἰζηοί (v. s. II a) Ap. 141, 5 σοβῶσι μετὰ ὁρμῆς. *Λ* 549 λέοντα ἀπὸ μεσσαύλοιο ἐ. κύνες τε κ. ἀνέρες. *Υ* 148 μιν σ. ἀπ' ἠιόνος πεδίονδε. ξ 35 σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλον λιθάδεσσιν. ζ 89 τὰς (mulas) σεῦαν ποταμὸν πάρα, Ap. 141, 4 ἀπεσόβησαν. translate: h. VIII 12 σ. κακότητα ἀπὸ καρήνου. d) instigo, incito: *Λ* 293 ὡς ὅτε κύνας σ. ἐπὶ συΐ, *Λ* 294 ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦεν Τρῶας. e) cieo, concito. *Ε* 208 ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν | ἀτρεκὲς αἷμ' ἔ. elicui. f) mitto, iacio: *Λ* 147 ὅλμον ὡς ἔσσευε caput occisi hostis. *Ξ* 413 στρόμβον ὡς ἔσσευε lapidem. II Pass. et quaedam formae medii (σεύατο, et *Λ* 415, *Χ* 22, *Ρ* 463 *Ψ* 198), moveo me celeriter, moveor, strebe. a) *Β* 150 νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, *Β* 808 ω 466 ἐπὶ τεύχεα, *Ι* 80 ἐκ (e porta) σὺν τεύχεσιν, *Λ* 167 παρ' ἐρινεόν, *Λ* 419 ἀμφ' Ὀδυσσῆα, *Χ* 146 κατ' ἀμαξιτόν, ξ 456 ἐπὶ κοῖτον. *Ζ* 505 σεύατο ἀνὰ ἄστυ, *Η* 208 σ. οἷός τε ἔρχεται Ἄρης, *Ξ* 227 ἐπὶ ὄρεα, ε 51 ἐπὶ κῦμα, h. Ven. 66 ἐπὶ Τροίην. *Π* 585 ἰθὺς Λυκίων ἔ. ι 447 ὧδε διὰ σπέος ἔ. μήλων | ὕστατος lente incedens moveris. τ 448 πρώτιστος ἔσσυτο celerrime. h. Cer. 287 ἔσσυτο πόσσ' ἁπαλοῖσι. *Β* 809 *Θ* 58 ἐκ δ' ἐσ-

συτο λαός. Χ 22 ἐβεβήκει, σ. ὥς θ' ἵππος. Λ 415 κάπριον ἀμφὶ κύνες - τ' αἰζηοὶ σ. (v. s. I C). Ξ 519 ψυχὴ κατ' ὠτειλὴν ἔσσυτο. Ρ 463 σ. διώκειν moveatur ad persequendum. Ρ 678 ἐπ' αὐτῷ ἔσσυτο aquila. ξ 34 ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον. Φ 167 σ. αἷμα exsiluit. c) impellor: Ψ 198 ὕλη σεύαιτο καήμεναι incipiat. ardore et studio impellor: Ν 79 ποσσὶν | ἔ. ἀμφοτέροισιν. κ 484 θυμὸς δέ μοι ἔσσυται, cf. Fulda, Unters. 75. Ptc. pfti in adi. quasi abiit: ἐσσύμενος properans, studiosus, promtus a) c. inf. Λ 717 μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. δ 416 μεμαῶτα κ. ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι. b) δ 733 h. Merc. 299 κ. ἐσσύμενός περ ὁδοῖο. dubitari potest num ad ptc. pertineat gen. Ν 315 καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο. Ω 404 ἐσσυμένους πολέμου. c) absol. Ζ 518 Ν 787 καὶ ἐσσύμενον Π 9 ἐσσυμένην, cf. ο 73. Λ 554 Ν 142 Ρ 663 ἐσσύμενός περ, leo, lapis motus. Ν 57 καὶ ἐσσύμενόν περ, cf. Ν 630. Fit ante σ productio Ρ 463 Ψ 198.

σηκάζω (σηκός) stabulo includo, pferche zusammen. Θ 131 κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠύτε ἄρνες, Ap. 141, 10 (Hes.) συνεκλείσθησαν προβάτων τρόπον ὡς εἰς σηκούς, cf. Suid. II 2, 730 E. M. 711, 1, Ariston. ὅ. τὸ σ. αὐτὸς ἐπεξηγεῖται εἰπὼν ἠ. ἄ., Bekk. κ' ἔσ.

σηκο-κόρος (κορέω) qui stabulum verrit, Stallknecht. Ap. 141, 11 ὁ ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος (Suid. II 2, 730), τοῦ κορεῖν ἐγκειμένου, ὅπερ ἐπὶ τοῦ καλλύνειν κ. κοσμεῖσθαι τάσσεται. ρ 224 σηκοκόρον τ' ἔμεναι. De

σηκός (lat. saepi-o Curt. Et. 628, sed Lob. Rh. 285 στῆσαι. De accentu Herod. Υ 72 σεσημείωται) stabulum, Hürde, Ap. 141, 8 αἱ ἐπαύλεις, Hes. αἱ μάνδραι, cf. Suid. II 2, 731 E. M. 710, 53. Σ 589 σταθμούς τε κλισίας τε - ἰδὲ σηκούς, sch. AB. σταθμούς· τας κατ' ἀγροὺς στάσεις τῶν θρεμμάτων, κλισίας δὲ τὰς τῶν ποιμένων οἰκίας κ. σηκοὺς ἔνθα κοιμῶνται τὰ θρέμματα, Clemens, Hom. clyp. Ach. Bonn 1844 p. 26 σταθμούς tecta quibus pastores et greges una habitant, κλισίας ad solos pastores, σηκούς ad gregem pertinere. ι 219 στείνοντο σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. ι 227 ἐρίφους τε κ. ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες. ι 319 ἔκειτο παρὰ σηκῷ. ι 439 ἐμέμηκον - περὶ σηκούς. κ 412 οὐδ' ἔτι σηκοὶ | ἴσχουσι vitulos.

σῆμα (dubiae originis. τίθημι θῆμα Wyttenbach, quod improbat Lob. par. 426. Benf. 2, 144 gnāman Zeichen) signum, nota, indicium, Merkmal, Zeichen. a) Η 189 γνῶ κλήρου σῆμα, Ariston. Η 187 ἡ δ. ὅ. οὐ γράμμασι τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐγχαράξας σημεῖα· εἰ γὰρ κοινῶς ᾔδεσαν γράμματα ἔδει τὸν κήρυκα ἀναγνῶναι κ. τοὺς ἄλλους οἷς ἐπεδείκνυτο ὁ κλῆρος. Ζ 168 πόρεν σήματα λυγρά, Ζ 176 σῆμα ἰδέσθαι, Ζ 178 σ. κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ, Ariston. Ζ 169 ἡ δ. ὅ. ἔμφασίς ἐστι τοῖς τῆς λέξεως γράμμασι χρῆσθαι· οὐ δεῖ δὲ τοῦτο δέξασθαι, ἀλλ' ἔστι γράψαι τὸ ξέσαι. οἷον οὖν ἐγχαράξας εἴδωλα δι' ὧν ἔδει γνῶναι τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου, cf. Ap. 55, 25 (ἐγχαράξας σημεῖα πολλά Eust. 632, 48). Itaque Wolf prol. LXXXII non literas sed signa quaedam explicavit, abesse ratus ab Homero scribendi artem quam veterum multi hic significari statuunt (Hes. sch. BL. LV. E. M. 710, 8) non recentiores, etsi O. Jäger, Ζ 168 u. ihr Wert f. d. hom. Frage aliquam epistolae simulitudinem efficere conatur, vituperavit eum Bäuml. N. J. f. Ph. 89, 551. b) σημεῖον E. M. 711, 9, Kennzeichen, Abzeichen. h. XXXII 13 τέκμωρ βροτοῖς κ. σῆμα τέτυκται. ψ 73 σ. ἀριφραδὲς εἴπω, οὐλήν. Κ 466 δέελον ἐπὶ σῆμα ἔθηκεν. Χ 30 κακὸν σῆμα τέτυκται ortus stellae mala portendens. Ψ 326 λ 126 σ. δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει, sunt qui metam cursus explicent. equi Ψ 455 ἐν μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἠύτε μήνη. τ 250 ψ 206 σήματ' ἀναγνούσῃ τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ', cf. ω 346. φ 217 σ. ἀριφραδὲς δείξω. ψ 110 σήμαθ' ἃ κεκρυμμένα ἴδμεν. ψ 188 μέγα σ. τέτυκτο ἐν λέχει. ψ 202 τοι τόδε σ. πιφαύσκομαι. ψ 225 σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας εὐνῆς. ψ 273 σ. τόδ' ἔειπεν ἀριφραδές, cf. ω 329. Ψ 843 ὑπέρβαλε σήματα πάντων. θ 192 ὑπέρπτατο σήματα πάντα, sunt qui metam explicent. θ 195 διακρίνειε τὸ σ. h. Merc. 136 σ. νέης φωρῆς. ib. 509 σῆμα τ', ἐπεί etc. documento fuit quod, Baum. σήματ', cf. Herm. pr. LXXII. h. XXXIII 16 ναύταις σήματα καλα. φ 231 τόδε σ. τετύχθω, quando arcus ad Ul. pervenerit, Kammer Einh. d. Od. 673 mandata explicat iocumque expungit. c) monumentum, sepulcrum Suid. II 2, 731 ὁ τάφος, cf. E. M. l. l. Β 814 σ. Μυρίνης. Κ 415 σήματι Ἴλου, Λ 166 Ἴλου σῆμα cf. Ω 349. Ω 16 σ. Μενοιτιάδαο, Ω 51 σῆμ' ἑτάροιο, cf. Ω 416 755. ep. 3, 1 Μίδεω σήματι. Ψ 45 α 291 σῆμα χεῦαι Patrocli, cf. Ψ 257 Ω 801, β 222 λ 75 (ἐπὶ θινί), Ψ 255 τορνώσαντο σ. Ω 799 σῆμ' ἔχεαν Hectoris. Ζ 419 ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν mortuo. Η 86 σ. οἱ χεύωσιν ἐπὶ Ἑλλησποντῳ. Η 89 ἀνδρὸς τόδε σ. πάλαι κατατεθνηῶτος. Φ 322 οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται. Ψ 331 τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος. Habet campus Troianus hodie quoque decem tumulos arte humana confectos quos Tepe incolae appellant cf. Forchhammer Eb. v. Troia 20, quos Homerus indicare videtur, eorum quos commemorat non sunt in campo Troiano α 291 β 222 λ 75. d) prodigium, Wunderzeichen quo dii quid velint vel quid futurum sit significare putantur, Suid. II 2, 732 σημεῖα τέρατα, Naegelsb. h. Th. 169 das Zusammentreffen plötzlich eintretender Himmelsbotschaft mit menschlichen Zuständen, in denen solche Contingenzen der Bedeutsamkeit fähig sind, cf. Caesar, Zft. f. AW. 1843 p. 659. Β 308 ἐφάνη μέγα σ., sch. ALV. σῆμα μὲν τὸ παρὰ τόπον, γινόμενον, τέρας δὲ τὸ παρὰ φύσιν. Β 353 ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Δ 381 Ζεὺς παραίσια σ. φαίνων, Θ 171 σ. τιθεὶς Τρώεσσι (ad b)?). Ι 236 Ζεὺς σφιν ἐνδέξια σ. φαίνων ἀστράπτει. φ 413 Ζεὺς ἔκτυπε σήματα φαίνων. Ν 244 δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν fulgur. υ 111 ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι. h. VII 46 σήματα φαίνων Dionysus. Inde

σημαίνω praes. ind. -ει -ουσιν (de Ρ 250 v. s. πίνω), iptv. -ε -έτω, ptc. -ων, inf. -ειν (quater). ipf. σήμαινε. fut. -ανέω. aor. σήμηνε (bis) aor. med. ἐσημήναντο. I Act. 1) significo a) nutu s. alio modo quid fieri velim, impero ap. 141, 14 ἐπιτάσσειν. a) Α 289 πᾶσι σημαίνειν. Α [296] μὴ ἐμοί γε | σήμαινε, Ariston. ἀθ. Β 805 τοῖσι σημαινέτω. Κ 58 σημαίνει φυλάκεσσι. Λ 789 οἱ σημαίνειν. Ρ 250 σημαίνουσιν λαοῖς. b) Ξ 85 στρατοῦ ἄλλου | σημαίνειν, cf. Bekk. h. B. 1, 210. c) μ 26 ἕκαστα | σημανέω. d) χ 427 σημαίνειν ἐπὶ γυναιξίν. e) absol. Π 172 ἡγεμόνας ποιήσατο, σημαίνειν. Φ 445 σημαίνων ἐπέτελλεν. χ 450 σήμαινε - ἐπισπέρ-

χων. 2) signo, bezeichne. Ψ 358 757 σήμηνε τέρματα. II Med. significo quod meum est, bezeichne, signo. Η 175 κλῆρον ἐσημήναντο. ἀσήμαντος et

σημάντωρ praefectus, qui praecepta dat atque imperat, imperator, Retzlaff ho. Synon. 1, 9 Befehl erteilende Gebieter. a) h. Merc. 307 Κρονίωνα θεῶν σημάντορα πάντων. b) hominum, Δ 431 δειδιότες σημάντορας, duces. pater familias: ρ 21 ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι. τ 314 τοῖοι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ. h. Cer. 131 ὑπερφιάλους σημάντορας. Est pro adi. h. Ap. 542 ὑμῖν σημάντορες ἄνδρες ἔσονται. c) equorum, auriga. Θ 127 ἵππω δευέσθην σημάντορος. d) ovium, pastor, Ap. 141, 15 καὶ τὸν ποιμένα. Ο 325 σημάντορος οὐ παρεόντος, de quo non recte dubitat Retzlaff l. l. 12.

σήμερον (τῇ ἡμέρᾳ, att. τήμερον, cf. Curt. Et. 603 Christ 117. skr. sa athroisticum Bopp Gl. 401. sed Ascoli, Kuhn 17, 408 εἰς-ϝήμερος, σϝη. τήμερον). hodie. Η 30 νῦν μὲν παύσωμεν - δηιοτῆτα | σ., ὕστερον αὖτε, cf. Η 291. Θ 142 νῦν μὲν - ὀπάζει | σ., ὕστερον αὖτε. Υ 127 ἵνα μή τι πάθησι | σ., ὕστερον αὖτε. ρ 186 μενεαίνεις | σ., h. Merc. 371 ἦλθεν. Υ 211 κλαύσονται | σ., ρ 252 αἲ βάλοι, σ 377 εἰ ὁρμήσειε ante verbum Δ 431 σ. ἐπεύξεαι, Τ 103 ἐκφανεῖ, h. Merc. 466 εἰδήσεις. In primo pede.

σήπω (Pauli, Kuhn 18, 12 sak triefen, sucus sapio, ὀπός saf-t, Doederl. Gl. 343 etiam ἁπαλός quod fere probat Curt. Et. 628) putrefacio. Pf. pass. praes. et aor. vi sunt intr. putresco. Β 135 δοῦρα σέσηπε νεῶν. Ω 414 οἱ χρὼς σήπεται. per tmesin Τ 27 κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ, am ganzen Leibe, Eust. et ol. vo. σαπείη.

σησάμόεις sesamo instructus, e sesamo confectus. Est sesamum orientale planta e genere bignoniacearum quae non proveniunt nisi magno solis calore, siliquasque gignunt quarum grana oleum continent ad cibos parandos aptissimum, cf. Her. 1, 193. ep. 16, 7 κριθαίην - σησαμόεσσαν |.

Σήσᾰμος, ἡ urbs Enetorum, οἳ - Σήσαμον ἀμφενέμοντο | Β 853, in Paphlagonia ad Pontum sita, media inter Erythinos et ostium Parthenii, Strab. 544 ἀκρόπολις τῆς Ἀμάστρεως λέγεται, Steph. Σήσαμον (sic). πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ ᾤκησεν ὁ πρῶτος Φινεύς. Δίδυμος δὲ νῆσον αὐτήν φησι.

Σηστός, Steph. λέγεται δὲ ἀρσενικῶς παρ' Ἐφόρῳ. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Σηστῷ φασίν. urbs Chersonnesi Thraciae ad Hellespontum, nunc Ialowa, e regione Abydi qua quia angustissimum est fretum transitur ex Asia in Europam (Her. 7, 33, Musaeus 4) Strab. 124 τὸ ἑπταστάδιον τὸ κατὰ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, δι' οὗ τὸ Αἰγαῖον καὶ ὁ Ἑλλήσποντος ἐκδίδωσι πρὸς ἄρκτον cf. ib. 590. Her. 7, 34. Β 836 Σηστὸν καὶ Ἄβυδον tenuerunt qui sub Asio Troiam venerunt ad auxilium ferendum Priamo.

σθεν-ᾰρός (σθένος) validus, corporis robore pollens Ι 505 ἡ δ' Ἄτη σθεναρή est, Hes. ἰσχυρά.

Σθενέ-λᾱον Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν Π 586 Troianum occidit Patroclus. Inde

Σθένε-λος Ε 111 241 Θ 114 Ι 48 ἴφθιμος Ψ 511, Β 564, Δ 367. acc. -ον Ε 108 835. filius Evadnes (Apollod. 3; 7, 1) et Capanei qui prope Thebas ceciderat, Β 564 Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός, Δ 367 Ε 241 Καπανήιος (ἀγλαος) υἱός, amicus (biograph. Westerm. 346, 1) Diomedis cuius equos regit. Agamemnoni exprobranti quod pugna abstinerent patribusque virtute inferiores essent, cum Diomedes verecundia motus nihil responderet, Sthenelus Δ 407 se Thebas cepisse gloriatur quibus patres cum maiore exercitu potiri non potuissent, sed a Diomede monitus modeste conticuit. E volnere Diomedis sagittam extraxit Ε 112 ipsum frustra monuit ne cum Aenea et Pandaro congrederetur Ε 241, Pandaro necato equos Aeneae captos e pugna eduxit Ε 319, sed statim ad Diomedem rediit Ε 329, sed Ε 835 Minervae cedit, ut Θ 114 Nestori (θεράποντε ἴφθιμοι). Praemia quae Diomedes in curruum certamine sibi paraverat Sthenelus cepit Ψ 511. 2) Persei filius et Andromedae Apollod. 2; 4, 5, vixit Argis ubi ei ex uxore Nicippe (Hes. ap. sch. V. Τ 116) s. Amphibia (Pherec. ap. sch. A. ib.) s. Antibia natus est Τ 123 Εὐρυσθεὺς Σθενέλοιο πάις Περσηιάδαο. Τ 116 ἄλοχον Σθενέλου Περσηιάδαο. De

σθένος (skr. stha στα στῆναι, cf. Curt. Et. 458 E. M. 711, 53. dat. -ει Ν 678 Υ 361 et -εϊ terdecies) robur, vires corporis, Hes. δύναμις, βία, ἰχθύς. Curt, l. l. Standkraft, aptius Homero Doederl. lect. Hom. III Erlangen 1829 p. 3. σθ. et μένος ad agendum et aggrediendum refert, κράτος et ἄλκην ad resistendum, cf. Weidenkaff synt. Hom. Wittenberg 1870 p. 4. Β 451 ἐν δὲ σ. ὦρσε ἑκάστῳ | καρδίῃ πολεμίζειν, cf. Λ 11 Ξ 151 (ἔμβαλ'). Φ 304 μέγα σ. ἔμβαλε. Ο 108 κάρτεϊ τε σ. τε αριστος, Ρ 329 κ. τε σ. - ἠνορέῃ τε | πλήθεϊ τε, Ρ 322 κῦδος ἕλον κάρτεϊ κ. σ. σφετέρῳ. Ρ 212 πλῆσθεν μέλεα - | ἀλκῆς κ. σθένεος, cf. Ρ 499. χ 237 σθένεός τε κ. ἀλκῆς πειρήτιζεν Ὀδυσσῆος. opes: Π 542 Λυκίην εἴρυτο δίκῃσι κ. σθένεϊ ᾧ. Σ 420 ἐν δὲ καὶ αὐδὴ καὶ σ. vis vitalis. Υ 361 δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε κ. σ. θ 136 φυὴν - μηρούς τε κνήμας τε κ. χεῖρας αὐχένα τε μέγα τε σ. φ 282 χειρῶν κ. σθένεος πειρήσομαι. Φ 308 σ. ἀνέρος σχῶμεν Achillis. Ι 351 σ. Ἕκτορος ἴσχειν. Λ 827 τῶν δὲ σ. ὄρνυται αἰεί Troianorum. semel in hy. Ap. 268 σεῦ σ. ἐστὶ μέγιστον. Θ 337 Ι 237 Μ 42 Υ 36 σθένεϊ βλεμεαίνων Hector leo Volcanus. Ν 678 σ. ἄμυνεν Neptunus. periphrastice: Ν 248 σ. Ἰδομενῆος Idomeneus. Σ 486 τὸ σ. Ὠρίωνος. Σ 607 Φ 195 μέγα σ. Ὠκεανοῖο. v. l. Ψ 280 σ. ἐσθλὸν ἡνιόχοιο, vo. κλέος. Ψ 827 μέγα σ. Ἠετίωνος. satis singulariter: Σ 274 σ. ἕξομεν erimus, v. s. ἔχω g. alii: Heeresmacht. Θ 32 τοι (Iovi) σ. οὐκ ἐπιεικτόν, cf. Θ 463 (ἀλαπαδνόν, Iunoni). Μ 224 τεῖχος ῥηξόμεθα σ. μεγάλῳ, cf. Ν 193 (ὦσε (hostem). Ο 359 σθένεος πειρώμενος mittet iaculum. b) animalia: Ε 783 Η 257 συσὶ τῶν τε σ. οὐκ ἀλαπαδνόν est, cf. σ 373 (boum). Ρ 22 συὸς οὔ τε μέγιστος θυμὸς περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει. Ε 139 τοῦ σ. ὦρσεν leonis. Ρ 135 σθένεϊ βλεμεαίνει leo. c) fluvii: Ρ 751 σθένεϊ ῥηγνῦσι. (Ἀγα- ἐρι- μεγαλοσθενής σθεναρός.)

σίαλος (dubitatur num sit deminut. de σῦς Curt. Et. p. 671 an ad σίαλον s. σίαλος (Suid. II 2, 738 σιαλός) Speichel pertineat E. M. 712, 9 Curt. Et. 557 atque cum hoc ad skr. sthiv speien Benf. 1, 414) sus saginatus, E. M. l. l. ὁ εὐτραφὴς σῦς. a) Ι 208 συὸς σιάλοιο. ξ 41 ρ 181 υ 251 σύας σιάλους sed ξ 81 σιάλους γε σύας, ubi Braun ad ξ II Cottbus 1855 p. 14. b) Φ 363 ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο |. β 300 σιάλους θ'

ἐόντας procos. κ 390 σιάλοισιν - ἐννεώροισιν. ξ 19 ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων. υ 163 τρεῖς σιάλους οἳ ἔσαν ἄριστοι.

σῑ-γᾰλό-εις (Düntz. Kuhn 13, 17 ἀτι-γ. et similiter Goebel epith. ho. in εις 38 γαλ γαλόεις cum syllaba σι ad augendam vim praefixa, quod probat H. Weber Phil. 16, 698, cf. Friedländer N. J. f. Ph. 77, 808. Luc. qu. lex. 40 Koch ζ 81 al. ad σίαλος) splendore instructus, valde splendidus, ε 86 θρόνῳ - φαεινῷ σιγαλόεντι |. ν 118 ῥήγεϊ σ. |, in ceteris nom. et acc. a) Ε 226 328 Θ 116 137 Λ 128 Ρ 479 ζ 81 ἡνία σιγαλόεντα | Hes. λαμπρά, ποικίλα κ. τὰ ὅμοια, E. M. 712, 11 πεποικιλμένα, cf. Ap. 141, 21 paraphr. non recte sch. ABD. ἤτοι τὰ εὐδιάσειστα, ἢ λαμπρὰ κ. ποικίλα κ. θαυμαστὰ τῇ κατασκευῇ. τὰ μεγάλως κ. ποικίλως κατεσκευασμένα. τὰ θαυμαστὰ κ. σιωπὴν ἐκ τοῦ θαύματος ἐντιθέντα οἱονεὶ σιγαλόεντά τινα ὄντα, V. σῖγα ἁλλόμενα. Grashof, Fuhrw. 40 innewohnender Glanz nicht äussere Zier. Χ 154 h. Ven. 85 165 εἵματα σ. |, cf. ζ 26. Χ 468 δέσματα σ. |. ζ 38 λ 189 τ 318 337 ψ 180 ῥήγεα σ. masc. ο 60 τ 232 χιτῶνα - σ. |. π 449 σ 206 τ 600 χ 428 ὑπερώια σ. |. In fine versus.

σῑγάω taceo, sileo. iptv. et inf. Ξ 90 ρ 393 τ 486 σίγα, μή etc. ξ 493 σ. νῦν μή etc. τ 42 σ. καὶ ἴσχανε. In introitu versus. h. Merc. 93 καὶ σιγᾶν pro iptvo. De

σῑγή (σϝ. germ. svigēn schweigen, etsi Hom. caret vestigiis duplicis consonae, cf. Kuhn 2, 132 Delbrück Kuhn 17, 238 Curt. Et. 572 Christ 259 Knös. dig. 224 L. Meyer vgl. G. 1, 374) silentium. dat. tantum E. M. 715, 19 ἐπίῤῥημα μεσότητος. silentio, tacite. a) post verbum: Est pro anapaesto in arsi tertia. Γ 8 ἴσαν σιγῇ, Γ 134 ἕαται. in ceteris semper cum arsi prioris syllabae, α) in pede primo Γ 420 βῆ, Δ 431 ἴσαν, ν 76 κατέλεκτο. β) secundo: η 30 ἴθι σ. τοῖον, τ 502 ἔχε σ. μῦθον. γ) sexto: Τ 255 ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σ. |. δ) pro choreo in pede primo: Η 195 εὔχεσθε, σ. ἐφ' ὑμείων. b) ante verbum: δ 776 σ. - τελέωμεν. ο 391 σ. νῦν ξυνίει. σ 142 σ. δῶρα θεῶν ἔχοι. φ 388 σ. - ἄλτο. c) sine verbo: ο 440 σ. νῦν, nun still, sch. H. λείπει τὸ ἔστω, quasi sit σιγή ut est in D.

σῐδήρεος et (prout versus postulat, Η 141 144 Θ 15 Ω 205 521 Ρ 424) **σιδήρειος** ferreus. a) Ε 723 σιδηρέῳ ἄξονι. Η 141 σιδηρείῃ κορύνῃ, Η 244 κορύνη - σιδηρείη. Θ 15 σιδήρειαι πύλαι Tartari. α 204 σιδήρεα δέσματα. b) translate: durus, qui flecti nequit. Ω 205 521 σιδήρειον ἦτορ. δ 293 κραδίη σιδηρέη (de -έη cf. Lob. path. el. 2, 82). Χ 357 ψ 172 σιδήρεος θυμός, cf. ε 191. μ 280 τοι σιδήρεα πάντα τέτυκται cedere nescis. ο 329 ρ 565 σιδήρεον οὐρανόν ob firmitatem, cf. Völcker, krit. Bibl. N. F. 1828 p. 159, sed Görlitz Himmel in ho. Ged. Sagan 1869 ob colorem, cui satis respondit VD. Phil. Anz. 2, 41. Düntz. Abh. 510 „metallisches Gewölbe". Ρ 424 σιδήρειος ὀρυμαγδός qui sedari nequit, invictus, sch. A. ὁ στερεὸς κ. πολυΐσχυρος, minus bene D. ἢ ἀπὸ ὅπλων τοῦ σιδήρου ψόφος. Ψ 177 πυρὸς μένος σιδήρεον quod neque vincitur neque cedit, sch. A. ἄμφω γὰρ τμητικά, πῦρ κ. σίδηρος. De

σῐ́δηρος (skr. svid-itas geschmolzen, svēd-ani eiserne Platte, germ. sweiz-jan frigĕre, Curt. Et. 293 Christ 255 Knös. dig. 224, duplicis consonae vestigia ap. H non sunt) ferrum. a) Η 473 αἴθωνι σιδήρῳ | emebant vinum, erat enim ferrum magni pretii: Ι 366 χρυσὸν κ. χαλκὸν δὲ γυναῖκας πολιόν τε σιδηρὸν | ἄξομαι, cf. Ψ 261. h. Merc. 180 χρυσόν, ἅλις τ' αἴθωνα σίδηρον | καὶ ἐσθῆτα. Ψ 834 ἀτεμβόμενος σιδήρου | rure agricola in urbem proficiscitur. α 184 ἄγω αἴθωνα σιδηρόν | Temesam χαλκόν empturus. φ 61 ἔνθα σ. | κεῖτο πολὺς κ. χαλκός in thalamo. h. Merc. 41 γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου. ι 393 τὸ σιδήρου κράτος ἐστίν, candens enim ferrum quando aqua mergitur stridet. b) metonym. Ζ 48 Κ 379 Λ 133 φ 10 χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος |, cf. ξ 324. arma: π 294 τ 13 ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος |. Δ 123 πέλασεν τόξῳ σίδηρον | cuspidem sagittae. ep. 11, 3 σίδηρος Ἄρηος. h. Merc. 109 ἐπέλεψε σιδήρῳ |. Δ 485 αἴθωνι σιδήρῳ | ἐξέταμε securi, idem fit χαλκῷ Ψ 118. Σ 34 ἀπαμήσειε σιδήρῳ |. Ψ 30 ὀρεχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ |, idem fit χαλκῷ Γ 30. Ψ 850 ἰόεντα σίδηρον |, δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα. τ 587 διοϊστεῦσαί τε σιδήρου |, cf. φ 97 114 127 328 ω 177. φ 3 81 ω 168 πολιόν τε σίδηρον | secures. h. Ven. 268 οὔτι κείρουσι σιδήρῳ |. Videtur in his Homerus verum ferrum intellegere etsi certo definiri nequit quam late patuerit apud eum ferri aerisque usus, cf. N. J. f. Ph. 37, 215. Riedenauer, Handw. in hom. Zeiten 103 sq. c) metaph. Δ 510 οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σ. |. Υ 372 ἔοικε μένος αἴθωνι σιδήρῳ |. τ 211 ὀφθαλμοὶ ὡς εἰ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος | ἀτρέμας. τ 494 ἕξω ὡς ὅτε τις λίθος ἠὲ σ. |. In fine versus praeter ι 393 ep. 11, 3. In Iliade σίδ. commemoratur 23 locis, χαλκός 279, in OD. σίδ. 25, χαλκός 80; multo igitur saepius ferri fit mentio in Od., et potissimum in φ et Ψ locos quibus ferri mentio fit aut omnes aut plerosque serioris esse originis atque in libris Α—Χ aeris, non ferri usum esse dixit Beloch, Rivista di filol. 1873, August.

Σῑδόνες Sidonii. πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν argenteum cratera Ψ 743, quem Phoenices i. e. Sidonii mercatores Graecis vendiderunt. ῑ, cf. Pappenheim Phil. Suppl. 2, 43 qui neglexit E. M. 713, 34 ἐπὶ μὲν τῆς πόλεως ἐκτείνεται· ἐπὶ δὲ τοῦ πολίτου συστέλλεται.

Σῑδονίηθεν (Σιδονίη) e Sidone, s. Phoenicia. Ζ 291 ἔργα γυναικῶν | (τὰς) ἤγαγε Σιδονίηθεν.

Σῑδόνιος Sidonius s. Phoenicius. Ζ 290 ἔργα γυναικῶν | Σιδονίων. Inde

Σιδονίην ἐν ναιομένην Phoenicen ν 205 atque **Σιδόνιοι** Phoenices. δ 618 ο 118 Φαίδιμος ἥρως | Σιδονίων βασιλεύς Menelao qui ad eum delatus erat cratera argenteum donaverat magna arte confectum. Menelaus enim in Cyprum Phoenicem Aegyptum ad Aethiopes venerat δ 84 καὶ Σιδονίους κ. Ἐρεμβοὺς | κ. Λιβύην. Sidonios appellat Homerus ubi de urbe et artibus, Phoenices ubi de navigatione dicit. Phoenices late mercaturam fecisse (cf. Pierson, Schifff. u. Handel d. Gr. i. ho. Zeit Rh. M. 16, 83) constat. Quod Homerus Sidonios pro Phoenicibus dixit, putandus est vixisse aut ante Tyrum conditam aut brevi post. De

Σῑδών 1) caput Phoenicum 1600—1100 a. Chr., quo tempore Tyrus non iam condita fuit aut opibus hominumque numero floruit. ο 475 Σιδῶνος πολυχάλκου. Strab. 756 μετὰ Σιδῶνα μεγίστη τῶν Φοινίκων κ. ἀρχαιοτάτη Τύρος ἐστίν, ἐνάμιλλος αὐτῇ κατά τε μέγεθος κ. κατὰ τὴν

ἐπιφάνειαν κ. τὴν ἀρχαιότητα ἐκ πολλῶν μύθων παραδεδομένην· οἱ μὲν οὖν ποιηταὶ τὴν Σιδῶνα τεθρυλήκασι μᾶλλον (Ὅμηρος δὲ οὐδὲ μέμνηται τῆς Τύρου). Nunc Saïda vocatur.

σίζω (E. M. 712, 30 ὠνοματοπεποίηται, cf. Wentzel πέλω Glogau 1840 p. 2. L. Meyer vgl. G. 1, 55 comparat. skr. çinj, cf. ib. 374 437) strideo. ι 394 σίζ' ὀφθαλμὸς περὶ μοχλῷ, sch. B. ἀντὶ τοῦ ἐσύριζεν, ἤτοι φωνὴν ἀπετέλει ὡς ἐπὶ βαπτομένου σιδήρου, HQV. ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ λίπος γινομένου σισιλισμοῦ, ὅ ἐστι συνεχείας, cf. Ap. 141, 23.

Σῐκᾱνίη (Goebel epith. in εις 39 Σι-καν-ίη, κέν-τρον καν-θός, quae angulos habet) Triquetra, Sicilia. ω 307 ἀπὸ Σικανίης Ulixes se in Ithacam venisse simulavit.

Σῐκελός (Goebel epith. in εις 39 Σι-κελ-ίη, μά-κελ-λα δί-κελ-λα, angulata) Siculus. ω 389 γρηῦς Σικελή, ω 365 ἀμφίπολος Σ., ω 211 γυνὴ Σ. γρηῦς. Pro subst. υ 383 ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν servos venales.

Σικυών, ὁ et ἡ, urbs Aegialeae s. Achaiae antiqua et opulenta, ad Asopum fluvium sita, antiquis temporibus etiam Mecone et Aegiale, denique (a cucumere Asiatico?) Sicyon vocata, nunc ruinae tenues prope vicum Basilika, cf. Curt. Pelop. 2, 483. Troiam duxit Agamemnon eos qui habitabant B 572 Σικυῶν' ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν. Ψ 299 Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος - αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκε | Ζεὺς ἄφενος· ναῖεν δ' ὅ γ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι, sch. Leid. B 572 πόλις εὔχαρις κ. εὔκαρπος, πρὸς πᾶσαν ἀνάπαυσιν ἐπιτηδεία.

Σιμόεις (der Windungenreiche Forchhammer 27) fluvius Troiae nunc Mendere, ut Forchh. al. putant, aut Dumbrek-Su ut Schliemann al. Nomine tantum non re eum a Scamandro differre statuit Hercher, hom. Eb. v. Troia, Berl. Akad. 1875 p. 106, locos quibus distinxit utrumque poëta spurios esse ratus. Infra ostium fluvii Andrii, nunc Kimar, qui ab oriente profluit, Mendere i. e. Simois s. Scamander per campum apertum inter septentriones et occasum, inde a vico Kalifatti septentriones versus fluens atque Scamandro s. Xantho fluvio auctus in Hellespontum influit prope portum Achivorum, cf. Forchhammer Eb. v. Troia 9 27 Hasper, Topogr. 40. E 774 ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. M 22 ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσιν - Σκάμανδρος | καὶ Σιμόεις ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι | κάππεσον ἐν κονίῃσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν |, qui locus indicio est quem fluviorum agri Troiani Aristarchus Simoentem statuerit, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀμφίβολον μὲν ἐπὶ ποτέρου τῶν ποταμῶν λέγει τοῦ Σκαμάνδρου ἢ τοῦ Σιμόεντος, δεκτέον δὲ ἐπὶ τοῦ Σιμοῦντος. διὰ μέσου τοῦ πεδίου φέρεται. equis Iunonis E 777 ἀμβροσίην Σ. ἀνέτειλε νέμεσθαι |. Z 4 μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων | pugnabatur. Δ 475 Ἴδηθεν κατιοῦσα παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος | γείνατο Simoisium mater. Y 53 πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ Mars. 2) Deus fluvii: Φ 307 Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας (Scamander deus), φίλε κασίγνητε σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ | σχῶμεν. Sunt qui Simoentem nunc Dumbrek-Su appellari putant (Schliemann Ith. 185), aut Kimar etsi prope hunc fluvium nunquam pugnabatur. Inde *Σιμοείσιον*, Anthemionis filium vocaverant Δ 477, quia eum mater παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος pepererat, Aiax percussit Δ 474 ἠΐθεον θαλερόν, Σιμοείσιον atque Δ 488 Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν.

σῖνομαι (Bopp, Gl. 99 „fortasse" ξίνομαι skr. kshan volnerare. L. Meyer, vgl. G. 1, 190 lat. sons germ. Sünde (Doederl. Gl. 2434) skr. kschi i. e. ski verletzen, cf. ib. 342) praes. ind. coni. opt. et ipf. iterat. noceo, laedo, schädige, Hes. κακουργεῖν, βλάπτειν ἢ βλάπτεσθαι, cf. Suid. II 2, 762 Ap. 141, 32. a) Ω [45] αἰδώς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν. b) ζ 6 σφεας σινέσκοντο Cyclopes Phaeaces, sch. B. ἔβλαπτον, Ap. 142, 2 ἐκάκουν. μ 114 μοι σίνοιτο ἑταίρους. λ 112 μ 139 εἰ δέ κε σίνηαι boves Solis. ἀσινής et

σίντης praedo, qui nocet, Suid. II 2, 763 βλαπτικός. Y 165 λέων σίντης. Λ 481 λῖν σίντην. Π 353 λύκοι σίνται. In introitu versus. De fem. cf. Lob. par. 267.

Σίντιες populus Thraciae ad Strymonem, Strab. 549 Σίντιες ἐκαλοῦντό τινες τῶν Θρακῶν εἶτα Σιντοί, εἶτα Σάιοι, παρ' οἷς φησιν Ἀρχίλοχος τὴν ἀσπίδα ῥῖψαι. οἱ δ' αὐτοὶ οὗτοι Σαπαῖοι νῦν ὀνομάζονται, cf. 457 Her. 7, 110 Hes. Σάπαι Steph. Σάπαι Σιντία Serv. ad Verg. Aen. 11, 659 App. b. Mithrid. 55. Eorum nonnulli a Paeonibus expulsi in Atticam venerunt, Pelasgi appellati. inde rursus expulsi in Lemnum venerunt Steph. Λῆμνος . . . ᾠκίσθη πρῶτον ὑπὸ Θρακῶν, οἳ Σίντιες ἐκαλοῦντο ὡς Στράβων (331 fr. 46), cf. Hes. Σίντιες. A 594 Σίντιες ἄνδρες Volcanum in Lemno susceperunt, Ap. 140, 25 ἐθνικῶς . . οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἐδέξατο· ὁ δὲ Ἀπίων (et recentiorum plerique) ἐπιφέρει· Σίντιες οἱ σινωταί, κακοῦργοι, sch. BLV. Φιλόχορός φησι Πελασγοὺς αὐτοὺς ὄντας οὕτως προσαγορευθῆναι ἐπεὶ πλεύσαντος εἰς Βραυρῶνα κανηφόρους παρθένους ἥρπασαν. θ 294 Ἥφαιστος οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους, sch. HG. Ἑλλάνικος οὖν φησι μιξέλληνας εἶναι κ. πολεμικῶν ὅπλων τεχνίτας, cf. Apollon. 1, 608 sch. Thuc. 4, 109 E. M. 713, 43 Eust. 158, 3 Giseke Stämme d. Balkanhalbinsel 17 24 85.

σίον sium nodiflorum Lin. Ath. 2, 58 Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος Εὐεργέτης („discipulus Aristarchi" Wolf prol. 193 q. v.) Αἴγυπτον βασιλεύσας ἀξιοῖ γράφειν ε 72 λειμῶνες μαλακοὶ σίου ἠδὲ σελίνου. σία γὰρ μετὰ σελίνου φύεσθαι ἀλλὰ μὴ ἴα, cf. Eust. 1524, 40. probat Miquel hom. Flora 57. La Roche ἴου A e corr., 1. man. σίου?

Σῐπῠλος, E. M. 714, 7 Σίπυλον. (Goebel epith. in εις 39 Σί-πυλος πύλη. melius Θεόπυλος cf. Usener carm. phoo. 32 quod fuere qui Doriensium putarent, nam E. M. 714, 30 τὸ θεὸς οἱ Λάκωνες σιός). pars Tmoli montis e confinio Lydiae Phrygiaeque maioris qui inter Maeandrum et Hermum fluvios excurrit in Mimantem promunturium. Sipylus propius ad Lydiam urbemque pertinet Smyrnam. Ω [615] ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς | νυμφάων - | ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει Niobe, sch. V. τί δὲ ὁ τῶν Αἰτωλῶν ποταμὸς ἐν Σιπύλῳ ποιεῖ; audacius B. Σίπυλος πόλις ἐστὶ Λυδίας κ. Ἀχελῷος ποταμὸς ἐκεῖ παρακείμενος. θεάων δὲ εὐνάς, ὅτι ἐκεῖσε Σεμέλῃ ὁ Ζεὺς συνεκοιμήθη. V. οἱ δὲ Θηβῶν τὴν Σίπυλον, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ τὰ περὶ Νιόβην φασίν. Videtur haec ficta esse ad explicandum. Nunc Sipuli-dagh, s. Bos-Tagh.

Σίσῠφος (aeol. σύφος i. e. σοφός, unde fit reduplicatione, cf. Curt. Et. 628 Goeb. epith. in εις 39. Richter, hom. Vorst. v. Hades Dresden 1873 p. 29 σείω συ, redupl. σισυ et c. suff. σισυφος i. e. qui multum laborat, exstruxisse enim eum Acrocorinthum) filius Aeoli et Enaretae Apollod. 1; 7, 3 Ephyre s. Corintho condita ex uxore Merope Atlantis filia ib. 9, 3 genuit Glaucum patrem Bellerophontae. Ephyrae Z 153 Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν | Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν. Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸν συνετὸν κ. κερδαλέον κέρδιστον λέγει. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν φιλοκερδῆ ἐξεδέξαντο. Lex. Seg. 302, 18 Σίσυφος. ὁ πονηρὸς κ. κακοῦργος ἄνθρωπος, cf. Suid. 2; 2, 771. hoc ipsum improbabat Aristarchus. Pherecydes narrat (sch. AD.) Iovem immaturam mortem Sisypho immisisse, iratum quod Asopo Aeginam filiam a Iove raptam indicasset, atque vinctam quidem diu mortem a Sisypho, postremo vero a Marte liberatam. Tum Sisyphum morientem uxori mandasse ne debita Orco mitteret atque dimissum ab inferis ut arcesseret quae illa non praestaret remansisse apud superos usque ad senectutem. tandem reversum ad inferos lapidem volvere coactum esse, ne iterum aufugeret, λ 593 Σίσυφον - κρατέρ', ἄλγε' ἔχοντα | λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.

σῑτέομαι cibum capio. ω 208 ἐν τῷ σιτέσκοντο. Hes. ἐσιτοῦντο, ἤσθιον, ἠρίστουν. De

σῖτος (dubiae originis. dubitans Benf. 1, 685 skr. ǵîvita ζῖϝιτο unde ζῆν. Düntz. h. Beiw. 70 si ut sit Saat) gen. -οιο novies et -ου septies et decies. plerique: a) frumentum, triticum, Suid. l. l. πᾶς ὁ σιτικὸς καρπὸς οὐχ ὁ πυρὸς μόνον. sch. B. T 44 καὶ ὁ κατειργασμένος κ. ὁ ἀκατέργαστος, πυρὸς δὲ μόνος ὁ ἀκατέργαστος. b) panis, cibus e frumento, est de materia, ἄρτος de forma et magnitudine. Θ 507 ἐκ πόλιος ἄξεσθε βόας, οἶνον δὲ οἰνίζεσθε, σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, sch. ABLV. οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ σίτου κοινὸν τὸ ἄξεσθε. οὐδὲν γὰρ τῶν ἀψύχων ἄγεται, φέρεται δὲ μᾶλλον. προσυπακουστέον οὖν τὸ φέρετε, cf. Θ 547. ι 9 ξ 456 ο 334 ρ 412 σῖτον κ. κρειῶν. μ 19 σῖτον κ. κρέα κ. οἶνον. Ι 216 Ω 625 σῖτον - ἐπένειμε τραπέζῃ ἐν κανέοισιν, ἀτὰρ κρέα etc., cf. υ 254. α 139 δ 35 η 175 κ 371 ο 138 ρ 94 259 σῖτον ταμίη παρέθηκε. α 147 σ. δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν, cf. π 51. ξ 449 σῖτον ἔνειμε iis qui carnes iam habere videntur, cf. ξ 455 (ἀφεῖλε). τ 61 ἀπὸ μὲν σ. πολὺν ᾕρεον. ρ 335 κανέου ἐκ σῖτον ἀείρας. γ 479 σῖτον κ. οἶνον ὄψά τε. υ 313 μήλων σφαζομένων οἴνοιό τε κ. σίτου. δ 623 σῖτον - ἔπεμπον. c) universe: cibus. α) E 341 οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσι - οἶνον dii, sch. B. ἀλλ' ἀμβροσίαν, atque hanc quoque animi causa, non necessario. opponitur igitur ϑ 222 βροτοὶ ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, α 89 κ 101 ἀνέρες, cf. Ameis app. α 349. h. Ven. 232 σίτῳ τ' ἀμβροσίῃ nutrivit Aurora Tithonum senem. Cer. 236 οὔτε σῖτον ἔδων Triptolemus a Cerere curatus. β) σ 360 σῖτον ἐπηετανὸν παρέχοιμι. υ 130 εὐνῇ κ. σίτῳ. π 83 πέμψω σῖτον ἅπαντα ἔδμεναι. ρ 558 σῖτον αἰτίζων κατὰ δῆμον. ν 244 ἐν γάρ οἱ (insula) σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος γίγνεται (fruges?). γ) ρ 533 σῖτος κ. μέθυ. δ 746 πόρον δέ οἱ σῖτον κ. μέθυ, cf. η 265. ε 165 σῖτον κ. ὕδωρ κ. οἶνον ἐνθήσω navi. υ 378 σίτου κ. οἴνου κεχρημένον. χ 21 σῖτός τε κρέα τε. Ι 706 τεταρπόμενοι ἦτορ σίτου κ. οἴνοιο, Τ 161 πάσασθαι, ξ 46 κορεσσάμενος. η 295 σῖτον ἔδωκεν ἠδὲ οἶνον, cf. μ 327 ν 69. π 110 σ. ἔδοντας. ρ 418 δόμεναι σίτου, cf. ρ 457. Ω 641 σίτου πασάμην κ. οἶνον λαυκανίης καθέηκα. Τ 306 μὴ σίτοιο μηδὲ ποτῆτος ἄσασθαι ἦτορ ι 87 κ 58 σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος. δ) Λ 89 h. Ap. 461 σίτου γλυκεροῖο ἵμερος. Τ 44 ταμίαι, σίτοιο δοτῆρες. υ 137 σίτου πεινήμεναι. ω 489 σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον εντο, cf. h. Ap. 499. Τ 163 ἄκμηνος σίτοιο. Ω 129 μεμνημένος σίτου, Ω 602 ἐμνήσατο σ. | cf. Ω 613, Ω 619 μεδώμεθα. κ 375 ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλοντα. ω 395 σίτῳ ἐπιχειρήσειν. δ 60 σίτου ἅπτεσθον, ζ 99 τάρφθεν. ε) κ 235 ἀνέμισγε δὲ σίτῳ φάρμακα, σῖτος vero e caseo farina melle vino constabat. κ 290 βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ. ι in thesi, praeter σίτοιο, satis raro (Ω 641 ζ 99 υ 313, γ 479 ε 165 ρ 558 σ 360, υ 130 ω 395).

σῑτο-φάγος qui cibo vescitur humano. ι 191 ἀνδρὶ σιτοφάγῳ.

σιφλόω (σιπαλός σιφλός gebrechlich schwach cf. Lob. Rhem. 346 path. el. 1, 225 Curt. Et. 457) deformem reddo, debilito. Ξ [142] θεός δέ ἑ σιφλώσειε, Ariston. (?) περισσὸς ὁ στίχος καὶ ἡ λέξις νεωτέρων, sch. A. οἱ μὲν κακώσειεν οἱ δὲ μωμητὸν ποιήσειεν, οἱ δὲ γέλωτα θείη, οἱ δὲ ἐκλύσειε . . οἱ δὲ σίπαλον τὸν εἰδεχθῆ, Ap. 142, 3 ἐκφαυλίσειεν ἢ ἀφανίσαι, cf. Hes. Suid. 2; 2, 775 E. M. 715, 1.

σιωπάω taceo, sileo. B 280 σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει. Ψ 568 σιωπῆσαί τε κέλευσε Ἀργείους. ρ 513 εἰ γὰρ σιωπήσειαν. De

σιωπή E. M. 715, 15 ἐκ τοῦ σιγῇ καὶ . . . τοῦ ὄπα ὃ σημαίνει τὴν φωνήν, cf. Pott E. F. 1^1, 116 Benf. 1, 465) silentium. dat. tantum pro adv., tacite, silentio, E. M. l. l. ἐπίρρημα μεσότητος. a) post verbum. Γ 95 Η 92 398 Θ 28 Ι 29 430 693 Κ 218 313 Ψ 676 η 154 ϑ 234 λ 333 ν 1 π 393 υ 320 ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ |, Ζ 404 ἰδὼν ἐς παῖδα, Ι 190 ἧστο, Ι 620 νεῦσε, κ 140 κατηγαγόμεσθα, ο 463 κατένευσε. b) ante verbum. Δ 412 σ. ἧσο, Η 427 ἐπενήνεον, Ξ 310 οἴχωμαι, Σ 556 ἑστήκει, α 325 εἵατ' ἀκούοντες, α 339 πινόντων, ν 309 πάσχειν. In fine versus praeter Δ 412.

σκάζω (γj. skr. khaṅg germ. hink-en, cf. J. Schmidt, Kuhn 319 Delbrück, ib. 17, 240 Curt. Et. 573 Christ 86 L. Meyer vgl. G. 1, 376. sed Lob. Rh. 85 Doederl. Gl. 386 σκαιός) claudico. Λ 811 ἀντεβόλησεν, σκάζων ἐκ πολέμου. Τ 47 σκάζοντε βάτην.

Σκαιαὶ πύλαι Γ 145, porta Troiae e qua pugna spectari potuit. Γ 149 εἵατο ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. gen. semel -άων et bis -ῶν, cf. Lob. path. el. 2, 96. Χ 6 Ἰλίου τε προπάροιθε πυλάων τε Σκαιάων Hector occisus est. Ζ 307 Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων optant Troiani ut Diomedes cadat. Χ 360 ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν etiam Achilles occidetur. Σ 453 μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν |. Π 712 ἐν Σκ. πύλῃς ἔχε ἵππους Hector e pugna fugiens, Ζ 393 πύλας ἵκανε - | Σκαιάς ex urbe ad pugnam proficiscens, Ζ 237 Ι 354 Σκαιάς τε πύλας κ. φηγὸν ἵκανεν e pugna in urbem rediens, quando vero Achilles pugnabat ultra eum locum non ausus erat ex urbe progredi. denique Troiani fugientes Λ 170 Σ. τε π. κ. φ. ἵκοντο atque ibi securi de hoste consistebant. gen. sine subst. Γ 263 διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ἵππους, Ariston. ἡ δ. ὅ. παρα-

λέλοιπε τὸ πυλῶν καὶ ὅτι ἀδιαιρέτως ἐξενήνοχεν· εἴθισται γὰρ (non ita est!) λέγειν Σκαιαων. Fuit igitur certe porta per quam occidentem versus exibatur ex urbe ad castra Graecorum, quare plerique ad *σκαιός* referentes explicant: occidentem et septentriones spectans, Hes. *οὕτως ὀνομαστικῶς διὰ τὸ ἐξ ἀριστερῶν κεῖσθαι ἢ διὰ τὸ σκαιὰς μάχας ἐν αὐταῖς γεγενῆσθαι ἢ διὰ τὸ σκολιὰς εἶναι κατὰ τὴν ἐμβολήν*, cf. Ap. 142, 9 sch. *Γ* 145 Doederl. Gl. 385 Düntz. Il. 29 Spohn agr. Troi. 13 (Scaeva) Aristarch. ap. Ariston. *Ζ* 237 *Χ* 6 etsi Bötticher, Gerhard Archäol. Anz. 1857 n. 100, 55 eam orientem spectare dicit. Ariston. *Ζ* 237 *ἡ δ. ὅ. τὰς σκαιὰς ὀνομαστικῶς Δαρδανίας λέγει*, E. M. 716, 22 *αὗται καὶ Δαρδάνιαι προσηγορεύοντο* cf. sch. ABDL. *Γ* 145 Ariston. *Ι* 354, etsi has fuere qui orientem spectare putarent cf. Eust. 1274, 1. Sed nomen de quo iam veteres dubitabant, sch. ABDL. *Γ* 145 *ἀπὸ Σκαιοῦ τοῦ κατασκευάσαντος ἢ* etc. cf. sch. B. *Λ* 170 E. M. 716, 18 Eust. 394, 36, videtur eodem pertinere quo Scamander atque Scaei illi qui cum Paeonibus et Dardanis ex Asia in Europam transgressi tripolin Pelagoniam s. Scaeam (Liv. 42, 55) occupaverunt in confinio Thessaliae Macedoniaeque atque pariter cum Dardanis inter Istrum montemque Haemum consederunt, prope fluvium qui ab ipsis Scaeus, s. Cius s. Escius s. Oscius s. Oescus, apud nos Isker appellatur, cf. Giseke, Stämme der Balkanhalbinsel 7, 9.

σκαιός (*σκαιϝός* scaevus L. Meyer, vgl. G. 1, 83 146 Lindemann, mel. ho. III vestigia literae aeol. Zittau 1835 p. 1 Christ 278. skr. savya sinister, „adiecta gutturali, e *σκαϝιος* vel e *σκαιϝος* transposito *ι*“ Bopp Gl. 414 cf. Curt. Et. 105 Christ 146) sinister, laevus. a) fit subst. *ἡ σκαιή* laeva manus. *Α* 501 *λάβε γούνων | σκαιῇ· δεξιτερῇ δέ* etc. *Φ* 490 *ἔμαρπτε | σκαιῇ· δεξιτερῇ δέ* etc. *Π* 734 *σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἑτέρηφι δέ* etc. Hes. *ἀριστερῇ χειρί*, cf. Ap. 143, 5. b) occidentem spectans, cf. K. Hermann gott. Alt. § 38, 9 Nitzsch *β* 154. *γ* 295 *νότος κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ, | ἐς Φαιστόν* a Gortyne, sch. Q. *οἱ μὲν δυτικόν, οἱ δὲ τὸ δεινὸν κ. ἄγριον* (Hes. sch. V.).

σκαίρω (*σκαρjω*. dubiae originis. Doederl. Gl. 388 comparavit angl. to scare, germ. scheren i. e. laufen. Christ 86 skt. karāmi wandle, Bopp Gl. 426 skr. skand lat. scando „fortasse mutato d vel n in *ρ*“ E. M. 738, 5 *σπαίρειν*. Comparantur *καίρω* E. M. 716, 7 *καρθμὸς ὁ πούς σπαρίζω* (Curt. Et. p. 649 E. M. 723, 3) *ἀσκαίρω σκιρτάω* cf. Curt. Et. p. 646 674 L. Meyer vgl. G. 1, 121) tripudio, hüpfe E. M. 723, 1 *εὔμουσόν τινα ὀρχηστικήν τε καὶ εὔρυθμον κίνησιν δηλοῖ*. *Σ* 572 *ποσὶ σκαίροντες* *κ* 412 *πόριες. περὶ βοῦς πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐνάντιαι*, v. l. *σπαίρουσιν* et *ἀσπαίρουσιν*. h. XXX 15 *παρθενικαὶ χοροῖς - | παίζουσαι σκαίρουσι* ci. Ruhnken, scr. Baum. Herm. al., codd. *χαίρουσιν*. (*ἐνσκαρθμος*.)

σκαλμός (*σκάλλω*) paxillus, scalmus, in margine navis ad alligandum remum, Ruderpflock. h. VII 42 *πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον*. Grashof, Schiff 19 dubitavit quomodo differrent *σ.* et *κληῖδες*. differunt nomine tantum non re cf. Doederl. Gl. 2115.

Σκαμάνδριος 1) Scamandrius, ad Scamandrum. *Β* 465 *ἐς πεδίον Σκαμάνδριον* in campum Troianum. *Β* 467 *ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι*. 2) Filium suum *Ζ* 402 *Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι | Ἀστυάνακτα*. 3) *Ε* 49 *υἱὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἵμονα θήρης* Troianum Menelaus occidit. De

Σκάμανδρος fluvius Troiae, nunc Mendere, ex Ida ortus per angustam vallem fluit praeter colles Bunarbaschi vocatos Balidagh. *Υ* 74 *μέγας ποταμὸς βαθυδίνης | ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον* | Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὸ διφορούμενον τῆς ὀνομασίας νῦν συνέστησεν*. contra Volcanum stetit in pugna deorum. Mars e pugna abiens consedit *Ε* 36 *ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ* |. Hector *Λ* 499 *μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου*. multi ceciderunt *Η* 329 *ἐΰρροον ἀμφὶ Σ.* |. Iuno et Minerva ad pugnam profectae *Ε* 774 *Τροίην* (in agrum, non in urbem) *ἷξον ποταμώ τε ῥέοντε | ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος* |. corpus occisi *Φ* 124 *Σκάμανδρος | οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς - κόλπον*. Troiani fugientes *Φ* 1 *πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο | Ξάνθου δινήεντος ὃν - τέκετο Ζεύς* |. eorum partem retro ad Graecos fugere coëgit Achillem, *ἡμίσεες δὲ ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον ἀργυροδίνην*, quos cum Achilles in ipso fluvio interimeret, ipse fluvius (*ἀνέρι εἰσάμενος*) eum abire iussit ne multitudine occisorum impedirentur fluenta, cui Achilles, *Φ* 223 *ἔσται ταῦτα Σκάμανδρε διοτρεφές*. sed cum non abiret (sch. V. *παραβαίνει τὰς συνθήκας*), Scamander magna ira commotus *ὦρτο ἐπ' αὐτῷ ἀκροκελαινιόων* (*Φ* 248) mersissetque undis, nisi Neptunus et Minerva eum servassent, *Φ* 305 *οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον χώετο Πηλεΐωνι* Simoentem quoque hortatus ut Achillem perderet. *Φ* 326 *πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε Πηλεΐωνα*. Postremo Iunonis iussu Volcanus igni vim fluvii compescuit *Φ* 361. Achilles vero Apollinem secutus *Φ* 603 *πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκ.* | ad urbem ipsam non pervenit. Profluit ex Ida cum aliis fluviis etiam *Μ* 21 *δῖος Σκάμανδρος* (ubi Ariston. v. s. *Σιμόεις*), qui in radicibus tantum montium oriri putandus est, nam Achilles et Hector *Χ* 148 *κρουνὼ ἵκανον καλλιρρόω, ἔνθα τε πηγαὶ | δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος* |. *ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι - ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς | γίγνεται ἐξ αὐτῆς - | ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ*. Non recte sch. BV. aut V. *φησὶ τὰς πηγὰς ταύτας ἀναβλύζειν ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου, ἵνα λείπῃ ἡ ἀπό*, Ariston. *ἡ. δ. ὅ. ἐκ τῆς ἀντιδιαστολῆς ταύτης σαφὲς ὅτι ἡ ἑτέρα πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥεῖ κατὰ χειμῶνα*. Hos fontes VV. DD. reperisse videntur. sunt enim paulo infra vicum Bunarbaschi in radicibus montium situm fontes duo maiores multique minores, quare accolae locum Kirk Giös i. e. quadraginta oculos appellaverunt. Calor aquae omnibus idem (17½° R.) est, sed nec hieme nec aestate mutatur, unde fit ut modo calidi videantur fontes modo frigidi, atque maximus propterea frigidissimus quod lato ostio prosiliens vapores emittit. Hos fontes Scamandri esse rati, cf. Forchhammer Eb. v. Tr. 10 Düntz. Einl. z. Il. 29, rivum qui nunc Bunarbaschi-Su vocatur quique angusta fossa exit occasum versus in mare Aegaeum non septentriones versus in Hellespontum Scamandrum fuisse multi putant, eius aquam cotannis redundantem in Simoentem influere atque hoc ipsum Homerum dixisse Xanthum. Melius alii statuunt Scamandrum nunc Mendere (v. s. *Σιμόεις*) dici

qui maximus est fluvius planitiei. Fontes duos in paludibus latere putavit Schliemann Ithaka 127 189. certe nos ignoramus num quid poëta veri dixerit. Hercher, hom. Eb. v. Troja, Berl. Akad. 1875 p. 107 Xanthi cognomen interpolatum esse statuit. Ceterum Troiani Scamandro fluvio sacra faciebant equis vivis in fluenta demersis *Φ* 132 fuitque iis etiam sacerdotium aliquod fluvii *E* 77 *Δολοπίονος ὅς ῥα Σκαμάνδρου | ἀρητὴρ ἐτέτυκτο.* Videtur nomen eodem pertinere quo *Σκαιαὶ πύλαι* q. v., i. e. ad Scaeorum populum cf. E. M. 715, 30 *ἀπὸ Σκαμάνδρου υἱοῦ Τεύκρου*, sed fuit alia quoque sententia ib. 37 *διὰ τὸ ἐσκάφθαι ὑπ' ἀνδρός* Eust. 1197, 57 *ἀνδρὸς σκάμμα.* hoc recentiorum quoque multi probaverunt. Cf. Lenz Eb. v. Tr. 25. *σκ* non efficit positionem cf. Curt. Et. p. 675 v. l. *Κάμανδρον* e. c. *E* 36 77 774 *H* 329 *Λ* 499 *M* 21 *Y* 74, cf. Lob. path. el. 1, 125.

Σκάνδεια(ν) *δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι* *K* 268 Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ εἰς Σκ. ἀπέδωκεν*, sch. A. *πολισμάτιον Κυθήρων. ἀγνοήσαντες δέ τινες ἐνόμισαν εἶδος περικεφαλαίας τὴν σκάνδειαν ὡς στεφάνην. Κύθηρα δὲ νῆσος τῆς Λακωνικῆς*, nunc Cerigo dicta.

σκάπτω (dubiae originis. Christ 86 khanāmi grabe (?). L. Meyer vgl. G. 1, 188 *θάπτειν ταφ* scabere *σκάπτειν*, cf. 367. Benf. 1, 192 *σκα* i. e. skt. ksha schaben, *σκαπ*, cf. Curt. Et. 109) fodio, E. M. 716, 16 *κοιλαίνω.* h. Merc. 207 *ἔσκαπτον περὶ γοῦνον ἀλωῆς, τί*, pastino, sarrio. ib. 90 *φυτὰ σκάπτεις. σκαφίς* et

σκαπτήρ qui fodit fr. 2.

Σκάρφη(ν) *B* 532 tenebant Locri, urbem parvam, decem stadiis supra mare et prope Thermopylas. Vocabatur post Homerum etiam *Σκάρφεια* (Strab. 426), cf. Lob. par. 321, atque ingenti terrae motu tota destructa est sed restaurata diu permansit (Strab. 60 Liv. 33, 3 36, 19 Paus. 7; 15, 3 10; 1, 2). Bursian Geogr. v. Gr. 1, 188 inter vicos qui nunc Molo et Antera vocantur sitam fuisse dicit.

σκαφίς (*σκάφος, σκάπτω* E. M. 716, 16 Curt. Et. 109) mulctra, E. M. 715, 55 *ὁ καδίσκος ἐν ᾧ καταχέονται αἱ γυναῖκες. ι* 223 *ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα | γαυλοί τε σκαφίδες τε, -τοῖς ἐνάμελγεν*, Hes. *ποιμενικὰ ἀγγεῖα.*

σκεδ-άννυμι (skr. skhad scindere, kshad frangere Curt. Et. 294 L. Meyer, Kuhn 9, 174 vgl. G. 1, 384 Bopp, Gl. 143. *σ* facile amittitur, cf. Christ 87 L. Meyer, vgl. G. 1, 55 187 Lob. path. el. 1, 125. aor. *ἐσκέδασε* *H* 330 et *σκέδασε(ν)* (quater), iptv. *-σον*) dissipo, dispello, disrumpo, zerstreue. *P* 649 *ἠέρα σκέδασεν.* *Y* 341 *ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλύν.* *ν* 352 *σκέδασ' ἠέρα.* *Ψ* 162 *λαὸν σκέδασεν κατὰ νῆας.* *T* 171 *λαὸν σκέδασον.* *Ψ* 158 *ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον* populum. *H* 330 *τῶν αἷμα ἀμφὶ Σκάμανδρον ἐ. Ἄρης*, effudit. transl. *θ* 149 *σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ. ἀπο. διασ., σκίδναμαι* et

σκέδασις dissipatio. *α* 116 *υ* 225 *μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.*

σκέλλω (dubiae originis. Benf. 1, 41 *ξη-ρός ξε-ρός* ut trocken, cf. 2, 334 sch. D. *Ψ* 191. Doederl. Gl. 2106 calēre *κήλεος* opt. aor.) exsicco, arefacio, E. M. 716, 39 *ξηραίνω.* *Ψ* 191 *μένος ἠελίοιο | σκήλειε* mortuum, sch. A. *σκληροποιήσειεν, ξηράνῃ.*

σκέλος (dubiae originis. Doederl. 2107 *σκέλλω, σκελετόν* lat. scelus (?). Benf. 1, 621 Pott 1[1], 268 *σκαρ, σκαίρω σκελ*, ut sit Springbein) crus. *Π* 314 *πρυμνὸν σ. ἔνθα πάχιστος | μυὼν ἀνθρώπου πέλεται* femur summum prope ventrem, volnere adverso, quo non potuit volnerari sura quam schol. D. Minkw. Buchholz Realien 1 681 intellegunt.

σκέπ-αρ-νον (*σκάπ-τω* grabe Curt. Et. 109, 68 L. Meyer vgl. G. 1, 368 Benfey Kuhn 7, 52. *κεδάζω σκεδάζω κεάζω* Lob. path. el. 1, 125, cf. Doederl. Gl. 2101) ascia Schlichtbeil, cf. Lucht Schiff Altona 1841, p. 9 Grashof Schiff 6, qua utimur ad laeviganda tigna, sed Hes. *τὸν ἀμφίστομον πέλεκυν.* *ε* 237 *δῶκε σκ. ἐΰξοον* Calypso Ulixi. *ι* 391 *πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον*, i. e. instrumenta ferrea. vocabantur ita etiam lana E. M. 717, 24 Bekk. an. 734, 26 et fascia medicorum Hes. Non fit positio ante *σκ.* cf. Lob. path. el. 1, 125.

σκέπᾰς (skap, *σκέπ-ω* bedecke, Curt. Et. p. 657 L. Meyer vgl. G. 1, 367) propugnatio, defensio, Abwehr, Hes. *σκέπη, ὑποδοχή.* *ε* 443 *η* 282 *μ* 336 *ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο* ventus arcebatur, cf. *ζ* 210. *ζ* 212 *Ὀδυσῆ' εἷσαν ἐπὶ σκέπας* ad locum ubi a conspectu et ventis arcebatur.

σκεπάω (*σκέπη, σκέπας*) arceo, defendo. *ν* 99 *ἀκταὶ αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι κῦμα ἔκτοθεν.* undam ventis commotam, sed Doederl. Gl. 2353 *ἀνέμων* gen. abs. dicit.

σκέπ-τομαι (skt. spaç paç-yāmi spähe aus, lat. spec-io Curt. Et. 111 Christ 86 114 273 L. Meyer vgl. G. 1, 103 188 361, Kuhn Ztft. 4, 10 transpositis litteris, cf. Bopp, Gl. 236. praes. iptv., ipf., aor. ind. (c. augm. et sine augm.), ptc.) specto, circumspicio. *μ* 247 *σκεψάμενος ἐς νῆα.* h. Cer. 245 *ἐκ θαλάμοιο σκέψατο.* *P* 652 *σκέπτεο νῦν αἴ κεν ἴδηαι. τι.* h. Merc. 360 *αὐτὸν ἐσκέψατο* conspexit. ib. 415 *χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο* spectabat. circumspicio et caveo mihi, schaue vorsichtig aus, *τι.* *Π* 361 *σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον κ. δοῦπον ἀκόντων*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. σκέπτετο ἴσον τῷ οἷον ἀπεσκόπευε κ. παρετήρευε εἰς τὸ μὴ πληγῆναι*, Ap. 142, 12 *ἐφυλάττετο κ. ἀπεκρούετο.* (*σκοπός -ιή -ιάζω, σκόπελος?*)

σκευ-άζω (*σκεῦος*, skr. sku tegere, *σκῦτος κύτος* lat. obscurus scutum, cutis Curt. Et. 113) apparo, mache zurecht, schaffe. absol. h. Merc. 285 *σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου* geschäftig.

σκηνή. paraphr. *Π* 712 *ἐν ταῖς σκηναῖς ἤλαυνε*, quare E. Schmidt, Iliad. paraphr. 37 putat eum legisse *σκηνῇσιν ἔχε κρατερώνυχας ἵππους.*

σκηπ-άν-ιον (*σκήπτω*) scipio, baculus, Hes. *βακτηρία ἢ σκῆπτρον*, cf. E. M. 717, 1 (*ῥάβδος*). *N* 59 *σκηπανίῳ ἀμφοτέρω κεκοπώς*, Neptunus. sch. V. *Κυρηναῖοι οὕτω ἐκάλουν τὸ σκῆπτρον. σκῆπτρον δὲ καὶ δόρυ Ποσειδῶνος ἡ τρίαινα*, Ap. 142, 26 insigne regiae dignitatis dicit. *Ω* 247 *σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας* Priamus.

σκήπτομαι (*σκαπ* lat. scipio scapus, germ. schaft Curt. Et. 118 L. Meyer vgl. G. 1, 367, cf. Kuhn Zft. 1, 139. Bopp, Gl. 134 „fortasse" skr. ćamp ire) nitor, fulcio me. baculo senes vel mendici: *ρ* 203 *ω* 158 *σκηπτόμενον.* *ρ* 338 *σκηπτόμενος*, Ap. 142, 17 *ἐπερειδόμενος.* c. dat. *Ξ* 457 *αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω*, hasta qua occisus erat, sch. BL. *σκηριπτόμενον κ. ἐρειδόμενον· σαρκασμὸς δὲ ὁ τρόπος. σκῆπτρον* et

σκηπτοῦχος (*σκῆπτ-ον σκῆπτρον, ἔχω* cf. Herzog, zusammenges. Nom. N. J. f. Ph. 101, 297.

Lob. par. 15) qui sceptrum gerit, Suid. 2; 2, 789 βασιλεύς, σκηπτροφόρος, cf. ep. 142, 16 Eust. 104, 26. Homines, non dii Krah Phil. 17, 203. Α 279 β 231 ε 9 σκηπτοῦχος βασιλεύς. Β 86 ϑ 41 σκηπτοῦχοι βασιλῆες. δ 64 βασιλήων, | σκηπτούχων. Ξ 93 σκηπτοῦχός τ' εἴη κ. οἱ πειϑοίατο λαοί. pro subst. ϑ 47 ἕποντο | σκηπτοῦχοι. moderator: h. VIII 6 ἠνορέης σκηπτοῦχε, o Mars.

σκῆπ-τρον (σκήπτομαι) scipio. a) baculus, Bekk. an. 1096 Κρητῶν· βακτηρία, Hes. κυρίως μὲν πᾶσα ῥάβδος ἀπὸ τοῦ σκηρίπτεσθαι ἐπ' αὐτῇ ὅ ἐστι ἐπερείδεσθαι, cf. Ap. 142, 13. Β 199 τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν regio Agamemnonis Ulixes, cf. Β 265 μετάφρενον πλῆξεν. Β 268 σμῶδιξ ἐξυπανέστη | σκήπτρου ὕπο χρυσέου. Σ 416 ἕλε σκ. παχύ. ν 437 δῶκε δέ οἱ σκ. καὶ πήρην. ξ 31 σκ. δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. ρ 199 οἱ σκ. ϑυμαρὲς ἔδωκεν. σ 103 σκ. δέ οἱ ἔμβαλε χειρί mendico. Σ 557 βασιλεὺς σκ. ἔχων ἑστήκει. γ 412 Νέστωρ ἐφῖζε σκ. ἔχων. b) sceptrum, scipio quem rex gerit insigne dignitatis, Hes. τὸ βασιλικὸν σύμβολον, cf. E. M. 717, 3. Β 46 186 σκῆπτρον, πατρώιον ἄφϑιτον αἰεί Agamemnonis, qui Ulixi dedit, non ut signum imperii (Nitzsch β 35), sed verba facturo. Ζ 159 Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήτρῳ ἐδάμασσεν. Ι 156 οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ τελέουσι ϑέμιστας, cf. Ι 298. Ι 38 σκήπτρῳ τετιμῆσθαι περὶ πάντων. Β [206] Ι 99 σκ. τ' ἠδὲ ϑέμιστας Iuppiter regi dedit, i. e. dignitatem regiam, sch. BL. σκ. διὰ τὸ κράτος, ϑεμ. διὰ τὸ δίκαιον, cf. K. F. Hermann Staatsalt. § 55, 6. c) qui verba facit in concione s. in iudicio gerit sceptrum, cf. Nitzsch β 55. Α 234 καὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. Α 245 ποτὶ δὲ σκ. βάλε γαίῃ, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, cf. β 80. Ψ 568 ἐν κήρυξ χερσὶ σκ. ἔϑηκε. β 37 σκ. οἱ ἔμβαλε χειρὶ κῆρυξ. Β 101 279 ἀνὰ ἔστη σκ. ἔχων. Γ 218 σκ. οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκε. Η 412 τὸ σκ. ἀνέσχεϑε πᾶσι ϑεοῖσι. Κ 321 μοι τὸ σκ. ἀνάσχεο. Κ 328 σκ. λάβε κ. ὄμοσσεν. λ 569 Μίνωα χρύσεον σκ. ἔχοντα ϑεμιστεύοντα νέκυσσιν. d) praecones: Η 277 μέσσῳ ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέϑον. Σ 505 σκῆπτρα κηρύκων ἔχον, τοῖσιν ἤισσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον. e) sacerdotes. Α 15 374 στέμματ' ἔχων Ἀπόλλωνος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ Α 28 σκῆπτρον κ. στέμμα ϑεοῖο. λ 91 χρύσεον σκ. ἔχων Tiresias. η paulo saepius in thesi quam in arsi.

σκηρίπτομαι (incertae originis, cf. Benf. 1, 656) nitor, fulcio me, Hes. ἐπερείδεσθαι ῥάβδῳ. stemme mich. λ 595 σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε λᾶαν ὤϑεσκε, sch. QT. τοῖς μὲν ποσὶν ἀντιβαίνων εἰς τὴν γῆν, ταῖς δὲ χερσὶν ὠϑῶν. ρ 196 δός μοι σκηρίπτεσθαι, baculum quo nitar.

σκιάζω (σκιή) obscuro, involvo umbra. Φ 232 δείελος σκιάσῃ ἄρουραν.

σκιάω (σκιή) obscuro. σκιόωντα v. s. σκιόεις. Pass. ipf. tantum. β 388 γ 487 497 λ 12 ο 185 296 471 δύσετό τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

σκίδναμαι (v. s. σκεδάννυμι cf. Curt. Et. p. 664) praes. -ται iptv. -σϑε β 252 inf. -σϑαι. ipf. σκίδνατο Π 375 h. Cer. 278 et ἐσκίδναντο (quinquies), dissipor, dispergor, zerstreue mich. Α 487 αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε, Bekk. δὲ σκ., Τ 277 Ψ 3 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκ. ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Bekk. ἄρα σκ., cf. β 258. (ἐὰ πρὸς δώμαϑ'), Bekk. ἄρα σκ. α 274 ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι. β 252 σκίδνασϑ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος. Ω 2 ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος | ἐσκίδναντ' ἰέναι. b) Λ 308 ὑψόσε δ' ἄχνη | σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο - ἰωῆς. Π 375 ὕψι δ' ἄελλα | σκίδναϑ' ὑπὸ νεφέων, sch. V. ἔμπροσϑεν τῶν νεφέων, hoch unter den Wolken ergoss sich der Staub. η 130 ἀνὰ κῆπον ἅπαντα | σκίδναται fons. h. Cer. 278 ὀδμὴ - ἀπὸ πέπλων | σκίδνατο. (ἀποσκ.)

σκιερός opacus, umbrosus. Λ 480 νέμεϊ σκιερῷ. υ 278 ἄλσος σκιερόν. De

σκιή (skr. khāya i. e. skā., germ. schī-me Schemen, cf. Curt. Et. 112 Christ 86 Bopp Gl. 142 143 L. Meyer, vgl. G. 1, 340. sed E. M. 717, 33 παρὰ τὸ κίω, cf. Lob. path. el. 1, 126). umbra. h. Cer. 100 ἐν σκιῇ erat fons. λ 207 σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ | ἔπτατο, sc. εἴδωλον mortuae. per metaph. umbra mortui: κ 495 τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσιν Cic. div. 1, 40 umbrarum modo, i. e. res nihili, non recte sch. BQT. ἀντὶ τοῦ αἱ ψυχαί. σκιάζω -άω σκιερός et

σκιό-εις umbrosus, E. M. 717, 34 ὁ σκιὰν ἀποτελῶν, cf. Goebel, epith. in εις 24. Α 157 οὔρεα σκιόεντα, sch. BLV. τῶν ὀρέων τὸ ὕψος ἐδήλωσε, Did. σκιόωντα διὰ τοῦ ω Ἀρίσταρχος, ita Ameis (app.) et Lehrs Zft. f. AW. 1834 p. 140 cf. La Roche h. T. 91. ε 279 η 268 h. Ap. 34 Merc. 70 ὄρεα, Suid. 2; 2, 794 σύσκια h. Merc. 95 XXVII 4 ὄρη σκ. Ε 525 Λ 63 Μ 157 ϑ 374 λ 592 νέφεα σκ., non accurate. Goebel 25 „non dicit nisi ubi procellis nubila condensata et conglomerata sunt, nusquam vero de singulari nube", nam (ϑ 374 λ 592) est epith. ornans. α 365 δ 768 κ [479] λ 334 ν 2 σ 399 ψ 299 h. Cer. 115 μέγαρα σκ. Goebel „non dixit nisi cum aut vesper appropinquat aut nox iam adest" et ita H. Weber, sed id recte vituperat Düntz. Kuhn 12, 19 Abh. 511. non est de certo tempore sed universe, Ap. 142, 24 ἤτοι σύσκια ἢ μεγάλα, ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα μεγάλην σκιὰν ἐπέχει (παρέχει?). h. Ven. 20 ἄλσεα σκ. ib. 79 124 σκιόεντας ἐναύλους |. σκιόεντα in exitu versus praeter Α 157 Μ 157 h. Merc. 95 Ven. 20 XXVII 4.

σκιρτάω (σκαίρω, cf. E. M. 718, 20 Curt. Et. p. 649 664 Lob. Rh. 134 Doederl. Gl. 389 L. Meyer vgl. G. 1, 121) salio, tripudio. Υ 226 ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπ' ἄρουραν, Υ 228 ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπὶ νῶτα ϑαλάσσης equae.

σκολιός (Benf. 1, 623 σκαλ-ηνός hökerig, skr. skhal stolpern, comparatur σκώληξ) curvus, intortus. transl. Π 387 σκολιὰς κρίνωσι ϑέμιστας, sch. D. ἀδίκους, ἀπὸ τοῦ εὐθέος κ. ὀρθοῦ παρατετραμμένας ἐπὶ τὸ ἄδικον, ὅ ἐστι στρεβλάς.

σκόλοψ (Curt. Et. 114 σκύλ-λω raufe schinde „u. mit π weiter gebildet σκολύπ-τω stütze". Doederl. Gl. 2142 κολούειν) palus, vallus, Pallisade, E. M. 718, 25 ὀξέα ξύλα ἅπερ ἐπήγνυον τῷ τείχει cf. Suid. II 2, 801. a) Η 441 ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν, cf. Ι 350. Μ 55 ὕπερϑεν δὲ σκολόπεσσιν | ὀξέσιν ἠρήρει. Μ 63 σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ | ὀξέες ἑστᾶσιν. Θ 343 Ο 1 διά τε σκόλοπας κ. τάφρον ἔβησαν. Ο 344 τάφρῳ κ. σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες. b) Σ 177 κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι. η 45 τείχεα, - σκολόπεσσιν ἀρηρότα.

σκόπελος (σκέπ-τομαι? Curt. Et. p. 111, E. M. 718, 48) scopulus, saxum praeruptum et altum et prominens, E. M. l. l. λίϑος προβεβλημένος τῆς ϑαλάσσης, cf. Doed. Gl. 2358 Hes.

ὑψηλὸς τόπος ἢ πέτρα ἢ ἀκρώρεια ἀφ' ἧς ἔστι σκοπεῖν τὰ κύκλῳ. κ. ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν πέτρα. Β 396 προβλῆτι σκοπέλῳ maris. μ 73 οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν - ἱκάνει | ὀξείῃ κορυφῇ, pro τῶν δύο σκοπέλων, Scylla et Charybdis. μ 80 μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος. μ 95 σκόπελον περιμαιμώωσα Scylla, μ 108 Σκύλλης σκοπέλῳ, μ 430 Σκύλλης σκόπελον. μ 101 τὸν δ' ἕτερον σκ. χθαμαλώτερον ὄψει ubi fuit Charybdis. μ 239 ἄχνη ἄκροισιν σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. μ 220 σκοπέλου ἐπιμαίεο Scyllae, sed melius La Roche Römer (N. J. f. Ph. 109, 438) al. σκοπέλων Scyllae et Charybdis.

σκοπιά-ζω speculor, exploro. Κ 40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν, alii acc. ad ἐπελθών referunt, Hes. κατασκοπεῖν. abs. κ 260 δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον. Ξ 58 οὐκ ἂν ἔτι γνοίης μάλα περ σκοπιάζων, Hes. ἀποσκοπῶν, σκεπτόμενος. De

σκοπιή 1) specula, Hes. ὑψηλὸς τόπος ἀφ' οὗ ἔστιν ἰδεῖν κ. περισκέψασθαι, cf. E. M. 718, 53 Suid. II 2, 803. Δ 275 ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος. δ 524 ἀπὸ σκ. εἶδεν σκοπός. ξ 261 ρ 430 ὀπτῆρας κατὰ σκοπιὰς - νέεσθαι. Ε 771 ἥμενος ἐν σκοπιῇ λεύσσων ἐπὶ πόντον (sine interpunctione cf. Classen Beob. 3, 35). Υ 137 καθεζώμεσθα κιόντες ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. κ 97 148 194 σκ. ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών. h. Merc. 65 ἆλτο κατὰ σκοπιήν. ib. [99] σκοπιὴν προσεβήσατο - Σελήνη sub finem noctis, orta erat? Matthiae: quatenus e loco edito in coelo prospectus ei patet. Χ 145 παρὰ σκοπιὴν κ. ἐρινεόν in agro Troiano. Θ 557 Π 299 πᾶσαι σκοπιαὶ κ. πρώονες ἄκροι κ. νάπαι, cf. h. Ap. [22] 144 h. Ven. 100 σοὶ ἐν σκοπιῇ, περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ βωμὸν ποιήσω. 2) exploratio Ausschau. θ 302 σκοπιὴν ἔχε. De

σκοπός (σκέπτομαι) 1) speculator Suid. II 2, 804 κατάσκοπος - καὶ ἀποσκοπῶν τὰ πόρρω. a) in bello: Β 792 Τρώων σκοπὸς ἷζε Polites Priami. Κ 324 οὐχ ἅλιος σκ. ἔσσομαι οὐδ' ἀπὸ δόξης, Κ 526 σκοπὸν Ἕκτορος Dolonem, Κ 561 τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἷλον als Späher. Σ 523 τοῖσι δύω σκοποὶ εἵατο. Ω 799 περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντῃ. Doederl. Gl. 2355 Κ 38 Τρώεσσιν ἔπι σκοπὸν pro ἐπίσκοπον. b) δ 524 τὸν ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός, ὅν καθεῖσε Αἴγισθος. π 365 σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας, αἰὲν ἐπασσύτεροι. h. Cer. 62 Ἠέλιον, θεῶν σκοπὸν ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. 2) custos, curator, Beaufsichtiger, Wart, Suid. l. l. καὶ ἔφορος, Ap. 142, 33 ἐπὶ τῆς ἁπλῶς παρατηρήσεως, cf. E. M. 718, 50. Ψ 359 παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν, Φοίνικα prope metam cursus. χ 156 τῶν σκοπὸς ἦεν ἀμείνων meliorem habebant (an speculationem?). χ 396 ἥ τε γυναικῶν δμῳάων σκοπός ἐσσι. 3) meta, scopus, Ziel. a) φ 425 οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον. χ 6 σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔ πώ τις βάλεν ἀνήρ, εἴσομαι αἴ κε τύχωμι. b) consilium propositum, Zweck. λ 344 οὐ μὰν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται non inconvenienter, sch. BT. οὐκ ἄποθεν τοῦ δέοντος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων. (ἐπίσκοπος, σκοπιή -άζω.)

σκότιος (σκότος) clandestinus, e secreto concubitu natus, spurius. Hes. νόθος, ὁ λάθρα γεννηθεὶς τῶν γονέων τῆς κόρης. Ζ 24 σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, Ariston. ἡ δ. ὅ. τοὺς μὴ ἐκ φανερᾶς συνουσίας, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας σκοτίους καλεῖ, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ παρθενίους, cf. Lehrs, Ar. 132.

σκοτο-μήνιος (μήνη) sine luna, mondfinster, Ap. 142, 30 ἀπεσκοτωκυῖα τὴν σελήνην ἢ ἀσέληνος. ξ 457 νὺξ - κακὴ σκοτομήνιος, cf. sch. V. R. Suid. II 2, 808 Hes. Est: tenebras lunae habens, sed Schaper gen. comp. 4 et KZ. 22, 518 cui luna in tenebris est. De

σκό-τος (σκι-ά q. v., Curt. Et. p. 112 Bopp, Gl. 142 Christ 86) ἀρσενικόν Suid. II 2, 809. tenebrae. a) semel, proprie: τ 389 ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετο, semel in Od. b) translate: mors, Dunkel des Todes, Hes. ὄλεθρος θάνατος. Δ 461 503 526 Ζ 11 Ν 575 Ξ 519 Ο 578 Π 316 Υ 393 471 Φ 181 τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε |, h. Ap. 370 τήν. Ε 47 Ν 672 Π 607 στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκ. εἷλεν |. Π 325 κατὰ δὲ σκ. ὄσσε κάλυψεν |.

σκυδμαίνω (σκύζομαι, σκύδμαινος σκυθρωπός Hes. cf. Lob. Rh. 279) irascor, voltu sum tristi. E. M. 719, 54 τὸ σκυθρωπάζειν κ. ὀργίζεσθαι . . . ἀπὸ [τοῦ] τῆς περὶ τὸ πρόσωπον συστολῆς τοῦ σκύλλους, ὅ ἐστι δεῖγμα, ὃ συμβαίνει ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων. Ω 592 μή μοι σκυδμαινέμεν.

σκύζομαι (Benf. 1, 613 σκύ-νιον, σκυ-δ voltu esse tristi, cf. E. M. 720, 3. alii ad κύων referunt. praes. inf. et ptc. et iptv.) irascor, voltu sum tristi. E. M. l. l. ὀργίζεσθαι, Ap. 143, 2 χολοῦσθαι κ. σκυθρωπάζειν. Θ 483 οὐ σευ - | σκυζομένης ἀλέγω ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο (quem sunt qui putent τρόπον ἐτυμολογικόν). Ι 198 μοι, σκυζομένῳ περ, φίλτατοι. τινί, Δ 23 Θ 460 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει. Ω 113 σκύζεσθαί οἱ - θεούς, cf. Ω 134. ψ 209 μή μοι σκύζευ.

σκύλαξ, ἡ (Benf. 2, 165 κύ-ων, durch Zusammensetzung mit σ, skr. sa, σκύ-μνος et σκύλαξ, cf. Doederl. Gl. 2130). catulus. ι 289 ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ | κόπτε. μ 86 φωνὴ - σκύλακος νεογιλῆς. υ 14 κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Inde

Σκύλλη (Orion ap. E. M. 720, 17 παρὰ τὸ φωνὴν ἔχειν σκύλακος, cf. Doederl. Gl. 2130. alii σκύλλω) Zerreissende. μ 85 δεινὸν λελακυῖα | μ 231 Σκύλλην πετραίην, in saxo enim alto habitat, a quo Charybdis non ita multum distabat. Ulixi a Circes insula redeunti inter ea saxa transeundum fuit, μ 223 Σκύλλην, ἄπρηκτον ἀνίην. μ 235 ἔνθεν γὰρ Σκύλλη, ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις. Charybdin timens cum μ 108 Σκύλλης σκοπέλῳ appropinquaret, μ 245 τόφρα δέ μοι Σκύλλη - ἐκ νηὸς ἑταίρους | ἓξ ἕλετο, μ 310 οὓς ἔφαγε Σκύλλη - ἐκ νηὸς ἑλοῦσα, μ 261 πέτρας φύγομεν δεινήν τε Χάρυβδιν | Σκύλλην τε. Fracta vero navi Ulixes malo insidens atque ventis iactatus iterum eodem venit, μ 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινήν τε Χάρυβδιν, atque per Charybdin transiens Scyllam effugit, μ [445] Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε | εἰσιδέειν, Ariston. νοθεύονται δύο etc. Penelopae Ulixes narravit quomodo venerit ψ 328 Σκύλλην, ἣν οὔ πώ ποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν. Ferunt fuisse μ [125] Κράταιιν μητέρα τῆς Σκύλλης, Ariston. ἀθετ. γ', ὅτι διὰ τούτων σημαίνει μὴ εἶναι τὴν Σκύλλαν σύμφυτον τῇ πέτρᾳ. sch. V. μάγοι δὲ Ἑκάτην αὐτὴν καλοῦσιν, H. Κράταιιν Σῆμός φησιν Ἑκάτης καὶ Τρίτωνος, Κραταιΐδος δὲ καὶ Δείμου Σκύλλαν. Στησίχορος Λάμιάν φησι τῆς Σκύλλης μητέρα. Apollon. 4, 628

Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκῳ | Ἑκάτη τήν τε κλείουσι Κράταιιν. Ariston. μ 89 Ἀρίσταρχος . . . ὑποκεῖσθαι γάρ φησι τῇ Σκύλλῃ πετραῖόν τε θηρίον προσπεφυκὸς τῷ σκοπέλῳ κ. κοχλιῶδες πόδας τε ἔχον πλεκτανώδεις (v. s. ἄωροι) . . . κατὰ δὲ τὴν ἄνωθεν φαντασίαν τῇ Ὕδρᾳ προσεοικέναι κ. τοὺς αὐχένας αὐτῆς ἰσομεγέθεις εἶναι τῷ σκοπέλῳ. καθιεῖσαν δὲ τὴν Σκύλλαν τὰς κεφαλὰς ουτως ἀνασπᾶν τοὺς ἁρπαζομένους, cf. Lehrs, Ar. 189. Descripsit poëta eam bis μ 86 τῆς ἤ τοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς, nam cum pedibus esset mutilis neque currere posset catuli similis erat: sed male haec addita esse putavit Ariston. ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς· πῶς γὰρ ἡ δεινὸν λελακυῖα δύναται νεογνοῦ σκυλακίου φωνὴν ἔχειν, id probant Nitzsch h. l. Düntz. h. l. et Abh. 452 etsi Schiller quoque ut Homerus gemere tantum dixerat serpentem ingenti corporis magnitudine. Sed ut in talibus non fere totum describitur a poëtis sed pars tantum, videntur rhapsodi aut hanc cecinisse descriptionem aut alteram quae ab iisdem verbis incipit, μ 89 τῆς ἤ τοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι |, ἓξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμηκέες, ἐν δὲ ἑκάστῃ | σμερδαλέη κεφαλή, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες | πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο. Ad utramque certe descriptionem pertinent reliqua: μ 93 μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν | ἔξω δ' ἐξ ἴσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου |, αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ, σκόπελον περιμαιμώωσα. Videtur Scylla fuisse in freto quod est inter Italiam et Siciliam atque dicitur facta esse saxum Scyllaeum, quod fuit e regione Messinae, qui locus nunc quoque Scilla appellatur. Suid. II 2, 814 ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει θηρίον ἐμυθεύετο εἶναι, μέχρι μὲν ὀμφαλῶν γυναικὸς περικαλλοῦς σχῆμα ἔχον, ἑκατέρωθεν δὲ κυνῶν κεφαλὰς στ΄, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὀφιῶδες, cf. Palaeph. 21 Heracl. de incred. 2 anonym. de Ul. error. 8. Preller gr. Myth. 1, 384 „personificirte Meeresstrudel bei gefährlichen Klippen", Gerhard Myth. § 530, 4 „Untiefe". Cf. Hartung, Rel. d. Gr. 3, 210.

σκύ-μνος (v. s. σκύλαξ. Herod. Σ 319 ὡς ὕμνος εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη, cf. Lehrs Ar. 266 E. M. 720, 23) catulus leonis, E. M. l. l. τὸ τῶν λεόντων ἔκγονον, cf. Suid. 2; 2, 814. Σ 319 λὶς ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἁρπάσῃ ἀνήρ.

Σκῦρος, 1) insula maris Aegaei quae duos portus habebat Achilleum et Ctesium, nunc Skyro, a meridie Athois montis et ab oriente Artemisii promunturii. *Τ* 326 Σκύρῳ ἔνι τρέφεται υἱός Achillis Neoptolemus. ferebant enim (sch. B. cf. Strab. 436) Achillem, a Peleo vel a Thetide ne Troiam proficisceretur abductum latuisse apud Lycomedem Scyri regem vestitu muliebri, sed Ulixis prudentia agnitum arma cepisse. Deidameam vero Lycomedis filiam peperisse ex Achille Pyrrhum s. Neoptolemum. in Iliade vero parva narratum fuit Achillem a Telepho redeuntem Scyrum pervenisse. *Τ* 332 παῖδα **Σκυρόθεν** ἐξαγάγοις a Scyro. Apud inferos Ulixes dicit λ 509 μιν ἐπὶ νηὸς ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' Ἀχαιούς. Tenebant Scyrum antiquitus Dolopes (sch. B. *Τ* 326 Q. λ 509) vel Pelasgi Caresque (Steph.). Constat Dolopes sub Achillis ditione fuisse. Videtur poëta eandem urbem dicere *Ι* 668 Ἀχιλλεὺς | Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον Ariston. ἡ δ. ὅ. διὰ τούτων καὶ τὴν Σκῦρον πεπολιορκημένην ὑπὸ Ἀχιλλέως μετὰ τῶν ἄλλων πόλεων παραδίδωσιν, sch. L. εἷλε δὲ τὴν Σκῦρον ὅτι εἰς Αὐλίδα ἐστρατολόγουν, διὰ τὸ εἶναι ἐκεῖ Δόλοπας ἀποστάντας τῆς Πηλέως ἀρχῆς, sed fuere qui 2) aliter sentirent, sch. AD. Σκῦρος δὲ πόλις τῆς νῦν μὲν Φρυγίας, πρότερον δὲ Κιλικίας. ἔστι καὶ μία τῶν Κυκλάδων, ἣν οὐ πορθήσας ἀλλ' εἰρηνικῶς καταλαβὼν ἐλαφυραγώγησεν.

σκῦτος (minus bene σκύτος cf. Spitzn. gr. Prosod. § 66, 2 ι n 1. skr. sku tegere σκυ σκευή lat. ob-scu-rus scutum, cutis germ. hūt Haut, cf. Curt. Et. 113 Delbrück, Kuhn 17, 240 Christ 273 L. Meyer vgl. G. 1, 142 416, cutis, Hes. Suid. 2; 2, 818 πᾶν δέρμα, cf. E. M. 720, 30. ξ 34 σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός corium e quo calceos faciebat. Inde

σκυτο-τόμος (τέμνω) lorarius, qui coria secat, Riemer, Hes. λωροτόμος, σκυτεύς, σκηνοῤῥάφος. *Η* 221 Τυχίος - | σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος scutum confecerat Aiacis. Recte Riedenauer, handwerk i. hom. zeiten 7 ordinem quasi quendam significari putat hominum qui tale opus facere soleant.

σκύφος s. σκύφον (Curt. Et. p. 667 „vielleicht nur eine Nebenform von σκάφος" v. s. σκαφίς) poculum, calix, Hes. εἶδος ποτηρίου ἢ ἔκπωμα cf. Suid. II 2, 818. ξ 112 οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ᾧ περ ἔπινε | οἴνου ἐνίπλειον, sch. BHM. διχῶς, καὶ ὁ σκ. καὶ τὸ σκ. οὐδετέρως.

σκώληξ (Benf. 1, 623 2, 363 σκελλός σκολιός q. v., E. M. 719, 44 καὶ γὰρ σκληρότερόν ἐστι κ. ξηρότερον) vermis. *Ν* 654 ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ | κεῖτο ταθείς, sch. BL. ὅτι ἣν θίγῃ τις ἀκινητεῖ, quo indicatur tertium comparationis.

σκῶλος (σκόλοψ, q. v. Doederl. Gl. 2108 σκῆλαι) palus, vallus. *Ν* 564 μεῖν' ὥς τε σκῶλος πυρίκαυστος | ἐν σάκει Ariston. ἡ δ. ὅ. ἅπαξ ὁ σκῶλος. sch. ABLV. τὸν σκόλοπα, Ap. 143, 5 ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀκάνθης τι εἶδος ταύτας δ' εἰώθασι πυρπολεῖν, cf. Hes.

Σκῶλον *Β* 497 tenebant Boeoti, sch. D. ἔστι κώμη ἡ Σκῶλος ὑπὸ Κιθαιρῶνι ὄρει τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν. οὕτω δὲ κέκληται διὰ τὸ δυσοίκητον τοῦ τόπου, cf. Strab. 408 409 Her. 9, 15 (τὸν Σκ.). Erat sita inter Cithaeronem montem et Asopum fluvium quare dubium erat num Plataeensium esset an Thebanorum. Bursian, Geogr. v. Gr. 1, 248 östlich von Katzula auf einem felsigen Vorsprung des Kithaeron bei dem Filialkloster des h. Meletios, einige Minuten westlich vom Dorfe Darimari.

σκώψ (σκέπτομαι, Curt. Et. 111, sunt enim fulgentibus oculis. alii σκώπτω) avis e genere noctuarum, Syrnium aluco, Kauz ut videtur, alii: cuculus, vel corvus. In arboribus prope Calypsus antrum habitabant ε 66 σκῶπές τ' ἴρηκές τε - τε κορῶναι | εἰνάλιαι. sch. BPQV. σκ. ὄρνεα νυκτονόμα κακόφωνα cf. Suid. II 2, 811. sch. Theocr. 1, 134 Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ. διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ορθῶς δοκεῖν γράφεσθαι σκ. οὐ δεῖ γάρ, φησί, γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ· (Eust. 1523, 59 τινὲς κῶπας γράφουσι δίχα τοῦ σ, cf. 1524, 7) . . . Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας, οἷον σκίοπας τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄπα, cf. Athen. 9, 391. Lob. path. el. 1, 124 „qui utroque nomine eandem avem notari indicant, sed ex Ael. h. a. 15, 28 τοὺς τιθέντας

τὸ σ ἁμαρτάνειν τῆς Ὁμήρου περὶ τὸν ὄρνιν γνώσεως sequi videtur eum scopibus aliam tribuisse naturam atque copibus". Schneider ad Aristot. h. a. 9; 19, 11 Horneule s. Ohreule strix scops Linn.

σμᾰρᾰγέω (ὠνοματοπεποίηται Eust. 255, 21. sch. L. *B* 463 σπαράσσω σπάραγος καὶ τροπῇ τοῦ π. Düntz. Kuhn 16, 19 σμαρ unde σμερδαλέος quia laedantur aures. Savelsb. Dig. 31 σϝ. σφ. σμαρ. statuit) resono, strepitum edo, dröhne, E. M. 720, 51 ψοφεῖ κτυπεῖ, cf. Ap. 143, 7. sed Doederl. Gl. 2486: fulgeo, comparari enim ἀμαρύσσειν μαρμαίρειν, cf. E. M. 720, 54 sch. L. *B* 463 Eust. 255, 22. vituperavit eum Baumeister N. J. f. Ph. 79, 333. sed idem sentit quod Doed. Krichenbauer ho. Uranologie 65. *B* 210 κῦμα αἰγιαλῷ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος, sch. br. paraphr. ἠχεῖ *B* 463 κύκνων κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών, sch. L. ὁ ἀπὸ σπαραγμοῦ ἦχος, paraphr. ἠχεῖ. *Φ* 199 Διὸς κεραυνὸν | δεινήν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ, paraphr. κτυπήσει, Eust. 1230, 56 τὸ πλέον ἐπὶ ὑδάτων ἦχον λέγεται, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπὶ βροντῆς. De

Σμᾰρᾰγος daemon qui strepitum et tumultum in aedificiis efficit, Polterer. ep. 15, 9 σύντριβ' ὁμοῦ Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβετον ἠδὲ Σαβάκτην | Ὠμόδαμόν θ'.

σμερδ-ᾰλέος Benary, Kuhn 4, 48 smr, auctum σμερδ lat. mord-eo germ. smerzo Schmerz, cf. Düntz. ib. 17, 19 Curt. Et. p. 644. Doederl. Gl. 589 ἀμέρδειν, cf. Lob. Rh. 75) penetrans, acer, acerbus, horrendus. schmerzlich, erschreckend. E. M. 721, 2 καταπληκτικός, φοβερός. adiect. de visu tantum a) post subst. *B* 309 δράκων - | σμερδαλέος. *M* 464 *N* 192 χαλκῷ | σμερδαλέῳ, paraphr. καταπληκτικῷ. *Y* 260 δεινῷ σάκει - | σμερδαλέῳ *Φ* 401 αἰγίδα θυσανόεσσαν | σμερδαλέην. b) ante subst. *Σ* 579 σμερδαλέω λέοντε. λ 609 σμ. - ἀορτήρ. μ 91 σμερδαλέη κεφαλή Scyllae. c) ζ 137 σμερδαλέος αὐτῇσι φάνη Ulixes, sch. HP. (Did.?) λευγαλέος, κακῶς. Ζηνόδοτος δέ, ἀργαλέος, κακῶς. pro adv., semper ante verbum atque ita ut praeter δέ (*Θ* 92 *Σ* 35 *X* 95 ϑ 305 ω 537), interponantur tantum ι 395 δὲ μέγ' *O* 609 κροτάφοισιν, *T* 399 ἵπποισιν, sunt: 1) neutr. sing. **σμερδαλέον** Hes. φοβερὸν καταπληκτικόν fürchterlich. α) de visu: *O* 609 σ. - τινάσσετο, *X* 95 δέδορκεν. β) de auditu: *B* 334 *Π* 277 κονάβησαν, *O* 648 *Φ* 593 ρ 542 h. Merc. 54 420 κονάβησε (Schneidew. h. Merc. 54 420 ἱμερόεν sed cf. Baum.) *B* 466 *N* 498 *Φ* 255 κ 399 κονάβιζε, *Θ* 92 ἐβόησεν, ϑ 305 ω 537 βόησε, *Σ* 35 ᾤμωξεν, ι 395 μέγ' ᾤμωξεν, *T* 399 ἵπποισιν ἐκέκλετο, h. XXVIII 11 ἴαχησεν. 2) neutr. plur. **σμερδαλέα.** ante verbum: *E* 302 *Θ* 321 *Π* 785 *T* 41 *Y* 285 382 443 χ 81 ἰάχων, *H* 479 κτυπέων. Semper in introitu versus.

σμερδ-νός (v. s. σμερδαλέος) penetrans, acer, acerbus, horrendus, schmerzlich, schrecklich. *E* 742 Γοργείη κεφαλὴ - | δεινή τε σμερδνή τε. neutr. pro adv. est: *O* 687 732 **σμερδνὸν** βοόων, h. XXXI 9 δ' ὅγε δέρκεται, Ap. 143, 8 δεινόν, καταπληκτικόν.

σμή-χω (σμάω Curt. Et. p. 298 654 663 Doederl. Gl. 237 L. Meyer, vgl. G. 1, 138 340 388) detergo, Hes. τρίβει, καθαίρει. ζ 226 ἐκ κεφαλῆς ἔσμηχε ἁλὸς χνόον.

σμικρός (E. M. 721, 14 πλεονασμῷ τοῦ σ, L. Meyer, vgl. G. 1, 342 cf. Christ 86 Lob. path. el. 2, 342 343. Curt. Et. 645 „die Analogie spricht für das Alter des σ, wobei indess die Möglichkeit offen gelassen werden muss dass μ nicht ursprünglich, sondern aus einem andern Laute entstanden ist. L. Meyer, vgl. G. 1, 197 „verlornem Zischlaut") parvus. *P* 757 ὅτε σμικροῖσιν φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν. In introitu versus h. Ven. 115 σμικρὴν παῖδα.

Σμινθεύς, E. M. 721, 16 ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. *A* 39 Σμινθεῦ. colebatur Smintheus, ut videtur, Chrysae Cillae Tenedi, cf. Strab. 473 605, quia mures fertur ad delendas fruges misisse et postea necasse, sch. AD. οἱ γὰρ Κρῆτες τοὺς μύας σμίνθους καλοῦσιν, cf. Preller, gr. Myth. 1, 161 Gerh. Myth. § 306, 7 b. Fertur quoque urbs fuisse ex oraculo Apollinis a Cretensibus vel Mysis condita in agro Troiano Ap. 143, 9 κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀπὸ πόλεως Τρωικῆς Σμίνθης καλουμένης. ὁ δὲ Ἀπίων ἀπὸ τῶν μυῶν, οἳ σμίνθιοι καλοῦνται . . . . ἀλλ' Ἀρίσταρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ἀπὸ χαμαιπετοῦς ζῴου τὸν θεὸν κεκοσμῆσθαι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, etsi recte Ameis (app. h. l.) dixit vix posse deum a quarta urbe habere epitheton tribus aliis iam commemoratis. Doederl. Gl. 238 ἀσάμινθος ut sit lotus, unctus. Cf. Grohmann Apollo Smintheus u. d. Bedeutung d. Mäuse i. d. Myth. Prag 1862.

Σμύρνη urbs Ionum in Asia, ad Meletis ostium ep. 4, 6 Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα ποντοτίνακον | ἥν τε δι' ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ - Μέλητος.

σμῡ́χω (Düntz. Kuhn 12, 14 σμυγερός comparavit ut Eust. 1277, 7 (e σμω) ut sit verderben, Benf. 1, 534 2, 359 Passow Jäkel J. J. f. Ph. 39, 40 germ. schmauchen) lento igni deleo, comburo, E. M. 721, 19 Suid. II 2, 822 καῦσαι. *I* 653 κατά τε σμῦξαι πυρὶ νῆας, Bekk. al., ol. vo. σμύξαι, paraphr. κατακαῦσαι, Did. οὕτως σμύξαι, Ἀρίσταρχος οἶδε καὶ τὴν φλέξαι γραφήν. *X* 411 Ἴλιος πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης, sch. A. τὸ σμύχοιτο καταφλέγοιτο, B. σμύχεσθαι τὸ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον αὔξεσθαι τὸ πῦρ τρεπόμενον ἐς φλόγα. Did. (ed. Schmidt) Ἀρίσταρχος σμώχοιτο ἀντὶ τοῦ σμύχοιτο, sed ut Kayser Phil. 21, 531 legit: Ἀρ. σμύχοιτο ἀντὶ τοῦ σμήχοιτο, Ap. 143, 16 σμύχοιτο ἀφανίζοιτο, cf. Spitzn. h. l.

σμῶδιξ (Benf. 1, 467 skr. dhmā, blasen, σμω. Lob. path. el. 1, 130 μώ-λωψ) et **-διγξ** cf. Lob. l. l. vibex, Suid. II 2, 822 μώλωψ (Apion ap. Ap. 143, 20) τὸ ἐκ πληγῆς οἴδημα, cf. E. M. 721, 20. *B* 267 σμῶδιξ αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη | σκήπτρου ὕπο. *Ψ* 716 πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε κ. ὤμους | αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον.

σόῃ etc. v. s. σαόω.

σό-λος (Curt. Et. 556 σάλος, germ. swellan, lat. salum, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 55 E. M. 721, 39 ἀπὸ τοῦ σῶ τὸ σείω τὸ ὁρμῶ cf. Lob. Rh. 112) discus Wurfscheibe, E. M. l. l. ὁ δίσκος. *Ψ* 826 σόλον αὐτοχόωνον *Ψ* 839 844 σόλον, erat fusus e ferro.

Σόλῠμοι, tenebant antiquissimis temporibus Lyciam, etiam Milyae appellati Her. 1, 173. Strab. 630 Σολύμους δ' εἶναί φασι τοὺς Καβαλεῖς· τῆς γοῦν Τερμησσέων ἄκρας ὁ ὑπερκείμενος λόφος καλεῖται Σόλυμος, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Τερμησσεῖς Σόλυμοι καλοῦνται. E. M. 721, 44 οἱ νῦν Ἴσαυροι. *Z* 184 Σολύμοισι μαχέσσατο

κυδαλίμοισι Bellerophontes in Lycia, Z 204 Ἰσάνδρον μαρνάμενον Σολύμοισι - κυδαλίμοισιν. Fit inde adi. ε 283 ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν Neptunus Ulixem, Strab. 666 ὑπέρκειται (Φασήλιδος) τὰ Σόλυμα ὄρος κ. Τερμησσὸς Πισιδικὴ πόλις, sch. TV. Σόλυμα ὄρη τῆς Πισιδίας.

σόος (E. M. 742, 1 ἐκ τοῦ σόω, sed cf. 709, 17. „a verbo defectivo σόω" Lob. path. el. 2. 121, sive ortum e σάϝ-ος Mangold Curt. St. 6, 198) et inde contractum cf. Lob. ib. 76 σῶς (Herod. E 887 μόνον περισπώμενον μονοσύλλαβον εἰς ως λῆγον ἀρσενικόν (sc. exclusis propriis, Lehrs) γεγονὸς ἢ ἐκ τοῦ σόος ὥς οἴεται Φιλόξενος ἢ ἐκ τοῦ σάος, ὅπερ κρεῖττον). et v. l. (c. c. Π 252, Η 310?) σάος. nom. σῶς Ν 773 ε 305 χ 28 (Aristarchus ap. Did. Α 117), Χ 332 ο 42 π 131 codd. et ut videtur Aristarchus. acc. σῶν Aristarchus (ib.) scripsit Α 117 (Lehrs Ztft. f. AW. 1834 p. 140) κ 268 (q. v.) atque propterea La Roche etiam Θ 246, est v. l. in Lips. Ρ 367. Nauck, Odyss. p. XIII et bullet. de l'ac. VI 9 sq. semper σόος et σόον, Χ 332 vero quo solo loco in arsi est ζώς. Ahrens Ztft. f. AW. 1836 p. 808 σόος et Χ 332 σῶος ἔσεσθαι. Bekker σόος et -ν in quarta thesi, sed σῶς in secunda. Düntz. (Α 117) σόον, sed σῶς praeter τ 300 ubi σόος (⏑⏑). Cf. Buttm. a. S. 1, 245 Lob. path. el. 2, 65 121 La Roche h. T. 358 Rumpf N. J. f. Ph. 1860 p. 583 Nitzsch ad κ 268. Est vox media: qui statu est non mutato, E. M. 607, 38 ἀκέραιος, unbeschädigt. Ρ 367 ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην. a) salvus, sanus, incolumis, integer. Λ 344 σόοι μαχέοιντο. Χ 332 ἔφης - | σῶς ἔσσεσθαι. Ε 531 Ο 563 πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται |. Η 310 ἀελπτέοντες σόον εἶναι |. Ο 497 ἄλοχός τε σόη. Π 252 σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι |. Did. καὶ σόον καὶ σάον. δ 98 ἄνδρες σόοι ἔμμεναι οἳ τότ' ὄλοντο |. ο 42 οἱ σῶς ἔσσι καὶ ἐκ Πύλον εἰλήλουθας (Bekk. quoque), cf. π 131 (εἰμί). τ 300 ἐστὶ σόος κ. ἐλεύσεται ἤδη |. Α 117 Θ 246 λαὸν σῶν ἔμμεναι ἢ (οὐδ') ἀπολέσθαι | La Roche, vo. σόον. res. Ω 382 ν 364 τάδε τοι σόα μίμνῃ, bene custoditae. Bekk. e coni. Ι 230 νῆας σόας ἔμεν pro σαωσέμεν. b) de re quae timetur: integer i. e. certus, immutatus Ν 773 χ 28, ξ 305 νῦν τοι (μοι) σῶς αἰπὺς ὄλεθρος |, sch. D. οὐδὲν ἐλλείπει σοι εἰς ἀπώλειαν BL. οἱ δὲ ἰσχυρὸς οἱ δὲ πλήρης οἱ δὲ σωστέος, BQ. ε 305 τέλειος, ἀναμφίβολος. E. ὁλόκληρος. Bekk. σόος. c) Dubitatur κ 268 οὔτέ τιν' ἄλλον | ἄξεις σῶν ἑτάρων, sch. H. Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ σώον, ut recte Nitzsch h. l. „zu unserer Verwunderung" simplicius enim: tuorum sed, Ameis: incolumem.

σορός (incertae originis. dubitans Benf. 1, 217 kschar aushöhlen) monumentum s. locus reponendo mortuorum cineri, E. M. 722, 12 ἡ τῶν λειψάνων. Suid. II 2, 830 Hes. μνῆμα θήκη. Ψ 91 ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι Ariston. ἡ δ. ὅ. ἅπαξ ἡ σορός. plerique pateram intellegunt ob Ψ [92] χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε - μήτηρ, sed recte Ariston. Ψ 92 ἀθ. ὅτι εἰ σορὸν δέδωκεν ἣν ἐν ἄλλοις λάρνακα καλεῖ (Ω 795) πρὸς τί καὶ ἀμφιφορῆα; μετενήνεκται οὖν ἐκ τῆς β' νεκυίας (ω 74). τὸ γὰρ οἴκοθεν ἐπάγεσθαι δυσοιωνιστόν.

σός (E. M. 314, 20 ἀπὸ τοῦ σοῦ, etsi hac forma non utitur Homerus. gen. fem. pl. σέων (syniz.) Ε 818) tuus. E. M. 775, 38 τῶν κτητικῶν καὶ a) πρὸς μείζονας λαμβάνεται ἡ σχέσις καὶ b) πρὸς ἴσον δέ . . c) πρὸς ἥττονα δέ. I est pro adi. 1) ante subst. a) πρὸς μείζονας. α) Θ 420 σῷ πατρί. Ω 504 β 271 ρ 106 σοῦ πατρός. α 195 σὸν πατέρα. γ 212 σῆς μητέρος, cf. ο 511. π 469 σῇ μητρί. τ 358 σοῖο ἄνακτος. β) separatur a subst. Χ 338 σῶν - τοκήων. Χ 498 σὸς - πατήρ. Ψ 608 σὸς - πατὴρ ἀγαθός καὶ ἀδελφεός, adi. post subst. ν 334 σῇ - μητρί. b) πρὸς ἴσον. Α 179 γ 323 σοῖς ἑτάροισιν |. Δ 60 Σ 365 σὴ παράκοιτις. Ζ 262 σοῖσιν ἔτῃσιν. Σ 335 μεγαθύμου σοῖο φονῆος semel adi. ante pron. Ψ 646 σὸν ἑταῖρον. ε 210 σὴν ἄλοχον. κ 268 σῶν ἑτάρων (v. s. σῶς c)) ν 336 σῆς ἀλόχου. ξ 127 χ 429 σῇ αλόχῳ. ω 289 σὸν ξεῖνον δύστηνον, adi. post subst. β) separatur: Η 295 σοὺς - ἔτας. Ξ 268 σὴν - ἄκοιτιν. Ρ 589 σὸν - πιστὸν ἑταῖρον. Φ 512 σὴ - ἄλοχος. δ 512 σὸς - ἀδελφεός. η 147 σὸν - πόσιν. h. Ven. 135 σοῖς τε κασιγνήτοις. ϑ 243 σῇ τ' ἀλόχῳ κ. σοῖσι τέκεσσιν. ν 403 σῇ τ' ἀλόχῳ κ. παιδί. c) πρὸς ἥττονα: α) Φ 369 ψ 43 σὸς υἱός. Ψ 90 σὸν θεράποντα. Ω 385 δ 807 σὸς παῖς. Ω 542 σὰ τέκνα. β 178 σοῖσι τέκεσσι. π 168 σ 171 ω 33 σῷ παιδί. π 438 σῷ υἱέι. ρ 455 σῷ ἐπιστάτῃ. χ 53 σὸν παῖδα. β) χ 350 σὸς φίλος υἱός. d) de rebus: α) Α 42 σοῖσι βέλεσσιν. Γ 407 σοῖσι πόδεσσι. Δ 99 σῷ βέλεϊ. Ζ 126 σῷ θάρσει. Ι 679 σὰ δῶρα. Κ 237 ε 206 σῇσι φρεσί. Λ 512 σῶν ὀχέων. Ξ 102 σὴ βουλή. Ο 14 σὸς δόλος. Ο 52 σὸν κ. ἐμὸν κῆρ. Τ 64 ἐμῆς κ. σῆς ἔριδος. Τ 124 σὸν γένος. Τ 321 σῇ ποθῇ, pro gen. obi. Φ 93 σὰς χεῖρας. Χ 246 σῷ δουρί. β 186 σῷ οἴκῳ. γ 117 σὴν πατρίδα γαῖαν. γ 314 ο 11 σοῖσι δόμοισιν. δ 545 ε 168 σὴν πατρίδα γαῖαν. η 161 σὸν μῦθον. ϑ 239 σὴν ἀρετήν. λ 105 σὸν θυμόν. λ 196 σὸν νόστον. ν 415 σὸν κλεός famam quae est de te. ο 382 σῆς πατρίδος. ο 511 σοῖο δόμοιο. ρ 594 σὸν κ. ἐμὸν βίοτον. σ 364 σὴν γαστέρ' ἄναλτον, adi. post subst. τ 42 σὸν νόον. τ 92 σῇ κεφαλῇ. χ 58 σὸν κῆρ. χ 351 σὸν δόμον, h. Merc. 566 σῆς ὀμφῆς. Ven. 150 σῇ φιλότητι. ib. 154 σῆς εὐνῆς. XXIV 3 σῶν πλοκάμων. β) Β 33 70 h. Ven. 193 σῇσι - φρεσίν. Θ 103 σὴ - βίη. Γ 431 σῇ τε βίῃ. Δ 262 σὸν - δέπας Β 164 180 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν. Ε 818 σ. - ἐφετμέων. Ζ 465 σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο. Η 458 σὸν - κλέος. Ι 109 σῷ μεγαλήτορι θυμῷ. Ψ 894 β 112 σῷ - θυμῷ. Μ 214 σὸν - κράτος. Ο 39 σὴ - ἱερὴ κεφαλή. Ο 182 σὸν φίλον ἦτορ. Π 708 σῷ - δουρί. Ρ 29 σὸν - μένος. Τ 111 σῆς - γενέθλης. Χ 257 σὴν - ψυχήν. δ 474 476 ζ 315 η 77 κ 474 ο 129 ψ 259. Χ 286 σῷ - χροΐ. Χ 348 σῆς - κεφαλῆς. Ω 129 σὴν - κραδίην. Ω 518 549 ν 148 σὸν - θυμόν. Ω 557 σὴν - πατρίδα. Ω 638 σῆς - χερσίν. Ω 772 σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ κ. σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν. ϑ 242 σοῖς - μεγάροισιν. γ 360 λ 182 π 38 σοῖσιν - μεγάροισιν. ε 449 σόν τε ῥόον σά τε γούνατα. η 147 σὰ - γούνατα. ι 478 τ 115 χ 169 σῷ - οἴκῳ. κ 340 σῆς - εὐνῆς. λ 184 σὸν - καλὸν γέρας. λ 202 σός τε πόθος σά τε μήδεα σή τ' ἀγανοφροσύνη ubi σός pro gen. obi. est, σά non pariter, nam rem dicit pro rei defectu. ν 294 σῇ - γαίῃ. ν 379 σὸν - νόστον. π 274 σὸν δὲ φίλον κῆρ. τ 483 σῷ - μαζῷ. υ 233 σοῖσιν - ὀφθαλμοῖσιν. χ 230 σῇ - βουλῇ. χ 231 σόν τε δόμον κ. κτήματα. h. Ap. 328 σὸν - ἱερὸν λέχος. h. Cer. 56 σὸν φίλον - θυμόν. 2) post subst. a) α) Ζ 87 μητέρι σῇ κ. ἐμῇ. Ω 486 πατρὸς

σοῖο. β 113 τ 45 *μητέρα σήν.* β) Γ 50 Θ 283 h. Ven. 134 *πατρί τε σῷ.* λ 187 *πατὴρ - σός.* b) Ε 474 *κασιγνήτοισί τε σοῖσιν* |. a) α) Γ 174 Ω 112 *υἱέι σῷ*, cf. Giseke h. F. § 35. χ 55 *λαῶν* | *σῶν.* β) ν 406 *παῖδά τε σόν.* d) de rebus: α) Ξ 221 264 Π 36 Ζ 465 Τ 29 174 Υ 310 γ 26 ζ 180 λ 454 ν 362 ο 111 π 281 299 436 ϱ 548 τ 236 495 570 ω 357 h. Ap. 544 Ven. 289 *φρεσὶ σῇσι*, v. l. Τ 174 *ᾗσιν*, cf. Buttm. Lex. 1, 91. Ρ 489 *θυμῷ* | *σῷ.* α 402 ο 542 *δώμασι σοῖσιν*, v. l. α 402 *οἷσιν*, cf. Buttm. l. l. η 320 κ 66 *πατρίδα σήν.* ϑ 237 *ἀρετὴν σήν.* ψ 257 *θυμῷ* | *σῷ*, β) separatur a subst. Α 179 *νηυσί τε σῇς.* γ 323 *νηί τε σῇ.* Α 297 Δ 39 Ε 259 Ι 611 Π 444 851 Φ 94 h. Ap. 261 *φρεσὶ - σῇσιν* |. Ρ 243 *ἐμῇ κεφαλῇ - καὶ σῇ.* δ 597 *μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν.* additur 3) a) gen. v. s. b β. II a b c. ο 262 *σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς.* χ 218 *σῷ τ' αὐτοῦ κράατι.* h. Merc. 565 *σὴν αὐτοῦ φρένα.* b) additur articulus: α) Α 185 *τὸ σὸν γέρας*, Α 207 Ζ 407 *μένος.* Π 40 *τὰ σὰ τεύχεα.* Σ 457 γ 92 δ 322 *τὰ σὰ γούνατα.* ι 266 *τὰ σὰ γοῦνα.* λ 376 *τὰ σὰ κήδεα.* ξ 512 *τὰ σὰ ῥάκεα.* h. Merc. 407 *τὸ σὸν κράτος.* β) Ζ 490 α 356 φ 350 *τὰ σ' αὐτῆς ἔργα.* ξ 185 *τὰ σ. αὐτοῦ κήδεα.* γ) β 403 *τὴν σὴν - ὁρμήν.* h. Ap. 527 *τῷ σῷ - θυμῷ.* II sine subst. a) Υ 205 *οὔτε σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς* parentes. Ψ 83 *ἐμὰ σὰν ἀπάνευθε - ὀστέα.* φ 124 *σὴν γὰρ ἀρίστην* | *μῆτιν - ἔμμεναι.* Ψ 572 *τοὺς σοὺς* equos. additur gen. h. Ap. 381 *ἐμὸν κλέος οὐδὲ σὸν οἴης.* b) pro subst. β 369 *ἐπὶ σοῖσι καθήμενος* praediis opibusque tuis. ι 529 *σός εἰμι* tuus filius. h. Ap. 324 *σὴ κεκλημένη ἦν* uxor. c) h. Merc. 93 *καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ* quod e re tua est. Bis legitur Α 179 γ 323, Ζ 465 Ω 772 ε 449 η 147 ϑ 243 ο 511, ter λ 202. coniunguntur *σός* et *ἐμός* Ζ 87 Ο 52 ϱ 594, Ρ 243 Τ 64. In Iliade sexies et nonagies, in Od. centies et vicies bis, in hymnis duodevicies.

***Σούνιον** ἱρόν, ἄκρον Ἀθήνεων* γ 278, Ap. 143, 29 *ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς*, a meridie, cum templo Minervae, nunc Cap Colonna.

σοφίη (*σοφός*, lat. sap-iens Curt. Et. 628) peritia. Ap. 143, 32 *πᾶσα τέχνη.* Ο 412 *τέκτονος - ὅς πάσης* | *εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης*, sch. V. *ἀντὶ τοῦ τέχνης. διὸ φασι μὴ εἶναι Ὁμήρου τὴν Ὀδύσσειαν διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐκεῖ σοφίαν.* sch. AD. *Πυθαγόρας τοῦτο μεμψάμενος σοφὸν μὲν μόνον τὸ θεῖον εἶπεν ὀνομάζεσθαι.* sch. V. (Ariston.?) cf. Roemer, sch. Vict. München 1874) *ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα σοφίαν ὠνόμασε καὶ οὐ τὴν λογικὴν ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην.* h. Merc. 483 *τέχνῃ κ. σοφίῃ, δεδαημένος, ἐξερεείνει* citharam. ib. [511] *ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην* fistulas.

σόω v. s. *σαόω.*

σπαργᾰνιώτης infans fasciis involutus. h. Merc. 301 *θάρσει, σπαργανιῶτα, Διὸς κ. Μαιάδος υἱέ.* De

σπάργᾰνον fascia, Suid. II 2, 867 *τὰ ἱμάτια· κυρίως δὲ τὰ ῥάκη*, cf. Hes. h. Merc. 151 *σπάργανον ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένος.* ib. 237 *σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντα.* ib. 268 *σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν.* ib. 306 *σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐελμένον.* ib. 388 *τὸ σπ. εἶχεν ἐπ' ὠλένῃ.* De (cf. L. Meyer vgl. G. 1, 376 Lob. path. el. 1, 224, sed aliter Doederl. Gl. 943 cum veteribus).

σπάργω (L. Meyer, vgl. G. 1, 376 radicem sparg wickeln statuit) involvo. h. Ap. 121 *σέ, Φοῖβε, σπάρξαν ἐν φάρεϊ.*

***σπαρτα**, τά* (Curt. Et. 389 *σπεῖρα*, non *σπαίρω.* E. M, 722, 45 (sch. Β 135) *σπείρω τὸ εἱλίσσω* cf. Benf. 1, 664) funes, Hes. *σχοινία ῥάμματα*, cf. Suid. II 2, 868. Β 135 *σπάρτα λέλυνται* navium, fuere enim e iuncis et cannabo, cf. Grashof Schiff 29 quare situ facile corrumpebantur. sed Hehn Kulturpfl. 431 e genista. Sparto iberico post Homerum demum uti coeperunt Graeci, cf. Quint. 8; 2, 2 Varro ap. Gell. 17, 3 qui *σπαρτά* proponit.

Σπάρτη (*σπείρω*, Saatboden Curt. Pel. 2, 220) caput Laconiae, ad Eurotam, in radicibus Taygeti. fuit sedes Menelai, sub quo Troiam venerunt qui tenebant Β 582 *Σπάρτην*, λ 460 *πὰρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ.* α 93 *πέμψω ἐς Σπάρτην*, cf. β 214 359 (*εἶμι*). α 285 *Σπάρτην δὲ παρὰ ξάνθον Μενέλαον.* ν 412 *Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα.* β 325 δ 10 ***Σπάρτηθεν*** ex urbe Sparta. Eo venit Telemachus cum Pisistrato. Omnium urbium Iunoni carissimae fuerunt Δ 52 *Ἄργός τε Σπάρτη τε κ. - Μυκήνη.* Nunc ruinae tenues ab oriente vici cui nomen est Mistra.

σπάω (span, germ. span-an locken, *σπάνις*, cf. Curt. Et. 354 Kuhn Ztft. 4, 33 L. Meyer vgl. G. 1, 340) Act. aor. *ἔσπᾰσεν* Μ 395 Ν 178 (Bekk. *σπάσεν*) h. Merc. 85 et *σπάσεν* Ε 859, v. l. β 321. Med. *ἐσπᾰσατο* (quater) et *σπασάμην* κ 166, *σπάσσατο* Λ 240 et *σπάσατ'* β 321, ptc. *σπασσάμενος* (ter), iptv. *σπάσσασθε* χ 74. Pass. aor. ptc. *σπασθέντος* Λ 458. I Act. et pass. traho. Ε 859 *ἐκ δὲ δόρυ σπ. αὖτις.* Μ 395 Ν 178 *ἐκ δ' ἔ. ἔγχος* h. Merc. [85] *πετάλοισι τὰ ἔ. Πιερίηθεν* carpsit. Λ 458 *αἷμα δέ οἱ σπ. ἀνέσσυτο* sc. *ἔγχεος* extracta e volnere hasta. II Med. traho ad me, attraho. Δ 530 *ἐκ δ' - ἔγχος* | *ἐσπάσατο στέρνοιο*, cf. Ε 621 Ν 510. Λ 240 *ἐκ - χειρὸς σπ.* hastam hostis qui pungendo scutum petiverat. Π 473 κ 439 λ 231 *σπασσάμενος ἄορ παρὰ μηροῦ*, postquam strinxit. χ 74 *φάσγανα τε σπ.* β 321 *ἐκ χειρὸς χεῖρα σπ. - ρεῖα.* Τ 387 *ἐκ σύριγγος ἐσπάσατ' ἔγχος* sumpsit. κ 166 *σπ. ῥῶπάς τε λύγους τε*, carpsi. (*ἀνα ἐκσ.*)

σπεῖος v. s. *σπέος.*

σπείρη (v. s. *σπεῖρον*) funis. ζ 269 *νηῶν ὅπλα, πείσματα κ. σπείρας*, v. l. *σπεῖρα*, cf. La Roche. sch. T. *πείσματα τὰ ἀπόγεια σχοινία. σπεῖρα δὲ οἱ μεγάλοι κάλοι. ἢ σπεῖραι δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες*, cf. Eust. 1563, 4 E. G. 508, 27 Hes. Hartel, h. S. 61.

σπεῖρον (Benf. 1, 664 *στορ* germ. Strick, *σπερ*, cf. E. M. 722, 45 *σπείρω τὸ εἱλίσσω*) tela, Gewebe, Ap. 144, 4 *καὶ τὸ καλὸν ἱμάτιον καὶ τὸ ῥακῶδες*, a) velamen quo quid involvitur, δ 245 *σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν* mendicus. ζ 179 *εἴλυμα σπείρων*, sch. B. *δέμα τῶν ἱματίων τῶν καλῶν.* b) lodix feralis. β 102 τ 147 ω 137 *ἄτερ σπείρου κῆται.* c) velum, antennis subnexum ut putat Grashof, Schiff 28, Ap. l. l. *τέταχε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν ἱματίων πεποιημένου ἁρμένου.* ε 318 *σπεῖρον κ. ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ*, sch. BPT. *τὸ ἱστίον.* V. l. ζ 269 *σπεῖρα* pro *σπείρας.*

Σπειώ (*σπέος*, Antricola) Σ 40 una Nereïdum quae cum Thetide erant.

σπένδω (spand ausgiessen L. Meyer, vgl. G. 1, 364. skr. spand prurire, *σφαδ-άζω* zucke, „von da nicht gar zu weit zu *σπένδω*" Curt.

Et. 296) praes. ind. -ει h. XXIX 6, ci. -ησθα δ 591 (cf. Lob. path. el. 2, 267) -η ϑ 432. ptc. -ων -οντα ο 258 -ες μ 363 -ας η 137. ipf. σπένδεσκε Π 227 -ον η 138. aor. ἔσπεισαν ν 55 et σπεῖσαν (octies), ci. -ῃς -ομεν (pro -ωμεν), iptv. -ον Ω 287, inf. -αι ptc. -ας -αντες. aor. iter. -ασκε ϑ 89. libo, vini quiddam ante potum effundo in honorem deorum, E. M. 723, 7 τὸ μετὰ ϑυσιῶν φιλιοῦμαι κ. καταλλάσσομαι καὶ ϑεῷ (καὶ ἀνϑρώπῳ, hoc non ap. Hom.) a) absol. σ 151 σπείσας ἔπιεν οἶνον. Ι 177 γ 342 395 η 184 228 σ 427 φ 273 σπεῖσάν τ' ἔπιον τε. Ι 657 712 ν 39 σ 419 φ 264 σπείσαντες. γ 45 σπείσῃς τε κ. εὔξεαι, ἣ ϑέμις ἐστίν. α 258 σπένδοντ' εὐχόμενόν τε. γ 47 (δὸς δέπας οἴνου) σπεῖσαι. b) Ζ 259 σ. Διὶ κ. ἄλλοις ἀϑανάτοισιν, cf. Π 227 Ω 287. γ 334 Ποσειδάωνι κ. ἄλλοις ἀϑανάτοισι | σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεϑα. δ 591 σ. ϑεοῖσιν | ἀϑανάτοις. η 138 πυμάτῳ σ. Mercurio. η 165 181 Διὶ σπείσομεν. ϑ 89 δέπας ἑλὼν σ. ϑεοῖσιν. ϑ 432 σ. Διί τ' ἄλλοισίν τε ϑεοῖσιν. ν 55 ϑεοῖσιν | ἕ. ἐξ ἑδρῶν. h. Ap. 498 σπεῖσαι ϑεοῖς. ib. 512 σπεῖσαν ϑεοῖς. XXIX 6 πρώτῃ πυμάτῃ τε | Ἑστίῃ σ. οἶνον. Π 253 σπείσας κ. εὐξάμενος Διί. σ 426 ϑεοῖσιν | σπείσαντες - πίον οἶνον, v. l. λείψαντες. c) Λ 775 σπένδων οἶνον ἐπ' αἰϑομένοις ἱεροῖσιν. ξ 447 σπείσας οἶνον. d) Ψ 196 πολλὰ σπένδων δέπαϊ ventis diis. η 137 σπ. δεπάεσσιν ἀργειφόντῃ. μ 362 ὕδατι σπένδοντες quia vino carebant. (σπονδή.)

σπέος et (ε 194) **σπεῖος** (ut videtur σπέϝος cuius ϝ fit ι cf. Schweizer, Kuhn 2, 67 L. Meyer, vgl. G. 1, 83. Christ 273 skr. sku operire, A. Weber, Kuhn 6, 319 specus. L. Meyer ib. 7, 204 σκάπτειν, cf. A. Goebel, ib. 12, 239 et Doederl. Gl. 934, Curt. Et. 111) gen. σπείους μόναι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰς ους λήγουσαι ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων sunt σπ. et δείους, cf. ib. 262, 18 Bekk. an. 1209. dat. σπῆι, cf. Bekk. 1227 ἡ συναίρεσις αἰτία γέγονε τῆς δισυλλαβίας. pl. gen. σπείων h. Ven. 263. dat. σπέσσι (septies), cf. Lob. path. el. 1, 260 (E. M. 723, 43 κατὰ συγκοπήν) et σπήεσσι (ib. ἐκτάσει, quater), Nauck σπέεσι e. c. α 15. Brugman, Curt. St. 4, 163 semper σπῆος et σπήους scribi iubet, nimia unius normae cura, nam „vor ε u. ι schien ει übellautend" Doederl. Gl. 934, cf. Herod. Α 80 Lob. par. 24. — specus, caverna, v. s. ἄντρον. a) Δ 279 ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα pastor. Ν 32 τι σπέος εὐρὺ βένϑεσι λίμνης μεσσηγὺς Τενέδοιο κ. Ἴμβρου, ἔνϑ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων. κ 404 κτήματα ἐν σπήεσσι πελάσσατε, cf. κ 424. μ 80 ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠεροειδές Scyllae, μ 84 κοῖλον σπέος, μ 93 κατὰ σπείους κοίλοιο. μ 317 νῆα κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες. ν 349 σπεός ἐστι κατηρεφές, ἔνϑα ἔρδεσκες νύμφῃσι ἑκατόμβας antrum Nympharum in Ithaca, ν 366 δῦνε σπέος ἠεροειδές (367) μαιομένη κευϑμῶνας ἀνὰ σπέος in quibus opes Ulixis reponeret, π 232 τὰ ἐν σπήεσσι κέονται. h. Ven. 263 μυχῷ σπείων ἐροέντων. b) Habitant deorum nonnulli, Cyclopes, Calypso, non Circe aut Maia. Σ 65 λίπε σπέος Thetis, Σ 50 ἀργύφεον σ., Σ 402 Ω 83 β 20 ι 476 μ 210 ἐν σπῆι γλαφυρῷ Volcanus habitaverat, et Thetis, et Cyclops. α 15 73 ε 155 ι 30 144 ψ 335 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Calypso habitabat, Thoosa nympha cum Neptuno rem habuerat, Cyclopes habitabant. δ 403 ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν Proteus somnum capiebat. ε 57 μέγα σπέος τῷ ἔνι νύμφη | ναῖεν Calypso. ε 63 ὕλη σπέος ἀμφὶ πεφύκει, ε 68 περὶ σπείους γλαφυροῖο, ε 226 μυχῷ σπείους γλαφυροῖο, ε 77 εὐρὺ σπέος, ε 194 σπεῖος γλαφυρόν. ι 141 ῥέει - | κρήνη ὑπὸ σπείους Polyphemi, ι 182 σπέος ἄγχι ϑαλάσσης, ὑψηλόν, δάφνῃσι κατηρεφές, ι 237 337 εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε μῆλα, ι 330 κατὰ σπείους κέχυτο (κόπρος), ι 400 ᾤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας Cyclopes, ι 402 ἱστάμενοι περὶ σπέος, ι 447 διὰ σπέος ἔσσυο, cf. ι 462. τ 188 Ἀμνισῷ, ὅϑι τε σπέος Εἰλειϑυίης.

σπέρμα (σπείρω) semen. h. Cer. 307 τι γαῖα | σπέρμ' ἀνίει. ib. 353 σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα. per metaphoram, ε 490 σπέρμα πυρὸς σώζων, sch. BEHPQT. τὸ σπέρμα ἐξ ἐλαχίστου αὔξεται.

Σπερχειός (qui cito fertur) fluvius Phthiotidis qui e Tymphresto monte inter Othryn et Oetam fluens in sinum Maliacum influit, πλησίον Θερμοπυλῶν μεταξὺ αὐτῶν κ. Λαμίας Strab. 433, nunc apud accolas Alamanna, apud alios etiam Agramela, s. Hellada (Elladha). Achilles caesariem Ψ 142 Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε, sed Patrocli rogo imposuit, Ψ 144 Σπερχεί', (sch. V. Ψ 142 ὡς συγγενεῖ). Π 174 Μενέσϑιος - | υἱὸς Σπερχειοῖο διιπετέος ποταμοῖο, ὃν τέκε - Πολυδώρη | (176) Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ ϑεῷ εὐνηϑεῖσα. De

σπέρχω (skr. sparh appetere, Curt. Et. 176, cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 387 qui etiam germ. springen, confert). Act. praes. ci. -ωσιν, opt. -οιεν sch. Vind. 56 Bekk. La Roche γ 283 v. l. -ωσιν et -οίατ'. Med. praes. opt. -οίατ', ptc. -ομενος, -η ν 115 -οιο Ω 248 -ους ι 101. ruo, feror cum impetu, a) act. Ν 334 ὑπὸ ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι |, cf. h. XXXIII 7 (κατὰ πόντον). γ 283 σπέρχοιεν ἄελλαι |. b) med., festino, feror cum studio. α) homines: Λ 110 Ψ 870 Ω 322 ο 60 σπερχόμενος, Suid. II 2, 870 ἐπειγόμενος, propere, cf. ι 101. Ω 248 σπ. γέροντος, sch. BMV. πρὸς τὸ ϑυμῶδες. c. inf. Τ 317 σπερχοίατ' Ἀχαιοί | φέρειν. ν 22 σπερχοίατ' ἐρετμοῖς |. β) navis ν 115 ἐπέκελσεν σπερχομένη.

σπεύδω (ut videtur lat. studeo, angl. to speed, germ. spuatōn, cf. Lottner, Kuhn 11, 166 Kuhn ib. 4, 54 Curt. Et. p. 649 L. Meyer, vgl. G. 1, 128 384 441) praes. ind. -ουσι(ν), iptv. -ετον, inf. -ειν et -έμεν, ptc. -ων -οντι -α -ε -ων -εσσιν -ας. aor. σπεῦσε, ci. -ομεν (i. e. -ωμεν), ipf. -ατε. med. fut. -σομαι. a) contendo, propero, strebe eifrig hin. b) intentus sum, operam do, contendo, enixe laboro, spute mich, cf. Lehrs, Arist. 116. a) Δ 225 μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς, paraphr. λίαν ἐπειγόμενον. Ο 402 σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, sch. B. ταχυνῶ, ἐνεργῶς πορεύσομαι. h. Merc. 233 σπεύδων κατεβήσατο. ib. 397 σπεύδοντε ἷξον. Λ 119 σπεύδουσ' ἱδρώουσα - ϑηρὸς ὑφ' ὁρμῆς, paraphr. κατεπειγομένη, cerva. Θ 191 Ψ 414 ἐφομαρτεῖτον κ. σπεύδετον, Ψ 506 σπεύδοντε πετέσϑην equi. b) α) pugnae intentus: Δ 232 σπεύδοντας, Ariston. ἡ δ. ὅ. οὐχ οἷον ταχύνοντας, ἀλλ' ἐνεργοῦντας κ. κακοπαϑοῦντας, cf. Suid. II 2, 870. Ε 667 σπευδόντων, non recte Nicanor ὄφρ' ἐπιβαίη huc refert. Θ 293 με σπεύδοντα καὶ αὐτόν pugnae intentum, Ariston. προϑύμως ἐνεργοῦντα. β) Ρ 745 σπευδόντεσσιν mulis. Σ 373 σπεύδοντα operi intentum Volcanum, Ariston. ἐνεργοῦντα, Σ 472 σπεύδοντι. Ψ 767 μάλα σπεύδοντι aurigae. Ω 253 σπεύσατέ μοι. ω 324

μάλα χρὴ σπευδέμεν ἔμπης. ι 250 310 343. σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα. γ) τι. *N* 236 ταῦτα ἅμα χρὴ σπεύδειν has res cum cura et labore. τ 137 γάμον σπεύδουσιν betreiben. δ) *P* 121 περὶ Πατρόκλοιο σπεύσομεν αἴ κε προφέρωμεν. (σπουδή etc.)

σπῆι, σπήεσσι v. s. σπέος.

σπῑδής (Curt. Et. p. 255 665 σπα σπεν πένομαι, σπι-θάμη Spanne, cf. σπίδιος Aesch. ap. Herod. *Λ* 754, sch. Aristoph. Ve. 118 σπίζω τὸ ἐκτείνω) late porrectus, late patens. *Λ* 754 διὰ σπιδέος πεδίοιο, Hes. μεγάλου (Ap. 144, 3), στογγύλου, μακροῦ, Zenod. Herodian. Amerias Spitzn. (exc. XXI cf. Heyne h. l.), A. Mommsen Phil. 8, 721 „auffallende in der Sprache auf örtliche verschiedene Quellen zurückzuführen", sed Ptolemaeus Aristarchus (dubitans, cf. Lehrs, Ar. 152) Crates (?, cf. E. M. 271, 22) ἀσπιδέος, quod Aristarchus (paraphr.) περιφεροῦς explicabat, nam magnam planitiem rotundam videri, Ptolemaeus al. vero: quae multa habeat scuta. Alexio utrumque probasse dicitur, cf. Eust. 882, 54 E. M. 271, 8.

σπῑλάς (Bopp, Gl. 144 skr. ćhid scindere, ut sit pro σχιδάς, cf. E. M. 724, 5. Doederl. Gl. 2364 germ. Fels, πάλη) saxum sub mari latens s. in mari prominens, scopulus, Ap. 144, 7 ὁ μὲν Ἀπίων αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος αἱ παραθαλάσσιαι πέτραι κ. πεπιλημέναι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Hes. αἱ περιεχόμεναι τῇ θαλάσσῃ πέτραι, cf. E. M. 724, 1. γ 298 νῆας ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν | κύματα, sch. EQV. παραλίαις ἢ ταῖς κατὰ θάλασσαν περιειλημμέναις ἐν ὀλίγῳ ὕδατι. ε 401 δοῦπον-ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης |. ε 405 προβλῆτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε |.

σπινθᾰρίς scintilla. h. Ap. 442 ἀπὸ πολλαὶ | σπινθαρίδες πωτῶντο. De

σπινθήρ (scintilla, cf. Curt. Et. p. 649 L. Meyer, vgl. G. 1, 126 188 Christ 114, Bopp Gl. 143 qui utrumque ad skr. ćhid scindere refert) scintilla, E. M. 724, 10 βολίδες κ. ἀκοντισμοὶ πυρός. *Δ* 77 πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται.

σπλάγχνα, τά (skt. plihan lien, lat. lien, σπλήν, cf. Curt. Et. 390 Bopp, Gl. 259 Christ 81) viscera, semper cor, pulmo, iecur, sim. quae caesa victima exsecta atque igni tosta comedebant antequam sacrificium iustaque cena fierent, dum comburuntur carnes, cf. Retzlaff, Syn. II Kgsbg. 1867 p. 23. *B* 426 σπλάγχνα ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. *A* 464 *B* 427 γ 461 μ 364 σπλάγχνα πάσαντο | eadem μ 364 etiam ἔγκατα (sch. BH. κυρίως σπλάγχνων ὁ σπλήν) vocantur. γ 9 σ. πάσαντο, θεῷ, θεῷ δ' ἐπὶ μηρί' ἔκαιον. υ 252 σ. ὀπτήσαντες ἐνώμων. γ 40 υ 260 σπλάγχνων μοίρας.

σπόγ-γος (σϝ., σφόγ-γος et σπ. germ. swam, cf. Curt. Et. 575 Savelsb. dig. 31. L. Meyer vgl. G. 1. 190 lat. fungus. de forma σφ. cf. E. M. 739, 29) spongia. *Σ* 414 σπόγγῳ ἀμφὶ πρόσωπα ἀπομόργνυ. α 111 σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας | νίζον. υ 151 σπόγγοισι τραπέζας | ἀμφιμάσασθε. χ 439 τραπέζας | ὕδατι κ. σπ. πολυτρήτοισι καθαίρειν, cf. χ 453.

σποδ-ιή cineris acervus. ε 488 δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Monuit L. Meyer, vgl. G. 2, 490 habere complura in -ιή vim collectivam. De

σποδός (Benf. 1, 562 spha, σφοδ σποδ, das Weggeblasene) cinis. ι 374 ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς. h. Merc. 238 ἀνθρακιὴν οὔλη σποδὸς ἀμφικαλύπτει.

σπονδή (σπένδω) libatio foedusque quod sancitur libando et sacris, Hes. ὁ ἐπιχεόμενος ταῖς θυσίαις οἶνος. συνθήκη. ὅρκος. *B* 341 *Δ* 159 σπονδαί τ' ἄκρητοι κ. δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν.

σπουδαῖος gravis, serius. h. Merc. 332 σπουδαῖον τόδε χρῆμα. De

σπουδή (σπεύδω) studium, cura, diligentia. φ 409 ἄτερ σπουδῆς, leichthin. *H* 359 *M* 233 ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις serio. Dat. pro adv. fere est: σπουδῇ cum studio, dedita opera, a) E. M. 724, 29 ἐπίρρημα μεσότητος, aegre. *B* 99 ἕζετο λαός, Ariston. μόγις κ. δυσχερῶς. *E* 893 τὴν δάμνημι, Ariston. ap. Pluyg. ὅ. μετὰ σπουδῆς κ. κακοπαθείας. *Λ* 562 ἐξήλασσαν, cf. Ariston. *N* 687 νεῶν ἔχον, Ariston. δυσέργως. *Ψ* 37 ω 119 παρπεπιθόντες, Ariston. γ 297 ἤλυξαν ὄλεθρον. ν 279 προερέσσαμεν. b) propere, cito, Ariston. *B* 99 ἐν τάχει, cf. Lehrs Arist. 116. ο 209 ἀνάβαινε, sch. BL. *B* 99 ταχέως. h. Merc. 305 ἰών. (ἀσπουδί, σπουδαῖος.)

στᾰ-διος (ἵστημι) statarius. *N* 314 713 σταδίῃ ὑσμίνῃ, opp. τοξοσύνῃ. fem. pro subst. *H* 241 ἐν σταδίῃ μέλπεσθαι Ἄρηι, opp. μόθος ἵππων, E. M. 724, 39 ἡ ἐν συστάσει μάχη, cf. Retzlaff Syn. I Kgsbg 1866 p. 25. *N* 514 ἐν στ. ἀμύνετο, opp. τρέσσαι. *O* 283 ἐν στ., opp. ἄκοντι. (αὐτοσταδίη).

στάζω (γj, σταγών Curt. Et. 566 L. Meyer, vgl. G. 1, 91 qui ib. 185 etiam lat. stagnum comparat) aor. tantum. stillo, instillo. *T* 39 Πατρόκλῳ ἀμβροσίην κ. νέκταρ - | στάξε κατὰ ῥινῶν. *T* 348 οἱ νέκταρ τε κ. ἀμβρ. - | στάξον ἐνὶ στήθεσσιν, cf. *T* 354 (στάξ').

στάθ-μη (στα stellen, σταθ cf. Curt. Et. 216) amussis, funiculus colore rubro tinctus vel atro quo fabri efficiunt lineam rectam, Richtscheit Richtschnur, Schmitze, Hes. κανών, cf. Grashof Schiff 6 Lucht Schiff Altona 1841 p. 10. *O* 410 στάθμη δόρυ ἐξιθύνει, τέκτονος ἐν παλάμῃσιν, sch. A. σχοινίον λεπτὸν ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι κεχρισμένον, AD. ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἢ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη. τούτῳ δὲ κανονίζεται τὰ ξύλα, cf. sch. D. *B* 765. ε 245 ρ 341 φ 44 121 ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν tigna, et fossam, sch. PQV., cf. ψ 197 (ἴθυνα), Grashof „vielleicht auch schon Setzwage". est enim de trunco arboris stantis.

σταθ-μός (v. s. στάθμη. de accentu cf. sch. L. *E* 557) 1) postis ianuae, Thürpfosten. E. M. 724, 46 ἡ παραστάς, Hes. ἡ τῶν θυρῶν παράστασις (cf. sch. BL. *B* 470). καὶ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν θυρῶν ξύλα, ἃ νῦν πήγματα καλοῦμεν. *Ξ* 167 339 θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν | (κληῖδι). δ 838 σταθμοῖο παρὰ κληῖδα. η 89 σταθμοὶ ἀργύρεοι ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ. κ 62 παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ | ἑζόμεθα. stabant pastores χ 181 ἑκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντε et puellae ζ 19 σταθμοῖιν ἑκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο. ρ 340 ἐπὶ οὐδοῦ, κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ ὃν τέκτων ξέσσεν κ. ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν. φ 45 ἐν σταθμοὺς ἄρσεν, θύρας δ' ἐπέθηκε. χ 120 πρὸς σταθμὸν μεγάροιο ἔκλιν' ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια. χ 257 274 ἄλλος μὲν σταθμὸν μεγάροιο βεβλήκειν, ἄλλος δὲ θύρην. haec quia diserte ad portam referuntur, recte Rumpf, aed. Hom. II Giessen 1857 p. 23, cf. Friedländer N. J. f. Ph. 77, 221 sq. 813 eodem rettulit. α 333 θ 458 π 415 σ 209 φ 64 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος, ρ 96 παρὰ σταθμὸν μεγάροιο, quae fuere qui ad columnam in medio conclavi stantem referrent quae tectum

sustineret. 2) pondus librae, lapis numero aliquo signatus, sch. BL. *B* 470 καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ μέτρου. *M* 434 σταθμὸν ἔχουσα κ. εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει, paraphr. ὁλκήν, Eust. 912, 51 τινα ὁλκὴν ὄγκου, πρὸς ὃν ἀντισηκοῦσι τὰ σταθμώμενα, ὁποῖος καὶ ἡ λίτρα καὶ τὰ τοιαῦτα. 3) stabulum, tecta in quibus pastores et greges una habitant, Gehöft. Hes. ἐπαύλεις ὅπου ἵστανται ἵπποι κ. βόες, E. M. l. l. καὶ ἡ μάνδρα τῶν προβάτων, Suid. 2; 2, 884 καταλύσεις. *B* 470 σταθμὸν ποιμνήιον, cf. sch. BL. *E* 140 κατὰ σταθμοὺς δύεται pastor leonem metuens, Ariston. ὅ. τὰς κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις. *E* 557 ἁρπάζοντε βόας κ. - μῆλα | σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, cf. *Π* 752. *M* 304 σταθμοῖο δίεσθαι, *P* 110 ἀπὸ στ. δίωνται. ρ 187 223 σταθμῶν ῥυτῆρα. ρ 200 σταθμὸν κύνες κ. ἄνδρες ῥύατο. *Π* 642 μυῖαι | σταθμῷ ἔνι βρομέωσι. *T* 377 στ. ἐν οἰοπόλῳ. h. Ven. 69 ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὔρεος. ib. 76 σταθμοῖσι λελειμμένον, cf. ib. 79. *Σ* 589 σταθμούς τε κλισίας τε - ἰδὲ σηκούς, ubi κλ. ad solos pastores, ση. ad gregem pertinent, cf. Clemens, clyp. Achillis Bonn 1844 p. 26. π 318 ἀνδρῶν - κατὰ σταθμοὺς πειράζειν qui in variis stabulis sunt. ξ 504 π 82 ἐνὶ σταθμοῖσι. ο 306 μεῖναι ἐνὶ σταθμῷ. ρ 20 ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν. π 156 ἀπὸ σταθμοῖο κιών. π 163 ρ 26 διὰ σταθμοῖο. ξ 32 ᾧ πὰρ σταθμῷ. ξ 358 σταθμῷ ἀνδρός. ξ 381 π 66 ἐμὸν πρὸς σταθμόν. π 45 στ. ἐν ἡμετέρῳ. ι 451 **σταθμὸν δέ ἀπονέεσθαι** ad stabulum. — ᾱ producitur in arsi prima *E* 557 *Π* 642 *Σ* 589 *T* 377 ζ 19 η 89 π 45, in secunda ξ 32, 387 π 66, in tertia *M* 434 φ 45, ceteris locis in thesi.

στᾰ-μίν (στα, στῆναι Curt. Et. 216) lignum rectum, oblique stans in latere navis affigendis costis, Ständer, E. M. 724, 55 Ἀρίσταρχος ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμοσιν ἐοικότα, cf. Hes. (πρὸς ἃ αἱ σανίδες προσηλοῦνται, sed ap. Hom. ut videtur costae). ε 252 ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, dat. instrum., cf. Grashof, Schiff 11 Lucht, Schiff 14. sch. FBEHQV. non recte Orus ap. E. M. l. l. al. τὰ καταστρώματα, ἐφ' ὧν ἱστάμεθα.

στᾰ-τός (ἵστημι) collocatus in stabulo, *Z* 506 *O* 263 στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ a stabulo ad pascua redit, Ariston. βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν.

σταυρός (Curt. Et. 216 στα στῆναι, skr. sthā-varas Pfahl) palus rectus stans, Suid. 2; 2, 887 τὰ ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα, cf. Ap. 144, 13 Hes. *Ω* 453 αὐλὴν ποίησαν - | σταυροῖσι πυκινοῖσι. ξ 11 σταυροὺς ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα κ. ἔνθα | πυκνοὺς κ. θαμέας.

στᾰφῠλή (Benf. 1, 650 skt. sta(m)bh stopfen stampfen. Curt. Et. 219 de origine dubitat, cf. Kuhn Ztft. 1, 140. ob accentum στάφυλος videtur fuisse cf. E. M. 742, 54) uva. *Σ* 561 σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. ε 69 ἡμερὶς τεθήλει σταφυλῇσιν. η 121 ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή erat. ω 343 ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν.

στᾰφῠ̆λη (σταφυλή? Cf. Curt. Et. 219. de accentu E. M. 742, 52) plumbum librae statutae, ut videtur uvae simile dependens quo fabri exquirunt libramentum tignorum, libra statuta, Setzwage, E. M. 742, 46 ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολίβου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι. equas *B* 765 σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐίσας, per totum dorsum ad amussim pari magnitudine, sch. D. ἄμφω ἴσας τὸ νῶτον ὡς σταφύλῃ μετρεῖσθαι, non: recto dorso, quod equis semper est inflexum.

στάχυς (Curt. Et. p. 674 „doch wohl in irgend einem Zusammenhang mit W. στα“, ut Benf. 1, 640) spica. *Ψ* 598 περὶ σταχύεσσιν ἐέρσῃ. (ἄσταχυς.)

στέᾰρ (E. M. 725, 35 παρὰ τὸ ἵστημι, quod probant fere Curt. Et. p. 216 Benf. 1, 638 στεϝαρτ statuentes. Doederl. Gl. 1021 στερεός) adeps crassus et densus, Talg. φ 178 183 στέατος - μέγαν τροχόν. (εα per syniz.)

στείβω (Bopp, Gl. 427 skr. stambh fulcire niti, στέμβω, ut Curt. Et. 229 L. Meyer vgl. G. 1, 49 390) calco, calcando tero, E. M. 398, 38 πατῶ. *Λ* 534 στείβοντες νέκυάς τε κ. ἀσπίδας equi. *Y* 499 ἵπποι | στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε κ. ἀσπίδας. puellae ζ 92 στεῖβον ἐν βόθροισι vestes lotas. h. XIX 4 νύμφας αἵτε κατὰ πέτρης στείβουσι κάρηνα. (στίβη -ος -αρός.)

στειλειή (στέλλω Curt. Et. 218) foramen securis in quod immittitur manubrium, Hes. τοῦ πελέκυος ἡ ὀπή, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον, cf. E. M. 726, 23. φ 422 πελέκεων πάντων πρώτης στειλειῆς.

στειλειόν (στέλλω Curt. Et. 218) manubrium securis, Hes. Suid. 2; 2, 890 τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον. ε 236 στ. περικαλλὲς ἐλάινον, εὖ ἐναρηρός.

στείνομαι v. s. στένω.

στεῖνος, τό (στέν-ω Curt. Et. 220. accentus ob genus cf. Herod. *M* 66 *Ψ* 419) angustiae a) loci. sch. V. *Θ* 476 στενὸς τόπος. *M* 66 οὔ πως ἔστιν καταβήμεναι ἠὲ μάχεσθαι | ἱππεῦσιν· στεῖνος γάρ est, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ στένωμα τὸ κατὰ τὴν γέφυραν τῆς τάφρου λέγει, sed Eust. 724, 11 Ameis J. J. f. Phil. 32, 11 sq. Ribbeck Phil. 8, 484 spatium inter fossam et murum, ut Arndt, Iliad. comp. Ratzeburg 1838 p. 13 qui versus acriter defendit. *Ψ* 419 στ. ὁδοῦ κοίλης ἴδεν. χ 460 μεσσηγύς τε θόλου κ. ἕρκεος εἴλεον ἐν στείνει ὅθεν οὔ πως ἦεν ἀλύξαι. b) metaph. α) summum discrimen. *Θ* [476] ἐπὶ πρυμνῇσι μάχευνται, στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο, Ariston. ἀθ. . . . . ψεῦδός τι ἔχει· οὐ γὰρ ἐν τῷ στείνει μάχονται. ad alia igitur confugerunt sch. A. λέγει δὲ τὴν ὑπὸ πολλοῦ πλήθους στενοχωρίαν, sch. V. τὴν τῶν πραγμάτων στενοχωρίαν. *O* 426 μὴ χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε, non recte sch. BL. τῷ μεταξὺ νεῶν κ. τῆς τάξεως τῶν ἵππων στενῷ τόπῳ. D. στενοχωρίαν ἔχοντι τόπῳ. (melius) ἢ τῇ μάχῃ τῇ στενοχωρούσῃ κ. πανταχόθεν πεπυκνωμένῃ, utrumque locum spurium dixit Düntzer N. J. f. Ph. 61, 342. β) cura, anxietas. h. Ap. 533 μελεδῶνας | βούλεσθ' - τε πόνους κ. στείνεα θυμῷ. (στεινωπός.)

στειν-ωπός (ὤψ, Schaper gen. comp. 17 ὀπή) angustus, cf. Lucas qu. lex. 100, sed Doederl. Gl. 846) mit schmalem Gesicht. *H* 143 *Ψ* 416 στεινωπῷ ἐν ὁδῷ. *Ψ* 427 στεινωπὸς γὰρ ὁδός est. b) pro subst., Hes. στενὸς τόπος. μ 234 στεινωπὸν ἀνεπλέομεν.

στεῖρα (germ. stiure Steuer Curt. Et. 222) carina navis qua in fronte sinu facto recta assurgit (Grashof, Schiff 8), Vordersteven (Lucht, Schiff 13), Hes. τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον κατὰ τὴν τρόπιν. *A* 482 β 428 ἀμφὶ δὲ κῦμα | στείρῃ ἴαχε νηὸς ἰούσης, sch. A. τῇ τροπίδι.

στεῖρα (στέρjα, lat. ster-ilis, στερεός, skr. starī vacca sterilis, Curt. Et. 222 L. Meyer, vgl. G. 1, 34 71 104 185 340) sterilis Suid. 2; 2, 896 ἡ ἄτεκνος. κ 522 λ 30 στεῖραν βοῦν, sch. V. στεῖρα τὰ τῶν νεκρῶν. υ 186 βοῦν στεῖραν,

sch. B. τῶν ἀτόκων τὸ κρέας κάλλιστον. E. M. 823, 20 τὰ εἰς ρα λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα, εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγεται, συστέλλει τὸ ἄλφα, εἰ δὲ ἑνὶ φωνήεντι ἐκτείνει αὐτό.

στείχω (skr. stigh ascendere, germ. steg-a Steig, cf. Curt. Et. 177 Christ 103 Bopp, Gl. 428 L. Meyer, vgl. G. 1, 49 388 qui etiam ve-stigium comparat) praes. ci. inf. ptc., impf. cum augm. et sine augm., aor. 2. a) ordine composito ingredior. *I* 86 ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ | κοῦροι ἅμα στεῖχον, v. l. ἔστειχον. *Π* 258 ἅμα Πατρόκλῳ θωρηχθέντες ἔστῖχον. ι 444 ὕστατος ἀρνειὸς ἔστειχε θύραζε. b) gradior, eo, proficiscor, Ap. 144, 33 Hes. πορεύεσθαι. η 72 στείχῃσ' ἀνὰ ἄστυ. *B* 287 ἐνθάδε στείχοντες ἀπ' Ἄργεος. *B* 833 *Λ* 331 στείχειν ἐς πόλεμον. ι 418 μετ' ὄεσσι -στείχοντα θύραζε. h. Cer. 182 ὄπισθε στεῖχε. ρ 204 στείχοντες ὁδὸν κάτα. ψ 136 ἀν' ὁδὸν στείχων λ 17 ἠέλιος . . στείχῃσι πρὸς οὐρανόν.

στέλλω (Curt. Et. 218 σταλ, prae-stōl-or, germ. stellan stellen. Bopp, Gl. 429 sthal stare cf. L. Meyer vgl. G. 1, 340. Christ 113 skr. k̓ar-ayāmi mache gehen). Act. praes. opt. ptc., fut., aor. ind. sine augm., et ptc. Med. praes. iptv., aor. sine augm. a) apparo, apto, instruo, E. M. 726, 7 εὐτρεπίζω κ. κοσμῶ. Medium: apto id quod meum est, s. in meum usum. *Δ* 294 οὓς ἑτάρους στέλλοντα ad pugnam. β 287 τοι νῆα στελέω. ξ 247 νῆας ἐῢ στείλαντα σὺν ἑτάροισιν naves et homines. ξ 248 ἐννέα νῆας στεῖλα. π 353 ἱστία στέλλοντας ut contraherent, einreffend. γ 11 ἱστία νηὸς - | στεῖλαν ἀείραντες. *A* 433 ἱστία στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηί, Doederl. Gl. 2377 „nicht verschiedener als die Segel u. ihre Segel“ (Am. h. l.). b) efficio ut quis iusto loco sit, mitto. *Δ* 384 ἀγγελίην ἐπὶ (al. ἔπι) στεῖλαν eo miserunt nuntium. *M* 325 σε στέλλοιμι μάχην ἐς, Hes. πέμποιμι. Med. halte mich bereit, statuo me iusto loco. *Ψ* 285 στέλλεσθε. (περιστ. στειλειή -όν στήλη.)

στέμμα (στέφω) corona, E. M. 726, 48 στέμματα μὲν γὰρ ἐστὶ παντὸς (πᾶν τὸ?) ἐν οἱῳδήποτε τρόπῳ περιτιθέμενον κ. περὶ χεῖρα κ. περὶ τράχηλον. στέφανος δὲ μόνῃ τῇ κεφαλῇ περιτίθεται. *A* 14 373 στέμματ' ἔχων -'Απόλλωνος ἀνὰ σκήπτρῳ, Ariston. ὅ. ἔθος αὐτῷ πληθυντικῶς ἀντὶ ἑνικοῦ λέγειν, fuisse enim videntur qui στέμμα τ' legerent ut nunc Doederlein. Lange Phil. 4, 711 de singulari vocis στέμμα dubitat locis multis quidem laudatis, sed seriorum. *A* 28 στέμμα θεοῖο | Lange: στέμματα, synizesin enim fieri in θεοῖο ut e. c. ξ 251 h. Cer. 55 259 325, quae vix apte huc referuntur. Fuit infula Apollinis s. fascia cf. E. M. 749, 37, e lana alba confecta, quam sacerdos capiti detractam, scipione gerit ut supplex, cf. Am. h. l., sed Doederl. h. l. Hermann gott. Alt. § 42, 14 ramum explicant lana obvolutum, supplicum omnium communem.

στενᾰχ-ίζω (στενάχω. Buttm. Lex. 1, 214 Freytag στον. sed Heyne Wolf Spitzn. exc. III Ztft. f. AW. 1840 p. 461, cet. στεν. ob auctoritatem potissimum Veneti etsi v. l. στον. semper inveniri videtur. Cf. La Roche h. T. 351) Act. praes. ind. et ci. -ω, ptc. -ων. Med. ipf. a) gemo, ingemisco. b) resono, fremo. c) anxius sum et lugeo. a) *T* 304 ἠρνεῖτο στεναχίζων |, *Ψ* 172 μεγάλα στ. |, *Ψ* 225 ω 317 ἁδινὰ στ. |. α 243 ι 13 λ 214 π 195 ὀδυρόμενος στεναχίζω. π 188 στεναχίζων | πάσχεις ἄλγεα. b) *B* 95 ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα |. *B* 784 ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα |, Hes. ἀνέστενεν. κ 454 περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα |. c) *H* 95 μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ, apud se clam ceteris, cf. Fulda Unters. 114. (ἀνα- περι- ὑποστ.)

στεν-ᾰχω (στένω Curt. Et. 220, Buttm. Lex. 1, 215 eine sonst nicht übliche Verlängerung scheint einen Naturlaut nachzuahmen. semper στε. non στο.) praes. -ω *Ω* 639 -ουσι *Π* 391. ptc. -ων (vel -ῶν Herod. *A* 364 ὁ Σιδώνιος περισπᾷ, ὁ δὲ 'Αρίσταρχος βαρύνει. τὰ πολλὰ γάρ, φησί, κινήματα ως ἀπὸ βαρυτόνου γέγονεν, cf. Lob. Rh. 148 Lehrs, Ar. 303 La Roche h. T. 351 qui laudant sch. A. h. l. Ariston. *Ψ* 1 *Δ* 154). -οντος -α -ε *N* 423 -ες. ipf. iter. στενάχεσχ' i. e. -εσκε *T* 132 cf. Bekk. h. B. 2, 70. Med. ipf. στενάχοντο Act. et med. gemo, ingemisco. 1) a) homines: ε 429 στενάχων. ι 306 436 στενάχοντες. *A* 364 *Δ* 153 *I* 16 *Π* 20 *Σ* 78 323 *Ψ* 60 βαρὺ στενάχων, ol. non recte βαρυστενάχων. *Θ* 334 *N* 423 538 *Ξ* 432 δ 516 ε 420 κ 76 ψ 317 βαρέα στενάχοντα. *Ω* 123 η 274 ἁδινὰ στενάχοντα. θ 95 534 βαρὺ - στενάχοντος. *Σ* 70 βαρὺ στενάχοντι. *Σ* 318 πυκνὰ μάλα στενάχων. *Φ* 417 πυκνὰ μάλα στενάχοντα. ξ 354 μεγάλα στενάχοντα. Cf. La Roche h. S. 60 174. κ 55 στενάχοντο. *T* 338 *X* 429 515 *Ω* 722 746 ἐπὶ δὲ στενάχοντο |. *Ψ* 1 στενάχοντο κατὰ πτόλιν. *Ω* 639 αἰεὶ στενάχω κ. κήδεα πέσσω. ι 415 στενάχων τε κ. ὠδίνων ὀδύνῃσι. b) fluvii sim. *Π* 391 μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι. c) *Π* 393 ἵπποι μεγάλα στενάχοντο θέουσαι. *Π* 489 ὤλετο στενάχων taurus. 2) τὶ, lugeo. *T* 301 ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες |, Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη. *T* 132 τὴν αἰεὶ στενάχεσχ'. ι 467 τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες. Cf. La Roche h. S. 174. (ἀναστ. στοναχη -έω.)

Στέντωρ (Bopp Gl. 426 skr. stan tonare, lat tono germ. thonar) *E* 785 ἦυσε - Ἥρη | Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ. ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα, sch. AL. τινὲς αὐτὸν Θρᾷκά φασιν (cf. Giseke, Balkanhalbinsel 41). Ἑρμῇ δὲ περὶ μεγαλοφωνέας ἐρίσαντα ἀναιρεθῆναι . . . τινὲς δὲ 'Αρκάδα φασὶν εἶναι τὸν Στέντορα κ. ἐν τῷ καταλόγῳ πλάττουσιν περὶ αὐτοῦ στίχους.

στένω (skt. stan sonare gemere, cf. Curt. Et. 220 L. Meyer vgl. G. 1, 409 Bopp Gl. 426 Kuhn Zft. 4, 7) Act. praes. ipf. proprie: angustum reddo. Semper translate: angor, gemo. *K* 16 φ 247 μέγα δ' ἔστενε (Bekk. δὲ στένε) κυδάλιμον κῆρ | in corde angebatur, sed Fulda Unters. 112: cor suum angustum reddebat. *Σ* 33 ὃ δ' ἔστενε (Bekk. δὲ στ.) κυδάλιμον κῆρ |, *Y* 169 ἐν δὲ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ, leonis in corde gemit animus, v. l. κραδίη, sch. BV. ἡ καρδία ἥτις ἐστιν ἦτορ· εἰ δὲ δοτικῆς, ἀγγεῖον τῆς ψυχῆς ὑπονοητέον τὴν καρδίαν. *Ω* 776 ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος - | (Bekk. δὲ στ.). b) *Ψ* 230 ὃ δ' ἔστενε (Bekk. δέ στ.) οἴδματι θύων | mare resonabat. II Pass. **στείνομαι.** praes. opt. et ptc., ipf. in arctum cogor, arctor, werde gedrängt. a) *Φ* 220 στεινόμενος νεκύεσσι fluvius, Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν, οὐ στενάζων. ι 219 στείνοντο σηκοὶ ἀρνῶν. σ 386 θύρετρα φεύγοντι στείνοιτο angusta essent. b) *Ξ* 34 στείνοντο λαοί, Hes. ἐστενοχωροῦντο. per metaphoram: premor, opprimor. ι 445 ἀρνειὸς λάχνῳ στεινόμενος κ. ἐμοί.

(μεταπεριστ. στενάχω etc. στοναχή etc. στόνος etc.)

στερεός (στερjός, -ρρός, cf. Lob. path. el. 1, 252 Rh. 56 E. M. 726, 20. skr. sthiras fest, lat. sterilis, cf. Curt. Et. 222 L. Meyer vgl. G. 1, 340) a) firmus b) durus, rigidus a) *P* 493 βοέης - | αὔησι στερεῇσι. *τ* 494 στερεὴ λίθος. b) transl. *M* 267 ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι. comparat. *ψ* 103 κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο. adv. **στερεῶς** dure, rigide. a) proprie: *K* 263 ἐντέτατο σ. *Ψ* 715 ἑλκόμενα σ. *ξ* 346 κατέδησαν - σ. b) translate apud verba negandi: firmiter, prorsus: *I* 510 σ. ἀποείπῃ. *Ψ* 42 ἠρνεῖτο σ. h. Ven. 25 σ. ἀπέειπεν. Cer. 330 σ. ἠναίνετο.

στερέω (goth. stila, stehle Curt. Et. 221 Bopp Gl. 425 L. Meyer vgl. G. 1, 355, cf. Leskien, Curt. St. 2; 1, 106) aor. inf. privo. *ν* 262 με στερέσαι τῆς ληίδος.

στέρνον (skr. stīrnam das gebreitete, germ. Stirn, de radice στορ, Curt. Et. 223 cf. Kuhn Ztft. 4, 4) pectus, ossa pectoris, Brustkasten, cf. Grotemeyer, Homers Grundansicht v. d. Seele § 3. Retzlaff hom. Syn. II Kgsbg. 1867 p. 27. a) *B* 479 ἴκελος στέρνον - Ποσειδάωνι. *Δ* 528 τὸν βάλε στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο. *Δ* 530 ἐκ δ' ἔγχος ἐσπάσατο στέρνοιο. *Y* 163 ἀσπίδα πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, cf. *X* 313. *H* 224 πρόσθε στέρνοιο φέρων scutum. *Λ* 842 ὑπὸ στέρνοιο λαβών. *O* 542 στέρνοιο διέσσυτο hasta. *Π* 312 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα. *ε* 346 κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι, cf. *ε* 373. h. Merc. 43 νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ. β) plur. *N* 290 ἢ στέρνων ἢ νηδύος. *Γ* 194 εὐρύτερος ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισι. *N* 282 ἐν δέ τέ οἱ κραδίη - στέρνοισι πατάσσει. b) *Ψ* 365 ὑπὸ δὲ στέρνοισι (equorum) κονίη ἵστατο, sed sing. *Ψ* 508 ἵππων ἔκ τε λόφων κ. ἀπὸ στέρνοιο. *ι* 443 ὑπ' - οἴων στέρνοισι δέδεντο. *Δ* 106 ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας capram.

στεροπή (v. s. ἀ-στεροπή, cf. Lob. Rh. 41 (tortum aliquid) L. Meyer vgl. G. 1, 368) a) fulmen, Hes. ἀστραπή. *K* 154 χαλκὸς λάμφ' ὥς τε στεροπὴ Διός, v. l. ἀστ., cf. *Λ* 66 (χαλκῷ). b) fulgor, Hes. αὐγή. *Λ* [83] *δ* 72 χαλκοῦ τε στεροπήν, v. l. *Λ* 83 τ' ἀστ. Ariston. ἀθ. ὅτι ψεῦδος. *T* 363 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς *ξ* 268 *ρ* 437 χαλκοῦ τε στεροπῆς. V. l. *Λ* 184. Inde

στεροπ-ηγερέτᾱ (i. e. -ης. ἀγείρω ut νεφεληγ., sed Ap. 144, 18 ἐγείρω) qui fulgura colligit, Hes. ὁ τὰς ἀστραπὰς συναγείρων. *Π* 298 στεροπηγερέτα Ζεύς |, paraphr. ἀστραπτικός.

στεῦμαι (dubiae originis. Curt. Et. στυ aufrichten. L. Meyer, Kuhn 14, 85 Christ 66 273 skt. stu loben. Düntz. Kuhn 13, 21 cf. 16, 285 στυ sprechen, στόμα. Corssen, krit. Beitr. 113 stud-ere. Doederl. Gl. 158 δεύεσθαι). pr. στεῦται (non syncope ortum ut E. M. 726, 34 al. putant, cf. Lob. path. el. 1, 275) ipf. στεῦτο. a) c. inf. fut. stat mihi sententia, steht danach, intendo, in animum induco, cf. Lehrs Ar. 98. alii: glorior, affirmo gloriabundus, profiteor, promitto (Eust. 1830, 64). *B* 597 στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, rechnete darauf, paraphr. διεβεβαιοῦτο, Ariston. ὅ. τὸ σ. κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς τῶν ποδῶν στάσεως, cf. E. M. 726, 29. *I* 241 στεῦται ἀποκοψέμεν, cf. Ariston. *Γ* 83 στεῦται ἔπος ἐρέειν, cf. Ariston. *E* 832 πρώην - στεῦτ' ἀγορεύων μαχήσεσθαι, cf. Ariston. *Σ* 191 στεῦτο οἰσέμεν, cf. Ariston. (διωρίζετο), paraphr. διεβεβαιώσατο, vo. promisit mihi. *Φ* 455 στεῦτο ἀπολεψέμεν, cf. Ariston., sch. B. κατὰ ψυχὴν ἔσπευδε, al. minabatur. b) c. inf. aor. *ρ* 525 στεῦται ἀκοῦσαι in animum inducit i. e. putat se audisse, Eust. 1830, 64 διαβεβαιοῦται, ὑφίσταται. al. dicit vel simulat. c) abs. *λ* [584] στεῦτο δὲ διψάων, Faesi, Ariston. νῦν ἀντὶ τοῦ ἵστατο ἐπὶ τῶν ποδῶν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει ὁ διασκευαστὴς παρὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ συνήθειαν. spurium igitur ratus hunc locum superiores Aristarchus notaverat πρὸς τὰ ἐν τῇ νεκυίᾳ ἀθετούμενα. Nitzsch: der Infinitiv ist hier ἑλέσθαι (cf. Ameis h. l.), qui esset aor. pro futuro neque commode eo refertur cf. Lehrs l. l. L. Meyer Kuhn 14, 85 er begehrte laut. Düntzer h. l. et Kuhn 13, 22 δεῦτο i. e. δεύετο, schmachtete proposuit. Faesi: dürstend, πιέειν supplens.

στεφ-άνη (στέφω) cinctura, circulus a) circulus aureus, quem in fronte gerunt mulieres potissimum. *Σ* [597] αἱ καλὰς στεφάνας εἶχον, sch. D. κόσμους γυναικείους χρυσοῦς περὶ κεφαλὴν κειμένους. V. ἐπί τε ἀῤῥένων κ. γυναικῶν cf. Lex. Seg. 301, 29. Ariston. ἀθ. h. VI 7 στεφάνην εὔτυκτον, καλὴν χρυσείην Veneris. b) galeae ima pars prominens collo defendendo Krempe, Helmkranz. *H* 12 αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, sch. BV. εἶδος περικεφαλαίας ἐξοχὴν ἔχον, cf. Baerwinkel her. hom. armatura Arnstadt 1839 p. 46. per metonymiam: galea Ap. 144, 23 ἐπὶ εἴδους περικεφαλαίας. *K* 30 στεφάνην - χαλκείην sch. ABV. εἶδος περικεφαλαίας πρόβλημα ἐχούσης. *Λ* 96 στεφάνη - χαλκοβάρεια. c) margo s. ora planitiei editae atque in monte sitae. *N* 138 ὀλοοίτροχος, ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς ὤσῃ, sch. V. τῆς ἐν πλάτει ἐξοχῆς, Ap. 144, 26 Ἀρίσταρχος μὲν ἀπ' ἄκρου τοῦ ὄρους, ὁ δὲ Κομανὸς ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτάτου etsi in summis montium partibus non sunt torrentes. (ἐυστέφανος καλλιστέφανος στεφανόω.)

στέφ-ᾰνος (στέφ-ω) a) corona. h. XXXII 6 στίλβει ἀὴρ χρυσέου ἀπὸ στεφάνου Lunae. VII 42 σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον coronati erant. translate. quod quis habet optimum, quo quid quasi absolvitur, cumulus. ep. 14, 1 ἀνδρὸς στέφανος παῖδες. b) circulus, orbis. translate. *N* 736 πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν. semel apud Homerum. Ariston. ἡ δ. ὅ. στέφανον ἡρωικὸν πρόσωπον (Pulydamas, quem Homerus loquentem facit) ὠνόμακε διὰ τῶν γενομένων αὐτῶν. οὔτε γὰρ οἱ Πηνελόπης μνηστῆρες οὐθ' οἱ Φαίακες οὐθ' οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐστέφοντο· ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐμπλοκὴν στεφάνης διὰ τὸ κυκλοτερὲς εἴρηται, non enim amplius recta acie pugnabatur sed etiam pone Hectorem et a dextra laevaque: orbis quasi pugnae circa te exarsit i. e. pugnatur ab omnibus partibus, sch. BL. ὁ τοῦ πολέμου κύκλος ἤδη σε περιείληφεν, ita Comanus ap. Ap. 144, 30, sch. BL. non bene addit ὁ πόλεμος εἰς σὲ περισσῶς ἀνάκειται, hoc enim semper ita erat.

στεφᾰνόω (ἀπὸ τῆς στεφάνης τοῦ ὄρους sch. HQ. *κ* 195). pass. pf. et plqpf. tantum (act. pf. Aristarchus (?) *Σ* 485). a) orbis s. coronae instar circumpono. Pass. orbis instar circumdo s. circumpositus sum. *O* 153 ἀμφὶ δέ μιν - νέφος ἐστεφάνωτο |. *κ* 195 νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται |. h. Ven. 120 ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο |. *Λ* 36 (ἀσπίδα) τῇ δ' ἐπὶ Γοργὼ - ἐστεφάνωτο | oram clypei

tenebat monstri forma. id quomodo fiat non satis perspicue dicit poëta, quem Jacob, Entsteh. 242 verba statuit proicere sesquipedalia. translate: *E* 739 *αἰγίδα, ἣν πέρι - πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται* | v. l. *-το*, sch. B. *κύκλῳ περιείχετο.* fuga eam circumdat i. e. fugat homines quocunque portatur. b) orbis instar circumdo. Pass. perf. orbis instar circumdatus sum. *Σ* 485 *τὰ τείρεα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται* | quibus coronatum est coelum, Kühner a. G. 2, 279 *ἅ ὡσεὶ στέφανον* s. *ὃν στέφανον* (*στεφάνην*?) *ἐστεφάνωται* cf. Spitzn. exc. XXVIII, sch. A. (Didymi?) *Ζηνόδοτος ἐστήρικται, Ἀρίσταρχος* (? cf. Wolf prol. 243 n. 29) *ἐστεφάνωκεν.*

στέφω (*στεπ* skt. sthāp-ajāmi colloco, lat. stipare germ. stif-t, Curt. Et. 224, cf. Spiegel, Kuhn 13, 399) proprie: densum facio, efficio ut frequens adsit. stopfe, mache fest od. voll. Inde: cingo, orno, instruo, cf. E. M. 726, 46. Doederl. Gl. 2435: als Object dient a) womit ein Gegenstand umgeben wird: herumtun *Σ* 205 *ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε.* b) bald der Gegenstand, welcher mit etwas umgeben wird: schmücken. transl. *ϑ* 170 *ϑεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει* sc. formam corporis, sch. HQT. *τῆς γὰρ μορφῆς στέφανόν φησιν εἶναι τὸν λόγον.* (*στέφανος -άνη -όω στέμμα ἀμφι- ἐπι- περι- ἀμφιπεριστ. ἐπιστεφής.*)

στῆθος (*στα, στῆ-ϑ-ος*, cf. Curt. Et. p. 64 Goebel Kuhn 11, 60 E. M. 727, 17 *τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος κλίνεται*). *στήϑεσφι*, cf. Lob. path. el. 2, 259, plur., ut putat Thiersch § 186, 2, gen. *E* 41 57 *Θ* 259 *Λ* 374 448 *Ξ* 150 (sing.) 214 (sing.) *X* 284. *χ* 93 et dat. v. l. *B* 388 (La Roche, app.) 544 *E* 452 *H* 216 *I* 256 *M* 401 (in Ven., *-σσι* Syr.) 151 *N* 245 (?) Dronke Rh. M. 9, 621 etiam *B* 416 *E* 346 *K* 21 131 *N* 245 *Ξ* 404 *Π* 841 *T* 371 *Φ* 254 *X* 32 scribi volt de corpore (I II A) tantum, non de animo. Est certe potius sing. quam plur. dat. sg. *-εϊ* *O* 650 pl. *-εσι(ν)* *Δ* 430 *Z* 65 *N* 618 *Π* 503 691 *Y* 20 *X* 452 et *-σσι(ν)* plus centies et tricies. gen. pl. *-εων* (syniz.) *K* 95. pectus, quia est carnosum spiritumque trahit, opp. *στέρνον* (v. s. I 3) quod ossa habet, cf. Doederl. Gl. 2352 Grotemeyer Homer's Grundansicht v. d. Seele § 3. I Sing. tantum de corpore: 1) virorum. *E* 19 *στῆϑος μεταμάζιον.* *Δ* 480 *Θ* 121 313 *O* 577 *χ* 82 *βάλε στ. παρὰ μαζόν* |, cf. *P* 606. *Ξ* 412 *στῆϑος βεβλήκειν ἀγχόϑι δειρῆς.* *Θ* 326 *κληὶς ἀποέργει* | *αὐχένα τε στῆϑός τε.* *B* 218 *ὤμω ἐπὶ στ. συνοχωκότε.* *σ* 21 *στῆϑος κ. χείλεα φύρσω.* *υ* 17 *στῆϑος πλήξας κραδίην ἠνίπαπε.* *Γ* 221 *ὄπα ἐκ στήϑεος εἵη.* *Ξ* 150 *ἐκ στήϑεσφιν ὄπα ἧκεν.* *Θ* 303 *Λ* 108 *N* 186 586 *O* 420 *κατὰ στ. βάλεν* |. *Λ* 144 *δουρὶ βαλὼν πρὸς στ.*, cf. *O* 250 *χ* 286. *N* 438 *O* 523 *Π* 597 *στ. μέσον οὔτασε.* *O* 650 *στ. ἐν δόρυ πῆξε.* *ι* 301 *οὐτάμεναι πρὸς στῆϑος.* *ξ* 351 *ἐπέλασσα ϑαλάσσῃ* | *στῆϑος.* 2) feminarum: *Ξ* 180 *κατὰ στῆϑος περονᾶτο.* *Ξ* 214 *ἀπὸ στήϑεσφιν ἐλύσατο.* *Ψ* 761 *γυναικὸς -* | *στήϑεός ἐστι κανὼν* (*ἄγχι*). *Ψ* 763 *ἀγχόϑι δ' ἴσχει στήϑεος.* *Δ* 24 *Θ* 461 *Ἥρῃ οὐκ ἔχαδε στῆϑος χόλον.* 3) animalium. *Δ* 108 *αἰγὸς ὃν ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας βεβλήκει πρὸς στ.* *M* 204 *κόψε κατὰ στ. παρὰ δειρήν* aquilam. *Π* 753 *ἔβλητο πρὸς στ.* leo. *χ* 404 *πᾶν στῆϑός τε παρήιά τε* leonis. II Plur. A) corpus 1) a) unius viri: *I* 610 *K* 90 *ἀυτμὴ ἐν στ. μένῃ.* *B* 388 *ἱδρώσει τελαμὼν ἀμφὶ στήϑεσσιν* |. *M* 401 *βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήϑεσσι.* *Ξ* 404 *τελαμῶνε περὶ στ. τετάσϑην.* *λ* 609 *ἀμφὶ περὶ στήϑεσσι ἦν τελαμών.* *I* 490 *κατέδευσας ἐπὶ στ. χιτῶνα* |. *N* 245 *X* 32 *χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στ.*, cf. *N* 497 *Φ* 254 (*κονάβιζε*). *B* 416 *Π* 841 *χιτῶνα περὶ στ. δαΐξαι.* *Γ* 332 *Λ* 19 *Π* 133 *T* 371 *ϑώρηκα περὶ στ. ἔδυνεν*, cf. *K* 21 131 (*χιτῶνα*). *Δ* 420 *ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στ. ἄνακτος*, cf. *M* 151. *Λ* 374 *ϑώρηκα αἴνυτ' ἀπὸ στ.* *π* 174 *χιτῶνα* | *ϑῆκ' ἀμφὶ στήϑεσσι.* *E* 317 346 *χαλκὸν ἐνὶ στ. βαλών.* *Σ* 317 *Ψ* 18 *χεῖρας ἐπ' - ϑέμενος στήϑεσσιν ἑταίρου.* *Λ* 374 *ϑώρηκα ἀπὸ στήϑεσφιν αἴνυτο.* *E* 41 [57] *Θ* 259 *Λ* 448 *χ* 93 *διὰ δὲ στήϑεσφιν ἔλασσεν*, cf. *X* 284, num sing.?. *Φ* 182 *ἐνὶ στ. ϑορούσας.* *Z* 65 *ἐν στ. βάς*, cf. *N* 618 *Π* 503. *T* 348 *στάξον ἐνὶ στήϑεσσ'*, cf. *T* 353. *Ψ* 727 *ἐπὶ στήϑεσσιν κάππεσε.* *Σ* 425 *στήϑεα λαχνήεντα* Volcani. *σ* 69 *ὦμοι* | *στήϑεά τε - τε βραχίονες.* b) complurium: *B* 544 *ϑώρηκας ῥήξειν δηίων ἀμφὶ στήϑεσσι.* *Δ* 430 *λαὸν ἔχοντ' ἐν στ. αὐδήν.* *E* 452 *M* 425 *δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήϑεσσι ἀσπίδας.* *Λ* 100 *στήϑεσι παμφαίνοντας.* 2) feminarum, a) *Γ* 397 *ϑεᾶς στήϑεα ἱμερόεντα.* *T* 285 *στήϑεα ἠδὲ δειρὴν ἰδὲ πρόσωπα.* *Φ* 424 *πρὸς στήϑεα ἤλασε.* *υ* 62 *ἰὸν ἐνὶ στ. βαλοῦσα.* h. Ven. 90 *στήϑεσιν - ἀπαλοῖσιν.* VI 10 *δειρῇ ἀμφ' ἀπαλῇ κ. στήϑεσιν ἀργυφέοισιν.* b) *Σ* 31 51 *πᾶσαι* | *στήϑεα πεπλήγοντο.* 3) animalium: a) *P* 22 *συὸς - μέγιστος* | *ϑυμὸς ἐνὶ στήϑεσσι βλεμεαίνει.* b) *Λ* 282 *ἄφρεον δὲ στήϑεα* (syniz. *εα*) equorum. h. Ven. 73 *τοῖς ἐν στήϑεσσι βάλ' ἵμερον* ad B)?. B) animus hominis s. hominum, plur. tantum. a) *A* 83 *ἔχει κότον ἐν στήϑεσσιν ἑοῖσιν.* *P* 139 *πένϑος ἐνὶ στ. ἀέξων.* *K* 9 *ἐν στ. ἀνεστενάχιζε.* *Σ* 110 *χόλος ἀνδρῶν ἐν στήϑεσσιν ἀέξεται.* *β* 304 *τοι ἐν στ. μελέτω.* *φ* 317 *ἐνὶ στ. ἔολπε.* *P* 470 *βουλὴν ἐν στήϑεσσιν ἔϑηκε.* *Y* 20 *ἐμὴν ἐν στήϑεσι βουλήν.* *γ* 18 *μῆτιν ἐνὶ στ. κέκευϑε.* h. Ap. 519 *οἷσι Μοῦσα ἐν στ. ἔϑηκε ἀοιδήν.* b) *K* 95 *κραδίη μοι ἔξω* | *στηϑέων ἐκϑρῴσκει.* *A* 189 *ἐν δέ οἱ ἦτορ στήϑεσσιν λασίοισιν μερμήριξεν.* *X* 452 *ἐν δ' ἐμοὶ στήϑεσι πάλλεται ἦτορ.* *ρ* 47 *μοι ἦτορ* | *ἐν στ. ὄρινε.* *υ* 22 *ἐν στ. καϑαπτόμενος ἦτορ.* c) *δ* 549 *μοι κραδίη κ. ϑυμὸς ἐνὶ στ. ἰάνϑη.* *ϑ* 178 *ὤρινάς μοι ϑυμὸν ἐνὶ στ. φίλοισιν.* *φ* 87 *γυναικὶ ϑυμὸν ἐνὶ στ. ὀρίνετον.* *T* 271 *ϑυμὸν ἐνὶ στ. ἐμοῖσιν ὤρινε.* *B* 142 *Γ* 395 *Δ* 208 *Z* 51 *Λ* 804 *N* 468 *ο* 150 *ρ* 150 469 *σ* 352 *φ* [276] *ϑυμὸν ἐνὶ στήϑεσσιν ὄρινεν*, cf. *Π* 691 (*ἀνῆκεν*). *I* 587 *τοῦ ϑυμὸν ἐνὶ στ. ἔπειϑον*, cf. *η* 258 *ι* 33 *ψ* 337. *Δ* 152 *οἱ ϑυμὸς ἐνὶ στήϑεσσιν ἀγέρϑη.* *Δ* 289 *τοῖος ϑυμὸς ἐνὶ στ. γένοιτο.* *ε* 191 *μοι ϑυμὸς ἐνὶ στ. σιδήρεος* est, cf. *ξ* 391. *υ* 9 *τοῦ ὠρίνετο ϑυμὸς ἐνὶ στ. φίλοισιν*, cf. h. Ap. 524. *υ* 217 *ἐμοὶ ϑυμὸς ἐνὶ στ. φίλοισι ἐπιδινεῖται*, cf. *ψ* 215 (*ἐρίγει*). *Δ* 313 360 *N* 73 *τοι ϑυμὸς ἐνὶ στ. φίλοισιν* (est, *οἶδε, ἐφορμᾶται*), cf. *λ* 566 (*μοι ἤϑελε*). h. Ap. 113 *τῇ ϑυμὸν ἔπειϑεν ἐνὶ στ. φίλοισιν.* *H* 68 349 [369] *Θ* [6] *η* 187 *ϑ* 27 *ϑυμὸς ἐνὶ στ. κελεύει* |, cf. *H* 216 (*πάτασσεν*), *I* 703 (*ἀνώγῃ*) *π* 141, *N* 494 (*γεγήϑει*) *Ξ* 39 (*ἄχνυτο*) *P* 68 (*ἐτόλμα*) *T* 102 (*ἀνώγει*), 328 (*ἐώλπει*) *υ* 328 *φ* 96, *ψ* 105 (*τέϑηπεν*). *I* 8 *O* 629 *ἐδαΐζετο ϑυμὸς ἐνὶ στ. Ἀχαιῶν* |. *N* 808 *σύγχει ϑυμὸν ἐνὶ στ. Ἀχαιῶν*, cf. *Ξ* 40 (*πτῆξε*) *O* 322 (*ἔϑελξε*) *β* 90 (*ἀτέμβει*). *I* 256 *ϑυμὸν* | *ἴσχειν ἐν στ.*, cf. *I* 629 (*ϑέτο*) 637 (*ϑεοὶ ϑέσαν*) *Ξ* 316 (*ἐδάμασσεν*), *Σ* 113 *T* 66 (*δαμάσαντες*). *O* 701 *ἔλπετο ϑυμὸς ἐνὶ στ. ἑκάστου.*

ξ 169 *θυμὸς ἐνὶ στ. ἐμοῖσιν | ἄχνυται.* *Π* 163 *ἐν δέ τε θυμὸς | στήθεσιν ἀτρομός ἐστι.* ε 222 *ἐν στ. ἔχων - θυμόν.* κ 461 *θυμὸν ἐνὶ στ. λάβητε.* h. Merc. 434 *ἔρος ἐν στ. αἴνυτο θυμόν.* *Δ* 309 *νόον κ. θυμὸν ἐνὶ στ. ἔχοντες.* ο 20 *οἶος θυμὸς ἐνὶ στ. γυναικός.* h. Cer. 361 *ἤπιον ἐν στ. μένος κ. θυμὸν ἔχουσα.* δ) *Γ* 63 *σοὶ ἐνὶ στήθεσσιν - νόος ἐστί*, cf. κ 329. *Ι* 554 *οἰδάνει ἐν στ. νόον.* *Ν* 732 *ἄλλῳ ἐν στ. τιθεῖ νόον*, cf. β 125. *Ω* 41 *νόημα | γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσιν*, cf. ν 330 ρ 403. ν 255 *ἐνὶ στ. νόον - νωμῶν.* υ 366 *νόος ἐν στ.* *Τ* 202 *μένος ἧσιν ἐνὶ στ. ἐμοῖσιν.* *Ε* 125 *ἐν γάρ τοι στ. μένος ἧκα*, cf. *Ε* 513. *Ρ* 570 *θάρσος ἐνὶ στ. ἐνῆκε*, cf. h. Ap. 462. e) *Ξ* 140 *κῆρ | γηθεῖ ἐνὶ στ.* α 341 *ἥ μοι ἐνὶ στ. κῆρ τείρει.* η 309 *μοι τοιοῦτον ἐνὶ στ. φίλον κῆρ.* π 275 *κῆρ | τετλάτω ἐν στ.*

στήλη (*σταλ στέλ-λω*, lat. prae-stōl-or, germ. stil Stiel cf. Curt. Et. 218. E. M. 727, 25 et L. Meyer vgl. G. 1, 34 ad *στῆ-ναι*) columna, cippus. a) firmando aedificio s. muro. *Μ* 259 *στήλας προβλῆτας* muri, Ap. 145, 3 *τοὺς λίθους τοῦ τείχους τοὺς προεστῶτας κάτωθεν.* b) cippus, sepulcri potissimum. *Λ* 371 *στήλῃ ἐπὶ τύμβῳ Ἴλου.* *Π* 457 675 *τύμβῳ τε στήλῃ τε.* *Ρ* 434 *ὡς τε στήλη, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ ἑστήκῃ.* μ 14 *τύμβον χεύαντες κ. ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες.* *Ν* 437 *ὥς τε στήλην ἢ δένδρεον ἀτρέμας ἑσταότα.*

στηρίζω (skr. sthiras fest, *στερεός* cf. Curt. Et. 222. sed E. M. 727, 50 Lob. Rh. 226 *στῆναι*, „saepius nomen in medio positum excidit) Act. aor. ind. c. augm. et sine augm., inf. Pass. plqpf. Med. aor. inf. I Act. et pass. 1) a) statuo, efficio ut stet. *Λ* 28 *ἴρισσιν, ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε*, Did. *οὕτως Ἰακῶς.* h. Merc. 11 *δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο* | dat. loci, stand am Himmel. b) fulcio, lehne, stütze, *τινί*: *Δ* 443 *οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη* paraphr. *προσεπέλασε, ἤγγισε.* translate: *Λ* 111 *πάντῃ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο* | paraphr. *διεδέχετο*, berührte sich mit, stiess an. II Act. intransit. et med. fulcio me, nitor. μ 434 *στηρίξαι ποσίν.* *Φ* 242 *πόδεσσιν στηρίξασθαι*, dat. instr.

στῐβ-ᾰρός (E. M. 727, 25 *στείβω τὸ περιπατῶ* vel potius: trete fest ut L. Meyer, vgl. G. 1, 390) spissus, bene compactus, nervis et robore plenus. a) *Γ* 335 *Π* 136 *Σ* 478 609 *Τ* 373 *σάκος μέγα τε στιβαρόν τε* Paridis Achillis, paraphr. *ἰσχυράν.* *Ε* 746 *Θ* 390 *Π* 141 802 *Τ* 388 α 100 *ἔγχος | βριθὺ μέγα στιβαρόν* Minervae Achillis Patrocli. *Χ* 307 *φάσγανον - μέγα τε στίβαρον τε* | Hectoris. comparat. θ 187 *δίσκον*, ***στιβαρώτερον*** *οὐκ ὀλίγον περ.* adv. ***στιβαρῶς*** firmiter. *Μ* 454 *πύλας - πύκα σ. ἀραρυίας*, paraphr. *πυκνῶς κ. δυνατῶς.* b) membra, non ipsi homines. *Ε* 400 *ὤμῳ - στιβαρῷ* Orci. ξ 528 ο 61 h. VII 5 *στιβαροῖς - ὤμοις* Ulixis Telemachi Bacchi. *Μ* 397 *Ψ* 686 711 δ 506 θ 84 μ 174 σ 335 *χερσὶ στιβαρῇσι(ν)* Sarpedonis pugilum luctantium Neptuni Ulixis. *Ν* 505 *Ξ* 455 *Ο* 126 *Π* 615 θ 189 *στιβαρῆς - χειρός* Aeneae Pulydamantis (qui de se ipse loquitur) Martis Ulixis, cf. *Ψ* 843 (Aiacis). ε 454 *χεῖρας στιβαράς* Ulixis. *Σ* 415 θ 136 *αὐχένα στιβαρόν* Volcani Ulixis. σ 69 *στιβαροὶ βραχίονες* Ulixis.

στῑβη (lat. stipo *στείβ-ω*, ob duritiem cf. Benf. 1, 646) pruina. ε 467 *στίβη τε κακὴ κ. ἐέρση.* ρ 25 *στ. ὑπηοίη.*

στῐβος (*στείβω*) semita, via. h. Merc. 352 *ψαμάθοιο μέγαν στίβον.* gressus, vestigium. ib. 353 *ἄφραστος γένετο βοῶν στίβος.*

στίλβω (*στιλπ*, ut videtur a *στεροπή ἀστράπω* sim., cf. Benf. 1, 662 Curt. Et. p. 491 L. Meyer, vgl. G. 1, 368) praes. ind. et ptc. niteo, fulgeo, strahle von, *τινί.* E. M. 728, 1 *τὸ λάμπω.* *Γ* 392 *κάλλεΐ τε στίλβων κ. εἵμασιν.* *Σ* 596 *χιτῶνας, ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ*, v. s. *ἀπολείβω.* ζ 237 *κάλλεϊ κ. χάριτι στίλβων.* b) luceo. h. XXXI 11 *ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ* (i. e. *ἠελίου*) *αἰγλῆεν στίλβουσι.* XXXII 5 *στίλβει ἀὴρ ἀπὸ στεφάνης* Lunae. Inde

στιλπ-νός nitidus. *Ξ* 351 *στιλπναὶ ἀπέπιπτον ἔερσαι.* De accentu Herod. h. l.

(**στίξ**, *ἡ*, cf. Herod. *Π* 173 *Υ* 362) (*στείχω, στιχ.* skr. stigh ascendere, germ. Steig, Curt. Et. 177) gen. sg. *στῐχός.* nom. et acc. pl. ordo, series, a) militum, plerumque stantium. E. M. 728, 8 *ἡ τάξις τῶν τεσσαράκοντα ἀνδρῶν.* *Β* 525 *Φωκήων στίχας ἵστασαν.* *Δ* 231 250 *Λ* 264 540 *ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν*, cf. *Γ* 196. *Λ* 188 203 *ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν*, cf. *Μ* 47. *Ε* 166 *ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν*, cf. *Ε* 746 *Θ* 390 α 100 (*δάμνησι*). semel in Od. *Δ* 221 *Λ* 412 *Ρ* 107 *Τρώων στίχες ἤλυθον* *Ο* 279 *ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν.* *Δ* 330 *Κεφαλλήνων στ. οὐκ ἀλαπαδναί.* *Ε* 461 *Τρῳὰς στίχας.* *Η* 61 *τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναὶ |, ἀσπίσι κ. κορύθεσσι κ. ἔγχεσι πεφρικυῖαι.* *Η* 65 *τοῖαι - στ. εἵατο Ἀχαιῶν τε Τρώων τε | ἐν πεδίῳ.* *Μ* 48 *εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν.* *Ν* 680 *ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας.* *Ο* 615 *ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν.* *Ρ* 505 *φοβῆσαι τε στ. ἀνδρῶν | Ἀργείων.* *Ρ* 510 *ἀμύνεσθαι στ. ἀνδρῶν.* *Δ* 90 201 *κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων λαῶν.* *Π* 211 *στίχες ἄρθεν.* equorum: *Υ* 326 *πολλὰς δὲ στ. ἡρώων, πολλὰς δὲ κ. ἵππων | - ὑπέραλτο.* *Π* 173 *τῆς ἰῆς στιχός*, quingentorum ut videtur hominum. *Υ* 362 *στιχὸς εἶμι διαμπερές*, Ariston. *ἡ δ. πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅ. δι' ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι δι' ἀνταίας ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρατος τῆς φάλαγγος*, Damm „generaliter, pro plur." *Γ* 326 *ἵζοντο κατὰ στ.* in suo quisque ordine. *Ε* 590 *τοὺς ἐνόησε κατὰ στ.* secundum ordines (spectant), cf. *Λ* 343 *Ρ* 84. *Π* 820 *ἦλθε κατὰ στ.* *Λ* 91 *κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στ.*, suis qui hic illic in acie stabant, cf. *Ο* 353. *Γ* 113 *ἵππους ἔρυξαν ἐπὶ στίχας* reihenweise, ita ut ordines constituerent, v. s. *ἐπί* II B 3 (p. 448 b). *Β* 687 *ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο.* sed *Υ* 353 *ἐπὶ στ. ἆλτο* ad singulos. b) saltantium: *Σ* 602 *θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.* *ὁμοστιχάω* et

στῐχ-άομαι ipf. 3. p. pl. tantum incedo, vado, gehe einher. E. M. 385, 21 *ἐν τάξει πορεύομαι.* a) homines: *Β* 92 *ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο - | ἠιόνος προπάροιθε - εστιχόωντο | ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν.* sch. ALV. *ἐπορεύοντο.* *Γ* 266 341 *ἐς μέσσον Τρώων κ. Ἀχαιῶν ἐ.* |. *Δ* 432 *τεύχεα, τὰ εἱμένοι ἐ.* |. *Σ* 577 *νομῆες ἅμ' ἐ. βόεσσιν*, Bekk. *ἅμα στ.*, semel non in exitu versus. b) *Β* 516 602 680 733 *τοῖς - νέες ἐ.* |.

Στῐχίος *δῖός τε Μενεσθεὺς | ἀρχοὶ Ἀθηναίων* *Ν* 195 Amphimachi corpus e pugna servatum asportaverunt. praeerant Atheniensibus praeter Menestheum *Ν* 691 *Φείδας τε Στιχίος τε Βίας τε.* *Ο* 329 *Στιχίον, Μενεσθῆος πιστὸν ἑταῖρον* Hector occidit.

στόμα (aeol. *στύμα*, skr. stu laudare, ut dictum sit a loquendo Bopp, Gl. 428 Christ 274 L. Meyer vgl. G. 1, 340, sed hoc negat Curt.

Et. 226. E. M. 728, 18 ἀπὸ τοῦ τεμνειν cf. sch. B. T 313 et ita Doederl. Gl. 2183. Lob. par. 426 „quam originem habeat incompertum") 1) os hominis, Mund. (Doederl. quia secando fit) a) B 489 δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματα. h. XXXII 20 κλείουσι ἀπὸ στομάτων ἐροέντων. XXV 5 ἀπὸ στόματος ῥέεν αὐδή. Ven. 253 μοι στόμα χείσεται. μ 187 ἀπὸ στομάτων ὀπ' ἀκοῦσαι. K 375 ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων. Π 410 κὰδ δέ ἐπὶ στόμ' ἔωσε. Ξ 467 κεφαλή στ. τε ῥῖνές τε | οὔδεϊ πλῆντο. O 607 ἀφλοισμὸς περὶ στόμ' ἐγίγνετο. Π 345 κατὰ στ. νύξε. σ 97 ἦλθε κατὰ στ. αἷμα. Ψ 395 ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη στ. τε ῥῖνάς τε. Z 43 ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐπὶ στόμα. cadens pronus. Π 349 ἀνὰ στ. καὶ κατὰ ῥῖνας | πρῆσε sanguinem e volnere moriens. X 452 πάλλεται ἦτορ ἐπὶ στ. Ψ 777 ὄνθου πλῆτο στ. τε ῥῖνάς τε |. ε 322 στόματος ἐξέπτυσεν ἅλμην. ε 456 θάλασσα κήκιε - | ἄν στ. τε ῥῖνάς τε. λ 426 σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι. Ω 506 ἀνδρὸς ποτὶ στ. χεῖρ' ὀρέγεσθαι. h. Ven. 252 στόμα χείσεται Martin corr., Herm. al. scr., codd. στοναχήσεται. b) B 250 βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων, sch. L. διὰ συνεχοῦς μνήμης. Ξ 91 μῦθον, ὅν οὔ κεν ἀνὴρ διὰ στόμα ἄγοιτο, sch. A. εἴποι. 2) translate. a) ostium fluvii: M 24 τῶν πάντων στόματα. ε 441 ποταμοῖο κατὰ στ. b) ostium s. exitus viae. χ 137 ἀργαλέον στ. λαύρης, ap. 145, 10 τὴν φέρουσαν θύραν εἰς τὴν ἔξοδον . . (Hes.) τὸ τῆς θύρας χάσμα, qua itur e laura in prodomum. c) littus ex angusto inter promunturia aditu longe porrectum, sinus. Ξ 36 ἠιόνος στ. μακρόν, ὅσον ξυνεέργαθον ἄκραι. Did. διχῶς αἱ Ἀριστάρχου, μακρὸν κ. πολλόν. κ 91 ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν | ἐν στόματι προὔχουσιν, ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν. d) pars antica, acies, mucro (Doederl. quia secat). O 389 κατὰ στ. εἱμένα χαλκῷ sc. ξυστά, paraphr. κατὰ τὸ ἄκρον. e) fauces, Schlund. K 8 τεύχων - | πτολέμοιο μέγα στόμα Iuppiter, Cic. belli os ac fauces, sch. AD. ἤτοι μεταφορικῶς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου ἢ (melius) περιφραστικῶς ὅλον αὐτόν, BL. φθαρτικὸν γάρ ἐστι τὸ στόμα τῶν δι' αὐτοῦ φερομένων σιτίων. Hes. τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου. T 313 πολέμου στ. δύμεναι, sch. B. τὸ τομώτατον κ. ἀναλωτικώτατον μέρος τοῦ πολέμου. Y 359 ὑσμίνης ἐφέποι στ. (paraphr. πλήθους σύστασιν). Inde

στομα-λίμνη littus ex angusto inter promunturia aditu a mari recedens, sinus ad quem castra navalia Graecorum fuerunt. Z 4 μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίμνης, fuit in priore editione Aristarchi, Ariston. διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φέρεται· ὕστερον δὲ περιπεσὼν ἔγραψε (Aristarchus). μεσ. Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων. τοῖς γὰρ τοῦ ναυστάθμου τόποις ἡ γραφὴ πρὸς οὓς μάχονται, cf. Lehrs Arist. 231 Ariston. h. l. Sengeb. diss. I 28.

στόμαχος (στόμα ut videtur, Curt. Et. 226 Doederl. Gl. 2184) guttur, fauces, Schlund, Kehle, E. M. 728, 22 τὸν φάρυγγα δι' οὗ καταπίνομεν τὴν τροφήν. Γ 292 ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε, sch. φάρυγγας, λαιμούς. T 266 ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε. P 47 κατὰ στομάχοιο θέμεθλα νύξε, Ariston. οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοιλίας, καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόγχον, οἷον τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ· ἐπιφέρει γοῦν ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος. sed cf. Ap. 145, 12 Hes.

στοναχέω inf. aor. lugeo, gemo. Σ 124 ἁδινὸν στοναχῆσαι - | edd. ant. στεν., Ven. A. στεναχίζω sed στοναχῆσαι cf. Buttm. Lex. 1, 214 La Roche h. T. 351. Codd. h. Ven. 252 οὐκέτι μοι στοναχήσεται, Martin στόμα χείσεται, Buttmann στόμ' ἀχήσεται v. s. ἀχέω. (ἐπιστ.) De

στοναχή (στενάχω) s. **στεν.** ut Zenodotus (sch. A. Ω 512) et Aristophanes (sch. HM. ε 83), cf. Buttm. Lex. 1, 214 La Roche h. T. 351. luctus, gemitus. B 39 ξ 39 ἄλγεά τε στοναχάς τε | (θήσειν, δόσαν). Ω 696 οἰμωγῇ στοναχῇ τε |. ε 83 [157] δάκρυσι κ. στοναχῇσι κ. ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων. π 144 στοναχῇ τε γόῳ τε |. χ 501 κλαυθμοῦ κ. στοναχῆς. ω 416 μυχμῷ τε στοναχῇ τε. B 356 590 Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε |, non recte Düntz. et Doederl. gen. obi. explicant, Helenam enim iam poenitebat quod domo abierat. Aliis poëta hic statuere videtur eam invitam a Paride abductam, cf. Benicken, d. 2. lied v. zorne 30. Ω 512 τῶν στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει. φ 237 383 στοναχῆς ἀκούσῃ morientium. — **στοναχίζω** v. στεναχίζω.

στονό-εις luctuosus, gemitu plenus, cf. Goebel epith. in εις 39. a) Ω 721 στονόεσσαν ἀοιδὴν cantum lugubrem. ι 12 κήδεα - στονόεντα. λ 383 Τρώων - στονόεσσαν ἀυτήν. ap. verbum: ρ 102 τ 595 εὐνήν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται. b) per metonymiam: Θ 159 O 590 P 374 ω 180 h. Ven. 152 βέλεα στονόεντα. h. XXVII 6 στ. βέλη. φ 12 60 στονόεντες ὀιστοί. De

στόνος (στένω) gemitus, Stöhnen der Sterbenden. Δ 445 ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν in pugna. K 483 Φ 20 χ 308 ω 184 τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς | (ἄορι θεινομένων, κράτων τυπτομένων). T 213 φόνος τε κ. αἷμα κ. ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν. ψ 40 στόνον κτεινομένων.

στορ-έννυμι (skr. star, lat. sterno germ. stro Stroh, cf. Curt. Et. 227 L. Meyer vgl. G. 1, 138 204 355 Kuhn, Zft. 4, 4) aor. ind. ἐστόρεσεν (bis) -αν (ter) et στόρεσ' ν 2 et -σαν (quinquies), opt. στορέσαιμι h. Cer. 143 iptv. -ον ptc. -έσας inf. -έσαι pass. plqpf. ἔστρωτο K 155. ptc. ἐστρωμένον h. Ven. 158. sterno, expando humi s. secundum humum. a) I 213 ἀνθρακιὴν στορέσας. b) ν 73 κὰδ δ' Ὀδυσσῆι στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε | νηὸς ἐπ' ἰκριόφι. ψ 171 μοι στόρεσον λέχος, cf. ψ 177. I 621 659 Φοίνικι στορέσαι λέχος. I 660 η 340 ψ 291 στόρεσαν λέχος, cf. h. Cer. 143. Ω 648 στόρεσαν δοιὼ λέχεα. ν 2 κὰμ μὲν βοέην στ. K 155 ὑπὸ δ' ἔ. ῥινὸν βοός. Ω 645 δ 298 η 337 στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας. δ 301 δέμνια δ' ἐστόρεσαν. ξ 50 ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα. absol. τ 599 χαμάδις στορέσας tibi lectum. h. Ven. 158 ἔσκεν ἄνακτι χλαίνῃσιν ἐ. war ihm gewöhnlich gebettet. c) γ 158 ἐστόρεσεν θεὸς πόντον, sch. Gl. H. γαλήνην ἐποίησεν. h. XXXIII 15 κύματα ἐστόρεσαν. (ἐπι- κατα- ὑποστ. εὔστρωτος.)

Στρᾰτίη(ν) (Heer) urbem Arcades tenebant B 606, quos Agapenor Troiam duxit Strab. 388 εὑρεῖν τε χαλεπὸν κ. εὑροῦσιν οὐδὲν ὄφελος διὰ τὴν ἐρημίαν.

Στρᾰ́τιος (Heermann) γ 413 filius Nestoris et Anaxibiae, cum uno fratrum victimam adduxit γ 439. De

στρᾰτός (aeol. στρότος, cf. Lob. Rh. 284. στορ-έννυμι Curt. Et. 227 quasi sit Lager, sed est de magno hominum numero qui aequaliter diffunditur. de accentu Herod. Z 202. gen.

-οφιν K 347) exercitus, E. M. 728, 40 Ap. 145, 17 τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων, ὁ δὲ τόπος στρατόπεδον, cf. E. M. 728, 40 Suid. 2; 2, 917. 1) longe potissimum (semper, ut putat Ameis N. J. f. Ph. 73, 625) exercitus a) Graecorum qui in agro Troiano est s. b) Troianorum α) A 10 νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε, A 53 ᾤχετο κῆλα, K 82 ἔρχεαι, K 141 ἀλᾶσθε, N 117 ἄριστοι ἐόντες O 657 ἐκέδασθεν cf. O 296. Ξ 371 ἄρισται ἐνὶ στρατῷ, A 318 πένοντο κατὰ στρατὸν, B 779 φοίτων, I 302 τειρομένους, Λ 658 ὄρωρε, N 329 ἀφίκοντο, N 357 ἔγειρε, T 352 θωρήσσοιντο, Ψ 285 στέλλεσθε, Ω 691 ἔλαυνε. B 207 δίεπε στρατόν. K 325 ἐς στρ. εἶμι, Ω 112 ἐλθέ, ubi addi debebat gen. quia Iuppiter loquitur, non homo Graecus. Ω 566 ἐλθέμεν ἐς στρ. K 66 ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι Ap. l. l. βούλονται δὲ ἔνιοι τὸν ποιητὴν καὶ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου τὸν στρατὸν τιθέναι (v. Π 73). A 229 384 478 484 B 439 Δ 209 T 196 Ω 199 στρ. εὐρὺν Ἀχαιῶν. E 589 μετὰ στρ. ἤλασ' Ἀχαιῶν. ω 81 Ἀργείων ἱερὸς στρατός. Θ 472 Ἀργείων πουλὺν στρ. λ 559 Δαναῶν στρατόν. N 38 ἐς στρ. ᾤχετ' Ἀχαιῶν. N 308 δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, N 326 ἐπ' ἀριστερὰ - στρατοῦ. I 78 διαῤῥαίσει στρατόν, Π 73 ἀμφιμάχονται. υ 89 ᾖεν ἅμα στρατῷ Ulixes Troiam. β 30 ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιν, redeuntis (Ameis), cf. β 42. Δ 179 ἄλιον στρ. ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν. K 562 στρατοῦ - ἡμετέροιο. β) Δ 70 ἐς στρ. ἐλθὲ μετὰ Τρῶας κ. Ἀχαιούς. E 495 Z 104 Λ 212 κατὰ στρ. ᾤχετο πάντῃ. X 49 ζώουσι μετὰ στρατῷ. b) Δ 436 Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρ. εὐρὺν ὀρώρει. K 221 ἀνδρῶν δυσμενέων δύμεναι στρατόν, Τρώων. K 336 βῆ ἀπὸ στρατοῦ, K 341 ἔρχεται, K 385 ἔρχεαι, K 347 ἀπὸ στρ. προτιειλεῖν. K 417 ῥύεται στρατόν. H [380] δόρπον ἕλοντο κατὰ στρ. ἐν τελέεσσιν, cf. Σ 298 314, I 234 κηάμενοι πυρὰ κ. στρ. 2) Δ 76 ἢ ναύτῃσι - ἠὲ στρατῷ εὐρέι λαῶν |. Λ 730 δόρπον ἑλόμεσθα κατὰ στρ. ἐν τελέεσσιν. Ξ 84 ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου. Σ 509 πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν. Est semper pro pyrrhichio, in quarto pede, rarius in secundo, in tertio A 53 Δ 179 K 562 β 30 42, in primo Ω 566, in quinto Ξ 84. V. l. A 91 B 82 ἐνὶ στρατῷ, H 370 κατὰ στρατόν. Inde

στρᾰτό-ομαι (non -άομαι, cf. Buttm. a. S. § 105, 6 Krüger Di. § 34, 8, 2) cum exercitu ad bellum proficiscor, ziehe zu Felde. Γ 187 τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, Bekk. τότε στρ. Δ 378 τότ' ἐστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης, Bekk. τότε στρ.

στρεπτός (στρέφω) qui flectitur et vertitur, qui flecti vertique potest. a) gesponnen u. gewebt. Φ 31 ἐυτμήτοισιν ἱμᾶσιν, τοὺς φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι, Ariston. ἡ δ. ὅ. στρεπτοὺς χιτῶνας τοὺς νηστούς· ὑποδύντας γὰρ εἶχον ὑπὸ τοὺς στατοὺς μαλάγματος ἕνεκα, Koller sch. AV. εὐκλώστοις, fuere qui loricas flexiles ex aere intellegerent sed sic non esset lororum usus, quae non bene explicat Eust. 1221, 59 ἐφόρουν ἱμάντας παρηρτημένους ἔθει στρατιωτικῷ διὰ χρείας τινάς. E 113 στρεπτοῖο χιτῶνος, sch. L. ἁλυσιδωτοῦ (Netzpanzer). οἱ μὲν ἐπὶ ἱματίου νοοῦσι, λέγοντες στρεπτὸν τὸν κλωστὸν, οἱ δὲ ἐπὶ θώρακος κρικωτοῦ (Ringpanzer cf. Düntz. Faesi). Recte Ap. 145, 21 τοῦ ὑποδετοῦ. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ὑφαντοὺς ὄντας οἵους τε εἶναι στρέφεσθαι, sed quod addit ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τοῦ λεπιδωτοῦ κτἕ (La Roche, Ketten- oder Schuppenpanzer) videtur erratum esse in nomine. Baerwinkel her. Hom. armat. Arnstadt 1839 p. 24 „ut flecti possit corpusque moveri", ex anulis et catenulis. Ameis: die beiden die Panzerschalen oberhalb zusammenhaltenden Schulterstücke. b) translate. α) volubilis, X 248 στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν. β) flexibilis, exorabilis. O 203 στρεπταὶ φρένες ἐσθλῶν sunt, sch. BL. πρὸς τὰ ἐσθλά. I 497 στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί, sch. AD. εὐμετάστρεπτοι, εὐμετάβλητοι, εὔπειστοι.

στρεύγομαι (στράγξ Tropfen, στραγγ-εύω, lat. stringo, germ. stric strang Curt. Et. 577, cf. E. M. 729, 50) guttatim defluo. transl. paullatim marcesco et consumor, deficio. E. M. l. l. κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι κ. ἐκλείπειν, cf. Hes. O 512 βέλτερον ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν - δηιοτῆτι, Ariston. στραγγίζεσθαι κατ' ὀλίγον ἐκλείποντας, v. l. ap. Ap. 146, 2 στρεύγεσθαι καταπονεῖσθαι· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατεύεσθαι μετείληφε. μ 351 βούλομ' ἅπαξ - ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι | ἢ δηθὰ στρ. ἐὼν ἐν νήσῳ, sch. V. κατὰ στράγγα, ὅ ἐστι κατ' ὀλίγον ὑποῤῥεῖν. H. γρ. στρέγγεσθαι.

στρεφε-δῖνέω vertigine circumago. Π 792 στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, cod. Harl. στρεφεδίνησαν, sch. BL. περιενεχθέντα ἐστράφη. ἐκ δύο ὀνομάτων τὸ αὐτὸ δηλούντων (cf. Lob. path. el. 1, 181) τραχεῖαν συνθεὶς τὴν προσηγορίαν, τὴν βίαν τῆς πληγῆς παρίστησιν. Lucas qu. lex. 47 Eust. 436, 56 1087, 62 στρέφειν δινεῖν (Passow al.), sed Meiring, verb. cop. II Marcodur. 1831 p. 15 στρέφεσθαι δίνῃ στρεφεδίνης (ita Ameis N. J. f. Ph. 37 p. 283), Düntzer στρεφεδίνη Drehwirbel.

στρέφω (strabh, στρεφ cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 390. cognatum dixit τρεπ Lob. Techn. 77) Act. prs. -ει, ipf. ἔστρεφε, ἔστρεφον (Bekk. στρέφον). aor. στρέψε -αν, inf. -αι, ptc. -ας -αντα -ες. aor. it. στρέψασκον. Pass. praes. -φεται -όμεσθα, ipf. ἐστρέφετο, pf. ptc. ἐστραμμέναι. aor. ptc. -φθείς -εῖσα -έντος -ι -ε. Med. fut. inf. στρέψεσθαι c. vi passiva. I Act. verto, converto, torqueo, wende, drehe. δ 507 ἂψ θεοὶ οὖρον στρέψαν. ο 205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα. Θ 168 N 396 ἵππους στρέψαι. P 699 οἱ σχεδὸν ἔστρεφε ἵππους huc illuc. Y 488 ἂψ ἵππους στρέψαντα. b) abs. κ 528 ὄιν ῥέζειν, εἰς Ἔρεβος στρέψας. E 505 ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες equos. Σ 544 στρέψαντες sc. ζεύγεα, Σ 546 στρέψασκον ἀν' ὄγμους. Ψ 323 στρέφει ἐγγύθεν equos prope metam. II Pass. et med. a) convertor, wende mich um. E 40 πρώτῳ στρεφθέντι converso ad fugam, M 428 ὅτεῳ στ. O 645 στρεφθεὶς μετόπισθεν. Π 308 στρεφθέντος. E 575 στρεφθέντε ad hostem. Π 598 στρεφθεὶς ἐξαπίνης, paraphr. ἐπιστραφείς ad eum qui eum persecutus erat. h. Merc. 411 ἐμβολάδην ἐστραμμέναι, ubi dat. ad ἐμβ. pertinet. ι 435 τοῦ νωλεμέως στρεφθεὶς - ἐχόμην, firmiter prehendi facie a latere conversa respirandi causa, Düntz. alii: contractus, s. lana involutus. Σ 139 στρεφθεῖσ' retro conversa ad comites. Z 516 στρέψεσθ' ἐκ χώρης aversus discedere a loco, π 352 στρεφθεὶς ἐκ χώρης retro conversus eo quo stabat loco. M 42 ἐν κύνεσσι λέων στρέφεται huc illuc, M 47 ταρφέα στρέφεται. Σ 488 ε 274 ἄρκτον, ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται circumvolvitur orbe. Ω 5 ἐστρέφετ'

ἔνθα κ. ἔνθα modo in sinistro latere recubans modo in dextero. b) versor, huc illuc vagor h. Ap. 175 ὅσσον ἐπ' αἶαν - στρεφόμεσθα πόλεις quantum per terram vagamur ad. V. l. στρέψας Φ 603 pro τρέψας. (στρεπτός, ἀνα- ἀπο- ἐκ- ἐπι- μετα- περι- ὑποστρ., στρεφεδινέομαι, στρόμβος στροφάλιγξ -ίζω στρόφος στρωφάω.)

στρόμβος (στρέφω, cf. E. M. 730, 44 Ap. 145, 14 Hoffm. qu. h. § 63 not. Curt. Et. p. 480, turbo, Kreisel, ῥόμβος E. M. Ap. Hes. Suid. Ξ 413 στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ.

στρουθός, ἡ (Herod. B 311 ob etymologiam malam sed Suid. 2; 2, 923 οὕτως Ἀττικοί) s. **στροῦθος** (Chaeris ib.) (Curt. Et. p. 650 „höchst wahrscheinlich" goth. sparva, germ. sparo, L. Meyer, vgl. G. 1, 190 turdus) passer. B 311 στρουθοῖο νεοσσοί. B 317 326 τέκνα - στρουθοῖο κ. αὐτήν.

στροφ-άλιγξ (στρέφω, cf. E. M. 730, 54 Curt. Et. p. 481 L. Meyer, vgl. G. 1, 205 390) vertex, vortigo, Wirbel. Suid. 2; 2, 923 συστροφή cf. E. M. 730, 50 Ap. 145, 13. Π 775 ω 39 ἐν στροφάλιγγι κονίης |, Φ 503 μετὰ στρ. κ. |.

στροφ-αλίζω (στρέφω cf. E. M. 730, 54) iptv. saepius verto, verso. σ 315 ἠλάκατα στροφαλίζετε fila deducite, nete.

Στρόφιος (tortuosus), E 49 υἱὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον. De accentu cf. Lehrs Ar. 270.

στρόφος (στρέφω) 1) funis contortus E. M. 731, 1 ὁ τῆς πήρας κρεμαστὴρ . . κ. πᾶν τὸ στρεφόμενον. ν 438 ρ 198 σ 108 ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ ein Strick als Halter, sch. BQ. συνεστραμμένος δεσμὸς ἢ εἰς σχοινίον ἐστραμμένος ἢ ἐξ ἱμάντος. 2) fascia involvendo infanti. h. Ap. 122 περὶ δὲ χρύσεον στρόφον ἧκαν. ib. 128 ἴσχον χρύσεοι στρόφοι ἀσπαίροντα.

στρωφάω (στρέφω) Act. prs. ptc. Pass. prs., ipf. sine augm. 1 Act. huc illuc verto, verso. Lob. Rh. 24 „στρ. et κλώθειν volgo synonymorum instar sunt". Inde: neo. ζ 53 306 ρ 97 ἠλάκατα στρωφῶσα. η 105 ἠλάκατα στρωφῶσιν. II Pass. versor, vagor E. M. 731, 13 ἀναστρέφεσθαι, διάγειν. I 463 κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι |. N 557 κατ' αὐτοὺς | στρωφᾶτο. Υ 422 δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθαι. h. Cer. 48 κατὰ χθόνα στρωφᾶτο. Cf. Lob. Rh. 167.

στῠγε-ρός invisus, detestandus, b) luctuosus, tristis. 1) Γ 404 στυγερὴν ἐμὲ Helenam apud verbum Ξ 158 στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ. λ 326 στ. Ἐριφύλην. γ 310 μητρὸς - στυγερῆς Clytaemnestrae. Θ 368 στυγεροῦ Ἀίδαο |. I 454 β 135 στυγερὰς - ἐρινῦς. ν 78 στυγερῇσιν ἐρινύσιν. B 385 Σ 209 στυγερῷ - Ἄρηι. ε 396 στ. - δαίμων. 2) Δ 240 Z 330 στυγεροῦ πολέμοιο |, cf. T 230. X 483 στ. - πένθεϊ. Ψ 79 κὴρ - | στυγερή. υ 81 γαῖαν ὑπο στυγερὴν ad inferos (Ameis). σκότος: ep. 9, 1 στυγερῇ - ἄτῃ. α 249 π 126 ω 126 στυγερὸν γάμον, sch. αὐτῇ στυγερόν . . ἢ Τηλεμάχῳ στυγερόν, cf. σ 272. E 47 N 672 Π 607 στ. b) Ψ 48 στυγερῇ - δαιτί, Eust. 1287 οὐ καθόλου πᾶσαν δαῖτα οὕτω καλέσας, ἀλλὰ τὴν σήμερον θανόντος Πατρόκλου. λ 201 τηκεδόνι στυγερῇ. N 670 νοῦσόν τε στυγερήν. T 336 γήραϊ στ. cf. h. Ven. 233. γ 288 ξ 235 στυγερὴν ὁδόν. expeditionem Troianam. η 216 στυγερῇ - γαστέρι. λ 81 465 ἐπέεσσιν - στυγεροῖσιν apud inferos. ρ 8 κλαυθμοῦ - στυγεροῖο. ω 414 μνηστήρων στ. θάνατον. χ 470 στ. - κοῖτος ironice (aliter Ameis). ω 200 στ. - ἀοιδὴ ἔσσεται non omnibus, sed Clytaemnestrae tantum. c) durus: μ 278 h. VII 25 στ. - μύθῳ quia repugnabat. apud verbum subst. μ 341 πάντες θάνατοι στυγεροὶ βροτοῖσιν sunt. ο 408 νοῦσος ἐπὶ στ. πέλεται βροτοῖσιν. Post subst. N 670 T 230 336 Ψ 79, λ 81 465, 201 ρ 8. adv. **στυγερῶς**, male, tristi modo. ante verbum: Π 723 ἀπερωησειας, φ 374 ψ 23 νέεσθαι. V. l. στυγερῶς Ψ 42 pro στερεῶς. στυγερόν κ 376 pro κρατερόν. De

στῠγέω (L. Meyer, vgl. G. 1, 377 radicem statuit, stug hassen. Benf. 1, 415 ad siv stiv spucken. Acc. ad στυ, στύω στῦλος efficere ut quid stet). praes. ind. -ει -ουσι, ci. -ῃ A 186 et -ῃσι(ν) Θ 515 ν 400. aor. 2. ἔστυγε Aristarchus P 694, ἔστῠγον. aor. 1. opt. -ξαιμι c. vi causativa. 1) a) timeo, Ap. 145, 26 φοβεῖσθαι. H 112 O 167 183 τόν τε στυγέουσι κ. ἄλλοι, Ariston. O 183 ἡ δ. ὅ. τὸ στ. ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐν διαφορᾷ μετάγεται, νῦν μὲν δεδίασιν. c. inf. A 186 στυγέῃ - ὁμοιωθήμεναι. Θ 515 τ 15 στ. φέρειν. b) odi, abhorreo. Ap. 145, 28 στυγνάσαι. Υ 65 τά τε στυγέουσι θεοί περ, Ariston. O 183 ἀντὶ τοῦ μισοῦσιν. Ariston. ib. Suid. 1; 2, 562. P 694 κατὰ δ' ἔστυγε μῦθον, vo. δὲ κατέστυγε, Ariston. κατεστύγνασεν [ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πρόσωπον στυγνότητος]. κ 113 κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, sch. BQ. ἐφοβήθησαν, ἐξεπλάγησαν. Θ 370 νῦν ἐμὲ μὲν στυγέει. ν 100 λαῖφος ὅ κε στ. ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα. h. Ven. 246 γῆρας, ὅ τε στυγέουσι θεοί περ. 2) aor. 1. efficio ut quis timeat. λ 502 τεῳ στ. μένος καὶ χεῖρας, sch. V. εἰς ἔκπληξιν ἀγάγοιμι.

Στύμφηλος, ἡ, (Strab. 389 ὁ) urbs Arcadiae, in confinio Achaiae Sicyoniae Argolidis in valle angusta cuius rivi quos ab omnibus partibus montes continent non profluunt in mare sed stagnum efficiunt ab avibus Stymphalidibus frequentatum quas Hercules necasse fertur. Fuere duae urbes eiusdem nominis, quarum vetustiorem Homerus commemoravit, recentioris quae condita videtur postquam sub terra exitum aqua invenit, vestigia prope locum qui Kionia vocatur sunt, cf. Curt. Pelop. 203 Burs. Geogr. v. Gr. II b 197. B 608 Στύμφηλον εἶχον.

Στύξ, ἡ (v. s. στυγέω, quam timemus et abhorremus), B 755 ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στῠγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ Titaresius qui in Thessalia in Peneum influit. κ 514 Κώκυτός θ' ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ apud inferos. O 37 ε 185 h. Ap. 85 τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος | ὅρκος δεινότατός τε πέλει - θεοῖσι. Ξ 271 ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ |. h. Merc. 519 θεῶν μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι | - ἐπὶ Στυγὸς ὄβριμον ὕδωρ |. Cer. 259 θεῶν ὅρκος ἀμείλικτον Στυγὸς ὕδωρ |. Fuit in Arcadia qua Pheneo in Achaiam itur prope Nonacridem urbem mons praeruptus de quo Styx, hodie Mauroneria i. e. Schwarzwasser, se repente totam deicit cf. Her. 6, 74 Paus. 8; 17, 5 loco deserto inter saxa praealta et quae animis spectantium stuporem iniciunt, cf. Curt. Pelop. 1, 195, hinc Homerus κατειβόμενον et αἰπά (quae Putsche, de vi ac natura iuramenti Stygii Leipzig 1832 p. 29 non recte ad celeritatem cursus rettulit) traxit, cf. Hes. Th. 785, Paus. l. l. 18, 1 ταῦτα (O 37) ἐποίησεν ὡς ἂν ἰδὼν ἐς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς στάζον. Aqua ipsa frigidissima est atque obnoxia bibentibus. Putabatur

Styx apud inferos quoque fluere ceterosque qui ibi sunt fluvios e se procreare. Iurabant dii per Stygem; periurii poenas Hesiodus l. l. dixit. Cf. Putsche l. l. Hartung Rel. d. Gr. 2, 152. 2) Στύξ, h. Cer. 423 una Nympharum quae cum Proserpina flores carpebant.

Στύρα, τά, *B* 539 *ναιετάασκον* Abantes urbem Euboeae qua Atticam spectat. Strab. 446 *κατεστράφη ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ ὑπὸ Φαίδρου τοῦ Ἀθηναίων στρατηγοῦ· τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν Εἰρετριεῖς.*

στυφελίζω (στυφελός, quocum Curt. Et. 229 στύπος lat. stupa comparat. L. Meyer, vgl. G. 1, 190 τύπτειν). praes. inf. -ειν et iptv. -ετε. aor. ἐστυφέλιξε(ν) (quater) Aristarchus -αν Π 779 ut videtur (Bekk.) et στυφέλιξε (ter), ci. -ῃ, inf. -ξαι. Pass. prs. ptc. -ζομένους. 1) vehementer commoveo, concutio, Hes. διασείειν, κραδαίνειν, τινάσσειν, ὠθεῖν, cf. E. M. 828, 18. Ε 437 οἱ ἐστυφέλιξε - ἀσπίδα, paraphr. διέσεισε. Π 774 χερμάδια ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν, Did. Ἀρίστ. διὰ τοῦ α ἀστυφέλιξεν (?). Η 261 Μ 405 στυφέλιξε δέ μιν hasta, sch. BL. εἰς τοὔμπροσθεν ὁρμῶντα ἔστησε καὶ ἐπέσχεν, Hes. διέσεισεν αὐτόν. b) demoveo, depello. Α 581 ἐξ ἑδρέων στυφελίξαι deos, Ap. 145, 24 διασεῖσαι. Χ 496 τὸν ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν. ρ 234 μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν. Λ 305 νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ | Νότοιο, sch. BL. διώκει. 2) aspere tracto, vim affero, Hes. πατάσσειν, ἐνυβρίζειν, E. M. 732, 15 σκληρῶς διατίθεσθαι. Φ 380 θεὸν ὧδε - στυφελίζειν. Φ 512 με στυφέλιξε. π 108 υ 318 ξείνους στυφελιζομένους. σ 416 υ 324 μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε.

σύ (skr. tvam, cf. Bopp, Gl. 177 Curt. Et. 233 Christ 94 117) et **τύν-η** (ἤ revera, cf. Kühner a. G. 1, 477) Ε 485 Ζ 262 Μ 237 Π 64 Τ 10 Ω 465. gen. (skr. tava, te) σοῦ h. XXIX 4 et σέο (Il. 20, Od. 3, hy. 3) et σεῦ, cf. Lob. path. el. 2, 88 (25, 8, 4) et σεῖο (19, 10, 13) et σέθεν (15, 11, 3) et Θ [37] [468] τεοῖο, Dronke Rh. M. 9, 117 cf. Lob. path. el. 2, 245, Bekk.² τεεῖο, ut ἐμεῖο et σεῖο, quod vituperavit Rumpf, N. J. f. Ph. 1860 p. 587, defendit quodam modo Buttm. a. S. 1, 288, cf. Kühner a. G. 1, 451. dat. (tubhyam, te) σοί et τοί et Λ 201 δ 619 829 λ 560 ο 119 τεΐν. acc. (skr. tvām, tvā) σέ. harum τοι semper enclitica est, cf. La Roche h. T. 349 Lehrs qu. ep. 122, σέο σεῦ σέ et encliticae sunt et orthotonumenae cf. Ameis app. Β 27, ceterae orthotonumenae tantum (etiam σέθεν Lehrs l. l. 121 Apollon. pron. 98 sch. BL. Γ 128, etsi enclisin sunt qui admittant e. c. Α 230 atque σοι pro σοί Ψ 618 λ 381. h. Merc. 368 (Herm. q. v. τοι) 464 (Herm. ἐγὼ σοί) Ven. 282 (Herm. τοι) XXXIV 10). ante σ non fit productio nisi Υ 434, cf. Ahrens ho. Exc. Phil. 4, 601 604 (qui ὃ δή proponit). Dual. nom. et acc. σφῶϊ (10, 1, 0) et secundum Herod. Α 574 σφώ (5, 0, 0), non σφῷ E. M. 609, 44 Lob. path. el. 2, 48 276 316 Buttm. Lex. 1, 48, cf. La Roche h. T. 319. gen. et dat. σφῶϊν (Lob. l. l. 193) (9, 4, 0) et dat. [δ 62] σφῷν (Apollonius: κατὰ συναίρεσιν, quam fieri negantes Arist. Herod. σφῶν i. e. pron. possess. 3ae pers.), cf. E. M. 610, 4 (Lob. path. el. 1, 469, non apte). Plur. (ὑμε skr. yushmē Curt. Et. 607 Christ 109 152 sed consonae initialis Hom. vestigia nulla habet Knös dig. 170) nom. (skr. yūyam) ὑμεῖς et Α 274 335 Ξ 481 Ψ 469 Ω 242 φ 231 ὔμμες, de cuius accentu aeolico, cf. Hinrichs vest. aeolica 14 118. gen. (skr. yuvayōs, vām) ὑμέων (-- per syniz.) (1, 2, 4) et ὑμείων Δ 348 Η 195 Τ 153. dat. (skr. yuvābhyām, vām) ὑμῖν (15, 16, 4), quod enclisi, ante consonas (non ap. Dind., praef. VII, aut Bäuml. praef. XXXIX) fit ὕμιν (in fine versus aut ante consonas, quare al. ὑμιν). Ξ 482 α 376 β 141 δ 94 χ 41 65, et aeol. ὔμμῖν (dubitat de his formis Dind. XI) Δ 249 Κ 380 Ν 95 (α 376 δ 94 v. l. pro ὕμιν) β 320 λ 336 340 (vo.) ο 506 υ 367 h. Ap. 169 ep. 16, 8 s. ὔμμι Ζ 77 Η 387 Ν 625 Ο 109 β 316 s. ὔμμ' Κ 551 Ψ 787 (Bekk. ὔμμι) ρ 241 χ 62 h. Ap. 534. acc. (skr. yuvām, vām) ὑμέας (-- plerumque, per syniz.) β 75 (-⏑⏑) 210 μ 163 φ 198 ω 396 h. Ap. 481 ep. 10, 1 (-⏑⏑) et ὔμμε Ψ 412 s. ὔμμ' Λ 781 ν 357 σ 407 ω 109. Duplices plur. formas saepe inutiles ac removendas esse putat Bekk. h. B. 1, 324. Tu, dual. et plur. vos. I homin. sg. pronominis quo sermo plerumque carere potest, additur ad augendam vim orationis quando interest disertim monere fieri compellationem, saepe etiam ante iptvos. A) itaque subi. a) plerumque mutatur atque etiam aliud pron. saepe opponitur. ipse nom. saepissime ante iptvos et plerumque 1) ante verbum. Α 76 π 259 ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, cf. Α 83 Δ 64 Ι 255 Χ 259 γ 368 δ 551 θ 197 ι 365 λ 250 374 μ 37 ν 61 307 ο 128 π 132 ρ 194 τ 598 χ 166 367 482 h. Merc. 386 Ven. 283. Ξ 192 ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις, cf. σ 369. Υ 434 σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ χείρων, cf. ν 297. ε 218 ἡ μὲν βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος, cf. η 318 υ 336. Η 294 σύ τ' εὐφρήνῃς, αὐτὰρ ἐγώ etc., cf. Χ 482. Χ 485 τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ ἔσσεαι. π 304 οἶοι σύ τ' ἐγώ τε γνώομεν. solet subici δέ. Α 243 σὺ δὲ - θυμὸν ἀμύξεις, cf. Β 256 Γ 417 Δ 316 355 Ε 261 Ζ 329 Θ 201 Ι 109 259 Κ 167 Λ 790 Ξ 145 253 Ο 20 Π 29 850 Σ 366 Τ 174 Φ 89 220 292 448 588 Χ 12 Ψ 149 Ω 732 β 251 γ 316 δ 599 ο 76 ρ 379 υ 20 ω 39 333 339 382 h. Ap. 273 Merc. 35 181 303 467. τ 313 οὔτ' Ὀδυσεὺς ἵξεται οὔτε σὺ τεύξεαι. Ρ 479 ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, ἐγὼ δ' ἀποβήσομαι, cf. π 270 ρ 275 278 τ 44 h. VIII 15. Α 280 εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι - ἀλλ' ὅδε etc. cf. h. XXX 7. Ι 301 σὺ δὲ ἐλέαιρε, cf. Ι 617 639 τ 367 381. Β 761 σύ μοι ἔννεπε μοῦσα. Ζ 86 Ἕκτορ, ἀτὰρ σὺ μετέρχευ. Α 282 Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε, cf. Β 344 Ζ 46 Ι 33 Τ 181 Φ 296 337 γ 247 π 130 277 ρ 599. Δ 508 ἀλλὰ σύ περ τῖσον - Ζεῦ. Α 393 ἀλλὰ σὺ περίσχεο, cf. Α 127 421 522 582 Β 33 70 Ζ 269 279 Η 115 Θ 374 Ι 600 Ξ 5 Σ 134 408 Χ 222 340 Ψ 892 β 288 φ 234. Υ 104 ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ εὔχεο. Ε 228 ἀλλ' ἄγε δέξαι ἠὲ σὺ δέδεξο. Λ 828 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον. Λ 401 ἀλλὰ σὺ ὑπελύσαο, cf. Ψ 607 Ω 771 h. Ap. 146. Ψ 313 ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, ἐμβάλλεο. Ι 69 Ἀτρεΐδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ - ἐσσι, cf. κ 271 μ 388. ζ 289 ξεῖνε, σὺ δὲ ξυνίει. Ι 262 σὺ μέν μευ ἄκουσον. β 201 σὺ γεραιὲ μυθέαι. Ζ 55 ὦ Μενέλαε, τί ἦ δὲ σὺ κήδεαι; cf. Η 24 Μ 164 Ξ 264 Ο 244, Ρ 170 (τοῖος ἐών) Υ 178 π 421 ρ 375 τ 500. Ζ 123 Ο 247 Ω 387 τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, cf. h. Merc. 155. Η 357 Ἀντῆνορ, σὺ μὲν ἀγορεύεις, cf. Μ 231 Σ 285 δ 743 ε 29. Ν 751 Πουλυδάμα, σὺ μὲν ἐρύκακε. Δ 339 καὶ σύ, δόλοισι κεκασμένε, cf. Θ 185. Ο 46 ἦ σύ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς. Τ 315 καὶ σύ, δυσάμμορε,

ἔθηκας, cf. ξ 131 h. Cer. 258. Χ 55 καὶ σὺ θάνῃς, cf. β 183 δ 497 λ 618. α 301 γ 199 καὶ σύ, φίλος, ἄλκιμος ἔσσο, cf. γ 313 θ 145 413 λ 441 ξ 386 τ 81 h. Merc. 539 579 Cer. 225 XXIX 7. h. Ap. 545 IX 7 XIV 6 XVI 5 XVIII 10 XIX 48 XXI 5 XXVI 11 XXVII 17 XXXIV 20 καὶ σὺ μὲν χαῖρε. Ζ 429 Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατήρ, 430 σὺ δέ μοι παρακοίτης. Ε 485 τύνη δ' ἕστηκας. Ζ 262 ὡς τ. κέκμηκας, Μ 237 τ. κελεύεις, Π 64 τ. ἄρχε, Τ 10 τ. δὲ δέξο Ω 465 τ. λαβέ. Θ 35 466 Φ 223 372 δ 485 θ 402 κ 443 ρ 22 h. Merc. 169 σὺ κελεύεις, cf. Κ 125 Ν 780, Ξ 94 Ο 26 Π 30 β 350 δ 148 τ 352. Μ 244 τίπτε σὺ δείδοικας. Λ 653 εὖ δὲ σὺ οἶσθα γεραιέ. Ν 829 χ 217 ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, cf. Τ 319 Ω 62. Λ 787 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι. α 220 ἐπεὶ σύ με ἐρεείνεις, cf. ν 133. Μ 366 Αἶαν, σφῶι μέν, σὺ καὶ Λυκομήδης ὀτρύνετον. Ο 365 ὥς ῥα σύ, Φοῖβε, σύγχεας. Ρ 645 Ζεῦ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι. ξ 185 ἀλλ' ἄγε μοι σὺ γεραιὲ ἔνισπε, cf. χ 417. Ρ 717 ἀλλὰ σὺ μὲν κ. Μηριόνης, ὑποδύντε, φέρετε. Ω 376 οἷος δὴ σὺ δέμας es. ε 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον. ε 173 ἄλλο τι δὴ σὺ θεὰ τόδε μήδεαι. ο 540 Πείραιε, σὺ δὲ πείθῃ. σ 31 πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ - μάχοιο, cf. τ 325. Α 275 πίθεσθε, μήτε σὺ τόνδ' ἀποαίρεο (277) μήτε σὺ Πηλείδη θέλ'. Π 627 Μηριόνη, τί σὺ καὶ ἐσθλὸς ἐών, ἀγορεύεις. β) pondus pronominis paullo minus esse videtur. Ρ 75 Ἕκτωρ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, διώκων, cf. ν 385 ο 545 π 188 h. Cer. 69 XXX 16. δ 388 εἴπως σὺ δύναιο, cf. ν 349 σ 175. Ρ 149 πῶς κε σὺ σαώσειας; cf. Φ 481 Ω 500 λ 375. Ψ 334 σὺ ἐλάαν. θ 548 μηδὲ σὺ κεῦθε. 2) post verbum: Ι 513 Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σύ, cf. Φ 106. Σ 86 ὄφελες σὺ μὲν ναίειν, Πηλεὺς δὲ ἀγαγέσθαι. δ 200 μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι. Φ 186 φῆσθα σὺ μέν . . . αὐτὰρ ἐγώ. . . Χ 478 γεινόμεθ' ἀμφότεροι, σὺ μέν . . αὐτὰρ ἐγώ, cf. Ω 727. δ 274 ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε. ψ 171 οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι. χ 376 ἕξεσθε σύ τε κ. ἀοιδός. h. XXIX 13 χαῖρε, σύ τε κ. Ἑρμῆς. 3) sine verbo: Α 146 ἠὲ σὺ Πηλείδη. Ο 570 ἄλκιμος ὡς σύ. Β 201 σὺ δ' ἀπτόλεμος es. cf. Ψ 588. φ 193 βουκόλε κ. σὺ συφορβέ. Ζ 225 σοὶ μὲν ἐγὼ εἰμί, σὺ δ' ἐμοί. ψ 227 οἶοι σύ τ' ἐγώ τε κ. ἀμφίπολος. ψ 351 κεκορήμεθα ἀμφοτέρω, σὺ μὲν κλαίουσα, αὐτὰρ ἐμέ etc. b) fit secundae p. iam mentio in antecedentibus. Χ 288 σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γὰρ πῆμα. Α 158 σοὶ ἑσπόμεθ' ὄφρα σὺ χαίρῃς. Λ 314 τοι παρέσσεται, σὺ δ' ἴσχεο, cf. Ζ 334 Φ 74 δ 408 κ 294 297 π 283 420 ρ 557 χ 344 h. Ap. 544 Ven. 102 140. Α 297 Δ 39 Ε 259 Ι 611 Π 444 851 Φ 94 λ 454 π 281 299 ρ 548 τ 236 495 570 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο, cf. ο 27 318 σ 129 ω 248 265, h. Ap. 261. Λ 63 ὑποείξομεν - σὺ δ' ἐμοί. Ε 875 σοὶ μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες, cf. η 301 θ 347 ο 13 μ 321. Ο 374 Ζεῦ, τίς τοι εὔχετο, σὺ δ' ὑπέσχεο, cf. Π 540 Ω 556 δ 480 602 θ 468. Π 622 θνητὸς - καὶ σὺ τέτυξαι. c) 2ª p. iam in antecedentibus subi. fuit atque repetitur pronomine. Δ 34 εἰ δὲ σὺ βεβρώθοις, cf. Α 86 Κ 164 176 453 h. Ap. 267. Κ 237 μὴ δὲ σύ γε καλλείπειν, σὺ δὲ ὀπάσσεαι, cf. Χ 10 ι 350 Ven. 186. Ξ 198 δὸς ἵμερον ᾧ τε σὺ δαμνᾷ, cf. ι 356. Λ 131 ζώγρει Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄ. δέξαι, cf. Ω 555 ε 205 η 50 163 μ 220 χ 431 h. Merc. 477. Φ 439 ἄρχε· σὺ γὰρ νεώτερος, cf. ω 93. II Nom. du. Λ 574 σφὼ ἐριδαίνετον, cf. Λ 782. Λ 776 σφῶι ἕπεσθον. Μ 366 Αἶαν, σφῶι μὲν - σὺ καὶ Λυκομήδης ὀτρύνετον. Ν 47 Αἴαντε, σφὼ σαώσετε. χ 173 σφῶι ἀποστρέψαντε βαλέειν. Υ 115 φράζεσθον δὴ σφῶι. Ψ 403 ἐμβῆτον κ. σφῶι τιταίνετον. III Nom. pl. Β 75 ὑμεῖς ἐρητύειν (pro ἐρητύετε), cf. Η 194 Ι 649 Λ 227 Σ 140 Ψ 495. δ 419 η 222 μ 164 214 ο 503 ω 214. h. Ap. 166 χαίρετε ὑμεῖς πᾶσαι, cf. ib. 171. Η 99 ὑμεῖς πάντες γένοισθε, cf. γ 347 ν 44. Ι 421 ὑμεῖς ἰόντες ἀπόφασθε. υ 266 ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε. Β 485 ὑμεῖς γάρ - ἐστε, cf. Δ 246 Ν 116 η 211 μ 81. Φ 129 ὑμεῖς μέν . . ἐγὼ δέ . ., cf. Ψ 458. Ρ 444 ὑμεῖς ἐστόν, cf. Τ 205. ι 16 καὶ ὑμεῖς εἴδετε. Η 71 ἢ ὑμεῖς ἕλητε ἢ αὐτοὶ δαμήετε. Ν 97 (ὔμμιν·) εἰ δ' ὑμεῖς μεθήσετε. θ 341 ὑμεῖς εἰσορόωντε θεοί. ο 534 ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ eritis gens tua. post verbum: Α 274 πίθεσθε καὶ ὔμμες, cf. Ξ 481 Ψ 469 Ω 242. Α 335 οὔ τι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγ. φ 231 πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὔμμες. IV Acc. A) sg. a) σέ. α) acc. c. inf. Ζ 256 σὲ δὲ θυμὸς ἀνῆκεν ἀνασχεῖν, cf. Κ 331 Ν 273 Ο 180 Τ 330 Υ 105 (καὶ δέ) 206 Ω 543 α 269 ζ 190 ν 326 π 312 ρ 417 h. Merc. 159 471 494 534. Χ 260 ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, cf. h. Merc. 167. β) pendet a verbo: Ι 494 ἀλλὰ σὲ παῖδα, Ἀχιλλεῦ, ποιεύμην, cf. Ο 401 Υ 194 Χ 335 508 ζ 168 ν 228 318 σ 146 χ 370 ψ 24 51 h. Ap. 120 XXI 1 XXXIV 6. Ι 679 σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα, cf. Π 836 Ω 542 773. Κ 462 σὲ πρώτην ἐπιβωσόμεθα, cf. h. XXI 3. Μ 325 οὔτέ κεν αὐτὸς μαχοίμην οὔτέ κε σὲ στέλλοιμι. δ 828 σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει, cf. π 307. post verbum: Κ 43 χρέω βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ. Λ 772 Μενοίτιον εὕρομεν ἠδὲ σέ, πὰρ δ' Ἀχιλῆα. Ψ 724 ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ. γ) pendet a praepos. Σ 339 Υ 2 152 ἀμφὶ σέ. ζ 175 σὲ ἐς πρώτην. ω 37 ἀμφὶ δὲ σ' ἄλλοι | κτείνοντο, vo. δέ, cf. ω 58. ω 45 πολλὰ δὲ σ' ἀμφὶ | δάκρυα χέον, vo. δέ, cf. ω 65. Κ 63 μετὰ σ'. b) σὲ enclit. non pendet a praepos. (Lehrs, qu. ep. 109) neque opponitur alii pronomini nominive, vis enim in talibus non est pronominis sed verbi a) acc. c. inf. Β 190 οὔ σε ἔοικε δειδίσσεσθαι, cf. Ε 252 655 644 810 Η 331 Ι 100 496 613 Κ 370 479 Λ 799 831 Ν 275 463 631 Ξ 220 Ο 256 Π 492 Ρ 171 Σ 73 85 178 182 334 Ψ 478 α 173 296 384 β 369 γ 28 375 δ 190 492 493 ε 379 ζ 256 θ 487 549 ι 351 κ 284 380 ν 312 π 202 224 316 π 418 433 ρ 350 582 σ 227 289 φ 381 ψ 122 258 ω 24 407 h. Ap. 54 328 Merc. 156 282 407 Ven. 239 Cer. 82 213 248. Ι 517 σε ἀποῤῥίψαντα κελοίμην ἀμυνέμεναι, cf. ξ 364. b) pendet a verbo, cui praemitti solet: Α 280 θεὰ δέ σε γείνατο, cf. Α 362 418 503 553 555 561 Β 33 34 261 Γ 390 414 443 Δ 31 315 Ε 812 896 Ζ 355 409 Η 25 109 Θ 103 153 163 Ι 257 297 302 600 603 Κ 85 279 370 Λ 383 441 451 606 Ν 251 374 464 465 736 784 820 Ξ 83 Ο 17 245 Π 34 623 693 721 842 Ρ 17 Τ 179 288 289 420 Υ 108 195 436 Φ 123 338 395 509 Χ 86 88 229 258 268 270 359 434 Ψ 314 326 648 Ω 366 370 371 546 563 653 α 64 124 171 225 302 405 β 279 γ 14 187 200 230 δ 162 289 312 423 681 ε 22 161 164 341 ζ 34 151 255 303 η 257 θ 352 550 ι 502 523 κ 65 286 516 λ 66 126 135 171 217 398 μ 220 ν 143 291 302 324 ξ 37 115 392 517 ο 35 212 338 339 393 515 538 π 25 32 222 287 ρ 165 279 418 479 σ 15 21 63 246 331 391 τ 6 104 107 356 363 376 492

500 υ 20 47 166 306 φ 168 293 307 322 370 χ 196 ψ 11 26 70 273 ω 63 251 373 401 h. Ap. 25 53 66 149 Merc. 160 257 382 460 469 473 526 530 Ven. 131 145 187 244 283 288 Cer. 117 157 159 167 222 VIII 7 IX 8 XXXIV 5. ap. vocativos: Β 284 σε ἄναξ ἐθέλουσιν θέμεναι, cf. Δ 257 359 Ε 815 Θ 102 161 Ι 485 Κ 120. ο 309 π 84 σε - κ. ἑταίρους. ξ 386 ἐπεί σέ μοι ἤγαγε, cf. ο 260 (θύοντα) 277 ρ 573. ω 71 ἐπεὶ δή σε - ἤνυσε. adduntur adi. sim. Α 587 σε φίλην περ ἐοῦσαν ἴδωμαι, cf. Ε 373 Θ 284 Π 617 Υ 188 Ψ 306 ι 410 λ 484 ν 331 ρ 556 ψ 81 ω 405. Ω 569 μή σε, γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐάσω. Ζ 518 ἠθεῖ', - σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. raro post verbum: Ζ 407 δαιμόνιε, φθίσει σε, cf. Ι 284 ζ 149 κ 291 μ 38 ρ 553 557 υ 52 χ 397 ω 337 h. Merc. 256 Ven. 281 Cer. 321 460. c) σ' i. e. σε α) acc. c. inf. Α 173 οὐδέ σ' ἐγώ γε λίσσομαι μένειν, cf. Α 558 Β 28 65 Γ 433 Ε 284 350 894 Ο 138 Ρ 30 Υ 186 196 332 Φ 399 Ψ 440 Ω 175 δ 805 ε 112 θ 146 λ 71 ν 5 ο 513 ρ 460 σ 23 61 128 υ 364 h. Cer. 162. ξ 214 σ' εἰσορόωντα γιγνώσκειν. β) pendet a verbo: Α 414 τί νύ σ' ἔτρεφον, cf. Β 258 Γ 409 415 Δ 157 Ε 278 895 Η 242 Θ 283 Ι 253 439 488 Κ 388 Λ 363 365 766 Ο 31 91 176 Π 203 Ρ 586 Σ 199 Τ 408 Υ 339 378 450 Φ 122 Χ 20 86 250 256 282 356 Ψ 552 Ω 106 183 206 207 208 297 564 684 α 301 γ 199 218 223 δ 274 407 420 589 ζ 28 159 η 300 θ 159 238 549 κ 293 296 λ 67 363 401 μ 54 122 ν 141 397 ξ 388 392 404 ο 28 π 23 317 ρ 41 186 278 σ 83 335 357 τ 474 498 509 υ 167 φ 363 424 χ 30 209 213 ψ 79 214 ω 34 244 299 h. Ap. 19 59 129 208 Ven 130 185 Cer. 404 XXXIV. rarius post verbum: Ζ 341 κιχήσεσθαι δέ σ' ὀίω, cf. Φ 74 Ω 688 μ 107 ρ 84 χ 312 344 h. Ap. 262 Merc. 34 XVI 5 XIX 48 XXI 5. Ρ 143 σ' αὔτως κλέος ἔχει φύξηλιν ἐόντα, cf. Τ 300 α 403 ε 445 ζ 25 η 315 κ 301 ο 68 280 h. Ap. 207. χ 372 ἐπεὶ δή σ' - ἐρρύσατο. ω 43 ἐπεί σ' ἐνείκαμεν. V Acc. dual. Λ 336 σφῶι προΐει, cf. Δ 286 Ρ 443. Η 280 Κ 552 ἀμφοτέρω σφῶι φιλεῖ. Ο 146 σφὼ κέλετ' ἐλθέμεν. Zenodotus et Sidonius etiam Α 8 σφῶι ξυνέηκε pro σφωε. VI Acc. plur. Ψ 412 ὔμμε κατακτενεῖ, cf. σ 407. β 210 ὑμέας ἔτι λίσσομαι, cf. φ 198 ω 396 h. Ap. 481 ep. 10, 1. μ 163 λίσσωμαι ὑμέας. ν 357 ὄψεσθ' ὑμμ'. acc. c. inf. β 75 ὑμέας ἐσθέμεναι. ω 109 ὑμμ' ἐδάμασσε. VII Genet. sg. a) σέθεν, Α 108 Θ 477 σ. ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, cf. Α 203 Δ 169 Η 231 τ 372. Σ 337 Ψ 23 σέθεν κταμένοιο χολωθείς, cf. Ω 490 υ 232. δ 393 οἰχομένοιο σέθεν. ξ 56 κακίων σέθεν. Α 186 φέρτερός εἰμι σ., cf. Υ 434. Δ 127 οὐδὲ σ. Μενέλαε λελάθοντο. Π 539 σέθεν εἵνεκα, cf. π 31. Φ 331 δ 160 ἄντα σέθεν. γ 213 ε 177 π 94 ἀέκητι σέθεν. h. Merc. 446 νόσφι σέθεν. τ 377 Πηνελοπείης | κ. σέθεν εἵνεκ'. υ 42 Διός τε σέθεν τε ἕκητι. h. IX 8 XXX 4 ἐκ σέθεν. b) σέο. Β 201 σέο φέρτεροί εἰσιν, cf. Β 248 Ε 173 Η 457 Θ 483 Ο 181 Π 709 722 Ρ 168 Φ 107 β 180. τ 363 ὤ μοι ἐγὼ σέο. Ι 97 σέο ἄρξομαι, cf. Ι 102 Ω 434 h. XXXII 18. pro pronom. poss. Δ 174 σέο ὀστέα κειμένου, sine enclisi. Ζ 328 σέο εἵνεκα. Ν 632 σέο δ' ἐκ, cf. h. XXX 5 XXXI 18. c) σεῖο. Γ 137 ω 39 περὶ σεῖο. Ζ 525 ζ 156 h. Ven. 248 εἵνεκα σεῖο. Ι 437 444 h. Ap. 329 ἀπὸ σεῖο. Χ 253 ἀντία σεῖο. Ω 502 ο 158 παρὰ σεῖο. Γ 365 Ψ 439 υ 201 σεῖο ὀλοώτερος, cf. Ε 411 Ι 60 Ο 569 Ψ 588 ε 216 λ 482 υ 376. δ 191 ἐπιμνησαίμεθα σεῖο. h. Ap. 546 Merc. 580 Cer. 495 VI 21 XXX 19 X 6 XIX 49 XXVIII 18 XXX 19 καὶ σεῖο κ. ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς. Σ 392 σεῖο χατίζει, cf. Τ 218 λ 556 h. Ap. 53 VII 59. Χ 288 σεῖο καταφθιμένοιο. Λ 841 σεῖο μεθήσω τειρομένοιο. Ω 686 σεῖο - ἄποινα, sine enclisi, cf. v. l. Σ 335 pro σοῖο. d) σεῦ. Γ 206 σεῦ ἕνεκ', cf. Ξ 309. Π 621 σεῦ ἄντα. Ω 174 σεῦ ἄνευθεν. ο 19 σεῦ ἀέκητι. Η 111 σεῦ ἀμείνονι, cf. Σ 333 Υ 334. Θ 482 σεῦ σκυζομένης ἀλέγω, cf. τ 489. Ζ 409 χήρη | σεῦ ἔσομαι. Ζ 411 σεῦ ἀφαμαρτούσῃ, cf. Σ 77 Ω 371 750 767 h. Ven. 293 IX 9 XVIII 10 XXX 6. pro pron. poss. nisi recte ad verbum refertur gen. Τ 185 σεῦ τὸν μῦθον. Ζ 454 Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος . . ὅσσον σεῦ, Ω 754 σεῦ ψυχήν, cf. h. Ap. 268. Χ 432 σεῦ ἀποτεθνηῶτος. ι 278 πεφιδοίμην οὔτε σεῦ οὔθ' ἑτάρων. Θ 37 468 ὀδυσσαμένοιο τεοῖο |. h. XXIX 4 ἄτερ σοῦ. b) enclit. σεο. adduntur adiect. sim. Α 396 σεο ἄκουσα εὐχομένης. Β 27 64 σευ κήδεται, cf. Π 31 ξ 493 τ 215. Γ 446 Ξ 328 σεο νῦν ἔραμαι. Φ 475 σευ ἀκούσω εὐχομένου. ep. 11, 1 σευ ἀμείνονα. Ε 811 σευ - γυῖα, cf. Ξ 95 Ρ 173 ι 405 ν 231 τ 108 h. Cer. 64, nam possessivam vim habere solet pronomen encliticum cf. Bekk. h. Bl. 1, 74. VIII Genet. dual. Λ 257 σφῶιν πυθοίατο μαρναμένοιιν. π 171 ἀπὸ σφῶιν. IX Genet. plur. Δ 348 ὑμείων προπάροιθε. Η 195 εὔχεσθε - ἐφ' ὑμείων. Τ 153 φ 318 τις ὑμείων. Η 159 ὑμέων . . . οὐδ' οἳ μέματε, cf. Ο 494. ν 7 ὑμέων ἀνδρὶ ἑκάστῳ. υ 351 ὑμέων κεφαλαί. h. XXV 7 XXVII 22 XXIX 7 XXXIII 19 ὑμέων τε κ. ἄλλης μνάσομ' ἀοιδῆς. X Dat. sing. a) Δ 201 δ 829 τεῒν τάδε μυθήσασθαι, cf. δ 619 λ 560 ο 119. b) σοί. Α 89 σοὶ ἐποίσει, cf. Α 163 167 178 294 296 Β 802 Γ 63 Δ 43 Ε 490 643 652 809 875 878 Ζ 56 224 229 463 Θ 286 Ι 37 438 636 Κ 108 292 324 443 Λ 785 Μ 246 Ξ 143 Π 41 498 Σ 180 Φ 84 192 453 Χ 486 Ψ 146 156 600 618 (καί) 650 Ω 134 334 437 461 595 α 318 353 β 87 111 192 285 γ 357 359 382 561 δ 747 ζ 26 180 190 θ 150 176 410 ι 12 349 κ 329 337 λ 367 381 μ 217 ν 144 355 ο 488 ρ 594 σ 225 266 φ 240 305 χ 168 324 360 ψ 103 ω 28 123 h. Merc. 474 489 Ven. 100 127 196 276 Cer. 58 XXXIV 11. Α 158 σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἅμ' ἑσπόμεθα, cf. Ν 603 Ρ 556 679 702. Π 842 σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν, cf. η 306 κ 419 λ 439 ν 230 ψ 361. Α 443 σοί τ' ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' etc. μ 452 τοι ἐμυθεόμην, σοί τε κ. ἀλόχῳ. Δ 63 ὑποείξομεν, σοὶ μὲν ἐγώ. Ν 454 σοί τε κακὸν κ. πατρί. Κ 116 σοὶ οἴῳ ἐπέτρεψεν. Σ 88 καὶ σοὶ εἴη. Ι 32 Ἀτρείδη σοὶ μαχήσομαι ἀφραδέοντι, cf. Ι 260 γ 50. Α 170 οὐδὲ σ' ὀίω ἀφύξειν i. e. σοί, al. σέ, v. s. ἀφύξειν. Τ 57 ἀμφοτέροισιν, σοὶ κ ἐμοί. Λ 159 ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα. Δ 38 σοὶ κ. ἐμοὶ γένηται, cf. Δ 58. dat. eth. Π 235 ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ | σοὶ ναίουσι. Α 299 οὔ τοι μαχήσομαι, οὔτε σοὶ οὔτέ τῳ ἄλλῳ. β) Ε 405 σοὶ δ' ἐπί, cf. Ι 492 Ο 582 ω 91. Ι 97 ἐν σοί. Κ 290 σὺν σοί. Φ 76 πὰρ σοὶ πρώτῳ. Ψ 182 ἅμα σοί. γ 85 ν 391 σὺν σοί. δ 595 παρὰ σοί. c) τοι non post praepos., adduntur adiectiva sim. Α 365 τοι - ἰδυίῃ ἀγορεύω. cf. Α 546 Β 227 Θ 95 289 Ι 299 Ο 399 Π 838 Ρ 207 Ψ 609 Ω 300 β 367 γ 376 δ 276 θ 467 ο 181 (τῷ) 335 σ 385 τ 369.

ν 303 τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω. ap. vocativos: Δ 146 τοι Μενέλαε μιάνθην, cf. Α 540 Δ 155 266 314 Ε 171 428 472 633 Η 288 Ο 372 Π 787 812 837 Ρ 201 469 475 μ 279. β) ante verbum: Α 28 τοι οὐ χραίσμῃ, cf. Α 39 40 107 123 150 173 177 204 213 228 233 297 298 303 416 515 524 541 563 566 567 Β 26 63 226 257 796 Γ 54 60 177 183 402 Δ 29 39 41 53 129 314 353 360 Ε 125 127 172 259 816 828 892 Ζ 49 258 271 308 334 Η 48 52 295 360 407 Θ 32 40 104 104 140 203 Ι 38 39 43 55 70 73 98 108 262 263 273 291 298 300 304 359 611 Κ 39 294 401 413 Λ 134 362 380 387 798 Ν 256 727 775 813 830 Ξ 267 337 338 340 343 Ο 32 91 128 174 212 254 441 Π 35 37 87 444 450 494, 707 (vo. πω) 851 852 Ρ 79 202 206 472 647 Σ 74 96 130 197 387 Τ 29 121 140 143 144 220 343 409 Υ 182 184 390 390 391 449 Φ 75 79 94 96 215 216 230 289 293 413 498 Χ 11 13 184 185 222 270 285 335 341 358 Ψ 20 82 92 95 148 180 309 326 338 339 477 484 543 548 572 593 602 795 796 Ω 131 133 173 178 181 182 197 201 204 296 365 367 368 382 422 439 520 547 548 556 561 599 α 170 179 200 214 222 282 312 β 187 193 271 273 286 287 294 303 306 363 402 γ 80 98 254 315 325 384 δ 328 350 376 383 389 392 399 409 410 462 475 480 612 744 763 ε 91 105 147 160 166 206 339 340 345 347 450 ζ 32 62 68 69 194 313 η 28 75 238 243 297 320 ϑ 150 195 237 347 356 413 414 444 498 581 ι 14 37 269 356 364 370 κ 64 66 288 289 292 298 325 381 473 505 539 λ 73 80 96 101 102 112 116 126 127 137 146 454 506 μ 38 56 57 116 139 450 451 ν 145 295 300 304 306 330 342 344 362 364 393 396 405 405 421 428 ξ 53 99 132 150 187 192 391 516 ο 12 25 26 27 32 39 39 72 81 112 125 262 264 266 318 326 352 402 490 518 π 8 28 57 61 66 67 113 182 184 226 279 281 284 299 436 470 ρ 76 76 108 141 154 195 229 244 350 378 400 403 548 σ 82 112 113 129 175 215 220 331 334 358 381 389 391 τ 24 83 105 167 236 245 269 302 345 485 495 497 536 570 599 υ 228 229 263 304 307 383 χ 56 101 139 221 290 348 420 421 487 ψ 72 73 125 202 260 266 ω 32 76 93 114 245 248 252 265 298 303 324 336 357 379 402 474 544 h. Ap. 20 22 57 58 143 220 244 257 259 261 270 326 329 367 466 Merc. 458 466 475 490 550 564 Ven. 135 139 178 194 Cer. 83 120 168 214 223 225 226 260 433 XXII 3 ep. 12, 1. post verbum: Α 181 ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε, cf. Ι 43 70 Ξ 338 Π 725 788 Τ 175 Φ 297 482 Ψ 549 550 620 γ 324 325 δ 374 589 615 ε 167 ζ 194 η 342 μ 58 ν 401 ο 34 81 115 π 283 ρ 514 559 σ 122 υ 48 φ 228 ω 481 h. Ap. 544 Merc. 470 Ven. 101 275 (Baum. σοι) 289 ep. 16, 11. Ι 615 καλόν τοι, cf. Ι 71 Ω 205 521 β 280 ζ 314 η 76 ψ 287. Ρ 152 τοι ὄφελος γένετο, πτόλεΐ τε κ. αὐτῷ. Elisione fit τ' Ψ 310 τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι, cf. α 60 347. γ) τοι dat. eth. dir, traun, fürwahr, Naegelsb. exc. II „ich benehme der Rede die Gleichgültigkeit u. gebe ihr eine in Bezug auf die angeredete Person vorhandene Wichtigkeit". Alii ad τοῦ, τὲ referunt ut Hartung Part. 2, 341 qui „eines Theils, vor der Hand, ausser, nur bloss kurz" vertit, cui satis respondit Naegelsb. l. l. Alii hoc quoque τοι ad τῷ referunt ut sit demonstrativum, alii ad τῳ τινὶ aliquo modo, nescio quomodo. Α 239 ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος, sage ich dir, significat enim interesse Agamemnonis num iuret. Γ 65 Δ 54 Ζ 211 335 Η 463 Θ 294 Ι 654 Μ 412 Ν 115 (v. l. τε) 252 467 Ο 69 Π 443 Τ 421 Υ 241 Χ 510 γ 379 ι 259 κ 282 507 ν 336 377 414 ξ 508 π 187 207 τ 43 548 ω 72 247 321 h. Ap. 147. Λ 419 τοι ἐρεοῦσα Διὶ εἶμι (tua causa) certe, cf. Α 426. Ν 219 ποῦ τοι οἴχονται, cf. Ν 770 772 Ο 440 Υ 83. Ο 201 δή τοι, Γαιήοχε, φέρω Διὶ μῦθον; Α 425 κ 538 τ 585 τοι - ἐλεύσεται kommt er dir i. e. sicher, cf. Β 298 Δ 405 Κ 477 β 88 μ 118 τ 547 ψ 26. Ε 801 Τυδεύς τοι - ἔην certe, cf. Ε 873 Ι 158 Κ 316 Ο 222 Φ 184 Χ 488 Ψ 315 β 276 δ 151 411 ζ 29 η 48 ϑ 329 351 λ 252 μ 189 ν 349 ο 272 515 π 263 ρ 17 191 572 υ 34 289 χ 234 h. Merc. 111. Ν 773 χ 28 νῦν τοι σῶς - ὄλεθρος, Ariston. τὸ τοί παρέλκει· οὐ γὰρ αὐτῷ μόνῳ ἦν ὄλεθρος ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. apud vocat. Κ 477 οὗτός τοι Διόμηδες ἀνήρ. Apud negat. satis raro, sed saepius in secunda parte Il. atque in Od. Ν 151 οὔ τοι δηρὸν σχήσουσιν, cf. Ν 382 811, Π 628 (v. l. τι), Ρ 175 Φ 291 Χ 181 α 203 β 372 δ 93 ζ 33 ι 27 211 ξ 487 ο 330 531 π 267 311 υ 264 φ 172 h. Ap. 60 Ven. 109 Cer. 363. Φ 370 οὐ μέν τοι - εἶμι, cf. Ω 172 η 159 σ 233. σ 230 ἀλλά τοι οὐ δύναμαι. δ) Ν 267 καί τοι ἐμοὶ ἔναρα sunt. Ο 45 αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ παραμυθησαίμην, sch. A. ἐκ πλήρους Ἀρίσταρχος τὸν καὶ σύνδεσμον, cf. Φ 110. ν 248 τῷ τοι ἵκει. π 199 ἦ γάρ τοι ἦσθα, cf. π 337. ξ 160 τ 305 ἦ μέν τοι τελείεται. ρ 513 εἰ γάρ τοι σιωπήσειαν utinam. τ 592 ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ ἔθηκαν. h. Merc. 368 ἐγώ σοι καταλέξω, cf. ib. 464 Ven. 282 Cer. 406 XXXIV 10. d) ἦ τοι v. s. ἦ. I b ubi corr. ε 383 pro 283 et adde Ω 731 τοίγαρ τοι Κ 413 α 179 214 γ 254 δ 383 399 612 η 28 ξ 192 ο 266 352 π 61 113 226 ρ 108 χ 420 ω 303 Cer. 406, nam Odysseae fere proprium est. μέντοι e coni. h. Ap. 327. XI Dat. dual. Δ 341 σφῶιν ἐπέοικε, cf. Θ 413 452 Ν 55 Ρ 451 Ψ 408 411 φ 212. φ 209 σφῶιν ἐελδομένοισιν ἱκάνω οἴοισι. Π 556 Αἴαντε, σφῶϊν φίλον ἔστω. v. l. υ 327 σφῶιν - ἀμφοτέροιιν pro σφῶιν. ψ 52 σφῶιν ἀμφοτέρων ἦτορ. post verbum Θ 416 γνιώσειν σφ. XII Dat. plur. a) ὑμῖν. Α 18 ὑ. δοῖεν, cf. Ν 119 Φ 130 Ω 33 239 δ 415 ι 18 λ 332 340 444 h. Ap. 542 Cer. 120 135. Η 32 φίλον ἔπλετο - | ὑμῖν ἀθανάτῃσι, cf. h. Cer. 121. Ψ 445 τούτοισιν καμόντα | ἢ ὑμῖν. Η 73 ὑμῖν δ' ἐν ἔασιν inter vos, cf. Κ 445 β 46 ι 69 π 292 τ 11. Θ 188 ὑμῖν πὰρ προτέροισιν. Ι 121 ὑμῖν ἐν πάντεσσιν, cf. Ι 528. Ξ 112 φ 281 μεθ' ὑμῖν. Λ 260 ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν | ἀνδράσιν Zenodot. Bekk., sed Aristarchus La Roche q. v. ἡμῖν. b) ὔμμιν. Δ 249 ὔ. ὑπέρσχῃ, cf. Κ 380 β 320 λ 336 ο 506 υ 367 h. Ap. 169. ep. 16, 8 βήσεται ὔμμιν. Ν 95 ὔμμιν μαρναμένοισι πέποιθα. c) Ζ 77 ὔμμι ἐγκέκλιται, cf. Η 387 Λ 551 Ν 625 β 316 ρ 241 χ 62. Ψ 787 εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω. Λ 781 κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι. Ο 109 ὔμμι πέμπῃσιν ἑκάστῳ. d) dat. ethicus: Ξ 482 ὕμιν - εὕδει de enclisi Bekk. h. Bl. 1, 73, cf. υ 328. α 373 ὕμιν ἀποείπω, cf. α 376 β 43 141 δ 94 κ 464 μ 272 ο 452 π 387 χ 65 h. Ap. 531. χ 41 ὕμιν κ. πᾶσιν vobis cunctis. ep. 10, 2 ἔσσεται ὕμιν. XIII Augetur pondus pronominis additis particulis sive alio pronomine. a) σύ γε tu saltem, tu certe (v. s. ἐγώ IX), cf. Lob. path. el. 2, 239 Bekk. h. B. 1, 284. Α 557 σοί γε παρέζετο (Bekk. h. B. 2, 232 σ' ἦ γε), cf. Ι 252 Λ 452 765 Π 33 Φ 357 358 463 Χ 357 513 Ψ 144 594

Ω 683 β 126 ζ 154 λ 444 μ 280 ϱ 9 454 χ 226 ψ 166 257 h. Merc. 440. K 96 οὐδὲ σέ γ' ἱκάνει, cf. Y 187 Ω 288 α 223 386 β 275 γ 214 δ 286 (Bekk. l. l. σ' ἔτ') ι 477 φ 172 χ 197 h. Ap. 368. Y 179 ἦ σέ γε θυμὸς ἀνώγει ἐλπόμενον; cf. X 352 λ 399 ο 386 π 95, ι 452 ἦ σύ γε ποθέεις; cf. κ 330 ο 327 Π 17 bis: ϑ 488 ἢ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε ἢ σέ γ' Ἀπόλλων. h. Ap. 88 τίσει δὲ σέ γε Herm. (δέ Baum.). ib. 128 οὐ σέ γ' ἴσχον, Herm. (οὔ Baum.). E 287 σφῶι γ' δίω ἀποπαύσεσθαι. P 448 οὐ μὰν ὑμῖν γε κ. ἅρμασι ἐποχήσεται. δ [62] σφῶν γε ἀπόλωλε. χ 219 ὑμέων γε βίας. E 350 εἰ δὲ σύ γε πωλήσεαι, cf. E 812 Z 412 I 231 O 49 P 488 Ψ 894 π 142 σ 327 ξεῖνε, σύ γέ τις ἐσσί. E 429 ἀλλὰ σύ γε μετέρχεο, cf. E 827 Z 363 I 582 N 294 O 95 229 P 691 T 34 ο 24 π 150 256. K 237 μὴ δὲ σύ γε καλλείπειν, cf. Π 89 μ 106. K 481 ἠὲ σύ γ' ἔναιρε. Θ 423 ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτη. P 166 ἀλλὰ σύ γ' οὐκ ἐτάλασσας. ι 412 ἀλλὰ σύ γ' εὔχεο. σ 106 μηδὲ σὺ γε εἶναι, cf. h. Ap. 364. τ 121 τις - νεμεσήσεται ἠὲ σύ γ' αὐτή. ϱ 576 οὐ σύ γ' ἄγεις; Φ 229 οὐ σύ γε εἰρύσαο, cf. Ω 364 ϑ 180 κ 486 ν 299 π 194 ϱ 455. β 76 ὑμεῖς γε φάγοιτε. nom. post verbum: Ω 290 εὔχευ σύ γ'. τ 496 ὑπὸ σοί γε. Haec saepius in exitu Iliadis atque in Od. b) additur pron. αὐτός, tu ipse: Γ 51 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ. τ 482 σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτή. δ 395 αὐτὴ φράζευ σύ. Y 310 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ νόησον. E 200 σὺ μὲν αὐτὸς ἔχε. E 237 ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε. I 521 σοὶ αὐτῷ φίλτατοι sunt, cf. N 817 O 231 T 178 192 416 Ψ 80 342 Ω 310 α 279. K 389 σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν, cf. X 351. Ξ 327 οὐδὲ Λητοῦς οὐδὲ σεῦ αὐτῆς. Σ 358 σεῖο | ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο. Ψ 312 πλείονα σέθεν αὐτοῦ. α 305 σοὶ αὐτῷ μελέτω, cf. δ 601 ζ 60 ο 168 514 h. Merc. 459. δ 748 σ' αὐτὴν ποθέσαι, cf. ν 313. ζ 39 ϱ 583 σοὶ αὐτῇ κάλλιον, cf. ψ 75. λ 369 σέο τ' αὐτοῦ κήδεα. solet enim αὐτός poni post formam pleniorem pronominis personalis, Lehrs qu. ep. 113, sed ante encliticam: ϱ 81 αὐτὸν ἔχοντά σε, cf. ϱ 595. ϱ 494 αὐτόν σε βάλοι, cf. ω 249. I 249 αὐτῷ τοι ἔσσεται, cf. χ 345. I 680 αὐτόν σε φράζεσθαι. etsi poëtae paulo liberius in ea re versantur: ι 406 σ' αὐτὸν κτείνει Aristarchus, cf. Lehrs l. l. 114. Z 272 τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ. I 42 τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, cf. λ 371. ε 187 κ 300 τοι αὐτῷ βουλευσέμεν. ζ 35 τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ. P 687 σὲ καὶ αὐτὸν εἰσορόωντα γινώσκειν, Herm. op. 1, 323 σε. c) περ. tu certe, tu profecto: Θ 201 O 553 α 59 οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται. A 508 ἀλλὰ σύ περ τῖσον, cf. Π 523. N 447 ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι. Δ 796 σέ περ προέτω. Ω 398 γέρων, ὡς σύ περ ὧδε, cf. h. Cer. 116. δ 376 ἤ τις σύ πέρ ἐσσι. δ 379 468 ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ. δ 729 οὐδ' ὑμεῖς περ θέσθε ἑκάστη. τ 385 ὡς σύ περ αὐτὴ ἀγορεύεις. υ 181 ἐπεὶ σύ περ - αἰτίζεις. ψ 14 οἵ σέ περ ἔβλαψαν.

σῠ-βόσῑον (σῦς, βόσκω) grex suillus. Δ 679 ξ 101 τόσσα συῶν συβόσια, L. Townl. Δ 679 συβόσεια. ι producitur quia media est quinque brevium, cf. Thiersch § 147, 9, sed Doederl. Gl. 2024 συβώσια (E. M. 205, 55) metathesi quantitatis. E. M. 732, 28 τὰ τῶν συῶν νόμια.

σῠ-βώτης (σῦς, βόσκω), gen. -εω, per syn. subulcus, Eumaeus subulcus Ulixis. ω 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης |. δ 640 μήλοισι - ἠὲ συβώτῃ. ο 556 ὕες - ῃσι συβώτης | ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς. π 302 μήτε Λαέρτης - μήτε σ. | μήτέ τις οἰκήων μήτε Πηνελόπεια. ν 404 ο 38 πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι. ο 381 τυτθὸς ἐών, Εὔμαιε συβῶτα | πολλὸν ἀπεπλάγχθης. ξ 7 συβώτης | αὐτὸς δείμαθ' ὕεσσιν. ξ 449 Μεσαύλιος, ὅν ῥα σ. | αὐτὸς κτήσατο. ξ 18 προΐαλλε σ. | - σιάλων τὸν ἄριστον. υ 162 ἦλθε σ. | τρεῖς σιάλους κατάγων. ξ 22 κύνες - οὓς ἔθρεψε σ. ὄρχαμος ἀνδρῶν. ξ 420 οὐδὲ σ. | λήθετο ἀθανάτων. ξ 427 ὠμοθετεῖτο σ. |. ξ 432 ἂν δὲ σ. | ἵστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη. υ 253 κύπελλα νεῖμε σ. |. ξ 33 σ. - ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον. π 12 ταφὼν δ' ἀνόρουσε σ. |. ξ 55 165 360 442 507 π 60 135 464 ϱ 272 311 380 512 579 τὸν (τὴν) δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα, cf. ο 325 (μέγ' ὀχθήσας) χ 194 (ἐπικερτομέων). ξ 121 τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα σ. ὄρχαμος ἀνδρῶν, | cf. ο 351 389 π 36 (αὖτε προσέειπε). ϱ 184 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε σ. ὄρχ. ἀ. ξ 459 ο 304 Ὀδυσεὺς, - συβώτεω πειρητίζων. ξ 524 οὐδὲ συβώτῃ | ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος. π 46 τῷ δὲ σ. | χεῦεν ὕπο ῥῶπας. π 49 πίνακας παρέθηκε σ. |. π 272 ἐμὲ προτὶ ἄστυ σ. ὕστερον ἄξει. ϱ 372 οἱ σ. ἡγεμόνευεν, cf. ω 156. π 338 Πηνελοπείῃ εἶπε σ. π 457 μή ἑ σ. | γνοίη. ϱ 219 μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, cf. φ 362 (τόξα φέρεις). ϱ 238 τὸν δὲ σ. | νείκεσε. ϱ 263 342 προσέειπε συβώτην |. ϱ 329 ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην. ϱ 374 νείκεσσε συβώτην |, cf. υ 190 (ἐρέεινε). cum pron. poss. ϱ 5 ἑὸν προσέειπε συβώτην Telemachus. ϱ 375 ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα. υ 191 τίς εἰλήλουθε, συβῶτα |. φ 378 τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα σ. |. χ 103 δώσω δὲ συβώτῃ | κ. τῷ βουκόλῳ arma. χ 267 Ἔλατον δὲ συβώτης occidit, cf. χ 284 (Πόλυβον) χ 359 μιν ἔπεφνε Φιλοίτιος ἠὲ σ. |. χ 454 Τηλέμαχος κ. βουκόλος ἠδὲ σ. |, λίστροισιν δάπεδον ξῦον, cf. ψ 295 (παῦσαν πόδας), χ 435 ψ 367 ω 359 363.

σύγε v. s. σύ XIII a.

συγ-κᾰλέω convoco. B 55 K 302 τοὺς - συγκαλέσας. fut. ep. 15, 8 συγκαλέω καμίνῳ δηλητῆρας convocabo.

συγ-κλονέω perturbo, conturbo. N 722 συνεκλόνεον γὰρ ὀιστοί Troianos.

συγ-κῠρέω collidor. Ψ 435 συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι ἵπποι, paraphr. συγκρούσειαν.

συγ-χέω. Act. iptv. σύγχει I 612, ipf. σύγχει N 808. aor. ind. συνέχευε et sine augm. σύγχεας. inf. συγχεῦαι. Med. aor. sync. σύγχῠτο. confundo, perturbo. O 364 ὡς ὅτε παῖς ἐπεὶ ποιήσῃ ἀθύρματα ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν κ. χερσίν, ὣς σὺ κάματον (366) σύγχεας Ἀργείων i. e. murum. Π 471 ἡνία δέ σφιν | σύγχυτο. translate: ϑ 139 τι κακώτερον θαλάσσης | ἄνδρά γε συγχεῦαι peius ad hominem conficiendum. O 473 βιὸν ἔα κ. ἰούς, ἐπεὶ συνέχευε θεός irrita fecit. N 808 οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. I 612 μή μοι σύγχει θυμόν. De tmesi v. s. σύν I a (bis).

σῡκέη (E. M. 733, 35 τὰ ἐπὶ δένδρων διὰ τοῦ ε γράφεται, Curt. Et. p. 556 adiect. putat) ficus arbor in Il. non est. loci Od. serioris originis esse videntur. Hesiodus non commemorat ficum, primus ut videtur Archilochus. η 116 λ 590 συκέαι τε γλυκεραί (εαι p. syniz.), v. l. συκαῖ et -αί, cf. Lob. path. el. 2, 82. ω 246 οὐ φυτὸν οὐ συκέη οὐκ ἄμπελος - ἄνευ κο-

μιδῆς (εη per syniz.) v. l. συκῇ et -ή. Cf. Hehn Kulturpfl. 41. De

σῦκον (Ascoli Kuhn 17, 409 σϝ., Pott E. F. 2^1, 270 skādu süss. Benf. 1, 442 hebr. schikmah) ficus. η 121 σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ (γηράσκει).

σῦλάω (Delbrück, Kuhn 17, 239 Doederl. Gl. 2446 Curt. Et. p. 648 σκῦλον skr. sku) ipf. ἐσύλα (sexies) et σύλα Δ 116, du. συλήτην N 202 sch. D. (Herod.?) ἢ Δώριόν ἐστιν (contractione insolita, Kühner a. G. 1, 603 Krüger Di. § 34, 5, 3 cf. Lob. path. el. 1, 378) ἢ (minus bene) παρὰ τὸ συλησάτην. Est ortum e -ηέτην cf. Curt. St. 5, 388. fut.° -ήσετε inf. -ειν ptc. -ων. aor. ci. -σω, -ωσι, opt. -ειε, ptc. -ήσας. E. M. 734, 1 τὸ ἀφαιρῶ κ. αἰχμαλωτίζω. 1) spolio hostem occisum. K 343 387 τινα συλήσων νεκύων. τινα τι. X 258 σε συλήσω τεύχεα. Z 71 τὰ νεκροὺς συλήσετε, sc. ἔναρα. O 428 μιν τεύχεα συλήσωσι, cf. Π 500 (με). P 60 Εὔφορβον τεύχ' ἐσύλα. β) detraho arma. Z 28 O 524 X 368 ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα. Λ 110 ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα, O 545 τ. ἀπ' ὤμων συλήσειν. N 641 ἔντε' ἀπὸ χροὸς - | συλήσας. E 164 τεύχε' ἐσύλα, E 618 O 582 τ. συλήσων, H 78 82 τ. συλήσας, N 202 τ. συλήτην. Δ 466 τεύχεα συλήσειε. 2) aufero, detraho. Δ 116 σ. πῶμα φαρέτρης. Δ 105 ἐσύλα τόξον abstulit de humero. Inde

σῦλεύω spolio, hostem occisum. E 48 τὸν ἐσύλευον. privo, furtim cui quid aufero, Ω 436 τὸν δείδοικα συλεύειν.

συλ-λέγω colligo, congero. Σ 301 συλλέξας rem familiarem suam, in usum aliorum. Med. congero quibus ipse sum usurus. Σ 413 ὅπλα λάρνακα ἐς συλλέξατο. colligo homines qui me adiuvabunt, β 292 ἀνὰ δῆμον ἑταίρους ἐθελοντῆρας συλλέξομαι.

συμ-βάλλω et ξυμβ. (ut producatur syllaba Φ 578, Ξ 39, 27 Ω 709 κ 105. non certa de causa φ 15, Ξ 231 ζ 54, η 204 (λ 127 La Roche σ.) ο 441 ψ 274 ω 260. Act. praes. ind. -ετον E 774, ci. -ετον Δ 453. aor. p. pl. σύμβαλον, iptv. -βάλετ' Γ 70 Bekk.^{2} ξυμ. aor. sync. du. ξυμβλήτην φ 15, inf. -ήμεναι Φ 578. Med. aor. sync. ξύμβλητο -ντο, ci. ξύμβληται, i. e. -έηται s. -ήεται cf. Lob. ad Buttm. 2, 127 quare Bekk.^{2} Kühner a. G. 1, 784 La Roche ad Y 335 -ῆται, ptc. -ήμενος, fut. συμβλήσεαι Y 335, Bothe Bekk. ξυμ. La Roche h. l. et O 215 app. dixit esse ci., Dind. et Savelsberg (Kuhn 16, 455) -ήεαι proposuerunt). I Act. 1) committo, efficio ut in unum coëant. a) Δ 453 ποταμοὶ ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕδωρ, E 774 ῥοὰς Σιμόεις σ. ἠδὲ Σκάμανδρος. b) committo homines, efficio ut congrediantur et pugnent. Y 55 τοὺς ἀμφοτέρους θεοὶ σύμβαλον. Γ 70 ἐμ' ἐν μέσσῳ κ. Μενέλαον συμβάλετε μάχεσθαι. 2) intrans. congredior, coëo et pugno, manus consero. Π 565 σύμβαλον μάχεσθαι. II Act. aor. sync. et Med. intrans. congredior, concurro, occurro, obviam venio. a) hosti. Y 335 συμβλήσεαι αὐτῷ, v. l. συμβήσεαι. Φ 578 ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι. b) amico. Ξ 39 ξύμβλητο γεραιός. η 204 τις ξύμβληται ὁδίτης. ο 441 ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυίῃ ἢ που ἐπὶ κρήνῃ. φ 15 ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν. Ξ 27 Νέστορι - ξύμβληντο βασιλῆες. Ξ 231 Ὕπνῳ ξύμβλητο. ζ 54 τῷ θύραζε | ἐρχομένῳ ξύμβλητο. Ω 709 ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο θυράων - ἄγοντι. κ 105 κούρῃ δὲ ξύμβληντο. λ 127 τοι συμβλήμενος ὁδίτης, v. l. ξυμ.. cf. ψ 274 v. l. συμ. ω 260 ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι. De tmesi v. s. σύν I a α. Inde

σύμβολον id quod occurrit, nota, indicium, omen, portentum, germ. anegano, Begegnung. h. Merc. 30 σύμβολον ηδη μοι μέγ' ὀνήσιμον quod testudinem invenit, cf. Baum. h. l.

σύμβολος transactor. h. Merc. 527 ἦ σε (Schneidew. pro ἐκ δέ) τέλειον σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι ἠδ' ἀνθρώπων Mercurium, ita Ilgen. neutrum rati Herm. pactum vertit. Matth. signum. Schmitt, N. J. f. Ph. 73, 143 σύμβουλόν τε θεῶν proposuit.

Σῦμη insula parva maris Carpathii, inter Rhodum insulam et Cnidum urbem in sinu sita quem efficiunt chersonnesi Cnidiorum et Rhodiorum, Strab. 656, nunc Symi. B 671 Νιρεὺς Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας e Syme. Non recte sch. V. Θ 304 Aesymen eandem conicit fuisse.

συμ-μάρπτω. ptc. aor. comprehendo, fasse zusammen. K 467 συμμάρψας δόνακας μυρίκης τ' ὄζους, Bekk. ξυμ., paraphr. συνδήσας. De tmesi v. s. σύν I a α.

συμ-μητῐάομαι una consulto, particeps sum concilii. K 197 κάλεον συμμητιάασθαι. paraphr. κοινῇ γνώμῃ βουλεύσασθαι, Bekk. ξυ.

συμ-μίσγω commisceo. h. Merc. 81 συμμίσγων μυρίκας κ. μυρσινοειδέας ὄζους. translate: efficio ut concumbant, h. Ven. 251 ἀθανάτους συνέμιξα καταθνητῇσι γυναιξίν, ib. 39 συνέμιξε - γυναιξίν Iovem. ib. 50 θεοὺς συνέμιξε - γυναιξίν, ib. 52 θεὰς συνέμιξε - ἀνθρώποις. Pass. commisceor, in unum coëo. B 753 οὐδ' ὅ γε Πηνειῷ συμμίσγεται Titaresius fluvius. De tmesi v. s. σύν I a α.

σύμ-πας et ξύμπας (non certa de causa. η 214 ξ 198, et Bekk. A 241 γ 59) plur. tantum: universi, omnes ad unum. A 90 συμπάντων Δαναῶν. γ 59 σύμπασιν Πυλίοισιν, Herod. σύνθετον τὸ σύμπασιν, διὸ προπαροξύνεται. γ 217 σύμπαντες Ἀχαιοί. h. VII 27 σύμπανθ' ὅπλα Baum. σὺμ πάνθ'. A 241 υἷας Ἀχαιῶν |, σύμπαντας. X 380 οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. η 214, ξ 198 ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα. B 567 συμπάντων ἡγεῖτο. V. l. συμπάντων pro καὶ πάντων Φ 105.

συμ-πήγνυμι compingo, efficio ut quid coëat. E 902 ὀπὸς γάλα συνέπηξεν.

συμ-πλᾰτᾰγέω manibus complosis sonitum edo. Ψ 102 χερσὶ συμπλατάγησε, sch. B. τὰς χεῖρας συνέκρουσεν.

συμ-φέρομαι congredior, manus consero. Λ 736 συμφερόμεσθα μάχῃ conserebamus. Θ 400 οὐ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε. Inde

συμφερτός collatus, in unum coactus, coniunctus. N 237 συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, Nic. συμφορητή τις ἀνδρῶν ἀρετὴ καὶ τῶν ἀσθενεστάτων, οἷον οὐ μόνον καθ' ἕνα ἀλλὰ καὶ κατὰ πλῆθος ἔστι τις ἀρετὴ νοουμένη, κἂν εἷς ἕκαστος ἀσθενὴς ᾖ καθ' αὑτόν, atque ita Aristarchus ib. et ap. Ap. 146, 25 σφόδρα κ. κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταὐτὸν συνελθόντων γίνεταί τις ἀρετή, cf et Comanus ib., existit robur in unum coactum etiam eorum qui soli male pugnant. Minus bene Lucas, melet. hom., ellipsin praedicati statuens: coniuncta virtus est virtus. Ap. 146, 20 συμπεριφορητή, ἀπὸ τῆς ὁμοψυχίας . . . ἡ πρὸς ἀλλήλους συμπεριφορὰ κ. ὁμοφροσύνη κ. λυγρῶν ἀρετή ἐστι.

συμφράδμων consilii auctor, monitor. B 372 τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν. De

συμ-φράζομαι communico cum quo quid faciendum sit, consilii auctor sum. Α 537 οἱ συμφράσσατο βουλάς, Α 540 τοι σ. β. (ubi Bekk. ξ.) δ 462 (Bekk. ξ.). Ι 374 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον faciam pro eo, nam supplendum est verbum apud alterum subst. 2) delibero, considero apud me. ο 202 ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ | ὅππως τελέσειεν.

σύμ-φωνος (φωνή) concinnus, inter se aptus. h. Merc. 51 ἑπτὰ συμφώνους ὀΐων ἐτανύσσατο χορδάς.

σύν s. (metri tantum causa Ζ 372 Ο 26 Π 248 864 α 182 γ 105 302 κ 268 ο 410 h. Ap. 165 471. in compositis saepius etiam quando metrum non exigit. σύν post ν ἐφ. Γ 349 Υ 335 Bothe, semper post ν Bekk. h. B. 1, 159, cf. συμβάλλω σύμπας συναγείρω -άγνυμι -άγω -αιρέω -δέω -εέργω -ειμι -εσις -έχω -ίημι -ορίνω) ξύν quae fuit antiquior forma, cf. Lob. path. el. 2, 201 342 ad Eurip. Med. 2. (locativi ut putat Benf. Kuhn 7, 126 lat. cum i. e. cu-me comparant. ad lat. cum referunt etiam Curt. Et. 495 648 al., audacius Christ 28 41 146 L. Meyer vgl. G. 1, 55 189 190 191 329 Delbrück, Kuhn 17, 238 skr. sākam mit. σκυν Bopp, Gl. 409 skr. sam mit et sākam. Cf. Savelsberg, Kuhn 16, 61 La Roche Ztft. f. oe. G. 1868 p. 517) cum. I Adv. (plerumque ante δέ γε ῥα τε, κεν ι 498 μέν ω 165 et potissimum in thesi quarta ante alia verba Ω 467 κ 42 ν 303 ξ 296, Κ 19 ι 429?) zusammen und durch einander. a) Α 579 σὺν δαῖτα ταράξῃ. Δ 269 σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν. Θ 86 σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε. Μ 384 μ 412 σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε, cf. Ψ 673 ε 426. ι 498 σύν κεν ἄραξ', Ap. 147, 2 σύγ κεν. Ψ 467 σύν θ' ἅρματα ἆξαι. ep. 15, 11 σὺν δὲ κυκηθείη. λ 426 σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι. σ 98 σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας. χ 189 σὺν δὲ πόδας δέον. Ψ 687 σὺν δὲ χεῖρες ἔμιχθεν. ε 293 ι 68 μ 314 σὺν δὲ - κάλυψεν ubi νεφέεσσι dat. instr. est. ι 289 σὺν δὲ δύω μάρψας, cf. ι 311 344. Δ 447 Θ 61 σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα κ. μένε' ἀνδρῶν. Μ 181 σὺν δ' ἔβαλον πόλεμον. Μ 377 σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι. Η 256 Φ 387 Ψ 687 σὺν - ἔπεσον congressi sunt ad pugnam. Κ 499 σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσιν loris equos colligavit. ε 295 σὺν δ' εὖρός τε νότος τ' ἔπεσον. h. Merc. 108 σὺν δ' ἐφόρει collegit. Ψ 879 σὺν δὲ πτερὰ λίασθεν. Ω 420 σὺν δ' ἕλκεα μέμυκεν. transl. Ω 358 σὺν δὲ νόος χύτο consternabatur. Ω 467 οἱ σὺν θυμὸν ὀρίναις. β) gemeinschaftlich: Κ 224 σύν τε δύ' ἐρχομένω, (Eust. 798, 46 σύνδυο?) δύο συνερχομένων. Ω 590 σὺν δ' ἑτάροι ἤειραν ἐπ' ἀπήνην. κ 436 σὺν δ' εἵπετο. ω 387 ἦλθε Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς. satis singulariter: κ 42 κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες i. e. συνέχοντες manibus iunctis Düntzer. alii: insgesammt, La Roche ι 429 σὺν τρεῖς αἰνύμενος, vo. σύντρεις q. v. γ) pariter. XIV 3 ἰαχὴ σύν τε βρόμος εὔαδεν. b) additur dat. qui non tam a praepositione pendet quam a verbo: gemeinschaftlich zusammen. Κ 19 οἱ σὺν μῆτιν τεκτήναιτο, Herod. εἰσὶν οἳ ἀνέγνωσαν καθ' ἓν μέρος λόγου, ὡς εὔμητιν, κακῶς, δύο γάρ ἐστι μέρη λόγου σύν κ. μῆτιν· τὸ δὲ ἑξῆς ἐστι συντεκτήναιτο μῆτιν. al. σὺν αὐτῷ τεκτ. etsi praep. non additur pron. encliticum (cf. Ω 467). ν 303 τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω. ξ 296 οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι, sibi una cum navi. h. XIX 19 σὺν δέ σφιν νύμφαι - μέλπονται. c) fit tmesis: h. Merc. 294 σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος. II praep. c. dat. cum, sammt, in Begleitung von, gemeinschaftlich mit. Raro post casum ι 332 ο 410 h. Ap. 165, cf. α 191 ν 258 h. Cer. 5. Π 248 inter praep. et casum est γάρ Ι 49, γε Ω 430 τε Δ 161. Cf. Giseke, allmäl. Entsteh. 169. Mommsen, griech. Praep. Frankfurt 1874 p. 37. a) homo cum homine: Α 227 ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν. Α 307 ἤιε σύν τε Μενοιτιάδῃ κ. οἷς ἑτάροισιν. Δ 325 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσιν. ϑ 518 βήμεναι σὺν Μενελάῳ. Γ 206 ἤλυθε ἀγγελίης σὺν Μενελάῳ, Λ 140 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν Ὀδυσῆι. Ο 353 σὺν αὐτῷ ἔχον ἵππους. Σ 65 σὺν αὐτῇ ἴσαν. α 362 δ 751 ρ 49 τ 602 φ 356 ψ 364 ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί, cf. δ 760 π 413 φ 8 χ 483. ζ 260 σὺν ἀμφιπόλοισι ἔρχεσθαι, cf. η 304 (ἕπεσθαι). κ 268 ξὺν τοίσδεσι φεύγωμεν. ο 410 ἐλθὼν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν cf. h. Ap. 165 (ἱλήκοι). ω 47 ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς, cf. ω 55. Ε 474 πόλιν ἑξέμεν οἶος σὺν γαμβροῖσι. Ν 379 σὺν ἄμμιν ἐκπέρσῃς. γ 85 σὺν σοὶ μαρνάμενον. ι 286 σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον. ι 332 ἐμοὶ σὺν μόχλον ἀείρας. ω 165 σὺν Τηλεμάχῳ ἀείρας. h. Cer. 60 σὺν αὐτῇ ἤιξε. h. Cer. 343 ἥμενον σὺν παρακοίτι. Ζ 372 ξὺν παιδὶ κ. ἀμφιπόλῳ ἐφεστήκει. ζ 52 ἧστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί. γ 32 ηστο σὺν υἱάσιν. ε 208 σὺν ἐμοὶ δῶμα φυλάσσοις. ζ 80 χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί. ξ 247 νῆας στείλαντα σὺν ἑτάροισιν. h. Cer. 5 παίζουσαν Κούρῃσι σὺν Ὠκεανοῦ. XXIV 5 ἐπέρχεο σὺν Διί. XXIX 9 ἐπάρηγε σὺν Ἑστίῃ. Ι 346 σὺν σοί τε κ. - βασιλεῦσιν φραζέσθω. Ι 615 σὺν ἐμοὶ κήδειν. Ω 7 τολύπευσε σὺν αὐτῷ. α 191 ἄλγεα πάσχειν γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ. β 183 καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ. ι 454 ἀνὴρ ἐξαλάωσε σὺν ἑτάροισι. λ 410 Αἴγισθος ἔκτα σὺν ἀλόχῳ Agamemnonem. ν 268 λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ. π 260 Ἀθήνη σὺν Διὶ ἀρκέσει. ρ 113 κεῖνος ἐκόμιζε σὺν υἱάσι. ρ 540 σὺν ᾧ παιδὶ ἀποτίσεται. τ 2 52 σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων. τ 466 φ 220 ἐλθόντα σὺν υἱάσι (v. l. μεθ'? v. s. μετά III A a α). Φ 460 ἀπόλωνται σὺν παισὶ κ. ἀλόχοισι. ι 199 μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθα eum et filium refertur enim σύν ad accus. ut ν 43 ἄκοιτιν εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισι. ξ 385 χρήματα ἄγοντα σὺν ἑταίροις. ρ 54 τὸν προὔπεμψα σὺν ἑταροῖσιν, cf. τ 216 (ξείνισας). Ρ 145 σαώσεις οἶος σὺν λαοῖσι. Ρ 407 οὐδὲ ἔλπετο ἐκπέρσειν ἄνευ ἕθεν οὐδὲ σὺν αὐτῷ Achille, v. s. αὐτός 1 K d. additur ἅμα: ω 116 σὺν Μενελάῳ - ἅμ' ἕπεσθαι. Ζ 314 ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν. η 235 τεῦξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί. ϑ 493 Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. β) ope, auxilio alcis non recte Walther de dat. instr. Breslau 1874 p. 10 hanc vim primariam dixit. Γ 439 ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ. Ι 49 σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν. Κ 290 μήσατο ἔργα σὺν σοί, ὅτε οἱ παρέστης. Λ 792 σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις, cf. Ο 403. Υ 192 πέρσα σὺν Ἀθήνῃ. Ω 430 πέμψον σύν γε θεοῖσιν. ν 391 μαχοίμην σὺν σοί. h. XXXIV 21 χαῖρε σὺν μητρί. b) cum re: α 182 ξὺν νηὶ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι. Α 179 οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσί τε σῇς κ. σοῖς ἑτάροισιν. Α 183 σὺν νηί τ' ἐμῇ κ. ἐμοῖς ἑτάροισι πέμψω, cf. γ 323 (ἴθι, opp. πεζός), ι 173. Ε 641 σὺν νηυσὶ κ. ἀνδράσι ἐξαλάπαξε πόλιν, Ι 328 σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα, opp. πεζός. Π 248 ἵκοιτο τεύχεσι τε ξὺν πᾶσι κ. ἑταίροις. δ 175 ἀγαγὼν σὺν κτήμασι κ. τέκεϊ κ. λαοῖσιν, Ulixem cum

suis. *M* 112 σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν cum equis et auriga. *P* 487 ἵππω προφανέντε σὺν ἡνιόχοις. γ 369 τοῦτον (πέμψον) σὺν δίφρῳ τε κ. υἱεῖ. c) angethan mit, in Gemeinschaft mit, mit Hülfe, unter Hinzutritt von: quasi res et homo unum efficiant. λ 359 πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ ἱκέσθαι. *A* 170 οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσί ich u. die Schiffe. *A* 389 σὺν νηὶ πέμπουσιν. *B* 74 φεύγειν σὺν νηυσί, cf. *B* 140 *I* 27 47 γ 165. *B* 236 *Ξ* 505 *Π* 205 σὺν νηυσὶ νεώμεθα. *B* 293 ἀσχαλάᾳ σὺν νηί. *Δ* 181 ἔβη σὺν κεινῇσιν νηυσί. *H* 460 *O* 499 οἴχωνται σὺν νηυσί, cf. τ 193, *A* 228 (ἵκετο) *Σ* 213, δ 487 (ἦλθον) ξ 242 (ἔβημεν). *T* 331 σὺν νηὶ ἐξαγάγοις. γ 61 ἱκόμεσθα σὺν νηί, cf. κ 332 (ἀνιόντα) h. Ap. 471 (κατήλθομεν). γ 105 ξὺν νηυσὶν ἐπὶ πόντον πλαζόμενοι, cf. γ 302 (ἠλᾶτο). λ 58 ἔφθης πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηί. μ 99 παρφυγέειν σὺν νηί, cf. ν 425 (λοχόωσι) ψ 340 (μιν πέμψαν) ω 152 (ἰών) ω 427 τοὺς σὺν νήεσσιν ἄγων. *B* 47 187 σὺν τῷ ἔβη sceptro. *Z* 270 ἔρχεο σὺν θυέεσσιν. *O* 744 φέροιτο σὺν πυρί. *B* 450 σὺν τῇ διέσσυτο aegide. ν 258 εἰλήλουθα χρήμασι σὺν τοίσδεσσι. *Π* 811 ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι. *Δ* 297 ἱππῆας σὺν ἵπποισιν κ. ὄχεσφι στῆσεν, cf. *E* 219 (ἐλθόντε) *I* 384 (ἐξοιχνεῦσι) *M* 119 (νίσσοντο). *Σ* 237 (τὸν ἔπεμπε). *M* 303 σὺν κυσὶ κ. δούρεσσι φυλάσσοντας. *B* 787 ἦλθε σὺν ἀγγελίῃ. ξ 151 οὐκ αὔτως μυθήσομαι ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ. *Π* 864 ξὺν δουρὶ βεβήκει. *Y* 493 θῦνε σὺν ἔγχεϊ. *Γ* 29 *Δ* 419 *E* 494 *Z* 103 *Λ* 211 *M* 81 *N* [749] *Π* 426 σὺν τεύχεσιν ἆλτο. pertinet σύν ad accus. *K* 151 τὸν κίχανον σὺν τεύχεσιν, cf. *Π* 156 (θώρηξεν) 368 (ἔκφερον), *N* 331 *Π* 279 ἴδον αὐτὸν σὺν ἔντεσι. *Z* 418 μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι, cf. λ 74. *Θ* 530 *Λ* 49 725 *M* 77 *Σ* 277 303 σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες in Waffen nachdem wir uns gerüstet. *E* 220 σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι in voller Rüstung, cf. *Λ* 386 *X* 381. *E* 297 ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε. *Δ* 251 *O* 541 στῆ σὺν δουρί, cf. *Y* 407 (βῆ). *I* 80 σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο, cf. *K* 182 (εἵατο) 480 (ἑστάμεναι) *N* 738 (ἀφεστᾶσιν). *N* 719 σὺν ἔντεσι μάρναντο. *Σ* 269 ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν. *Σ* 518 καλὼ κ. μεγάλω σὺν τεύχεσιν. *Δ* 161 σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσιν κεφαλῇσιν γυναιξί τε κ. τεκέεσσιν, Eust. 458, 48 οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ σὺν μεγάλῳ κ. τόκῳ κ. ποινῇ τουτέστι προστίμῳ. τάδε εἰσὶν αἱ κεφαλαί, melius quam sch. D. paraphr. σὺν μεγάλῳ χόλῳ. refertur igitur σύν ad acc. qui hic suppletur, sed plerumque legitur ut *O* 26 ξὺν Βορέῃ πεπιθοῦσα θυέλλας. ω 193 σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν, magna virtute praeditam, uxorem cum virtute. d) in Begleitung von. *Π* 803 ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι πέσε. *P* 57 ἐλθὼν ἄνεμος σὺν λαίλαπι. μ 408 Ζέφυρος σὺν λαίλαπι θύων. *X* 22 ἵππος σὺν ὄχεσφιν. *Ψ* 518 ἵππος τιταινόμενος σὺν ὀχεσφιν. *H* 304 ξίφος σὺν κολεῷ τε κ. - τελαμῶνι, cf. *Ψ* 825 (φάσγανον). *Ψ* 829 τὸν (i. e.) σόλον σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν. ep. 16, 4 (ἔσεισιν) σὺν πλούτῳ καὶ εὐφροσύνῃ. e) apud pron. αὐτός non fit ellipsis praepositionis: *I* 194 ἀνόρουσε αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, cf. Nican. h. l., fuere qui ad λιπὼν ἕδος referrent rati relictam ab Achille citharam, sed refertur ad acc. *Ξ* 498 ἀπήραξεν αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. ν 118 Ὀδυσῆα ἄειραν αὐτῷ σύν τε λίνῳ κ. ῥήγεϊ. h. Ap. 148 Ἰάονες ἠγερέθονται αὐτοῖς σὺν παίδεσσι, cf. Hermann, h. l., sed solet fieri in aliis, Ariston. *I* 542 ὁ. εἴωθεν ἡ σὺν πρόθεσις ἐλλείπετο, cf. *Ψ* 8 Friedl. Ariston. p. 25 Eust. 1284, 52 (ἀττικῶς), v. s. αὐτός 1 B. Semel ad dativum refertur h. XI 2 ᾗ σὺν Ἄρηι μέλει una cum, pariter atque Marti. Componuntur verba 32 in quibus σύν significat: con- zusammen, zugleich, mit et satis raro dativum regit, nomina 17, quorum συνήορος dativum regit.

συν-ᾰγείρω et ξυναγ. (ut producatur brevis *Y* 21, ξ 323 τ 293. non certa de causa δ 90). I Act. colligo. δ 90 βίοτον ξυναγείρων Bekk.[2] La Roche, sed Düntz. Kayser Ameis Bäuml. συν. *Y* 21 ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα deos convocavi. II Med. a) aor. 1. ind. ptc. colligo mihi. ξ 323 τ 293 κτήματα ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς. b) Med. colligor, convenio. *Ω* 802 εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντο, paraphr. συναθροισθέντες. *Λ* 687 οἱ δὲ συναγρόμενοι. V. l. συναγείρεται *O* 680 pro συναείρεται q. v.

συν-άγνυμι et ξυνα. (ut producatur brevis *N* 166, non certa de causa ξ 383) confringo. *Λ* 114 λέων ἐλάφοιο τέκνα | ῥηιδίως συνέαξε. *N* 166 ἔγχεος ὃ ξυνέαξεν. ξ 383 νῆας, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι La Roche Am. Bäuml., sed Bekk.[2] Düntz. συν. De tmesi v. s. σύν I a.

συν-άγω et ξυνάγω (ut producatur brevis *Z* 87, *E* 861 *Ξ* 149, *B* 381 *T* 275. Bekk. ε 291 *Γ* 290) praes. ci et ptc. ipf. sine augm. 3. p. sg. et pl., fut. aor. cogo, colligo, 1) a) convoco. *Z* 87 ξυνάγουσα γεραιὰς νηόν in templum. b) ε 291 σύναγεν νεφέλας. 2) Translate: a) congero. *Γ* 269 ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, sch. br. τὰ πρὸς τοὺς ὅρκους συνέφερον, foedus icerunt. b) coniungo. h. Merc. 507 ἄμφω ἐς φιλότητα συνήγαγε. c) committo pugnam, manus consero. *Ξ* 448 ἀμφὶ αὐτῷ σύναγον ὑσμίνην, *Π* 764 σ. ὑσμίνην. *E* 891 *Ξ* 149 ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος. *B* 381 *T* 275 ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα. h. Cer. 267 πόλεμον κ. φύλοπιν αἰὲν Ἀθηναίοισι συνάξουσ' Ilgen ci., M. συναυξήσουσ', Herm. ἐν ἀλλήλοισι pro Ἀθ. De tmesi v. s. σύν I b.

συν-ᾱείρω coniungo, kopple zusammen. *O* 680 πίσυρας συναείρεται ἵππους, sch. B. συζεύξει ὡς τὸ *K* 499. Spitzn. Wolf cet., Sonne, Kuhn 18, 433 σειρά et εἴρω comparat, Eust. 1037, 54 ὁμοῦ εἴρειν. V. l. συναγείρεται, sch. B. ἐκ πολλῶν τοὺς ἐπιτηδείους συναγάγῃ ἐκλεξάμενος, cf. Eust. l. l. De tmesi v. s. σύν I a α β.

συν-αίνῡμαι colligo. *Φ* 502 συναίνυτο τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα.

συν-αιρέω et (Bekk. ν 95) ξυναι. complico, lege zusammen. ν 95 χλαῖναν μὲν συνελὼν κ. κώεα κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου. b) collido *Π* 740 ἀμφοτέρας ὀφρῦς σύνελεν λίθος, sch. BL. συνέχεε κ. εἰς ἓν συνήγαγεν, sch. br. συνέτριψεν.

συν-αντάω (ipf. dual. -ήτην (v. s. συλάω) et aor. ci. -ήσωνται) et **συν-άντομαι** (praes. ptc. -όμενος ipf. -ήντετο et -αντέσθην) occurro, obviam fio. a) amico. *H* 22 ἀλλήλοισι δὲ τώ γε συναντέσθην παρὰ φηγῷ. δ 367 μ' οἴῳ ἔρροντι συνήντετο, φ 31 Ὀδυσῆι συνήντετο, h. Ap. 399 τοῖσι σ. abs. ο 538 ρ 165 τ 311 συναντόμενος. π 333 τὼ δὲ συναντήτην. b) hosti. *Φ* 34 υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο, ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι. *P* 134 λέων, ᾧ νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ ἄνδρες, v. l. -ονται.

συν-ᾰρᾰρίσκω compingo. pf. cum vi intr. bene compactus sum. translate: apte compositus sum. h. Ap. 164 οὕτω σφιν καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή, dat. eth.: eorum cantus.

συναρωγός (συναρήγω) adiutor. h. VIII 4 Ἄρες, συναρωγὲ Θέμιστος.

συν-δέω et **ξυνδέω** (ut producatur brevis N 599, post ν A 399) aor. tantum. colligo, vinclis ligo. A 399 μιν ξυνδῆσαι in vincla conicere. N 599 αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἀώτῳ manum volneratam. κ 168 πεῖσμα πλεξάμενος συνέδησα πόδας cervi occisi. h. Merc. 82 συνδήσας ἄγκαλον ὕλης. De tmesi v. s. σύν I a.

σύν-δυο bini. h. Ven. 74 πάντες σύνδυο κοιμήσαντο paarweise. De K 224 v. s. σύν I a β.

συν-εέργω (συνεϝ.) et **ξυνεέργω** La Roche ι 427 Bekk. Ξ 36 post ν. contineo, coërceo, cogo, colligo. Ξ 36 ἠιόνος στόμα, ὅσον συνεέργαθον includebant et inclusum tenebant, cf. Wentzel formae in θω Breslau 1837 p. 35 ι 427 τοὺς (arietes) ἀκέων ξυνέεργον λύγοισι colligabam, Bekk. ex errore ut videtur συν. μ 424 τῷ συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν colligabam. ξ 72 ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα cinxit.

συν-εείκοσι vel **ξυν-εείκοσι** (ut brevis producatur) viginti simul. ξ 98 οὐδὲ ξ. φωτῶν ne viginti quidem, si omnes comprehendas.

σύν-ειμι (εἰμί) et (ut brevis producatur) **ξύνειμι** sum una, versor cum. translate: η 270 ἔτι ξυνέσεσθαι διζυῖ, v. l. ξυνέεσθαι.

σύν-ειμι (εἶμι) et **ξύνειμι** ut brevis producatur Δ 446 Θ 60, Ξ 393, Υ 66, Φ 390. Bekk. etiam pro συνίτην post ν scripsit ξ. Z 120 Υ 159, occurro hosti pugnaturus. abs. Δ 446 Θ 60 ξυνιόντες, Ξ 393 οι δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Υ 66 ἔριδι ξυνιόντων. Φ 390 ἔριδι ξυνιόντας. Z 120 Υ 159 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην cf. Ψ 814 (ἀμφοτέρω, v. l. -ων). Π 476 αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι.

συν-ελαύνω et plerumque **ξυνελαύνω** (ut fiat productio σ 39 Φ 394 Χ 129 Υ 134) praes. -εις, inf. -έμεν. aor. -ε(ν) -άσσαμεν, ci. -σσομεν. 1) cogo. Λ 677 ληίδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν boves sim. h. Merc. 106 τὰς μὲν συνέλασσεν ἐς αὔλιον boves. b) contraho: h. Merc. 240 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε. 2) a) efficio ut coëant pugnantes, committo. σ 39 ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα Irum et Ulixem. Φ 394 θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις. Υ 134 θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι. b) intrans. coëo ad pugnandum, congredior. Χ 129 ἔριδι ξυνελαυνέμεν. De tmesi v. s. σύν I a α.

συνεοχμός (συνέχω, i. e. συνϝ., veho, ὀχέομαι unde pf. ἔοχα, cf. Curt. Et. 169. Christ 134 Bekk. h. B. 2, 43 ἔχω habe i. e. σέχω, quod non videntur separasse qui vocem derivarunt, cf. E. M. 735, 11. accentus quia vox fit de verbo composito non eget excusatione Apollonii cf. Lob. path. el. 1, 60) commissura, iunctura. Ξ 465 κεφαλῆς τε κ. αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, sch. AD. E. M. l. l. ἐν τῇ συναφῇ τοῦ ἰνίου, ἐν τῷ συνδέσμῳ.

συν-έριθος, ἡ socia operis. ζ 32 τοι ἐγὼν συνέριθος ἅμ' ἕψομαι, sch. V. συνεργός, παρὰ τὴν ἀγαθὴν ἔριν, cf. Ap. 146, 32.

σύνεσις v. **ξύν.** (συνίημι) concursus. κ 515 πέτρη τε ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν, sch. V. συνάφεσις κ. εἰς ταὐτὸ συμβολή.

σῡνεχής (συν(σ)έχω) continens. neutr. sg. pro adv. continuo, assidue. Μ 26 ὗε - Ζεὺς | συνεχές. ι 74 δύω νύκτας δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ | κείμεθα. Did. Μ 26 Ἀρίσταρχος κ. Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἑτέρου ν, fuere igitur (cf. Eust. 1615, 58) qui νν mallent. est ῡ in arsi, cf. Bekk. h. B. 1, 33 La Roche h. T. 354 Am. ad ι 74.

συν-έχω et **ξυν.** (ut fiat productio Υ 478) intrans. (cf. Krüger § 52, 2) cohaereo. Δ 133 Υ 415 ὅθι ζωστῆρες ὀχῆες σύνεχον. Υ 478 ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες | ἀγκῶνος. De pfto vetere οχωκα, cf. Buttm. a. S. § 85, 5 Kühner a. G. 1, 827 Bekk. h. B. 2, 43, fit ptc. pfi.: B 218 ὤμω | κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, sch. BL. ἀπὸ τοῦ συνέχεσθαι, ὅ ἐστι συμπεπτωκέναι (paraphr.), cf. E. M. 735, 46. v. l. -οχηκότε (Lob. path. 1, 528) et (?) -οκωχότε Hes. ut putat Buttm. l. l. (συνεχής, ξυνοχή, συνεοχμός.)

συνήθεια (συν-ήθης, ἦθος) consuetudo. h. Merc. 485 συνηθείῃσιν ἀθυρομένη μαλακῇσιν cithara, ut grata fert consuetudo, Ruhnken ep. cr. 2, 213 ci. συνεψείῃσιν, cf. Herm. h. l. Matth. conventus epularum explicat, Franke consuetudinem leniter tangendi fides, Baum. dulcem familiaritatem.

συνημοσύνη (συνίημι συνῆμ.) conventio, pactum. Χ 261 μὴ συνημοσύνας ἀγόρευε, sch. B. σύμβολα κ. κοινοβουλίαι. Herod. δασυντέον· σημαίνει δὲ τὰς συνθήκας ἀπὸ τοῦ εἰς ταὐτὸ ἐφεῖναι τὰ τῆς διανοίας. παρὰ τὸν ἥσω οὖν ἥμων . . . κ. ἥμονος ἡ γενική, παρ' ἣν τὸ ἡμοσύνη. Ap. 147, 9 Ἀρίσταρχος . . . συμβόλαια . . . κ. συναλλάγματα.

συνήορος (συν-αείρω, εἴρω, sero, cf. Curt. Et. 518 Doed. Gl. 529) sodalis, socia. θ 99 φόρμιγγος, ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι.

συνθεσίη (συν-τίθημι) pactum, constitutum, Verabredung. B 339 πῇ δὴ συνθεσίαι τε κ. ὅρκια βήσεται, ubi Herod. de accentu. E 319 ἐλήθετο συνθεσιάων ἃς ἐπέτελλε.

συν-θέω curro una. translate: procedo, prospere succedo, gehe von Statten. υ 245 οὐχ ἥμιν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή, sch. συντελεσθήσεται.

συν-ίημι N 381 et **ξυνίημι** (ut fiat productio A 8 B 182 H 210 K 512 O 442 σ 34. post ν: α 271 ζ 289 ο 391 τ 378, A 273, B 26 63 Ω 133. non certa de causa δ 76) praes. iptv. -ίει. ipf. 3. p. pl. ξύνιεν Aristarchus et nunc vo., al. Düntz. -ιον. aor. 1. -έηκε, aor. 2. iptv. -ες. Med. aor. ind. -ετο, ci. -ώμεθα. I Act. a) committo, efficio ut coëant ad pugnam. A 8 σφωε - ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι |, Herod. δασύνεται τὸ ξυνέηκεν, H 210 οὓς ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι. b) intellego, perspicio, sentio, ausculto, höre an, verstehe (La Roche h. S. 162) abs. O 442 ξυνέηκε. α 271 νῦν ξυνίει κ. ἐμπάζεο μύθων. ο 391 νῦν ξυνίει. τι: τ 378 νῦν ξυνίει ἔπος. rei: A 273 μευ βουλέων ξύνιεν consiliorum meorum. hominis: σ 34 τοῖιν ξυνέηχ'. B 26 63 Ω 133 ἐμέθεν ξύνες ὦκα τί τινος. B 182 K 512 ξυνέηκε θεᾶς ὄπα, cf. sch. ζ 289 θ 241 ἐμέθεν ξυνίει ἔπος. II Med. 1) ut act. b) δ 76 τοῦ ἀγορεύοντος ξύνετο, Bekk. σύνετο. 2) rem compono cum quo, ago. N 381 συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ, Herod. τοῦτο Ἀρίσταρχος δασύνει, ὑγιῶς. ταὐτὸν γὰρ τῷ συνθώμεθα. ἐσχημάτισται οὖν ἀπὸ τοῦ ἵημι. δηλοῖ οὖν κατὰ τὸ αὐτὸ ἀφῶμεν τὰ τῆς διανοίας. εἰσὶ μέντοι οἳ ἐψίλωσαν (ad εἰμί referentes?), οὐκ εὖ. Ap. 147, 8 Ἀρίσταρχος συμβόλαια ποιησώμεθα κ. συναλλάγματα. ταῦτα γὰρ Ὅμηρος συνημοσύνας καλεῖ, cf. E. M. 735, 55 Lehrs, Ar. 306.

συν-ίστημι constituo. pf. c. vi intrans. Ξ 96

πολέμοιο συνεσταότος κ. αὐτῆς proelio conserto ac quasi stante.

συν-οικέω una habito. ep. 16, 15 οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἤλθομεν.

συν-ορίνω commoveo. Δ 332 νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες sich eben in Bewegung setzend, Bekk. ξυν. post ν. De tmesi v. s. σύν 1 a α.

συνοχή, ap. Hom. **ξυν.** (συνέχω) concursus, angustiae. Ψ 330 ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, sch. BV. ταῖς συμπτώσεσι ταῖς ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν συγκλειομέναις· καὶ B 218. τὸ σιγματοειδὲς οὖν τῶν σταδίων (prope metam) συνοχὴν φησι. — **συνοχωκότε** v. s. συνέχω.

συν-τίθεμαι proprie: mihi compono. id si animo fieri indicatur, idem est atque: animum adverto, animo comprehendo, nehme wahr u. fasse auf, cf. Fulda Unters 71. qui antiquam vim apparere dixit: ο 27 ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ |, H 44 τῶν - σύνθετο θυμῷ | βουλήν, mutatum vero iam morem antiquissimum: α 328 τοῦ - φρεσὶ σύνθετο - ἀοιδήν |, magis etiam iis locis ubi animi commemoratio omnino abest: Λ 76 Z 334 ο 318 π 259 σ 129 ω 265 ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, Suid. II 2, 973 ἄκουσον. T 84 σὺν θεοῦ', . . . μῦθόν τ' εὖ γνῶτε. ρ 153 ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον. ν 92 τῆς κλαιούσης ὄπα σύνθετο. Cf. La Roche, h. S. 162.

σύντρεις terni. ι 429 σύντρεις αἰνύμενος arietes, La Roche ex AJKLM σὺν τρεῖς.

συν-τρέχω concurro. Π 335 συνέδραμον ad pugnandum. Π 337 τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον.

Σύντριψ (συν-τρίβω) Contritor, daemon domesticus qui vasa frangit. ep. 15, 9 συγκαλέω - καμίνῳ δηλητῆρας | Σύντριβ' ὁμῶς aliosque.

συνώμεθα v. s. συνίημι.

σῦριγξ (σϝα., skr. svar sonare, lat. su-surrus, Curt. Et. 519 Bopp Gl. 438. Herodianus ap. E. M. 736, 29 κατὰ μίμησιν τοῦ γενομένου ἤχου. sed Lob. Rh. 136 σύρειν). 1) fistula, tibia pastorum. E. M. l. l. τὴν ὀπὴν τῶν μουσικῶν αὐλῶν. Ap. 147, 7 τὸ ὄργανον. K 13 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν. Σ 526 νομῆες | τερπόμενοι σύριγξι. h. Merc. 512 αὐλῶν ἐνοπήν invenit Mercurius. Videtur fuisse v. l. Σ 495 σύριγγες pro φόρμιγγες, cf. sch. V. K 13. 2) theca, receptaculum, Behälter für Speere. E. M. l. l. δορατοθήκην. T 387 ἐκ σύριγγος ἐσπάσατ' ἔγχος, Ap. l. l. κολεοῦ, Futteral. (ἀποσυρίζω.)

Συρίη. ο 403 νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις | Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο, sch. H. εἴρηται δὲ ὡς τὰ Ψύρα Ψυρία (γ 171) BQ. μία τῶν Κυκλάδων, ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη Σύρα, Strab. 487 Σῦρος .. ταύτης δοκεῖ μνημονεύειν ὁ ποιητής, nunc Syra, sch. BHQ. οἷον ὡς πρὸς τὰς τροπὰς ἡλίου, ὅ ἐστιν ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη ὑπεράνωθεν τῆς Δήλου (Dindorf ex H addit) οὕτως Ἀρίσταρχος κ. Ἡρωδιανός, cf. Eust. 1787, 15. Ross Wandrungen 1, 128. Contra hanc veterum opinionem recentiores rati Homerum ut multa in describenda insula, ita nomen quoque finxisse aut Syracusas (i. e. Συρίη - ἀκούεις) cum Ortygia insula quam Νᾶσον vocabant, intellexerunt cf. Faesi, Voss Weltkunde 2, 295 Völcker h. Geog. 64 (hoc non probat Grotefend krit. Bibl. 1830 p. 29) aut insulam in extremis orbis terrarum terminis ad occasum sitam ubi sol occidit, ut Düntz. h. l. putat, cum sonitu s. susurro unde nomen datum. Audacius Ameis Syros significari putavit inimicos Phoenicum.

συρ-ρήγνυμι confringo. ϑ 137 κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν, sch. HT. συντεταπείνωται ἢ ἐνέρρηκται, ἐγκέκρουσται· συντέθραυσται συμπέπτωκεν ἠλάττωται. La Roche: συνέρηκται.

σῦς ὁ et (v. s. c et d) ἡ (ὗς lat. sus, germ. sau goth. sv-ein radix, skr. su generare Curt. Et. 579. melius ut videtur skr. sū de sono quem sus edit Bopp Gl. 423. ante σ non fit productio nisi κ 238 cf. Ahrens, Phil. 4, 601). acc. pl. σύας et σῦς. sus a) aper, saepe cum leone commemoratur: E 783 H 257 σύεσι κάπροισιν τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. de ordine verborum σ. κά. cf. Lob. path. el. 2, 364, P 21 συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος θυμὸς βλεμεαίνει, cf. sch. A. BL., Π 823 σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο. h. Merc. 569 ἀργιόδουσι σύεσσι. Θ 338 συὸς ἀγρίου. Λ 293 ἀγροτέρῳ συὶ καπρίῳ. M 146 ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότε τώ τ' ἐν ὄρεσσιν | ἀνδρῶν δέχαται κολόσυρτον, λ 611 ἀγρότεροί τε σύες. N 471 τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθώς. Δ 253 P 281 συῒ εἴκελος ἀλκήν. τ 393 φ 219 ψ 74 σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, cf. τ 449 465 ω 332. τ 439 ἐν λόχμῃ ἔκειτο μέγας σῦς, cf. δ 457. I 539 χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα. I 548 συὸς κεφαλῇ κ. δέρματι. b) sus domesticus. ξ 108 συῶν τὸν ἄριστον, cf. ω 218, λ 431 σύες ἀργιόδοντες mactantur, ξ 27 σῦν ἀγέμεν. ξ 41 ρ 181 υ 251 σύας σιάλους, cf. ξ 81. π 454 σῦν ἐνιαύσιον. I 208 συὸς σιάλοιο. κ 338 σῦς ἔθηκας ἑταίρους, cf. κ 433. I 467 σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. κ 239 συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε | κ. δέμας. ξ 25 π 3 ἀγρομένοισι σύεσσι. c) κ 243 οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν. κ 283 ἔρχαται ὥς τε σύες. λ 131 ψ 278 συῶν ἐπιβήτορα κάπρον. σ 105 σύας - ἀπερύκων. Λ 679 ξ 101 συῶν συβόσια. d) Eumaeus: ξ 14 συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἑκάστῳ | (15) πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο | θήλειαι τοκάδες. e) ν 407 σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται . . ἔσθουσαι βάλανον. ξ 107 σῦς τάσδε φυλάσσω, cf. ρ 593. ξ 410 σύες ἦλθον, τὰς ἔρξαν. ξ 412 συῶν αὐλιζομενάων. σ 29 συὸς ληιβοτείρης. Femininum de grege potissimum et de iis quae pascuntur, masc. de singulis qui mactantur (sed v. ξ 25 π 3) (συβόσιον συφεός -φορβός -βώτης.)

συσ-σεύω simul ago, efficio ut una proficiscantur. h. Merc. 94 συνέσευε βοῶν κάρηνα, Cobet Mnemos. 11, 309 ἔσσευε ci.

σῦ-φειός (κ 389) et συ-φέος (Savelsb. Kuhn 8, 407 συ-ϝ-εός, Doederl. Gl. 937 συῶν σπέος) suile, hara, E. M. 736, 46 τὸ χοιρομάνδριον κ. ἡ τῶν συῶν εὐνή. κ 238 κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ | Circe socios Ulixis mutatos. κ 389 θύρας ἀνέῳγε συφειοῦ |. ξ 13 ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει | πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν. ξ 73 βῆ ἴμεν ἐς συφεούς. κ 320 ἔρχεο **συφεὸν δέ** in haram.

σῦ-φορβός (φέρβω) subulcus, qui sues alit. adi. Φ 282 παῖδα συφορβόν. est subst. ξ 504 τις συφορβῶν. per synecd. pro Eumaeo: π 154 συφορβόν, ρ 348 551 574 συφορβός, c. gen. φ 189 βουκόλος ἠδὲ σ. Ὀδυσσῆος. φ 193 καὶ σύ, συφορβέ.

σφάζω (σφαγ-jω cf. L. Meyer vgl. G. 1, 376 437) Act praes. ind. -ουσι inf. -ειν. ipf. ἔσφαζον, aor. ἔσφαξαν et σφάξε(ν) (ᾰ Herod. διχρ.

292, 20, sed aliter E. M. 535, 47). Pass. ptc. pr. -ζόμενοι -ένων, pf. ἐσφαγμένα. victimae ictu sopitae guttur perfodio ut sanguis profluat e vena. γ 454 σφάξεν bovem iam humi iacentem. ξ 426 κόψε σχίζῃ δρυός - | τοι δ' ἔσφαξάν τε κ. εὗσαν suem. macto, caedo, a) in re sacra: A 459 B 422 αὐέρυσαν - κ. ἔσφαξαν κ. ἔδειραν. κ 532 λ 45 μῆλα, ἐσφαγμένα χαλκῷ. μ 359 εὔξαντο κ. ἔσφαξαν κ. ἔδειραν. h. Ap. 536 σφάζειν αἰεὶ μῆλα. b) ad cibum: I 467 μῆλα κ. βοῦς | ἔσφαζον, cf. ι 46 ψ 305. Ψ 31 βόες - σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄιες κ. αἶγες. Ω 622 ὄιν σφάξ'. α 92 δ 320 μῆλα σφάζουσι κ. βοῦς. υ 312 μήλων σφαζομένων.

σφαῖρα (σφαρjα, σφαρ angeschwollen sein. Benf. 1, 579, sed L. Meyer, vgl. G. 1, 377 sparg drehen wickeln, de breviore spar) pila, globus, Suid. II 2, 996 τὰ περιφερῆ κ. στρογγύλα. ζ 100 σφαίρῃ ἔπαιζον puellae. ζ 115 σφαῖραν ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον, ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε. viri saltantes θ 372 σ. καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο, πορφυρέην, τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα, ὁ δὲ μεθέλεσκε. θ 377 σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο. Inde

σφαιρηδόν pilae instar. N 204 ἧκε δέ μιν σ. caput abscissum. Bekk. digamma servaturus σφαιρηδά, et sic Koch.

σφάλλω (skt. sphal vacillare lat. fall-o germ. fall-an fallen, Curt. Et. 558, cf. Christ 86 102 160 Bopp Gl. 426 434 L. Meyer, vgl. G. 1, 75 98 188 (skr. skhal schwanken) 190 355) efficio ut cadat, Buttm. Lex. 2, 163 ein Bein stellen, cf. L. Meyer, l. l. 187. ρ 464 οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος (ἀπο- παρασφ. ἀρισφαλής.)

σφᾰρᾰγέω (σφάραγος skr. sphurg strepere tonare cf. Curt. Et. 156. Christ 257 Savelsb. dig. 27 skr. svar tönen comparant. E. M. 738, 1 ὀνοματοπεποίηται) inflando et extendendo efficio ut quid sonum edat. Pass. sonum edo quia inflatus sum, tumeo atque in eo sum ut rumpar. ι 390 σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι, sch. BQ. διετείνοντο, ἐσπαράσσαντο μετὰ ἤχου ἢ κατεπονοῦντο, Ap. 147, 28 ὁ μὲν Ἀπίων ἐψόφουν, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος βέλτιον κατεπονοῦντο, recte Doederl. Gl. 946 tumebant igni, alii: stridebant. ι 440 οὔθατα σφαραγεῦντο ubera tumebant, al. oves ad ubera.

σφεδ-ανός (skr. spand prurire, σφαδ zucken zappeln vor Ungestüm Curt. Et. 296. alii ap. E. M. 738, 27 παρὰ τὸ σπεύδειν) vehemens, ungestüm. neutr. tantum pro adv. vehementer. Λ 165 Π 372 ἕπετο σφεδανόν, sch. A. ἐπειχτικὸν καὶ ἐπεστραμμένον, οἷον σφενδονηδόν, ἀπὸ τῆς σφενδόνης. οὕτως Ἀρίσταρχος, cf. E. M. l. l. Ap. 147, 33 ὁ μὲν Ἀπίων σκληρόν, ἔστι δὲ μᾶλλον ἐπιτεταμένον. Φ 542 σφ. ἔφεπ' ἔγχεϊ v. l. **σφεδανῶν** cf. La Roche h. T. 277. (cf. σφενδόνη σφοδρός.)

[**σφεῖς**] (skr. sva. selbst fit aut ἑ aut σφε (Kuhn 4, 16 σϝε σπε σφε), lat. se suus, cf. Curt. Et. 601 L. Meyer vgl. Gr. 1, 87 Christ 104 258 Bopp, Gl. 437 Buttm. Lex. 1, 58) Herod. X 410 οὐκ οἶδε . . τὴν σφεῖς, cf. Buttm. l. l. 57. gen. σφῶν (αὐτῶν) M 155 T 302 (sed cf. v. l. δ 62 ω 411) et σφέων (1, 3) monosyllabum et σφείων (3, 0) dat. σφίσι(ν) et σφί(ν), Buttm. Lex. 1, 59 „natürliche Abkürzung" sed Apoll. pron. 125 ἡ σφίσιν ἀπὸ τῆς σφιν ἐκεκτέταται, cf. E. M. 498, 11 (σφι ante consonas binas N 713 β 284 ξ 86 ο 523) et σφ' Γ 300 Θ 4 412 Λ 807 Ξ 205 304 Ο 388 Σ 375 Ω 283 423 γ 440 δ 623 784 (Bekk. σφιν) ζ 266 θ 300 ο 57 π 326 360 υ 173 254 ω 99 439. σφὶν (encl.) pro sg. est h. XIX 19 XXX 9, cf. Buttm. Lex. 1, 60. acc. σφέ-ᾰς M 43 86 N 152 P 278 η 40 μ 40 225 π 228 475 ρ 261 υ 188 χ 415 ψ 66 ω 440 h. Cer. 349, synizesi fit —, B 96 366 704 Δ 284 337 E 151 K 140 Λ 128 O 145 Ψ 235 δ 77 ζ 6 θ 315 480 ν 276 ρ 212 ω 389 h. Ap. 451 460 ν 213, cf. Ahrens di. aeol. 27 Phil. 4, 293, ubi sunt qui σφείας admittant, Bekk. σφεῖας et σφᾶς (E. M. 498, 19 οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ σφέας βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφᾶς cf. Apollon. pron. 127 Lob. path. el. 1, 241) E 567 et σφε Λ 111 (dual.?, cuius hanc magis propriam dixit formam Buttm. Lex. 1, 59) et σφ' T 265, de duobus Λ 116 θ 271. φ 192 206. Dual. ac. σφωέ P 531 σφω', cf. Herod. K 546 dat. σφωίν (5, 3). Enclisin accentus nunquam admittunt σφῶν σφείων, semper σφε σφι(ν), ceterae modo admittunt ut veteres non satis constanter statuebant, quando pron. tertiae p. sunt sine praepos. neque reflexive modo non admittunt, cf. Herod. A 368 X 474 Ψ 698 703 Lehrs qu. ep. 118 La Roche h. T. 355. Pronomen tertiae personae: Iis, eius etc. Herod. Δ 2 κατὰ ἔγκλισιν ἵνα εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν ἡ μετάληψις γένηται. A) homines et animalia. a) encl. α) acc. Λ 8 σφωε ξυνέηκε, cf. K 546 (ἵππους) Λ 751 θ 317. E 567 σφας ἀποσφήλειε. Λ 111 σφε εἶδεν, B 96 σφεας ἐρήτυον, cf. B 704 E 151 Λ 128 P 278 θ 315 480 μ 40 ν 213 276 (ἀεκαζομένους) π 228 ρ 212 υ 188 χ 415 ψ 66 ω 389 440 h. Ap. 460. π 475 καί σφεας ὠίσθην τοὺς ἔμμεναι. ρ 261 περὶ δέ σφεας ἤλυθε. K 140 Ψ 235 καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν, cf. Δ 284 337 K [191] O 145 δ 77 κ 430 h. Ap. 451, ζ 6. ρ 261 περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωή. Λ 115 σφ' ἀπηύρα (cervos) P 531 σφω' - διέκριναν μεμαῶτε. T 265 σφ' ἀλίτηται, cf. φ 192 206. θ 271 σφ' ἐνόησε μιγαζομένους. β) dat. A 73 253 B 78 283 H 326 367 I 95 O 285 Σ 253 β 160 228 π 399 ω 53 452 η 158 σφιν - ἀγορήσατο, cf. A 110 B 612 614 687 Γ 302 454 (πᾶσιν) Δ 166 245 444 510 Ε 367 438 H 478 Θ 551 I 236 303 K 127 152 422 574 Λ 75 116 (cervis) 336 638 734 M 7 79 91 200 348 N 82 Ξ 210 358 O 274 (canibus) 669 Π 470 (equis) 835 P 38 (δειλοῖσι) 118 238 437 (μυρομένοισιν equis) Σ 578 Φ 386 X 435 507 Ω 27 423 α 339 β 169 284 γ 118 216 δ 65 352 ε 109 θ 5 373 562 ι 48 93 130 176 358 κ 234 394 μ 200 ν 202 273 ξ 105 108 355 449 ο 333 523 π 280 356 ρ 172 φ 145 χ 33 (καὶ πᾶσιν) ω 182 465 h. Ap. 164 Ven. 136 VII 34 44 ep. 15, 6. Γ 300 σφ' - ῥέοι, cf. Θ 4 412 Λ 807 Ξ 205 304 O 388, γ 440 δ 623 784 ζ 266 π 326 360 ν 254. B 251 καί σφιν προφέροις, cf. B 670 N 86 Ψ 810 β 169 δ 569 ζ 121 θ 576 ι 111 ξ 86 π 252 ρ 173 τ 537 (avibus) h. Ap. 428 462. Λ 338 καί σφωιν δός. Λ 628 σφωιν ἐπιπροΐηλε, O 155 ἐχολώσατο, cf. Ψ 281 (equis) δ 28 λ 319 ν 327 (ἀμφοτέροιιν). post verbum: E 592 Ξ 134 384 Π 552 Σ 516 ω 9 h. Ap. 514 ἦρχε δ' ἄρα σφιν, cf. Ξ 25 38 P 736 Ω 319 Θ 102 γνώσω μέν σφωιν. dat. eth. Δ 331 σφιν ἀκούετο λαός, cf. I 424 K 471 559 N 704 (bubus) 713 Ψ 283 (equis) 687 λ 556 ν 152 158 ξ 455 ρ 173 ι 70 111 h. Ap. 164. B 93 Δ 2 μετὰ δέ σφισι, Herod. Δ 2 κατ' ἔγκλισιν etsi est post praeposit. Θ 504 παρὰ δέ σφισι βάλλετε equis, tmesis?. I 90 α 142 δ 58 παρὰ δέ σφι τίθει. K 435 ἐν

δέ σφιν. ψ 144 ἐν δέ σφισιν. Λ 151 ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο tmesis?. Λ 709 Ν 658 Ο 8 Σ 234 604 Ψ 14 β 173 δ 17 ν 27 μετὰ δέ σφι(ν). Σ 66 περὶ δέ σφισι. Ν 704 Ρ 268 Ω 96 ἀμφὶ δ' ἄρα σφι. Ε 195 Κ 473 παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ, cf. δ 58 κ 9 ο 302. Ω 283 ϑ 300 ο 57 υ 173 ω 99 439 ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε. π 252 σφιν ἅμ' ἐστί. Θ 204 σφισι βούλεο νίκην, cf. Ι 425 Μ 416 Ο 594 Ρ 453 Σ 510 520 Χ 288 Ψ 138 447 γ 150 η 35 110 205 ϑ 506 ξ 300 ο 163 ρ 262 τ 464 υ 162 ψ 144. Π 549 ἐπεί σφισιν ἔσκε, cf. β 398 η 35 205 ϑ 371 ρ 531. dat. eth. Θ 554 σφισι καίετο, cf. Κ 186 Ρ 234 395 495 ζ 155 ο 412. post verbum: Ρ 213 ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσιν |. κ 415 δόκησε δ' ἄρα σφισι θυμός. Est pro singulari: h. XIX 19 σὺν δέ σφιν cum eo. XXX 9 βρίθει μέν σφιν ei, s. iis, ad ἀνθρώποις quod longius est remotum. subicitur pronomini rel. ξ 86 οἵ τε βῶσιν καί σφιν δώῃ. γ) gen. Σ 311 σφεων φρένας, cf. ν 348 ω 381. γ 134 σφεων πολέες. b) orthotonumenon apud praepositiones potissimum: α) acc. η 40 διὰ σφέας. β) dat. Β [206] σφίσι βασιλεύοι, melius σφισι. Ι 99 ἵνα σφίσι βουλεύησθα Bekk. cet., ἵνά σφισι La Roche. ξ 272 ρ 441 τοὺς αναγον σφίσιν ἐργάζεσθαι, Herod. Δ 2 εἰς ἁπλῆν . . . οὐ γὰρ δὴ ἄγονται ἑαυτοῖς ἐργάζεσθαι, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἄγουσιν, sed refertur ad sententiam primariam: ducunt qui sibi serviant. ο 317 μετὰ σφίσιν. h. Cer. 139 σφίσιν ἐργάζωμαι ib. 185 σφίσι μήτηρ ἧστο. B) res. Ε 195 παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ ἵπποι ἑστᾶσι, sc. δίφρῳ (?). Σ 375 σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν tripodi. ι 70 ἱστία δέ σφι | - διέσχισεν ἴς ἀνέμοιο navibus. κ 355 ἐπὶ δέ σφι τίθει mensis, sed non male Düntzer: für sie i. e. Ulixi et Circae. II A. refertur casus obl. ad subi. sententiae primariae ut Μ 7 ἤλασαν, ὄφρά σφιν ῥύοιτο, cf. Τ 265 Ε 567 μ 40 π 228 υ 188 χ 415 ψ 66. B) sui, sibi, se, Herod. Α 368 εἰς σύνθετον ἡ μετάληψις non est enclit. Α 368 δάσσαντο μετὰ σφίσιν cf. Κ 208 311 398 409 Λ 413 Χ 474 Ψ 698. Μ 148 περὶ σφίσιν apri. Ψ 703 ἐνὶ σφίσι. h. Ven. 273 παρὰ σφίσιν. Β 366 κατὰ σφέας. h. Cer. 349 μετὰ σφέας, ad se, collective: coelicolas. Δ 535 Ε 626 Ν 148 688 ἀπὸ σφείων. V. l. ω 411 πατέρα σφῶν pro σφόν. Additur α) αὐτός. Μ 43 86 Ν 152 μ 225 σφέας αὐτούς. Μ 155 σφῶν τ' αὐτῶν κ. κλισιάων. Τ 302 σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη lugebant. δ 683 σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι, Herod. Δ 2 εἰς ἁπλῆν . . . οὐδὲ οἱ μνηστῆρες τὰ πρὸς τὴν δαῖτα ἑαυτοῖς παρεσκεύαζον, ἕτεροι δὲ αὐτοῖς, iis ipsis, sed refertur ad sententiam primariam: miserunt proci qui sibi pararent. υ 213 κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αυτοῖς. (σφός σφέτερος.)

σφέλας (sch. QV. ρ 231 σφάλλω, Buttm. Lex. 2, 163 σφάλλω, lat. solum, solea, germ. Schwelle. Benf. 1, 572 σφελ anschwellen) scabellum Ap. 147, 27 ὑποπόδιον. σ 394 σφέλας ἔλλαβεν. ρ 231 πολλὰ σφέλᾰ, α e contractione longum ante vocalem corripitur, cf. Buttm. a. S. 1, 197. Ptolemaeus coniungebat ἀμφικαρῆ σφέλα ἀμφοτέρωθεν οἱονεὶ κεφαλὰς ἔχοντα. Sed v. s. ἀμφί III B 2 β.

σφενδόνη (skr. spand prurire σφαδ zucken, lat. funda Curt. Et. 296, cf. Christ 86 L. Meyer, vgl. G. 1, 39) funda. Ν 600 σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε Agenori Troiano. Graecorum Locrenses tantum fundis utebantur (Ν 716).

σφέ-τερος (σφεῖς), pron. poss. tertiae p. plur. c. vi reflexiva et de iis tantum quae hominum sunt. a) suus, leur. Δ 409 α 7 σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσι, Ap. 147, 26 ταῖς ἑαυτῶν. Ρ 287 419 ἄστυ ποτὶ σφέτερον Suid. 2; 2, 998, τὸ ἑαυτῶν ἢ τὸ ἴδιον. Ρ 322 κάρτεϊ κ. σθένεϊ σφετέρῳ, Ρ 330 πλήθεϊ τε σφ. sch. B. τῷ ἰδίῳ, οὐκ ἐπικουρικῷ. Σ 210 ἄστεος ἐκ σφετέρου. h. VII 10 σφετέρης νηός. XX 7 σφετέροισι δόμοισι. Est pro subst. α 274 ἐπὶ σφέτερα Suid. l. l. τὰ ἑαυτῶν sc. praedia. ξ 91 ἐπὶ σφέτερ'. b) eorum, Ι 327 ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. Interponuntur praepositiones et τε.

σφηκόω (σφήξ) vesparum instar constringo, schnüre ein. Ρ 52 πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε κ. ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, sch. A. ὑπὸ ἀργύρου συνεσφιγμένοι ἦσαν, E. M. 385, 5 ἐδέδεντο.

Σφῆλος Atheniensis pater Iasi qui Ο 338 υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.

σφήξ (σϝήξ? lat. vespa (svepe?) Christ 114 146 259. Curt. Et. 580 ϝεσπα, ϝεσπα-κ, germ. wefsa. Doed. Gl. 2216 ad σφάζειν refert. Cf. Lob. par. 102) vespa. Μ 167 σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔπι οὐδ' ἀπολείπουσιν δόμον ἀλλὰ ἀμύνονται περὶ τέκνων. Π 259 σφήκεσσι - εἰνοδίοις οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσι. τοὺς εἴπερ ἄνθρωπος κινήσῃ, οἳ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσσω πᾶς πέτεται κ. ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. Bothe Μ 167: vespae crabrones Linn., Hornisse, non vespae vulgares quas Graeci vocant ἀνθρήνας.

σφοδρῶς (adv. de σφοδρός, skr. spand prurire, σφαδ zucken σφεδ-ανός Curt. Et. 296. al. ad σπεύδω cf. Lob. Rh. 76) vehementer. μ 124 μάλα σφοδρῶς ἐλάαν.

σφονδύλιον alii -ιος. (pro σφόνδυλος) vertebra, τὰ σφονδύλια spina, Wirbelsäule. Υ 483 μυελὸς αὖτε | σφονδυλίων ἔκπαλτο, paraphr. ἐκ τῶν σφονδύλων, sch. B. τινὲς εὐθεῖαν τὸ σφονδυλίων ἐκδέχονται, ἵν' ᾖ ὁ σφονδυλίων μυέλος.

σφός (σϝός, ut σφεῖς) pron. poss. tertiae pers. plur. cum vi reflexiva et de iis tantum quae hominum sunt. suus, leur. Α 534 σφοῦ πατρός. Δ 162 σφῇσιν κεφαλῇσι. Δ 302 σφοὺς ἵππους. Λ 76 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι. Λ 90 σφῇ ἀρετῇ. Ξ 202 303 σφοῖσι δόμοισι. Π 18 ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς |. Σ 231 σφοῦ ὀχέεσσι κ. ἔγχεσιν. α 34 σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν. β 237 σφὰς - κεφαλάς. ξ 262 ρ 431 ω 183 μένεϊ σφῷ |. ω 411 πατέρα σφόν v. l. σφῶν.

σφῦρα (Christ 102 sphur schleudern. de accentu Buttm. a. S. 1, 140 n. 3) malleus, Schlägel. Suid. 2; 2, 1003 τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. γ 434 ἄκμονά τε σφῦράν τ' - τε πυράγρην.

σφῠρόν (Benf. 1, 584 sphu σφυ angeschwollen sein, σφυ-ρόν Schwellung am Fuss) talus, Knöchel, E. M. 739, 34 τὸ περὶ τὸν ἀστράγαλον, ἤγουν τὰ ἀπολήγοντα μέρη πρὸς τῷ ἀστραγάλῳ. Δ 147 κνῆμαί τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν. Δ 518 βλῆτο παρὰ σφυρόν, κνήμην δεξιτερήν. Ζ 117 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε κ. αὐχένα scutum. Ρ 290 δησάμενος παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας. Χ 397 μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης.

σφωέ σφωίν v. s. **σφεῖς σφῶι σφώ σφῶιν σφῷν** v. s. **σύ.**

σφωί-τερος vester, de duobus. Α 216 σφωίτερον - ἔπος. Ariston. ὅ. πρὸς δύο ἀμείβεται. τὸ γὰρ σφωίτερόν ἐστι δυϊκόν.

σχεδίη (Curt. Et. 294 σκεδ-άννυμι, σχέδος

Tafel, unde collectivum σχ. cf. Benf. 1, 169, sed Grash. Schiff 10 Ameis J. J. f. Ph. 37, 283 σχεῖν) ratis. vix bene W. Jordan, N. J. f. Ph. 107, 83 Notkahn. ε 33 338 η 264 ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου. ε 163 δούρατα ταμὼν ἁρμόζεο χαλκῷ | εὐρεῖαν σχεδίην. ε 174 σχεδίῃ περάαν λαῖτμα θαλάσσης. ε 177 σχεδίης ἐπιβαίην. ε 251 ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται - | τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατο. ε 314 περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν. ε 315 τῆλε ἀπὸ σχεδίης πέσε. ε 324 σχεδίης ἐπελήθετο. ε 343 σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι | κάλλιπε. ε 357 σχεδίης ἀποβῆναι. ε 363 σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ. η 274 ἐπὶ σχεδίης φέρεσθαι.

σχε-δίην acc. fem. pro adv. (σχέδιος, σχε-ῖν, cf. Curt. Et. p. 592) prope, e propinquo, cominus, E. M. 739, 48 σύνεγγυς. *E* 830 τύψον δὲ σχεδίην, sch. A. ἐγγύθεν αὐτοῦ, πλησίον οὕτως αὐτοῦ καταφρόνησον, μὴ μακρόθεν ἐπ' αὐτὸν βαλών. sunt qui adi. statuant πληγήν supplentes.

Σχεδίος (Herod. *B* 495 τὰ εἰς ος λήγοντα τῷ ι παραληγόμενα τριβράχεα ἐπὶ κυρίων παροξύνεται, cf. Lehrs Ar. 269) καὶ Ἐπίστροφος *B* 517 duces Phocensium filiique Iphiti. Hector occidit *P* 306 Σχεδίον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν, | Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆι οἰκία ναιετάασκε πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων. Nomen e Nostis desumptum putat B. Niese hom. Schiffsk. 26. 2) *O* 515 Σχεδίον, Περιμήδεος υἱόν, | ἀρχὸν Φωκήων Hector interfecit, Ariston. ἡ δ. ὅ. οὗτός ἐστι Σ. ὁμώνυμος τῷ ἐν καταλόγῳ· καὶ ἀμφότεροι ὑφ' Ἕκτορος ἀνῄρηνται. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν Ἰφίτου πατρός, οὗτος δὲ Περιμήδους. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ Πυλαιμένους. sch. V. τινὲς ἀρχὸν Ἀθηναίων, rati haud dubie sic explicari difficultatem.

σχεδό-θεν a) e propinquo. *Π* 807 σχεδόθεν βάλε. *P* 359 σ. δὲ μάχεσθαι. b) prope. α) *Π* 800 σ. δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος. τ 447 στῆ αὐτῶν σ. β) β 267 ν 221 ο 223 υ 30 σ. δέ οἱ ἦλθεν, Apollon. adv. 598, 23 οὐ σημαῖνον τὸ ἐκ τόπου, τὸ δὲ αὐτὸ τῷ πρωτοτύπῳ τῷ σχεδὸν ἦλθε, cf. 624, 5. De

σχε-δόν (σχεῖν ἔχω ἐχ σεχ, cf. Curt. Et. 170) prope, Ariston. (ap. V.) ἀντὶ τοῦ ἐγγύς κ. οὐχ ὡς ἡμεῖς, cf. *P* 202, Lehrs Ar. 91. I de loco 1) a) *Γ* 15 *E* 14 630 850 *Z* 121 *Λ* 232 *N* 604 *Π* 462 *Y* 176 *Φ* 148 *X* 248 *Ψ* 816 ὅτε δὴ σχ. ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισι κιόντε. *K* 100 σ. εἵαται. *Λ* 116 τύχῃσι μάλα σ. *M* 53 οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σ. οὔτε περῆσαι (q. v.) qua cuique proximum est, Düntzer. melius sch. BL. ὑπερθορόντας, εἴπερ ἦν σχεδόν sc. ripa ulterior. *N* 268 οὐ σ. ἐστιν ἑλέσθαι. *O* 737 οὐ - σ. ἐστι πόλις. *O* 456 σ. ἴσχειν εἰσορόωντα ἵππους. ε 392 σ. εἴσιδε γαῖαν sc. οὖσαν, cf. ω 493. ι 280 ἤ που ἐπ' ἐσχατιῆς ἦ καὶ σ. σ 146 μάλα δὲ σ. est. ω 491 σ. ὦσι. cominus. *E* 458 883 *P* 601 σ. οὔτασε. *N* 576 σ. ἤλασε κόρσην. *Π* 828 σ. ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα, cf. *Y* 290 *Φ* 179. *Y* 378 σ. ἄορι τύψῃ, cf. *Y* 462. b) *Δ* 247 σ. ἐλθέμεν, cf. *N* 810 *P* 600 π 157. *Λ* 488 σ. ἤλασεν, cf. *Ψ* 334. *N* 559 σ. ὁρμηθῆναι, cf. *Ψ* 817. *Ψ* 499 μάλα σ. ἦλθε, cf. ν 161. 2) a) c. gen. *E* 607 μάλα σ. ἤλυθον αὐτῶν, cf. *N* 402 δ 439, λ 166 481, ν 162. *K* 308 320 νηῶν - σ. ἐλθέμεν, cf. *K* 395. *Y* 363 σ. ἔγχεος ἔλθῃ. ε 288 Φαιήκων γαίης σ. est Ulixes. ε 475 σ. ὕδατος εὗρεν. ζ 125 ἀνθρώπων εἰμὶ σ. ι 117 τετάνυσται, γαίης οὔτε σ. οὔτ' ἀποτηλοῦ. κ 156 μ 368 σ. ἦα νεός. λ 142 ἧσται σ. αἵματος. h. XXXIV 9 ἔστι Νύση, τηλοῦ Φοινίκης, σ. Αἰγύπτοιο ῥοάων. b) c. dat. *I* 304 μάλα τοι σ. ἔλθοι. *P* 202 θάνατος ὃς δή τοι σ. εἶσι. *Φ* 64 *X* 131 οἱ σ. ἦλθε. *K* 422 σφιν παῖδες σ. εἵαται. *P* 699 οἱ σ. ἔστρεφε ἵππους. ι 23 ναιετάουσι μάλα σ. ἀλλήλῃσιν. II de tempore: *N* 817 σοὶ σ. ἔμμεναι ὁππότε ἀρήσῃ. β 284 θάνατος, ὃς δή σφι σ. ἐστιν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι. ζ 27 σοὶ δὲ γάμος σ. ἐστιν. III translate de genere: κ 441 πηῷ ἐόντι μάλα σ. Postponitur verbo *Λ* 116 *M* 53 *Ψ* 334 ζ 125 ι 23 (117 280) κ 441 λ 142 h. XXXIV 9. (αὐτο-ἐπισχεδόν.)

Σχερίη terra Phaeacum quam quia navigandi peritissimi sunt insulam esse Corcyramque post Homerum vocari multi putant, ut Aristoteles ap. sch. Apoll. IV 984 Steph. h. v. Thuc. 1, 25 Strab. 269 sch. E. ε 34 τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλεῖτο Δρεπάνη διὰ τὸ ἐκεῖ φυλάττεσθαι τὴν δρεπάνην τὴν τμητικὴν τῶν τοῦ Κρόνου αἰδοίων. ἐκλήθη δὲ Σχερία διὰ τὸ δεηθῆναι τὴν Δημήτραν τοῦ Ποσειδῶνος, ὥστε στῆναι τὴν ῥοὴν τῶν ὑδάτων τῶν μελλόντων προσχῶσαι αὐτήν . . . σχεθέντων, οὖν τῶν ὑδάτων Σχερία ἐκλήθη. Corcyram recentiorum plerique statuunt, Schliemann Ithaka 1 ad phoen. schera Handel refert nomen. Nitzsch ad η 129 agros Campaniae eadem esse fertilitate dicit qua Alcinoi hortos. insulam certe non dixit Homerus. Nausithous Phaeaces ex Hyperea et a Cyclopibus procul abduxit, ζ 8 εἷσεν δὲ Σχερίῃ, ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων. η 79 Σχερίην ἐρατεινήν. ε 34 Σχερίην ἐρίβωλον. ν 160 Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν. Recte Ariston. ζ 8 ὅ. Σχερία ὠνομάσθη ἡ τῶν Φαιάκων κ. οὐ Κερκύρα καὶ ὅ. ἔξω τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης. ita Welcker, Phaeaken kl. Schr. 2, 6 cf. Doederl. Gl. 790 (qui ad χέρσος rettulit vocem). Fuit terra fabulosa, ut nostratium Schlaraffenland, occasum versus sita. Ulixes a Calypsonis insula vicesimo die pervenit ad Phaeaces.

σχέ-τλιος (σχε-ῖν sustinens Benf. 1, 360, ut fere Apion ap. Ap. 148, 2 sch. E. γ 161. minus bene Doederl. Gl. 2472 σχε-τός σχετάλιος besessen toll) fem. -ίη tantum ψ 150 et *Γ* 414 ubi -ίη (per syniz. ut sit -jη Thiersch § 146, 8 Faesi correptionem atticam statuunt Knös dig. 150 Bekk. h. B. 1, 35 L. Meyer qu. ho. 34 La Roche h. U. 4, cf. Buttm. a. S. 1, 40) et -ίαι δ 729. qui quia multa sustinere potest multa audet, qui modum excedit, praeter modum audax, improbus. sch. E. γ 161 ὁ κατέχων ἐπιπολὺ τοῦ θυμοῦ κ. σχετλιάζειν ἡμᾶς ποιῶν. 1) homines vox media. a) qui tolerat, patiens, perseverans, qui se ipse non curat. E. M. 740, 28 τλήμων. μ 279 σχέτλιός εἰς, Ὀδυσεῦ, πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα | κάμνεις. ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται, sch. BQ. καρτερικός, ἀνένδοτος, cf. Ap. l. l. (ὑπομονητικόν) Nitzsch h. l. *K* 164 σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ. σὺ μὲν πόνου οὔ ποτε λήγεις, Ariston. ἡ δ. ὅ. σεπτικῶς τὸ σχέτλιος καὶ οὐ μεμπτικῶς, εἰς ἑαυτὸν ἀγνώμων. *Σ* 13 ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου - υἱός |, σχέτλιος sch. D. σχετλιασμοῦ ἄξιος κ. ἀγνώμων, ὡς πρὸς ἑαυτὸν δέ. A. τάλας ἢ τλήμων ὁ ἑαυτῷ κακῷ αἴτιος, cum leni opprobrio sed non sine admiratione. ι 494 σχέτλιε socii Ulixem, benigne admonentes, cf. λ 474 (Achilles Ulixem admirans quod ad inferos

venerit). μ 12 σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀίδαο. μ 116 σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήια ἔργα μέμηλε. ν 293 h. Ap. 322 σχέτλιε, ποικιλομῆτα Minerva Ulixem, Iuno Iovem, cf. υ 45 quia Ulixes pericula longe remota iam cavere conatur. b) qui alios non curat, α) audax, saevus, rücksichtslos, schändlich s. abscheuliche ut nos indignabundi loquimur. E. M. l. l. ὀδυνηρός, χαλεπός, ἀγνώμων, ἐπαχθής, ἢ ὁ τὸ σχετλιάζειν κ. δυσφημεῖν κ. λύπας τινὶ διδούς. B 112 I 19 Ζεύς με ἄτῃ ἐνέδησε - | σχέτλιος, ὅς πρὶν (τότε) μὲν ὑπέσχετο, νῦν δὲ ἀπάτην βουλεύσατο, cf. sch. DL. Θ 361 σχ., αἰὲν ἀλιτρός Minerva Iovem vituperat, Ariston. σημειοῦνταί τινες ὅ. ἀντὶ τοῦ ἀγνώμων οὐκ ἐν καθόλου δέ, ἀλλ' εἰς ταύτην μόνην, cf. γ 161. Γ 414 μή μ' ἔρεθε, σχετλίη Venus Helenae quae vel deam ausa erat vituperare. ψ 150 σχετλίη, οὐδ' ἔτλη εἴρυσθαι δῶμα. Ω 33 σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες, sch. BM. ἐπιβλαβῆ κ. δυσανάσχετα πράσσοντες, cf. ε 118. E 403 σχέτλιος, ὀμβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων Hercules, cf. I 630 (Achilles). X 41 πολὺ φέρτερός ἐστιν, | σχέτλιος Priamus de Achille cum quadam admiratione, paraphr. ὁ ἄδικος, cf. X 86. Π 203 σχέτλιε Πηλέος υἱέ Achilles se a suis appellari fingit. P 150 σχέτλι' Hector, quia Sarpedonis corpus non servavit, cf. ι 351 (Ulixes Cyclopem praesens et quasi iocans). δ 729 σχέτλιαι, οὐδὲ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε. β) scelestus, nefarius. ι 478 σχέτλι' Unmensch, Ulixes e navi Cyclopem. φ 28 σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ' οὐδὲ τράπεζαν Hercules. 2) res, in Od. tantum. saevus, atrox. α) ξ 83 σχέτλια ἔργα procorum, cf. χ 413, Braune ad ξ Cottbus 1855, p. 16 Selbstsucht, wer die Ahndung der Götter nicht scheut, sich an Recht u. Sitte nicht kehrt, sondern rücksichtslos den Gelüsten des Herzens fröhnt, cf. ι 295 (Cyclopis). h. Ven. 254 τοῦτο - | σχέτλιον, οὐκ ὀνομαστόν. β) noxius, perniciosus. κ 69 ὕπνος | σχέτλιος. Apud verbum K 164 μ 279, Ω 33 ε 118. In pede primo praeter Γ 414 ξ 83 χ 413.

σχίζη (-ιδjη cf. L. Meyer, vgl. G. 1, 91 441. σκιδ σχιδ σχίζω, skr. khid, lat. scindo, germ. sceit, Curt. Et. 295, cf. Bopp Gl. 143 Christ 86 L. Meyer, l. l. 126) lignum sectum, Scheit. A 462 γ 459 καῖε ἐπὶ σχίζῃς. B 425 σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον. ξ 425 κόψε - σχίζῃ δρυός, ἣν λίπε κείων.

σχίζω (v. s. σχίζη) findo. δ 507 ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν. seco, disseco. h. Merc. 128 ἔσχισε δώδεκα μοίρας.

σχοῖνος (Benf. 1, 213 dubitans aut kshi glatt scharf sein aut khi spalten, οι per guna. E. M. 740, 37 ἐκ τοῦ σχῶ τὸ κρατῶ) iuncus, Binse, Binsicht, Suid. 2; 2, 1012 εἶδος φυτοῦ κατὰ τὸ ἄκρον ὀξέος, ἐοικότος βελόνῃ. λέγεται δὲ ἀρσενικῶς (apud seriores etiam fem.) ε 463 ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς | σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, sch. E. τῇ λεγομένῃ βρούλῳ. Inde

Σχοῖνος urbs Boeotorum qui B 497 Σχοῖνον tenebant, Strab. 408 χώρα τῆς Θηβαΐκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ Ἀνθηδόνος, διέχουσα τῶν Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίους· ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῦς, ad Hylicen lacum non procul ab Hypato monte, cf. Bursian Geogr. 1, 214. — **σώεσκον, σώζω** v. s. σαόω.

σῶ-κος (Curt. Et. 570 σάος σῶς. Lob. Rh. 285 κ non a stirpe sed terminationis causa. Goebel Zft. f. G. 12, 801 σά-κος ση-κός se-pes comparat. non recte Apion ap. Ap. 148, 15 compositum dixit σωσί-οικος) robustus, viribus pollens, Ap. l. l. κρατύς Goebel: Schirmer, alii: integer. Ap. l. l. ἐπίθετον Ἑρμοῦ. Y 72 σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς, sch. AD. ἤτοι ὁ ἰσχυρός (paraphr.) ἢ (male) σοούμενος ὠκέως. Herod. Τυραννίων ἀξιοῖ ὀξύνειν, ἵν' ἀποφύγῃ τὸ κύριον βαρυνόμενον ... οὐκ ἔστι δὲ ὅμοιον τοῖς προκειμένοις κοινοῖς ἐπίθετον, ἀλλὰ ἴδιον τοῦ Ἑρμοῦ . . διὸ βαρυτονητέον ὁμοίως καὶ αὐτῷ τῷ κυρίῳ. Cf. Welcker Götterl. 2, 439 Preller Myth. 1, 306.

Σῶκος - ἰσόθεος φώς Λ 428 Hippasi filius, frater Charopis cui auxilium tulit volnerato ab Ulixe, Λ 427 εὐηφενέος Σώκοιο. Fratrem ulturus Ulixem graviter volneravit qui Λ 440 ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν atque tum eum interfecit. Λ 450 ὦ Σῶχ', Ἱππάσου υἱέ, denique Λ 456 Σώκοιο δαΐφρονος ἔγχος e scuto suo extraxit.

σῶμα (Delbrück, Kuhn 17, 239 σκῶμα germ. lih-hamo skr. sku tegere, quod Curt. Et. 648 probare videtur) cadaver, corpus mortuum, Ap. 148 23 ὁ Ἀρίσταρχος παρατετήρηκε τὸ σύνηθες Ὁμήρῳ καὶ σεσημείωται διπλῇ ὅτι σῶμα Ὅμηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν, cf. Lehrs, Ar. 86 160. Γ 23 λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, recte ut videtur atque contra Aristarchum sch. AD. μεγάλῳ ζῴῳ ἐπιτυχών· νεκροῦ γάρ φασι σώματος μὴ ἅπτεσθαι λέοντα. H 79 X 342 σῶμα - ἐμὸν δόμεναι πάλιν ὄφρα πυρός με λελάχωσι θανόντα (Hectorem). λ 53 σῶμα κατελείπομεν ἄκλαυτον κ. ἄθαπτον. μ 67 σώματα φωτῶν κύματα φορέουσι. ω 187 ὧν σώματ' ἀκηδέα κεῖται. Σ 161 ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντα δύνανται δίεσθαι. Ψ 169 δρατὰ σώματα animalium mactatorum.

σῶς v. s. σόος.

σω-τήρ (σώ-ζω) servator, salutis auctor. h. XXII 5 σωτῆρα νηῶν. XXXIII 6 σωτῆρας - ἀνθρώπων. — **σώω** v. s. σαόω.

T.

τᾱγός (τάσσω). dux. Ψ 160 pro τ' ἀγοί legitur ταγοί, quod versui repugnat.

Ταίνᾰρον promunturium Peloponnesium eorum, quae ad meridiem spectant, medium, nunc ‚Cap Matapan' nominatum (cf. Bursian Geogr. v. Gr. II, 104, 150, 577. Curtius, Pelop. II, 277 sq.), ubi et Solis pecudes pascebantur, h. Ap. Pyth. 234 Ταίναρον, ἔνθα τε μῆλα . . . βόσκεται, et celeberrimum erat Neptuni templum et ad inferos introitus (cf. Suid. Pind. Pyth. 4, 44. Strab. 8, 363. Paus. 3, 25, 4).

τᾰλᾰ-εργός (τλῆναι). -οῦ, όν, -οί, -ούς. laboris patiens. Muli epitheton Ψ 654 662 666 δ 636 φ 23 hymn. III 568.

Ταλαι-μένης (ex ταλασι-μένης ortum ut ταλαί-φρων ex ταλασί-φρων Schaper ap. Kuhn. Z. 22 p. 525, a rad. τλῆναι et μένος form. Fick, Personennamen p. 80, 230). Maeonum dux.

B 864 *Μῄοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην | υἷε Ταλαιμένεος.*

Τᾰλᾱϊονίδης (ep. pro *Ταλαονίδης*) Talai filius i. e. Mecisteus. cf. Curtius Stud. I a p. 35 et Eust. p. 288, 18 (sed schol. B ad *B* 566 *ἀπὸ τοῦ Ταλαΐων ἐστὶν ἡ κλίσις. ἢ κατὰ πλεονασμόν ἐστι τοῦ ονι*). *Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος B* 566 *Ψ* 678.

τάλαντον (*τλῆναι*). acc. *τάλαντον*, nom. et acc. *τάλαντα.* libra, lances, pondus, talentum. cf. J. Brandis, Münz-, Mass- u. Gewichtswesen in Vorderasien. Berlin 1866 p. 4. *Θ* 69 *X* 209 *τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα*, cf. Nägelsb. Hom. Theol. p. 133 sq. *M* 433 *ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις. Π* 658 *γνῶ Διὸς ἱρὰ τάλαντα. T* 223 *ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς.* hymn. III 324 *κεῖθι γὰρ ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα. I* 122 264 *δέκα χρυσοῖο τάλαντα*, cf. *T* 247 *Ω* 232 *δ* 129. *δύω Σ* 507 *Ψ* 269 614. *δοιά δ* 526. *ϑ* 393 *χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος. ι* 202 *χρυσοῦ μέν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα*, cf. *ω* 274. (*ἀτάλαντος, ἡμιτάλαντον*). talentum est later metallicus, cf. Schliemann, troianische Altertümer et Giseke Burs. Jahresb. 1874/75 fasc. II p. 90.

τᾰλᾰ-πείριος. *ταλαπείριος, -ον, οι.* aerumnas expertus (dura patiens?). Ariston. ad Od. ed. Carn. p. 71. *Ἀρίσταρχος μὲν ἀντὶ τοῦ ταλαίπωρος, τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ξένος καὶ πόῤῥωθεν πεπερακὼς ἢ μακρόθεν ἀφιγμένος. ζ* 193 *ξ* 511 *ἱκέτην ταλαπείριον. η* 24 *ξεῖνος*, cf. *ρ* 84 *τ* 379 hymn. I 168, cf. Ahrens Phil. T. 27, 267 sq. Schaper, progr. Cöslin 1873 p. 7; id. ap. Kuhn. Z. XXII, 504.

ταλα-πενθής. luctum perferens. *ε* 222 *τλήσομαι ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.*

τάλᾰρος (*τλῆναι.* cf. Curt. Etym.³ p. 207). *τάλαρον, -οισι.* corbis, qualus. *Σ* 568 *πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν. ι* 247 *ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε. δ* 131 *τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο*, cf. *δ* 125.

τάλας (*τλῆναι*). *τάλαν.* miser, audax. *σ* 327 *ξεῖνε τάλαν. τ* 68 *τάλαν*, cf. Friedl. Homer. Wörterverz. Jahrbb. f. Philol. Suppl. 3. 1861. p. 784. Hymn. III 160 Ruhnken *ἔῤῥε τάλαν* scripsit.

τᾰλάσί-φρων (*τλῆναι*). *ταλασίφρονος, -ονα.* i. e. *τλήμονα θυμὸν ἔχων E* 670. patiens, fortis, magnanimus. *Δ* 421 *ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν. Λ* 466 *α* 87 129 *γ* 84 *δ* 241 270 *ε* 31 *ρ* 34 114 292 510 *σ* 311 *Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος.* vid. *ταλάφρων.*

ταλάσσαι. vid. *τλῆναι.*

τᾰλαύρῑνος (e *ταλα-ϝρινος τλῆναι*). acc. masc. et neutr. *ταλαύρινον.* firmam cutem, firmum clipeum habens. cf. Lehrs Arist.² p. 308 seq. Curt. Etym.³ p. 515. *E* 289 *Y* 78 *X* 267 *Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν. H* 239 *νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν*, cf. Kissling ap. Kuhn. Z. T. 17 1868 p. 225 seq. Düntzer Ilias² ad *E* 289.

τᾰλά-φρων. patiens, fortis. *N* 300 *ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν.* Vid. *ταλασίφρων.*

Ταλθύ-βῐος (a verb. *θάλλω* et *βίος* per geminat. formatum. *Θαλθύβιος* forma legitur in Mon. ined. 6, 19; 8, 15) is est, qui vita vigenti utitur (cf. Sonne ap. Kuhn. Z. 14 p. 323; ib. 10 p. 121. Bekker, hom. Bl. I 222; aliter Eust. p. 110, 3 *ὁ θάλλων τὴν βοήν*). Agamemnonis praeco, qui postea Spartae divino honore colebatur et Aegii (Her. 7, 134 Paus. 7, 23, 7; 3, 12, 16 Curt. Pelop. I, 462 Friedreich, Real. p. 414). *H* 276 *T* 196 267. — *Ταλθύβιον Α* 320 *Γ* 118. *Ταλθύβιε Δ* 193. *T. δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν T* 250. *Ταλθυβίῳ κήρυκι Ψ* 897. *Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα Δ* 192.

τᾰμεσί-χρως (*τάμνω*). *-χροα, -χροας.* secans cutem, vulnificus. *Δ* 511 *Ψ* 803 *χαλκὸν ταμεσίχροα. N* 340 *ἐγχείῃσιν μακρῇς ἃς εἶχον ταμεσίχροας.*

τᾰμίη (*τάμνω*). *-η, -ην, -ίαι.* ancilla penaria, cellaria. *Z* 381 *ὀτρηρὴ ταμίη. Z* 390 *β* 345 *γ* 479 *γυνὴ τ. Ω* 302 *π* 152 *ἀμφίπολον ταμίην. α* 139 *δ* 55 *η* 175 [*κ* 371] *ο* 138 *ρ* 91 259 *σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε. γ* 392 *τὸν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤιξεν ταμίη. η* 166 *δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων. ϑ* 449 *αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἀνώγει ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'. ι* 207 *ταμίη τε μί' οἴη. ρ* 495 *σ* 169 *τ* 96 *ψ* 154 *Εὐρυνόμη ταμίη.* hymn. V 104 *οἷαί τε τροφοὶ εἰσὶ θεμιστοπόλων βασιλήων παίδων καὶ ταμίαι.*

τᾰμίης (*τάμνω*). *-ης, -ην, -ίαι.* cellarius, arbiter, dominus. *T* 44 *ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες. Δ* 84 *T* 224 *Ζεύς ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται. κ* 21 *κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων.*

τάμνω (cf. Curt. Etym.³ p. 208, id. Verbum d. gr. Spr. I 255). *τάμνῃ, τάμνετε, τάμνων, τέμνειν γ* 175, *ἔταμνον, ἔταμνεν, τάμνεν*, 3. plur. *ἔταμνον, τάμνον, τέμνον* hymn. V 383, *τάμε, τάμετ', τάμον, τάμῃ, τάμῃσι, τάμωμεν, τάμητε, τάμοι, ταμών*, acc. sing. *ταμόνθ', ταμόντες, ταμέειν, ταμνομένη* (*τεμνομένη? N* 180), *ταμνομένους, τάμνετο, τάμνοντ', τετμημένον, ταμέσθαι.* De *τέμνειν* forma cf. Döderlein Gloss. 2175. seco, caedo. *Λ* 88 *τάμνων δένδρεα. N* 180 *χαλκῷ ταμνομένη. Φ* 38 *ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ τάμνε νέους ὄρπηκας. Ψ* 119 *δρῦς. ε* 162 *δούρατα*, cf. 243. *μ* 11 *φιτρούς. ρ* 195 *ῥόπαλον τετμημένον.* hymn. III 47 *πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο. ξ* 24 *ἀράρισκε πέδιλα τάμνων δέρμα βόειον. I* 209 *τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς. γ* 332 *τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον. ω* 364 *ταμνομένους κρέα πολλά*, cf. hymn. III 120. *T* 197 *ταμέειν Διί τ' ἠελίῳ τε* (sacrificare). *N* 501 *Π* 761 *ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ. Ω* 409 *ἦσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προύθηκεν*, cf. *ι* 291 *σ* 339. *E* 214 *π* 102 *ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι. P* 126 *ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι*, cf. *Σ* 177. *Γ* 292 *ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ*, cf. *E* 292 *T* 266 *X* 328 *Ψ* 867 *σ* 86 *χ* 476. *P* 522 *ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν. P* 618 *διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην. Γ* 273 *ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνεν τρίχας. Λ* 844 *ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ ὀξὺ βέλος. γ* 456 *ἐκ μηρί' ἔταμνον. E* 74 *ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός. ψ* 204 *ταμὼν ὕπο πυθμέν' ἐλαίης. B* 124 *Γ* 73 256 *ω* 483 *ὅρκια πιστὰ ταμόντες* („foedus ferire"), cf. *Γ* 94 105 252 *Δ* 155 *T* 191. *Z* 194 *Y* 184 *τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων* (praedium determinaverunt), cf. *I* 580. *Σ* 528 *τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας* (intercipiebant. cf. *περιτάμνομαι*). *γ* 175 *πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν τέμνειν. ν* 88 *ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν.* hymn. V 383 *ἠέρα τέμνον ἰόντες.* (*ταμίης, τέμενος, τέτμον, τμήγω, τμήδην, τομή. ἀποδειροτομέω, ἀποπροτάμνω,*

ἀποτάμνω, δειροτομέω, διατάμνω, δρυτόμος, ἐκτάμνω, ἔντμητος, περιτάμνομαι, προτάμνω, πρότμησις, σκυτοτόμος, ταμεσίχρως, ὑλοτόμος). Vid. τέμω.

τᾰνᾰ-ήκης (ἀκή). -ήκεϊ. longam habens aciem, cf. Bärwinkel, her. hom. armat. Arnstadt 1839 p. 48. Döderlein Hom. Gloss. 113 cf. 215 et Düntzer ap. Kuhn. Z. T. 12 p. 8 interpretantur: sehr scharf et starkspitzig. *Η* 77 *Ω* 754 *δ* 257 ταναήκεϊ χαλκῷ de gladio. de securi *δ* 257 δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ τάμνον. Vid. τανυήκης.

τᾰνᾰός (τείνω). -οῖο (pro ταναῆς), -οῖσι. extensus, longus. *Π* 589 αἰγανέης ταναοῖο. hymn. V 454 ταναοῖσι ἀσταχύεσσιν.

τᾰναύ-πους. ταναύποδα. cruribus gracilibus (streckfüssig). cf. Curt. Etym.[3] p. 515. Düntzer ap. Kuhn. Z. T. 12 p. 8 interpretatur: starkfüssig. *ι* 464 hymn. II 126 (304) III 232 μῆλα ταναύποδα, cf. Ellendt, lexic. Sophocl. 2 p. 782 seq.

τᾰνηλεγής (ταναός, ἀλγεῖν). τανηλεγέος. valde dolorosus. Hesych. τανηλ(εγ)έος· παρατεταμένην ἔχοντος τὴν ἀλγηδόνα. μακροκοιμήτου, cf. Düntzer[2] ad *Θ* 70, qui a τανός et ἄλγος ducit. Ameis: „langhin bekümmert" sed in quinta ed. Od. ad *β* 100: „sehr schmerzhaft". Antiquior interpretatio cui Pott, Forsch. III 428 assensus est: porrectum proiciens a Doederleinio Gloss. 112 et 2052 reiecta est, quia λέξαι, ἐλέγμην, λέχος non ad λέγειν, sed ad λέχειν referenda sunt, cf. Düntz. Kuhn Zft. 12, 8 sed aliter Geist, Zft. AW. 1837 p. 1260. Ei vero, quam recepimus, interpretationi obstare videtur ταναός vocabulum, quod vix credendum est umquam significare potuisse i. q. stark. Rödiger, de prior. membr. in nom. Graec. comp. conformatione finali. Lips. 1866 p. 28 et 32 coniecit τανηλυγέος (cf. schol. Odyss. ed. Dind. *λ* 398) restituendum esse. *Θ* 70 *Χ* 210 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο. *β* 100 *γ* 238 *τ* 145 *ω* 135 μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. *λ* 171 398 κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο. Vid. δυσηλεγής.

Τάντᾰλος (et ipsi Homero, qui Tantalum *λ* 582 κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα dicit et plerisque a rad. τελ ταλ τλῆναι proficisci et eum, qui multa patitur, significare videtur. cf. Curtius Et.[4] 220 Fritzsche in Curt. Stud. VI 317 Kuhn Z. VII 337 Düntzer ed. Od. ad *λ* 582 Benfey Wrz. lex. II 258. — Preller, gr. Myth.[3] II 379 sq. Tantalum contendit esse audacem eiusdem stirpis nomine τόλμα collato, Pott Forsch. II 3 p. 310 verbo τάλαντον allato, eum, qui librae instar vacillantis multa patiatur. Plat. Cratyl. 395 D explicat ταλάντατος, Benseler, gr. Eigennamen a ταντᾰλόω derivans vertit: Schwinge, Schwebe. Sed Sonne ap. Kuhn. X 404 ducit a radice sanscr. tar i. e. penetrare). *λ* 582 Τάνταλον εἰσεῖδον. rex Sipyli in Phrygia siti, Iovis et Πλουτοῦς filius (schol. ad *λ* 582, Suid. s. v. Paus. 5, 13, 7 Strab. 1, 58). e Dione uxore Pelopem et Niobam procreavit. Eius divitiae in proverbii usum abierunt. Ad convivia deorum vocatus, nimia fortuna secunda elatus, cum secreta deorum aperuisset et ambrosiam et nectar esset furatus, a Iove in Tartarum est deiectus, ubi mento summam aquam, manibus fructus paene attingens siti et fama cruciabatur. *λ* 582—592. Suid. — multa praeterea poëtae et de eius crimine et de poenis finxerunt. Originem duxisse hanc fabulam ab ingenti terrae motu Preller l. l. conicit. cf. Arist. Meteor. 2, 8 γενομένου δὲ σεισμοῦ τὰ περὶ Σίπυλον ἀνετράπη. — Praeterea cf. Friedreich, Real. 537 seq. Preller l. l.

τᾰνύ-γλωσσος. longam linguam habens (clarisonus). Hesych. τανύγλωσσοι· μακρόφωνοι, ἢ τεταμένην ἔχουσαι τὴν γλῶτταν. *ε* 66 τανύγλωσσοί τε κορῶναι.

τᾰνυ-γλώχιν. longam cuspidem habens. *Θ* 297 τανυγλώχινας ὀϊστούς.

τᾰνῠ-ήκης (ἀκή). -εας, -ες, -εσι. longam aciem habens, longus et acutus, cf. Ameis, Zschr. f. G. 8 p. 626. *Ξ* 385 *Π* 473 *κ* 439 *λ* 231 ἄορ τανύηκες. *χ* 443 ξίφεσιν τανυήκεσι. *Π* 768 φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν, αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, vid. ταναήκης.

τάνυμαι. Vid. τανύω.

τανύ-πεπλος. -πλος, -πλῳ, -πλε. longa palla indutus. *Γ* 228 *δ* 305 *ο* 171 Ἑλένη τανύπεπλος. *Σ* 385 424 Θέτι τανύπεπλε. *μ* 375 Λαμπετίη. *ο* 363 Κτιμένη.

τᾰνῠ-πτερος. longas, patulas alas habens. hymn. V 89 τανύπτεροι ὥστ' οἰωνοί.

τᾰνυ-πτέρυξ. -πτέρυγι, -πτερύγεσσι. longas, patulas alas habens. *Μ* 237 οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι. *Τ* 350 ἅρπῃ τανυπτέρυγι.

τανυσί-πτερος. -ος, -ον. expandens alas, longas alas habens, cf. Schaper, progr. Cöslin 1873 p. 11, qui quod epith. etiam minoribus tribuatur (avibus (κίχλαι τανυσίπτεραι *χ* 468) alt. expl. refellit. Buchholz, h. Real. I p. 122 „alis passis volitans". *ε* 65 ὄρνιθες τανυσίπτεροι. *χ* 468 κίχλαι. hymn. III 213 οἰωνόν. XXXII 1 Μήνην, cf. H. Weber Kuhn Ztschr. T. 10 p. 252, cf. Phil. 16, 713, qui interpretatur: „Ausdehnung des Fluges habend", sed cf. Classen, N. J. f. Ph. 79, 308.

τανυ-στύς. intentio. *φ* 112 μήτε τι τόξου δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος.

τᾰνύ-σφυρος. -ύρῳ, -υρον. longos talos, graciles pedes habens. hymn. V 2 Δήμητρ' ἠδὲ θύγατρα τανύσφυρον. ib. 77 ἀχνυμένην περὶ παιδὶ τανυσφύρῳ.

τανύ-φλοιος. longum corticem habens. Düntzer ad *Π* 767 starkrindig. *Π* 767 τανύφλοιόν τε κράνειαν. Cornus arbor frutici similis habet glabros ramos.

τανύ-φυλλος. -υλλος, -ύλλου. longa folia habens. *ν* 102 346 *ψ* 195 τανύφυλλος ἐλαίη. *ψ* 190 θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης.

τανύω (Curt. Verb. d. gr. Spr. I 163). τανύουσι, τανύειν, τανύων, τάνυται, τανύοντο, fut. (?) τανύω *φ* 152, τανύουσι 174, τετάνυσται, τετάνυστο, τάνυσσε, ἐτάνυσσε, τάνυσε, τάνυσσαν, τανύσσῃ, τανύσῃ, τανύσσειεν, τανύσσαι, τανύσας, ἐτανύσσατο, imper. τανύσσαι, τανυσσάμενος, τάνυσθεν, τανυσθείς. intendo, extendo, colloco. *ω* 177 ῥηϊδίως δὲ τάνυσσε βιόν, cf. *Δ* 112 *φ* 128 152 171 174 254 328 409 426, vid. ἐντανύω. cf. Philologus T. 16 p. 714—717. *φ* 407 ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδήν, cf. hymn. III 51. *Ρ* 390 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην λαοῖσιν δώῃ τανύειν, cf. *Ρ* 391 393 hymn. III 49. *Ψ* 324 ὅππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν. *ψ* 201 ἐν δ' ἐτάνυσσ' ἱμάντα βοός. *π* 175 γναθμοὶ τάνυσθεν („levigati sunt"). *Κ* 156 ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο. *Ν* 392 *Π* 485 ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς, cf. *Σ* 26 *Υ* 483. *Ψ* 25 πρηνέα τανύσσας ἐν κονίῃς,

cf. σ 92. ι 298 κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων. Ι 468 Ψ 33 πολλοὶ δὲ σύες εὐόμενοι τανύοντο („trahebantur") διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο. Π 375 τανύοντο („currebant") δὲ μώνυχες ἵπποι ἄψοῤῥον προτὶ ἄστυ, cf. ζ 83. Π 475 ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. Ψ 761 κανών ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ („proicit") πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Λ 486 hymn. II 329 (507) ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. Ι 213 ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν. α 138 δ 54 η 174 κ 370 ο 137 ρ 93 παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. α 442 ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι. δ 135 ἐπ' αὐτῷ ἠλακάτη τετάνυστο. ε 68 ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους ἡμερίς. ε 346 τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι, cf. ε 373. ι 116 νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται. ο 283 τό γ' (ἔγχος) ἐπ' ἰκριόφιν τάνυσεν νεός. Λ 336 ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων. Ν 359 τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, cf. Ξ 389 Π 662 Ρ 401; Π 567 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσεν κρατερῇ ὑσμίνῃ. Ρ 547 πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν. (ἐκ-, ἐν-, ἐπεν-, ἐπι-, παρα-, ὑποτανύω. τείνω.)

τάπης. -ης, -ητα, -ήτων, -ησι -ητας (Ebel, Kuhn Ztt. 1, 304 teget- skr. tvac, cf. Düntz. ib. 12, 13). stragulum. Ι 200 εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφύρεοισιν, cf. υ 150. Κ 156 ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. Π 224 πλήσασα χιτώνων χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων οὔλων τε ταπήτων, cf. Ω 230 ω 276. Ω 645 δ 298 η 337 στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. δ 124 τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. κ 12 εὕδουσ' ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖσι λέχεσσι. Adi. adduntur οὖλος, πορφύρεος, φαεινός.

τάρ. cf. Lehrs, qu. ep. 131 seq. Nägelsb. Anm. zur Ilias 1864 p. 11. Scripsit La Roche Α 8. Cf. Düntz. Zenod. 57 Lange Phil. 4, 709.

ταράσσω. ἐτάραξε, ταράξῃ, τετρήχει, τετρηχυῖα. turbo. cf. Buttm. Lex. T. 1[4] p. 198 seq. Zeitschr. f. vergl. Sprachf. T. XIII p. 453 seq. ε 291 ἐτάραξε δὲ πόντον χερσὶ τρίαιναν ἑλών, cf. ε 304. Α 579 σὺν δ' ἡμιν δαῖτα ταράξῃ. Θ 86 σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε. Β 95 τετρήχει („tumultuabatur") δ' ἀγορή, cf. Η 346. (συνταράσσω. τρηχύς.)

ταρβαλέος. timidus. hymn. III 165 τέκνον ταρβαλέον.

ταρβέω (cf. Kuhn. Z. T. XIII p. 454, Fröhde, ib. XXII p. 255 adn. confert torvus. Fick, W. Wörterb. derivat a tar i. e. penetrare). ταρβεῖς, ταρβεῖ, imperat. et imperf. τάρβει, τάρβεσκον hymn. IV 251. τάρβησεν, τάρβησαν, ταρβήσειεν, ταρβήσας, ταρβήσαντε. trepido, timeo. Α 331 ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα. Β 268 ὁ δ' ἄρ' ἕζετο τάρβησέν τε, cf. Κ 374. Ε 286 Λ 384 Υ 430 τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη. Μ 46 τοῦ δ' ου ποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται. Ο 280 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Φ 288 μήτ' ἄρ τι λίην τρέε μήτε τι τάρβει. Φ 575 οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, cf. η 51 σ 331 391. Ω 171 θάρσει μηδέ τι τάρβει, cf. Δ 388 Ν 285 Υ 262 380 hymn. IV 251. Ζ 469 ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην, cf. Λ 405 Ρ 533 586 hymn. IV 83. Υ 283 ταρβήσας ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. π 179 ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη, cf. hymn. IV 182. (ἀταρβής, ἀτάρβητος, ὑποταρβέω?)

τάρβος. terror, timor. Ω 152 181 μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος.

ταρβοσύνη. timiditas. σ 342 λῦθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης ταρβοσύνῃ.

Τάρνη, Lydorum urbs, sub monte Tmolo sita, postea Sardes nominata, patria Phaisti. Ε 44 Φαῖστον . . . . ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει. cf. schol. Vill. ad Ε 44 πόλις τῆς Λυδίας. ἡ νῦν Σάρδεις. Eust. 270, 40; 356, 9; 520, 14. Hesych. eadem Ἄρνη et Αταρνα vocata est. Eust. l. l. Steph. Byz. Et. M. Syl. 146, 5 Strab. 9, 413 Buchholz, H. Real. I 301 Friedreich, Real. p. 80.

ταρσός. 1) (τέρσομαι). crates (Hürde). ι 219 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, 2) (cf. Döderlein Gloss. No. 1027) media pedis pars inter digitos et talum. Λ 377 ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός. Λ 388 ταρσὸν ποδός. Apoll. Soph. τὸ ἄκρον τοῦ ποδός.

Τάρτᾰρος (plerique per geminationem a verbi ταράσσειν stirpe factum putant. schol. A ad Θ 13 διὰ τὸ ἐκτεταράχθαι καὶ συγκεχύσθαι τὰ ἐν αὐτῷ πάντα. Et. M. 747, 14 Döderlein, Gloss. No. 657; sed Hartung, Rel. der Gr. II 38 a rad. tar, quae insit in latino verbo torpere). Tartarus apud Homerum profundissima est et ima inferorum sedes, nec solis luce collustrata nec ventorum flatu refrigerata, porta ferrea et limine aeneo munita, ubi Titanes et dei a Iove imperio spoliati coërcentur. Situm est autem sub terra ad extremos terrae marisque fines, tantum a summa terra distans, quantum caelum ab ipsa. Θ 13 et h. in Merc. 256 ἐς Τάρταρον ἠερόεντα. h. in Ap. Pyth. 158 Τ. ἀμφὶ μέγαν. in Merc. 374 ἐς Τ. εὐρύν. Θ 481 βαθὺς δέ τε Τάρταρος. cf. Tartari descriptionem Θ 13 seq. et 478 seq. (Χ 482). h. in Ap. Pyth. 157 seq. Suid. Et. M. 747, 14 Verg. Aen. VI 577 seq. Lehrs, Arist. 174 Preller, gr. Myth.[3] I 52 Friedreich, Real. p. 84 et 607 Buchholz, H. Real. I p. 52 seq.

ταρφέες (ταρφος). ταρφέες, ταρφέας, ταρφεῖαι (ταρφειαί? cf. Lehrs, Arist.[2] 259, Lange, Phil. 4 p. 717 seq. Ahrens ib. 6, 3) ταρφείας, ταρφέα. densi, crebri. Λ 69 τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει. Λ 387 Ο 472 χ 246 ταρφέες ἰοί. Μ 158 νιφάδες ἅς τ' ἄνεμος ταρφειὰς κατέχευεν. cf. Τ 357. Τ 359 ταρφεῖαι κόρυθες. ταρφέα adv. loco usurpatur: Μ 47 ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων. Ν 718 οἶσιν ἔπειτα ταρφέα βάλλοντες. Χ 142 ταρφέ' ἐπαΐσσει. θ 379 ὠρχείσθην ποτὶ χθονὶ ταρφέ' ἀμειβομένω, cf. Kuhn. Z. T. XII p. 411.

Τάρφη (ita nominata vel a palude propinqua dumetis vestita, Et. M. 747, 30 παράκειται δὲ ταρφεῖα λίμνη, vel quod silvis densis erat circumdata Eust. 277, 43 διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα. Steph. Byz. Strab. 9, 426), urbs Locrensium, sub monte Knemide densa silva operto ad Boagrium flumen sita, quae viginti stadia a Thronio urbe abest. Β 533 Τάρφην τε Θρόνιόν τε Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Eust. l. l. Steph. Byz. Hesych. Strabo l. l. iniuria contendit: καλεῖται δὲ καὶ Φαρύγαι. cf. Bursian Geogr. v. Gr. I 190 Buchholz, hom. Real. I 158 Friedreich, Real. 80 Leake N. Gr. II 179 apud Pundonitza urbem sitam fuisse contendit.

τάρφος (τρέφω). Dickicht, densissima silva. Ε 555 βαθείης τάρφεσιν ὕλης, cf. Ο 606.

ταρχύω (τέρσομαι. cf. Curt. Etym.[3] p. 681).

-χύσωσι, -χύσουσι. sepelio. *Η* 85 ὄφρα ἑ ταρχύσωσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοί. *Π* 456 674 τύμβῳ τε στήλῃ τε.

Ταΰγετος. ita legitur in hymn. hom. v. *Τηΰγετος.*

ταύρειος (ταῦρος). *-είῃ, -είην.* taurinus. *Κ* 258 *κυνέην ταυρείην*, *Ν* 161 163 *ἀσπίδα*, cf. *Π* 360.

ταῦρος (skr. sthura, Curt. Etym.^{3} p. 206 Schweizer, Kuhn Zft. II, 303). *-ος, -οιο, -ον, -ων, -οισι, -ους.* taurus. *Β* 481 *ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων ταῦρος.* *Π* 487 *ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών*, cf. *Ρ* 542 *Σ* 580. *Φ* 237 *μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος*, cf. *φ* 48. hymn. III 193 *ὁ δὲ ταῦρος ἐβόσκετο μοῦνος ἀπ' ἄλλων κυάνεος*, cf. ib. 196. ib. 493 *ἔνθεν ἅλις τέξουσι βόες ταύροισι μιγεῖσαι.* *Α* 41 *εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα ταύρων ἠδ' αἰγῶν.* *Α* 316 *ἑκατόμβας ταύρων ἠδ' αἰγῶν.* *Β* 550 *ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται*, cf. *α* 25 *λ* 131 *ψ* 278. *Λ* 728 *ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά, ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι.* *γ* 6 *τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, ταύρους παμμέλανας.* *γ* 8 *προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.* *ν* 181 *Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν*, cf. *Φ* 131 *γ* 178 *ν* 184. *Υ* 403 *ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα κούρων ἑλκόντων.* *Η* 223 *ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον ἑπταβόειον ταύρων ζατρεφέων.* *Ρ* 389 *ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην λαοῖσιν δώῃ τανύειν.* Adi. adduntur: *ἐρύγμηλος, ζατρεφής, κυάνεος, μέγας, παμμέλας.*

ταφήιος (θάπτω). *ταφήιον.* sepulcralis. *β* 99 *τ* 144 *ω* 134 *Λαέρτῃ ἥρωι ταφήιον* (*φᾶρος*).

Τάφιοι, Taphi insulae incolae, quos a Phoenicibus originem duxisse et Leleges fuisse alii tradunt (E. M. 748, 40 Curtius Pelop. II 11 seq.), alii ex Mycenis (Apollodor. 2, 4, 5), alii ex Acarnania profectos esse (schol. ad Apoll. Rhod. 1, 747 Strab. 10, 461) et primum Teleboas, tum a rege Tapho vel Taphio Taphios appellatos esse (Et. M. l. l. Eust. 1396, 1 Hesych. s. v. *Τηλεβόαι.* schol. ad Ap. Rhod. 1, 747). Rebus nauticis, mercatura, latrociniis eos floruisse, servos in ora Sidonia captos vendidisse (*α* 181 seq. *ο* 425 seq. *ξ* 452), regem Mentem Temesam, ut ferro aes permutaret, navigavisse (*α* 181) Homerus tradidit. *Ταφίων α* 105 *ξ* 452. *Ταφίοισι φιληρέτμοισιν α* 181 419. *Τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες ο* 427. *ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν π* 426. cf. Strab. 10, 456, 459.

Τάφος, maxima ex insulis, quae vocantur *Ἐχῖναι* apud Homerum (*Β* 625), postea *Ἐχινάδες.* quae a rege Tapho nomen traxisse dicitur, inter Acarnaniae oram et Leucadem insulam ad Acheloi fluminis ostium sita, nunc ‚Meganisi' vocata. *α* 447 *ἐκ Τάφου.* cf. Eust. 1396, 1 schol. ad Ap. Rhod. 1, 747 Apollodor. 2, 4, 5, 7 Strab. 10, 459 Bursian Geogr. v. Gr. II 365 seq. Buchholz h. Real. I 149. alii insulam eandem esse quam Cephaleniam insulam vel urbem contendunt Strab. 10, 459 Steph. Byz.

1) **τάφος** (θάπτω). *-ου, -ῳ, -ον.* sepultura, ludi funebres, epulum funebre. cf. Lehrs, Arist.^{2} 150. *Ψ* 619 *Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι.* *Ψ* 680 *ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο ἐς τάφον.* *δ* 547 *σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις*, cf. *ω* 87. *Ψ* 29 *ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ*, cf. *γ* 309. *Ω* 660 *εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι.* *Ω* 804 *ὣς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος.* *υ* 307 *καί κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο ἐνθάδε.*

2) **τάφος** (θαπ-). stupor. *φ* 122 *τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας*, cf. *ω* 441 hymn. VII 37. *ψ* 93 *τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν.* Vid. *τέθηπα.* (*θάμβος.*)

τάφρος, ἡ (θάπτω). *-ος, -οιο, -ῳ, -ον.* fossa. *Η* 341 440 *ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον*, cf. *φ* 120. *Η* 449 *ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν*, cf. *Ι* 349 *Μ* 5. *Θ* 213 *τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν.* *Ι* 87 *κὰδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἷζον ἰόντες.* *Μ* 4 *οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν.* *Π* 369 *οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.* *Ω* 443 *ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο*, cf. *Μ* 52 *Ξ* 66. *Θ* 343 *Ο* 1 *διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν.* *Κ* 193 *τάφροιο διέσσυτο.* *Κ* 198 *τάφρον ἐκδιαβάντες ὀρυκτήν*, cf. *Κ* 564 *Μ* 50 62. *Μ* 72 *τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ.* cf. *Ο* 344. *Π* 370 *πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.* *Θ* 255 *τάφρου τ' ἐξελάσαι.* *Δ* 48 *ἵππους ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ*, cf. *Λ* 51 *Μ* 76 85. *Σ* 198 215 *ἐπὶ τάφρον ἰών.* *Ι* 67 *φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτήν.* *Μ* 199 *ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.* *Υ* 49 *στὰς ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτήν.* *Ρ* 760 *πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον φευγόντων Δαναῶν.* *Θ* 179 *ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν*, cf. *Π* 380. *Σ* 228 *τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς.* *Θ* 336 *οἳ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιούς.* Adi. adduntur: *βαθύς, εὐρύς, μακρός, μέγας, ὀρυκτός.*

ταφών. vid. *τέθηπα.*

τάχᾰ (ταχύς). mox. cf. Lehrs, Arist.^{2} 92 seq. *Β* 193 *νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.* *Ε* 275 *τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.* cf. *Θ* 117 *Ι* 573 *Ν* 765 *Ξ* 13 *Ο* 449 *Ρ* 99 291 *Σ* 525 *Τ* 131 *Ψ* 447 *ξ* 265 *ρ* 434 *τ* 432 *ω* 205 hymn. II 40 (218) 45 (223) 253 (431), ubi Schneid. ci. *τάχ'*. III 98 404 425 VII 6 9 34. *Ε* 489 *οἳ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὖ ναιομένην πόλιν ὑμήν*, cf. *Ζ* 408 409 *Θ* 235 *Μ* 345 358 *Ν* 120 *Ξ* 8 *Υ* 294 *Φ* 292 309 *Ψ* 427 496 *Ω* 355 731 *α* 251 *β* 40 48 *ϑ* 202 316 *ο* 50 *π* 128 246 *ρ* 191 *σ* 73 115 338 389 *τ* 69 510 *φ* 174 363 369 *ψ* 114 hymn. III 157 255 334 IV 244. *β* 89 *ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον*, cf. Lehrs, Arist.^{2} p. 93. *Β* 694 *τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.* *Κ* 365 *ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν*, cf. *Β* 724 *Ζ* 52 *Λ* 181 *Ψ* 773 *δ* 514 *ι* 378 *ρ* 412 *υ* 393 *φ* 418 hymn. III 15. *Α* 205 *τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσαι* (non *ὀλέσσῃ*). *Λ* 654 *τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο.* *Β* 373 *Δ* 290 *τῶ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος*, cf. *Η* 158 *Π* 71 723 *Χ* 42 *β* 76 *μ* 387 *ο* 537 *ρ* 164 *τ* 310 *φ* 374 *χ* 78 134. *Ρ* 241 *ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς.* *Ν* 676 *τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν ἔπλετο*, cf. *Π* 617 *Ψ* 606 *ψ* 23. *Γ* 436 *μή πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμήῃς*, cf. *Ζ* 331 *Χ* 39 *ρ* 448 *σ* 10 13 334 *ω* 353.

τάχος (ταχύς). *-ει, -ος.* celeritas. *Ψ* 406 *οἷσιν Ἀθήνη νῦν ὤρεξε τάχος.* *Ψ* 515 *κέρδεσιν, οὔ τι τάχει γε παραφθάμενος.* vid. *ταχυτής.*

ταχύ-πωλος. -οι, -ων. celeres equos habens, celer equis. Δ 232 257 Ε 316 345 Ν 620 Ξ 21 Ο 320 Ω 295 313 Δαναῶν ταχυπώλων, Θ 161 Δαναοί, Ψ 6 Μυρμιδόνες.

ταχύς (cf. Curt. Etym.³ p. 185). ταχύς, ταχύν, ταχύ, -έε, -έες, έων, -έεσσι, -έας, -εῖα, -είης, voc. -εῖα, -έως (vid. τάχα), θάσσων, θάσσονας, θᾶσσον, τάχιστα. celer. Β 527 Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας, cf. Κ 110 175 Ν 66 701 Ξ 442 520 Ρ 256 Ψ 473 488 754. Γ 26 ταχέες κύνες, cf. Λ 818 Ρ 558 Σ 584 Χ 89 φ 363. Δ 94 ἰόν. Ε 356 Ψ 545 ἵππω, cf. Χ 464 Ψ 347 hymn. XVII 5 XXXIII 18. Ε 885 πόδες, cf. Ζ 514 Θ 339 Υ 189 Φ 564 Χ 8 173 230 ν 261. Θ 248 Λ 113 ν 436 ἐλάφοιο. Θ 399 Λ 186 Ο 158 Ω 144 Ἶρι. Ν 249 Μηριόνη Μόλου υἱὲ πόδας ταχύ, cf. Ν 348 482 Ρ 676 709 Σ 2 354 358. Π 186 γ 112 δ 202 περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν, cf. ρ 308. Σ 69 ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα. Φ 492 χ 3 ω 178 ὀιστοί. Ψ 287 ταχέες δ' ἱππῆες ἔγερθεν. Ω 292 310 οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, cf. ο 526. ξ 133 οἰωνοί. Adv. ταχέως Ψ 365. hymn. I 108. Comparat. θάσσων. Ν 819 θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους. Ο 570 οὔτε ποσὶν θάσσων οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι. Ρ 654 θᾶσσον („etwas schnell") ἰόντα, cf. υ 154. ο 201 θᾶσσον ἱκέσθαι. hymn. III 212 θᾶσσον ὁδὸν κίε. Δ 64 σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι, cf. Π 129 Τ 68 η 152 κ 72 π 130 hymn. III 255. Ν 115 ἀκεώμεθα θᾶσσον, cf. Υ 257 κ 44 192 228 268 ω 495. Β 440 ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα, cf. Μ 26 Ψ 53. Ζ 143 Υ 429 ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι. β 307 ἵνα θᾶσσον ἵκηαι ἐς Πύλον, cf. κ 33. Superlat. τάχιστα. Ι 165 κλητοὺς ὀτρύνομεν οἵ κε τάχιστα ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληιάδεω Ἀχιλῆος. Ι 240 ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἠῶ δῖαν, cf. Ν 286. Ι 626 ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, cf. Ρ 640 π 349. Ο 453 ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα Πουλυδάμας. Ρ 692 αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ. θ 561 λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν. ξ 407 τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι εἶεν, cf. ω 436. π 466 τάχιστά με θυμὸς ἀνώγει ἀγγελίην εἰπόντα πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι. σ 263 οἵ κε τάχιστα ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιίου πολέμοιο. Λ 513 ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους, cf. Φ 311 333 Ω 554 635 δ 544 λ 223 ο 14 hymn. II 308 (486). Γ 102 ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα, cf. ω 532. Φ 466 τάχιστα παυσώμεσθα μάχης. Ω 263 οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα. Δ 269 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ', cf. Δ 465 Ε 690 Θ 9 Ι 621 Ν 326 Σ 344 Ψ 197 α 85 γ 175 421 δ 473 737 ζ 32 289 ο 293 hymn. II 256 (434) IV 46. ε 492 ἵνα μιν παύσειε τάχιστα δυσπονέος καμάτοιο. ω 360 ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα, cf. ω 532. Ο 146 κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα. Χ 129 βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα. Δ 193 ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, cf. Ι 659 Ψ 71 403 414 ε 112 θ 434 π 152.

ταχυτής (ταχύς). -ῆτος, -ῆτα. celeritas. Ψ 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα. ρ 315 αἶψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν. vid. τάχος.

τε (que. Eiusdem stirpis est καί. cf. Curt. Etym.³ p. 133 et 444). que.

1) Semel posita τέ particula adiungit et singula vocabula et totas sententias. Α 5 κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι. Α 45 τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. Α 128 τριπλῇ τετραπλῇ τ'. Β 377 καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης. Β 447 αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον ἀγήραον ἀθανάτην τε. Β 501 οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ὕλην καὶ Πετεῶνα, Ὠκαλέην Μεδεῶνά τ', ἐυκτίμενον πτολίεθρον, Κώπας Εὔτρησίν τε πολυτρήρωνά τε Θίσβην. Β 672 Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος. Γ 54 οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης ἥ τε κόμη τό τε εἶδος. Γ 147 οἳ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ. Δ 28 Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν. Δ 441 Ἔρις Ἄρεος κασιγνήτη ἑτάρη τε. Π 432 Ἥρην κασιγνήτην ἄλοχόν τε (cf. μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ Ζ 87). Ι 48 νῶι δ' ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθ'. Ρ 52 αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι πλοχμοί θ'. Χ 6 Ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε Σκαιάων. Ψ 116 ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ'. ν 11 εἵματα καὶ χρυσὸς ἄλλα τε πάντα δῶρα. Ψ 295 Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἐόν τε Πόδαργον. h. II 17 (195) Ἥβη τε Διὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη, cf. Schnorr de Carolsfeld, verbor. colloc. Homer. Berol. 1864 p. 32 seq. Α 38 ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Α 255 ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ. Α 460 μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν. Β 634 οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο οἵ τ' ἤπειρον ἔχον. Λ 115 ἁπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα. ν 203 πῇ τε καὶ αὐτὸς πλάζομαι. σ 356 ἦ ῥ' ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.

2) Iteratur τέ particula. Α 13 λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Α 70 ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα. Α 167 ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας. Α 339 πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. Α 544 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Β 213 ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη. Γ 335 σάκος μέγα τε στιβαρόν τε. Ε 442 ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. Θ 162 ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν. Θ 233 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος στήσεσθ' ἐν πολέμῳ, cf. β 374 δ 588. Ν 669 τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν νοῦσόν τε στυγερήν. Ρ 610 Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε Κοίρανον. Χ 485 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι. δ 237 ἄλλοτε ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ. δ 845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε. θ 103 πύξ τε παλαιμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν. κ 68 ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ πρὸς τοῖσί τε ὕπνος. Α 443 παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι. Γ 80 ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Γ 117 ἄρνας τε φέρειν Πρίαμόν τε καλέσσαι. Θ 27 τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων. Ο 137 μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί. Φ 559 ὄφρ' ἂν ἵκωμαι Ἴδης τε κνημοὺς κατά τε ῥωπήια δύω. Ν 230 τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ. Ω 156 185 οὔτ' αὐτὸς κτενέει ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει. — Α 65 εἴ τ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴ θ' ἑκατόμβης. Β 349 γνώμεναι εἴ τε (ἤ τε?) ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴ τε (ἦε?) καὶ οὐκί. Μ 239 εἴ τ' ἐπὶ δεξί' ἴωσιν εἴ τ' ἐπ' ἀριστερά. γ 90 εἴ θ' ὅ γ' ἐπ' ἠπείρου δάμη εἴ τε καὶ ἐν

πελάγει. *I* 276 [*T* 177] ἢ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἤ τ' ἀνδρῶν ἤ τε γυναικῶν. *Λ* 410 ἑστάμεναι κρατερῶς ἤ τ' ἔβλητ' ἤ τ' ἔβαλ' ἄλλον. *P* 42 ἤ τ' ἀλκῆς ἤ τε φόβοιο, cf. *T* 148 *B* 289.

3) Respondent inter se τέ — καί („sic — ut"? cf. Schömann, op. 4, 272 seq. not.), τέ — ἠδέ, alia. *A* 7 Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. *A* 17 Ἀτρεΐδα τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί. *A* 61 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. *A* 328 Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας. *A* 417 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀιζυρὸς ἔπλεο. *B* 136 ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα. *B* 303 χθιζά τε καὶ πρωΐζ', cf. *Γ* 363. *Γ* 140 ἀνδρός τε προτέρου καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκήων. *Δ* 55 εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι. *Δ* 60 ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι. *Δ* 298 πολέας τε καὶ ἐσθλούς. *Δ* 505 χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ. *E* 501 κρίνῃ καρπόν τε καὶ ἄχνας. *E* 769 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ. *Z* 317 ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος. *K* 298 ἂμ φόνον, ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. *N* 129 Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα. *N* 368 ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσε. *Ξ* 465 κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ. ε 101 ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας. π 249 πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες. *A* 23 αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. *A* 367 τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα. *B* 25 ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν. *Θ* 346 ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες. β 114 τῷ ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ. ι 194 αὐτοῦ πὰρ νηί τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι. ν 229 χαῖρέ τε καὶ μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις. *B* 281 ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι abundat alterum utrum τέ. *A* 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. *B* 262 χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. *B* 815 ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι, cf. *Δ* 186 *E* 822 *Z* 446 cet. α 12 ι 87 κ 58 λ 259 ω 161 h. I 160 V 11. *Z* 469 ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον, cf. *K* 573 *Ξ* 348 *Φ* 351 ψ 289. θ 576 ἠμὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, οἵ τε φιλόξεινοι. *H* 418 ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην, cf. *H* 420. *I* 519 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη. *K* 226 ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, cf. *Ψ* 277 590 *Ω* 430 h. IV 110 145. φ 310 πῖνέ τε μηδ' ἐρίδαινε. *H* 294 ὡς σύ τ' εὔφρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιούς. αὐτὰρ ἐγώ. H. IV 8 per anacoluthiam fit, ut τέ vocabulo nulla particula respondeat.

4) τέ subicitur pronominibus et adverbiis relativis et coniunctionibus (verallgemeinernd). cf. N. J. f. Philol. 1859 p. 305. Phil. 1868 p. 504 seq. Edm. Lammert, de pronom. rel. Hom. Dissertatio. Lips. 1874. 8. p. 21—37. *A* 86 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα διίφιλον, ᾧ τε σὺ Κάλχαν εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις. *A* 238 δικασπόλοι οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται. *A* 284 βασιλεύς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν. *B* 669 ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει. *Γ* 61 ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ νήιον ἐκτάμνῃσι. *Δ* 361 τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγώ περ. *Δ* 483 αἴγειρος ὥς, ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκῃ. *E* 52 ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. *E* 332 θεάων τάων αἵ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσι. *E* 477 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ' οἵ πέρ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν. *I* 5 Βορέης καὶ Ζέφυρος τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον. *I* 39 ἀλκὴν δ' οὔ τοι ἔδωκεν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. *K* 258 κυνέην ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥ τε καταῖτυξ κέκληται. *N* 625 ξεινίου, ὅς τέ ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν. *O* 130 οὐκ ἀίεις ἅ τέ φησι θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *O* 468 δαίμων, ὅ τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός. *P* 174 ὅς τέ με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι, cf. ν 300 χ 346. *X* 127 ὀαριζέμεναι, ἅ τε παρθένος ἠΐθεός τε. (ἅτε pro adverbio Homero ignotum. cf. Lehrs. Ar.[2] 160). δ 361 οἵ ῥά τε νηῶν πομπῆες γίγνονται. ν 130 Φαίηκες, τοί πέρ τε (vulgo τοί πέρ τοι) ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης. ξ 221 ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ τέ μοι εἴξειε πόδεσσι. ξ 466 καί τι ἔπος προέηκεν, ὅ πέρ τ' ἄρρητον ἄμεινον. *A* 244 χωόμενος ὅ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας, cf. *A* 412 518 *Δ* 32. La Roche, H. St. 264 seq. et ed. Il. *A* 244. *K* 208 [409] φῆμιν πύθοιτο, ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν. *Ψ* 43 οὐ μὰ Ζῆν', ὅς τίς τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. κ 39 πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται. *E* 340 ἰχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν. *H* 208 σεῦατ' ἔπειτ' οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης, cf. *P* 157 ε 422 al. γ 73 ι 254 h. II 276 οἷά τε λῃστῆρες. φ 117 οἷός τ' ἤδη πατρὸς ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι, cf. φ 173 h. III 343. *B* 468 μυρίοι ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, cf. *E* 860 *I* 380 al. δ 356 ε 400 al. *Γ* 12 τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. *Ψ* 845 ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ, cf. ε 249. *B* 594 Δώριον, ἔνθα τε μοῦσαι ἀντόμεναι Θάμυριν παῦσαν ἀοιδῆς, cf. *Δ* 247 *E* 305 al. λ 475 ν 107 al. h. II 234 (412) III 229. *Π* 481 ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. *I* 441 ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν, cf. *Y* 478 *X* 325 δ 85 ω 507. *K* 127 ἐν φυλάκεσσ' ἵνα τ' ἄρ (vulgo γάρ) σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι. γ 321 ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ αὐτοετες οἰχνεῦσιν, cf. δ 358 φ 142. *Θ* 83 ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι, cf. *Σ* 521 α 50 ε 280 μ 3 ξ 353 π 471 τ 188. *K* 225 εἴ πέρ τε νοήσῃ, cf. *A* 81 *Λ* 116 al. α 188 204 al. *Δ* 87 ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας, cf. *Δ* 562 *M* 393. *B* 471 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, cf. *B* 782 *Γ* 189 al. η 323 μ 22 al. h. XXXIII 7. *Δ* 259 ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον κερῶνται, cf. *K* 7. *B* 289 ὥς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες ἀλλήλοισιν ὀδύρονται. *B* 474 ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν. *Γ* 23 ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. *Γ* 381 ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός. *P* 133 ἑστήκειν ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, cf. *P* 542 657 δ 535. *I* 42 θυμὸς ἐπέσσυται ὥς τε νέεσθαι, cf. ρ 21. h. II 352 (530). *B* 780 ἴσαν ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, cf. *I* 481 *Λ* 474 *N* 492 *Π* 192 [*T* 366] *Ψ* 598 ι 314 κ 420 ξ 254 h. V 215 ὡς εἴ πέρ τε βασιλήων. *M* 132 ἕστασαν ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν. *Δ* 259 ἐν δαίθ' ὅτε πέρ τε οἶνον κερῶνται, cf. *K* 7. *Γ* 33 ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν ἀπέστη, cf. *Δ* 141 *Θ* 338 *Ψ* 760. π 216 ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοί, τέ ἤ particulae subicitur. cf. *T* 148 δῶρα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές, ἤ τ' ἐχέμεν παρὰ σοί.

5) τέ particulis subicitur ἀλλά, γάρ, δέ cet. *A* 82 εἴ περ γάρ τε -, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν

χει κότον. *B* 754 ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει ἠΰτ' ἔλαιον, cf. *K* 225 *Π* 688 *P* 176 *T* 165 *Φ* 577 *X* 192 μ 44 64 67. *E* 89 τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει, cf. *Ω* 337 *O* 397. *Δ* 484 λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν. *B* 481 ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει. *Γ* 25 μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴ περ, cf. *I* 410 al. γ 147 δ 397 al. *A* 81 εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, vid. supra sub 4. *A* 403 ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε Αἰγαίων'. *B* 210 σμαραγεῖ δέ τε πόντος. *E* 118 δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν. *Y* 28 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες. *A* 406 οὐδέ τ' ἔδησαν, cf. *Δ* 437 *Φ* 248 al. λ 123 al. *O* 709 οὐδ' ἄρα τοί γε τόξων ἀικὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων, cf. β 182 μ 198 al. *B* 165 181 μηδέ τ' ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν, cf. *B* 179 *X* 185. *N* 493 γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν, cf. η 124. *Ξ* 18 οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδ' ἑτέρωσε, cf. *O* 274. *Γ* 56 ἦ τε κεν ἤδη ἕσσο. *X* 49 εἰ μὲν -, ἦ τ' ἂν ἔπειτα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ', cf. *Γ* 366 *E* 201 350 al. α 288 μ 138 ν 211 ω 28. *A* 521 καί τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν. *I* 159 τούνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων. *K* 224 σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν ὅππως κέρδος ἔῃ, cf. *I* 509 510 al. ξ 465 ρ 485 τ 342 537 ψ 13. h. III 92 133 559 al. *A* 63 καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, cf. *I* 502. *B* 90 αἳ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἳ δέ τε ἔνθα. *Δ* 341 σφῶιν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεν. *E* 138 ὅν ῥά τε ποιμὴν χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον οὐδὲ δαμάσσῃ. μ 93 μέσση μέν τε κατὰ σπείους δέδυκεν. *I* 406 ληιστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα, cf. *N* 279 *P* 727 al. ϑ 169 μ 105 h. IV 132. ε 369 τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ. *M* 304 οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι. h. I 3 καί ῥά τ' (codd. γ') ἀναΐσσουσιν ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο.

6) Postremo eos, qui reliqui sunt, locos enumerabimus. *K* 224 σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν. *T* 221 αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, cf. α 392. *Ψ* 310 τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι. *Ψ* 483 Αἶαν νεῖκος ἄριστε, ἄλλα τε πάντα δεύεαι Ἀργείων. ε 29 σὺ γὰρ αὖτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι, sed cf. Nägelsb. ad *Γ* 33. ρ 273 ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα περ ἔσσ' ἀνοήμων. α 347 οὔ νύ τ' (= τοι, Ameis) ἀοιδοὶ αἴτιοι, cf. α 60. ο 484 οὕτω τῆνδέ τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον, cf. ν 238. *A* 218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. *Δ* 161 εἴ περ γάρ τε -, ἔκ τε (δέ?) καὶ ὀψὲ τελεῖ. *M* 48 ὅππῃ τ' -, τῇ τ' εἴκουσι. *O* 397 αὐτὰρ ἐπεὶ -, ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα. *A* 8 τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, cf. *B* 761 *Γ* 226 *M* 409 *Σ* 6 182 α 346 ψ 264. *Σ* 188 πῶς τ' ἄρ' ἴω, cf. γ 22 h. I 19 II 29 (207). *A* 656 τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται, cf. ν 417. *N* 307 πῇ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι, cf. ο 509. *B* 292 καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἀσχαλάᾳ, cf. τ 265 ψ 118. *Γ* 12 τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. *I* 632 καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος ποινὴν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο, cf. υ 45. *M* 150 εἰς ὅ κέ τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται. *Ξ* 90 μή τίς τ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἀκούσῃ, cf. τ 486. *Π* 263 εἴ περ παρά τίς τε κιὼν ανθρωπος κινήσῃ. ε 120 ἥν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. (οὔτε, μήτε.) cf. E. Wentzel, Gebrauch d. Part. τέ bei Hom. Glogau 1847. 4° Bekker, Hom. Bl. I 150. 151 Kvícala, Ztschr. ö. Gymn. 1864 p. 313 seq. 393 seq. Phil. 1870 p. 163 Hartung, Part. d. gr. Spr. I 58 Krüger N. J. f. Ph. 24, 131 Classen, ib. 79, 306 Rieckher, ib. 85, 482 Schmid, hom. Dorpat 1863 Mosblech Zft. f. AW. 1838 col. 948.

Τεγέη (a στέγω lat. tego cf. Suid. s. v. τέγος. Lobeck el. pathol. I p. 130 Pott ap. Kuhn. Z. IX 173 Gelbke in Curt. Stud. II b p. 14). *B* 607 *Τεγέην*. urbs Arcadiae potentissima et antiquissima, in parte montis Maenali meridiana sita, cuius ruinae adhuc exstant inter pagos, qui nunc vocantur Hagios Sostis, Ibrahim Effendi, Piali. Eust. 301, 36 Suid. Steph. Byz. Bursian Geogr. v. Gr. II 207 et 218 seq. Curtius Pelop. I 253 seq. Fuerunt, qui opinarentur eam appellatam esse e Tegeate, Lycaonis filio. cf. Paus. 8, 3, 4; Strab. 8, 337; Steph. Byz.

τέγεος (τέγος). tecto subditus. Apoll. Soph. τέγεοι, ὑπερῷοι. *Z* 248 κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι. Cf. Döderl. Gl. 995 qui interpretatur εὔστεγος. A. Winckler, Wohnhäuser d. Hellenen. Berl. 1868 p. 57.

τέγος (στεγ-. cf. Curt. Et.[3] p. 175). τέγεος. tectum, aedes, atrium. κ 559 λ 64 κατ' ἀντικρὺ τέγεος πέσεν. α 333 ϑ 458 π 415 σ 209 φ 64 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο, cf. h. V 186.

τέθηπα (cf. Curt. Et.[3] p. 206). τέθηπα, -εν, -ώς, -ότες, ότας, ἐτεθήπεα, ταφων. perterritus sum, stupeo. cf. Fulda, Spr. d. Hom. Ged. I 137. *Δ* 243 τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες ἠΰτε νεβροί, cf. 246 *Φ* 29 ω 392. *I* 193 *Λ* 777 *Ψ* 101 π 12 ταφὼν δ' ἀνόρουσεν. *Λ* 545 *Π* 806 *Ω* 360 στῆ δὲ ταφών. *Φ* 64 ὃ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς. ζ 166 ὣς δ' αὔτως καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ, cf. ω 90. ζ 168 ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε. ψ 105 θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν. (θάμβος, θαυμάζω, θηέομαι, τάφος.)

τείνω (cf. Curt. Et.[3] p. 204. id. Verb. d. gr. Spr. I 309). τείνῃ, τεῖνεν, ἔτεινεν, τεῖναν, τείνειεν, τείνας, τέταται, τέτατο, τετάσθην, τέταντο, τάθη, ταθείς. intendo, extendo, colloco. *Γ* 261 311 *T* 394 κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω. *E* 262 322 ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. *Γ* 372 ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης, cf. *Ξ* 404. *Δ* 124 κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν, cf. Phil. 16 p. 714—717. *Δ* 536 ὣς τώ γ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην. *N* 655 ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς, cf. *Δ* 544 *Φ* 119. *Π* 365 ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ. *X* 307 φάσγανον ὀξύ, τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο. λ 11 τέταθ' ἱστία. χ 200 ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ. *M* 436 *O* 413 τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε. *Y* 101 εἰ δὲ θεός περ ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος. *P* 543 ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο ὑσμίνη, cf. *P* 736. λ 19 ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται βροτοῖσι. *Ψ* 375 ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος, cf. *Ψ* 758 ϑ 121. (ἐκτάδιος, ἐντείνω, ἐπιτείνω, ἐπίτονος, κατατείνω, παλίντονος, πρότονος. ταναός, τανύω, τένων, τῆ, τιταίνω.)

τεῖος. vid. τέως.

τείρεα (ἀ-στήρ? cf. Curt. Et.[3] p. 195). τείρεα, -σι. sidera. Apoll. Soph. τείρεα· τὰ ἄστρα. *Σ* 485 ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, Πληιάδας θ' Ὑάδας τε τό τε σθένος Ὠρίωνος. h. VIII 7 πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, vid. τέρας.

Τειρεσίης (nomen formatum videtur a *τείρεα* pro *Τείριας* i. e. *τερατοσκόπος*, signorum interpres. Doederlein Gloss. 1026 Lobeckium secutus. Kuhn Z. VI 114 Düntzer ad *κ* 492. Lehrs Arist.[2] 459, adn. Preller griech. Myth.[3] II 478. Sed Eust. 1665, 40 *παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω ἢ παρὰ τὸ τείρεα, ὅ ἐστιν ἄστρα.* praeterea in Etym. M. 756, 11 *ἢ παρὰ τὸ τείρεσθαι*). Thebanus, vates celeberrimus. *Τειρεσίαο κ* 537 *λ* 50 89 479 *μ* 272 *ψ* 251. *Τειρεσίῃ κ* 524 *λ* 32. *Τειρεσίη λ* 139. *Τειρεσίαο ἄνακτος λ* 151. *Θηβαίου Τειρεσίαο κ* 565 *λ* 90 165 *ψ* 323. *Θηβαίου Τειρεσίαο μάντηος ἀλαοῦ κ* 492—493 *μ* 267. — Eueris et Chariclus nymphae filius (Paus. 9, 33, 1 Apollodor. 3, 6, 7). Mantus pater (schol. ad Ap. Rhod. 1, 308 Paus. 9, 33, 2 Strab. 9, 443 Suid. s. v. *Σίβυλλα Θετταλή*). luminibus fuit orbatus (*μ* 267. Soph. Antig. 989 Eust. 1665, 40 Et. M. 756, 14 Suid. s. v. *τυφλός* Apollodor. l. l.); ex fonte, qui vocatur ***Τελφοῦσα***, potus mortuus est. (Paus. l. l. Apollodor. l. l.), solus autem apud inferos mentis compos fuit. (*κ* 493 sq.)

τείρω (*τερ.* cf. Curt. Et.[3] p. 209 id. Verb. d. gr. Spr. I 306). *τείρει, -ουσι, ἔτειρε, τεῖρε, ἐτείρετο, τείρετο, -οντο, -όμενος, -οιο, -ον -οι, -οις, -ους, τείρεσθαι.* tero, vexo, turbo, conficio. *Δ* 315 *ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον*, cf. *Ε* 153 *ω* 233. *Ε* 352 *ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο, τείρετο δ' αἰνῶς.* *Ε* 391 *ἐξέκλεψεν Ἄρηα ἤδη τειρόμενον.* cf. *Ζ* 85 255 387 *Θ* 102 363 *Ι* 248 302 *Λ* 283 801 841 *Ο* 44 *Π* 43 *Ρ* 703 *Σ* 129 201. *Ε* 796 *ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν*, cf. *Ε* 797 *Φ* 51. *Θ* 81 *ἵππος ἐτείρετο, τὸν βάλεν ἰῷ.* *Ν* 251 *βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή*; *Ν* 539 *βαρέα στενάχοντα τειρόμενον.* *Ο* 61 *ὀδυνάων αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας*, cf. *ι* 441. *Π* 510 *τεῖρε γὰρ αὐτὸν ἕλκος.* *Ρ* 376 *τείροντο δὲ νηλέι χαλκῷ.* *Ρ* 745 *ἐν δέ τε θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν.* *Φ* 355 *πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστοιο*, cf. *Φ* 353 366. *Χ* 242 *ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ*, cf. *β* 71. *Ω* 489 *κεῖνον περιναιέται τείρουσ'.* *α* 342 *ἀοιδῆς, ἥ τέ μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι κῆρ τείρει.* *δ* 369 *ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός*, cf. *μ* 332. *δ* 441 *τεῖρε γὰρ αἰνῶς φωκάων ὀλοώτατος ὀδμή*, cf. h. III 131. *ε* 324 *οὐδ' ὧς σχεδίης ἐπελήθετο τειρόμενός περ.* *η* 218 *καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.* *κ* 78 *τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς.* (*ἀτειρής, ἀτέραμνος* (?), *κυκλοτερής. τέρετρον, τέρην, τετραίνω, τορέω, τορνόω, τρητός, τρίβω, τρύπανον, τρυπάω, τρύχω, τρώω, θρύπτω.*)

τειχεσι-πλήτης (*πελ-, πλήσσω.* cf. Curt. Et.[3] p. 261 a *πάλλω* ducens, Schaper ap. Kuhn Z. XXII 526 vertit: ‚qui muros frangit' vel qui contra muros tundit'). *τειχεσιπλῆτα.* murorum oppugnator. Hesych. *τειχεσιπλῆτα· προσπελάζων τείχεσι.* *Ε* 31 455 *Ἆρες τειχεσιπλῆτα.* Zenod. scr. *τειχεσιβλῆτα.* cf. R. Rödiger, de prior. membr. in nomin. comp. conform. finali. Lips. 1866 p. 69 F. Fedde, über Wortzusammensetzung im Hom. Th. 1 Bresl. 1871 p. 23.

τειχίζομαι (*τεῖχος*). murum struo. *Η* 449 *τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ.*

τειχιόεις (*τεῖχος*). *τειχιόεσσαν.* muro munitus. *Β* 559 *Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν.* *Β* 646 *Γόρτυνα.*

τειχίον (*τεῖχος*). murus. *π* 165 343 *ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρ' ἐκ μέγα τειχίον αὐλῆς.* cf. A. Winckler, Wohnhäuser d. Hellenen. Berl. 1868 p. 20.

τεῖχος. nom. acc. *τεῖχος, -εος, -ει, -εσσι, -εα.* murus, moenia, propugnacula. *Ζ* 434 *ἐπίδρομον ἔπλετο* ***τεῖχος.*** *Μ* 4 *τάφρος Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ.* *Μ* 12 *τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.* *Μ* 64 *σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσιν, προτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν.* *Μ* 399 *ὕπερθεν τεῖχος ἐγυμνώθη.* *Ν* 683 *ὕπερθεν τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον.* *Ξ* 15 *ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν*, cf. *Ξ* 55. *Ξ* 66 *τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον.* *Φ* 516 *μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐυδμήτοιο πόληος.* *κ* 3 *πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος χάλκεον.* *Ι* 87 *κὰδ δὲ μέσον τάφρου καὶ* ***τείχεος*** *ἷζον ἰόντες.* *Μ* 291 *τείχεος ἐρρήξαντο πύλας.* *Μ* 388 *ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο*, cf. *Π* 512. *Π* 702 *τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος.* *Ο* 391 *τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν.* *Ι* 353 *οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ* (procul a) *τείχεος ὀρνύμεν.* *Μ* 390 *ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθών.* *Σ* 215 *στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος*, cf. *Σ* 256 *Φ* 557 *Χ* 16. *Χ* 4 *τείχεος* ***ἆσσον*** *ἴσαν.* *Μ* 420 *τείχεος ἂψ ὤσασθαι.* *Ι* 232 *ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο.* *Γ* 67 *λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος* ***ἐκτός.*** cf. *Υ* 49. *Ι* 552 *τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν.* *Φ* 608 *πόλιος καὶ τείχεος ἐκτός.* *Μ* 374 *τείχεος ἐντὸς ἰόντες.* *Μ* 380 *μαρμάρῳ ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος*, cf. *Μ* 416 *Χ* 85. *Χ* 237 *τείχεος* ***ἐξελθεῖν.*** *Φ* 540 ***ἰθὺς*** *πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο φεῦγον.* *Π* 397 ***μεσηγὺς*** *νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο.* *Σ* 279 *ἐλθὼν ἐκ νηῶν* ***περὶ*** *τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.* *Χ* 146 *τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο.* *Ν* 764 ***ἐν τείχει*** *ἔσαν*, cf. *Χ* 299. *Χ* 463 *ἔστη παπτήνασ'* ***ἐπὶ*** *τείχεϊ.* *Ρ* 404 *ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων τείχει ὕπο Τρώων*, cf. *Ρ* 558 *Φ* 277 *Ψ* 81. *Η* 135 *Φειᾶς* ***πὰρ τείχεσσιν*** *Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.* *Η* 436 *ποτὶ δ' αὐτὸν* ***τεῖχος*** *ἔδειμαν πύργους θ' ὑψηλούς*, cf. *Ι* 349 *Ν* 683 *Ξ* 32. *Η* 449 *τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ.* *Η* 461 *τεῖχος ἀναρρήξας τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι*, cf. *Μ* 90 198 223 257 261 418 440 *Φ* 446. *Μ* 18 *μητιόωντο τεῖχος ἀμαλδῦναι*, cf. *Η* 463 *Μ* 32. *Ο* 345 *δύοντο τεῖχος ἀνάγκῃ.* *Ο* 361 *ἔρειπε τεῖχος Ἀχαιῶν ῥεῖα μάλ'.* *Ο* 736 *ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι.* *Σ* 514 *τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα ῥύατ' ἐφεσταότες.* *Υ* 30 *τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.* *ζ* 9 *ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει.* *Β* 691 *διαπορθήσας* ***τείχεα*** *Θήβης*, cf. *Δ* 308. *Θ* 177 *τάδε τείχεα μηχανόωντο ἀβλήχρ' οὐδενόσωρα.* *Μ* 26 *θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.* *Χ* 99 *πύλας καὶ τείχεα δύω.* *Χ* 507 *ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.* *η* 44 *ἀγορὰς καὶ τείχεα μακρὰ ὑψηλά, σκολόπεσσιν ἀρηρότα.* *Μ* 36 ***ἀμφὶ*** *μάχη ἐνοπή τε δεδήειν τεῖχος ἐύδμητον.* *Μ* 333 *πάπτηνεν δ' ἀνὰ τεῖχος* (v. l. *πύργον*) *Ἀχαιῶν εἴ τιν' ἴδοιτο ἡγεμόνων.* *Δ* 34 *εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά*, cf. *Χ* 56. *Μ* 25 *ἐς τεῖχος ἵει ῥόον.* *Μ* 438 *ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν*, cf. *Ν* 679 *Π* 558 *Φ* 536. *Π* 714 *ἐς τεῖχος ἀλῆναι*, cf. *Φ* 534. *Υ* 145 *ἡγήσατο τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος.* *Μ* 143 *Ο* 395 *τεῖχος ἐπεσσυμένους.* *Μ* 308 *τεῖχος ἐπαΐξαι.* *Μ* 443 *ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες.* *Ν* 737 ***κατὰ*** *τεῖχος ἔβησαν*, cf. *Ο* 384. *Φ* 295 *κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι*

M 352 *βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος.* *Φ* 530 *ὀτρύνων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς.* *Z* 327 *περὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος μαρνάμενοι.* *X* 168 *διωκόμενον περὶ τεῖχος*, cf. *M* 177. *Z* 388 *πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει.* *Θ* 533 *πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται.* *M* 137 *ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον ἔκιον.* *X* 112 *δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας.* *ξ* 472 *ὅτε δή ῥ' ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος.* *Δ* 378 *στρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης.* *M* 289 *τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρειν.* *M* 468 *τεῖχος ὑπερβαίνειν*, cf. *M* 469 *N* 50 87. *Δ* 407 *παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον.* *Δ* 181 *ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος ἵξεσθαι*, cf. h. V 271. *M* 264 *δηίους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.* *X* 144 *τρέσε τεῖχος ὕπο Τρώων.* Adi. adduntur: *ἀβληχρός, αἰπύς, ἀμφίχυτος, ἄρειος, ἔμπεδος, ἐπίδρομος, ἐΰδμητος, εὐρύς, ἱερός, καλός, κλυτός, μακρός, μέγας, οὐδενόσωρος, ὑψηλός, χάλκεος, χθαμαλός.* (*εὐτείχεος.*)

τείως. Dubia forma, quam correxerunt G. Curt. (Rh. Mus. 4, 242 seq.) et L. Meyer (Ztschr. f. vergl. Sprachf. 9, 388) restituentes *τῆος* aut *τεῖος*. cf. Bergk, Phil. 11, 383. vid. *τέως*.

τεκμαίρομαι (*τέκμαρ*). *-ομαι, -εται, -ήρατο* et *-ντο*. constituo, confirmo, indico. *Z* 349 *τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο.* *H* 70 *κακὰ φρονέων τεκμαίρεται* (Hesych. *ἐπὶ τέλους ἄγει. στοχάζεται. περαίνει*) *ἀμφοτέροισιν.* *η* 317 *πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, αὔριον ἔς.* *κ* 563 *ἄλλην δ' ἧμιν ὁδὸν τεκμήρατο.* *λ* 112 *μ* 139 *τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον.* h. II 107 (285) *ἔνθα τεκμήρατο νηὸν ποιήσασθαι.*

τέκμωρ (cf. Curt. Et.[3] p. 206). nom. et acc. *τέκμωρ*. finis, signum. cf. Buttm. Lex. 1, 119 sq. *H* 30 *I* 48 *εἰς ὅ κε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωσι*, cf. *I* 418 685. *N* 20 *ἵκετο τέκμωρ, Αἰγάς.* *Π* 472 *τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ.* *δ* 373 466 *οὐδέ τι τέκμωρ εὑρέμεναι δύνασαι.* *A* 526 *τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον τέκμωρ.* h. XXXII 13 *τέκμωρ δὲ βροτοῖς καὶ σῆμα τέτυκται.* vid. *τεύχω* sub fin.

τέκνον (*τίκτω*). filius, filia, infans, pullus. *B* 136 *ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα*, cf. *Δ* 238 *Z* 95 276 310 *P* 223 *Σ* 514 *Ω* 730. *I* 594 *τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας.* *μ* 42 *τῷ δ' οὔ τι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται*, cf. *ν* 45 *ξ* 264 *ρ* 433. *B* 871 *Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα*, cf. h. XXXIII 2. *Z* 196 *ἣ δ' ἔτεκεν τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ.* *λ* 249 *περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα*, cf. *λ* 285 *τ* 266 *χ* 324 [h. I 14] IV 127 V 136 XXXI 5. *Σ* 336 *Ψ* 23 *δώδεκα Τρώων ἀγλαὰ τέκνα.* *X* 63 *νήπια τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ.* *Ω* 542 *σέ τε ἠδὲ σὰ τέκνα.* [*λ* 631 *Θησέα Πειρίθοόν τε θεῶν ἐρικυδέα τέκνα*]. *ξ* 223 *οἰκωφελίη ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.* h. III 151 *σπάργανον ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένος, ἠΰτε τέκνον νήπιον.* ib. 163 *τί με ταῦτα δεδίσκεαι ἠΰτε τέκνον.* ib. 323 *Διὸς περικαλλέα τέκνα*, cf. 397 504. *A* 362 *τέκνον, τί κλαίεις*, cf. *Z* 254 *Σ* 73 128 *T* 29 *X* 431 *γ* 254 *π* 61 226 *τ* 22 363 *υ* 135 *χ* 420 h. V 393. *A* 414 *ὤ μοι, τ. ἐμόν, τί νύ σε τρέφον αἰνὰ τεκοῦσα*, cf. *E* 382 428 *I* 254 *Λ* 786 *T* 8 342 *X* 82 *Ω* 128 *α* 64 *ε* 22 *λ* 155 216 *τ* 492 *χ* 486 *ψ* 70 105 *ω* 478. *Φ* 379 *τέκνον ἀγακλεές.* *X* 84 *β* 363 *γ* 184 *ο* 125 509 *φίλε τέκνον.* *ψ* 26 *τέκνον φίλον.* h. V 248. *τέκνον Δημοφόων.* *K* 191 *φίλα τέκνα*, cf. *γ* 418 *δ* 78 h. V 119 138. *Ω* 253 *κακὰ τέκνα.* h. XXV 6 XXVII 21 *τέκνα Διός.* *B* 311 *στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα.* *B* 313 *μήτηρ ἐνάτη ἦν ἣ τέκε τέκνα*, cf. *B* 315 317 326 327. *Λ* 113 *ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα.* *M* 170 *μένοντες ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων* (*σφῆκες*). *T* 400 *Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.* *π* 217 *αἰγυπιοί, οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο.* Adi. adduntur: *ἀγακλεής, ἀγλαός, ἐρικυδής, κακός, νήπιος, περικαλλής, τηλεκλυτός, φίλος.*

τέκος (*τίκτω*). *-εος, -εϊ*, a. et v. *-ος, -έων, -εσσι, -έεσσι.* filius, filia, infans, pullus. *Γ* 160 *μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ'.* *Γ* 301 *σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι αὐτῶν καὶ τεκέων.* *Δ* 162 *σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.* *E* 71 *πύκα τρέφε ἶσα φίλοισι τέκεσσι*, cf. *N* 176 *O* 551. *E* 535 *ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν τῖον.* *Σ* 63 *ἴδωμι φίλον τέκος.* *X* 453 *ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.* *Ω* 36 *ᾗ τ' ἀλόχῳ καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ.* *Ω* 467 *μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος λίσσεο καὶ τέκεος.* *β* 178 *μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν.* *δ* 175 *σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ.* *θ* 243 *παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν*, cf. *κ* 61. *θ* 525 *ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ.* *ξ* 244 *τεταρπόμενος τεκέεσσι κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν.* h. XXXI 1 *Ἥλιον, Διὸς τέκος.* *A* 202 *αἰγιόχοιο Διὸς τέκος*, cf. *B* 157 *E* 115 714 *Θ* 352 427 *K* 278 284 *Φ* 420 *δ* 762 *ζ* 324 h. XXVIII 17. *Φ* 229 *ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος.* *Φ* 331 *κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος.* h. VII 58 *τέκος Σεμέλης.* *Γ* 162 *δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος ἵζευ ἐμεῖο*, cf. *Γ* 192 *E* 373 *Θ* 39 *I* 437 444 *Ξ* 190 *Φ* 509 *X* 38 183 *Ω* 373 *δ* 611 *π* 25 *τ* 474 *ψ* 5 h. V 71. *K* 169 *πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπες*, cf. *Σ* 95 *Ψ* 626 *Ω* 732 *ζ* 68 *σ* 170 h. V 460. *X* 56 *εἰσέρχεο τεῖχος ἐμὸν τέκος.* *Ω* 425 *η* 22 *ὦ τέκος.* *Θ* 248 *νεβρὸν τέκος ἐλάφοιο.* *P* 133 *ἑστήκειν ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν*, cf. *M* 222 *Π* 265.

τεκταίνομαι (*τέκτων*). *-τήνατο, -ήναιτο*, fabricor. *E* 62 *Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας.* *K* 19 *εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο.* [h. III 25] *τοι πρώτιστα χέλυν τεκτήνατ' ἀοιδόν.* (*παρατ.*)

Τεκτονίδης (nomen patronymicon a voce *τέκτων* formatum), Tectonis filius, i. e Polyneus, princeps quidam Phaeacum. *θ* 114 *Πολυνήου Τεκτονίδαο.*

τεκτοσύνη (*τέκτων*). ars fabrilis. *ε* 250 *ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων.*

τέκτων (Curt. Et.[3] p. 206 sq.). *-ων, -ονος, -α, -ες, -ας.* faber. *E* 59 *τέκτονος* [*Τέκτονος?*] *υἱὸν Ἁρμονίδεω ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν.* *Z* 315 *τότ' ἄριστοι ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ τ. ἄνδρες.* *Δ* 110 *ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων.* *N* 390 *Π* 483 *πίτυς, τήν τ' οὔρεσι τ. ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσσι νήιον εἶναι.* *O* 411 *στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος.* *Ψ* 712 *ἀμείβοντες, τούς τε κλυτὸς ἤραρε τ.* *ι* 126 *ἄνδρες νηῶν ἔνι τ.* *ρ* 340 *σταθμῷ, ὅν ποτε τ. ξέσσεν ἐπισταμένως.* *ρ* 384 *μάντιν ἢ ἰητῆρα κακῶν ἢ τ. δούρων ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδόν.* *τ* 56 *κλισίην, ἥν ποτε τ. ποίησ' Ἰκμάλιος.* *φ* 43 *οὐδόν, τόν ποτε τ. ξέσσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.* h. IV 12 *πρώτη τ. ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.* de *τέκτονος* arte et labore cf.

Riedenauer, Handwerk cet. in den hom. Zeiten p. 86 sq. (τέχνη, τίκτειν, τέκμαρ, τόξον, τυγχάνω, τεύχω.)

Τελᾰμών (a radice τελ ταλ τλῆναι. Curt. Et.^{4} 220' Pott Forsch. II 3 p. 309 et ap. Kuhn. Z. VII 337 Preller gr. Myth.^{3} II 402 Bugge ap. Kuhn. Z. XXII 456 Et. M. 750, 28 παρὰ τὸ ταλάσσω, ταλαμών), Aeaci et Endeidis filius, Pelei frater, Salaminiorum rex. schol. A ad Π 14. Τελαμῶνος Ν 177 Ρ 293. Τελαμῶνι Θ 283. Τελαμῶνος ἀγαυοῦ Ρ 284. Τελαμῶνος ἀμύμονος λ 553. Cum Hercule contra Laomedontem profectus Troia oppugnata Hesionen praemium consecutus est. schol. A et B ad Θ 284. schol. ad Ap. Rhod. 1, 1289 Preller gr. Myth.^{3} II 232 seq. et 394 seq.

Τελᾰμωνιάδης (Et. M. 540, 38). Telamonis filius i. e. Aiax maior. Ν 709 Τελαμωνιάδη. praeterea cf. Αἴας.

Τελᾰμώνιος (adi. a nomine proprio Τελαμών formatum cf. Et. M. 540, 38). cognomen Aiacis maioris et Teucri, filiorum Telamonis. cf. Αἴας et Τεῦκρος.

τελαμών (τλῆναι). -ών, -ῶνος, -ι, -α, n. -ε, -ων. balteus, lorum. Ε 404 τῷ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ἤ τοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου. Β 388 ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσιν ἀσπίδος. Ε 798 ἀν δ' ἴσχων τελᾰμῶνα αἷμ' ἀπομόργνυ. Λ 38 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν. Π 803 ἀπ' ὤμων ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε, cf. Ε 796 Μ 401 Σ 480. Η 304 Ψ 825 δῶκε ξίφος ξὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐυτμήτῳ τελαμῶνι. Σ 598 μαχαίρας εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων. λ 610 σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ χρύσεος ἦν τελαμών, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, cf. λ 614. Ρ 290 δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας. cf. Döderl. Gl. 2378. adduntur: ἀργύρεος, ἐύτμητος, πλατύς, φαεινός, χρύσεος.

τελέθω (τέλλω). -ει, -ουσι, [-εσκε], -οντες. sum. Η 282 294 νὺξ δ' ἤδη τελέθει. Ι 441 ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι. Μ 347 360 τὸ πάρος περ ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Φ 465 φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε ζαφλεγέες τελέθουσι. Ψ 589 οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι. δ 85 ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι. η 52 θαρσαλέος ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει. θ 583 μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι. ρ 486 θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας, Apoll. τελέθοντες· γινόμενοι, ἐν τῇ Ρ Ὀδυσσείας. τ 328 ἄνθρωποι μινυνθάδιοι τελέθουσι. [h. V 241] ὡς προθαλὴς τελέθεσκε. XXX 5 ἐκ σέο δ' εὔπαιδές τε καὶ εὔκαρποι τελέθουσι. XXXII 12 λαμπρόταταί τ' αὐγαὶ τότ' ἀεξομένης τελέθουσιν οὐρανόθεν. cf. E. Wentzel, qua vi posuit H. verba, quae cadunt in ΘΩ. Oppolii 1836. 4⁰. p. 30 sq.

τέλειος, τέλεος (τέλος). τέλειον, τέλεον, τελείων, τελειότατον. perfectus, integer, vitio carens. Α 66 ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων, cf. Ω 34. Hes. τελείων· ἤτοι τὴν ἡλικίαν· ἢ ὁλοκλήρων, ἀσινῶν. Θ 247 Ω 315 αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν, Hes. τελειότατον πετεηνῶν· ἐπιτελεστικώτατον. h. III 129 τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἑκάστῃ. ib. 526 ἦ σε τέλειον σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι ἠδ' ἀνθρώπων. vid. τελήεις.

τελείω. vid. τελέω.

τελεσ-φόρος. ad finem perducens, perductus, absolutus. Τ 32 κῆται τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. δ 86 τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, cf. κ 467 ξ 292 ο 230 h. II 165 (343) XX 6. XXXIII 2 Ζῆνα - εὐρύοπα, κρείοντα, τελεσφόρον, cf. Prell. gr. Myth. I^{2}, 114 118.

τελευτάω (τελευτή). -ᾶ, -εύτα, -ήσω, -εις, -ει, -ουσι, -ειν, -σε, -σαν, -σω, -ῃς, -ειας, -ειε, -ῆσαι, -ήσας, -ηθῆναι, -ήσεσθαι. absolvo, efficio. Θ 9 τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, cf. β 280 γ 56. Ν 100 θαῦμα ὃ οὔ ποτ' ἐγώ γε τελευτήσεσθαι ἔφασκον. Ν 375 τελευτήσεις ὅσ' ὑπέστης. Ξ 280 β 378 κ 346 h. I 89 ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, cf. μ 304 ο 438 σ 59. Ο 74 Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ, cf. φ 200. Σ 328 οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. Τ 90 θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ, (διατελευτάω). α 293 ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς, cf. λ 80. β 275 οὔ σέ γ' ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς. δ 585 ταῦτα τελευτήσας νεόμην, cf. ρ 148. ε 253 μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα. θ 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν. ο 524 σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ. ω 126 οὔτ' ἠρνεῖτο γάμον οὔτε τελεύτα, cf. β 171 306 γ 62 η 331 ι 511. (ἀτελεύτητος, διατελευτάω.)

τελευτή. finis, eventus. Η 104 τοι φάνη βιότοιο τελευτὴ Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν, cf. Π 787. Ι 625 οὐ δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι. α 249 π 126 οὔτ' ἀρνεῖται γάμον οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται. h. VII 29 ἐς δὲ τελευτὴν ἔκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα.

τελέω (Curt. Verb. d. gr. Spr. II 370), **τελείω** (τέλος). -έω, -έει, -είει, -έουσι, -έωμεν, -έοιεν, τέλεον, ἐτέλειον, -έοντες, -οῦντες, fut. τελέω, τελέει, τελεῖ, τελέουσι, ἐτέλεσσα, τέλεσσα, ἐτέλεσσας, τέλεσσας, ἐτέλεσσε, τέλεσ', τέλεσσαν, τέλεσαν, τελέσσω, τελέσω, τελέσσῃς, τελέσσῃ, τελέσῃ, τελέσωσι, τελέσαιμι, τελέσειας, τελέσειε, τελέσει? Δ 178. cf. Ameis append. χ 98, τελέσαιμεν, τέλεσον, τελέσσαι, τελέσαι, τελείεται, τελεῖται, ἐτελείετο, fut. τελεῖται, τελέεσθαι, τελεῖσθαι, τετέλεσται, τετέλεστο, τετελεσμένος, τετελεσμένον, τετελεσμένα, ἐτελέσθη, τελέσθη.

1. efficio, finio. Η 465 δύσετο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν, cf. Τ 242 ε 262 χ 479. Ψ 373 768 πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι. γ 262 πολέας τελέοντες ἀέθλους. ε 390 ι 76 κ 144 ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ τέλεσ' ἠώς („adduxit"), cf. [κ 470] τ 153 [ω 143]. ε 409 τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐτέλεσσα (v. l. ἐπέρασσα). η 325 ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν ἤματι τῷ αὐτῷ. κ 490 χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι. λ 246 ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα. ψ 192 θάλαμον δέμον, ὄφρα τέλεσσα, πυκνῇσιν λιθάδεσσι, cf. ψ 199. ψ 250 πόνος ἔσται πολλὸς καὶ χαλεπός, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι. h. V 301 ἐπεὶ τέλεσαν καὶ ἐρώησαν καμάτοιο. Α 5 λ 297 Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Α 82 ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ, cf. Δ 178. Α 108 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπας ἔπος οὔτε τέλεσσας. Α 204 τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀίω, cf. α 201 ο 173. Α 212 Β 257 Θ 401 454 Ψ 672 β 187 ρ 229 σ 82 τ 487 ρ 337 τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Θ 286 ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται. Ψ 410 π 440 καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται. Α 388 μῦθον ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν. Α 523 ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω. Β 36 τὰ φρονέοντ' ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι

ἔμελλον, cf. Σ 4. Β 330 Ξ 48 σ 271 τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, cf. β 176 ε 302 ν 178. Δ 160 εἴ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ δὲ καὶ ὀψὲ τελεῖ. Η 69 ὅρκια μὲν Κρονίδης οὐκ ἐτέλεσσεν. Θ 415 ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου πάϊς ᾗ τελέει περ. Ι 310 ᾗ περ δὴ φρονέω τε καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται. Ι 456 θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. Κ 303 μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε, cf. Ν 377 ο 195 203. Μ 59 μενοίνεον εἰ τελέουσι. Μ 222 οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι. Ξ 44 μοι τελέσῃ ἔπος, cf. Ψ 543 γ 226. Ξ 195 Σ 426 ε 89 τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν, εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν (si effici potest). Ξ 262 τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι. Ο 228 οὔ κεν ἀνιδρωτί γε τελέσθη. Ο 593 Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς. Σ 8 μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ μήδεα θυμῷ. Σ 74 τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται ἐκ Διός. Σ 116 Χ 366 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, cf. β 34 γ 119 δ 699 ζ 174 θ 570 ο 112 ρ 51 60 399 σ 134 υ 236 344 χ 51 ψ 286. Σ 362 τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι. Τ 22 οἷ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι. Υ 370 οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει, ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. Ψ 20 180 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην. Ψ 149 σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας, cf. χ 215. Ψ 559 εἰ μὲν δή με κελεύεις ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω. Ω 660 τελέσαι τάφον Ἕκτορι. β 156 ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον. β 256 τελέει δ' ὁδὸν οὔ ποτε ταύτην. β 272 οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε. δ 485 ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω. δ 644 δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι. δ 663 μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη, Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε, cf. π 346. δ 664 π 347 φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι. δ 776 σιγῇ τοῖον τελέωμεν μῦθον. ζ 234 ψ 161 χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει. ι 127 νῆας αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα. κ 483 τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν. λ 77 ταῦτά μοι τελέσαι. μ 40 ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός, πομπὴ καὶ φίλα δῶρα. ν 212 μ' ἔφαντο ἄξειν εἰς Ἰθάκην, οὐδὲ τέλεσσαν. ξ 160 τ 305 τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω. ο 536 ρ 163 τ 309 αἲ γὰρ τοῦτο ἔπος τετελεσμένον εἴη, cf. ν 236. σ 389 τοι τελέω κακόν. τ 547 ὕπαρ, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται. τ 557 ὅπως τελέει. τ 561 οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι. ψ 284 τὰ δέ μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι. h. II 164 (342) ὀΐετο γὰρ τελέεσθαι. IV 26 ὅρκον ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν. XIX 35 ἐκ δ' ἐτέλεσσε γάμον. III 572 οἷον δ' εἰς Ἀΐδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι dubito de vocabuli interpretatione, quod vertendum videtur: bestimmt.

2) τελέω pendo, persolvo non videtur eiusdem originis (cf. Curt. Et. 236). Ι 156 298 οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. Ι 157 299 ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι. Ι 598 τῷ δ' οὐκέτι δῶρα τέλεσσαν. Φ 457 μισθοῦ τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσεν. λ 352 πᾶσαν δωτίνην τελέσω. h. [V 369] δῶρα τελοῦντες. (ἀτέλεστος, ἐκτελέω, ὀψιτέλεστος, περιτελέω. vid. τέλος.)

τελήεις (τέλος). -ήεντων, -ήεσσας. perfectus, integer, vitio carens (Am.: „erfolgreich"). Apollon. τεληέσσας ἤτοι τὰς τελείας καὶ ἐπιτελεστικὰς τῶν γενομένων εὐχῶν θυσίας ἢ τὰς ἐκ τελείων. Hes. τεληέσσας ἑκατόμβας· τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις. Α 315 Β 306 [Θ 548] δ 352 582 ν 350 ρ 50 59 h. II 71 (249) 82 (260) 111 (289) 188 (366) XXXIV 12 τ. ἑκατόμβας. h. III 544 ὅστις ἄν ἔλθῃ φωνῇ καὶ πτερύγεσσι τελήεντων οἰωνῶν (i. e. μαντικῶν „Erfüllung gewährend"), Grash. Ztschr. f. Alt. 1837 n. 71 col. 581: „vollendend". vid. τέλειος.

τέλλω. vid. ἐπιτέλλω. (ἀνατέλλω, περιτέλλομαι.)

τέλος (cf. Curt. Et. 238). n. et a. τέλος, τέλοσδε, -έεσσι. 1) eventus, finis (Erfüllung, Ziel). cf. Nitzsch, ad λ 5. Σ 378 τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔ πω προσέκειτο. Β 122 τέλος δ' ου πώ τι πέφανται. Γ 291 τ. πολέμοιο κιχείω. Γ 309 ὁπποτέρῳ θανάτοιο τ. πεπρωμένον ἐστίν. Ε 553 τὼ δ' αὖθι τ. θανάτοιο κάλυψεν, cf. Π 502 855 Χ 361. Ι 411 διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε, cf. Ν 602. [Ι 416] μ' ὦκα τ. θανάτοιο κιχείη, cf. Λ 451 ρ 476. ε 326 τ. θανάτου ἀλεείνων. ω 124 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος. Λ 439 οἱ οὔ τι τέλος κατακαίριον ἦλθεν. Ι 56 οὐ τέλος ἵκεο μύθων. Π 83 ὥς τοι μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω. Υ 369 οὐδὲ πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει, ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, cf. Τ 107. ρ 496 ἐπ' ἀρῇσιν τ. ἡμετέρῃσι γένοιτο. Π 630 ἐν γὰρ χερσὶ τ. πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ, cf. Döderl. Gl. 2338. Υ 101 θεὸς ἶσον τείνειεν πολέμου τ. Φ 450 μισθοῖο τ. ὧραι ἐξέφερον. ι 5 τ. χαριέστερον εἶναι ἢ ὅτ' ἐυφροσύνη μὲν ἔχῃ κάτα δῆμον. υ 74 κούρῃς αἰτήσουσα τ. γάμοιο. χ 323 τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τ. γενέσθαι. h. III 462 ἐς τ. οὐκ ἀπατήσω.

2) turma (τάγμα). cf. Lehrs, Ar. 150. [Η 380] Λ 730 Σ 298 δόρπον ἕλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι. Κ 56 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τ. Κ 470 ἐπὶ Θρῃκῶν τ. ἶξον ἰόντες. (ἀτελής, ἡμιτελής.)

τέλσον (cf. Curt. Et. 647b). sulcus extremus, limes. Apollon. τέλσον· πέρας. Ν 707 τέμει δέ τε τ. ἀρούρης. Σ 544 στρέψαντες ἱκοίατο τ. ἀρούρης. Σ 547 νειοῖο βαθείης τ. ἱκέσθαι.

Τελφοῦσα (ita scribendum esse, non Τιλφοῦσσα aliter, Baumeister in hym. editione ad h. Ap. Pyth. v. 66 docuit; idem nomen cum vocabulis Δελφοί et Δελφύνη, qui draco est ab Apolline interfectus, cognatum esse affirmat; Pott ap. Kuhn Z. VIII 416 a rad. θαλπ derivat). 1) fons Apollinis sacer, in Boeotia prope Haliartum ad montem cognominem situs. Τελφούσης h. Ap. Pyth. 66. Τελφούσης ἱερῆς ib. 209. Τελφούσῃ ib. 199. Τελφοῦσα (vocat.) ib. 201.

2) eiusdem fontis nympha. Τελφοῦσα ib. 78. Τελφούσῃ ib. 98. Τελφοῦσα (vocat.) ib. 69. cf. schol. A et B ad Ψ 346 Strab. 9, 411 413 Paus. 9, 33, 1.

Τελφούσιος, cognomen Apollinis a fonte Τελφοῦσα depromptum. h. Ap. Pyth. 207/8 ἄνακτι | . . . . . Τελφουσίῳ.

τέμενος (τέμνω). n. et a. -ος, a. -εα (cf. La Roche H. T. p. 300), τεμένη. agri portio, fundus, nemus sacrum. Ζ 194 οἱ τ. τάμον ἔξοχον ἄλλων, καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο, cf. Υ 184. Ι 578 ἔνθα τ. περικαλλὲς ἑλέσθαι πεντηκοντόγυον, τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. Μ 313 τ. νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας. Σ 550 ἐν δ' ἐτίθει τ. βαθυλήιον (v. l. βασιλήιον). Υ 391 ὅθι τοι τ. πατρώιον ἐστιν. ζ 293 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τ. τεθαλυῖά τ' ἀλωή. λ 185 ἕκηλος τεμένεα νέμεται. ρ 299 τ. μέγα

κοπρήσοντες. *B* 696 Φυλάκην καὶ Πύρασον, Δήμητρος τ. *Θ* 48 ἔνθα τέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις, cf. *Ψ* 148 *ϑ* 363 h. I 88 IV 59 XIX 31. [IV 267] τεμένη δέ ἑ κικλήσκουσιν ἀθανάτων.

Τεμέση, urbs aeris copia celebrata, quo Mentes, Taphiorum rex, ut ferro aes permutaret, navigavit. α 184 ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον. Plerisque esse videtur urbs Bruttiorum, quae postea Τέμψα, a Romanis Temesa est vocata, ab Ausonibus condita. Eust. 1409, 13 ὁ γεωγράφος. ὅτι πόλις πρώτη Βρεττίας ἡ Τεμέση, ἡ ὕστερον Τέμψα κληθεῖσα. Αὐσόνων κτίσμα. Paus. 6, 6, 7—11 Strab. 1, 6; 6, 255; 12, 551 Suid. s. v. Εὔθυμος. Alii intellegebant Temesam Brundusium. Eust. 1409, 1, alii urbem Cypri insulae. Crusius-Seiler, Homerlexicon s. v. Düntzer ad α 184. Buchholz hom. Real. I 366, quod quominus probetur impedit ratio navigationis Homerica. praeterea cf. Curtius Pelop. II 95 Adn. 9.

τέμνω. vid. τάμνω.

τέμω = τέμνω. *N* 707 τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης, ubi ἄροτρον subi. est. Spitzn. ci. τέλσον ἄροτρον, Wolf. scr. τεμεῖ.

Τένεδος, insula prope litus Troianum sita (schol. A ad *A* 38 Strab. 2, 124; 10, 488 saepius), prius Leucophrys (Eust. 33 Hesych. s. v. Λεύκοφρυς Paus. 10, 14, 3 Diod. Sic. 5, 83), tum a Tenne, Cycni filio, Tenedos appellata (schol. A et B ad *A* 84 Paus. l. l. Strab. 8, 380). Apollinis Sminthei sacra (*A* 38 452 Strab. 13, 618), ab Achille vastata *Λ* 625. Τενέδοιο *A* 38 452 *Λ* 625 *N* 33. ἐς Τένεδον γ 159.

Τενθρηδών, Alectoris filius, Prothoi pater, Magnetum dux. *B* 756 Τενθρηδόνος. cf. *B* 756 schol. B ad l.

τένων (τείνω). acc. -οντε, -τες, -τας. nervus. cf. Lehrs Ar. 150. *Δ* 521 ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἄχρις ἀπηλοίησεν. *E* 307 θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε. *K* 456 αὐχένα μέσσον ἔλασσεν φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε, cf. *Ξ* 466 *Π* 587. *P* 290 δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας. *Y* 478 ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος. *X* 396 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. γ 449 ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους.

τέξω. vid. τίκτω. **τέο, τεο.** vid. τίς, τις.

τεοῖο. vid. σύ.

τεός (cf. Curt. Et. 233b). τεός, -ῷ, -όν, acc. -ώ, -οῖσι, -ή, -ῆς, -ῇ, ήν, -ῇς, nom. et acc. -όν, τέ', -οῖσι. tuus. *Ω* 739 γ 122 π 188 424 πατὴρ τεός. ξ 395 398 ἄναξ. τ 549 πόσις. *Ξ* 249 τεὴ ἐφετμή. *Π* 450 τεὸν ἦτορ. *Ω* 56 ἔπος. η 290 τεῆς θυγατρός. κ 342 εὐνῆς. *Ξ* 219 τεῷ κόλπῳ. γ 94 δ 324 ψ 6 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι. λ 224 τεῇ γυναικί. *Φ* 82 τεῆς ἐν χερσί. h. V 258 ἀφραδίῃσι. α 295 λ 119 μεγάροισι τεοῖσι. *E* 234 τεὸν φθόγγον. *Θ* 238 βωμόν. β 123 βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ'. ν 413 φίλον υἱόν. *P* 39 κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε'. *Ω* 111 αἰδῶ καὶ φιλότητα. *ϑ* 555 γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. *A* 139 ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος γέρας. *A* 282 μένος, cf. *N* 287 *Φ* 340 [h. V 368]. *Ξ* 212 *ϑ* 358 ἔπος. *Ξ* 335 γ 368 π 78 σ 270 δῶμα. ι 355 οὔνομα. τ 162 ω 512 γένος. *E* 230 τεὼ ἵππω. *E* 237 τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. vid. σός.

τέρας (ἀ-στήρ? cf. Curt. Et. 205). n. et a. -ας, -άων, -άεσσι, -αα. portentum, omen. cf. Nägelsb. Hom. Theol. 169 sq. *Δ* 76 ἀστέρα ἧκε Κρόνου πάις ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ. *E* 742 Γοργείη κεφαλὴ δεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τ. αἰγιόχοιο. *Λ* 28 ἴρισσιν ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τ. μερόπων ἀνθρώπων, cf. *P* 548. *M* 209 αἰόλον οφιν, Διὸς τ. αἰγιόχοιο. h. II 124(302) δράκαιναν ζατρεφέα μεγάλην, τ. ἄγριον. *B* 324 ἡμῖν τόδ' ἔφηνε τ. μέγα Ζεύς, cf. γ 173 ο 168 υ 101 114 μ 394. *Δ* 398 *Z* 183 θεῶν τεράεσσι πιθήσας. *Δ* 408 πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ. *M* 256 τοῦ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν. *Λ* 4 Ἔριδα ἀργαλέην, πολέμοιο τ. μετὰ χερσὶν ἔχουσαν, cf. Nägelsb. l. d. p. 95. *M* 229 θεοπρόπος ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων. *P* 548 τέρας ἢ πολέμοιο ἢ καὶ χειμῶνος. π 320 εἰ ἐτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τ. φ 415 ὅττι ῥά οἱ τ. ἧκε Κρόνου πάις. vid. τείρεα.

τερατ-ωπός (ὤψ). monstrosus, portentosus. h. XIX 36 τέκε υἱόν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι.

τέρετρον (cf. Kuhn, Ztschr. vergl. Sprachf. 14, 218). -ῳ, -α. terebra. cf. τρύπανον. ε 246 τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα. ψ 198 τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ (v. τείρω).

τέρην (τείρω). τέρενα, τερείνῃ, acc. τέρεν, τέρενα. tener. *Δ* 237 *N* 553 *Ξ* 406 τέρενα χρόα. *N* 180 μ 357 τ. φύλλα. ι 449 τέρεν' ἄνθεα ποίης. h. V 209 γλήχωνι τερείνῃ. *Γ* 142 τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα, cf. *Π* 11 *T* 323 π 332. h. III 375 τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἥβης.

τέρμα (cf. Curt. Et. 238). acc. τέρμα et τέρματα. terminus, meta. *X* 162 ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα ἵπποι τρωχῶσι. *Ψ* 309 εὖ περὶ τέρμαθ' (τέρμα?) (ϝ)ελισσέμεν. *Ψ* 323 αἰεὶ τέρμ' ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν. *Ψ* 333 καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, cf. *ϑ* 193. Apoll. Soph. τέρματα· σημεῖα ἐν τῇ Θ Ὀδυσσείας. *Ψ* 358 [757] σήμηνε δὲ τέρματ' τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ. *Ψ* 462 τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας. *Ψ* 466 οὐδὲ δυνάσθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα.

τερμιόεις (τέρμα). masc. -ιόεντα, -ιόεσσα. ad finem, ad pedes usque pertinens. Apollon. τερμιόεντα· τὸν ποδήρη καὶ τερματίζοντα ὅλον τὸν χιτῶνα. Hes. τερμιόεσσα· ἐς πόδας ἀποτερματιζομένη. *Π* 803 ἀπ' ὤμων ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα. τ 242 τερμιόεντα χιτῶνα, cf. Düntz. Ztschr. vergl. Sprachf. 12. 1863: „gerandet". De Göbelii interpretatione: „mit Quasten versehen" vid. Döderl. ad *Π* 803.

Τερπιάδης, Terpii filius, i. e. Phemios vates. χ 330 Τερπιάδης δέ τ' ἀοιδός. cf. Eust. 1929, 9 Hesych. Apoll. soph. 152, 2 Angermann in Curt. Stud. Ia p. 15.

τερπι-κέραυνος. -ου, -ῳ, -ον. qui fulmina torquet. cf. Hesych. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ τρέπω παρὰ τὸ τρέπειν τοὺς ἐναντίους τῷ κεραυνῷ. G. Meyer in Curt. Stud. VII 182 sq. qui explicat ὃς τρέπει κεραυνόν (Verg. qui fulmina torquet). explicatio usitata „qui fulmine gaudet" prorsus ab Homeri ingenio aliena videtur. Ζεὺς τερπικέραυνος *Θ* 2 *M* 252 *Ω* 529 ξ 268 ρ 437. Ζηνός h. IV 36. Διΐ *A* 419 *B* 478 781 *Λ* 773 η 164 180 τ 365 ω 24 h. I 5 V 485 XII 5 XXXIV 4. Δία *Π* 232 υ 75. (cf. Roediger, de prior. membr. in nom. Gr. compos. conformatione finali Lips. 1866 p. 42)

τερπνός. *ϑ* 45 δῶκεν ἀοιδὴν τερπνήν (aliquot codd. pro τέρπειν).

τέρπω (cf. Curtius Grundz. d. gr. Etym [3] p. 210). -ουσι, -ῃσι, imper. -ε, -ετε, ἔτερπε, ἔτερπον, -οντες, -ειν, ἔτερψε, -ομαι, -εαι, -εται, -εσθον, -εσθε, -ονται, -ηται, -ώμεθα, -οιτο, -εο, -έσθω,

-ετο, ἐτέρπετο, τερπέσθην, -όμεθ', -οντο, -όμενος, -ομένη, -όμενον, -ομένω, -όμενοι, -ομένοισι, -εσθαι, ἐτέρφθητε, ἐτέρφθησαν, ἔτερφθεν, τερφθῇ, -φθείη, τάρφθη, τάρφθεν, ἐταρπήτην, τάρπημεν, τάρπησαν, ταρπήμεναι, ταρπῆναι, ταρπείομεν, τετάρπετο, τεταρπώμεσθα, ταρπώμεθα, τεταρπόμενος, τεταρπόμενοι, ci. τέρψομαι π 26, τέρψαιτο, τερψάμενος.

1) satio. cf. Fulda, Spr. d. Homer. Ged. I p. 78 seq. Λ 780 ε 201 τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Τ 19 φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο δαίδαλα λεύσσων. Ψ 10 ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, cf. Ψ 98 Ω 513 λ 212 τ 213 251 φ 57. Ω 3 δόρποιο μέδοντο ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. Ω 633 τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες, cf. δ 47 κ 181. Ω 636 δ 295 ψ 255 ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες. γ 70 τάρπησαν ἐδωδῆς. ζ 99 σίτου τάρφθεν. ψ 212 νῶιν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε ἥβης ταρπῆναι. ψ 300 φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς. ψ 346 εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου. Ι 705 τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο. α 258 πίνοντά τε τερπόμενόν τε. α 310 λοεσσάμενός τε τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ. ξ 443 ἔσθιε καὶ τέρπεο τοῖσδε, οἷα πάρεστι. ο 391 τέρπεο πῖνέ τε οἶνον, cf. σίτου θ' ἅπτεσθον καὶ χαίρετον δ 60.

2) delecto. act. Ι 189 τῇ ὅ γε θυμὸν ἔτερπεν. Ο 393 τὸν ἔτερπε λόγοις. Τ 312 τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. α 107 πεσσοῖσι θυμὸν ἔτερπον. α 347 τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν τέρπειν, cf. θ 45 ρ 385. σ 315 τέρπετε δ' αὐτὴν ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, cf. τ 590. h. I 150 σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ μνησάμενοι τέρπουσι. III 565 ἀτρεκέως ἐρεείνων σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε. XIX 47 ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε. med. et passiv. Ε 760 ἕκηλοι τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων. Σ 604 ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος τερπόμενοι. Τ 313 οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι. Ψ 298 αὐτοῦ τέρποιτο μένων. α 422 σ 305 εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο. α 423 σ 306 τοῖσι δὲ τερπομένοισι ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε. δ 16 δαίνυντο τερπόμενοι, cf. ν 27. δ 179 φιλέοντέ τε τερπομένω τε. ε 74 θηήσαιτο ἰδὼν καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν. ζ 46 τῷ ἔνι τέρπονται θεοὶ ἤματα πάντα. θ 171 ἐς αὐτὸν τερπόμενοι λεύσσουσι. θ 542 ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες. λ 603 μετὰ θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς. μ 52 τερπόμενος ὄπ' ἀκούσῃς Σειρήνοιιν. μ 188 τερψάμενος νεῖται. ο 393 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν. ο 400 μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ ὅς τις. φ 105 γελόω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ. h. XV 8 κατὰ ἕδος Ὀλύμπου ναίει τερπόμενος. XIX 45 πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἐτέρφθεν ἀθάνατοι. XXVII 11 τερφθῇ θηροσκόπος ἰοχέαιρα, εὐφρήνῃ δὲ νόον. Γ 441 φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε, cf. Ξ 314 θ 292 ε 227. Η 61 ἀνδράσι τερπόμενοι. Θ 481 οὔτ' αὐγῇς Ἠελίοιο τέρποντ' οὔτ' ἀνέμοισι. Ι 186 φρένα τερπόμενον φόρμιγγι, cf. III 506. Ι 400 κτήμασι. Λ 643 μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, cf. δ 239 598 ψ 301. Σ 526 σύριγξι. Φ 45 θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισι. α 26 δαιτί. δ 102 γόῳ φρένα τέρπομαι. δ 160 τοῦ νῶι θεοῖ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ. ζ 104 κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι. θ 91 ἐπέεσσι. θ 131. ρ 174 ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. θ 429 δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. ν 61 τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ παισί τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ. ξ 244 τεταρπόμενος τεκέεσσι κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασι. ο 399 κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα μνωομένω. ρ 606 ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ. h. I 170 τέῳ τέρπεσθε μάλιστα. II 170 (348) οἷς ἱεροῖσι. IV 226 Ἠοῖ. XXVII 5 ἄγρῃ. Α 474 φρένα τέρπετ' ἀκούων, cf. θ 368 ψ 308. Β 774 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες τόξοισίν θ', cf. δ 626 ρ 168. Δ 10 εἰσορόωσαι τέρπεσθον. Ι 337 τῇ παριαύων τερπέσθω. Τ 18 ἐν χείρεσσιν ἔχων δῶρα. Υ 23 ὁρόων φρένα τέρψομαι. α 26 τέρπετο δαιτὶ παρήμενος. α 369 δαινύμενοι. δ 194 ὀδυρόμενος, cf. τ 513. δ 372 ἑκὼν μεθίεις καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων. π 26 σε θυμῷ τέρψομαι εἰσορόων, cf. h. I 153 II 164 (342) IV 72. (ἐπιτέρπομαι, προστέρπω, ποτιτέρπω, ἀτερπής, ἄτερπος.)

τερπωλή. gaudium. σ 37 οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα.

τερσαίνω. sicco. Π 529 ἀπὸ δ' ἕλκεος αἷμα τέρσηνε. vid. τέρσομαι.

τέρσομαι (cf. Curt. Et. 241). -σεται, ἐτέρσετο, τέρσοντο, -ήμεναι, -σῆναι. arefio. cf. Lehrs Ar. 127. Λ 267 ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, cf. Λ 848. Π 519 οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται. ε 152 οὐδέ ποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο. ζ 98 εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ. η 124 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ. (τερσαίνω, ταρσός.)

τερψίμβροτος (τέρπω). qui delectat homines. μ 269 274 h. II 233 (411) τερψιμβρότου Ἠελίοιο. cf. Curt. Et.[3] p. 309.

τεσσαρά-βοιος (βοῦς). quattuor boum pretio. Ψ 705 τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον.

τεσσαράκοντα. quadraginta. Β 524 534 545 630 644 710 737 747 759 τ. νῆες ἕποντο. ω 341 συκέας τεσσαράκοντ'.

τεσσαρά-κυκλος. vid. τετράκυκλος.

τέσσαρες (cf. Curt. Et. 648). -ρες, -ρας, n. et a. -ρα. quattuor. Β 618 τέσσαρες ἀρχοί. Λ 699 ἵπποι. Σ 578 νομῆες. ξ 22 h. III 195 κύνες, cf. ι 335 χ 204 ω 497. κ 349 ἀμφίπολοι. h. V 108 τ. ὥστε θεαί. Ε 271 τοὺς μὲν τέσσαρας. ω 279 γυναῖκας. Λ 634 οὔατα τέσσαρ'. Ψ 268 μέτρα. δ 436 δέρματ'. χ 110 σάκε'. vid. πίσυρες. (τράπεζα.)

τεταγών (tango. cf. Curt. Et. 230b et Verb. d. gr. Spr. II 30. 31). partic. aor. def. prehendo. Α 591 ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ. Ο 23 ὃν δὲ λάβοιμι, ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ. Apoll. Soph. τεταγών· ἐκτείνας.

τέταμαι. vid. τείνω. **τετάρπετο.** vid. τέρπω.

τέταρτος. -ος, -ῳ, -ον, -ων, -η, -ης, -ον. quartus. Β 623 Μ 98 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε, cf. Π 196. Ψ 269 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω τάλαντα. Ψ 301 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ὁπλίσαθ' ἵππους. κ 358 ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει. ξ 26 τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε. Ε 438 Π 705 786 Υ 447 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον (quartum, zum vierten Male) ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος. Χ 208 ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο. φ 128 καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων. vid. τέτρατος.

τετίημαι (cf. Fulda, Spr. d. Hom. Ged. 270 seq. Curt. Verb. d. gr. Spr. II p. 150 sq. et 156; Fröhde, in Kuhn. Z. XXII 257 a rad. skr. tvi i. e. terrere). -ησθον, -ημένος, -ημένη, -ημέναι, -ηότι, -ηότες. maestus sum. Θ 437 α 114 β 298

δ 804 η 287 [ϑ 303] σ 153 h. V 98 181 φίλον τετιημέναι ἦτορ, cf. Λ 556. Λ 555 Ρ 664 Ω 283 τετιηότι θυμῷ. Θ 447 τίφθ' οὕτω τετίησθον. Ι 13 30 695 h. II 278 (456) τετιηότες. V 198 τετιημένη.

τέτμον (τέμνω). τέτμεν, ἔτετμεν, τέτμον, τέτμης. inveni. Δ 293 ἔνθ' ὅ γε Νέστορ' ἔτετμε. Ζ 374 ὡς οὐκ ἔνδον τέτμεν ἄκοιτιν, cf. ε 58 81 ο 15 h. V 342. Ζ 515 Ἕκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν. α 218 ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε. γ 256 εἰ ζώοντ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν. h. V 179 τέτμον δ' ἐγγὺς ὁδοῦ θεόν.

τετρά-γυος. qui quattuor iugerum est. η 113 μέγας ὄρχατος τετράγυος. σ 374 τετράγυον (substantiv.) δ' εἴη. cf. J. Brandis, Münz-, Mass- u. Gewichtswesen p. 5 annot.

τετρα-θέλυμνος. qui habet quattuor fundamenta, quadruplex (von vier Lagen). Ο 479 χ 122 σάκος τετραθέλυμνον.

τετραίνω. aor. perforo. Χ 396 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. ε 247 τέτρηνεν πάντα. ψ 198 τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ. vid. τείρω.

τετράκις. quater. ε 306 τρισμάκαρες καὶ τετράκις.

τετρά-κυκλος (De primae syllabae quantitate cf. Düntz. Hom. Abh. p. 348 sq.). qui quattuor rotas habet. Ω 324 ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην. ι 242 δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι ἐσθλαὶ τετράκυκλοι (ᾱ. Barnes et Ameis: τεσσαράκυκλοι.)

τετρά-οροι. quadriiugi („zu vieren hangend, zusammengehalftert". cf. Am. append. ad h. l.). ν 81 τετράοροι ἄρσενες ἵπποι.

τετρα-πλῇ. (τετραπλόος). adverb. quater tantum, in quadruplum. Α 128 Ἀχαιοὶ τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν.

τετράς. quartus dies mensis. [h. III 19] τετράδι τῇ προτέρῃ, τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα, cf. Lob. Aglaoph. p. 430, 434.

τέτρατος. quartus. Ψ 615 ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα τέτρατος, ὡς ἔλασεν. β 107 τ 152 ω 142 ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος. γ 180 ε 262 τέτρατον ἦμαρ ἔην. Ν 20 τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον (quartum, zum vierten Male) ἵκετο τέκμωρ. Φ 177 τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε ἆξαι. vid. τέταρτος.

τετρα-φάληρος, τετράφαλος. -φάληρον, -φάλῳ, -φαλον. „mit vierfachem Kamm, Wulst", τετραφάληρος „mit vier Backenstücken"?). cf. A. Göbel Philolog. 18, 214 sq. Hes. τετραφάληρον· τέσσαρας φάλους ἔχουσαν, καὶ ἐξοχάς, οἵ εἰσιν ἧλοι λαμπροὶ περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας καταχρονόμενοι. Köpke, Kriegswesen der Griechen p. 94; Buttm. Lex. T. 2 p. 220 sq.; Rüstow-Köchly, Gesch. d. gr. Kriegsw. p. 9; Friedreich, Realien p. 363 sq. Ε 743 Λ 41 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον χρυσείην (ἵππουριν). Μ 384 θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην. Χ 315 κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ τετραφάλῳ. vid. φάλαρα.

τετρά-φαλος. („mit vier Schirmen"? „mit vierfachem Helmbuschkegel"?). vid. τετραφάληρος et φάλος.

τετραχθά (cf. Curt. Et. p. 626). in quaternas partes. Γ 363 τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφέν. ι 71 ἱστία τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.

τέττα (cf. Curt. Et. p. 211). tata (Väterchen). Δ 412 τέττα, σιωπῇ ἧσο. vid. ἄττα.

τέττιξ. cicada. Γ 151 ἀγορηταὶ ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵ τε καθ' ὕλην δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν.

τεῦ, τευ. vid. τίς, τις.

Τευθρανίδης, Axylos, Teuthrani filius. Ζ 13 Τευθρανίδην. Teuthraniden autem Teuthrani filium esse, non Teuthrantis, quod alii coniecerunt (Damm-Rost lex. Hom. p. 1340), docuit Angerm. in Curt. Stud. Ia p. 38.

Τεύθρας, Graecus quidam, quem Hector occidit. Ε 705/7 ἐξενάριξαν | Ἕκτωρ ... | ἀντίθεον Τεύθραντα. (in schol. A ad l. adnotatum est ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ Τεύθραντι).

Τεῦκρος (a rad. τυκ τυγχάνω Curt. Et.[4] 219), Telamonis et Hesiones filius (Apollodor. 3, 12, 7). Τεῦκρος Ζ 31 Θ 266 309 Μ 371 387 400 Ν 182 313 Ξ 515 Ο 458 466 Π 511 Ψ 862 883. Τεῦκρον Θ 322 Μ 372 Ο 484. Τεῦκρον Μ 336 Ν 91 Ο 302. Τεῦκρος ἀμύμων Θ 273 292. βίη Τεύκροιο ἄνακτος Ψ 859. Τεῦκρος . . . τόξων εὖ εἰδώς Μ 350 363. Τεῦκρε πέπον Ο 437. Τεῦκρος . . . . Τελαμώνιος Ν 170. Τεῦκρον Τελαμώνιον Ο 462. Τεῦκρε, φίλη κεφαλή, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν Θ 281. υἱὸς Τελαμῶνος Ν 177. Teucer quamquam paelice natus erat, a patre domi educatus est Θ 281—285, et cum Aiace maiore fratre ab eodem patre nato Troiam profectus non solum sagittarius Achivorum optimus summam adeptus est gloriam, sed etiam cum ad manus res venerat, virum fortissimum se praestitit Μ 350 363 Ν 313—314. Iuxta fratrem pugnans eiusque clipeo tectus, multos occidit Troianos Θ 266—279 302 312 Ν 170 Ξ 515 Ο 455, Glaucum vulneravit Π 511, in Hectorem ter sagittam frustra emisit Θ 301 311 Ο 458, sed ab illo lapide ictus a fratre protectus et a sociis ad naves ablatus est Θ 324—334; eiusdem Hectoris hastam evitavit Ν 184. Ludis in honorem Patrocli mortui ab Achille institutis, ave ob Apollinis iram non contacta, prima praemia non assecutus est Ψ 859—883. Troia expugnata cum solus domum revertisset, quod fratris mortem non impedivisset, a patre patria expulsus est et Cyprum commigravit, ubi regnum et urbem Salaminem condidit. Pind. Nem. 4, 46 Strab. 14, 682 Paus. 1, 28, 11 et 8, 15, 7 Verg. Aen. 1, 619 sq. Preller, gr. Myth.[3] II, 402.

Τευμησσός (cf. Et. M. 755, 50 τευμήσατο, παρεσκευάσατο . . . . . κληθῆναι Τευμησσὸν ἀπὸ τοῦ κατεσκευάσθαι), mons Boeotiae a Iove ad Europam occultandam creatus, in quo urbs cognominis erat exstructa. h. Ap. Pyth. 46 Τευμησσὸν λεχεποίην. cf. Steph. Byz. Strab. 9, 409 412 Paus. 9, 19, 1 Hesych. schol. Eur. Phoen. 1107 Burs. Geogr. v. Gr. I, 224.

Τευταμίδης, Lethos, Teutami filius, Pelasgus. Β 843 Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο. cf. Angerm. in Curt. Stud. Ia p. 14 Damm-Rost, lex. Hom. p. 1340. alii nomen ex primitivo Teutamias derivant.

τευχέω (τεῦχος). χ 104 τετευχῆσθαι (armatum esse) γὰρ ἄμεινον. cf. Curt. Verb. d. gr. Spr. I 384.

τεῦχος. nom. et acc. -εα, -έων, -εσι. 1) instrumenta, armamenta. ο 218 ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηὶ μελαίνῃ, cf. Apoll. Soph. τεύχεα· ὅπλα, οὐ μόνον τὰ πολεμικὰ ἀλλὰ καὶ τῆς νεώς. Nitzsch ad δ 784 Ameis app. ad ο 218: „arma". δ 784 π 326 360. 2) arma. Γ 195 τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,

cf. Γ 327 Κ 504 π 284 χ 109. Δ 432 ἀμφὶ δὲ πᾶσιν τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε. Δ 504 Ε 42 58 294 540 Θ 260 Ν 187 Ρ 50 311 ω 525 ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, cf. Φ 408. Μ 396 Ν 181 Ξ 420 ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ, cf. Π 566. Ρ 760 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον. Σ 197 τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται. Σ 466 οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται. Φ 301 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν πλῶον καὶ νέκυες. Φ 317 οὔτε βίην οὔτε τι εἶδος οὔτε τὰ τεύχεα καλά. Χ 322 ἔχε χρόα χάλκεα τεύχεα. Ψ 15 δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι. μ 13 νεκρός τε κάη καὶ τεύχεα νεκροῦ. ω 534 τῶν ἐκ χειρῶν ἔπτατο τ. λ 554 χόλου εἵνεκα τευχέων οὐλομένων. Ε 450 Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Ε 737 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο, cf. Θ 376 388. Ζ 513 Τ 398 τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἠλέκτωρ. Ρ 199 τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον. Ρ 214 τεύχεσι λαμπόμενος Πηλεΐωνος, cf. Σ 510 Υ 46. ω 69 τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι. λ 546 δικαζόμενος τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. Ψ 131 ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον, cf. ω 496. Γ 29 Δ 419 Ε 494 Ζ 103 Λ 211 Μ 81 Ν 749 Π 426 ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. Θ 530 σὺν τ. θωρηχθέντες, cf. Λ 49 725 Μ 77 Σ 277 303. Ι 80 σὺν τ. ἐσσεύοντο. Κ 151 τὸν δὲ κίχανον σὺν τ. Κ 182 ἐγρηγορτὶ σὺν τ. εἵατο πάντες. Κ 480 ἑστάμεναι μέλεον ξὺν τ. Λ 386 ἀντίβιον ξὺν τ. πειρηθείης, cf. Χ 381. Ν 738 ἀφεστᾶσιν ξὺν τ. Π 156 θώρηξεν πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τ. Π 248 ἵκοιτο τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἑτάροισι. Π 368 Ἕκτορα δ' ἵπποι ἔκφερον σὺν τ. Σ 269 ὁρμηθεὶς σὺν τ. Σ 518 καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τ. λ 74 με κακκῆαι σὺν τ., ἅσσα μοί ἐστι. ξ 474 ἂν δόνακας ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα. Γ 89 τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί. Τ 12 κατὰ τ. ἔθηκε, cf. Ψ 800 τ 4 χ 141 ω 165. Γ 114 τ. τ' ἐξεδύοντο. Γ 328 ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τ. καλά, cf. Ζ 340 Η 193 Ν 241 Π 64 129 Ρ 194 202 Σ 192 χ 114 ψ 366. Δ 532 τ. δ' οὐκ ἀπέδυσε, cf. Ε 435 Ν 182 Σ 82 Χ 125. Δ 466 τ. συλήσειε, cf. Ε 164 618 Ζ 28 Η 78 82 Λ 110 Ν 202 Ο 428 524 544 583 Π 500 Ρ 60 Χ 258 368. Ε 621 ἄλλα τεύχεα καλὰ ὤμοιιν ἀφελέσθαι, cf. Η 122 Ν 510 Π 545 560 650 782 846 Τ 412 h. XXVIII 15. Ρ 205 τ. δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλευ. Ζ 230 τ. δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, cf. Ζ 235 Ξ 381. Η 137 τ. ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο, cf. Η 150 Κ 439 Ρ 122 450 472 693 Σ 21 188 λ 41 ω 380 XXVIII 5. Η 146 τ. ἐξενάριξε, cf. Ν 619 Ρ 537 Φ 183. Η 207 πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τ., cf. Σ 451 Ψ 803. Λ 247 φέρων ἀν' ὅμιλον τ. καλά, cf. Λ 798 Ρ 39 70 130 191 Σ 137 147 335 617 Ψ 809 δ 784 π 326 360 χ 139 162. Λ 334 θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τ. ἀπηύρα, cf. Λ 432 Ρ 125. Λ 580 αἴνυτο τ. ἀπ' ὤμων, cf. Λ 582 Ν 550 Ρ 85. Ν 235 τ. δεῦρο λαβὼν ἴθι. Ο 616 πλεῖστον ὅμιλον καὶ τ. ἄριστα. Π 40 δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τ. θωρηχθῆναι, cf. Ρ 698 Σ 144 ω 219. Ρ 91 λίπω κάτα τ. καλὰ Πάτροκλόν θ'. Ρ 208 δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τ. Πηλεΐωνος, cf. Τ 10. Ρ 210 Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τ. ἐπὶ χροΐ. Ρ 318 λύοντο δὲ τ. ἀπ' ὤμων. Τ 10 τ. οἷ' οὔ πώ τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν. Φ 336 Τρώων κεφαλὰς καὶ τ. κῆαι. Χ 399 ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς ἀνά τε κλυτὰ τ. ἀείρας, cf. ω 165. χ 148 περιβαλλομένους τ. χ 180 θαλάμοιο μυχὸν κάτα τ. ἐρευνᾷ. Β 808 ω 466 ἐπὶ τ. δ' ἐσσεύοντο. χ 201 ἐς τ. δύντε, cf. ω 498. Δ 222 αὖτις κατὰ τ. ἔδυν, cf. Ζ 504 Η 103 μ 228. Ζ 321 ἐν θαλάμῳ περὶ κάλλιμα (περικαλλέα?) τ. ἕποντα, cf. Ο 555. Adi. adduntur: αἱματόεις, αἰόλος, ἄμβροτος, ἀρήιος, ἄριστος, θεοείκελος, κάλλιμος?, καλός, κλυτός, μαρμαίρων, οὐλόμενος, παμφανόων, πελώριος, περικαλλής, ποικίλος, πολεμήιος, χάλκειος, χαλκήρης, χρύσεος.

τεύχω (τυκ-. vid. infra). -ει, -οιμι, -όντων, -ειν, -ων, -ούσῃ, -ουσαι, τεῦχε, ἔτευχε, 3. pers. ἐτευχέτον Ν 346, τεῦχον, τετευχώς (?), τεύξω, -ξεις, -ει, -ουσι, -ειν, ἔτευξα, τεῦξε, ἔτευξε, τεῦξαν, ἔτευξαν, -ομεν μ 347, -ειε, τεῦξαι, τεύξας, -ασα, τετυκεῖν, τεύχοντ', τέτυξαι, τέτυκται, τετεύχαται, τετύχθω, τετύχθαι, τετυγμένος, -ον, -α, τετύγμην, τέτυξο, ἐτέτυξο, τέτυκτο, ἐτέτυκτο, τετεύχατο, ἐτετεύχατο, ἐτύχθη, τετεύξεται, τεύξεσθαι signif. pass. Ε 653, τεύξασθαι, τετύκοντο, τετυκώμεθα, τετυκοίμεθα, τετυκέσθαι.

1) fabricor, apparo. Β 101 σκῆπτρον τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, cf. [Τ 368]. Η 220 σάκος χάλκεον ἑπταβόειον ὅ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων, cf. Σ 609 Θ 195 θώρηκα, cf. Σ 610. Ε 61 τέκτονος υἱὸν ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν. Ε 449 εἴδωλον τεῦξ' Ἀπόλλων. Ζ 314 δώματα τά ῥ' ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν οἳ τότ' ἄριστοι ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ τέκτονες ἄνδρες, cf. δ 174. Ξ 166 338 θάλαμον τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν. Ξ 240 τεύξει (θρόνον) ἀσκήσας. Σ 373 τρίποδας ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν ἑστάμεναι περὶ τοῖχον. Σ 483 ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν. Σ 611 τ. δέ οἱ κόρυθα. Σ 613 τ. δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο. η 92 ἀργύρεοι κύνες οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. η 235 εἵματα τά ῥ' αὐτὴ τ. σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί. θ 276 τεῦξε δόλον. μ 347 Ἠελίῳ νηὸν τεύξομεν, cf. h. I 80 II 70 (248) 80 (258) 109 (287) V 271. III 52 τεῦξε χεροῖν ἄθυρμα. V 300 τεῦχον δ' ὡς ἐπέτελλ'. Ε 446 ὅθι οἱ νηός γε τέτυκτο. Λ 77 ἧχι ἑκάστῳ δώματα κάλ' ἐτέτυκτο, cf. Ν 22. Λ 808 τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί, cf. ρ 210. Ξ 215 ἔνθα τέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο. Ξ 220 ἱμάντα ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται. Σ 574 βόες χρυσοῖο τετεύχατο. Φ 322 οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται. λ 610 τελαμών, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, ἄρκτοι τ'. τ 226 περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισι. τ 563 αἳ μὲν κεράεσσι τετεύχαται, αἳ δ' ἐλέφαντι. h. I 76 II 43 (221) 67 (245) τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα. τετυγμένος: affabre factus (cf. τυκτός). Ζ 243 δόμον ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον. Χ 511 εἵματα τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν. κ 210 τετυγμένα δώματα Κίρκης λάεσσι, cf. κ 252. Ξ 9 σάκος τετυγμένον. 66 τεῖχος. Π 225 υ 153 δέπας. Ψ 741 δ 615 ο 115 κρητῆρα, ι 223 ἄγγεα. π 185 δῶρα. υ 366 νόος οὐδὲν ἀεικής. φ 215 οἰκία. χ 335 βωμόν. ω 206 ἀγρὸν καλόν. μ 423 ἐπίτονος βοὸς ῥινοῖο τετευχώς, „constans corio". Sed τετευχώς verisimile est non a τεύχω, sed a τυγχάνω repetendum esse. — Propria verbi significatio praeterea in his locis inest: Α 467 Β 430 Η 319 θ 61 π 478 ω 384 τετύκοντό τε δαῖτα. κ 182 τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Λ 624 τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ, cf. κ 290 316 h. V 210. Τ 208 τεύξεσθαι μέγα δόρπον, cf. μ 283 307 ξ 408 φ 428. ο 77 94 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων, cf. υ 390. υ 108 ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, cf. υ 119

2) perficio, reddo. pass. fio. *Α* 110 *τοῦδ' ἕνεκά σφιν ἄλγεα τεύχει*, cf. *Ν* 346 *Φ* 585. *Κ* 6 *τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἠὲ χάλαζαν*. *Ν* 209 *Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχε*, cf. *α* 244. *Ο* 70 *παλίωξιν αἰὲν τεύχοιμι διαμπερές*. *Φ* 538 *αἱ (πύλαι) δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος*. *α* 277 *β* 196 *γάμον τεύξουσι*. *ϑ* 177 *οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε*. *ϑ* 579 *τὸν (οἶτον) δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν*. *κ* 18 *τεῦχε δὲ πομπήν*. *κ* 118 *βοὴν διὰ ἄστεος*. *λ* 409 *μοι τεύξας θάνατόν τε μόρον τε ἔκτα*, cf. *ν* 11 *χ* 14. *λ* 430 *τεύξασα πόσει φόνον*. *σ* 350 *γέλω δ' ἑτάροισιν ἔτευξε*. *ω* 197 *τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν ἀθάνατοι χαρίεσσαν Πηνελοπείῃ*. *ω* 476 *ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν τεύξεις*. *Α* 4 *αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι*. *ν* 191 *αὐτὸν ἄγνωστον τεύξειε*, cf. *ν* 397. *Β* 155 *κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη*. *Β* 320 *θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη*. *Γ* 101 *ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται*. *Δ* 470 *ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον*. *Ε* 653 *σοὶ ἐνθάδε φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι*, cf. *δ* 771. *Λ* 671 *Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη ἀμφὶ βοηλασίῃ*, cf. *φ* 303 h. III 269. *Μ* 8 *θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο*. *Μ* 345 358 *τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος*. *Μ* 471 *Π* 296 *ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη*. *Ο* 110 *Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι*. *Ο* 122 *ἄλλος παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη*. *Ο* 696 *δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη*. *Ρ* 410 *κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη*. *Ρ* 690 704 *μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται*. *Σ* 120 *εἰ δή μοι μοῖρα τέτυκται*. *Φ* 585 *πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ*. *Χ* 450 *ὅτιν' ἔργα τέτυκται*, cf. *σ* 221. *Ψ* 455 *ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο*, cf. *ψ* 188. *Ω* 354 *φραδέος νόου ἔργα τέτυκται*. *γ* 255 *τάδε κ' αὐτὸς ὀίεαι ὥς κεν ἐτύχθη*, cf. *δ* 772 *ν* 170 *ψ* 152. *δ* 212 *κλαυθμὸν ὃς πρὶν ἐτύχθη*. *δ* 392 *ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται*. *ϑ* 5 *ἀγορήνδ' ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο*. *ϑ* 544 *εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' τέτυκται, πομπὴ καὶ φίλα δῶρα*. *ξ* 138 *φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα τετεύχαται*. *σ* 36 *οὐ μέν πώ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη*. *σ* 233 *ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη*. *σ* 275 *μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο*. *ω* 124 *ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος οἷον ἐτύχθη*. h. V 86 *ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη*. *Δ* 84 *Τ* 224 *Ζεὺς ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται*. *Ε* 77 *Σκαμάνδρου ἀρητήρ*, cf. *Π* 605. *Ξ* 246 *γένεσις πάντεσσι*. *Ο* 337 *ἀρχὸς Ἀθηναίων*. *Σ* 549 *ι* 190 h. III 196 V 240 *θαῦμα*. *Χ* 30 *κακὸν σῆμα*, cf. h. XXXII 13. *Ψ* 332 *τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων*. *φ* 231 *τόδε σῆμα τετύχθω*. h. IV 32 *παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται*. V 269 *ὄνειαρ*. *Ε* 402 [901] *οὐ μὴν γάρ τι καταθνητός γε τέτυκτο*, cf. *Π* 622. *Ζ* 7 *ἄριστος*. *Μ* 164 *φιλοψευδής*. *Ξ* 53 *ϑ* 384 *ἑτοῖμα*. *Ο* 207 *ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ*. *Π* 589 *ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται*, cf. *Ω* 317. *Φ* 191 *κρείσσων*. *Χ* 420 *τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται*. *Ψ* 240 *ἀριφραδέα*. *α* 391 *τοῦτο κάκιστον τετύχθαι*. *β* 63 *οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται*. *β* 356 *τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω*. *ζ* 301 *ἐοικότα τοῖσι τέτυκται δώματα*. *ϑ* 281 *περὶ γὰρ δολόεντα τέτυκτο*. *μ* 280 *σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται*. *ν* 243 *οὐδὲ λίην λυπρή, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα*. *ξ* 234 *δεινός τ' αἰδοῖός τε*. *ρ* 102 *τ* 595 *εὐνὴν ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται*. *υ* 110 *ἀφαυροτάτη*. [h. III 12] *ἀρίσημά τε ἔργα τέτυκτο*. V 140 *οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέτυκται*. *Θ* 163 *γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο*. *Ο* 643 *νόον ἐν πρώτοισι ἐτέτυκτο*. *Ρ* 279 *λ* 550 *περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων*. *ϑ* 546 *ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται*. (*ἔυτυκτος, νεότευκτος, νεοτευχής, προτεύχω. τυκτός.* — *τίκτω, τέκμαρ, τόξον, τέχνη, τέκτων, τυγχάνω, τιτύσκομαι*. cf. Curt. Et. 235.)

τέφρη (*τεφρός*. tepeo. cf. Curt. Et.[3] p. 457). cinis. *Σ* 25 *χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη*. *Ψ* 251 *ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη*.

τεχνάομαι (*τέχνη*). *-ήσομαι, -ήσατο, -ήσαιτο, -ησάμενος*. artificiose facio, machinor. *Ψ* 415 *ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω*. *ε* 259 *ὃ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά*. *λ* 613 *μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο*. h. II 148 (327) *τεχνήσομαι ὥς κε γένηται παῖς ἐμοί*. *η* 110 *γυναῖκες ἱστὸν τεχνῆσαι* legebatur pro *ἱστῶν τεχνῆσσαι*.

τέχνη (*τέκτων*. vid. *τεύχω* sub fin.). *-η, -ης, -ῃ, -ην, -ῃσι, -ας*. ars. *Γ* 61 *τέχνῃ νήιον ἐκτάμνῃσι*. *γ* 433 *χαλκεὺς ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, πείρατα τέχνης*. *ζ* 234 *ψ* 161 *ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Ἀθήνη τέχνην παντοίην*. *λ* 614 *ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἐῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ*. *δ* 455 *δολίης ἐπελήθετο τέχνης*, cf. h. III 76. *δ* 529 *δολίην ἐφράσσατο τέχνην*. III 108 *πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην*. ib. 166 *τέχνης ἐπιβήσομαι ἥ τις ἀρίστη*, cf. 465. ib. 447 *τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων*. ib. 483 *ὃς γὰρ ἂν αὐτὴν τέχνῃ καὶ σοφίῃ δεδαημένος ἐξερεείνῃ*. ib. [511] *ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην*. *ϑ* 327 *τέχνας εἰσορόωσι Ἡφαίστοιο*. *ϑ* 332 *εἷλεν Ἄρηα χωλὸς ἐὼν τέχνῃσι*. III 317 *τέχνῃσίν τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι*. (*κακότεχνος, κλυτοτέχνης*.)

τεχνήεις (*τέχνη*). *τεχνήεντες, τεχνῆσσαι*. artificiosus. *η* 110 *ὡς δὲ γυναῖκες ἱστῶν τεχνῆσσαι* (legebatur *ἱστὸν τεχνῆσαι*). *ϑ* 297 *δεσμοὶ τεχνήεντες Ἡφαίστοιο*.

τεχνηέντως. artificiose. *ε* 270 *πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως*.

τέως, τῆος (cf. Curt. Rh. M. 1845 p. 242 sq. Et.[3] p. 369; A. Nauck in Bulletin de l'acad. de St. Pétersbourg. T. 6. 1863 col. 18; Delbrück in Curtius Stud. II 2 p. 193 sq.; L. Meyer Ztschr. vergl. Sprachf. vol. 9 1860 p. 388; Misteli et Clemm ibd. vol. 19 1870 p. 88 et 142). tamdiu, interim. In *ἕως* et *τέως* constat priorem vocalem primitus productam fuisse. *εἵως* et *τείως* non sunt genuinae formae. *τείως* *Ο* 277 *δ* 91 *ο* 127 *π* 139 quibus in locis omnibus *τῆος* restitui potest. *τέως* *Τ* 189 *Ω* 658 *κ* 348 *ο* 231 *π* 370 *σ* 190 *ω* 162 h. II 55 (233). h. V 138 Bücheler pro *τέως* scripsit *τέων*. In quattuor Odysseae locis *τέως* una syllaba pronuntiatur. *Υ* 42 Bekk.[2] pro *τέως* (*τῆος*) edidit *τόφρα δ'*.

τῆ (imperat. cf. Curt. Et. 230 Apoll. Soph. *τινὲς δὲ καὶ σὺν τῷ ι γράφουσιν, οὐχ ὑγιῶς*. cf. La Roche ad *ι* 347). tene, accipe. *Ξ* 219 *τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ*. *Ψ* 618 *τῆ νῦν καὶ σοὶ τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω*. *Ω* 287 *τῆ, σπεῖσον Διί*. *ε* 346 *τῆ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι*. *ϑ* 477 *κῆρυξ, τῆ δὴ τοῦτο πόρε κρέας Δημοδόκῳ*. *ι* 347 *Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον*. *κ* 287 *τῆ, τόδε*

φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης ἔρχεν. (Eiusdem stirpis τείνω q. v.)

τῇ (ὁ). 1) ibi sive eo. *E* 752 *Θ* 396 τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους. *Λ* 149 ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες, τῇ ῥ' ἐνόρουσ'. *M* 48 ὅππῃ τ' ἰθύσῃ, τῇ τ' εἴκουσι, cf. *M* 120 *N* 52 *O* 360 *Φ* 6 *X* 157 *Ψ* 875 δ 847 μ 62 66 98. *E* 858 τῇ ῥά μιν οὖτα τυχών, cf. *Θ* 327 *Y* 479 *Φ* 402 *X* 326. [*K* 531] *Λ* 520 νῆας ἔπι· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ. *M* 124 τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, cf. *Z* 435 *O* 46 448 *Π* 378 *Ψ* 422 ϑ 556. 2) ubi. *Z* 393 τῇ ἄρ (v. l. γὰρ) ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε. *Λ* 808 τῇ ἐτετεύχατο βωμοί. *M* 118 νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ νίσσοντο, cf. *Λ* 499 *Ξ* 404 *Φ* 554 *Ψ* 775 *Ω* 472 δ 565 ε 442 η 281. 3) quomodo. ϑ 510 τῇ περ τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.

τῇδε (τῇ). hic. *M* 345 τάχα τ. τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος, cf. *P* 512 ε 113 ζ 173 μ 186 h. I 87. III 169 αὐτοῦ τ. *Ω* 139 τῇδ' εἴη, ubi videtur significare ita.

τῆθος. ostrea. *Π* 747 τήθεα διφῶν. Ariston. ἡ δ. ὅ. ἅπαξ εἴρηκε τήθεα. ἔστι δὲ εἶδος θαλασσίων ὀστρέων, cf. Död. Gl. 2350.

Τηθύς (pro Θητύς a rad. sansc. dha gr. θῆσαι i. e. fellare ortum significat ‚alumna', ‚nutrix'. Curt. Et.[4] 253 Bekker hom. Bl. I 222 G. Herm. opusc. II 176 Doederl. Gloss. 2349 Ahrens ap. Kuhn Z. III 103 Brugmann in Curt. Stud. VII 204. eodem pertinent veterum expl. cf. schol. A et B ad *Ξ* 201 οἱονεὶ τιθήνην τινὰ οὖσαν καὶ τροφὸν πάντων. cf. Et. M. 756, 37 Hesych. Suid. Eust. 978, 20, 50; 1084, 34. at Pott ap. Kuhn Z. VIII 175 comparat vocabula θέτης, Θέτις, Θησεύς). Saturni et Telluris filia (Hes. theog. 136), Oceani uxor, omnium deorum rerumque mater (schol. B ad *Ξ* 296 et 304 schol. A et B ad *Ξ* 201), quia omnia aqua aluntur. *Ξ* 201 et 302 Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν. cf. Preller, gr. Myth.[3] I 27 Welcker, gr. Götterl. I 617 sq.

τηκεδών (τήκω). tabes. λ 201 νοῦσος τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν.

τήκω (tabes. Curt. Et. 231 Fulda Unters. 136 sq.). τῆκε, τέτηκα, τήκετο, τηκόμενος, τηκομένης. liquefacio, consumo. intrans. liquefio. τ 207 τηκομένης δ' ἄρα τῆς (χιόνος) ποταμοὶ πλήθουσι. τ 204 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς, cf. Am. app. h. l. τ 208 ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήια δάκρυ χεούσης. *Γ* 176 τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. ϑ 522 Ὀδυσσεὺς τήκετο. τ 264 μηδέ τι θυμὸν τῆκε γοόωσα. ε 395 ἐν νούσῳ κῆται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, δηρὸν τηκόμενος. (κατατήκω).

τηλ-αυγής. procul splendens. h. XXXI 13 πρόσωπον τηλαυγές. XXXII 8 εἵματα ἑσσαμένη τηλαυγέα δῖα Σελήνη.

τῆλε. procul (fern, fernhin, fernher). *P* 190 ἐκίχανεν ὦκα μάλ', οὔ πω τ. *Ψ* 72 τ. με εἴργουσι ψυχαί. β 183 ὤλετο τῆλ'. ρ 312 τ. θανόντος. *Λ* 817 *Π* 539 τ 301 ω 290 h. II 348 (526) τ. φίλων καὶ πατρίδος αἴης, cf. β 333. *X* 445 τ. λοετρῶν. μ 354 οὐ τ. νεός. ρ 250 ν 340 τῆλ' Ἰθάκης. *Π* 117 τ. δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ βόμβησε πεσοῦσα. *P* 301 τῆλ' ἀπὸ Λαρίσης, cf. *X* 468 *Ψ* 880 γ 313 ε 315 ο 10. *Θ* 14 ῥίψω ἐς Τάρταρον τ. μάλ'. *K* 153 τ. δὲ χαλκὸς λάμφ', cf. *Λ* 44 h. V 278. *Λ* 358 ᾤχετο τ. διὰ προμάχων. *Σ* 395 τ. πεσόντα. *Y* 482 τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, cf. *X* 468. *X* 291 τ. δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. ρ 250 ἄξω τ. Ἰθάκης, cf. h. II 348 (526). *B* 863 τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης. (τηλόθεν cet.)

τηλεδ-απός (cf. Edm. Weissenb., adi. compos. Homer. Hal. S. 1865 p. 7 F. Fedde, Wortzusammensetzung im Hom. Bresl. 1871 p. 17 sq.). -ός, -ῷ, -ῶν, -άων. remotus, alienigena, longinquus. *Φ* 454 *X* 45 νήσων ἔπι τ. ζ 279 ἀνδρῶν τ., cf. ο 224. ξ 415 ξείνῳ τ., cf. τ 351 371 ω 268.

τηλεθάων (θάλλω. cf. E. Wentzel, verba, quae cadunt in θω. Oppolii 1836 4° p. 32 Curt. Et. 24). -άων, -άοντας, -όωσα, -όωσαν, -όωσαι, -άουσαι, -άον, -όωντα. valde virens, florentissimus. *Z* 148 ε 63 ὕλη τ. *P* 55 ἔρνος ἐριθηλὲς ἐλαίης καλὸν τηλεθάον. η 114 δένδρεα μακρὰ τ., cf. ν 196. η 116 λ 590 ἐλαῖαι. h. IV 266 ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι καλαί, τηλεθάουσαι. VII 41 μέλας εἱλίσσετο κισσὸς ἄνθεσι τηλεθάων. *Ψ* 142 χαίτην, τὴν τρέφε τ. *X* 423 τόσσους παῖδας τ.

τηλε-κλειτός. -οῖο, -όν, -οί, -ῶν. procul clarus. cf. Buttm. Lex. 1, 88 sq. 2, 225 sq. Spitzner edit. Il. excurs. XI. *E* 491 τηλεκλειτῶν ἐπικούρων. *Z* 111 *I* 233 (*Λ* 564 Aristarch. πολυηγερέες) Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι, cf. *M* 108. *Ξ* 321 Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο. λ 308 Ἐφιάλτην. τ 546 Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο. Falso legebatur τηλεκλητός.

τηλε-κλυτός (cf. Buttm. l. d. De accentu cf. schol. Od. Dind. α 30). -ός, -ά. procul clarus. *T* 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τ. τέκνα Ποδάργης. α 30 τ. Ὀρέστης.

Τηλέ-μαχος (nomen ex τῆλε adv. et μάχη compositum. Fick gr. Person.-Namen p. 81 et 214 Eust. 1394, 24 τὸν παῖδα ὠνόμασεν, ἵνα τῆλε εἴη μάχης, καθ' ἡσυχίαν ζῶν. τάχα δὲ καὶ ἐκ μαντείας γνοὺς ὡς τῆλε χρόνου παραταθήσεται ὁ Ἰλιακὸς πόλεμος. et id. 1479, 56 ἐπειδὴ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἐτράφη. Et. M. 756, 42 H. Stephanus in thesauro s. v. vertit: eminus pugnans), Ulixi et Penelopae filius. Τηλέμαχος α 156 420 425 β 146 260 297 325 348 381 416 418 422 γ 12 481 δ 69 112 185 633 λ 185 ο 144 194 217 287 550 π 43 56 160 192 213 221 330 445 460 ρ 26 61 73 342 350 489 541 568 τ 14 35 47 87 υ 144 257 303 345 φ 368 381 χ 92 95 108 171 267 284 294 350 393 400 426 454 ψ 29 44 96 297 ω 155 175. *T.* θ' ἥρως semper in initio versus δ 21 303. *T.* θεοειδής semper in extr. versu α 113 γ 343 ξ 173 ρ 328 391. *T.* πεπνυμένος semper in medio versu, τὸν (τὴν) δ' αὖ *T.* πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα α 213 230 306 345 388 412 β 129 208 309 371 γ 21 75 201 225 239 δ 290 315 593 ο 86 154 179 265 279 512 535 π 30 68 112 146 240 262 ρ 45 77 107 392 598 σ 226 τ 26 υ 338 φ 343 χ 153 ψ 123 ω 510. bis legitur τοῖσι δὲ *T.* πεπνυμένος ἤρχετο μύθων α 367 ο 502 et semel τοῖσι δὲ *T.* πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν χ 461. *T.* φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο ο [63] 554 ρ 3 υ 283 φ 432. *T.* ἰσόθεος φώς υ 124. Τηλεμάχοιο β 301 ο 528 ρ 333 554 υ 246 *B* 260 *Δ* 354. *T.* δαΐφρονος δ 687 ἱερὴ ἲς *T.* semper in extr. versu β 409 π 476 σ 60 405 φ 101 130 χ 354. μεγαθύμου *T.* γ 364. Τηλεμάχου γ 374 λ 68 ξ 175 ο 257 496 σ 156 υ 272 295 φ 216 313. *T.* μεγαθύμου γ 423. *T.* μεγαλήτορος γ 432. Τηλεμάχῳ β 194 383 γ 63 475 δ 166 215 311 664 843 π 347 372 421 438 ρ 161 σ 338 421

τ 321 υ 241 326 φ 378 ω 165. Ὀδυσσῆος υἱὲ Τ. δ 143 144. Τηλέμαχον α 382 β 83 185 200 399 γ 60 358 464 δ 700 ε 25 ν 413 ο 4 7 110 π 4 323 369 401 ρ 251 354 591 σ 214 411 τ 3 υ 269 374 φ 423 χ 150 277 365 390 435 ψ 112 367 ω 359 363 505. Τ. θεοειδέα π 20. Τ. θεοείκελον γ 416. Τ. φίλον υἱὸν Ὀδυσσῆος θείοιο γ 398. Τηλέμαχε α 384 400 β 270 402 γ 14 26 230 ο 10 49 68 111 531 545 π 202 ρ 75 101 σ 215 τ 4 υ 376 φ 424 χ 151 391 ψ 113 ω 506. Τ. γλυκερὸν φάος π 23 ρ 41. Τ. ἥρως δ 312. Τ. ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε β 85 303 ρ 406. Praeterea nomine non addito ἰσόθεος φώς vocatur α 324, φαίδιμος υἱός π 307, φίλος παῖς π 337. Telemachus vix natus erat, cum pater ad bellum profectus est, quo factum, ut et mater et ipse licentia procorum, qui Penelopen uxorem ducere cupientes Ulixi copias absumebant, graviter premerentur α 96—112. Iam pater annum aberat vicesimum, cum Minerva Mentae, Taphiorum regis, specie induta Ithacam venit et a Telemacho, qui aeger animi apud procos epulantes assidebat, comiter excepta, ut illos domo exire iuberet et Pylum et Spartam profectus e Nestore et Menelao percunctaretur, num quid de patre absente comperissent, adhortata est α 113—318. A dea accensus et confirmatus, cum primum illa abiit, postquam matrem, quod Phemii carmine commoveretur, reprehendit α 325—360, tum procorum insolentiam fortiter incusavit, concilium in diem posterum indixit α 367—419. Deinde cum iam advesperasset, et illi domos abierunt et ipse Eurycleae opera usus somnum petiit α 420—444. Prima autem luce Ithacensium concilio convocato Telemachus cum insolentiam procorum accusavisset et bonorum profusionem esset questus β 1—79 et illos domo sua cedere frustra iussisset β 129—145, ab illis navem, qua Pylum veheretur, frustra petivit β 208—259, sed a Minerva Mentoris specie induta, quae se comitem itineris futuram esse pollicita est, impetravit β 260—295. Navi instructa cibisque ornata, sociis coactis, inscia Penelopa vesperi e portu solverunt β 296—434, et primo mane Pylum advenerunt, ubi a Nestore benigne excepti sunt γ 1—74. Telemachus autem cum de patre nihil novi cognovisset γ 162—163, postquam a Polycasta, regis filia, lotus γ 464—465 somno se dedit, postero die a Nestore admonitus γ 317—328 cum Pisistrato, eius filio, curru Spartam contendit, quo cum nocte proxima apud Dioclem, Pheraeorum principem, devertissent, pervenerunt γ 404—497. A Menelao, qui nuper e longinquo errore redierat γ 317, cum audivisset patrem a Calypso nympha in insula invitum retineri δ 554—560; diutius apud regem manere recusavit δ 587—599, sed nihilominus per triginta dies commoratus est. Tum a Minerva, quae Ulixem Ithacam iam reversum in senem converterat, in somnis ut domum rediret et insidias, quas proci illi paraverant δ 842—847, evitaret, commonitus est ο 1—42. Itaque donis a Menelao acceptis, cum iterum Pheris deversati altero die Pylum pervenissent ο 44—193, Telemachus Pisistrato ad patrem remisso ο 194—216, sacris Minervae factis, Theoclymeno vate excepto ο 217—281, navem conscendit ο 284, et die tricesimo quinto postquam discesserat, insidiis procorum vitatis incolumis in patriam revertit ο 495—501. In Eumaei casam cum venisset π 4 et pastore absente patrem, qui ab illo hospitio exceptus erat ξ 48—54, agnovisset π 188, quid deinceps agendum esset et quomodo proci interficerentur, cum eo deliberavit π 240—321. Insequenti die cum solus in urbem profectus esset ρ 26—30, Euryclea et Penelopa salutatis, ut Theoclymenum hospitem adduceret, a canibus duobus comitatus in forum se contulit ρ 31—87. Domum reversus, quid de patre a Menelao cognovisset, matri narravit ρ 107—149; patri in mendicum converso, qui domum suam advenerat, cibos praeberi iussit ρ 336—352. Multa nocte postquam proci suam quisque domum abierunt σ 405—428, Ulixes et Telemachus, ne quae ad manus haberent proci, omnia arma asportaverunt τ 1—53. Prima luce armis sumptis Telemachus in contionem Achivorum processit υ 124—146; domum reversus Ulixem cibo curavit υ 257—283. Deinde arcu coniugis a Penelope ad certamen allato duodecim ferramenta ordine statuit, ipse arcum tentavit φ 80—135. Quem cum proci frustra tendere essent conati, Telemachus illis resistentibus patri tradi iussit φ 342—379. Pugna vero commissa cum patrem contra procos pugnantem adiuvabat, Amphinomum occidit χ 89—98, nova arma attulit χ 108—115 ianuam thalami obserare oblitus χ 154—156, deinde Euryaden χ 267, Amphimedontem, a quo leve vulnus accepit χ 277—284, Leocritum interfecit χ 294. Deprecante Telemacho Phemio tantum et Medonti temperatum est χ 330—380. Reliquis interemptis matrem, quod patrem agnoscere moraretur, vituperavit, tum ne res pervulgaretur, cum pastoribus et ancillis choreas egit ψ 129—151; postero autem die cum patre rus concessit ad Laërten ψ 366—372. Cum patre vero et avo contra Ithacenses quosdam ob procorum caedem iratos, conflixit. Summa erat Telemachus deorum reverentia β 260—266 ο 222 saep. eorum confidebat auxilio π 262—265. Itaque a Minerva semper adiuvabatur β 367 sq. 382 sq. γ 14 sq. saep. Fortem ac prudentem praebebat animum adversus procos α 321 sq. υ 257—275 saep. Singulari amore patrem, matrem, servos fideles, amicos ab eo habitos esse Homerus multis locis tradidit. Cf. Preller, gr. Myth.[3] II 409 415 460—462.

Τήλεμος (ab adv. τῆλε Et. M. 463, 21 Düntzer ad ι 509), Eurymi filius, vates Cyclopum celeberrimus. ι 509 Τήλεμος Εὐρυμίδης. cf. Et. M. 397, 6. Eurymachus quoque appellabatur. schol. Theocr. Id. 6, 23.

Τηλέ-πυλος (a τῆλε et πύλη est urbs, quae longas habet plateas. cf Faesi ad κ 82 et Iohn Mayor, the Narrative of Odysseus ad l. Schaper, progr. Coeslin 1873 p. 7. Hesych. μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἔχουσα διεστώσας τὰς πύλας, ἐξ οὗ τὴν μεγάλην δηλοῖ. Eust. 1649, 20 ἢ ἡ μεγάλη, τῶν γὰρ τοιούτων φασὶ πολὺ διεστᾶσιν αἱ πύλαι, ἢ ἡ ᾠκισμένη τῆλέ που. τινὲς δὲ τηλέπυλον φασὶ τὴν μακρόπυλον οὐ τῷ διαστήματι, ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν πυλῶν ἢ τῷ μήκει. cf. H. Steph. thes. s. v. Friedreich, Real. 80), urbs Laestrygonum. Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην κ 82 ψ 318, quae priore loco vocatur αἰπὺ πτολίεθρον.

τηλε-φανής, procul conspicuus. ω 83 τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη.

Τηλεφίδης (τῆλε), Eurypylos, Telephi, Mysorum regis, filius, quem Neoptolemus interfecit. λ 519 τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ, ἥρω'

Εὐρύπυλον. Eust. 46, 39 Hesych. Et. M. 756, 54 Apoll. Soph. ed. Bekker 152, 31 Strab. 13, 584 Angerm. in Curt. Stud. Ia p. 14 Facsi ad λ 519 Preller gr. Myth.³ II 241 sq. praeterea cf. *Εὐρύπυλος* s. No. 2.

τηλίκος. *-ος, -ον -αι.* qui tantae aetatis est. *Ω* 487 *πατρὸς σοῖο τηλίκου ὥς περ ἐγών.* α 297 τ 88 *οὐκέτι τ. ἐσσί.* ρ 20 *οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τ. εἰμί.* σ 175 *ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τ.* h. V 116 *γυναῖκες τηλίκαι ὡς σύ περ ὧδε καὶ ὁπλότεραι.*

τηλόθεν. ex longinquo, procul. *Α* 270 η 25 *τ. ἐξ ἀπίης γαίης.* *Β* 849 *τ. ἐξ Ἀμυδῶνος.* 857 *ἐξ Ἀλύβης.* 877 *ἐκ Λυκίης.* *Σ* 208 *ἐκ νήσου.* ε 283 *ἐκ Σολύμων ὀρέων.* *Ε* 478 *τηλόθεν ἥκω.* *Ε* 651 *ἦλθεν,* cf. ι 273 ν 237 τ 28. γ 231 *καὶ τ. ἄνδρα σαῶσαι.* ξ 312 η 194 *εἰ καὶ μάλα τ. ἐσσί.* *Ψ* 359 *σήμηνε τ. ἐν πεδίῳ.* h. II 152 (350) *ἀπὸ σεῖο τ. οὖσα θεοῖσι μετέσσομαι.*

τηλόθι. procul. *Θ* 285 *τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἐυκλείης ἐπίβησον,* cf. α 22 λ 439. *Π* 233 *Ζεῦ ἄνα τ. ναίων,* cf. μ 135. *Φ* 154 *ἐκ Παιονίης τηλόθ' ἐούσης,* cf. ε 55. *Ω* 662 *τ. δ' ὕλη ἀξέμεν ἐξ ὄρεος.* ε 59 τ. (v. l. pro *τηλόσε*) *δ' ὀδμὴ ὀδώδει.* [h. III 512] *ἐνοπὴν τηλόθ' ἀκουστήν.* *Α* 30 *Π* 461 *Σ* 99 *Ω* 86 541 β 365 *τ. πάτρης.*

τηλόσε. in locum remotum, procul. *Δ* 455 *τ. δοῦπον ἔκλυε.* *Χ* 407 *ἔρριψε καλύπτρην.* ε 59 *τηλόσε* (v. l. *τηλόθι*) *δ' ὀδμὴ ὀδώδει.* h. III 114 *φλόξ τ. φῦσαν ἱεῖσα.* VII 13 *λύγοι δ' ἀπὸ τ. πῖπτον χειρῶν.*

τηλοῦ, *τηλοτάτω.* procul. *Ε* 479 *τ. γὰρ Λυκίη,* cf. *Λ* 712. *Ψ* 853 *ἱστὸν δ' ἔστησεν τ.* ε 318 *τ. δὲ σπεῖρον ἔμπεσε πόντῳ.* ε 431 *τ. δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ.* η 322 *τήν περ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι.* ν 257 *ἐν Κρήτῃ τ. ὑπὲρ πόντου.* ρ 253 *τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.* ν 249 *τήν περ τηλοῦ φασιν Ἀχαιίδος ἔμμεναι,* cf. ψ 68 h. XXXIV 9. χ 323 *τ. ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι.* (*ἀποτηλοῦ.*)

τηλύγετος. *-τος, -τοιο, -τον, -τω, -την.* Incertae et originis et significationis vocabulum, quod veterum aliis unigenitus aliis in senio natus significare videbatur. Apoll. Soph. *τηλύγετος· κυρίως μὲν ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας γεγονὼς τοῖς γονεῦσι, μεθ' ὃν οὐκ ἄν τις γένοιτο· ,ἄμφω τηλυγέτω'. ἐπεὶ οἱ τοιοῦτοι ἀγαπητοὶ γίνονται, καὶ ὁ ἐν νεότητι γενόμενος μονογενὴς τηλύγετος, καὶ τηλυγέτη. ἐπὶ δὲ τοῦ ,ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς' οὐκ ἔφυγεν ὡς τηλύγετος παῖς· οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἔνιοι δέ, ἀλλὰ τὸν Ἰδομενέα οὐκ ἔλαβε φόβος καίπερ τηλύγετον αὐτὸν ὄντα, τουτέστιν ἤδη τηλοῦ τῆς ἡλικίας γεγονότα. ἀμφότερα δὲ λόγον ἔχουσι.* Plut. amic. multit. 2 p. 93 sq. *Ὅμηρος ἀγαπητὸν υἱὸν ὀνομάζει ,Μοῦνον τηλύγετον' τουτέστι, μὴ ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι, μήτε ἕξουσι γεγεννημένον.* Vergilius Aen. VIII 581 Homerum fortasse imitatus scripsit: ,care puer mea sola et sera voluptas'. Ea significatio, quae omnium locorum Homericorum (*E* 153 non excepto) propria videri potest, notio est unigeniti. Ac convenit ea vocabuli vis cum Buttmanni sententia, qui Lex. 2, 178 Orionis (in E. Gud. ed. Sturz p. 616) probat interpretationem: *τηλύγετος, ὁ τελευταῖος τῷ πατρὶ γενόμενος* (cf. Edm. Weissenborn, adiect. comp. Hom. Hal. 1865 p. 8). Sed gravissimi etymorum explicandorum auctores rem in incerto reliquerunt. Egerunt autem de vocabulo Döderl. Gl. 351, qui interpretatur *ἁταλόγετος* „zart und jugendlich", Savelsberg in Rhein. Mus. 1852 p. 441, qui *τηλύς* pro *τηΰς* accipit vertens „gross geworden", Düntzer in ed. Od. ad δ 11 derivans ab et adiect. *θῆλυς* „explicans „blühend", in altera ed. Il. ad *Γ* 175 „heranwachsend, jugendlich". L. Meyer, vergl. Gr. 2, 1 p. 255, qui tânva pro etymo habens vertit „leiblich, selbsterzeugt" (cf. Schweizer-Sidler Ztschr. f. vergl. Sprachf. 14, 154), Sonne ib. 14, 331, cui prior vocabuli pars ex kârus (angenehm, willkommen) orta videtur (cf. Curt. Et. 650). *Γ* 175 *θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα παῖδά τε τηλυγέτην.* *Ε* 153 *Φαίνοπος υἷε, ἄμφω τηλυγέτω.* *Ι* 143 285 *Ὀρέστῃ ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.* *Ι* 482 *πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν,* cf. π 19. *Ν* 470 *οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς.* δ 11 *τηλύγετος γένετο ἐκ δούλης.* h. V 164 *τηλύγετος δέ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ ὀψίγονος τρέφεται,* cf. 283.

τῆμος (cf. G. Curtius Rh. M. 1845 p. 249 sq.). ex eo tempore, tum. *Η* 434 *Ω* 789 *ἦμος δ'* -, *τῆμος ἄρ' ἔγρετο λαός,* cf. *Λ* 90 *Ψ* 228 δ 401 μ 441 h. IV 170. η 318 *τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ λέξεαι,* cf. h. III 101. ν 95 *εὖτ'* -, *τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο νηῦς.* vid. *ἦμος.*

τῆος. vid. *τέως.*

Τηρείη (*ἴσως παρὰ τὸ τηρεῖν τὰ ἐν κύκλῳ* Eust. 356, 11), mons Mysiae in regno Adresti et Amphii situs. *Β* 829 *Τηρείης ὄρος αἰπύ.* cf. Strab. 13, 589. *οἱ μὲν τὰ ἐν Πειρωσσῷ ὄρη φασίν. οἱ δ' ἀπὸ τετταράκοντα σταδίων Λαμψάκου δεικνύουσι λόφον, ἐφ' ᾧ Μητρὸς θεῶν ἱερόν ἐστιν ἅγιον, Τηρείης ἐπικαλούμενον.* cf. Forbiger, Alte Geogr. II p. 199 adn. 99 Friedreich, Real. p. 39 Buchholz hom. Real. I, 312.

τηρέω. observo, custodio. h. V 142 *δώματα τηρήσαιμι.*

Τηΰγετον (ion. pro *Ταΰγετον*, incertae originis nomen. Paus. 3, 1, 2 a Taygete, Atlantis filia, nominatum esse tradidit. Plerisque videtur derivandum vocabulum a *τηΰς*, cf. Hesych. *ταΰς. μέγας. πολύς,* ita ut significet, ,qui longe porrectus est factus' Autenr. ad Ameis. Anh. zur Ilias ad *Γ* 328, qui ex rad. τα ortum putat, vel „qui magnus factus est" G. Curtius in Z. f. Alt. Wiss. 1847 p. 444 Döderl. Gloss. 208 Seiler, lex. Hom.⁷ s. v. Curt. Pelop. II 307 adn. 1. Pott, Forsch. II 2 p. 100 locum Hesych. *ταϋγέταις· πύλαις ταῖς μεγάλαις* attulit, sed ap. Kuhn. Z. X 449 explicatur *Ταϋγέτη* ea, „quae furibus genita est"), mons Laconiae altissimus et arduus. ζ 103 *Τηΰγετον περιμήκετον.* h. XVII, 3 *ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῆς.* h. XXXIII, 4 *ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῇ ὄρεος μεγάλοιο.* Mons metallorum marmorisque fertilis, quo Messenia et Laconia dirimuntur, et qui a planitie Megalopolitana ad Taenarum promunturium pertinet; nunc *Πεντεδάκτυλον* nominatur. Eust. 1554, 9 Apoll. Soph. 152, 29 Strab. 4, 208; 8, 367; 10, 475 Bursian, Geogr. v. Gr. II 104 Curt. Pelop. II 205 sq. Leake, Morea I p. 83, 136 sq. Friedreich, Real. p. 39 Buchholz, hom. Real. I 201.

τηΰσιος. *-ην, -ον.* Hes. *τηΰσίην· ματαίαν· τινὲς ἀρχ(α)ίαν· ἄλλοι βλαβερὰν ἢ περιβόητον.* Interpretationem eam, quam fere solent probare: *ματαίαν,* irritus, veram esse neque ex origine (*αὔτως* Schol.) neque ex usu vocabuli demonstrari potest. γ 316 ο 13 *τηΰσίην ὁδὸν ἔλθῃς.* h. II 362 (540) *τι τηΰσιον ἔπος ἔσσεται ἠέ τι ἔργον ὕβρις θ'.* Düntz. ap. Kuhn. Z. 12, 24

et in ed. Od. ad γ 316 etymon putat ταΰς (magnus) et interpretatur: „vermessen, thöricht". Ludwig (Ztschr. 10, 449) et Sonne (Ztschr. 12, 277) vocabulum ad tâ (stehlen) et tâ'vat radices referunt, alter „trügerisch", alter „so langwierig" vertens. G. Meyer in Kuhn. Z. XXII, 488 a ταΰς (τηΰς) ducens vertit „vermessen" (ἔπος), „weitläufig" (ὁδός).

τίη. vid. τίς. cf. Joh. Schmidt Ztschr. f. vergl. Sprachf. 19, 283.

τιθαιβώσσω (τιθασός?). incolo? nidifico? Dubiae originis et significationis vocabulum. Apoll. Rhod. „τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, οἷον ἀποτίθενται τὴν βόσιν". ν 106 ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. Düntzero h. l. origo videtur τίθαιβος, quod significet „Honig" vel „süss". Schmalfeld N. Jahrb. Suppl. vol. 8 p. 296 ad lat. voc. favus vertit „sedem ponere".

τίθημι (cf. Curt. Et. 309)., τίθεισθα (ι 404 ω 476 ubi legitur τίθησθα. cf. Hes. s. v. τίθεισθα. Ahrens, gr. Formenl. p. 95), τίθησι, τίθει (Ν 732 α 192, ubi sunt qui scribant τιθεῖ. cf. Ahrens ibd.), τιθεῖσι, τιθήμεναι, τιθείς, τιθέντες, impf. τίθει (non τίθη), ἐτίθει, τίθεσαν, ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε, θῆκε, ἔθεμεν, ἔθεσαν, θέσαν, ἔθηκαν, θῆκαν, θείω, θείῃς (Aristarch. θήῃς. cf. La Roche, H. T. 405 Ahrens p. 97), θείῃ, θείομεν, θέομεν (ω 485, ubi legitur θέωμεν. cf. Ahrens p. 98), θείην, θείης, θείη, θεῖμεν, θεῖεν, θές, θέντων, θέμεναι, θέμεν, θεῖναι, θεῖσα, θέντες, θήσω, θήσεις, θήσει, θήσετε, θήσουσ', θησέμεναι, θήσειν (π 282 La Roche h. l. pro θήσει scribit θῆσιν sed vid. H. U. 296), τίθεσθε, τίθενται, imper. τίθεσθ', τιθήμενον, impf. τιθέμεσθα, τίθεντο, ἐθέμην, θέτο, θήκατο, ἔθεσθε, θέσθε, ἔθεντο, θεῖο (? τ 403), θεῖτο, θέο, θέσθω, θέσθε, θέσθαι, θέμενος, θεμένη, θήσομαι, θήσονται, θήσεσθαι.

1) pono, colloco. act. Μ 29 θεμείλια τὰ θέσαν. Φ 405 τὸν θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. Ψ 247 τὸν (τύμβον) εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι. θ 193 ἔθηκε δὲ τέρματ', cf. Ψ 333. δ 123 κλισίην. θ 65 θρόνον. ρ 335 μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει (v. l. προτίθει). h. V 195 ἕδος. Ρ 750 ῥόον πεδίονδε. ν 364 χρήματα μὲν μυχῷ ἄντρου θείομεν. ψ 184 τίς δέ μοι ἄλλοσ' ἔθηκε λέχος, cf. ψ 204. Χ 368 τό γ' (ἔγχος) ἄνευθεν ἔθηχ'. Σ 412 φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, cf. Ψ 83. Ε 445 Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων Περγάμῳ εἰν. ξ 518 τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς εὐνήν. χ 456 θύραζε. Σ 615 μητρὸς θῆκε προπάροιθεν ἀείρας, cf. Υ 324 ο 122 Τ 12. Κ 257 261 ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε. ν 432 ἀμφὶ δὲ δέρμα μελέεσσι θῆκε γέροντος. π 174 φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἠδὲ χιτῶνα θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι. Θ 441 ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει. Κ 466 ἀνὰ μυρίκην. ξ 276 ἀπὸ κρατὸς κυνέην καὶ σάκος ὤμοιιν. φ 136 τόξον ἀπὸ ἕο, cf. 163 h. V 253. υ 97 ἐκ δὲ βοείην. Α 433 ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηΐ, cf. μ 171. Α 441 τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει (reliquos locos vid. sub χείρ). Α 585 δέπας μητρὶ ἐν χειρὶ τίθει (reliquos locos vid. sub χείρ). Ε 215 τάδε τόξα ἐν πυρὶ θείην χερσὶ διακλάσσας. Κ 571 νηὶ δ' ἐνὶ πρυμνῇ ἔναρα θῆκ'. Μ 260 στήλας ἐν γαίῃ θέσαν. Ο 478 τόξον ἐνὶ κλισίῃσιν, cf. Τ 280 Ψ 254. Π 437 θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, cf. 673. Ρ 569 βίην ἐν γούνεσσι. Σ 352 Ω 720 ἐν λεχέεσσι. Σ 476 ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. Τ 249 τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ. Ψ 165 Ω 787 ἐν πυρῇ ὑπάτῃ νεκρόν. Ψ 244 ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ. β 390 ἐν αὐτῇ (νηί) ὅπλ'. ζ 76 ἐν κίστῃ ἐδωδήν. θ 425 ἐν αὐτῇ (χηλῷ) φᾶρος ἠδὲ χιτῶνα. φ 366 ὃ θῆκε φέρων αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ, cf. ψ 186. Θ 70 Χ 210 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε, cf. Γ 207 Ξ 179 Ρ 569 Σ 541 550 561 607 Ψ 45 170 γ 479 ε 265 267 ζ 77 θ 441 μ 347 θ 439. Π 223 χηλοῦ τήν οἱ θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι. ζ 252 εἵματα καλῆς ἐπ' ἀπήνης. Γ 336 Ο 480 Π 137 χ 123 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον, cf. h. VI 7. Ζ 92 πέπλον Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι, cf. 273 303 τ 401 φ 55. Θ 324 ἐπὶ νευρῇ. κ 355 ἐπὶ δέ σφι (τραπέζαις) χρύσεια κάνεια. λ 315 Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν. ω 419 πέμπον ἄγειν ἁλιεῦσι θοῇς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες. h. II 118 (296) ἐπ' αὐτοῖς λάινον οὐδόν. ο 51 75 δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ. Κ 466 δέελον δ' ἐπὶ σῆμα τ' ἔθηκεν. γ 179 Ποσειδάωνι ταύρων πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, cf. φ 267. Ρ 541 ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα θῆκ'. Ψ 704 ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον. Ω 795 τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες. Ω 797 ἐς κοίλην κάπετον. ο 131 ἐς πείρινθα. h. XIX 40 εἰς χέρα θῆκε δεξάμενος. Α 143 ἐς δ' ἑκατόμβην θείομεν. Φ 172 μεσσοπαρὲς ἔθηκε κατ' ὄχθης ἔγχος. Ψ 799 κατὰ μὲν ἔγχος θῆκ'. cf. 851 886 ν 119 ρ 467 τ 599. ν 122 τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀθρό' ἔθηκαν. Θ 189 κομιδὴν ἢν μάλα πολλὴν - ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν, cf. Ι 90 Σ 387 Τ 316 [α 142] γ 490 δ [58] 65 ε [91] 196 199 ζ 214 248 θ 69 420 ι 517 ο 188 ρ 258 σ 118 υ 260 281 φ 177 182. Γ 330 Λ 17 Π 131 Τ 369 κνημῖδας περὶ κνήμῃσιν. h. VI 14 πάντα περὶ χροΐ κόσμον ἔθηκαν. σ 308 περὶ δὲ ξύλα ἔθηκαν. Ω 644 δ 297 η 336 χ 449 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι. Σ 375 χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν, cf. δ 445. ε 319 ὑπόβρυχα θῆκε, cf. XXXIII 12. med. Β 382 εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω. Β 750 περὶ Δωδώνην οἰκί', cf. h. I 46 [137]. Η 475 δαῖτα, cf. Ι 88 ρ 269. Ι 232 ἐγγὺς νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν. ν 207 οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι. ο 241 ὑψερεφὲς δῶμα. υ 387 δίφρον κατ' αντηστιν. κ 333 κολεῷ μὲν ἄορ θέο. Κ 34 ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα. Κ 149 Ο 479 χ 122 ἀμφ' ὤμοισι σάκος. θ 416 ξίφος. φ 118 ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν. ξ 500 ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο (v. l. βάλε), cf. φ 119. δ 578 ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσί, cf. 781 θ 52 λ 3 δ 761 θ 274 h. I 52. Ε 743 Λ 41 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην, cf. Κ 31 Σ 317 Ψ 18. Γ 310 ἐς δίφρον ἄρνας. h. II 279 (457) καθ' ὅπλα νηὸς ἔθεσθε. α 132 πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο. Ξ 187 πάντα περὶ χροΐ θήκατο κόσμον. Τ 381 περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας κρατὶ θέτο. β 3 δ 308 υ 125 περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ωμῳ. h. IV 255 παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῷ εὐνηθεῖσα, cf. 282.

2) A propria significatione recedit usus ubi de praemiis vel sacrificiis proponendis intellegitur: Ψ 263 ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, cf. 265 269 270 631 653 656 704 740 748 750 751 826 850 λ 546 φ 3 74 81 ω 86 168 Ψ 700. — ξ 436 τὴν μὲν ἴαν νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ θῆκεν ἐπευξάμενος, cf. γ 179 φ 267.

3) Transfertur: ο 357 ἥ ἑ μάλιστα ἤκαχ' ἀπο-

φθιμένη καὶ ἐν ὤμῳ γῆραϊ θῆκεν. Α 55 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. Θ 218 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι αὐτῷ ποιπνύσαντι ὀτρῦναι, cf. ε 427 σ 158 φ 1 h. IV 15. λ 146 h. II 356 (534) ἔπος ἐρέω καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω. ο 234 ἄτης τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. Ι 460 ἐνὶ θυμῷ δήμου θῆκε φάτιν. Ο 561 661 αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ. α 321 ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος. Ι 629 ἄγριον **ἐν στήθεσσι** θέτο θυμόν. Ι 637 ἄλληκτον θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν. Ν 732 ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς ἐσθλόν, cf. β 124. Ρ 470 τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε. h. II 284 θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε. II 341 (519) Μοῦσα ἐν στήθεσσιν ἔθηκεν ἀοιδήν. Ν 121 **ἐν φρεσὶ** θέσθε ἕκαστος αἰδῶ. Π 83 μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω. Τ 121 h. II 79 (257) ἔπος. Φ 145 α 89 μένος. ξ 227 τὰ φίλ' ἔσκε τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκε. γ 77 ζ 140 ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη θῆχ'. δ 729 ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἑκάστη ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι. π 282 ἐνὶ φρεσὶ θήσει. π 291 τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων.

4) Latissime patet ea vis verbi, qua significat constituere, efficere, machen, bereiten. act. Μ 35 ὣς ἔμελλον ὄπισθε θησέμεναι. θ 465 οὕτω νῦν Ζεὺς θείη οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, cf. ο 180. Α 2 ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, cf. Χ 422 Β 39 Ε 384. Γ 321 τάδε ἔργα (bellum) μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε. Δ 83 ω 476 φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι. Ζ 6 φόως ἑτάροισι. Π 96 φάος ἐν νήεσσι, cf. Υ 95. Θ 171 κτύπε σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι. Ι 547 ἀμφ' αὐτῷ πολὺν κέλαδον καὶ ἀυτήν. Λ 413 μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες. Ο 72 ἧμῖν πήματα. Μ 399 πολέεσσι κέλευθον. Ο 602 παλίωξιν παρὰ νηῶν. Π 262 ξυνὸν κακὸν πολέεσσι, cf. Ω 538. Φ 525 πόνον καὶ κήδε', cf. Φ 524 ψ 306 h. V 249. Ω 49 τλητὸν θυμὸν ἀνθρώποισι, cf. ψ 167. Ω 57 ὁμὴν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι τιμήν. α 116 υ 225 τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη. γ 136 ἔριν μετ' ἀμφοτέροισι. ι 235 ὀρυμαγδόν. ο 488 παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλόν. τ 403 ὄνομ' ὅττι κε θείης (v. l. θεῖο) παιδί. ω 485 παίδων φόνοιο ἔκλησιν. ω 546 ὅρκια μετ' ἀμφοτέροισιν. h. III 517 ἐπαμοίβια ἔργα ἀνθρώποισι. med. Θ 449 τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε. Μ 411 418 κέλευθον. Ρ 158 περὶ πάτρης ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν. Ω 402 ἠῶθεν περὶ ἄστυ μάχην. ι 171 κ 188 μ 319 ἀγορήν. ρ 225 ὀρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα. σ 5 (ὄνομα) θέτο μήτηρ ἐκ γενετῆς, cf. θ 554 τ (403) 406 h. V 122.

5) Reddere (duplices accus. assumit). act. Α 290 μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοί. Β 319 ν 163 λᾶαν. Ζ 300 ἱέρειαν. Τ 298 Ἀχιλλῆος ἄλοχον. Φ 484 σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκεν. Ψ 486 ἵστορα. κ 338 σῦς ἔθηκας ἑταίρους. λ 555 τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισι. ν 156 λίθον. ο 253 μάντιν. Β 285 σε πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι βροτοῖσι. Β 318 ἀίζηλον (ἀρίζηλον). Β 482 τοῖον θῆκε Ζεύς, ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι. Β 599 πηρόν. Ζ 139 τυφλόν. Ζ 432 παῖδ' ὀρφανικὸν χήρην τε γυναῖκα. Ι 446 νέον ἡβώοντα. Ι 483 ἀφνειόν. Ι 485 τοσοῦτον. Δ 392 ἀκήριον. Π 90 ἀτιμότερον. Τ 407 αὐδήεντα. Χ 44 εὖνιν. Χ 490 παναφήλικα. Ω 531 λωβητόν. δ 182 ἀνόστιμον, cf. ω 528. ε 136 η 257 ψ 336 ἀθάνατον καὶ ἀγήρων. ζ 229 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, cf. ω 369. θ 20 σ 195 μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι. ι 404 ἀύπνους. κ 301 341 κακὸν καὶ ἀνήνορα. ν 302 Φαιήκεσσι φίλον. π 198 νέον ἠὲ γέροντα. π 208 τοῖον ὅπως ἐθέλει, ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον. σ 196 λευκοτέρην ἐλέφαντος. φ 102 ἄφρονα. ψ 11 μάργην. ω 374 εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα ἰδέσθαι. h. VII 54 πανόλβιον. Δ 26 ἅλιον πόνον ἠδ' ἀτέλεστον, cf. 57. Δ 363 τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν. Ε 122 Ν 61 Ψ 772 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας. Μ 26 ἁλίπλοα τείχεα. Μ 450 τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου πάις. Ρ 37 Ω 741 ἀρητὸν γόον καὶ πένθος. Ψ 382 527 ἀμφήριστον. Ω 661 κεχαρισμένα. α 222 γενεὴν νώνυμνον. γ 88 ὄλεθρον ἀπευθέα. λ 101 τὸν (νόστον) ἀργαλέον. λ 274 ἀνάπυστα. υ 394 οἷον (δόρπον). χ 256 273 ἐτώσια. med. φ 72 θέσθαι τε γυναῖκα. φ 316 ἄκοιτιν. 333 τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε (putatis). (ἀκμόθετον, ἀμφίθετος, ἀμφιτίθημι, ἀνάθημα, ἀνα-, ἀπο-, ἐγκατα-, ἐκ-, ἐν-, ἐπανατίθημι, ἐπίθημα, ἐπι-, κατα-, μετα-, παρα-, περι-, προ-, προστίθημι, συνθεσίη, συντίθημι, ὑποθημοσύνη, ὑποτίθημι, ὠμοθετέω. θέμεθλα, θεμείλια, θέμις, θεμόω (?), θεσμός, θημών, θής.)

τιθηνέομαι (τιθήνη). uberibus alo, educo, curo. h. Cer. 142 παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκοίνῃσιν ἔχουσα καλὰ τιθηνοίμην.

τιθήνη (θα, θη. cf. Curt. Et. 307). τιθήνη, -ης, -αι, -ας. nutrix, Amme, Wärterin. Ζ 132 Διωνύσοιο τιθήνας. Ζ 389 φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη. Ζ 467 πάις πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη. Χ 503 εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης. h. V 291 χειρότεραι τροφοὶ ἠδὲ τιθῆναι, cf. 227, h. XIX 38. (θῆσθαι, θῆλυς, Τηθύς, Θέτις.)

Τιθωνός (e τιθε-ωνός contractum idem est, quod sanscr. didhyâna, lat. lucens, est igitur heros Soli cognatus. Sonne ap. Kuhn. Z. X 178 Max Müller Ess. II 75 Brugmann in Curt. Stud. VIII 314 Eust. 1520, 20 ὁ ἥλιος ὁ πανταχοῦ γῆς τιταίνων τὰς ἀκτῖνας. Et. M. 758, 26 ἡ ἡμέρα. παρὰ τὸ τιθασὸς τὸ σημαῖνον τὸ ἥμερος. schol. A ad Λ 5 et B ad Λ 1 eum Titanem i. e. Apollinem esse contendunt. Alias expl. nom. rationes Pott, Forsch. IV p. 78 et Ahrens ap. Kuhn. Z. III 176 inierunt). Υ 237 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο. h. in Cer. 218 ὣς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς. Λ 1 et ε 1 ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο | ὤρνυτο. Tithonus, Laomedontis filius, coniunx Aurorae, quae eum rapuerat. Ad summam pervenit senectutem, cum Iupiter Aurora precante ei immortalitatem, non florem aeternae iuventae dedisset; postremo in cicadam est conversus. cf. schol. A et B ad Γ 151 schol. ad Ap. Rhod. 3, 158 Suid. s. v. Τιθωνοῦ γῆρας schol. B ad Λ 1 schol. V E ad ε 1 et B ad ε 2. Eum divino honore cultum esse Suid. s. v. Σούσιοι tradidit. cf. Preller, gr. Myth.^{3} I 360 Friedreich, Real. 513 Welcker, gr. Götterl. I 685 sq.

τίκτω (τεκ-. cf. Curt. Et. 235. τιτέκω? cf. Kuhn. Z. 13, 268 Curtius, Verb. d. gr. Spr. I 239). τίκτει, -τῃ, ἔτικτε, τίκτε, ἔτικτον, τέξεις (οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ κακῶς τέξεαι. Did. λ 249), τέξουσι h. III 493, τέκον, τέκες, ἔτεκες, τέκε, ἔτεκε, τέκομεν, τέκον, ἔτεκον, τέκῃ, -ωσι, -οιεν, -έειν, -ών, -οῦσα, τέξεσθαι Τ 99 h. I 101, τεκεῖσθαι h. IV 127, τεκόμην, -ετο, -όμεσθα, -έσθαι. pario, gigno. 1) feminae: a) homines et deae. activ. Α 36 Ἀπόλλωνι, τὸν τέκε Λητώ,

cf. *Τ* 413 *λ* 318 h. I 178. *Ζ* 345 *ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ*, cf. *Υ* 128 *Ω* 210 *η* 198 *τ* 355. *Π* 180 *τὸν ἔτικτε χορῷ Πολυμήλη*, cf. *Χ* 428 h. I 13 126 II 129 (307) V 234 [252]. *β* 131 *ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε*, cf. *μ* 134 *ψ* 325. *Β* 865 *Γυγαίη λίμνη* (Nympha). *Ζ* 22 *Ξ* 444 *Υ* 384 *νύμφη νηίς*. *Κ* 404 *Ρ* 78 *ἀθανάτη μήτηρ*. *Ν* 826 *τέκοι δέ με πότνια Ἥρη*. *Π* 150 *ἅρπυια Ποδάργη*. *α* 71 *Θόωσα νύμφη*. *Θ* 304 *ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη*. *Π* 175 *γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα*. *λ* 254 *ὑποκυσαμένη*, cf. h. XXXIV 4. *τ* 266 *φιλότητι μιγεῖσα*, cf. *α* 71. *Α* 418 *σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι*. *Ω* 497 *τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες*, cf. h. [V 252] XIX 35. *Β* 513 *οὓς τέκε Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἄρηι*. *Β* 658 *ὃν τέκε Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ*. *Ζ* 22 *Βουκολίωνι*, cf. *Ζ* 196 *Ξ* 322 *Π* 150 175 *Υ* 384 *λ* 258 285 *μ* 133 *τ* 266 h. IV 51 XIX 35 XXXIV 4. *Β* 714 *τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν Ἄλκηστις*, cf. *Β* 728 820 *Ε* 313 *Η* 469 *Ξ* 492. *Ζ* 196 *ἣ δ' ἔτεκεν τρία τέκνα*. *λ* 249 *τέξεις* (al. *τέξεαι*, cf. La Roche h. l.) *ἀγλαὰ τέκνα*, cf. [h. I 14] XXXI 5. *τ* 266 *τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα*. *Α* 352 *μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα*. *γ* 95 *δ* 325 *ὀιζυρόν*. *ο* 364 *ὁπλοτάτην παίδων*. *Ξ* [325] *Διώνυσον Σεμέλη τέκε*, cf. h. I 25. *λ* 287 *θαῦμα βροτοῖσι*. *μ* 125 *πῆμα βροτοῖσι*, cf. h. II 173 (351). h. XXXIII 6 *σωτῆρας*. *Α* 414 *τί νύ σε τρέφον αἰνὰ τεκοῦσα*, cf. *Χ* 431 (ubi Arist. *τεκοῦσα*, cdd. *παθοῦσα*). Cf. *Ζ* 199 *Ξ* [318 320] *Σ* 55 *Χ* 87 353 *Ω* 255 493 562 608 *λ* 262 307 *ξ* 202 h. II 139 (317) III 3 [19] V 66 VII 56 XII 1 XVII 3 XVIII 3 XXVII 19. med. *Β* 742 *τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο Ἱπποδάμεια*. *Ο* 187 *οὓς τέκετο Ῥέα*. *Τ* 99 *βίην Ἡρακληείην τέξεσθαι*, cf. h. I 101. *Χ* 48 *τούς μοι Λαοθόη τέκετο*. *χ* 324 *ἄλοχον σπέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι*, cf. h. IV 127 V 136. I 116 *μιν τόκος εἷλε, μενοίνησεν δὲ τεκέσθαι*. II 146 (324) *οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην*; b) de bestiis. *Β* 313 327 *μήτηρ ἣ τέκε τέκνα*. *Υ* 225 *αἳ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους*. *δ* 86 *τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν*. *τ* 113 *τίκτῃ δ' ἔμπεδα μῆλα*. h. III 493 *ἅλις τέξουσι βόες ταύροισι μιγεῖσαι*.

2) de utroque parente. act. *Χ* 234 *οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας*. *Χ* 485 *Ω* 727 *ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε*. *δ* 64 *ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν*, cf. h. IV 132. *η* 55 *τοκήων οἵ περ τέκον Ἀλκίνοον*. *θ* 554 *ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες*. med. *Χ* 53 *ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα*. *ψ* 61 *υἱέι, τὸν τεκόμεσθα*. *ω* 293 *μήτηρ πατήρ θ' οἵ μιν τεκόμεσθα*. h. IV 42 *κυδίστην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος μήτηρ τε Ῥείη*.

3) de patre. cf. Lehrs, Ar. 155. activ. *Ε* 547 *Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα*. *Χ* 421 *Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε*. *σ* 322 *τὴν Δολίος ἔτικτε*, cf. *Β* 628 *Ζ* 155 206 *Λ* 224 *Ν* 452 *Φ* 188 *ο* 243 *π* 118 *τ* 181. h. XXXIV 6 *σὲ* (Bacchum) *δ' ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε πολλὸν ἀπ' ἀνθρώπων*. *Ε* 875 *σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην*, cf. h. II 136 (314) 145 (323). *Ν* 450 *ὃς πρῶτον Μίνωα τέκεν*. *γ* 489 *ο* 187 *τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα*. *κ* 139 *τὴν Ὠκέανος τέκε παῖδα*. *π* 120 *μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν*, cf. *Ο* 198 *Υ* 239 240 *Φ* 159 *Ω* 540 *η* 63 *ξ* 174 *π* 119. med. *Β* 741 *Ξ* 434 *Φ* 2 *Ω* [693] *τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς*. *Δ* 59 *καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος*, cf. h. IV 22. *Ε* 154 *υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι*. *Χ* 481 *μὴ ὤφελλε τεκέσθαι*. *δ* 387 *τὸν δέ τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἠδὲ τεκέσθαι*, cf. *Ε* 546 *Ζ* 154 (Harl. *τέκεν*) *Ν* 451 *Υ* 215 219 230 236 237 *ο* 249.

4) de rebus inanimis. *Β* 548 *ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα*, cf. *Π* 34 *γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα πέτραι τ' ἠλίβατοι*. (*δυσαριστοτόκεια*, *μογοστόκος*, *πρωτοτόκος*. *τέκνον*, *τέκος*, *τοκάς*, *τοκεύς*, *τόκος*. Eiusdem stirpis *τεύχω* etc. vid. *τεύχω*.)

Τιλφοῦσσα Τιλφούσσιος v. *Τελφοῦσα Τελφούσιος*.

τίλλω. *-ε*, *-ων*, *-έσθην*, *-οντο*. evello, vellico. *Χ* 78 *τρίχας ἕλκετο χερσὶν τίλλων ἐκ κεφαλῆς*. *Χ* 406 *μήτηρ τίλλε κόμην*. *κ* 567 *γόων τίλλοντό τε χαίτας*. *ο* 527 *ἐν πόδεσσι τίλλε πέλειαν ἔχων*. *Ω* 711 *τόν* („super eo") *γ' ἄλοχός τε καὶ μήτηρ τιλλέσθην*, cf. Peppmüller, Commentar p. XLI.

τιμά-οχος (*ἔχω*). honoris particeps, honoratus, colendus. h. IV 31 *πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχός ἐστι*. V 268 *εἰμὶ δὲ Δημήτηρ τιμάοχος*.

τιμάω (cf. Curt. Et. 649). *τιμῶσι*, coni. *-μᾷ*, impf. *τίμα*, *ἐτίμα*, *τιμῶν*, *-ῶσαι*, *-ήσεις*, *-ήσουσι*, *-ησας*, *-ήσῃς*, opt. *-ήσει* (*Β* 4 alii *-ήσῃ* vel *-ήσει'*. cf. La Roche, H. U. 242 Savelsb. in Ztschr. vergl. Sprachf. 16, 413 Am. app. ad *χ* 98), *-ήσομεν* *Π* 271, *-ησον*, *-ῆσατ'*, *-ῆσαι*, *τετίμηται*, *-ήμεσθα*, *-ῆσθαι*, *τιμήσεσθε*, *ἐτιμήσασθ'*, *τιμήσαντο*, *τιμήσασθαι*. honoro (poenas capio pro aliquo?). *Α* 175 *παρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι οἵ κέ με τιμήσουσι*. *Α* 454 *Π* 237 *τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν*. *Α* 505 *τίμησόν μοι υἱόν*, cf. 559 *Β* 4 *Θ* 372 *Ο* 77 *Ρ* 99 h. XXX 8 16. *Ι* 608 *φρονέω τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ*. *Λ* 46 *ἐπὶ δὲ γδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη τιμῶσαι βασιλῆα*, cf. *Π* 460. *Ο* [612] *τίμα καὶ κύδαινε*. *Π* 271 *μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν*. *Ψ* 788 *ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους*. *γ* 379 *πατέρ' ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα*. *ε* 36 *οἵ κέν μιν περὶ κῆρι* (cf. Fulda, Untersuch. 197 sq.) *θεὸν ὣς τιμήσουσι*. *η* 69 *περὶ κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἔστιν ἔκ τε φίλων παίδων*. *ξ* 203 *με ἶσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα*, cf. *ο* 365. h. II 307 (485) *αἰεὶ τιμήσεσθε διαμπερές*. XXV 6 *ἐμὴν τιμήσατ' ἀοιδήν*. *Ι* 38 *σκήπτρῳ μέν τοι ἔδωκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων*. *Ι* 155 297 *ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι*. *Μ* 310 *τετιμήμεσθα ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι*. *Ψ* 649 *τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς*. med. *Χ* 235 *μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι*. *τ* 280 *ψ* 339 *μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο*. *υ* 129 *τὸν ξεῖνον ἐτιμήσασθ' εὐνῇ καὶ σίτῳ*. De

τιμή (cf. Curt. Et. p. 649). *τιμή*, *-ῆς*, *-ῇ*, *-ήν*, *-άς* (h. III 471 etc.). 1) pretium, poena. „*ἐπιτίμιον, τιμωρία*", cf. Lehrs, Ar. 150. *Α* 159 *τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε πρὸς Τρώων*, cf. *Ε* 552. *Γ* 286 *τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥν τιν' ἔοικε*, cf. 288 459. *Ρ* 92 *κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς*. *ξ* 70 117 *Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς*. *χ* 57 *τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν*. h. V 132 *με ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀπονaίατο τιμῆς*. 2) honor, dignitas. *Ζ* 193 *δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ πάσης*, cf. *Ι* 616. *Ι* 498 *τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε*. *Π* 84 *τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος*, cf. *Ρ* 251. *θ* 480 *τιμῆς καὶ αἰδοῦς*. h. III 471 *δῶρα καὶ τιμάς*. V 150 *ἀνέρας οἷσιν ἔπεστι*

μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς. V 311 γεράων (sacrificiorum) ἐριχυδέα τιμήν, cf. 353. XXIX 3 ἕδρην ἀΐδιον ἔλαχε, πρεσβηΐδα τιμήν. Β 197 τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. Ρ 251 ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Ω 66 οὐ τιμή γε μί' ἔσσεται. h. V 263 τιμὴ δ' ἄφθιτος αἰὲν ἐπέσσεται. Α 293 οὔ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε **τιμῆς** σκηπτοῦχος βασιλεύς, cf. Ο 189 ε 335 λ 338 h. IV 37 ϑ 480. Ι 608 οὔ τί με ταύτης χρεὼ τιμῆς. Ι 616 ἥμισυ μείρεο τιμῆς. Υ 181 Τρώεσσιν ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου. Ψ 649 οὐδέ σε λήθω τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. λ 503 οἵ κεῖνον βιόωνται ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς. ω 30 τιμῆς ἀπονήμενος ἧς περ ἄνασσες. Α 510 τίσωσιν ὀφέλλωσίν τε ἑ **τιμῇ**. Δ 410 μὴ πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Ι 319 ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός. h. III 172 ἀμφὶ δὲ τιμῇ, κἀγὼ τῆς ὁσίης ἐπιβήσομαι ἧσπερ Ἀπόλλων, cf. V 85. Α 353 τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. Ι 514 πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμήν. Π 84 μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι πρὸς Δαναῶν. Ω 57 ὁμὴν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν. α 117 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι. λ 302 νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες, cf. 495 III 516. λ 304 τιμὴν δὲ λελόγχασι ἶσα θεοῖσι. V 261 ἄφθιτον ὤπασα τιμήν. XXII 4 διχθά τοι θεοὶ τιμὴν ἐδάσαντο. III 471 ἔπορεν **τιμάς**. V 328 δίδον δῶρα τιμάς θ' ἅς κεν ἕλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι, cf. 443 461. 366 τιμὰς δὲ σχήσεισθα μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας. (ἀπατιμάω, ἀτιμάζω, ἀτίμητος, ἀτιμίη, ἄτιμος, ἐπιτιμήτωρ, ἐρίτιμος, ὁμότιμος. τίω, τίνω, τίνυμαι, τίσις.)

τιμήεις (τιμή). τιμήεις, τιμῆς (alii τιμῆς. cf. La Roche ad Ι 605), τιμήεντος, -ήεντα, -ῆντα, -ήεσσα, -ῆεν, -ηέστερος, -ηέστατον. pretiosus, honoratus. Ι 605 οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι πόλεμόν περ ἀλαλκών. α 393 δῶ ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηέστερος αὐτός. ν 129 οὐκέτ' ἐγώ γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τιμήεις ἔσομαι. σ 161 τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον πρὸς πόσιός τε. Σ 475 χρυσὸν τιμῆντα, cf. ϑ 393 λ 327 h. VI 9. α 312 δῶρον τιμῆεν, μάλα καλόν, cf. δ 614 ο 114.

τίμιος (τιμή). τίμιος, acc. m. et n. -ιον. carus, honoratus. κ 38 ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις. h. II 305 (483) νηὸν μάλα τίμιον ἀνθρώποισι. III 528 σύμβολον ἀθανάτων ἠδ' ἀνθρώπων πιστὸν ἐμῷ θυμῷ καὶ τίμιον. IV 142 γάμον ἱμερόεντα, τίμιον ἀνθρώποισι. XXIX 4 καλὸν γέρας καὶ τίμιον.

τινάσσω. ἐτίνασσε, τίνασσε, τινάσσων, -οντας, ἐτίναξε, τινάξῃ, -άσσεται, -άσσετο, ἐτίναχθεν, τιναξάσθην. vibro, iacto, concutio. Γ 385 χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα. Μ 298 δύο δοῦρε τινάσσων, cf. χ 149. Υ 163 ἔγχος. Χ 311 φάσγανον. Ν 243 ἀστεροπῇ ἤν τε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν. Ο 614 ἀμφὶ δὲ πήληξ κροτάφοισι τινάσσετο. Π 348 ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες. Ρ 595 τὴν δ' (αἰγίδα) ἐτίναξε. Υ 57 Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν ὀρέων τε κάρηνα. ε 363 μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ. ε 368 ἄνεμος ἠίων θημῶνα τινάξῃ. ζ 43 οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται. χ 88 ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίνασσε. h. II 225 (403) τίνασσε δὲ νήια δοῦρα. med. β 151 τιναξάσθην (αἰετώ) πτερὰ πυκνά. (διατινάσσω, ἐκτινάσσω.)

τίνυμαι (Curt. Et. 649 Verb. d. gr. Spr. I 164, 243 sq.). τίνυται, -υσθον, -υνται, -ύμενος. poenas capio pro re, punio. Γ 279 ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Τ 260 ἐρινύες αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. ν 214 Ζεύς ὅς τε ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται ὅς τις ἁμάρτῃ. ω 326 λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα. (ἀποτίνυμαι.)

τίνω (Curt. Et. 649 Verb. d. gr. Spr. I 244). τίνειν, -νων, -σω, -σεις, -σετε, -σουσι, -σειν, ἔτισαν, τίσειαν, -σεται, -σόμεθ', -σεσθαι, ἐτίσατο, τίσατο, -σόμεθ' ν 15, -σαίμην, -σαιτο, -σαίμεθα, -σαίατο, -σαι, -σασθαι, -τός. ι semper producitur. pendo, luo. act. Γ 289 εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν τίνειν οὐκ ἐθέλωσι. Σ 407 πάντα Θέτι ζωάγρια τίνειν. β 192 θωὴν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ τίνων ἀσχάλλῃς. ϑ 348 ὑπίσχομαι τίσειν αἴσιμα πάντα, cf. 356. μ 382 βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν. ξ 166 εὐαγγέλιον. Α 42 τίσειαν ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Δ 142 τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Ρ 34 τίσεις γνωτὸν ἐμόν τὸν ἔπεφνες. Φ 134 Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν. χ 218 σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις. ω 352 ὕβριν. h. III 385 τούτῳ τίσω (vergelten) ποτὲ νηλέα φώρην. med. punio, ulciscor (ich lasse bezahlen). ν 15 ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθ'. ι 317 εἴ πως τισαίμην. Β 743 ὅτε φῆρας ἐτίσατο. Γ 28 ἀλείτην, cf. υ 121. Γ 351 τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργεν. γ 197 πατροφονῆα, cf. 203. ν 213 Ζεύς σφεας τίσαιτο ἱκετήσιος. ω 435 φονῆας, cf. Χ 20 ι 479 μ 378 ξ 163 ο 177 ψ 57 ω 482. Γ 366 τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. γ 206 μνηστῆρας ὑπερβασίης. Β 356 590 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε. Ο 116 φόνον υἷος, cf. ω 470. Τ 208 λώβην, cf. υ 169. ψ 31 βίην. ο 236 ἔργον ἀεικὲς Νηλῆα. vid. τίω. (ἄντιτος (?), ἀποτίνω, ἐξαποτίνω, παλίντιτος.)

τίπτε (τί ποτε). τίφθ'. cur tandem. Β 322 τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε. Δ 340 τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε. Ζ 254 τίπτε λιπὼν πόλεμον εἰλήλουθας, cf. Μ 250 Ξ 43. Λ 606 τίπτε με κικλήσκεις. Μ 244 τ. σὺ δείδοικας πόλεμον, cf. Ο 90 Π 7 721 Σ 385 424 Φ 369 Χ 8 Ψ 94 Ω 90 δ 810 ε 87 ι 494 ψ 15. Α 202 τίπτ' αὖτ' εἰλήλουθας. Υ 16 τίπτ' αὖτ' — θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας, cf. Φ 394 λ 93 υ 33. Δ 243 τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες ἠύτε νεβροί. Θ 447 τίφθ' οὕτω τετίησθον, cf. Κ 37 141 κ 378 ψ 98 h. II 278 (456). Η 24 τ. σὺ ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο. Κ 85 α 225 τ. δέ σε χρεώ, cf. δ 312. β 363 τ. δέ τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο, cf. δ 681 707 V 114. Λ 656 τ. τ' ἄρ' ὧδ' ὀλοφύρεται. ε 339 τ. τοι ὧδε Ποσειδάων ὠδύσατ'. ι 403 τ. τόσον βόησας. ν 417 τ. γάρ (v. l. τ' ἄρ') οὔ οἱ ἔειπες. h. III 155 τ. σὺ πόθεν τόδε νυκτὸς ἐν ὥρῃ ἔρχῃ. λ 474 τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον, ubi τίπτε non cur, sed quidnam videtur significare.

Τῖρυνς (Ameis, Anhang zur Il. Β 559. alii scribunt Τίρυνς), urbs Argolidis. Β 559 Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν. Nomen trahitur ex Tiryнthe heroe ap. Paus. 2, 25, 8. Sita erat ad sinum Argolicum, eius ruinae adhuc exstant ingentes, qui vocantur muri Cyclopii. Strab. 8, 372, 373 Paus. 2, 16, 5; 2, 25, 8 (7, 25, 6) Curt. Pelop. II 384—388 Leake, Morea II 350 Bursian, Geogr. v. Gr. II 41 et 57 Schliemann, Ithaque, Pél. Troie p. 114 Buchholz, hom. Real. I 220 Friedreich, Real. 80.

τίς (cf. Curt. Et. 650). τίς, τέο, τεῦ, τίνι,

τέῳ h. I 170, τίνα, nom. et acc. τί, τίνες, τέων (monosyll. ζ 119 ν 200), τίνα Χ 450. quis pronom. interrog. Ι 77 τίς ἂν τάδε γηθήσειεν, cf. θ 208 κ 573. Κ 303 τίς κέν μοι τόδε ἔργον τελέσειεν, cf. Ρ 586 γ 113 χ 12. Υ 332 τίς σε θεῶν κελεύει. Φ 150 α 170 η 238 κ 325 ξ 187 ο 264 τ 105 ω 298 h. V 113 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, cf. Lehrs, Ar. p. 388 sq. η 238 τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν. h. V 55 τίς θεῶν ἠδὲ ἀνθρώπων ἥρπασε. Ε 633 τίς τοι ἀνάγκη πτώσσειν. Ω 367 τίς ἂν δή τοι νόος εἴη. α 225 τίς δαίς, τίς δαὶ (Aristarch. pro δέ) ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο. κ 64 ρ 446 τίς δαίμων. λ 171 398 τίς κήρ. ν 233 τίς γῆ, τίς δῆμος, cf. h. II 290 (468). ω 514 τίς ἡμέρη. h. I 169 τίς ἀνήρ. III 447 τίς τέχνη, τίς μοῦσα. Adduntur particulae. τ 24 ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα φάος οἴσει. Ρ 475 τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὅμοιος, cf. Σ 182 (v. l. τίς τ' ἄρ) δ 443 κ 383 501 ξ 115 ρ 382. Ζ 123 Ο 247 Ω 387 τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, cf. Κ 82 ε 100 ζ 276 φ 259 ψ 184 h. I 169. Λ 792 Ο 403 Π 860 β 332 γ 216 τίς δ' (?) οἶδ'. Ρ 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν οὐνόματ' εἴποι. β 28 νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε. Α 540 τίς δὴ αὖ τοι θεῶν ξυμφράσσατο. ν 168 τίς δὴ νῆα ἐπέδησ', cf. υ 191. Ε 373 Φ 509 τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, cf. δ 462 λ 171 398 ω 514 Ρ 469. Α 8 τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, cf. Β 761 Γ 226. Λ 362 Σ 73 τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος. Σ 80 ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος. ω 95 αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος. ε 299 465 τί νύ μοι μήκιστα γένηται. π 461 τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ. ο 509 τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι ἀνδρῶν. ω 257 τεῦ δμώς εἰς ἀνδρῶν. Β 225 τέο δὴ αὖτ' ἐπιμέμφεαι. Ω 128 τέο μέχρις σὴν ἔδεαι κραδίην. δ 463 τέο σε χρή. h. I 170 τέῳ τέρπεσθε μάλιστα. V 404 τίνι σ' ἐξαπάτησε δόλῳ. Ε 703 Λ 299 Π 692 ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν, cf. Θ 273. β 28 τίνα χρειὼ τόσον ἵκει. γ 249 τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον. h. III 261 τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπας. VII 17 τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ'. Λ 313 τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς, cf. ω 106. Λ 404 ε 465 ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω. Λ 838 τί ῥέξομεν, cf. δ 649. Π 31 τί σεν ἄλλος ὀνήσεται, cf. ι 14 ν 351 h. II 144. Λ 362 Σ 73 τί κλαίεις. Γ 399 τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν. Ν 275 τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι. Φ 360 τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, cf. Δ 371 Θ 293 413 Κ 159 Π 627 Ρ 443 Τ 420 Υ 87 178 Ψ 474 δ 465 492 θ 153 ι 447 κ 431 λ 463 μ 450 ξ 364 π 187 ρ 576 τ 71 φ 110 ω 407 478 h. III 163 IV 109 177. Τ 90 ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι. Ι 337 τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι, cf. Δ 371 Ι 338 Λ 606 φ 333. τί ἤ cur tandem (τίη, τί ἤ. cf. Lehrs, qu ep. 62 sq. La Roche, H. St. 68 T. 267 C. A. J. Hoffmann, Φ et Χ T. 1 p. 115 sq. Joh. Schmidt Kuhn. Ztschr. T. 19, 283. Herodianus post τί, cum particula non sit visa significare, η, post ἐπεί ἤ scribendum esse docuit). Α 365 τί ἤ τοι ταῦτα ἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω. Ζ 145 τί ἤ γενεὴν ἐρεείνεις, cf. Ν 810 Φ 106 153 Ψ 409 ο 326 τ 482. Λ 407 ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός, cf. Κ 432 Ρ 97 Υ 251 297 Φ 562 Χ 122 385. Ζ 55 τί ἤ δὲ σὺ κήδεαι οὕτως, cf. Ξ 264 Ο 244 Ρ 170 π 421 ρ 375 τ 500. Μ 310 τί ἤ δὴ νῶι τετιμήμεσθα μάλιστα, cf. Φ 436. Λ 414 τί νύ σε τρέφον. ω 474 τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει, cf. Δ 31 Π 859 Φ 474 Χ 431 α 62 ζ 25 λ 210 φ 86. Μ 409 τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε ἀλκῆς, cf. Σ 6 α 346 ψ 264. Ε 465 ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς. α 172 τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο. γ 71 τίνες ἐστέ. δ 642 τίνες αὐτῷ ἕποντ', cf. ι 252 ξ 189 π 58 223 II 274 (452) 290 (468). Ω 387 τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων. ζ 119 ν 200 τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω, cf. ν 192 h. V 138. In interrogationibus non directis: Σ 192 ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω. Χ 450 ἴδω τίνα (Bekkerus pro ὅτιν') ἔργα τέτυκται. Ω 197 τόδε εἰπέ τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι. ο 423 εἰρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη, cf. ρ 368.

τὶς (cf. Schoemann, op. 4, 273 sq. not.). enclit. τίς, τεῦ, τέο π 305 (cf. C. Mayhoff, Rhiani stud. Hom. 58), τέῳ, τῷ, οὔ τινι Ρ 68 ξ 96, τινά, nom. et acc. τι, τινὲ δ 26, τινές, τινάς, τινά, ἄσσα (pro τιά) post ὁπποῖ' τ 218 (cf. ἄσσα). aliquis, quidam. pronom. indefinit. Pro substantivo: Β 271 ὧδε δέ τις (unus et alter) εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, cf. Γ 297 Δ 176 Ζ 459 Η 178 300 Ρ 414 β 324 κ 37 ρ 482 (et 488). Β 382 εὖ μέν τις (man, einer) δόρυ θηξάσθω. Π 209 ἔνθα τις Τρώεσσι μαχέσθω, cf. Ρ 227 254 670 Τ 153. Σ 269 εὖ νύ τις αὐτὸν γνώσεται. Σ 429 ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, τοσσάδ' ἀνέσχετο κήδεα. Β 357 εἰ δέ **τις** ἐκπάγλως ἐθέλει. Β 292 καὶ γάρ **τίς** θ' (vid. τέ sub fin.) ἕνα μῆνα μένων ἀσχαλάᾳ, cf. ψ 118. Γ 12 τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει ὅσον τ' ἐπί. Γ 33 ὡς δ' ὅτε τίς τε. Ι 632 καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος ποινὴν ἐδέξατο, cf. ν 45. Μ 150 εἰς ὅ κέ τίς τε. δ 535 λ 411 ὥς τίς τε. Cum gen.: Α 150 πῶς **τίς** τοι πείθηται Ἀχαιῶν. Γ 353 α 302 τις καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων. Ζ 128 εἰ δέ τις ἀθανάτων εἰλήλουθας. Ξ 342 μήτε θεῶν μήτε τιν' ἀνδρῶν. Σ 466 τις ἀνθρώπων πολέων ὅς κεν. β 101 τις Ἀχαιιάδων. ξ 254 οὐδέ τις νηῶν. ο 84 τινα τριπόδων, cf. ζ 150 153. Cum negatione: Α 88 οὔ **τις** χεῖρας ἐποίσει. Β 354 μή τις ἐπειγέσθω. β 230 μή τις ἔτι ἀγανὸς ἔστω. Κ 39 μὴ οὔ τίς τοι ὑπόσχηται. Α 198 τῶν δ' ἄλλων οὔ τις. Α 547 οὔ τις οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων. Σ 105 τοῖος ἐὼν οἷος οὔ τις Ἀχαιῶν. π 133 τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν. Γ 66 δ 78 οὐκ ἄν τις. Ζ 487 οὐ γάρ τις. ψ 65 οὔ τινα γάρ. θ 280 οὔ κέ τις. θ 552 οὐ **μὲν** γάρ τις. 212 οὔ **πέρ** τιν'. Β 553 οὔ πω τις. Ρ 422 μή πώ τις. Pro adi.: Β 811 τις κολώνη. Δ 141 τις γυνή. Ε 191 θεός τις. Ε 532 Ο 564 οὔτε κλέος οὔτε τις ἀλκή. Θ 181 μνημοσύνη. Θ 521 φυλακή. Κ 341 οὗτός τις ἔρχεται ἀνήρ. Φ 126 ἰχθύς. Ψ 103 τις ἔστι ψυχὴ καὶ εἴδωλον. θ 581 ἦ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπέφθιτο. κ 254 τις ἢ θεὸς ἠὲ γυνή. ξ 391 ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος. ξ 522 τις χειμὼν ἔκπαγλος. π 182 ἦ μάλα τις θεός ἐσσι, cf. τ 40. ρ 449 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης. σ 327 τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. In comparationibus: Ζ 506 Ο 263 τις στατὸς ἵππος. Ν 389 Π 482 τις δρῦς. Π 263 παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος. Σ 600 κεραμεύς. τ 494 στερεὴ λίθος. cet. Cum adi.: Α 144 εἷς τις, cf. ο 83. Ε 638 ἀλλοῖόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην εἶναι. Η 156 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο. Κ 41 μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται. Χ 281 ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων. ζ 206 ὅδε τις δύστηνος. ι 348 οἷόν τι ποτόν. κ 45 ὅσσος τις χρυσὸς ἔνεστι. τ 218 ὁπποῖ' ἄσσα

εἵματα ἕστο. υ 377 οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἀλήτην. ὅς et τίς ita coniunguntur, ut pro uno vocabulo sint (vid. ὅς τις). Cum nom. pr.: E 9 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης. Λ 711 ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις. η 244 Ὠγυγίη τις νῆσος εἰν ἁλὶ κεῖται, cf. K 314 Λ 722 N 663 P 575 κ 552 XXXIV 8. Cum negatione: Γ 45 οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή. Γ 365 οὔ τις σεῖο ὀλοώτερος ἄλλος. E 172 ᾧ οὔ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ. E 817 οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον οὔτε τις ὄκνος. N 659 ποινὴ δ' οὔ τις παιδὸς ἐγίγνετο. ϑ 239 βροτὸς οὔ τις. H 409 οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων γίγνετ'. I 316 P 147 ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν. μ 66 οὔ πω τις νηῦς φύγεν. B 388 ἱδρώσει μέν **τευ** τελαμών. E 897 τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν. N 252 τευ ἀγγελίης. T 262 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου. ρ 115 ἐπιχθονίων τευ. φ 306 τευ ἐπητύος, cf. N 559 Σ 192 Ψ 331 α 217 γ 348 δ 264 ζ 68 192 ι 497 ξ 510 τ 109 371 φ 210. π 305 τεο δμώων. A 299 οὔτε σοὶ οὔτε **τῳ** ἄλλῳ. ν 308 μηδέ τῳ ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν, cf. M 328 N 327 κ 32 υ 297. Π 227 οὔτε τεῳ θεῶν. λ 502 τεῳ στύξαιμι μένος, cf. υ 114. P 68 τῶν οὔ τινι, cf. ξ 96. A 289 ἅ **τιν'** οὐ πείσεσθαι ὀίω. B 355 τινα κατακοιμηθῆναι. Π 629 πάρος τινα γαῖα καθέξει. χ 67 τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀίομαι. Z 108 τιν' ἀθανάτων. E 422 Ἀχαιιάδων. Θ 236 τιν' ἤδη βασιλήων ἄασας. K 84 ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἤ τιν' ἑταίρων. P 181 τινα καὶ Δαναῶν. P 302 τῶν τινα. E 475 τῶν νῦν οὔ τιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ'. K 191 μηδέ τιν' ὕπνος αἱρείτω. β 118 οὔ πω τιν' οὔτε παλαιῶν. σ 62 τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν δείδιϑ'. σ 409 διώκω δ' οὔ τιν' ἐγώ γε. A 62 τινα μάντιν. I 648 ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην. K 19 μῆτιν. K 206 τινά που καὶ φῆμιν. K 551 ϑεόν. Ξ 19 κεκριμένον οὖρον. O 174 Π 13 cet. ἀγγελίην. ι 421 θανάτου **λύσιν**. λ 618 κακὸν μόρον. μ 299 τιν' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶυ. ν 325 ἄλλην γαῖαν. ξ 89 αὐδήν. Γ 220 ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι. h. I 67 λίην γάρ τινα ἀτάσθαλον ἔσσεσθαι. E 761 οὔ τινα οἶδε θέμιστα. δ 544 οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν. ν 423 οὔ τιν' ἔχει πόνον. δ 26 ξείνω δή **τινε** τώδε. ζ 279 οὔ **τινες** ἐγγύθεν εἰσίν. ρ 587 οὐ γάρ πού τινες ὧδε καταθνητῶν ἀνθρώπων ἀνέρες. h. III 552 Θριαὶ γάρ τινες εἰσὶ κασίγνηται γεγαυῖαι. O 735 **τινας** ἀοσσητῆρας. β 326 ἀμύντορας. λ 371 ἑτάρων. **τί** nom. et acc. Δ 362 εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται. E 483 οὔ τί μοι ἐνθάδε τοῖον. N 32 σπέος. P 446 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀιζυρώτερον ἀνδρός. T 264 εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον. β 32 ἠέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται. ι 11 τοῦτό τί μοι κάλλιστον εἴδεται εἶναι (ubi τί cum superlativo coniungendum est). π 88 πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι ἄνδρα καὶ ἴφθιμον. σ 36 οὐ μέν πώ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη. h. I 139 ῥίον. IV 34 οἵπερ τι πεφυγμένον ἔστ'. A 108 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπας ἔπος. A 301 τῶν οὐκ ἄν τι φέροις. Γ 83 τι ἔπος ἐρέειν. Δ 22 οὐδέ τι εἶπε. E 567 μή τι πάθοι, cf. Λ 470. Λ 552 οὔ τι πρήσσει. N 120 τι κακὸν μεῖζον. T 321 τι κακώτερον ἄλλο. X 305 μέγα ῥέξας τι. μ 301 ἠέ τι μῆλον. ο 365 ὀλίγον δέ τί μ' ἧσσον ἐτίμα. π 320 τέρας. ρ 567 οὔ τι κακὸν ῥέξαντα. υ 38 ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς μερμηρίζει. φ 217 σῆμα ἄλλο τι. h. II 160 (338) μηδέν τι βίην ἐπιδευέα. IV 234 οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ'. Acc. saepissime, post negationem maxime, pro adv. est: quodam modo (etwa, irgend). cf. La Roche, II St. p. 68—73. I 645 πάντα τί μυθήσασθαι. Σ 392 νύ τι σεῖο χατίζει. Φ 101 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι φίλτερον ἦεν. X 382 ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, cf. ν 319 ο 362 ρ 509. ξ 89 οἶδε δὲ καί τι (rectius δέ τοι) ἴσασι κείνου ὄλεθρον. E 421 ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι. N 251 ἠέ τι βέβληαι. T 56 ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο. γ 72 ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε. δ 193 εἴ τί που ἔστι. μ 348 χολωσάμενός τι βοῶν. ξ 373 εἰ μή πού τι ἐλθέμεν ὀτρύνῃσι. τ 325 εἴ τι γυναικῶν ἀλλάων περίειμι. A 153 οὔ τί μοι αἴτιοι εἰσίν. A 160 τῶν οὔ τι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις. A 416 μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δήν, cf. H 142 I 527 N 573 Ψ 515 χ 473. B 528 μείων, οὔ τι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας. E 516 μετάλλησάν γε μὲν οὔ τι. Z 189 οὔ τι πάλιν νέοντο. I 108 οὔ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. I 523 πρὶν δ' οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι. M 9 οὔ τι πολὺν χρόνον. Π 570 βλῆτο γὰρ οὔ τι κάκιστος ἀνήρ, cf. δ 199. P 207 ὅ τοι οὔ τι δέξεται, cf. Σ 161 Ψ 182 α 75 β 282 γ 349 δ 377 ο 405 σ 164 h. II 304 (482). E 402 οὐ μὴν (μὲν?) γάρ τι καταθνητός γε τέτυκτο, cf. T 182 α 78 173 392 h. II 286 (464). Θ 39 οὔ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι. Λ 719 οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν, cf. Π 303 μ 208. N 811 οὔ τοί τι ἀδαήμονες εἰμέν. O 737 οὐ μήν τι σχεδόν ἐστι πόλις. Y 467 οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν. β 60 οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν. δ 292 οὐ γάρ οἵ τι τάδ' ἤρκεσεν ὄλεθρον. ϑ 585 οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων γίγνεται. λ 624 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον φράζετο τοῦδέ τί (v. l. γέ) μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον. A 124 οὐδέ τι (de qua formula rarissime vocabulis interiectis divisa vid. La Roche p. 71) που ἴδμεν ξυνήια κείμενα. K 548 οὐδέ τί φημι μιμνάζειν παρὰ νηυσί. Y 345 οὐδέ τι φῶτα λεύσσω. ε 173 ἄλλο τι δὴ τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν. ϑ 558 οὐδέ τι πηδάλι' ἐστί. τ 561 οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι. X 279 οὐδ' ἄρα πώ τι ἠείδης. A 115 οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας οὔτε τι ἔργα. α 202 οὔτε τι μάντις ἐών. A 550 μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο. Z 486 μή μοί τι λίην ακαχίζεο. Ξ 483 ἵνα μή τι ποινὴ ἄτιτος ἔῃ. X 243 μηδέ τι δούρων ἔστω φειδωλή. (οὐτιδανός, οὔτις, μήτις, ὅστις.) Saepius dubitatur, utrum τί pronomen an ἔτι vera sit lectio. cf. B 435 Z 465 ζ 173 κ 412 λ 393 ξ 149 φ 111.

τίσις (τίω). τίσις, -ιν. retributio, poena. β 76 εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη. X 19 οὔ τι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω. α 40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται. ν 144 σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τ. αἰεί. [h. V 367] τῶν τ. ἔσσεται.

τιταίνω (τείνω). -ει, indic. et imper. -ετον, ἐτίταινε, -ων, -ήνας, -αίνοιτο, ἐτιταίνετο, τιταίνετο, -όμενος, -ομένω. intendo, extendo. Θ 266 τόξα τιταίνων, cf. h. I 4 XXVII 5. E 97 ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο τόξα, cf. Λ 370 φ 259 Phil. 16, 714—717. B 390 M 58 ἵππος ἅρμα τιταίνων (trahens), cf. Ψ 403. N 704 βόε ἄροτρον τιταίνετον. Θ 69 X 209 ἐτίταινε τάλαντα (tollebat). N 534 περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας. κ 354 προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε (collocabat) τραπέζας. vid. τανύω. X 23 Ψ 518 θέῃσι τιταινόμενος (contento cursu) πεδίοιο. β 149

τιταινομένω πτερύγεσσι. λ 599 ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος (obnixus). vid. τείνω.

Τίτᾶνος (schol. A et B ad *B* 735 διὰ τὸ λευκόν. τίτανος γὰρ ἡ κονία. cf. Eust. 332, 21 Hesych. Strab. 9, 439). *B* 735 Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα. Mons (et pagus) Thessaliae inter Triccam et Pharsalum prope Arnen situs. Strab. l. l. (Curt. Pelop. II 468) Buchholz, hom. Real. 111 Friedreich, Real. 39.

Τῑτᾱρήσιος, fluvius Thessaliae. *B* 751 ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον, quem Strab. 7, 329 fr. 14 et 15 et 8, 441 sua aetate Europum, Burs. in Geogr. v. Gr. I p. 42 adn. 1 nostra Ξέρακι nominari tradunt. Originem vero habet fluvius in monte Titario, effunditur in Peneum. Eust. 336, 8, 26 Strab. l. l. (Paus. 8, 18, 2) Et. M. per errorem praebet ὄνομα πόλεως. cf. praeterea Buchholz, hom. Real. I 114 sq. Friedr. Real. 32.

Τῑτήν (ion. pro Τιτάν. apud Hom. semper plurali num. usurpatum, nomen incertae originis ac significationis. Plerique derivant nomen a vocibus, quas Hesych. praebet τιτῆναι. βασιλίδες et τίταξ. ἔντιμος. ὁ δυνάστης. οἱ δὲ βασιλεύς, ab eadem stirpe, qua τῑμή τῑμάω, ita ut significet ‚reges‘ ‚honorati‘. Preller gr. Myth.[3] I 39 adn. 1 Schneider Lex. Pott, Forsch. II 2 p. 795 Benfey, WL. 2, 225 cf. schol. B ad Ξ 279 παρὰ τὸ τιτός. alii Hes. in theog. 209 φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ sequuntur ut Eust. 244, 4 Doederl. Gloss. 214 Düntzer ad η 56. Hesych. Τιτᾶνες. τιμωροί. ἀπὸ τοῦ τιταίνειν. ἄλλοι δὲ οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτῖσαι ἀτιτᾶνες ὠνομάζοντο, οἱ δὲ ἔχοντες τιτᾶνες. id. s. v. ἄγριοι θεοί. οἱ Τιτᾶνες. Eust. 985, 6 Τιτᾶνας δὲ ἡ ἀλληγορία νοεῖ τὰ ἐν ἀέρι συμπτώματα πανταχοῦ γῆς τιταινόμενα. praeterea cf. Et. M. 760, 52 Τιτώ, οὕτω λέγεται ἡ ἡμέρα· παρὰ γὰρ τὸ τιτάν τιτᾶνος γίνεται Τιτανίς. καὶ ἐκεῖθεν ὑποκοριστικὸν Τιτώ. Hesych. Τιτώ. ἠώς. Diod. 3, 56; 5, 66 a Titaea, terrae nomine, derivat, cui assensus est Welcker, gr. Göttterl. I 268. Pott ap. Kuhn. Z. VII 254 nomen a rad. tav tu lat. posse per geminationem formatum significare putat ‚valentes‘, cui expl. rationi obstat ῑ littera longa. idem in Forsch. II 2 p. 794 sq. e vocabulo τίτανος ortum ‚terra genitos‘ esse iudicat. Hartung, Rel. der Gr. II 41 explicat, ‚qui timentur‘). Τιτῆνες Ξ 279. Τιτῆνές τε θεοί h. Apoll. Pyth. 157. Titanes, Caeli et Telluris filii, cum Iovi imperium mundi extorquere essent conati, victi et in Tartarum deiecti sunt, quare ab Hom. appellantur: ὑποταρτάριοι Ξ 279 vel οἱ ἔνερθε Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες Ξ 274 *O* 224 vel τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες | Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν h. Ap. Pyth. 157—158. Ab eodem vocantur Οὐρανίωνες *E* 898, ubi alii (Nägelsbach h. Theol. p. 74, Ameis ad l.) deos Olympios intellegunt. Per eos Iuno verissimum iusiurandum Somno iurat *O* 278—279. Certus vero numerus Titanum apud Hom. non reperitur, duorum nomina Iapeti et Saturni commemorantur. cf. Hes. theog. 383 sq. Hesych. Preller, gr. Myth.[3] I p. 36—49, 52 sq. Welcker, gr. Götterl. I 261 sq.

τιτίζω. τιτίζοντας Zenod. coniecit *B* 314.

τιτός (τίνω). retributus. Ω 213 τότ' ἂν τιτὰ (v. l. ἄντιτα) ἔργα (ultio) γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ.

τιτρώσκω. vid. τρώω.

Τῑτυός (a rad. sanscr. tu gr. τυ quae est in τυλός, ταΰς per geminat. formatum significat ‚magnus‘, ‚potens‘. Curt. Et.[4] 225 Doederl. Gloss. 208 Pott ap. Kuhn Z. VII 253 sq. Forsch. II 2 p. 794 Fritzsche in Curt. Stud. VI 286. Eust. 1581, 54 ἐκλήθη Τιτυὸς καθ' ὁμοιότητα ἴσως τῶν ἀτασθάλων Τιτάνων). λ 576 Τιτυὸν, γαίης ἐρικυδέος υἱόν. η 324 Τιτυὸν γαιήιον υἱόν. Telluris filius, quem Homerus vel in Phocide λ 581, vel in Euboea η 321 sq. habitantem finxit, Latonae amore captus, cum ei vim inferre conaretur, a liberis eius interfectus, deinde in Tartarum deiectus est, ubi per novem plethra extensi hepate, turpis cupiditatis sede, semper vescuntur duo vultures. cf. λ 576—581 Eust. l. l. schol. ad Ap. Rh. 1, 761 Suid. Preller, gr. Myth.[3] I 195 Friedreich, Real. 518 adn. et 583 adn. Welcker, gr. Götterl. I 818.

τιτύσκομαι (cf. Curtius, Verb. d. gr. Spr. I 281. 284 Leo Meyer in Kuhn. Z. XXI p. 353. τυχ- τυκ-). τιτύσκεαι h. III 163, -ετο, -όμενος, -ομένη, -όμενοι, -όμεναι, -ομένων. 1) apparo *Θ* 41 *N* 23 ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο (iungebat) ἵππω. *Φ* 342 τιτύσκετο. 2) (ich suche zu treffen), dirigo, intendo in aliquid. *Γ* 80 ἐπετοξάζοντο ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. *Λ* 350 οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφι. *N* 560 τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον. φ 421 ἧκε δ' ὀιστὸν ἄντα τιτυσκόμενος, cf. χ 266 ω 181. χ 118 ἕνα γ' αἰεὶ βάλλε τιτυσκόμενος. φ 48 ἀνέκοπτεν ὀχῆας ἄντα τιτυσκομένη. *N* 159 370 αὐτοῖο τιτύσκετο δουρί, cf. *Φ* 582. *N* 498 τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον ἀλλήλων. *N* 558 τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἤ τευ ἀκοντίσσαι ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι. θ 556 σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες. h. III 163, cod.: τί με ταῦτα τιτύσκεαι, Pierson scr.: δεδίσκεαι. vid. τεύχω et τυγχάνω.

τίω (cf. Curt. Et. 649 et Verb. d. gr. Spr. I 225). τίω, -ει, -ουσι, -ωσι, τῖον, -ες, τῖε, ἔτιε, τίε, -εσκε, ἐτίομεν, τῖον, ἔτιον, τίον, -εσκον, τιέμεν, τίουσαι, τίσω, -ει, -ουσι, ἔτισας, -ε, -αν, τίσωσι, τῖσον, τίεται, τιοίμην, τίετο, τιέσκετο, τετιμένος, -η, -ον, -οι. ι in fut., aor., perf. temporibus numquam non producitur, in reliquis temporibus anceps est, tamen raro (ξ 84 χ 414 = ψ 65 hymn. XII 5) producitur in thesi. aestimo, honoro. *Ψ* 703 τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον, cf. 705. *I* 378 τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ. *I* 110 ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν, ἠτίμησας, cf. π 306 υ 132. ο 543 ρ 56 ξεῖνον ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν εἰς ὅ κεν ἔλθω. h. XII 5 ἁζόμενοι τίουσι. *Λ* 508 σύ πέρ μιν τῖσον, cf. 510 *I* 118. *Θ* 540 *N* 827 τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη. η 67 μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη. ξ 84 δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ'. χ 414 ψ 65 οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἀνθρώπων. χ 425 οὔτ' ἐμὲ τίουσαι οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν. h. I 53 ἄλλος δ' οὔ τις σεῖο ποθ' ἅψεται οὐδέ σε τίσει. *Α* 244 412 *Π* 274 ὅ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας, cf. χ 370. *Α* 354 οὐδὲ τυτθόν. *Β* 21 μάλιστα γερόντων, cf. *Π* 146 *P* 576 *Ω* 575. *I* 258 μᾶλλον. *Δ* 46 τάων μοι περὶ (πέρι?) κῆρι τιέσκετο Ἴλιος, cf. *Θ* 161. *Δ* 257 περὶ μέν σε τίω Δαναῶν, cf. *E* 326 *Σ* 81. *E* 78 *K* 33 *N* 218 *Π* 605 θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ, cf. *Λ* 58 ξ 205 *I* 303. *E* 467 ἶσον Ἕκτορι, cf. *I* 142 284 603 *Σ* 81. *N* 176 *O* 551 ἶσα τέκεσσι, cf. *O* 439 α 432 λ 484. *E* 536 ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι, cf. h. XII 5. *Z* 173 προφρονέως. *I* 238 οὐδέ τι τίει ἀνέρας οὐδὲ θεούς. *N* 461 μετ' ἀνδράσιν οὔ τι τίεσκεν, cf. ν 129 144. τ 247 ἔξοχον ἄλλων ὧν ἑτάρων, cf. *I* 631 ω 78 h. I 88. *Θ* 161 ἕδρῃ τε κρέασίν τε. *I* 631 φιλότητος τῆς ᾗ μιν ἐτίομεν ἔξοχον

ἄλλων. ξ 205 θεὸς ὣς τίετο δήμῳ ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κυδαλίμοισι. Υ 426 ἑταῖρον τετιμένον. Ω 533 οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι. θ 472 ν 28 λαοῖσι τετιμένον. h. II 301 (479) 344 πολλοῖσι τετιμένοι ἀνθρώποισι, cf. IV 205 V 397. (ἀτίζω, ἄτιτος.)

τλημοσύνη (τλήμων). miseria. h. II 13 (191) θεῶν δῶρ' ἄμβροτα ἠδ' ἀνθρώπων τλημοσύνας.

τλήμων (τλῆναι). τλήμων, -ονα, -ονες. laboris patiens, durus. Κ 231 ἡ δ. ὅ. τλήμονα οἱ νεώτεροι τὸν ἀτυχῆ, ὁ δὲ Ὅμηρος τὸν τλητικόν, τὸν ὑπομενητικόν. cf. Lehrs, Ar. 90. Ε 670 Ὀδυσσεὺς τλήμονα θυμὸν ἔχων. Κ 231 498 ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς. Φ 430 θαρσαλέοι καὶ τλήμονες. Recentior significatio est h. III 296 τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην. (πολυτλήμων.)

τλῆναι (τελ, ταλ. Curt. Et. 236). τλήσομαι, perfect. tempus praesens significans τέτληκας, -ε, τέτλαμεν (de accentu cf. La Roche ad υ 311), τετλαίη, τέτλαθι, τετλάτω, infinit. τετλάμεναι, τετλάμεν, τετληυῖα, -ότι, -ότες, ἔτλην, -ης, -η, τλῆ, τλῆμεν, ἔτλητε, ἔτλαν, τλαίην, -ης, -η, τλαῖεν, τλήτω, τλῆτε, ἐτάλασσας, ταλάσσῃς, -ῃ. tolerare, audere. Α 586 Ε 382 τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ. Β 299 τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ', cf. κ 53. Ε 383 πολλοὶ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες ἐξ ἀνδρῶν. Ε 385 τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε, cf. 392. Δ 317 Τ 308 ε 362 μενέω καὶ τλήσομαι. α 288 β 219 ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν. γ 209 νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης, cf. ζ 190 ν 307. ε 222 τλήσομαι ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν. κ 52 ἀκέων τλαίην. π 275 σὸν κῆρ τετλάτω. υ 18 τέτλαθι δή, κραδίη. δ 447 459 ι 435 λ 181 π 37 σ 135 ψ 100 168 ω 163 τετληότι θυμῷ. υ 23 κραδίη μένε τετληυῖα. Ε 395 τλῆ ὀϊστόν. Ε 873 ῥίγιστα τετληότες εἰμὲν ἀλλήλων ἰότητι. Σ 433 ἀνέρος εὐνὴν οὐκ ἐθέλουσα. Ω 505 ἔτλην δ' οἷ' οὔ πώ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος. δ 242 271 οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη. θ 182 πολλὰ πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. τ 347 τόσα φρεσί (cf. Fulda, Unters. ü. d. Spr. Hom. Ged. 192 sq.). υ 18 καὶ κύντερον ἄλλο ποτ'. υ 311 τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν (v. l. τετλάμεν) εἰσορόωντες. h. V 148 217 θεῶν δῶρα καὶ ἀχνύμενοί περ ἀνάγκῃ. Α 228 οὔτε λόχονδ' ἰέναι τέτληκας θυμῷ. Α 534 μεῖναι ἐπερχόμενον, cf. Ο 164 Χ 251 Θ 78 Ν 829 Φ 608 Χ 136 ξ 269. Α 543 οὐδέ τί πώ μοι πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος. Γ 306 ὁρᾶσθαι μαρνάμενον υἱόν. Δ 94 ἐπιπροέμεν ἰόν. Ε 21 περιβῆναι. Η 480 πρὶν πιέειν πρὶν λεῖψαι. Ι 373 οὐδ' ἂν ἐμοί γε τετλαίη κύνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι, cf. Τ 14 λ 143. Κ 307 νηῶν σχεδὸν ἐλθέμεν, cf. Ω 519 565. Ρ 153 ἀλαλκέμεναι κύνας. Ρ 166 στήμεναι ἄντα, cf. ρ 438. Ρ 490 μαχέσασθαι, cf. 733 Σ 246 δ 716. Υ 421 δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ'. Φ 150 ἀντίος ἐλθεῖν. Χ 236 ἔτλης τείχεος ἐξελθεῖν. Ω 35 νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι. β 82 μύθοισιν ἀμείψασθαι. ε 178 κ 343 h. I 79 III 519 ὅρκον ὀμόσσαι. κ 384 πάσσασθαι. λ 350 ἐπιμεῖναι. λ 376 μυθήσασθαι. λ 425 ἐλέειν. λ 475 Ἄϊδος δὲ κατελθέμεν. ρ 104 νόστον πατρὸς εἰπέμεν. ρ 456 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι. ψ 150 εἴρυσθαι δῶμα. h. I 47 δέξασθαι. II 145 (323) πῶς ἔτλης οἷος τεκέειν. Η 151 μάλα τρόμεον καὶ ἐδείδισαν οὐδέ τις ἔτλη. (ἀνατλῆναι, ἄτλητος, ἐπιτλῆναι, πολύτλας, πολυτλήμων, πολύτλητος, ταλαεργός, ταλαπείριος, ταλαπενθής, ταλασίφρων, ταλαύρινος, ταλάφρων. Ταλαιμένης, Τάνταλος, Τελαμών, Τληπόλεμος· τάλας, τλήμων, τάλαντον, τάλαρος, τελαμών, τόλμα, τολμάω, τολυπεύω.)

Τλη-πόλεμος. (a τλῆναι et πόλεμος pro τλησι-πόλεμος form. ‚in bello patiens' ‚laborum patiens'. Et. M. 761, 17 ἐκ τοῦ τλῶ τλήσω. τλησι-πόλεμος. καὶ συγκοπῇ. Pott ap. Kuhn. Z. VII 257 et 337 et similiter Forsch. II 3 p. 309 Siegismund in Curt. Stud. V 199 H. Steph. thes. s. v.).

1) Herculis et Astyoches filius Β 653 658. Τληπόλεμος Β 661 Ε 632 656 660. Τ. δ' Ἡρακλείδης, ἠΰς τε μέγας τε Β 653. Τ. δουρικλυτός Β 657. Τληπόλεμον Ε 668. Τ. Ἡρακλείδην ἠΰν τε μέγαν τε ib. 628. Τληπόλεμε Ε 648. vocatur praeterea υἱωνὸς Διός Ε 631. Licymnio, patris avunculo, interfecto Argis Rhodum confugit, unde regno condito cum novem navibus ad bellum Troianum profectus est et a Sarpedone occisus. cf. Il. l. l. schol. A ad Β 662 et B ad Ε 631 Steph. Byz. s. Ἔφυρα Strab. 14, 653 et 654 Paus. 2, 22, 8; 3, 19, 9 Friedreich Real. 423 471.

2) Troianus quidam, Damastoris filius, quem Patroclus necavit. Π 416 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην.

τλητός (τλῆναι). ad tolerandum aptus, patiens. Ω 49 τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.

τμήγω (τεμ-, τέμνω. Curt. Et. p. 208 et 683). seco, divido. Π 374 πλῆσαν ὁδούς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν (diffugerunt). (ἀποτμήγω, διατμήγω.) Vid. τάμνω.

τμήδην (τάμνω). secando, caesim. Η 262 τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε.

Τμῶλος, mons Lydiae. Β 866 ὑπὸ Τμώλῳ Υ 385 Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι. nunc Bozdagh nominatur. cf. schol. B ad Υ 385. Hesych. Suid. Steph. Byz. Strab. 13, 610 629 Friedreich Real. 39 Buchholz, hom. Real. Ia 298 Forbiger A. Geogr. II p. 171. Sub monte Maeones incolebant et urbs Hyde sita erat. cf. Il. l. l. Nomen duxisse dicitur a Tmolo, Tantali patre. schol. Eur. Or. 5 Apollod. 2, 6, 3.

τόθι. demonstr. ibi. ο 239 τ. ναιέμεναι. h. II 66 (244) τ. τοι ἅδε χῶρος. ubi. h. XIX 25 ἐν λειμῶνι, τ. κρόκος καταμίσγεται ποίῃ.

τοί. Part. encl., de cuius origine dubitatur. Alii enim a pron. dem. eam repetunt (in his Pott, cui vis locativa „da" videtur inesse. cf. Beitr. z. vergl. Sprachf. vol. 6 p. 270), alii dat. putant pron. pers. subesse (in his Nägelsb. ad Iliad. 1834 p. 175—191), quamquam huic sententiae adversantur vocabula composita τοιγάρ cet., in quibus τοί eiusdem videtur originis esse atque τοί enclitica. Significatio particulae ea est, ut enuntiatis addat vim affirmativam. Β 298 αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι. Δ 405 ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, cf. ι 259. Ε 801 τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας. Ε 873 αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν ἀλλήλων ἰότητι, cf. Χ 488. Ι 158 Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος. Κ 477 οὗτός τοι ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι, οὕς, cf. τ 43. Μ 412 πλεόνων τοι (v. l. δέ τοι) ἔργον ἄμεινον. Ν 115 ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. Ν 267 καί τοι ἐμοὶ πόλλ' ἔναρα. Ν 773 νῦν τοι σόος ὄλεθρος. Τ 421 εὖ νύ τοι οἶδα (Bekk. τὸ οἶδα) καὶ αὐτός. Φ 184 χαλεπόν τ. Κρονίωνος παῖσιν

ἐριζέμεναι, cf. ϑ 351. Ψ 315 μῆτί τοι μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφιν. Ω 669 ἔσται τοι καὶ ταῦτα. β 88 τοι περὶ κέρδεα οἶδεν. ϑ 329 κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. ο 272 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος. h. III 138 αὐτὰρ ἐπεί τοι πάντα ἤνυσε. N 219 ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται, cf. 770 772. Saepe negationem sequitur. B 361 οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται. Γ 65 οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ ϑεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Z 335 οὔ τοι ἐγὼ Τρώων χόλῳ ἥμην. N 151 οὔ τοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσι. N 382 οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν, cf. β 372 ζ 33 ν 264. δ 93 οὔ τοι χαίρων κτεάτεσσιν ἀνάσσω. π 187 h. IV 109 οὔ τίς τοι ϑεός εἰμι, cf. N 811 P 175 X 270 α 203 ι 27 ξ 487 ο 330 h. V 120 Cum ἤ particula τοι ita coniungitur, ut ἤτοι pro uno vocabulo sit (q. vid.), cf. π 199. Aliis particulis subicitur his: Φ 110 ἀλλ' ἐπί τοι καὶ ἐμοὶ ϑάνατος. ν 341 ἀλλά τοι οὐκ ἐϑέλησα Ποσειδάωνι μάχεσϑαι. σ 230 ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι. O 45 αὐτάρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυϑησαίμην. π 207 αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀϑηναίης, cf. X 181. E 265 τῆς γάρ τοι γενεῆς. K 250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις. β 276 παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται. ρ 513 εἰ γάρ τοι σιωπήσειαν. ρ 572 εἵματα γάρ τοι λύγρ' ἔχω. τ 592 ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔϑηκαν. φ 172 οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο. I 654 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ Ἕκτορα σχήσεσϑαι ὀίω. N 252 οὐδέ τοι αὐτὸς ἧσϑαι λιλαίομαι, cf. T 409. O 69 ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι παλίωξιν τεύχοιμι. π 470 ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα. ρ 17 οὐδ' αὐτός τοι (v. l. οὐδέ τοι αὐτὸς) ἐρύκεσϑαι μενεαίνω. K 316 δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλά, cf. X 12 υ 289. O 201 οὕτω γὰρ δή τοι τόνδε φέρω Διὶ μῦϑον. μ 61 Πλαγκτὰς δή τοι (falso legitur δ' ἤτοι) τάς γε καλέουσι. O 222 ἤδη μὲν γάρ τοι οἴχεται. Φ 370 οὐ μέν (Bekk. μήν) τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι, cf. π 267 σ 233. Ω 172 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω. δ 157 κείνου μέν τοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, cf. δ 411. h. II 148 (327) καὶ νῦν μέν τοι ἐγὼ τεχνήσομαι. (τοιγάρ, οὔτοι.)

τοιγάρ (cf. τοι). enimvero. A 76 π 259 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, cf. ψ 130. K 413 427 ω 303 τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω. α 179 214 δ 383 399 ξ 192 ο 266 352 π 113 τ. ἐγώ τοι ταῦτα ἀγορεύσω. γ 254 π 61 τ. ἐγώ τοι τέκνον ἀληϑέα πάντ' ἀγορεύσω, cf. π 226 ρ 108 χ 420. δ 612 τ. ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω. η 28 τ. τοι δόμον ὅν με κελεύεις δείξω. ϑ 402 τ. ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι. h. V 406 τ. ἐγώ τοι μῆτερ ἐρέω νημερτέα πάντα.

τοῖος (το). τοῖος, -ου, -ῳ, -ον, -ω, -οι, -ους, -η, -αι, -ον, -ου, -α. talis. B 482 τοῖον ἄρ' ϑῆκε. Δ 399 τοῖος ἔην. E 450 Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. δ 250 ἀνέγνων τοῖον ἐόντα. ξ 222 τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ. σ 369 δρέπανον μὲν ἐγὼν ἔχοιμι, καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις. Γ 159 καὶ ὧς τοίη περ ἐοῦσ' νεέσϑω: P 170 τί ἢ δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες, cf. ξ 364 441 π 307 420 τ 86. Γ 153 τεττίγεσσιν ἐοικότες — τοῖοι ἄρα ἧντ', cf. Δ 146 280 488 E 559 Π 164. N 677 τοῖος γὰρ ὦτρυν' Ἀργείους. α 223 φ 172 σέ γε τοῖον ἐγείνατο. δ 248 οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσίν. h. IV 239 τοῖον ἀϑάνατόν τ' εἶναι. Δ 289 τοῖος ϑυμός. Δ 390 τοίη ἐπίρροϑος, cf. E 808 828 Φ 289. E 7 πῦρ. E 667 P 400 πόνον. K 145 Π 22 ἄχος. K 550 ἵππους. Ξ 343 νέφος. O 254 ἀοσσητῆρα. P 573 ϑάρσευς. Ψ 16 μήστωρα φόβοιο. 67 εἵματα. 280 ἡνιόχοιο. Ω 153 182 δ 826 πομπόν. 384 ἀνὴρ ὤριστος. α 343 λ 549 κεφαλήν. β 286 ἑταῖρος πατρώιος. δ 206 σ 126 πατρός. δ 227 φάρμακα. ζ 162 νέον ἔρνος. 167 δόρυ. η 132 ἀγλαὰ δῶρα. λ 556 πύργος. ρ 160 οἰωνόν (v. l. οἶον). ρ 421 τ 77 ἀλήτῃ. σ 136 νόος. τ 314 σημάντορες. h. III 225 342 349 πέλωρα. A 262 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οἷον Πειρίϑοόν τε. E 483 οὔ τί μοι ἐνϑάδε τοῖον οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν. E 866 οἵη δ' -, τοῖος χάλκεος Ἄρης φαίνεϑ'. Z 146 οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν. Σ 105 τοῖος ἐὼν οἷος οὔ τις Ἀχαιῶν ἐν πολέμῳ, cf. H 65 211 N 304 P 59 α 257 265 δ 342 345 421 η 312 λ 499 ρ 133 136 σ 136 τ 314 υ 89 φ 93 ω 379. H 231 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέϑεν ἀντιάσαιμεν, cf. P 164. Y 250 ὁπποῖόν κ' εἴπησϑα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. π 208 ἥ τέ με τοῖον ἔϑηκεν, ὅπως ἐϑέλει. β 60 ἡμεῖς δ' οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν, cf. φ 172 h. III 342. τοῖος et τοῖον adiectivis et adverbiis subicitur ad vim eorum confirmandam, ita ut verti possit so recht. Ψ 246 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσϑαι ἄνωγα, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον. γ 321 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον. λ 135 ψ 282 ϑάνατος ἀβληχρὸς μάλα τοῖος. ο 451 κερδαλέον δὴ τοῖον. α 209 ϑάμα τοῖον. δ 776 η 30 σιγῇ τοῖον. υ 302 μείδησε δὲ ϑυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον. τοῖον pro adverbio est: X 241 τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες. γ 496 τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι. ν 115 τοῖον (v. l. τοίων) γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων. ω 62 τοῖον γὰρ ὑπώρορε μοῦσα λίγεια. vid. τοιόσδε, τοιοῦτος.

τοιόσδε (τοῖος). τοιόσδε, -οῦδε, -ῷδε, όνδε, -ώδε, -οῖδε (de accentu vid. Lehrs, quaest. epicae. 1837 p. 133), -οῦσδε, -ῆδε, -ῇδε, -αῖδε, neutr. τοιόνδε, -άδε. talis (δε auget vim demonstrandi, cf. I. Bekker, Homer. Blätter 1863 p. 284 annot.). Γ 46 τοιόσδε ἐών. E 373 Φ 509 τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε. δ 64 οὔ κε κακοὶ τοιοῦσδε τέκοιεν, cf. h. IV 132. δ 74 Ζηνός που τοιῆδέ γ' Ὀλυμπίου ἔνδοϑεν αὐλή. ζ 244 αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη. ο 330 οὔ τοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων. π 205 ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε - ἤλυϑον. τ 359 τοιόσδ' ἐστὶ πόδας τοιόσδε τε χεῖρας, cf. ρ 313 δ 149. ψ 18 οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραϑον. B 120 799 τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν. Γ 157 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικί. Z 463 ἀνδρός. Δ 432 ἄνδρε. T 324 υἷος. X 420 πατήρ. Ω 375 ὁδοιπόρον. ζ 157 ϑάλος. ζ 160 βροτόν. λ 548 ἀέϑλῳ. υ 206 λαίφεα. Z 146 οἵη περ φύλλων γενεή, τοιῆδε (rectius τοίη δέ) καὶ ἀνδρῶν. α 371 ι 4 τοιοῦδ' [an τοίου? cf. Bekk. l. d.] οἷος ὅδ' ἐστί. λ 501 τοῖος ἐών, οἷος - εἰ τοιόσδ' ἔλϑοιμι. ρ 313 εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, οἷον. Z 463 χήτει τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ.

τοιοῦτος (τοῖος). τοιοῦτος, -οίτου, -ῳ, -οῦτον, -οῦτοι, -αύτη, neutr. τοιοῦτον, -αῦτα, -ούτων. talis. B 372 εἰ γὰρ τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν, cf. Π 847. E 274 ὣς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, cf. 431 H 464 Θ 212 N 81 Π 101 Σ 368 Φ 514 δ 620 η 334 ϑ 333 ξ 409 ο 493 π 321 ρ 166 290 σ 243 υ 172 240 χ 160 ψ 288 ω 98 203 383. H 242 τοιοῦτον ἐόντα, cf. ξ 118 π 94. P 643 οὔ πῃ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν. Φ 428 τοιοῦτοι νῦν πάντες εἶεν. Ψ 494 α 47

ζ 286 χ 315 ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι. σ 36 οὐ μέν πώ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη. τ 74 τοιοῦτοι πτωχοὶ ἔασι. υ 131 τοιαύτη γὰρ ἐμὴ μήτηρ πινυτή περ ἐοῦσα. φ 398 ἦ ῥά νυ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται. h. IV 241 τοιοῦτος ἐὼν εἶδός τε δέμας τε. Ψ 644 λ 428 ἔργων τοιούτων. γ 208 τοιοῦτον ὄλβον. δ 650 ἀνήρ. ζ 160 βροτόν (τοιόνδε?). η 309 κῆρ. ν 330 ρ 403 νόημα. σ 332 392 νόος. δ 269 τοιοῦτον οἷον. η 309 οὔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ μαψιδίως κεχολῶσθαι. ω 254 τοιούτῳ δὲ ἔοικας (Düntzer: ἔοικεν), ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε, εὑδέμεναι μαλακῶς.

τοῖχος (cf. Curtius Etym.³ p. 172). τοίχου, -ῳ, -ον, -οι, -ων, -ους. paries, (navis) latus. Ι 219 αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος τοίχου τοῦ ἑτέροιο, cf. Ω 598 ψ 90. Π 212 ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι δώματος ὑψηλοῖο. Σ 374 τρίποδας ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐυσταθέος μεγάροιο. β 342 πίθοι ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες. η 86 χάλκεοι τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ. η 95 θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ'. ρ 267 ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι. τ 37 τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι εἰλάτιναί τε δοκοί, cf. υ 354. υ 302 ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον. χ 24 παντόσε παπταίνοντες ἐυδμήτους ποτὶ τοίχους. χ 126 ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐυδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ. χ 259 276 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε. Ο 382 κῦμα νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται. μ 420 ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος.

τοκάς (τίκτω). quae peperit. Semel legitur. ξ 16 πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες θήλειαι τοκάδες.

τοκεύς (τίκτω). τοκῆες, -κήων, -κέων, -κεῦσι, -κῆας, -κῆε. Singularis numerus apud Homerum non legitur. genitor. plur. parentes. α 170 κ 325 ξ 187 ο 264 τ 105 ω 298 πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες. θ 554 ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες. τ 158 μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες γήμασθ', cf. h. V 137. Γ 140 ἀνδρός τε προτέρου τε καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκήων. Ο 660 ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος, cf. Χ 338 345. h. IV 131 πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι ἠδὲ τοκήων. Ο 663 παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων. Φ 587 τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν. Χ 508 νόσφι τοκήων. Ω 211 ι 36 ἀπάνευθε. Ω 377 μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων, cf. 387. η 54 ἐκ δὲ τοκήων τῶν αὐτῶν οἵ περ τέκον Ἀλκίνοον, ubi scholion hoc est traditum: ,τὸ γὰρ τοκήων δηλοῖ καὶ τὸ προγόνων'. h. V 213 οὔ σε κακῶν ἄπ' ἔολπα τοκήων ἔμμεναι. δ 62 οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων. δ 596 οἴκου πόθος οὐδὲ τοκήων. ι 34 οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων, cf. ο 382. Δ 476 τοκεῦσιν ἅμ' ἕσπετο. Δ 477 Ρ 301 οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. Ο 439 ἶσα τοκεῦσιν ἐτίομεν. Ρ 37 Ω 741 ἀρητὸν τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. δ 689 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσι. ζ 50 τοκεῦσι, πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί. Ξ 296 λήθοντε τοκῆας. Ρ 28 εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας. Υ 203 ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Ψ 223 θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας. τ 67 τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοί. θ 312 οὔ τί μοι αἴτιος ἄλλος, ἀλλὰ τοκῆε δύω. Adiectiva haec adduntur: ἀγαθός, δειλός, ἐσθλός, κακός, κεδνός, μάκαρ, φίλος.

τόκος (τίκτω). τόκος, -οιο, -ον. 1) partus (act.). Τ 119 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας. h. I 116 δὴ τότε τὴν τόκος εἷλε. V 101 γρηί, ἥ τε τόκοιο εἴργηται. Ρ 5 ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ πρωτοτόκος, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. 2) proles. Ο 141 πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε. ο 175 ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε (de aquila). 3) origo. Η 128 πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.

τολμάω (τλῆναι q. vid.). ἐτόλμας, ἐτόλμα, τόλμων, τολμήσεις, τόλμησε, ἐτόλμησε, τολμήσειε, τολμήσαντα. tolero, audeo. Κ 232 αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα (cf. Fulda, Spr. der Hom. Ged. I 1865 p. 192—194). θ 519 κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα νικῆσαι. υ 20 σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα. ω 162 τέως μὲν ἐτόλμα βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ. Θ 424 τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι. Ν 395 ἂψ ἵππους στρέψαι. Ρ 68 οὔ τινι θυμὸς ἐτόλμα ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου. ι 332 ὅς τις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ. ω 261 οὐ τόλμησεν ἕκαστα εἰπεῖν ἠδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος. Μ 51 οὐδέ οἱ ἵπποι τόλμων. (ἐπιτολμάω.) Derivatur:

τολμήεις. τολμήεις, -ήεντι. ad tolerandum aptus, patiens, audax. Κ 205 οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτ' ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ τολμήεντι μετὰ Τρῶας ἐλθεῖν. ρ 284 τολμήεις μοι θυμός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα.

τολυπεύω (ταλ? cf. Curtius Etym.³ p. 208 682 K. Walter in Kuhn. Z. vol. 12 1863 p. 419 „τολύπη, Knäuel, neben τρέπω, drehe“). τολυπεύω, -ευσα, -σε, -εύειν. resolvo, conficio, perpetior. „τολύπη γὰρ εἶδος βοτάνης θανασίμου καὶ τὴν τῶν ἐρίων ἤδη κατειργασμένην εἴλησιν τολύπην λέγομεν“ schol. α 238, cf. δ 490. Ξ 86 οἷσιν ἄρα Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους. α 238 ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, cf. δ 490 ξ 368 ω 95. Ω 7 ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ. τ 137 ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.

τομή (τέμω). sectio. Semel legitur. Α 235 σκῆπτρον ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν (i. e. arboris partem dissectam) ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν.

τόμουραι vel **τομοῦροι,** nomen prophetarum Dodonaeorum, ferebatur in veterum editionibus pro θέμιστες π 403. vid. La Roche ad h. l. in edit. a. 1867.

τοξάζομαι (τόξον). τοξάζεαι, -οίμεθ', -οίατο, -εσθαι, -άσσεται, -άσσαιτο. arcu pugno, sagittis ferio. In sola Odyssea legitur. θ 220 ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί. θ 228 οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι. χ 72 οὐδοῦ ἄπο ξεστοῦ τοξάσσεται. χ 78 134 τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο. cum genetivo: θ 218 φωτῶν. χ 27 ἀνδρῶν. Componitur ἐπιτοξάζομαι Γ 79.

τοξευτής (τοξεύω). sagittarius. Semel legitur. Ψ 850 αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον.

τοξεύω (τόξον). sagittis ferio. Semel legitur Ψ 855 cum genet. ἧς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν.

τόξον (τεκ-. cf. Curtius Etym.³ p. 206). nomin. et accusat. τόξον, -ου, -ῳ, nom. et acc. τόξα, -ων, -οισιν. arcus (cf. Friedreich, Realien. Erlangen 1856 p. 360 728). Ε 171 ποῦ τοι τόξον ἰδὲ (Bekker: τόξα ϝιδέ) πτερόεντες ὀιστοί, cf. Ο 441. Θ 329 Ο 465 τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. φ 11 ἔνθα δὲ τ. κεῖτο παλίντονον ἠδὲ φαρέτρη. φ 153 170 τόδε τ. ἀριστῆας κεκαδήσει θυμοῦ. φ 352 τ. δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

ω 172 ὅτε χεῖρας ἵκανεν Ὀδυσσῆος μέγα τ. Θ 279 τόξου ἄπο Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. h. IV 152 τ. ἀπ' ἀργυρέου προΐῃ βέλεα. Δ 375 τ. πῆχυν (Bügel) ἄνελκεν καὶ βάλεν, cf. Ν 583. φ 111 τ. τανυστύος. 113 τοῦ τ. πειρησαίμην, cf. 124 135 149 159 180 268. Δ 123 νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον. Κ 500 τ. ἐπιπλήσσων, cf. 514. Ν 594 ἐν δ' ἄρα τ. ἀντικρὺς διὰ χειρὸς ἐλήλατο ἔγχος. Ο 463 νευρὴν ἐν ἀμύμονι τ. ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι. ϑ 219 ἀπεκαίνυτο τ. μ 84 τ. ὀιστεύσας. Β 827 Πάνδαρος ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν, cf. φ 31 38 281 336 344 ω 174. Δ 105 ἐσύλα (ex coryto) τ. ἐύξοον ἰξάλου αἰγός. Ι 559 ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τ. Φοίβου. Ν 594 χεῖρα τὴν βάλεν ᾗ ῥ' ἔχε τ. Ο 443 φ 59 τ. ἔχων ἐν χειρὶ ἠδὲ φαρέτρην. Ο 478 τ. ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκε. Φ 474 τί νυ τ. ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως. Ψ 871 ἐξείρυσε χειρὸς τ. ϑ 215 τ. οἶδα ἐύξοον ἀμφαφάασθαι, cf. τ 586. λ 607 γυμνὸν (ex coryto promtum, cf. Friedreich l. d.) τ. ἔχων. φ 3 τ. μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον ἀέθλια, cf. 74 81 ω 168. φ 53 ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τ. αὐτῷ γωρυτῷ ὅς οἱ περίκειτο φαεινός, cf. h. I 8. φ 56 ἐκ δ' ᾕρεε τ. ἄνακτος. 83 ἴδε τ. ἄνακτος. 136 τ. μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε κλίνας σανίδεσσι, cf. 163. 148 τ. λάβε καὶ βέλος, cf. χ 71. φ 234 φέρων ἀνὰ δώματα τ. ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι. 245 τ. μετὰ χερσὶν ἐνώμα, cf. 393. 279 παῦσαι τόξον. 405 ἐπεὶ μέγα τ. ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντῃ. χ 120 τ. μὲν πρὸς σταθμὸν ἔκλιν' ἑστάμεναι. Δ 124 ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, cf. Philol. T. 16 1860 p. 714—717. Λ 582 τ. ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ. φ 92 οὐ γὰρ ὀίω ῥηιδίως τόδε τ. ἐντανύεσθαι, cf. 286 305 314 326. 125 τρὶς μέν μιν πελέμιξεν ἐρύσσεσθαι μενεαίνων. 255 ὅ τ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι τόξον, cf. 409 425. 259 τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ', cf. Philol. l. d. Pluralis numerus saepe arcum unum significat (cf. Bekker, Homer. Blätter T. 2 1872 p. 161). h. I 131 εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα. IV 18 καὶ γὰρ τῇ ἅδε τόξα. Β 718 τόξων εὖ εἰδώς, cf. 720 Δ 196 206 Ε 245 Μ 350 363. Ο 709 οὐδ' ἄρα τοί γε τόξων ἀικὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων. ϑ 225 ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. φ 397 θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων. Β 775 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες τόξοισίν θ'. Ε 205 τ. πίσυνος, cf. Ν 716. Ε 404 τ. ἔκηδε θεούς. Η 140 οὐ τ. μαχέσκετο δουρί τε. Θ 296 τ. δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. Λ 45 τόξ' ὤμοισιν ἔχων, cf. Γ 17. Ε 209 ἀπὸ πασσάλου τόξα ἤματι τῷ ἑλόμην. Ε 215 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην. Ζ 322 τόξ' ἀφόωντα. Κ 333 ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο τόξα, cf. κ 262. Μ 372 Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα, cf. φ 359 362 369. Φ 490 ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, cf. Κ 459. Φ 496 λίπε δ' αὐτόθι τόξα, cf. φ 90. Φ 502 συναίνυτο καμπύλα τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα. Φ 504 τόξα λαβοῦσα, cf. φ 359. ι 156 τόξα καὶ αἰγανέας εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν. φ 264 σπείσαντες καταθείομεν τόξα. φ 349 ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι. 378 τὰ δὲ τόξα φέρων ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆι θῆκε. h. III 515 κλέψῃς κίθαριν καὶ τόξα. h. XXVII 16 κατακρεμάσασα τόξα καὶ ἰούς. Ε 97 ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο τόξα, cf. Δ 370. Θ 266 τόξα τιταίνων, cf. h. I 4 XXVII 5. h. XXVII 12 χαλάσασ' εὐκαμπέα τόξα. — Adiectiva haec adduntur: ἀγκύλος, ἀμύμων, ἀργύρεος, γυμνός, εὐκαμπής, ἐύξοος, καμπύλος, κρατερός, κυκλοτερής, μέγας, παγχρύσεος, παλίντονος, φαίδιμος. Componuntur ἀγκυλότοξος, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος, τοξοφόρος. Derivantur τοξάζομαι, τοξεύω, τοξοσύνη, τοξότης.

τοξοσύνη (τόξον). ars sagittarum. Semel legitur. Ν 314 Τεῦκρός θ' ὅς ἄριστος Ἀχαιῶν τοξοσύνῃ.

τοξότης (τόξον). sagittarius. Semel legitur. Λ 385 τοξότα λωβητήρ.

τοξοφόρος (τόξον, φέρω). -φόρῳ, -ον. arcu instructus, sagittifer. Φ 483 τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ. h. I 13 126 τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.

[τορέω]. (τερ-. cf. Curtius Etym.[3] p. 209 sq. Verb. d. gr. Spr. I 387). τορήσας, ἔτορε. terebro, perforo. Λ 236 οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα. h. III 119 δι' αἰῶνάς τε τορήσας. (ἀντιτορέω, ἐκτορέω, ῥινοτόρος. τείρω q. vid., τέρετρον, τρώω etc.)

τορνόω (τερ-, τόρνος). τορνώσαντο, coniunct. τορνώσεται. circino, rotundo. Hesych. τόρνος· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ τὰ στρογγύλα σχήματα περιγράφεται. Ψ 255 τορνώσαντο σῆμα. ε 249 ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ φορτίδος εὐρείης.

τόσος. vid. τόσσος.

τοσσάκι (τόσσος). τοσσάκι, -άκ'. toties. Φ 268 Χ 197 λ 586 ὁσσάκι - τοσσάκι.

τόσσος (το). τόσσος, τόσος, τόσσον, τόσσοι, τόσοι, τόσσους, τόσους, τόσση, τόσσῃ, τόσσην, τόσσῃσι, τόσσον, τόσον, τόσσα, τόσα. tantus (de spatio, tempore, sono cet. In numeri pluralis formis saepe est tot). Ι 546 τόσσος ἔην (σῦς). Ω 319 τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. ι 324 τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι (ῥόπαλον). ρ 407 εἴ οἱ τόσσον πάντες ὀρέξειαν μνηστῆρες. h. I 45 τόσσον ἔπ' ὠδίνουσα Ἑκηβόλον ἵκετο Λητώ. III 94 τόσσον φάς. Β 25 62 ᾧ τόσσα μέμηλεν. Ι 125 267 οὔ κεν ἀλήιος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο. Ι 379 οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη. Φ 80 τρὶς τόσσα πορών. β 184 οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες (cf. Β 330 et σ 271, quibus in locis Aristarchus τόσσ' ἀγόρευε pro τῶς legisse dicitur). δ 665 alii τόσσων δ' alii τοσσῶνδ' legunt. Δ 430 **τόσσον λαόν**. Ε 136 τρὶς τόσσον μένος, cf. Τ 202. Μ 338 Υ 66 κτύπος. Ξ 396 πυρὸς βρόμος. Ρ 253 ἔρις πολέμοιο. 266 ἰαχῇ. Φ 321 ἄσιν. α 207 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάις εἰς Ὀδυσῆος. ι 243 πέτρην. 265 πόλιν. ξ 96 (ζωή). σ 402 κέλαδον. τ 221 χρόνον, cf. 169 Ω 670. Ω 686 τρὶς τόσα ἄποινα. h. V 168 223 θρεπτήρια. Λ 213 τρὶς **τόσσα δῶρα**. Β 472 Τ 61 Ἀχαιοί. Δ 32 Κ 52 σ 256 τ 129 κακά. Θ 560 πυρά. Λ 678 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα (totidem) πώεα οἰῶν, cf. μ 129 ξ 100. Σ 363 υ 46 ὅς περ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν. Χ 423 παῖδας. Ω 230 231 ω 276 277 τάπητας, φάρεα, χιτῶνας. ϑ 340 δεσμοὶ τρὶς τόσσοι. μ 123 κεφαλῇσι. ibid. φῶτες. ξ 326 κειμήλια. τ 295 (v. l. ὅσσα). τ 365 μηρί'. χ 144 δοῦρα, κυνέας. Β 528 οὔ τι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας, ἀλλὰ πολὺ μείων. Ε 772 ὅσσον δ' - τόσσον ἔπι θρώσκουσι, cf. Ω 319 ε 251. Ξ 150 ὅσσον δ' - τόσσην ὄπα ἧκεν. Ρ 20 οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος ὅσσον. Ρ 266 ὡς δ' ὅτ' - τόσσῃ ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. Ρ 410 δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη. Χ 424 τόσσον ὡς. τ 169 τόσσον χρόνον ὅσσον.

Γ 190 *ἀλλ' οὐδ' οἳ* **τόσοι** *ἦσαν ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί.* *Ι* 385 *οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.* *Δ* 741 *ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.* *α* 248 *π* 125 *ὅσσοι γὰρ-τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται.* *δ* 106 *οὔ τις Ἀχαιῶν τόσσα μόγησεν ὅσσ'.* *δ* 204 *τόσα εἶπας ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι.* *δ* 793 *ὅσσα δὲ-τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν.* *ζ* 180 *σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα.* *τ* 347 *ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν ὅσσα τ' ἐγώ περ.* Accus. neutr. **τόσσον** saepe est pro adverbio (cf. La Roche, Homer. Studien. Der Accusativ. Wien 1861 p. 45 49 66 79). Spatii significatio: „so weit" inest in his locis: *Γ* 12 *τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησι.* *Δ* 130 *ἣ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε.* *Θ* 16 *τόσσον ἔνερθ' Ἀίδεω ὅσον.* *Π* 592 *ὅσση δ'-τόσσον ἐχώρησαν.* *Υ* 178 *τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθών.* *Ψ* 433 *ὅσσα δὲ-τόσσον ἐπεδραμέτην.* *Ψ* 522 *ὅσσον δὲ-τόσσον Ἀντιλόχοιο λείπετ'.* *Ψ* 847 *ὅσσον-τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε.* *δ* 356 *τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε.* *ε* 400 *ι* 473 *μ* 181 *τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε*, cf. *ι* 491 *ζ* 294. *ϑ* 125 *ὅσσον τ'-τόσσον ὑπεκπροθέων.* *ι* 499 *τόσσον γὰρ ἵησι.* „So viel" vel „so sehr" significatur his locis: *Β* 129 *τόσσον πλέας.* *Π* 722 *ὅσον ἥσσων, τόσον φέρτερος*, cf. *φ* 372. *Θ* 27 *τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν.* *Α* 64 *τόσσον ἐχώσατο.* *Ζ* 450 *οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει αλγος ὅσσον σεῦ.* *Θ* 407 421 *Ἥρῃ δ' οὔ τι τόσον νεμεσίζομαι.* *Ρ* 240 *οὔ τι τόσον νέκυος περιδείδια ὅσσον.* *Χ* 424 *δ* 104 *τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ὡς ἑνός*, cf. *ξ* 142. *α* 62 *τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο.* *Ε* 786 *τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.* *Ε* 863 *τόσον ἔβραχ' Ἄρης.* *Ξ* 394 *κῦμα τόσον βοάᾳ.* *Ξ* 398 *ἄνεμος τόσσον ἠπύει.* *ι* 403 *τόσον βόησας*, cf. *φ* 49. *Κ* 142 *β* 28 *ε* 189 *χρειὼ τόσον ἵκει.* Nonnumquam „insoweit" vis est vocabuli. *Σ* 378 *οἱ δ' ἤ τοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος.* *Χ* 322 *τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα τεύχεα*, cf. Lehrs de Aristarch.[2] p. 37. *Ψ* 454 *τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ.* Quibusdam in locis *τόσσον* ita ad totum enuntiatum spectat, ut, si negatio accedit, verti possit: „nicht sowohl". *Ζ* 335 *ου τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ'.* *Φ* 275 *ἄλλος δ' οὔ τίς μοι τόσον αἴτιος, ἀλλά.* *Φ* 370 *οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι ὅσσον.* *δ* 371 *νήπιός εἰς λίην τόσον ἦε.* *ο* 405 *οὔ τι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ'.* *χ* 50 *οὔ τι γάμου τόσσον κεχρημένος ἀλλ'.* Semel accusativus numeri pluralis adverbii vim prae se fert. *φ* 49 *τόσ' ἔβραχε θύρετρα.* vid. *τοσσόσδε, τοσσοῦτος.*

τοσσόσδε, *τοσόσδε* (*τόσσος*). *τοσόνδε, τοσσοῖδ'* (de accentu vid. Lehrs, quaest. ep. p. 133), *τοσσῶνδε, -οῦσδ', -ῇσδ', -ῆνδε, -όνδε, -άδε.* tantus (*δε* auget vim demonstrandi). In numeri pluralis formis saepe est tot. *δ* 665 *ἐκ τοσσῶνδ'* (v. l. *τόσσων δ'*) *ἀέκητι οἴχεται.* *Β* 120 799 *τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν.* *Υ* 359 *τοσσῆσδ'* (Bekker *τόσσης*) *ὑσμίνης.* *γ* 205 *δύναμιν.* *ε* 100 *ἁλμυρὸν ὕδωρ.* *Κ* 48 *τοσσάδε μέρμερ'.* *Σ* 430 *κήδεα.* *Υ* 357 *τοσσοῦσδ'* (Bekker *τόσσους*) *ἀνθρώπους.* *Ω* 367 *ὀνείατ'.* *Ξ* 94 *λαοὶ τοσσοῖδ' ὅσσοισιν*, cf. *Χ* 41. Accusativus neutr. pro adverbio est his locis: *Χ* 41 *αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο ὅσσον ἐμοί.* *φ* 253 *εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν Ὀδυσῆος.*

τοσσοῦτος, *τοσοῦτος* (*τόσσος*). masc. et neutr. *τοσοῦτον* et *τοσσοῦτον, τοσαῦτα, τοσσαῦτα.* tantus. In numeri pluralis formis saepe est tot. *Ι* 485 *καί σε τοσοῦτον ἔθηκα.* *ξ* 99 *οὐδὲ ξυνεείκοσι φωτῶν ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον.* *Β* 328 *τοσσαῦτα ἔτεα.* *ν* 258 *λιπὼν ἔτι παισὶ τοσαῦτα* (*χρήματα*). Accusativus neutr. pro adverbio est his locis: *Ψ* 476 *οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον.* *ϑ* 203 *τάχα δ' ὕστερον ἄλλον ἥσειν ἢ τοσσοῦτον δίομαι ἢ ἔτι μᾶσσον.* *φ* 250 *οὔ τι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι ἀλλ'.* *φ* 402 *αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν ὡς.*

τότε (*τό-τε.* cf. Curt. Et.[3] p. 444). adverb. tunc, tum. *Α* 241 *ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται-τότε δ' οὔ τι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ χραισμεῖν*, cf. 588. *Α* 601 *ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ δαίνυντ'.* *Β* 699 *ζωὸς ἐών· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα.* *Γ* 224 *οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος*, cf. *Ε* 53 *Π* 573. *Γ* 452 *οὔ τις δύνατο δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ.* *Δ* 182 *ὥς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών*, cf. *Θ* 150. *Δ* 321 *εἰ τότε* (v. l. *εἴ ποτε*) *κοῦρος ἔα, νῦν.* *ὣς τότε* saepissime legitur in comparationum apodosi, cf. *Δ* 427 *Ε* 502 600 *Λ* 419 482 496 556 563 *Ο* 636 al. *Ι* 559 *ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν τῶν τότε.* *Ο* 724 *εἰ δή ῥα τότε βλάπτεν φρένας εὐρύοπα Ζεύς, νῦν.* *Υ* 267 *οὐδὲ τότ' ἔγχος ῥῆξε σάκος.* *δ* 518 h. V 451 *τὸ πρίν, ἀτὰρ τότ'.* *δ* 656 *τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε.* *ζ* 12 *Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε.* *ϑ* 81 *τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχή.* *μ* 250 *καλεῦντες ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον.* h. I 101 *ὅτ' ἄρ' υἱὸν Λητὼ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τότ' ἔμελλεν.* *Δ* 444 *ἥ σφιν* **καὶ τότε** *νεῖκος ἔμβαλε μέσσῳ.* *Θ* 311 *Ν* 518 *ἀλλ' ὅ γε καὶ τόθ' ἅμαρτε.* *Ο* 534 *ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον*, cf. *Π* 691 *Σ* 230 *τ* 50. *Ο* 220 *Π* 666 *καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς*, cf. *Φ* 228 *β* 389 *ε* 233 297 *η* 14 178 *ϑ* 201 *ι* 345 375 *μ* 319 366 *ν* 49 *ο* 194 *χ* 147 h. III 513 521. *Φ* 40 *καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐπέρασσεν.* *δ* 480 *καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοί*, cf. 589 *ρ* 571. Per parataxin, quam vocant, fit, ut *καὶ τότε* respondeat coniunctionibus. *Ζ* 176 **ἀλλ'** *ὅτε-καὶ τότε*, cf. *ε* 406 *ι* 474 h. III 13. *ἀλλ' ὅτε δὴ-καὶ τότ'* *Ι* 475 *ι* 380 492 *κ* 145 157 250 *μ* 369 *ξ* 484. *κ* 471 **ἀλλ'** *ὅτε δή ῥ'-.* *ι* 251 *αὐτὰρ ἐπεὶ δή-.* *κ* 347 *αὐτὰρ ἐπεί ῥ'-.* *τ* 252 *ἣ δ' ἐπεὶ οὖν-.* *ζ* 298 *αὐτὰρ ἐπήν-.* *ι* 171 308 *κ* 188 *ἦμος δ'-.* *ψ* 276 *ὁππότε κεν-.* *Η* 405 **καὶ τότ'** *ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη*, cf. *Ρ* 237 593 651 *Υ* 375 *ψ* 247 h. II 197 (375). *Ω* 32 786 *ἀλλ' ὅτε-καὶ τότ' ἄρ'.* *ο* 458 *ἀλλ' ὅτε δή-.* *Α* 92 **καὶ τότε** *δὴ θάρσησε καὶ ηὔδα μάντις*, cf. *Ι* 590 712 *Ν* 206 *ϑ* 299 *μ* 36 226 295 *ρ* 123 *ω* 539 h. II 210 (388). *Ψ* 822 *η* 143 *καὶ τότε δή ῥ'.* *Χ* 209 *β* 108 *δ* 256 *η* 262 *τ* 154 *ω* 144 **ἀλλ'** *ὅτε-καὶ τότε δή.* *δ* 422 *λ* 296 *ρ* 172 *ἀλλ' ὅτε δὴ-.* *Α* 494 *δ* 461 *ε* 459 **ἀλλ'** *ὅτε δή ῥ'-.* *Σ* 350 *γ* 132 *ε* 96 *ι* 363 *κ* 500 *αὐτὰρ ἐπεί-.* *λ* 99 *ὃ δ' ἐπεί-.* *Θ* 69 *δ* 432 *ι* 59 *ἦμος δ'-.* *λ* 129 *ὁππότε κεν δή-.* *ω* 149 *εὖθ'-καὶ τότε δή ῥ'.* *Π* 780 *ἦμος δ'-καὶ τότε δή ῥ'.* *Α* 426 **καὶ τότ'** *ἔπειτα τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ*, cf. *ψ* 195. *ε* 391 **ἀλλ'** *ὅτε-καὶ τότ' ἔπειτ'.* *μ* 400 **ἀλλ'** *ὅτε δή-.* *δ* 415 *ἐπὴν δή-.* *Λ* 478 *ι* 438 *ἦμος δ'-.* *Ε* 454 **δὴ τότε** *θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων*, cf. *Κ* 271 *Λ* 107 246 *Μ* 60 210 *Ν* 441 *Υ* 411 *α* 424 *ϑ* 474 *ι* 193 *κ* 100 *μ* 153 264 270 333

ο 228 ρ 296 σ 90 95 τ 35 χ 297 390 ω 541. Ε 136 καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος. Ψ 722 γ 270 ἀλλ' ὅτε - δὴ τότε. μ 405 ξ 237 288 303 ἀλλ' ὅτε δή -. ρ 83 εἰ δέ κ' -, cf. τ 497. Μ 17 γ 343 δ 69 542 575 ϑ 486 ι 88 κ 59 ο 144 π 56 αὐτὰρ ἐπεί -. δ 430 αὐτὰρ ἐπεί ῥ' -. h. XXVI 8 αὐτὰρ ἐπειδή -. h. I 116 εὖτ' -. Λ 476 ι 169 559 561 κ 186 μ 9 ρ 2 τ 427 ἦμος δ' -. κ 294 ὁππότε κεν —. ϑ 381 **δὴ τότ' ἄρ'** Ἀλκίνοον προσεφώνεε. Ρ 410 **δὴ τότε γ'** οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη, cf. ν 92 ρ 301 χ 186. Ε 114 **δὴ τότ' ἔπειτ'** ἠρᾶτο, cf. κ 531 λ 44. h. VII 43 νῆ' ἤδη τότ' ἔπειτα. Π 810 **καὶ γὰρ δὴ τότε** φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων. Μ 162 **δή ῥα τότ'** ᾤμωξέν τε, cf. Ν 719 Ξ 389 Ω 457 ζ 217 238 ϑ 423. h. III 294 σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος **τότε δὴ** κρατὺς Ἀργεϊφόντης οἰωνὸν προέηκεν, cf. 414, ubi Schneidewin correxit ὁ δὲ δή. Ψ 374 γ 288 ἀλλ' ὅτε - τότε δή. Κ 366 δ 515 ἀλλ' ὅτε δή -. ι 52 **τότε δή ῥα** κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν. Λ 182 ἀλλ' ὅτε - τότε δή ῥα. Β 221 **τότ' αὖτ'**, cf. Ι 702 Ψ 645. Γ 224 Ε 53 Μ 290 Π 573 Τ 45 μ 250 h. II 49 (227) **τότε γε**. Φ 451 ἀλλ' ὅτε - τότε, cf. λ 597. h. I 152 ὃς τότ' ἐπαντιάσει' ὅτ'. ἀλλ' ὅτε, αὐτὰρ ἐπεί κτλ., καὶ τότε, δὴ τότε vid. supra. Ι 702 **τότε δ'** αὖτε μαχήσεται ὁππότε κεν, cf. Π 244 Σ 115 Φ 341 Χ 365 ψ 257 h. V 402. Δ 192 207 ἐπεί κ' - **τότε** τοι κράτος ἐγγυαλίξει. Δ 36 **εἰ - τότε** κεν χόλον ἐξακέσαιο. λ 112 μ 139 εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον. μ 54 εἰ δέ κ' - οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων, cf. 164. h. III 38 ἢν δὲ θάνῃς, τότε κεν μάλα καλὸν ἀείδοις. Α 100 τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν. Σ 397 τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ, cf. Χ 108 Ω 213 (ubi Bekker ἄν τιτά pro ἄντιτα), ι 211.

τοτέ (vid. τότε). adv. aliquando, interdum. τοτὲ μέν - τοτὲ δέ modo - modo. Λ 63 τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα. Ω 11 τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς δινεύεσκ', cf. h. XIX 22. ω 447 τοτὲ μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος φαίνετο θαρσύνων, τοτὲ δὲ μνηστῆρας ὀρίνων θῦνε.

τοὔνεκα (demonstr. ad οὕνεκα, non contract. ex τοῦ et ἕνεκα. cf. Kuhn. Z. vol. 19 1870 p. 175). ideo, propterea. Δ 477 τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον, cf. Ε 342 822 Ι 442 Λ 23 Σ 457 γ 50 92 δ 322 ο 269 σ 129. η 303 μή μοι τοὔνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην. ξ 388 οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι. Α 96 τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε, cf. ν 194. Υ 182 οὔ τοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει. Ι 159 τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων, cf. Ν 432 γ 15. Γ 405 οὕνεκα δή - τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο παρέστης; cf. Ν 728. Α 291 εἰ δέ - τοὔνεκά οἱ προθέωσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; Ζ 334 ἐπεί - τοὔνεκά τοι ἐρέω, cf. ν 229. ψ 116 ὅττι ῥυπόω - τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, cf. ἕνεκα.

τόφρα (vid. ὄφρα. Composit. cum ῥα? cf. Curt. Etym.³ p. 639). adv. tamdiu, interea. Κ 498 τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους. Ν 83 τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. Σ 338 τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κείσεαι αὔτως. Τ 24 μή μοι τόφρα μυῖαι καδδῦσαι εὐλὰς ἐγγείνωνται. ζ 171 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει, cf. Ο 525 Ρ 79 Φ 139 γ 303 464 δ 435 ε 246 258 ϑ 438 453 ι 47 κ 449 μ 166 245 ψ 289 ω 365. Λ 109 **τόφρα** δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, **ὄφρ'** ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσι, cf. Κ 325 Ο 232 β 123. Λ 754 τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο, ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου βήσαμεν ἵππους, cf. [δ 289]. Δ 221 ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο - τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον, cf. Θ 88 Λ 359 Μ 196 Ο 343 Σ 381 κ 126 h. III 116. Θ 67 ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, cf. Ι 551 Λ 85 Ο 319 Π 778 ο 362 υ 330 h. V 37. Η 194 ὄφρ' ἂν τεύχεα δύω, τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διί. Λ 189 ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα θύνοντ' ἐν προμάχοισι, τόφρ' ἀναχωρείτω, cf. 204 ε 362 ζ 260. Μ 12 ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην, τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν, cf. Σ 258 ι 57. χ 117 αὐτὰρ ὅ γ' ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί, τόφρα μνηστήρων ἕνα γ' αἰεὶ βάλλε. Κ 507 **εἷος** ὁ ταῦθ' ὥρμαινε, **τόφρα** δ' Ἀθήνη ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα, cf. Λ 412 Ο 540 Ρ 107 Υ 42 ε 425. Ο 392 μ 328 εἵως μέν - τόφρ'. Σ 16 Φ 606 εἷος - τόφρα. β 77 τόφρα γὰρ ἂν ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, cf. ε 122. Φ 101 **πρὶν** μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν Τρώων. κ 571 **ἀλλ' ὅτε** δή ῥ' - **τόφρα** δ' ἄρ'. υ 77 **εὖτ'** - τόφρα δέ.

τράγος. hircus, caper. ε 239 τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν, ἀρνειούς τε τράγους τε.

τράπεζα (τετρα-πεδ-ια. cf. Curtius Etym.³ p. 357 et 565). τράπεζα, -ης, -ῃ, -αν, -αι, -ας. mensa. Ω 476 ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. ξ 158 ρ 155 υ 230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα. Λ 636 ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης πλεῖον ἐόν. ρ 409 θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης κείμενον. ρ 447 ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης. Ι 216 Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ, cf. Ω 625. φ 35 οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων. φ 416 ὀιστόν, ὅ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ. χ 84 περιρρηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσε. Λ 628 ἥ σφωιν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν. α 138 δ 54 η 174 [κ 370] ο 137 ρ 93 παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. ε 92 θεὰ παρέθηκε τράπεζαν, cf. ϑ 69 υ 259 φ 28. ρ 333 τὸν (δίφρον) κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν ἀντίον, ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο. φ 28 οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσατ' οὐδὲ τράπεζαν, τὴν ἥν. χ 19 θοῶς δ' ἀπὸ εἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας. ο 333 τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι, cf. ι 8. α 111 οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι τραπέζας νίζον ἰδὲ πρότιθεν. κ 354 ἡ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας. λ 419 ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας κείμεθ'. ο 466 εὗρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἠμὲν δέπα ἠδὲ τραπέζας ἀνδρῶν δαιτυμόνων. τ 61 αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ᾕρεον ἠδὲ τραπέζας καὶ δέπα. υ 151 αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας ἀμφιμάσασθε. χ 74 ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν. χ 438 452 θρόνους ἠδὲ τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι καθαίρειν. Adiectiva adduntur haec: ἀργύρεος, ἐύξεστος, ἐύξοος, καλός, κυανόπεζα, ξένιος, ξεστός, ὀλίγος. Cf. Friedreich, Realien in der Il. und Odyssee. 2. Ausg. Erlang. 1856 p. 250 sq. Derivatur:

τραπεζεύς (τράπεζα). τραπεζῆες, -ῆας. qui ad mensam accedit, mensae particeps. De canibus domesticis. Χ 69 κύνες οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας θυραωρούς. Ψ 173 ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν. ρ 309 οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν γίγνοντ'.

τραπείομεν. Vid. τέρπω.

τραπέω (τρεπ-. cf. Curtius Etym.[3] p. 427 Verb. d. gr. Spr. I 387). torculo, (keltere). η 125 ἄλλας δὲ τραπέουσι.

τραφερός (τρέφω). solidus. ἡ τραφερή, continens. Ξ 308 υ 98 h. V 43 ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν = ἐπὶ γῆν καὶ θάλασσαν.

τρεῖς (τρι. cf. Curtius Etym.[3] p. 212). nom. et accus. masc. et femin. τρεῖς, neutr. τρία. tres. Ν 447 τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι. ι 429 σὺν τρεῖς (alii σύντρεις) αἰνύμενος. ζ 63 οἱ δύ' ὀπυίοντες, τρεῖς δ'. ξ 26 οἱ δὲ δὴ ἄλλοι οἱ τρεῖς. Λ 27 δράκοντες τρεῖς ἑκάτερθ'. Λ 59 Ἀντηνορίδας. Ξ 115 Υ 231 θ 118 παῖδες. Ο 187 ἀδελφεοί. Σ 554 ἀμαλλοδετῆρες. Τ 293 κασιγνήτους. Ω 454 τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων. β 21 τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι (υἷες) ἔσαν. δ 409 434 ἑταίρους. δ 590 ἵππους καὶ δίφρον. ε 484 ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι. ι 431 τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὄιες φέρον. ρ 408 μῆνας. σ 307 λαμπτῆρας. ν 163 σιάλους. h. III 247 ἀδύτους. Β 671 τρεῖς νῆας. Δ 51 τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες. Ι 144 286 θύγατρες. Λ 40 κεφαλαί. Υ 269 αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς (πτύχες) ἦσαν. ρ 515 νύκτας. h. III 554 Θριαὶ γάρ τινες εἰσὶ τρεῖς. Ζ 196 τρία τέκνα. ο 469 τρί' ἄλεισα. ρ 515 ἤματ'. h. III 448 τρία πάντα πάρεστι. XXXIV 11 ὣς δὲ τὰ μὲν τρία. (Eiusdem stirpis τρίς, τρισσός, τρίτατος, τρίτος. Composita sunt τρίαινα, τρίγληνος etc. Cf. σύντρεις.)

τρεισκαίδεκα, τρεισκαιδέκατος. Vid. τρισκαίδεκα.

τρέμω (cf. Curtius Etym.[3] p. 212). τρέμε, ἔτρεμε, τρέμον. tremo. Κ 390 ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα, cf. λ 527. Ν 18 τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος. Φ 507 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. (Cf. ἀμφιτρέμω et ὑποτρέμω. Derivatur τρομέω. Componuntur ἀτρέμας, ἄτρομος.)

τρεπτός. τρεπτοί v. l. pro στρεπτοί Ι 497. τρεπτή v. l. Υ 248.

τρέπω (torqueo. cf. Curtius Etym.[3] p. 427 sq.). impf. et imper. τρέπε, -ψω, -ψε, ἔτρεψε, τρέψειε, -ψειαν, -ψας, ἔτραπεν, τράπε, ἐτραπέτην, ἔτραπον, imper. τράπετε, τρέπεται, τέτραπται, -ο, τετράφαθ' Κ 189, τετράφθω, τετραμμένος, -ον masc. et neutr., -οι, -αι, τραφθῆναι ο 80, ἐτρέψατο, τρεψάμενοι, ἐτράπετο, τράπετο, -οντο, -ωνται, -έσθαι. verto, converto. activ. Θ 451 οὐκ ἄν με τρέψειαν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ. Ο 261 τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς. Ε 187 τοῦτον (ἀπὸ τ.) βέλος ἔτραπεν ἄλλῃ. Θ 157 φύγαδε τράπε μώνυχας ἵππους, cf. Θ 257. Π 657 ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδε τράπε. Θ 399 πάλιν τρέπε μηδ' ἔα ἄντην ἔρχεσθ'. Θ 432 πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους. Μ 24 τῶν πάντων ὁμόσε στόματα τράπε. Μ 32 ποταμοὺς δὲ τρέψε νέεσθαι κὰρ ῥόον. Ν 3 Φ 415 πάλιν τρέπεν ὄσσε. Ν 7 ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε. Π 645 οὐδέ ποτε Ζεὺς τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε. Σ 469 τὰς δ' (φύσας) ἐς πῦρ ἔτρεψε. Υ 439 τό γ' (δόρυ) Ἀθήνη πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε. Φ 349 ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα. Φ 603 τρέψας πὰρ ποταμόν. Χ 16 ἐνθάδε τρέψας ἀπὸ τείχεος. δ 294 εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἥμεας. ι 315 πρὸς ὄρος τρέπε μῆλα Κύκλωψ. ν 29 πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε. h. III 504 βόας ποτὶ λειμῶνα ἐτραπέτην. IV 182 ὄσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ. Passiv. et med. Λ 237 ἀργύρῳ ἀντομένη μόλιβος ὣς ἐτράπετ' (= ἀνεγνάμφθη) αἰχμή. Π 594 Γλαῦκος δὲ πρῶτος ἐτράπετ'. Λ 199 μετὰ δὲ τράπετ'. Ε 605 πρὸς Τρῶας τετραμμένοι. Κ 189 πεδίονδε γὰρ αἰεὶ τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀίοιεν ἰόντων. Λ 233 Ν 605 παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Μ 273 μή τις ὀπίσσω τετράφθω προτὶ νῆας. Ν 542 Καλητορίδην ἐπὶ οἱ τετραμμένον. Ξ 403 τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ. Ρ 227 ἰθὺς τετραμμένος. Ρ 598 πρόσω. Σ 138 πάλιν τράπεθ' υἷος ἑῆος, cf. Φ 468. Τ 212 ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέι χαλκῷ κεῖται ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος (schol. ἐπὶ τὴν θύραν ὁρῶν). ε 71 κρῆναι πίσυρες τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη. ε 350 κ 528 αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι. μ 81 σπέος πρὸς ζόφον εἰς Ἔρεβος τετραμμένον, cf. h. II 105 (283). ο 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. ρ 73 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ξείνοιο ἑκὰς τράπετ' ἀλλὰ παρέστη. τ 389 ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα. h. III 221 πάλιν τέτραπται (ἴχνια) ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα. — Transfertur vocabulum his locis: Γ 422 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, cf. Ψ 53 (§ 195 π 144 v. l.). Ι 601 μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε. α 422 σ 305 εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι. κ 469 περὶ δ' ἔτραπον ὧραι. Δ 381 Ζεὺς ἔτρεψε (αὐτούς?) παραίσια σήματα φαίνων. Ε 676 κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη. Ζ 61 ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν (v. l. παρέπεισεν) ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως. τ 479 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν. Κ 45 Διὸς ἐτράπετο φρήν. Ρ 546 δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ, cf. η 263. γ 147 οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος. δ 260 κραδίη τέτραπτο νέεσθαι ἂψ οἶκόνδ'. h. V 203 ἐτρέψατο πότνιαν ἁγνὴν μειδῆσαι. Ν 279 τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς (mutatur color) ἄλλυδις ἄλλη, cf. 284 Ρ 733 φ 413. Componuntur ἀνατρέπω, ἀπο-, ἐν-, ἐπι-, μετα-, παρα-, περι-, προ-. Derivantur ἀπότροπος, ἀποτρωπάω, ἀτρεκής?, ἐντροπαλίζομαι, ἐπιτραπέω, μετατροπαλίζομαι, παρατροπέω, παρατρωπάω, περιτροπέω, πολύτροπος, προτροπάδην, τραπέω, τροπέω, τροπή, τρόπις, τρώκτης?, τρωπάω, ὑπότροπος.

τρέφω (eiusdem stirpis ac τέρπω?, cf. Curtius Etym.[3] p. 210). τρέφει, τρέφον, ἔτρεφον, -ες, -ε, -ον, imper. τρέφε, τέτροφε, θρέψω, -ουσι, θρέψα, θρέψε, ἔθρεψε, -αν, θρέψας, -ασα, τράφ', ἔτραφ', ἐτραφέτην, τραφέμεν, τρέφεται, ἐτρεφόμην, τράφη, ἐτράφημεν, τράφεν ἔτραφεν, θρέψαιο. 1) denso, coagulo. ι 246 ἥμισυ μὲν θρέψας γάλακτος ἐν ταλάροισιν κατέθηκεν. ψ 237 πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν (intrans. „haesit") ἅλμη. 2) nutrio, alo, educo. Π 203 χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. τ 482 σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. Α 414 τί νύ σε τρέφον αἰνὰ τεκοῦσα. Β 548 ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα. Χ 421 Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι. β 131 ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε, cf. μ 134 ψ 325. Ξ 202 303 οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον, cf. Π 191 Ω 60 τ 354. ε 135 τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, cf. η 256 ψ 335. ω 389 μήτηρ γρηῦς Σικελή, ἥ σφεας τρέφε καί ῥα γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκεν. Ε 70 πύκα δὲ τρέφε δῖα Θεανώ, ἶσα φίλοισι τέκεσσι. Ψ 90 ἔτραφέ (transitiv.) τ' ἐνδυκέως καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. Θ 283 ὅ σε τρέφε τυτθὸν ἐόντα, cf. Λ 223 Ν 466 Χ 480 λ 67. ψ 325 μητέρα θ' ἥ

μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, cf. α 435. Π 329 Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν θρέψε. Σ 57 438 θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς. cf. ξ 175. h. IV 114 Τρωὰς μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν. Ζ 282 μέγα μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσί τε. Cf. η 12 ο 363 ρ 293 h. II 127 (305) IV 257 273 V 219 227 235 XXVI 3 7. Β 661 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' (intrans. „adolevit") ἐνὶ μεγάρῳ. Ε 555 λέοντε ἐτραφέτην ὑπὸ μητρί. Η 199 ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, cf. Σ 436 γ 28. Φ 279 ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος. Λ 251 οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδὲ γένοντο, cf. δ 723 κ 417 ξ 201 141. Α 266 κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν. Γ 201 ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης, cf. Λ 222. Ι 143 285 Ὀρέστῃ, ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ, cf. Τ 326 h. V 165. Ψ 84 ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν (? cf. La Roche) ἐν ὑμετέροισι δόμοισι. ο 365 τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. τ 368 θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν, cf. h. V 221. Β 766 τὰς (ἵππους) ἐν Πηρείῃ θρέψ' Ἀπόλλων. Ψ 348 τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί. Χ 69 οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας θυραωρούς, cf. ξ 22 φ 364. Ε 52 ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Λ 741 τόσα φάρμακα ὅσα τρέφει χθών, cf. h. III 570. λ 309 Ὦτόν τ' - οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα. σ 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. ε 422 οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, cf. h. IV 5. Ρ 53 οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐλαίης. Ψ 142 χαίτην τήν ῥα Σπερχειῷ τρέφε τηλεθόωσαν. ν 410 τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. ξ 223 οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. (Componitur περιτρέφομαι. Derivantur ταρφέες, τάρφος, τραφερή, τρόφις, τροφόεις, τροφός, ἁλιο-, ἀνεμο-, ἁπαλο-, διο-, ἐν-, ζα-, ὑδατοτρεφής, ἐλεόθρεπτος, θρέπτρα, κουροτρόφος, ὀρεσίτροφος.)

τρέχω (cf. Curt. Etym.[4] p. 195). τρέχει, θρέξασκον (vid. δραμ-). curro, moveor. Σ 599 οἳ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν. Σ 602 ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι. Ψ 520 ὁ δέ (τροχός) τ' ἄγχι μάλα τρέχει. ι 386 τὸ δὲ (τρύπανον) τρέχει ἐμμενὲς αἰεί. (Componuntur [ἀνα-], [δια-], ἐν-, ἐπι-, [παρα-], [περι-], [συν-], [ὑπο]τρέχω. Derivantur ἁματροχόων (?), ἁματροχιή, ἁρματροχιή, ἐπιτροχάδην, ἔντροχος, ὀλοοίτροχος, περίτροχος, τράχηλος [? cf. Curtius l. d. p. 196], τροχός, τρωχάω.)

τρέω (τρεσ. terreo. cf. Curt. Etym.[4] p. 224 Verb. d. gr. Spr. I 210). τρεῖ, τρεῖτ', imperat. τρέε, τρεῖν, τρέσσε, τρέσε, τρέσσαν, ἔτρεσαν, τρέσαν, τρέσσαι, partic. τρεσσάντων. fugio (non „timeo". cf. Ariston. ad Ξ 522 Χ 143. Lehrs Aristarch. p. 77—81. Adversatur Doederlein, Hom. Gloss. T. 2 p. 156). Ε 256 τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη. Λ 546 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου θηρὶ ἐοικὼς ἐντροπαλιζόμενος, cf. Ρ 603. Λ 745 Ἐπειοὶ ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, cf. Ρ 729 ζ 138. Ν 515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο. Ξ 522 οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν ἀνδρῶν τρεσσάντων. Ο 586 589 τρέσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς, ὅς τε - φεύγει. Ρ 332 αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε. Τ 15 οὐδέ τις ἔτλη ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. Φ 288 μήτ' ἄρ τι λίην τρέε μήτε τι τάρβει. Χ 143 τρέσε δ' Ἕκτωρ τεῖχος ὕπο Τρώων. Λ 554 Ρ 603 δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ (λέων). (Componuntur δια-, παρα-, περι-, ὑποτρέω. Eiusdem stirpis sunt ὀτραλέος, ὀτρηρός, τρήρων.)

τρήρων (τρέω). τρήρωνα, -ωνες, -ωσι. fugax. Ε 778 αἳ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι, cf. h. I 114. Χ 140 Ψ 853 855 874 υ 243 τρήρωνα πέλειαν. μ 63 τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι τρήρωνες. (πολυτρήρων.)

τρητός (τερ, τιτράω. vid. τείρω). τρητοῖο, -οῖσι, -οῖς. perforatus (Doederlein Hom. Glossar. t. 2 p. 147: „abgerieben, glatt und sauber polirt"). Γ 448 γ 399 η 345 κ 12 ἐν τρητοῖσι λεχέεσσιν (de lectis ad institas inserendas aptis vel sculpendi arte exornatis). Ω 720 τὸν μὲν (Hectora mortuum) ἔπειτα τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν. α 440 παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι. ν 77 πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο. h. VI 8 ἐν τρητοῖσι λοβοῖσι. (ἐύτρητος, πολύτρητος.)

Τρηχίς. (ion. pro Τραχίς. Eust. 320, 19 ὀνομασθεῖσα διὰ τὴν τραχύτητα) Β 682 οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο. urbs Thessaliae ad Maliacum sinum sub monte Oeta sita, ab Hercule condita. Eust. l. l. Strab. 9, 428 Bursian Geogr. v. Gr. I 90 et 99 sq. Ottfr. Müller, hell. Stämme II p. 39 Buchholz, hom. Real. Ia 101. Eodem fere loco postea Lacedaemonii Heracleam aedificaverunt. Thuc. III 92 Strab. 9, 428.

Τρῆχος, Aetolus, quem Hector occidit. Ε 706 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον.

τρηχύς (ταράσσω). τρηχύς, -ύν, -εῖα, -είης, -εῖαν. asper, rudis. Β 633 Αἰγίλιπα τρηχεῖαν. Β 717 Ὀλιζῶνα. ι 27 (Ἰθάκη) τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος, cf. κ 417 463. ν 242 (Ἰθάκη) τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατος . . . . Ε 308 Η 265 Φ 404 λίθος. ε 425 ἀκτήν. ξ 1 ἀταρπόν. h. II 107 (285) βῆσσα. h. III 273 χθών.

τρίαινα (τρεῖς). τρίαιναν. tridens, fuscina, Neptuni instrumentum. Μ 27 ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν. δ 506 τρίαιναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν ἤλασε Γυραίην πέτρην. ε 292 ἐτάραξε πόντον χερσὶ τρίαιναν ἑλών.

τρίβος (ῐ. τρίβω). exercitatio, habilitas, ars. h. III 448 τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων, τίς τρίβος;

τρίβω (τερ. vid. τείρω et θλίβω. Savelsberg ap. Kuhn. Z. XXI 199). τριβέμεναι, τρῖψαι, τρίβεσθε. tero. Υ 496 ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας τριβέμεναι (exterere, triturare) κρῖ λευκὸν ἐν ἀλωῇ. ι 333 ὅς τις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας τρῖψαι (in terendo movere, torquere) ἐν (Aristarchus ἐπ') ὀφθαλμῷ. Ε 797 τῷ (τελαμῶνι) τρίβετο (vexabatur; v. l. pro τείρετο). Ψ 735 μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι. (ἀπο-, διατρίβω, ἄτριπτος.)

τρί-γληνος. τρίγληνα. τρίγληνα τρίκορα, ὡς τριῶν ζῳδίων ἐφ' ἑκατέρου δεδημιουργημένων Aristonic. ad Iliad. ed. Friedlaender p. 232. τρίκορα κόσμια, ἐνώτια, τριόφθαλμα Aristonic. ad Odyss. ed. Carnuth p. 148. tribus oculis ornatus, fulgens. De inauribus, quibus tres lapilli subditi sunt. Giseke Burs. Jahrb. 1874/75 p. 113 Schaper ap. Kuhn. Z. XXII 519. Ξ 183 ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐυτρήτοισι λοβοῖσι τρίγληνα μορόεντα, cf. σ 297.

τρι-γλώχιν. τριγλώχινι. tricuspis. Ε 393 ὀιστῷ τριγλώχινι. Λ 507 ἰῷ.

τρι-ετηρίς (τριέτηρος). trieterica, triennia sacra. h. XXXIV Bacch. 11 σοὶ πάντως τριε-

τηρίσιν (sc. ἑορταῖς) αἰεὶ ἄνθρωποι ῥέξουσι τελεέσσας ἑκατόμβας.

τρι-ετής. τρίετες (de accentu cf. Lehrs, quaestiones epicae 1837 p. 135—147. triennii spatium implens. β 106 τ 151 ω 141 ὣς τρίετες (per triennium, cf. La Roche, Hom. Studien 1861 p. 38) μὲν ἔληθε δόλῳ. ν 377 οἳ δή τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσι.

τρίζω (onomatop. Curt. Verb. d. gr. Spr. 321. cf. στριγμός). τρίζουσαι, τετρίγει, -ιγῶτας, -ιγυῖα, -ιγυῖαι. strideo. Β 314 ἔνθ' ὅ γε τοὺς (στρουθοῖο νεοσσοὺς) ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας (perfectum praesens tempus significans), ubi Zenodotum, qui τιτίζοντας coniecit veram esse lectionem, correxit Aristarchus, cf. Aristonic. ad Iliad. ed. Friedlaender p. 66. „κατὰ φύσιν γὰρ φθεγγόμενοι οἱ νεοσσοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ κατεσθιόμενοι τρίζουσιν". ω 7—9 ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες τρίζουσαι ποτέονται, ὣς αἱ (ψυχαί) τετριγυῖαι ἅμ' ἤισαν, cf. ω 5. Ψ 101 ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἠΰτε καπνός, ᾤχετο τετριγυῖα. Ψ 714 τετρίγει νῶτα (luctatorum) θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς.

τριήκοντα. triginta. Β 516 680 733 τριήκοντα γλαφυραὶ νέες.

τριηκόσιοι (ἑκατόν. cf. Curtius Etym.[4] p. 135). -όσιοι, -οσίοισι, -όσια. trecenti. Λ 697 ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν, κρινάμενος τριηκόσι' (capita trecenta) ἠδὲ νομῆας, cf. φ 19. ν 390 καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην. ξ 20 οἳ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.

Τρίκκη (Τρίκη). Thessaliae urbs. Β 729 οἳ δ' εἶχον Τρίκκην. Δ 202 Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο. Est autem sita ad Lethaeum flumen, quod influit in Peneum, Podalirii et Machaonis patria, ubi antiquissimum et celeberrimum Aesculapii templum erat; nunc vero Τρίκκαλα vocatur. cf. Hes. Suid. Steph. Byz. et Eust. 330, 26 qui verba praebent ἀπὸ Τρίκκης, τῆς Πηνειοῦ θυγατρός, Strab. 9, 437 Bursian, Geogr. v. Gr. I 51 Buchholz, hom. Real. I a 108.

τρίλλιστος (λίσσομαι). ter optatus, exoptatissimus. Θ 488 Ἀχαιοῖς ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νύξ.

Τριόπης (ion. pro Τριόπας, ‚qui tria habet ora' Pott ap. Kuhn. Z. VI 331—33 vel ‚qui tres habet oculos' Welcker gr. Götterl. I 162 cf. Kuhn. Z. XV 128). pater Phorbantis. h. Ap. Pyth. 33 ἢ ὡς Φόρβαντα Τριόπεω γένος. cf. Boeckh, ad schol. Pind. p. 314 sq. Preller, Demeter et Pers. p. 330 sq.

τρι-πέτηλος (πέτηλον). trifolius. De Mercurii caduceo in tres partes diviso. cf. Preller in Philol. vol. I 1846 p. 518 sq. Griech. Mythol. vol. I[2] p. 319. h. III 530 δώσω περικαλλέα ῥάβδον χρυσείην τριπέτηλον, ἀκήριον ἥ σε φυλάξει.

τρί-πλαξ (vid. δίπλαξ). triplex. Σ 480 περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν τρίπλακα.

τρι-πλῇ (τριπλόος). adverb. trifariam, in triplum. Α 128 τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν.

τρί-πολος (πολέω). -ῳ, -ον. ter aratus. Σ 542 νειὸν μαλακήν, πίειραν ἄρουραν, εὐρεῖαν τρίπολον. ε 127 νειῷ ἔνι τριπόλῳ.

τρί-πους (πούς). τρίπος Χ 164, -οδος, -οδι, -οδα, -οδες, -όδων, -οδας. tripus, cortina. Σ 344 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα· οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ, ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες, cf. Χ 443 Ψ 40 θ 434 sq. Σ 348 θ 437 γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. κ 359 πῦρ ἀνέκαιε πολλὸν ὑπὸ τρίποδι. κ 361 ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἕσασα λό' ἐκ τρίποδος κεράσασα. Ι 122 264 ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, cf. Τ 243. Ψ 264 τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον. Ψ 702 μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην, τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί. Artificiosum tripodum genus Vulcanus pro supellectile fabricabatur. Σ 373—379 τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐυσταθέος μεγάροιο, χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν etqus. Tripodes pretiosa sunt dona et certaminum praemia. Θ 290 πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήιον ἐν χερὶ θήσω ἢ τρίποδ' ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν ἠὲ γυναῖχ', cf. Ι 122 264 407 Τ 243. Ω 233 δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας. δ 129 δοιοὺς τρίποδας. ο 84 τινὰ τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβήτων, cf. ν 13 217. Λ 700 περὶ τρίποδος θεύσεσθαι. Χ 164 τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον, ἢ τρίπος ἠὲ γυνή. Ψ 259 ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε, cf. 264 513 702 718. Ψ 485 ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος. h. II 265 (443) ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε διὰ τριπόδων ἐριτίμων, cf. III 61 179. Adiectiva haec adduntur: αἴθων, ἄπυρος, δυωκαιεικοσίμετρος, ἐμπυριβήτης, ἐρίτιμος, εὔχαλκος, λοετροχόος, μέγας, περικαλλής, ποιητός, ὠτώεις.

Τρι-πτόλεμος (a πόλεμος, qui tres pugnas sustinet Pott ap. Kuhn. Z. 6, 341—352 id. Forsch. II 3 p. 412 Lehrs, Aristarch.[2] p. 459 adn. alii a πολεῖν ducunt conferentes νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ et vertunt ‚qui ter agrum versat' Welcker, Götterl. II 471 Preller, gr. Myth.[3] I 634). h. in Cerer. 474 [477] Τριπτολέμῳ. ib. 153 Τριπτολέμου πυκιμήδεος. Celei filius, princeps Eleusinus, artem agri arandi a Cerere traditam homines docuisse dicitur. cf. h. in Cer. l. l. Eust. 1156, 55 Plat. leg. 782 B. Strab. 1, 27 Preller l. l. I 634—637 Welcker l. l. II 471—473.

τρί-πτυχος (πτύσσω, vid. δίπτυχος). triplex (mit drei übereinandergelegten Schichten). Λ 353 τρυφάλεια τρίπτυχος αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

τρίς (τρεῖς). ter. Saepe τρίς more epico pluralem numerum in universum indicat. Α 213 τρὶς τόσσα δῶρα. Ε 136 τρὶς τόσσον μένος. θ 340 δεσμοὶ τρὶς τόσσοι, cf. Φ 80 Ω 686. Ε 436 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε - τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων, cf. Ζ 435 Π 702 703 Σ 155 157 Υ 445 446 Φ 176 177 λ 206 207 φ 125 126. Θ 169 τρὶς μὲν μερμήριξε -, τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε Ζεύς. Λ 462 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤυσεν -, τρὶς δ' ἄιεν ἰάχοντος, cf. Σ 228 229. ι 65 τρὶς ἕκαστον ἄυσαι. Ν 20 τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ. Π 784 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐνόρουσε - τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν. Χ 165 τρὶς Πριάμοιο πόλιν πέρι δινηθήτην, cf. Χ 251 Ψ 13 817 Ω 16 δ 277. Ω 273 τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν. γ 245 τρὶς ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν. δ 86 τρὶς τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. ι 361 τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν. μ 105 τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν (Charybdis) ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ.

τρισ-καί-δεκα (τρεῖς καὶ δέκα? cf. La Roche, Homer. Textkrit. Lpz. 1866 p. 229 Eustath. p. 1963, 2. τὸ δὲ τρεισκαίδεκα διὰ διφθόγγου

γράφουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα). tredecim. *E* 387 μῆνας. ω 340 ὄγχνας.

τρισ-και-δέκατος (τρεισκαιδέκατος). τρισκαιδέκατος, -ατον, -άτῃ. tertius decimus. *K* 495 τὸν τρισκαιδέκατον. κ 561 τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν. ϑ 391 τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός. τ 202 τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' (ἡμέρᾳ) ἄνεμος πέσε.

τρίσ-μακαρ (τρὶς μάκαρ?). τρισμάκαρες. ter felix, valde beatus. ε 306 τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ. ζ 154 τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, τρισμάκαρες δέ.

τρισσός (τρεῖς). triplex (dreierlei). h. IV 7 τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας.

τρι-στοιχί (τρίστοιχος). adverb. triplici ordine. *K* 473 ἔντεα δέ σφιν καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο εὖ κατὰ κόσμον τριστοιχί. ῑ producitur v. Hartel hom. Stud. p. 107.

τρί-στοιχος (στοῖχος). triplici ordine dispositus. μ 91 ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες.

τρισ-χίλιοι (χίλιοι). τρισχίλιαι. ter mille. *Y* 221 τρισχίλιαι ἵπποι θήλειαι.

τρίτατος (τρίτος). τρίτατος, masc. et neutr. -άτῳ, m. et n. -ατον, masc. -άτοισι, -άτῃ, -ῃς, -ῃ, -ην. tertius. *A* 252 μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. *B* 565 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίε. *I* 363 ἤματι. *K* 253 μοῖρα, cf. *O* 195 δ 97 h. V 446 464. *Ξ* 117 τρίτατος δ' ἦν Οἰνεύς. *O* 188 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀίδης. *Ψ* 267 τῷ τριτάτῳ κατέθηκε λέβητα. *Ω* 761 Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο. ι 90 κ 102 ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας. h. V 399 ὡρέων τρίτατον μέρος. h. VIII 8 τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος.

Τριτο-γένεια (Minervam ita appellatam esse a Tritone lacu, quem vel in Boeotia vel in Thessalia vel in Libya esse tradiderunt, cf. schol. ad Ap. Rhod. 1, 109, Graeci veteres omnes praeter alias expl. rationes protulerunt. cf. Et. M. 767, 41 ἢ ὅτι παρὰ τῷ Τρίτωνι ποταμῷ γέγονεν. schol. A et B ad *Θ* 39 et *Δ* 515 Eust. 696, 38; 1265, 7; 1473, 10 Suid. et Hesych. s. Τριτογενής. Itaque recte duci videtur a rad. τριτο, quae est in voce Ἀμφιτρίτη, scr. trita zend. traêtaona et significat: ‚ex aqua genita'. H. Steph. thes. s. v. Delbrück in Curt. Stud. I 2 p. 135 ib. IV 110 V 180 Bergk N. Jahrb. 1860 vol. 81 p. 289 sq. et 377 sq. Preller, gr. Myth.[3] I 152 Fick, gr. Personennamen p. 82, 215. Praeterea Minervam ita dictam esse vel quod e capite Iovis prognata sit, τριτώ enim caput esse Cretensium lingua, vel quod tertia post Apollinem et Dianam ut Düntzer ad γ 378 et in alter. Il. ed. ad *Δ* 515, vel quod tertio mensis die i. e. τῇ τρίτῃ nata sit, vel quod tria hominibus ingeneret νοῦν μνήμην θέλησιν, quibus expl. rationibus obstat littera i longa, vel quod timorem iniciat inimicis, τὸ τρεῖν ἐγγεννᾶ, tradunt Eust. 504, 25; 696, 34 Hesych. Suid. Et. M. 767, 40 schol. A et B ad *Δ* 515 et *Θ* 39, alii). Minervae cognomen. Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια *Δ* 515 γ 378. θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος *Θ* 39 *X* 183.

Τριτο-γενής (cf. Τριτογένεια). Minerva. h. XXVIII 4 Τριτογενῆ, τὴν αὐτὸς ἐγείνατο μητίετα Ζεύς.

τρίτος (τρεῖς). τρίτος, -ον, -ῳν, -η, -ης, nom. et acc. -ον, -ῳ, acc -α. tertius. *Λ* 707 τρίτῳ ἤματι. *M* 91 Κεβριόνης τρίτος εἵπετο. *M* 94 τῶν δὲ τρίτων Ἕλενος (ἦρχε) καὶ Δηίφοβος. *M* 95 τρίτος δ' ἦν Ἄσιος. *Π* 193 τῆς δὲ τρίτης (στιχός) Πείσανδρος ἡγεμόνευεν. *Π* 850 σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. *Ψ* 700 ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα. β 89 ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, ἐξ οὗ. δ 551 τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε ὅς τις. ε 390 ι 76 κ 144 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐυπλόκαμος τέλεσ' ἠώς. κ 356 ἡ δὲ τρίτη οἶνον ἐκίρνα. ξ 471 τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγώ. υ 185 τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος. τὸ τρίτον (tertium, tertio, zum dritten Male, drittens). *Γ* 225 αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιός. *Z* 186 τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας. *Ψ* 733 τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον. *Ψ* 842 τὸ τρίτον αὖτ' ἔρριψεν Αἴας. κ 520 λ 28 πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέι οἴνῳ, τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι.

τρίχα (τρίς). tripliciter, tripartito. *B* 655 οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες. ι 157 διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες βάλλομεν. ϑ 506 τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή. μ 312 ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην (cum tertia pars noctis erat), μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, cf. ξ 483. (τριχθά.)

τριχάιξ (θρίξ? ἀίσσω?). crines movens, crines passos habens? Dubiae originis vocabulum, quod semel legitur τ 177 ἐν δὲ Κύδωνες Δωριέες τε τριχάικες δῖοί τε Πελασγοί. Etymol. M. p. 768, 25: Τριχάικες οἱ συνεχῶς κινοῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας· τοιοῦτο καὶ ὁ κορυθαίολος Ἕκτωρ. Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἷον· πάντες δὲ τριχάικες καλέονται, οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο (cf. Hesiod. ed. Goettling. Edit. alter. p. 253). Magis probanda videtur eorum explicatio, qui priorem vocabuli partem a θρίξ, non a τρίχα derivatam esse putant et de capillis promissis interpretantur (cf. Ἄβαντες ὄπιθεν κομόωντες, καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Θρήικες ἀκρόκομοι. Doederlein Glossar. T. 1 1850 p. 22). De galearum cristis comantibus ut cogitemus, τρίχες vocabuli propria vis nullo modo efficit. Eam etymologiam, quam Düntzerus protulit in Jahn. Jahrbb. vol. 69 1854 p. 601 τρίς et χάιος (= „nobilis") subesse suspicans, in editione Odysseae a. 1863 ipse reiecit. Nuper Schaper in Kuhn. Z. XXII 519 = τριχάϝιξ a θρίξ et αἴσσειν (ἀϝίκjειν) ducens vertit: „den Helmbusch schüttelnd". it. Schaper, progr. Coeslin 1873 p. 7.

τριχθά (τρίχα. τριχ-jα. cf. Curtius Etym.[4] p. 663) tripliciter, in ternas partes. *B* 668 τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν. *O* 189 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται. *Γ* 363 τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός. ι 71 ἱστία δέ σφι τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.

Τροιζήν (a rad. tra i. e. traicere Curt. Et.[4] p. 614; urbem a Troezene, Pelopis filio, nomen accepisse tradunt Eust. 287, 10 Steph. Byz. schol. B ad *B* 561). *B* 561 Τροιζῆνα. urbs Argolidis a Pittheo condita, Diomedis erat cf. Il. l. l., sita ad sinum Saronicum; ruinae adhuc exstant prope vicum, qui nunc Damalas dicitur. cf. Paus. 2, 30, 5—34, 1 Strab. 8, 369 Eust. l. l. Hesych. Suid. s. v. Θησεύς Bursian, Geogr. v. Gr. II p. 88 sq. Curtius, Pelop. II 431—438 Buchholz, hom. Real. Ia 221 Friedreich, Real. 81.

Τροίζηνος, Ceae filius. *B* 847 Τροιζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο.

Τροίη (a rad. tra i. e. traicere Curt. Et.[4] p. 614; de nominis orthogr. et origine Et. M. 770, 15 ὄνομα Βοιώτιον. Τρώς. Τρωικός. Τρώιος. Τρωία· ἰωνικῶς Τρωίη· συστολῇ ποιητικῇ

Τροΐη. καὶ συναιρέσει Τροίη καὶ Τροία. ἢ ἐκ τοῦ Τρωΐα Τροία ὡς τὸ Ἀχελώιος Ἀχελοῖος λέγεται. cf. Eust. 65, 6; 65, 17 Steph. Byz. schol. A ad *Λ* 129 Τροίην· οὕτως Ἀρίσταρχος τρισυλλάβως καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ τῆς Ὀδυσσείας (*λ* 510) ‚ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φράζεν'. cf. La Roche, Textkritik p. 366. alii urbem a rege Troe appellatam esse tradiderunt Apollod. 3, 12, 2). Τροίη *Υ* 316 *Φ* 375. Τροίης *Ζ* 529 *Ν* 233 367 *Ξ* 505 *Π* 100 *α* 327 *ε* 39 *κ* 40 332 *ν* 137 388 *ξ* 229 *σ* 260. Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον *α* 2. Τροίῃ *Ρ* 155. ἐν Τροίῃ *Β* 162 178 *Δ* 175 *Λ* 818 *Χ* 478 *α* 355 *δ* 6 *ν* 315 *ο* 153 *ω* 37. ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι *Π* 461 *Ω* 86. Τροίῃ ἐν εὐρείῃ *Ω* 256 494 *α* 62 *δ* 99 *ε* 307. ἐνὶ Τροίῃ *Β* 237 *Ι* 246 *Π* 515 *Σ* 330 *Τ* 330 *Ω* 542 *σ* 266. ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι *Ζ* 315. ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ *Ν* 433 *Ω* 774 *λ* 499 *μ* 189. Τροίην *Ε* 773 *Ι* 46 *Ω* 291 346. *Τ.* ἐριβώλακα *Γ* 74 257. *Τ.* ἐρίβωλον *Σ* 67 *Ψ* 215. *Τ.* εὔπυργον *Η* 71. *Τ.* εὐρυάγυιαν *Β* 141 *Ι* 28. *Τ.* εὐτείχεον *Θ* 241. πόλιν *Τ.* εὐτείχεον *Α* 129. ὑψίπυλον Τροίην *Π* 698 *Φ* 544. ἐς Τροίην *Ζ* 207 *Κ* 28 *Λ* 22 *Ν* 7 645 *Ο* 706 *Π* 169 *α* 210 *ν* 248. ἐπὶ Τροίην h. in Ven. 66. ὑπὸ Τροίην *δ* 146 *ξ* 469. ἀμφὶ πόλιν Τροίην *λ* 510. κατὰ Τροίην ἐρίβωλον *Ι* 329. εὖ ναιομένην πόλιν nomine non adiecto *Ε* 489. Τροίηνδε (La Roche in ed. Il. et Od. Τροίην δέ) *Η* 390 *Χ* 116 *Ω* 764 *γ* 268 *π* 289 *ρ* 314 *τ* 8 187. Τροίηθεν *γ* 257 276 *δ* 488 *ι* 259 *λ* 160. ἀπὸ Τροίηθε(ν) *Ω* 492 *ι* 38.

1) ager Troianus, quae est ea orae maritimae pars, quae inde a Lecto promunturio ad Hellespontum pertinet et Aesepo et Caïco fluviis continetur. cf. *Ω* 544—546 schol. A et B ad *Ζ* 1 Strab. 13, 581 Eust. 754, 35 Τροία ἐλέγετο πᾶσα ἡ περίχωρος τῆς Ἰλίου. Steph. Byz. Omnis Troas divisa est in quinque partes, quae sunt Pandari, Adresti et Amphionis, Asii, Aeneae, Hectoris regna cf. *Β* 816—839; accedunt Lelegum fines imperio Altae subiecti *Φ* 86—87, et Cilicum, qui reguntur et ab Eetione *Ζ* 369 sq. *Χ* 479 et a Myne *Τ* 296 et ab Eurypylo *λ* 518. cf. Strab. 13, 584 sq. Buchholz, hom. Real. I a 306 sq. Mediam per planitiem, quae de montis Idae summo fastigio, cui nomen Gargarum est, perlustrari potest (*Ξ* 292 *Θ* 47 *Ω* 290—291), Scamander, maximus fluvius, fluit. Alterum locum tenet secundum Homerum Simois, qui ex Ida proficiscens in Scamandrum influit (*Ε* 774), inter quae flumina est campus, in quo pugnatur (*Ζ* 2). Praeterea sex fluvii minores, qui ipsi quoque omnes ab Ida originem ducunt, Rhesos, Heptaporos, Caresos, Rhodios, Grenicos, Aesepos commemorantur *Μ* 19—22. Prope Scamandri ostium inter Sigeum et Rhoeteum promunturia, in ora Troiana septentrionali ad Hellespontum castra Achivorum non longe ab urbe erant posita; quae ab Ilio viginti stadia afuisse tradidit Strab. 13, 598. cf. *Η* 368—423 *Κ* 11—13. A Scaea porta qui ad illa ibat, primum prope urbem praeteribat collem altum, qui Βατίεια ab hominibus, σῆμα Μυρίνης a diis appellabatur *Β* 811—814, deinde Aesyetae *Β* 791, tum Ili sepulcrum, quod in media planitie aedificatum erat *Λ* 166—167. Praeterea ἐρινεός, apud quem et facilis muri ascensus *Ζ* 433 sq. et specula et fontes Scamandri erant *Χ* 145, et φηγός ad Scaeam portam *Ζ* 237 et θρωσμὸς πεδίοιο prope naves Graecorum situs *Κ* 160 *Λ* 56 commemorantur; ad litus τὸ τεῖχος Ἡρακλῆος, Καλλικολώνη collis ad Simoentem *Υ* 51 151, prope castra tumulus Graecorum *Η* 433, monumenta Aiacis, Achillis, Patrocli, Antilochi *γ* 109—112 erant. Haec sunt, quae ex Hom. carminibus de planitie qualis fuerit, colligi possunt. Itaque si quaerimus, quo planitiei loco urbs Troia Hom. aetate exstructa fuerit, id imprimis est reputandum, Homerum planitiem non accuratissime descripsisse, sed primis tantum lineis adumbrasse. cf. Hercher, die hom. Ebene v. Troia id. Homer u. das Ithaka der Wirklichkeit Hermes 1866 I p. 263 sq. 269 sq. Steitz, die Lage des hom. Troia N. Jahrb. 111 p. 253 sq. Sybel, über Schliemanns Troia Marburg 1875 Gladstone, Homer u. sein Zeitalter übers. v. Bendam Jena 1877 p. 18. De ea re in contrarias sententias discesserunt viri docti. Plerisque, ubi Ilium Novum postea, hac aetate Hissarlik pagus est, ibi fuisse videtur Troia Homerica, quod et veteres omnes fere tradiderunt, Hellanicus ap. Strab. 13 p. 602 τοῖς Ἰλιεῦσι συνηγορεῖ τὸ τὴν αὐτὴν εἶναι πόλιν τὴν νῦν τῇ τότε. Herod. I 5 II 10 VII 43 Strab. 13, 593 Plin. hist. nat. V 30, 20 al. cf. Eckenbrecher, die Lage des hom. Troia² Düsseldorf 1875 p. 32 sq. exceptis Demetrio Scepsio et Hestiaeo, quos Strabo in l. 13 p. 588 secutus est, et nuper Schliemann, Ausgrabungen etc. luculenter demonstravit. cf. Schliemann l. l. et Troia und seine Ruinen Vortrag gehalten zu Rostock. Ithaque, Pélop. Troie p. 134—222 Schliemann, Troy and its remains, edited by Philip Smith. London 1875. Eckenbrecher l. l. Steitz l. l. p. 225—264 Giseke, Burs. Jahresbericht 1874/75 fasc. II p. 90 sq. Burnouf, rev. des deux mondes 1874 No. 1 O. Keller, die Entdeckung Ilions Freiburg i/B. 1875 Christ, Topogr. der troi. Ebene. Sitz. Ber. der bair. Ak. d. W. hist.-phil. Cl. 1874 II p. 185—227 Aldenhofen, im neuen Reich 1874 p. 569—580 Gladstone l. l. cap. 1 et 2. Alii in Bunarbaschi qui vocatur colle eam sitam fuisse contenderunt, secuti Lechevalier, voyage de la Troade, ut Heyne exc. ad Il. VI Lenz, die Ebene v. Troia Welcker, kl. Schr. II p. 1 sq. Leake, journal of a tour in Asia minor p. 277 sq. Forbiger, A. Geogr. II 149 Forchhammer, Beschreibung der Ebene v. Troia id. Jahrb. 1876 vol. 113 p. 320 sq. Hahn, Ausgrabungen auf dem hom. Pergamos Gelzer, eine Wanderung nach Troia Stark, nach dem griech. Orient, id. in Jenaer Literaturzeitung 1877 p. 665—678 ubi libros eorum, qui nuperrime de hac re disseruerunt, recensuit, alii in loco pagi, cui Strabonis aetate Ἰλιέων κώμη, nostra Aktoché-Kioi nomen est. Strab. 13, 588 Ulrichs, Rh. Mus. 1844 p. 573—608 Hasper, Progr. v. Brandenburg 1867 et v. Glogau 1868. Imprimis propter has causas ea sententia, quae primo loco est dicta, probanda videtur. Primum et Menderé fluvius et Scamander sunt ripis abruptis *Φ* 26 171 175 Eckenbr. l. l. p. 17 et maximi planitiei, *Ξ* 433 *Φ* 1—2 8 saep. Eckenbr. l. l. p. 4, in qua teste Hom. *Υ* 216 urbs ita erat aedificata, ut non longe a mari abesset *Η* 368—423 *Κ* 11—13. Deinde loci natura Achillem et Hectorem circum urbem cucurrisse patitur *Χ* 165 171 Eck. l. l. p. 23 sq. Tum tantum apud Hissarlik pagum, qui ab Ida monte conspicitur *Θ* 47 *Ω* 290—291, satis magnae ruinae sunt repertae. Praeterea cf. Buchholz, hom. Realien I a p. 306 sq.

2) urbs Troia, quae ipsa a poëta nominatur Ἴλιος, Ἴλιον semel, ἄστυ (μέγα) Πριάμοιο, Πριά-

μοιο vel *Τρώων πόλις*, ab Ilo, Trois filio condita, rege Laomedonte a Neptuno et Apolline muris munita esse dicitur. Eodem rege ab Hercule est expugnata; Priamo autem regnante post bellum decem annorum a Graecis capta et deleta est. Atque appellatur *εὐτείχεος* et *εὔπυργος* et *ὑψίπυλος* propter portas altas, e quibus unam Scaeam ad occidentem solem spectantem Hom. commemorat. Acropolis est *Πέργαμος*, viae urbis *ἐυκτίμεναι*. Praeterea ei tribuuntur attributa haec: *εὐρυάγυια ἐύδμητος ἐυκτίμενος εὐναιόμενος ἱρός ἐρατεινός αἰπεινός αἰπύς ὀφρυόεις ἠνεμόεις εὔπωλος.* cf. s. v. *Ἴλιος, ἄστυ, πόλις.*

τρομέω (*τρόμος*). *τρομέω, -εις, -ει, -ουσι*, 3. pers. *τρόμεον, τρομεοίατο, τρομέοντο, -εσθαι.* tremo, timeo. *Κ* 95 *τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.* h. XXVII Dian. 6 *τρομέει δὲ κάρηνα ὑψηλῶν ὀρέων.* *Η* 151 h. I 47 *οἳ δὲ μάλα τρόμεον καὶ ἐδείδισαν.* *Ο* 627 *τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται δειδιότες*, cf. *Κ* 10 492. Fulda, Unters. I. Der pleonast. Gebrauch von *θυμός*. Duisb. 1865 p. 134 sq. *Ρ* 203 *τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι*, cf. h. I 2. *π* 446 *θάνατον.* *σ* 80 *εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς.* *υ* 215 *ὄπιδα θεῶν.* h. I 66 *τόδε ἔπος*, med. *Κ* 10 *τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.* *Κ* 492 *μηδὲ τρομεοίατο (ἵπποι) θυμῷ νεκροῖς ἀμβαίνοντες.* *π* 446 *οὐδέ τι μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα ἔκ γε μνηστήρων.* (*ἀμφι-, περι-, ὑπο-.*)

τρόμος (*τρέμω.* q. vid.). *τρόμος.* tremor, timor. cf. La Roche, Homer. Textkr. 1866 p. 367 sq. *Γ* 34 *ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα*, cf. *Θ* 452 *Ξ* 506 *Ω* 170 *σ* 88 *ω* 49. *Ε* 862 *τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλεν Ἀχαιούς τε Τρῶάς τε δείσαντας*, cf. *Τ* 14 *Χ* 136. *Ζ* 137 *κρατερὸς γὰρ ἔχεν τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.* *Η* 215 *Υ* 44 *Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον.* *Κ* 25 *Μενέλαον ἔχε τρόμος*, cf. *Σ* 247. *Λ* 117 *αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει.*

τροπάω. vid. *τρωπάω.*

τροπέω (*τρέπω.* Curt. Verb. d. gr. Spr. I 342). verto. *Σ* 224 *ἵπποι ἂψ ὄχεα τρόπεον.*

τροπή (*τρέπω*). conversio (Umkehr). *ο* 404 *νῆσός τις Συρίη Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο.* Aristonic. ad Odyss. ed. Carnuth p. 136. „*οἷον ὡς πρὸς τὰς τροπὰς ἡλίου, ὅ ἐστιν ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη ὑπεράνωθεν τῆς Δήλου. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός*". Aliis solstitia visum est vocabulum significare.

τρόπις (*τρέπω*). *τρόπιος, -ιν.* carina. *ε* 130 *ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα.* [*η* 252] *τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεός.* *μ* 421 *ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος.* *μ* 422 *ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν.* *μ* 424 *τῷ* (*ἐπιτόνῳ*) *συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν.* *μ* 438 *ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις.* *τ* 278 *τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου.*

τροπός (*τρέπω*). *τροποῖς.* lorum tortum (quo remi ad *κληῖδας* alligantur. „Stropp". *δ* 782 *θ* 53 *ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι.*

τροφέω. *τροφέοντα, τροφέοντο.* vid. *τροφόεις.*

τρόφις (*τρέφω*). enutritus, crassus, tumidus. *Λ* 307 *πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται.*

τροφόεις (*τροφή*). *τροφόεντα.* enutritus, tumidus. *Ο* 621 *ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα κύματά τε τροφόεντα* (Venet. *τροφέοντα*). *γ* 290 *λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀυτμένα χεῦε, κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν.* In Odysseae loco La Roche et Ameis volunt restitui lectionem Aristarcheam: *τροφέοντο* „intumescebant". Didym. *Ἀρίσταρχος γράφει τροφέοντο* (cod. *τροφόεντο*) *ἀντὶ τοῦ ηὐξάνοντο.*

τροφός (*τρέφω*). femin. *τροφός, -οῦ, -όν, -οί.* nutrix, altrix (Wärterin, non idem ac *τιθήνη*). *β* 361 *δ* 742 *τ* 21 *χ* 419 485 492 *ψ* 25 39 69 *φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια* (vid. sub hoc nomine), cf. *χ* 480. *ρ* 31 *τ* 15 *φ* 380 *χ* 391 394 *τροφὸς* (*-όν*) *Εὐρύκλεια* (*-αν*). *τ* 489 *οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι.* *ψ* 289 *Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς* (*Εὐρύκλεια*) *ἔντυνον εὐνήν.* h. IV 114 *Τρωὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν.* h. V 103 *οἷαί τε τροφοὶ εἰσὶ θεμιστοπόλων βασιλήων παίδων καὶ ταμίαι.* h. V 291 *χειρότεραι γὰρ δή μιν ἔχον τροφοὶ ἠδὲ τιθῆναι.*

Τροφώνιος (nomen a *τρέφω* formatum eum significat, ‚qui alit'. Preller, gr. Myth.[3] II p. 499 et adn. 1 Pott ap. Kuhn. Z. VI 352—354 Schwenck, rh. Mus. 1866 vol. XXI p. 631. in inscript. Boeot. exstat *Τρεφώνιος*). Ergini filius. h. Ap. Pyth. 118 *Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης* | *υἱέες Ἐργίνου.* ‚Qui (Tr. et Ag.) cum Apollini Delphis templum exaedificavissent, venerantes deum petierunt mercedem non parvam quidem operis et laboris sui, nihil certi, sed quod esset optimum homini. Quibus Ap. se id daturum ostendit post eius diei tertium diem: qui ut illuxit mortui sunt reperti'. Cic. Tusc. I, 47, 114. Deinde Trophonius dei iussu divino honore cultus oracula edidit Lebadeae. Paus. 9, 39 Suid. s. v. cf. Cic. nat. D. 3, 22, 56 Mercurius, is qui sub terris habetur, idem Trophonius. Praeterea cf. Strab. 9, 421 Paus. 8, 10, 2; 10, 5, 13 Suid.

τροχάω. vid. *ἁματροχόωντα* et *τρωχάω.*

τροχός (*τρέχω*). *τροχοῦ, -όν.* 1) rota (currus et figularis). *Ζ* 42 *Ψ* 394 *ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη.* *Ψ* 517 *ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται ... ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει.* *Σ* 600 *ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν.* 2) orbis (Scheibe). *μ* 173 *κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέι χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας.* *φ* 178 183 *στέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν.*

τρυγάω (*τρύγη*). *τρυγόωσι, -ωεν.* fruges percipio, vindemio. *Σ* 566 *φορῆες, ὅτε τρυγόωεν* („aberniten") *ἀλωήν.* *η* 124 *ἑτέρας* (*σταφυλάς*) *τρυγόωσι.*

τρύγη (cf. Regel in Kuhnii Z. vol. 10 p. 139). fruges. h. I 55 *οὐδὲ τρυγὴν οἴσεις οὔτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύσεις.* Derivatur *τρυγάω*, componuntur *ἀτρύγετος* (?), *διατρύγιος, τρυγηφόρος.*

τρυγη-φόρος (*φέρω*). frugifer. h. II 351 (529) *οὔτε τρυγηφόρος ἠδέ γ' ἐπήρατος οὔτ' εὐλείμων.*

τρύζω (onomatop. *στρύζω.* cf. Curtius Etym.[4] p. 684. Verb. d. gr. Spr. I 342). murmuro, gemo. *Ι* 311 *ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.* Doederlein in glossar. vol. 2 1853 p. 167 a *τορός* „laut" vocabuli originem deducens vertit „schwazen" (schol. „*πολυλογοῦντας .. αὐτοὺς καὶ πολυφώνους καλεῖ* L. *τρύζητε δὲ ἤτοι τρύχητε τὴν ἀκοὴν καὶ βαρύνητε, τονθορύζητε* V, BLV." in editione Iliadis a. 1863 hanc profert interpretationem: „suadere flebili voce".

τρύπανον (*τερ-, τείρω. τρυπ-, τρῦπα* „cavum". cf. Curtius Etym.[4] p. 223). terebra. cf. *τέρετρον.* *ι* 385 *δίνεον ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ*

νήιον ἀνὴρ τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι ἁψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί, ubi describitur terebra maxima, quam unus operarius tenet et dirigit, plures commovent. cf. Grashof, das Schiff p. 7 Friedreich, Realien 1856 p. 324. Eiusdem stirpis τρυπάω.

τρυπάω (skr. tark, lat. torqueo cf. Curtius Stud. I 2 p. 136. τρῦπα. vid. τρύπανον). terebro, perforo. ι 384 ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήιον ἀνὴρ τρυπάνῳ.

τρυφάλεια (τρύω?, φάλος?, τρύφος? „mit durchbrochnem Helmbügel, -schirm, -kegel?"). τρυφάλεια, -αλείης, -η, -άλειαν, -αι, -αλειῶν. cassis, galea. Γ 372 (ἱμάς) ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. Γ 376 κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρί. Ε 182 ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ. Κ 76 ἀσπὶς καὶ δύο δοῦρε φαεινή τε τρυφάλεια. Λ 352 ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια. Μ 22 Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι κάππεσον ἐν κονίῃσι. Μ 339 βαλλομένων σακέων τε καὶ τρυφαλειῶν. Ν 530 ἐκ δ' ἄρα χειρὸς τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα. Ν 577 ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν αραξε. Π 795 ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων. Σ 458 ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν καὶ κνημῖδας. Τ 380 περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας κρατὶ θέτο. Τ 382 ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν. Ψ 799 κατὰ μὲν ἔγχος θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν. χ 183 τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων τρυφάλειαν. Adiectiva haec adduntur: αὐλῶπις, βριαρός, ἱππόκομος, ἵππουρις, καλός, κεινός, τρίπτυχος, φαεινός.

τρύφος (θρύπτω), τό. fragmentum, pars refracta. δ 508 τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ (Γυραίης πέτρης) τρύφος ἔμπεσε πόντῳ.

τρύχω (τερ-. τείρω. cf. Curtius Etym.[4] p. 222). τρύχουσι, -ξοντα, τρυχώμεθα, -όμενος. attero, consumo, conficio. α 248 π 125 τ 133 τρύχουσι δὲ οἶκον. α 288 ἢ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν. κ 177 μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ. ρ 387 πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἓ αὐτόν. (κατατρύχω).

Τρῳάς v. **Τρῳός**.

τρώγω. rodo, vescor. ζ 90 τας μὲν (ἡμιόνους) σεῦαν τρώγειν ἄγρωστιν.

Τρωιάς v. **Τρώιος.**

Τρωικός adi. Troianus. Ρ 724 λαὸς Τρωικός. Π 369 et Φ 296 λαὸν Τρωικόν. Κ 11 ἐς πεδίον τὸ Τρωικόν. Ψ 464 Τρωικὸν ἂμ πεδίον.

Τρώιλος, Priami filius, in bello occisus. Ω 257 Τρώιλον ἱππιοχάρμην. cf. schol. A ad l. Lehrs, Arist.[2] p. 190—191.

Τρώιος (cf. Et. M. 770, 15 Τρώς Τρωικός Τρώιος). adi. 1) regi Troi proprius. Τρώιοι ἵπποι Ε 222 Θ 106. Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι | Τρώιοι Ψ 377—378. Sunt autem equi, quos Iupiter Troi dedit Ganymede rapto Ε 265 sq. 2) Troianus Ν 262 Τρώια (δούρατα). Femininum huius adiectivi usurpatur.

Τρωιάς. (τῆς ληίδος) Τρωιάδος ν 263. Τρωιάδας δὲ γυναῖκας Ι 139 281 Π 831. pro subst. usurpatum **Τρωιάδες,** feminae Troianae. Τρωιάδων Σ 122 Χ 514. Τρωιάδων βαθυκόλπων Ω 215.

τρώκτης (τρώγω? „Nager, Näscher". τρέπω? skr. trkvan. „Betrüger". cf. Schweizer-Sidler in Kuhnii Z. vol. 12 1863 p. 302 Curtius Etym.[4] p. 462 Doederlein Glossar. vol. 3 1858 p. 333 sq.). τρώκτης, τρῶκται. fraudator, deceptor. ξ 289 Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς, τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει. ο 416 Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἄνδρες, τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.

Τρῳός (de iota subscr. et accentu cf. Et. M. 770, 31 Τρῳάς· τὰ μὲν Τρῳαὶ σημαίνει τὰς Τρωικὰς ἢ γυναῖκας ἢ ἵππους . . . . . λέγει δὲ ὁ τεχνικός, ὅτι ἔχει τὸ ι ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν ‚Τρωιάδας γυναῖκας' καὶ ‚ἵππους δὲ Τρῳούς' ἀντὶ τοῦ Τρωικούς ἢ ἄνδρας ἢ ἵππους, ἀποβολῇ τοῦ κ Τρωίους καὶ συναιρέσει Τρῴους. Eust. 541, 23 ὅτι τε ἐκ τοῦ Τρωὸς ὁ Τρωικὸς ὀξυτόνου ὀνόματος, οὐ θηλυκὸν τὸ Τρῳαὶ γυναῖκες, διελύθη τὸ Τρώιος ἵππος. La Roche, hom. Textkr. p. 227; id. hom. Unters. p. 214. Sed Ahrens, Philologus 1851 vol. VI p. 1—10 et Bekker in ed. Hom. carm. adi. Τρῷος scribunt). 1) regis Trois proprius Ψ 291 ἵππους δὲ Τρῳούς. 2) Troianus ἵπποι Τρῳαί Π 393. Τρῳῇσι κυσί Ρ 127 255 273 Σ 179. Τρῳὰς δὲ στίχας Ε 461. 3) Τρῳαί. feminae Troianae Γ 384 411 Σ 339 δ 259. Τ. ἐυπλόκαμοι Ζ 380 385. Τρῳῇσι Χ 430 434 476. Τρῳάς Γ 420 Χ 57. **Τρῳάς** femin. Τρ. . . . τροφός h. in Ven. 114. **Τρῳάδες.** feminae Troianae Ω 704. Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους semper in extr. v. Ζ 442 Η 297 Χ 105.

τρωπάω (τρέπω). τρωπῶσα, -άσκετο, -ῶντο, -ᾶσθε, -ᾶσθαι. verto, converto. cf. Ed. Wentzel, qua vi posuit Hom. verba πέλω etc. Progr. Glog. 1840. τ 521 ἥ (Ἀηδών) τε θαμὰ τρωπῶσα („varians") (schol. Aristoph. Vesp. 553 πολὺ τρωχῶσα) χέει πολυηχέα φωνήν. — Med. Λ 568 ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν. Ο 666 φόβονδε. Π 95 πάλιν. ω 536 πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο („fugiebant") λιλαιόμενοι βιότοιο. τροπάω falso duobus Iliadis locis legebatur. (ἀποτρωπάω.)

Τρώς. 1) Erichthonii filius, Ili, Assaraci, Ganymedis pater, Troianorum rex. Υ 230—232. Τρωός Υ 231. Τρωί Ε 265. Τρῶα Υ 230 h. in Ven. 207. Ganymede filio rapto a Iove clarissimos illos equos accepit Ε 265 sq. 2) Alastoris filius, ab Achille occisus. Υ 463 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην. 3) **Τρῶες,** Troiani. Α 256 Β 123 815 826 Γ 2 56 111 Δ 66 71 157 270 433 497 Ε 451 535 607 618 789 Ζ 73 227 300 Η 80 195 393 414 477 Θ 55 154 158 542 Ι 1 Κ 160 Λ 56 70 382 420 468 474 483 486 525 800 Μ 3 82 108 208 290 Ν 39 (φλογὶ ἶσοι ἀολλέες) 105 136 551 639 722 724 800 Ξ 79 448 Ο 306 379 384 390 408 574 589 592 (λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι) 707 Π 42 278 295 303 564 569 592 600 628 764 770 Ρ 262 266 274 319 370 606 730 Σ 175 200 229 243 263 310 447 Τ 412 Υ 3 146 184 374 Φ 25 310 528 606 Χ 343 394 506 Ω 663 ε 310 θ 501 μ 190 ρ 119. Τρ. ἀγαυοί semper in extr. v. Η 386 Κ 563 Π 103. Τρ. μεγάθυμοι Ε 27 Λ 459 Ν 737. Τρ. μεγαλήτορες Φ 55. Τρ. ὑπέρθυμοι Ι 233 Λ 564 Ρ 276. Τρ. ὑπερφίαλοι Φ 459. **Τρώων** Β 127 130 355 Γ 266 297 319 341 417 451 Δ 85 197 207 335 457 543 Ε 264 324 521 Ζ 78 335 450 Η 275 300 Θ [74] 233 256 273 379 Κ 189 222 331 418 Λ 121 159 220 570 836 Μ 13 226 Ν 401 425 836 Ξ 400 491 Ο 571 743 Π 66 [98] 585 603 Ρ 14 80 (τὸν ἄριστον Τρώων i. e. Euphorbum) 362 513 (ἄριστοι Τρώων Hector et Aeneas) Σ 296 300 Τ 70 Υ 352 363 Φ 102 105 336 539 Χ 47 382 Ω 148 177 δ 257 λ 383 513 [547] ω 38. πρὸς Τρώων Α 160 Ζ 57 525 Χ 514. ἐπὶ Τρ. Κ 189. ἐκ Τ. Μ 160 288 Κ 356 537 Ρ 581 et 589

(Bekk. ὑπὲκ). ἀπὸ Τρ. Λ 556 Μ 431. διὰ Τρ. Ν 755. περὶ Τρ. Υ 17. Τρ. ἑκάς Υ 354. πρὸ Τρ. Ω 215. Τρώων ἀγερώχων Γ 36 Ε 623 Η 343 Π 708 Φ 584. Τρ. αἰχμητάων Λ 152. Τρ. ἀσπιστάων Δ 221 Θ 155 Λ 412. Τρ. εὐηγενέων Ψ 81 (Bekk. εὐηφενέων). Τρ.... θωρηκτάων Ο 689 739 Φ 277. Τρ. ἱπποδάμων Β 230 Γ 127 131 251 (ἄριστοι). Δ 333 (φάλαγγες). 355 (προμάχοισι). Ζ 461 Θ 71 Λ 568 (φάλαγγας). Τρ. μεγαθύμων Ν 456 Ρ 420 Ψ 175 181. ἄλοχοι Τρ. ἀσπιστάων μεγαθύμων Θ 155. Τρ. ὑπερηνορεόντων Δ 176. Αἰνεία Τρ. βουληφόρε χαλκοχιτώνων Ε 180 Ρ 485. Τρώων ἀγορή Η 345. ἐνὶ Τρ. ἀγορῇ Λ 139 ϑ 503. Τρ. ἀγορήν Θ 489. Τρ. ἀγός Ε 217. Τρ. ἀγοί Μ 61 Ρ 335. Τρ. ἀλαλητός Δ 436. Τρ. ἀλόχῳ Β 355. Τρ. ἄλοχοι Ζ 328 Η 80 Χ 155 343. Τρ. ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα Ζ 95 276 310 Ρ 223. Τρ. στονόεσσαν ἀϋτήν λ 383. Τρ. βασιλεῦσιν Υ 84. δήμου ὕπο Τρ. χ 36. δήμῳ ἐνὶ Τρ. γ 100 220 δ 243 330 ϑ 220 ν 266 ω 27 31. Τρ. ἐνὶ δήμῳ α 237. ἔναρα Τρ. Ν 268. Τρ. ἐξ ἐνοπῆς Π 782 Ρ 714. ἔργον ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν Δ 471. ἡγεμόνες Τρ. Ν 491. Τρ. ἡγήτορες Γ 153. Τρ. ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Κ 301 Ξ 144. κήρυκες Τρ. Γ 274. Τρ. δὲ κλαγγή Κ 523. Τρ. κύνες καὶ γῦπες Σ 272. Τρ. κύνας ἠδ' οἰωνούς Θ 379 Ν 831 Ρ 241. μάχην Τρ. Ρ 753. νίκη δὲ Τρ. Ρ 689. ἐς Τρ. ὅμαδον Η 307. Τρ... ὅμιλον Δ 68 Κ 433 517. ὅμιλον | Τρ. Κ 232 546. Τρ. ὀρυμαγδοῦ Ι 248 Κ 539 Ρ 461. παλίωξιν . . . Τρ. Ο 601. Τρ. πόλις Π 69 Υ 60. Τρ. πόλιν Δ 4 Θ 52 Ι 412 [Λ 82] Ξ 251 γ 85 δ 249. Τρ. πόλιν εὐρυάγυιαν Ξ 88. πόλιν εὐρυάγυιαν | Τρ. Β 13 30 67. Τρ. πόνος Ζ 78 Χ 11. Τρ..... εὐναιόμενον πτολίεθρον Α 164 Τρ.... πυρά Θ 561. Τρ. σκοπός (Polites) Β 792. στίχες .... Τρ. Η 65. Τρ. στίχες Ρ 107. τείχει ὕπο Τρ. Ρ 404 558. τεῖχος ὕπο Τρ. Χ 144. Τρ. . . τέκνα Σ 337 Ψ 23. Τρ..... φάλαγγα Σ 6. φάλαγγες | Τρ. Ε 94. Τρ... φάλαγγες Ε 591 Λ 344. Τρ..... φάλαγγας Γ 77 Η 55 Θ 279 Ν 718 Ρ 285 Τ 152. Τρ. φυλακαί Κ 408. Τρ..... φύλοπις αἰνή Ε 379 Ζ 1. Τρ.... φύλοπιν αἰνήν Δ 65 Π 256. Τρ. ὑπὸ χερσίν Θ 344. χερσὶν ὕπο Τρ. Λ 827 Σ 11. χεῖρας ἀάπτους | Τρ. Ν 50. **Τρωσί(ν)** Β 40 160 176 304 380 786 816 Γ 16 Δ 156 173 Ε 423 510 833 Ζ 109 283 Θ 431 487 Κ 318 421 Λ 58 285 319 Μ 218 255 Ν 16 220 353 (Bekk. spur.) 720 Ξ 98 Ο 327 424 485 701 717 Π 78 258 373 730 783 Ρ 94 131 396 613 719 Σ 59 440 461 Τ 63 157 325 [367] Υ 124 Φ 231 Χ 101 119 422 434 γ 86 ϑ 82. ἐν Τρ. Π 258. ἄνδρεσσι .... ὑβριστῇσι | Τρωσί Ν 634. Τρ. ἐφ' ἱπποδάμοις(ιν) Δ 352 Θ 110 516 Τ 237 318. Τρ. ὑπερφιάλοισιν Φ 414. Τρ. φιλοπτολέμοισι Π 90 835 Ρ 194. **Τρώεσσι** Α 509 Β 15 32 69 352 472 (spur. Bekk.) Δ 21 95 304 508 Ε 63 135 143 200 211 810 Ζ 362 Η 21 Θ 171 458 496 Κ 282 548 Λ 279 Μ 68 439 Ν 149 175 209 347 (Bekk. spur.) 362 454 Ξ 500 Ο 353 449 475 550 Π 121 201 209 576 701 Ρ 2 156 291 380 418 (Bekk. spur.) 596 627 630 711 Σ 198 367 (Bekk. spur.) Υ 52 364 381 Φ 138 250 446 525 Χ 287 δ 273 ϑ 513 λ 169 532 ξ 71. ἐν Τρώεσσι Ε 9 Κ 314 Π 750 Ρ 575. ἐνὶ Τρ. Κ 207 Λ 470. ἐπὶ Τρ. Ε 124 Λ 442 Ξ 441 Υ 26. μετὰ Τρ. Ζ 445 Υ 126 δ 254 ξ 367. Τρ. μεθ' ἱπποδάμοις Η 361 Θ 525 (spur. Bekk.) Τρ.... ἱπποδάμοισιν Κ 424 Ρ 418 Υ 180. ὑπὸ Τρ. Ν 98 668. **Τρώεσσιν** Α 408 521 Ε 177 507 644 Ζ 110 447 Η 7 402 Θ 11 172 244 335 Ι 337 Κ 38 Λ [79] 489 Μ 467 (Bekk. Τρώεσσι ϝελιξάμενος) Ν 9 454 Ξ 192 265 391 Ο 304 346 376 444 Π 276 356 Ρ 183 604 Σ 156 218 Υ 230 (Bekk. Τρώεσσι ϝάνακτα) 307 (Bekk. Τρώεσσι ϝανάξει) 315 Φ 227 371 374 428 δ 275 χ 228. Τρ. ἐν ἀγρομένοισιν Γ 209. μετὰ Τρ. Ε 86 702 834 Σ 130. ἐνὶ Τρ. Ρ 16. ἐν Τρ. h. in Ven. 196. μετὰ Τρ. h. in Ven. 103. **Τρῶας** Β 125 (Τρῶες Bekk.) 861 Γ 68 88 99 156 285 Δ 36 247 416 Ε 32 37 176 527 862 Ζ 387 442 Η 27 49 215 297 Θ 206 449 Κ 511 Λ 326 521 Μ 144 Ν 1 87 101 129 Ξ 388 475 Ο 6 42 396 406 567 622 731 Π 92 425 548 654 658 685 Ρ 96 Τ 423 Υ 44 96 Φ 216 224 359 521 Χ 57 105 Ω 237 σ 261. μετὰ Τρ. Γ 264 Δ 70 Η 35 Λ 533 Π 534 Ρ 458 Υ 24. πρὸς Τρ. Ε 605 Ρ 471. ἐς Τρ. Μ 288 Υ 38. Τρῶας ἀγήνορας Κ 299. Τρ. ἱπποδάμους Γ 343 Δ 80 Ρ 230. Τρ. μεγαθύμους Λ 294. μετὰ Τρ. μ. Κ 205. Τρ. ὑπερθύμους Ξ 15 Ο 135. Τρ. ὑπερφιάλους Φ 224. **Τρῶες** (voc.) Γ 86 304 456 Η 67 348 368 Θ 173 497 Λ 286 Ν 150 Ξ 501 Ο 425 486 Ρ 184 Ω 704 778. Τ. μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων Ε 102. Τρ. μεγαλήτορες Θ 523. Τρ. ὑπέρθυμοι Ζ 111 Υ 366. Τρ. ὑπερφίαλοι Ν 621. ἱππόδαμοι Τρ. Δ 509 Μ 440. Troiani ubi per novem annos semper fere intra muros se tenuerunt Ι 352 sq., cum Achilles proeliis non iam interesset, decimo Hectore duce in campum egressi proelium commiserunt Β 786—Γ 15. Certamine autem Menelai et Paridis singulari constituto, uterque exercitus arma deposuit Γ 38—110. Atque foedus est ictum ea lege, ut si Paris inferior discessisset, Troiani Achivis Helenam multasque opes traderent Γ 245—301; quo fracto magnam acceperunt cladem Δ 422—Ε 909. Acie iam inclinante cum Hector Heleno auctore Minervae sacra fecisset Ζ 1—111, proelium est restitutum Η 1—16. Postero autem die et a Graecis et a Troianis caesorum corpora sunt sepulta Η 421—432. Troiani cum insequenti die post acre proelium hostes in fugam coniecissent Θ 52—349, in ipso proelii loco crebris ignibus incensis excubuerunt Θ 485—565. Postridie eius diei proelio redintegrato cum primo ad moenia repulsi essent Λ 1—162, hostes intra castra compulerunt, fossam sunt transgressi, hic illic murum transcenderunt, portas effregerunt. Ita circa castrorum murum summa cum fortitudine utrimque est conflictum Μ et Ν, dum Troiani per Neptunum a muro avertuntur Ξ 440—452. Deo autem revocato cum rursus essent progressi Ο 143—219, muri parte deleta ipsas naves igne petierunt Ο 281—389 et 591—746, sed a Patroclo sunt fugati Π 257—711. Quo interfecto Achivos rursus ad naves reiecerunt Ρ 597—672, deinde in campo pernoctaverunt Σ 314. Achilles autem morte amici commotus ingentem Troianis intulit cladem eosque intra muros compulit Υ 455—Φ 543. Postridie eius diei duodecim iuvenes Troiani sunt mactati ad Patrocli funus celebrandum. In l. Ω indutiis factis Hectorem occisum a Troianis deploratum eiusque funus celebratum esse poëta narrat.

τρωτός (τρώω). qui laedi potest. Φ 568 καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέι χαλκῷ.

τρωχάω (τρέχω). τρωχῶσι, τρώχων, τρωχῶσα?, -ῶντα? curro. cf. Ed. Wentzel sub τρωπάω. Χ 163 ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι ῥίμφα μάλα τρωχῶσι. ζ 318 αἳ (ἡμίονοι) δ' εὖ μὲν τρώχων. Pro ἅμα

τρωχῶντα θύραζε ο 451 sunt qui defendant ἁματροχόωντα q. vid. Pro θαμὰ τρωπῶσα τ 521 schol. Aristoph. Vesp. 553 legit: πολὺ τρωχῶσα.

τρώω (τορέω? τρύω? cf. Curtius Etym.[4] p. 222). τρώει, -σῃς, -σητε, -σεσθαι. laedo, vulnero, noceo. *Μ* 66 στεῖνος ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω. *Ψ* 341 λίθον δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, μή πως ἵππους τε τρώσῃς. *π* 293 *τ* 12 μή πως οἰνωθέντες ἀλλήλους τρώσητε. *φ* 293 οἶνός σε τρώει μελιηδής ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει.

τυγχάνω (τυχ-. cf. Curtius Etym.[4] p. 219 id. Verb. d. gr. Spr. I 257). 3. pers. τύγχανε, τεύξεαι (v. l. τεύξῃ), -εσθαι, ἔτυχες, τύχε, -ωμι, -ῃς, -ησι, -η, -οις, τυχών, ἐτύχησε, τύχησε, τυχήσας, τετύχηκε, τετυχηκώς (τετυχηώς?), τετευχώς (?). 1) ferio (treffe). *Ε* 279 ἐγχείῃ πειρήσομαι εἴ κε τύχωμι. *Ε* 287 ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες. *Η* 243 ἀμφαδόν (σ' ἐθέλω βαλέειν), εἴ κε τύχωμι. *χ* 7 σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔ πώ τις βάλεν ἀνήρ, εἴσομαι, αἴ κε τύχωμι. *Ε* 582 βάλ' ἡνίοχον θεράποντα χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον (ubi ἀγκῶνα ad βάλε pertinet. cf. La Roche Hom. Stud. 1861 p. 157 sq.). *Ε* 858 τῇ ῥά μιν οὖτα τυχών. *Μ* 394 Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας νύξ'. *Ν* 371 βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών. *Ν* 397 τὸν δουρὶ μέσον περόνησε τυχών. *Π* 623 εἰ βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέι χαλκῷ. *Ψ* 726 κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών. *Ο* 581 τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, cf. *Ψ* 466. *Δ* 106 αἰγός, ὅν ῥα ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας βεβλήκει πρὸς στῆθος. *Ε* 98 βάλ' ἐπαΐσσοντα τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον θώρηκος γύαλον. *Ε* 579 ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε κατὰ κληῖδα τυχήσας. *Μ* 189 κατὰ ζωστῆρα. *τ* 452 οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. cum genetiv. *Π* 609 ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβάντος. *Ψ* 857 ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἁμαρτών. Transfertur vocabulum *Ψ* 466 οὐδὲ δυνάσθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας (sc. currum; „er traf es nicht, war unglücklich beim Wenden"). 2) offendo, obviam fio, contingo. *Λ* 116 ἣ δ' εἴ πέρ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν („wenn sie sich auch ganz nahe befindet"). *μ* 106 μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις ὅτε ῥοιβδήσειεν. *φ* 13 δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας. *Θ* 430 τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, ὅς κε τύχῃ („quicunque erit", „quemcunque fors obiciet"; alii interpretantur: „wer es glücklich trifft"). *Λ* 684 οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ (magna praeda contigit") νέῳ πολεμόνδε κιόντι. *ξ* 231 καί μοι μάλα τύγχανε πολλά. cum genetiv. *Ε* 587 δηθὰ μάλ' ἑστήκει, τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης („er gerieth in Sand"), cf. *Ρ* 748. cum partic. *ξ* 334 *τ* 291 τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς („es ging gerade ein Schiff") ἐς Δουλίχιον. Singularis vocabuli usus his duobus locis reperitur: *Ρ* 748 ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς („obtinens", „sich erstreckend über") et *κ* 88. ὅν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε. cf. Ameis append. ad *κ* 88. — 3) nanciscor, adipiscor. *ζ* 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῖο. *ο* 158 παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἀπάσης. *τ* 314 πομπῆς. h. III 566 πολλάκι σῆς ὀμφῆς ἐπακούσεται, αἴ κε τύχῃσι. *μ* 423 τετευχώς in ἐπίτονος βοὸς ῥινοῖο τετευχώς („constans corio") Düntzer a τυγχάνω, alii a τεύχω repetunt. Eiusdem stirpis sunt τεύχω (q. vid.) cet. (παρατυγχάνω, τύχη).

Τυδείδης (ita scribunt F. A. Wolf, praef. ad Odyss. p. XI sq. G. Hermann, in hym. hom. Lobeck, path. II p. 14 La Roche in ed. Il., alii Τυδεΐδης Bekk. in ed. Il. Ameis, Il.[2]). Tydei filius, Diomedes. Τυδείδης *Ε* 18 134 303 410 443 600 *Η* 163 *Θ* 99 149 167 532 *Κ* 363 489 528 *Λ* 357 660 *Ξ* 29 380 *Π* 25 *Ψ* 290 357 398 499 812 820. *Τ.* δουρὶ κλειτός *Λ* 333. *Τ.* δουρὶ κλυτός *Ψ* 681. *Τ.* τε μενεπτόλεμος *Τ* 48. βροτὸς ἀνὴρ | Τυδείδης *Ε* 362. Τυδείδαο *Ε* 281 *Θ* 254. Τυδείδεω *Π* 74. Τυδείδεω . . . δαΐφρονος *Ψ* 405. *Τ.* κλισίην εὔτυκτον *Κ* 566. *Τ.* ὑπὲρ ὦμον *Ε* 16. Τυδείδῃ *Ε* 1 93 97 207 225 240 793 866 *Κ* 255 367 *Λ* 312 370 *Ψ* 824 (spur. Bekk.) *Τ.* . . . . . δαΐφρονι *Ε* 181. *Τ.* ἔπι . . . . ποιμένι λαῶν *Λ* 370. Τυδείδην *Ε* 85 134 242 303 329 457 *Ζ* 235 *Κ* 150 *Φ* 396 *Ψ* 389. *Τ.* δουρὶ κλυτόν *Κ* 109. Τυδείδῃ *Ε* 243 440 *Θ* 139 161 *Ι* 53 *Κ* 234 249 *Λ* 313. *Τ.* μεγάθυμε *Ζ* 145. praeterea v. s. Διομήδης.

Τῡδεύς (a rad. scr. tud gr. τυδ lat. tundo. Curt. Et.[4] 225 Pott ap. Kuhn. Z. IX 172. At Et. M. 771, 34 παρὰ τὸ τυτθόν· μικρὸς γὰρ ἦν τῇ ἡλικίᾳ, cf. *Ε* 801 et Eust. 117, 15; 273, 3; 616, 34). Oenei, Aetolorum regis et Periboeae filius. Τυδεύς *Δ* 396 *Ε* 800 801. *Τ.* Αἰτώλιος *Δ* 399. ἱππηλάτα *Τ.* *Δ* 387. σακέσπαλος ἵπποτα *Τ.* *Ε* 126. Τυδέος *Ξ* 114 (spur. Bekk.) δαΐφρον ἀγανοῦ *Τ.* υἱέ *Ε* 277. *Τ.* υἱὲ δαΐφρονος *Θ* 152. *Τ.* υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο *Δ* 370. *Τ.* ἱπποδάμου υἱός *Ψ* 472. μεγαθύμου *Τ.* υἱός *Ε* 25 235 335. μεγαθύμου *Τ.* υἱέ *Κ* 509. *Τ.* ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνεΐδαο *Ε* 813. *Τ.* υἱός *Ε* 163 406 *Ζ* 119 *Θ* 118 *Κ* 487 494 *Λ* 338 *Ψ* 538. *Τ.* υἱὸς ἀρήιος *γ* 167. δαΐφρων *Τ.* υἱός *Ε* 184. *Τ.* υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης *Ε* 376. *Τ.* υἷι *Ψ* 383. *Τ.* υἱόν *Β* 406 *Ε* 232 *Η* 179 *Κ* 516. *Τ.* υἱόν | ἄγριον αἰχμητὴν κρατερὸν μήστωρα φόβοιο *Ζ* 96 227. *Τ.* ἄλκιμον υἱόν *Ζ* 437 (Bekk. spur.) *Τ.* υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα *Δ* 365. *Τ.* υἱὸν ὑπερφίαλον *Ε* 881. *Τ.* υἱέ *Κ* 159. Τυδέι *Δ* 372. *Τ.* δίῳ *Κ* 285. Τυδέα *Ζ* 222. Τυδῆ *Δ* 384. Quod complures necaverat propinquos, domo Argos profugit, ubi Adrasti filiam Deipylen uxorem duxit; ex qua filium genuit Diomedem. Erat autem unus ex septem, qui Polynicen adiuvantes Thebanis bellum intulerunt. Is cum ad hos nuntius venisset, omnes proelio lacessitus superavit. Itaque illi irati insidias ei paraverunt. Omnes autem praeter unum trucidavit, qui rem Thebas nuntiaret. Proelio ad Thebas commisso a Melanippo, qui ipse quoque periit, occisus est. Erat humili statura, sed ingenti fortitudine et robore; diligebatur a Minerva. *Δ* 382 sq. 800 sq. *Κ* 285 sq. schol. A ad *Δ* 384 schol. A et B ad *Ε* 126 Eust. 288, 24; 971, 7; 484, 24 Preller, gr. Myth.[3] II 352 —361 Friedreich, Real. 488 558.

τυκτός (τεύχω). τυκτήν, -ῇσι, neutr. -ῷ, όν. elaboratus, affabre factus, wolgemacht, künstlich (= τετυγμένος). *Μ* 105 τυκτῇσι βόεσσιν. *δ* 627 *ρ* 169 ἐν τυκτῷ („solido") δαπέδῳ. *ρ* 206 ἐπὶ κρήνην τυκτὴν καλλίροον. *Ε* 831 Ἄρηα τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν („malum verum". Düntzer ad h. l. „τυκτόν, recht, eigentlich wohlgemacht"), ἀλλοπρόσαλλον. Componitur εὔτυκτος.

τύμβος (θυφ, τυφ? τυ? cf. Curtius Etym.[4] p. 516). τύμβῳ, -ον. tumulus, cf. Friedreich, Die Realien. Zweite Ausg. 1856 p. 195. *Β* 604 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον. *Β* 793 ὃς Τρώων σκο-

πὸς ἷζε τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος. Δ 177 τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου. Η 336 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγάγοντες ἄκριτον ἐκ πεδίου. Η 435 ποίεον. Ψ 245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα. Ω 666 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, ἑνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν. α 239 ξ 369 ω 32 τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί. δ 584 χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον. ω 80 ἀμφ' αὐτοῖσι μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον χεύαμεν. μ 14 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες. Π 457 675 ἔνθα ἑ ταρχύσουσι τύμβῳ τε στήλῃ τε. Λ 371 στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἴλου. Ρ 434 ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκῃ τεθνηότος ἠὲ γυναικός. λ 77 πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν. μ 15 πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἐρετμόν. Adiectiva haec adduntur: ἄκριτος, ἄκρος, ἀμύμων, ἀνδρόκμητος, μέγας, πολύς. (τυμβοχοέω.)

τυμβο-χοέω (τυμβοχόος, χέω). tumulum struo. Φ 323 οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆσ' ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιῶν, ubi La Roche cum Cratete scribi vult τυμβοχόης, Düntzer in altera lectione elisionem defendit, ὀξεῖ' Λ 272 afferens, cuius elisio exemplo non minus careat.

τύμπανον. vid. τύπανον.

Τυνδάρεος (a rad. τυδ ut Τυδεύς. cf. Curt. Et.[4] 225 Sonne ap. Kuhn. Z. X 121 Düntzer ib. XIV p. 208 Angerm. in Curt. Stud. III, 118). Oebali filius, Ledam uxorem duxit, e qua Castorem, Pollucem, Helenam, Clytaemnestram genuit. Τυνδαρέου λ 298 ω 199. Τυνδαρέῳ λ 299. cf. Od. l. l. Eust. 293, 12 17; 1417, 24 Preller, gr. Myth.[3] II 90 Friedreich, Real. 475.

Τυνδαρίδης, Tyndarei filius (cf. Angerm. in Curt. Stud. Ia 37). Τυνδαρίδας h. XVII 2 XXXIII 2 (Λήδης ἀγλαὰ τέκνα) voc. Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων XVII 5 XXXIII 18. Tyndaridae, Castor et Pollux, quos in Od. filios Tyndarei et Ledae, in hymnis Iovis esse poëta tradidit. cf. schol. QTV ad λ 298 et Q ad λ 290 et V ad λ 300.

τύνη (vid. σύ. cf. Joh. Schmidt in Kuhn. Z. vol. 19 1870 p. 282). tu. Ε 485 Μ 237 Π 64 Τ 10 Ω 465 τύνη δ'. Ζ 262 ὡς τύνη.

τύπανον (= τύμπανον) (τύπτω). tympanum, Handpauke. h. XIV 3 κροτάλων τυπάνων τ' ἰαχή, σύν τε βρόμος αὐλῶν.

τυπή (τύπτω). ictus, Schlag, Hieb. Ε 887 ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν.

τύπτω (τυπ-. cf. Curtius Etym.[4] p. 226). τύπτουσι, impf. τύπτε, -ον, imper. -ετε, -ων, τύψε, ἔτυψε Ν 529, τύψῃ, opt. -αι vel -ει (cf. Ameis append. ad χ 98), -ον, -ας, τυπτομένων, τετυμμένω, ἐτύπη, τυπείης, τυπείς. percutio, caedo. Saepe distinguuntur βάλλειν et τύπτειν, cum illud sit eminus, hoc cominus vulnerare. cf. Lehrs de Aristarch. stud. Hom.[2] p. 51 sq. Ν 288 εἴ περ γάρ τε βλῇο πονεύμενος ἠὲ τυπείης. Ο 495 βλήμενος ἠὲ τυπείς. χ 309 ω 185 κράτων τυπτομένων. Ε 830 τύψον δὲ σχεδίην. Φ 20 ἐπιστροφάδην. χ 308 ἐπεσσύμενοι - ἐπιστροφάδην. Λ 191 206 ἤ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ. Λ 433 Μ 250 Π 861 Σ 92 ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς. Υ 378 μή πώς σ' ἠὲ βάλῃ ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ. Υ 462 τὸν μὲν δουρὶ βαλών, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. Χ 68 ὀξέι χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλών. ω 527 ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι. Λ 561 ῥοπάλοις. Δ 531 τῷ (ξίφει) ὅ γε γαστέρα (= ἐς γαστέρα? cf. Ameis append. ν 286) τύψε μέσην. Ν 529 δουρὶ βραχίον' ἔτυψεν ἐπάλμενος. Ν 542 Ἀφαρῆα ἐπορούσας λαιμὸν τύψ' ἐπὶ οἷ τετραμμένον ὀξέι δουρί. Ν 784 μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα. Ρ 313 Φόρκυνα μέσην κατὰ γαστέρα. Φ 117 ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα. Φ 180 γαστέρα (= ἐς γαστέρα? cf. Ameis eod. loc.) γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. Υ 446 τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν. χ 98 de lectione dubitatur: scribitur enim aut ἤ ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας ἠὲ προπρηνέα τύψει (vel τύψαι) aut προπρηνεῖ τύψας. Semel vocabulum minus accurate dicitur de vulnere eminus illato: Ν 573 ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε. Ω 421 ἕλκεα ὅσσ' ἐτύπη (vulnera illata). Ζ 117 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε („attingebat“) καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν, ἄντυξ. Λ 306 ὡς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ ἀργεστᾶο Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων („pulsans“ stossend). Ψ 764 ἴχνια τύπτε (vestigiis institit) πόδεσσι πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι. δ 580 ι 104 180 472 564 μ 147 180 ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς. μ 215 ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε κληΐδεσσιν ἐφήμενοι. χ 86 ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ (cadens). Transfertur vocabulum Τ 125 τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν. (ἐντυπάς, προτύπτω, χαλκότυπος, χοροιτυπίη.)

τύραννος. dominus. h. VIII 5 ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν.

τυρός. τυροῦ, -ῷ, -όν, -ῶν. caseus. Λ 639 ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ. δ 88 τυροῦ καὶ κρειῶν οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος. ι 219 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. ι 225 232 τυρῶν αἰνυμένους. κ 234 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα. τ 69 κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη τυρῷ καὶ μέλιτι καὶ οἴνῳ.

Τυρσηνός (incertae orig. nomen cf. Sonne in Kuhn. Z. X 105 a rad. scr. tvar tur, i. e. properare; ib. conf. τύρσεις i. e. arces caelestium, ut Tyrrhenus sit faber arcium caelestium; nominatos esse Tyrrhenos a rege Tyrrheno tradiderunt Herodot. I 94 Strab. 5, 219; alii a τύραννος derivant Suid. s. v. τύραννος Steph. Byz. s. Τυῤῥηνία). Etruriae incola. h. VII 8 ἄνδρες. . . . λῃσταὶ . . . | Τυρσηνοί.

Τυρώ, Salmonei filia. Τυρώ β 120. Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν λ 235. Crethei uxor propter pulchritudinem celeberrima, ex Neptuno Peliam et Neleum filios genuit. cf. λ 235—254 et β 120 schol. V ad μ 69 schol. HV ad λ 290 schol. A ad Κ 334 et Λ 674 et schol. B ad Λ 692.

τυτθός (demin. ad το- demonstr. pertinens? cf. Curtius Etym.[4] p. 486. θα-, θη-? cf. ibid. p. 253). τυτθός, masc. femin. neutr. -όν, -ά. tantillus (?), parvus. Ζ 222 ἐπεί μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα κάλλιφ'. ν 210 ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν εἶσ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα. Θ 283 ὅ σε τρέφε τυτθὸν ἐόντα, cf. Λ 223 Ν 466 α 435 λ 67 ψ 325. Χ 480 τυτθὸν ἐοῦσαν. Ψ 85 εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος ἤγαγεν ὑμέτερόν δ'. ο 381 ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος. Accus. neutr. pro adverb. cf. La Roche Homer. Stud. 1861 p. 56 sq. Λ 354 νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν. Ε 443 ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω, cf. Ο 728. Η 334 ἀποπρὸ νεῶν. Κ 345 παρεξελθεῖν πεδίοιο. Μ 406 χώρησαν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος. Ν 185 Ρ 306 ἠλεύατο ἔγχος. Ο 628 τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται. Π 302 ἀνέπνευσαν. Ρ 609

τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν. T 335 ἔτι ζώοντ'. Φ 604 ὑπεκπροθέοντα. X 494 κοτύλην τις ἐπέσχεν. Ψ 730 κίνησε τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρε. Ω 170 προσηύδα τυτθὸν (summissa voce, leise) φθεγξαμένη. ι 540 κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς τυτθόν, ἐδεύησεν δ' (cf. 483), ubi τυτθόν ad μετόπισθε, non ad ἐδεύησεν referendum est. τ 509 τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι. μ 174 κηροῖο μέγαν τροχὸν χαλκῷ τυτθὰ (in frusta, minutim) διατμήξας. μ 388 νῆα κεραυνῷ τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι.

Τῡφάων v. Τυφωεύς. h. Ap. Pyth. 128 δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν, ὅν ποτ' Ἥρη ἔτικτε χολωσαμένη Διὶ πατρί cf. ib. 174. Typhaon in hym. est Iunonis filius, apud Hesiod. Telluris cf. Et. Magn. 772,50 Baumeister ad h. II 128.

τυφλός (θυφ- = τυφ-? cf. Curtius Etym.[4] p. 227). τυφλός, -όν. caecus (= ἀλαός. cf. Friedlaender, zwei homer. Wörterverz. in Jahrbb. f. Philol. Supplem. III p. 783). Z 139 καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάις. h. I 172 τυφλὸς ἀνήρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἔνι.

Τῡφωεύς (ep. pro Τυφῶν. Et. M. 772, 30 παρὰ τὸ τύφω τὸ καίω. ἢ παρὰ τὸ τῦφος τυφών, οὐχ ἡ φλὸξ ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ (p. 230 A) Eust. 345, 28 παρὰ τὸ τύφειν. cf. schol. Pind. Pyth. I 31 Kallimach. Del. 141 Pott ap. Kuhn. Z. IX 196 Doederl. Gloss. 2474 Preller, gr. Myth.[3] I 55 Curt. Et.[4] 227 qui fumat vel ardet). h. Ap. Pyth. 189. Τυφωεὺς B 783 εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. B 782 ἀμφὶ Τυφωέι. Typhoeum eundem esse ac Typhaonem patet, cuius mater in hymn. est Iuno, in Il. non commemoratur. Apud Hesiod. in theog. 208 est filius Telluris cf. Göttling ad theog. 820; eandem vero deam in fabulis Graecorum et Iunonem et Tellurem vocatam esse docuit Baumeister ad hym. II 128 cf. Et. Magn. 772, 50. Iovi imperium eripere conatus post terribilem pugnam fulmine ictus et in Tartarum deiectus est Et. Magn. 772, 42 Eust. 157, 41. De eius natura Et. M. 772, 52: Τυφωέα σημαίνειν τῶν ταραχωδῶν πνευμάτων τὴν ἀνάδοσιν τὴν ἐκ τῆς γῆς. cf. Eust. l. l. Preller, l. l. I 54 sq. Brugsch, Geschichte Aegyptens unter den Pharaonen Leipzig 1877 p. 29 226 Typhoeum eundem esse ac deum Aegyptiorum qui vocatur Set, contendit.

τύχη (τυγχάνω). fortuna, felicitas. h. XI 5 χαῖρε, θεά, δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε.

Τύχη, Oceani filia. h. Cer. 420 Τύχη.

Τυχίος (paroxytonon cf. schol. ed. Dind. A ad E 39 Suid. Et. M. 521, 10 Lehrs Arist.[2] 269 sq. La Roche Textkritik p. 399; a τεύχω form.). H 220 Τυχίος | σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος. Corarius celebris, Hylae natus, qui Aiacis clipeum fecerat. cf. H 219 sq. schol. B ad l. Hesych. Suid.

τῶ, alii τῷ cum ι. cf. Lehrs in Rhein. Mus. 1842 p. 341 La Roche, Die Hom. Textkritik 1866 p. 368 sq. Homer. Unters. 1869 p. 187 sq. (το-). 1) eo modo, ea condicione, tunc. B 373 Δ 290 τῶ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο. H 158 Π 723 ο 537 = ρ 164 = τ 310 φ 374 χ 78 = 134 ψ 23 τῶ κε τάχα. O 51 εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις, τῶ κε Ποσειδάων γε αἶψα μεταστρέψειε νόον. N 57 P 563 T 61 Φ 280 432 X 427 Ψ 527 α 239 γ 224 258 δ 733 ε 311 θ 467 ι 458 λ 502 ξ 369 ο 181 ρ 244 σ 375 379 402 υ 273 ω 32 285 381 τῶ κε. 2) hac de causa, hinc, ideo. A 418 τῶ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν. B 250 τῶ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις („darum sollst du nicht . . . ."; alii vertunt: „dann, wenn du das nicht wärest"). Ξ 126 τῶ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον. ν 5 ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, τῶ σ' οὔ τι πάλιν πλαγχθέντα γ' οἴω ἂψ ἀπονοστήσειν. B 354 τῶ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι. Δ 410 τῶ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. E 894 τῶ σ' οἴω κείνης τάδε πασχέμεν ἐννεσίῃσιν. H 331 τῶ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν. O 741 τῶ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο. P 488 τῶ (v. l. τώ) κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν. Z 353 Ξ 484 P 273 Ψ 308 Ω 740 χ 317 416 τῶ καί. ν 331 τῶ σε καί. ρ 546 τῶ κε καί. B 254 E 129 410 Z 224 M 315 N 230 P 154 Ω 568 β 281 θ 548 λ 441 π 121 ρ 569 τ 81 χ 251 τῶ νῦν. P 227 τῶ τις νῦν. τ 115 τῶ ἐμὲ νῦν. O 138 Φ 399 τῶ σ' αὖ νῦν. H 352 τῶ οὔ νύ τι. E 209 676 N 669 Ξ 35 37 P 340 τ 259 h. I 70 τῶ ῥα. N 356 514 O 194 θ 226 τῶ ῥα καί. Ψ 310 τῶ τ' οἴω. — Cf. B 296 E 816 I 100 N 264 O 109 Π 631 P 16 100 Σ 406 T 220 300 Y 97 Φ 194 Ψ 591 609 Ω 428 773 γ 134 η 25 θ 233 ι 479 λ 339 486 ν 248 ξ 67 510 π 445 ρ 417 σ 141 265 τ 134 376 υ 308 χ 30 325 349 ψ 67 ω 196. Uno loco Φ 190 τῶ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων vocabulum idem videtur significare atque atqui.

τώς (alii τῶς, sed cf. Autenrieth apud Nägelsbach 1864 p. 293) (το-). sic. B 330 Ξ 48 σ 271 κεῖνος τὼς (cf. Spitzner ad B 330. Bekk.[2] ad h. l. „τὼς Aristarchus, vel τόσσ', Cramer. Ox. 1 p. 234, Etym. M. p. 508, θ' ὡς Herodianus") ἀγόρευε. Γ 415 τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλα φίλησα. τ 234 τὼς μὲν ἔην μαλακός, λαμπρὸς δ' ἦν ἠέλιος ὥς.

Υ.

Ὑάδες (⏑⏑⏑; ab eo quod est ὕειν, appellatas esse has stellas et veteres contenderunt plerique Cicero de nat. Deor. II, 43,111 Tiro ap. Gell. N. A. XIII, 9, 4 Plinius natur. histor. XVIII, 26, 247; II, 39, 106 ed. Detlefsen Hygin. fab. 2 Vitruv. 6, 10 Etym. Magn. Sylb. 774, 1 Hesych. s. v. schol. A ed. Dindorf. ad Σ 486 et poetae significare videntur Vergil. Aen. I 744 III 516 Horat. carm. I 3 14 Ovid. fast. V 165 sq. Statius silv. I 6 22 et multi hac aetate viri docti Stephanus in thes. Graec. ling. vol. 8 p. 11 Ideler, Untersuchungen über den Ursprung u. d. Bedeutung der Sternnamen p. 139 Friedreich, Real. p. 17 Buchholz, hom. Real. I a p. 37. Alii, eandem originem statuentes, ut Preller, griech. Myth.[3] I 314 415 Hartung, Religion der Griechen u. Römer II 132 161, alii etym. neglegentes, hyades nominatas esse nymphas quasdam vel Atlantis filias vel Bacchi nutrices, postea in stellis positas, statuunt: primus Pherecydes in Etym. Magn. Sylb. 775, 3 schol. A ad Σ 486 Eust. 1155, 45 sq. Hygin. fab. 192 Müller, Orchomenos p. 223 adn.

Alii ut opici Latini qui hyades suculas vocabant, a graeco verbo ὗς σῦς derivant cf. Gell. N. A. XIII 9 5, quod Cicero et Tiro l. l. refellerunt, nuper defenderunt Schinke in Ersch u. Gruber, Realencycl. sect. II part. XII p. 286 Savelsberg in Kuhn. Z. XIX p. 10. Alii inepte ab *Y* litterae forma denominatas esse dicunt Eust. l. l. schol. A ad l. l. Obstare autem videtur uni etymol. vocalis υ quae inest in Ὑάδες nomine brevis, alii fabula quae est de nymphis, sero ficta, primum a Pherecyde narrata, alii nominis ὑάδες συάδες notio, extremae littera *Y* Hom. aetate nondum satis nota. cf. Pott in Kuhn. Z. VI p. 280—282. praeterea de diversis quas inierunt veteres ad indagandam nominis originem rationibus schol. A ed. Dind. ad *Σ* 486 Eust. 1155, 45 sq.). sidus. *Σ* 486 *Πληιάδας θ' Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος.* Hyades autem sunt stellae inerrantes vel quinque vel septem, quae Tauri sideris caput conficiunt, quae et cum oriuntur extremo mense Aprili et cum occidunt sub finem novembris tempestates, pluvios, largos imbres concitant. cf. Plin. natur. histor. XVIII 26 247 ed. Detl. Ideler l. l. p. 139 Joh. Müller, Lehrbuch der kosmischen Physik[4] p. 12 15.

ὑακίνθινος (ὑάκινθος) hyacinthinus. *ζ* 231 *ψ* [158] *κὰδ δὲ κάρητος | οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας*, ubi ὑ. ἄ. circumlocutio est pro ὑακίνθῳ. Veteres comparationem ad colorem retulerunt v. Eust. 1561, 13 *μελαίνας κατὰ τὸν ὑάκινθον τὸ ἄνθος*, Hes. *ὑακινθίνῳ· τῷ ὑακίνθῳ. ἔστι δὲ ἄνθος μέλαν καὶ μαλακόν*, id. *ὑακίνθινον· ὑπομελανίζον, πορφυρίζον* cf. Suid. Phot. Zonar. 1759, Schuster Z. f. G. XV, 721; rectius, cum ad *οὔλας-κόμας* adiciatur, de densitate et copia cirrorum ex capite defluentium cogitatur, v. Eust. 1561, 18 *ἢ καὶ ἄλλως, οὐ κατὰ μελανίαν ἡ πρὸς τὸν ὑάκινθον τῆς κόμης ὁμοίωσις, ἀλλὰ πρὸς τὸ οὖλον αὐτῆς, ἤγουν πρὸς τὸ οὐλότριχον*, cf. Houben, Qualem Hom. in Od. finxerit Ulixem p. 9, Duentzer ad l. De *ψ* [158] v. Kirchhoff, d. Comp. d. Od. p. 145.

ὑάκινθος (ex *ϝιο* stirpe duobus suffixis deminutivis formatum suspicatur Curt. Et.[4] 561, de ὗ (ὗς) cogitat Benf. W. I 413 in parte posteriore ἄνθος inesse ratus, qua de re aliter iudicat L. Meyer V. Gr. II 90 cf. Pott, Personennamen p. 41, B. Jahrb. 1840, 630; comparat lat. vaccinium Voss ad Verg. Geo. IV, 137 cf. Lob. proll. 369, Pauli K. Z. XVIII 13). hyacinthus. *Ξ* 348 *χθὼν-φύεν-ὑάκινθον, | πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν*, in Ida monte, h. 19, 25 *λειμῶνι, τόθι κρόκος ἠδ' ὑ. | εὐώδης θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ*, h. Cer. 7 *ἄνθεά τ' αἰνυμένην, ῥόδα καὶ κρόκον ἠδ' ἴα καλά | λειμῶν' ἂμ μαλακὸν καὶ ἀγαλλίδας ἠδ' ὑ. | νάρκισσόν θ'*, ib. 427 *δρέπομεν-κρόκον τ' ἀγανὸν καὶ ἀγαλλίδας ἠδ' ὑ.* | ubique in fine vs. Hes. *ὑάκινθος· πόας εἶδος τὸ ὑακινθόκομον* (?), Eust. 258, 14 *Εὐφορίων λέγει τοῦ αἵματος τοῦ ῥυέντος ἐκ τῆς τοῦ Αἴαντος σφαγῆς ὑάκινθον ἐκφῦναι* cf. sch. ad Theocr. X, 28, Athenae. XV, 677 680 683 685. — Quae floris species ab Homero significetur, pro certo definiri nequit. De gladiolo communi cogitat Sprengel Gesch. d. Botan. I 31, de gladiolo byzantino Tenore ap. Miquèl Hom. Flora p. 31, de iride germanica Voss ad h. Cer. 7 et ad Verg. Ecl. II 18, III 106, Billerbeck Flora class. p. 14, Nitzsch ad *ζ* 231, de hyacintho orientali L. Buchholz, Flora Hom. p. 10, de delphinio Aiacis alii, cf. Friedreich Real. p. 96, Buchholz Hom. Real. I 2, 218, Guenther, d. Ackerbau b. Hom. p. 29. (*ὑακίνθινος*).

Ὑάμπολις (hoc est *Ὑάντων πόλις*. nomen uno verbo scribendum esse notat schol. A ed. Dindorf. ad *B* 521; fuerunt enim qui scriberent *Ὑὰν πόλιν* Strab. 9, 401 schol. Eurip. Orest. 1087 Eust. 275, 10; ab iis qui circa incolebant, urbem appellari *διὰ τοῦ σ Ὑσάμπολιν* schol. Eust. l. l. tradunt, de qua re Lobeck ad Soph. Aiacem p. 367 adn. 3: num forte *Συάμπολιν*? Nonnus 13, 124 a sue denominatam dicit, quae cum Minerva contendit). *B* 521 *Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον . . . . . οἵ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο.* Phociorum urbs ab Hyantibus, gente Thracia, e Boeotia expulsis condita. sita erat prope Boeotorum fines ad flumen Assum haud procul ab urbibus Abis et Elatea. Oppidi primum a Xerxe, iterum a Philippo bello Phocensi deleti, ruinae quae prope vicum Bogdána adhuc exstant, Hiampoli nunc vocantur. cf. Herod. VIII, 28, 33 Strab. 9, 401 416 424 Paus. X, 3, 1; 35, 5 Plin. natur. hist. IV, 7, 27 ed. Detlefsen Steph. Byz. Hesych. s. v. Eust. 275, 2 Müller, Orchomenos p. 496 Bursian, Geogr. v. Griech. I 158 Buchholz, hom. Real. I a 166 Friedreich, Real. 81 Kanngieser in Ersch u. Gruber Realencycl. s. v. Eustathium vero erravisse, cum l. l. tres urbes ex una faceret, notavit Müller Orch. p. 496.

ὑββάλλω v. ὑποβάλλω.

ὑβρίζω (ὕβρις Curt. Et.[4] 613) praes. ind. ὑβρίζεις, ptc. ὑβρίζων, ὑβρίζοντες, ubique post primum pedem vs. — a) abs. insolens sum. *σ* 381 *ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής*, *ρ* 245 *ἀγλαΐας - | τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις*, v. l. *ὑβρίζεις φορέων*, *α* 227 *ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι | δαίνυσθαι*, Eust. 1413, 42 *τὸ δὲ ὑβρ. πάνυ κυριολεκτικῶς εἶπεν. ὕβρις γὰρ οὐ μόνον ἡ ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρόν*, *γ* 207 *οἵ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται*, *ρ* 588 *οὐ γάρ πώ τινες ὧδε καταθνητῶν ἀνθρώπων | ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.* — b) c. acc. rei *υ* 170 *λώβην, | ἣν οἵδ' ὑβρίζοντες ἀ. μ.* — c) c. acc. pers. iniuria vel contumelia aliquem afficio *Λ* 695 *ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ - | ἡμέας ὑβρίζοντες ἀ. μηχανόωντο*, *υ* 370 *μνηστήρων, οἳ - | ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀ. μηχανάασθε*, iidem vss. in nonnullis libris adduntur post *τ* 558 v. La Roche. — Suid. *ἐπὶ τοῦ αἰσχρῶς διαιτᾶσθαι*, Favorin. *ἄτιμόν τι ποιῶ εἴς τινα*, cf. La Roche h. St. p. 190, Friedlaender, 2 hom. Wörterverz. p. 811 (*ἐφ-*, *ὑβριστής*).

ὕβρις (ad *ὑπέρ* refert Curt. Et.[4] 528 cf. L. Lange Z. f. oestr. G. 1863, 601, in syll. secunda ι (ire) radicem inesse putant Pott EF.[1] I 201, Benf. W. I 10) superbia s. iniuria cum contumelia et petulantia coniuncta. *A* 214 *τοὶ τρὶς τόσσα παρέσσεται - δῶρα | ὕβριος εἵνεκα τῆσδε*, *A* 203 *ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος*, de hiatu cf. Hoffmann Qu. Ho. I 91, de ultima ante *ἴδῃ* correpta id. II 59, *ξ* 262 *ρ* 431 *οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ - ἀγροὺς πόρθεον*, v. l. *ὕβρι*, rec. Bekk. II, praet. cf. sch. B ad *ξ* 262, Hoffmann Qu. Ho. II 22, *δ* 627 *ρ* 169 *μνηστῆρες - δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες | ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος, ὕβριν ἔχοντες* | sch. P *Ἀρίσταρχος διαστέλλει μετὰ τὸ ὅθι, ἵν' ᾖ τὸ ἑξῆς, μνηστῆρες δὲ ὕ. ἔχοντες*, v. l. *ἔχεσκον* rec. Bekk. sed v. Kayser Philol.

XVIII, 654, π 418 Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, cf. Eust. 1806, 64, ρ 487 θεοὶ ἐπιστρωφῶσι πόληας, | ἀνθρώπων ὕ. τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες cf. Eust. 1829, 35, v. l. ap. Plat. soph. 216 B ὕβρεις-εὐνομίας, ρ 581 ὕ. ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, eundem vs. cod. P in textu habet pro 578, sch. H ἐν τοῖς πλείστοις ὕλην ἀ., corrupte, h. AP 363 ὕβρις θ', ἡ θέμις ἐστὶ καταθνητῶν ἀνθρώπων, v. Baumeist., ο 329 ρ 565 τῶν ὕ. τε βίη τε-οὐρανὸν ἵκει, α 368 δ 321 μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕ. (v. l. δ 321 ἦτορ) ἔχοντες, | π 410 μνηστῆρεσσι-ὑπέρβιον ὕ. ἔχουσιν |, v. l. ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης, π 86 λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕ. ἔχουσιν |, ω 352 μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕ. ἔτισαν |, ψ 64 τὶς ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας-| ὕ. ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα. — E. M. 774, 13 ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας αἰκία, αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον cf. Suid., Zonar. 80, Phot., Lex. Seg. 355, 23, Bachm. Anecd. Gr. I 43, 31, E. Gud. 531, 27, quid differat ab λοιδορία id. 373, 8, Naegelsb. Ho. Th.² 316 329 333, Nitzsch EP. 358, de accentu Herod. Cath. Pr. 99, 19 Lentz. (ὑβρίζω et)

ὑβριστής (ὑβρίζω) iniuriosus. N 633 ἄνδρεσσι-ὑβριστῇσιν, | Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται | φυλόπιδος κορέσασθαι cf. Eust. 951, 30, ζ 120 ι 175 ν 201 ἤ (ἢ) ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, | ἦε φιλόξεινοι καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής, cf. Nitzsch ad ζ 120, ω 282 ὕ. δ' αὐτὴν (Ithacam) καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν, Eust. 1413, 44 ὕ. δὲ ὡς μάλιστα καὶ οἱ αἰσχρουργοῦντες, ὁποῖοι καὶ οἱ μνηστῆρες, h. AP 100 Φλεγύων ἀνδρῶν-ὑβριστάων, | οἳ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάασκον. — Hes. ὑβριστής· ὑπερήφανος, ἀγνώμων, Suid. ὑβριστάς· τοὺς θρασεῖς καὶ λοιδόρους, de acc. v. Herod. Cath. Pr. 78, 8 Lentz.

ὑγιής (skt. ugras, zd. vaz, lat. vegetus cf. goth. auka, lit. úgis, altir. óg Curt. Et.⁴ 186, Fick W² 24, Bopp Gl. s. v. ôgas, Pott EF¹ I 250) sanus, ap. Hom. transl. salutaris. Θ 524 μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω, sch. B ὁ ἀπαραποίητος καὶ ἀπαράβατος, Hes. τέλειος, σῶος, Suid. ὑγιές· λυσιτελές, ὠφέλιμον, cf. Eust. 727, 39, praet. v. E. M. 774, 25, E. Gud. 539, 36, E. Or. 158, 13. Ariston. ad 524 ἀθετοῦνται δύο στίχοι cf. La Roche Z. f. östr. G. 1860, 168, ipsam vocem ὑγιής non Homericam putabat Heynius, Geppert II 110, sed v. Schuster üb. d. krit. Benutz. hom. Adjj. p. 6, Friedlaender, 2 hom. Wörterverz. p. 784.

ὑγρός (rad. ὑγ, cf. skt. ukshâmi, lat. ûvor, ûmor Curt. Et.⁴ 30 186, Bopp Gl., Benf. W. I 438 II 357, Fick W² 23 404 1077, Pott EF¹ I 235, Bugge KZ. XX, 166). — 1) humidus, nonnunquam fluidus, liquidus. E 903 ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα-συνέπηξεν, | ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι, Eust. 620, 3 ὑ. γάλα εἶπε πρὸς διαστολὴν τοῦ τυροῦ, ὃς γάλα ἐστὶ πεπηγὸς ὀπῷ, Ψ 281 ζ 79 215 η 107 h. 24, 3 ὑ. ἔλαιον | Apoll. Lex. 157, 9 ὁ Ἡλιόδωρος ἤτοι διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν καὶ ἀνιέναι τὸ σῶμα, ἢ διὰ τὸ πλείονα χρόνον ὑγρὸν διαμένειν ἐκχεόμενον cf. sch. AD Ψ 281, sch. E et P ζ 79, Eust. 1300, 58; 1552, 26, E. M. 774, 48. E. Gud. 539, 47 51, Hes., Plut. Symp. VI, 9, 1 Lob. el. II 362 ἔλαιον cum antiquitus nomen adipis fuerit generale, speciem eius diversam ab iis quae ἄλειφαρ et στέαρ dicuntur, appellatione ὑγρὸν distinctam esse putat, sensim vero hanc olei significationem ita invaluisse, ut adiectivum suppri-meretur; vix recte. Nos dicimus: geschmeidiges Oel, δ 458 γίγνετο δ' ὑ. ὕδωρ, Proteus, Eust. 1505, 24 τὸ δὲ ὑ. ὕδωρ οὐ μόνον ἀφελῶς οὕτω, ἀλλὰ καὶ πρὸς διαστολὴν τοῦ παγετοῦ cf. Nitzsch ad l., Ameis ad l. et JJb. 73, 576, Α 312 δ 842 ο 474 ὑ. κέλευθα | Apoll. Lex. 157, 8 τ. θάλασσαν cf. Eust. 108, 16, Phot., Suid., Lex. Bachm. 393, 7, Hes. etiam β 429 pro διαπρήσσουσα κέλευθον v. l. est διαπρῶσ' ὑ. κέλευθα |, γ 71 ι 252 h. AP 274 πόθεν πλεῖθ' ὑ. κέλευθα; | — pro adverbio ε 478 τ 440 ἀνέμων-ὑγρὸν ἀέντων | Hes. μαλακῶς πνεόντων, rectius humide, h. 6, 3 Ζεφύρου-ὑγρὸν ἀέντος |. — Subst. ὑγρή cf. Lob. parall. p. 350 Κ 27 δ 709 πουλὺν ἐφ' ὑγρήν | cf. Ariston. et sch. Par. 2681 ad Κ 27, sch. P ad δ 709 Eust. 787, 33, Ξ 308 υ 98 h. Cer. 43 ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑ. |, Ω 341 α 97 (ad v. sch. MF) ε 45 ἠμὲν ἐφ' ὑ., | ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. — 2) transl. mollis, languens h. 19, 33 λάθε γὰρ πόθος υ. ἐπελθών | νύμφῃ-μιγῆναι, cod. θάλε, quod Sonne KZ XIV, 332 bene convenire putat adiectivo ὑγρός, Ruhnk. λάθε, Koechly λάβε γὰρ π. αἰνός cf. Baumeist. ad l. — In univ. v. E. M. 774, 47, E. Gud. 539, 43, E. Or. 156, 20, Epim. Cram. I 419, 2, Nitzsch ad δ 458, de accentu Herod. Cath. Pr. 203, 5 Lentz.

ὑδατο-τρεφής (ὕδωρ, τρέφω cf. Berch, d. Comp. d. Hom. p. 19, Herzog JJb. 101, 291) aqua altus. ρ 208 αἰγείρων ὑδατοτρεφέων, v. l. ὑδατοτροφέων, quam habent etiam Athenae. II 41 A, Hes., falso, cf. Lob. ad Phrynich. 577. Apoll. Lex. 157, 12 ὕδατι τρεφομένων, Hes. ὑπὸ ὕδατος αὐξομένων ἢ τρεφ.

Ὕδη (⏑ –; male in libris quibusdam Υ 385 scriptum est Ὕλης. La Roche in Iliad. ed. Lipsiae ap. Teubn. 1876 ad l. l. Didymus in schol. A ed. Dindorf. ad l. Ὕδης· οὕτως διὰ τοῦ δ τῆς Λυδίας. Ὕλη δὲ τῆς Βοιωτίας. cf. Apoll. Soph. lex. 157, 15 Strab. 9, 407 Lehrs, de Arist.² p. 235). Υ 385 Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. Lydiae urbs, sub radicibus Tmoli montis sita, Iphitionis patria, clara stagno Gygaeo, quam nonnulli Sardes postea nominatas esse opinati sunt. cf. Strab. 13, 626 cum adnot. Lehrsii in libro de Arist.² p. 235 Plin. natur. hist. V, 29, 110 ed. Detlefsen Buchholz, hom. Real. I a 299 sq. Friedreich, Real. 81.

ὑδραίνω (ὕδωρ Curt. Et.⁴ 248) aqua irrigo, lavo. δ 750 759 ρ 48 58 ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα | Penelope, Hes. λουσαμένη, ἢ περιῤῥαναμένη, ἢ ὕδατι περιχεαμένη cf. Apoll. Lex. 157, 14, Eust. 1516, 48.

ὑδρεύω (ὕδωρ Curt. Et.⁴ 248, d. Verb. d. gr. Spr. I 361, L. Meyer V. Gr. II 43) aquor. — a) act. κ 105 κούρῃ-πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ |. — b) med. η 131 ρ 206 h. Cer. 299 ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται | Hes. ὑδρεύειν· ποτίζειν, ἀντλεῖν cf. Phot., Suid. de constructione v. Hentze Philol. 28, 501, de imperf. η 131 post complura praesentia usurpato Friedlaender Philol. 6, 680, h. Cer. 299 uncis inclusit Buecheler, quem vide.

ὑδρηλός (ὕδωρ) aquosus. ι 133 λειμῶνες ἁλὸς-παρ' ὄχθας, | ὑδρηλοὶ μαλακοί Hes. κάθυγροι, ἔνυδροι, ὑδατώδεις, cf. Phot., Apoll. Lex. 157, 13, h. AD 41 Σάμος ὑδρηλή, de fluviorum et fontium copia v. Plin. H. N. V, 37 extr., de formatione vocis E. M. 135, 20, E. Gud. 540, 18 41, de accentu Herod. Cath. Pr. 162, 7 Lentz.

ὕδρος (skt. udras, zd. udra, ags. oter, ahd. ottir, ksl. vydra, lit. údra Curt. Et.⁴ 248, Benf. W. I 452, Bopp Gl., Fick W.² 24) hydra, serpens

aquaticus. *B* 723 ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου | Philoctetam, sch. BL τῆς χερσύδρου· οὗτος γὰρ τῷ σώματι σηπεδόνας παρέχει. λέγουσι δὲ κατέχειν αὐτοῦ τὴν σῆψιν προσραινόμενον θαλάσσης ὕδωρ cf. Eust. 329, 40; 330, 5, Hes. ὕδρου. ὄφεως cf. Phot., Suid., Lex. Bachm. 393, 13 sch. V ad Batrach. 82 ὁ ὄφις ὑδατηρός. Colubrem viperinum Boie intellegi suspicatur Buchholz Ho. Real. I, 2, 109.

ὕδωρ (a stirpe ὑδαρτ, cf. skt. rad. ud, lat. unda, goth. vatô, ksl. voda, lit. vandů Bopp Gl., Pott EF[1] I 242, Benf. W. I 447, Fick W.[2] 24 430, Curt. Et.[4] 248, de suffixo ib. 73 sq., de spiritu 677, de formatione nominativi Curt. Stud. II 173, aliter Kuhn Z. I 379 L. Meyer V. Gr. I 233, de υ producta Hoffmann Qu. Ho. II 12, Kuhn Z. XI 311) prior syllaba in arsi semper producitur cf. Eust. 337, 26; 497, 26; 1662, 2, E. M. 447, 18; 776, 13. Draco de metr. p. 91, in thesi h. Cer. 381, ubi Herm. pro οὔθ' ὕ. scribi voluit οὐθ' ἄρ' ὕ., sed v. exempla recentioris licentiae ap. Baumeist. — Nom. acc. ὕδωρ, genit. ὕδατος ultima in arsi producta ι 209 cf. Hartel, Ho. Stud.[2] 122, Duentzer JJb. 95, 366, dat. ὕδατι, ultima in arsi producta *H* 425 *Λ* 830 846 *Φ* 258 *X* 149 κ 520 λ 28 cf. Ahrens Philol. 4, 593 605, Hartel Ho. Stud.[2] 57, aliter iudicat Duentz. JJb. 95, 360 sq. 371, nom. pl. ὕδατα ν 109. — aqua. *Π* 229 νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσιν poculum, *P* 747 ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕ., | ὑλήεις, *Φ* 14 ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕ. | sc. ἀκρίδες, *Φ* 21 ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕ. | Xanthi, de hiatu v. Ahrens Philol. 4, 594, *Φ* 365 τοῦ (Xanthi) - ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕ. |, *Φ* 258 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης - ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ v. l. ὕδατος, sed v. Hoffmann ad l., *Φ* 312 ἐμπίμπληθι ῥέεθρα | ὕδατος ἐκ πηγέων, ubi ὕ. ex verbo pendet, *X* 152 ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ |, ε 475 τὴν (sc. ὕλην) δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν |, *H* 99 ὕ. καὶ γαῖα γένοισθε | ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὔτως, Eust. 668, 53 εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα διαλυθῆναι, Hes. διαλυθείητε καὶ ἀποθάνοιτε cf. sch. AD ad l., δ 418 πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται - καὶ ὕ. καὶ θεσπιδαὲς πῦρ |, λ 586 (ad v. sch. HT) τοσσάχ' ὕ. ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν Tantalo, γ 300 τὰς - Αἰγύπτῳ ἐπέλασσεν φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕ. |, η 277 ὄφρα με γαίῃ | ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φ. α. τε καὶ ὕ. |, ο 482 τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φ. ἄ. τε καὶ ὕ. |, μ 172 λεύκαινον ὕ. ξεστῇς ἐλάτῃσιν |, ι 85 κ 56 ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕ. |, ε 165 σῖτον καὶ ὕ. καὶ οἶνον - ἐνθήσω, ε 266 ἕτερον δ' (sc. ἀσκόν) ὕδατος μέγαν, κ 108 ἔνθεν γὰρ ὕ. προτὶ ἄστυ φέρεσκον |, ν 153 ταὶ δὲ μεθ' ὕ. | ἔρχεσθε κρήνηνδε, h. Cer. 170 πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα, θ 426 θέρμετε δ' ὕ. | ad lavandum, *H* 425 ὕδατι νίζοντες ἄπο βροτον αἱματόεντα |, *Σ* 347 348 349 ἐν δ' ἄρ' ὕ. ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες, | γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕ. |. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσεν ὕ. ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ | cf. θ 436—7, κ 358—60 ἡ δὲ τετάρτη ὕ. ἐφόρει καὶ πῦρ ἀνέκαιεν | πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕ. |. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσεν ὕ. ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ |, *Γ* 270 βασιλεῦσιν ὕ. ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν |, *I* 171 φέρτε δὲ χερσὶν ὕ., εὐφημῆσαι δὲ κέλεσθε |, *I* 174 α 146 γ 338 φ 270 αὐτίκα (τοῖσι δέ) κήρυκες μὲν ὕ. ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν |, δ 213 δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕ. | χευάντων, δ 216 Ἀσφαλίων δὲ ὕ. ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν |, τ 470 τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕ. |, qua pedes Ulixis lautura erat Eur., κ 520 λ 28 χοὴν χεῖσθαι (χεόμην) πᾶσιν νεκύεσσιν - τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι, μ 363 οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, | ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες cf. Hermann Gottesd. Alt. § 25, 18, χ 439 453 τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι - καθαίρειν (κάθαιρον), τ 537 χῆνες - πυρὸν ἔδουσιν | ἐξ ὕδατος alvei cf. v. 553, sch. BP ἀντὶ τῶν βεβρεγμένων ὕδατι σίτων, α 110 οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕ. | ι 209 ἓν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα | χεῦ', ubi falso post ὕ. in multis libris δ' inseritur, h. Cer. 208 ἄνωγε δ' ἄρ' ἄλφι καὶ ὕ. | δοῦναι μίξασαν πιέμεν γλήχωνι, *Ξ* 435 κὰδ δέ οἱ ὕ. | χεῦαν Hectori animo relicto. — b) accedit genit. h. Cer. 381 οὔτε θάλασσα | οὔθ' ὕ. ποταμῶν, *Z* 457 καί κεν ὕ. φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης |, δ 478 Αἰγύπτοιο - ὕ., *B* 755 ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ | ubi Στ. ex ὕ. pendet, ὅ. δ. in appositione est, *Θ* 369 Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα |, κ 514 Κωκυτός θ' ὃς δὴ Στυγὸς ὕ. ἐστιν ἀποῤῥώξ |, *O* 37 ε 185 h. AD 85 τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, sch. H ε 185 γρ. καὶ ὕδατος, πρὸς ὃ ἐσημειοῦτο Ἀριστοφάνης. etiam *Ξ* 278 fuerunt qui scriberent ὤμνυε δ' ἐκ πέτρης καταειβόμενον (aut καταλειβόμενον) Στ. ὕ. | cf. sch. V, Eust. ad l., additur adiectivum *B* 825 πίνοντες ὕ. μέλαν Αἰσήποιο | cf. Ameis, *Ξ* 271 μοὶ ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕ. |, h. Merc. [519] ἐπὶ Στ. ὄμβριμον ὕ. |, h. Cer. 259 θεῶν ὅρκος, ἀμείλικτον Στ. ὕ. | — c) Accedunt adiectiva *Ω* 303 χερσὶν ὕ. ἐπιχεῦαι ἀκήρατον, *Ψ* 420 ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕ. | ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, *Φ* 300 τὸ δὲ πᾶν (sc. πεδίον) πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο |, *Π* 385 ὅτε λαβρότατον χέει ὕ. | Ζεύς, *Δ* 453 ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες | - συμβάλλετον ὄβριμον ὕ. |, μ 306 ἀγχ' ὕ. γλυκεροῖο, δ [511] ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕ. | cf. Did. ad l., Eust. 1506, 40, Hennings Telem. p. 189, Nitzsch ad l., ε 100 τοσσόνδε - ἁλμυρὸν ὕ. | ἄσπετον, ι 227 470 ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕ. |, μ 236 240 431 ο 294 h. AP 257 θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕ. | cf. Retzlaff, Beitr. zur ho. Synon. II, 1 3, Friedlaender, 2 ho. Woerterverz. 803, *B* 307 ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕ. | cf. Lucas Qu. Lexil. p. 12 21, *Φ* 345 σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕ. | Xanthus, γ 429 ἕδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕ. |, ι 140 ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕ., | κρήνη ὑπὸ σπείους, ζ 86 ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕ. | καλὸν ὑπεκπρορέει, h. AD 120 σὲ - θεαὶ λόον ὕδατι καλῷ |, *P* 54 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕ., | καλόν, τηλεθάον, *B* 850 Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕ. ἐπικίδναται αἶαν |, v. l. αἴῃ, Αἶαν, ᾧ - Αἴης v. La Roche, *Φ* [158] Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕ. ἐπὶ γαῖαν ἵησιν |, *B* 752 ὅς ῥ' εἰς Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕ. |, *M* 33 ᾗ περ πρόσθεν ἵεν καλλίῤῥοον ὕ. |, h. AP [63] Κηφισσόν - | ὅς τε Λιλαίηθεν προχέει καλλίῤῥοον ὕ. | v. Baumeist. et Guttmann Hymn. Ho. hist. crit. p. 40, *Δ* 830 846 ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα - | νίζ' ὕδατι λιαρῷ, *X* 149 ἡ μὲν γὰρ ὕδατι λιαρῷ ῥέει, alter Scamandri fons, ω 45 καθήραντες χρόα - | ὕ. τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, ρ 209 κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕ. | ὑψόθεν ἐκ πέτρης, ι 392 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ - σκέπαρνον | εἰν ὕ. ψυχρῷ βάπτῃ - φαρμάσσων, τ 387 ὕ. δ' ἐπεχεύατο πουλύ, | ψυχρόν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν ad pedes lavandos, *Ψ* 282 λοέσσας ὕ. λευκῷ | equos, cf. Lucas Qu.

lexil. p. 12, ε 70 κρῆναι-ῥέον ὕ. λευκῷ |, de casu cf. Delbrück Abl. Loc. Instr. p. 52, Ι 15 Π 4 κρήνη μελάνυδρος, | ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕ. | cf. Eust. 1041, 58, Π 161 λάψοντες-μέλαν ὕ., | ακρον, lupi, Φ 202 δίαινε δέ μιν μέλαν ὕ. | Xanthi, δ 359 ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕ. | cf. Ameis append., A. Goebel Z. f. G. 1864, 625, Lucas Qu. lexil. p. 12, ζ 91 ἐσφόρεον μέλαν ὕ. |, μ 104 τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕ. |, ν 409 μέλαν ὕ. | πίνουσαι sc. σύες, Β 825 πίνοντες ὕ. μέλαν Αἰσήποιο |, h. Cer. 106 ἐρχόμεναι μεθ' ὕ. εὐήρυτον, | ὄφρα φέροιεν κάλπισι, δ 458 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕ., Proteus. — plur. ν 109 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα, Bekk. II αἰὲ νάοντα. — In univ. cf. E. M. 774, 51, E. Gud. 616, 50, E. Or. 156, 18, Epim. Cram. I 57, 14 Eust. 106, 27; 1553, 18, de declinatione E. M. 776, 15 Herod. II 770, 34; 771, 14 ed. Lentz, Eust. 1606, 14, de accentu Herod. Cath. 391, 8 Lentz. (ὑδατοτρεφής, a stirpe breviore ὑδρ-ὑδραίνω, ὑδρεύω, ὑδρηλός, ὕδρος, ἔφυδρος, μελάνυδρος).

ὑετός (ὕω, cf. umbr. savitu Curt. Et.[4] 397, L. Meyer V. Gr. II 93) pluvia. Μ 133 δρύες-| αἵ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα | Hes. ὄμβρος, δρόσος, ὕδωρ cf. E. M. 775, 1, E. Gud. 539, 45, E. Or. 143, 19, de accentu Herod. Cath. Pr. 219, 5 Lentz.

υἱός (skt. sunus a rad. su gigno, pario, unde etiam ὕω repetendum videtur, zd. hunu, goth. sunus, ksl. synŭ, lit. sunùs Bopp Gl., Pott W. I 1314, KZ. 6, 365, Fick W.[2] 198, Benf. W. I 410, Orient u. Occ. I 265, Curt. Et.[4] 397, L. Meyer V. Gr. II 402 616, cum E. M. a φυίω ducit Doed. Gl. 2225, de suffixo cf. filius, singulae formae a υἱ-, υἱε-, υἱο- stirpibus derivantur v. Curtius KZ. III 78) prior syllaba corripitur vel ι pro consonante pronunciandum est in υἱός Ζ 130 Ρ 575 λ 270 cf. Weber Philol. 16, 667, in υἱόν Δ 473 Ε 612 Ι 84 Ρ 590, in υἱέ Η 47 Λ 200 Ο 244. Dubitatur de Δ 489 Πηλῆος υἱός, Β 566 Ψ 678 Μηκιστῆος υἱός, Π 21 Τ 216 λ 278 Πηλῆος υἱέ, quod probant Thiersch Gr. § 194, 46b, Bekk. II, Ameis, Koch, Nauck Ar. Byz. p. 53 u. 72 his locis ὑός scribendum censet, v. l. Πηλέος, Μηκιστέος receperunt reliqui edd. cf. Rumpf JJb. 81, 585 sq. sch. V Π 21 Πηλέως υἱέ· οὕτως Πτολεμαῖος, οἱ δὲ ὑπομνηματισάμενοι Ἰακῶς. — litteram spirantem nondum vim suam amisisse in υἱός O. Meyer Qu. Ho. p. 29 sq. probare studet allatis Δ 505 Ο 522 Ρ 9 23 59 Ω 122 λ 103 ν 343, ubi syllaba praecedens in thesi non corripitur v. Hoffmann Qu. Ho. I 56 57 71. — Formae: Sing. nom. **υἱός**, genit. a) **υἱέος** Ω 122 γ 489 δ 4 λ 174 ο 187 σ 162 cf. Lex. Seg. 68, 12. b) **υἷος** Β 230 Ε 266 Ν 522 Ξ 9 Ο 116 138 Σ 138 Τ 324 Ψ 746 Ω 420 550 λ 452 ρ 397 (v. l. υἱοῦ v. sch. H cf. La Roche H. U. p. 166) ν 218 h. AD 51 Ven. 210 Herod. Ε 266 προπερισπαστέον κτλ. cf. id. Ο 138, Cath. Pr. 409, 18, E. M. 775, 20, Bekk. Anecd. Gr. 1219, sch. L Β 230, Eust. 210, 22, Lob. el. I 258 293. c) **υἱοῦ** χ 238. — dat. a) υἱέι Γ 174 Ο 455 Φ 141 Ω 112 γ 369 δ 5 (v. l. υἱῷ ἔπεμπον) 10 (Herod. υἱέι· τρισυλλάβως) π 438 (v. l. υἱεῖ) 452 (v. l. υἱεῖ) ψ 61 ω 213, Bekk. II in primo pede semper υἱεῖ scripsit v. Γ 174 Υ 81 Φ 141 δ 10 cf. Ho. Bl. I 139, 35. b) **υἱεῖ** Σ 144 458 Υ 81 (Spitzn. υἱέι) Φ 34 (v. l. υἷι rec. Spitzn.) Χ 302 (v. La Roche cf. Rumpf JJb. 93, 143 148, Bekk. II et Hoffmann υἷι propter digamma cf. Qu. Ho. II 83, La Roche HT. 369) h. AD 46, ubi Herm. pro υἱεῖ θέλοι proposuit ἐθέλοι υἷι, omnino suspicatus, υἱεῖ duabus syllabis nusquam dixisse Homerum. de forma υἱεῖ v. etiam Lex. Seg. 68, 14. c) **υἷι** Β 20 (sch. L τὸ υἷι διχῶς?) 791 (v. l. υἱέι et υἱεῖ v. La Roche) Ν 216 Ψ 383 δ 771 ξ 435 cf. Eust. 1765, 57 (v. l. υἱεῖ quam recep. Bekk. cf. Ho. Bl. I 30, 27, Dind., Duentz., Baeuml.) δ 143 (v. l. υἱεῖ et υἱῷ) λ 273 (v. l. υἱεῖ quam recep. Bekk. Dind. Duentz. Baeuml. sed v. Kayser ad ξ 435) de forma υἷι cf. Herod. Π 177, Eust. 348, 33. d) **υἱῷ** Π 177 (cf. Bekk. Ho. Bl. I 30, 28, v. l. υἱεῖ et υἷι, quam probat Herod., cui assentiuntur Spitzn., La Roche. Cf. in univ. de formis dativi L. Meyer, Gedr. Vergl. d. gr. u. lat. Decl. p. 50, La Roche HT. 369 HU. 46 67 71 166, Lob. el. II 165. — accus. a) **υἱέα** Ν 350 (ἀθ. v. Ariston.) cf. Bekk. Ho. Bl. I 139, 35. b) **υἷα** Μ 129 (Townl. υἱέα) Ο 419 427 δ 765 ν 259 υ 35 (v. l. υἱόν recep. Bekk. II, Ameis, Duentz.) h. AP 28. de forma cf. E. Gud. 537, 50. c) **υἱόν** (in Il., Od., hymnis centies undenonagies) pro quo Α 21 Bekk. II scripsit υἷα propter digamma cf. Heyne, Kiddius ad Dawes. misc. crit. p. 254, Ρ 89 pro ἀσβέστῳ. οὐδ' υἱὸν λάθεν Barnes, Bekk. II, Koch ἀ. οὐδ' υἷα λάθ', ρ 111 υἱόν, v. l. υἷα. De formis accusativi Phryn. ed. Lob. p. 68 τὴν αἰτιατικὴν υἱὸν λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι· τοῦτο δὲ καὶ Φιλόξενος ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἰλιάδος συγγράμμασι δαψιλέστατα ἀπέφηνεν, ἀδόκιμον μὲν εἶναι τὸν υἱέα, δόκιμον δὲ τὸν υἱόν cf. Bekk. Ho. Bl. I 30, 21, La Roche HU. 46 166. — vocat. υἱέ quadragies quater, ultima producta ante Πετεῶο Δ 338 cf. Hoffmann Qu. Ho. I 163, La Roche HU. 65, Duentz. JJb. 95, 358, Hartel Ho. St.[2] 64, pro quo Ahrens Philol. 4, 598 n. υἱός legendum putat, et ante μέγα Π 21 Τ 216 λ 478 cf. Hartel p. 77, Duentz. l. c. p. 358, O. Meyer Qu. Ho. p. 130. — Dual. nom. acc. υἷε et elisa ultima υἷ' Ν 185 792, ubi v. l. Strabonis υἱόν. — Plur. nom. a) **υἱέες** Β 518 (v. l. υἷες, rec. Bekk. II propter digamma) 641 666 Ε 10 Λ 138 692 Π 449 Ω 604 (v. l. υἱεῖς v. Did. cf. La Roche HT. 429) κ 6 (v. l. υἱεῖς) τ 414 430 437 459 h. AP. 119. ubique primum aut quintum pedem efficit. cf. etiam La Roche HU. 71, Z. f. oestr. G. 1864, 88. b) **υἱεῖς** ο 248 ω 387 (cod. G υἱοί) 497 (cod. E υἱοί). c) **υἷες** quinquagies bis, ξ 201 pro υἷες ἐνί est v. l. υἱέες ἐν, quam recep. Bekk. I, Dind., Baeuml., de forma v. cod. Coisl. 387 ad Α 386. — genit. **υἱῶν** Φ 587 Χ 44 ω 223 (hoc loco plurimi libri υἱέων. — dat. **υἱάσι(ν)** duodecies, pro quo Ε 463 Ο 197 v. l. est υἱέσι cf. Herod. de nom. 663, 15 Lentz, de forma υἱάσιν sch. L Ε 463, V Ο 197, V Ω 248, Herod. Pathol. 223, 26 Lentz, Bekk. Anecd. 1267, Eust. 571, 23, Lob. el. I 407. mire pro ὕεσσιν ξ 372 nonnulli legerunt υἵεσσιν. — accus. a) **υἱέας** Β 693 Ε 149 Λ 123 Ψ 175 181 Ω 205 521 (cod. E υἱούς) δ 211 cf. La Roche HU. 71, Z. f. östr. G. 1864, 88. b) **υἷας** tricies sexies, pro quo Ε 159 v. l. υἱούς et Aristophanis υἷε, quam probat Ahrens Philol. 6, 17 23, Μ 128 Zenodotus et Aristophanes υἷε, probat Ahrens l. c. p. 30. c) **υἱεῖς** h. Ven. 51. — voc. **υἱεῖς** Ε 464 cf. Geist disquiss. p. 21. — filius. 1) additur genit. patris et nomen pr. a) Β 552 Μ 331 υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς |, Β 566 Ψ 678 Εὐρύαλος-| Μηκιστῆος υἱ., v. l. Μηκιστέος

v. supra, *Β* 624 *Πολύξεινος* - | *υἱ.* *Ἀγασθένεος*, *Β* 638 *Ο* 281 *ξ* 499 *Θόας* *Ἀνδραίμονος* *υἱ.* |, *Β* 705 *Ποδάρκης* - | *Ἰφίκλου* *υἱ.*, *Β* 741 *Πολυποίτης* | *υἱ.* *Πειριθόοιο*, *Β* 746 *Λεοντεύς* - | *υἱ.* - *Κορώνου*, *Β* 847 *Εὔφημος* - | *υἱ.* *Τροιζήνοιο*, *Δ* 228 *Εὐρυμέδων*, *υἱ.* *Πτολεμαίου*, *Ε* 468 *Αἰνείας* *υἱ.* - *Ἀγχίσαο* |, *Ε* 565 *Ν* 400 *Ψ* 541 *Ἀντίλοχος* - *Νέστορος* *υἱ.* |, *Ε* 683 *Π* 522 *Σαρπηδὼν* *Διὸς* *υἱ.*, *Ζ* 512 *υἱ.* *Πριάμοιο* *Πάρις*, *Η* 23 37 *Π* 720 804 *Ρ* 326 *Υ* 82 103 *ϑ* 334 (*ἀϑ.*) h. AP 259 336 353 h. Merc. 215 227 *Διὸς* *υἱ* *Ἀπόλλων* |, *Ι* 543 *υἱ.* *Οἰνῆος* - *Μελέαγρος* |, *Κ* 314 412 426 *Δόλων* *Εὐμήδεος* *υἱ.* |, *Λ* 518 *Μαχάων* | - *Ἀσκληπιοῦ* *υἱ.*, *Λ* 785 (*ἀϑ.*) *Μενοίτιος* *Ἄκτορος* *υἱ.* | *Ν* 463 *υἱ.* - *Πυλαιμένεος* | *Ἁρπαλίων*, *Ν* 663 *Εὐχήνωρ* *Πολυίδου* - *υἱ.* |, *Ν* 771 *Ἄσιος* *Ὑρτάκου* *υἱ.* |, *Ξ* 463 *Ἀντήνορος* *υἱ.* | *Ἀρχέλοχος*, *Π* 174 *Μενέσθιος* - | *υἱ.* *Σπερχειοῖο*, *Ρ* 467 *Ἀλκιμέδων* *υἱ.* *Λαέρκεος*, *Ρ* 474 *Αὐτομέδων* - *Διώρεος* *υἱ.* |, *Ρ* 575 *Ποδῆς* *υἱ.* *Ἠετίωνος* |, *Φ* 579 *Ἀντήνορος* *υἱ.* - *Ἀγήνωρ* |, *Ψ* 665 *υἱ.* *Πανοπῆος* *Ἐπειός* |, *Ψ* 755 *Νέστορος* *υἱ.* | *Ἀντίλοχος*, *Δ* 395 *υἱ.* *τ'* *Αὐτοφόνοιο* - *Πολυφόντης* |, *Ε* 376 *Τυδέος* *υἱ.* - *Διομήδης* | cf. *Ψ* 472, *Ζ* 130 *Δρύαντος* *υἱ.* - *Λυκόοργος* |, *Μ* 182 *Πειριθόου* *υἱ.* - *Πολυποίτης* |, *Π* 571 *υἱ.* *Ἀγακλῆος* - *Ἐπειγεύς* |, *Ρ* 79 *Μενέλαος* - *Ἀτρέος* *υἱ.* |, *Ρ* 284 *υἱ.* *Τελαμῶνος* - *Αἴας* |, *α* 383 *δ* 641 (de v. l. v. La Roche) 660 *π* 363 *ρ* 477 (*ἀϑ.*) *σ* 42 284 *υ* 270 *φ* 140 256 *Ἀντίνοος* *Εὐπείθεος* *υἱ.* |, *δ* 630 648 *υἱ.* *Φρονίοιο* *Νοήμων* |, *ϑ* 114 *Ἀμφίαλός* *ϑ'* *υἱ.* *Πολυνήου*, *ι* 197 *Μάρων* *Εὐάνθεος* *υἱ.* | *ρ* 212 *χ* 159 *υἱ.* *Δολίοιο* *Μελανθεύς*, *φ* 144 *Λειώδης* - *Οἴνοπος* *υἱ.* |, *χ* [191] *υἱ.* *Λαέρταο* - *Ὀδυσσεύς*, *Ψ* 746 *υἷος* *δὲ* *Πριάμοιο* *Λυκάονος*, *γ* 489 *ο* 187 *Διοκλῆος* - | *υἷέος* *Ὀρσιλόχου*, *Ο* 455 *Ἀστυνόῳ* *Προτιάονος* *υἷέι*, *Φ* 141 *Ἀστεροπαίῳ* - | *υἷέι* *Πηλεγόνος*, *Υ* 81 *υἷεῖ* *δὲ* *Πριάμοιο* *Λυκάονι* cf. *Φ* 34, *Β* 791 (*ἀϑ.*) *υἷι* *Πριάμοιο* *Πολίτῃ* |, *Ν* 216 *Ἀνδραίμονος* *υἷι* *Θόαντι* |, *Π* 177 *Βώρῳ* *Περιήρεος* *υἱῷ* |, v. l. *υἷι* et *υἷεῖ* v. supra, *δ* 143 *Ὀδυσσῆος* - *υἷέι* - *Τηλεμάχῳ*, *Μ* 129 *Πειριθόου* *υἷα* - *Πολυποίτην* |, *Ο* 419 *υἷα* *Κλυτίοιο* *Καλήτορα*, *Ν* 185 *Ἀμφίμαχον* *Κτεάτου* *υἱ'*, *Ν* 792 *Μόρυν* *ϑ'* *υἱ'* *Ἱπποτίωνος* |, *Α* 21 *Διὸς* *υἱόν* (v. supra) - *Ἀπόλλωνα* |, *Δ* 98 115 195 (v. l. *ἀρχὸν* *Ἀχαιῶν*) *Μενέλαον* - *Ἀτρέος* *υἱόν* |, *Ρ* 553 *Ἀτρέος* *υἱόν* | - *Μενέλαον*, *Δ* 194 *Μαχάονα* - *Ἀσκληπιοῦ* *υἱόν*, *Δ* 327 *υἱὸν* *Πετεῶο* *Μενεσθῆα*, *Δ* 365 *Ε* 881 *Τυδέος* *υἱόν* - *Διομήδεα* |, *Δ* 473 *Ἀνθεμίωνος* *υἱόν* - *Σιμοείσιον*, *Ε* 43 *Φαῖστον* - *Μῄονος* *υἱόν* | *Βώρου*, *Ε* 49 *υἱὸν* *δὲ* *Στροφίοιο* *Σκαμάνδριον*, *Ε* 59 *Φέρεκλον* - *Τέκτονος* *υἱόν* | v. l. *τέκτονος* v. Eust. 521, 39 recep. Wolf, Bekk., sed v. Grashof d. Schiff bei Ho. u. Hes. p. 2 n., *Ε* 77 *Ὑψήνορα* - | *υἱόν* - *Δολοπίονος*, *Ε* 612 *Ἄμφιον* *Σελάγου* *υἱόν*, cf. Geist disquiss. p. 19, *Ζ* 8 *υἱὸν* *Ἐυσσώρου* *Ἀκάμαντ'*, *Η* 8 *υἱὸν* *Ἀρηιθόοιο* - *Μενέσθιον*, *Θ* 120 *υἱὸν* *Θηβαίου* *Ἠνιοπῆα* |, *Ι* 84 *Κρείοντος* *υἱὸν* *Λυκομήδεα*, *Ι* 651 *Λ* 197 *Ο* 239 *υἱὸν* *Πριάμοιο* - *Ἕκτορα*, *Μ* 188 *υἱὸν* *δ'* *Ἀντιμάχοιο* - *Ἱππόμαχον*, *Ν* 171 *Ἴμβριον* - *Μέντορος* *υἱόν* |, *Ν* 519 *Ἀσκάλαφον* - | *υἱὸν* *Ἐνυαλίοιο* (alii *ἐνυαλ.*), *Ν* 759 *Ἄσιον* *Ὑρτάκου* *υἱόν* |, *Ξ* 451 *Προθοήνορα* - | *υἱὸν* *Ἀρηιλύκοιο*, *Ξ* 490 *Ἰλιονῆα* | *υἱὸν* *Φόρβαντος*, *Ο* 430 *Λυκόφρονα* *Νέστορος* *υἱόν* |, *Ο* 515 *Σχεδίον* *Περιμήδεος* *υἱόν* | cf. *Ρ* 306 et Lachm. Betr. p. 77, *Ο* 576 *Ἱκετάονος* *υἱόν* - *Μελάνιππον* |, *Π* 14 *Μενοίτιον* *Ἄκτορος* *υἱόν* |, *Π* 401 *Θέστορα* *Ἤνοπος* *υἱόν* |, *Ρ* 1 *Ἀτρέος* *υἱόν* - *Μενέλαον* |, *Ρ* 59 *Πάνθου* *υἱόν* - *Εὔφορβον* |, *Ρ* 306 *Σχεδίον* - *Ἰφίτου* *υἱόν* |, *Ρ* 312 *Φόρκυνα* - *Φαίνοπος* *υἱόν* |, *Ρ* 345 *Λειώκριτον* - | *υἱὸν* *Ἀρίσβαντος*, *Ρ* 590 *Ποδῆν*, *υἱὸν* *Ἠετίωνος* |, *Ρ* 602 *Λήιτον* - | *υἱὸν* *Ἀλεκτρυόνος*, *Ρ* 653 *Ἀντίλοχον* - *Νέστορος* *υἱόν* |, *Υ* 396 *Δημολέοντα* - *Ἀντήνορος* *υἱόν* |, *Υ* 474 *Ἀγήνορος* *υἱὸν* *Ἔχεκλον* |, *Ψ* 634 *Κλυτομήδεα* *Ἤνοπος* *υἱόν* |, *ι* 505 [531] *Ὀδυσσῆα* - | *υἱὸν* *Λαέρτεω*, *λ* 576 (*ἀϑ.*) *Τιτυόν* - *γαίης* *ἐρικυδέος* *υἱόν* |, v. l. Tzetzae *ἐρικυδέα*, h. 15, 1 *Ἡρακλέα* *Διὸς* *υἱόν*, h. 16, 2 *Ἀσκληπιόν* - | *υἱὸν* *Ἀπόλλωνος*, *Η* 47 *Λ* 200 *Ο* 244 *Ἕκτορ* *υἱὲ* *Πριάμοιο*, *Λ* 450 *ὦ* *Σῶχ'* *Ἱππάσου* *υἱέ*, *Π* 21 *Τ* 216 *λ* 478 *ὦ* *Ἀχιλεῦ* *Πηλῆος* *υἱέ*, v. l. *Πηλέος* v. supra, *ϑ* 335 *Ἑρμεία* *Διὸς* *υἱέ*, v. sch. H. *Β* 679 *Φείδιππός* *τε* *καὶ* *Ἄντιφος* - | *Θεσσαλοῦ* *υἷε* *δύω*, *Β* 822 *Μ* 99 *δύω* *Ἀντήνορος* *υἷε* | *Ἀρχέλοχός* *τ'* *Ἀκάμας* *τε* |, *Β* 831 *Ἄδρηστός* *τε* *καὶ* *Ἄμφιος* - | *υἷε* *δύω* *Μέροπος*, *Β* 843 *Ἱππόθοός* *τε* *Πύλαιός* *τ'* - | *υἷε* *δύω* *Λήθοιο*, *Β* 865 *Μέσθλης* *καὶ* *Ἄντιφος* - | *υἷε* *Ταλαιμένεος*, *Ε* 542 *υἷε* *Διοκλῆος* *Κρήθωνά* *τε* *Ὀρσίλοχόν* *τε* |, *Μ* 95 *Ἕλενος* *καὶ* *Δηίφοβος* - | *υἷε* *δύω* *Πριάμοιο*, *Υ* 460 *Λαόγονον* *καὶ* *Δάρδανον* *υἷε* *Βίαντος* |, *Ε* 152 *Ξάνθον* *τε* *Θόωνά* *τε* *Φαίνοπος* *υἷε* |, *Β* 518 *Σχέδιος* *καὶ* *Ἐπίστροφος* - | *υἷέες* *Ἰφίτου*, h. AP 119 *Τροφώνιος* *ἠδ'* *Ἀγαμήδης*, | *υἷέες* *Ἐργίνου*, *Β* 512 *Ἀσκάλαφος* *καὶ* *Ἰάλμενος*, *υἷες* *Ἄρηος* |, *Β* 621 *Ἀμφίμαχος* *καὶ* *Θάλπιος* - | *υἷες* *ὁ* *μὲν* *Κτεάτου* *ὁ* *δ'* *ἄρ'* *Εὐρύτου*, *Β* 693 *Μύνητ'* - *καὶ* *Ἐπίστροφον* - | *υἷέας* *Εὐηνοῖο*, *Ε* 149 *Ἄβαντα* - *καὶ* *Πολύιδον* | *υἷέας* *Εὐρυδάμαντος*, *Ε* 159 *υἷας* *Πριάμοιο* *δύω* - *Ἐχέμμονά* *τε* *Χρομίον* *τε*, v. l. v. supra, *Ι* 82 *Ἀσκάλαφον* *καὶ* *Ἰάλμενον*, *υἷας* *Ἄρηος* |, *Λ* 123 *Πείσανδρόν* *τε* *καὶ* *Ἱππόλοχον* - | *υἷέας* *Ἀντιμάχοιο*. — b) accedit adiectivum (cf. Duentz. Ho. Abh. p. 514) *Α* 489 *διογενὴς* *Πηλέος* *υἱός* - *Ἀχιλλεύς* |, *Β* 564 *Σθένελος*, *Καπανῆος* - *φίλος* *υἱ.* |, *Β* 787 *Μέδων* - *Ὀιλῆος* *νόθος* *υἱ.* |, *Β* 826 *Λυκάονος* *ἀγλαὸς* *υἱ.* | *Πάνδαρος*, *Ε* 79 *Η* 167 *Θ* 265 (cf. Friedlaend. anall. p. 464) *Εὐρύπυλος* *Εὐαίμονος* *ἀγλαὸς* *υἱ.* |, *Λ* 575 *Εὐαίμονος* *ἀγλαὸς* *υἱ.* | *Εὐρύπυλος*, *Ν* 701 *Ξ* 520 *Αἴας* - *Ὀιλῆος* *ταχὺς* *υἱ.* |, *Π* 197 *Ἀλκιμέδων* *Λαέρκεος* *υἱ.* *ἀμύμων* |, *Ρ* 288 *Λήθοιο* - *φαίδιμος* *υἱ.* | *Ἱππόθοος*, *Ρ* 429 *Αὐτομέδων* *Διώρεος* *ἄλκιμος* *υἱ.* |, *Ψ* 289 *Εὔμηλος*, | *Ἀδμήτου* *φίλος* *υἱ.*, *Ψ* 302 *Ἀντίλοχος* - | *Νέστορος* *ἀγλαὸς* *υἱ.*, *γ* 448 *Νέστορος* *υἱ.* *ὑπέρθυμος* *Θρασυμήδης* |, *ο* [63] 554 *ρ* 3 *υ* 283 *φ* 432 *Τηλέμαχος*, *φίλος* *υἱὸς* *Ὀδυσσῆος*, *π* 395 *σ* [413] *Ἀμφίνομος* - | *Νίσου* *φαίδιμος* *υἱ.*, h. Cer. 18 *Πολυδέγμων* | - *Κρόνου* *πολυώνυμος* *υἱ.* | cf. 32, h. Cer. 26 *Ἠέλιος* - *Ὑπερίονος* *ἀγλαὸς* *υἱ.* |, haec Solis prosapia recentior est Homero cf. Nitzsch *μ* 176, *β* 17 *τοῦ* *φίλος* *υἱ.* - | *Ἄντιφος*, Aegyptii, *Δ* 499 *υἱὸν* *Πριάμοιο* *νόθον* - *Δημοκόωντα* |, *Ε* 69 *Πήδαιον* - *Ἀντήνορος* *υἱόν*, | *ὅς* *ῥα* *νόθος* *μὲν* *ἔην*, *Λ* 490 *Δόρυκλον*, | *Πριαμίδην*, *νόθον* *υἱόν*, ubi ex patronymico genit. ap. *υἱόν* supplendus est cf. Apollon. synt. 58, 25, *Ε* 843 *Περίφαντα* - *Ὀχησίου* *ἀγλαὸν* *υἱόν* |, *Θ* 303 *Γοργυθίωνα*, | *υἱὸν* *ἐϋν* *Πριάμοιο*, *Ν* 427 *Αἰσυήταο* - *φίλον* *υἱόν* | - *Ἀλκάθοον*, *Ο* 445 *Κλεῖτον* *Πεισήνορος* *ἀγλαὸν* *υἱόν* |, *Ο* 517 *Λαοδάμαντα* | - *Ἀντήνορος* *ἀγλαὸν* *υἱόν* |, *Ο* 639 *Περιφήτην* | *Κοπρῆος* *φίλον* *υἱόν*, *Π* 586 *Σθενέλαον* *Ἰθαιμένεος* *φίλον* *υἱόν* |, *Π* 595 *Βαθυκλῆα* - | *Χάλκωνος* *φίλον* *υἱόν*, *Π* 604 *Λαόγονον* *θρασὺν* *υἱὸν* *Ὀνήτορος*, *Π* 738 *Κε-*

βριόνην, νόθον υἱόν - Πριάμοιο |, Υ 484 ἀμύμονα Πείρεω υἱόν | Ῥίγμιον, Zenod. Πείρεως v. Ariston., Φ 546 Ἀγήνορα - Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε |, ν 259 φίλον υἷα - Ἰδομενῆος | Ὀρσίλοχον, β 386 Φρονίοιο Νοήμονα ἀγλαὸν υἱόν | cf. Schnorr de Carolsfeld, verb. colloc. p. 14, γ 398 Τηλέμαχον φίλον υἱὸν Ὀδυσσῆος, λ 568 (ἀθ.) Μίνωα - Διὸς ἀγλαὸν υἱόν |, ο 519 Εὐρύμαχον Πολύβοιο - ἀγλαὸν υἱόν |, φ 25 Διὸς υἱόν - καρτερόθυμον, | φῶθ' Ἡρακλῆα, h. Cer. 233 Κελεοῖο - ἀγλαὸν υἱόν | Δημοφόωνθ', Ν 249 Μηριόνη Μόλου υἱὲ πόδας ταχύ, ω 36 ὄλβιε Πηλέος υἱέ - Ἀχιλλεῦ |, Λ 102 Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον - | υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, Μ 128 υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων - Πολυποίτην - Λεοντῆα, v. l. υἷε ὑπερθύμω v. supra. — pro nomine pr. est appellativum β 51 μνηστῆρες - | τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἷες, οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι |. — 2) additur genitivus patris, omittitur nomen pr. a) Δ 103 Ε 319 υἱὸς Καπανῆος, Sthenelus, Ε 25 163 235 335 406 (v. l. καὶ κατὰ θυμόν) Ζ 119 Θ 118 Κ 487 494 Ψ 538 Τυδέος υἱός | cf. Δ 338, Ε 105 h. AP 123 Διὸς υἱός Apollo, Ε 396 ωὐτὸς ἀνήρ, υἱὸς Διός Hercules, Ε 631 υἱός - Διός Sarpedon, Κ 229 Νέστορος υἱός | Thrasymedes, cf. Σ 16 Ψ 596 Antilochus, Ν 177 Ρ 293 υἱὸς Τελαμῶνος Teucer, Aiax, Φ 41 υἱὸς Ἰήσονος, Euneus, Φ 139 Πηλέος υἱός, Ψ 532 υἱὸς Ἀδμήτοιο Eumelus, δ 186 Νέστορος υἱός, Pisistratus. δ 555 υἱὸς Λαέρτεω, ο 141 υἱὸς Μενελάου Megapenthes, φ 36 Διὸς υἱός, Hercules, ω 492 υἱὸς Δολίου, h. Merc. 183 υἱός τ' - Διός, δ 169 φίλου ἀνέρος υἱός, Ulixis, Κ 57 τοῖο - υἱός, Nestoris, Thrasymedes, ο 256 τοῦ - υἱός, Polyphidis, Theoclymenus, δ 5 Ἀχιλλῆος - υἱεῖ, Ψ 383 Τυδέος υἷι, δ 143 Ὀδυσσῆος - υἷι, Ο 427 υἷα Κλυτίοιο. Caletorem, Γ 37 Ἀτρέος υἱόν, Menelaum cf. Ρ 89 υἱόν - Ἀτρέος, Ε 672 Διὸς υἱόν Sarpedonem, Κ 175 Φυλέος υἱόν | Megetem, Ν 555 Ρ 681 Νέστορος υἱόν Antilochum, Ο 522 Πάνθου υἱόν Pulydamanta, Ψ 391 Ἀδμήτου υἱόν Eumelum, δ 69 ο 194 Νέστορος υἱόν Pisistratum, Β 406 Ε 232 Ζ 96 277 Η 179 Κ 516 Τυδέος υἱόν, Β 23 60 Λ 131 Ἀτρέος υἱέ, Agamemno, cf. Ζ 46 δ 462 543 Menelaus, Δ 338 ὦ υἱὲ Πετεῶο, Menestheus, Δ 370 Θ 52 Κ 159 509 Τυδέος υἱέ, Ι 202 Μενοιτίου υἱέ, Σ 18 Υ 2 Χ 8 250 Πηλέος υἱέ, h. Merc. 455 Διὸς υἱέ, Mercurius cf. 468 Apollo, h. 15, 9 Hercules, Ε 27 υἷε Δάρητος | Phegeus et Idaeus, Λ 329 υἷε δύω Μέροπος, Adrestus et Amphius cf. Β 831, Β 641 Οἰνῆος - υἱέες, Β 666 υἱέες - βίης Ἡρακληείης |, memorantur ap. Hom. Tlepolemus et Thessalus, Λ 262 Ἀντήνορος υἷες, Coon et Iphidamas, τ 414 459 υἱέες Αὐτολύκοιο, cf. 430 437, ω 387 υἱεῖς τοῖο γέροντος |, Dolii, ω 497 ἓξ δ' υἱεῖς οἱ Δολίοιο |, Α 162 237 276 368 (ἀθ.) 392 (ἀθ.) Β 253 (ἀθ.) 281 722 Η 403 Ι 30 50 670 695 Μ 56 Ν 146 220 Ξ 421 Ο 675 Π 56 698 Σ 444 (ἀθ.) Φ 544 Ω 495 γ 139 θ 514 ν 315 ξ 248 ο 153 υἷες Ἀχαιῶν, | Hes. οἱ Ἕλληνες περιφραστικῶς cf. Apollon. Lex. 157, 19, Duentz. Ho. Abh. 572, Naegelsb. ad Α 473, Weidenkaff, nonnulla ad syntaxin Hom. p. 4, Ι 670 significantur γέροντες cf. 89, Δ 114 Λ 800 Π 42 Σ 200 Υ 137 Φ 376 ψ [220] ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν |, Ζ 255 δυσώνυμοι υἷ. Ἀ. |, Κ 169 ἄλλοι - νεώτεροι υἷ. Ἀ. |, Χ 369, δ [285] ἄλλοι - υἷ. Ἀ. |, γ 104 μένος ἄσχετοι υἷ. Ἀ. |, Α 240 Β 72 83 (ἀθ.) 129 193 (ἀθ. sed v. Lachm. Betr. p. 12) 195 (ἀθ.) 234 370 Ι 40 247 403 Κ 49 Λ 656 Ν 172 367 Ξ 106 Ρ 645 Σ 76 Τ 156 206 Χ 156 β 115 198 ξ 229 υἷας Ἀχ. | cf. Nitzsch ad β 115, Τ 238 Νέστορος υἷας, Thrasymedem et Antilochum, τ 466 φ 220 υἱάσιν Αὐτολύκοιο |, Ε 464 ὦ υἱεῖς Πριάμοιο, Π 449 πολλοί - | υἱέες ἀθανάτων. — b) accedit adiectivum Ε 95 101 179 229 276 283 Λυκάονος ἀγλαὸς υἱ. | Pandarus, Ε 163 δαΐφρων Τυδέος υἱ. |, Ζ 144 Ἱππολόχοιο - φαίδιμος υἱ. | Glaucus, Κ 196 Νέστορος ἀγλαὸς υἱ. | Thrasymedes, Λ 605 814 (v. l. ἀγλαός) 837 Μ 1 Π 307 626 665 Σ 2 Μενοιτίου ἄλκιμος υἱ. |, Π 335 Πετεῶο - ἀγλαὸς υἱ. |, Menestheus, Ξ 250 κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱ. | Hercules, Μ 355 Πετεῶο - φίλος υἱ. |, Ρ 9 Πάνθου υἱ. ἐυμμελίης, Euphorbus, Φ 97 Πριάμοιο - φαίδιμος υἱ. |, Lycaon, Φ 152 Πηλεγόνος - φαίδιμος υἱ. | Asteropaeus, γ 167 Τυδέος υἱ. ἀρήιος, γ 189 Ἀχιλλῆος - φαίδιμος υἱ. | δ 21 303 ο 144 Νέστορος ἀγλαὸς υἱ. | Pisistratus, δ 188 ἠοῦς - ἀγλαὸς υἱ. | Memnon, λ 270 Ἀμφιτρύωνος υἱ. μένος αἰὲν ἀτειρής |, ω 151 φίλος υἱ. Ὀδυσσῆος, β 2 35 415 γ 64 352 ξ [515] ο 59 337 π 48 Ὀδυσσῆος φίλος υἱ. |, ξ 317 τοῦ - φίλος υἱ., Phidonis, h. Merc. 28 Διὸς δ' ἐριούνιος υἱ. | Mercurius, ib. 101 Διὸς ἄλκιμος υἱ. | ib. 432 Διὸς ἀγλαὸς υἱ. | idem, h. Cer. 18 Κρόνου πολυώνυμος υἱ. | Pluto, cf. 32, h. 28, 13 Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱ. |, Χ 302 Διὸς υἱεῖ ἑκηβόλῳ, Apollini, Bekk. II υἷι ϝεκ., v. supra, Ε 675 ἴφθιμον Διὸς υἱόν, Sarpedonem, Ζ 437 (ἀθ.) Τυδέος ἄλκιμον υἱόν, Κ 110 Φυλέος ἄλκιμον υἱόν, Megetem, Π 278 827 Σ 455 (ἀθ.) Τ 24 Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν |, Δ 89 Ε 169 Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε |, θ 18 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα, ο 4 Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν | Pisistratum, Δ 93 Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον |, Ε 277 καρτερόθυμε, δαΐφρων - Τυδέος υἱέ |, Π 203 σχέτλιε Πηλέος υἱέ, Ν 345 δύω Κρόνου υἷε κραταιώ | Iuppiter et Neptunus, Π 328 υἷες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου, Atymnius et Maris, Ρ 23 Πάνθου υἷες ἐυμμελίαι, Euphorbus, Pulydamas, Hyperenor, Ε 463 υἱάσιν - Πριάμοιο διοτρεφέεσσι, Ψ 175 181 δώδεκα - Τρώων - υἱέας ἐσθλούς |. — 3) additur adiectivum quo pater significatur Δ 367 Σθένελος Καπανήιος υἱ. |, Ε 241 Σθένελος Κ. ἀγλαὸς υἱ. |, Ε 108 Σθένελον Κ. υἱ. |, Β 20 Νηληίῳ υἷι - Νέστορι, cf. Autenrieth ad l., Δ 563 591 Ν 67 Ρ 115 Αἴαντα - Τελαμώνιον υἱόν|, γ 190 Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν |, η 324 Τιτυὸν γαιήιον υἱόν |. — 4) additur genit. parentium Β 672 Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱ. Χαρόποιό τ',, Α 9 Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός cf. λ 318 Διὸς υἱός, τόν - τέκε Λητώ, h. Merc. 243 321 Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός |, h. AP 367 Διὸς καὶ Λητοῦς υἱέ | h. Merc. 235 Διὸς καὶ Μαιάδος υἱός | cf. ib. 1, h. Merc. 301 446 579 h. 18, 10; 29, 7 Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ |, h. 26, 2 Διόνυσον - | Ζηνὸς καὶ Σεμέλης - ἀγλαὸν υἱόν |, h. 7, 11 υἱόν - διοτρεφέων βασιλήων |, negative dicitur Κ 50 Ἕκτωρ - οὔτε θεᾶς υἱ. φίλος οὔτε θεοῖο |. — 5) additur genit. matris Π 849 h. AP 4 Merc. 176 189 Λητοῦς - υἱός | cf. 416, h. Merc. 314 500 Λητοῦς ἀγλαὸς υἱ. |, h. Merc. 73 Μαιάδος υἱός, ἐύσκοπος Ἀργειφόντης |, h. Merc. 89 Μαίης - υἱός |, cf. 550, ξ 435 Ἑρμῇ Μαιάδος υἱεῖ |, h. Merc. 424 498 521 Μαιάδος υἱός, cf. 430 574 Μαιάδος υἱόν, 408 514 567 Μαιάδος υἱέ, 439 πολύτροπε Μ. υἱέ |, h. 7, 1 Διώνυσον, Σεμέλης - υἱόν |. —

6) refertur ad nomen patris vel matris eodem casu adiectum Ε 614 Πρίαμόν τε καὶ υἷας |. Ω 141 μήτηρ τε καὶ υἱ. | Thetis et Achilles, τ 31 χ 141 ω 526 Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱ. |, Ν 350 (ἀθ.) Θέτιν - καὶ υἱέα καρτερόθυμον |, χ 238 Ὀδυσσῆος ἠδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο |, π 452 Ὀδυσσῆι καὶ υἱέι, ψ 61 ἐμοὶ (Penelopae) καὶ υἱέι, τὸν τεκόμεσθα |, χ 216 πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱόν | Telemachum, ω 223 οὐδ' εὗρεν Δολίον - οὐδέ τινα - υἱῶν |, δ 211 αὐτόν (Nestorem) - υἱέας αὖ, cf. γ 57 Νέστορι - σὺν υἱάσι, τ 394 Αὐτόλυκόν τε καὶ υἷας |, h. Merc. 244 νύμφην (Maiam) - καὶ φίλον υἱόν |. — 7) refertur ad casum obliquum eiusdem enuntiati a) ad genit. Ρ 197 οὐδ' υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα | Achilles, ξ [164] ὅς τις ἐκείνου - ἀτιμάζει - φαίδιμον υἱόν |, κ 5 τοῦ - δώδεκα παῖδες - γεγάασιν - ἓξ υἱέες δ' ἡβώοντες |, Aeoli, ο 248 τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Ἀλκμαίων Ἀμφίλοχός τε | Amphiarai, Ο 641 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων | παντοίας ἀρετάς, Coprei, Periphetes, Δ 692 δώδεκα γὰρ Νηλῆος - υἱέες ἦσαν. — b) ad dativum Ξ 166 338 τόν οἱ (τοι) φίλος υἱ. ἔτευξεν | Ἥφαιστος, Iovi, cf. Ariston. ad Ξ 338, Ο 111 υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι, φίλτατος ἀνδρῶν, | Ἀσκάλαφος, Marti, Ν 299 τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο, Π 185 πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν, | Εὔμηλον, Polymelae, Σ 326 φῆν δέ οἱ - περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν |, Ω 604 τῇ περ δώδεκα παῖδες ὄλοντο | - ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες, Ω 737 ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ - ἠὲ καὶ υἱόν, Ε 10 δύω δέ οἱ υἱέες ἦσαν | Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, Ζ 203 Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης - κατέκτανε, Θ 362 οἱ - υἱόν - σώεσκον, Ε 266 γενεῆς, ἧς Τρωί - Ζεύς | δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος, δ 789 ἤ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων |, Penelopae, π 11 ὅτε οἱ φίλος υἱός | ἔστη ἐν προθύροισιν, π 339 ὅσσα οἱ φίλος υἱὸς ἠνώγει μυθήσασθαι |, Ω 399 ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, Ω 479 αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας |, δ 771 ὅ οἱ φόνος υἷι τέτυκται |, α 88 ὄφρα οἱ υἱόν | μᾶλλον ἐποτρύνω, δ 225 εἴ οἱ προπάροιθεν - φίλον υἱόν | - δηιόῳεν, λ 103 ν 343 ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας | λ 540 ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι |, h. Ven. 210 δίδου δέ οἱ υἷος ἄποινα | Troi, Ganymedis, h. AD 46 εἴ τίς οἱ γαιέων υἱεῖ θέλοι οἰκία θέσθαι |, Ven. 208 ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε - ἄελλα | Troi, h. 19, 36 τέκε - Ἑρμείῃ φίλον υἱόν, h. Ven. 51 καταθνητοὺς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν |. — c) ad accus. ξ 123 οὔ τις κεῖνον - ἀγγέλλων πείσειε - φίλον υἱόν |, π 178 θάμβησε δέ μιν φίλος υἱ. |, π 308 ω 243 τὸν - προσεφώνεε φαίδιμος υἱ. |, ω 370 θαύμαζε δέ μιν φίλος υἱ. |. — 8) loquitur pater ipse vel mater Α 505 τίμησόν μοι υἱόν, Α 510 ὄφρ' ἂν Ἀχαιοί | υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, Ο 67 (ἀθ.) κτενεῖ - υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα, Τ 326 ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱ. |, Σ 436 υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε |, ρ 545 μοὶ υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν |, δ 765 μοὶ φίλον υἷα σάωσον |, ν 360 μοὶ φίλον υἱὸν ἀέξῃ | Ζ 366 ὄφρα ἴδωμαι - νήπιον υἱόν | Χ 44 ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν |, λ 452 ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις | ὀφθαλμοῖσιν ἔασε, γ 325 πὰρ δέ τοι υἷες ἐμοί, h. AD 51 υἷος ἐμοῖο | Φοίβου Ἀπόλλωνος, h. Ven. 273 ἐμὸν θρέψουσι - υἱόν, λ 174 εἰπὲ δέ μοι - υἱέος, ὃν κατέλειπον |, γ 111 ἐμὸς φίλος υἱ. - Ἀντίλοχος, ω 515 υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν |, Σ 144 υἱεῖ ἐμῷ, Σ 458 υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ. — 9) compellatur pater vel mater h. Ven. 282 ἤ τίς σοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ |, Anchisae, Γ 174 ὁππότε δεῦρο | υἱέι σῷ ἑπόμην, Φ 369 σὸς υἱός, Vulcanus, Iunonis, Ω 599 υἱ. μὲν δή τοι λέλυται, γέρον, Ω 422 ὥς τοι κήδονται - θεοὶ υἷος ἑῆος, Ω 205 ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλούς | υἱέας ἐξενάριξε cf. 521, γ 369 πέμψον σύν - υἱέι, Ω 112 υἱέι σῷ ἐπίτειλον |, ν 413 Τηλέμαχον, τεὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ |, π 438 ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῷ υἱέι χεῖρας ἐποίσει, ψ 43 σὸς υἱός - Τηλέμαχος, h. Ven. 196 σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱ., ζ 62 πέντε δέ τοι φίλοι υἷες - γεγάασιν |, χ 221 οὐδέ τοι υἷας | ζώειν - ἐάσομεν. — 10) refertur ad subiectum sententiae Β 230 ὅν κέ τις οἴσει - υἷος ἄποινα |, Ξ 9 σάκος εἷλε - υἷος ἑοῖο | - Θρασυμήδεος, v. l. Eustathii ἑῆος, Ο 116 τίσασθαι φόνον υἷος, Ascalaphi, Ο 138 μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος |, Zenodotus ἑοῖο sed v. Ariston. cf. Ribbeck Philol. 9, 50, Σ 138 πάλιν τράπεθ' υἷος ἑῆος |, Τ 324 χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος; Ω 550 ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος |, Zenod. ἑοῖο, Ν 522 οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο - Ἄρης | υἷος ἑοῖο πεσόντος, Γ 307 οὔ πω τλήσομ' - ὁρᾶσθαι | μαρνάμενον φίλον υἱόν, Δ 399 τὸν υἱὸν γείνατο ἕο χέρηα μάχῃ, Ε 154 υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι |, Ε 688 οὐκ ἄρα μέλλον ἔγωγε | εὐφρανέειν - νήπιον υἱόν |, Ε 314 ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε, Ε 318 ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν, cf. 373, Ε 343 ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν |, Ε 480 ἄλοχον - ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν |, Ζ 154 Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν |, Ζ 474 ὃν φίλον υἱόν - κύσε, Ι 455 μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν | ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα, Ι 583 γουνούμενος υἱόν |, Μ 292 υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα - Ζεὺς ὦρσεν, Ν 451 Μίνως - τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα, Π 192 ἀμφαγαπαζόμενος ὡς εἴ θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα |, Π 447 πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπό - ὑσμίνης |, Σ 55 ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε |, Τ 4 εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν |, Τ 117 ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν, Τ 132 ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο |, Υ 219 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον, Υ 236 Ἶλος - τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαοδάμαντα |, Φ 330 378 Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν |, Χ 35 λισσόμενος φίλον υἱόν, cf. Χ 90, Ω 47 ὀλέσσαι ἠὲ κασίγνητον - ἠὲ καὶ υἱόν |, Ω 118 146 195 237 λύσασθαι φίλον υἱόν, Ω 122 ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος, Ω 228 ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν, Ω 333 Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα | cf. ε 28, ubi v. l. est φίλον υἱόν v. La Roche, Ω 492 ὄψεσθαι φίλον υἱόν, Ω 583 ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν |, Ω 685 φίλον υἱὸν ἐλύσαο, Ω 248 ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα |, Φ 587 οἳ καὶ πρόσθε - υἱῶν | Ἴλιον εἰρυόμεσθα, Ο 197 υἱάσι - οὓς τέκεν αὐτός |, Ω 546 σὲ - υἱάσι φασὶ κεκάσθαι |, Χ 62 κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα, | υἷας τ' ὀλλυμένους, Ω 189 υἷας ἄμαξαν - ὁπλίσαι ἠνώγει, Ω 255 493 τέκον υἷας ἀρίστους |, δ 4 δαινύντα γάμον - | υἱέος, σ 162 ὅπως - τιμήεσσα γένοιτο | μᾶλλον πρός - υἱέος, ρ 397 μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος |, δ 10 υἱέι - ἤγετο κούρην, | ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης |, ω 213 Ὀδυσεύς - υἱέι μῦθον ἔειπεν |, λ 273 γημαμένη ᾧ υἱεῖ, de hiatu cf. Hartel Ho. St.[2] p. 58, υ 35 οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα |, η 170 υἱὸν ἀναστήσας - Λαοδάμαντα |, λ 142 οὐδ' ἑὸν υἱόν | ἔτλη ἔσαντα ἰδεῖν, ο 103 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε'

ἄνωγεν |, π 118 μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν |, π 190 υἱὸν κύσε, ρ 111 ἐφίλει ὡς εἴ τε πατὴρ ἑὸν υἱόν, | ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, Zenodotus ὃν παῖδα v. Duentz. Zenod. p. 86, cf. Dindorf, scholl. ad l., σ 214 ω 505 Τηλέμαχον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν |, τ 368 θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν |, ο 243 γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον υἷε κραταιώ |, γ 32 ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσιν, κ 7 θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις |, γ 387 ἡγεμόνευε - Νέστωρ | υἱάσι, ξ 206 Κάστωρ - θεὸς ὣς τίετο δήμῳ | - υἱάσι κυδαλίμοισιν |, ρ 113 κεῖνος σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν |, τ 418 Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισιν |, h. AP 28 εἰσορόωντες | υἷα φίλον παίζοντα, AD 11 δεικνύμενος φίλον υἱόν, Merc. 328 ἀνείρετο φαίδιμον υἱόν | Ζεύς, AD 13 126 τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν | AD 108 υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε | Λητὼ τέξεσθαι - ἔμελλεν, Ven. 277 υἱὸν ἄγουσα. — 11) ponitur in praedicato Ε 246 υἱὸς Λυκάονος εὔχομαι εἶναι, Ε 247 Αἰνείας - υἱός - Ἀγχίσαο | εὔχεται ἐκγεγάμεν, ubi genit. ex ἐκγεγ. pendet, cf. Υ 208 (ἀθ.), Ζ 23 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς - Λαομέδοντος, | πρεσβύτατος γενεῇ, Λ 138 Ἀντιμάχοιο - υἱέες ἐστόν |, Ν 694 Ο 333 ὁ μὲν νόθος υἱ. Ὀιλῆος - | ἔσκε Μέδων, Ο 338 υἱ. δὲ Σφήλοιο καλέσκετο, Iasus, Π 178 Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος - υἱ. δὲ Δύμαντος, α 181 419 Μέντης Ἀγχιάλοιο - εὔχομαι (εὔχεται) εἶναι | υἱ. | α 217 ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱ. | ἀνέρος, δ 157 κείνου μέντοι ὅδ' υἱ. ἐτήτυμον, φ 335 πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῖο γένος ἔμμεναι εὔχεται υἱ. |, cuius loci nominum abundantia sine causa offenditur Geppert II 194, ω 305 εἰμὶ - | υἱ. Ἀφείδαντος, h. AP 302 εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱός. — 12) refertur ad nomen patris antea nominatum γ 412 Νέστωρ - ἐφῖζε - περὶ δ' υἷες - ἠγερέθοντο, | - Ἐχέφρων τε Στρατίος τε, | Περσεύς τ' Ἄρητός καὶ - Θρασυμήδης | - ἕκτος Πεισίστρατος. liberius ponitur υ 218 μάλα μὲν κακὸν υἷος ἐόντος | ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι, ubi Philoetius servus loquitur de filio domini. — 13) vv. ll. Α 393 Lehrs Z. f. A. 1834, 141 pro παιδὸς ἑῆος Herodianum et Aristarchum legisse suspicatur υἷος ἑ., post Β 848 nonnulli inseruerunt Πηλεγόνος θ' υἱ. περιδέξιος Ἀστεροπαῖος |, post Β 855 Καύκωνας δ' αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱ. ἀμύμων vel Ἀμύμων vel Ἄμειβος, Δ 205 pro ἀρχὸν Ἀχαιῶν nonnulli Ἀτρέος υἱόν, post Μ 130 fuerunt qui adderent υἱὸν ὑπέρθυμον Κορώνου Καινεΐδαο cf. Β 746, Ν 227 pro ἐνθάδ' Ἀχαιούς nonnulli legerunt υἷας Ἀχ., Ν 363 Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα Did. ἐν τῇ Ἀργολικῇ Ἐκάβης νόθον υἱὸν ἐόντα, Ο 526 pro φέρτατος ἀνδρῶν | nonnulli φέρτατον υἱόν, Π 666 Zenodotus deleto 677 καὶ τότ' ἄρ' ἐξ Ἴδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν | pro καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς sed v. Ariston. cf. Duentz. Zenod. p. 175, Schoemann opuscc. III 4 sq., Ρ 585 Φ 461 pro ἑκάεργος Ἀπόλλων | nonnulli Διὸς υἱ. Ἀ., Φ 596 pro Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι | nonnulli ἄναξ Διὸς υἱ. Ἀ., post Χ 158 nonnulli adiecerunt φεῦγ' υἱὸς Πριάμοιο, δίωκε δὲ δῖος Ἀχιλλεύς, α 38 in Massiliensi legitur πέμψαντες Μαίης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱόν v. sch. H. — In univ. cf. E. M. 775, 15 sq., E. Gud. 540, 49, Cram. epim. 419, 14, Anecd. Par. I 396, 10, Eust. 1384, 59, Lob. el. II 165, de accentu Herod. Cath. Pr. 112, 6 Lentz. (υἱωνός).

υἱωνός (ex υἱός suffixo ampliativo formatum Curt. Et.[4] 394 cf. Pott EF.[1] I 117 II 579, L. Meyer V. Gr. II 569, non bene cum goth. sunus componit Doed. Gl. 2225) nepos. Ε 631 υἱωνός τε Διός, Tlepolemus, Ν 207 υἱωνοῖο πεσόντος, Amphimachi, Cteati filii, sch. V Κτέατος γὰρ Ποσειδῶνος, quod cum non diserte addatur, Friedlaender anall. p. 463 post 187 aut 205 unum vel plures versus excidisse suspicatur, Β 666 οἱ ἄλλοι | υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης |, ω 515 υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν |, Laertes loquitur. Hes. ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος, cf. E. M. 775, 27, E. Gud. 548, 6, Phot., Suid., Lex. Bachm. 394, 6, de accentu Herod. Cath. Pr. 185, 22 Lentz.

ὑλαγμός (a stirpe ὑλακ suffixo μός formatum cf. ὑλάσσω post Hom.) latratus. Φ 575 ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ | Ariston. ἡ δ' ὅ. ἔν τισι γράφεται κυνυλαγμόν. οὐκ ἀνάγκη δέ ἐστιν· ὁ γὰρ ὑλαγμὸς ἴδιος κυνῶν. σύνδεσμος δέ ἐστιν ὁ κέν, εἶτα ὑλαγμόν, Herod. κυνυλαγμόν. οὕτω καὶ Ζηνόδοτος. καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι, φησὶ γοῦν ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο. οὐχ ὁρῶ δέ τι πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως κτλ., cf. sch. ABDV, Eust. 1251, 60, Lob. parall. 370, Ribbeck qu. Zenod. p. 23, Philol. 8, 671. Hes. ὑλαγμός· βοή, de accentu v. Herod. Cath. Pr. 166, 6 Lentz.

Ὑλακίδης patron. (ab eadem stirpe ducendum esse atque Ὕλας vel ab ὕλη subst. Duentzer in ed. Odyss. ad ξ 204). Castor, Hylaci filius, Cretensis, cuius se filium esse simulat Ulixes ξ 204 Κάστωρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι· ὃς τότ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ. cf. Hesych. s. v. Eust. 1758, 22.

ὑλακό-μωρος (partem posteriorem ad rad. μερ, skt. smar, meminisse, refert Benary K. Z. 4, 53, assentitur Schoenberg, üb. griech. Compos. p. 28, Fedde, üb. Wortzusammensetzung p. 24, cum skt. mûras (drängend, stürmisch) rad. mîv componit Fick W.[2] 156, a rad. μαρ (μαρμαίρω) repetit Goebel Philol. 19, 419, ut sit „sich auszeichnend, hervorthuend", a rad. μα Duentz. KZ. 12, 3 conferens θεωρός a θεά ductum, idem quod μάργος „geistesverwirrt, verrückt" esse putat Benf. W. I 507 cf. Schenkl Z. f. östr. G. 1864, 340, Curt. Et.[4] 332, Herdegen de nom. comp. Gr. generibus p. 34, Roediger de prior. membror. in nom. Gr. comp. conformatione finali p. 18, Berch Compos. d. Nomina p. 18, Lucas, Philol. Bem. über d. auf μωρος ausgehenden Epitheta, qui posteriorem partem ad μόρος, rad. μερ refert, explicans ὑλ. p. 11 per dies noctesque latandro dediti, Herzog JJb. 101, 294 298, de υ producta Duentz. JJb. 95, 354) latrans. ξ 29 π 4 κύνες ὑλακόμωροι |. additur posteriore loco οὐδ' ὕλαον προσιόντα. sch. QV ξ 29 ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὀξύφωνοι (sic Eust., qui addit ἐπεὶ καὶ μόρον ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη λέγεσθαι τὸ ὀξύ, ὃ ἐξετάθη ἐν τῷ ὑλακόμωροι cf. Lehrs Ar.[2] 152) κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι οἱ περὶ τοῦ ὑλακτεῖν μεμορημένοι, ὅ ἐστι πεπονημένοι· ἴδιον γὰρ κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν. ἐν ἄλλῳ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν ἐσπουδακότες, ἢ ὑλακτικοί cf. sch. B, Apollon. Lex. 91, 24; 157, 22, E. M. 776, 21, Phot., Suid., Lex. Bachm. 394, 8, Hes., Eust. 1749, 34; 1792, 10.

ὑλακτέω (L. Meyer V. Gr. II 28 Curtius d. Verbum d. griech. Spr. I 343) latro. Σ 586 ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἔκ τ' ἀλέοντο. translate υ 13 κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει |, υ 16

ὡς τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα | sc. κραδίη, de cordis palpitatione, Suid ὑλακτεῖ· ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων, cf. Herod. Cath. Pr. 436, 21, Bekk. Anecd. 178, Eust. 1881, 17, La Roche H. Stud. p. 217, Daremberg, la médicine dans Homère p. 4. Plut. περὶ ἀδολεσχ. 506 B τῇ καρδίᾳ μὴ τρέμειν μηδ' ὑλακτεῖν.

ὑλάω (cf. ὀλολύζω, skt. ululis, lat. ululo Benf. W. I 46, Fick W.[2] 25 431, Curt. Et.[4] 374 Doed. Gl. 2272, qui minus recte ex ὑπολάω explicat) latro, allatro. υ 15 ὡς δὲ κύων - περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα | ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, ubi accus. ex ὑλάει pendere, ad ἀγν. videtur supplendus esse cf. π 5 Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι, | οὐδ' ὕλαον προσιόντα, abs. π 9 κύνες οὐχ ὑλάουσιν, | ἀλλὰ περισσαίνουσιν, eodem sensu med. π 162 κύνες τε ἴδον καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο | cf. Ellendt üb. Einfl. d. Metr. p. 14, 3 ho. Abh. p. 23. Hes. ὑλάει· θρυλλεῖ, ὑλακτεῖ, λέγει (?), θρηνεῖ, id. ὕλαον· ὑλάκτουν, cf. Eust. 1791, 63; 1792, 10, La Roche H. St. p. 217. (a stirpe per κ amplificata ὑλαγμός, Ὑλακίδης, ὑλακόμωρος, ὑλακτέω).

ὕλη (ex σύλϝη cf. lat. silva Curt. Et.[4] 376, Kuhn Z. 1, 515; 2, 131, ad σϝελ. rad. (brennen) revocat Legerlotz K. Z. 8, 208 cf. Fick W.[2] 495, Christ L. 278, sed v. Curt. l. c., audacius de vardh rad. cogitat Benf. W. I 82, mire ex φυάλη explicat Doed. Gl. 2226) plerumque sextum pedem efficit, primum Ν 141 Σ 320 Ψ 50 198 ε 63 ι 234, post arsin secundam ponitur ε 475 ζ 128. — 1) silva a) Ν 18 τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη | ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν Ποσειδάωνος, Ν 141 κτυπέει δὲ ὑπ' αὐτοῦ | ὕ., Ε 52 ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕ. |, ε 398 Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕ. |, h. AP 50 οὐδ' ἄρα πω τότε γ' ἦσαν ἀταρπιτοὶ οὐδὲ κέλευθοι | Θήβης ἂμ πεδίον πυρηφόρον, ἀλλ' ἔχεν ὕλη |, codd. ὕλην, emend. Barnes, κ 159 ποταμόνδε κατήιεν ἐκ νομοῦ ὕλης |, cervus, h. AD 139 χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα | ἤνθησ', ὡς ὅτε τι ῥίον οὔρεσιν ἄνθεσιν ὕλης |, Schneidew. coniecit ἀνθέον ὕλῃ cf. h. 34, 8 sed v. Baumeist., h. Cer. 386 ὄρος κάτα δάσκιον ὕλῃ |, cod. ὕλης, emend. Ruhnken, h. 34, 8 Νύση, ὕπατον ὄρος, ἀνθέον ὕλῃ |, Ρ 134 ἐν ὕλῃ |, Μ 148 σύεσσιν - τω τ' ἐν ὄρεσσιν - δοχμώ τ' ἀίσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην | fruticetum, Ξ 397 ὤρετο καιέμεν ὕλην | sc. πῦρ, Κ 184 θηρός - ὅς τε καθ' ὕλην | ἔρχηται δι' ὄρεσφι, Γ 151 τεττίγεσσιν - οἵ τε καθ' ὕ. | δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα - ἱεῖσιν |, Ν 102 ἐλάφοισιν - αἵ τε καθ' ὕ. | θώων - ἤια πέλονται, ι 120 οἵ τε καθ' ὕ. | ἄλγεα πάσχουσιν. h. AP 182 ἡ δὲ καθ' ὕ. | πυκνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, Ilgen coniecit ἰλύν, sed v. Baumeist., ε 475 βῆ δ' ἴμεν εἰς ὕλην, Λ 118 κ 150 197 διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην |, ν 351 Νήριτον - ὄρος καταειμένον ὕλῃ |, τ 431 ὄ. - κ. ὕ. | Παρνησοῦ, h. Merc. 228 Κυλλήνης - ὄ. κ. ὕ. |, Ven. 285 τόδε - ὄ. κ. ὕ. |, AD 47 Θήβης - ἕδος κ. ὕ. | — b) accedit adiectivum Ξ 285 ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη | sch. V τὴν χαμαίζηλον βοτάνην φησίν, sch. L Ἴδη, de hiatu cf. Baeumlein JJb. 85, 192, Hoffmann Qu. Ho. I 93, Ahrens Philol. 4, 598 conicit ἐσσίεθ' ὕ., Λ 155 πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕ. |, Β 455 πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕ. |. h. 26, 10 βρόμος δ' ἔχεν ἄσπετον ὕ. |, Υ 491 βαθεῖα δὲ καίεται ὕ. |, Ε 555 βαθείης τάρφεσιν ὕ. |, ρ 316 βαθείης βένθεσιν ὕ. |, Duentz. τάρφεσιν, Ο 606 οὔρεσι - βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕ. |, Π 766 βαθέην - ὕλην |, Ο 273 h. 27, 7 δάσκιος ὕ. |, ε 470 δάσκιον ὕ. |, h. Merc. 82 νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης |, ν 246 ἔστι μὲν ὕ. | παντοίη, omnis generis arbores, ξ 353 ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης |, v. l. δρυός - ὕλη, et pro πολυανθέος πολυβενθέος, Σ 320 ὕ. ἐκ πυκινῆς, ζ 128 ἐκ πυκινῆς δ' ὕ., Ζ 147 ἄλλα δὲ ὕ. | τηλεθόωσα φύει, sc. φύλλα, v. l. Aristophanis τηλεθόωντα v. Did., ε 63 ὕ. δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθόωσα, | κλήθρη τ' αἴγειρός τε καὶ - κυπάρισσος |. — 2) materia caesa κ 104 ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην |, adhibetur ad rogum struendum Η 418 420 νέκυας (νέκυς) τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην |, Ψ 198 ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι, Did. χωρὶς τοῦ ν τὸ ὕλη. οἱ δὲ ὕλην τ' ἐσσεύοντο, ἀντὶ τοῦ ὁρμήσειαν οἱ ἄνεμοι καίειν τὴν ὕλην cf. sch. A et B, Ω 662 τηλόθι δ' ὕλη | ἀξέμεν ἐξ ὄρεος, Ψ 50 ὕλην τ' ἀξέμεναι, Ψ 111 ἀξέμεν ὕ. | Ψ 127 πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕ. |, Ψ 139 αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕ. |, Ψ 163 κηδεμόνες - νήεον ὕ. |, Ω 784 ἀγίνεον ἄσπετον ὕ. |, ad ignem faciendum ι 234 φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος | ὕ. ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη |. — 3) saburra (Ballast) ε 257 πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕ. | sch. V ἐπέρεισμα τῆς σχεδίας, BEPQT ξύλα, λίθους, ψάμμον, πρὸς τὸ μὴ εὐρίπιστον εἶναι τοῖς πνεύμασιν ἐλαφρὰν οὖσαν. — pro κ 242 Callistratus legit παντοίης ὕλης ἐτίθει μενοεικέα καρπόν | v. sch. HQV, Ψ 251 pro τέφρη v. l. fuit ὕλη v. sch. A, κ 251 pro φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ | πυκνὰ καὶ ὕλην |, ρ 581 pro ὕβριν ὕλην, quod corruptum est, v. La Roche, h. Merc. 238 pro ὕλης σποδός Herm. emend. οὔλη σπ. — Hes. Ὕλη πόλις. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ ξύλα τὰ ἤδη κεκομμένα. ἢ σύμφυτος τόπος, ἐξ οὗ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον cf. E. M. 776, 30, E. Gud. 540, 3 60, Suid., E. Or. 156, 16, Eust. 396, 15; 596, 39, de accentu Herod. Cath. Pr. 320, 11. (ὑλήεις, ὑλοτόμος).

Ὕλη (υ litteram et apud Homerum Β 500 et apud ceteros poëtas longam correptam esse Ε 708 Η 221 tradunt Stephanus in thesauro ling. Graec. s. v. Passow. lex.[5] s. v. Eust. 596, 39. de etymo Steph. Byz.: εἰρῆσθαι δ' αὐτὴν ἀπὸ Ὕλης τῆς Θεσπιέως i. e. oppidum esse coloniam a Thespiensibus deductam, ἢ ὅτι ὑλώδης ἐστίν. similiter Hesych. s. v. Etym. Magn. Sylb. 776, 32). Η 221 Τυχίος. . . . Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων Ε 708 Ὀρέσβιος . . . . ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε . . . . λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. Β 500 οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ὕλην καὶ Πετεῶνα. Boeotiae oppidulum, inter Ὑλικὴν stagnum et Κωπαΐδα lacum situm, post Ὗλαι nominatum. Erat Oresbii patria et Tychii, qui appellatur coriariorum longe optimus. Eius ruinas sub Πτῶον qui vocatur colle repertas esse coniciunt Bursian, Geogr. v. Griech. I 213 Leake, Northern Greece II 313; erravisse videtur Ulrichs, Reisen p. 254. Praeterea de loco quo conditum fuerit cf. Strab. 9, 407 sq. Eust. 597, 8 et quae Müller adnotavit in libro de Orchomeno p. 49 238 Buchholz, hom. Real. Ia 183 Friedreich, Real. 82. Quod Hyle, Boeotiae urbs, saepe cum Lydia Hyde commixta est, vid. s. v. Ὕδη.

ὑλήεις (ὑληϝεντ ex ὕλη Curt Et.[4] 376, Goebel de epith. in εις desin. p. 5) silvosus. Κ 362 χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὁ δέ τε, Aristarchus ὑλήεντα, ὁ δέ, v. Did. cf. La Roche ad l., de hiatu Ahrens Philol. 6, 25, ξ 2 χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας,

P 478 ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ, | ὑλήεις, ι 191 ῥίῳ ὑλήεντι | ὑψηλῶν ὀρέων, etiam I 539 pro ἀργιόδοντα | nonnulli scripserunt οὐδὲ ἐῴκει | θηρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑ. | v. La Roche, ι 118 νῆσος - | ὑλήεσσ', κ 308 νῆσον ἀν' ὑλήεσσαν, h. 14, 5 ὑλήεντες ἔναυλοι |, 26, 8 καθ' ὑλήεντας ἐναύλους, Χ 12 Σάμου ὑληέσσης |, Φ 449 Ἴδης - πολυπτύχου ὑληέσσης |, Ζ 396 425 Χ 479 ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ |, α 186 (ἀθ.) ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι |, α 246 π 123 τ [131] ὑλήεντι Ζακύνθῳ | sch. H ἀρσενικῷ θῆλυ ἐπήγαγεν ὡς τὸ „κλυτὸς Ἱπποδάμεια“ cf. Philem. 104, 158, La Roche HT. 385, de versibus ab Aristophane β 51 insertis cf. La Roche, de ι non producto La Roche HU. 43, ι 24 h. AP. 251 ὑλήεσσα Ζάκυνθος | cf. Verg. A. III 280 nemorosa Z., Strabo X 702 ὑλώδης μέν, εὔκαρπος δέ. — Apoll. Lex. 157, 24 ὑλήεσσα· κατάδενδρος, Hes. ὑληέσσης· συμφύτου ἢ ὕλας ἐχούσης cf. Phot., Suid., Eust. 1125, 63; 1414, 57.

Ὕλλος, fluvius, quem ab Hyllo, Terrae filio, nomen accepisse tradit Paus. I, 35, 8. Υ 392 γενεὴ δέ τοί i. e. Iphitioni ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώιός ἐστιν, Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἕρμῳ δινήεντι. Is fluvius, piscium plenus, in Lydia oriens Ioniam perfluit et prope Magnesiam in Hermum influit Herod. I 55 80 Strab. 13, 626 Hesych. Steph. Byz. s. Αἰθόπιον Apoll. Soph. 157, 26 schol. Apoll. Rhod. IV 1149. Dubitatur, num recte eundem Strab. l. l. Livius XXXVII 37 ed. Weissenborn. nominaverint Phrygium, cum Phryx fluvius, a Plinio in natur. hist. V, 29, 119 ed. Detlefsen. commemoratus, idem atque ille Phrygius esse videatur, qui tamen ab Hyllo ap. Liv. distinguitur. cf. Bähr in ed. Herod. ad I 80 Heyne in ed. Iliad. tom. 8 p. 92 Friedreich, Real. p. 32. Nec minus dubium est, quo nomine iste fluvius hac aetate utatur. cf. Forbiger. Handbuch d. alten Geogr. II 174 et adn. 66 Leake, tour of Asia minor p. 266 Buchholz, hom. Real. Ia 299.

ὑλο-τόμος (ὕλη, τέμνω Roediger de prior. membr. in comp. Gr. conformatione finali p. 18, Berch, Comp. d. Nomina p. 4, Herzog JJb. 101, 294) ligna caedens. Ψ 123 πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον, lignatores, Ψ 114 ὑλοτόμους πελέκεας μετὰ χερσὶν ἔχοντες | secures lignis caedendis aptas. h. Cer. 229 pro ὑλοτόμοιο, quod ibi, si non corruptum est, ab ὑλότομος ducendum est, Voss recte scripsisse videtur οὐλοτόμοιο v. Baumeist. — Hes. ξυλοτόμος cf. E. M. 776, 28, Poll. On. 7, 109.

ὑμεῖς (a stirpe ὑμε, aeol. ὔμμε, ὑμεῖς, aeol. ὔμμες, skt. jushmê, goth. lit. jus Bopp V. Gr. II 110, Schleicher Comp.[2] 651, M. Schmidt de pron. Gr. et Lat. p. 8, Fick W.[2] 161 624, Benf. W. II 242 Curt. Et.[4] 399 Christ L. 152, Kuhn Z. 2, 269. forma primitiva ju, quam Windisch Curt. St. 2, 249 compositam putat ex stirpibus pronominalibus i et u, addito sma amplificata est, de ὔμμες ex ὔσμες nato v. Brugman Curt. St. 4, 101, de syllaba posteriore Fritsch ib. 6, 118 sq.). Formae semper orthotonicae sunt ὑμεῖς, ὔμμες cf. Apoll. pron. 45 B, genit. ὑμείων, dat. ὔμμι(ν), acc. ὑμμε, modo orthotonicae modo encliticae ὑμεων, ὑμιν (acc. ὑμεας casu tantum ap. Hom. non enclitice legi videtur cf. ἡμέας, ἥμεας). Atque hae orthotonicae sunt 1) ab initio orationis positae (ἀρκτικαί) Apoll. pron. 49 B, Lehrs Qu. ep. 108, Cauer Curt. St. 7, 129. 2) post praepositionem aliquam collocatae Apoll. synt. 127 sq., Lehrs ib. 109, Cauer ib. 131. 3) cum maiore quadam significationis vi usurpatae (ὁρισμὸν δηλοῦσαι) cf. Apoll. pron. 43 synt. 130, 135, Charax p. 1150, Arcad. p. 139, inprimis in oppositione (διαστελλόμεναι, διεζευγμέναι) cf. Apoll. synt. 121, 13, cum αὐτός additum est Apoll. pron. 46, sed v. Lehrs qu. 114, Cauer l. c. 133; reliquis locis sunt encliticae (ἁπλαῖ, ἀπόλυτοι), sed quia quattuor tempora continent, tenorem vocabulo antecedenti tradere nequeunt, sed in proprium initium retrahunt. scribitur igitur enclitice ὕμεων, ὕμιν aut υμιν v. infra cf. Lehrs qu. 107, La Roche HT. 274 411, Z. f. östr. G. 1863, 333, Cauer Curt. St. 7, 127, Thiersch Gr. § 205, Kühner Ausf. Gr.[2] § 162, Buttm. § 14a 9, imprimis Skrzeczka Archiv f. Phil. u. Paed. I 541 sq. — 1) Nominativus a) ὑμεῖς (de forma v. Fritsch Curt. St. 6, 120, Cauer 7, 108, de accentu Herod. Cath. Pr. 476, 2) undevicies in Il., sedecies in Od., bis in hy. b) ὔμμες Apoll. pron. 119 B Αἰολεῖς ὔμμες allato Α 335, Herod. Α 335 ὔμμες· οὕτως ψιλωτέον τὸ υ τοῦ ὔμμες. ἡ γὰρ λέξις Αἰολική. ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ἡ συναλοιφὴ „αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων“ (Δ 249) cf. cod. Coisl. 387 ad l., Tyrannio ὕμμες scripsit v. Anon. περὶ πνευμάτων ed. Valck. p. 236 τὸ υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται - πλὴν τοῦ ὔμμες ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς Αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνω ῥηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων παρὰ τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες cf. Planer Tyrannio p. 27. Hes. ὕμμες· ὑμεῖς, καὶ τὰ ὅμοια. legitur Α 274 335 Ξ 481 Ψ 469 Ω 242 φ 231, ubique cum v. l. ὕμμες. — 2) genit. a) ὑμείων Δ 348 Η 195 Τ 153 φ 318. b) ὑμέων aut ὕμεων, μέων ubique per synizesin pronuntiandum. α) ὑμέων Η 159 ν 7 υ 351 χ 219 h. 25, 7; 27, 22; 29, 14; 33, 19. β) ὕμεων Ο 494 Herod. τὸ ὕμεων ἀντωνυμία ἀπόλυτός ἐστι καὶ οὐκ ἔχουσα ἀντιδιαστολήν· διὸ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, sch. V τινὲς παροξύνουσι διὰ τὴν μακράν, κακῶς. ex recentt. Spitzn. Dind. Baeuml. La Roche ὑμέων scribunt, ceteri cum Herod. cf. Apoll. pron. 47 C οὐ μάχονται (contra legem ne barytona inclinentur) αἱ Ἰακῶς διῃρημέναι, λέγω δὲ τήν - ἡμέων καὶ τὰς συζύγους cf. ib. 116, synt. 146, Charax 1152 ὡς ὅτι εἰσί τινες καθὰ πάθος βαρυνόμεναι καὶ ἐγκλινόμεναι, ὡς τὸ ἡμέων κατὰ διαίρεσιν κτλ. v. Lehrs qu. 123. Apollon. pron. 122 A ὑμῶν· αὕτη κοινὴ καὶ Δωριέων, σημαίνουσά τε πάλιν καὶ κτητικὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὑμὸς εὐθείας, πάλιν δὲ ἐν διαιρέσει διαφέρει ἡ πρωτότυπος „ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται“ Σώφρων. καὶ Ἴωνες „ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ“ (ν 7). ἔτι αἱ πρωτότυποι διοίσουσι τῷ ἐγκλίνεσθαι καὶ ὀρθοτονεῖσθαι, τῶν κτητικῶν αὐτὸ μόνον ὀρθοτονουμένων. τὸ δὲ „ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος“ πλεονάζον ἀκόλουθον τῇ ἥμεων. Αἰολεῖς ὑμμέων. — dat. 1) ὑμιν a) ὑμῖν orthotonice, spondeum efficiens (vocalis sequitur Ι 523 Κ 445 Ψ 445 h. Cer. 121), b) formam encliticam veteres ὕμιν aut ὗμιν scripserunt. Atque Iones quidem cum retractione accentus correptionem ultimae iunxerunt cf. Apoll. pron. 124 B. ὑμῖν. πάλιν παρ' Ἴωσι προπερισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει τὸ ι, καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν „ὅσαις ὗμιν αἰνέσω“ Σώφρων. ὔμμιν Αἰολεῖς cf. id. 123 A de ἡμῖν, E. Gud. 243, 36 καὶ ἧμιν λέγουσιν Ἴωνες προπερισπῶντες cf. Cram. An. Ox. II, 216, 12, Eust. 84, 16 οἱ Ἴωνες συστέλλουσι τὸ ι καὶ προπερισπῶσιν „ἧμιν“, οἱ δὲ

Αἰολεῖς „*ἄμμι*", *οἱ δὲ Δωριεῖς συστέλλουσι τὸ ι καὶ ὀξύνουσιν* „*ἡμίν*" cf. id. 1112, 35, Charax 1150, sch. A *Α* 147 *αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ἡνίκα ὁρισμὸν δηλοῦσι, μένουσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ οἷον· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι* (*Ν* 119). *ὅτε δὲ ἀπόλυτον ἔχουσι τὸ σημαινόμενον, ἐγκλίνονται· εἰ δ' ὔμιν δοκέει τόδε λωΐτερον* (*α* 376 *β* 141). Aristarchus igitur, cum *Α* 214 *α* 10 *ἧμιν* scripsisse diserte tradatur cf. Herod. *Α* 147 214 579, cumque in altero sch. A *Α* 147 *ὗμιν* scriptum sit (*α* 376 *β* 141), Ionismi in constituenda Homeri lectione acerrimus vindicator, ubicunque metrum sinebat, *ἧμιν, ὗμιν*, non *ἥμιν, ὕμιν* scripsisse videtur, id quod recte concludit Sengebusch Aristonicea p. 11, assentiuntur Dronke Rh. Mus. 9, 116, Ribbeck HF. p. 34; etiam Skrzeczka l. c. enclitice *ὗμιν* scribendum censet. Herodianus, alii, hoc reicientes *ἥμιν, ὕμιν* praetulerunt cf. Herod. *Α* 147, E. Gud. 540, 26 *ὑμῖν· ἀντωνυμία πρωτότυπος δευτέρου προσώπου, πτώσεως δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν. ἡνίκα ἐγκλίνονται ταῦτα τὰ περισπώμενα, ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους, ὕμιν καὶ ἥμιν· τοῦτο δὲ ὑμῖν μακρὸν ἔχει τὸ ι φύσει.* utramque encliseos rationem novit auctor epim. Cram. 187, 27 *ἡμῖν· πότε ὀρθοτονεῖται καὶ πότε βαρύνεται ἐν ταῖς κατ' ἐπιτάσεσι σημασίαις· ὁπότε καὶ ὀρθοτονουμένην καλοῦνται, περισπᾶται* (allatis *Β* 295 *ἡμῖν*, *Α* 18 *ὑμῖν*). *τοῦ δὲ ἀπολελυμένου τὴν παρατελεύτην Ἀττικοί τε καὶ Ἴωνες παροξύνουσι* (all. *α* 376 *β* 141 *ὕμιν*, *Α* 147 *ἥμιν*)· *ἔστι δὲ ὅτε τὴν τελευταίαν συλλαβὴν συστέλλουσιν Ἴωνες, τὴν δὲ πρὸ τέλους περισπῶσιν* (*Ρ* 415 *ἧμιν*). — *ἄλλως· ἥμιν παροξύνεται· μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς οὐ περισπᾶται· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ἡνίκα ὁρισμὸν δηλοῦσι κτλ.* v. sch. A *Α* 147 cf. E. M. 432, 30, E. Gud. 243, 29. Nil proficitur scholio corrupto ap. Cram. A. Par. III 6, 27, neque minus corruptum Bekk. anecd. 1156. Ante vocalem legitur *ὗμιν* *Ι* 528 *Κ* 445 *Ψ* 445 h. Cer. 121 *μ* 272 *π* 387 ubique spondeum efficiens, in his enclitice *μ* 272, ubi tamen, si *ὗμιν* scribimus, productio ultimae digammo vocis insequentis (*ϝείπω*) excusatur, et *π* 387 ex Bekk. II et Ameisii sententia, ubi tamen cum reliquis melius orthotonice legitur. — Ex recentioribus Dindorf *ὑμῖν, ἡμῖν* scripsit, ubi metro spondeus flagitatur, *ἡμίν* (*ὑμίν* nunquam), ubi trochaeo opus est cf. praef. Il. p. VII, quem sequuntur Duentz., Baeuml. Iam a) *ὑμῖν* tenore recto omnium consensu legitur *Α* 18 260 (de v. l. *ἡμῖν* v. infra) *Η* 32 73 *Θ* 188 *Ι* 121 528 *Κ* 445 *Ν* 119 *Ξ* 112 *Ρ* 448 *Ψ* 445 *Ω* 239 *β* 46 310 *δ* 415 (v. l. *ὕμιν, ὕμμιν, ὔμμιν*, La Roche in annot. *ὕμιν* recipiendum putat) *ι* 18 *κ* 69 *λ* 332 *ο* 444 *π* [292] *τ* 11 *φ* 281 h. AP. 364 Cer. 120 121 135. b) pro *ὑμῖν*, quod est in optimis libris, *ὕμιν* scribunt α) ex auctoritate Herodiani *Ω* 33 Bekk. La Roche, Faesi, Koch, Herod. *ἐγκλιτικῶς τὴν ὕμιν ἀναγνωστέον· ἔστι γὰρ ἀπόλυτος*, Ven. A *οὐδέποθ' ὑμιν*, addens *γρ. οὔ νύ ποθ' ὕμιν*, *ο* 452 Bekk., La Roche, Ameis, Faesi, Herod. *ἀπόλυτος ἡ ὕμιν*, v. l. *ὑμῖν*. β) sine auctoritate Herodiani *β* 43 *χ* 139 La Roche, v. l. *ὕμμιν, ὑμῖν*, *μ* 272 *χ* 65 Bekk. II, La Roche, Ameis, v. l. *ὕμμιν, ὔμμιν, ὑμῖν*, *π* 387 Bekk. II, Ameis, codd. omnes *ὑμῖν*, *υ* 328 Bekk., La Roche, Ameis, Faesi, v. l. *ὔμμιν, ὑμῖν, ὑμῶν, ἡμῖν*. γ) *ὔμιν*, quod in optimis libris exstat, servant *α* 373 Bekk. II, Ameis, La Roche, v. l. *ὔμμιν, ὕμμιν*, *α* 376 *β* 141 *δ* 94 *κ* 464 *χ* 41 Bekk., La Roche, Ameis, Faesi, de vv. ll. v. La Roche. *λ* 340 denique La Roche recte ex libris scripsit *ὑμῖν*, ceteri Florentinam secuti *ὔμμιν*. — 2) *ὔμμι(ν)* omnibus fere locis cum varia lectione *ὕμμι(ν)* quae Tyrannionis videtur esse v. La Roche HT. 370, sch. A *Δ* 249 *οὕτως τὸ αἴ κ' ὔμμιν διὰ τοῦ κ δεῖ συναλείφειν· ἔστι γὰρ Αἰολικὴ ἡ ἀντωνυμία*, Herod. *δ* 94 *ὔμμιν· Αἰολικῶς ψιλοῦται* cf. Eust. 951, 8. a) *ὔμμιν* (ubique ante vocalem aut in fine vs. exc. *Κ* 380, ubi fortasse corrigendum. Skrzeczka l. c. hanc formam ibi ponendam putat, ubi tenore non inclinato pronominis ultima sit corripienda) *Δ* 249 *Κ* 380 *Ν* 95 *β* 320 *λ* 336 *ο* 506 *υ* 367 h. AD. 169, sed *λ* 340 pro *ὔμμιν* scribendum est *ὑμῖν*, v. supra. v. l. est *λ* 344 v. La Roche. b) *ὔμμι* (Skrzeczka l. c. iis locis usurpatum putat, ubi trochaicum numerum formarum *ὗμιν, ὔμμιν* sequens littera consona perderet) *Ζ* 77 *Η* 387 *Ν* 625 *Ο* 109 *β* 316 (*ἀθ.*). — c) *ὔμμ'* eliso *ι* *Κ* 551 *Λ* 781 (ubi tamen etiam accus. potest esse) *Ψ* 787 *ρ* 241 *χ* 62 h. AP. 356. — 4) accus. a) *ὑμέας*, μεας ubique per synizesin pronuntiandum, Apoll. pron. 127 B *ὑμᾶς. καὶ ὑμέας, ἀκολούθως τῷ ἡμέας. Δωριεῖς ὑμέ, ὔμμε Αἰολεῖς.* *β* 75 210 (Herod. *παροξυτόνως ἡ ὑμέας ἀντωνυμία· ἔστι γὰρ ἀντιδιασταλτική*) *μ* 163 *φ* 198 *ω* 396 h. AP. 303. v. l. est pro *ἡμέας* *δ* 652, sed v. Nitzsch. b) *ὔμμε* (Hes. *ὔμμε· ὑμᾶς, ὑμεῖς, Αἰολικῶς*, de forma v. Fritsch Curt. St. 6, 121) *Ψ* 412, atque eliso *ε* *ν* 357 *σ* 407 *ω* 109, de *Λ* 781 v. supra. — 1) nomin. *Β* 75 *πρῶτα δ' ἐγών* - | *ὑμεῖς δέ*, *Β* 485 *ὑ. γάρ* - | *ἡμεῖς δέ*, *Γ* 280 *ὑ. μάρτυροι ἔστε*, *Γ* 458 *νίκη μὲν δὴ φαίνετ'* - *Μενελάου*, | *ὑμεῖς δ'*, *Δ* 246 *ἠΰτε νεβροί* - | *ὣς ὑ. ἕστητε*, *Η* 71 *ἢ ὑ. Τροίην* - *ἕλητε.* | *ἢ αὐτοί* - *δαμείετε*, *Η* 99 *ἀλλ' ὑ. μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε* | - *τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι*, *Ι* 421 *ἀλλ' ὑ. μέν* - *Φοῖνιξ δ'*, *Ι* 649 *ἀλλ' ὑ. ἔρχεσθε*, *Λ* 277 *ὑ. μέν* - *ἐπεὶ οὐκ ἐμέ*, *Ν* 97 *ὔμμιν ἔγωγε πέποιθα* -, | *εἰ δ' ὑ.* - *μεθήσετε*, *Ν* 116 *ὑ. δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε*, *Ρ* 444 *τί σφῶι δόμεν* - | *θνητῷ*, *ὑ. δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε* | de *ω* ante *ὑ.* in thesi producto v. Hoffm. Qu. I 56 78 cf. O. Meyer Qu. 104, *Σ* 144 *Φ* 129 *ὑ. μέν* - *ἐγὼ δ'*, *Τ* 205 *οἱ μέν* - | *ὑ. δέ*, *Ψ* 458 *οἷος ἐγών* - *ἠὲ καὶ ὑ.* |, *Η* 194 *ὄφρ' ἂν ἐγὼ* - *δύω*, | *τόφρ' ὑ. εὔχεσθε*, *β* 76 *εἴ χ' ὑ. γε φάγοιτε*, *γ* 347 *ὡς ὑ. παρ' ἐμεῖο* - *κίοιτε* |, *δ* 419 *ὑ. δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν*, opponuntur Proteo, *δ* 729 *οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε* - *μ' ἀνεγεῖραι*, *η* 211 *οὕς τινας ὑ. ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀϊζύν*, *η* 222 *ὑ. δ' ὀτρύνεσθε*, in oppositione est *ἐμὲ μέν* 215, *θ* 341 (*ἀθ.*) *δεσμοί μέν* - | *ὑ. δέ* - *αὐτὰρ ἐγών*, *ι* 16 *ὄφρα καὶ ὑ.* | *εἴδετ', ἐγὼ δ'*, Apoll. Lex. 63, 25 *ὔμμες* legisse videtur, v. La Roche, *μ* 81 *ᾗ περ ἂν ὑ.* | *νῆα* - *ἰθύνετε*, *μ* 164 (*ἀθ.*) *εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας* - | *ὑ. δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν*, *μ* 214 *ὑ. μέν* - *σοὶ δ'*, *ν* 44 *ὑ. δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας*, *ο* 503 *ω* 214 *ὑ. μέν* - *αὐτὰρ ἐγών*, *ο* 534 *ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο* - *ἀλλ' ὑ. καρτεροὶ αἰεί* |, *υ* 266 *ὑ. δέ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμόν*, h. AD. 166 *χαίρετε δ' ὑ. πᾶσαι*, h. AD. 171 *ὑ. δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ'*. — *ὔμμες* *Ξ* 481 *οὐ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσσεται καὶ ὀϊζύς* | *ἡμῖν, ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔ.* |, *Α* 274 *ἀλλὰ πιθέσθε καὶ ὔ.* | cf. 273, *Α* 335 *οὔ τί μοι ὔ. ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων* |, *Ψ* 469 *ἀλλ' ἰδέσθε καὶ ὔ.* - *οὐ γὰρ ἔγωγε* | *εὖ διαγιγνώσκω*,

Ω 242 ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔ. |, φ 231 πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὔ. — 2) genit. ὑμείων Δ 348 καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν | ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο, Η 195 (ἀθ.) εὔχεσθε Διί - | σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται | ubi ὑ. reflexive positum est cf. Curt. St. 2, 350, Τ 153 ὧδέ τις ὑ. μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω |, φ 318 μηδέ τις ὑ. τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων | ἐνθάδε δαινύσθω. — ὑμέων Η 159 ὑ. δ' οἵ περ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν |, ν 7 ὑ. δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω | opponuntur Ulixi, v. l. ἡμέων, υ 351 νυκτὶ μὲν ὑμέων | εἰλύαται κεφαλαί, χ 219 ἐπὴν ὑ. γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ |, h. 25, 7; 27, 22; 29, 14; 33, 19 ὑ. τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς |, enclit. Ο 494 ὅς δέ κεν ὕμεων | - θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ |. — 3) dat. ὑμῖν et ὕμιν Α 18 ὑ. μὲν θεοὶ δοῖεν - | παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαι, cf. Apoll. synt. 121, 19, Α 260 ἀρείοσιν ἠέ περ ὑ. | ἀνδράσιν ὡμίλησα ita Zenodotus, quod probant Ameis, Bekk. cf. Ho. Bl. I 266 n., Ribbeck Phil. 9, 57, Z. f. G. 24, 442, Voss crit. Bl. 187, Bergk Z. f. A. 1851, 524, Naegelsb. ad l., Doed., Aristarchus ἡμῖν v. Ariston., quem sequuntur Wolf, La Roche, Spitzn., Duentz. p. 36, Η 32 ἐπεὶ ὣς φίλον ἔπλετο θυμῷ | ὑμῖν ἀθανάτῃσι, Zenod. ἀθανάτοισι, Aristoph. ἀμφοτέρῃσι cf. Duentz. Zen. 88, Ribbeck Phil. 9, 66, Η 73 ὑ. δ' ἐν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν |, v. l. ὑ. μέν v. Did. cf. Kayser de interpol. Ho. 5, Koechly de Il. carm. diss. V p. 42, Θ 188 ὑμῖν πὰρ προτέροισι - πυρὸν ἔθηκεν | ἢ ἐμοί cf. Apoll. synt. 126, 16, Kayser l. c. 4, Friedlaend. anall. Ho. 460, Ι 121 ὑ. δ' ἐν πάντεσσι - δῶρ' ὀνομήνω |, Ι 528 ἐν δ' ὑ. ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν |, Κ 445 ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑ., Ν 119 ὑ. δὲ νεμεσσῶμαι, Ξ 112 νεώτατός εἰμι μεθ' ὑ. | Ρ 448 ἀλλ' οὐ μὰν ὑ. γε καὶ ἅρμασιν - Ἕκτωρ ἐποχήσεται, Φ 130 (v. Did.) οὐδ' ὑ. ποταμός περ - | ἀρκέσει, Bekk. II et Koch ὕμιν, Ψ 445 φθήσονται τούτοισι - γοῦνα καμόντα | ἢ ὑ., Ω 239 οὔ νυ καὶ ὑ. | οἴκοι ἔνεστι γόος, β 46 κ 69 π [292] τ 11 μεθ' ὑ. |, β 310 φ 281 μεθ' ὑ. |, δ 415 καὶ τόθ' ἔπειθ' ὑ. μελέτω κάρτος, v. La Roche, ι 18 ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα | ὑ. ξεῖνος ἔω, λ 332 πομπὴ τε θεοῖς ὑ. τε μελήσει |, ο 444 ὑ. δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον |, π 387 εἰ δ' ὑ. ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, Bekk. II et Am. ὕμιν, h. AP. 364 ἄλλα δ' ἔπειθ' ὑ. σημάντορες ἄνδρες ἔσονται |, h. Cer. 120 121 χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑ. μυθήσομαι, οὔ τοι ἀεικές | ὑ. εἰρομένῃσιν ἀληθέα μυθήσασθαι |, ib. 135 ὑμῖν μὲν - Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες | δοῖεν - ἀλόχους, Ξ 482 φράζεσθ' ὡς ὕμιν Πρόμαχος - εὕδει, La Roche ὑμῖν, Ω 33 οὔ νύ ποθ' ὔ. | Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε, Spitzn. ὑμῖν, α 373 ἵν' ὕμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω |, α 376 β 141 εἰ δ' ὔ. δοκέει τόδε λωΐτερον - ἔμμεναι, β 43 ἥν χ' ὕμιν σάφα εἴπω, δ 94 πατέρων - οἵ τινες ὔ. | εἰσίν, κ 464 οὐδέ ποθ' ὔ. | θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, Nitzsch hoc loco et α 376 ὑμιν scribendum censet, μ 272 ὄφρ' ὔ. εἴπω μαντήια, ο 452 ὁ δ' ὔ. μυρίον ὦνον | ἄλφοι, υ 328 ὄφρα μὲν ὔ. | θυμὸς - ἐώλπει, χ 41 νῦν ὔ. καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται |, χ 65 νῦν ὔ. παράκειται - ἠὲ μάχεσθαι | ἤ, χ 139 ὔ. τεύχε' ἐνείκω, λ 340 πολλὰ γὰρ ὑμῖν | κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι - κέονται |, vulgo ὔμμιν sed v. La Roche, pro ἡμῖν Ρ 331 v. l. ὑμῖν rec. Duentz., Β 339 ἡμῖν in ὑμῖν mutari volt Nauck Mél. Gréco-Rom. II 642. — ὔμμι(ν) Δ 249 ὄφρα ἴδηθ' αἴ κ' ὔ. ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων |, v. supra, Κ 380 τῶν κ' ὔμμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα |, Ν 95 ὔ. ἔγωγε | - πέποιθα, β 320 ὥς νύ που ὔ. ἐείσατο κέρδιον εἶναι |, λ 336 πῶς ὔ. ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι, de λ 340 v. supra, ο 506 ἠῶθεν δέ κεν ὔ. ὁδοιπόριον παραθείμην, | υ 367 ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔ. | ἐρχόμενον, h. AP. 169 τίς δ' ὔ. ἀνήρ - ἐνθάδε πωλεῖται, Ζ 77 ἐπεὶ πόνος ὔ. μάλιστα | - ἐγκέκλιται, Η 387 αἴ κέ περ ὔ. φίλον - γένοιτο |, Ν 625 ὅς τέ ποθ' ὔ. διαφθέρσει πόλιν, Ο 109 ὅ ττί κεν ὔ. κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ |, v. l. ap. Eust. ἄμμι, β 316 (ἀθ.) ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω |, Κ 551 τίν' ὔμμ' οἴω δόμεναι θεόν, Ψ 787 εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω, Bekk. II ὔμμι ϝερ. cf. Hoffm. Qu. II 107, ρ 241 εἴ ποτ' Ὀδυσσεύς | ὔμμ' ἐπὶ μηρί' ἔκηε, χ 62 ὅσσα τε νῦν ὔμμ' ἔστι, h. AP. 356 ῥηίδιον ὔμμ' ἔπος ἐρέω, Λ 781 κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι etiam acc. potest esse. — 4) accus. ὑμέας β 75 ἐμοὶ δέ κεν κέρδιον εἴη | ὑ. ἐσθέμεναι κειμήλια, β 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑ. ἔτι λίσσομαι, μ 163 εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑ., φ 198 ὅπως ὑ. κραδίη θυμός τε κελεύει |, ω 396 ὑ. ποτιδέγμενοι αἰεί, h. AP. 303 ὑ. δ' ἤγαγον ἐνθάδ', ὔμμε Ψ 412 αὐτίκα δ' ὔ. κατακτενεῖ, ν 357 οὔ ποτ' ἔγωγε | ὄψεσθ' ὔμμ' ἐφάμην, σ 407 θεῶν νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει, ω 109 ἦ ὔμμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν |. de Λ 781 v. supra. (ὑμός, ὑμέτερος.)

ὑμέναιος (ex Ὑμήν „der Verknüpfer" Benf. W. I 406, L. Meyer V. Gr. II 466, Pott EF.[1] I 230 W. I 614, ex ὕμνος ducit Doed. Gl. 169) hymenaeus, carmen nuptiale. Σ 493 πολὺς δ' ὑ. ὀρώρει | sch. ABD πλείστη γαμήλιος ᾠδή, cf. B, Lex. Seg. 312, 17, E. M. 776, 41 46, E. Gud. 540, 9 41, Eust. 1157, 16, de acc. Herod. Cath. Pr. 132, 1.

ὑμέτερος (ab ὑμε stirpe v. ὑμεῖς) vester. Ε 686 ἐν πόλει ὑ., Θ 455 ἐφ' ὑ. ὀχέων, Ρ 222 ἀφ' ὑ. πολίων, Ψ 84 ἐν ὑ. δόμοισιν |, Υ 116 ἐν φρεσὶν ὑ., δ 694 ὑ. θυμός, ο 533 ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς βασιλεύτερον ἄλλο | v. l. γένος v. La Roche, η 269 γαίης ὑ., η 277 γαίη | ὑ., θ 156 ὑ. ἀγορῇ, ω 455 ὑ. κακότητι v. l. ἡμετ., ω 115 ὑ. δῶ |, δ 688 πατρῶν | ὑ., δ 689 ὑ. τοκεῦσιν |, σ 247 ἐν ὑ. δόμοισιν |, ω 457 ὑ. παῖδας, h. AD. 174 ὑ. κλέος, Ven. 201 219 ὑ. γενεῆς, ib. 113 γλῶσσαν δ' ὑ. | cf. 116, Merc. 276 βοῶν - ὑμετεράων |, ib. 310 ὑ. - βόας, mire ο 441 ὑ. ἑτάρων, ubi exspectaveris nil nisi ὑμέων v. Duentz. — accedit genit. Ρ 226 ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω |, β 138 ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν |. — Ψ 86 μὲ - | ἤγαγεν ὑμέτερόν δε sch. D προσληπτέον οἶκον, cf. La Roche H. St. 89. praet. v. Herod. Cath. Pr. 195, 20; 478, 25, E. M. 314, 25.

ὑμνέω (ὕμνος) praes. ind. ὑμνεῦσιν, if. ὑμνεῖν, ipv. ὕμνει, ptc. ὑμνέων, aor. ci. ὑμνήσω, ὑμνήσωσιν. — hymnis celebro. c. acc. h. AP. 12 Μοῦσαι - | ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ', h. 31, 1 Ἥλιον ὑμνεῖν - ἄρχεο Μοῦσα |, Merc. 1 Ἑρμῆν ὕμνει, Μοῦσα, h. 9, 1 Ἄρτεμιν ὕμνει, Μ., h. 14, 2 μητέρα μοι πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων | ὕμνει, Μ., h. AD. 178 οὐ λήξω - Ἀπόλλωνα | ὑμνέων, cum synizesi, h. AD. 19 AP. 29 πῶς τ' ἄρ' σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα |, h. AD. 158 ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν |. — Hes. ὑμνεῖ· εὐλογεῖ, ᾄδει, cf. La Roche H. St. 218.

ὕμνος (cum skt. summa comparat Kuhn Z.

4, 25, Fick W.[2] 198, Christ L. 135 cf. Benf. W. I 405, L. Meyer V. Gr. I 53, melius ex ὑφ-μνος a rad. ὑφ, skt. vabh, ahd. weban, ut sit „Gewebe“, explicat Aufrecht K. Z. 4, 274, comprobat Kuhn Z. 14, 223 cf. Doed. Gl. 169, Curt. Et.[4] 297, Pott W. I 612) 1) proprie textum, ad cantum tralatum: modi, Θ 429 ἀοιδῆς ὕ. ἀκούων | ubi non est mera circumlocutio, Nitzsch locum in suspicionem vocat, cf. etiam Naegelsb. Ho. Th.[2] 212, h. Merc. 451 Μούσῃσιν - | τῇσι χοροί τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς ὕ. ἀοιδῆς |, v. l. οἶμος v. Baumeist. cf. Kayser Philol. 22, 524, Friedlaend., 2 ho. Wörterverz. 783. — 2) hymnus, carmen in honorem dei compositum, h. AD. 161 ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν | ὕμνον ἀείδουσιν i. e. hymnum, quo de priscis hominibus narratur, h. Ven. 293; 9, 9; 18, 11 μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕ. | E. Gud. 540, 38 46 ὁ μετὰ προσκυνήσεως καὶ εὐχῆς κεκραμένης ἐπαίνῳ λόγος εἰς θεόν, quid differat ab ἐγκώμιον ib. 540, 42, cf. E. M. 777, 1, E. Or. 155, 22 Eust. 541, 43; 1163, 55, Cram. An. Ox. II 420, 8, de accentu Herod. Cath. Pr. 174, 8 16, id. ad Σ 319. (εὔ-, πολύ-, ὑμνέω.)

ὑμός ex ὕμεος a stirpe ὑμε v. Fritsch Curt. St. 6, 111) vester. Ν 815 πόλις ὑ. | sch. A ὑμετέρα, Ε 489 πόλιν ὑ. |, ι 284 ὑ. ἐπὶ πείρασι γαίης, v. l. ἡμᾶς, α 375 β 140 ὑ. κτήματ' ἔδοντες, vestra ipsorum. Apoll. pron 142 A τὴν ἡμέτερος - διχῶς λέγουσι Δωριεῖς· ἁμέτερος γὰρ καὶ ἁμός, καὶ ὑμέτερος καὶ ὑμός. προείρηται ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὰ τοιαῦτα Δωρικά (all. ι 284) cf. E. M. 84, 49; 776, 54, Eust. 961, 31; 1424, 24, Lob. el. I 393.

ὑπ-άγω subduco. Π 148 τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγόν - ἵππους | sch. BL ὑπὸ ζυγὸν ἦγεν, ὑπεζεύγνυεν, cf. Eust. 1050, 54, E. Gud. 541, 7, Ψ 291 ἵππους δὲ Τρῳούς ὕπαγε ζυγόν, Ω 279 ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζ. | et sine ζ. ζ 73 ἡμιόνους δ' ὕπαγον. — Λ 163 Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς, Eust. 837, 29 ἀντὶ τοῦ ὑπεξάγειν cf. Duentz. JJb. 85, 506, La Roche Z. f. östr. G. 1861, 361, H. St. p. 124, Franke 163—4 ab interpolatore additos suspicatur. De Ψ 294 minus recte iudicat Hoffm. Unters. 4, 10 tmesin inesse statuens, neque Ψ 300 tmesis agnoscenda est.

[**ὑπ-αείδω**] de Σ 570 φ 411 h. Merc. 54 502 ὑ. ἀείδω b et e. Hoffmann Unters. 4, 11 his locis de tmesi cogitat, cf. La Roche Beob. üb. d. Gebr. v. ὑπό p. 46. rectius ὑπό pro adverbio accipitur.

ὑπαί v. **ὑπό.**

ὕπαιθα (ex ὑπαί Curt. Et.[4] 323 cf. Benf. W. II 269 L. Meyer V. Gr. I 325, Kuhn Z. XV, 408) ex veterum sententia aut protinus (vorwärts) aut ex obliquo, sed nihil aliud significat nisi ὑπό. 1) adv. Φ 271 ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα | λάβρος ὕ. ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν, subterfluens, Ο 520 τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὕ. λιάσθη | sch. BL εἰς τοὔμπροσθεν ἀνεχώρησεν· ἴσως γὰρ ἐκεῖνος ἐκ πλαγίου ὥρμησεν κτλ., rectius suffugit (wich vor ihm aus), cf. Χ 141 κίρκος - οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν· | ἡ δὲ ὕ. φοβεῖται Ariston. ὅτι καὶ νῦν σαφῶς ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν φεύγει cf. Lehrs Ar.[2] 117, sch. V ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἢ ἐκ πλαγίου, nos: flieht vor ihm, Φ 493 ὕ. θεὰ φύγεν ὥς τε πέλεια | ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος - εἰσέπτατο πέτρην sch. A γρ. ἔπειτα v. Hoffmann Φ et Χ p. 288. — 2) c. gen. Σ 421 αἱ μὲν ὕ. ἄνακτος ἐποίπνυον sch. V ἔμπροσθεν, rectius sub rege i. e. eum sustentantes cf. 417 ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, Φ 255 ὕ. δὲ τοῖο λιασθείς | φεῦγ'. ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο, Ariston. ἡ δ' ὕ. τὸ ὕ. εἰς τοὔμπροσθεν σημαίνει, nos: eum subterfugit (entfloh vor ihm), alii genitivum ab λιασθείς pendere putant. — Theogn. Can. 158, 33 τὸ ὑπαὶ λέγεται καὶ ὕπαιθα κατ' ἐπέκτασιν τῆς θα συλλαβῆς, cf. etiam Apoll. Lex. 157, 30, Epim. Cram. 417, 25, Eust. 1030, 20; 1234, 11, E. M. 777, 43, Hes., Suid., sch. Apoll. Rhod. II 737, La Roche Gebr. v. ὑπό p. 38, de accentu Herod. Cath. Pr. 496, 6 Lentz.

ὑπ-αΐσσω subter prorumpo, prosilio. a) c. gen. Β 310 βωμοῦ ὑπαΐξας sc. δράκων (darunter hervor) Hes. ὑφορμήσας. b) c. accus. Φ 126 θρῴσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει | ἰχθύς, ὅς (Aristophanes ὥς) κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν | α verbi ἀίσσειν hoc solo loco ap. Hom. correpto. Ven. A in textu habet ὑπαΐξει, cui additur sch. interlineare οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ὑπαλύξει, et marginale, quod Bekker omisit, οὕτως ὑπαΐξει Ἀρίσταρχος, τὸ γὰρ λεγόμενον εἶναι βούλεται τοιοῦτο· τῶν ἰχθύων τις κατὰ τὸ κῦμα θρῴσκων, τουτέστι κολυμβῶν, ὑπὸ τὴν φρῖκα ἀΐξει, ὅς φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸ λίπος. δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἰχθὺν φερομένου τινὸς γένεσθαι ἄνω μετέωρον ὑπὸ τὴν φρῖκα τῆς θαλάττης ἐλθεῖν. παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐγέγραπτο διὰ τοῦ ω ὥς κε φάγῃσι, Ariston. ἡ. δ. πρὸς τὸ σημαινόμενον. Φιλητᾶς γὰρ καὶ Καλλίστρατος γράφουσι φρῖχ' ὑπαλύξει, λέγοντες ὅτι οἱ πίονες τῶν ἰχθύων καὶ εὔτροφοι τὸ ψῦχος ὑπομένουσι καὶ οὐ φθείρονται. ὁ δὲ ποιητὴς οὐδέποτε φρίκην τὸ ψῦχος εἴρηκεν - ἔστιν οὖν τὸ λεγόμενον, μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει, τὸ μέλαν κῦμα ὑποτροχάσεται ἰχθὺς ὃς φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος τὸν δημόν, πλοάζοντος καὶ ἐξ ἐπιπολῆς φερομένου τοῦ νεκροῦ· τὸ γὰρ ὅς κε φάγῃσι ὃς φάγοι ἂν cf. id. ad Ζ 459. Legit igitur Aristarchus (et Aristophanes cf. sch. V) ὑπαΐξει, neque credendum est scholiastis B ὁ μὲν Ἀρίσταρχος φρῖκ' ἐπαΐξει, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπαΐξει κτλ., et V qui Aristarchi ἐπαΐξει esse dicit, in Chia fuisse μελαίνη φρῖχ' ὑπαΐξει (sic! μελαίνῃ φρίχ' emendandum putant Heyne, Hoffmann) cf. Townl., explicavit Aristarchus: piscis sub aequor vento exhorrescens se iaciet, qui edat de adipe, rectissime, cf. Hoffmann Φ et Χ p. 266, Friedlaend. Ariston. p. 9 sq., Philetas et Callistratus ὑπαλύξει legentes (probat hoc Doederlein) explicarunt: piscis qui de Lycaonis adipe ederit, nigrum frigus evitabit, nimis artificiose et φρῖχ' falso interpretati. ἐπαΐξει denique si legeris, eodem fere modo explicandum erit quo lectio Aristarchea cf. Hoffmann l. c. p. 268. Accusativus igitur ad ὑπ. additus ex Aristarchi sententia terminum ad quem indicat. Hoffmann l. c. etiam fieri posse putat, ut extensio sive dimensio significetur (acc. der Ausdehnung), La Roche H. St. p. 123 sq. ὑπ. non ex profundo ad aequor, sed ex superficie in profundum se proicere putat significare sed v. Ribbeck Z. f. G. 24, 456, ceterum vss. 126—7 ab interpolatore additos esse suspicatur, cf. Hoffmann Z. f. östr. G. 1861, 543. cf. etiam Eust. 1227, 13, Ahlbory, zur Erklär. d. griech. Class. Greifswald 1863 p. 6.

ὑπ-ακούω subaudio. ξ 485 ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν | aures mihi praebuit cf. Eust. 694, 18; 1768, 15, h. Ven. 180 ὣς φάθ'· ὁ δ'

ἐξ ὕπνοιο μάλ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν |, Koechly coni. ep. III 12 ἀνόρουσεν sed v. Baumeist., in tmesi Θ 4 θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον | Herod. ἡ ὑπὸ φέρεται ἐπὶ τὸ ἄκουον· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον. — καὶ γὰρ διαφέρει τὸ ἀκούειν ἁπλῶς λεγόμενον τοῦ ὑπακούειν, ἡ ἐκ μὲν τοῦ ἀκούειν οἷόν τ' ἐστὶν ἐκδέξασθαι καὶ τὸ μόνον ἀκοῦσαι, μὴ μέντοι πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις. — ἐν μέντοι τῷ ὑπακούειν τὸ πάντως πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις ἤτοι ἑκόντας ἢ ἄκοντας. οὕτως οὖν ἔχει καὶ τὸ ὑπήκοος, ὥσπερ ὑποτεταγμένος τινί. τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ ἡ διάνοια· οἱ γὰρ θεοὶ ὑπήκουον τῷ Διὶ ὡς ὑποτεταγμένοι cf. sch. BL. non huc referendum videtur π 10 ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω | sch. B παρέλκει ἡ ὑπό, cum rectius cum ποδῶν iungatur, cf. La Roche Gebr. v. ὑπό p. 24. — 2) respondeo δ 283 μενεήναμεν ὁρμηθέντε | ἢ ἐξελθέμεναι ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι | sch. E ἀποκριθῆναι cf. Eust. 1496, 10, κ 83 ὅθι ποιμένα ποιμὴν | ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει | cf. Lauer Gesch. d. ho. Poesie p. 297. etiam hoc loco est respondere.

ὑπ-αλεύομαι evito, declino. ο 275 τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν | φεύγω, v. l. ὑπαλευόμενος, minus bene, τῶν ex θάνατον pendet, Hes. φυλαξάμενος cf. Apoll. Lex. 160, 34, La Roche H. St. p. 140, üb. d. Gebr. v. ὑπό p. 44.

ὑπ-άλυξις (ὑπαλύσκω cf. Fedde üb. Wortzusammensetzung bei Hom. p. 31) effugium. Χ 270 οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑ., ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη | ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ, ψ 287 ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑ. ἔσεσθαι | Suid. Phot. ἔκκλισις.

ὑπ-αλύσκω evito, declino. 1) c. accus. Μ 327 κῆρες θανάτοιο | μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι | Hes. ἐκφυγεῖν, ἐκκλῖναι, δ 512 σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξεν, in tmesi Μ 113 κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας | cf. Hoffmann Unters. 4, 10, ψ 332 (ἀθ.) αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν |, Ν 395 δηίων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας |. ε 430 καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξεν, sc. κῦμα, θ 355 χρεῖος ὑπαλύξας |, τ 189 μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας |. — 2) absol. Λ 451 φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας |, sc. τέλος. — Phot. Suid. ὑπαλύξας· ἐκφυγών, Hes. ἐκκλίνας, cf. La Roche H. St. p. 140, Gebr. v. ὑπό p. 44. De v. l. Φ 126 v. s. v. ὑπαΐσσω.

ὑπ-αντιάζω occurro. Ζ 17 οὔ τις τῶν γε τότ' ἤρκεσε - ὄλεθρον | πρόσθεν ὑπαντιάσας ante eum occurrens sc. Diomedi sch. B ἢ ὑπερασπίσας, ἢ ἐναντιωθεὶς Διομήδει, cf. La Roche Gebr. v. ὑπό p. 45.

ὕπαρ (origo incerta, ad svap rad. revocat Benf. W. I 299 464, comparat skt. vapus Ebel KZ. 4, 204, altn. vafa, vofa (spectrum) Pott KZ. 6, 355 W. II 2, 132) id quod re vera est, visio vera, quae eventu comprobatur. τ 547 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕ. ἐσθλόν, ὅ δὴ τετελεσμένον ἔσται | sch. BV τὸ μεθ' ἡμέραν φαινόμενον ἐνύπνιον, υ 90 ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕ. ἤδη | nos: Wirklichkeit. E. M. 777, 31 ἐγρήγορσις, ὀπτασία ἀληθής, οὐκ ἐν ὀνείρῳ· ἀλήθεια, οὐκ ὄνειρος cf. id. 491, 30, E. Gud. 541, 23; 629, 56, Zonar. 1778, E. Or. 156, 25, Apoll. Lex. 157, 27, Hes., Phot., Eust. 1876, 60, de accentu Herod. Cath. Pr. 391, 4.

ὑπ-άρχω initium facio. ω 286 ἢ γὰρ θέμις, ὅς τις ὑπάρξῃ | v. l. ὑπάρξει sch. H προκατάρξει, τοῦτο γὰρ δίκαιον τὸ ἀντιτιμηθῆναι τὸν κατάρξαντα, sch. V προκατάρξηται i. e. ita enim decet remunerari eum, qui initium fecerit donis hospitaliter dandis. Offenditur hac voce Geppert Urspr. II 59 cf. Spohn de extr. Od. parte p. 178, sed v. Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 756 n. praeterea cf. E. M. 777, 37, Phot., Apoll. Lex. 157, 31, Doed. Gl. 909, La Roche, Gebr. v. ὑπό p. 47. — Λ 683 pro ὑπῆσαν v. l. est ὑπῆρχον.

ὑπ-ασπίδιος (ὑπό, ἀσπίς cf. Fedde Wortzusammensetzung p. 41) sub clipeo, clipeo tectus. neutr. pl. acc. ὑπασπίδια adverbialiter Ν 158 ὑ. προποδίζων | sch. ADV ὑπὸ τὴν ἀσπίδα (V τῇ ἀσπίδι) ἠρέμα καὶ εὐρύθμως βαίνων, Ν 807 ὑ. προβιβῶντι |, Π 609 ὑ. προβιβάντος | cf. Apoll. Lex. 158, 1, Hes., E. M. 157, 28, Cram. an. Ox. I 86, 27, Eust. 925, 62; 1077, 62, La Roche Gebr. v. ὑπό p. 34.

ὕπατος (cf. lat. summus pro supmus, skt. upamas, ahd. oba Curt. Et.[1] 291, Benf. W. I 285) summus. Τ 258 τ 303 Ζεύς - θεῶν ὕ. καὶ ἄριστος | cf. Ψ 43. idem in nonnullis codd. legitur υ 230 pro Ζεὺς (πρῶτα) θεῶν, ξενίη τε τράπεζα |, h. Cer. 21 πατέρα Κρονίδην ὕ. καὶ ἄριστον |, Ε 756 Ζῆν' ὕ. Κρονίδην, Θ 22 Ρ 339 Ζῆν' ὕ. μήστωρ' Apoll. Lex. 157, 32 τὸν ἐν τῷ μήσασθαι ὕπατον, οἷον πρῶτον cf. Hes., Θ 31 (ἀθ.) α 45 81 ω 473 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων | Apoll. Lex. 160, 22 ἡγούμενε θεῶν, Hes. Phot. Suid. βασιλεῦ βασιλευόντων, ἐξοχώτατε, μέγιστε, cf. Naegelsb. Ho. Theol.[2] p. 100, Welcker Gr. Götterl. I 206 II 181 sq., Ψ 165 Ω 787 ἐν δὲ πυρῇ ὑ., Apoll. Lex. 157, 33 ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι πλουσίᾳ. ἄμεινον δὲ ἀνωτάτῃ, οἷον πρώτῃ· ὑποτίθεται γὰρ τοὺς ἄλλους τοὺς συγκαιομένους τῷ Πατρόκλῳ περὶ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς πυρᾶς καιομένους cf. sch. B, Hes., Eust. 1264, 9, h. 34, 12 Νύσῃ, ὕπατον ὄρος, de productione ultimae cf. Hartel Ho. St.[2] 124, v. l. ap. Diod. Sic. et sch. Apoll. Rhod. Δ 282 κέρας interpolatione orta. — E. M. 777, 40, E. Gud. 541, 60, Hes., Suid., Eust. 696, 13, Nitzsch Anm. II p. 9.

ὑπ-είκω et **ὑπ-οείκω** act. prs. opt. εἴκοι - ὑπό, ipv. ὑπόεικε, if. ὑποείκειν, ipf. ὑπόεικον, alii ὑποεῖκον, sic Ven. A cf. Herod. Π 305 ζητῶ περὶ τοῦ τόνου τοῦ ὑποεῖκον, πῶς δεῖ ἀναγινώσκειν cf. id. Cath. Pr. 468, 24, Cram. epim. 394, 21, E. M. 484, 1, E. Gud. 291, 56, Buttmann Lex. II[2] 243, Grashof Schulzeit. 1832 sect. II 963. La Roche HT. 404, aor. ci. ὑποείξω Ο 211, ὑποείξομεν Δ 62, quas formas alii ad futurum referunt, med. fut. ὑποείξομαι, ὑπείξομαι, ὑπείξεαι, cf. Ellendt, üb. d. Einfl. d. Metr. p. 14. — cedo. 1) c. gen. rei Π 305 νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ | recesserunt a n., Λ 204 ὄφρ' - | τόφρ' ὑπόεικε μάχης abstine pugna. additur dat. pers. π 42 τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς | Did. ὑπέειξεν Ἀρίσταρχος qua de re dubitat La Roche HT. 404, Eust. 1793, 54 παραχωρεῖν explicat, loco ei cessit. — 2) c. dat. rei in tmesi σ 374 εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ | cederet gleba aratro cf. Schnorr de Carolsfeld, Verb. colloc. p. 29. — 3) concedo. a) abs. Ο 211 ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν γε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω |, Ο 227 ὅ ττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν | χεῖρας ἐμάς ubi accus. cum Eust. rectius ad νεμεσσ. refertur quam ad ὑπ. — b) c. dat. pers. μ 117 οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν | pro quo, ut digamma servetur, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 766.

Bekk. Ho. Bl. II 23 θεοῖς ὑποείξεαι proponunt. accedit acc. rei *A* 294 εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅττί κεν εἴπῃς |, Hes. ὑποχωρήσω, totum versum in suspicionem vocat Duentz. Aristarch. p. 42, P. La Roche Philol. 16, 49. *Δ* 62 ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν | Phot. παραχωρήσομεν, cf. Suid., melius pro coni. aor. habetur quam pro futuro pariter atque *O* 211. accedit ptc. *Ψ* 602 νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός | χωόμενος iram condonabo cf. Hentze Philol. 27, 530. — subiectum est res inanimata *Y* 266 ὡς οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα | ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν, neque facile vincuntur a mortalibus neque iis cedunt. — E. M. 297, 7, E. Gud. 291, 56, La Roche H. St. 80 179, Gebr. v. ὑπό p. 44.

ὕπ-ειμι subsum. *I* 204 οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ | cf. Hes., *Λ* 681 πολλῇσι δὲ (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν | lactentes. *Σ* 390 *α* 131 *δ* 136 *κ* 315 367 ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν | et *Λ* 635 δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν | et *Σ* 519 λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν | ὑπὸ melius pro adverbio accipitur quam tmesis statuitur cum Hoffmanno Unters. 3, 10; 4, 11, cf. La Roche Gebr. v. ὑπό p. 4 de *Λ* 635. *Λ* 683 pro ὑπῆσαν v. l. est ὑπῆρχον.

ὑπείρ v. ὑπέρ.

Ὑπειροχίδης (ep. pro Ὑπεροχίδης, patronym. de etymo v. s. Ὑπείροχος). Hyperochi filius, Itymoneus, Eleus, quem Nestor occidit. *Λ* 673 ὅτ' ἐγὼ i. e. Nestor κτάνον Ἰτυμονῆα, ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε.

ὑπείροχος (ὑπέρ, ἔχω Fedde Wortzusammensetzung p. 29. de ι cf. Kuhn Z. 1, 615 n., Grassmann ib. 11, 25) eminens, praestans. *Z* 208 *Λ* 784 (ἀθ. cf. Kayser de interpolatore Hom. p. 3) αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑ. ἔμμεναι ἄλλων |, h. 12, 2 Ῥείη | ἀθανάτων βασίλεια, ὑ. εἶδος ἔχουσα |. Hes. ὑπέροχος, ὑπερέχων cf. Suid., E. M. 778, 8.

Ὑπείροχος (ep. pro Ὑπέροχος. nomen ab ὑπέρ praepos. et ἔχειν ductum significat eum, qui ,supereminet omnes'. Pott in Kuhn. Z. VII 259 Fick, griechische Personennamen Göttingen 1875 p. 83 131; de Ὑπειρ forma in hoc nomine formata v. s. ὑπέρ et Kuhn. in diar. I 515). Troianus quidam ab Ulixe occisus. *Λ* 335 . . . Ὀδυσσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν. Idem ab Apollodoro in bibl. III, 12, 5 inter filios Priami commemoratur.

Ὑπείρων (ab ὑπέρ praepos. ortum est ,superior'. Eust. 532, 44 Fick, griech. Personennamen p. 83). Troianus quidam, a Diomede occisus. *E* 144 ἔνθ' ἕλεν Diomedes Ὑπείρονα, ποιμένα λαῶν.

ὑπέκ et **ὑπέξ** (ab ὑπό et ἐκ. alii F. A. Wolfium secuti ὑπ' ἐκ; qua in re quamquam nec codicum nec veterum grammaticorum auctoritate qui et unam et alteram scripturam praebent, adiuvamur, cf. La Roche in Od. et Il. edd. Lipsiae ap. Teubn. 1867 1876 Spitzner in exc. XVIII ad Il. I 7 p. LXXVII, tamen a Spitznero l. l. ὑπέκ praefertur primum quod παρέκ scriptura firmissimis fulcitur argumentis ib. p. LXVI—LXXVI, deinde quod verba cum ὑπέκ ὑπεκπρο ὑπεξανα composita in Hom. carm. reperiuntur. Accedit quod et alia adverbia eodem modo formata ut καθύπερθεν ἐφύπερθεν exstant. Quod probaverunt plerique Hom. carm. editores Köchly in proleg. ad Quint. Smyrn. p. 76 Lehrs, quaest. epic. p. 323 La Roche in Ztschr. f. Oestr. Gymn. 1861 vol. XII p. 375. Idem nuper in edd. l. quamquam παρέκ scribit, scripturam ὑπ' ἐκ edidit, quam iis causis, quas in Homer. Textkritik p. 200 in medium attulit, non probasse videtur. Leo Meyer in Kuhn. Z. XIV p. 92 H. L. Ahrens ib. VIII 330 non ex duabus praepositionibus compositam esse, sed suffixo quodam ab ὑπό derivatum, quod ab illo ad verb. sanscr. ac i. e. flexuose ire refertur, ut sit quod nos dicimus ,wärts'; hanc sententiam confirmari, quod praepositionis duplicis significatio non differat a simplicibus ἐκ vel ὑπό. De usu praepos. ὑπέκ cf. La Roche, Z. f. Oestr. Gymn. l. l. p. 375—377). Atque ὑπέκ praep. ex duabus coaluisse, ita ut ad ἐκ praep. loci accuratius definiendi causa ὑπό adv. adiungeretur, ipso usu Hom. demonstrari videtur. Prima enim significatio est ,desub' germ. ,darunter — heraus, ut usurpetur de iis rebus, quae ex inferiore parte summoveantur Kühner, ausf. Gramm. d. griech. Spr.² II p. 457. Postea origine neglecta magis magisque in notionem vel praep. ὑπό vel ἐκ abiisse videtur et ex linguae Graec. usu recessit. Praepos. ὑπέκ reperitur septies ante ipsam semiternariam coniunctam cum semiquinaria, semel cum trochaica tertii pedis *E* 854, septies post ipsam troch. tertii pedis caesuram coni. cum caesura post arsin quarti pedis, semel *X* 146 ante ipsam semiquinariam, ter ante ipsam semiseptenariam coniunctam cum semiquinaria, semel est post nomen suum positum, ter tmesi a verbo suo ita seiunctum, ut anteponatur. — In huius praepos. locum apud Hom. cum iam ex cottidiano usu recesserit, plerumque ὑπό et ἐκ praepos. successerunt, ita ut solis tredecim Il. quinque Od. uno hymn. loco reperiatur.

I Proprio adverbio ea praep. poëta non utitur, sed adverbialiter est in tmesi, quam ut statuamus accusativo addito cogimur *γ* 175 ὄφρα τάχιστα ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν *ι* 489 *κ* 129 ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν.

II Praepos. cum genet. verbis additis, quae motus significationem habent uno hym. loco excepto ubi La Roche Z. f. Oestr. Gymn. l. l. p. 376 ὑπό scribere vult. 1) proprie. a) desub germ. ,darunter — hervor', ,darunter — weg', sed ita ut notio non ita multum differat ab praep. ἐκ et ap. verbum λύειν ab ὑπό, quae saepissime eadem vi adhibentur. *Δ* 465 ἕλκε δ' ὑπὲκ βελέων *P* 581 νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν *Σ* 232 Πάτροκλον ὑπὲκ βελέων ἐρύσαντες *P* 589 ἀείρας νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων *λ* 37 ἀγέροντο ψυχαὶ ὑπὲξ Ἐρέβευς *Π* 353 ὑπὲκ μήλων αἱρεύμενοι hym. ed. Baum. II 250 ὑπὲκ νεφέων Ἰθάκης τ' ὄρος αἰπὺ πέφαντο *Θ* 504 ἵππους λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων *E* 854 καὶ τόγε sc. ἔγχος χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ὦσεν ὑπὲκ δίφροιο ἐτώσιον ἀϊχθῆναι i. e. ,unter dem Wagensitz weg', quod quomodo fieri potuerit non intellego. cf. Grashof, Fuhrwerk bei Homer Progr. Düsseldorf 1846 p. 18 Spitzner in ed. Il. ad l. l. La Roche, Z. f. Oestr. Gymn. l. l. p. 375 Ameis Anhang ad Il. l. l. Omnes vero loci expl. difficultates sublatae erunt recepta lectione ὑπέρ, quae est in Ven. A. Mars enim, qui in terra stabat, hastam ab inferiore loco in superiorem supra iugum equorum protendit, ut Diomedem transfoderet. Minerva autem, cum post ducem Argivorum a laeva parte staret, hastam ita vertit, ut in laevam partem supra extremum currum praeter ipsam praeter-

volaret. b) ,unten an — weg' *X* 146 *τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο.*

2) Praep. transfertur a) ita, ut dilucide quomodo ex propria significatione translata exorta sit, cognoscatur *Y* 300 *ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ὑπὲκ θανατοι' ἀγάγωμεν* *O* 628 *τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται* *μ* 107 *οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπὲκ κακοῦ.* b) cum verbis fugiendi coniuncta, ut idem sit quod nostr. adv. ,ent', quae verba saepius cum accus. vel cum *ἐκ* praep. copulantur *N* 89 *O* 700 *φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ* *P* 461 *φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.*

III. Composita cum *ὑπέκ ὑπεκπρο ὑπεξανα* verba a poëta formata sunt decem, quae raro usurpata partim propriam sign. habent partim translatam cf. La Roche, hom. Studien p. 128 adn. 1) *ὑπεκ-φέρω -άγω -σαόω -φεύγω -ἀλέομαι* 2) *ὑπεκπρο-θέω -ρέω -λύω -φεύγω* 3) *ὑπ-εξανα-δύω.*

ὑπ-εκ-προ-θέω praecurro. *I* 506 *ἡ δ' ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας | πολλὸν ὑπεκπροθέει*, sch. Paris. 2894 *τὴν ταχύτητα δηλοῦσιν αἱ προθέσεις* (sie entläuft, *ὑπέκ*, ihnen voraus, *πρό*), *Φ* 604 *τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα* | *θ* 125 *ὅσσον - | τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ'*, Hes. *ὑπεκτρέχων* cf. Apoll. Lex. 160, 30, La Roche H. St. p. 127, Gebr. v. *ὑπό* 50.

ὑπ-εκ-προ-λύω subtus exsolvo. *ζ* 88 *ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης* | sch. BHPV *ἡ μὲν ὑπὸ τὴν ἀπόζευξιν δηλοῖ, ἡ δὲ πρό τὴν εἰς τοὔμπροσθεν ἔλασιν τῶν ἡμιόνων*, cf. Eust. 217, 20, La Roche H. St. p. 127 n., de genit. Hentze Philol. 28, 520.

ὑπ-εκ-προ-ρέω subtus profluo. *ζ* 87 *ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν - πολὺ δ' ὕδωρ | καλὸν ὑπεκπρορέει* sch. Q *σημειωτέον τὸ ἀσύντακτον τῶν χρόνων* cf. P, quare Friedlaend. Philol. 6, 673 proposuit legendum *ὑπεκπρόρεεν*, recep. Duentz., Kayser; de praepos. sch. BEHP *ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ ἔμπροσθεν πρὸς τοὺς πνέλους ῥεῖ* cf. Eust. 1553, 7, La Roche H. St. p. 127 n.

ὑπ-εκ-προ-φεύγω effugio, non de clam fugiendo. *Y* 147 *ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέαιτο* | *Φ* 44 *ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν πατρώιον ἵκετο δῶμα* |, *μ* 113 *εἴ πως τὴν ὀλοὴν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν* |, *υ* 43 *πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι*; *μ* 216 pro *ὑπεκφυγέειν* v. l. est *ὑπεκπροφυγεῖν.* — La Roche H. St. 127 n. 135, Gebr. v. *ὑπό* p. 51.

ὑπ-εκ-σαόω ex periculo servo. *Ψ* 292 *αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων* | cf. La Roche Gebr. v. *ὑπό* p. 50.

ὑπ-εκ-φέρω 1) trans. effero, tollo. *E* 318 *υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο* | cf. 377 de conatu La Roche Z. f. östr. G. 1864, 557, *Θ* 268 *ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος* subtus removit a Teucro, non recte sch. BL *ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔφερεν*, Hes. *προέτεινε, προεβάλλετο*; rectius sch. Par. 2681 *τὸ ὑ. οὐ κενῶς ἐστοίβασται προθέσεσιν, ἀλλ' ἡ μὲν ἐξ φορὰν δηλοῖ τῆς ἀσπίδος ἐπὶ τὸ ἔξω καὶ πορρωτέρω τοῦ κατὰ τὸν Αἴαντα στήθους, ἡ δὲ ὑπὸ τὸ κρυφαῖον σημαίνει καὶ λεληθὸς τοὺς ἐχθρούς* cf. Eust. 712, 41, sed vix inest notio clandestini. — 2) intr. *γ* 496 *τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι* | procucurrerunt (nos: griffen aus) cf. Eust. 1478, 6, Kissner de praeverbio *ὑπό* in comp. abundante p. 38. *X* 202 pro *πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο* | Aristarchus legit *ὑπεξέφερεν* cf. Did. et sch. V, quod provocat ad *O* 268, recep. Hoffmann *Φ* et *X* cf. p. 243 304, explicans „praecurrere" (einen Vorsprung gewinnen), comprobat Rumpf JJb. 93, 98 vertens „enteilen vor", cf. etiam Schmidt ib. 73, 94. in univ. cf. La Roche Gebr. v. *ὑπό* p. 49.

ὑπ-εκ-φεύγω subter effugio. 1) abs. *Θ* 243 *αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι* | cf. Kayser de interpol. Ho. p. 6, *ψ* [320] *οἶος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ* |, addito termino ad quem *Y* 191 *ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες.* — 2) c. acc. a) pers. *π* 372 *μηδ' ἥμας ὑπεκφύγοι* v. l. *ὑπεκφύγῃ.* b) rei *E* 22 *οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν* |, *Π* 687 *ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο* |, *X* 202 *πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο* | Duentz. *πώς*, Axt Coni. Ho. p. 17 *πῶς δὲ νυν*, Aristarchus *ὑπεξέφερεν* v. s. v. *ὑπεκφέρω*, *Z* 57 *τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον* | *χεῖράς θ' ἡμετέρας*, *ι* 286 *ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰ. ὄ.* | cf. de hiatu Ahrens Philol. 6, 13, *μ* 216 *ὄ. ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι* | v. l. *ὑπεκπροφυγεῖν*, *μ* 287 *πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰ. ὄ.* |, *μ* [446] *οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰ. ὄ.* |, *υ* 368 *κακόν - τό κεν οὔ τις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο* |, *λ* 383 *οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον - ἀυτήν* |, *Θ* 369 *οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος - ῥέεθρα* |, in tmesi *γ* 175 *ι* 489 *κ* 129 *ὄφρα τάχιστα* (*ἵν'*) *ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν*, v. l. duobus locis *φύγωμεν*, La Roche *ὑπ' ἐκ* scribit. — cf. La Roche, Gebr. v. *ὑπό* p. 50, H. St. 134 sq. (*ὑπέμβρυον*) falso multi libri habent *ι* 245 309 pro *ὑπ' ἔ.* cf. E. M. 334, 13, Suid., Phot.

ὑπ-ένερθε(ν) (*ὑπό, ἔνερθε* Curt. Et.[4] 309, Fedde Wortzusammensetzung p. 11) infra, subtus. 1) abs. *Δ* 147 *ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑ.* |, *Δ* 186 *ζωστήρ τε - ἠδ' ὑ.* | *ζῶμά τε καὶ μίτρη* cf. 215, i. e. *ὑπὸ τῷ ζωστῆρι*, BL *ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως καὶ τοῦ ἔνερθε ἐπίῤῥημα τοπικόν*, *N* 30 *οὐδ' ὑ. διαίνετο - ἄξων* |, *P* 386 *πόδες θ' ὑ.*, *κ* 353 *ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα καλά | πορφύρεα καθύπερθ', ὑ. δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν* | v. l. *καθύπερθεν, ἔνερθεν*, *μ* 242 *ὑ. δὲ γαῖα φάνεσκε*, h. AD. 118 *μείδησε δὲ γαῖ' ὑ.* | — *Γ* 270 *οἳ ὑ. καμόντας | ἀνθρώπους τίνυσθον*, apud inferos cf. *Y* 61 *ἔδδεισεν δ' ὑ. ἄναξ ἐνέρων Ἀιδωνεύς* |. — 2) c. gen. *B* 150 *ποδῶν δ' ὑ. κονίη | ἵστατ' ἀειρομένη* sch. BLV *ὑπὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν νέρθεν ἐγειρομένη ἀνίστατο ἡ κόνις*, Paris. 2556 *ὑποκάτωθεν*, *γ* 172 *ἢ καθύπερθε Χίοιο - | ἢ ὑ. Χίοιο*, sub Chio navigantes, ut insula sit a dextra. — E. M. 340, 12, E. Gud. 187, 45, Hes., Phot., Suid., La Roche Gebr. v. *ὑπό* p. 36.

ὑπ-εξ-άγω subduco. *σ* 147 *σὲ δαίμων | οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ* | cf. Eust. 1209, 30, La Roche Gebr. v. *ὑπό* p. 50.

ὑπ-εξ-αλέομαι evito, declino. *O* 180 *σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει* | *χεῖρας* BL *ἐκκλῖναι καὶ φυλάξασθαι. παρέλκουσι δὲ αἱ προθέσεις* cf. Hes., La Roche Gebr. v. *ὑπό* p. 50.

ὑπ-εξ-ανα-δύω emergo. *N* 352 *λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός* sch. BL *ἡ ὑπὸ κάτω δηλοῖ σχέσιν, τὴν ἔξω ἡ ἐξ, καὶ τὴν ἄνω ἡ ἀνὰ* cf. Eust. 217, 18; 936, 47, La Roche H. St. 102, Gebr. v. *ὑπό* p. 50. Repugnat hic versus versibus 18—38 cf. Lachm. Betr. 49, Schoemann opusc. III, 27.

ὑπέρ (skr. upari über lat. super got. uba germ. ubar; spiritum asperum, expressum lat. littera s, novum esse praefixum contendit Pott, Forschungen[2] I p. 677 685 contra schol. ad Dionys. Thrac. 929, 5 *διότι τὸ υ στοιχεῖον ἀρ-*

κτικὸν ὂν δασεῖ τῷ πνεύματι κέχρηται, quod probat C. Gottl. Schmidt, de praepos. Graec. diss. inaug. Berolini 1829 p. 78, exemplis illustrat Schleicher, Compend.² p. 219. Extremam skt. vocis litteram i, qua locativus indicetur, in Graeca lingua evanuisse formis zend. upairi, graec. ὑπείρ demonstrari plerique statuunt ut Pott l. l. 678 685 Bopp vergl. Gramm.² III p. 497 Kuhn in Kuhn. Z. II 131 Schweizer ib. III 394 Ebel ib. V 62 Grassmann ib. XI 25 Benfey WL II 348 Curtius, zur Chronologie d. ind. Spr. Abh. d. Sächs. Acad. d. Wiss. vol. V phil.-hist. Cl. 1870 p. 259 sq. id. Etym.⁴ p. 290. Sed Hoffmann in quaest. Homer. vol. I p. 167 sq. e vocalem in ει productam esse propter amissam proximae vocis litteram primam). Reperitur autem forma ὑπείρ in comp. ὑπείρεχεν ὑπείροχος, in aor. ὑπειρ-έβαλον Ψ 367, in formula ὑπεὶρ ἅλα Ψ 227 Ω 13 γ 68 δ 172 ι 254 hym. ed. Baum. II, 276. Etsi diphthongum in comp. verbi ἔχειν ita ut Hoffm. dicit, factam esse concedam, tamen quomodo explicari possit in ὑπειρέβαλον et in ὑπεὶρ ἅλα, ubi s litteram primam in spir. asperum commutatam esse patet, non video. Propter metricam vero rationem qui dicunt productum esse e ut Buttmann ausf. Spr.¹ § 27 adn. 3, ipso versu Hom. sexcenties refelluntur. Forma ὑπείρ autem non in tmesi nec post casum ponitur, sexies ante ipsam semiseptenariam coniunctam cum trochaica tertii pedis. Nec magis ὑπέρ in tmesi positum reperitur, sed sexies et tricies in thesi (4 in primo, 7 in altero, 16 in tertio, 3 in quarto, 6 in quinto pede); in arsi quinquies et quadragies (ante ipsam semiternariam coni. cum semiquinaria 26, cum tertii pedis trochaica 4; ante ipsam semiseptenariam cum semiquinaria 2; post tertii trochaicam 12 additis quinque locis, ubi ὑπέρμορον; ante ipsam quinti masculam 1); post casum ponitur anastrophe adhibita sex Il. duobus Od. uno hym. loco, neglecta propter coniunctionem interpositam ζ 107. Prima vocis ὑπέρ significatio, quam quod ab ὑπό praep. ducitur, per se intellegimus, est ea ut significet finem motus, qui incipit ab inferiore loco cf. Schmidt, de praepos. Graec. p. 80, primum ita ut res vel homo in altum tollatur, deinde ut ipsam attingens per superficiem diffundatur, tum ut alias res transcendat. Ex una autem oritur, ut describatur locus, qui est altero superior et in corpore humano et in rebus et in descriptione regionum, ex alia ut res fingatur, quae est supra aliam. Deinde praep. transfertur aut ita, ut res vel homines qui supra sunt, intellegantur et qui alios defendant et qui audiant de aliis et qui obsecrent per res, aut ita ut res quae alias transcendunt, fingantur et modum excedentes et iuris fines transgredientes i. e. contra leges moresve facientes. cf. Thiersch, gr. Gramm.³ p. 455 471 Raph. Kühner, ausf. Gramm.² II p. 420 sq. K. W. Krüger, gr. Spr. II de dial.¹ § 68, 28 29 p. 164 sq. Giseke Entst. d. Il. p. 145 sq. H. Stephanus thes. s. v.

A. Neque ut proprium adv. adhibetur neque adverbialiter in tmesi ponitur cf. Hoffmann, die Tmesis in d. Ilias part. 1 Lüneburg 1858 p. 21; part. 2 1859 p. 5; part. 3 1860 p. 7 K. W. Krüger l. l. de dial. § 68, 2 et 50.

B. Praepos. cum accus. et gen. 1) cum accus. I proprie: a) de rebus, quae in altum tolluntur *Μ* 289 *τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει* b) de iis, quae superficiem attingentes per eam diffunduntur *Ε* 339 *δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν . . . πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος* ι 260 *ἀποπλαγχθέντες . . . ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης* hym. ed. B II 303 *ἤγαγον ἐνθάδ' ὑπὲρ μ. λ. θ.* ita semper ὑπεὶρ *Ψ* 227 *ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς Ω* 13 *ἠὼς φαινομένη . . . ὑπεὶρ ἅλα γ* 68 ι 254 hym. ed. B II 276 *ἀλάλησθε . . . ὑπεὶρ ἅλα δ* 172 *ὑπεὶρ ἅλα νόστον ἔδωκε* c) de iis, quae alia iuxta transvolant vel transcendunt *Ε* 16 *Π* 478 *ὑπὲρ ὦμον . . ἤλυθ' ἀκωκή Κ* 373 *ὑπὲρ ὦμον . . . ἀκωκὴ ἐν γαίῃ ἐπάγη Ε* 851 *ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν . . . ἔγχεϊ χ* 279 *ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ . . ὦμον ἐπέγραψεν η* 135 ν 63 *ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο* hymn. III [380] χ 182 *ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην* (*ἔβαινε*). II transfertur praecipue in formulis quibusdam in sola Iliade a) de rebus, quae modum excedunt, non additur ad numeralia *Γ* 59 *Ζ* 333 *κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν Ζ* 487 *ὑπὲρ αἶσαν . . . Ἄϊδι προϊάψει Π* 780 *ὑπὲρ αἶσαν . . . φέρτεροι ἦσαν Ρ* 321 *κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν Υ* 336 *ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.* Huc addenda erunt quae nunc Aristarchum secuti uno verbo scribimus *ὑπέρμορον Υ* 30 *Φ* 517 α 34 35 ε 436 et *ὑπέρμορα Β* 155 cf. La Roche, h. Textkritik p. 370 sq. b) de iis, qui contra fatum legesve faciunt *Ρ* 327 *ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε Ἴλιον Γ* 299 *ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν Δ* 236 271 *ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο Δ* 67 72 *ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι* 2) cum genetivo I proprie: a) de iis, quae supra alia consistunt vel collocantur *Β* 20 59 *Ψ* 68 *Ω* 682 δ 803 ζ 21 υ 32 ψ 4 *στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς μ* 406 ξ 304 *νεφέλην ἔστησε νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς θ* 68 *κρέμασεν φόρμιγγα αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς.* b) de iis, quae per summam rem transcurrunt hym. ed. B VIII 8 *ἔνθα σε πῶλοι τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσι* cf. s. v. *ἄντυξ* 3 c) de iis, quae rem paene attigentia transcendunt *Ο* 382 *νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται Π* 406 *ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος* sc. *Θέστορα* cf. Grashof, Fuhrwerk p. 27 29 *Υ* 279 *Φ* 69 *ἐγχείη ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη ἱεμένη Φ* 167 *ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο Ψ* 820 *ὑπὲρ σάκεος ἐπ' αὐχένι κῦρε Μ* 424 *οἳ δ' ὑπὲρ αὐτέων δῄουν ἀλλήλων ἀσπίδας ρ* 575 *τὸν ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα Ε* 854 *ὦσεν ὑπὲρ δίφροιο* ita Ven. A, ceteri libri *ὑπέκ*, ubi vide d) describitur locus altero superior α) in corpore humano ad vulneris locum describendum *Δ* 528 *βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο Ο* 433 *κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος Ε* 145 *Δ* 108 *τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο Ξ* 412 *στῆθος ὑπὲρ ἄντυγος Ν* 616 *ἤλασε μέτωπον ῥινὸς ὕπερ πυμάτης τ* 450 *γουνὸς ὕπερ* β) in rerum natura *Ν* 200 *ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης* hym. ed. B V 383 *ὑπὲρ αἰπάων βαθὺν ἀέρα τέμνον ἰόντες Ω* 320 *ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος Σ* 226 *ὑπὲρ κεφαλῆς δαιόμενον πῦρ Ψ* 327 *ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης* ad ligni altitudinem describendam *Σ* 228 *ὑπὲρ τάφρου ἴαχε Ψ* 73 *μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ζ* 107 *πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει α* 137 δ 53 ζ 173 [κ 369] ο 136 ρ 92 *χέρνιβα ἐπέχευε καλῇ χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος π* 471 *ὑπὲρ πτόλιος, ὅθι θ' Ἕρμαιος λόφος ἐστὶν ἦα κιὼν ξ* 300 *ἡ νηῦς ἔθεεν βορέῃ ἀνέμῳ μέσσον ὑπὲρ Κρήτης* cf. Ameis Düntzer ad l. l. e) regiones mari adiacentes dicuntur *ὑπὲρ θαλάσσης* cf. Dissen ad Pind. Nem. 7, 95 ν 257 *ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ, τηλοῦ ὑπὲρ πόντου*, ubi Ameis Düntzer vertunt ultra II translate: a) ut sit lat. pro, caussâ, in commodum, salutem alicuius semper in anastrophe

positum *Η* 449 τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ *Μ* 5 τεῖχος ὕπερθεν εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, quibus locis etiam proprie intellegi posse cognosces, si contuleris *Ν* 681 ὕπερθε sc. νεῶν τεῖχος ἐδέδμητο; idem murus dicitur εἴλαρ νηῶν *Η* 437 cf. Eust. 690, 50 Krüger l. l. de dial. § 68, 28 adn. *Α* 444 ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν hym. ed. B. V 64 αἴδεσσαί με Θέας ὕπερ b) apud verbum audiendi lat. de *Ζ* 524 τὸ ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω πρὸς Τρώων cf. Stephanus in thes. vol. 8 p. 158 ὑπέρ pro περί Passow, lex.[5] s. v. 3, ubi alii vertunt tua causa cf. Eust. 660, 29 ἀντὶ τοῦ διὰ σέ, καὶ ὡς ἄν τις εἴποι χάριν σοῦ Dindorf in thes. Steph. vol. 8 p. 157 Damm lex. Hom. p. 1128 col. 1 med. c) apud verba orandi λίσσεσθαι γουνάζεσθαι = lat. per *ο* 261 λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων *Ο* 660 λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον *Ω* 466 καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος λίσσεο καὶ τέκεος *Ο* 665 παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων, τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι.

C. Componuntur cum simpl. praep. ὑπέρ verba decem ὑπερ-άλλομαι -βαίνω -βάλλω -έχω -θρώσκω -ίημι -ικταίνομαι -κύπτω -οπλίζομαι -πέτομαι, quae omnia habent signif. supra vel trans uno ὑπερ-οπλίζεσθαι excepto, cui num insit signif. latini adv. nimis dubitatur, unum ὑπερκατα-βαίνω cum dupl. praep. cf. La Roche, Stud. p. 123; nomina viginti et unum, quibus notio vel adverbii supra vel nimis est, derivantur nomina undecim cf. G. Meyer in Curt. Stud. VI p. 382. ὑπείρ forma exstat in: ὑπείρεχον ὑπειρέβαλεν ὑπείροχος.

ὑπερ-αής (ὑπέρ, ἄημι Heerdegen de nom. comp. Gr. generib. 43, Doed. Gl. 2) vehementer spirans, alii desuper sp. *Λ* 297 ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ | ἥ τε καθαλλομένη - πόντον ὀρίνει, Herod. ὡς εὐσεβέϊ, κατὰ διάστασιν. ἔφαμεν γὰρ τὰ παρὰ τὸ ἄω συντιθέμενα καὶ εἰς ης λήγοντα ὀξύνεσθαι cf. Cath. Pr. 65, 12, epim. Cram. 422, 4, Lehrs qu. ep. 154, sch. A ὑπερβαλλόντως πνεούσῃ, ὅταν ἐκ τοῦ ὕπερθεν καταφέρηται τὸ πνεῦμα utraque explicatione confusa, BL ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν φερομένῃ, ἥτις ἐστὶν ἀπροφύλακτος καὶ σφοδροτέρα, Apoll. Lex. 159, 11 et Hes. ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν, E. M. 778, 12 τῇ ἄγαν πνεούσῃ συστροφῇ τοῦ ἀνέμου cf. E. Or. 158, 9, Eust. 845, 19 v. l. fuit ὑπὲρ οὔρεος l. ἀ. v. sch. A.

ὑπερ-άλλομαι transsilio. c. genit. *Ε* 138 αὐλῆς ὑπεράλμενον, sc. λέοντα postquam septa stabuli transsiluit, Herod. Διονύσιος ἀναστρέφει τὴν ὑπέρ. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἐν ἐποίει, ὃ καὶ πιθανώτερον, c. accus. *Υ* 327 πολλὰς δὲ στίχας - | Αἰνείας ὑπερᾶλτο θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας |, cf. Hes., La Roche H. St. 123.

ὑπερ-βαίνω transgredior. 1) c. accus. *Μ* 468 τεῖχος ὑπερβαίνειν, *Μ* 469 τ. ὑπέρβασαν, *θ* 80 Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν | χρησόμενος, *π* 41 *ρ* 30 *ψ* 88 εἴσω ἴεν (εἰσῆλθεν) καὶ ὑπέρβη λ. οὐδόν | cf. Apoll. synt. I 2, h. Merc. 23 οὐδὸν ὑπερβαίνων - ἄντροιο |. — 2) abs. translate ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ | de eo qui ius et fas transgreditur, cf. Eust. 767, 55; 1317, 47, La Roche H. St. p. 123.

ὑπερ-βάλλω superiacio. 1) c. acc. a) pers. *Ψ* 637 δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον | servata antiquiore praepositionis forma propter metrum, quare sine causa Hoffmann Qu. Ho. I 168 • II 157 ὑπερβέβαλον genuinam lectionem esse suspicatur, iaculando superavi. — b) rei *Ψ* [843] ὑπέρβαλε σήματα πάντων | quod ipsum *θ* 192 ab Aristarcho pro ὑπέρπτατο σήματα πάντα lectum esse evincere studet Kayser disp. alt. p. 14, *λ* 597 (ἀθ.) ὅτε μέλλοι | ἄκρον ὑπερβαλέειν, Sisyphus lapidem cf. Eust. 1702, 27, alii lapidem pro subiecto habent. — 2) c. genit. *Ψ* 847 τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε. v. Eust. 1406, 45, La Roche H. St. p. 123.

ὑπερβασίη (ὑπερβαίνω v. Fedde Wortzusammensetzung p. 32) proprie transgressio, ap. Hom. semper transl. delictum. *Π* 18 ὡς ὀλέκονται | - ὑ. ἕνεκα σφῆς | sch. BL τῆς παραβάσεως τοῦ δικαίου, *Γ* 107 μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται |, *γ* 206 τίσασθαι μνηστῆρας ὑ. ἀλεγεινῆς | οἵ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται | sch. E ὕβρεως, ὑπερηφανίας, ἀδικίας. αὕτη γὰρ ὑπέρβασίς ἐστι τῆς δικαιοσύνης μεσότητος οὔσης | cf. Nitzsch ad l., *ν* 193 *χ* 64 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑ. ἀποτῖσαι | cf. sch. M et V. — plur. *Ψ* 589 οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν sch. B αἱ παραβάσεις τοῦ δέοντος, *χ* 168 ἵν' ὑ. ἀποτίσῃ | πολλάς, ὅσσας οὗτος ἐμήσατο. Apoll. Lex. 158, 22, Epim. Cram. 421, 5, E. M. 778, 16, E. Gud. 542, 18, E. Or. 157, 15, Hes., Suid., Eust. 389, 33; 1317, 42. Herod. Orth. 453, 33 Lentz.

ὑπέρ-βιος (ὑπέρ, βίη Curt. Et.[4] 469 cf. Schweizer KZ. 12, 303, Heerdegen de comp. Gr. p. 41, Fedde Wortzusammensetzung p. 36) viribus superans, tum impotens, insolens. *Σ* 262 οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑ., οὐδ' ἐθελήσει | μίμνειν ἐν πεδίῳ, Achilles, sch. B τοῦτο ἰδίᾳ ἀναγνωστέον. ἤ ἐστιν ὑπεράγων τῇ βίᾳ cf. Nican., ubi v. Friedlaend., *ο* 212 οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑ., οὔ σε μεθήσει | minus apte Pisistratus de Nestore patre, quare Hennings Telemachie p. 200, Duentz. Abh. 472 versum ex loco superiore repetitum esse existimant cf. Jacob, üb. Entsteh. d. Il. u. Od. p. 113, sch. B ὑπερφυής, μεγαλοφυής, μεγαλόφρων cf. Eust. 1779, 20, *α* 368 *δ* 321 μνηστῆρες ὑ. ὕβριν ἔχοντες | cf. Eust. 1423, 53, posteriore loco v. l. ἦτορ pro ὕβριν rec. Kayser, *π* 410 μνηστήρεσσι - ὑ. ὕβριν ἔχουσιν | v. l. ἀπεχθομένοισι περ ἔμπης. — neutr. ὑπέρβιον est pro adv. *Ρ* 19 ὑ. εὐχετάασθαι | sch. A ὑπερβίως αὐχεῖν, ὅ ἐστιν ὑπὲρ τὴν δύναμιν cf. BLV, Eust. 1092, 18, *μ* 379 (ἀθ.) οἳ μεν βοῦς ἔκτειναν ὑ., sch. BQ βιαστικῶς, ἄγαν βιαίως, *ξ* 92 *π* 315 κτήματα (χρήματα) δαρδάπτουσιν ὑ., οὐδ' ἔπι φειδώ |, *ξ* 95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑ. ἐξαφύοντες | v. l. ἀκήριον v. sch. H. — ponitur ubique post caesuram semiquinariam. cf. etiam Apoll. Lex. 158, 20, E. M. 778, 33, Phot., Suid., Hes., La Roche H. St. p. 53 55, Friedlaender 2 ho. Wörterverz. 810.

Ὑπερβόρεοι (sic per e scribendum esse Lobeck. paralip. 220 Stephanus in thes. Graec. ling. vol. 8 p. 185 docent; nomen nescio an oritur ab ὑπέρ et ὄρος eos significans ‚qui trans montes incolunt' Curtius, Etym.[4] p. 474 Preller, griech. Mythol.[3] I 196. Eos appellari ἀπὸ τοῦ πορρωτέρου κεῖσθαι τῆς βορείου πνοιῆς Hecataeus Abder. ap. Diodor. Sic. 2, 47 Pausan. V, 7, 7 Stephanus in thes. qui vertit ‚superboreales'. Eratosthenes autem ap. Strab. 1, 62 Ὑπερβορείους dici τοὺς βορειοτάτους, ita ut ὑπέρ indicet superlativum cf. Stephani thes. l. l.). Hyperborei. hym. VII 28—29 ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται ἢ ὅγε sc. Bacchus Κύπρον | ἢ ἐς Ὑπερβορέους

ἢ ἑκαστέρω. Et hoc loco et in Pindar. Isthm. VI 34 oppositi sunt Aegyptiis qui ad meridiem spectant, Hyperborei, ut qui procul a ceteris hominibus ad septentriones incolant. Eorum patria non magis imbribus et nive vexatur quam Olympus, deorum sedes ap. Hom. in ζ 43—45. Est igitur gens, quae deorum quasi beatitudine utitur, ab Apolline imprimis dilecta, quam ingenio commentus est Graecorum populus. cf. Pind. Pyth. X, 29 Herod. IV 32—36 Paus. I 31, 2 V 7, 7 Strab. 1, 61—62; XV, 711 Pomp. Mel. III 5, 2 cum. Tzschuk. adn. ad Pomp. vol. 3 part. 3 p. 114 sq. Müller, Dorier I 267—278 Preller, griech. Mythol.[3] I 196 sq. Voss, mythol. Briefe vol. 2 epist. 54 p. 154 sq. ep. 55 p 172 sq. Hartung, Religion der Griechen II 24; IV 74 Riese Idealisirung der Naturvölker des Nordens p. 8 sq. Certum ei genti domicilium, quod in remotissima quaque regione collocarent, tribuere studuisse posterioris aetatis scriptores docet Müller l. l. p. 273 sq. cf. Pind. Pyth. X, 46 Olymp. III, 25 Aristeas ap. Herod. IV 13 Steph. Byz. ed. Mein. s. v. et p. 267, 12; 302, 3; 315, 12; 357, 9; 603, 21 schol. A ad Il. ed. Dind. ad *B* 750 *Π* 233 Eust. 335, 42 schol. Apoll. Rhod. 2, 675 Suidas s. v.

ὑπερ-δεής (ex *ὑπερδεϝής* a *δέομαι, δεύομαι* explicat Heerdegen de nom. comp. p. 41, melius ex *ὑπέρ* et *δέος* L. Meyer KZ. 7, 203) metu superior, impavidus, alii: numero valde exiguus, Doederlein: perquam timidus. *P* 330 *ὡς δὴ ιδον ἀνέρας ἄλλους | κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε, | πλήθεΐ τε σφετέρῳ καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας* | E. M. 778, 40 *ἀπὸ τοῦ ὑπερδεής ἡ αἰτιατικὴ ὑπερδεέα καὶ συγκοπῇ ὑπερδεᾶ*, addit V *ἕτεροι δὲ ὑπερδεέα ὑπερδέα φασὶ βαρυτόνως, ἀποβολὴν ποιοῦντες τοῦ ἑνὸς ε*, recte, Herod. Cath. Pr. 521, 12 *οὐκ ἔστι κατὰ κρᾶσιν, ἀλλὰ κατὰ ἔνδειαν τοῦ ἑνὸς ε* cf. Arcad. 196, 10, Lob. el. I 264, Fritsch Curt. St. 6, 91. Explicat Apoll. Lex. 159, 10 *ὑπερδεόντως ἐνδεῆ, οἷον ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν*, pariter E. M. l. c., Phot., Hes., Suid., sed neque haec significatio quadrat ad *πλήθεϊ σφετέρῳ*, quod antecedit, neque in voce ipsa inesse posse videtur, neque si verteris „numero inferior", perspicuum est, utrum comparatio referatur ad hostes illarum an ad Troianos. Quare rectius Eust. 1108, 61 *τὸν ἀπτόητον καὶ ὑπερκείμενον δέους*. Confuse schol. ad l. *ὑπερδέοντα· ὅ ἐστι γενναῖον καὶ ὑπεράγοντα τῇ δυνάμει τοὺς ἀντιτεταγμένους, ἔχοντας πλείονας.*

Ὑπερείη (ab *ὑπέρ* adv. est ‚superior' Fick, griechische Personennamen p. 83 Pott in Kuhn. Z. IX 178). 1) Hyperia, fontis nomen, quod saepius apud scriptores Graecos, duobus locis in Hom. carminibus reperitur *B* 734 *οἳ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπερείαν, οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα, τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός* *Z* 457 *καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα . . . . ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης.* Alterum fontem, cuius locus accuratius describi non potest, Thessaliae esse per se patet, alter ubi fuerit, incertus est. Sed eum aut in Peloponneso aut in Thessalia fuisse verbis *ἐν Ἄργει ἐοῦσα* demonstrari videtur. Argos autem et Peloponnesum et Thessaliam accipi Aristarchus docuit in schol. ad *Δ* 171 *Z* 152 *I* 141 *T* 115 cf. Lehrs, Aristarch.[2] p. 227 Strab. 9, 431 extr. schol. ed. Dind. ad ζ 4. Ac nescio an qui hoc loco commemoratur fons idem sit atque ille. Hector enim cum uxore, quae in versibus qui antecedunt, quod omnes sibi propinqui ab Achille trucidati essent, questa est, verba faciens fingitur. Itaque *τὸ Πελασγικὸν Ἄργος*, quod poëta Achilli patriam esse *B* 681 sq. narrat, intellegere videtur. Hanc sententiam alii, Paus. III 26, 1 secuti, cum Messeidem fontem Laconiae esse arbitrentur, fulciunt, dicentes poëtam his duobus nominibus septentriones et meridiem significare Ameis et Faesi ad Il. l. l. At fontem illum postea celebratum, quem Strabo 9, 439 in media Pheraeorum urbe ponit, alium esse atque Homericum ex priore loco facile cognosces, si contuleris *B* 711 *οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο*, ubi fontis mentio non fit, schol. autem ad Pind. Pyth. IV, 222 in nonnullis Il. editionibus legi *ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν* tradit, quae verba propter claritatem Pheraei fontis addita esse videntur cf. La Roche in crit. ed. Iliad. ad *B* 711 id. in ed. ap. Teubn. 1876 in usum scholarum ad *B* 734. Alii alio loco fontem Homericum collocant Steph. Byz. ed. Mein. p. 650, 18 schol. A ed. Dind. ad *Z* 457 Valer. Flacc. IV 374. Praeterea cf. G. F. Unger in Philolog. Supplem. vol. II p. 641 sq. Buchholz, hom. Real. Ia 110. 2) prior Phaeacum sedes, quam nos dicimus ‚Oberland'. ζ 4 *οἳ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ ἀγχοῦ Κυκλώπων*, ex qua a Cyclopibus vexati Scheriam demigraverunt. Hanc sedem non minus a Graecorum populo animo fictam esse quam ipsam Phaeacum gentem constare videtur. cf. Welcker, Rhein. Museum 1832 vol. I p. 219 sq. 227 Preller, griech. Mythol.[3] I 516 Ameis in Odyss. ed. V ad ζ 4 Düntzer Faesi in edd. ad l. l. Veteres cum poëtam res tradidisse opinarentur, et Cyclopes et Phaeaces vel in Sicilia insula vel prope eam habitasse statuerunt cf. Steph. Byz. ed. Mein. p. 650, 19 schol. ed. Dindorf. ad l. l. Eodem errore inducti sedem vel in Thesprotia vel in Thessalia collocaverunt Grotefend in Geogr. Ephem. 1815 vol. 48 part. 3 Voss mythol. Briefe vol. 3 (mythol. Forschungen) p. 173.

ὑπ-ερείπω succīdo, subruo. aor. 2 intrans. *Ψ* 691 *αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα* | succīderunt, cf. La Roche Gebr. v. *ὑπό* p. 33.

ὑπ-ερέπτω subedo. *Φ* 271 *κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν* | sch. B *ὑπήσθιεν, ὑπέσυρεν, ὑπέσπα κτλ.* cf. Apoll. Lex. 158, 26 Hes., Eust. 344, 40; 1234, Paris. *γρ. καὶ ὑπέρεπτεν ἀντὶ τοῦ ὑφήρπαζεν κτλ.* quod refertur ad v. l. *ὑπέριπτε* de qua v. Hoffmann *Φ* et *X* p. 252, cf. praet. La Roche Gebr. v. *ὑπό* p. 33.

ὑπερ-έχω ipf. *ὑπείρεχε(ν), ὑπείρεχον* cf. Cram. epim. 421, 11 E. M. 778, 8 22, E. Gud. 541, 33, Eust. 569, 2, aor. *ὑπερέσχε, ὑπερέσχεθε* *Λ* 735 *Ω* 374 cf. Wentzel de verbis in *θω* cadent. p. 20 sq., ci. *ὑπέρσχῃ*, opt. *ὑπέρσχοι* ξ 184 v. l. *ὑπέρσχῃ*. — 1) trans. teneo supra *B* 426 *σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο* | assandi causa, Hes. *ὑπεράνω τοῦ πυρὸς εἶχον*, et protegendi causa dicitur transl. *I* 420 687 *μάλα γάρ ἑθεν Ζεὺς | χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε*, cf. sch. ABL, de tempore v. Kaempf, üb. d. aor. Gebr. d. Ptc. d. gr. Aor. p. 7, Wentzel l. c. p. 20, *Ω* 374 *τὶς καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα* sch. V *ὑπερμαχεῖ* cf. Eust. 1355, 3, et c. dat. pro gen. pers. *E* 433 *ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων* | cf. Eust. 469, 1; 569, 3, *Δ* 249 *αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων* | ξ 184 *ἤ κε φύγοι καί κέν οἱ ὑπέρσχοι χ. Κρ.* | v. l. *φύγῃ - ὑπέρσχῃ* recep. Kayser et La Roche cf. id. Z. f. östr. G. 1867, 542. — 2) intrans. emineo *Γ* 210

στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν - ὤμους | de acc. relationis cf. La Roche H. St. p. 16, *Λ* 735 ἠέλιος - ὑπερέσχεθε γαίης | v. Ariston. cf. Lehrs Ar.² 175, Suid., Eust. 878, 12, *ν* 93 εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, Hes. ἀνέτειλεν, cf. sch. Q et M. — de ζ 107, ubi ὑπέρ est praepositio, v. s. v. ἔχω.

ὑπέρη (ex ὑπέρ cf. lat. superus, zd. upara Curt. Et.⁴ 290 529, Fick W.² 25 430, Benf. W. I 284 L. Meyer V. Gr. II 574) funis nauticus, quo antennarum cornua circumaguntur et reguntur. *ε* 260 ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ | sch. V τοὺς ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένους κάλους, ἢ τὰς τροχιλίας, BEHPQT τὰς τροχιλίας ἢ σχοινία οἷς μετάγεται τὸ κέρας. ἄλλως· τὰ ἄνω εἰς ἄκρον ἑκατέρωθεν τοῦ κέρατος δύο σχοινία, δι' ὧν μετάγεται τὸ κέρας, ὑπέρας καλεῖ, Lex. Seg. 312, 13 τὸ τοῦ κέρως σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται τὸ ἱστίον κτλ., ubi διατ. signif. intenditur, ἱστίον vero falso positum est pro κέρας cf. E. M. 778, 10, E. Or. 154, 30, Eust. 1534, 3 25, Hes., Nitzsch ad l., Grashof Schiff p. 24 sq., Boeckh Urk. d. Seewes. p. 154—6, Graser Philol. Suppl. 3, 253, de accentu Herod. Cath. Pr. 260, 7.

ὑπερ-ηνορέων (ex ὑπερήνωρ, hoc ex ὑπέρ, ἀνήρ Curt. Et.⁴ 593, Buttmann Lexil. II² 190, Fedde Wortzusammensetzung p. 37) supra modum virilis, nimis ferox, superbiens. ubique cum vituperatione positum, ubique in fine vs. *N* 258 Δηιφόβοιο - ὑ. | v. Koch ad l., *Δ* 176 Τρώων ὑ. | sch. BL ὑπερηφανούντων· ἡ γὰρ ὑπὲρ ἄνδρα δύναμις ὑβριστὰς ποιεῖ τινας, Paris. 2556 τῶν ὑπερεχόντων τῇ ἠνορέῃ, τουτέστιν ἀνδρείων, νῦν δὲ τῶν ὑπὲρ δύναμιν φρονούντων, ὑπερηφάνων, *β* 324 331 *δ* 769 *ρ* 482 *υ* 375 *φ* 361 401 νέων ὑ. | cf. ad *δ* 769 sch. E, de v. l. *σ* 111 v. La Roche, ζ 5 Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑ. | cf. sch. V et T, *ρ* 581 ὕβριν - ἀνδρῶν ὑ. |, *ψ* 31 ἀνδρῶν - βίην ὑ. | cf. sch. Q. — additur κακῶς, quo notio vocis per se magis ad vituperationem inclinantis accuratius definitur *β* 266 μνηστῆρες - κακῶς ὑ. | cf. *δ* 766 ubi v. Nitzsch cf. Ameis JJb. 73, 629. — de v. l. *ρ* 578 v. La Roche. — Apoll. Lex. 159, 1, Eust. 1092, 61; 1388, 2, E. M. 778, 55, E. Gud. 610, 24, Zonar. 1782, Hes., Suid., Friedlaender 2 ho. Wörterverz. p. 810, Buttmann l. c.

Ὑπερ-ήνωρ (ab ὑπέρ et ἀνήρ Curtius Etym.⁴ p. 307 593 extr. Fick, griech. Personennamen p. 83 102 Pott in Kuhn. Z. VI 269 ‚der Uebermännliche'). *Ξ* 516 Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν, οὖτα κατὰ λαπάρην *P* 24 οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο καί μ' ὑπέμεινε. Hyperenor, Panthoi e Phrontide filius *P* 40, Euphorbi frater *P* 35, Troianus, quem Menelaos occidit. cf. schol. A ed. Dind. ad *Ξ* 516 *P* 24.

Ὑπερησίη (ion. pro Ὑπερασία, ab ὑπέρ denominata, quod in arduo monte erat sita Bursian, Geogr. v. Griechenland II 338. *ι* litteram propter metrum productam esse Stephanus docet in thes. Graec. ling. s. v.). Achaiae oppidum. *B* 573 οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν Πελλήνην τ' εἶχον . . . . τῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων *ο* 254 ὑπέρθυμος Πολυφείδης, ὅς ῥ' Ὑπερησίην δ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς, ἔνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν. Oppidum quod postea Αἴγειρα est appellata, non procul a mari ad sinum, qui hac aetate Maura Litharia vocatur, in arduo colle erat exstructum, ubi nunc est Palaiokastro cf. Paus. VII 26, 1 sed cf. Lehrs, Ar.² p. 238 Steph. Byz. s. v. et p. 39, 6 ed. Mein. Strab. VIII, 383 Polyb. IV, 57 schol. ed. Dind. ad *ο* 254 Buchholz, hom. Real. I a 206 Müller, Dorier II 428. De totius loci natura cf. Bursian l. l. II 338 sq. Curtius, Peloponnesus I 474 Leake, Morea III 386. nomen accepisse ab Hyperesio, Achaiae rege tradit schol. Apoll. Rhod. 1. 176 cf. Pottii adnot. in Kuhn. Z. VIII 102.

ὑπερη-φανέων (ab ὑπερήφανος, hoc ex ὑπερο cum productione epica et φαν, φαίνω Curt. Et.⁴ 291, Erläut.² 144, audacius Fick W.² 20 comparat skr. âhanas, ad ἄφενος revocat Doed. Gl. 2192, ad ἄφανος quoddam, quod fingit, Duentz. KZ. 12, 2 aliter *η* explicat Roediger comp. p. 27 32) proprie valde lucens, ap. Hom. superbiens, elatus. *Λ* 694 ταῦθ' ὑ. Ἐπειοί - | ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο | paraphr. διὰ τοῦτο, Eust. 879, 1 ὑπερφρονοῦντες. cf. E. M. 778, 49, Eust. 617, 25, Lob. ad Phryn. 699, Curtius d. Verb. d. gr. Spr. 350.

ὑπερθε(ν) (ὑπέρ Curt. Et.⁴ 290) desuper, superne. in fine vs. exceptis *E* 503 *Λ* 421 *M* 55 *ξ* 476 h. Cer. 100. *H* 101 ὕ. | νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν | *O* 36 *ε* 184 h. AD. 84 156 γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕ. |, *ξ* 393 ὕ. | μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί, v. l. ὄπισθε rec. Bekk., sed v. La Roche Z. f. östr. G. 1867, 544, *ξ* 476 ὕ. χιὼν γένετ', v. l. ἔπειτα, *ω* 344 ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕ. |, h. Cer. 13 πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕ. | γαῖά τε πᾶσ', *Y* 62 ἴαχε (sc. Pluto) μή οἱ ὕ. | γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων, *M* 4 τάφρος - καὶ τεῖχος ὕ. | v. Nican., *M* 55 ὕ. δὲ σκολόπεσσιν | - ἀρήρει, fossa, *M* 398 ὕ. | τεῖχος ἐγυμνώθη, *N* 682 ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες - αὐτὰρ ὕ. | τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, non recte expl. Duentz., *E* 724 ἴτυς - αὐτὰρ ὕ. | χάλκε' ἐπίσσωτρα, *Ω* 797 ἐς κοίλην κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὕ. | - λάεσσι κατεστόρεσαν, h. AP. 105 ὕ. | πέτρη ἐπικρέμαται, h. Cer. 100 ἐν σκιῇ, αὐτὰρ ὕ. πεφύκει θάμνος ἐλαίης | *M* 446 πρυμνὸς παχύς (lapis), αὐτὰρ ὕ. | ὀξὺς ἔην sch. BLV τῷ εἰς ἀέρα νεύοντι μέρει, *π* 47 τῷ δέ - χεῦεν ὕπο - ῥῶπας καὶ κῶας ὕ. |, *υ* 2 κὰμ μέν - βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕ. | κώεα, h. Ven. 158 χλαίνῃσιν - ἐστρωμένον (sc. λέχος)· αὐτὰρ ὕ. | ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο, *N* 473 φρίσσει δέ τε νῶτον ὕ. |, *B* 218 ὕ. | φοξὸς ἔην κεφαλήν, *ω* 230 ὕ. | αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, *N* 75 μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕ. |, *E* 122 *N* 166 *P* 452 *Φ* 453 *Ψ* 772 (ἀθ. cf. Lehrs Rh. Mus. 17, 482) *μ* 248 *χ* 173 406 πόδας καὶ χεῖρας ὕ. |, *θ* 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὕ. |, *E* 503 ὣς τότ' Ἀχαιοί | λευκοὶ ὕ. γένοντο κονισάλῳ, *Λ* 421 Δηιοπίτην | οὔτασεν ὦμον ὕ. ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί | v. l. ὕ. μετάλμενος v. sch. BL, Nican. ὕπερθε· καὶ ἐνθάδε διασταλτέον πρὸς τὸ σαφέστερον, alii ὑ. cum ἐπ. coniungunt. — Hes. ὑπεράνωθεν, Phot. ἐπάνω, cf. Suid., Cram. epim. I 67, 26, Lob. el. II 145 147, parall. 355, de accentu Herod. Cath. Pr. 500, 3 (ἐφ-, καθ-).

ὑπερ-θρώσκω transsilio. *Θ* 179 ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται, Hes. ὑπερπηδῶσιν, *Π* 380 ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον - ἵπποι |, *M* 53 τάφρος | - οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν οὔ τε περῆσαι | ῥηιδίη, ubi σχ. cum ὑπ. iungendum, v. Franke, *I* 476 ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς | ῥεῖα, Hes. ὑπερεπήδησα, ὑπερη-

λάμην, cf. Phot., Eust. 1196, 5, La Roche H. St. p. 123.

ὑπέρ-θυμος (Fedde Wortzusammensetzung p. 36) magnanimus, ferox, ubique post caesuram semiquinariam aut p. primum trochaeum. *E* 376 ὑ. Διομήδης | sch. BL ἀλόγιστος καὶ μεστὸς θυμοῦ, cf. *Δ* 365 etiam *E* 881 pro Aristarchi ὑπερφίαλον v. l. fuit ὑπέρθυμον v. Did., *Ξ* 250 κεῖνος ὑ. Διὸς υἱός | Hercules, *B* 746 ὑπερθύμοιο Κορώνου |, idem vs. a nonnullis repetebatur post *M* 130 v. sch. V, *Y* 88 333 Πηλείωνος ὑπερθύμοιο, *Ψ* 302 Νέστορος - ὑπερθύμοιο ἄνακτος | ubi epitheton vituperat Geppert Urspr. II 203, sed v. Schuster üb. d. krit. Benutz. d. ho. Adi. p. 22, *E* 77 ὑπερθύμου Δολοπίονος, *Θ* 120 ὑπερθύμου Θηβαίου, *O* 576 ὑ. Μελάνιππον, γ 448 ὑ. Θρασυμήδης |, λ 269 Κρείοντος ὑπερθύμοιο, ο 252 ὑ, Πολυφείδεα, *Z* 111 *I* 233 *Λ* 564 *P* 276 *Y* 366 Τρῶες ὑ., cf. *Ξ* 15 *O* 135, η 59 ὑ. Γιγάντεσσι sch. PQ ὡς ἔθνους τινὸς μέμνηται τῶν Γ. γενναίου καὶ ὑπερηφάνου cf. Eust. 1568, 8, *M* 128 υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων, Did. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δυϊκῶς ἅπαντα, ἀνέρε ἀρίστω, υἷε ὑπερθύμω, κιέτην, comprobat Ahrens Philol. 6, 30, ξ 209 παῖδες ὑ., Castoris, *Ψ* 512 ἑτάροισι ὑπερθύμοισι, δ 784 π 326 360 ὑ. θεράποντες |. E. M. 778, 40 μεγαλόψυχος, γενναῖος; cf. Hes., Friedlaend., 2 ho. Wörterverz. 810.

ὑπερ-θύριον (ὑπέρ, θύρη Fedde Wortzusammensetzung p. 41) limen superius ianuae. η 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑ., sch. P τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃ οἱ ἄνω στρόφιγγες ἐναρμόζονται cf. Eust. 1570, 30, v. l. ἐφυπερθύριον, cf. etiam E. M. 530, 23. Hes. ὁ ἐπάνω τῶν θυρῶν τόπος.

ὑπερ-ίημι ulterius iacio. θ 198 οὔ τις Φαιήκων τόν γ' ἵξεται οὐδ' ὑπερήσει | Hes. ὑπερβαλεῖ cf. Eust. 1388, 4; 1591, 49.

ὑπερ-ικταίνομαι (origo incerta, cum skt. viksh componit Benf. W. I 345, ab ἰκετός, ἰκέσθαι repetit Doed. Gl. 2090) trepido, nos: tripple. ψ 3 γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο | Eurycleae. E. M. 779, 9 Κράτης τὸ ἄγαν ἐπάλλοντο, ὑπερεξετείνοντο (cf. Wachsmuth de Cratete p. 30 55) Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι (tunc lectionem ὑποακταίνοντο ante oculos habuisse suspicatur Ruhnken ad Tim. p. 21). ἢ δασύνεται, ὥστε εἶναι ὑπερικνοῦντο. οἱ δὲ πόδες δικνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως, sch. MS Ἀρίσταρχος ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινοῦντο προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως, μὴ δυναμένης δέ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας· ὁ δὲ Κράτης ὑπερεξετείνοντο. ἄμεινον δῆθεν ἐκινοῦντο, παρὰ τὸ ἴκταρ, ὅ ἐστιν ἐγγύς. καὶ γὰρ προείρηκε „γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο". ταχέως οὖν ὑπερικνοῦντο, ὅ ἐστι παρεγίνοντο, Apoll. Lex. 158, 8 τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ *Ψ* τῆς Ὀδυσσείας. ὁ γὰρ Ἀρίσταρχός φησιν ἄγαν ἐπάλλοντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν μὲν ταχέως, μὴ δυναμένης δέ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας (confert Lehrs Verg. A. IV, 641 studio properabat anili). φαίνεται τοίνυν τὸ πλῆρες κατὰ Ἀρίσταρχον ἐρικταίνοντο, καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. ἔνιοι δὲ ἐτυμώτερον ὑπερεσχίζοντο κατὰ τὴν πορείαν· οἱ γὰρ σπουδαστικῶς ἔχοντες κατὰ διάβασιν ὁρῶνται ὥσπερ σχισμόν τινα ποιούμενοι τῶν ποδῶν ἕνα παρ' ἕνα, ἐρίξαι δὲ κυρίως τὸ διασχίσαι „ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς"· καὶ ἡμεῖς ἔτι ἐρεγμὸν λέγομεν τὸν ἐσχισμένον κύαμον. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ὑποκατεκλῶντο οὐκ εὐτονοῦντες. ἄλλοι δὲ ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν προθυμίαν cf. Eust. 1936, 10. Hes. habet et ὑποακταίνοντο· ἔτρεμον et ὑπ(ερ)ικταίνοντο· ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν, ἴκνουν ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαράν, ὅ ἐστιν ἐξετείνοντο cf. etiam Meineke Philol. 12, 626. De vocabulo ἴκταρ vel ἶκταρ, ad quod nonnulli confugiunt, cf. sch. Theog. 691, Ruhnk. Tim. p. 149, praeterea v. Lehrs Ar.² 311 sq., Lob. rhem. 237.

Ὑπερ-ιονίδης (nomen ab ὑπέρ adverbio πατρωνυμικῶς formatum Fick, griech. Personennamen Göttingen 1875 p. 83). Solis epitheton. hym. Hom. ed. Baum. V 74 Ὑπεριονίδης ἠμείβετο μύθῳ μ 176 ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς ἠελίου τ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος. Hyperioniden autem eundem esse atque Hyperionem et veteres docuerunt Eust. 1710, 45 Ὑπεριονίδην δὲ Ἥλιον λέγει ἐντελῶς, ὃν ἀλλαχοῦ φησὶ συγκεκομμένως Ὑπερίονα Suid. s. v. et recentiores Hemsterhuis. ad Luc. Tim. c. 44 p. 157 Voss, mythol. Briefe vol. 1 epist. 12 p. 67 Buttmann, Ausf. Sprachl. § 119 vol. 2 p. 333 cum adn. Lobeck, Elem. I 393 sq. Nipperdey ad Corn. Nep. Milt. IV, 3 Phoc. III, 4 La Roche in ed. Il. in usum schol. ad *Θ* 480 Preller, griech. Mythol.³ I p. 40 adn. 2 Ameis, qui in program. Mühlhausen i. Th. 1861 homer. Kleinigkeiten p. 12 und in Anhang zur Od. edit. II fasc. I p. 4 ad α 8 quae viri docti de hac re disseruerunt, collegit. Atque ex forma Ὑπεριονίδης, quod patronymicum esse videbatur, profectum videtur, ut iam in hym. Hom. ed. Baum. XXXVIII 13 in Hesiod. theogon. v. 371—374 Sol appellaretur Hyperionis filius cf. Ameis in progr. l. p. 13. Alii illos versus, quibus solis apud Hom. Ὑπεριονίδης forma reperitur, eiciendos esse iudicarunt Nitzsch, Anmerk. zur Odyssee vol. 1 p. 392 Haacke, quaestiones Homer. Progr. Nordhausen 1857 p. 17 Matthiae, in hym. edit. ad V, 74 Preller, in libro, qui inscribitur ‚Demeter et Persophone', quibus Ameis in progr. l. p. 11 Baumeister in hym. edit. p. 284 oblocuti sunt. Praeterea cf. s. v. Ὑπερίων.

Ὑπερ-ίων (ab ὑπέρ adv. ortum, quamquam apud Hom. patronymicum non est, forma patron. utitur et significat eum ‚qui sublimis natus est vel in caelo versatur' cf. Angermann, in Curtius Studien I 1 p. 57 Fick, griech. Personennamen p. 83 Ameis, homer. Kleinigkeiten program. Mühlhausen i. Th. 1861 p. 9 sq. 13 idem in Anhang zur Odyssee² ad α 8 in ed. Odyss. ad α 8 Düntzer in Kuhn. Z. XII 7 La Roche in ed. Il. in usum schol. ad *Θ* 480. De littera ι longa vide Κρονίων Μολίονε Δολοπίονα sim. Pott in Kuhn. Z. V, 295 productionem, quod ὑπέρ a skr. upari proficisceretur, factam esse censet). 1) Solis epitheton, plerumque cum nomine Ἠέλιος coniunctum α 8 οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο ἤσθιον μ 263 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα Ὑπερίονος Ἠελίοιο *Θ* 480 οὔτ' αὐγῇς Ὑπερίονος Ἠελίοιο τέρπονται μ 133 Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε, ἃς τέκεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα μ 346 Ἠελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὸν τεύξομεν μ 374 Ἠελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε Λαμπετίη praeterea ἠλέκτωρ Ὑπερίων *T* 398 hym. ed. Baum. II 191. Ὑπερίων nom. Solis non addito α 24 οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. 2) Hyperion, Solis pater in solis hymn. ab Homero usurpatur hym. ed. Baum. XXXI, 4

γῆμε γὰρ Εὐρυφάεσσαν ἀγακλειτὴν Ὑπερίων V, 26 XXVIII, 13 Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός i. e. Ἥλιος. Hyperionis uxor autem in hym. V, 64 Θέα appellatur. Alii in expl. huius nominis origine et ratione, quae intercedat inter Ὑπερίονα et Ὑπεριονίδην formas aliam inierunt viam cf. Ameis, homerische Kleinigkeiten, progr. Mühlhausen p. 9—15 id. Anhang zur Od.² fasc. I p. 4. Uni enim a verbo ἰέναι ducentes explicaverunt ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών Eust. 1383, 37 Hesych. s. v. Et. Magn. Sylb. 779, 3 schol. ed. Dind. V ad α 8 H ad μ 133 A ad Θ 480 B ad T 398 Hartung, Religion u. Mythol. der Griechen II, 210, cui rationi et littera ι longa et genetivi forma obstant; omitto accentum, quem defendere studet Eust. l. l. Godofr. Hermann autem in opusc. II, 175 a verbo ἰέναι factum iudicat, quod quin probetur et nominis significatio et exitus in ιων impedit. Doederleinii explicationi in Hom. Glossar. s. No. 1055, qui idem esse quod superior ponit, item et notio et ι longum adversantur cf. Buttmann, ausführl. Sprachl. I p. 268 § 67, 2 adn. 1 K. W. Krüger, griech. Gramm. part. II de dialectis § 23, 3, 1. Alii ex Ὑπεριονίων concisum esse putant Eust. 1190, 7; 1383, 36 schol. Pind. Nem. IV, 32 Voss in ed. hymni in Cererem ad v. 26 Faesi in Od. ed. ad α 8, quam sententiam refellit Lobeck in Element. I p. 392. Nonnulli ab Homero ipsum Solem ita appellatum fuisse, ab Hesiodo et hymnorum poëtis et a posterioribus Solis patrem, contendunt ideoque versum μ 176 eiciendum esse statuunt Haacke, quaest. Homer. progr. Nordhausen 1857 p. 17 Nitzsch, Anmerk. zur Odyssee vol. I p. 3 vol. III p. 292, de qua re vid. v. Ὑπεριονίδης et Ameis in progr. l. p. 12. Alii permire Hyperum patrem, a quo et Ὑπερίων et Ὑπεριονίδης patr. proficiscantur, animo finxerunt cf. Ameis in progr. l. p. 12 sq. Anhang zur Od.² fasc. I p. 4. — Praeterea de Solis gregibus vid. s. v. Ἥλιος s. fin. et s. ἀγέλη.

ὑπερ-κατα-βαίνω super descendo, transcendo. N 50 87 τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ | sch. V ὑπερβάντες καθείλοντο, Eust. 1021, 10 ἀντὶ τοῦ ὅθεν τις ἀνέβη καταβῆναι cf. La Roche H. St. p. 123.

ὑπερ-κύδαντας (adiectivum, non participium, ex ὑπέρ et κυδ, κῦδος ductum cf. ἀκάμας, ἀδάμας, Fedde Wortzusammensetzung p. 38, Duentz. ad l., Eickholt Z. f. G. 21, 563) valde gloriosus, summa gloria insignis. nomin. sg. videtur statuendus ὑπερκύδας. Δ 66 71 ὑ. Ἀχαιούς | sch. A λέγουσί τινες, ὅτι ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι μετοχή ἐστιν· — ἐν δὲ τῷ ὀνοματικῷ λέγει, ὅτι ὄνομά ἐστιν. καὶ μᾶλλον δεῖ ὄνομα λέγειν κτλ., ex κυδάεις per syncopen factum putat Eust. 445, 27 cf. E. Or. 158, 16. Explicat sch. AV μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ τῇ Μενελάου νίκῃ cf. Koechly de Il. carm. diss. IV p. 5, Apoll. Lex. 158, 4 ὑπερκύδεις γενομένους, ἐνδόξους cf. E. M. 779, 19, Hes., Choer. 35, 10. Videtur sane referri ad victoriam Menelai cf. vs. 13, qua omnibus Graecis gloria parta est. Lob. el. I 383 nonnullos ὑπερκυδέοντας vel ὑπερκυδεῦντας scripsisse suspicatur.

ὑπερ-μενέτης praevalidus. h. 8, 1 Ἆρες ὑπερμενέτα.

ὑπερ-μενέων (ex ὑπερμενής v. Fedde Wortzusammensetzung p. 35) praepotens. τ 62 ἄνδρες ὑ., proci Eust. 1855, 34 expl. ἀγήνορες, Hes. ὑπερμενέοντα· ὑπερηφανοῦντα, ὑπερέχοντα κατὰ δύναμιν. Idem significare videtur hoc loco quod alibi ὑπερφίαλοι, cf. Friedlaender 2 ho. Wörterverz. p. 810.

ὑπερ-μενής (ὑπέρ, μένος Fedde Wortzusammensetzung p. 34) praepotens. ubique post caesuram semiquinariam, cf. Giseke H. F. p. 23. B 116 I 23 (ἀθ.) Ξ 69 Διὶ - ὑπερμενέϊ ι producto cf. Ahrens Philol. 4, 597 Hoffmann Qu. Ho. I 162, La Roche H. U. 66, Duentz. JJb. 95, 360, Hartel H. St.² 56, sch. A συσταλτέον τὸ ι τοῦ ὑπερμενέϊ (?), sch. L B 116 μεγαλοδυνάμῳ, D τῷ ὑπερέχοντι τῇ δυνάμει πάντων θεῶν καὶ ἀνθρώπων cf. Apoll. Lex. 158, 3, Hes., B 403 H 315 481 N 226 ὑπερμενέϊ Κρονίωνι |, Λ 727 Διὶ - ὑπερμενεῖ, B 350 Θ 470 ὑπερμενέα Κρονίωνα |, Θ 236 ν 205 υ 222 ὑπερμενέων βασιλήων |, postremo loco cum v. l. ἐντρεφέων vel ἐντροφέων, P 362 ὑ. ἐπικούρων |. cf. Suid., Hes., Friedlaend. 2 ho. Woerterverz. 810, Krah Philol. 17, 213 (ὑπερμενέων).

ὑπέρμορον et **ὑπέρμορα** (adv. ab adiect. ὑπέρμορος ductum) v. Fedde Wortzusammensetzung p. 11 40 supra fatum i. e. contra quam in fatis erat. B 155 ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη | εἰ μή κτλ. Herod. οὕτως ὑφ' ἓν τὸ ὑπέρμορα, οὐ γάρ, ὥς τινες, κατὰ διάστασιν. ἔστιν οὖν τι μόρος, ὃ συντιθὲν γίνεται ὑπέρμορος ὡς ὠκύμορος, οὗ οὐδέτερον ὑπέρμορον καὶ πληθυντικὸν τὸ ὑπέρμορα. ὡς οὖν τὸ καλὰ καὶ ὄνομα ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα, οὕτως καὶ ὑπέρμορα, sch. DL ὑπὲρ τὸ προσῆκον, ὑπὲρ τὸ εἱμαρμένον cf. Hes., E. Gud. 542, 29, E. M. 779, 39, Eust. 194, 43; 1193, 58. Gross vind. Ho. p. 33 vss. 155—56 non bene quadrare censet ad 75, Koechly de Il. B 1—483 p. 16 ὑπέρμορα hoc loco eo inconvenientius esse dicit, si Agamemno non serio, sed simulate fugam suaserit sed cf. Franke de Il. B 1—483 II p. 16. — b) ὑπέρμορον aut ὑπὲρ μόρον Y 30 δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑ. ἐξαλαπάξῃ | Herod. Ἀριστοφάνης ὡς ὑπέρβιον, ἓν μέρος λόγου ποιῶν, καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἐπεὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος τοῦ ὑπερμόρως παρείληπται ὁμοίως πληθυντικῷ τῷ ὑπέρμορα (B 155) — οὕτως καὶ τὸ προκείμενον ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς εἰς σύνταξιν παρελεύσεται ἐπιρρήματος. — ἐκεῖνο μέντοι ὑπομνήσω, ὡς ὅτι δύναται καὶ τοῦτο (sc. ὑπέρμορον) καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ (α 35) κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκεσθαι ὁμοίως τῷ μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος (Y 336), ὥσπερ ἤδη ἀπεφηνάμην, sch. B Ἀριστοφάνης καὶ οἱ πλείους ὑφ' ἓν προήνεγκαν τὸ ὑπέρμορον, ὡς ὑπέρβιον, Eust. 1193, 58 τὸ δὲ ὑ. — ἓν μέρος λόγου Ἀρίσταρχος δέχεται ὁμοίως τῷ ὑπέρβιον κτλ., Apoll. Lex. 160, 18 ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὴν δευτέραν ὀξυτονῶν ὑπερμόρως ἀκούει „ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπέρμορον (cod. ὑπὲρ μόρον) Ἀτρείδαο“. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ὡς δύο μέρη λόγου ὄντα προφέρεται, καὶ φησὶν ὑπὲρ τὸ καθῆκον cf. Eust. 1386, 64; 1388, 1, Cram. epim. 419, 9; 422, 32, E. M. 779, 35, Φ 517 μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑ. ἤματι κείνῳ | α 34 οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ | σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑ. ἄλγε' ἔχουσιν | α 35 ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑ. Ἀτρείδαο | γῆμ' ἄλοχον, sch. MQ. (Herod.) οὐ σύνθετον τὸ ὑπὲρ μόρον, cf. Paris. 2894a, sch. Q ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ πεπρωμένον, ε 436 ἔνθα κε δύστηνος ὑ. ὤλετ' Ὀδυσσεύς | sch. P δύο εἰσὶ μέρη λόγου. Scripserunt igitur coniunctim grammatici plerique, Aristarchus, Aristophanes, Ptolemaeus,

disiunctim Heliodorus, non sibi constat Herodianus. Quomodo Sengebusch Aristonicea p. 25 Aristarchum disiunctim scripsisse possit contendere, non intellego. Ven. A *Υ* 30 habet *ὑπὲρ μόρον*, *Φ* 517 *ὑπερμόρον*, codd. Odysseae plurimi scribunt *ὑπὲρ μόρον*, pauci *ὑπέρμορον* v. La Roche. Recentiorum plerique Heliodorum secuti disiunctim scribunt, mire La Roche et Dindorf in Il. disiunctim, coniunctim in Od. cf. praet. E. M. 779, 42, Hes., Sengebusch l. c., Hoffmann *Φ* et *Χ* p. 110, La Roche H. T. 370, Unterrichtszeit. f. Oestr. 1864, 46, Doed. Gl. 579, Kayser Philol. 21, 341, Lob. el. I 596 Naegelsb. H. Th.² 139 n., 140, Welcker Gr. G. I 192, de utraque forma Ellendt, üb. d. Einfl. d. Metr. p. 5.

ὑπερ-οπλίη (*ὑπέροπλος*) arrogantia, insolentia. *Α* 205 *ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ* | *ι* antepaenultimae producto cf. Freytag ad l., Duentz. JJb. 95, 356. Hes. *ὑπερηφανίαις, ὑπερφροσύναις* cf. Suid., E. Gud. 542, 44, E. Or. 153, 28, E. M. 779, 49 ubi scriptura per *ει* etiam profertur v. Herod. Orth. 596, 28 Lentz, Cram. epim. 421, 24. Inde

ὑπερ-οπλίζομαι (Doed. Gl. 346) insolenter sperno. *ρ* 268 *οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο* | sc. *δώματα Ὀδυσῆος* cf. 264. Apoll. Lex. 159, 12 *ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσι νικήσειεν* [*τοῖς ὅπλοις* ins. Lehrs Ar.² 154] *καὶ γὰρ οἱ νεώτεροι λέγονται ὁπλότεροι ἀπὸ τοῦ νικητικοὶ εἶναι ἐν τοῖς ὅπλοις. βέλτιον δὲ ἡμῖν φαίνεται ἐπεὶ θαυμάζων ὑπόκειται ὁ Ὀδυσσεὺς τὰ ἑαυτοῦ οἰκήματα* — (*εἰς γὰρ ἑνικὸν μετείληφε, τὸ δῶμα*), *οὕτως ἐξῃσκημένον ὑπερηφανήσειεν· ὑπέροπλοι γὰρ οἱ ὑπερήφανοι λέγονται, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ δύναμιν τὴν ἰδίαν ὅπλοις μείζοσι χρῆσθαι.* sch. V *ὑπερηφανήσει, ἢ εὐχερῶς ἐπιβουλεύσει* cf. Hes., E. M. 779, 56, Eust. 389, 38; 1819, 31, Buttmann Lexil. II² 191.

ὑπέρ-οπλος (origo incerta, ex *ἕπω* repeti posse putat Buttmann Lexil. II² 192, cf. Schweizer KZ. II 63, Curtius ib. III 405, lat. ops comparat Duentz. KZ. XV, 53, de *ὀπός* sucus cogitat Ribbeck H. F. 18, ex *ὑπεράπαλος* ortum putat Doed. Gl. 346. cf. etiam Fedde Wortzusammensetzung p. 37) insolens. *Ο* 185 *Ρ* 170 *ὑπέροπλον ἔειπεν* (*ἔειπες*) | Suid. *ὑπερήφανον* cf. Phot., Hes., E. M. 779, 51, Eust. 86, 28; 389, 38; 1012, 21, Buttmann l. c. 191.

ὑπερ-πέτομαι supervolo. abs. *Ν* 408 *Χ* 275 *τὸ δ' ὑπέρπτατο - ἔγχος* | cf. *χ* 280 *τὸ δ' ὑπέρπτατο, πῖπτε δ' ἔραζε* |, c. accus. *θ* 192 *ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα* | sc. *λᾶας*, Apoll. Lex. 161, 7 *μεταφορικῶν ἀντὶ τοῦ ὑπερέπεσεν*, Hes. *ὑπερίπτατο, ὑπερέδραμεν, ὑπερεπήδησεν*, de v. l. *θ* 192 v. s. v. *ὑπερβάλλω*, praet. cf. La Roche H. St. p. 123.

ὑπέρτατος (*ὑπέρ*) supremus, summus. *Μ* 381 *μαρμάρῳ - ὅ ῥα τείχεος ἐντός* | *κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑ.*, non recte BL *ὑπερμεγέθης*, *Ψ* 451 *ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑ. ἐν περιωπῇ* | Hes. *μέγιστος, πρεσβύτατος, ἀνώτατος, ὑψηλότατος* cf. E. M. 780, 1, E. Gud. 648, 35. (*παν-*).

ὑπερτερίη (*ὑπέρτερος*) capsus plaustri, quo onera imponuntur. *ζ* 70 *ἀπήνην*, | *ὑψηλήν, εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν* | sch. BPV *τῷ πλινθίῳ τῷ ἐπιτιθεμένῳ τῇ ἁμάξῃ πρὸς τὰ πλείονα βάρη φέρειν*, BEQV *ἢ τῷ ὑπεράνω τῆς ἁμάξης τετραγώνῳ ξύλῳ δεχομένῳ τὸ ἐντιθέμενον φορτίον*, Eust. 1344, 39; 1550, 24 *τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τετράγωνον πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται, διὰ τοῦ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος οὕτω λεγόμενον*, Apoll. Lex. 158, 23, Suid., Hes. *τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης*, Hes. *τὸ ἄνωθεν τῆς ἁμάξης ἐπιτιθέμενον* cf. Poll. On. I 144 253, Tim. Lex. Plat. p. 266, Grashof, Fuhrwerk p. 29 30, Nitzsch ad l. De apparatu quodam quo sol defendatur („eine Art Oberdach, bestehend aus Ständern mit flach darüber gespanntem Tuche") cogitat Goebel Z. f. G. 12, 815.

ὑπέρτερος (*ὑπέρ*) superior. *γ* 65 470 *υ* 279 *κρέ' ὑ.*, sch. BHQ *γ* 65 *ὑπέρθετα καὶ μείζονα ἢ νωτιαῖα· ταῦτα γὰρ ὑπερέχει. ὡς πρὸς τὰ ἐμπρόσθια ἡ σύγκρισις. ἢ τὰ ὑπεράνω τοῦ πυρός* cf. V et E, Apoll. Lex. 158, 24 *τὰ ὑπεράνω τῶν ἐντὸς κρέα* (recte). *οἱ δὲ ὑπερτέρως ὠπτημένα*, Hes. *κρέατα ἐκτὸς τοῦ σώματος πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἐντός*, pariter explicat Lamprias ap. Plut. symp. V, 8, 3, ut opponatur *τοῖς ἔγκασιν*. Nitzsch ad *γ* 470 cruribus opponi putat, cf. etiam Eust. 1457, 10, *Λ* 290 *ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε* | Aristarchus *ὑπέρτεροι* v. Did., quod esset superiores facti, sch. BL *ἢ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ὑπέρτερον, ἢ οὐ πρότερον ἐκτήσασθε*, E. M. 780, 1 *ὑψηλότερον, μεγαλώτερον*, *Μ* 437 *Ζεὺς κῦδος ὑ. Ἕκτορι δῶκεν* | v. l. *ὑπέρτατον*, cf. etiam sch. BL, *Ο* 498 *ὀτέοισιν κῦδος ὑ. ἐγγυαλίξῃ* | sc. Iuppiter, *Ο* 644 *Ἕκτορι κῦδος ὑ. ἐγγυάλιξεν* | cf. Eust. 1026, 44; 1035, 58 est gloria victoriae, et refertur comparativus ad hostes. *Λ* 786 *γενεῇ μὲν ὑ. ἐστιν Ἀχιλλεύς*, | *πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι*, sch. D *τῷ τοῦ γένους ἀξιώματι κρείσσων. ἢ νεώτερος* (falso). *Ἴωνες γὰρ ὑπέρτερον τὸν νεώτερον* cf. sch. B, Ariston. ad l., Eust. 884, 33. in univ. cf. E. Gud. 648, 35, Phot., Hes., Herod., Pathol. 198, 1 Lentz. (*ὑπερτερίη*).

ὑπερφίαλος (ex *ὑπερφύαλος* rad. *φυ* Buttm. Lexil. II² 185, Curt. Et.⁴ 708, Doed. Gl. 2220, cf. Nitzsch ad *δ* 663, Fedde Wortzusammensetzung p. 33, Heerdegen comp. p. 43, minus bene a *φιάλη* ducit Benfey W. II 75, Ameis ad a 34, a *ϝία* Christ L. 252, Savelsb. dig. 25, Lob. proll. 91, a *φίαλος* vel *φιάλη*, „robur", quod fingit, Duentz. KZ. 15, 53, cf. etiam L. Meyer V. Gr. I 50 II 196) ponitur post caesuram semiquinariam, *Ν* 621 *γ* 315 *δ* 503 *λ* 117 *ο* 376 h. Cer. 131 post primum trochaeum. — proprie in nimiam magnitudinem excrescens, ap. Hom. superbus, insolens, sine vituperatione *Ε* 881 *φ* 289: praepollens, generosus. *Ο* 94 *οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑ. καὶ ἀπηνής* | Iuno de Iove loquitur Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὸ ὑ. νῦν μὲν ἐπὶ ψόγου, ὁ ὑπέρσπονδος, βέλτιον δὲ ὁ ὑπέρμετρος· ἐν ἄλλοις δὲ ἐν τάξει ἐγκωμίου* (all. *φ* 289) *ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῖς* cf. sch. BL, *Ψ* 611 *ὡς ἐμὸς οὔ ποτε θυμὸς ὑ. καὶ ἀπηνής* | Menelaus loquitur, *Γ* 106 *ἐπεί οἱ παῖδες ὑ. καὶ ἄπιστοι* | Priamo, sch. Paris. 2556 *ὑπερήφανοι, ἄθεοι, καὶ παραβαίνοντες τοὺς ὅρκους κτλ.*, *Ν* 621 *Φ* 459 *Τρῶες ὑ.*, cf. sch. BL *Ν* 621, *Φ* 414 *Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν*, *Φ* 224 *Τρῶας - ὑ.*, *ι* 106 *Κυκλώπων - ὑ. ἀθεμίστων* | ubi Aristarchus explicavit *τῶν μεγαλοφυῶν τῷ σώματι, ἀθεμίστων* autem *τῶν νόμοις μὴ χρωμένων* cf. sch. H et T, Apoll. Lex. 12, 20; 158, 30, Carnuth Ariston. p. 88, Eust. 1617, 20, vix recte, *ψ* 356 *μνηστῆρες ὑ.*, *δ* 790 *ν* 373 *ξ* 27 *ο* 315 *π* 271 *σ* 167 *υ* 12 291 *μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι(ν)*, etiam *ν* 376 pro vulgato multi codd. habent: *φράζεο νῦν μνηστῆρσιν ὑ. ὄλεθρον* | *ο* 376 *ἄνδρες ὑ.*, proci, *γ* 315 *ο* 12 *ἄνδρας - ὑ.*, eosdem cf. *λ* 116, *β* 310 *ὑ. μεθ' ὑμῖν* | procos alloquitur Telem., cf. sch. S,

h. Cer. 131 ὑ. σημάντορας, δ 503 ὑ. ἔπος ἔκβαλε, δ 774 μύθους - ὑ., sine subst., ζ 274 μάλα δ' εἰσὶν ὑ. κατὰ δῆμον | Phaeacum, α 134 ὑπερφιάλοισι μετελθών | procis, sch. E ὑπερσπόνδοις. — in bonam partem dicitur E 881 ὑ. Διομήδεα | v. l. ὑπέρθυμον, sed Aristarchus ὑπερφίαλον v. Did. cf. Lehrs Ar.^{2} 146, φ 289 ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν | ubi Antinous loquitur, sch. V νῦν τοῖς κατ' ἀρετὴν διαφέρουσιν. Apoll. Lex. 158, 30 ὑπερήφανοι· λέγονται δὲ οὕτως καὶ οἱ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες (all. φ 289)· οὐ γὰρ ἂν ἑαυτοὺς κακοὺς ἔλεγον. καὶ τοὺς Κύκλωπας χωρὶς τοῦ Πολυφήμου δικαίους συνέστησεν, καὶ ἐπὶ τοῦ „Κυκλώπων - ὑ. ἀθεμίστων“ τοὺς μὴ τοῖς κοινοῖς νόμοις χρωμένους, v. supra, Hes. expl. ὑπερήφανος, ὑβριστής, παρανόμος, ὑπερφυής, μεγαλοπρεπής. veteres plerumque a φιάλη ducunt, ex ὑπερφυής repetit E. Or. 154, 28 cf. praet. id. 156, 32, E. M. 780, 3, E. Gud. 542, 51; 610, 22, Suid., sch. Apoll. Rhod. Α 1333 Β 54, Cram. epim. 421, 1, Eust. 389, 29; 1400, 37, Nitzsch ad δ 663, Buttmann Lexil. II^2 185, Friedlaend., 2 ho. Wörterverz. p. 810.

ὑπερ-φιάλως ubique post caesuram semiquinariam. non inest vituperatio ap. Hom. vehementer. δ 663 π 346 ἦ μέγα ἔργον ὑ. ἐτελέσθη (τετέλεσται) | Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε ubi perverse sch. Q ὑπερηφάνως ὁ κατὰ τοῦ Τηλεμάχου λόχος ἡμῖν ἐτελέσθη κτλ., est hic supra naturam, non sine ope divina, Σ 300 ὃς κτεάτεσσιν ὑ. ἀνιάζει | vehementius, ρ 481 φ 285 ὑ. νεμέσησαν |, Ν 293 μή πού τις ὑ. νεμεσήσῃ | de iusta ira, σ 71 ὑ. ἀγάσαντο |, α 227 ὥς τε μοι ὑβρίζοντες ὑ. δοκέουσιν | δαίνυσθαι, ubi vituperatio non inest in ὑπ., quod rem auget, sed in ὑβρ, cf. Eust. 930, 44; 1829, 21, Buttm. Lexil. II^2 187 sq.

ὑπ-έρχομαι subeo. c. accus. 1) ε 476 δοιοὺς - ὑπήλυθε θάμνους | Eust. 1547, 4 ὑπέδυ, σ 150 ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθῃ | v. l. ὑπέλθοι, cf. Eust. 1841, 39, μ 21 ὑπήλθετε δῶμ' Ἀίδαο |. — 2) transl. Η 215 Υ 44 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον | sch. A ὅτι ἀντὶ τοῦ Τρώων ἑκάστου, Hes. ὑπέδυ, ὑπεισῆλθεν. plerumque pro ὑπ. v. l. est ἐπ., sed κ 31 recte ἐπήλυθε scribitur, v. La Roche. cf. praet. id. H. St. 124, Gebr. v. ὑπό p. 31.

ὑπ-ερωέω recedo. Θ 122 314 Ο 452 ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι | Apoll. Lex. 159, 8 ὑπεχώρησαν cf. sch. Bl. Θ 122, Eust. 197, 42; 703, 3; 1126, 61, E. M. 380, 47; 780, 23, Phot., Hes., Suid., La Roche Gebr. v. ὑπό p. 44. idem in v. l. est Θ 260 pro ἀράβησε δὲ τείχε' ἐπ' αὐτῷ |.

ὑπερῴη (videtur ducendum ab adi. ὑπερῷος, hoc ab ὕπερος Lob. el. I 452, Woerner subst. Ho. appell. index p. 8) palatum. Χ 495 (ἀθ. cf. Lehrs Ar.^{2} 343) χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑ. δ' οὐκ ἐδίηνε | sch. AD τὸν οὐρανίσκον, B τὰ οὖλα, ἢ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον στόμα, οἱ δὲ τὸν γαργαρεῶνα cf. E. M. 780, 13, E. Or. 155, 7, E. Gud. 543, 5, Hes., Suid., Cram. An. Ox. III 84, 2, de accentu Herod. Cath. Pr. 303, 20, Lentz. cf. etiam Daremberg, la médecine dans Homère p. 48.

ὑπερωιόθεν ex superiore aedium parte. α 328 ὑπερωιόθεν φρεσὶ σύνθετο - ἀοιδήν |, sine ν scribit cod. M, quod La Rochio non displicet. cf. Eust. 1409, 49; 1790, 13, ceterum v. Hennings Telemachie p. 166.

ὑπερ-ώιον et **ὑπερῷον** (ad skt. vas rad. „habitare“ refert Pott E. F.^{1} I 279, cf. Benf. W. I 297, Christ L. 238, ο$_F$ rad. statuit Curt. Et.^{4} 573 idem quod α$_F$, cf. ἰαύω, αὐλή, significantem) superior aedium pars. Versabantur ibi feminae, dormiebant viduae et innuptae. Β 514 οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος - | παρθένος - ὑπερώιον εἰσαναβᾶσα | sch. AD τὸ δίστεγον· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῖς γυναιξὶν ὑπερωΐους τοὺς θαλάμους κατεσκεύαζον ὑπὲρ τοῦ δυσεντεύκτους αὐτὰς εἶναι, Π 184 εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παρελέξατο λάθρῃ | Ἑρμείας, Ariston. ἡ. δ. ὅ οἱ τῶν θηλειῶν θάλαμοι ὑπερῷοι, ἵνα μὴ εὐδίοπτοι ὦσιν v. Lehrs Ar.^{2} 197, cf. sch. V, α 362 δ 751 760 ρ [49] τ 602 φ 356 ψ 364 ἐς δ' (εἰς) ὑπερῷ' ἀναβᾶσα (ἀνέβαινε) σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν | Penelope, ρ 101 τ 594 ὑπερώιον εἰσαναβᾶσα | λέξομαι εἰς εὐνήν, β 358 ὁππότε κεν δὴ | μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδηται |, σ 302 ἀνέβαιν' ὑπερώια δῖα γυναικῶν |, ψ 1 γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσετο, ψ 85 κατέβαιν' ὑπερώια cf. sch. H, — dat. loci δ 787 ὑπερωίῳ - Πηνελόπεια | κεῖτ', v. l. ὑπερῷ' ἀναβᾶσα, ο 517 ὑπερωίῳ ἱστὸν ὑφαίνει |, — additur adiect. π 449 χ 428 εἰσαναβᾶσ' (ἀναβᾶσ') ὑ. σιγαλόεντα |, σ 206 τ 600 κατέβαιν' (ἀνέβαιν') ὑ. σιγ. |. E. M. 780, 17 τὸ μετέωρον, τὸ ὑπὲρ τὴν ἔραν καὶ τὸ ἐπίπεδον, τὸ ὑπεράνω μόνον οἴκημα. ἔχει δὲ καὶ τὸ ι προσγεγραμμένον cf. E. Gud. 543, 1, E. Or. 155, 10, Zonar. 1778, Hes., Suid., Eust. 272, 13; 1054, 3, La Roche H. U. 208, Friedl. 2 h. Wörterverz. 806, de accentu Herod. Cath. Pr. 377, 24.

ὑπ-έχω suppono, summitto. Η 188 ὑπέσχεθε χεῖρ', ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλε sc. sortem, cf. Eust. 675, 47, Ε 269 λάθρῃ Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους | sch. LV ὑποστήσας, Eust. 546, 36 ὑποβαλὼν καὶ ὑποθέμενος τοῖς ἄῤῥεσιν ἵπποις εἰς ὀχείαν, h. Merc. 280 pro ἄλιον τὸν μῦθον ἀκούων | Baumeister coniecit ὑποσχών, ut esset: pollicitus. cf. praet. La Roche Gebr. v. ὑπό p. 31.

ὑπ-ημύω caput s. vultum demitto Χ 491 (ἀθ. v. Ariston.) ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι | πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειά | sch. AD καταμέμυκε, κατεστύγνακε, κάτω βλέπει. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ κατανένευκεν ἐκδέχεται. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται τοῦ πατρός, B πάντα αὐτὸν τὰ δεινὰ εἰς ἀνάμνησιν ἄγει τοῦ δυσφορεῖν. ἢ πάντα αὐτῷ καταπέπτωκε καὶ κατακέκλιται παρὰ τὸ ἠμύω - ἐμήμυκα καὶ περισσὸν τὸ ν. ἔνιοι τὸ ὑπεμνήμυκεν ἀντὶ τοῦ στυγνάζειν καὶ καταμεμύχθαι, Apoll. Lex. 159, 3 ὑ. ἐν τῇ Χ τῆς Ἰλιάδος, ἐν ἀθετουμένοις στίχοις. ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσιν κατανένυκται (Lehrs Ar.^{2} 154 l. — νένευκε), ὅθεν Ἀπίων φησὶν ὑπομέμυκε καὶ κλαίει. ἐπιφέρει γὰρ „δεδάκρυνται δὲ παρειά“. ἐκ δευτέρου δὲ ἀποδιδούς, ἵν' ᾖ ἀνάμνησιν εἴληφεν. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. cf. id. 67, 18. Epim. Cram. I 416, 23 coll. E. M. 777, 46, E. Gud. 541, 44 γίνεται παρὰ τὸ ἠμύω τὸ κατακλίνω καὶ καταπίπτω, οὗ ὁ παρακείμενος ἤμυκα, ὁ Ἀττικὸς ἀναδιπλασιασμὸς ὤφειλεν εἶναι ἠμήμυκα. ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἀττικοὶ παρακείμενοι πάντως ἀπὸ βραχείας ἄρχεσθαι βούλονται ὡς ἐν τῷ ἀρήροκα κτλ., κἀνταῦθα τὸ η συστείλας εἰς τὸ ε ἐποίησε τὸ ἐμήμυκα ὅπερ ὁ ποιητὴς ἴσως διὰ τὸ μέτρον πλεονάσας τὸ ν πεποίηκε τὸ ὑπεμνήμυκε, ὥστε ἡ μὲν τοῦ η συστολὴ εἰς τὸ ε διὰ τὸν Ἀττικὸν

παρακείμενον γέγονεν, ἡ δὲ προσθήκη τοῦ ν τῆς ποιητικῆς ἕνεκα χρείας, Hes. ὑπεμνήμυκεν· ὑπομέμυκε, κλαίει, στενάζει, στυγνάζει cf. Brugman Curt. St. 7, 357. Eust. 1282, 24 ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα ἐστύγνακε. διὸ καὶ ἐπάγει· δεδάκρυνται δὲ παρειαί, ἢ μᾶλλον τεταπείνωται, καταβέβληται. codd. nonnulli ὑπομνήμυκε habent. Lob. el. I 141 n. 62 eos qui εἰς ἀνάμνησιν ἄγει interpretarentur, πάντα δ' ὑπο- vel ὑπαιμέμνηκε legisse suspicatur. Ex recentioribus Barnes ὑπεμνήμευκε coniecit (= ὑπεμνημόνευκε), Lennep advers. ad Coluth. p. 146 sq. ὑπ' ὄμμ' ἤμυκε, Toupius in ep. crit. ad Guil. episc. Glocestr. p. 59 ed. Lips. ἄντα δ' ὑπεμμήμυκε, et receperunt posterius Heyne, Bothe. Locum imitatus est Coluth. rapt. Hel. 331. Doederl. Gl. 82 expl. παντὶ ὑπέχειρ ἐστί vel πάντα ὑπέρχεται ἐμνημυκώς, ut sit πάντα quemvis, cum volgo accipiatur pro neutr. plur. adverbialiter dicto. Cf. praet. Lob. rhem. 275, el. I 67 141, Buttm. A. Gr. I 330 a. 5, Thiersch Gr.[3] § 232, 94, Kühner A. Gr.[2] § 202, Spitzner Excurs. XXXIII, La Roche Gebr. v. ὑπό p. 38.

ὑπ-ηνήτης (ὑπήνη a stirpe ἠνο = skt. âna „os", rad. ἀν spirare Benf. Or. u. Occ. I 193, Goebel Hom. p. 19, comprobat Savelsberg KZ. 16, 286 cf. Curt. Et.[4] 286, Fedde Wortzusammensetzung p. 40) cui mentum genaeque pubescunt, cui barba provenit, barbatus. Ω 348 κ 279 κούρῳ αἰσυμνητῆρι (νεηνίῃ ἀνδρὶ) ἐοικώς |, πρῶτον ὑ., τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη | Mercurius, sch. A Ω 348 καὶ μύσταξ μὲν αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες, τὸ δὲ κάτω πάππος, τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ὑπήνη - οἱ δὲ κοινῶς εἶπον τὸ γένειον· πρῶτον ὑ. ἀρχομένῳ γενειάζειν, Apoll. Lex. 159, 22 ὁ Ἡλιόδωρος ἀποδίδωσιν ἀρτίως τὴν ἥβην ἔχοντι. ὑπήνη δέ ἐστιν ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος· καὶ οἱ μὲν τὸν μύστακα ἀποδιδόασιν, οἱ δὲ τὸ γένειον. ἀκούειν δὲ ἄμεινον τῷ ἀρτίως γενειῶντι cf. Eust. 1353, 56, ad κ 79 v. sch. HQV, V, Eust. 1658, 60, Nitzsch, praet. E. Or. 155, 1, E. M. 780, 29, E. Gud. 543, 42, Phot., Hes., Suid., Daremberg, la médecine dans Homère p. 48, de accentu Herod. Cath. Pr. 74, 1 Lentz, Arcad. 27, 1.

ὑπ-ηοῖος (ex ὑπηοσιος ab ὑπό et ἠώς Heerdegen comp. 41, Fedde Wortzusammensetzung 41) sub diluculo, matutinus. ρ 25 μή με δαμάσσῃ | στίβη ὑπηοίη, v. l. ὑπ' ἠοίῃ, sch. H ἡ κυκλικὴ ἐπηοίη, V ὁ παγετὸς ὁ ὀρθρινός, cf. Eust. 1810, 61, Hes. ὑπὸ τὸν ὄρθρον, πρὸς τῆς ἕω, — praedicative ponitur pro adv. Θ 530 Σ 303 277 πρωὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες | - ἐγείρομεν - Ἄρηα (στησόμεθ' ἂμ πύργους) cf. sch. A Σ 277, v. l. ὑπ' ἠοῖοι et ὑπ' ἠοίῃ, δ 656 ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον | χθιζὸν ὑπηοῖον, v. l. ὑπ' ἠ. cf. Lob. parall. 470, La Roche Gebr. v. ὑπό p. 48, Oertel de chronol. Ho. III 35. Roehl qu. Ho. p. 36 ubique per diaeresin ὑπηόϊος scribendum censet.

ὑπ-ίσχομαι praes. ind. ὑπίσχομαι, ὑπίσχεται ptc. ὑπισχόμεναι, v. l. ἐπεσχ., ipf. ὑπίσχεο Υ 84, v. l. ὑπέσχεο, aor. 2 ὑπέσχεο, ὑπέσχετο et ὑπό - ἔσχετο in tmesi Ν 368 δ 525, ci. ὑπόσχωμαι, ὑπόσχηται, ὑπόσχωνται, if. ὑποσχέσθαι, ipv. ὑπόσχεο, ptc. ὑποσχόμενος, ὑποσχόμενοι, ὑποσχόμεναι) 1) recipio, polliceor a) absol. Α 514 νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, | ἢ ἀπόειπ' cf. sch. D, E. M, 783, 47 συγκατάθου, Hes. ἐπαγγέλλου, Ο 374 σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας |, ν 133 ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑ. κ. κ. | sch. M ἐπηγγείλω ἢ καὶ τελείεσθαι ἄνωγας, Κ 303 τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν | cf. E. M. 783, 49, ο 195 πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας | μῦθον ἐμόν, ο 203 ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑ. τελέσειεν |. — accedit inf. fut. δ 6 ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν | δωσέμεναι, λ 291 τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο - | ἐξελάαν, h. Merc. 521 Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε | μή ποτ' ἀποκλέψειν. — b) c. dat. pers. β 91 ν 380 ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ | ἀγγελίας προϊεῖσα, Hes. ἀναδέχεται cf. Suid., v. l. ἐπίσχεται, — accedit inf. fut. Ν 368 τῷ - Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν | δωσέμεναι sc. Cassandram filiam, de tmesi cf. Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. p. 27, Hoffmann Unters. 3, 14; 4, 10, Χ 114 καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ | δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν cf. Hes., Ζ 93 274 καί οἱ ὑποσχέσθαι - βοῦς - ἱερευσέμεν, c. accus. c. if. θ 347 ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι - | τίσειν αἴσιμα πάντα. — c) c. accus. rei Ζ 115 ὑποδχέσθαι δ' ἑκατόμβας |, Ι 576 ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον, v. l. E. M. 783, 50 ὑπισχόμενοι, δ 525 ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν | χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα, Ψ 195 209 ὑπέσχετο (ὑπίσχεται) ἱερὰ καλά |, de hiatu legitimo loci prioris v. Ahrens Philol. 6, 28, Hoffmann Qu. Ho. I 91, Χ 350 ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα |, ο 463 ὦνον ὑπισχόμεναι, v. l. ὑποσχόμεναι, omni auctoritate caret vulg. ἐπισχόμεναι v. La Roche, h. AD. 103 ὑποσχόμεναι μέγαν ὅρμον |, Ν 376 ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν | Priamus Othryoneo in matrimonium dandam. — accedit inf. fut. Ν 366 ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον | ἐκ Τροίης - ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν | — d) c. accus. rei et dat. pers. Ι 263 ὅσσα τοι - ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων |, Μ 236 Ζηνός - | βουλέων, ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν |, Ν 377 καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν |, Τ 141 δῶρα, ὅσσα τοι - ὑπέσχετο - Ὀδυσσεύς |, ω 335 δῶρα, τά - μοὶ ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν |. — accedit inf. praes. Β 112 Ι 19 ὅς πρὶν (τότε) μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν | Ἴλιον ἐκπέρσαντ' - ἀπονέεσθαι |, ubi utrum ἐκπέρσαντ' pro dativo an pro accusativo habendum sit, pro certo diiudicari nequit cf. Classen Beob. p. 143, Hentze Z. f. G. 1866, 734 746, inf. praes. vim habet futuri, Κ 39 δείδω μὴ οὔ τίς τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον, | ἄνδρας - σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθών |, Υ 84 ἀπειλαί, ἃς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων | - Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν, v. l. ὑπέσχεο cf. Kayser Philol. 17, 683, Schmidt JJb. 73, 94. — 2) assevero, affirmo. h. Merc. 275 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι | μήτε κτλ., ubi Schneidewin Philol. 3, 678 ὑ. παρενθετικῶς positum voluit, quo non opus est, Hermann 273—7 damnavit, quod Apollo v. 362 sq. nihil de hoc periurio apud Iovem dicat. Sed re vera Mercurius his verbis iusiurandum non dat, sed callide affirmat tantummodo se neque ipsum furem esse neque alium vidisse furantem v. Lobsec de hymno in Merc. Ho. p. 29 cf. Baumeist. — cf. praet. Apoll. Lex. 160, 23, Eust. 236, 4, Hes., Suid., Albrecht Curt. St. 4, 39, Forssmann ib. 6, 67, La Roche Gebr. v. ὑπό p. 40.

(**ὑπιωγῇ**) nonnulli, in his Herodian., legerunt pro ὑπ' ἰωγῇ ξ 533 cf. sch. B et H, sch. ε 404, Apoll. Lex. 160, 28, Hes., E. M. 480, 22, Lehrs Ar.[2] 111.

ὕπνος (ex σύπνος cf. skt. svapnas, rad. svap

dormire, zd. qafna, lat. somnus, altn. svefn, ksl. sŭnŭ, lit. sápnas = somnium Bopp Gl., Pott E. F.[1] 259, Benf. W. I 463, Fick W.[2] 220 503, Curt. Et.[4] 290) somnus. 1) appellat. a) sine adiect. *K* 96 *οὐδὲ σέ γ' ὕ. ἱκάνει* |, *K* 191 *μηδέ τιν' ὕ.* | *αἱρείτω*, *X* 502 *ὅθ' ὕ. ἕλοι*, Astyanactem, *υ* 52 *ἀλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕ.*, *Ω* 679 *οὐχ Ἑρμείαν - ὕ. ἔμαρπτεν*, *β* 398 *ἐπεί σφισιν ὕ. ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν* |, *ε* 271 *οὐδέ οἱ ὕ. ἐπὶ βλ. ἔ.* | cf. *ψ* 308, *K* 26 *οὐδὲ γὰρ αὐτῷ* | *ὕ. ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε*, h. Merc. 267 *ὕ. ἔμοιγε μέμηλε*, *ν* 85 *νύκτας δ' ὕ. ἔχῃσιν* sc. *αὐτόν*, *K* 186 *ἀπό τέ σφισιν ὕ. ὄλωλεν* |, *ω* 440 *ἐπεὶ σφεας ὕ. ἀνῆκεν* |, *N* 636 *πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕ. καὶ φιλότητος* |, *λ* 379 *ὥρη - ὕπνου* |, *H* 482 *I* 713 *π* 481 *τ* 427 *κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα* (*ἔνθα δὲ κοιμήσαντο, κοίτου τε μνήσαντο*) *καὶ ὕ. δῶρον ἕλοντο* | Ariston. *H* 482 *ὅ. διέστειλε τὸ κοιμηθῆναι καὶ τὸ ὑπνῶσαι*, Zenod. versum delevit v. sch. AB, Apoll. Lex. 161, 6 *περιφραστικῶς ὁ ὕ.* cf. Hes. Ovid. Fast. III 185 placidi carpebat munera somni. etiam *α* 424 pro vulg. nonnulli legerunt *δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕ. δ. ἕ.* | v. La Roche, *ν* 138 *ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕ. μιμνήσκοιτο* |, *ψ* 346 *εὐνῆς - ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕ.* |, *K* 162 *ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο - ἀνόρουσεν* | cf. *K* 519 *δ* 839, *B* 41 *ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου*, *E* 413 *μή -* | *ἐξ ὕπνου - οἰκῆας ἐγείρῃ* |, *K* 138 *Ὀδυσῆα -* | *ἐξ ὕ. ἀνέγειρε*, *ψ* 22 *ἐξ ὕ. μ' ἀνέγειρεν* |, nonnulli *μ'* omittunt, cf. h. Ven. 176 h. Ven. 180 *ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν* | Koechly coniecit *ἀνόρουσεν* v. Baumeist., *Ξ* 353 *ὕ. καὶ φιλότητι δαμείς*, *η* 318 *δεδμημένος ὕ.* | *λέξεαι* cf. *ν* 119, *K* 98 *μ* 281 *καμάτῳ ἀδηκότες* (*ἀδηκότας*) *ἠδὲ καὶ ὕ.* | Zenod. pro *ἠδὲ καί* scr. *ἠδέι*, perverse, v. Ariston. qui addit *ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ὕπνου μεστὸν οὐ τὸν ἐξυπνωκότα, ἀλλὰ τὸν πολὺ τὸ ὑπνωτικὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα*, sch. Paris. 2681 *ἤγουν ἀγρυπνία, πλὴν οὐχ ἁπλῶς τοῦτο. ἀνόητον γάρ, ἀλλὰ τὸν μὴ παρόντα ὕπνον εἰς ἀγρυπνίαν ληπτέον. διάκειται γάρ τις ἀηδῶς ὕπνῳ οὐ τῷ παρόντι ἀλλὰ τῷ ἀπόντι*, sch. BQ *μ* 282 *ἀηδισθέντας καμάτῳ καὶ ἀγρυπνίᾳ*, *ζ* 2 *ὕ. καὶ καμάτῳ ἀρημένος*, v. l. *βεβαρημένος*, aliorum *ἀρημένος*, sch. EPQV *βεβλαμμένος. ἤτοι συλληπτικῶς· ὑπὸ γὰρ τοῦ καμάτου βέβλαπτο, ὑπὸ δὲ τοῦ ὕπνου οὐκέτι· ὁ γὰρ ὕπνος ου βλάπτει· ἢ κατ' ἀντίφρασιν τὴν ἀγρυπνίαν - η ἐπὶ τῷ καμάτῳ στικτέον, εἶτα ἀρημένος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος κτλ.* cf. EPQ, Eust. 1548, 42. sed est his tribus locis non somnus ipse, sed languor, somnolentia cf. Nitzsch ad *ζ* 2, Buttm. Lexil. II[2] 213. Hor. carm. III 4, 11 ludo fatigatumque somno. *δ* 105 *ὅς τέ μοι ὕ. ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν* | *μνωομένῳ*, *Ω* 445 *τοῖσι δ' ἐφ' ὕ. ἔχευε - ἀργειφόντης* | *ε* 492 *τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη* | *ὕ. ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα - καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας* |, cf. *υ* 54, *τ* 590 *οὔ κέ μοι ὕ. ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη* |, *λ* [245] *λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕ. ἔχευεν* | v. sch. H, *χ* 429 *τῇ τις θεῶν ὕ. ἐπῶρσεν* |. — b) accedit adiect. (cf. Eust. 166, 43; 1336, 13) *B* 19 *περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕ.* |, *η* 286 *ὕ. δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν* |, *Ξ* 164 *τῷ δ' ὕ. ἀπήμονά τε λιαρόν τε* | *χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσί*, *K* 4 *ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδην -* | *ὕ. ἔχε* **γλυκερός**, *ε* 472 *γλ. δέ μοι ὕ. ἐπέλθῃ* |, *τ* 511 *ὅν τινά γ' ὕ. ἕλοι γλ.*, *Ω* 3 *δόρποιο μέδοντο* | *ὕ. τε γλ. ταρπήμεναι*, ubi genitivi ex *μέδ.* pendent v. La Roche, *Ω* 636 *δ* 295 *ψ* 255 *ὄφρα κεν ἤδη* | *ὕπνῳ ὕπο γλ. ταρπώμεθα κοιμηθέντες* | (*κοιμηθέντε*), Aristarchus *παυσώμεθα* v. La Roche, *ὕ. ὕπο γλ.* cum *ταρπ.* iungendum videtur v. La Roche Gebr. v. *ὑπό* p. 18, *Λ* 610 *τ* 49 *ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕ. ἱκάνοι*, cf. *ι* 333, *κ* 31 *ν* 282 *ἐμὲ μὲν γλ. ὕ. ἐπήλυθε κεκμηῶτα* |, ita Aristarchus, v. l. *ἐπέλλαβε* v. Kayser disput. alt. p. 14 *Ψ* 232 *ἐπὶ δὲ γλ. ὕ. ὄρουσεν* |, *ψ* 342 *ὅτε οἱ γλ. ὕ.* | **λυσιμελὴς** *ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ* |, *ο* 7 *Τηλέμαχον δ' οὐκ ὕ. ἔχε γλ.* cf. de toto loco Hennings Telemachie 195, Hartel Z. f. östr. G. 1864, 483, h. Merc. 8, h. 18, 8 *ὄφρα* (*εὖτε*) *κατὰ γλ. ὕ. ἔχοι - Ἥρην* |, *B* 71 *ἐμὲ δὲ γλ. ὕ. ἀνῆκεν*, cf. *η* 289 *σ* 199, *β* 395 *μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλ. ὕ. ἔχευεν* |, *μ* 338 *οἱ δ' ἄρα μοι γλ. ὕ. ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν* |, *θ* 445 *ὁππότ' ἂν αὖτε* | *εὕδῃσθα γλ. ὕπνον*, de acc. cf. La Roche H. St. p. 30, *κ* 548 *μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλ. ὕπνον* | h. Ven. 170 *Ἀγχίσῃ μὲν ἐπὶ γλ. ὕ. ἔχευεν* | **νήδυμον**, *σ* 188 *κούρῃ Ἰκαρίοιο κατὰ γλ. ὕ. ἔχευεν* |, h. Merc. 241 *προκαλεύμενος* **ἤδυμον** *ὕ.* |, ib. 449 *ἤ. ὕ. ἑλέσθαι* |, *ο* 44 *Νεστορίδην ἐξ* **ἡδέος** *ὕ. ἔγειρεν* |, *ψ* 16 *ἐξ ὕ. μ' ἀνέγειρας* | *ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας* |, *Δ* 131 *ὅθ' ηδέι λέξεται ὕ.* |, *α* 363 *π* 450 *τ* 603 *φ* 357 *ὄφρα οἱ ὕ.* | *ἡ. ἐπὶ βλεφάροισι βάλε - Ἀθήνη* |, *υ* 56 *εὖτε τὸν ὕ. ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ*, | **λυσιμελὴς** cf. *ψ* 342, *K* 2 *Ω* 678 *εὗδον παννύχιοι* **μαλακῷ** *δεδμημένοι ὕ.* | cf. *ο* 6, *τ* 551 *ἐμὲ δὲ* **μελιηδὴς** *ὕ. ἀνῆκεν* |, *B* 34 *εὖτ' ἄν σε* **μελίφρων** *ὕ. ἀνήῃ* |, h. Ven. 177 *τί νυ νήγρετον ὕ. ἰαύεις* |, *Ψ* 62 *εὖτε τὸν ὕ. ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ* | **νήδυμος** *ἀμφιχυθείς*, Bekk. II cum Buttm. Lex. I[4] 169 *ϝήδυμος*, *δ* 793 *μὲν - ἐπήλυθε ν. ὕ.* | cf. *μ* 311, *K* 91 *οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι ν. ὕ.* | *ἱζάνει*, *ν* 79 *τῷ ν. ὕ. ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν* |, *B* 2 *Δία δ' οὐκ ἔχε ν. ὕ.* | cf. de hoc versu non quadrante ad *A* 611 Lachm. Betr. p. 2, Bonitz üb. d. Urspr. d. ho. Ged. p. 60. Rem non expediverunt Duentz. Abh. 33, Gross vind. Ho. p. 16, Naegelsb., Doed., Ameis ad l., *K* 187 *ὣς τῶν ν. ὕ. ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει* |, *μ* 366 *μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο ν. ὕ.* |, *μ* 372 *ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε* **νηλέι** *ὕ.* |, *Ω* 4 *οὐδέ μιν ὕ.* | *ᾕρει* **πανδαμάτωρ**, *ι* 372 *κὰδ δέ μιν ὕ.* | *ᾕρει π.*, *K* 159 *τί* **πάννυχον** *ὕ. ἀωτεῖς* |, cf. *κ* 458, *ο* 394 *ἀνίη καὶ* **πολὺς** *ὕ.* |, h. Merc. 289 *μὴ* **πύματόν** *τε καὶ* **ὕστατον** *ὕ. ἰαύσῃς* |, *κ* 68 *ἄασάν μ' ἕταροι - πρὸς τοῖσι δὲ ὕ.* | **σχέτλιος**, *Λ* 241 *κοιμήσατο* **χάλκεον** *ὕ.* | de morte. — 2) nom. pr. (Bekk. in I ed. et La Roche litt. minuscula scribunt.). Somnus deus, ex Nocte natus, Mortis frater. cf. *Ξ* 231 259 Hes. theog. 212. *Ξ* 270 *χήρατο δ' Ὕπνος* ib. 286 *ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι* *Ξ* 231 *Λῆμνον δ' εἰσαφίκανεν* sc. Hera, *ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο* *Π* 672 682 *πέμπε δέ μιν* (*Σαρπηδόνα*) *πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι* | *Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσι* *Ξ* 264 *Ὕπνε* ib. 233 *Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων* *Ξ* 242 354 *νήδυμος Ὕπνος* *Π* 454 *νήδυμον Ὕπνον*. Se interiturum fuisse ipse Sommus narrat *Ξ* 242—262, cum Iunonis precibus, quae Herculem perdere volebat, obsecutus, Iovem sopivisset, nisi a Nocte illius manibus ereptus esset. Id metuens iterum ei somnum conciliare recusat. Sed cum dea se unam e Charitibus illi uxorem daturam iuravisset, ad eius voluntatem est perductus *Ξ* 262—279.

Itaque ex insula Lemno, ubi dea in Somnum inciderat *Ξ* 231, cum in Idam montem pervenissent, similis avi, qui a diis *χαλκίς, κύμινδις* ab hominibus nominatur, in summa pinu consedit et Iovem somno complexus est *Ξ* 280—291 353. Idem cum fratre Iove iubente Sarpedonem occisum in Lydiam asportat *Ξ* 671 sq. Fuerunt qui dicerent, poëtam in insula Lemno Somnum habitantem fecisse; quos erravisse docet *Ξ* 231. Certum sane locum fingere debebat, ubi Iuno Somno occurreret; locum igitur idoneum, ut libitum est, elegit. cf. schol. AB ed. Dind. ad *Ξ* 230 Eust. 980, 50 sq. Henr. Stephanus in thes. s. v. Nägelsbach, hom. Theologie[1] p. 78 Friedreich, Real. p. 674 sq. Preller, griech. Mythol.[3] I 691 sq. — praet. cf. Apoll. Lex. 161, 3, E. M. 780, 53, E. Gud. 543, 37 53, Cram. epim. 422, 24, Eust. 1287, 60, Herod. Cath. Pr. 174, 2 Lentz, F. Lobeck Philol. 15, 135. (*ἄυπνος, ἐνύπνιον* et)

ὑπνώω (praesens *ὑπνόω* statuunt Buttm. A. Gr. § 105 a b, Kuehner A. Gr.[2] § 250, sed. v. Philem. Rhem. § 67 p. 277, Planud. in Bachm. Anecd. II 42 *τό γε μὴν ἱδρώοντες καὶ ὑπνώοντες οὐκ ἀπὸ περισπωμένων θεμάτων, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἱδρώω καὶ ὑπνώω βαρυτόνων κτλ.* cf. Lob. rhem. p. 213 215, Curtius d. Verb. d. gr. Spr. I 271 357) dormio. *Ω* 344 *ε* 48 *ω* 4 *ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, | τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει* | Mercurius, Hes. *ὑπνῶ· κοιμῶμαι. ἢ ἀγρυπνῶ.* cf. H. Schmidt üb. d. Synonyme d. Schlafs in d. gr. Spr. p. 13 21.

ὑπό (scr. upa lat. sub got. uf Schmidt, de praepos. Graec. Berlin 1829 p. 75 Curtius, Etym.[4] 291 Benfey, WL I 284 Grimm, Deutsche Gramm. IV 788 sq. Spiritum asperum in Graeca lingua vel pleonasmo vel praefixo quodam effectum esse Bopp, vergl. Gramm.[3] III 493 Pott, Forsch.[2] I 685 sq. contra schol. ad Dionys. Thrac. 929, 5 *διότι τὸ υ στοιχεῖον ἀρκτικὸν ὂν δασεῖ τῷ πνεύματι κέχρηται*, quod probat Schmidt l. l. p. 78, exemplis confirmat Schleicher, Compend.[2] 219). Ubi producta syllaba opus est, in libris man. saepius reperitur *ὑπαί* forma, de qua Et. M. 782, 59 *ὅτι ἅμα τῷ πλεονασμῷ τοῦ ι ἡ τροπὴ ἐγένετο τοῦ ο εἰς α, ὑπό, ὑπαί· διὸ καὶ ἐτόλμησαν τινὲς φάναι, μὴ ἄρα Αἰολικὸς τῆς ὑπαί ὁ πλεονασμός· οὓς ἐλέγχει τὸ πνεῦμα* cf. Cramer, Epim. 421, 27. Tyrannio in schol. A ed. Dind. ad *O* 3 *ἀπὸ τοῦ ὕπαιθα εἶναι τὸ πάθος τῆς ἀποκοπῆς*. Recentiores autem grammatici eam formam locativum casum esse docuerunt Pott l. l. I 415 Curtius, Et.[4] 346; idem zur Chronologie Abh. d. K. Sächs. Ac. d. W. 1870 vol. V phil. hist. cl. p 259 Kissling in Kuhn. Z. XVII 205 Rau in Curt. Stud. III 7 Gerth ib. I b p. 249; dubitant Benfey in WL II 188 Hoffmann in quaest. Hom. I p. 165 sq. Sed Kuhnius in diar. VI 440 XV 408 a prima quadam forma ficta upas ducens, diphthongum propter litteram s amissam factam esse opinatur. De accentu Herod. ad *B* 824 *Γ* 217 *O* 3 *αἱ γὰρ προθέσεις αὐξανόμεναι διὰ τοῦ ι φυλάττουσι τὸν αὐτὸν τόνον.* Anastrophen *ὑπαί* respuit cf. Apollon. Synt. 309, 28 Lobeck, Elem. II p. 222 Lehrs, quaest. ep. p. 71. Legitur autem *ὑπαί* forma nunc solis Il. locis *B* 824 *ὑπαὶ πόδα* *Γ* 217 *ὑπαὶ δ' ἴδεσκεν*, ubi Herod. et Aristarch. ita legisse in schol. traduntur et *Λ* 417 *M* 419 *ὑπαὶ δέ τε κόμπος*, ubi sic illos scripsisse verisimile est cf. La Roche, Textkritik 370. Iidem illi *K* 376 *O* 4 *ὑπαὶ δείους* in schol. A ad *O* 4 scripserunt, quod Bekker et La Roche in *ὑπὸ δείους* quod est in Et. M. 262, 19 Bekker, An. 1209, mutaverunt, quod *δέος*, a *δϝ* incipiens, ut vocalis quae antecedit brevis producatur, semper uno hymn. IV 194 loco excepto efficit *A* 515 *E* 817 *N* 224 *Ξ* 387 *Θ* 563 cf. La Roche, Unters. 47; Textkr. 370 Hoffmann, quaest. I 165 sq. Praeterea reperitur *ὑπαί* in verb. compos. *ὑπαιδείδοικε* hym. III 165 cf. formam *ὑπαιδείδεσκεν*, quam Apollon. Soph. in lex. 157, 28 laudat; dubitari licet, an propter metrum eae formae sint effectae. In libris passim, ubi productione non opus est vel propter conson. quae sequuntur, liquidas vel duplices vel propter cons. elisas, *ὑπαί* forma reperitur ante nomina *λιπαρός* *B* 44 *K* 22 132 *Ξ* 186 *β* 4 *δ* 309 *ν* 225 *υ* 126 *ψ* 283 *λαπάρη* *X* 307 *λιγυρός* *Ψ* 215 *λόφος* *N* 615 *νέφος* *O* 625 *Π* 375 *Ψ* 874 *ῥιπή* *Ξ* 414 *O* 171 *T* 358 *Φ* 12 *Θ* 192 *γλαφυρός* *ξ* 533 *σπέος* *ι* 141 *πτόλις* hym. V 271, ubi Vossius ex *Λ* 181 *Σ* 281 pro *ὑπαὶ πόλιν*, quod Baumeister adhuc retinet, scripsit *ὑπὸ πτόλιν*. cf. La Roche, Zeitschr. f. Oestr. Gym. 1861 XII 337 sq. Hartel, homer. Studien Berlin 1873 p. 10. — *Ὑπό* **adv.** et praepos. cum accus. et dat. et genet. coniuncta, est de eo, quod est infra vel sub aliqua re, cui significationi quae subest ratio congruit in universum cum nostra praep. ‚unter'. Ac praepositio cum adiungatur verbis vel motum qui ad locum aliquem procedit, vel qui in loco manet vel quietem significantibus, ipsa proprie describit motum eumque, qui ex inferiore loco ad aliquam rem pergit. Is autem est triplex, primus qui sub locum superiorem subit vel sub rei superficiem descendit (germ. unter, unter - hinab), alter qui sub loco superiore diffunditur (germ. unter - hin), tertius qui ex inferiore loco prodit (nos: unter - hervor). Ea est prima notio, quae qua ratione paullatim abeat in translatam, infra erit demonstrandum. Id vero spectandum est, ut praep. apud Hom. semper fere ita transferatur, ut prima notio ad locum spectans aliquatenus sit perspicua. Solum cum genetivo si coniungitur, significatione prorsus translata uti videtur. cf. Schmidt, de praep. Graec. p. 78 sq. Grimm, Deutsche Gramm. IV 766 sq. La Roche, Beobachtungen über den Gebrauch von *ὑπό* b. Homer Z. f. Oestr. Gym. 1861 XII p. 337 —377 Giseke, die allmäliche Entstehung der Ilias p. 149 sq. Krüger, Dialecte § 68, 43—45 Kühner, Ausf. Gramm.[2] II p. 451 sq. **I** Adv. et praepos. in tmesi quae vocatur. infra subter, unten darunter. deorsum nach unten. infra ex re unten - hervor. cf. Hoffmann, hom. Unters. 1. *ἀμφί* 2—4 Tmesis in d. Ilias Lüneburg 1857—60 La Roche Z. f. Oestr. XII p. 337 sq. Saepe (27) ante *δέ*, *Λ* 417 *M* 149 ante *δέ τε*, *Γ* 34 *Δ* 505 *N* 368 ante *τέ*, *Δ* 421 ante *κέν*, praeterea ante ipsa subst. vel adi. Verbo suo postpositum accentum retrahit, nisi ultima vocalis abiecta aut vocula una vel plures interpositae sunt Lehrs, quaest. ep. 75. Sed *ὑπαί* non mutat accentum, quod mensuram duarum morarum excedit ib. 71. 1) sine casu *Λ* 635 *δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν* ita Aristarch. cf. La Roche l. l. p. 340 *δ* 636 *φ* 23 *ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί* hym. XXXI 14 *ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι* lacuna vel adv. vel tmesin accipere cogimur hym. III 273 *τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών* *B* 94 *ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα λαῶν ἱζόντων* *Φ* 260 *τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι | ὀχλεῦνται* schol. B *ὑποκινοῦνται*, verbum compos. non exstat, obstat genet. *ὑπό*

etiam praep. c. gen. intellegitur. *Α* 417 *Μ* 149 *ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται* *Θ* 380 hym. XXXII 4 *πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει* *Φ* 364 *ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται* *Σ* 347 *Θ* 436 *ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες* *Σ* 390 *α* 131 *δ* 136 *κ* 315 367 *ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν* = unten (am Sessel) war ein Schemel für die Füsse et *Ξ* 240 *ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει* *τ* 57 *ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκεν* = unten setzte er einen Sch. für die Füsse hin, ubi Hoffmann, Tmesis III 11 tmesin statuit *Τ* 363 *ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν* | *ἀνδρῶν* antecedunt enim *αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν* cf. Hoffm. ib. *Γ* 217 *ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας*, i. e. terram intuebatur ubi in Ven. A *κατά*, quod ad *ὑπαί* adv. expl. appositum videtur Hoffm. Tmes. II 10 *Α* 486 *νῆα ἔρυσσαν* | *ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν* cf. hym. II 329 ubi Matth. *ὑπό* ex hoc loco coniecit pro *παρά* *Ε* 74 *ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός* ita La Roche l. l. p. 339 Ameis ad l. quominus secuti Gisekium, Entsteh. 149 praep. cum acc. accipiamus impedit, quod obiectum verbi *τάμε* desideramus. Saepius ad membra corporis inferiora imprimis genua accuratius describenda *Ε* 862 *τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλεν Ἀχαιούς* *ω* 49 *ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας* *Θ* 77 *πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν* *Δ* 421 *ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν* *Λ* 117 *αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει* cf. *Γ* 34 *ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα* *Ξ* 506 *πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα* *σ* 88 *τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα* *χ* 42 *ω* 450 *πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν* *Κ* 390 *ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα* *Κ* 95 *τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα* *λ* 527 *τρέμον δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου* *Φ* 52 270 *κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἔδαμνα* Hoffm. Tmes. III 11 tmesin commendat; impedit verbi *ὑποδάμνημι* ap. Hom. notio *Σ* 411 *Υ* 37 *χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί*, ubi Hoffm. Tmes. II 10 tmesin intellegit. Addendi sunt nonnulli loci, ubi adverbio ad locum accuratius describendum aut casus appositi sunt, collocatione autem verborum quominus praepos accipiamus impedimur aut simul audiendi. *Β* 465 *αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν* sed cf. La Roche Z. XII 356 Nägelsbach ad l. l. *Σ* 417 *ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι* 519 *λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν* sc. *ὑπὸ τοῖς θεοῖς* plur. libr. m. *ὑπολίζονες*, quod non accipiendum est, quia *ὑπό* in compos. ap. Hom. non est ‚paullo' hym. III 54 502 *θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε* *Σ* 570 *λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε* sc. *ὑπὸ φόρμιγγος* et *φ* 411 *νευρῆς* | *ἡ δ' ὑπὸ* - | *καλὸν ἄεισε* sc. *ὑπὸ τῇ χειρί* ubi Hoffm. Tmes. III 11 tmesin mavult *Ψ* 513 *ὁ δὲ λῦεν ὑφ' ἵππους* sc. *ὑπὸ ζυγόφιν* cf. *Ω* 575 *Ψ* 7 *Θ* 543 ubi tmesis quoque accipi potest cf. *Α* 401 *ὑπελύσαο δεσμῶν*. 2) In tmesi quam ut statuamus cogimur vel verbi compos. usu Hom. vel loci sententia. a) sine casu *Δ* 497 *Ο* 575 *ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο* *Δ* 505 *Π* 588 *Ρ* 316 *χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι* *Ε* 505 *ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες* *Θ* 4 *θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον* v. l. *ἅμα* *Ν* 368 *ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσε* *Η* 6 *καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται* *Π* 805 *λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα* *Σ* 31 *σ* 341 *λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου* (*ἑκάστης*). b) casu addito *Φ* 57 *ι* 17 *φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ* *Μ* 113 *ψ* 332 *κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας* (*ἄλυξεν*) *Ν* 395 *δηίων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας* *π* 10 *ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω* *Κ* 155 *ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοός* *α* 130 *ὑπὸ λῖτα πετάσσας* *δ* 525 *ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν* *ψ* 204 *ταμὼν ὑπὸ πυθμέν' ἐλαίης* *Λ* 579 *Ν* 412 *Ρ* 349 *εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν* *Ο* 291 *Ω* 498 *Ἕκτωρ* sc. *Ἄρης πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν* *ξ* 69 235 *Ἑλένη* sc. *ὅδος π. υ. γ. ε.* *σ* 374 *εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ* *Ψ* 108 153 *Ω* 507 *δ* 113 183 *π* 215 *τ* 249 *ψ* 231 *τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο* *ι* 245 309 342 *ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ* *π* 47 *τῷ δὲ συβώτης* | *χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας* cf. *ξ* 49 *ῥῶπας δ' ὑπέχευε* *Β* 154 *ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν* cf. Hoffm. Tmes. III 10. II **Praep.** substantivo suo postposita cum neque elisione minuitur neque vocula qua a subst. suo separatur, accentum retrahit Lehrs, quaest. ep. 75, sed *ὑπαί* accentum non mutat. A) c. accus. plerumque verbis movendi adiuncta 1) ad describ. motum, qui sub locum superiorem subit, ubi nos quaerimus: quo? sub. *Δ* 279 *ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα* *Θ* 271 *αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν πάις ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν* *ε* 481 *ους ὑπ' Ὀδυσσεὺς* | *δύσετο* *ο* 47 *ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων* *Ε* 731 *ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη* | *ἵππους* *Ψ* 294 *ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους* cf. 291 *ὕπαγε* | *ζυγόν* *Ψ* 300 *τὴν ὅ γ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε* *γ* 476 *ἵππους* | *ζεύξαθ' ὑφ' ἅρματ' ἄγοντες* *Κ* 293 *γ* 383 *ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ* *Υ* 275 *βάλεν* | *ἄντυγ' ὕπο πρώτην* *Φ* 26 *πτώσσον ὑπὸ κρημνούς* *Ω* 274 *ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν* cf. Grashof, Fuhrwerk p. 28 alii *γλωχῖνα* aliter interpretantes tmesin statuunt cf. s. v. *γλωχίν* *ι* 99 *ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας* *ν* 21 (*κατέθηκε*) *αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγά* *δ* 445 *ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε* *η* 130 *ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι* sc. *κρήνη*. Addendi sunt loci, ubi verba quietem signif. pro verbis movendi sunt usurpata *χ* 362 *πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον* *ω* 234 *στὰς δ' ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην*. 2) ad describ. loca edita ad quae subitur, sub, prope — ad *Β* 216 *αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε* *Β* 219 *ὅσσοι ἅμ' Ἀτρείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον* 492 *ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον* 673 *Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε* *δ* 146 *ἤλθεθ' ὑπὸ Τροίην* *ξ* 469 *ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν* *Ψ* 297 *δῶρ', ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν* *Δ* 407 *παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον* *Λ* 181 *ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος* | *ἵξεσθαι* *Μ* 264 *δηίους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας* *Σ* 281 *ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων* *Χ* 144 *τρέσε δ' Ἕκτωρ* | *τεῖχος ὕπο Τρώων* = unten an der Mauer hin *Χ* 195 *ἀντίον ἀίξασθαι ἐνδμήτους ὑπὸ πύργους* *Σ* 145 *αἳ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν* 333 *σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν* *Ψ* 51 *νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα* *λ* 57 *πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα* = *λ* 155 cf. hym. V 80 *ὁ δ' ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα* | *ἁρπάξας ἵπποισιν ἄγεν* *υ* 356 *ἱεμένων Ἔρεβος ὑπὸ ζόφον* *γ* 335 *ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον* *κ* 191 *οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν* *υ* 81 *ὀσσομένη καὶ γαῖαν ὕπο στυγερὴν ἀφικοίμην* hym. V 431 *βῆ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν* *δ* 425 570 *λ* 253 *ὣς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα* hym. V 340 *ἄφαρ δ' ὑπὸ κεύθεα γαίης* | *ἐσσυμένως κατόρουσε* ib. 415 *φέρων ὑπὸ κεύθεα γαίης*. 4) ad defin. motum qui sub aliqua re vel loco diffunditur cf. Nitzsch, An. ad *β* 181 Giseke l. l. 149 sq. a) verbis adiunctis quibus notio movendi subest, unter - hin *Ε* 67 *Ν* 652 *ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή* (*ἐξεπέρησεν*) *β* 181

ὄρνιθες . . . ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι ι 433 λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς υ 278 τοὶ δ' ἀγέροντο ἄλσος ὕπο σκιερόν b) cum verbis quietem significantibus unter - hin, unten an - hin Γ 371 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν hym. V 271 βωμὸν ὑπ' αὐτῷ τευχόντων ὑπὸ πτόλιν, ὑπό Voss. codd. ὑπαὶ πόλιν Τ 259 αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται Β 603 οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος 824 οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, ὑπαί Herod. cum Arist. hym. V 446 [463] τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα ubi verbum quoddam ut ναιετάεμεν est audiendum ο 349 ἦπου ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο λ 619 ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο Ε 267 ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε v. s. ὑπήοιος λ 498 οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο ι 135 hym. I 60 ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας v. l. ἐπ' cf. Buttmann Lexil. II 72 Nitzsch An. ad l. Ameis ad l. exempla v. ap. Stephanum in thes. VIII p. 287 extr. sq. alii πῖαρ adiectivum accipientes vertunt ‚fett ist unten der Boden' Passow lex.[5] s. v. Damm lex. Hom. s. v. πῖαρ praeterea cf. s. v. πῖαρ in hoc lex. Χ 307 φάσγανον ὀξύ, τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο unter die Weiche hinabhing Giseke l. l. 151 5) apud verba βάλλειν ἐλαύνειν, ubi poëta etiam ὑπό c. gen. uti assolet, ad plagae locum notandum Giseke l. l. 150 Ν 388 ὁ δέ μιν βάλε δουρὶ λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα 615 κόρυθος φάλον ἤλασεν ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν Ρ 309 τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην Υ 275 βάλε .. κατ' ἀσπίδα .. | ἄντυγ' ὕπο πρώτην 6) ad delineandam actionem quae per aliquod tempus durat Kühner l. l. II 454 Giseke l. l. 151 La Roche l. l. 344 Stephan. thes. VIII 288 plura exempl. v. ap. Bernhardy, Synt. 267 Π 202 ἀπειλάων, ἃς ἀπειλεῖτε πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν per totum tempus, qui locus aliter explicari non potest Χ 102 ὅς μ' ἐκέλευε . . νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτ' τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς nocte illa; alii sub illam noctem. Sed si cf. Σ 239 sq. intelleges, Troianos nocte, non sub noctem in contione fuisse. B) c. dativo a) proprie significat locum superiorem vel rem, sub quibus aliquid fit 1) adiunctis verbis quietis notionem habentibus, quando quaerimus ubi? sub c. dat. unter, unten - an Β 307 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ Ρ 677 θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος Σ 558 ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο μ 104 (ἐρινεός) τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χ. ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ ξ 533 πέτρῃ ὕπο γλαφυρῇ εὗδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ubi alii ὑπιωγῇ schol. B v. s. ἰωγή δ 403 κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν Δ 44 ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ . . . ναιετάουσι Ρ 371 πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι Ν 523 hym. I 98 ὅ γ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν | ἧστο ω 204 ἑστεῶτ' εἰν' Ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης hym. III 258 ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ | ἐῤῥήσεις ὀλοοῖσι μετ' ἀνδράσιν II 157 τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιέταοντες V 482 ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι I 472 ἔσβη | πῦρ . . ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς η 345 γ 399 (καθεῦδε) | τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ φ 390 κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον υ 189 κατέδησε ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ hym. V 270 νηόν τε μέγαν καὶ βωμὸν ὑπ' αὐτῷ τευχόντων ι 443 ὑπ' εἰροπόκων ὀΐων στέρνοισι δέδεντο κ 359 πῦρ ἀνέκαιε πολλὸν ὑπὸ τρίποδι Κ 156 ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο 152 ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας ο 469 κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ ἔκφερεν ι 339 κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ hym. V 225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε III 242 χελὺν δ' ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε V 186 παῖδ' ὑπὸ κόλπῳ ἔχουσα ita nonn. libri Ζ 400 pro ἐπί Ν 405 κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι cf. Ν 408 τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη ξ 474 ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα Σ 513 λόχῳ δ' ὑπὸ θωρήσσοντο mult. libr. lectio ὑποθωρήσσοντο et propter caes. et propter notionem non probatur, effecta videtur, quod ὑπὸ λόχῳ non satis intellegebatur. est autem infra in loco insidiarum, unter dem Versteck waffneten sie sich θ 522 δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς λ 319 ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι Ξ 387 τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην alii adv. intellegunt cf. La Roche, Z. XII 346 Ξ 235 κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ sic Aristoph. Aristarch. ἐπ' Zenod. Ο 608 ὄσσε λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν Ω 637 μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν Ν 88 θ 86 δ 153 θ 531 π 219 ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον (-ων εἶβε -ον) Θ 402 416 γυιώσω μέν σφωιν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους Τ 403 ὑπὸ ζυγόφι προσέφη .. ἵππος La Roche Z. XII 352 ζυγόφι genet. esse arbitratur Θ 136 τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι Σ 244 ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους saepius poëta cogitans de loco, unde equi amoventur, ὑπό c. gen. vel ὑπέκ utitur cf. La Roche Zeitschr. XII 346 ad l. Eodem redit Σ 319 ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ Ε 555 ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ Ψ 365 ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη ἵστατ' ἀειρομένη ὥς τε νέφος Λ 151 ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη | ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἵππων πόδες Γ 13 τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς ἐρχομένων hym. III 410 ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἶψα φύοντο Β 784 ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα Θ 443 ἕζετο, τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος Ν 19 τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη | ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Υ 497 ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων Π 794 καναχὴ ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων | τρυφάλεια. Ad locorum naturam et situm describenda Ρ 404 548 Ψ 81 τείχει ὕπο Τρώων Φ 277 Τρώων ὑπὸ τείχεϊ Β 866 ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας Υ 385 Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι Ζ 396 425 Χ 479 ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσσῃ ubi in compl. cod. ὑποπλάκῳ α 186 ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι hym. II 91 III 555 ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο XVII 3 XXXIII 4 ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῆς Φ 87 Πήδασον ἔχον ὑπὸ Σατνιόεντι ita pler. cod. pro ἐπί cf. Strab. XIII 605. 2) ap. verba movendi, ubi nos quaerimus: quo? poëta autem animo fingit illud tempus, ubi actio iam est perfecta Χ 482 νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι, quominus La Rochium in ed. secuti ὑπό cum δόμους coniungamus, impedit caesura hym. V 398 ἰοῦσ' ὑπὸ κεύθεσι γαίης pro ν. κ. γ., quod altera manus supplevit (ex Il. loco?) Ruhnk. maluit ὑπὸ κεύθεα γαίης Ε 693 εἷσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ Ω 644 δ 297 η 336 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι χ 449 κὰδ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν Σ 375 χρύσεα δέ σφ' ὕπο κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν alii ὑπόκυκλα teste Herod. cf. schol. AB Et. M. 782, 54 Cramer Epim. 250, 9; Anec. Par. III 288, 27 Lobeck, Paral. 384 videtur autem ὑπό coniungendum esse cum σφι, ad quod pron. ἑκάστῳ πυθμένι appositum est Π 378 ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον | πρηνέες ἐξ ὀχέων Χ 191 λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ Β 44 Κ 22 132

Ξ 186 β 4 δ 309 ρ 2 υ 126 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι ἐδήσατο καλὰ πέδιλα Ω 340 α 96 ε 44 ο 550 ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο κ. π. hym. III 83 ἀβλαύτοις ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα π 155 δησάμενος sc. πέδιλα δ' ὑπὸ ποσσί φ 341 δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα (sed π 80 δώσω ποσσὶ πέδιλα) Θ 267 στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ T. ubi alii παρ'. sed cf. ib. 269 271. In iis qui sequuntur locis verba ita quoque intellegi possunt, ut habeant quietis notionem Θ 41 N 23 ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκοπόδ' ἵππω hym. V 375 ἵππους δὲ προπάροιθεν ὑπὸ χρυσέοισιν ὄχεσφιν | ἔντυε ζ 73 ἡμιόνους ὕπαγον ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ Ψ 130 ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν . ἵππους Ω 14 γ 478 ζεύξειεν (ἔζευξαν) ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους Ω 782 ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν b) transfertur ita, ut inferiores intellegantur homines vel res 1) qui sub imperio aliorum sunt I 156 298 καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας γ 305 δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ η 68 ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν χ 445 ἀφροδίτης,| τὴν δ' ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον hym. II 13 τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι | ζώουσι Z 139 Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε E 231 ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα οἴσετον hym. II 365 τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθε melius ὑπό cum τῶν coniungitur, ἀναγκαίῃ accipitur dat. instr., quod ap. Hom. semper ὑπ' ἀνάγκης β 110 τ 156 ω 146 hym. III 373 cf. τ 114 ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ i. e. sub eo et per eum 2) qui manibus, hasta, ab aliquo sunt domiti, necati, apud δαμῆναι sim. ὑπὸ χερσί B 374 Δ 291 N 816 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι ἁλοῦσά τε περθομένη τε B 860 874 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο Γ 352 καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον E 559 τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε καππεσέτην 564 ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη nisi propter caes. E 559 564 ὑπὸ cum Αἰνείαο coniungendum est Z 368 ἤ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν Θ 344 O 2 πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν Θ 359 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος K 310 397 ἦ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες 452 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς Λ 180 ἔκπεσον ἵππων | Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσί 827 βεβλημένοι οὐταμένοι τε | χερσὶν ὕπο Τρώων N 763 Ω 168 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες O 289 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο Π 420 χέρσ' ὕπο Πατρόκλοιο M. δαμέντας 438 ἤ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω 452 χέρσ' ὕπο Πατρόκλοιο M. δαμῆναι Σ 11 χερσὶν ὕπο Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο T 62 ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας | δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν Υ 94 ἤ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης 143 ἡμετέρῃς ὑπὸ χερσὶν ἀναγκαίηφι δαμέντας Φ 208 χέρσ' ὕπο Πηλείδαο . . . δαμέντα X 65 ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν Ψ 675 οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα 638 ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάις ὤλεσε θυμόν σ 156 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶν καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι ω 97 μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον | Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο hym. III 158 δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα | Λητοΐδου ὑπὸ χερσί. Addendi sunt Π 489 ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος et Π 699 Τροίην ἕλον | Πατρόκλου ὑπὸ χερσί ubi ὑπό c. dat. paene pro dat. instr. usurpatum videtur. δαμῆναι sim. ὑπὸ δουρί E 653 Λ 444 749 Π 848 ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντα (δαμέντες) Λ 433 M 250 Π 860 Σ 92 ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς Δ 479 P 303 ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι Γ 436 Λ 821 ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμήῃς (δαμέντες). Accedit Π 709 σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι . . οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ubi ὑπό c. dat. idem fere significat, quod dat. instr. δαμῆναι sim. ὑπό τινι E 646 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα Z 453 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν O 513 στρεύγεσθαι ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν Δ 158 ὣς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα Λ 262 ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆι | πότμον ἀναπλήσαντες ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω Λ 309 ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν N 98 668 ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι N 434 τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆι Ποσειδάων ἐδάμασσε Π 490 ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς . . . κτεινόμενος μενέαινε Π 543 τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης δ 790 ἤ ὅ γ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη ρ 252 ἠ' ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη τ 488 φ 213 εἴ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγανούς τ 496 εἴ χ' ὑπὸ σοί γε θεὸς δαμάσῃ μν. ἀγανούς O 614 ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ | Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι. Sed locus γ 235 ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο melius ita explicatur, ut ὑπό cum gen., δόλῳ cum verbo coniungatur, ante ἧς ἀλοχοιο ὑπό subaudiatur et propter versus caesuram et quod apud verba ὄλλυσθαι sim. ὑπό rerum nominibus adiunctum ap. Hom. non reperitur 3) qui aliquem fugiunt, ubi saepius (terties decies) ὑπό c. gen. reperitur cf. La Roche, h. Stud. 194 adn. E 93 ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες E 699 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηι . . . . . . αἰὲν ὀπίσσω χάζοντο H 129 πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας Δ 121 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο O 637 θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί P 758 οὓς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν οὖλον κεκληγότες ἴσαν 4) quae ab aliquo liberos pariunt cf. La Roche Z. f. Oestr. G. XII 351 B 714 Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν 728 τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀιλῆι πτολιπόρθῳ 742 τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια 820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη E 313 μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι H 469 τόν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι, ποιμένι λαῶν Ξ 492 τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα λ 298 ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε. Accedunt hym. IV 255 παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῷ εὐνηθεῖσα ubi cod. M. ap. Baum. ad l. ζώνην ib. 282 ἥτις σοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ. c) In formulis certis transfertur ita, ut actiones quae oriuntur ex aliis vel accuratius iis definiuntur, intellegantur his inferiores, ubi Latini abl. vel modi vel caussae utuntur Z 171 αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ η 193 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται hym. XV 5 πλαζόμενος πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθῆος N 590 ὡς ὅτ' . . . . . . κατ' ἀλωὴν θρώσκουσιν κύαμοι πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ Ψ 215 ὦρτο δὲ κῦμα | πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ δ 402 ἐξ ἁλὸς εἶσι | πνοιῇ ὕπο Ζεφύροιο N 667 νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι Π 384 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών Ω 636 δ 295 ψ 255 ὕπνῳ ὕπο γλυκέρῳ ταρπώμεθα κοιμηθέντες ν 82 ἵπποι | . . . . ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης λ 136 ψ 283 γήραι ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον ν 39

ἤχησαν δ' ὀρέων κορυφαὶ καὶ βένθεα πόντου | φωνῇ ὑπ' ἀθανάτῃ. Praeterea Θ 530 Σ 277 303 ὑπ' ἠοίῃ vel ὑπ' ἠοῖ v. l. pro qua nunc ὑπηοῖοι, quod vide. C) c. genet. I) proprie significat locum, ex cuius parte inferiore aliquid promitur vel procedit, quando quaerimus: unde? cf. Giseke, Entsteh. p. 149 Voss, hym. in Cerer. ad v. 338 Hermann ad Eurip. Hec. 58 La Roche Z. XII 352 sq. ι 463 πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους Ψ 7 μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους Ω 576 οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε Θ 543 δ 39 οἳ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας η 5 οἳ ῥ' ὑπ' ἀπήνης | ἡμιόνους ἔλυον cf. s. v. ὑπέκ et ἐκ ι 141 ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ | κρήνη ὑπὸ σπείους χ 364 αἶψα δ' ὑπὸ θρόνου ὦρτο ita Voss ad hym. in Cer. 338 cum opt. libr. pro vulg. lect. ἀπό Eust. 1929, 44 vertit ὑποπηδήσας δὲ ἐκ τοῦ θρόνου Ν 611 ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν ἀξίνην 198 ὥς τε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο . . . ἁρπάξαντε φέρητον Ρ 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν 645 ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν Φ 56 ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου hym. V 402 ὑπὸ ζόφου . . . ἄνει ib. 337 ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος | ἐς φάος ἐξαγάγοι sic Voss. l. l. pro vulg. l. ἀπὸ ζόφου Τ 17 ὄσσε | δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων . . ἐξεφάανθεν v. l. βλεφάρους ut Ω 637 ubi poëta paullo aliter rem animo finxit cf. Ο 608. Π 367 τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ . . ἐξεπέρησε | νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο qui locus et ita intellegi potest, ut vulneris locus definiatur La Roche Z. XII 354. Nescio an propter Ρ 235 645 addendi sint loci, ubi ἐρύειν idem est quod servare defendere a Ι 248 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ paraphr. ἐρύεσθαι cum ὑπὸ Τ. ὀ. coniungit; ὑπό si ad τειρομένους pertinet, significat caussam La Roche Z. XII 255 Ρ 224 Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα . . ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν ζ 127 ρ 409 υ 53 pro compos. simpl. verba seiuncta ab ὑπό scribit Voss. in Cerer. ad 338. 2) describitur locus, ubi aliquid fit quaerentibus nobis: ubi? Eum genetivum esse possessivum vel partitivum La Roche Z. XII 352 sq. similem rationem ineunt Giseke, Entsteh. p. 150 Kühner, ausf. Gramm.² II p. 451 sq. qui rem inferiorem alicuius imperio subiectam intellegit Krüger, gr. Spr. I § 68, 43 adn. 1 in prosa or. ad locum pertinere, sed ita pertinere, ut res inferior sit obtecta Ameis ita explicare studet, ut nonnullis locis non cum verbo, sed cum subst. praepos. coniungat cf. Anh. z. Od. ad ι 285 ω 295; in ed. ad Λ 579 saep. cf. Förstemann, Gebr. d. Art. b. Hom. Salzwedel 1861 p. 19 idem sentire videtur Düntzer ad Λ 579 Matthiae, gr. Gramm. § 593 b, cui assentiri videntur Thiersch, gr. Gr. p. 455, 16 Damm-Rost in lex. s. ὑπό nihil fere intercedere inter praep. ὑπό c. gen. aut dat. coniunctam. Et profecto multis locis, qua ratione inter se differant dat. et gen. ap. ὑπό non facile intellegitur cf. ὑπό c. Dat. B, a, 1. hym. II 215 γνάλων ὕπο Παρνησοῖο cf. XVII 3 XXXI 4 ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῆς III 555 ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο Θ 14 ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον λ 52 ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης cf. ω 204 hym. III 258 II 157. Π 375 ὕψι δ' ἄελλα | σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων Ψ 874 ὕψι ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πελειαν cf. Ν 523 hym. I 98. hym. V 353 σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα cf. ι 339 καταχρύψας ὑπὸ κόπρῳ Ν 27 ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ πάντοθεν ἐκ κευθμῶν sub Neptuno qui trans undas vehitur, exsultabant bestiae marinae sed schol. A ἀντὶ τοῦ δι' αὐτόν cf. Ξ 347 Ψ 365 Λ 151 Γ 13 Β 784. Ξ 285 ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη ita Zen. Ariston. Aristarch. nonnulli libri ὑποσείετο μ 406 ξ 304 ἤχλυσε. δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς sc. νεφέλης mare obscuratur sub nubilo caelo, alii praep. translatam putant. Λ 501 δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα paraphr. vertit τῇ δεξιᾷ δὲ τοῦ ὑπὸ τὸ γένειον τόπου λαβομένη Nägelsbach ad l. ὑπό adv. existimat cf. La Roche l. l. 353 Γ 372 ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης Ε 796 ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος Λ 842 ὑπὸ στέρνοιο λαβών. Saepe ad vulneris locum indicandum accus. personae vel membri vel additis vel omissis ap. verba contingendi, feriundi, quorum nonnullis gen. part. adiungitur Δ 106 ὄν . . . ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας . . βεβλήκει πρὸς στῆθος Λ 579 Ν 412 Ρ 349 βάλε . . ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων Ν 177 ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ . . νύξε Π 339 ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε σ 96 αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' οὔατος Ν 671 Π 606 617 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος Ξ 493 τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα Φ 591 ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος Ψ 875 ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην Λ 259 τὸν ὑπ' ἀσπίδος . . οὔτησε 424 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος . . νύξεν 3) paucis locis ad locum describendum, quo aliquid fertur Krüger, dial. § 68, 43 adn. 2 Giseke, Entsteh. 151 ε 346 373 τῇ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι (τάνυσσεν) Didym. στέρνοισι, διχῶς οἱ ἀρισταρχεῖοι ι 375 τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασε πολλῆς. II. transfertur ita, ut ad loci notionem primum caussae signif. accedat, deinde praevaleat, postremo sola manifesta sit; res enim aliis inferiores intelleguntur eae, quae ab illis efficiuntur creantur impelluntur sim. Giseke, Entsteh. 152 sq. La Roche l. l. 355 sq. Kühner l. l. II 452 Bernhardy, Synt. 268 Matthiae l. l. § 592 p. 1186 sq. Apud verba θνήσκειν πίπτειν ὄλλυσθαι sim. ,sub aliquo et ab eo occidi' Λ 242 ὑφ' Ἕκτορος θνήσκοντες πίπτωσι Ρ 428 ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος Ν 676 δηιόωντο λαοὶ ὑπ' Ἀργείων ι 66 θάνον . . Κικόνων ὕπο δῃωθέντες Ρ 616 ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος γ 235 ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο Π 434 ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι Γ 128 ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων Κ 539 πάθωσιν . . ὑπὸ Τρώων ὀρυμάγδου eadem signif. apud al. verba Υ 498 ὑπ' Ἀχιλλῆος . . ἵπποι στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας Φ 318 νειόθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα Υ 277 μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς Φ 15 ὑπ' Ἀχιλλῆος . . πλῆτο ῥόος Π 419 βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ sc. ἕλκεος Β 268 σμῶδιξ ἐξυπανέστη σκήπτρου ὕπο Ε 92 πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ sc. ποταμοῦ ἔργα κατήριπε Ν 140 κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ sc. ποταμοῦ ὕλη Τ 363 γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν | χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς hym. II 7 φόρμιγξ | χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχε III 53 419 501 ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς | κονάβησε τ 114 ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ florent sub eo et per eum hym. II 365 τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθ' ἤματα πάντα v. s. B, b 1. Nec minus loci sign. cognosci potest ubi subst. adiuncta sunt participia cf. Classen, Beobachtungen IV 23 sq. Σ 492 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ τ 48 ψ 290 κείων ἐς θάλαμον δαΐδων ὕπο λαμπομενάων sch. A ad Σ 492 ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετά

sed cf. La Roche l. l. 359 ι 484 541 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης Δ 423 κῦμα ὄρνυτ' ἐπασσύτερον ζεφύρου ὕπο κινήσαντος ita Ptol. Aristonici, Nicias, Tyrannio, ceteri ὑποκινήσαντος Π 277 νῆες .. κονάβησαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν Σ 220 ἴαχε σάλπιγξ | ἄστυ περιπλομένων δηίων ὕπο θυμοραϊστέων cf. Π 591 αἰγανέη, ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ δηίων ὕπο θυμοραιστέων. cf. Φ 260 τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ-ὀχλεῦνται nisi obstat caesura. Additur a La Roche l. l. 359 Μ 74 ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαίων. Sed ἀπονέεσθαι melius numeratur in verbis fugiendi, quae iam sequuntur Μ 74 οὐκέτ' ἔπειτ' δίω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι | ἄψορρον προτὶ ἄστυ ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν. non recte schol. BL ἡμῶν κυκλωθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, nam Polydamus ne nuntium cladis quidem affirmat rediturum esse ex pugna, si premerentur Troiani ab Achivis e fuga conversis cf. Θ 149 ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας Π 303 ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν | προτροπάδην φοβέοντο Φ 257 ὑπ' αὐτοῦ .. κλονέοντο πεφυζότες Σ 149 ὑφ' Ἕκτορος .. φεύγοντες νῆας ἵκοντο Φ 22 ὑπὸ δελφῖνος .. ἰχθύες φεύγοντες 553 ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω Τ 73 φύγῃσι δηίου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο Θ [183] ἀτυζομένους ὑπὸ κάπνου v. l. κάπνῳ Ι 243 ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ Ν 153 χάσσονται ὑπ' ἔγχεος Φ 494 (πέλεια) ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην Ρ 319 336 ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν | Ἴλιον εἰσανέβησαν (εἰσαναβῆναι). Additur a La Roche l. l. 356 Λ 119 (ἔλαφος) καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην | σπεύδουσ', ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς = ὑπὸ θηρὸς ὁρμῶντος. Minus perspicua est prima loci sign. Τ 133 ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων Ven. A πρός Θ 363 τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων a paraphr. non bene ὑπὸ cum σώεσκον coniungitur Ζ 134 θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου | θεινόμεναι Γ 61 (πέλεκυς) ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος cf. La Roche l. l. p. 357 al. Nägelsbach Δ 391 ὑπ' ἐμεῖο . . . ὀξὺ βέλος πέλεται. Prorsus translata ad causam exprimendam, sed ita ut hic illic primae notionis aliquid re maneat Μ 462 σανίδες δὲ διέτμαγεν . . | λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς nonne idem est, quod ‚sub lapide gravi'? cf. Θ 192 κατὰ δ' ἔπτηξαν λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς Ο 171 χάλαζα | ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς .. βορέαο πτῆται Τ 358 ὑπὸ ῥιπῆς . . βορέαο sc. ἐκποτέονται νιφάδες Φ 12 ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται | φευγέμεναι hym. II 269 αἱ δ' ὀλόλυξαν | Φοίβου ὑπὸ ῥιπῆς hym. XVIII 10 ἐλελίζετ' Ὄλυμπος δεινὸν ὑπὸ βρίμης γλαυκώπιδος ε 393 μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς 320 ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς Λ 119 θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς Ξ 414 ὑπὸ πληγῆς . . Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς v. l. ῥιπῆς Ψ 692 ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς Η 64 μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς sc. φρικός Δ 276 (νέφος) ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς Ν 590 (θρῴσκωσιν κύαμοι) πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ Ο 625 κῦμα θοῇ ἐνὶ νηῒ πέσῃσι | λάβρον ὑπὸ νεφέων Ν 334 ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι 796 ἀέλλῃ, ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς . . Διὸς εἶσι πέδονδε Ο 275 ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λίς v. l. ὑπαί hym. XXVII 8 ἰαχεῖ . . ὕλη | . . ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν cf. hym. V 39 ἤχησαν φωνῇ ὑπ' ἀθανάτῃ, Ψ 86 ἤγαγον ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς hym. V 88 τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλῆς ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα κ 78 τείρετο .. θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης hym. V 311 ὄλεσσε .. λιμοῦ ὑπ' ἀργαλέης Κ 376 Ο 4 χλωρὸς (-οι) ὑπὸ δείους pler. cod. ὑπαί v. supra η 263 νέεσθαι Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης β 110 τ 156 ω 146 ὑπ' ἀνάγκης hym. III 373 ἀναγκαίης ὑπὸ πολλῆς aliter verba inter se sunt coniungenda in hym. II 365 τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθε vid. supra s. B b, 1. hym. V 371 411 ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος. Addendi sunt hym. XXI 1 Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερύγων λίγ' ἀείδει = unter Flügelschlag XIX 15 δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων. III. Inter praepositionem et casum interponuntur τέ Δ 279 δέ Ε 731 Ψ 294 Π 378 Λ 151, praepositione casui postposita δέ μ 104 ν 225 hym. III 242 Σ 513 Β 44 Κ 22 132 Ξ 186 β 4 δ 309 ρ 2 υ 126 δ' ἄρ' Ξ 492, genetivi interponuntur vicies (in Il. 14 Od. 4 hym. 2). Praep. a genetivo suo solum Θ 363 Τ 133 genetivo attrib. separatur. Inter adi. et subst. ponitur ὑπό adiectivo antecedente undetricies (in Il. 23 Od. 4 hym. 2), substantivo antecedente quadragies (Il. 22 Od. 17 hym. 1). Postponitur accentu non mutato substantivo suo septies et vicies (Il. 18 Od. 4 hym. 4) Β 44 374 Δ 505 Ε 559 564 Κ 22 132 310 Ν 590 667 763 Ξ 186 347 492 Ο 289 Ρ 677 Σ 513 Ω 168 ε 481 η 193 μ 104 ν 225 hym. II 365 III 373 V 39 311, verbo suo quinquies in Il. bis in Od. Π 794 805 Ρ 316 Σ 31 Ψ 513 σ 341 374. Accentu retracto post subst. quinquies et tricies (Il. 25 Od. 8 hym. 2) Β 268 Δ 423 Λ 827 Ν 198 Ξ 285 Π 420 452 591 Ρ 404 548 Σ 11 220 319 492 Υ 275 385 Φ 208 Χ 102 144 Ψ 81 86 215 Ω 636 δ 295 402 ι 66 λ 136 ξ 533 τ 48 υ 81 278 ψ 255 283 hym. II 215 XV 5, post verbum Φ 57 ι 17 π 47 ψ 204. Per apostrophen fit ὑπ' centies tricies et semel (in Il. 88 Od. 37 hym. 7) ὑφ' in Il. ter et vicies, in Od. octies. b) Est ὑπό pro pyrrhichio in prima thesi semel et vicies (Il. 14 Od. 4 hym. 3), in altera ter et quadragies (Il. 27 Od. 12 hym. 4), in tertia quadragies (Il. 28 Od. 9 hym. 3), in quarta semel et septuagies (Il. 42 Od. 18 hym. 11); in quinta quater et vicies (Il. 12 Od. 7 hym. 5), pro iambo in prima thesi novies et septuagies (Il. 54 Od. 4 hym. 4), in altera bis in Od. in tertia octies et sexagies (Il. 33 Od. 20 hym. 15), in quinta semel in Il. et in hym.; in quibus ὑπό octies et vicies ante simplicem cons. reperitur. ὑπαί pro iambo in altera thesi semel, in tertia ter reperitur. c) Componuntur (cf. La Roche Z. f. Oe. G. XII 360—372; Stud. 123—125 127 adn.) verba 68 fere, duabus praep. adiunctis unum Β 267 ἐξυπανέστη, sed cf. s. v. ὑπέκ. in quibus compos. ὑπό iisdem notionibus et propria et translata utitur ac praep. simplex; hic illic autem dubitatur, utrum praepositio an adverbium in tmesi sit statuendum cf. Hoffmann, Tmesis I 21 II 10 12 14 III 4 7 10 sq. Nomina componuntur 18 fere, quibus notio aliqua ex parte ad locum pertinens subest. Adverbia quinque.

ὑπο-βάλλω 1) subicio κ 353 ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν |. 2) interpello Τ 80 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων | [αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·] | ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος, | ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν | ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ ἐπισταμένῳ περ ἐόντι | sch. A τὸ ὑββάλλειν ψιλωτέον· ἔστι γὰρ Αἰολικόν, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ κ' τῆς καθόλου, Did. ib. Ἀρίσταρχος ἐπισταμένῳ περ ἐόντι, alii ἐπιστάμενόν περ ἐόντα, Ariston. ἡ δ.

δ. τὸ ὑββάλλειν ἐστὶν ὑποβάλλειν· χαλεπόν ἐστιν ἑτέρῳ ὑποβάλλειν τὸν λόγον, ὃν αὐτός τις εἰπεῖν βούλεται, κἂν ὅτι μάλιστα ἐπιστήμων ᾖ cf. Eust. 1171, 62 explicat igitur: difficile est alteri (h. l. Achilli) suggerere orationem etc., sed pertinet huc etiam quaestio de v. 77 Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος τοῦτον μὲν οὐκ ἔγραφε, τὸν δὲ πρὸ αὐτοῦ μόνον οὕτως· τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων, | ὁ δὲ Ἀγαμέμνων οὐκ ὀρθὸς δημηγορεῖ διὰ τὴν τοῦ τραύματος ἀλγηδόνα· διὸ ἐπιφέρει ὑποτιμώμενος, καλὸν μέν ἐστιν ἑστῶτα δημηγορεῖν, ὡς δηλονότι καθήμενος, Did. ad 76 77 οὕτως καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. ἐν δὲ τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Χίᾳ· „τοῖσι δ' ἀνιστάμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων | μῆνιν ἀναστενάχων καὶ ὑφ' ἕλκεος ἄλγεα πάσχων, praeterea cf. BV ad 77 αὐτόθεν ἐξ ἕδρης· μὴ ἀναστάς· φησὶ γοῦν „ἂν δ' Ἀ. ἵστατο" (249). ἢ οὐ προελθὼν εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν, ἵν' ᾖ ἀναστὰς ἐδημηγόρει οὐκ ἐν μέσοις, ἀλλ' ἐκ τῆς ἕδρας τῶν βασιλέων. Ἐπαφρόδιτος δέ φησιν ὅτι καθεζόμενος ἐδημηγόρει, ὅπως μὴ ἐκπυστοι γένωνται ταπεινοὶ ὄντες· ἢ ὅτι τὸ τραῦμα αὐτὸν ἵστασθαι οὐκ ἐᾷ, sch. A 79 καλῶς ἔχει τοῦ ἑστῶτος καὶ δημηγοροῦντος ἀκούειν καὶ μὴ ὑποκρούειν μηδὲ ἐμποδίζειν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ καὶ τῷ πάνυ δεινῷ ἐν ταραχῇ εἰπεῖν. ταῦτα ἀγνοήσας Ἀρίσταρχος, καὶ οἰηθεὶς παραίτησίν τινα ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος γίνεσθαι, παρενέθηκε τὸν „αὐτόθι ἐξ ἕδρης". πρῶτον μὲν οὖν τί ἂν καθέζοιτο τὸν ἀγκῶνα τετρωμένος (cf. Λ 252); ἔπειτα οὕτως ἔρρωται ὥστε ὀλίγον ὕστερον (252) κάπρον ἀποσφάττειν. οὕτως ὁ **Κοτυαεύς**, et ex sch. B (Porphyrii) **Ἀπολλώνιος** οὖν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, καὶ αὐτὸς συγκαταθέμενος ὅτι ἕστηκεν ὁ Ἀγαμέμνων, παραιτεῖται, φησί, τὸν ὑποβολέα ὡς ἂν ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου λέγειν μέλλων· ἐμοῦ γάρ φησιν ἀκούσατε, καὶ μηδείς μοι ὑποβαλέτω, ἵν' εἴπω· χαλεπὸν γὰρ τὸ ὑποβαλλόντων ἀκούειν τῷ ἐπιστήμονι τοῦ λέγειν κτλ. cf. etiam BD, sch. D 80 ὑββάλλειν· ὑποκρούειν, ἐμποδίζειν τὸν λέγοντα. τινὲς δὲ κακῶς ἤκουσαν τὸ δι' ἑτέρου λέγειν, Apoll. Lex. 156, 23 ὁ μὲν Ἀρχίας ἀκούει κυρίως καθήμενον καὶ μὴ ἀνιστάμενον μηδὲ προσεληλυθότα, οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἑστῶτα μὲν λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῇ καθέδρᾳ, οὐδ' ἐν μέσοις ἑστῶτα. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν ἡ διάνοια ταύτῃ· ἑστῶτος μὲν καλόν ἐστιν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν ἑτέρῳ· χαλεπὸν γὰρ τοῦτο καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων. „ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῶν ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσειεν" τοῦ ἑτέρου ὑποβαλλομένου; ὥστε τὸ ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. οἱ δὲ περὶ Σιδώνιον ἐκ τοῦ ὑββάλλειν τὸ ὑποκρούειν ἀκούουσιν κτλ. (sequitur interpretatio a sch. A 79 Alexandro Cotyaensi tributa) καί φησιν ὁ Σιδώνιος ὅτι τῷ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο „τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο" cf. etiam Eust. 1171, 50 sq. Fuerunt igitur qui interpretarentur 1) suggerere, quorum a) alteri existimarunt Agamemnonem sibi suggeri vetare quae diceret. b) alteri, Agamemnonem, cum ipse contionari non posset, se excusare quod Achilli suggereret, quae is pro se diceret (hanc explicationem tuetur G. Hermann opusc. V 302 sq. et defendere studet a Boeckhio C. J. II 677 eam impugnante opusc. VII 72), 2) interpellare (Sidonius, Alexander Cotyaensis), id quod verum videtur, ut sensus exsistat: Oportet profecto eum, qui ad dicendum surrexit, audire neque decet interpellare, molestum enim est vel perito dicendi. cf. praeterea E. M. 774, 19, E. Gud. 655, 25, Hes., Eust. 106, 13; 1406, 44, H. Schrader JJb. 93, 232, Ribbeck Philol. 9, 61, La Roche ὑπό p. 33. Inde

ὑπο-βλήδην (ὑποβάλλω Basse de adv. in δην cad. p. 9, Frohwein Curt. St. I 1, 111, Fedde Wortzusammensetzung p. 33) 1) interpellando Α 292 τὸν δ' ἄρ ὑ. ἠμείβετο Ἀχιλλεύς | sch. L ὑποβαλὼν τὸν ἴδιον λόγον Ἀχιλλεὺς καὶ μεσολαβήσας καὶ ὑποταμὼν τὸν Ἀγαμέμνονος λόγον, πρὶν ἢ σιωπήσῃ αὐτὸς εἰπών, B σύμβολον θυμοῦ μὴ ἀνέχεσθαι ἐξοδικῶς κατηγορίας, E. M. 781, 8 ὑποβαλὼν λόγον ὑποκρουστικῶς, ἔτι λέγοντός τινος, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Ἀχιλλεύς cf. ib. lin. 15, schol. Paris. 2556, 2766, Coisl. 387 ad l., E. Gud. 110, 17, E. Or. 156, 29 Eust. 106, 1 8; 1172, 39, Phot., Suid., Zonar. 1786. Hanc interpretationem recentiores volgo sequuntur cf. La Roche ὑπό p. 33, reicit Merkel proll. Ap. Rhod. p. CLXVI vetustiorem explicationem longe aliam fuisse contendens eamque servatam ab Hesychio, qui ad ὑποβάλλων τὸν λόγον πρὶν σιωπῆσαι τὸν λέγοντα addit: ἄλλοι ὑπολαμβάνων, et ab Apollonio Rhodio Α 699 Γ 400 1119, quibus locis sermonis post aliquantulum intervallum novum exordium indicetur. addunt scholia Ap. Rh. ad Α 699 ὑποβολάδην, εὐθέως, Γ 400 κακῶς τὸ ὑ.· κεῖται γὰρ πρὶν ἢ καταλῆξαι τὸν ἕτερον λέγοντα. Hermann opusc. V 305 admonitionem intellegit quasi dicas „admonendo occurrens. In Thesauro Dind. haud male comparatur lat. subicere ut est ap. Verg. A. III 314 vix pauca furenti subicio. Doed. Gl. 312 idem quod ὑποβλέπων valere contendens refutatur ab Ameisio Z. f. G. 8, 633, Hagena Philol. 8, 390, quare in ed. explicat: immiscendo sua verba colloquio Agamemnonis et Achillis. — 2) Obscura est significatio h. Merc. 415 χῶρον ὑ. ἐσκέψατο, ubi Passow coniecit ὑποβλέβδην, quod nusquam alibi legitur, Baumeister Doederleinum Gl. 312 secutus interpretatur: limis oculis, Hermann opusc. V 307: significanter, ut solent, qui locum designare oculis volunt quasi suggerentes alteri ad quem locum animum advertere debeat, cf. etiam Schneidewin Philol. 3, 659.

ὑπό-βρυχα (accusativus adiectivi cum metaplasmo ex ὑπόβρυχος nominativo formatus, ὑπόβρυχος aeolice pro ὑπόβροχος a βρέχω Buttmann Lexil. II² 111, Curt. Et.⁴ 705, Doed. Gl. 2439, Fedde Wortzusammensetzung p. 30, alii pro adverbio acceperunt cf. Arat. 426 ὑπόβρυχα ναυτίλλονται, alii disiunctim scripserunt cf. Oppian. Halieut. II 588 qui βρύχα pro accusativo posuit) submersum, ε 319 τὸν δ' ἄρ' ὑ. θῆκε πολὺν χρόνον, sc. θύελλα, Herod. εἴτε ἐπίρρημα εἴτε ἀπὸ τοῦ ὑπόβρυξ, προπαροξυνθήσεται, sch. BEPQV ὑποβρύχιον. βούλεται δὲ λέγειν τὸν καταδεδυκότα εἰς τὸ ὕδωρ cf. Apoll. Lex. 160, 6, Hes., Eust. 1538, 54, Nitzsch ad l., La Roche ὑπό p. 37. Inde

ὑπο-βρύχιος sub aqua demersus. h. 33, 12 τὴν δ' ἄνεμός τε μέγας καὶ κῦμα θαλάσσης | θῆκαν ὑποβρυχίην, E. M. 781, 38 ὑπὸ τὸ ὕδωρ βυθισθὲν, παρὰ τὸ βρόχω cf. Phot., Suid., La Roche ὑπό p. 37, Buttmann Lexil. II² 111. etiam h. Merc. 116 codd. habent ὑποβρυχίας ἕλικας βοῦς εἷλκε θύραζε | quod nonnulli explicarunt:

occultatos, quod fieri nequit, coniecit Dorville ὑπερβρυχίους quod alibi nusquam legitur, Barnes ἐριβρύχους, rec. Baumeister.

ὑπο-γνάμπτω inflecto, reprimo h. 8, 13 ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμήν | animi impetum fraudulentum mente flectere, vincere cf. Baumeist. ad l., La Roche ὑπό p. 41.

(**ὑπο-δαίω**) compositum ap. Hom. non legitur, Σ 347 ϑ 436 melius ὑπό pro adverbio accipitur cum La Rochio ὑπό p. 4, quam tmesis statuitur cum Hoffmanno Unters. 3, 11; 4, 11.

ὑπο-δάμνημι subdomo, subigo. γ 214 π 95 ἦε ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέ γε λαοί | ἐχϑαίρουσ', h. 17, 4 Λήδη | λάϑρῃ ὑποδμηϑεῖσα - Κρονίωνι |. — Φ 52 270 ὑπό pro adverbio est, δ 790 sim. praepositio, cf. La Roche ὑπό p. 4. 42.

ὑπο-δείδω ultima praepositionis syllaba in aoristo semper producitur excepto β 66, cum littera consona post δ evanuerit. volgo geminato δ scribunt, Aristarchus simplici, sch. V Ψ 417 διὰ τοῦ ἑτέρου ν τὸ ὑποδδείσαντες, quem sequuntur Bekker II, La Roche, cf. id. HT. 390. — aor. ὑπέδεισαν, ipv. ὑποδείσατε, ptc. ὑποδείσας, ὑποδείσασα, ὑποδείσαντες, pf. ὑποδείδια, ὑπαιδείδοικεν, plp. ὑπεδείδισαν. — timeo aliquem, fürchte mich vor Jemand. 1) abs. ι 377 μή τίς μοι ὑποδείσας ἀναδύη |, κ 296 ἡ δέ σ' ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηϑῆναι | ubi accus. ex κελ. pendet, sch. BQ φοβηϑεῖσα ὡς τρωϑησομένη, οὐχ ὡς ἀποϑανουμένη. — 2) c. acc. a) pers. A 406 τὸν καὶ ὑπέδεισαν μάκαρες ϑεοί, Briareum, Zenod. versum damnavit, Σ 199 αἴ κέ σ' ὑποδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο |, X 282 ὄφρα σ' ὑποδείσας μένεος - λάϑωμαι | π 425 δεῦρο - ἵκετο φεύγων, | δῆμον ὑποδείσας. — b) rei M 413 Ψ 417 446 ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλήν |, cf. Ω 265, E 521 οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς |, β 66 ϑεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, | μή τι μεταστρέψωσιν, ρ 564 μνηστήρων - ὑποδείδι' ὅμιλον |, h. Merc. 165 μητρὸς ὑπαιδείδοικεν ἐνιπάς |. cf. La Roche ὑπό p. 46, H. St. p. 193. 194 n.

ὑπο-δεξίη (ὑποδέχομαι Fedde Wortzusammensetzung p. 32) hospitium, ea quae sunt ad excipiendos hospites necessaria. I 73 πᾶσά τοι ἔσϑ' ὑ., ubi penultima in thesi producitur cf. Duentz. JJb. 95, 356 quare nonnulli ὑποδεξείη scripserunt sch. A ὑποδεξείη ὡς Ἀργείη κτλ. ταῦτα ἐν τῇ προσῳδίᾳ (sc. Herodianus) ἐν μέντοι τῇ καϑόλου οὕτως. „πᾶσά τοί ἐσϑ' ὑποδεξίη" · ἕνεκα μέτρου ἔκτασιν ἔπαϑε τοῦ ι. ἀγνοίᾳ μέντοι τἀκριβοῦς διὰ τῆς ει διφϑόγγου τὴν γραφὴν ποιοῦνται, καὶ οὕτως ἔχει ἡ τῶν ἀντιγράφων παράδοσις cf. Lentz ad l., Herod. Orth. 597, 1, sch. Paris. 2631 πάντα σοι πρόσεστι δι' ὧν ἐστὶ φιλοφρονῆσαι καὶ δεξιώσασϑαί τινα cf. sch. BL, Apoll. Lex. 160, 8, E. M. 782, 15, Hes., Suid., Choerob. 269, 18, Eust. 736, 52.

ὑπο-δέχομαι fut. ὑποδέξομαι, ὑποδέξεαι, aor. 1 ὑπεδέξατο, ci. ὑποδέξομαι π 70, aor. 2 ὑπέδεξο, ὑπέδεκτο, if. ὑποδέχϑαι, ptc. ὑποδέγμενος. suscipio, sustineo, recipio. 1) de hominibus qui aliquem in hospitium s. tutelam recipiunt Z 136 Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ | δειδιότα, cf. Σ 398, Σ 59 440 (v. sch. A) τ 257 τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις | οἴκαδε νοστήσαντ' cf. Σ 89, ξ 52 μὶν ὡς ὑπέδεκτο, ν 372 ψ 314 μὶν πρόφρων ὑ. |, I 480 μὲ π., ξ 54 μὲ π. ὑπέδεξο, v. l. ὑπεδέξω, π 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ |, additur inf. h. Cer. 226 παῖδα δέ τοι πρόφρων ὑποδέξομαι, ὥς με κελεύεις, | ϑρέψασϑ' educendum v. Baumeister. — 2) de re, quae aliquem excipit, manet χ 470 στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος |, ξ 275 ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο | cf. Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 773 n. — 3) simpliciter accipio h. AP. 176 δῶκεν ἔπειτα φέρουσα κακῷ κακόν· ἡ δ' ὑπόδεκτο |. — 4) sustineo ν 310 π 189 βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν sch. M ὑπομένων cf. MV et Apoll. Lex. 160, 35. — 5) in me recipio, promitto H 93 αἴδεσϑεν μὲν ἀνήνασϑαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχϑαι | cf. E. M. 107, 24, c. dat. β 387 Νοήμονα - ᾔτεε νῆα ϑοήν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο |, sch. S ὑπέσχετο, c. if. fut. h. Cer. 443 461 ὑπέδεκτο δὲ τιμάς | δωσέμεν. cf. Hes., Eust. 667, 31, La Roche ὑπό p. 41.

(**ὑπο-δέω**) compositum ap. Hom. non legitur, α 96 ε 44 ο 550 ρ 2, β 4 δ 309 υ 126, π 155, h. Merc. 83 ὑπό est praepositio v. s. v. δέω cf. Eust 170, 30; 1395, 4, Hoffmann Unters. 2, 21, La Roche ὑπό p. 13. 31.

ὑπό-δημα (ὑπό, δέω Fedde Wortzusammensetzung p. 32) calceamentum, solea. ο 369 σ 361 ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα (δοίην) | cf. E. M. 781, 12, E. Gud. 544, 4, E. Or. 184, 9 Eust. 1395, 4, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 754. 783.

ὑπο-δμώς (Heerdegen comp. p. 40, Fedde Wortzusammensetzung 13) proprie ὁ ὑπό τινι δμώς, ut nihil differat a simplici, servus, minister. δ 386 Πρωτεύς - Ποσειδάωνος ὑ. | Herod. παρέλκει ἡ ὑπό, διαφυλάττει δὲ τὴν ὀξεῖαν, cf. Ariston. Z 19, Lehrs Ar.² 108, Apollon. Lex. 160, 26 ὁ μὲν Ἡλιόδωρος δμὼς ὑποτεταγμένος (recte, cf. sch. EQ) ἔνιοι δὲ ὡς περισσὸν οὔσης ἀκούουσι τῆς προϑέσεως, cf. Herod. Cath. Pr. 244, 27, id. ad Δ 423, Arcad. 93, 23, Choerob. 176, 10, E. M. 435, 36, Hes., Suid., Phot., Eust. 1501, 37, Doed. Gl. 364, Lob. parall. 383, La Roche ὑπό p. 42, Nitzsch ad l.

ὑπό-δρα (a dar, dra breviore rad. pro dark ortum esse putat Pott E. F.² II 938 W. I 137 cf. skt. dar in âdar, lit. dyroti, Curt. Et.⁴ 134, ἐξ ὑποδρακ explicat Kissling KZ. 17, 226, Fick W.² 1062, ex ὑπό et tra suffixo L. Meyer KZ. 14, 84, Duentz. Hoefers Z. II 97 a δράω video vel a δράω facio duci posse putat, posterius praefert ad ϑ 165, prius cum veteribus Lob. rhem. 63) torva cf. Verg. A VI, 467 torva tuentem, ubique post primum trochaeum. A 148 B 245 Δ 349 411 E 251 888 K 446 M 230 Ξ 82 P 141 169 Σ 284 Y 428 X 260 344 Ω 559 ϑ 165 ρ 459 σ 14 337 388 τ 70 χ 34 60 320 ὑ. ἰδών, O 13 δεινὰ δ' ὑ. ἰδών, h. 7, 48 δεινὸν ὑ. ἰ., Koechly coni. ep. III 12 ϑῦνεν v. Baumeist., de v. l. Zenodoti M 230 v. Ariston., de v. l. σ 14 La Roche, pro vulgato v. l. est X 344. Apoll. Lex. 160, 9 ὑποβλεπτικῶς, ὅπερ οἱ νεώτεροι ὑποδράξ, sch. B Σ 284 τὸ βλέμμα δηλοῖ ὅτι δυσαρεστεῖ πρὸς τοὺς λόγους, Paris. 2894 A 148 τὸ παρὰ φύσιν βλέπειν, E. M. 781, 38 δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεψάμενος cf. E. Gud. 544, 10. 54, Hes., Suid., Eust. 59, 1; 68, 29; 1874, 36. de origine vocis varie iudicarunt veteres cf. Apoll. de adv. 548, 1; 562, 23, Cram. epim. 420, 28, E. M. 285, 41; 287, 3, E. Or. 157, 6, sch. B, Coisl. 387, Paris. 2556, 2776 ad A 148, de accentu Herod. Cath. Pr. 496, 16. cf. etiam La Roche ὑπό p. 37 Lob. parall. 532 sq.

ὑπο-δράω ministro, famulor. ο 333 οἵ σφιν

ὑποδρώωσιν, Herod. ἐχρῆν ἀναστρέφεσθαι τὴν ὑπό, ἵν' ᾖ ὑπό σφισιν cf. id. Δ 423 τινὲς δέ φασι παρέλκειν τὴν πρόθεσιν. Ahrens Δρῦς p. 24, La Roche ὑπό p. 43. Inde

ὑπο-δρηστήρ (Fedde Wortzusammensetzung p. 32) famulus, minister. ο 330 ου τοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑ. ἐκείνων | cf. Lehrs Ar.² 108, Retzlaff Synon. I 16, perverse a δράω τὸ βλέπω repetit Eust. 1661, 47.

ὑπο-δύομαι fut. ὑποδύσεαι, ao. 2 ὑπέδυ ptc. ὑποδῦσα, ὑποδύντε, aor. mixt. ὑπεδύσετο. — 1) subeo, subgredior. a) c. accus. α) pers. Θ 332 Ν 421 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε - ἑταῖροι | - φερέτην, de loco posteriore v. Franke JJb. 73, 758, sch. V συνδήσαντες τὰς χεῖρας (?) est: humeris tergoque succedentes cf. Verg. A. II 708 723, Hes., Ρ 717 ὑποδύντε μάλ' ὦκα | νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου, ubi obiectum facile suppletur. β) rei δ 435 ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον |, Duentzer ἀναδῦσα sed v. Ameis, pro praepositione vero est ὑπό Σ 145 δ 425 570 λ 253 et ε 481—2, quo loco alii tmesin agnoscunt, v. s. v. δύω. — b) c. dat. κ 398 πᾶσιν - ὑπέδυ γόος subiit, incessit, Suid., Phot. ὑπεισῆλθεν. — 2) emergo sub, evado ex c. genit. ζ 127 θάμνων ὑπεδύσετο, v. l. ὑπεδύσατο cf. La Roche Z. f. östr. G. 1863, 339, sch. V ὑπεξῆλθεν, P ἀντὶ τοῦ ἀνέδυ coll. ε 337, cf. Nitzsch, υ 53 κακῶν δ' ὑποδύσεαι ἤδη | perverse sch. V κάκωσιν ὑπεισέλθῃς et confuse BQ ἢ κοιμηθεὶς ἀπαλλαγήσῃ τῶν κακῶν, ἢ μὴ κοιμηθεὶς κακώσῃ. ὑπεισέλθῃς. ἀντὶ τοῦ κακωθήσῃ, βλαβήσῃ. etiam ε [337] Aristarchus pro ἀνεδύσατο λίμνης | legit ὑπ. v. Did. — praet. cf. Hes., Eust. 1554, 54, La Roche ὑπό p. 31, H. St. p. 101, Hoffmann Unters. 2, 21.

ὑπο-ζεύγνυμι subiungo ο 81 (ἀθ. v. sch. H) ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους | ubi ind. fut. videtur esse, praepositio est ὑπό γ 478 ζ 73 cf. La Roche ὑπό p. 31.

ὑπο-θερμαίνω calefacio Π 333 Υ 476 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. La Roche ὑπό p. 43.

Ὑπο-θῆβαι (in nonnullis libris man. scr. fuit ὑπὸ Θήβας). Boeotiae oppidum, quod ubi situm fuerit, incertum est. Β 505 (οἵ τε Πλάταιαν ἔχον ἠδ' οἳ Γλισάντα νέμοντο), οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον, ἐυκτίμενον πτολίεθρον, Ὀγχηστόν θ' ἱερόν. De diversis veterum sententiis, quae eaedem adhuc defenduntur cf. Strabon. 9, 412: οἱ μὲν δέχονται πολείδιόν τι Ὑποθήβας καλούμενον, οἱ δὲ τὰς Ποτνίας· τὰς γὰρ Θήβας ἐκλελεῖφθαι διὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν καὶ μὴ μετασχεῖν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου· οἱ δὲ μετασχεῖν μέν, οἰκεῖν δὲ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τότε ἐν τοῖς ἐπιπέδοις χωρίοις μετὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων ἄφοδον, τὴν Καδμείαν ἀδυνατοῦντες ἀνακτίσαι· ἐπεὶ δὲ ἡ Καδμεία ἐκαλεῖτο Θῆβαι, ὑπὸ Θήβας εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ οἰκοῦντας τὸν ποιητὴν τοὺς τότε Θηβαίους. cf. schol. B ed. Dind. ad l. l. Steph. Byz. s. v. La Roche, Ztschr. für Oesterreich. Gymn. 1861 vol. XII p. 364 Müller, Orchomenos p. 227 Schlichthorst, Geogr. Hom. p. 61 62 Schlegel, de geogr. Hom. com. p. 8 sq. Henr. Steph. in thes. s. v. Lobeck, Paralip. p. 383 Buchholz hom. Real. Ia p. 189 Iliadis editores.

ὑπο-θημοσύνη (suffixo σύνη ex ὑποθήμων, v. Hes., formatum, hoc ex ὑποτίθημι Fedde Wortzusammensetzung 33) iussum, monitum. Ο 412 π 239 ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης, sch. BL Ο 412 διδασκαλίαις, Apoll. Lex. ὑποθήκαις, συμβουλίαις cf. Cram. An. Ox. II 467, 26, Phot., Hes., Suid., Herod. Cath. Pr. 335, 17; 533, 12 π. διχρ. 10, 30, Eust. 696, 20; 1023, 15.

ὑπο-θωρήσσω instruo sub insidiis, ins. tectus. Ε 513 λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο |, non bene Eust. 1159, 40 κρύφα ὁπλίζεσθαι, neque paraphr. εἰς ἐνέδραν παρεσκευάζοντο, Doed. in subsidium arma induebant. v. l. est ὑπὸ θ. quae praeferenda videtur cf. La Roche ὑπό p. 47.

(**ὑπο-κάμπτω**) ap. Hom. non legitur, nam Ω 274 ὑπό cum γλωχῖνα iungendum pro praepositione est cf. Grashof Fuhrw. 37 n. 38, La Roche ὑπό p. 7, sch. BM, V, Hes.

(**ὑπό-κειμαι**) ap. Hom. non legitur, Φ 364 ὑπό adverbium est cf. La Roche ὑπό p. 4, Hoffm. Unters. 3, 12.

(**ὑπο-κινέω**) Δ 423 omnes libri excepto Veneto Ζεφύρου ὑποκινήσαντος |, quos sequuntur Heyne, Wolf, sed rectius Ζ. ὕπο κ. Ptolemaeus Aristonici, Nicias, Tyrannio v. Herod. et sch. B, La Roche ὑπό p. 27.

ὑπο-κλίνω subicio, suppono. ε 463 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη sch. H ἐφίλησε, ἠσπάσατο (?), HT τῇ σχοίνῳ ὑπέκλινεν ἑαυτόν, E τῇ λεγομένῃ βρούλῃ ὑπέπεσε, cf. La Roche ὑπό p. 31.

ὑπο-κλονέω proturbo, prae me ago. Φ 556 εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω | Πηλείδῃ cf. La Roche ὑπό p. 45, H. St. p. 129.

ὑπο-κλοπέομαι (ex ὑπόκλοπος, hoc a κλέπτω cf. Doed. Gl. 2119, Fedde Wortzusammensetzung 29, L. Meyer V. Gr. II 25, Lob. ad Phryn. 591) delitesco χ 382 εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν | ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα sc. δόμῳ, de hiatu cf. Ahrens Philol. 6, 14. La Roche ὑπό p. 31.

(**ὑπο-κοναβίζω**) Β 465 αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν | σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων | sch. B ἡ ὑπό πρὸς τὸ ποδῶν ἀποδοτέα, ὑπό pro adverbio habet Naegelsb., a quo ποδῶν omnino non pendeat, pro praepositione Ameis JJb. 65, 373 cf. La Roche ὑπό p. 24, tmesin necessario agnoscendam putat Hoffmann Unters. 4, 10, JJb. 89, 565, sed rectius Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. p. 21 ὑπό pro adverbio accipit per quod praeparetur loci definitio accuratior et per genitivum ποδῶν addi existimat terminum a quo.

ὑπο-κρίνομαι praes. ind. ὑποκρίνονται, aor. opt. ὑποκρίναιτο, if. ὑποκρίνασθαι, ipv. ὑπόκριναι, ὑποκρίνασθ'. — 1) interpretor a) abs. Μ 228 ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος ὃς σάφα θυμῷ | εἰδείη τεράων, Nican. ἀποκρίναιτο, rectius V συμβάλοι cf. Eust. 1437, 21, b) c. acc. τ 535 μοὶ τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, τ 555 οὔ πως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄ. | ἄλλῃ ἀποκλίναντ', cf. Eust. 1876, 47, ο 170 ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας | v. l. ὑποκρίνοιτο, sch. V ἀποκριθείη, melius V διακρίναιτο. — 2) responso quid velim declaro β 111 σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς κτλ. sch. B ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται, quod est in v. l., Bekk. II ὑποκρίνονθ' ἵνα ϝειδ., Η 407 μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις, | ὥς τοι ὑποκρίνονται Ariston. ἡ δ. ὅ. πρόθεσις ἐνήλλακται ἀντὶ τοῦ ἀποκρ. cf. Friedlaend. Ar. p. 27, Lehrs Qu. ep. 89, sch. BL et D, E. M. 782, 49, E. Or. 158, 3. — 3) simpliciter: respondeo h. AD. 171 ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως |, de voce postrema v. Baumeist. cf. Guttmann hymn. Ho. hist. crit. 23. — cf. etiam Apoll. Lex. 160, 1, Phot., Suid., La Roche ὑπό p. 43 H. St. 128, Curtius Ber. d.

K. Sächs. G. Phil.-hist. Cl. 1866 III 148, Sommerbrodt Rh. Mus. 22, 513, Curtius ib. 23, 256, Heimsoeth de voce ὑποκριτής comment. Ind. lect. hib. Bonn 1873/74, Ahrens Themis II 8. 10 n.

ὑπο-κρύπτω occulto sub. *O* 626 ἡ δέ τε πᾶσα | ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδ. χωρὶς τοῦ ι ἄχνη (?) cf. Ribbeck Philol. 9, 70, Duentz. Zenod. 90, La Roche ὑπό p. 31.

ὑπό-κυκλος (Fedde Wortzusammensetzung 35. 36) rotulas infra habens, subrotatus. δ 131 τάλαρόν θ' ὑ., sch. E στρογγυλοειδῆ, MQ πρὸς τὸ ἐφέλκειν καὶ περιφέρειν τὸν τάλαρον. ἢ περίκυκλον, ὅ ἐστι κυκλοτερῆ, Apoll. Lex. 160, 5 ὑπότροχον cf. Eust. 1488, 1, Hes., Grashof Fuhrw. 31 n., Gerlach Philol. 30, 501, etiam *Σ* 375 nonnulli ὑπόκυκλα scripserunt, sed Herod. τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ κατὰ σύνθεσιν ἀνεγνωσμένον ἑτέρου ἔχεται σημαινομένου cf. sch. B, E. M. 782, 53, Hes., Suid., Poll. On. 10, 79 Lehrs Ar.[2] 110. Est hoc loco ὑπό cum θῆκεν iungendum, Hoffmann Unters. 4, 7, La Roche ὑπό p. 34.

ὑπο-κύομαι gravida fio ex aliquo *Z* 26 ἡ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε | Paris. 2767 ἤτοι ὑπ' αὐτοῦ ἔγκυος γενομένη cf. Apoll. Lex. 160, 33, Eust. 622, 47, Phot., Suid., Hes., λ 254 ἡ δ' ὑ. Πελίην τέκε, h. 32, 15 ἡ δ' ὑ. Πανδείην γείνατο et de equabus *Y* 225 αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους |. volgo in codd. duplici σ scribitur sed cf. Herm. opusc. II 335, Spitzner de pros. Gr. § 54, 4 d. La Roche ὑπό p. 43.

(**ὑπο-λαμβάνω**) ap. Hom. non legitur, *Γ* 34 *Ξ* 506 (v. sch. A.) σ 88 ω 49 ὑπό est adverbium cf. La Roche ὑπό p. 4.

(**ὑπο-λάμπω**) *Σ* 492 τ 48 ψ 290 plurimi codd., Eust., veteres editiones male δαΐδων ὑπολαμπομενάων pro δ. ὕ. λ. cf. Ariston. *Σ* 492, Ameis ad τ 48, La Roche ὑπό p. 28.

ὑπο-λείπω relinquo. π 50 κρειῶν πίνακας - ἅ ρα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες v. l. κατέλ. |, *Ψ* 615 πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον |, ρ 276 282 τ 44 ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ |, remanebo, η 230 τ 1 51 ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο, v. l. τ 1 ἀπελ., cf. Eust. 1320, 23; 1578, 13, La Roche ὑπό p. 39.

ὑπο-λευκαίνομαι subter albesco *E* 502 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί, sch. BL καλῶς ἡ ὑπό· οὐ γὰρ ἀθρόα ἡ τῶν ἀχύρων ἐπὶ τὴν ἅλω φορά, κατ' ὀλίγον δὲ ἑτεροιοῦται τὸ χρῶμα τοῦ ὑποδεχομένου αὐτὰ χωρίου κτλ., sed neque significat paulatim albescere neque albicare, verum in terra albescere. Geist disquis. Ho. 14, La Roche ὑπό p. 31.

(**ὑπ-ολίζων**) ὀλίζων ex ὀλιγίων ab ὀλίγος Curt. Et.[4] 373 605. Fuerunt qui legerent *Σ* 519 λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν | quos sequuntur Heyne, Wolf, Faesi, Duentzer, rectius autem ὑπ' ὀλίζονες scribitur, ὑπό pro adv. accipitur: populi suberant statura minores cf. Ariston., Herod., sch. B et D ad l., E. M. 270, 26, Hes., La Roche ὑπό p. 34.

ὑπο-λύω ipf. ἔλυεν ὑφ' in tmesi? *Ψ* 513, ao. ὑπέλυσα, ὑπέλυσε, med. ao. 1 ὑπελύσαο, ao. 2 ὑπέλυντο. subter solvo c. accus. *Z* 27 τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ - γυῖα |, *O* 581 *Ψ* 726 ὑπέλυσε δὲ γυῖα, ι 463 πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους, loco priore ὑπό praepositio est, cf. Eust. 1639, 31, accedit genit. *A* 401 σὺ τόν γ' - ὑπελύσαο δεσμῶν | Paris. 2556 ἐσώσας, Par. 2894 ἡ ὑπό τὴν κρυφιότητα δηλοῖ, non bene, cf. Eust. 122, 33, E. M. 778, 5, *Ψ* 513 ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους | alii ad tmesin referunt, cf. Hoffmann Unters. 3, 2. 11, alii ὑπό pro adv. accipiunt cf. La Roche ὑπό p. 4. 5, adverbium ὑπό est *H* 6 *Λ* 579 *N* 412 *O* 291 *Π* 805 *P* 349 *Σ* 31 *Ω* 498 ξ 69 236 σ 341, Hoffmann Unters. 4, 10 tmesin agnoscit, praepositio est c. genit. *Θ* 543 *Ψ* 7 (v. sch. A) *Ω* 576 δ 39 η 5 (cf. sch. P) v. La Roche ὑπό p. 22, c. dat. *Σ* 244 v. Herod., Kern de anastropha p. 11, La Roche l. c. p. 11. cf. etiam Eust. 1481, 28, La Roche p. 31.

ὑπο-μένω ao. ὑπέμεινα, ὑπέμεινεν, ὑπέμειναν, cf. ὑπομεῖναι. 1) sustineo a) c. accus. α) pers. *Π* 814 οὐδ' ὑπέμεινεν | Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ', cf. Eust. 1088, 44, Classen Beob. p. 152, *P* 25 μ' ὑπέμεινεν |, cf. Eust. 1093, 4, *P* 174 ὅς τέ με φῂς Αἴαντα - οὐχ ὑπομεῖναι |. β) rei *Ξ* 488 ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν | Πηνελέωο. — b) absol. impetum sustineo, resisto *E* 498 *O* 312 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες cf. Eust. 1057, 51. — 2) remaneo κ 232 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, ὀισάμενος δόλον εἶναι | cf. 258, cf. Eust. 1656, 6, de hiatu vs. 258 Ahrens Philol. 6, 14, accedit inf. α 410 οὐδ' ὑπέμεινεν | γνώμεναι cf. Eust. 1426, 51. La Roche H. St. p. 80, ὑπό p. 45.

ὑπο-μιμνήσκω commonefacio. c. accus. et genit. ο 3 Ὀδυσσῆος - υἱόν | νόστου ὑπομνήσουσα cf. Eust. 1773, 7, falso nonnulli libri ὑπομνήσασα, α 321 ὑπέμνησεν δέ ἑ πατρός | μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν, quae verba damnat Duentz. ad l. La Roche ὑπό p. 46.

ὑπο-μνάομαι ambio aliquem nuptiis, affecto alicuius nuptias. χ 38 αὐτοῦ δὲ ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα | sch. V ὑπεφθείρετε, λεληθότως ἐμνηστεύεσθε κτλ. cf. Eust. 1918, 48, neque vero inest notio clandestini. de forma cf. Mangold Curt. St. 6, 160, praeterea La Roche ὑπό p. 47.

ὑπο-νήιος sub Neio monte situs. γ 81 Ἰθάκης ὑπονηΐου, v. l. ὑπὸ ν., sch. BM τῆς ὑπὸ τὸ Νήιον ὄρος κειμένης cf. Eust. 1613, 40, Hes. etiam α 186 Apio ὑπονηίῳ scripsit, non bene, recte Heliodorus cum aliis ὑπὸ N. cf. Apoll. Lex. 160, 11, Cram. An. Ox. IV, 310, 10, Bekk. Anecd. 1158, Eust. 1409, 39, La Roche ὑπο p. 35.

(**ὑπο-νόσφιος**) *Φ* 397 Antimachus pro δὲ πανόψιον legit ὑπονόσφιον, quod adverbialiter pro clam accepisse videtur, cf. sch. V, Eust. 1243, 40, Heyne et Hoffmann ad l.

ὑπο-περκάζω nigresco, ὑπό in hoc verbo paulatim significare videtur η 125 ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν | sc. ὄμφακες, sch. V τῇ παραστάσει ἀκμάζουσιν. οἷον ἐκ τοῦ ὄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σταφυλῆς χρῶμα πεπαινόμεναι, E ὡριμάζουσι, μελανίζουσι cf. Apoll. Lex. 160, 29, Hes., La Roche ὑπό p. 40. simplex, quod ap. Hom. non invenitur, originem ducit a πέρκ cf. πέρκος, περκνός, skt. pṛçnis „gesprenkelt, bunt" Fick Orient u. Occ. III 103, Curt. Et.[4] 275, Pott W. II 2, 441, Benf. W. II 82. rad. videtur esse spark, quam Fick inesse putat in skt. sparç, Curtius in lat. spargo, mhd. sprengen, skt. parsh, zd. paresh.

ὑπο-πίτνημι substerno. α 130 ὑπὸ λῖτα πετάσσας | cf. Curt. 1400, 1. Tmesis esse, sed etiam ὑπό pro adverbio accipi potest cf. La Roche ὑπό p. 4.

ὑπο-πλάκιος sub Placo monte situs, falso alii planitiei adiacens, a πλάξ derivantes. *Z* 397 Θήβῃ ὑποπλακίῃ cf. Eust. 322, 30; 649, 42,

Herod. Orth. 555, 10, Hes., E. M. 603, 22, E. Gud. 407, 44, La Roche ὑπό p. 35.

ὑπο-πτήσσω me submitto, me abscondo sub. *Β* 312 *στρουθοῖο νεοσσοὶ - πετάλοις ὑποπεπτηῶτες* | Herod. *δύναται κἂν ἀναστρέφεσθαι. πιθανώτερον δὲ συντάσσειν τῇ μετοχῇ τὴν πρόθεσιν διὰ τὴν ἔμφασιν*, sch. ABL *ὑφ' ἓν τοῦτο.* *ν* 98 v. l. pro *ποτιπεπτηυῖαι* est *ὑποπ.* falso multi veterum a *πέτομαι* vel *πίπτω* repetunt cf. E. M. 662, 51, Eust. 229, 4, de forma cf. Brugman Curt. St. 4, 174, praet. La Roche *ὑπό* p. 32.

(**ὑπο-πυθμένες**) *Λ* 365 nonnulli scripserunt velut Asclepiades Myrleanus epitheton esse rati pro *ὑποπυθμένιοι* cf. Athenae. XI, 492, sch. Paris. 2679, Eust. 869, 5, rectius Alexio cum Aristarcho *ὑπὸ π.* v. Herod. ad l., Apoll. Lex. 161, 1, Lehrs Ar.[2] 110, Lob. parall. 195 384, La Roche *ὑπό* p. 4, cf. etiam s. v. *ὕπειμι.*

ὑπ-όρνυμι excito. *ω* 62 *τοῖον γὰρ ὑπώρορε μοῦσα*, v. l. *ἐπ.*, sch. Q *λείπει τὸ πένθος*, versus cum duobus antecedentibus damnatur a sch. V *Ω* 720, veteres pro perf. habent quantitatis transgressionem statuentes cf. Choerob. 567, 8 *ὄρω, ὦρα, ὄρωρα, τὸ γὰρ ὑπώρορε* (coll. *ω* 62) *διὰ τὸ μέτρον ὑπερβιβασμὸν ἀνεδέξατο* cf. Ep. Cram. I 446, 8, sch. AB *Β* 146, quae etiam Herodiani sententia fuisse videtur, recentiores rectius pro aor. 2 habent hoc loco intransitive usurpato cf. Buttm. A. Gr. § 114 s. v. *ὄρνυμι*, Kuehner A. Gr.[2] § 203 343, ut sensus sit: tantopere exortus est cantus. Praeterea in tmesi legitur *Ψ* 108 153 *Ω* 507 *δ* 113 183 *τ* 249 *ψ* 231 *τοῖσι δὲ πᾶσιν* (*τῇ δ' ἔτι μᾶλλον, τῷ δ' αρα πατρὸς*) *ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο* | excitavit, *π* 215 *ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο* | ortus est, dubitatur de *Τ* 363 *ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσίν* | *ἀνδρῶν* cf. Hoffmann Unters. 4, 11, La Roche *ὑπό* 5 14, sed in *θ* 380 h. 32, 4 *πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει* (*ὄρωρεν*) | rectius pro adverbio accipitur cf. La Roche *ὑπό* p. 5, *χ* 364 denique *ὑπὸ* c. genit. *θρόνου* | iungendum est. La Roche *ὑπό* p. 46.

ὑπο-ῤῥήγνυμι (*ῤρ* ex *ϝρ*) subtus rumpo *Θ* [558 v. Ariston.] *Π* 300 *οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ* | sch. BL *τῶν νεφῶν διαῤῥαγέντων ὤφθη ὁ αἰθήρ, ὥς φαμεν ῥαγῆναι τὸν ὑετόν*, AD *ἐξαίφνης διέλαμψεν αἴθριον κτλ.* cf. Hes., Eust. 729, 49; 1061, 8 La Roche *ὑπό* p. 32.

ὑπό-ῤῥηνος (ex *ὑπόϝρηνος* a *ϝραν, ϝαρν* v. Curt. Et.[4] 347 Fedde Wortzusammensetzung 37, Heerdegen comp. 51) agnum subter se habens, lactans *Κ* 216 *οιν - | θῆλυν ὑπόῤῥηνον* sch. V *ἔγκυον* (non bene), *οἱ δὲ θηλάζουσαν. ὑπόῤῥηνον δὲ γράφει διὰ τοῦ ἑτέρου ρ.* Aristarchus significari videtur v. La Roche H. T. 391, H. U. 64, quem sequitur La Roche in ed. Non bene etiam Apoll. Lex. 160, 15 *ἄρνα ἔχουσαν ἐν τῇ γαστρί* cf. E. M. 783, 19, Suid., Eust. 798, 37, La Roche *ὑπό* p. 35.

ὑπο-ῤώομαι compositum ap. Hom. non legitur, *Σ* 411 *Υ* 37 *ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί* | melius *ὑπό* pro adv. accipitur quam tmesis statuitur, sed *Σ* 417 *ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι* | iverunt dominum sustinentes (cf. 421 *ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον*) rectius cum Hoffmanno Unters. 3, 10; 4, 11 de tmesi cogitatur quam de praepositione cum La Rochio *ὑπό* p. 12. cf. id. p. 3.

ὑπο-σσείω (*σσ* pro *σϝ*) infra torqueo *ι* 385 *οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι* | *ἁψάμενοι ἑκάτερθε*, sch. HV *τὸ πλῆρές ἐστι, τρύπανον*, Hes. *κάτωθεν ἕλκουσιν*, Apoll. Lex. 160, 32 *ὑφέλκουσιν*, codd. plurimi *ὑποσείουσιν*, de *σ* geminato cf. Hartel Unters.[2] p. 76. — *Ξ* 285 pro *ποδῶν ὑπεσείετο* quod complures codd. habent, recentiores rectius *π. ὕπο σείετο* scripserunt, Ahrens Philol. 4, 601 *ὕπο ἐσσίεθ'* coniecit cf. Schmidt Philol. 9, 427, La Roche *ὑπό* p. 24, de *ι* 385 id. p. 32.

ὑπο-σταχύομαι (*στάχυς*) succrescere, proprie de segete, de bobus *υ* 212 *οὐδέ κεν ἄλλως* | *ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος*, v. l. *ὑποσταχύωτο* ap. Eust., sch. Q *αὔξοιντο* (*δίκην σταχύων* addit Eust. 1890, 3) cf. V, Hes., Apoll. Lex. 159, 27 *ὁ μὲν οὖν Ἀπίων ἀποδίδωσιν ὑπαύξοιτο, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ὑπογεννῷτο· ὑγιῶς μὲν οὖν ἑκάτερος. εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῶν σταχύων μεταφορικῶς κτλ.* cf. Eust. 1890, 3, sch. Ap. Rhod. I 972, La Roche *ὑπό* p. 32, vituperat hanc translationem Geppert Urspr. II 216.

ὑπο-στεναχίζω subtus gemo, resono *Β* 781 *γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὣς τερπικεραύνῳ* | *χωομένῳ*, Hes. *ὑπεκάμπτετο, ἐκινεῖτο*, v. l. *ὑπεστον.* et *ὑποστον.* cf. Spitzner Excurs. III p. IX, de partic. Classen Beob. p. 155. - Sed *Β* 95 *ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα* | *λαῶν ἱζόντων*, v. l. *ὑπεστονάχιζε, ὑπό* est adverbium cf. La Roche *ὑπό* p. 3, *Β* 784 praepositio cf. id. *ὑπό* p. 14 32 H. St. p. 194 n.

ὑπο-στορέννυμι substerno, subicio. *υ* 139 *δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν* |, in tmesi *Κ* 155 *ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοός*, ultima ante *ῥινόν* producta, sed potest hoc l. etiam esse pro adverbio, La Roche *ὑπό* p. 32.

ὑπο-στρέφω act. ipf. *ὑπέστρεφε*, in tmesi *ὑπό - ἔστρεφον* *Ε* 505, ao. ci. *ὑποστρέψωσι*, opt. *ὑποστρέψειας*, ptc. *ὑποστρέψας*, med. fut. *ὑποστρέψομαι*, cf. *ὑποστρέψεσθαι*, pass. ao. ptc. *ὑποστρεφθείς.* — retro verto, converto 1) act. a) c. acc. *Ε* 581 *ὁ δ' ὑπέστρεφε - ἵππους* | de conatu. b) abs. *Ε* 505 *ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες* | sc. *ἵππους*, *Μ* 71 *εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται* | *ἐκ νηῶν*, sin se converterint, Doederlein: sin in fugam converterint sc. nos, *θ* 301 *αὖτις ὑποστρέψας πρὶν Λῆμνον γαῖαν ἱκέσθαι* |. c) additur terminus ad quem *Λ* 446 *φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει* |, *Γ* 407 (*ἀθ.*) *μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον* | cf. Eust. 430, 15. — 2) med. et pass. revertor *Λ* 567 *αὖτις ὑποστρεφθείς*, Eust. 863, 16 *ἐν ἴσῳ τῷ μεταστρεφθείς*, *σ* 23 *οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι ὀΐω* | *δεύτερον ἐς μέγαρον - Ὀδυσῆος*, v. l. *ὑποστρέψασθαι.* — cf. Eust. 855, 30, La Roche *ὑπό* p. 39.

ὑπο-σχεσίη (*ὑπό, ἔχω* Fedde Wortzusammensetzung p. 32) promissum. *Ν* 369 *ὁ δὲ μάρναθ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας* | Priami.

ὑπό-σχεσις (*ὑπό, ἔχω*) promissum. *Β* 349 *γνώμεναι ἤ τε ψεῦδος ὑ. ἦε καὶ οὐκί* |, *Β* 286 *οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑ., ἥν περ ὑπέσταν* |, *κ* 483 *τέλεσόν μοι ὑ., ἥν περ ὑπέστης* | cf. vs. 345. E. Gud. 545, 23, Eust. 236, 3.

(**ὑπο-ταμνόν**) h. Cer. 228, quod volgo ab *ὑποτάμνω* ducunt et explicant: herba succisa, corruptum videtur esse. Ilgen pro *ὑποτάμενον* habebat oxytonon defendens, *δίκταμνον* comparavit Ruhnken proparoxytonon cogitans, sed de vocis formatione iure dubitatur, Voss coniecit *οὔτε τομαῖον* sc. *φάρμακον*, Ignarra *οὔθ' ὑποτάμνων*,

alii ὑπόθαμνον et ὀρόδαμνος cf. Baumeister et Buecheler.

ὑπο-τάμνω succido. compos. ap. Hom. non legitur, ψ 204 ταμὼν ὕπο πυθμέν' ἐλαίης tmesis statuenda videtur, *Ε* 74 ὑπό adverbium est cf. La Roche ὑπό p. 3.

ὑπο-τανύω subtendo, substruo. compos. ap. Hom. non legitur, *Α* 486 ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν | cf. h. AP. 329 ὑπό pro adverbio accipi, aut tmesis statui potest cf. La Roche ὑπό p. 5, ε 346 373 ὑπό est praepositio.

ὑπο-ταρβέω expavesco. praepositione terror significatur ab altero incussus. c. accus. *Ρ* 533 τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις |, Doed. Gl. 659 ὑπὸ τ. scribendum proposuit, ut ὑπό referatur ad ἐχ., male, cf. Ameis Z. f. G. 8, 659. La Roche ὑπό p. 46, H. St. p. 194 n.

ὑπο-ταρτάριος (Heerdegen comp. p.43, Fedde Wortzusammensetzung p. 41) qui apud inferos in Tartaro est. *Ξ* 279 θεούς - | τοὺς ὑ., οἳ Τιτῆνες καλέονται Ariston. ἡ δ. ὅ. τοὺς περὶ Κρόνον θεοὺς ὑποταρταρίους προσαγορεύει cf. id. *Ο* 225, Lehrs Ar.² 174, sch. BL τοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, οὐδὲν γάρ ἐστιν ὑπὸ Τάρταρον, non bene disiunctim τοὺς ὕπο, τ. scribi iubet Doed. Gl. 658, cf. Ameis Z. f. G. 8, 649, La Roche ὑπό p. 35, H. St. p. 125.

ὑπο-τίθημι ao. ὑπό-θῆκεν *Σ* 375, med. fut. ὑποθήσομαι, ὑποθήσεαι δ 163 (pro ci. ao. habet Thiersch Gr.³ § 342, 1, Savelsberg Symbola philol. Bonn. II 514, sed cf. Riemer de temporum ap. Hom. usu p. 28), ὑποθήσεται, ὑποθησόμεθ', ao. ὑπεθήκατο h. Cer. 483, ipv. ὑπόθεν, if. ὑποθέσθαι. — 1) act. suppono, subicio *Σ* 375 χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν |, de v. l. ὑπόκυκλα v. s. hac voce, La Roche ὑπό p. 41 ὑπό pro praepositione habet, melius cum Hoffmanno Unters. 4, 7 tmesis agnoscitur. — 2) med. a) c. accus. suppedito γ 27 ἄλλα μὲν αὐτὸς-νοήσεις, | ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, cf. Eust. 1455, 37, additur dat. pers. *Θ* 36 [467] βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥ τις ὀνήσει | Paris. 2681 ὑποτίθημι τὸ ὑποβάλλω, ὑποτίθεμαι, τὸ συμβουλεύω cf. E. M. 782, 27, *Λ* 788 ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἠδ' ὑποθέσθαι | Hes. συμβουλεῦσαι, etiam *Ι* 100 ὑποθέσθαι v. l. est pro ἐπακοῦσαι, δ 163 ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον |, damnat vs. 163—7 Rumpf Γαμοπ. Menelai p. 4, h. Cer. 149 ταῦτα δέ τοι σαφέως ὑποθήσομαι. — Transit ad significationem docendi h. Cer. 273 ὄργια δ' αὐτὴ ἐγὼν ὑποθήσομαι, ib. 483 ἐπειδὴ πάνθ' ὑπεθήκατο δῖα θεάων |. — 2) sine accus. c. dat. pers. praecipio, consilium do *Φ* 293 α 279 αὐτάρ τοι (σοὶ δ' αὐτῷ) πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι | Hes. διδάξω cf. Phot., Suid., de versu α 279 cf. Friedlaend. anall. 477, Kirchhoff Compos. d. Od. p. 11 n., β 194 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός |, ο 310 ἀλλά μοι εὖ θ' ὑπόθεν sch. Q συμβούλευσον cf. Hes., Eust. 1782, 11 sententia inde pendente ε 143 αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, | ὥς κε-ἵκηται. δ 297 η 336 ὑπό est praepositio. cf. La Roche ὑπό p. 41. (ὑποθημοσύνη.)

(**ὑπο-τρέμω**) compositum ap. Hom. non legitur, *Κ* 390 λ 527 ὑπό pro adverbio est, La Roche ὑπό p. 4.

ὑποτρέχω 1) curro sub *Φ* 68 κ 323 ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων | sub manum ad vulnerandum elatam, cf. Eust. 1660, 8, v. l. κ 323 ἐπ. et ὑπέκδ., de hiatu loci posterioris inter λάχουσα et ὑ. v. Ahrens Philol. 6, 14. — 2) subtus extendor h. AP. 106 κοιλὴ δ' ὑποδέδρομε βῆσσα |. La Roche ὑπό p. 32.

ὑπο-τρέω refugio 1) c. acc. *Ρ* 587 Μενέλαον ὑπέτρεσας. 2) abs. *Η* 217 οὔ πως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι | ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, cf. sch. L, Hes. ἀποφυγεῖν διὰ δέος, E. M. 770, 4 ὑποχωρῆσαι, *Ο* 636 αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν sc. βόες, *Ρ* 275 νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν. La Roche ὑπό p. 45, H. St. p. 137 194 n.

ὑπο-τρομέω contremisco 1) c. accus. *Υ* 28 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες |. — 2) abs. *Χ* 241 τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες |. — *Κ* 95 τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα | Herod. κακῶς Νικίας ἀναστρέφει· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ, rectius ὑπό pro adverbio habetur. Vix recte Doed. Gl. 663 in hoc verbo ὑπό aut clam aut infra significare dicit. La Roche ὑπό p. 46, H. St. 195.

ὑπό-τροπος (ὑπό, τρέπω Fedde Wortzusammensetzung 29) redux. h. AP. 298 νῦν οὐχ ἔθ' ὑπότροποι αὖθις ἔσεσθε | ἔς τε πόλιν κτλ. cf. Schuermann de gen. dic. et aetate hymni in Ap. p. 12. — ap. Hom. ubique praedicative pro adverbio cf. La Roche Z. f. oestr. G. 1871, 756. *Ζ* 367 ἢ ἔτι σφιν ὑ. ἵξομαι αὖτις | Hes. ἐξ ὑποστροφῆς cf. Suid., Zonar. 1770, *Ζ* 501 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑ. ἐκ πολέμοιο | ἵξεσθαι de hiatu cf. Ahrens Philol. 6, 12, O. Meyer Qu. Ho. 72, Hes. ὑπεστροφότα, ἐπανελθόντα ἐκ δευτέρου, υ 332 εἰ νόστησ' Ὀδυσεὺς καὶ ὑ. ἵκετο δῶμα |, φ 211 ὑ. οἴκαδ' ἱκέσθαι | cf. χ 35, sch. H γρ. ἀπότροπον. E. M. 784, 11, Eust. 647, 28; 1764, 7, La Roche ὑπό p. 39.

ὑπ-ουράνιος (Fedde Wortzusammensetzung 41) qui sub caelo est. *Ρ* 675 ὑ. πετεηνῶν |, *Κ* 212 μέγα κεν οἱ ὑ. κλέος εἴη | πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ι 264 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑ. κλέος ἐστίν | ubi idem valet atque ὑπὸ οὐρανόν i. e. per totum orbem terrarum. Sine causa Nitzsch ι 264 pro ἐστιν legendum proponit εἰσιν, *Κ* 212 εἴη accipit pro opt. verbi εἰμι. La Roche ὑπό p. 35.

ὑπο-φαίνω subter profero aliquid, ut appareat. ρ 409 θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης | Apoll. Lex. 158, 5 ἔξω τοῦ θρόνου εἵλκυσε τὸ ὑποπόδιον καὶ φανερὸν αὐτὸ ἐποίησεν, Hes. ὑπέδειξεν, ἐφανέρωσεν, non bene Ap. cum Eust. multisque libris τραπέζῃ, quod probaverunt Clarke, Ernesti, alii ὑπ' ἔφηνε scripserunt. etiam ὑπέθηκε v. l. est. Eust. 1826, 6, La Roche ὑπό p. 32.

ὑπο-φέρω subduco, eripio ex periculo. *Ε* 885 μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες, v. l. ὑπήνεγκαν, E. M. 339, 33 ἐξήνεγκαν, ἐξήγαγον cf. E. Gud. 199, 38, Eust. 618, 3, La Roche ὑπό p. 45.

ὑπο-φεύγω subterfugio, effugio *Χ* 200 οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύνατο ὑποφεύγειν οὔθ' ὁ διώκειν | in tmesi *Φ* 57 ι 17 φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ | mire Herod. ἔφαμεν ὅτι ἐὰν πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως κέηται, μὴ γίνεσθαι ἀναστροφήν, ὥσπερ ἐνθάδε cf. Kern de anastr. p. 28 Eust. 1223, 13, Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 29, La Roche ὑπό p. 45, H. St. p. 134 194 n.

ὑπο-φήτης (ὑπό, φημί Fedde Wortzusammensetzung 30) interpres deorum *Π* 235 ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ | σοὶ (Iovi) ναίουσ' ὑποφῆται, sch. AD ὑπομάντεις, ἱερεῖς, ὅ ἐστι χρησμῳδοί, θεόλογοι, προφῆται, melius Eust. 1057, 62 ὡς ὑπο-

φητεύοντες τῷ ἐκεῖσε Διί cf. E. M. 784, 24, Phot., Hes., La Roche ὑπό p. 43, Doed. Gl. 2198.

ὑπο-φθάνω praeoccupo, anteverto. 1) act. Η 144 πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς | δουρὶ μέσον περόνησεν, Ariston. ὅ. ἀντὶ σοῦ ὑποφθάσας Ἰακῶς, Did. Ἀρίσταρχος δέ φησι καὶ ἀναστάς, οἷον ἐκ λόχου ἀναστάς, paraphr. προφθάσας cf. Apoll. Lex. 160, 7, E. M. 792, 27, Phot., Suid., Hes. — 2) med. eodem sensu δ 457 ἤ κεν Ὀρέστης | κτεῖνεν ὑποφθάμενος, cf. sch. E, Eust. 1777, 50, occidere occupavit, c. accus. ο 171 τὸν δ' Ἑλένη - ὑποφθαμένη φάτο μῦθον | cf. Hes., Classen Beob. 89, La Roche ὑπό p. 47, H. St. p. 147 204.

ὑπο-χάζομαι recedo. compos. ap. Homerum non legitur, in tmesi exstat Δ 497 Ο 574 ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο | ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος cf. La Roche ὑπό p. 44, de genitivo Hentze Philol. 28, 519, Classen Beob. 166.

ὑπο-χείριος (Fedde Wortzusammensetzung 41, Doed. Gl. 771) qui sub manu est, manui suppositus. ο 448 χρυσόν, ὅ τίς χ' ὑ. ἔλθῃ | Eust. 1788, 27 τὸ εἰς χεῖρας ἐλθόν cf. Suid., La Roche ὑπό p. 36, Study de prolepsis gram. usu Hom. p. 15.

ὑπο-χέω suffundo, subicio. 1) c. acc. Λ 483 ὑπέχευε βοείας | Apoll. Lex. 159, 9 ὑπέβαλεν cf. Eust. 887, 24, Hes., ξ 49 ῥῶπας ὑπέχευε δασείας | v. l. ἐπ. 2) additur dat. pers. π 47 τῷ δὲ συβώτης | χεῦεν ὑπο - ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν | Herod. ἀναστρεπτέον τὴν ὑπό, Eust. 1750, 4 πάντα τὰ ἁπαλὰ σώματα χεῦεσθαι λέγονται, cf. La Roche ὑπό p. 32.

(**ὑπ-οχλέω**) compos. ap. Hom. non legitur, Φ 260 τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι | ὀχλεῦνται sch. B ἢ ὑπὸ πρὸς τὸ ὀχλεῦνται, ἵν' ᾖ ὑποκινοῦνται cf. Classen Beob. 167 n. melius ὑπό pro adverbio accipitur La Roche ὑπό p. 3.

ὑπο-χωρέω ipf. ὑπεχώρει, ao. ὑπεχώρησαν, et in tmesi χώρησαν - ὑπό. recedo. Ν 476 ὣς μένεν Ἰδομενεὺς -, οὐδ' ὑπεχώρει, | Αἰνείαν, recte Nican. διὰ μέσου τὸ οὐδ' ὑ., cf. Ariston., Ζ 107 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο |, Χ 96 ὣς Ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει |, in tmesi Δ 505 Π 588 Ρ 316 χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ - Ἕκτωρ | de accentu non retracto cum δ' intercesserit v. Lehrs qu. ep. 75. E. Gud. 641, 7, Poll. On. 6, 194, La Roche ὑπό p. 44, Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 29, Doed. Gl. 809, Hoffmann Unters. 3, 2 10; 4, 11. Friedlaend. 2 ho. Woerterverz. 802.

ὑπ-όψιος (de suffixo cf. Curt. Et.[4] 630, de ὀπ rad. id. 456) despectus, contemptus. Γ 42 οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑ. ἄλλων |, Aristophanes ἐπόψιον, quod est: conspicuus, BLV τοὺς ἄλλους ὑφορώμενον, μήπως ἃ δράσεις πείσῃ (non bene): ἢ ὃν διὰ μῖσος ὑπόδρα ὁρᾷ τὸ πλῆθος. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπόψιον γράφει καὶ οὐ στίζει, ἵν' ᾖ οὕτω· λώβην εἶναι καὶ κερδᾶναι τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς αἰσχύνην ἐπὶ τῆς πάντων ὄψεως, Apoll. Lex. 160, 10 ὕποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον, cf. Cram. epim. 420, 31, E. M. 784, 33 Eust. 380, 35, La Roche ὑπό p. 36, Doed. Gl. 844.

ὕπτιος (ὑπό, de suffixo cf. skt. upatjas Curt. Et.[4] 291, Benf. W. I 284, Christ L. 167, Pott E. F.[2] I 644) ubique tertium pedem efficit, primum Ω 11. — supinus (opp. πρηνής) praedicative pro adverbio cf. La Roche Z. f. oestr. G. 1871, 756 Study de prolepsis gram. usu Hom. p. 14. Δ 108 ὁ δ' ὕ. ἔμπεσε πέτρῃ |, Δ 522 Ν 548 Π 289 ὁ δ' ὕ. ἐν κονίῃσιν | κάππεσεν, Ο 434 ὁ δ' ὕ. ἐν κονίῃσιν | νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε, cf. σ 398, Η 145 Λ 144 Μ 192 ὁ δ' ὕ. οὔδει ἐρείσθη | Ariston. Λ 144 ἡ δ' ὅ. ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐκ ἐπὶ τὴν πληγὴν πίπτει cf. Friedlaend. Ar. ad Ε 68, Η 271 ὁ δ' ὕ. ἐξετανύσθη | ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς, Ο 647 Ρ 523 πέσεν ὕ., Ω 11 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε | ὕ., ἄλλοτε δὲ πρηνής, Π 863 τὸν δ' ὕ. ὦσ' ἀπὸ δουρός |, Λ [179] πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕ. ἔκπεσον ἵππων |, ι 371 ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕ., E. M. 784, 38 ἐπὶ νῶτον κείμενος cf. E. Gud. 545, 31, Phot., Suid., Eust. 623, 44; 643, 52, La Roche ὑπό p. 40, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 801.

(**ὑπ-ωλένιον**) κιθάριζεν ! quod codd. praebent h. Merc. [510] recte Ilgen emendavit in ἐπ. cf. vs. 433.

ὑπ-ώπιον (ὑπό et ὠπ, rad. ὀπ Curt. Et.[4] 456) proprie eae faciei partes, quae oculis sunt subiectae, ap. Hom. univ. vultus. Μ 463 ἔσθορε - Ἕκτωρ | νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, sch. BLV ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον δηλοῖ, Paris. 2894 τὰ ὑπὸ πρόσοψιν κάτω, ἤγουν τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν, E. M. 784, 45 τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα· ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πύα· ὦπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ὄψιν, ὡς Ὅμηρος cf. E. Gud. 579, 51, E. Or. 155, 5; 169, 30, Phot., Hes., Suid., Pollux On. 2, 52, Philem. 175, 253, minus bene Doed. Gl. 844 et ad l., La Roche ὑπό p. 36 H. St. 14 n. ita explicant ut significentur ὄψεις ὑπόπτον vel ὑπόδρα ὁρῶντος, torvi trucesque vultus, cf. etiam Hoffmann Z. f. oestr. G. 1861, 529, Daremberg, la médecine dans Homère p. 44.

ὑπ-ωρείη (ὑπό, ὄρος, ex ὑπωρεσίη Fedde Wortzusammensetzung 41 cf. Lob. ad Phryn. 712) radices montis Υ 218 ὑπωρείας ᾤκεον - Ἴδης | cf. Ho. epigr. VI, 5, Apoll. Lex. 160, 16 τοὺς πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ ὄρους cf. Epim. Cram. 417, 6, E. M. 784, 44, Hes., Suid., Lob. parall. 470, La Roche ὑπό p. 36, de accentu Herod. Cath. Pr. 273, 31.

ὑπ-ωρόφιος (ὑπό, ὀροφή Fedde Wortzusammensetzung 41, Doed. Gl. 331) qui sub tecto est. Ι 640 αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑ. δέ τοί εἰμεν | πληθύος ἐκ Δαναῶν E. M. 784, 49 ὑπὸ τὴν αὐτὴν οἰκίαν περιειλημμένοι cf. Phot., Suid., Hes., Eust. 780, 24, Paris. 2767 ad l., La Roche ὑπό p. 36.

Ὑρίη (ab aqua nomen originem ducere Pott in Kuhn. Z. VII 265 contendit). Boeotiae oppidum, ad Euripum situm. Β 496 οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν. Steph. Byz. s. v.: Ὑρία, χώρα πλησίον Αὐλίδος. ἦν δὲ καὶ πρότερον πολίδιον. ἔστι δὲ ἡ μὲν Ὑρία πρὸς τὸν Εὔριπον, αἱ δ' Ὑσιαὶ τῆς Παρασωπίας ὑπ' αὐτὸν τὸν Κιθαιρῶνα κείμεναι. ὁ κτίσας Ὑριεύς. Urbem olim celebratam a Minyis exstructam esse, ex eo elucet, quod a rege Hyrieo eam conditam esse tradunt. Urbis iam Strabonis temporibus deletae ruinae in summo colle ad Euripum sito repertae esse dicuntur. Strab. 9, 404 schol. ed. Dind. AB ad l. l. Hesych. Müller, Orchomenos p. 99 Bursian, Geogr. v. Griech. I 217 sq. Buchholz, hom. Real. Ia 176 Friedreich, Real. p. 81. Nomen cum Ὑσιαί urbe confusum notat Strabo l. l.

Ὑρ-μίνη (aeol. pro Ὁρμίνη, quod nomen proficiscitur ab ὅρμος i. e. statio navalis, cf. lat.

Formiae. Ahrens de dial. Aeol. p. 81 Curtius, Etym.⁴ p. 356 E. Curtius, Peloponnes. II p. 102 adn. 33). Elidis urbs, Amphimachi imperio subiecta, quam incolebant Ἐπειοί. *B* 616 οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον, ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα πέτρη τ' Ὠλενίη καὶ Ἀλίσιον ἐντὸς ἐέργει. Strab. 8, 341: ἡ μὲν Ὑρμίνη τῆς Ἠλείας ἐστίν. . . Ὑρμίνη μὲν οὖν πολίχνιον ἦν, νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ἀλλ' ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης ὀρεινόν ἐστι, καλούμενον Ὅρμινα ἢ Ὕρμινα. Oppidum in meridiem ad sinum qui nunc vocatur Kunépeli, spectasse coniciunt Curtius, Pelop. II, 33 Bursian, Geogr. v. Griech. II 308, idem esse quod nunc Kastro Tornese Leake, Morea II 176 Forbiger, Alte Geogr. III 978 adn. 19. Eam conditam esse ab Actore et a matre Ὑρμίνη appellatam tradit Paus. V 1, 11.

Ὑρτᾰκίδης patron. Asios, Hyrtaci filius, ab Idomeneo occisus *N* 387—388. *B* 837 οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην, τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, ib. 838 *M* 96 Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι. . . . . ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος *M* 110 Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν *M* 163 Ἄσιος Ὑρτακίδης.

Ὕρτᾰκος (Et. Magn. 784, 54 ἀπὸ τοῦ ῥύτακος? de accentu vid. schol. ed. Dind. A ad *N* 759). Hyrtacus, Asii pater, socius Troianorum. *N* 771 Ἄσιος, Ὑρτάκου υἱός. accus. *N* 759. cf. Apoll. III 12, 5 Buchholz, hom. Real. Ia 313.

Ὑρτῖος, Gyrtii filius, dux quidam Mysorum, quem Aiax Telamonius occidit. *Ξ* 511 Αἴας Τελαμώνιος Ὕρτιον οὖτα Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτερομύθων. de accentu cf. Herod. Arcad. 41, 28.

ὗς (ex σῦς, zd. hu, lat. sûs, ahd. sû, goth. svein χοῖρος, ksl. svinija ὗς Curt. Et.⁴ 385, Bopp Gl., Pott E. F.¹ I 215, W. I 1327, a su generare Curt. l. c., Benf. W. I 412, cf. Fick W.³ 199 495, aliter Bopp l. c., Pictet Or. I 370) formae: ὑός, ὗν, ὕες, ὑῶν, ὕεσσι(ν), ὗας. formae σῦς et ὗς pro metro variant. — sus, masc. et fem. ο 556 αὐλήν, | ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαι, ᾗσι συβώτης - ἐνίαυεν, ν 405 ο 39 συβώτην - | ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος, sch. MV χοίρων, ξ 414 ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω |, ξ 525 οὐδὲ συβώτῃ | ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι |, ν 410 ἔσθουσαι βάλανον - καὶ μέλαν ὕδωρ | πίνουσαι, τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν |, φ 363 τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες - κατέδονται |, ξ 8 αὐλή - ἥν ῥα συβώτης | αὐτὸς δείμαθ' ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος |, Zenod. δείματο οἶος cf. Duentz. Zen. 121, Ribbeck Philol. 9, 71, ξ 372 ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος, π 341 ρ 604 βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὗας. — additur adiect. ξ 397 ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω |, *K* 264 ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες | ἀργιόδοντος ὑός, in galea, *Ψ* 32 πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, | εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογός, *Θ* 476 νῶτον ἀποπροταμών - | ἀ. ὑός, ξ 438 νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν | ἀ. ὑός, ξ 423 ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν | ἀ. ὑός, ξ 416 οἵ περ ὀιζὺν | δὴν ἔχομεν πάσχοντες ὑῶν ἕνεκ' ἀ. |, *θ* 60 ὀκτὼ δ' ἀ. ὗας immolat Alcinous, ξ 419 ὗν εἴσηγον μάλα πίονα πενταέτηρον |. — v. l. est ξ 25 ἀγρομένοισιν ὕεσσιν pro ἀγρομένοισι σ., ο 386 ὕεσιν pro οἴεσιν metro repugnante. — Phot. χοῖρος ἢ σύαγρος cf. Hes., Suid., Cram. epim. 394, 3, E. M. 736, 40, E. Gud. 545, 33; 637, 49, E. Or. 146, 18, Eust. 244, 44; 1525, 7, de accentu Herod. Cath. Pr. 403, 13, in univ. Buchholz Ho. Real. I 2, 188 sq., Guenther, d. Viehzucht bei Ho. p. 27 sq. (ὑφορβός, Ὑάδες?)

ὑσμῑνη (skt. judhmas, judhmanâm cf. judh, judhjê pugno, zd. yud. judh a ju coniungere ducitur, ut sit manus conserere Benf. W. I 680, Bopp Gl., Pictet Orig. II 190, Curt. Et.⁴ 65 399, Pott E. F.¹ I 252, Fick W.³ 162. ex ὑσμινίη explicatur a Brugmano Curt. St. 4, 99 cf. Misteli KZ. 19, 122) dat. ὑσμῖνι *B* 863 *Θ* 56 ubi v. — pugna stataria, nos: Handgemenge, Feldschlacht. *Λ* 72 ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν, Did. οὕτως Ἀρίσταρχος ἡ ὑσμίνη τὰς κεφαλὰς ἴσας εἶχεν. ἰσοκέφαλος ἦν αὐτοῖς ἡ μάχη. ἄλλοι δέ· ἴσας ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον cf. Ariston., Franke ad l., Giseke JJb. 85, 511, *O* 328 *Π* 306 κεδασθείσης ὑ. | v. sch. BLV, *Λ* 297 ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ - ἶσος ἀέλλῃ |, *B* 863 *Θ* 56 μέμασαν - ὑσμῖνι μάχεσθαι | dativus sensu locali cf. Capelle Dat. loc. p. 15, de metaplasmo formae a nominativo oblitterato ὑσμίν ductae cf. Herod. Cath. Pr. 414, 2, Cram. epim. 65, 18, Bekk. anecd. 1228, E. M. 42, 28, Eust. 365, 12, *O* 303 ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες |, *B* 477 ὑσμίνηνδ' ἰέναι, *Y* 359 οὐδέ κ' Ἀθήνη | τοσσῆσδ' ὑ. ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο | *Y* 245 (ἀθ.) ἐν μέσσῃ ὑ. δηιοτῆτος | paraphr. τῇ μάχῃ τοῦ πολέμου, cf. Eust. 1206, 41, vituperat genus dicendi Duentz. d. hom. Beiw. 42, λ 612 (ἀθ.) ὑσμῖναί τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε | h. Ven. 11 οἱ πόλεμοί τε ἅδον καὶ ἔργον Ἄρηος | ὑσμῖναί τε μάχαι τε κτλ. — accedit adiectivum *Ξ* 448 *Π* 764 σύναγον **κρατερὴν** ὑ. |, *Π* 447 *Σ* 243 ἀπὸ κρατερῆς ὑ. | cf. *Π* 645, antecedit *Σ* 243 παύσαντο - φυλόπιδος - καὶ - πολέμοιο, sequitur 248 δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυντ' (Achilles), v. l. est ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο v. sch. A, *Π* 567 κρατερῇ ὑ. |, *Δ* 462 *E* 712 *H* 18 *Λ* 648 *N* 522 *Π* 451 648 788 *T* 52 *Φ* 207 λ 417 ἐνὶ κρ. ὑσμίνῃ | v. l. est *H* 18 ἀνὰ κρατερὴν ὑ., opponitur λ 417 μουνὰξ κτεινομένων, de η ante υ. non correpto v. O. Meyer Qu. Ho. 104, *E* 84 627 *H* 14 *Λ* 190 205 *N* 383 *P* 15 289 κατὰ κρατερὴν ὑ. |, v. l. est *N* 383 κ. κρατερῆς ὑ. v. sch. V, *B* 345 *E* 200 530 *M* 347 360 *O* 562 κατὰ κρατερὰς ὑ. |, v. l. est *M* 360 κ. κρατερὴν ὑ. v. Kayser Philol. 10, 378, *B* 340 διὰ κρατερὰς ὑ. |, *P* 543 ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑ. | **ἀργαλέη πολύδακρυς,** *Y* 245 ἐν **μέσσῃ** ὑ. δηιοτῆτος | v. supra, *O* 340 *Y* 395 **πρώτῃ** ἐν ὑ., *N* 314 ἐν **σταδίῃ** ὑ. |, opponitur τοξοσύνῃ, dat. localis *N* 713 σταδίῃ ὑ. |, v. l. σταδίης ὑ. ἔργα μεμήλει v. sch. V. — Hes. μάχη, παράταξις, ταραχή, σύνοδος. Veteres, quos sequitur Doed. Gl. 145, volgo ex ὑπομόνη explicant cf. Suid., E. M. 784, 55, E. Gud. 545, 37, E. Or. 153, 33, Cram. epim. 420, 27; 422, 7, Eust. 956, 22, de accentu Herod. Cath. Pr. 333, 11, de penultima ib. 533, 9 Orth. 456, 28, praeterea v. Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 797, Hoch Lexic. Bem. I, XXII sq., Retzlaff Synon. I 25 27.

ὑσμίνηνδε *B* 477 ὑσμίνηνδ' ἰέναι.

ὑστάτιος (ex ὕστατος Curt. Et.⁴ 663, Schmidt KZ. 16, 436) novissimus, postremus *O* 634 πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν |, praedicative pro adverbio ι 14 τί πρῶτόν τοι - τί δ' ὑ. καταλέξω |. — adv. ὑστάτιον postremum *Θ* 353 οὐκέτι νῶι | ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑ.

περ | re ad extremum adducta, cf. sch. A, La Roche H. St. p. 41, de accentu Herod. Cath. Pr. 120, 4 cf. Orth. 443, 11.

ὕστατος (skt. uttamas a praepos. ud, goth. ut, ahd. uz Curt. Et.[4] 227, Bopp V. Gr. III 498, Benf. W. I 283, Pott E. F.[2] I 637, Misteli KZ. 17, 173, Ebel Beitr. z. vgl. Sprachf. 5, 75, ad ava stirpem refert Ahrens KZ. 3, 168) oppos. *πρῶτος*. — 1) de loco: ultimus, novissimus *B* 281 *οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕ. υἷες Ἀχαιῶν* | cf. Schnorr de Carolsfeld Verb. colloc. p. 44, ceteris locis praedicative pro adverbio cf. La Roche Z. f. östr. G. 1871, 755, *N* 459 *τὸν δ' ὕ. εὗρεν ὁμίλου* | *ἑσταότ'* sch. L *οὐ διὰ δειλίαν οὐραγεῖ, ἀλλὰ διὰ λύπην*, *Ψ* 356 *ὕ. - Τυδείδης - λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους* |, c. genit. *ι* 444 *ὕ. ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε* |, *ι* 448 *τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων* | *ὕ*. — 2) de tempore: postremus *E* 703 *Λ* 299 *Π* 692 *τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν* (*ἐξενάριξας*) | Hes. *ἐσχάτιον, τελευταῖον*, h. 21, 4 *σὲ δ' ἀοιδὸς - πρῶτόν τε καὶ ὕ. αἰὲν ἀείδει* |, h. Merc. 289 *μὴ πύματόν τε καὶ ὕ. ὕπνον ἰαύσῃς* |. — 3) *ὕστατον* adv. ultimum, cf. La Roche H. St. p. 40 *μ* 250 *ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες* | - *τότε γ' ὕστατον* sch. H *Καλλίστρατος ὑπονοεῖ τὸν στίχον, λέγων ἐκλύεσθαι τὸ τάχος τῆς ἁρπαγῆς*, *X* 203 *εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕ. ἤντετ' Ἀπόλλων* |, *υ* 116 *μνηστῆρες π. τε καὶ ὕ. - ἑλοίατο δαῖτ'*. — 4) *ὕστατα* adv. cf. La Roche H. St. p. 41 *A* 232 *B* 242 *ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕ. λωβήσαιο* |, posteriore l. recte a recentioribus damnatur, v. Franke, Hes. *ἔσχατα*, cf. sch. D ad *A* 232, E. M. 785, 15, E. Gud. 545, 50, *υ* 119 *νῦν ὕ. δειπνήσειαν* |, *χ* 78 134 *τῷ κε τάχ' - νῦν ὕ. τοξάσσαιτο* |, *δ* 685 *ὕ. καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν* | sch. P *ὅ. τὰ ἰσοδυναμοῦντα παράλληλα τέθεικεν*, *υ* 13 *μνηστῆρσιν - μιγῆναι* | *ὕ. καὶ πύματα*, cf. Eust. 1880, 48, Lob. parall. 61, Lucas qu. lexil. 45. — in univ. cf. Cram. epim. 419, 25; 420, 3, E. M. 780, 10, E. Gud. 546, 3, Phot., Suid. (*πανύστατος, ὑστάτιος*.)

ὕστερος (skt. uttaras Fick W.[2] 24, v. *ὕστατος*) posterior *Γ* 215 *γένει ὕ. ἦεν* | natu minor, ceteris locis praedicative pro adverbio cf. La Roche Z. f. östr. G. 1871, 755. *E* 17 *Π* 479 *ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ* |, *Σ* 320 *ὕστερος ἐλθών* | sch. V *ὕστερον τῶν ἀναρπασάντων*, *ω* 155 *ἵκοντο προτὶ ἄστυ - Ὀδυσσεύς* | *ὕ., αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν* | — c. genit. *Σ* 333 *σεῦ ὕ. εἶμ' ὑπὸ γαῖαν* |. — 2) *ὕστερον* adv. cf. La Roche H. St. 40, postea, oppos. *νῦν* vel *σήμερον*. *H* 30 291 *Θ* 142 *νῦν μὲν - σήμερον - ὕ. αὖτε*, *Y* 127 (*ἀθ.*) *σήμερον· ὕ. αὖτε*, *A* 27 *ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕ. αὖτις ἰόντα* | cf. Paris. 2556, Coisl. 387, Hes., *K* 450 *νῦν - καὶ ὕ.*, *θ* 202 *τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι. τάχα δ' ὕ. ἄλλον* | *ἥσειν - οἴομαι*, *π* 272 *νῦν - ὕ.*, *H* 377 396 *παύσασθαι πολέμοιο - ὕ. αὖτε μαχησόμεθ'*, *Λ* 365 *Ξ* 313 *Y* 452 *ι* 351 *καὶ ὕ.*, *μ* 126 (*ἀθ.* v. sch. H) *εἰς ὕ.* |— 3) *ὕστερα* *π* 319 *ὕ. ταῦτα πένεσθαι* volgo pro adverbio habent, sed melius pro adiectivo praedicative posito accipitur. — v. l. est *B* 258 *ὕστερον αὖτις* in Massiliensi pro *ὥς νύ περ ὧδε*, *Ψ* 605 *ὕστερον* pro *δεύτερον* v. sch. B. — In univ. cf. Cram. epim. I 340, 19; 417, 17; 420, 3 18, E. M. 785, 10, E. Gud. 546, 13, E. Or. 155, 13, Herod. Cath. Pr. 195, 9, Mon. 21, 15, Lob. el. I 374. (*μεθύστερον*.)

ὑφαίνω (Curt. Et.[4] 63 297, Verb. d. gr. Spr. I 291 cf. *ὑφάω*) praes. ind. *ὑφαίνει, ὑφαίνουσιν*, ci. *ὑφαίνῃσιν*, opt. *ὑφαίνοις*, if. *ὑφαίνειν*, ipf. *ὕφαινον, ὕφαινε(ν), ὕφαινον*, iter. *ὑφαίνεσκον, ὑφαίνεσκεν*, ao. ci. *ὑφήνω*, ipv. *ὕφηνον*, ptc. *ὑφήνας, ὑφήνασα*. — texo 1) proprie c. accus. *Γ* 125 *ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν* | *δίπλακα πορφυρέην* cf. *X* 440, *Z* 456 *καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱ. ὑφαίνοις* | Doederl. *ὑφαίνῃς* mutata interpunctione, *ο* 517 *ὑπερωΐῳ ἱ. ὑφαίνει* |, *β* 104 *τ* 149 *ω* 139 *ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκον* (*ὑφαίνεσκεν*) *μέγαν ἱ.* |, *ω* 147 *ὑφήνασα μέγαν ἱ.* | de ultima ante *μ.* producta cf. Duentz. JJb. 95, 357, Hartel H. St.[2] 79, *ν* 108 *ἔνθα τε νύμφαι* | *φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα* de ultima producta cf. Duentzer l. c. p. 363, Hartel p. 108, O. Meyer Qu. Ho. 77, *τ* 139 *φᾶρος μέν μοι - ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων*, | *στησαμένη μέγαν ἱ., - ὑφαίνειν* |, ita Aristarchus v. sch. H., plurimi codd. *ὕφαινον*, *φᾶρος* ab *ὑφ.* pendet, if. ab *ἐνέπνευσε*. — *β* 94 *ω* 129 *στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν*, | *λεπτὸν καὶ περίμετρον*, *ε* 62 *ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν* | his tribus locis *ἱστόν* a participio pendens etiam supplendum est ad verbum finitum. — 2) translate cf. Lucas, meletem. p. 9 *Z* 187 *τῷ - πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινεν* |, *ε* 356 *μή τίς μοι ὑφαίνῃσιν δ. αὖτε* | *ἀθανάτων*, *H* 324 *I* 93 *τοῖς - ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν* |, *δ* 678 *οἱ δ' ἔνδοθι μ. ὕφαινον* | quem eundem vs. multi codd. repetunt post *π* 412, *ν* 303 *ἵνα τοι σὺν μ. ὑφήνω* | v. l. *ὑφαίνω*, sch. MV *κατασκευάσω*, M *συμβουλεύσομαι*, *δ* 739 *τινὰ - ἐνὶ φρεσὶ μ. ὑφήνας* | cf. sch. E, *ν* 386 *μ. ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς* | sch. M *κατασκεύασον*, *ι* 422 *πάντας τε δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον* | *ὥς τε περὶ ψυχῆς*, *Γ* 212 *μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον* | pro quo *ἔφαινον* a Casaubono commendatum, a Bentlejo probatum recep. Bekk. II cf. Apoll. Rhod. *Δ* 788, Merkel proll. p. XLIII. — in univ. cf. Cram. epim. 421, 22, E. M. 101, 20; 785, 28, E. Gud. 546, 20, Hes., Suid., Fulda Unters. 133 318. (*ὑφαντός, ὕφασμα*.)

ὑφ-αιρέω subduco, subtraho. compositum ap. Hom. non invenitur, tmesis statuenda videtur *B* 154 *ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν* | cf. Eust. 194, 30, ceteris locis *Δ* 421 *ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν* |, *E* 862 *τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλεν*, cf. Herod., *Θ* 77 *χ* 42 *ω* 450 *πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν* (*ᾕρει*) |, quod etiam est in v. l. *Ξ* 506, *ὑπό* rectius pro adverbio accipitur cf. La Roche *ὑπό* p. 4 33, Hoffmann Unters. 3, 10; 4, 10. *A* 501 *N* 611 *ὑπό* est praepositio.

ὑφαντός (*ὑφαίνω*) textus *ν* 136 *π* 231 h. Ven. 139 *ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν* | sch. M *ν* 136 *ἐξ ὑφάσματος κατεσκευασμένην*, *ν* 218 *ὑ. τε εἵματα*. Eust. 1787, 44, de accentu Herod. Cath. Pr. 222, 29, Arcad. 83, 8.

ὑφ-αρπάζω surripio. *Σ* 319 *ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους - ἁρπάσῃ ἀνήρ* | vulgo tmesis agnoscitur cf. La Roche *ὑπό* p. 33, sed potest esse praepositio, quamquam, si ita sit, genitivum exspectaveris, sed cf. *Σ* 244 *ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν - ἵππους* |.

ὕφασμα (*ὑφαίνω*) textum. *γ* 274 *πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε* | cf. Eust. 1436, 46, E. M. 785, 25.

ὑφάω (ab *ὑφή* ex rad. *ὑφ*, skt. vabh quod ex va ducitur, ahd. weban Aufrecht KZ. 4, 274, Doed. Gl. 167, Benf. W. I 287, Pott W. I 611, Curt. Et.[4] 63 297, Fick W.[2] 631 1017 1077) texo.

η 105 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι, Hes. Suid. ὑφαίνουσιν, de tempore praes. cf. Friedlaender Philol. 6, 669, Koechly de Od. carm. diss. I p. 33. (ὑφαίνω, ὕφασμα, ὕμνος.)

ὑφ-έλκω subtraho, ziehe unten. Ξ 477 ὁ δ' ὑφέλκε ποδοῖιν |, de conatu, de accentu cf. E. Gud. 182, 25, non recte Eust. 998, 37 inesse putat notionem clandestini, v. La Roche ὑπό p. 3.

ὑφ-ηνίοχος = ὁ ὑπὸ τῷ παραιβάτῃ ἡνίοχος, ut nihil differat a simplici: auriga. Ζ 19 αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων | ἔσκεν ὑ., Ariston. ἡ δ. ὅ. παρέλκει ἡ πρόθεσις ὡς ἐν τῷ Ποσειδάωνος ὑποδμώς cf. Friedlaend. Ar. p. 27, Lehrs Ar.² 108, Lob. parall. 383, v. etiam sch. BV, Phot., Suid., Hes., Eust. 622, 25, La Roche ὑπό p. 42.

ὑφ-ίημι 1) suppono, ubique in tmesi Ξ 240 ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει | sch. L ὡς ὑπέβαλε ταῖς βουσὶ τὰ μοσχία, ι 245 309 342 ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ | v. l. ὑπέμβρυον, male, sch. PV ὑπέθηκεν ἕ. cf. Eust. 1627, 30, τ 57 ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκεν |. — 2) demitto Α 434 h. AP 326 ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες | ita Zenodotus, Aristarchus, quem sequitur Ameis, ἀφέντες v. Did., sed cf. Duentz. Zenod. p. 130, Ribbeck Philol. 9, 24, Grashof Schiff p. 24. Hes. χαλάσαντες, ὑφελόντες cf. Eust. 130, 46. Praeter Zenodotum omnes ἐφέντες scripsisse contendit sch. BL. — La Roche ὑπό p. 38, Hoffmann Unters. 3, 10; 4, 11.

(**ὑφ-ικάνω**) compositum ap. Hom. non legitur, Λ 117 μὶν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει | ὑπό melius pro adverbio accipitur, La Roche ὑπό p. 4, Hoffmann Z. f. östr. G. 1861, 539, tmesin agnoscit La Roche H. St. p. 99.

ὑφ-ίσταμαι ao. ὑπέστην, ὑπέστης, ὑπέστη, ὑπέστημεν, ὑπέσταν Β 286, opt. ὑποσταίη, ipv. ὑποστήτω, ptc. ὑποστάς. — 1) recipio in me, sustineo c. inf. ao. Φ 273 ὡς οὔ τίς με θεῶν - ὑπέστη | ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι, Eust. 1236, 32 ἔτλη καὶ ὑπέμεινεν, cf. Hoffmann ad l. — 2) polliceor a) abs. Δ 267 ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα | Eust. 470, 26 ὑπεσχόμην, ἀνεδεξάμην, ι 365 ὥς περ ὑπέστης |. — b) c. acc. rei Ι 519 τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη | Hes. ὑπέσχετο, cf. Paris. 2681, Δ 244 χίλι' ὑπέστη | cf. sch. BL, Φ 457 μισθοῦ - τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσεν | cf. Eust. 1245, 38, γ 99 δ 329 ἤ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσεν | cf. sch. E, Ψ 180 τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, ad quod accedit inf. fut. Ψ 20 Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσίν, sch. A ἐν ἄλλῳ τετελεσμένα ὥς περ ὑπέστην. inf. accedit etiam κ 383 ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέστης, | οἴκαδε πεμψέμεναι, et Β 286 ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέσταν, | Ἴλιον ἐκπέρσαντ' - ἀπονέεσθαι | cf. Hes., Eust. 222, 9, ubi utrum partic. accusativus an dativus sit diiudicari nequit cf. Ε 715, Hentze Z. f. G. 1866, 746, Classen Beob. 143. — c) c. dat. pers. Ο 75 (ἀθ.) ὥς τοι ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι |. — d) c. dat. pers. et inf. fut. Ι 445 εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτός, | γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἡβώοντα | cf. E. M. 783, 43, Hes., Eust. 762, 26, Τ 195 δῶρα - ὅσσ' Ἀχιλῆι | χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, h. Cer. 466 ὥς τοι ὑπέστη ἔσεσθαι. — e) c. dat. pers. et acc. rei Ν 375 ὅσ' ὑπέστης | - Πριάμῳ, Τ 243 τρίποδας - οὕς οἱ ὑπέστη |. — accedit inf. Ε 715 ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ, | Ἴλιον ἐκπέρσαντ' - ἀπονέεσθαι, ubi ἀ. pro futuro est. — 3) cedo alicui, superiorem aliquem agnosco Ι 160 καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι | E. M. 783, 52 παραχωρησάτω, ὑπειξάτω cf. Hes., Suid., Apoll. Lex. 160, 25, Eust. 743, 52, de interpunctione loci sch. LV, Classen Beob. 14. — In univ. cf. E. Gud. 646, 25; 648, 6, Suid., Phot., La Roche ὑπό p. 41, Albrecht Curt. St. 4, 40.

(**ὑφ-οράω**) compositum ap. Hom. non legitur, Γ 217 ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε ὑπαί est pro adverbio cf. Apoll. Lex. 157, 28, Hes., Hoffmann Unters. 3, 10, La Roche ὑπό p. 5.

ὑ-φορβός (ὗς, φέρβω Berch comp. 16) ubique in fine vs. praeter ξ 3. — subulcus π 156 Εὔμαιος ὑ. |, φ 80 Εὔμαιον - δῖον ὑ. |, ξ 48 401 413 ο 301 π 1 20 333 452 ρ 183 260 589 φ 359 χ 162 δῖος ὑ. | idem, cf. ξ 3 π 56 ρ 507 χ 129 δῖον ὑ., π 477 ὑφορβόν |. — ξ 410 ἀνέρες - ὑ. | cf. E. Gud. 546, 39, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 809.

(**ὑφ-ορμάομαι**) Π 313 ἐφορμηθέντα δοκεύσας | sch. BL Ἀριστοφάνης ὑφορμηθέντα ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσαντα· καὶ οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή, sed cf. Nauck Ar. Byz. p. 49 n.

ὑψ-αγόρης (ὕψι, ἀγορή Berch comp. 22, Fedde Wortzusammensetzung 36) grandiloquus. α 385 ὑψαγόρην τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν | sch. S μεγαλοῤῥήμονα, ἐν τῷ λέγειν ὑπερήφανον, β 85 303 ρ 406 Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε cf. sch. MQ ad β 85, Apoll. Lex. 161, 8, Hes., Phot., Suid., Eust. 1424, 43, Ameis Ho. Kleinigk. 28. — γ 230 Zenodotus pro vulgato scripsit Τηλέμαχ' ὑ., μέγα νήπιε, ποῖον ἔειπες | v. sch. HM cf. Eust. 1464, 62.

ὑψηλός (ὑπέρ Curt. Et.⁴ 291) de genit. forma ὑψηλοῖο cf. Leskien JJb. 95, 7. — altus Β 395 ἀκτῇ ἐφ' ὑ., ζ 58 70 ἀπήνην | ὑ. εὔκυκλον, ι 185 ξ 6 περὶ δ' (ἔνθα οἱ) αὐλὴ | ὑ. δέδμητο quod explicatur loco priore addito κατωρυχέεσσι λίθοισιν | μακρῇσίν τε πίτυσσιν κτλ., alte saepta, Χ 440 α 126 γ 402 δ 304 η 346 δόμον ὑψηλοῖο |, v. l. α 126 ποιητοῖο v. sch. P, η 131 δόμον ὑ., ὅθεν, de ultima producta cf. Hartel H. St.² 125, Ζ 503 ρ 110 ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν |, Π 213 Ψ 713 δώματος ὑψηλοῖο, Ω 281 φ 33 h. 29, 1 ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν |, Ε 560 ἐλάτῃσιν - ὑψηλῇσιν |, Β 855 ὑ. Ἐρυθίνους |, α 426 θάλαμος - | ὑ. non in loco edito situs, sed altis parietibus, π [285] ὑψηλοῦ θ., θ 422 ὑψηλοῖσι θρόνοισιν |, γ 407 ι 304 σ 32 θυράων ὑ. |, Ξ 293 Ἴδης ὑ., χ 176 193 κίον' ἀν' ὑ., α 330 φ 5 κλίμακα δ' ὑ., Ω 449 κλισίην - | ὑ., Π 297 ὑ. κορυφῆς ὄρεος, λ 278 ὑψηλοῖο μελάθρου |, Μ 282 ι 113 192 κ 104 h. AD 23, 145 h. 27, 7 ὑ. ὀρέων, h. Ven. 160 266 ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν |, Φ 171 ὑ. - ὄχθην |, Π 429 πέτρῃ ἐφ' ὑ., Σ 275 ὑ. τε πύλαι, Μ 131 πυλάων ὑ. |, Μ 455 πύλας - ὑ., ζ 263 πύργος | ὑ., Μ 386 ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, v. l. ἀπ' εὐεργέος v. sch. M, Γ 384 πύργῳ ἐφ' ὑ., Η 338 437 πύργους (θ') ὑ., φ 51 ὑ. σανίδος, ι 183 σπέος - | ὑ., Μ 388 Π 397 702 Φ 540 τείχεος ὑψηλοῖο | cf. Π 512, cuius loci de hiatu v. Ahrens Philol. 6, 13, O. Meyer Qu. Ho. 109, Υ 146 τεῖχος - | ὑ., ubi errat Nicanor, nam ὑ. cum iis quae sequuntur coniungi non potest, η 45 τείχεα - | ὑ., Ψ 247 τὸν Ἀχαιοί | εὐρύν θ' ὑ. τιθήμεναι sc. τύμβον, Η 60 φηγῷ ἐφ' ὑ. — cf. in univ. E. M. 135, 21; 785, 34, E. Gud. 546, 46, Hes., de accentu Herod. Cath. Pr. 162, 7, id. ad Σ 580.

Ὑψ-ήνωρ (ion. pro Ὕψανωρ ab Ὕψι et ἀνήρ profectum. Fick, griech. Personennamen p. 83

102 Curtius Etym.[4] p. 307). 1) Dolopionis filius, Troianus, ab Eurypylo interfectus. E 76 Εὐρύπυλος Εὐαιμονίδης Ὑψήνορα δῖον, υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος . . . φεύγοντα ἔλασ' ὦμον. 2) Hippasi filius, Graecus, quem Deiphobus necat. N 411 (Δηίφοβος) ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν. cf. Friedländer, hom. Homonymie in Jahrb. f. Phil. 1860 Suppl. III p. 823 sq. Lehrs, Ar.[2] p. 462 sq.

ὑψ-ηρεφής (ita enim, non ut vulgo, ὑψερ. nominativus ex analogia scribendus cf. ἀμφηρεφής, ἐπηρ., κατηρ., ab ὕψι et ἐρέφω cf. Heerdegen comp. 44, Fedde Wortzusammensetzung 34, Berch 22, Doed. Gl. 329) ap. Hom. genit. ὑψηρεφέος, neutr. sg. ὑψερεφές et plur. ὑψερεφέα antepenultima metri causa correpta. — alte tectus, in altum exstructus. I 582 ὑ. θαλάμοιο |, h. Merc. 23 ὑ. ἄντροιο | de ultima producta cf. Hartel H. St.[2] 124, E 213 T 333 δ [15] η 225 τ 526 ὑ. μέγα δῶμα |, idem vs. in nonnullis libris post λ 178 legitur, Hes. ἐν ὕψει τὸν ὄροφον ἔχων, ἢ ὑψηλὴν ὀροφήν. ἐξ οὗ τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν δηλοῖ cf. Suid., δ 46 η 85 δῶμα καθ' ὑ. Μενελάου (Ἀλκινόοιο), sch. M τὸ οἴκημα τὸ ὑψηλόστεγον, ο 241 ὑ. θέτο δῶμα |, δ 757 δώματα θ' ὑψερεφέα cum synizesi, κ 111 ο 424 432 ὑ. δῶ |, ν 5 δῶ | ὑ. — cf. Eust. 540, 27; 1187, 35; 1481, 40, Leskien Curt. St. 2, 72.

ὑψ-ηχής (ὕψι et ἀχ, ἠχέω Fedde Wortzusammensetzung 34, Berch comp. 22, Doed. Gl. 890) alte fremens, hinniens, quod bene expressit Verg. A. XI, 496 arrectis frementes cervicibus alte E 772 θεῶν ὑ. ἵπποι |, v. l. ὑψαυχένες, sch. B ὑψαυχένες, ἤτοι εἰς ὕψος ἀειρόμενοι μετὰ ἦχον, Ψ 27 λύον δ' ὑ. ἵππους | Myrmidonum, v. l. λύοντο δὲ μώνυχας ἵ., sch. B ὑψοῦ ἠχοῦντας ad pedes referens coll. E 501, ἢ ὑψοῦ ἀνέχοντας ἑαυτούς coll. Z 509, E. M. 785, 50 παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναφέρειν τὸν ἦχον τῶν ποδῶν· ἢ μεγαλόφωνοι, ἢ ὑψαυχένες cf. E. Or. 153, 30, Philem. 278, 195, Hes., Suid., Eust. 606, 18; 918, 19, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 797. vituperat epitheton loco posteriore Geppert Urspr. II 110.

ὕψι (cum skt. uccê a stirpe ucca, ex udaca nata, quod ab añc rad. repetit, componit Schweizer KZ. 3, 395 cf. Pott EF.[1] I 88 E. F.[2] I 645, Kissling KZ. 17, 205, Gerland, d. gr. Dat. 25, L. Meyer V. Gr. I 261 Bopp V. Gr. III 497) proprie locativus videtur esse. — 1) alte, in alto Ψ 874 ὕ. δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε - πέλειαν |, Y 155 Ζεὺς δ' ἥμενος ὕ., in Olympo cf. vs. 22, π 264 ὕ. περ ἐν νεφέεσσι καθημένω, Iuppiter et Minerva, h. Ven. 67 ὕ. μετὰ νεφέεσσι - πρήσσουσα κέλευθον | Venus, O 387 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕ. sc. ἐμάχοντο, N 371 ὕ. βιβάντα, cf. Eust. 937, 63, indicat animum elatum et ferocem, h. AP 24 338 καλὰ καὶ ὕ. βιβάς, alte sublatis pedibus, refertur his locis ad genus quoddam saltationis v. Baumeist., Ξ 77 ὕ. δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν sch. AD τὸ γὰρ ὑγρὸν ὑψηλότερον τῆς γῆς κτλ., Hes. μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ ἀγκυρῶν ὁρμίσσομεν cf. sch. LV, δ 785, Grashof Schiff 30. — 2) in altum N 140 ὕ. δ' ἀναθρώσκων πέτεται sc. ὀλοοίτροχος, sch. A ὡς οἴκοθι καὶ ἄγχι, ὥς φησι Πτολεμαῖος. τινὲς δὲ τοῦτο ὀξύνουσιν, ὑψί, non bene Duentz. cum πέτεται coniungit, Π 374 ὕ. δ' ἄελλα | σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων, P 723 νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο | ὕ. μάλα μεγάλως. — Apoll. de adv. 606, 7, Herod. Cath. Pr. 505, 13, Orth. 464, 9, E. M. 169, 30, Eust. 140, 19, Suid. εἰς ὕψος. καὶ ὑψοῦ, ἐφ' ὑψοῦς. (ὑψιβρεμέτης, -ζυγος, -κάρηνος, -κερως, -κομος, -μέλαθρος, -πέτης, -πετήεις, -πυλος, Ὑψιπύλη, ὑψ-αγόρης, ὑψηλός, Ὑψήνωρ, ὑψηρεφής, ὑψηχής, ὑψόροφος. — ad eandem stirpem referuntur ὑψόθι, ὑψοῦ, ὑψόθεν, ὑψόσε.)

ὑψι-βρεμέτης (ὕψι, βρέμω Curt. Et.[4] 519, Heerdegen comp. 44, Berch comp. 22) alte tonans A 354 M 68 Ξ 54 Π 121 ε 4 ψ 331 h. Merc. 329 Ζεὺς ὑ., semper ab initio vs., sch. BL ad A 354 ὁ ἐν ὕψει βρέμων διὰ τῶν βροντῶν ἢ τῶν ἀνέμων cf. sch. A, E. M. 786, 2 ὁ ἐν ὕψει ἠχῶν, ὅ ἐστι βροντῶν cf. E. Gud. 546, 58, Phot., Suid., Hes., Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 807, Haupt Zus. z. Lachm. Betr. p. 100.

ὑψί-ζυγος (ὕψι, ζυγόν Berch comp. 14) ubique post tertiam arsin. — in sublimi sedem habens, metaphora a remigibus ducta qui sedent in transtris. Δ 166 Ζεὺς - ὑ., αἰθέρι ναίων |. sch. ABDL ὁ ἐν ὕψει καθήμενος· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ναυσὶ ζυγῶν, ἐφ' ὧν καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες· ἢ ὁ ἐν ὕψει ζυγοστατῶν καὶ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον, H 69 Σ 185 Κρονίδης δὲ ὑ. cf. sch. L ad l. priorem, Λ 544 Ζεὺς δὲ πατὴρ - ὑ. — Zenodotus pro B 60—70 scripsit ἀνώγει σε πατὴρ ὑ., αἰθέρι ναίων | Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον· ὣς ὁ μὲν εἰπὼν v. Ariston. cf. Duentz. Zen. p. 124. — Apoll. Lex. 161, 9 ὁ τὴν ἀνωτάτω ἕδραν ἔχων cf. E. M. 786, 3, E. Gud. 546, 61, Philem. 177, 254, Phot., Suid., Hes., Herod. Cath. Pr. 140, 15, Epim. Cram. I 417, 9, Eust. 460, 23, Naegelsb. H. Th.[2] 135 n., Friedlaender 2 ho. Woerterverz. 807.

ὑψι-κάρηνος (ὕ., κάρηνον Fedde Wortzusammensetzung 36, Berch comp. 14) altum caput habens, excelsus. M 132 δρύες - ὑ. | cf. h. Ven. 264. Suid. ὑψηλαί cf. Phot.

ὑψί-κερως (ὕ., κέρας, ex ὑψικερασος Fedde Wortzus. 37, Berch comp. 14) altis cornibus praeditus. κ 158 ὑψίκερων ἔλαφον.

ὑψί-κομος (ὕ., κόμη Fedde Wortzus. 36, Berch comp. 14) alte comatus. μ 357 δρυὸς ὑψικόμοιο | et ab initio vs. ξ 328 τ 297 ἐκ δρυὸς ὑ., Ξ 398 ι 186 δρυσὶν ὑ. | v. l. Agathoclis loco priore est ap. Eust. 993, 40 ἰξοφόροισιν, Ψ 118 δρῦς ὑψικόμους. Hes. ὁ ἄνω τὰς τρίχας ἔχων.

ὑψι-μέλαθρος (ὕ., μέλαθρον) altum tectum habens, in altum exstructus. h. Merc. 103 134 399 αὔλιον ὑ. |.

ὑψι-πετήεις (per paragogen ex ὑψιπέτης ductum putat Schuster Z. f. östr. G. 1859, 27, Leskien Curt. St. 2, 99, ὑψιποτήεις scribi volt, quod ex ποτή repetit, Goebel de epith. Ho. in εις desin. p. 43 cf. Fedde Wortzus. 30, L. Meyer V. Gr. II 607) alto volatu praeditus X 308 ω 538 αἰετὸς ὑ. |.

ὑψι-πέτηλος (ὕ., πέταλον cf. lat. adi. patulus, Curt. Et.[4] 211 Fedde Wortzus. 33, Berch comp. 14) frondes in alto, in cacumine habens. N 437 δ 458 δένδρεον ὑ. | λ 588 (ἀθ.) δένδρεα δ' ὑ. Apoll. Lex. 130, 33 πέτηλα φύλλα, καὶ ὑ. τὴν εἰς ὕψος φύλλα ἔχουσαν, cf. E. M. 785, 55, Hes., Suid.

ὑψι-πέτης (ὕ., πέτομαι Heerdegen comp. 44, Fedde Wortzus. 30, Berch comp. 22) alte volans M 201 219 N 282 υ 243 αἰετὸς ὑ. Herod. ad M 201 Ἀρίσταρχος ἐβάρυνεν εὑρὼν τὸ ὠκυπέτα (Θ 42 N 24) οὕτως κεκλιμένον ὡσεὶ καὶ

ἀπὸ τοῦ παντοπώλης παντοπώλα. πρόδηλον δὲ κὰκ τῶν διαλέκτων, ὑψιπέτας γὰρ εὑρέθη· τινὲς μέντοι ἐτόλμησαν ὡς τὸ τιμῆς (*I* 605), *οὕτως ὑψιπετήεις ὑψιπετῆς. ἀλλ' κτλ.* cf. sch. D, E. M. 786, 7, E. Gud. 546, 39, Hes., Suid., Herod. Cath. Pr. 65, 25. Philem. 178, 255, Thom. Mag. p. 371 Ritschl, Eust. 899, 54, La Roche H. T. 372, Lehrs Ar.[2] 304, Qu. ep. 160, Lob. El. I 343, ad Phryn. 684.

Ὑψῐ-πύλη Thoantis Lemniensis filia, Iasonis uxor, ex quo Euneum peperit. *H* 469 (*Εὔνηον*) *ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι.* Cum feminae Lemnienses viros interficerent, Hypsipyle sola patrem Thoantem servasse dicitur. cf. Apoll. Rhod. I 621 Apollodor. I 9, 17; III 6, 4 Hygin. fab. 74.

ὑψί-πυλος (*ὕ.*, *πύλη* Heerdegen comp. 44, Fedde Wortzus. 36, Berch comp. 14) post primum pedem. — altas portas habens *Z* 416 *Θήβην ὑ.*, *Π* 698 *Φ* 544 *Τροίην ὑ.*, cf. Hes., Eust. 652, 23.

ὑψόθεν (Kissling KZ. 17, 209) ex alto. *Λ* 53 *κατὰ δ' ὑ. ἧκεν ἐέρσας* | *- ἐξ αἰθέρος*, *O* 18 *ὅτε τ' ἐκρέμω ὑ.*, Axt Coni. Ho. p. 10 *ὅτε τ' ὑψόσ'* vel *ὑψοῦ ἀνεκρέμω* scribi volt, *Y* 57 *δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ -* | *ὑ.*, *υ* 104 *ἐβρόντησεν ἀπ' - Ὀλύμπου,* | *ὑ. ἐκ νεφέων*, *β* 147 *αἰετὼ - Ζεύς* | *ὑ. ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι* |, h. 8, 10 *πρηῢ καταστίλβων σέλας ὑ. ἐς βιότητα* | *ἡμετέρην*, Mars, *ρ* 210 *κατὰ δέ - ῥέεν ὕδωρ* | *ὑ. ἐκ πέτρης*, *χ* 298 *Ἀθηναίη - αἰγίδ' ἀνέσχεν* | *ὑ. ἐξ ὀροφῆς*, *M* 383 *ὁ. δ' ἄρ' ὑ. ἔμβαλ' ἀείρας* | sc. *μάρμαρον*, v. l. *ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος* | v. sch. A. — E. Gud. 420, 12.

ὑψόθι (Kissling KZ. 17, 209) ubique eliso *ι*. — in alto. *K* 16 *ὑ. ἐόντι Διί*, *P* 676 *ὑ. ἐόντα* sc. *αἰετόν*, *T* 376 *τὸ δὲ καίεται ὑ. ὄρεσφιν* | sc. *πῦρ*, Hes. *ἄνωθι*, Phot. Suid. *ἐν ὕψει* cf. E. M. 616, 12, E. Gud. 528, 31, Herod. Cath. Pr. 501, 12.

ὑψ-όροφος (*ὕ.* et *ὀροφή* ab *ἐρέφω* Fedde Wortzus. 36, Berch comp. 22, Doed. Gl. 331) ubique post primum pedem exc. *δ* 121. — altum tectum habens, in altum exstructus *Ω* 317 *ὑψορόφοιο - θαλάμοιο*, cf. *δ* 121, *Γ* 423 *β* 337 *ὑ. θάλαμον*, cf. *Ω* 192, *ε* 42 115 *η* 77 *κ* 474 *οἶκον ἐς ὑ.*, v. l. *κ* 474 *ἐυκτίμενον* rec. Bekk. I, v. l. est *ἐς ὑ.* pro *ἐυκτ.* *δ* 476 *ι* 533, rec. Bekk. II, qui etiam *ζ* 315 *κ* 474 *ο* 129 *ψ* 259 *ἐς ὑ.* pro *ἐυκτ.* scripsit. Suid. *ὁ ὑψηλὸν ὄροφον ἔχων*, Hes. *ὑψηλόν, μέγα* cf. Eust. 1664, 60, Schnorr Verb. coll. p. 84.

ὑψόσε (Kissling KZ. 17, 209) in initio vs. aut in quinto pede exc. *Φ* 269 302. — in altum *Λ* 307 *ὑ. δ' ἄχνη* | *σκίδναται*, *Σ* 211 *ὑ. δ' αὐγή* | *γίγνεται αἴσσουσα*, *Φ* 269 *ὑ. ποσσὶν ἐπήδα* | cf. sch. V, *Φ* 302 *τοῦ δ' ὑ. γούνατ' ἐπήδα* |, *Φ* 324 *ἐπῶρτ' Ἀχιλῆι κυκώμενος, ὑ. θύων* | Scamander, *K* 461 *τά γ' Ἀθηναίῃ -* | *ὑ. ἀνέσχεθε χειρί*. *M* 138 *βόας αὔας* | *ὑ. ἀνασχόμενοι*, *X* 34 *κεφαλὴν δ' ὅ γε κόψατο χερσίν* | *ὑ. ἀνασχόμενος*, cf. sch. B, *K* 465 505 *Y* 325 *ι* 240 340 *ὑ. ἀείρας* | Did. ad *K* 465 505 *διχῶς αἱ Ἀριστάρχου ὑψόσε καὶ ὑψοῦ* cf. La Roche H. T. 372, *Φ* 307 *ὑ. ἀειρόμενος* cf. *μ* 249 *ν* 83, sch. H *μ* 249 *ὑψόσ'· ὑψοῦ* (cod. *ὑψόθεν*) *διχῶς* cf. La Roche Did. p. 6, *Ψ* 501 *ἵπποι* | *ὑ. ἀειρέσθην*, *ϑ* 375 *μ* 432 *ὑ. ἀερθείς* |, *Ξ* 349 *ἀπὸ χθονὸς ὑ. ἔεργεν* | v. l. *ἄειρε* et *ἔερπε*, Chiae *ἵκανε*, Zenodoti *ἵν' ἀπὸ χθονὸς ἀγκαζέσθην* v. Did., *μ* 283 *ὑ. δ' ἄχνη* | *- σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν* | quod praegnanter dictum est pro *ὑ. ἀειρομένη ἔπιπτεν*, *τ* 38 *κίονες ὑ. ἔχοντες* | in altum eminentes, *χ* 467 *ὑ. ἐπεντανύσας* sc. *πεῖσμα*. — Hes. *εἰς ὕψος* cf. sch. Ap. Rhod. *Γ* 257, La Roche H. St. p. 91.

ὑψοῦ (*ὑπέρ* Curt. Et.[4] 291, cf. Benf. W. I 283, Pott E. F.[2] I 645 Kissling KZ. 17, 209) alte, in alto. *N* 12 *ἧστο -* | *ὑ. ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου*, *N* 200 *ὑ. ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε* | leones capram, *N* 201 *τὸν ὑ. ἔχοντε -* | *τεύχεα συλήτην*, *Z* 509 *O* 266 (*ἀθ.*) *ὑ. δὲ κάρη ἔχει*, equus, *ε* 164 *ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς* | *ὑ.*, *ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' - πόντον* sch. PQ *βέλτιον τὸ ὑ. τοῖς ἄνω συνάπτειν κτλ.*, recte, non bene iudicat Brieger Philol. 29, 209, *Α* 486 *νῆα - ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν* | *ὑ. ἐπὶ ψαμάθοις* cf. h. AP. 329, sch. BL *διδάσκει πολὺ ἀπὸ θαλάττης ὑφορωμένους τὴν πλήμμυραν*, *δ* 785 *ϑ* 55 *ὑ. δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν* sc. *νῆα*, ita ut alte emineret e mari, sch. BEHPQT *ἐν βάθει τοῦ ὕδατος· ἢ ἐπὶ μετεώρῳ* cf. sch. AD *Ξ* 77, Eust. 140, 5; 968, 36, Nitzsch ad *β* 416. — v. l. pro *ὑψόσε* fuit *K* 465 505 *μ* 249 v. Did. E. Gud. 528, 31; 548, 5, Hes., Cram. epim. 418, 14, Herod. Cath. Pr. 504, 3.

ὕω (rad. *ὑ*, skt. su, cf. umbr. savitu, imber Benf. W. I 408, Pictet Or. I 138, Pott W. I 1341, Fick W.[2] 198, Curt. Et.[4] 397) pluo. *M* 25 *ξ* 457 *ὗε δ' ἄρα Ζεύς* | *πάννυχος* (*συνεχές*) Hes. *ἔβρεχεν* cf. Phot., Eust. 1769, 37, *ζ* 131 *ὑόμενος* leo, sch. BE *βρεχόμενος* cf. Phot., Suid., E. M. 775, 1, E. Gud. 545. 44, E. Or. 156, 18, Eust. 890, 44. (*ὑετός*, *Ὑάδες?*)

Φ.

φάανθεν v. *φαίνω.*

φαάντατος (ex *φαϝαν* vel *φαϝαντ* stirpe ducit Benf. W. II 102 KZ. 7, 58, melius ex *φαϝεσνο*, *φαεννο* pariter atque *φίλτατος* formatum putat Sonne KZ. 13, 436 cf. ib. Dietrich 10, 441, Schmidt 19, 383, Curt. Erlaeutt.[2] 99) lucidissimus *ν* 93 *ἀστὴρ - φ.*, sch. MV *λαμπρότατος*, Ariston. *X* 318 *ἡ. δ. ὅ. νῦν τὸν ἕσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλλοις δὲ* (*ν* 53) *τὸν ἑωσφόρον φαάντατον· καὶ οὐ δεῖ ὡς μαχόμενον λαμβάνειν. ἕτερον δὲ τὸν ἕσπερον, ὡς ἂν παλαιός. οἶδε τοῦ ἑωσφόρου* cf. Eust. 1734, 33 Lob. el. I 374 n. 28.

φαγ- (skt. bhaǵ, bhaksh, zd. baz Bopp Gl., Pott EF.[1] 271, Benf. W. I 222, Curt. Et.[4] 113 Fick W.[2] 133, mire a *φάζειν· τὸ φονεῦσαι* Phot. ducit Doed. Gl. 2214) ao. *ἔφαγον*, *ἔφαγε*, *φάγες*, *φάγε*, *φάγομεν*, *φάγον*, ci. *φάγῃσι(ν)*, *φάγωσιν*, opt. *φάγοι*, *φάγοιτε*, if. *φαγέμεν*, *φαγέειν*, *φαγεῖν* h. Cer. 372, ptc. *φαγών*, *φαγόντε*. — edo, comedo 1) c. accus. *Ω* 411 *οὔ πω τόν γε κύνες φάγον οὐδ' οἰωνοί* |, *Φ* 127

ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος - δημόν | qui edat v. Ariston. cf. Friedlaend. Ar. p. 9, Delbrueck-Windisch Syntact. Forsch. p. 131, alii minus recte: qui ederit v. s. v. ὑπαΐσσω, Aristophanes ὥς κε φ. v. Did., ξ 135 τόν γ' - φάγον ἰχθύες cf. ω 291, ι 347 φάγες ἀνδρόμεα κρέα |, Cyclops, μ 130 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, ι 94 ὅς τις λωτοῖο φάγοι - καρπόν, ubi propter optativum recte eiciunt versum 90 Franke JJb. 73, 200, Kayser Philol. 17, 350, δ 33 ξεινήια πολλὰ φαγόντε | v. l. φαγόντες rec. Bekk. II, Ameis, Duentz., h. Cer. 372 ῥοιῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν, — In tmesi legitur Β 317 326 κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν | sc. δράκων, La Roche et Bekk. II τέκνα φάγε cf. Ho. Bl. I 144, 17, sed v. Kayser Philol. 18, 676, γ 315 ο 12 μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν | π 429 κατὰ ζωὴν φαγέειν, v. l. φαγέμεν. — 2) c. genit. ι 102 λωτοῖο φαγών, ο 373 τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε. — 3) abs. ι 232 τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν, θ 477 τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγῃσιν, | Δημοδόκῳ, β 76 εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε sc. κειμήλιά τε πρόβασίν τε, ρ 404 αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλῳ |, ω 254 ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε |, κ 386 πιεῖν φαγέμεν τε, ο 378 φ. πιέμεν τε, π 143 σ 3 φ. καὶ πιέμεν. — E. M. 786, 24, E. Gud. 547, 20, Choer. dict. 754, 27, Herod. de verbis 800, 37, Eust. 1784, 39. (κατα-, ἀνδροφάγος, γλακτοφάγος, Λωτοφάγοι, σιτοφάγος, ὠμοφάγος, φηγός?)

φάε ex φαϝ rad., quae a φα, skt. bha ducitur Curt. Et.[4] 297, Verb. d. gr. Spr. I 211, Savelsberg dig. p. 9 n., KZ. 21, 198, Doed. Gl. 2185) aor. illuxit ξ 502 φάε δὲ - ἠώς | Apoll. Lex. 161, 30 ἐπέτελλε cf. E. M. 788, 15, Hes., Eust. 1770, 50. (ex φαϝ ducuntur φαέθων, Φαέθων, Φαέθουσα, Δημοφόων, Εὐρυφάεσσα, πιφαύσκω, Φοῖβος?, φάος, φαεινός, φαείνω, φαάντατος, φαεσίμβροτος, φέγγος?)

Φαέθουσα (φαέθω cf. Classen, Beobacht. II p. 8). Solis filia. μ 131 θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσίν, | νύμφαι ἐυπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε, | ἃς τέκεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα. | τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ | Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, | μῆλα φυλασσέμεναι πατρώια καὶ ἕλικας βοῦς. Nympharum naturam per allegoriam explicaverunt schol. B ad l. l. θεαὶ δὲ αἱ ὧραί εἰσιν Eust. 1717, 34 αἱ κατὰ τὸν Ἥλιον δυνάμεις ἢ ἡμέραι αἱ τὸν καθ' ἡμᾶς βίον ὑπὸ χρόνον ὄντα οἷον ποιμαίνουσαι. Nympha vero Phaethusa simillima est Phaedonti, qui ipse quoque primum cognomen Solis erat, tum heros et Solis filius est intellectus et effictus. de ea re cf. Max Müller, essaies II p. 73 sq. d. Uebers. Preller, griech. Myth.[3] I 351.

Φαέθων (φαέθω) Aurorae equus. ψ 246 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵ τ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι. ab aliis Solis ipsius equi ita sunt appellati.

φαέθων (ex φαϝ Curt. Et.[4] 297, Benf. W. II 102, Wenzel de verbis in θω cad. 33, mire ex φαΐζων explicat Doed. Gl. 2195) lucens, splendens Λ 735 ε 479 λ 16 τ 441 χ 388 ἠέλιος φ., h. 31, 2 Ἥλιον - φαέθοντα. Apoll. Lex. 161, 28 λάμπων cf. E. M. 786, 32, E. Gud. 547, 27, Phot., Suid., Hes., Herod. Cath. Pr. 440, 9, Orth. 427, 14, Classen Beob. p. 46.

φαεινός (ex φαϝεσνος cf. aeol. φαεννός a φαϝ rad. cf. Curt. Et.[4] 297, Benf. W. II 371, Sonne KZ. 13, 436, Brugmau Curt. St. 4, 95, Doed. Gl. 2187, Bopp V. Gr. III 230) compar. φαεινότερον Σ 610 h. Ven. 86. — lucidus, splendidus. dicitur de splendore 1) lucis Θ 555 φ. ἀμφὶ σελήνην | Apoll. Lex. 161, 20 λαμπρά. ἐν δὲ τῇ Θ τῆς Ἰλιάδος „φ. ἀμφὶ σελήνην" ἐζήτησαν πῶς τότε ἡ σελήνη δύναται φαεινὴ εἶναι, ὅτε τὰ ἄστρα λαμπρὰ φαίνεται. ὅθεν ὁ Ἀρίσταρχος τοῦτο λύων φησὶ φαεινὴν οὐ τὴν τότε λαμπρὰν ἀλλὰ τὴν φύσει λαμπράν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς Ναυσικάας (ζ 74), ἣν διὰ τὸ ἐρρυπῶσθαι εἰς τοὺς πλυνοὺς παρακομίζει. ἀλλὰ δῆλον, φησίν, ὅτι ἐνταῦθα ἀκουστέον τὴν φύσει λαμπράν cf. Ariston. ad Φ 128, Friedlaend. Ar. ad Γ 352, sch. E ζ 58, Lehrs Ar.[2] 199. fuerunt qui legerent φάει νῆν (= νέην) v. Eust. 729, 25, δ 188 ἠοῦς - φ. cf. Krah Philol. 17, 211, Ε 215 φ. ἐν πυρί, de hiatu cf. Hoffmann Qu. H. I 56, Ahrens Philol. 6, 27, Ν 3 7 Ξ 236 Π 645 Ρ 679 Φ 415 ὄσσε φαεινώ |, Ν 435 ὄσσε φαεινά cf. Eust. 1080, 10, Ellendt üb. d. Einfl. d. Metr. p. 6. — 2) metalli Μ 151 χαλκός - φ. |, Ψ 561 φαεινοῦ κασσιτέροιο |, Γ 357 Η 251 Λ 435 ἀσπίδος - φ., Ε 437 Π 704 Χ 97 φ. ἀσπίδα, Σ 479 ἄντυγα - φ., | τρίπλακα, μαρμαρέην, Θ 272 σάκεϊ - φ. |, Ν 342 σακέων τε φ. |, Σ 610 θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς |, ξ 482 ζῶμα φ. | cf. sch. H, Apoll. Lex. 81, 18, Eust. 1770, 35, Lehrs Ar.[2] 121, Κ 76 φ. τε τρυφάλεια |, Ν 805 φ. πήληξ |, Π 104 φ. | πήληξ, offenditur vocis collocatione Lehrs Ar.[2] 450, Ν 527 πήληκα φ. |, Χ 314 κόρυθι - φ. |, Δ 253 Ψ 821 τ 453 φ. δουρός, Δ 496 Ε 611 Ζ 32 Λ 577 Ν 159 183 190 370 403 516 Ξ 461 Ο 429 573 Π 284 399 409 466 477 Ρ 304 347 525 574 δουρὶ φ. | cf. Eust. 842, 58, v. l. Π 399 ποιμένι λαῶν v. sch. A, Γ 247 ο 121 κρητῆρα φ. |, κ 23 μέρμιθι φ. | ἀργυρέῃ, h. Cer. 169 φ. | - ἄγγεα cf. vs. 107 κάλπισι χαλκείῃσι, τ 256 περόνην - φ. |, h. Merc. 247 κληῖδα φ. |, h. Ven. 162 κόσμον - φ. | πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας κάλυκάς τε καὶ ὅρμους |, ib. 87 κάλυκάς τε φ. |, Δ 645 Σ 422 η 169 θρόνον - φ. |, ε 86 ἐν θρόνῳ - φ. σιγαλόεντι |, ubi referri videtur ad clavos argenteos, h. Cer. 193 κλισμοῖο φ. | — 3) coloris aut polliturae Κ 156 τάπης - φ. |, Ε 315 πέπλοιο φ., h. Ven. 86 πέπλον - φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς |, Γ 419 ἑανῷ ἀργῆτι φ. | sch. A τοῦτο ἐκ παραλλήλου εἴρηται, ζ 74 ἐσθῆτα φ. | sch. EHPV οὐ τὴν τότε οὖσαν φαεινήν, ῥερύπωται γάρ· ἀλλὰ τὴν φύσει καθαράν cf. PQT, E ζ 58, Ariston. Φ 128, Eust. 1552, 15, χ 201 θύρην - φ. |, ζ 19 θύραι - φ. |, Ξ 169 κ 230 256 312 φ 45 h. Ven. 60 236 θύρας - φ. |, de rebus ex corio factis Μ 401 τελαμῶνα - φ. | ἀσπίδος, φ 54 γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φ. |, de ornamentis ex metallo factis cogitat Motz üb. d. Metallarbeiter d. heroi. Zeit p. 19, Κ 500 Τ 395 Ψ 384 h. Merc. 497 μάστιγα φ. |, ζ 316 μάστιγι φ. |, cf. Eust. 821, 16 1552, 15, ad ornamenta ex metallo facta referunt Motz l. c. p. 20, Hopf üb. d. Kriegswes. im heroi. Zeitalter p. 12, sed cf. Nitzsch ad ζ 316. — de colore puniceo Ο 538 νέον φοίνικι φαεινός | sc. ἵππειος λόφος, cf. Eust. 1030, 39, Ζ 219 Η 305 ζωστῆρα - φοίνικι φ. | ψ 201 ἱμάντα βοὸς φοίνικι φ. | v. l. ἶφι κταμένοιο v. sch. H. — Ξ 176 πλοκάμους - φ. | unguentis splendentes, cf. Eust. 975, 60. — In univ. cf. Choer. 273, 30, Arcad. 65, 24, Herod. Cath. Pr. 184, 18, Orth. 447, 2, E. M. 786, 26,

E. Gud. 547, 29 54, Phot., Hes., Suid., Eust. 427, 40; 1728, 6.

φαείνω (ex φαϝεσνω a φαϝ Curt. Et.[4] 297, d. Verb. d. gr. Spr. I 364, Dietrich KZ. 10, 441, Brugman Curt. St. 4, 96, G. Meyer d. m. Nasalen gebild. Präsensstämme d. Gr. p. 50) prs. ci. φαείνω μ 383, opt. φαείνοι, φαείνοιεν, ipv. φάεινε, ptc. φαείνων. — luceo, de sole μ 383 (ἀθ.) εἰ δέ μοι οὐ τίσουσ' - ἀμοιβήν | δύσομαι εἰς Ἀίδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω | sch. H τὸ φ. ἐνεστῶτός ἐστιν ἀντὶ μέλλοντος, Apoll. Lex. 161, 29 φανῶ. est coniunctivus cf. Nitzsch ad l., Delbrueck-Windisch Syntact. St. I 24 124, μ 385 (ἀθ.) σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε | καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ - ἄρουραν |, γ 2 ἠέλιος ἀνόρουσε - ἵν' ἀθανάτοισι φαείνοι | καὶ θν. βρ. ἐπὶ - ἄ. |, plurimi libri male φαείνῃ, de candelabris σ 308 λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν - | ὄφρα φαείνοιεν, σ 343 ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν | ἑστήκειν Ulixes, lucem praebens. — Choerob. 273, 12, Herod. Cath. Pr. 451, 2, Orth. 462, 8, E. M. 786, 29, E. Gud. 33, 39, Suid., Eust. 1728, 5; 1848, 31, Lob. proll. 39, el. II 124 (ἀμφι-).

φαεσί-μβροτος (ex φαϝεσ. cf. φαυσίμβροτος Pind. v. Curt. Et.[4] 298, Clemm comp. 31 40 80, Heerdegen comp. 39, Schoenberg comp. 32 63, Fedde Wortzus. 24, Berch comp. 7, 18, Benf. W. II 103) mortalibus lucens κ 198 ἠέλιος φ. cf. Eust. 1651, 52, κ 138 φ. ἠελίοιο | sch. T τοῦ τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντος. v. l. fuit φαεσιμβρότου ἠ. pro τερψιμβρότου μ 269 274 v. sch. H. Ω 785 φ. ἠώς | cf. Apoll. Lex. 161, 10, E. M. 786, 31, Zonar. 1791, Phot., Suid., Hes., v. l. fuit ῥοδοδάκτυλος v. sch. A, rec. Bekk. II cf. Geppert Urspr. II 110.

φαιδιμόεις (per paragogen ex φαίδιμος natum putant A. Lobeck, Schuster Z. f. östr. G. 1859, 27, Leskien Curt. St. 2, 100, a substantivo, quod ponit, τὸ φαίδιμον ducit Goebel de epith. in εις desin. p. 5) illustris N 686 φ. Ἐπειοί | sch. BLV ἀντὶ τοῦ φαίδιμοι, παραγώγως· οὐ γὰρ ἔγκειται τὰ ἔντεα. τινὲς δὲ σύνθετον ὑπονοοῦσι τὴν λέξιν, ἵν' ᾖ λαμπρὰς πανοπλίας ἔχοντες cf. Eust. 954, 56. Phot. Suid. λαμπροί. nonnulli legerunt φαίδιμοι ἔντεσ', cf. etiam Lob. proll. 171, el. I 457.

φαίδιμος (a φα rad. ex φαίιμος ortum censet Curt. Et.[4] 641, aliter iudicat Doed. Gl. 2195, nonnulli a φαϝιδ stirpe repetunt) 1) proprie: nitidus, candens Z 27 Θ 452 K 95 N 435 Π 805 Ψ 63 691 φ. γυῖα |, λ 128 ψ 275 φ. ὤμῳ |, h. AD. 4 φ. τόξα. — 2) translate: illustris E 617 H 187 Δ 496 O 419 P 284 Ψ 779 φ. Αἴας |, postremo loco Oilei filius, ceteris Telamonis cf. Pappenheim Philol. Suppl. 2, 47, Δ 505 Z 466 472 494 H 1 90 Θ 480 M 290 462 N 823 Ξ 388 390 402 O 65 (ἀθ.) 231 (ἀθ.) Π 577 588 649 727 760 858 P 316 483 754 Σ 155 175 Y 364 Φ 5 X 274 φ. Ἕκτωρ |, de Zenodoti v. l. Σ 155 v. Ariston., I 434 Φ 160 583 X 216 ω 76 φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ |, κ 251 λ 100 202 488 μ 82 φ. Ὀδυσσεῦ |, v. l. fuit κ 251 πυκνὰ καὶ ὕλην, pro κερδαλεόφρον Δ 339 Zenod. legit φ. Ὀδυσσεῦ v. Ariston., Z 144 Ἱππολόχοιο - φ. υἱός |, P 288 Λήθοιο - φ. υἱός | Ἱππόθοος, Φ 97 Πριάμοιο - φ. υἱός | Lycaon, Φ 152 Πηλεγόνος - φ. υἱός | Asteropaeus, γ 189 Ἀχιλλῆος - φ. υἱός |. π 395 σ [413] Ἀμφίνομος - | Νίσου φ. υἱός, β 386 Φρονίοιο Νοήμονα φ. υἱὸν |, ω 243 φ. υἱός | Laertae, τ 31 χ 141 ω 526 Ὀδυσεὺς καὶ φ. υἱός |, ο 2 Ὀδυσσῆος - φ. υἱόν |, ξ 164 ἐκείνου - φ. υἱόν | eiusdem, v. l. νήπιον, τ 368 φ. υἱόν | Telemachum, π 308 φ. υἱός | idem, h. Merc. 328 φ. υἱόν | Iovis, Apollinem. ad 617 Φαίδιμος ἥρως | annotat sch. BQ ἄδηλον εἰ κύριον τὸ φαίδιμος. — Hes. λαμπρός. κατὰ ψυχὴν ἰσχυρός. ἐπίσημος. σπουδαῖος cf. Apoll. Lex. 161, 11, Herod. Cath. Pr. 171, 20, E. M. 789, 55, E. Gud. 548, 22, Phot.

Φαίδιμος (vid. φαίδιμος de derivatione cf. Fick gr. Personennamen p. 34 A. Goebel, lexilogus ad Hom. 1878 I p. 391). Sidoniorum rex, Menelaum hospitio exceptum amplissimis ornavit donis, e quo numero calicem Telemacho se esse daturum hic pollicetur. δ 617 ο 117 ἔργον Ἡφαίστοιο, πόρεν δέ ἑ Φαίδιμος ἥρως, Σιδονίων βασιλεύς. ad priorem locum schol. PQ ἄδηλον εἰ κύριον τὸ φαίδιμος. sed et saepius nomen proprium apud scriptores Graecos reperitur cf. Hesych. Benseler, Eigennamen s. v. Stephanus thes. Gr. ling. et hoc loco desideratur.

Φαίδρη (ion. pro Φαίδρα ab adi. φαιδρός clarus Eust. 395, 21 Suid. Hesych. Pott in KZ. VIII 112 Curtius Et.[4] 641 A. Goebel, lexilogus Hom. I 391 Fick, Personennamen p. 84 de accentu mutato vide ap. Eust. 1567, 52; 1383, 37 ubi complura exempla proferuntur et Lehrs Aristarch.[2] p. 279 sq.) λ 321 Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον καλήν τ' Ἀριάδνην sc. Ὀδυσσεύς. Apud Homerum nihil commemoratur nisi nomen. Erat autem Minois filia, altera Thesei uxor. Hippolyti privigni amore capta, cum ab eo esset repudiata, apud patrem illum calumniatur. Itaque cum ille periisset, ipsa quippe quam facti paeniteret, laqueo vitam finivit schol. V ad l. l. Eurip. in Phaedra Paus. X 29, 3 Plut. paral. min. 34 Hygin. fab. 47; 251.

Φαίηκες (incertae originis nomen plerisque a rad. φα (φαίνω) derivandum videtur, alii enim ducunt ab adi. φαιός schummrig grau ut Welcker, rhein. Mus- 1833 I 231 Preller, griech. Mythol.[3] I 519 Curtius, Etym.[4] p. 641 Fick, Pers.-Namen p. 84 alii a φαίνω ut φαικός φαιδρός clarus Hartung, Dämonen p. 16; id. Relig. d. Gr. u. Röm. p. 28 Gerlach, altgr. Märchen in d. Odyssee p. 15. Quod vero Welcker l. l. vertit: ‚Dunkelmänner' = ‚Fährmänner des Todes' recte oblocutus est Preller l. l. I 516 sq. dubito an sit compositum, cuius alterum membrum proficiscatur a rad. φαϝ φαι-ός, alterum ηκες mutilatum sit plural. terminatione in -ες correpta. cf. gloss. Hesych. ἠκέα· ὀξέα lat. ocior = celer v. Curt. Et.[4] p. 130 sq. Doederlein Gloss. No. 180. A. Goebel in lexilog. Hom. I 392 Φαίηκες = ὄλβιοι πλούσιοι a rad. φι tumere per φιαρός pinguis ψίεις dives). Phaeaces qui sub rege Alcinoo Scheriam incolunt Φαίηκες ζ 195 η 108 θ 23 188 440 ν 130 160 369 ἀγαυοί ζ 55 ν 120 304 ἀμύμονες θ 428 ναυσὶ κλυτοί η 39 π 227 δολιχήρετμοι ναυσὶ κλυτοὶ ἄνδρες θ 191 369 ν 166 **Φαιήκων** ε 35 τ 279 ε 280 288 345 ζ 35 197 257 298 302 η 98 136 186 θ 11 26 97 387 536 ν 186 210 η 316 θ 5 91 108 117 198 207 231 250 ν 12 149 Φαιήκων ἀνδρῶν ζ 3 114 202 η 156 λ [343] θ 567 ν 175 [322] Φ. μεγαθύμων η 16 Φαιήκεσσι ζ 270 η 11 θ 21 201 557 ν 302 παρὰ Φ. ν 204 Φ. φιληρέτμοισι ε 386 θ 96 386 535 ν 36 λ 349 Φ. . . ἀντιθέοισιν ζ 241 ἐν Φαιήξιν η 62 Φαίηκας ζ 284 θ 86 ἐς Φαίηκας ζ 327 ψ 338 vocat. Φαίηκες λ 336. Phaeaces qui omnes fere a rebus navalibus denominati sunt cf. θ 110 sq.

saep. Lehrs Aristarch.[2] p. 458 459 adn. Welcker l. l. p. 222 Friedländer, hom. Homonymie Jahrb. f. Phil. 1860 Suppl. III 815, imprimis apud Homerum celebrantur, quod mira quadam celeritate ν 86 sq. η 36 homines naufragos, qui ad ipsorum terram sunt appulsi, domum deducunt ζ 290 ϑ 28—33 566 π 227 sq. ε 35 sq. η 193 sq. 222 sq. 315 sq. Alcinous enim et cum Rhadamanthyn prosequerentur, Phaeaces uno eodemque die Euboeam, omnium terrarum diversissimam, et navigasse et inde revertisse praedicat, et Ulixem, etsi illius patria etiam longinquior esset, una nocte eo navi se missurum esse pollicetur η 317—326. Scientia igitur et usu rerum navalium, id quod iis Neptunus dedit η 34, praestant omnibus ib. 33 sq. ζ 263—271 η 43 108 sq. ϑ 34 sq. 50 sq. 247 252 sq., quapropter et appellantur *δολιχήρετμοι ναυσὶ κλυτοί* et duo portus prope urbem aedificati ζ 263 et forum prope navium stationem exstructum ϑ 5. Naves vero eorum cum non modo accipitre, quo nulla avis est velocior ν 86 sq. sed ne cogitatione quidem celeritate superentur η 36, tum ipsae mente ac ratione sunt ornatae, ut etiamsi gubernatoribus careant, terras hominumque urbes omnes cognitas habeant et per se quo qui navigant voluerunt, tendant ϑ 556—563. Nec minus mirum, quod et ipsi Phaeaces noctu tenebrisque cooperti semper navigant ϑ 562 ν 33 sq. 93 sq. et peregrini homines qui avehuntur, cum primum navem conscenderunt, somno opprimuntur nec liberantur, priusquam egressi sunt η 318 ϑ 445 ν 72 sq. Deinde non finguntur homines, ut qui et origine et natura prope accedunt ad deos, quibus sunt carissimi ζ 203 η 34 ϑ 565 sq. ε 35 τ 279 *ἀγχίϑεοι γεγάασι* η 205 *σφισὶν* (sc. *ϑεοῖς*) *ἐγγύϑεν εἰμέν, ὥσπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.* Rex autem Nausithous filius Neptuni erat et Periboeae, qui Eurymedonte gigante nata erat η 56 sq. Ipse Neptunus ex suo genere illos prognatos esse profitetur ν 130, sed quae schol. ad Apoll. Rhod. IV 992 schol. ad ε 34 Steph. Byz. s. vv. *Σχερίη Δρεπάνη* narrant, illos ex sanguine Urani vel Titanum falce vulneratorum natos esse, Homerum fugerunt. Illa re autem usu venit, ut dei neque si quis Phaeacum iis occurrit, se occultent et ad illorum sacra venientes ipsi praesentes cum iis epulentur η 201—206 cf. Welcker l. l. p. 222 sq. Accedit quod procul ab hominibus *ἔσχατοι* tuto incolunt neque eorum consuetudine uti amant ζ 200 sq. η 32 sq. nisi quod homines naufragos excipiunt, exceptos domum prosequuntur ζ 200—207 η 190 sq. ζ 28—33 π 227 sq. saep. Ac ne terrae quidem quam incolunt, natura aut situs accuratius describitur; neque enim quidquam narratur nisi Scheriam, Alcinoi hortorum domusque portento ornatam η 82 sq. 112—130, quos versus spurios esse insuper docuerunt Friedländer in Philolog. VI p. 669 sq. Lehrs, Aristarch.[2] p. 405, *πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ* et *ἐσχάτην* procul ab hominibus sitam esse, cuius montes Ulixes duodevicesimo die postquam a fabulosa Calypsonis insula orientem versus profectus erat, conspexisse dicitur ε 277 sq. η 267 sq. Videtur igitur poëta Phaeacum sedem, quam insulam esse non contendit, ad occasum solis spectare sibi finxisse. Eo autem demigrasse rege Nausithoo duce ab Hyperia ζ 4 sq. quod nomen esse appellativum neque certam regionem significare v. s. v. *Ὑπερεία* 2. Atque ibidem mirum in modum omnes labores Ulixi finiuntur, id quod Mercurius Neptunus Leucothea futurum praenuntiant ε 34 288 sq. 345; nam inde dormiens Phaeacum navi Ithacam perducitur, quo ut perveniret ipse frustra enixe operam dederat. cf. Preller l. l. I 517 adn. 2. Phaeacum igitur terra, ut ipsi inter deos et homines intercedunt, ita inter loca omnibus nota et inter regiones incognitas et animo fictas sita videtur. Quam ut prorsus ex hominum conspectu ac luce terrae removeat, Ulixe in patriam deducto poëta Neptunum fingit a Iove impetrantem, ne illi amplius naufragos prosequantur ν 151. Deinde navi illa in lapidem mutata Alcinous precibus ac sacrificiis deum iratum placare studet, ne ipsius urbi montem circumdet ν 159—187, quod futurum esse Nausithoos praecinuerat ϑ 567 sq. Ita mira cum arte cum Phaeacia tellus tum Ulixis errorum locus caligine occulta latent cf. Nitzsch, zur Od. vol. II p. 74. Nonnulla vero, ut expressam imaginem vitae cotidianae videremus, quae ex poëtarum ratione ad mores Ionum ipsius aetate vigentes delineasse videtur, poëta addidit cf. Welcker l. l. p. 251: Phaeaces epulas lyram, choros lavationes calidas, toros vestimenta recens lota amare ζ 28 64 ϑ 244 sq. 252 425 sq. cursu saltatione cantu omnibus praestare ϑ 252, arcu et pharetra non uti solere ζ 270 neque pugillatione aut luctatione studiose exerceri ϑ 246 nec non ludos gymnicos neglegere ϑ 100 sq. 188, quamqnam disco ab Ulixe superantur ib. 198. Atque ut viri rebus navalibus, ita feminae texendi arte plurimum valent, quam docuit Pallas Athene η 109 sq. Huc redit, quod inprimis Neptunum colunt et Minervam ζ 266 291 321 sq. α 34 110 ν 130; atque haec ab iis Marathona et in domum Erechthei decedit η 80. Quae cum ita sint, quid mirum quod veteres vere fuisse Phaeaces opinati sunt, cum praesertim latissime apud ipsos pateret opinio de Homeri doctrina? cf. Lehrs. qui in Arist. stud.[2] p. 244 sq. praeclarissime de ea re disseruit. Illi igitur omnes fere Phaeaces in insula Corcyraeorum, qui antiquitus re navali florebant, habitasse contenderunt cf. Thuk. I 25 Apollod. I 9, 25 Apoll. Rhod. IV 1209 sq. schol. ad IV 1212 Suid. Eust. 1521, 35 schol. E ad ζ 3 PVE ad ε 34 saep. Hellanicus ap. Steph. Byz. s. v. *Φαίαξ ὁ Ποσειδῶνος καὶ Κερκύρας . . ἀφ' ἧς ἡ νῆσος Κερκύρα ἐκλήϑη.* nonnulli Phaeacum sedem *ἐν τῇ ἔξω ϑαλάσσῃ* posuerunt ut Crates, cui assensus est Strabo VII 299 I 44 cf. Gelli. N. A. XIV 6, 3. Maxime vero mirum quod etiam recentiores in ea permanserunt sententia ut Voss myth. Briefe vol. III p. 73 Uckert, Geogr. d. Gr. u. Röm. I p. 18 Eckenbrecher in Gerh. archäol. Zeit. 1845 fasc. 33 p. 134 sq. Völcker, hom. Geogr. p. 125 sq. Mustodixi, Illustr. I p. 28 sq. K. E. von Baer, die hom. Localitäten in d. Od. 1878 ap. Vieweg. p. 18 alii. At ipse Aristarchus, Eratosthenem secutus, et Apollodorus, ut Circam Cyclopes, ita Phaeaces ubi fuerint, dici non posse cf. schol. PT ed. Dind. ad ζ 204 *ὅτι σαφῶς ἐνταῦϑα ἐκτετοπισμένην που καὶ ἐσχάτην τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ὑφίσταται, οὐ τὴν Κέρκυραν* schol. EPQ ad ζ 8 Q ad ν 152 cf. Lehrs l. l. p. 246—248. Phaeaces autem a Graecorum poëtis ingenio esse effictos antiquissimis illis temporibus quibus carmina epica vigebant, post Aristarchum primus docuit Welcker, in rhein. Mus. 1833 I p. 219—283 iterat. in kleine Schrift. II p. 1—79, sed quod eos esse putat, qui mortuos avehant

(vertit: ‚Fährmänner des Todes') probandum non videtur cf. Preller, griech. Myth.[3] I 515—519, qui ventos secundos(*Οὖροι*) comparat; ei assensus est Müllenhof, Deutsch. Altert. p. 47. Sed si in universum quaeris, Welckerum secuti sunt Westermann in Pauly Real. vol. V p. 1418 sq. Düntzer, hom. Fragen p. 112 sq. Nitzsch zur Odyss. II p. 78 Bursian, Geogr. v. Gr. II 358 sq. Hartung, Rel. d. Gr. u. Röm. II p. 28 explicans ‚Lichtelben'. Effici igitur videntur Phaeaces pari ratione atque apud nostrates die ‚guten Zwerge', die ‚Wichtelmännchen' u. die ‚gütigen Feen'.

φαινόλις (*φαίνω*) lucida. h. Cer. 51 *φ. ἠώς* | cod. M *φαινόλη*, correxit Ruhnken coll. Sapphus fr. 95 cf. Hes. *φαινολίς· λαμπρά, φωσφόρος*, sed rectius accentus in penultima ponitur cf. *μαινόλις* et E. M. 174, 47; 384, 3, E. Gud. 547, 40; 548, 14, Cram. An. Ox. II 444, 18.

φαινομένηφι(ν) v. s. v. *φαίνω*.

Φαῖν-οψ (a *φαίνω* et rad. *ὀπ-* videre ‚qui oculos ostendit lucidos' Fick, Person. p. 84 130; paullo aliter Berch, Compos. d. Nomina b. Hom. p. 20. alii a voce *ὄψ* ducentes explicant ‚facie splendidus' Steph. thes. Pott in Kuhn. Z. VIII 262). 1) Asii filius, Hectori carissimus *P* 583 *Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων | Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἁπάντων | ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων*. 2) Troianus quidam, Xanthi et Thoonis pater. *E* 152 *Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε*. qui quod *τείρετο γήραϊ λυγρῷ* ib. 153, neque idem esse potest ac is qui supra commemoratur neque quod *υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον* *E* 154, is qui infra laudatur. 3) alius Troianus, Phorcynis pater *P* 312 *Φόρκυνα, δαΐφρονα Φαίνοπος υἱόν*. Nonnulli per errorem unam eandemque personam esse putare videntur ut Steph. in thes. Benseler, griech. Eigennamen s. v. Sed saepissime idem compluribus hominibus nomen additum esse apud Homerum constat. cf. Strab. XII 565 Friedländer, Homonymie p. 541 sq.

φαίνω (a *φαν* cf. skt. bhan, quod ex *φα*, bha ortum est, ducit Curt. Et.[4] 67, 297, Verb. d. gr. Spr. I 309, comparans *βα*, *βαίνω*, pariter Doed. Gl. 2188, ex *φαϝανjω*, *φααίνω* explicant Benf. KZ. 7, 58, Christ L. 102, Fick W.[2] 138 960 propter *ἐφαάνθη*, *φάανθεν*, quas formas minus bene ad *φαεν*, *φαείνω* referunt Dietrich KZ. 10, 441, Sonne ib. 13, 436, cf. *ἐξεφαάνθη*) act. prs. ind. *φαίνεις*, *φαίνει*, ipv. *φαῖν'* *Σ* 295, *φαινέτω* *υ* 309, if. *φαινέμεν* *ϑ* 237, ptc. *φαίνων*, *φαίνοντες*, ipf. *ἔφαινον*, *φαῖνε*, ao. *ἔφηνε(ν)*, ci. *φήνωσι*, opt. *φήνειε* *μ* 334, if. *φῆναι* cf. E. M. 791, 28. — med. prs. ind. *φαίνεται*, eliso *αι* *Γ* 457 *ε* 410 *τ* 39, ci. *φαίνηται*, if. *φαίνεσθαι*, ptc. *φαινομένη*, *φαινομένηφι(ν)*, *φαινομένων* *K* 236, ipf. *ἐφαίνετο*, *φαίνετο*, eliso *ο* *Ψ* 375 *ζ* 329, *φαίνονθ'* *δ* 361, iterat. *φαινέσκετο* *υ* 194, v. l. *ἐφαίνετο*, fut. if. *φανεῖσθαι* *μ* 230. — pass. pf. *πέφανται* *B* 122 *Π* 208, cf. Cram. ep. 350, 13, Eust. 189, 23; 1728, 11, ptc. *πεφασμένον* *Ξ* 127, quod nonnulli cum Buttmanno A. Gr. I 542 minus recte ad *φημί* referunt, sed cf. Eust. 971, 63, Hes., Matthiae Gr. § 215, Kuehner A. Gr.[2] § 289, plp. *πέφαντο* h. AP. 250, fut. pf. *πεφήσεται* a *φα* radice formatum *P* 155 cf. sch. A ad l., Hes., Eust, 1100, 31, ao. 1 *φάανθεν* *A* 200, *φαάνθη* *P* 650 cf. E. M. 532, 34, E. Gud. 532, 34, Cramer epim. 429, 4, Hes, Eust. 85, 4 43, cod. Coisl. 387 ad *A* 200, Lob. el. II 49. alii ex stirpe *φαεν* (*φαείνω*) assimilatione natum putant v. Curt. Erläutt.[2] 99, ao. 2 *ἐφάνη*, *ἐφάνησαν* h. 33, 12, *ἔφανεν* *Θ* [557] *Π* 299 in tmesi, v. l. *ἔφανον* cf. La Roche H. U. p. 290, ci. *φανήῃ* *T* 375 *X* 73 *Ω* 417 *ε* 394 *ψ* 233 cf. E. M. 787, 26, Cram. epim. 430, 17, Eust. 1189, 25; 1356, 43; 1545, 1, Spitzner Exc. I ad *B* 34, La Roche H. T. 405 sq., Z. f. östr. G. 1865, 110 sq., *φανῇ* *I* 707, opt. *φανείης* *ν* 402, La Roche *φανήῃς* cf. Z. f. östr. G. 1867, 539, *φανείη* *Y* 64 (plurimi libri falso *φανήῃ*) *ψ* 60, if. *φανήμεναι* *I* 240, *φανῆναι* *π* 140 *σ* 160 165, ipv. *φάνηθι* *Σ* 198, *φανήτω* *υ* 101, ptc. *φανείς*, *φανέντα*, *φανεῖσα*, iterat. *φάνεσκε(ν)* *Λ* 64 *λ* 587 *μ* 241 242, quam formam passivo abiudicant Ribbeck II. F. 43, Kuehner A. Gr.[2] § 215, 2 b ad ao. 2 act. *ἔφανον*, qui nusquam legitur nisi in v. l. *Π* 299, referentes, ab *ἐφάνην* repetunt Buttmann A. Gr. s. v., Thiersch Gr.[3] § 210 c. — I act. 1) intrans. luceo, lucem praebeo *η* 102 *χρύσειοι - κοῦροι - | φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν* | per noctes lucem praebentes, Geppert Urspr. II 144, Doed. Gl. 2188, alii: noctes illustrantes, *τ* 25 *δμῳάς - αἵ περ ἔφαινον* |, Doed. supplet *τὴν νύκτα* vel *τὴν ὁδόν*, h. 31, 8 *ὃς φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθ-θεοῖσι* | Sol. — 2) trans. a) proprie: in lucem profero, ostendo *B* 353 *Κρονίωνα - | ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων* | Ariston. *ὅ. ἀκαταλλήλως εἴρηται· ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα* cf. Naegelsb. ad l., Classen Beob. 139, Hes. *δεικνύων, δηλῶν*, *I* 236 *Ζεὺς - ἐνδέξια σήματα φ.* |, *Δ* 381 *παραίσια*, *φ* 413 h. 7, 46 *σήματα φ.* |, *B* 318 *θεός, ὅς περ ἔφηνεν* sc. *δράκοντα* Hes. *ἔδειξε, ἐποίησε φανερόν*, *B* 324 *ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας - Ζεύς* | cf. *γ* 173 *ο* 168 *υ* 114. *σ* 74 *οἵην ἐκ ῥακέων - ἐπιγουνίδα φαίνει* | *σ* 67 *φαῖνε δὲ μηρούς* |, *μ* 334 *εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι* |, *δ* 12 *Ἑλένῃ δὲ γόνον θεοὶ οὐκέτ' ἔφαινον* | male Aristophanes et Rhianus *Ἑλένης*, *ο* 26 *εἰς ο κέ τοι φήνωσι θεοὶ - παράκοιτιν* | Hes. *δείξωσι*, v. l. *φαίνωσι* et *δῶσι*. — b) translate: profero *Σ* 295 *μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ* | cf. Eust. 1144, 22, *ϑ* 499 *φαῖνε δ' ἀοιδήν* | cf. Eust. 1607, 14 Goebel Z. f. G. 1860, 421, Homerica p. 5, *υ* 309 *μή τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ δήμῳ* | *φαινέτω*, *ϑ* 237 *ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν* cf. Eust. 1593, 58. — II med. et pass. 1) luceo *B* 456 *ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή* | sc. *πυρός*, *Θ* 561 *πυρὰ φαίνετο*, *A* 200 *δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν* | cf. Eust. 729, 8, *δεινώ* cum subiecto iungendum est. — 2) appareo a) proprie *N* 13 14 *ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη*, | *φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν* |, *P* 372 *νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης* | *γαίης οὐδ' ὀρέων*, *X* 324 *φαίνετο δ' ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔχουσιν*, | *λαυκανίην*, Did. *ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων φαῖνεν* (sch. V *φαῖνον*) *δ' ᾗ κλ.* (rec. Bekk. II), *ἵν' ᾖ ἐπὶ τῶν τευχέων, τὰ τεύχη οὐκ ἐκάλυπτε τὴν λαυκανίην, ἀλλ' ἐποίει φαίνεσθαι*, sch. T *ἐφαίνετο δὲ κατὰ τὴν λαυκανίαν κτλ.* Itaque si *φαίνετο* legeris, *χρώς* pro subiecto habendum est cf. vs. 322, neque vero *λαυκανίην* est accus. relationis, ut putat sch. V et La Roche H. St. p. 19, sed appositum est ad *αὐχένα* (*σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος*), sin *φαῖνεν* (*φαῖνον*) legeris, *τὰ τεύχεα* est subiectum, *λαυκανίην* accus. obiecti. alii *λαυκανίης* scripserunt v. sch. B, cf. de loco La Roche H. T. 384, Z. f. östr. G. 1864, 85, Hoffmann *Φ* et *X* p. 199 306, mire Doederlein medium transitive usurpatum contendit vertens:

suum ipse guttur conspiciendum praebebat, *K* 236 *ἕταρόν γ' αἱρήσεαι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα | φαινομένων τὸν ἄριστον* optimum ex iis, qui conspiciendos se praebent i. e. qui prodierunt cf. Classen Beob. 168, perverse Doederl. scribendum censet *φαινόμενον* explicans: qui optimus tibi videtur, *P* 650 *μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη* |, ubi *ἐπί* pro adverbio accipiendum videtur, alii tmesin agnoscunt v. La Roche Z. f. östr. G. 1872, 112, Hoffmann Unters. 4, 10 cf. h. Ap. P. 253 *καὶ δὴ ἐπὶ Κρίσης τάχ' ἐφαίνετο κόλπος*, codd. *κατεφαίνετο.* correxit Schneidewin v. Baumeister, *B* 308 *ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα*, *υ* 101 *Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω* | v. l. *φανῆναι*, *O* 275 *ἐφάνη λίς* - | *εἰς ὁδόν*, *X* 73 *πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ ττι φανήῃ* |, ita Aristarchus v. Did., alii *φανείῃ*, *Γ* 31 *ἐν προμάχοισι φανέντα* Menelaum, idem in v. l. est *σ* 379 pro *ἐν πρ. μιγέντα*, *Λ* 64 *μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν* |, *ι* 192 *ῥίῳ - ὅ τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων* |, v. l. *ὅτε*, *κ* 98 *ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα* |, *μ* 404 *ξ* 302 *οὐδέ τις ἄλλη | φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα* |, *λ* 587 (*ἀθ.*) *ἀμφὶ δὲ ποσσὶ | γαῖα μέλαινα φάνεσκε*, cf. Eust. 1701, 37, *μ* 242 *ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε | ψάμμῳ κυανέῃ*, v. l. *κυανέη*, *ε* 410 *ἔκβασις οὔ πῃ φαίνεθ'*, *μ* 230 *ἔνθεν - μὶν - πρῶτα φανεῖσθαι,* | *Σκύλλην*, *ε* 279 *η* 268 *δ' ἐφάνη ὄρεα*, alii *δὲ φάνη*, *σ* 68 *τὲ, φάνεν δέ οἱ - ὦμοι* |, alii *τ' ἔφανεν* cf. Schmidt Philol. 9, 430, *Θ* [557] *Π* 299 *ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί*, v. l. *ἔφανον* v. La Roche H. U. 290, ad tmesin referendum est, *Ω* 13 *οὐδέ μιν ἠώς | φαινομένη λήθεσκε ὑπεὶρ ἅλα*, ubi *ὑ. ἅ.* iungendum est cum *φ.*, falso Duentzer refert ad *λήθ.*, *I* 618 *Ω* 600 *μ* 24 *ο* 396 h. Cer. 293 *ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν* |, *I* 682 *A* 685 *δ* 407 *ζ* 31 *η* 222 *ξ* 266 *π* 270 *ρ* 435 *ἅμ' ἠοῖ φ.* | de partic. praes. v. Classen Beob. 59, *Z* 175 *Ω* 785 *ἐφάνη - ἠώς* | cf. *A* 477 *Ω* 788 *β* 1 *γ* 404 491 *δ* 306 431 576 *ε* 228 *θ* 1 *ι* 152 170 307 437 560 *κ* 187 *μ* 8 316 *ν* 18 *ο* 189 *ρ* 1 *τ* 428, *I* 707 *ἐπεί κε φανῇ - ἠώς* |, *I* 240 *τάχιστα φανήμεναι ἠῶ*, *Ω* 417 *ἠὼς ὅτε - φανήῃ* |. — accedit. dat. pers. *Ψ* 109 *μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη - ἠώς* |, *ψ* 241 *ὀδυρομένοισι φάνη - ἠώς* |, de partic. cf. Classen Beob. 159, *Λ* 198 *οἴῳ φαινομένη*, Minerva, *T* 375 *ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ* | - *πυρός*, *Y* 64 *μή* - | *οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη* |, codd. falso *φανήῃ*, *Σ* 198 *Τρώεσσι φάνηθι* |, *ο* 517 *οὐ - θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ | φαίνεται*, Penelope, *π* 410 *σ* 160 165 *μνηστήρεσσι φανῆναι*, *ι* 230 *ἑτάροισι φανείς*, *π* 159 *Ὀδυσῆι φανεῖσα* | Minerva, h. AP. 250 *σφὶν ὑπὲκ νεφέων Ἰθάκης ὄρος - πέφαντο* |, *H* 7 *Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην* |, de partic. cf. Classen-Beob. 155. — b) translate: *Π* 208 *νῦν δὲ πέφανται | φυλόπιδος μέγα ἔργον*, Hes. *πεφανέρωται*, *Ψ* 375 *τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου | φαίνεθ'*, *B* 122 *τέλος δ' οὔ πω τι πέφανται* | belli, *Ξ* 127 *μῦθον - πεφασμένον*, Hes. *πεφανερωμένον*, v. supra, *δ* 695 *ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα | φαίνεται*, cf. Eust. 1514, 32, *κ* 79 *οὐκέτι φαίνετο πομπή* |, *δ* 519 *κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων* |, *φ* 73 106 *τόδε φαίνετ' ἄεθλον* | cf. Eust. 1904, 3. — accedit dativus pers. *M* 416 *μέγα δέ σφισιν φαίνετο ἔργον* | Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὸ σημαινόμενόν ἐστι μέγα ἤδη αὐτοῖς ἐνεδείκνυντο τῆς μάχης ἔργον, οὐ κατὰ διάνοιαν, μέγα* ad subiectum referendum est cf. *Π* 208, *Ψ* 109 *σφὶ προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος* |, *χ* 149 *μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον* |, *P* 155 *Τροίῃ δὲ πεφήσεται - ὄλεθρος* | cf. sch. A et B, *τ* 557 *μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὄλεθρος* |, *H* 104 *Π* 787 *τοὶ - φάνη βιότοιο τελευτή* cf. Eust. 1081, 53, h. 7, 34 *σφὶν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα* |. — β) praedicative apponitur adiectivum, sim. *H* 325 *I* 94 *ω* 52 *οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή* |, *B* 5 *K* 17 *Ξ* 161 *ι* 318 *λ* 230 *ι* 424 h. Ven. 235 *ἥδε δέ οἱ* (*μοι*) *κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή* | cf. Eust. 737, 56, Fulda Unters. p. 67, *Γ* 457 *νίκη μὲν δὴ φαίνετ' Μενελάου* | recte Naegelsbach: *φανερά ἐστιν οὖσα M.*, cf. Eust. 415, 40; 434, 40, *Δ* 278 *τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα | φαίνετ', ἰὸν κατὰ πόντον* sc. *νέφος*, ubi iungendum est *μελ. φ.*, accedit *ἰὸν κ. π.*, aliter Classen Beob. 91, *Θ* 556 *ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα* - | *φαίνετ' ἀριπρεπέα*, *X* 28 *ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί | φαίνονται*, *Y* 131 *χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς* |, *η* 201 *θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς | ἡμῖν*, *π* 161 *οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φ. ἐ.* |, *ξ* 106 *αἰγῶν ὅς τις φαίνηται ἄριστος* |, *ν* 194 *ἀλλοειδέα ἐφαίνετο πάντα ἄνακτι* |, de iterativo cf. Muetzell de emend. theog. Hes. p. 39, E. Tyn Z. f. östr. G. 1859, 690, v. l. *ἀλλοειδέ' ἐφαίνετο* rec. Kayser, *ζ* 137 *σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη*, v. l. *ἀργαλέος* et *λευγαλέος* v. sch. HP, *π* 181 *ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε φάνης ἠὲ πάροιθεν* |, v. l. *ξεῖν' ἐφάνης*, *ι* 466 *ἀσπάσιοι - ἑτάροισι φάνημεν* |, *ε* 394 *ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανήῃ | πατρός* cf. Eust. 1545, 1, plurimi codd. falso *φανείη*, cf. *ψ* 233, ubi etiam plurimi libri *φανείη*, *ψ* 60 *ὥς κ' ἀσπαστός - φανείη | πᾶσι*, *ν* 402 *ὥς ἂν ἀεικέλιος - μνηστῆρσι φανήῃς* |. libri falso *φανείης*, *ζ* 329 *αὐτῷ δ' οὔ πω φαίνεθ' ἐναντίη*, *E* 864 867 *οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,* | *τοῖος - Διομήδεϊ - Ἄρης* | *φαίνεθ' - ἰὼν εἰς οὐρανόν*, *τ* 39 *μοὶ τοῖχοι* - | *φαίνονθ' ὀφθαλμοῖς ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο* |. — participium accedit *δ* 361 *οὐδέ ποτ' οὖροι | πνείοντες φαίνονθ'*, *μ* 241 *πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη*, Charybdis, *ω* 448 *θεός - φαίνετο θαρσύνων* cf. Classen Beob. p. 91 et n., h. 33, 12 *ἐξαπίνης ἐφάνησαν* | - *δι' αἰθέρος ἀΐξαντες*, h. 7, 2 *ἐφάνη - νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς* |. — γ) accedit infinitivus: videor *λ* 336 *πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι* |, *ο* 25 *δμωάων ἥ τίς τοι ἀρίστη φαίνεται* |, *ξ* 355 *οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι | μαίεσθαι.* — Suid. *δεικνύειν, φανεροποιεῖν, φαίνειν ἐπὶ λύχνων*, Hes. *φαίνει· λάμπει, φαντάζει*, praesens ex *φαείνω* explicant E. M. 21, 91, Cram. A. P. III 298, 13, a *φῶ* ducunt E. M. 478, 44, E. Gud. 284, 4; 638, 44, E. Or. 160, 24, Eust. 1100, 29, cf. Herod. Cath. Pr. 450, 18, Orth. 427, 25. (*ἀνα-, δια-, κατα-, περι-, προ-, ὑπο-, παμ-, παμφανόων, ἀναφανδόν, ἀναφανδά, ἐξαναφανδόν, ἄφαντος, τηλεφανής, ὑπερηφανέων, ἀργειφόντης?, Φαῖνοψ, φαινόλις.* — a stirpe breviore *φα: πεφήσεται, ἀμφαδόν, ἀμφαδά, ἀμφάδιος, ἀργύφεος?, Ἄντιφος?, φήνη?, φαίδιμος, Φαίδιμος, Φαίδρη.*)

Φαινώ (*φαίνω*) hym. in Cerer. 418. Nympha, una ex Oceani filiabus cf. ib. 5, quae cum Proserpina priusquam rapiebatur, ludentes finguntur cf. Voss ad v. 418. De nom. formatione Lehrs, Aristarch.[2] Epim. quint. p. 463.

Φαῖστος (an a *φαίνω* sit clarus dubitat Pott in Kuhn. Z. VIII 114 adi. *φαίδρος* collato Goebel, lexil. Hom. I 391 a rad. *φιδ φαιδ* ducens

vertit ‚lucidus'. de accentu schol. A ad *E* 43 *προπερισπᾶται ἐπὶ τοῦ ἥρωος, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως ὀξύνεται* sim. schol. A ad *B* 648 Steph. Byz. s. v. Herod. Arcad. p. 79, 18 cf. Lehrs, Aristarch.[2] p. 276 sq.). Bori, Lydi, filius *E* 43 *Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μῄονος υἱὸν | Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.*

Φαιστός (de etym. et accentu v. supra). Cretae insulae urbs, quae regis Idomenei erat *B* 648 *Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε πόλεις εὖ ναιετοώσας* γ 296 *ἐς Φαιστόν*, quo altera Menelai navium pars delata et fracta est. De situ γ 293 sq. *ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη | ἐσχατιῇ Γόρτυνος ἐν ἠεροειδέι πόντῳ, | ἔνθα νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ | ἐς Φ. μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει* Strabo X p. 479 *τῶν ὑπὸ Μίνω συνῳκισμένων τριῶν τὴν λοιπὴν (Φ. δὲ ἦν αὕτη) ἣν κατέσκαψαν οἱ Γορτύνιοι, τῆς μὲν Γορτύνης διέχουσαν ἑξήκοντα, τῆς δὲ θαλάσσης εἴκοσι, τοῦ δὲ Ματάλου τοῦ ἐπινείου τετταράκοντα* cf. Bursian, Geogr. v. Griech. II 567 qui ubi nunc Hagia Photia, ibi urbem fuisse contendit Buchholz hom. Real. I a p. 253 Steph. Byz. ex illa veterum ratione: *πόλις Κρήτης· ὀξυτόνως. ἐκτίσθη ὑπὸ Φαίστου, τοῦ Ῥοπάλου, Ἡρακλέους παιδός.* Contra cf. Lehrs, Aristarch.[2] p. 276 sq.

φαλαγγηδόν (*φάλαγξ* cf. Frohwein Curt. St. I 1, 120, L. Meyer KZ. 6, 298) ordinatim *O* 360 *τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο φ.*, sch. V *ὡς ὁμιλαδόν*, Hes. *κατὰ τάξεις* cf. E. M. 786, 52, Suid.

φάλαγξ (origo incerta, v. Benf. W. II 317) ordo militaris. semel sing. *Z* 6 *Τρώων ῥῆξε φάλαγγα*, ubi de uno ordine dicitur, sch. V *ἀπὸ τῶν φάλων*, plur. *Π* 280 *ἐκίνηθεν δὲ φ. | ἐλπόμενοι κτλ.*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἰδίως εἴρηκε φ. ἐλπόμενοι πρὸς τὸ νοητόν· σύστημα γὰρ ἀνδρῶν εἰσιν αἱ φάλαγγες*, Zenodotus *ἐλπόμεναι*, *E* 96 *πρὸ ἕθεν κλονέοντα φ.* |, *H* 141 *κορύνῃ ῥήγνυσκε φ.* |, *Λ* 90 *Δαναοὶ ῥήξαντο φ.* |, v. l. Plutarchi *φάλαγγα*, *N* 806 *πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων* |, sc. Graecorum, *Λ* 215 *M* 415 *Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φ.* |, *Π* 563 *οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐ. φ.* |, etiam *H* 419 pro *ἐυσσέλμων ἐπὶ νηῶν* | v. l. fuit *ἐκαρτύναντο φ.* v. La Roche. — additur genit. *B* [558] *ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φ.* | cf. de hoc versu Lehrs Rh. M. 17, 499, Duentz. Abh. p. 6, de Megarensium lectione v. La Roche, *Δ* 332 *νέον συνορινόμεναι κίνυντο φ.* | *Τρώων - καὶ Ἀχαιῶν*, *Λ* 344 *ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φ.* |, *T* 158 *εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φ.* | *ἀνδρῶν*, *Γ* 77 *H* 55 *Τρώων ἀνέεργε φ.* | *μέσσον δουρὸς ἑλών* Hector, damnat versum loco posteriore Koechly de Il. carm. diss. V, p. 11, *Θ* 279 *T* 152 *Τρώων ὀλέκοντα φ.* |, *Λ* 503 *νέων δ' ἀλάπαζε φ.* | Herod. *οἱ μὲν πλείους ἀνέγνωσαν νέων ὡς ξένων, ἵνα τῆς εὐθείας νέοι γενικὴ ὑπάρχοι. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ Ἀλεξίων καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης περιέσπασαν, ἵνα ἀπὸ τοῦ „νέες" ᾖ, ἐπεί, φησί, νοῦν οὐκ ἔχει τὸ βαρυνόμενον, τὸ μέντοι περισπώμενον, τοιαύτης ὑπαρχούσης τῆς διανοίας, τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις* cf. Giseke JJb. 85, 508, *O* 408 *Δαναῶν - φ.* | *ῥηξάμενοι*, *N* 718 *Τρώων ῥήγνυντο φ.*, | *οἳ κτλ.*, *P* 285 *T. ἐκέδασσε φ.* |, *Λ* 567 *ἐρητύσασκε φ.* | *Τρώων*. — additur adiect. *Λ* 148 *ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φ.* |, cf. *O* 448, *N* 126 *ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας - ἵσταντο φ.* | *καρτεραί*, *N* 90 *ἐνοσίχθων* | *- κρατερὰς ὤτρυνε φ.* |, *N* 145 *πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξιν* |, *Δ* 254 *Μηριόνης - πυμάτας ὤτρυνε φ.* | sch. AD *τάξεις στρατιωτῶν εἶπε ὁ ποιητής, ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο. φάλαγγας δὲ τὰ ξύλα ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι κτλ.*, *Z* 83 *ἐπεί κε φ. ἐποτρύνητον ἁπάσας* |, *Π* 394 *πρώτας ἐπέκερσε φ.* | — additur adiectivo genitivus *Δ* 281 *τοῖαι - αἰζηῶν* | *- ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φ.*, | *κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσιν πεφρικυῖαι* |, Zenod. *ἡρώων* pro *κυάνεαι* cf. Ariston. sed v. Duentz. Zen. p. 112, *Δ* 427 *ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φ.* | — *πόλεμόνδε*, *E* 93 *ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φ.* | *Τρώων*, *E* 591 *ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φ.* | *καρτεραί*. — Hes. *πολεμικαὶ τάξεις, ἀπὸ τοῦ πέλας ἀλλήλων εἶναι. καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα. καὶ νεῶν ὑπερείσματα* cf. E. M. 640, 31; 786, 42 51, E. Gud. 548, 54, Or. 157, 32, Phot., Suid., Philem. 179, 257, Eust. 285, 39; 469, 8, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 798 (*φαλαγγηδόν*).

φάλαρα (ab adiectivo *φάλαρος*, hoc ex *φάλος* cf. Lob. proll. 256) eae galeae partes, quibus genae proteguntur (Backenstücke, Backenschirme *Π* 106 *δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι - | πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεὶ | κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'*, Aristarchus *καὶ φ.* cf. Ariston., Nican., sch. BL, non bene. *φάλαρα* explicat Ariston. *τὰ κατὰ τὸ μέσον τῆς περικεφαλαίας μικρὰ ἀσπιδίσκια, ἅτινα κόσμου χάριν ἐντίθεται*, sch. BL *τὰ κατὰ τὰς παρειὰς ἐμπίπτοντα μέρη, διὰ τὸ φανὰ εἶναι καὶ λαμπρά· ὡς δὲ ὁ Θρᾷξ, ὁ ἑκατέρωθεν αὐτῆς κόσμος*, sch. A *E* 743 *οἱ ἐν ταῖς παραγναθίσι κρίκοι, δι' ὧν αἱ παραγναθίδες καταλαμβάνονται τῆς περικεφαλαίας* cf. Paris. 2767 ibid., E. M. 787, 9 *τὰς προμετωπίδας, τοὺς ἀσπιδίσκους, τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων· ἢ τὰ τῶν γνάθων σκεπάσματα*, ib. 14 *τὰ κοσμήματα* cf. E. Gud. 549, 41 Phot., Suid., Eust. 601, 10; 910, 30; 1048, 30. Veteres igitur aut ornamenta intellexerunt in fronte galeae, aut, id quod praeferendum, eas galeae partes, quibus genae teguntur. Posteriorem interpretationem comprobant Ruestow et Koechly Gesch. d. gr. Kriegswes. p. 9, paululum immutat Buttmann Lexil. II[2] 216 explicans: lora galeae metallo squamata, quae de genis decurrentia sub mento ligata fuerint, (Riemenschuppen). Novam explicationem protulit Goebel Philol. 18, 217 intellegens toros complures ex aere factos, qui alius super alium positi conum efficiunt (Schwellstücke, Wülste, die den Gesammtkamm bilden), in qua quomodo *φάλαρα* ab *φάλος* differat, non perspicitur.

φαληριάω (a *φαληρός*, quod aut a *φαλ* stirpe ex *φα* aucta aut ex *φα-λός* est repetendum Curt. Et.[4] 298, Fick W.[3] 471, L. Meyer V. Gr. II 16, aliter iudicat Goebel Philol. 18, 216) spuma albesco *N* 799 *κύματα - | κυρτὰ φαληριόωντα* sch. BL *λευκανθίζοντα τῷ ἀφρῷ ὡς καὶ οὗτοι τῇ παντευχίᾳ*, sch. B *ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω, ὁ μέλλων φάσω, ἀφ' οὗ καὶ φαλὸν τὸ λαμπρόν, ἐξ οὗ καὶ φάλαρον κτλ.* cf. Apoll. Lex. 161, 12, Cram. epim. 428, 14, E. M. 787, 16, Hes., Eust. 424, 9; 732, 31, sch. Theocr. V, 102 *Φάλαρος· λέγει τὸν λευκὸν κριόν. φαλὸν γὰρ τὸ λευκὸν καὶ Ὅμηρος κύματα φ. λέγει τὰ λευκαινόμενα*, ib. VIII, 27 *ὁ κύων ὁ φάλαρος· φαλιός, λευκός. καὶ Ὅμηρος κτλ.*, Nicand. Ther. 461 *ὄρη χιόνεσσι φάληρα* cf. sch. ad Lycophr. 188 491, Hes. *εὐφάλαρα· λαμπρά. φαληρίς, φαλαρίς* nomen avis ap. Aristoph. Av. 565, Ach. 875 (fulica atra, Blesshuhn), plantae

ap. Dioscoridem et Plin. H. N. XXVII, 12. — Unus Suidas de colore non videtur cogitare explicans *φαληριόωσα· εἰς ὕψος ἐπαιρομένη*, atque similiter Goebel l. c. interpretatur: kammartig geschwollen. cf. etiam Buttmann Lexil. II² 220, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 764.

Φάλκης (? a stirpe *φαλο-* ‚clarus' Fick, griech. Personennamen p. 84). Troianus quidam, ab Antilocho necatus *Ξ* 513 *N* 791 *Φάλκην*. cf. Friedländer, Homon. p. 545.

φάλος (cum *φάλαρα*, *φαληριόων* a *φάλος* splendens ex *φα* rad. repeti posse putat Buttmann Lexil. II² 223 n., skt. bhâla frons a bhâ rad. et lat. infula comparat Fick W.² 139 471 cf. etiam Benf. W. II 293, minus bene a *φελ* stirpe ducit Goebel Philol. 18, 213) conus galeae (der Helmbügel) ex aere factus a medio fronte usque ad cervices pertinens, cui inseritur crista *Γ* 362 *ἐρυσσάμενος ξίφος* - | *πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον* sch. AD *τὸ προμετωπίδιον ἀνάστημα τῆς περικεφαλαίας. ἔστι δέ τι προκόσμημα· γίγνονται γὰρ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπροί τινες ἧλοι ἕνεκα προκοσμήματος. φαλὸν δὲ τὸ λαμπρόν κτλ.*, *Δ* 459 *Z* 9 *τόν ῥ' ἔβαλε - κόρυθος φάλον* -, | *ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε*, *N* 614 *κόρυθος φάλον ἤλασεν* - | *ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν*, ubi *ἄκρον* ad *φάλον* referendum est, *Π* 338 *κόρυθος φ. ἤλασε*, *N* 132 *Π* 216 *ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι* | *νευόντων* sch. A *στρίγγια ἐπὶ τῶν μετώπων εἰς ἃ καθίενται οἱ λόφοι κτλ.*, BL *τὰ προμετωπίδια ἀναστήματα, ὧν καὶ ὁ λόφος ἔχεται, λόφος δὲ τὸ τῆς μέσης περικεφαλαίας ἐκ τριχῶν ἀνάστημα*, Ariston. *K* 258 *τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια, λόφοι δὲ αἱ τριχώσεις* cf. sch. A *E* 743, E. M. 175, 3; 787, 1 13, E. Gud. 536, 34; 548, 17 33, E. Or. 158, 22, Philem. 178, 256, Apoll. Lex. 161, 13 *τὸ λάμπρυσμα τῆς περικεφαλαίας - ὁ δὲ Ἀπίων, ὁ λαμπρὸς καὶ λευκὸς τῆς περικεφαλαίας ἧλος*, accuratius sch. A *K* 258 *ὀμφαλός ἐστι μικρὸς ἀσπίδι μικρᾷ παραπλήσιος. κεῖται δὲ κατὰ τὸ μέτωπον, ὑπερέχων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀποσκιάζων τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου, οἷαι τῶν Κορυβάντων αἱ κόρυθες καὶ τῶν Παλλαδίων*, Phot. Suid. *βῶλος, ἡ λόφος, ἡ ἡ ὑπερέχουσα πέτρα ἐν θαλάσσῃ* cf. E. M. 787, 17. Hes. *ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας - ἔνιοι λευκὸς ἧλος. ἄλλοι ψελλός. ἄλλοι κωφός.* sch. V *K* 258 *ἐκ γὰρ τῶν φάλων εἰώθασιν ἐκδεῖσθαι οἱ λόφοι* cf. etiam Eust. 424, 5; 601, 9; 803, 58; 924, 33, de accentu Herod. Cath. Pr. 154, 5, Cram. epim. 428, 6. Verum ex his confusis et dispersis grammaticorum explicationibus eruisse videtur Buttmann Lexil. II² 214, cui assentitur Goebel Philol. 18, 213 cf. Ameis append. ad *E* 743, alii prominentem galeae partem protecto vel suggrundae similem (Helmschirm) intellexerunt, velut Doederlein ad *Γ* 362, Koechly u. Ruestow, Gesch. d. gr. Kriegsw. p. 9. cf. etiam imagines galearum apud Welcker. A. D. I tab. 1, tab. 9, 15; 10, 16, Gerhard. Arch. Z. I 159. (*ἄ-*, *ἀμφί-*, *τετρά-*, *φάλαρα*, *τετραφάληρος*, *τρυφάλεια*?)

φάος (cum skt. bhâsas componit Kuhn Z. 2, 138 267, melius ex *φαϝος* cf. aeol. *φαῦος*, pamphyl. *φάβος*, a rad. *φαϝ*, bhav explicant Curt. Et.⁴ 297, Benf. W. II 371, KZ. 8, 197 cf. Fick W.² 960, Brugman Curt. St. 4, 157, Savelsberg dig. p. 13, mire ex *φαετόν*, quod fingit, ducit Doed. Gl. 2186) sing. nom. acc. *φάος* et *φόως* (cf. de hac forma, de qua L. Meyer KZ. 9, 389 iniuria dubitat, Brugman l. c.) cf. Epim. Cram. I 425, 3, Eust. 713, 19, Lob. el. II 15, et *φῶς* h. Merc. 402, dat. *φάει* *P* 647 *φ* 429, *φόωσδε* *B* 309 *Π* 188 *T* 103 118 h. AD. 119 cf. Eust. 1174, 12, plur. accus. *φάεα* *π* 15 *ρ* 39 *τ* 417, cf. Ellendt üb. d. Einfl. d. Metr. p 6, Duentzer JJb. 95, 355. — 1) proprie: lumen, lux a) solis, aurorae, lunae a) additur genitivus *Ξ* 345 *ἠέλιος* - | *οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι* |, *Ψ* 154 *ν* 35 *π* 220 *φ* 226 *ἔδυ φάος ἠελίοιο* |, *ν* 33 *κατέδυ φ. ἠ.* |, *Σ* 61 442 *δ* 833 *ξ* 44 *υ* 207 *ζώει καὶ ὁρᾷ φ. ἠ.* | cf. *Ω* [558] *δ* 450 *κ* 498 h. Ven. 105, h. AD. 71 Ven. 256 *ὁπόταν τὸ (ἐπὴν δὴ) πρῶτον ἴδῃ φ. ἠ.* |, *Σ* 11 *λείψειν φ. ἠ.* |, omiserunt vs. 10—11 Aristophanes et Rhianus v. sch. A, h. Ven. 272 *τῶν - ψυχὴ λείπει φ. ἠ.* |, *λ* 93 *λιπὼν φ. ἠ.* | Ulixes, qui ad inferos descenderat, *ν* 94 *ἀγγέλλων φ. ἠοῦς* Lucifer. — β) accedit adiectivum *Α* 605 *κατέδυ λαμπρὸν φ. ἠ.* |, *Θ* 485 *ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λ. φ. ἠ.* |, *E* 120 *δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λ. φ. ἠ.* |, h. Merc. [141] *καλὸν δὲ φόως ἐπέλαμπε Σελήνης* |. — γ) ponitur absolute *Θ* 487 *ἔδυ φάος*, *γ* 335 *ἤδη γὰρ φ. οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον*, cf. sch. MQR, *B* 49 *ἠώς* - | *Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν* | Apoll. Lex. 164, 25 *τὴν ἐπιτολὴν τοῦ ἡλίου προσημαίνουσα* cf. sch. BL, Hes., Naegelsb. H. Th.² p. 93, *Ψ* 226 *ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν* | cf. Ariston., *Λ* 2 *T* 2 *ε* 2 *ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν* | aurora, *ψ* 348 *ἵν' ἀνθρώποισι φόως φέροι*, h. Merc. 184 *Ἠώς - φ. θνητοῖσι φέρουσα* |, *ψ* 245 *ἵππους φάος ἀνθρώποισι φέροντας* | aurorae, *ψ* 371 *ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα*, *O* [669] *μάλα δέ σφι φόως γένεθ' ἀμφοτέρωθεν* | veteres recte damnaverunt 668—673, *ὅτι οὐ προσυνίσταται ἀχλύς, ἀλλὰ συνεχῶς μάχονται* v. Ariston. cf. Schoemann opusc. III 5, non recte Doederlein *φόως* explicat de salute, *P* 645 *ἐν δὲ φάει* opponitur nebulae, *φ* 429 *ἐν φάει* ante solis occasum, h. Cer. 338 *ὄφρ' - Περσεφόνειαν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος* | *ἐς φάος ἐξαγάγοι*, h. Merc. 402 *κιὼν παρὰ - ἄντρου* | *εἰς φῶς ἐξήλαυνε βοῶν - κάρηνα* | Hermann *φάος* scripsit, h. Merc. 258 *οὐδέ σε μήτηρ* | *ἐς φάος - ἀναλύσεται*, ubi opponitur tenebris Tartari. Interpolatori debetur h. Merc. [12] *εἴς τε φόως αγαγεν, ἀρίσημά τε ἔργα τέτυκτο* | de quo v. Baumeister cf. Lohsee de hymno in Merc. p. 10. — *φόωσδε* *B* 309 *δράκων - τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε* |, *T* 103 *σήμερον ἄνδρα φόωσδε - εἰλείθυια* | *ἐκφανεῖ*, *λ* 223 *φόωσδε τάχιστα λιλαίεο*, mater Ulixem apud inferos versantem alloquitur, *Π* 188 *τόν γε - εἰλείθυια* | *ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε*, ita recte Zenodotus, *φόωσδε* omisso *πρό* Aristarchus et Aristophanes cf. Did., Ariston., Suid., La Roche H. T. 341, Duentzer Zenod. 138, Lob. ad Phryn. p. 46, *T* 118 *ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε* Iuno Eurystheum, ubi Aristonicus iterum falso explicat, h. AD. 119 *ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε* Apollo. cf. Eust. 1174, 12, La Roche H. St. p. 87. — b) lucernae, facis etc. *σ* 317 *τούτοισι φάος - παρέξω* |, *τ* 24 *τίς τοι - μετοιχομένη φάος οἴσει* |, *τ* 34 *Ἀθήνη* | *χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει* | sch. H *ἔν τισι γρ. φόως*, *τ* 64 *νήησαν ξύλα πολλά, φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι.* — 2) oculi cf. lat. lumina *π* 15 *ρ* 39 *τ* 417 *κύσσ' ἄρα μιν κεφαλήν καὶ ἄμφω φάεα καλά* | cf. Cram. An. Ox. III 68, 12, E.

M. 786, 35, E. Gud. 547, 31, E. Or. 159, 22, Hes., Hoffmann Qu. Ho. I 27, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 789. — 3) translate: salus, victoria cf. Eust. 621, 61; 713, 17; 1133, 42. *Θ* 282 *Λ* 797 *αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι* |, priore loco additur *πατρί τε σῷ Τελαμῶνι*, ut insit duplex significatio salutis Graecis et gloriae patri pariendae, *Π* 95 *ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν* | *θήῃς* Paris. 2894 *νίκην*, *Ρ* 615 *τῷ μὲν φάος ἦλθεν*, cf. Eust. 1120, 32, *Σ* 102 *οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος*, *Υ* 95 *ἥ* (Minerva) *οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος*, Achilli, sch. V *τὴν σωτηρίαν*, rectius: victoriam, *Ζ* 6 *φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν* | paraphr. *σωτηρίαν ἐποίησεν*, *Ο* 741 *τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο* | v. Did., *Π* 39 *ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι* |, *Φ* 538 *αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος* portae fugientibus Ariston. *ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος τοὺς στίχους ἠθέτηκεν, γελοῖον ἡγούμενος διὰ πύλης φωτίζεσθαι τὴν πόλιν τοῦ παντὸς τόπου ἐναιθρίου ὄντος. λέγει δὲ τεῦξαν φάος ἀντὶ τοῦ τὴν σωτηρίαν τοῖς φεύγουσιν ἐποίησαν* cf. Lehrs Ar.[2] 46 349, Hoffmann *Φ* et *Χ* p. 291. — *π* 23 *ρ* 41 *ἦλθες Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος* ut Latine dicitur: mea lux cf. Cic. ad fam. XIV, 2. — Hes. *φάος· φῶς. χαρά. σωτηρία* cf. etiam E. M. 804, 33, E. Gud. 551, 32, Philem. 192, 274, Eust. 1728, 7, Herod. *π. διχρ.* 15, 34 Cath. Pr. 392, 23; 543, 13. (*φαεινός. φαείνω, φέγγος*?)

φαρέτρη (*φέρω* Curt. Et.[4] 114 300, Benf. W. II 107, Fick W.[2] 136) penultima corripitur *Θ* 323 cf. La Roche H. U. p. 9. — theca sagittarum, pharetra. *Δ* 116 *σύλα πῶμα φ.* |, *ι* 314 *ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη* | *Θ* 223 *φαρέτρης ἐξείλετο - ὀιστόν* |, *Κ* 260 *φ* 233 *βιὸν ἠδὲ φ.* | *ζ* 270 *βιὸς οὐδὲ φ.* |, *χ* 71 *τόξον - ἠδὲ φαρέτρην* |, h. AD. 6 *βιόν - φ.* |, accedit adiect. *Ο* 443 *φ* 59 *τόξον - ἠδὲ φ.* | *ἰοδόκον* cf. *φ* 11, *Α* 45 *τόξ' - ἀμφηρεφέα τε φ.* |, *φ* 417 *κοίλης - φ.* |, *χ* 2 *βιὸν ἠδὲ φ.* | *ἰῶν ἐμπλείην*. E. M. 787, 37 *ἡ βελοθήκη. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ φέρειν καὶ κομίζειν τὰ τιτρώσκοντα* cf. E. Or. 160, 19, Hes., Phot., Suid., Eust. 39, 6; 1024, 60, de accentu Herod. Cath. Pr. 264, 13.

Φᾶρις (curvi significationem habere ut *Σπάρτη* Goebel, lexil. Hom. I 546) Laconiae urbs. *Β* 582 *οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν* | *Φᾶρίν τε Σπάρτην* cf. Steph. Byz. Paus. IV 16, 8 *πόλιν τῆς Λακωνικῆς, τὸ μὲν ἀρχαῖον ὄνομα καὶ ἐν Ὁμήρου καταλόγῳ Φᾶριν, ὑπὸ δὲ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ προσοίκων καλουμένην Φαράς*, sed cf. Lehrs, Arist.[2] p. 236 sq. Oppidum sub monte Taygeto haud procul et a fluvio Phellia et a mari et ab Amyclis situm, Achaeorum erat. Quamquam iam Pausaniae aetate desertum erat, ruinae prope vicum Vaphio sive Bafio adhuc exstare dicuntur. cf. Paus. III 20, 3 Strab. VIII 363 Bursian, Geogr. v. Griech. II 130 sq. Curtius, Pelopon. II 248 sq. Buchholz, hom. Real. I a 237. Apud nonnullos nomen paroxytonon est cf. schol. Nicandr. al. 398 Hesych. s. v.

φάρμᾰκον (ex *φάρμα* cf. skt. bharma suffixo *κο* a *φερ, φέρω* formatum putat Curt. Et.[4] 301 cf. Pictet KZ. V, 49, Lob. rhem. 304, ex *φαρβ-μακον* a *φέρβω* Fick W.[2] 474, audacius ad *μάσσω* refert Benf. W. I 516, mire ex *φυραμικόν* explicat Doederl. Gl. 2465) proprie omnis herba Hes. *φάρμακα· βοτάναι. χρώματα. καὶ πᾶσα πόα*, inprimis ea quae noceat aut prosit corpori humano (vox media). *Λ* 741 *Ἀγαμήδην,* | *ἣ τόσα φ. ᾔδη ὅσα τρέφει - χθών* |, *κ* 302 *πόρε φάρμακον ἀργειφόντης,* | *ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν* |, *δ* 230 *Αἰγυπτίη, τῇ πλεῖστα φέρει - ἄρουρα* | *φ., πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά* | sch. E *παρὰ τὸ φέρειν ἄκος ἢ ἄχος*. imprimis 1) medicamentum, quod extrinsecus adhibetur in vulneribus curandis *Δ* 218 *αἷμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἤπια φ.* - | *πάσσε, τά οἵ ποτε πατρί - πόρε Χείρων* |, *Λ* [515] *ἰούς τ' ἐκτάμνειν ἐπί τ' ἤ. φ. πάσσειν* |, *Λ* 830 *ἐπὶ δ' ἤ. φ. πάσσε,* | *ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι* |, *Ε* 401 900 *τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φ. πάσσων* | *ἠκέσατ'*, loco posteriore Aristarchus *πάσσεν* omisso versu insequenti v. Did., *Ο* 394 *ἐπὶ δ' ἕλκεϊ -* | *φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσεν - ὀδυνάων* cf. Schnorr de Carolsfeld, verb. colloc. p. 9, *Δ* 191 *ἰητὴρ - ἐπιθήσει* | *φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι - ὀδυνάων* | sch. Paris. 2556 *ἰάματα. φ. γὰρ κυρίως ἐκεῖνα λέγονται τὰ οἱονεὶ ἐπιφέροντα ἄκος, ὅ ἐστι τὴν ἴασιν. τρεῖς γὰρ φαρμάκων εἰσὶν ἰδέαι. ὡς οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδές φασιν, ἐπίπαστα ὡς ἐπὶ Μενελάῳ· χριστὰ ὡς ἐπιτήδεια εἰς τὸ χρίεσθαι· πότιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης* cf. sch. ABL et Paris. 2767. Daremberg, la medécine dans Homère p. 79 dicit: Les médicaments étaient ni des emplâtres, ni des liquides, mais des substances à l'état pulvérulent destinées à arrêter l'écoulement du sang et en même temps à calmer les douleurs. — 2) herba veneni *Χ* 94 *δράκων -* | *βεβρωκὼς κακὰ φ.* cf Verg. A. II 471 coluber mala gramina pastus, *α* 261 *φ. ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη* | *ἰοὺς χρίεσθαι*, *β* 329 *εἰς Ἐφύρην -* | *ἐλθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φ. ἐνείκῃ,* | *ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ* | cf. Hennings, Telemachie p. 226, Pierson Rh. M. 16, 105. — 3) herba magica *κ* 287 *τόδε φ. ἐσθλόν - ὅ κέν τοι κρατὸς ἀλάλκῃσιν κακὸν ἦμαρ* |, *κ* 292 *οὐδ' ὡς θέλξαι σε δυνήσεται, οὐ γὰρ ἐάσει* | *φ. ἐ., ὅ τοι δώσω*, *δ* 220 *ἐς οἶνον βάλε φ.* (Helena) - | *νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων* | cf. Daremberg, la medécine dans Homère p. 9 n. 3, *δ* 227 *τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φ. μητιόεντα,* | *ἐσθλά, τά οἱ Πολύδαμνα πόρεν*, *κ* 317 *ἐν δέ τε φ. ἧκε*, Circe, in vinum, *κ* 392 *προσάλειφεν ἑκάστῳ φ. ἄλλο* |, *κ* 394 *τρίχες - ἃς πρὶν ἔφυσε* | *φ. οὐλόμενον, τό σφιν πόρε - Κίρκη*, *κ* 236 *ἀνέμισγε δὲ σίτῳ* | *φ. λυγρ', ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης* |, *κ* 296 *τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φ. σίτῳ* |, *κ* 213 *τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φ. ἔδωκεν* |, *κ* 326 *θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔ τι πιὼν τάδε φ. ἐθέλχθης* |, *κ* 327 *οὐδὲ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φ. ἀνέτλη,* | *ὅς κε πίῃ*. — v. l. *φαρμάκων* pro *ἀνθρώπων* est cum metri vitio *δ* 233 v. sch. Vind. 56. — cf. etiam E. M. 787, 47, E. Gud. 549, 10; 610, 29, E. Or. 158, 33, Phot., Suid., Philem. 180, 259, Poll. On. 5, 132, Eust. 464, 35; 564, 10; 1022, 28. (*πολυφάρμακος, φαρμάσσω.*)

φαρμάσσω (*φάρμακον* Curtius d. Verb. d. gr. Spr. I 334) remedium adhibeo (ferro), ut acies induretur, induro *ι* 393 *ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν - ἠὲ σκέπαρνον* | *εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα* | *φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν* | sch. V *στεῤῥοποιῶν, στομῶν, στομοποιῶν* cf. B et P, Apoll. Lex. 161, 18, Hes., Phot., Eust. 464, 39; 1636, 12.

φᾶρος (*φέρω* Curt. Et.[4] 301, Benf. W. II 107, mire nonnullos veterum secutus cum *ὑφάω* com-

ponit Doed. Gl. 171) de mensura syllabae prioris cf. Herod. *π. μον. λ.* 35, 22, Cath. Pr. 392, 8 25, codd. saepissime vitiose *φάρος* scribunt. — linteum *ε* 258 *φάρε᾿ ἔνεικε Καλυψώ - | ἱστία ποιήσασθαι* cf. Eust. 1532, 18; 1534, 2, Grashof Schiff p. 27, *ν* 108 *ἔνθα τε νύμφαι | φάρε᾿ ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα.* inprimis 1) linteum ferale (Leichentuch) *Σ* 353 *λιτὶ κάλυψαν| - καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ* | corpus Patrocli, *Ω* 580 *κὰδ δ᾿ ἔλιπον δύο φάρε᾿ - | ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἰκόνδε φέρεσθαι* |, *Ω* 588 *ἀμφὶ δέ μιν φ. καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα* | alterum hoc loco non iterum commemoratum pro tegumento superimpositum videtur, cf. Grashof, Fuhrwerk p. 9 n., Hausgeräth p. 24, *ω* 147 *φᾶρος - ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ* | Laertae destinatum. additur *ταφήιον β* 97 *τ* 142 *ω* 132 *φᾶρος - Λαέρτῃ ἥρωι τ.*, cf. Eust. 1436, 54, *τ* 138 *φ. - λεπτὸν καὶ περίμετρον.* — 2) pro incunabulis (Windeln) est h. AD. 120 *σπάρξαν δ᾿ ἐν φάρεϊ λευκῷ* | Apollinem recens natum. — 3) amiculum, pallium *Ω* 231 *τόσσα δὲ* (duodecim) *φάρεα καλά* elegit Priamus, quibus Hectoris corpus redimeret, Ariston. *ἡ δ. ὅ. διέσταλκεν τὸν πέπλον ἀπὸ τῶν χλαινῶν καὶ τὰ φάρη ὡς διαφέροντα, εἰ καὶ ἀλλαχοῦ τὸν πέπλον οὕτως προσηγόρευσεν*, cf. sch. P *ε* 230, Lehrs Ar.[2] 193, sch. ABM *φ. ἱμάτιον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.* — a) virorum *Β* 43 *περὶ δὲ μέγα βάλλετο φ.* | sch. ABLV *παρὰ τὸ φέρεσθαι, ἢ τῇ ὑφῇ ἀρηρέναι*, *ο* 61 *μέγα φ. ἐπὶ - βάλετ᾿ ὤμοις* |, *Θ* 221 *πορφύρεον μέγα φ. ἔχων ἐν χειρί*, h. 7, 5 *φ. δὲ περὶ - ἔχεν ὤμοις | πορφύρεον*, *γ* 467 *ψ* 155 *ἀμφὶ δέ μιν φ. καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα* | cf. Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. p. 84 sq., *ζ* 214 *η* 234 *φ. τε χιτῶνά τε εἵματ᾿*, *ϑ* 186 *αὐτῷ φάρει ἀναΐξας* sch. V *σὺν τῷ ἱματίῳ*, *ϑ* 84 *πορφύρεον μέγα φ. ἑλών - | κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε*, *ϑ* 88 *κεφαλῆς ἄπο φ. ἕλεσκεν* |, *ω* 277 *τόσσα δὲ* (duodecim) *φ. καλά* Ulixi hospiti donantur. *ϑ* 392 425 *ν* 67 *π* 173 *φ. - ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα* |, sch. H *ν* 67 *φ. τὸ ἄνωθεν τῶν ἄλλων ἱματίων φορούμενον, χιτῶνα δὲ τὸ ὑποκάτω*, *ϑ* 441 *φ. - καλόν τε χιτῶνα* | cf. de his donis Ulixi a Phaeacibus datis Ribbeck JJb, 91, 312. — b) mulierum *ε* 230 *κ* 543 *ἀργύφεον φ. μέγα ἕννυτο νύμφη* | *λεπτὸν καὶ χαρίεν.* — v. l. est *περὶ δὲ μέγα βάλλετο φ.* | *β* 3 pro *περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ᾿ ὤμῳ*|. — cf. etiam Apoll. Lex. 161, 17, E. M. 175, 29; 248, 4; 788, 8, E. Gud. 548, 49; 638, 21, E. Or. 158, 19, Hes., Suid., Eust. 1436, 54, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 806, Grashof Hausgeräth p. 24.

Φάρος (ex Aegyptiorum vel Phoenicum lingua originem ducere veri simile est, Stephan. igitur in thes. s. v. loco Psalm. 77, 4 collato derivat a voce quae significet *φυλακή* spelunca. Etym. M. 788, 10 *παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω φάρος, παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτὴν πρὸ τῆς Αἰγύπτου* vel *ἐπὶ τοῦ προφαινομένου τοῖς πλέουσι πύργου ἤτοι παρὰ τὸ φῶς ἀνάπτειν τοῖς πλέουσιν· ἢ παρὰ τὸ φάω φάσω·* nec minus mirum quod Kriechenbauer, Irrfahrten des Menelaus progr. Znaym 1877 ducit a rad. *φαρ* (*ἄφαρ*) cui subsit notio ‚abscissi'. Praeterea a Pharo quodam, Menelai vel Paridis et Helenae gubernatore, deducunt nonnulli cf. Et. M. l. l. Steph. Byz. schol. ad Hom. l. infra l. Eust. 1500) insula. *δ* 354—359 *νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ | Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι, | τόσσον ἄνευθ᾿, ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς | ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν· | ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ὅθεν τ᾿ ἀπὸ νῆας ἐΐσας | ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.* Eo se delatum ibique viginti per dies malacia retentum esse Menelaus Telemacho narrat, dum Eidothea filia auctore Proteum, qui ad illam insulam venire soleret, consuluisset. Quae si quis integre iudicat, fieri non potest, quin ad eam sententiam accedat, poëtam ex nautarum rumoribus illa quae de Pharo insula narrat, accepisse. Sed magna inter viros doctos ab antiquissimis temporibus est dissensio, num illa insula eadem sit, ac quae postea Pharus nominabatur, quod multo propius a litore Aegypti absit, quam illis versibus traditum est. Quasi vero poëta princeps doctrinae geographicae fuerit cf. Lehrs, Aristarch.[2] p. 236 sq. Voss, alte Weltkunde VI sq. Völcker, hom. Geogr. 128 Nitzsch, zur Odyssee vol. I p. 266 sq. Forbiger, Alte Geogr. II p. 778 adn. qui omnes poëtae errorem statuunt. Alii gliscentibus annis terram alluvione processisse ut Strabo I p. 30 37 58; XII 536 Plutarch. de Isi et Os. c. 40, alii mari decrescente ut Kant, Phys. Geogr. I 129 sq. Mirum vero in modum Kriechenbauer l. l. p. 12 insulam esse ‚Socotora' in mari Indorum prope promunturium Guardafui sitam contendit.

φάρυξ (a rad. *φαρ*, zd. bar cf. lat. forare, ags. borian, ahd. poran Curt. Et.[4] 299, Pictet Or. II 97, aliter Benf. W. I 588, mire a *σπαρύξαι* = *σπαράξαι* Doed. Gl. 945) Theogn. 40, 2 *φάρυξ· οὕτως ὅ τε Ἡρωδιανὸς καὶ οἱ λοιποὶ γραμματικοὶ χωρὶς τοῦ γ τὴν εὐθεῖαν καὶ τὴν γενικὴν δι᾿ ἑνὸς γ*, cf. Herod. Cath. Pr. 45, 4 Eust. 229, 40; 1630, 23, Suid. *φάρυγξ φάρυγγος γράφουσιν οἱ πολλοί. οἱ δὲ γράφουσι φάρυξ φάρυγος.* — 1) fauces *ι* 373 *φάρυγος δ᾿ ἐξέσσυτο οἶνος | ψωμοί τ᾿* plurimi codd. cum metri vitio *φάρυγγος*, sch. HQ *συνεκδοχικῶς τοῦ στόματος. φάρυγγα γὰρ καλοῦσι τὴν ἔνδον ἀχάνειαν τοῦ στόματος, εἰς ἣν ἀνήκει τὰ δύο στόματα, τό τε τοῦ οἰσοφάγου καὶ τὸ τοῦ λάρυγγος*, sch. T *καλῶς φάρυγγα λέγει τὸ ἀπὸ τοῦ βρόχθου ἕως τοῦ στόματος τῆς κοιλίας.* — 2) guttur *τ* 480 *φάρυγος λάβε δεξιτερῆφιν* | cf. E. M. 588, 17; 788, 30, E. Gud. 547, 33; 548, 12, E. Or. 161, 20, Suid., Hes., Poll. On. 2, 99, Eust. 1390, 52, Herod. *π. διχρ.* 9, 21, Lob. ad Phryn. p. 65. Daremberg la medécine dans Homère p. 48 dicit: *φ.* signifie à la fois le vestibule laryngo-pharyngien, connu sous le nom de pharynx ou arrière-gorge et le cou ou du moins la partie supérieure du cou.

φάσγᾰνον (ex *σφαγανον* a *σφάζω* ortum putant Lob. rhem. 235, el. I 503, Christ L. 146, Doed. Gl. 2215 cf. Pott E. F.[1] II 571, L. Meyer V. Gr. II 182, ex *σφαγ-σκανον* explicat Crain Philol. 10, 581) gladius. *Π* 339 *ἀμφὶ δὲ καυλόν | φ. ἐρραίσθη*, *Φ* 19 *φ. οἶον ἔχων*, *Ε* 81 *τόν - ἔλασ᾿ ὦμον, | φασγάνῳ ἀΐξας*, cf. *Κ* 456, *χ* 98 *ἵνα μή τις - ἔγχος ἀνελκόμενον - ἢ ἐλάσειε | φ. ἀ. ἠὲ προπρηνέα τύψαι*, v. l. *προπρηνεῖ τύψας* v. La Roche et Doed. Gl. 618, *Θ* 88 *παρηορίας ἀπέταμνεν | φ. ἀΐσσων*, *Υ* 469 *φασγάνῳ οὖτα καθ᾿ ἧπαρ* |, *Υ* 481 *φ. αὐχένα θείνας*, quod idem 476 vocatur *ξίφος*, 462 *ἄορ* Ariston. *Γ* 271 *τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ· τὸ δὲ πολεμιστήριον φ., ἄορ, ξίφος· συνώνυμα γάρ*, *λ* 82 *ἐφ᾿ αἵματι φ. ἴσχων* |, *χ* 84 *ἐκ δ᾿ ἄρα χειρὸς | φ. ἧκε χαμᾶζε*, *λ* 424 *ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων | βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φ.*, ubi iungendum est *ἀ. π. φ.* v. s. v. *βάλλω*

I 2 a, minus bene *π. φ.* ad *βάλλον* refertur, *χ* 74 *φάσγανά τε σπάσσασθε*, *π* [295] *νῶιν-δύο φάσγανα-καλλιπέειν*. — accedunt adiectiva *Α* 190 *φ. ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ* | sch. BL *οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ φονεύω, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ σφάζω, σφάγανον καὶ φάσγανον* cf. Paris. 2556, 2776, Coisl. 387, *Χ* 306 *εἰρύσσατο φ. ὀ.*, | *τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε* |, *χ* 79 *εἰρύσσατο φ. ὀ.* | ***χάλκεον ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον***, *χ* 90 *εἴρυτο δὲ φ. ὀ.* |, *Χ* 311 *τινάσσων φ. ὀ.* |, *κ* 145 *ἐμὸν-φ. ὀ.* |, *λ* 95 *ἄπισχε δὲ φ. ὀ.* |, *Κ* 256 *φ.* ***ἄμφηκες***, *Ψ* 807 *τόδε φ.* ***ἀργυρόηλον***, | ***καλὸν Θρηίκιον*** sch. BL *Ν* 577 *μόνοι γὰρ ἐν βαρβάροις οἱ Θρᾷκες μεγίστοις ξίφεσι χρῶνται*, dono datur victori certaminis, *Ψ* 824 (*ἀθ.*) *Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φ.* - | *σὺν κολεῷ τε φέρων καί-τελαμῶνι* | *Ξ* 405 *φ. ἀργυροήλου* | sc. *τελαμών*, *Ο* 713 *πολλὰ δὲ φ.* ***καλὰ μελάνδετα κωπήεντα*** |. — Veteres a *φάσαι* vel a *σπάω* vel a *σφάζω* duxerunt v. Apoll. Lex. 161, 19, E. M. 788, 40, E. Gud. 549, 43 53, E. Or. 160, 27, Hes., Eust. 675, 58; 1827, 62. Bekk. anecd. 1095 in glossis Cypriis numeratur. cf. etiam Motz üb. d. Metallarbeiter d. heroi. Zeit p. 18.

(***φασιμέλουσα***) nonnulli scripserunt *μ* 70 pro (*Ἀργὼ*) *πᾶσι μέλουσα* sch. HQ *νεωτερικὸν δὲ τὸ γράφειν φασιμέλουσα, ἡ τοῖς ἐν Φάσιδι πολλὴν φροντίδα παρέχουσα* cf. Eust. 1713, 14.

φάσκω v. s. *φημί*.

φασσο-φόνος (ex *φάσσα* et *φεν* stirpe compos. cf. Berch. comp. 16, *φάσσα* ex *φαβια* a *φεβ* stirpe ortum putant Benf. W. II 105 Pott E. F.[1] I 208 II 40 482, L. Meyer V. Gr. I 379, Lob. proll. 41 59, cf. *φάψ*, alii ad rad. *φα*, bha vel *φαγ* referunt cf. Curtius üb. d. Bild. d. Temp. 107, Ebel KZ. 1, 297; 14, 44) palumbes occidens *Ο* 238 *ἴρηκι-* | *ὠκέι φ.* sch. V *ὅμοιον τρυγόνος, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν*, Hes. *τῷ τὰς φάσσας φονεύοντι. ἔστι δὲ εἶδος περιστερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα*, Eust. 1712, 42 44 *μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῇ σποδίον, ζῶσα καὶ τεσσαράκοντα ἔτη* cf. Aristot. H. A. IX, 12, 36, Porphyr. de abstin. p. 236, 20. Ab recentioribus columba oenas (Holztaube) vel columba palumbus (Ringeltaube) intellegitur cf. Friedreich Real. 113, Guenther Viehzucht bei Ho. 38, Buchholz Ho. Real. I 2, 121, V. Hehn, Culturpflanzen u. Hausthiere[2] 293 524.

φάτις (*φα*, *φημί* Curt. Et.[4] 297, Fick W.[2] 134, de suffixo Curt. l. c. p. 622, Bopp V. Gr. III 240) 1) rumor *ψ* 362 *αὐτίκα γὰρ φ. εἶσιν-* | *ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον* de procis interfectis, genit. obiectivus. — 2) fama *ζ* 29 *ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει* | *ἐσθλή*, sch. HP *Καλλίστρατος δὲ χάρις ἀντὶ τοῦ χαρά. μεταποιῆσαι δέ φησι τὸν Ἀριστοφάνην τὸν στίχον* v. Nitzsch ad l., Apoll. Lex. 161, 27 *φάτις· δόξα*, in malam partem dicitur *Ι* 460 (*ἀθ.*) *τίς ἀθανάτων-ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ* | *δήμου θῆκε φ. καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων* |, *φ* 223 *αἰσχυνόμενοι φ. ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν* | *μή ποτέ τις εἴπῃσιν κτλ.*, Hes. *φάτις· φήμη. δόξα. λόγος. κληδών* cf. E. Gud. 550, 22, Phot., Suid., Eust. 1550, 1, Doed. Gl. 2197.

φάτνη (ex *παθνη* a *πατέομαι* explicant Benf. W. II 72, Curt. Et.[4] 493, Roscher Curt. St. I 2, 102) praesepe. *Ζ* 506 *Ο* 263 *ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ* | sch. Paris. 2556 *ὁ τόπος ὅπου ἐσθίει τὰ κτήνη κτλ.*, *Ε* 271 *τούς-ἀτίταλλ' ἐπὶ φ.* | sc. *ἵππους*, *Ω* 280 *ἵππους-οὓς-ἀτίταλλεν ἐυξέστῃ ἐπὶ φ.* |, *Κ* 568 *ἵππους μὲν κατέδησαν-ἱμᾶσιν* | *φ. ἐφ' ἱππείῃ κτλ.*, *δ* 535 *λ* 535 *λ* 411 *ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φ.* | — veteres aut ab *φαγεῖν* aut ab *πατέομαι* repetunt cf. E. M. 789, 15, E. Gud. 550, 18, E. Or. 162, 18, Cram. An. Ox. II 422, 29, Hés., Suid., Eust. 547, 2, de accentu Herod. Cath. Pr. 326, 17.

Φαυσιάδης (? forsitan = *Φασιάδης* Fick, gr. Personennamen p. 85, Goebel, lexil. Hom. I 292 *Φαύσιος* et *Ἀπισάων* ad rad. *σπα* referens vel a *φάος φαϝος* = *Φαῖστος* vel a *πι-φαύ-σκω* = *Φήμιος* vel a subst. *φαῦσιγξ* i. e. pusula = *φύσκων*). Phausi filius, Apisaon, Troianus, quem Eurypylus occidit *Λ* 578 *βάλε Φαυσιάδην, Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν*.

Φεαί sive ***Φειά*** (de etymo cf. Olshausen in Rhein. Mus. N. F. VIII 324 sq. qui ex Phoenicum lingua ducens vertit ‚Ecke'. A. Goebel, lexil. Hom. I 238 384 a rad. *σφα φα* i. e. lucere = *Ἔφεσος* = Argi) Phea urbs. *ο* 297 *ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν-ἠδὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν* sc. navis Telemachi, cum a Pylo domum reverteret *Η* 133—135 - *ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο* | *ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες-* | *Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα* hym. in Ap. Pyth. 246—247 *ἠδὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν-εὖτε Φεὰς ἐπέβαλλεν*. sic pro *Φεράς* legendum ex Od. l. l. cf. E. Eberhard in progr. Husum 1873 Sprache der ersten hom. Hymnen I p. 19. Phea, Elidis urbs cf. Thuk. II 25, 3 Strab. VIII 342 Steph. Byz. schol. ed. Dind. A ad *Η* 135 *Φεὰ πόλις τῆς Ἤλιδος, οἱ δὲ τῆς Ἀρκαδίης* Eust. p. 1477 extr. *ὅτι Φεραὶ μὲν πόλις Θεσσαλίας, Φειὰ δὲ Ἤλιδος, αἳ καὶ Φεαί*. Erat autem etiam promunturium Strab. l. l. Hoc neglecto, quod urbs prope mare sita erat, veteribus minus apte visa est commemorari *Η* 135. Itaque nimia adhibita diligentia alii flumine *Κελάδοντι* in *Ἀκίδοντι* mutato pro *Φειᾶς* scripserunt *Χάας* ap. Strab. VIII 348 alii *Φηρᾶς* in schol. A ad *Η* 135, de quo Lehrs Ar.[2] p. 242 adn. Sed Aristarchus recte in eodem scholio *Φειᾶς*] *ἡ διπλῆ ὅτι ἐν Ὀδυσσείᾳ πληθυντικῶς „ἡ δὲ Φεαῖς ἐπέβαλλεν" ὡς Μυκήνην καὶ Μυκήνας* cf. Eust. l. l. et 671, 14. De situ loci ac natura Strab. VIII 342 sq. *μετὰ δὲ τὸν Χελωνάταν ὁ τῶν Πισατῶν ἐστιν αἰγιαλὸς πολύς· εἶτ' ἄκρα Φειά· ἦν δὲ καὶ πολίχνη· — ἔστι γὰρ καὶ ποτάμιον πλησίον. ἔνιοι δὲ ἀρχὴν τῆς Πισάτιδος τὴν Φειάν φασι· πρόκειται δὲ καὶ ταύτης νησίον καὶ λιμήν, ἔνθεν εἰς Ὀλυμπίαν τῷ ἐγγυτάτω ἐκ θαλάττης ἐστὶ στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσιν. εἶτ' ἄλλη ἄκρα Ἰχθῦς* (sic Palmer. pro *εὐθὺς*) *ἐπὶ πολὺ προὔχουσα ἐπὶ τὴν δύσιν, καθάπερ ὁ Χελωνάτας, ἀφ' ἧς πάλιν ἐπὶ τὴν Κεφαλληνίαν στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσιν* Thuk. II 25, 3 *οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἄραντες* sc. *ἀπὸ Μεθώνης παρέπλεον καὶ σχόντες τῆς Ἠλείας εἰς Φειὰν* i. e. ad Pheam cursum tenentes *ἐδῄουν τὴν γῆν-ἀνέμου τοῦ κατιόντος μεγάλου χειμαζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ περιέπλεον τὸν Ἰχθῦν καλούμενον τὴν ἄκραν εἰς τὸν ἐν Φειᾷ λιμένα*. Phea igitur urbs ab utraque parte et ab occidente et a meridie haud procul a mari afuisse videtur. Ceterum restat difficultas, cum duo flumina et *Κελάδων* et *Ἰαρδάνου ῥέεθρα* illo loco non reperta esse videantur. Nam schol. A ed. Dind. ad *Η* 135 *ἡ Φειὰ παραθαλάσσιός ἐστι καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι* Strab. VIII 347 *μεταξὺ δὲ τοῦ Ἀνίγρου*

καὶ τοῦ ὄρους, ἐξ οὗ ῥεῖ, ὁ τοῦ Ἰαρδάνου λειμὼν δείκνυται καὶ τάφος qui longius abest, quam ut Κελάδοντα et Ἰαρδάνου ῥέεθρα eundem fluvium esse putemus. Neque fieri potest, ut cum Aristarcho in schol. A ad *H* 133 anacoluthiam statuentes pro adiectivo accipiamus vocem κελάδοντα cf. Lehrs, Arist.² p. 242 adn. Atque ποτάμιον quod Strabo p. 343 commemorat, utrum Iardanus an Keladon sit, incertum; fluvius autem Κελαδών, is quem idem inferius laudat, item longius ab hac urbe distare videtur. Itaque cum res non satis cognosci possint, ut in verba Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα addita esse per errorem iudicemus cogimur; alii loci naturam fluminum invectu vel alia ratione mutatam esse opinantur cf. Bursian, Geogr. v. Griech. II 301 adn. alii v. 133 aut 135 delendum existimant Duentzer in ed. Lehrs, l. l. Dindorf contra Aristarchum in indice nominum ad ed. carm. Hom. inter se discernit: **Φεαί** urbs Elidis. **Φειά** ad flumen Iard. sita urbs. Quae cum ita sint, etiam hodie non satis constare, ubi Phea fuerit, per se patet; alii enim ad sinum, qui ab oppido ‚Pontikastro', alii ad eum, qui a ‚Chortäs' nominatur, alii ubi nunc ‚Kantakolo', ibi sitam fuisse eam putant cf. Curtius, Pelop. II 44 sq. cum adn. 46 p. 107 Bursian, l. l. II 301 cum adn. Leake Morea II 189 sq. Buchholz, hom. Real. I a 241.

φέβομαι (skt. bhajatê, bibhêmi a bhî rad., ahd. biben, ksl. bojati se, lit. bijaú Bopp Gl., Pott W. I 588, Benf. W. II 105, KZ. 7, 50, Grassmann ib. 12, 121, Doed. Gl. 2473, Fick W.² 974 1064 1075, Curt. Et.⁴ 299, ex φεβιομαι ortum putat Curt. l. c., accuratius fracta reduplicatione a babh φαβ stirpe repetendum esse demonstrat Brugman- Curt. St. 7, 208) prs. ci. φέβωμαι, φεβώμεθα, if. φέβεσθαι, ipf. ἐφέβοντο, φέβοντο. — a) abs. trepido, fugio *Λ* 404 αἴ κε φέβωμαι | πληθὺν ταρβήσας, non bene La Roche πλ. refert ad φ., cum pendeat ex ταρβ., mire Aristonicus supplet εἰς, *E* 527 *O* 622 Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδὲ φέβοντο | alii οὐδ' ἐφ., Hes. ἔφευγον, cf. *M* 136, *Θ* 342 *Λ* 178 οἱ δὲ φέβοντο | alii δ' ἐφ. — b) additur significatio loci *O* 345 ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, χ 299 οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὣς ἀγελαῖαι | v. l. δὲ φ., *E* 223 *Θ* 107 ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο | κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φ. | Aristou. *E* 223 ὅ. τὸ φοβεῖσθαι καὶ τὸ φέβεσθαι ἐπὶ τοῦ φεύγειν Ὅμηρος τίθησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους cf. id. *Θ* 107, Lehrs Ar.² 75, de genetivo πεδίοιο v. Delbrueck Abl. Loc. Instr. p. 55, Hentze Philol. 28, 515. — c) additur is, quem quis fugiat a) ὑπό τινι *Λ* 121 ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο | v. Ariston. β) τινά *E* 232 εἴ περ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν | cf. Hes. Eust. 623, 41, La Roche H. St. p. 136, Friedlaender 2 ho. Wörterverz. 802. (φόβος, φοβέω, φασσοφόνος?)

φέγγος (cum φάος componit Curt. Et.⁴ 587 comparans βένθος βάθος, de ε v. id. 495 cf. Savelsberg dig. 34, skt. bhanj' comparat Fick W.² 133 v. Benf. W. II 103, skt. pâjas (pro spâjas id. 413, ex σπέγγος vocem Gr. explicans, addit lit. spìngu Bugge KZ. 20, 39) lux, splendor h. Cer. 278 τῆλε δὲ φ. ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο | λάμπε θεῆς cf. E. M. 792, 37, E. Gud. 550, 37, E. Or. 162, 14, Hes.

Φείδας (a φείδ-ο-μαι Fick, gr. Personennamen p. 85 A. Goebel, lexil. Hom. I 327) *N* 691. Atheniensium dux cf. ib. 195. apud Steph. in thes. per errorem ‚Boetorum dux' item in Ersch. u. Gruber Pauly Real. Benseler, Eigennamen.

Φείδ-ιππος (a φείδ-ο-μαι ut Φείδας cf. Pott in Kuhn. Z. V 251 Fick Pers. 85 116). *B* 676 (οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κάσον τε | καὶ Κῶν, νήσους τε Καλύδνας) τῶν αὖ Φείδιππος - ἡγησάσθην, | Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος· | τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

φείδομαι (skt. bhid. comparat Pott E. F.¹ I 245 Benf. W. II 109 cf. L. Meyer V. Gr. I 332 Kuhn Z. 4, 35) prs. ipv. φείδεο, ptc. φειδόμενος, ao. 1 φείσατο *Ω* 236, ao. 2 red. opt. πεφιδοίμην ι 277 cf. Eust. 1629, 17, πεφίδοιτο *Y* 464 cf. Eust. 1217, 36, if. πεφιδέσθαι *Φ* 101 Herod. παροξυτονητέον τὸ π., ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος cf. Eust. 1629, 17, fut. red. πεφιδήσεται cf. sch. BL *O* 215, V *Ω* 198, E. M. 667, 20, Herod. Cath. Pr. 441, 13, Eust. 1013, 25, Curtius d. Verb. d. gr. Spr. I 221 388. — parco 1) c. genit. cf. Hentze Philol. 28, 519. *E* 202 ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς |, *Ω* 236 οὐδέ νυ περ | φείσατ' sc. δέπαος, v. sch. V, *Y* 464 εἴ πως εὖ πεφίδοιτο - καὶ ζωὸν ἀφείη |, alii πώς εὖ v. La Roche, *O* 215 (ἀθ. v. Ariston.) αἴ κεν - Ἰλίου πεφιδήσεται, *Ω* 158 187 μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός |, π 185 φείδεο δ' ἡμέων | cf. sch. Q, χ 54 φείδεο λαῶν | σῶν, ι 277 οὐδ' ἂν - πεφιδοίμην | οὔτε σεῦ οὔθ' ἑτάρων. — 2) abs. *Φ* 101 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶν φίλτερον ἦεν | Hes. φείσασθαι. — cf. etiam E. M. 400, 50; 791, 10, E. Gud. 549, 46, Hes. Choer, 273, 19, Lob. rhem. 279. (Φείδας, Φείδιππος, φειδώ, φειδωλή, Φείδων, Πολυφείδης.)

φειδώ (de terminatione v. Bopp V. Gr. I 295) parsimonia *H* 409 οὐ γάρ τις φ. νεκύων - | γίγνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα | sch. A οὐ φειδόμεθα ὥστε ἐκμειλίσσειν ὑμᾶς τοὺς νεκρούς, ALV Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· οὐ γάρ τις φειδὼ γίνεται τοῖς τεθνεῶσι νέκυσι χαρίζεσθαι, paraphr. οὐδεμία δὲ φροντὶς περὶ τῶν νεκρῶν ἀποθανόντων ὑπάρχει, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, διὰ πυρὸς θάπτεσθαι ταχέως. Sensus igitur videtur: Neque enim parsimonia adhibenda est in mortuis, quin eos celeriter igni placemus, νεκύων ex φειδώ pendet, πυρός ex μειλ. cf. etiam Lucas Philol. Bemerk. p. 14, La Roche Z. f. oestr. G. 1860, 171, Koechly de Il. carm. diss. VII p. 9 versus 309—10 interpolatori deberi putat. — ξ 92 π 315 κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φ. | — E. M. 791, 19 φειδώ· πρόνοια, φεισμονή, εὐσπλαγχνία, cf. Hes., Suid., de accentu Herod. Cath-Pr. 347, 10.

φειδωλή (φείδομαι) parsimonia. *X* 244 μηδέ τι δούρων | ἔστω φ. cf. Eust. 1267, 58.

Φείδων (φείδ-ο-μαι Fick, Personennamen 85 Goebel, lexil. Hom. I 327). ξ 316 ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων | ἥρως ἀπριάτην τ 287 ὥς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φείδων, a quo Ulixes se hospitio exceptum et domum missum esse apud Eumaeum simulat.

φεν- et φα- (cf. goth. banja, ahd. bano, bana Curt. Et.⁴ 300, Ebel Beitr. z. vgl. Spr. 2, 167, Fick W.² 379 471 1035, etiam alia comparant Pott E. F.¹ I 255, Benf. W. II 277, Christ L. 225) a) a φεν stirpe: act. ao. red. ἔπεφνον, ἔπεφνες, ἔπεφνε(ν) cf. E. M. 355, 53, ἐπέφνομεν, ἐπέφνετε, πέφνον, πέφνε(ν), ci. πέφνῃς,

πέφνῃ v. Cram. epim. 359, 10, E. M. 667, 10, E. Gud. 464, 15, if. πεφνέμεν Ζ 180 ptc. πεφνόντα Π 827 Herod. πέφνοντα ὡς τέμνοντα. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Τυραννίων παροξύνει ὡς λαβόντα, δεύτερον ἀόριστον ἐκδεχόμενος. οὕτως δὲ καὶ τὴν εὐθεῖαν ὀξύνει (Ρ 539) τοῦ Ἀριστάρχου βαρύνοντος. καί μοι δοκεῖ ὁ Τυραννίων λόγῳ ὑγιεῖ χρῆσθαι - ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς ἐπείσθη καὶ οὕτως ἐβάρυνεν κτλ. cf. id. ad Ρ 539, Cath. Pr. 470, 9, E. M. 356, 4, E. Gud. 464, 19, Cram. Epim. 359, 14, Lehrs, Ar.[2] 256, Planer Tyrannio p. 24, La Roche H. T. 341. — b) a φα rad.: pass. pf. πέφαται Ρ 689 Τ 27 χ 54 cf. E. M. 356, 3, E. Gud. 551, 12, Eust. 1100, 31; 1123, 19, eliso αι Ο 140 (cf. sch. V) Ρ 164, πέφανται Ε 531 Ο 563 cf. E. M. 667, 15, Eust. 1728, 16, if. πεφάσθαι Ν 447 Ξ 471 Ω 254 cf. Apoll. Lex. 131, 2, E. Or. 148, 23, Eust. 619, 25; 1728, 13, fut. red. πεφήσεαι Ν 829 χ 217 cf. E. M. 665, 18, Eust. 962, 47, πεφήσεται Ο 140. — 1) de morte per vim illata: neco. a) act. c. accus. Φ 55 Τρῶες - οὕς περ ἔπεφνον |, λ 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, Ρ 35 γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, Ρ 204 τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔ., Ω 756 Πάτροκλον, τὸν ἔ., λ 516 χ 229 πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔ. ἐν - δηιοτῆτι |, Κ 488 δυώδεκ' ἔπεφνεν, Ο 329 Στιχίον καὶ Ἀρκεσίλαον ἔ. |, Π 785 τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔ. |, Ρ 80 ἔ. | - Εὔφορβον, Φ 96 τοὶ ἑταῖρον ἔ., Ε 69 Πήδαιον - ἔ., Ζ 12 Ἄξυλον - ἔ., Ζ 29 Ἀστύαλον ἔ., Η 142 τόν - ἔ. δόλῳ, οὔ τι κράτεΐ γε |, Ο 638 ἔ. - Περιφήτην |, Π 487 ταῖρον ἔ. λέων, Υ 426 μοὶ ἑταῖρον ἔ., Ψ 828 τόν - ἔ., Eetionem, Α 397 πάντας ἔ., λ 518 ὅσσον λαὸν ἔ., φ 36 ἔ. | Ἴφιτον, δ 91 μοὶ ἀδελφεόν - ἔ. | λάθρῃ, ἀνωιστί, χ 268 Πείσανδρον - ἔ., χ 359 μὶν ἔ., Medontem, Ψ 776 βοῶν - | οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν, Ω 605 τοὺς μὲν Ἀπόλλων π. ἀπ' - βιοῖο |, Ν 363 π. - Ὀθρυονῆα, λ 453 μὲ π., φ 29 π. καὶ αὐτόν | Iphitum, Κ 478 Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν, Π 547 Δαναῶν - | τούς - ἐ. ἐγχείῃσιν |, Χ 393 (ἀθ.) ἐ. Ἕκτορα, Φ 135 Ἀχαιῶν | οὓς - ἐπέφνετε, χ 346 αἴ κεν ἀοιδόν | πέφνῃς, Υ 172 ἤν τινα πέφνῃ | ἀνδρῶν, leo, Π 827 πολέας πεφνόντα, Ζ 180 Χίμαιραν - | πεφνέμεν. — obiectum facile suppletur Φ 280 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', sc. ἐμέ, ψ 48 μνηστῆρας τεθνηότας, ἠδ' ὃς ἔπεφνεν |. — b) pass. Ρ 689 πέφαται - | Πάτροκλος, Ο 140 ἤδη γάρ τις τοῦ γε - ἀμείνων | ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται, Ρ 164 θεράπων πέφατ' ἀνέρος, χ 54 ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται, Ε 531 Ο 563 αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται | ubi perf. pariter atque alibi aor. gnomicus usurpatum est cf. Riemer de temp. ap. Hom. usu p. 10, Ν 447 τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι |, Ξ 471 Προθοήνορος ἀντὶ π. |, v. l. ἀντιπεφ., Ω 254 Ἕκτορος - ἀντὶ - π. |, Ν 829 χ 217 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν (ἔπειτα) πεφήσεαι v. s. v. ἐν II B b. — Τ 27 ἐκ δ' αἰὼν πέφαται sch. V ὁ βίος καὶ ἡ ζωὴ πεφόνευται καὶ παρῄρηται, paraphr. φθαρῇ δὲ καὶ ὁ νωτιαῖος μυελός. est: vita prorsus excisa est v. s. v. ἐκ 1, Hoffmann Unters. 4, 16. — 2) mortem, quae naturae debetur, significare videtur λ 135 ψ 282 θάνατος δέ τοι (μοι) ἐξ ἁλὸς αὐτῷ | ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε (με) πέφνῃ | γήραι ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον. — cf. etiam Cram. epim. 427, 16, E. Gud. 550, 47, Eust. 1123, 19; 1275 53, Hes. (κατέπεφνον, ἀνδρειφόντης, Βελλεροφόντης, Λυκοφόντης, Πολυφόντης, ἀργειφόντης?, φονος, φονί, ἀνδροφόνος, Ἀντίφονος, βουφόνος, Αὐτοφόνος, μιαιφόνος, πατροφόνος, παιδοφόνος, φασσοφόνος, φονεύς, πατροφονεύς, φοινός, δαφοινός, φοίνιος, φοινήεις. — a φα rad.: Ἀντιφάτης?, ἀρηίφατος, μυλήφατος, ὀδυνήφατος, πρόσφατος, Περίφας?)

Φενεός (de accentu cf. Göttling, Accentlehre p. 167 sq. Steph. Byz. vulgo proparoxytonon est) Arcadiae urbs. Β 605 Φενεόν τ' ἐνέμοντο Steph. Byz. Φενεός, πόλις Ἀρκαδίας - ἔστι δὲ πόλις τῆς Ἀζανίας. ὁμορεῖ δὲ ἐκ τῶν πρὸς βορρᾶν μερῶν τῇ Κλειτορίᾳ, ἐν δὲ τῷ πρὸς ἄρκτους Αἰγείροις καὶ Πελλήνῃ -. κεῖται δὲ ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Κυλλήνην. Erat autem regni Ancaei, Agapenoris filii cf. Β 609, condita in ima valle; propter fuisse fontem Stygia aqua vel ipsam Stygem fluere Paus. VIII 17, 5 saep. Herodot. VI 74 tradunt; cuius undis obrutam esse urbem antiquam, quam Homerus dicit, ut iam ipsorum temporibus non videretur narrant Strab. VIII 388 Paus. VIII 14, 1; idem c. 14, 4 conditorem αὐτοχθόνα urbis laudat Φενεόν, quem ab urbe potius nomen accepisse facile intellegitur cf. Lehrs, Ar.[2] 273 sq. De totius loci natura aquaeque inundationibus ac de situ urbis cf. Paus. l. l. c. 14—17 Strab. VIII p. 389 Curtius, Pelop. I 185 190 sq. Bursian, Geogr. v. Gr. II 199 sq. qui recentiores prope vicum, qui hac aetate vocatur ‚Phonia', eam sitam fuisse docent; item Ottfr. Müller, Dor. II 439.

Φεραί Thessaliae urbs. Β 711 οἱ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηίδα λίμνην δ 798 Φερῇς ἔνι οἰκία ναίων hym. in Apoll. Pyth. 247 falso Φεράς pro Φεάς ubi vid. Sub Eumelo erat Β 713. Steph. Byz. πόλις Θεσσαλίας - εἰσὶ καὶ ἄλλαι Φεραὶ ἀρχαῖαι ἀπὸ τῶν Φερῶν ἀπέχουσαι στάδια ὀκτώ. Praeterea ad nom. expl. orig. ex veterum ratione addit ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως ἢ Φερᾶς τῆς Αἰόλου θυγατρός de qua re Lehrs, Arist.[2] 273. Strab. IX 436 Φεραὶ μὲν οὖν εἰσι πέρας τῶν Πελασγικῶν πεδίων πρὸς τὴν Μαγνησίαν. — ἐπίνειον δὲ τῶν Φερῶν Παγασαί, δίεχον ἑκατὸν σταδίους αὐτῶν cf. Polyb. 17, 16. Fontem celeberrimum Ὑπέρειαν, quem in media Pheraeorum urbe fuisse Strab. 439 tradit, poëta non laudasse videtur cf. s. v. Ὑπέρεια. Praeterea vid. ap. O. Müller, Dor. I 204 Buchholz, hom. Real. I a 105 Bursian, Geogr. v. Gr. I 69 qui ibidem hodie oppidulum ‚Velestino' esse docet.

φέρ-ασπις (Heerdegen comp. 37, Schoenberg comp. 31 37) clipeum ferens, clipeatus. h. 8, 5 Ἄρες - φέρασπι. Suid. expl. ὁ πολεμικός.

φέρβω (fracta reduplicatione ex φερ, bhar natum esse existimat Curt. Et.[4] 301 comparans lat. herba, cf. Benf. W. II 107, Brugman Curt. St. 7, 327, cum skt. bharb, bharv, bharbati, zd. bravara, baourva componit Fick W.[2] 136 473 1008) pasco, alo a) act. c. accus. h. 30, 2 Γαῖαν - ἣ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ' ὁπόσ' ἐστίν |. — accedit gen. rei h. Merc. 105 εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς. — b) pass. c. gen. rei h. 30, 4 ὅσα χθόνα - ἐπέρχεται - τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου | a Tellure. — Hes. τρέφειν, βόσκειν cf. Apoll. Lex. 161, 33, E. M. 213, 9; 231, 66, E. Gud. 551, 4, Phot., Suid. (φορβή, συφορβός, ὑφορβός, Εὔφορβος, πολύφορβος, Φόρβας.)

Φερε-κλος (a rad. φερ- et a κλέος ut -κλεης -κλης Fick, Personennamen 85 118. Et. M. 790, 33 οἷον φερέκλωνός τις ὤν schol. B ed. Dind. ad

E 59 ὁ κλόνον φέρων διὰ τῶν νεῶν Eust. 521, 44 κλᾷ τε φερόμενα τὰ ξύλα) Troianus, Harmonidae vel Tectonis filius. *E* 59 Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, Τέκτονος (τέκτονος?) υἱὸν | Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα | τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη· | ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας κτλ. Faber uter sit hoc loco dubium; ergo Aristarch. in schol. A ad *E* 60 ὅτι ἀμφίβολον πότερον ὁ Φέρεκλος ἔπηξε τὰς ναῦς ἢ Ἁρμονίδης, Eust. 522, 1 τινὲς μὲν περὶ Φερέκλου νοοῦσιν· ὃ καὶ κάλλιον· τινὲς δὲ περὶ τοῦ Ἁρμονίδου id. 521, 41 υἱὸν μὲν τὸν Φ. πατέρα δὲ τὸν Α. τινὲς δὲ ἵνα ὁ μὲν Φ. εἴη Τέκτονος υἱός, ὁ δὲ Τ. υἱὸς τοῦ Ἅρμονος Friedländer, Homonym. p. 537 c. adn. 3 Angermann in Curt. St. I a p. 19 adn. 1.

φερέσ-βιος (Clemm comp. 70 75 80 135, Heerdegen comp. 38, Schoenberg comp. 31 41 61) ubique post tertium trochaeum. — vitam vel victum praebens h. AP. 163 Γαῖα φ., h. 30, 9 ἄρουρα φ., h. Cer. 450 451 Ῥάριον-φ. οὖθαρ ἀρούρης | τὸ πρίν, ἀτὰρ τότε γ' οὔτι φ., h. Cer. 469 καρπὸν-φ. Apud Homerum hodie non legitur. Sed cum Aristonicus ad *Ξ* 114 et *Π* 173 eo utatur exemplo, suspicio est hanc vocem ab eo in Homero inventum esse in loco sive perdito sive mutato Friedlaend. Ariston. p. 230. — E. M. 790, 39 ζωοποιός. ὡς φερέπονος, οὕτω καὶ φερέβιος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. περὶ παθῶν, Hes. ὁ τὰ πρὸς βίον φέρων καὶ σώζων, ἢ ζωοποιός, cf. Phot., Suid., Eust. 539, 14.

Φέρης (φέρω) Crethei ex Tyrone filius, Thessalus. *λ* 259 (Κρηθῆϊ τέκεν sc. Τυρώ) Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονά τε. eum Pherarum conditorem fuisse propter nominis similitudinem dicunt cf. Steph. Byz. s. v. Φεραί. contra Lehrs, Ar.[2] 273.

φέριστος (et φέρτερος, φέρτατος a φερ bhar duci posse putat Curt. Et.[4] 301, zd. bairista comparat Fick W.[2] 136, cf. Spiegel KZ. 5, 232, sl. bolii Lottner KZ. 7, 36, skt. bhadrá L. Meyer V. Gr. I 381 cf. Schweizer KZ. 11, 77) ubique post secundum trochaeum praeter *Ψ* 409. — optimus. *I* 110 ἄνδρα φ., ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν |, E. M. 790, 56, Phot. κράτιστον, ἐξοχώτατον· ἢ ἀγαθόν, in allocutione *Z* 123 *Ω* 387 *α* 405 *ι* 269 h. Merc. 208 533 φέριστε Apoll. Lex. 161, 32 βέλτιστε, ὑπερφέρων πάντας, Hes. βέλτιστε, ἐξοχώτατε, ἀγαθέ, *O* 247 φέριστε θεῶν, *Ψ* 409 τίη λείπεσθε, φέριστοι; | Antilochus Nestoris equos alloquitur. — v. l. pro vulgata fuit *θ* 352 πῶς ἂν ἐγώ σε, φέριστε μετ' ἀθανάτοισι δέοιμι; | v. sch. E. — cf. etiam E. Gud. 640, 14.

Φέρουσα *Σ* 43 in Nereidum catalogo nominata, cf. Welcker, Götter. III 65 Lehrs Ar.[2] 458 sq.

Φερσεφόνειαν sic plerique codd. hym. XIII, 2 v. s. **Περσεφόνεια.**

φέρτατος (v. φέριστος) ubique post quartum pedem, post tertium *θ* 219. — praestantissimus. *μ* 246 οἳ χερσίν τε βίηφί τε φ. ἦσαν |, *A* 581 *B* 769 ὁ γὰρ πολὺ φ. ἐστιν (ἦεν) |, v. l. utroque loco φέρτερος v. Did. ad *B* 769. — c. genit. *O* 526 ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν | v. l. φέρτατον υἱόν recepit La Roche, *P* 105 κακῶν δέ κεν φέρτατον εἴη | v. l. φέρτερον ap. Eust. 1097, 23, φόρτατον in E. M. 798, 50, sch. A ὡς ἐν κακοῖς τοῦτ' ἂν εἴη φέρτατον, AD τῶν δὲ παρόντων κακῶν τοῦτο ἂν εἴη τὸ ἄριστον cf. Hes., *H* 289 περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φ. ἐσσι |, *Π* 21 *T* 216 *λ* 478 Ἀχιλεῦ-μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν |, *θ* 129 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φ. ἦεν Ἐλατρεύς | pro π. φ. v. l. est προφερέστατος. — v. l. est *Δ* 56 *Θ* 211 φέρτατος pro φέρτερος, *θ* 128 πολὺ φέρτατος pro προφερέστατος, Zenodoti *A* 404 ὁ γὰρ αὖτε βίῃ πολὺ φέρτατος ἁπάντων (ἄλλων scribi volt Duentz. Zenod. p. 128) pro ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων v. Ariston. cf. Ribbeck Philol. 9, 64.

φέρτερος (v. φέριστος) plerumque quintum aut secundum pedem efficit, quartum *T* 217 h. Cer. 229. — praestantior a) accedit genit. *T* 217 κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φ. οὐκ ὀλίγον περ |, *A* 186 ὅσσον φ. εἰμι σέθεν, *Γ* 431 Μενελάου | σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι |, *P* 168 ἐπεὶ σέο φ. ἐστιν |, *B* 201 οἳ σέο φ. εἰσιν, *Π* 722 αἴθ', ὅσσον ἥσσων εἰμί, τόσσον σέο φ. εἴην | *O* 165 181 εὖ φημι (σέο φησι) βίῃ πολὺ φ. εἶναι |, *Φ* 264 θεοὶ δέ τε φ. ἀνδρῶν |, *φ* 373 αἲ γὰρ πάντων τόσσον-| μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φ. εἴην |, h. Cer. 229 ἀντίτομον μέγα φ. ὑλοτόμοιο. — additur infinitivus *ε* 170 οἵ μευ φ. εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε |. — b) genit. facile suppletur *A* 281 εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι-| ἀλλ' ὅδε φ. ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει |, *Δ* 56 (ἀθ.) ἐπεὶ ἢ πολὺ φ. ἐσσι | v. l. φέρτατος, *Z* 158 ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολὺ φ. ἦεν, | Ἀργείων non bene Kvíčala Z. f. östr. G. 1858, 530 φ. coniungit cum Ἀργείων, quod ex δήμου pendet cf. Koenighoff Crit. et exeg. p. IX, damnat versus 156—8 Koechly de Il. carm. diss. VI p. 9, *H* 105 *Θ* 144 211 *X* 40 ἐπεὶ πολὺ φ. ἦεν (ἐστιν |, v. l. est φέρτατος *Θ* 211, *Y* [135] *ι* 276 ἐπεὶ ἢ π. φ. εἰμεν |, sch. HQ *ι* 276 φέρτερον τὸ κρεῖσσον λέγει ποιήσας τοὔνομα ἀπὸ τοῦ μᾶλλον φέρειν δύνασθαι τὰ προσπίπτοντα, *K* 557 *Y* 368 *π* 89 *χ* 289 ἐπεὶ ἢ π. φ. εἰσιν |, h. Cer. 148 δὴ γὰρ π. φ. εἰσιν |, *Φ* 488 ὅσσον φερτέρη εἴμ', h. AP. [161] ἀλλ' ὅγε φ. εἴη, ὅσον Κρόνου-Ζεύς |, *Π* 780 ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φ. ἦσαν |, *Ψ* 461 αἳ κεῖσέ γε φ. ἦσαν |, *σ* 234 βίῃ δ' ὅ γε φ. ἦεν |, *φ* 371 βίηφι δὲ φ. εἰμι |, *ζ* 6 βίηφι δὲ φ. ἦσαν |. — impers. *Δ* 307 ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται, | ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερον οὕτως | i. e. cum multo melius sit sic pugnare quam ex acie excedentem (304 πρόσθ' ἄλλων), falso explicant Ariston. et Eust. 475, 40. — inf. accedit *A* 169 ἐπεὶ ἢ πολὺ φ. ἐστιν | οἴκαδ' ἴμεν, v. l. Platonis λώϊον, *μ* 109 ἐπεὶ ἢ π. φ. ἐστιν | ἐξ ἑτάρους-ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας |, *φ* 155 ἐπεὶ ἢ π. φ. ἐ. | τεθνάμεν ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν κτλ. — v. l. φέρτερος est pro φέρτατος *A* 581 *B* 769 *H* 289, φέρτερον pro φέρτατον *P* 105, pro κέρδιον *ι* 228, πολὺ φέρτερον pro προφερέστερον *θ* 221, πολὺ φέρτεροι pro προφερέστεροι *φ* 134. — cf. in univ. Apoll. Lex. 162, 4, Cram. epim. 428, 30, E. M. 195, 7; 790, 57, E. Gud. 551, 11, E. Or. 157, 23, Herod. Cath. Pr. 195, 8, Hes., Philem. 35, 47.

φέρτρον (ex φέρω Curt. Et.[4] 300, Fick W.[2] 136, Pott W. II 1, 471) feretrum (Bahre) *Σ* 236 ἑταῖρον | κείμενον ἐν φέρτρῳ Ariston. ἡ δ. ὅ. ἅπαξ τὸ φ.· ἔστι δὲ φορεῖον, sch. B ἐπ' ἀσπίδος δὲ ἤ τινος τοιούτου φέρουσιν, E. M. 790, 55 τῇ τῶν νεκρῶν κλίνῃ· παρὰ τὸ φέρειν cf. E. Gud. 139, 26; 551, 5, E. Or. 152, 23, Phot., Suid., Hes., Apoll. Lex. 162, 8, Herod. Cath. Pr. 387, 16, Eust. 57, 16; 1140, 32; 1488, 45, Lob. el. I 248.

φέρω (φερ, skt. bharâmi, rad. bhar, lat. fero, goth. baira, ksl. berą, altir. berim Bopp Gl., Pott EF.[1] 220 W. II 1, 466, Benf. W. II 107, Fick W.[2] 135 473, Curt. Et.[4] 300. — οἴσω originis incertae, comparat skt. vah (pro vadh) Benf. W. I 356 cf. Pott EF.[1] I 122 II 259, de rad. i (ire) cogitat Tobler KZ. 9, 245 cf. Duentz. ib. 15, 31. — ἐνεκ cf. skt. naç, aç, lat. nanciscor, goth. ganat, ksl. nesą, lit. neszù Curt. Et.[4] 309, Pott W. I 10 II 2, 429, A. Kuhn Beitr. z. vgl. Spr. 3, 123, M. Mueller KZ. 4, 272, E. Kuhn ib. 19, 309, Windisch ib. 21, 406, Fick W.[2] 106, Buttmann Lexil. I[4] 273) Formae: 1) act. prs. ind. φέρω, φέρεις, φέρει, φέρομεν, φέρουσιν, ci. φέρω Ο 202 ν 203, φέρῃσι (cf. sch. A Α 219) Σ 308 ε 164 κ 507 τ 11 (postremo l. Baeumlein φέρησι pro indicativo scripsit (σχῆμα Ἰβύκειον) cf. praef. Il. p. XL, sed v. Hermann opusc. II 56, Curtius d. Verb. d. gr. Spr. I 204) h. Merc. 91, φέρῃ ε 420, φέρητον, opt. φέροις, φέροι, φέροιεν, if. φερέμεν Ι 411 Ω 119 147 176 196, φέρειν, ipv. φέρε, φερέτω Η 78, φέρετ'(ε) Ρ 718, φέρτε Ι 171 cf. Hes., Eust. 745, 24, Buttm. Gr. § 110, 6, Curtius d. Verb. d. gr. Spr. I 151, ptc. φέρων, φέρουσα, φέροντα, φέροντες, φέρουσαι, φέροντας, ipf. ἔφερεν, ἔφερον, φέρον, φέρε(ν), φέρε, φερέτην, φέρον, iter. φέρεσκε(ν) ι 429 h. AP. 178, φέρεσκον κ 108 cf. E. M. 381, 37. — med. praes. ind. φέρεται, φέρονται, ci. φέρωμαι, φέρηται, φερώμεθα, opt. φεροίμην, φέροιο, φέροιτο, if. φέρεσθαι ubique in fine vs., ipv. φερέσθω, φερέσθων Ψ 809, ipf. ἐφέροντο, φερόμην, φέροντο. — 2) act. fut. οἴσω, οἴσεις, οἴσει, οἴσετον, οἴσομεν, οἴσουσι(ν), if. οἰσέμεναι Γ 120 Ψ 564 ϑ 399 μ 10 σ 291, οἰσέμεν Σ 191 γ 429, sed hae infinitivi formae nullo loco futuri vim habent nisi Σ 191, ceteris locis rectius ad aoristum referuntur cf. Hes. qui explicat κομίσαι, Buttmann Gr. § 96,10, Kuehner A. Gr.[2] § 226 n. 2, Thiersch Gr.[3] § 213, 40, Bekker H. Bl. II 5 sicut ipv. οἶσε χ 106 481, οἰσέτω Τ 173 ϑ 255, οἴσετε Γ 103 Ο 718 υ 154, quas formas veterum plurimi ad praesens retulerunt, nonnulli ad aoristum, recentiores ad aoristum, Ariston. Γ 103 ἡ δ. πρὸς τὸ οἴσετε, ὅτι οὐ μέλλοντός ἐστι χρόνου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φέρετε, ἀπὸ τοῦ οἶσε, ὅ ἐστι φέρε cf. id. Ο 718, Friedlaend. Ar. p. 6, sch. V Γ 103, Apollon. synt. 71, 3—15, Herod. Cath. Pr. 447, 9, Choerob. 752 sq., Cram. epim. 32, 30; 262, 19, An. Par. III 332, 6, E. M. 472, 18; 562, 18; 619, 1, E. Gud. 367, 10; 422, 60, Eust. 1887, 63; 1934, 59, Buttmann Gr. § 96, 10, Thiersch Gr.[3] § 213, 40, Kuehner A. Gr.[2] § 226 n. 2, ptc. οἴσων ϑ 257 χ 162. — med. fut. ind. οἴσῃ Ψ 441, if. οἴσεσθαι, ptc. οἰσόμενος, οἰσομένη τ 504 cf. Eust. 926, 22. — 3) act. aor. (cf. E. M. 431, 44, E. Gud. 187, 11, Eust. 1145, 60, Buttmann Gr. § 114 s. v. φέρω) ἤνεικεν, v. l. χ 493 ἤνεγκεν, ἔνεικε(ν), ἐνείκαμεν ω 43, ἔνεικαν, v. l. δ 784 ἤνεικαν, ci. ἐνείκω Ζ 258 χ 139 487, ἐνείκῃ β 329, opt. ἐνείκαι Σ 147 φ 196, v. l. ἐνείκοι cf. Grashof Z. f. A. 1835, 577, if. ἐνεικέμεν Τ 194, cf. sch. V, transiit in formationem aoristi 2, alii ad praesens referunt cf. Grashof l. c. p. 578, Lob. rhem. 59, Doed. öff. Reden p. 346, ἐνεῖκαι Σ 334 σ 286 cf. Apoll. Lex. 68, 32, E. M. 339, 32, Hes., Eust. 1145, 60, ipv. ἔνεικε φ 178 quae forma et ipsa in aor. 2 transiit, ἐνείκατε ϑ 293, v. l. ἐνέγκατε, ptc. ἐνείκας. — med. aor. ἠνείκαντο Ι 127 cf. Eust. 740, 32. — fero. A) Act. I proprie. 1) homines vel dei humeris vel manibus a) homines vel deos Ζ 389 φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη |, Ρ 746 νέκυν φέρον, Ψ 134 φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι |, Ν 213 τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν Ariston. ἡ. δ. ὅ. ἔνεικαν εἴρηκεν ὡς βασταζομένου αὐτοῦ διὰ τὸ τραῦμα cf. Lehrs Ar.[2] 137, μ 10 οἰσέμεναι νεκρόν ut afferrent, h. Merc. 293 παῖδα λαβὼν φέρε - Ἀπόλλων |. — additur significatio loci, unde vel quo quis feratur Ρ 718 ὑποδύντε - | νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου, Ξ 429 τόν - | χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, Ρ 735 νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο | νῆας ἔπι, Θ 334 Ν 423 τόν - ὑποδύντε - νῆας ἔπι - φερέτην cf. Eust. 715, 63; 940, 25, de loco posteriore Franke JJb. 73, 758, ω 43 σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο |, Π 669 679 μιν - | πολλὸν ἀποπρὸ φέρων Apollo Sarpedonem, v. Herod., φ 196 τὶς θεὸς αὐτὸν ἐνείκαι | Ulixem, Apoll. Lex. 68, 32 ἄρας ἐκ τόπου ἐνταῦθα θείη, aliter dictum est 201 ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων cf. Peter einige Beitr. zu d. gr. Wörterb. p. 14, Π 454 μιν θάνατόν τε φέρειν καὶ - ὕπνον | Sarpedonem, Ι 411 μὲ - διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε |, Β 302 ξ 207 οὓς μὴ (τὸν) κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι |, contra Β 834 Λ 332 κῆρες ἄγον cf. Ν 602. magis translate dictum est h. AP. 178 φέρεσκέ μιν αἴσιμον ἦμαρ |. — b) alias res corporeas Ψ 123 ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον, ο 448 οἴσω - χρυσόν afferam, Ι 171 φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ ad manus lavandas, υ 154 μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε - καὶ οἴσετε, Μ 451 ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον - οἰός | χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, v. l. φέροι v. Did. cf. Kayser Philol. 10, 382, Γ 247 φέρε δὲ κρητῆρα - κῆρυξ, cf. Eust. 411, 33, ο 103 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν - ἄνωγεν |, ο 122 κρητῆρα θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων, Σ 568 ταλάροισι φέρον - καρπόν | v. l. ταλάροις ἔφ. v. Did., Μ 372 (ἀθ.) Τεῦκρον φέρε - τόξα |, φ 359 τόξα λαβὼν φέρε, Λ 61 ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα, Η 219 Λ 485 Ρ 128 ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον |, Η 224 τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων, Cer. 170 πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα, Λ 301 τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελών abstuleris, v. l. ἕλοις, Ζ 480 φέροι δ' ἔναρα, h. Merc. 40 φέρων - ἄθυρμα |, sed ib. 52 φέρων corruptum est v. Schneidewin Philol. 3, 664 cf. Baum. ad l., Guttmann de hymn. Ho. p. 46, Ο 718 οἴσετε πῦρ, Ο 731 ὅς τις φέροι - πῦρ |, Ρ 70 ἔνθα κε ῥεῖα φέροι - τεύχεα Πανθοίδαο | Ἀτρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο - Ἀπόλλων Ariston. recte explicat τότε δ' ἂν ῥαδίως ἔφερεν cf. Friedlaend. Ar. p. 7, sine causa Bentley ῥεῖ' ἔφερεν, Heyne ῥεῖα φέρε scribi voluerunt cf. Hermann opusc. IV, 167, Friedlaend. Philol. 6, 667, Riemer de temp. ap. Hom. usu p. 8, Ε 303 Υ 286 χερμάδιον - ὃ οὐ δύο ἄνδρε φέροιεν |, h. Merc. 63 κατέθηκε φέρων - ἐνὶ λίκνῳ | φόρμιγγα, Γ 117 ἄρνας τε φέρειν, Γ 103 οἴσετε δ' ἄρν', Γ 120 ἄρν' ἐκέλευεν | οἰσέμεναι, Ζ 69 πλεῖστα φέρων, maximam praedam, α 136 δ 52 η 172 κ [368] ο 135 ρ 91 χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα | ubi προχόῳ cum φέρουσα iungendum est, idem vs. in nonnullis codd. repetitur κ 315, γ 441 χέρνιβα - ἐν - λέβητι | ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, α 139 δ 55 η 175 κ [371] ο 138 ρ 94 259 σῖτον - ταμίη παρέθηκε φέρουσα |, idem vs. in nonnullis codd. repetitur post κ 319, de participio his locis et similibus addito v. Classen

Beob. 84 sq. ν 69 *σῖτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον*, μ 18 *ἀμφίπολοι φέρον -* | *σῖτον καὶ κρέα - καὶ - οἶνον*, ι 361 *τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων* sc. *οἶνον*, ι 212 *τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκόν*, χ 162 *οἴσων τεύχεα*, α 428 *τῷ δ' ἄρ' ἅμ' - δαΐδας φέρε*, cf. 434, δ 124 *τῇ δ' ἄρ' ἅμ' - Ἀλκίππη - τάπητα φέρεν*, δ 125 *Φυλὼ - τάλαρον φέρε*, δ 133 *τόν ῥά οἱ - παρέθηκε φέρουσα*, ϑ 424 *φέρε χηλόν*, ι 233 *φέρε - ἄχθος* | *ὕλης*, Z 293 ο 106 *τῶν ἕν' ἀειραμένη φέρε* sc. *πέπλον*, Γ 425 *τῇ - δίφρον ἑλοῦσα -* | *ἀντί Ἀλεξάνδροιο - κατέθηκε φέρουσα* |, τ 97 *φέρε δὴ δίφρον*, τ 100 *κατέθηκε φέρουσα* | *δίφρον*, ρ 333 *τὸν κατέθηκε φέρων πρός - τράπεζαν* |, φ 182 *πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν*, φ 61 *τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον*, κ 171 *οὔ πως ἦεν ἐπ' ὤμου* | *χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ* sc. *ἔλαφον*, cf. κ 169 *καταλοφάδεια φέρων*, Ψ 799 *κατὰ μὲν - ἔγχος* | *θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων* cf. Ψ 886 *λέβητ'*, α 127 ρ 29 *ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν* | v. l. loco posteriore *μὲν στῆσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας* v. sch. H cf. Kayser disput. alt. p. 12, de partic. *φέρων* cf. Riemer de temp. ap. Hom. usu p. 9, ϑ 482 *φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν* | *- Δημοδόκῳ* sc. *κρέας*, ξ 76 *πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ* |, ρ 345 *δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων*, υ 97 *ἐκ δὲ βοείην* | *θῆκε θύραζε φέρων*, δ 445 *ἀμβροσίην δ' ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα* |, h. AP. 176 *δῶκεν - φέρουσα κακῷ κακόν* v. Baum., β 414 *πάντα φέροντες - ἐπὶ νηί* | *κάτθεσαν*, χ 106 *οἶσε θέων* sc. arma, cf. χ 112 *βῆ δὲ φέρων*, χ 146 *φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκεν*, χ 183 *ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων - τρυφάλειαν κτλ.*, γ 429 *ἕδρας καὶ ξύλα - καί - οἰσέμεν ὕδωρ* |, χ 481 *οἶσε θέειον*, χ 493 *ἤνεικεν - πῦρ καὶ θήιον*, H 304 *δῶκε ξίφος σὺν κολεῷ τε φέρων καί - τελαμῶνι* |, cf. Ψ 825 (*ἀθ.*) *φάσγανον*, I 331 *πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον* |, ξ 74 *ἔνθεν ἑλὼν δύ' ἔνεικε* sc. *χοίρους*, Σ 555 *ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες* | sc. *δράγματα*, P 39 *κεφαλὴν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας* | *Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω*, φ 178 *ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε - τροχόν* in tmesi, alii *ἐκ* pro adverbio accipiunt cf. Ω 270 *ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον*, φ 366 *θῆκε φέρων αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ* | sc. *τόξα*, κ 217 *φέρει μειλίγματα θυμοῦ* secum affert, Ω 232 *χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα - τάλαντα* |, T 248 *δῶρα φέρον*, I 515 *εἰ - μὴ δῶρα φέροι* afferre paratus esset, σ 303 *τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι ἔφερον - δῶρα* |, ο 51 75 *εἰς ὅ κε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θήῃ* (*θείω*) |, ϑ 399 σ 291 *δῶρα - οἰσέμεναι προέσαν κήρυκα*, σ 301 *δῶρον - ἔνεικεν* |, ν 19 *φέρον - χαλκόν* | pro dono, φ 359 *τόξα λαβὼν φέρε*, ϑ 394 *πάντα φέρωμεν ἀολλέα*, v. l. *ἀολλέες* sed v. Ahrens Philol. 6, 31, La Roche Z. f. östr. G. 1867, 169. — iungitur cum *ἄγειν* E 484 *οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἤ κεν ἄγοιεν* | sch. Vat. ap. Baum. Philol. 11, 169 *ἀντιδιέστειλε τὸ φέροιεν καὶ τὸ ἄγοιεν. τὸ γὰρ φέρω ἐπὶ ἀψύχου τάττεται, τὸ δὲ ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχου* (coll. Γ 105 I 171), Ψ 513 *δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν - γυναῖκα*, | *καὶ τρίποδ' - φέρειν*, sch. A *πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ ἄγειν καὶ φέρειν* cf. id. ad Ψ 263, δ [622] *ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' - χαλκόν* |. — β) additur significatio loci, unde vel quo vel per quem quid feratur B 229 *χρυσοῦ - ὅν κέ τις οἴσει* | *-ἐξ Ἰλίου*, h. Cer. 106 *ὄφρα φέροιεν* | *καλπίσι - πρὸς δώματα* sc. *ὕδωρ*, κ 108 *ἔνθεν - ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον* |, Γ 245 *ἀνὰ ἄστυ - φέρον ὅρκια*, P 131 *δίδου - τεύχεα -* | *Τρωσὶν φέρειν προτὶ ἄστυ*, P 191 *προτὶ ἄστυ φέρον - τεύχεα*, P 193 *τὰ ἅ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον -* | *Τρωσί*, H 82 *τεύχεα συλήσας οἴσω προτὶ Ἴλιον*, T 243 *ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον*, O 420 *πῦρ εἰς νῆα φέροντα*, Ψ 849 *νῆας ἔπι - ἔφερον - ἄεθλον* | cf. Ψ 883 *ἡμιπέλεκκα*, H 78 Π 665 *τεύχεα*, M 453 *ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας* |, Y 108 *ἰθὺς φέρε χαλκόν*, h. Merc. 480 *φέρειν ἐς δαῖτα* sc. *φόρμιγγα*, inf. pro ipv., ϑ 257 *οἰσέτω φόρμιγγα - δόμον ἐκ βασιλῆος* |, ι 380 *ἆσσον φέρον ἐκ πυρός* sc. *μοχλόν*, H 183 *φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ* | sc. *κλῆρον*, cf. 186, Λ 247 *βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον - τεύχεα*, Ψ 617 *ἀν' ἀγῶνα φέρων* sc. *φιάλην*, Ω 275 *ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες* sc. *ἄποινα*, Σ 137 *τεύχεα - φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο* cf. 617, de v. l. huius loci v. sch. A, T 3 *θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα* |, Σ 191 *στεῦτο - Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα* Ariston. *ἡ δ. ὅ. κατὰ διαίρεσιν*, Herod. *Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν πρὸς τὸ μὴ ἀμφιβάλλεσθαι τὸν λόγον, καίτοι τῶν συναλειφομένων μὴ ἀναστρεφομένων, ὡς καὶ Ἀπολλώνιός φησιν. ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ*, cf. Schnorr verb. colloc. p. 23, Kern de anastr. p. 11 24, Hoffmann Unters. 2, 8; 4, 19, Ψ 564 *ἐκέλευσεν ἑταίρῳ* | *οἰσέμεναι κλισίηθεν* sc. *θώρηκα*, σ 300 *ἐκ - Πεισάνδροιο - ἴσθμιον ἤνεικεν*, ζ 74 *κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα*, Aristophanes *φέρον*, utrum *κούρῃ*, an *κοῦραι*, non constat, ν 203 *πῇ δὴ χρήματα - φέρω*, est coniunct., h. Merc. 34 *οἴσω σ' εἰς δῶμα λαβών* sc. *χελώνην*, φ 362 *πῇ - τόξα φέρεις*, φ 369 *πρόσω φέρε τόξα*, φ 378 *τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα*, cf. 234, T 279 *βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες* sc. *δῶρα*, ϑ 418 *τά γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον*, cf. π 327, ν 12 *δῶρ', ὅσα - ἐνθάδ' ἔνεικαν* | cf. ϑ 428, σ 286 *ἐνθάδ' ἐνεῖκαι* | sc. *δῶρα*, T 173 *δῶρα -* | *οἰσέτω εἰς μέσσην ἀγορήν*, Σ 334 *Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι* | *τεύχεα καὶ κεφαλήν*, T 194 *δῶρα - παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν - ἀγέμεν τε γυναῖκας* | cf. sch. V *ἐνεικέμεν τὰ οἰστέα, ἀγέμεν δὲ γ.*, inf. pro ipv., δ 445 *ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα* |. — γ) additur dat. pers., cui aliquid affertur χ 101 *τοὶ σάκος οἴσω*, χ 487 *τοὶ χλαῖναν - ἐνείκω* |, ϑ 261 *φέρων φόρμιγγα -* | *Δημοδόκῳ*, cf. 255, σ 292 *Ἀντινόῳ μὲν ἔνεικε - πέπλον* |, ι 349 *σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον* sc. *οἶνον*, v. l. *φέρω*, δ 784 *τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν - θεράποντες* | v. l. *σφ' ἤνεικαν*, Ψ 564 *οἱ ἔνεικεν* | sc. *θώρηκα*, Σ 147 *ὄφρα - παιδὶ - τεύχε' ἐνείκαι* |, Z 258 *ὄφρα κέ τοι - οἶνον ἐνείκω* |, σ 297 *ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι - θεράποντες ἔνεικαν* |, μ 63 *ταί τ' ἀμβροσίην Διί - φέρουσιν*, Z 293 *τῶν ἕν' ἀειραμένη - φέρε δῶρον Ἀθήνῃ* |, T 144 *δῶρα δέ τοι θεράποντες -* | *οἴσουσ'* sch. B *συλληπτικῶς· τὰ γὰρ ἔμψυχα οὐ φέρονται ἀλλὰ ἄγονται*, σ 295 *ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ - ἔνεικεν* |, ϑ 393 *οἱ φᾶρος - ἐνείκατε*. — δ) iungitur dativo pers. significatio loci ρ 83 *μοὶ χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα* sc. *δῶρα*, χ 139 *ὑμῖν τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι* | *ἐκ θαλάμου*. — 2) femina utero fetum ferre dicitur Z 56 *μηδ' ὅντινα γαστέρι μήτηρ* | *-φέροι*, v. l. *φέρει* v. sch. A. — 3) bestiae aliquid ferre dicuntur corpore, ore, unguibus ι 431 *τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὄιες φέρον*, ι 429 *ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν* | sc. *ὄις*, M 202 220 *αἰετὸς - δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι*, M 222 *οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν*, χ 161 *αἰετός - χῆνα φέρων ὀνύχεσσι*, N 199 *ὥς τε δύ' αἶγα*

λέοντε - φέρητον ἀνὰ ῥωπήια, μ 99 φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ | φῶτ' ἐξαρπάξασα νεός sc. Scylla. — 4) terra vel arbores fructus ferre dicuntur τ 111 φέρῃσι δὲ γαῖα - | πυροὺς καὶ κριθάς, de coniunctivo v. supra, cf. Faesi ad l., ι 131 φέροι δέ κεν ὥρια πάντα | sc. νῆσος, δ 229 φέρει - ἄρουρα | φάρμακα, v. l. ap. Theophr. H. pl. IX, 15 φύει, ι 357 Κυκλώπεσσι φέρει - ἄρουρα | οἶνον, sch. H αὐξάνει τοῖς Κ., h. AD. 55 οὐδὲ τρύγην οἴσεις | Delus, ι 110 ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν | οἶνον, h. Merc. 91 πολυοινήσεις, εὖτ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσιν |. — 5) pedes vel genua vel calcei aliquem ferre dicuntur Ζ 514 ταχέες δὲ πόδες φέρον Paridem, ἢ δ. ὅ. ὑπὸ ποδῶν φέρεται, οὐχ αὐτὸς τοὺς πόδας φέρει, πρὸς ἔλεγχον Ζηνοδότου, Ο 405 τόν - πόδες φέρον cf. Eust. 1022, 34, ο 555 τὸν δ' ὦκα προβιβάντα πόδες φέρον, Ν 515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο |, Ρ 700 τὸν μὲν δακρυχέοντα π. φ. ἐκ π. | cf. Classen Beob. 79, Ζ 511 Ο 268 (ἀθ.) ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων | sc. ἵππον, Zenod. ἑὰ γ. sed v. Ariston., Ω 341 α 97 (ἀθ.) ε 45 πέδιλα | - τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν κτλ., v. l. φέρεν v. Did. cf. La Roche H. T. 384, de imperfecto Friedlaend. Philol. 6, 674. — 6) equi hominem vel currum ferre dicuntur Β 838 Μ 96 ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι - ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος |, Λ 597 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον - ἵπποι | - ἦγον δὲ Μαχάονα v. s. v. ἄγω 9., Ν 31 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας - φέρον ἵπποι |, Ν 538 Ξ 432 οἵ τόν γε προτὶ ἄστυ φέρον, Λ 283 βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες | v. l. φέροιτε comprobat Ahrens Philol. 6, 21, Ξ 308 ἵπποι - οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν |, Ν 820 ἵππους, | οἵ σε πόλινδ' οἴσουσι, Ω 697 ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον | v. l. ἄγον v. ἄγω 9, η 2 κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιόνοιιν |, ζ 83 φέρον δ' ἐσθῆτα καὶ αὐτήν | v. Faesi ad l., cf. Friedreich Real. 313, — Ψ 304 οἱ ἵπποι | - φέρον ἅρμα, Λ 533 Ρ 458 ῥίμφ' ἔφερον - ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς |, Ε 232 ἅρμα | οἰσέτον cf. Ameis, h. Cer. 89 ὑπ' ὁμοκλῆς | ῥίμφ' ἔφερον - ἅρμα. — 7) homines vel dei curru aliquem vel aliquid ferre dicuntur h. Cer. 431 βῆ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν ἐν ἅρμασι - | πόλλ' ἀεκαζομένην, Pluto Proserpinam cf. ib. 415 ὥς δέ μ' ἀναρπάξας - ᾤχετο - φέρων ὑπὸ κεύθεα γαίης |, Ω 502 φέρω - ἄποινα | Priamus curru ad Achillem cf. Ω [556] ἄποινα | - τά τοι φέρομεν, Ω 139 ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο |, v. l. ὅς δῶρα φέρει v. sch. A, Α 13 372 φέρων - ἄποινα | Chryses, quem opes curru secum advexisse statuendum est cf. Inghirami, Galleria Omerica tav. XIX, Eust. 24, 42, Ω 119 147 176 196 δῶρα δ' Ἀχιλλῆι φερέμεν, cf. Peter einige Beitr. z. d. gr. Wörterb. p. 12. — 8) naves homines ferre dicuntur Ι 306 Ν 453 νῦν (οὓς) ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν | contra Ω 396 μία δ' ἤγαγε νηῦς cf. Peter l. c., Ο 705 νεός - ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν | ἐς Τροίην vituperat hunc usum sch. V, ν 323 νηῦς - | ἥ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν cf. Eust. 1803, 50, ν 89 νηῦς - | ἄνδρα φέρουσα sch. M κομίζουσα, βαστάζουσα, h. 7, 18 οὐδὲ φέρειν δύναταί μιν (sc. θεόν) νηῦς, sustinere, ε 164 ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' - πόντον | sc. σχεδίη. — 9) venti et undae aliquem vel aliquid ferre dicuntur Λ 156 πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει sc. πῦρ, v. l. στρέφει, Τ 377 τούς - ἄελλαι | πόντον ἐπ' - φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν |, Θ [549] κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω | v. Sengebusch diss. I 127, Μ 254 ἀνέμοιο θύελλαν, | ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν, δ 516 ψ 317 μὶν ἀναρπάξασα θύελλα | πόντον ἐπ' - φέρεν cf. ε 420, κ 48 τούς - ἁρπάξασα φέρε πόντονδε θύελλα | - γαίης ἄπο πατρίδος, ε 330 τὴν (σχεδίην) ἂμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα | v. l. ἄνεμος φέρεν, κ 507 τὴν δέ κέ τοι πνοιὴ Βορέαο φέρῃσιν | sc. νῆα, κ 26 ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς, sc. Ζέφυρος, ι 285 ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν | sc. νῆα, ι 39 Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος, h. 6, 4 ὅθι μιν Ζεφύρου μένος - | ἤνεικεν κατὰ κῦμα Venerem, θ 409 τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι θύελλαι | sc. ἔπος, ε [111] [134] τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν, ο 482 τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἄ. τε καὶ ὕδωρ, η 277 μὲ γαίῃ | ὑμετέρῃ ἐ. φ. ἄ. τε καὶ ὕ. |, γ 300 νέας - | Αἰγύπτῳ ἐ. φ. ἄ. τε καὶ ὕ. |, Φ 125 Σκάμανδρος | οἴσει - εἴσω ἁλὸς - κόλπον | sc. σέ, ε 425 μὶν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτήν | v. l. φέρεν v. La Roche H. U. 36, ι 485 τὴν δ' ἂψ ἤπειρόν δε - φέρε κῦμα | sc. νῆα, ι 542 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, λ 639 τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν - φέρε κῦμα - | πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δέ - οὖρος, v. l. εἰρεσίη, μ 421 τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα, ε 461 ἂψ δ' ἔφερεν - κῦμα κατὰ ῥόον sc. κρήδεμνον. — 10) a solito usu recedit h. Merc. 307 πῇ με φέρεις, Ἑκάεργε ubi Mercurius sic alloquitur Apollinem, qui antea quidem eum portaverat, tunc vero invitum procedere cogit v. Baumeist. — II translate de rebus incorporalibus 1) perfero, sustineo σ 135 τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ | sc. λυγρά. — 2) reporto ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος ἤ κε φεροίμην | cf. Eust. 1144, 41, sed cum alibi hoc sensu medium usurpetur, recte Bekk. II v. l. φέροιτο recepisse videtur cf. Ν 486. — 3) fero, affero, infero τ 565 ὄνειροι - ἔπ' ἀκράαντα φέροντες |, α 408 τίν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει, ζ 203 δηιοτῆτα φέρων, Μ 332 κακότητα φέροντες |, h. 10, 3 ἐφ' ἱμερτὸν φέρει ἄνθος affert amabilem florem aetatis sc. hominibus v. Baumeist. — b) additur significatio loci, unde vel quo quid feratur Ε 506 μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, Π 602 μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν | cf. Eust. 577, 7, Γ 132 οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον - Ἄρηα | sibi inferebant sch. V ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ φέρον cf. Eust. 540, 6, sed melius pro praepositione habetur cf. Hoffmann Unters. 2, 16, Θ 516 Τ 318 Τρωσὶν ἐφ' - φέρειν - Ἄρηα Ω 82 ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα | sc. μολύβδαινα, v. l. πῆμα v. Did. — c) additur dat. pers., cui quid affertur Ο 202 οὕτω γὰρ δή τοι - | τόνδε φέρω Διὶ μῦθον, est coniunct., cf. Eust. 1012, 58, Κ 288 μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι | κεῖσ', Ο 175 ἀγγελίην τινά τοι - ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διός, cf. Eust. 1010, 64, Λ 2 Τ 2 ε 2 ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν | sc. ἠώς, ψ 348 ἵν' ἀνθρώποισι φόως φέροι, ψ 245 ἵππους - φάος ἀνθρώποισι φέροντας |, h. Merc. 184 Ἠώς - φόως θνητοῖσι φέρουσα, Ε 211 φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ | de v. l. v. Ariston., Ε 874 χ. δ' ἄνδρεσσι φέροντες |, Ι 613 Ἀτρείδῃ - φ. χ. cf. ε 307, Φ 458 τοῦ - λαοῖσι φέρεις χ., Ρ 757 κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν |, Χ 31 φέρει πολλὸν πυρετόν - βροτοῖσιν | sc. ἀστήρ, Β 352 Ἀργεῖοι Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες | cf. δ 273 θ 513, Γ 6 γέρανοι - Πυγ-

μαίοισι φ. καὶ κ. φέρουσαι |, cf. Ω 82, Ε 682 δεῖμα φέρων Δαναοῖσιν, μ 231 Σκύλλην - ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν |, Β 304 νῆες Ἀχαιῶν | - κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι |, ρ 289 νῆες - κακὰ δυσμενέεσσι φ. | v. l. φυτεῦσαι v. La Roche, γ 74 (ἀϑ.) ι 235 h. AP. 277 ληιστῆρες - κακὸν ἀλλοδαποῖσι φ. |, Θ 541 (ἀϑ.) Ν 828 ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν |, μ 427 Νότος - φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ |. Ξ 132 θυμῷ ἦρα φέροντες et in tmesi Α 572 μητρὶ - ἐπὶ ἦρα φέρων, v. Ariston. cf. Apoll. Lex. 73, 11, Α 578 πατρί, γ 164 ἐπ' Ἀτρείδῃ - ἦρα φέροντες | v. sch. PQ, π 375 λαοὶ δ' οὐκέτι - ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν |, σ 56 ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων v. s. v. ἦρα et ἐπί I c α, α 283 β 217 ὄσσαν - ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν. — 4) profero, propago h. AD. 174 ὑμέτερον κλέος οἴσομεν, ὅσσον ἐπ' αἶαν | ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις, γ 204 οἱ Ἀχαιοί | οἴσουσι κλέος εὐρύ. — B) Medium 1) reporto Ψ 441 οὐδ' ὡς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον | de hiatu cf. Hoffmann Qu. Ho. I 78, Ahrens Philol. 6, 28, Ψ 663 667 δέπας οἴσεται, Ψ 858 ἡμιπέλεκκα, Ψ 413 φερώμεθα - ἄεθλον |, Ψ 809 τεύχεα - φερέσθων |, Ψ 856 πελέκεας οἰκόνδε φερέσθω | v. l. κλισίηνδε, Ψ 538 τὰ πρῶτα φερέσθω, Ψ 275 τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην | Ι 127 ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια - ἵπποι | de hiatu cf. Ahrens Philol. 6, 12, Θ 534 ἔναρα - φέρωμαι | v. l. φεροίμην v. sch. A, Χ 245 ἔναρα - φέρηται | νῆας ἔπι, Ν 486 αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην | cf. Eust. 943, 1, Σ 308 ἤ κε φέρῃσι μέγα κρ. ἤ κε φεροίμην | v. l. φέροιτο v. supra II 2, h. 6, 20 δὸς δ' ἐν ἀγῶνι | νίκην τῷδε φέρεσθαι, Χ 217 νῶϊ γ' ἔολπα - | οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας |. — 2) mihi vel mecum aufero aliquid ο 19 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται | v. sch. H, κ 124 ἰχθῦς δ' ὣς πείροντες - δαῖτα φέροντο | sc. ἑταίρους, Aristophanes εἴροντες, alii πένοντο | Apoll. Lex. 162, 5 προσεφέροντο, α 317 δῶρον - οἰκόνδε φέρεσθαι |, ο 83 (ἀϑ.) δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι |. ο 378 τὶ φέρεσθαι | ἀγρόνδ', φ 349 ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι |, Ψ 151 Πατρόκλῳ - κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι |, Ω 581 ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἰκόνδε φέρεσθαι |. — 3) mihi peto aliquid (hole mir etwas) Ν 168 οἰσόμενος - δόρυ, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο |, sch. BDV ἑαυτῷ, Ν 248 μετὰ δόρυ - ἦει | οἰσόμενος, Ν 257 οἰσόμενος sc. ἔγχος, τ 504 οἰσομένη ποδάνιπτρα nihil fere differre videtur ab activo cf. Janson de Graecor. verbis depon. p. 15, β 410 ἤια φερώμεθα. — 4) mecum affero aliquid Ζ 177 ὅ ττί ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα - φέροιτο |. — 5) accipio aliquid Δ 97 τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο | Herod. τινὲς ἀναστρέφουσι τὴν παρά, κακῶς· οὐδέποτε γὰρ ἀναστρέφεται πρόθεσις γενικῇ συντασσομένη πτώσει· ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς παραφέροιο. etiam Lehrs qu. ep. p. 77, Hoffmann Unters. 2, 8 tmesin statuunt. — 6) Δ 798 τοί τεύχεα - δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι | quibus indutus in bellum proficiscaris. — C. Passivum. feror 1) proprie feror ab aliquo Π 671 681 πέμπε δέ μιν - φέρεσθαι | ὕπνῳ καὶ θανάτῳ cf. Eust. 1081, 6. — 2) feror vel abripior vi aliqua externa a) feror per aera Α 592 πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην Volcanus, μ 442 ἧκα - πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι |, π 468 πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι |, Φ 120 τόν - ποταμόνδε - ποδὸς ἧκε φέρεσθαι |. — b) imprimis de hominibus vel navibus, quae undis et ventis feruntur Ο 628 τυτθὸν ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται | sc. ναῦται, cf. Eust. 1034, 12, η [253] ξ 314 ἐννῆμαρ φερόμην, ι 82 ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην - ἀνέμοισιν | πόντον ἐπ' cf. μ 447, μ 425 ξ 313 φερόμην - ἀνέμοισιν |, μ 429 παννύχιος φ., κ 54 αἱ δ' ἐφέροντο - θυέλλῃ | αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον, sc. νῆες, ι 70 αἱ - ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ε 343 σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι | κάλλιπ', η 274 ἐπὶ σχεδίης - φέρεσθαι |, ε 331 Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι | sc. σχεδίην. — 3) de eo, qui impetu fertur proprio Π 743 ὅς τις δὲ Τρώων - ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο | v. Ariston. cf. Eust. 1081, 6, Υ 172 ἰθὺς φέρεται μένει sc. leo. — vv. ll. Ε 701 ἀντ' ἐφέροντο pro ἀντεφέροντο, Κ 351 φέρονται pro πέλονται, Μ 382 φέροι pro ἔχοι, Ο 88 φέρουσα pro θέουσα v. sch. BL, Φ 247 β 147 φέρεσθαι pro πέτεσθαι, Ψ 662 φερέσθω pro νεέσθω, δ 623 ἔνειχαν pro ἔπεμπον cf. La Roche Z. f. östr. G. 1867, 165, Hennings Telemachie p. 212, θ 62 φέρων mire pro ἄγων, ι 346 φέρων pro ἔχων, λ 592 φέρεσκε pro ῥίπτασκε cum metri vitio, ν 368 ἔφερε pro ἐφόρει. — Hes. φέρειν· λαμβάνειν. βαστάζειν, ὑπομένειν cf. etiam E. Gud. 3, 53; 551, 16; 644, 59, Eust. 57, 14; 804, 41, quid differat ab ἄγειν exponunt Lehrs Ar.[2] 137 sq., Peter einige Beitr. zu d. gr. Wörterb. p. 9 sq., de participio φέρων cf. imprimis Classen Beob. p. 81 sq. (ἀνα-, ἀπο-, ἐκ-, ἐσ-, ἐπι-, κατα-, προ-, συμ-, ὑπο-, ὑπεκ-, συμφερτός, ἀεθλοφόρος et ἀθλοφόρος, βουληφόρος, ἑωσφόρος, Ἑωσφόρος, ἰσοφόρος, λαοφόρος, πυροφόρος et πυρηφόρος, τελεσφόρος, τοξοφόρος, τρυγηφόρος, ὠρηφόρος, -φορέω, φορεύς, φόρτος, φορτίς - προφερής, φέρασπις, Φέρεκλος, φερέσβιος, Φέρης, φέρτρον, φέρβω?, φέρτερος φέριστος φέρτατος?, ἀντιφερίζω, ἰσοφαρίζω, φᾶρος, φαρέτρη, φάρμακον, φώρ, φώρη, φωρή, φωριαμός. — ab ἐνεκ stirpe διηνεκής, δουρηνεκής, ποδηνεκής, ἐπηγκενίδες.)

φεύγω (φυγ, skt. bhuǵâmi, bhuǵ, lat. fugio, goth. binga, ksl. bĕgati, lit. bégu Bopp Gl., Pott E. E.[1] I 236, W. III 530, Benf. W. II 20, Curt. Et.[4] 188, Fick W.[2] 139 472. bhuǵ rad. ex bhug natam esse demonstrat Grassmann KZ. 12, 121) act. praes. ind. φεύγω, φεύγεις, φεύγει, φεύγετε, ci. φεύγω Φ 554 558, φευγέμεναι Κ 359 Π 658 Φ 13, φευγέμεν Κ 147 327 ι 43, φεύγειν, ipv. φεῦγε, φεύγετε. φευγόντων Ι 47, ptc. φεύγων, φεύγοντι, φεύγοντα, φεύγοντες, φευγόντων, φεύγοντας, ipf. ἔφευγε, φεῦγον, φεῦγε, φεῦγον, iter. φεύγεσκεν Ρ 461, ao. ind. ἔφυγες, φύγον, φύγε(ν), φύγομεν, φύγον, ci. φύγῃσιν Ε 258 Η 118 173 Τ 72 Φ 296, φύγῃ Σ 271 Φ 103 Χ 487, φύγωμεν, opt. φύγοιμι, φύγοι, φύγοιμεν, if. φυγέειν Β 393 Ν 436 Ξ 80 δ 504 μ 120, φυγεῖν Β 401 Μ 327, ptc. φυγών, φυγόντι, φυγόντα, φυγόντε Μ 322, φυγόντες, iter. φύγεσκε ρ 316, pf. opt. πεφεύγοι Φ 609, Bekk. II πεφεύγειν ex lectione scholl. περ φεύγει, ptc. πεφευγότες α 12. — med. fut. sensu activi φεύξομαι Σ 307, φεύξεσθε Β 175, φεύξονται Β 159, if. φεύξεσθαι, eliso αι Λ 590, ptc. pf. πεφυγμένος α 18, πεφυγμένον Ζ 488 Χ 219 ι 455 h. Ven. 34, adi. verb. φυκτὰ θ 299 ξ 489. — A) act. fugio I de animantibus 1) intrans. a) absol. Φ 472 φεύγεις - Ποσειδάωνι δὲ νίκην | - ἐπέτρεψας, Ο 588 ὅς τε κύνα κτείνας - | φεύγει, πρὶν ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν |

sc. θήρ, Ω 356 φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, Λ 173 φεῦγε μάλ' sch. BL τὴν ὑποχώρησιν φυγὴν ὀνομάζει, καταισχύνων αὐτόν, Φ 256 ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθείς | φεῦγ', Β 74 φεύγειν σὺν νηυσί - κελεύσω | γ 166 σὺν νηυσίν = | φεῦγον cf. Eust. 1461, 57, Φ 580 οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρίν κτλ., Λ 568 τρωπάσκετο φεύγειν | v. l. φεύγων, Κ 359 γούνατ' ἐνώμα | φευγέμεναι, Π 658 κέκλετο δ' ἄλλους | - φευγέμεναι, Δ 477 τόν - ἤλυξε πόδεσσιν | φεύγων, accus. ex ἤλ. pendet Ν 817 ὁππότε φεύγων | ἀρήσῃ Διί κτλ., Ξ 81 βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἠὲ ἁλώῃ | damnat versum Friedlaend. anall. 471, sed v. Bekk. H. Bl. II 39, 31, Ξ 260 τὴν ἱκόμην φεύγων, Υ 190 οὔ τι μετατροπαλίζεο φεύγων | Θ 95 μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ | cf. Χ 283, Ε 56 80 Υ 402 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, Ζ 36 Φύλακον δ' ἕλε φεύγοντ', Ο 342 Δηίοχον - βάλε - | φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, Θ 344 Ο 2 διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν | φεύγοντες, Λ 311 ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες cf. Ο 63 (ἀθ.), Ζ 82 ἐν χερσὶ γυναικῶν | φεύγοντας πεσέειν, Ο 233 (ἀθ.) ὄφρ' ἄν - | φεύγοντες νῆας - ἵκωνται |, Π 71 τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους | πλήσειαν νεκύων, Λ 159 κάρηνα | Τρώων φευγόντων, Ε 532 Ο 564 φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή |, Ρ 761 τεύχεα - | φευγόντων Δαναῶν, Λ 150 ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ |, Φ 493 ὕπαιθα θεὰ φύγεν ὥς τε πέλεια | κτλ., Φ 496 ὣς ἡ δακρυόεσσα φύγεν Ν 436 οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ' οὔτ' ἀλέασθαι |, ω 54 μὴ φεύγετε, κ 269 ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον | φεύγωμεν, de ultima producta cf. Duentz. JJb. 95, 362, γ 167 φεῦγε δὲ Τυδέος υἱός, ι 43 διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας | ἠνώγεα, ϑ 356 εἴ περ γάρ κεν - | οἴχηται φεύγων, h. 19, 38 φεῦγε δ' ἀναΐξασα, Χ 158 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν - ἀμείνων |, Χ 157 φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων |, Χ 199 (ἀθ.) ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν |, Κ 147 327 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν ἠὲ μάχεσθαι |, χ 66 ἠὲ μάχεσθαι | ἢ φεύγειν, Φ 129 εἰς ὅ κε ἄστυ κιχείομεν - | ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων |. — β) nonnunquam: profugio ex patria, eo in exsilium ν 259 φεύγω, ἐπεὶ - υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος sum in fuga cf. ο 276 τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον - | φεύγω, ο 277 ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα profugus ex patria, π 424 δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων, | δῆμον ὑποδείσας, cf. sch. B, υ 223 καί κεν - ἄλλον - βασιλήων | ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται |, ψ 120 φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ - φεύγει πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν |, additur ἐξ Ἄργεος ο 224, πατρίδα ο 228. — γ) effugio Ε 258 εἴ γ' οὖν ἕτερός γε φύγῃσιν |, Σ 271 Φ 296 ὅς κε φύγῃ (φύγῃσι), v. Ariston., Ζ 59 μηδ' ὅν τινα γαστέρι μήτηρ | - φέροι, μηδ' ὃς φύγοι, Φ 609 ὅς τε πεφεύγοι | ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ, Bekk. II πεφεύγειν, μ 66 τῇ δ' οὔ πω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἵκηται | cf. Nitzsch, ξ 184 ἤ κεν ἁλώῃ | ἤ κε φύγῃ v. l. ἁλώῃ et φύγοι cf. Hermann opusc. II 31, La Roche Z. f. östr. G. 1867, 542, ρ 316 οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε - | κνώδαλον, ὅ ττι δίοιτο. — b) ὑπό τινος Σ 150 ὑφ' Ἕκτορος - | φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο | non bene Schuetz de Patr. comp. 21 accusativum ad φεύγοντες refert ut sit: Hellespontum versus, ceterum cf. Lachmann Betr. 78, Φ 23 ὑπὸ δελφῖνος - ἰχθύες ἄλλοι | φεύγοντες, Φ 554 εἰ μέν κεν ὑπὸ - Ἀχιλῆος | φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι - κλονέονται |. — c) additur terminus ad quem Θ 94 πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλών, Π 422 πόσε φεύγετε, Β 140 Ι 27 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ - ἐς πατρίδα γαῖαν |, Ι 47 εἰ δε καὶ αὐτοί, | φευγόντων σὺν νηυσὶ - ἐς π. γαῖαν | Ariston. ὅ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φευγέτωσαν v. La Roche TZ. 22, cf. Nican., Β 175 οὕτω δὴ οἶκόνδε, - ἐς π. γαῖαν | φεύξεσθ' ἐν νήεσσι - πεσόντες |, Φ 542 ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος - | φεῦγον, Φ 13 φευγέμεναι ποταμόνδε, Κ 366 φεύγων ἐς νῆας. — d) additur terminus a quo Ρ 461 φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ |, Ν 89 Ο 700 φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ, Φ 35 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι cf. 52, Μ 123 ἐκ πολέμου φεύγοντα cf. Σ 307, ubi accus. pers. additur, Η 118 173 Τ 72 αἴ (ὅς) κε φύγῃσιν | - ἐκ πολέμοιο, Λ 590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο, γ 192 οἵ φύγον ἐκ πολέμου, Υ 350 φύγεν - ἐκ θανάτοιο |, π 21 ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντι |, μ 120 φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς | sc. Σκύλλης, ο 224 φεύγων ἐξ Ἄργεος ἄνδρα κατακτάς | profugus, sch. H νῦν τὸ φεύγων ἀντὶ τοῦ ἑκουσίως προλιπὼν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ Βίαντος, de praes. v. Riemer de temp. ap. Hom. usu p. 9 — e) additur locus, per quem quis fugit Θ 511 φεύγειν - ἐπ' - νῶτα θαλάσσης |, Β 665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον Tlepolemus patria relicta, sch. A τὸ μὲν Ὁμηρικὸν ἔθος βῆ φεύγειν προφέρεται, ἀλλ' ὅ γε Ἀρίσταρχος οὐ μετέθηκεν, ἀλλ' οὕτως γράφει, βῆ φεύγων, Ι 478 φεῦγον - δι' Ἑλλάδος. — f) adduntur termini a quo et ad quem Φ 558 ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ | φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήιον, Ξ 146 φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο. — g) additur terminus ad quem et locus per quem quis fugit σ 386 φεύγοντι - διὲκ προθύροιο θύραζε |. — 2) transit. a) c. accus. pers. Λ 327 φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα, v. Nican. cf. Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. p. 81, h. Cer. 131 φεῦγον - σημάντορας. — additur terminus a quo Σ 307 οὔ μιν ἔγωγε | φεύξομαι ἐκ πολέμοιο. — additur accus. loci ο 228 πατρίδα φεύγων | Νηλέα τε. — b) c. accus. rei effugio, evito Ι 448 φεύγων νείκεα πατρός, Φ 93 οὐ γὰρ ὀίω | σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, Γ 4 αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ - ὄμβρον | de aor. v. Naegelsb., Φ 103 ὅς τις θάνατον φύγῃ, v. l. φύγοι, cf. Π [98] δ 789 ι 467, ο 300 ἤ κεν θάνατον φύγοι ἤ κεν ἁλώῃ | v. l. φύγῃ et ἁλώῃ sed v. La Roche Z. f. öst. G. 1867, 543, ceterum cf. Hennings Telemachie p. 201, Β 401 θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος |, Λ 60 εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν, Zenod. οἵ κεν v. Ariston., Thiersch Gr. § 330, 5 φύγωμεν scribendum putavit sed v. Naegelsb. ad l., L. Lange d. hom. Part. εἰ p. 204, ι 61 φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε |, cum tmesi Λ 362 Υ 449 ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, Σ 117 οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα |, Μ 327 κῆρες - | μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι |, σ 155 ἀλλ' οὐδ' ὣς φύγε κῆρα, Χ 487 ἤν - πόλεμόν γε φύγῃ - Ἀχαιῶν |, Μ 322 πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε | v. l. φυγόντες v. Kayser Philol. 10, 320, tmesis statuenda est cf. Hoffmann Unters. 4, 10, Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 19, α 12 πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν |, μ 157 ἤ κε θάνωμεν ἤ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν | v. l. φύγωμεν cf. Nitzsch ad l., G. Hermann opusc. IV, 175, Hentze Philol. 29, 154, χ 67 τίν' οὐ φεύξεσθαι οἴομαι αἰπὺν ὄλεθρον | cf. α 11

ρ 47, ubi cf. Hennings Telemachie p. 221 n. et Ξ 507 Π 283 χ [43]; Β 393 οἵ - | ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς | Ξ 80 οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, ζ 170 φύγον - πόντον |, ξ 312 ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι |, δ 504 φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης |, μ 260 πέτρας φύγομεν δεινήν τε Χάρυβδιν |, ψ 238 κακότητα φυγόντες | cf. γ 175 ι 489 κ 129 ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν | ubi tmesis statuenda est pariter atque ι 17 φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ |. — β) additur terminus ad quem Ξ 507 Π 283 χ [43] ὅππῃ φύγοι - ὄλεθρον | cf. μ 260. — γ) terminus a quo Ρ 714 ὅπως - | Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν |, ε 446 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς |. — II transfertur ad inanima κ 131 ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας | νηῦς cf. Nitzsch ad ι 457, Θ 137 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία, v. l. φύγεν v. Did. cf. La Roche H. T. 384, Ψ 465 τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, Λ 128 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία, v. l. φύγεν v. Did., ceterum tmesis agnoscenda est cf. s. v. ἐκ II, Hoffmann Unters. 2, 11, Schnorr de Carolsfeld p. 19, cf. etiam Ariston., Δ 350 Ξ 83 α 64 γ 230 ε 22 τ 492 φ 168 ψ 70 ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων cf. Eust. 516, 18, La Roche H. St. 230. — B) Passivum eodem sensu usurpatur quo act. a) c. accus. Ζ 488 μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν |, Χ 219 οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι | cf. sch. V, ι 455 ὃν οὔ πώ φημι π. εἶναι ὄλεθρον |, h. Ven. 34 τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τι πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην |. — b) c. gen. α 18 πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων | cf. de genit. Delbrueck Abl. Loc. Instr. p. 6, Hentze Philol. 28, 519, v. etiam Eust. 1267, 34; 1638, 50, E. Gud. 218, 8, Apoll. Lex. 131, 1, Hes. — vv. ll. fuerunt Τ 73 φεύγων pro δηίου, post Χ 158 nonnulli addiderunt φεῦγ' υἱὸς Πριάμοιο, δίωκε δὲ δῖος Ἀχιλλεύς |. — In univ. cf. Eust. 342, 19; 666, 37, La Roche H. St. 132 sq. (ἐκ-, παρα-, παρεκπρο-, προ-, ὑπο-, ὑπεκ-, ὑπεκπρο-, φυγή, φύγαδε, φυγοπτόλεμος, φύζα, φυκτός, φύξηλις, φύξιμος, φύξις.)

φή (ex σφη explicat Curt. Et.[4] 396 KZ. III 76 comparans goth. svê cf. Schweizer ib. 394, Pott E. F.[2] II 406, minus bene cum skt. vâ componit Pott E. F.[1] II 318, Christ L. 181 254, a stirpe pronominis relativi, quod digamma habuisse contendit, ducit Savelsberg KZ. 8, 406; 10, 76, dig. 30 ex ϝη explicans, cum πῇ cohaerere putat Buttmann Lexil. I[4] 227, Fick W.[2] 138 comparat zd. bâ, bât, lit. ba, de φα rad. cogitat Benf. W. II 101, cf. etiam Christ L. 254) ceu, sicut Β 144 κινήθη δ' ἀγορὴ φὴ κύματα μακρὰ θαλάσσης | Ariston. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει φὴ κύματα. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φὴ ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν, Ξ 500 ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχὼν | πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα | Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀναγνόντες τινὲς φὴ κώδειαν ὑφ' ἕν, ἵν' ᾖ ὡς κώδειαν, προσέταξαν τὸν ἠθετημένον (500). οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φὴ ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. ἴσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐπλανήθη „φὴ γέρων οἶσιν (γεράνοισιν? Bekker) εἰπών. δεῖ δὲ ἔξωθεν παραλαμβάνειν τὸ ὡς καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον (500)· ταυτολογίαν γὰρ περιέχει Did. ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών· ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δὲ καὶ τὸν φὴ ἐγκλίνει (i. e. deposito accentu scribit in oratione continua, Lehrs), ἵνα τὸ φὴ ταὐτὸν ὑπάρχῃ τῷ ὡς καὶ τὸ μεταλαμβανόμενον τοιοῦτον ᾖ, ὁ δὲ ὡς κώδειαν ἀνασχὼν πέφραδέ τε Τρώεσσιν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐκδεξάμενος τὸ ἔφη ῥῆμα ὁμοίως τῷ ἔβη δοκεῖ ἀθετεῖν τὸν δεύτερον στίχον, ὅπερ οὐκ ἀναγκαῖον. ποιητικὸν γὰρ ἔθος τὸ πολλάκις καὶ τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεσθαι. πρὸς δὲ Ζηνόδοτον ὑγιῶς ἀποφαίνεται ἐκεῖνο, ὅτι ὁ ποιητὴς οὐδέποτε οἶδε τὸ φὴ ἀντὶ τοῦ ὡς, οἱ δὲ μετ' αὐτόν, ὥσπερ Ἀντίμαχος καὶ οἱ περὶ Καλλίμαχον, Nican. στικτέον ἐπὶ τὸ ἀνασχών· ἐὰν γὰρ συνάπτωμεν, ἐπὶ τὴν ἀπεκδοχὴν ἐνεχθησόμεθα, καθ' ἣν τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὡς κεῖται, sch. A ἄλλως. Ἀρίσταρχος τὸ φῆ ῥῆμα ἐκδέχεται καὶ ἀθετεῖ τὸν ἑξῆς. δύναται δὲ καὶ δισσολογία εἶναι ὡς τὸ (affert η 155 158) καί „ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν" ἢ τὸ πέφραδε διεσήμαινεν, sch. LV φή· ὡς. ἀλλ' ἔστι νεώτερον. ἄμεινον οὖν παραλελεῖφθαι μετὰ τὸ ἔφη τὸ ὡς (affert φ 216) καὶ ἐκ παραλλήλου εἶναι τὸ φῆ πέφραδε ηὔδα cf. Eust. 999, 25, Suid., oxytonon esse dicit Io. Alex. p. 31, 12 cf. Lehrs qu. ep. p. 45, Ar.[2] 85, cf. Cram. A. P. IV, 9, 8, Herod. Cath. Pr. 489, 9. cf. etiam Bekker praef. scholl. Il. p. III. — Ex recentioribus primi Zenodoteam lectionem utroque loco unice veram esse contra Heynium in ed., Wolfium proll. p. CCIV, Spitznerum excurs. XXV evicerunt Bekker in censura Wolfiana p. 143 H. Bl. I 56, 17, Buttmann Lexil. I[4] 223 sq. quibus assensi sunt Voss crit. Bl. I 247 sq., Thiersch Gr. § 158, 14, Lange observ. crit. II 13, Kratz de versu Il. Β 144 Cöln 1854 p. 18 sq., Uhlemann de φή particula Lippstadt 1856, Stoll animadv. Antimach. p. 99, Doed. Gl. 947, Duentzer Zenod. p. 46 84, Ribbeck Philol. 8, 666, Quaest. Zenod. spec. I 19, Lob. el. I 136, Freytag et Autenrieth ad Β 144. Quod Bekker l. c. ut procliticam φή accentu carere voluit, id refutatur loco supra allato Ioannis Al. Β 144 La Roche solus ex recentioribus ὡς recepit. Hermannus de iteratis ap. Hom. p. 9 duabus comparationibus hoc loco se excipientibus (144—6 et 147—8) non sine causa offenditur, quare Haupt Zus. zu Lachm. Betr. 102 priorem, in qua φή inest, posterius additum esse censuit, melius Bekker II posteriorem textui subiecit cf. etiam Koechly de Il. Β 1—483 disput. p. 16. Quod vero Buttmannus l. c. ὡς particulam comparativam omnino admitti posse negavit quia in sententiae principio posita, nisi verbum vel participium subsequeretur, non reperiretur ellipticis exceptis exemplis velut ξ 441, id non omni parte verum videtur cf. Spitzner l. c., Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. p. 38. De πέφραδε Ξ 500 v. s. v. φράζω. est: monstravit, neque hoc versu carere possumus 499 cum Aristarcho φῆ legentes, cum neque κώδεια dici possit de hominis capite, neque ὡς cogitatione possit suppleri. — Idem φή egregie restituit G. Hermann h. Merc. 241, ubi codd. δή ῥα νεόλλουτος cf. ipsum et Baumeist. ad l.

Φηγεύς (Eust. 515, 43 παρωνύμος τοῖς Ἰδαίοις φηγοῖς) Ε 11 15. Phegeus, Daretis filius, Troianus, pugnandi peritus, a Diomede occiditur Ε 19, quem cum fratre Idaeo sustinere ausus est.

φήγινος (φηγός, cf. lat. fagineus, mhd. buochîn, büechîn Fick W.[2] 380 470) querceus. Ε 838 (ἀθ. v. Ariston.) μέγα δ' ἔβραχε φ. ἄξων | in curru Diomedis E. M. 791, 25, Phot., Suid., Hes. δρύινος cf. Apoll. Lex. 162, 9, E. Gud. Eust. 613, 5 Herod. Orth. 448, 6, Cath. Pr. 182, 9,

Grashof Fuhrwerk 30, v. l. fuit πήδινος cf. E. M. 669, 40, Hes. s. v. πήδινος, Eust. 613, 9 qui πῆδον arborem quandam fuisse affirmat, comprobat eam Geist disquis. Ho. 15.

φηγός (lat. fâgus, ahd. buohha, ags. bôce Curt. Et.⁴ 187 Pott E. F.¹ I 112 W. III 504, Benf. W. I 222 Kuhn Z. 4, 84, a φαγ (φαγεῖν) vocem repetunt Kuhn l. c., Pictet Or. I 213, Fick W.² 380 470 1048, Doed. Gl. 2214) quercus, sed quae species intellegatur incertum est v. infra, certe non fagus, nam scriptores Latini ubique reddunt voce „quercus". *E* 693 ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φ. | Sarpedon vulneratus deponitur, sch. Paris. 2767 φ. ἡ δρῦς, ἣν τῷ Διὶ ὡς ζωογόνῳ ἀφιέρωσαν οἱ παλαιοί, ζωοτρόφον φυτὸν οὖσαν. πάλαι γὰρ οἱ ἄνθρωποι δρυκάρποις ἐτρέφοντο. διὸ καὶ παρὰ τὸ φαγεῖν ἡ φηγὸς ἐτυμολογεῖται cf. sch. BLV, *H* 22 ἀλλήλοισι δὲ τώ γε συναντέσθην παρὰ φηγῷ | Apollo et Minerva Ariston. ἡ δ. ὅ. πρὸ τῶν πυλῶν τὴν φηγὸν ταύτην ὑποτίθεται. πρὸ πολλοῦ δὲ ὁ Ἀπόλλων ἐστὶν ἐπὶ τῆς Περγάμου (?) cf. sch. AV, Lehrs Ar.² 226, *H* 60 ἑζέσθην - | φ. ἐφ' ὑψηλῷ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο | Apollo et Minerva mutati, *Φ* 549 φηγῷ κεκλιμένος, *Z* 237 ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φ. ἵκανεν | Hector, ubi cum Dammio ὕστερον πρότερον statuendum est, cum prius eum ad quercum quam ad portas pervenisse necesse sit, nisi forte quis praefert v. l. πύργον cf. *I* 354 ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φ. ἵκανεν | Ariston. ἡ δὲ δρῦς πρὸ τῆς Ἰλίου ἦν, *Λ* 170 ὅτε δὴ Σκαιάς τε π. καὶ φ. ἵκοντο | Troiani. — omnibus his locis eadem quercus intellegitur prope portam sita Strabo XIII, 598 τῆς δὲ νῦν πόλεως πάμπολυ ἀφέστηκε (ὁ ἐρινεός)· καὶ ὁ φηγὸς κατωτέρω ἐστὶ τοῦ ἐρινεοῦ, ἐφ' οὗ φησιν ὁ Ἀχιλλεύς (affert *I* 354) cf. Eust. 653, 49; 1263, 14, Plin. H. N. XVI c. 44 iuxta urbem autem quercus in Ili tumulo tunc satae dicuntur, cum coepit Ilium vocari, cf. Hasper Beitr. z. Topopr. d. ho. Il. Brandenburg 1867 p. 39, d. alte Troja u. d. Schlachtfeld d. ho. Helden Glogau 1868 p. 7, Eckenbrecher Rh. Mus. 2, 43, Ulrichs ib. 3, 593. — universe dicitur *Π* 767 ὕλην, | φηγόν τε μελίην τε κτλ. cf. Apoll. Lex. 162, 9 φ. ἡ δρῦς κτλ., δρῦς ἢ πεύκη explicant E. M. 791, 22, Suid., Phot., cf. etiam E. M. 118, 45, E. Gud. 551, 34, Hes, Eust. 594, 34; 664, 45; 1859, 33, Theophr. h. pl. III 8, 2 IV 13, 2. Bekk. an. 1096 Κερκυραίων - φηγός δρῦς. de accentu v. Herod. Cath. Pr. 140, 23. — Quae quercus species significetur, recentiores dissentiunt. Intellegitur quercus aesculus a Sprengel, antiquit. Botan. spec. I 25, Kruse Hellas I 350, Spohn de extr. Od. p. 48 n., Friedreich Real. 93, Lenz Botanik p. 399 (quamquam ab hoc quidem dubitanter), quercus aegilops L. ab Hasper, Eckenbrecher, Ulrichs ll. cc., Braun, Hom. u. s. Zeitalt. p. 9, id quod veri simillimum videtur cf. de ea Plin. N. H. XVI § 22 et 33, quercus pedunculata a Buchholz Ho. Real. I 2, 246, fagus a a Dammio, fagus castanea ab Euchholz, Flora Hom. p. 14. cf. etiam Miquèl Ho. Fl. p. 24, Wilmsen Handb. d. Naturg. III 412. (φήγινος, Φηγεύς?)

(**φηγωναῖε**) Zenodotus *Π* 233 scripsit pro Δωδωναῖε Steph. Byz. s. v. Δωδώνη: Ζηνόδ. γρ. Φηγωναῖε, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο. καὶ Σουίδας δέ φησι Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ τοῦτον ἐπικαλεῖσθαι, sch. BL οἱ δὲ γρ. Φηγωναῖε· Σκοτουσσαῖοι γάρ φασι παρ' ἑαυτοῖς λόφον εἶναι φακόεντα ἀπέχοντα Σκοτούσσης σταδίους ιέ, ἐν ᾧ Διὸς Φηγοναίου ἐστὶν ἱερόν cf. Herod. Cath. Pr. 131, 21; 336, 20, Ribbeck Philol. 8, 674, Lasaulx d. pelasg. Orakel d. Zeus zu Dod. p. 9.

φηλητεύω (φηλήτης) furor. h. Merc. 159 codd. corrupte: ἤ σε λαβόντα (φέροντα M) μεταξὺ κατ' ἄγκεα φηλητεύσειν, Schmitt: ἤ σε κακὸν τὰ μέταζε rec. Baumeist., quem vide. cf. etiam Schmidt Rh. Mus. 26, 163, Lohsee de hymno in Merc. Hom. p. 28.

φηλήτης (a φηλέω rad. σφαλ. skt. sphal, sphul cf. sphalâmi, sphulâmi, lat. fallo ahd. fallan, lit. pulu if. pùlti, forma primaria spal Pott E. E.¹ I 239 Benf. W. I 568, Kuhn Z. 3, 323, Lottner ib. 8, 173, Fick W.² 501, Benary Rö. Lautl. 13, Curt. Et.⁴ 376, G. Hermann op. VI 1, 160) fur. h. Merc. 214 ἔγνω | φ. γεγαῶτα Διὸς παῖδα, 446 φηλῆτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ |, ib. 67 οἷά τε φῶτες φ. διέπουσι - νυκτὸς ἐν ὥρῃ |, 175 πειρήσω - φηλητέων ὄρχαμος εἶναι |, 292 ἀρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι. antiqua scriptura est φηλήτης, iam mature mutata in φιλήτης. Hes. utramque novit φιλήτης· κλέπτης, λῃστής et φηλήτῃσι· λῃσταῖς, ι in prima agnoscunt Choer. Orth. 271, 30, E. M. 793, 57, E. Gud. 552, 48 52, E. Or. 159, 27, Suid., Philem. 184, 261, Eust. 781, 12 οὐ διὰ τοῦ η ἔχει τὴν ἄρχουσαν ἐν τοῖς ἀκριβέσιν ἀντιγράφοις, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἰῶτα cf. id. 1888, 63, comprobavit etiam Goettling ad Hes. op. 375. veteres uno consensu paroxytonon esse, φιλητήν oxytonon amatorem significare dicunt, a quibus non video cur recentiores discesserint φηλητής scribentes. Habent quidem in hy. Merc. DLM φιλητήν, φιλητά, M φιληταί, sed hoc tanti non est. cf. etiam Lentz Herod. II 598 ann. (φηλητεύω.)

φήμη (φα, skt. bhâmas, zd. bâma, lat. fama Curt. Et.⁴ 297 Fick W.² 134 471 961) omen ex hominis voce ductum (Nitzsch: Prophetie des zufälligen Worts) *β* 35 χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος - υἱός | sch. E τῇ κληδόνι, τῇ μαντείᾳ. λέγει δὲ τὸν λόγον τοῦ Αἰγυπτίου (33—4), ὃν ὡς μαντεῖαν ἐκδεξάμενος κτλ., cf. sch. T *β* 152, Nitzsch ad l., *υ* 100 φ. τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων | ἔνδοθεν, v. l. φῆμιν, *υ* 105 φ. δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς | refertur ad 115—9. cf. Cram. epim. 428, 19, Herod. Cath. Pr. 325, 17, E. M. 791, 36, E. Gud. 551, 21, Hes., Eust. 1432, 22; 1840, 14, Naegelsb. H. Th.² p. 170, Wyttenb. z. Julian p. 150 Schaef. Bibl. crit. vol. III 1 57, Ruhnk. z. Tim. p. 197 (164 ed. Lips.) Ph. Mayer 2ter Beitr. z. ho. Synon. Gera 1844, Studien z. Homer etc. p. 30 36. (Φήμιος, πολύφημος, Πολύφημος, εὔφημος, Εὔφημος.)

φημί (φα, skt. bhâmi rad. bha, lat. fâri, ksl. rad. ba Curt. Et.⁴ 67 297, Bopp Gl., Pott W. I 253 258 Benf. W. II 103 Fick W.² 134 470 960, Doed. Gl. 2196) Indicativi praes. act. formae sunt encliticae, sed τὸ δεύτερον φῄς ἀνέγκλιτον Arcad. 142, 8 cf. Io. Char. 1152, Ael. 1158, Herod. Cath. Pr. 431, 10, Lentz Herod. I 553, 3, Lehrs qu. ep. 127. reduplicatione caret v. Cram. epim. 426, 6, E. M. 791, 41, E. Gud. 551, 46. — act. prs. ind. 1. sg. φημί Char. 1152 τινὲς δὲ ἔλεγον αὐτὸ μὴ ἐγκλίνεσθαι, ὡς ὁ προειρημένος Τήλεφος, ᾧ οὐκ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. Tyrannio scripsit φῆμι, Αἰολικώτερον

cf. Eust. 1613, 19, sed ut Lehrs l. c. opinatur, tantummodo ab initio ut in φῆμι γὰρ οὖν κατανεῦσαι cf. Bekk. H. Bl. I 87, 19, Hoffmann Qu. Ho. I 6, Lob. el. II 323. accentum servat in initio versus *B* 350 *H* 118 (sequitur μιν) *Φ* 316, Herodianus etiam ι 455 post πω fortasse φημί scripsit cf. id. ad *Y* 464, La Roche H. T. 415, Bekker non solum cum aliis post paroxytonon accentum retinet, sed etiam post perispomenon *Z* 98 206 *N* 817 et in ed. altera in fine versus scribit οὐδέ ϝε φημί | *E* 103 *Δ* 589 *Σ* 132, sed ο 213 οὐδέ ϝέ φημι |; *N* 414 ἀλλά ϝε φημί |; *N* 785 *O* 97 οὐδέ τι φημί |, sed *K* 548 ψ 127 οὐδέ τί φημι |; *Ξ* 220 οὐδέ σε φημί |, sed *K* 370 δ 493 κ 284 οὐδέ σέ φημί | et ζ 256 ἔνθα σέ φημι |; *Ψ* 579 οὔ τινα φημί |. — eliso ι legitur *Y* 211 h. Merc. 549, sed Bekk. II l. priore pro φημ' ἐπέεσσιν scripsit φημι ϝέπεσσιν cf. La Roche Z. f. östr. G. 1860, 759. — 2. sg. **φῄς** *Δ* 351 (v. l. φῄς et φῇς) *Ξ* 265 *P* 174 (v. l. φῄς et ἔφης) α 391 v. sch. M. etiam ξ 117 Ameis et La Roche scribunt φῄς, alii φῇς cf. Z. f. oestr. G. 1869, 135. φῄς praesentis formam scripserunt Aristarchus, Alexio, Herodianus, plurimi, φῄς omisso ι subscr. Apoll. Dysc. v. Herod. *P* 174 ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναγινώσκειν δισυλλάβως ἐπὶ ἀορίστου χρόνου, ὁ μέντοι Ἀλεξίων μονοσυλλάβως ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου· διὸ καὶ σὺν τῷ ι γράφεσθαι. τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ καὶ ἡ διάνοια. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον· ὀξύνεται γὰρ ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου cf. Eust. 1101, 3, Schmidt Philol. 9, 755. sch. PQ η 239 τὸ γὰρ φῄς, ὅτε σὺν τῷ ι γράφεται, ἐνεστῶτός ἐστι καὶ ὀξύνεται· ὅτε δὲ ἄνευ τοῦ ι, παρατατικός ἐστιν ἰακῶς ἐκ τοῦ ἔφης γεγονὼς καὶ περισπᾶται, Cram. A. O. IV, 354 τὸ φῄς οὐκ οἶδεν ὁ Ἀπολλώνιος σὺν τῷ ι γεγραμμένον cf. ib. 349, 10. II 311, 11, Epim. Cram. I 432, 25, Choer. Gaisf. 857, 18, E. M. 791, 49, Zonar. 1805, Eust. 1578, 17, La Roche H. T. 374 H. U. 192 Z. f. östr. G. 1863, 331; 1865, 106, Curtius Verb. d. gr. Spr. I 143. — **φῆσθα** ξ 149, 3 sg. φησί(ν), accentum retinet in initio vs. ε 105 π 63 ρ 522, post colon *O* 107, Bekk. II accentum etiam servat in fine vs. οὐδέ με φησίν | *E* 119, eliso ι legitur ρ 352 φησ'. — 1 pl. **φαμέν** *O* 735 Herod. τὸ φαμεν ἐντελές ἐστι καὶ ἐνεστῶτα χρόνον σημαίνει. διὸ τὰς συλλαβὰς βαρυτονητέον. εἰ μέντοι παρατατικὸς γένοιτο, δῆλον ὅτι ἀποβολὴν χρόνου τοῦ κατ' ἀρχὴν πάσχει καὶ ἐπὶ τὴν φα συλλαβὴν ἡ ὀξεῖα τάσις ἔσται, ὅμοιον ὡς τὸ ἔφαμεν ἐντελές, ὥσπερ ἐπ' ἐκείνου (affert δ 664), ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ ἡ διάνοια cf. La Roche H. T. 373. — 2 pl. **φατέ** π 93, φάτ' ρ 25 196, sed potest his duobus locis etiam praeter. esse, sch. H π 93 οἷά φατε· ὀξυτόνως τὸ φατέ. Hoc non Herodiani praeceptum esse patet ex Char. 1152, quare Lentz ad l. Herodiani verba decurtata esse opinatur, qui fere dixerit τινὲς ὀξυτόνως τὸ φατέ, ἀλλ' οὐκ ἐπείσθη ἡ παράδοσις, cf. E. M. 382, 4. — 3. pl. **φασί(ν)**, septies eliso ι, accentum servat in initio vs. *Y* 206 γ 212, Bekker etiam post perispom. retinet *T* 96 ν 249. — ci. 3 sg. **φῇη** λ 128 ψ 275 v. l. φήῃ cf. E. M. 73, 48, Cram. A. O. II 345, 3, La Roche H. T. 406 409 Z. f. östr. G. 1865, 111. — **φῇσιν** α 168, v. l. φησίν et φήσει, Herod. τὸ φῇσιν σὺν τῷ ι ὡς τὸ δῷσι (*A* 129). προπερισπαστέον. ἐν παρολκῇ γάρ ἐστιν ἡ σιν cf. id. ad *A* 129, E. M. 791, 39, Zonar. 1805, Lob. el. II 264, Curtius Verb. d. gr. Spr. I 56. — φῇ τ 122. — opt. φαίην, φαίης, φαίη, φαῖμεν. — ptc. φάς *I* 35 h. Merc. 94 cf. Eust. 1641, 34; 1654, 15 quo loco falso explicat ex φάσας, pl. φάντες *Γ* 44 *Ξ* 126. — praet. ἔφην pro aor. 2 habent sch. cod. Coisl. 387 ad *A* 397, Herod. ad *Δ* 222, Cath. Pr. 536, 2, E. M. 788, 44, E. Gud. 223, 58 cf. Ahrens Formenl. § 72 a. 1, recentiores pro imperfecto, certe vim volgo habet aoristi cf. Buttmann s. v. ann. 3, frustra obloquitur Classen Beob. 116 n. — 1 sg. ἔφην, 2 ἔφης *X* 280 331, ἔφησθα *A* 397 (cf. sch. Paris. 2556) *Π* 830 γ 357 ψ 71 (v. l. οὔ ποτε φῆσθα et φῆσθα) cf. Curtius Verb. d. gr. Spr. I 51, 3 ἔφη, 3 pl. ἔφασαν *O* 700, ἔφαν, hoc Boeotorum esse dicunt Cram. epim. 151, 13, E. Gud. 223, 47, ultima producitur *H* 206 ι 413 κ 471 cf. Duentz. JJb. 95, 362, Hartel H. St.[2] 111. — sine augm. φῆν, φῆς *E* 473 (v. l. φῄς et φῄς Zonar. 1805 Ἀρίσταρχος περισπᾷ, ἵν' ᾖ ἐκ τοῦ ἔφης. διὸ καὶ χωρὶς τοῦ ι γράφεται. — λέγει γὰρ ἐὰν εἶχε τὸ ι, ἐνεστὼς ὤφειλεν εἶναι cf. E. M. 196, 5) η 239 (v. l. φῄς et φῄς sch. HP ἔνιοι γρ. οὐ δὴ φῇς ἀντὶ τοῦ οὐ δὴ ἔφης, praesens praeferunt h. l. Grashof augm. 8, Duentzer, Faesi) ξ 117 volg. φῄς, La Roche, Ameis φῇς v. supra. — **φῆσθα** *Φ* 186 Herod. εἴτε ἐνεστῶτα σημαίνει, προπερισπασθήσεται, εἴτε δεύτερον ἀόριστον (v. *Δ* 222 *P* 174), ὁμοίως. τούτῳ δὲ μόνῳ διαλλάξει τῷ σὺν τῷ ι γράφεσθαι τὸ η ἐπὶ ἐνεστῶτος. utrumque confundit Hes. s. v. cf. etiam Apoll. Lex. 162, 25, Herod. Cath. Pr. 460, 2, Curtius Verb. d. gr. Spr. I 50, sch. B προπερισπαστέον τὸ φῆσθα· παρατατικοῦ γάρ ἐστιν· ὁ δὲ Τυραννίων βαρύνει ὡς ἐνεστῶτος, addit sch. V (falso Bekker A) καὶ μετὰ τοῦ ι γράφει, quare Hoffmann et La Roche ad l. Tyrannionem φησθά enclitice scripsisse putant, Ribbeck Z. f. G. 24, 456 φῇσθα. — **φῆ** cf. E. Gud. 310, 16, ubique ab initio vs., in medium intulit pro φῄ legens Aristarchus *Ξ* 499. — **φάμεν** *Θ* 229 (Herod. οὐκ ἀναγκαῖον ὀξύνειν τὸ δή, ἵνα κρᾶσις γένηται ὁμοίως τῷ Πηλείδηθελε (*A* 277). — ἐπὶ δὲ τούτου τοῦ παρῳχημένου δύναται ποιητικῶς ἀποβεβλῆσθαι τὸ ε, ὥστε ἐπὶ τὴν φα συλλαβὴν θετέον τὴν προσῳδίαν, affert π 347) *Ψ* 440 (Herod. παρατατικός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἔφαμεν, v. l. γ' ἔφαμεν cf. Schmidt Philol. 9, 430 755) δ 664 cf. sch. PH, ι 496 π 347 (Herod. παροξυτόνως ἵν' ᾖ παρατατικός cf. Cram. ep. 433, 12) ω 24, v. l. σ' ἔφαμεν. — de **φάτ'** ρ 25 196 v. supra. — **φάσαν** E. Gud. 549, 30, **φάν**, iterat. (φάσκω praes. ap. Hom. non legitur) **ἔφασκον** *N* 100 ε 135, ἔφασκες *T* 297, ἔφασκε(ν), ἐφάσκεθ', ἔφασκον 3 pl. v. l. est μ 275 pro ἔφασκεν, sine augm. φάσκε(ν), φάσκ', φάσχ'. — fut. **φήσει** *Θ* 148 153 v. Eust. 1770, 32. — medium non differt significatione ab activo cf. Janson de depon. Gr. p. 15. — praes. 2 pl. **φάσθε** κ 562, φάσθ' ζ 200 Herod. Τυραννίων συστέλλει ἀπὸ τοῦ φημὶ ὁμοίως τῷ ἀπόφασθε (*I* 649). τινὲς δὲ ὁμοίως τῷ νικᾶσθε, ὡς καὶ ἐπεκράτησεν cf. La Roche H. T. 373. — if. **φάσθαι** Eust. 1641, 35 ὁ δὲ βαθὺς Ἡρακλείδης φαίνεται θέλων φύσει τε μικρὰν εἶναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ φάσθαι καὶ προπερισπᾶσθαι αὐτὴν cf. Cram. ep. 429, 3, A. P. III 339, 11, E. M. 788, 47, E. Gud. 550, 3, La Roche l. c. et praef. Od. p. XXXV. ad aor. 2 referunt Cram. ep. 429, 1, cod. Coisl. 387 *A* 187, Eust. 1641, 31. — ipv. **φάο** π 168 σ 171 v. l.

φάε cf. E. M. 787, 35; 788, 46, Eust 1641, 34, **φάσθω** υ 100. — ptc. **φάμενος**, φαμένη, φάμενοι. — praet. pro aor. 2 habent cod. Coisl. 387 *Α* 33, E. M. 788, 43, E. Gud. 305, 32, Eust. 1641, 33, certe vim habet aoristi cf. ἔφην. — ἐφάμην, ἔφατο et ἔφατ' et ἔφαθ', ἔφαντο, sine augm. ν 131, volgo Ὀδυσῆ' ἐφάμην sed v. La Roche hiat. 28, Z. f. öst. G. 1864, 90; 1867, 536, H. F. 424. Bekker II etiam *M* 165 ἐγώ γε φάμην pro ἔγωγ' ἐφ., φάντο ω 460. — nonnulli huc etiam retulerunt ptc. pf. pass. πεφασμένον *Ξ* 127, velut Buttmann Gr. § 109 s. v., Ribbeck H. F. 62, sed melius a φαίνω ducitur, ubi v. — cf. etiam de scriptura codd. La Roche T. Z. 6 7, de formis Curtius Verb. d. gr. Spr. 139, Ellendt üb. d. Einfl. d. Metr. p. 13. — declaro, dico, et puto, opinor I trans. dico. 1) act. c. acc. pers. *E* 184 εἰ δ' ὅ γ' ἀνὴρ ὅν φημι, quem dico. — c. acc. rei *O* 130 οὐκ ἀΐεις ἅ τε φησι - Ἥρη, γ 357 εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, h. Merc. 94 τόσσον φάς. — accedit dat. pers. ν 326 Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον - φαίην | ἤπιον. — 2) med. c. acc. rei *Α* 361 *Γ* 398 (ἀθ.) *E* 372 *Z* 253 406 485 *H* 108 *Ξ* 218 232 297 *O* 552 *Σ* 384 423 *T* 7 *Φ* 356 *Ω* 127 286 β 302 γ 374 δ 311 610 ε 181 ζ 254 η 330 ϑ 194 291 κ 280 319 λ 247 ξ 52 ο 124 530 π 417 ρ 215 σ 78 163 τ 90 402 φ 84 167 248 287 ψ 96 h. Ven. 144 176 ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν |, semper sequitur oratio directa, tantummodo post ρ 215 versus interponitur, quare Bekker II 216 textui subiecit cf. Kayser ad l., Rhode Unters. üb. d. 17. B. d. Od. p. 36, *I* 100 πέρι μὲν φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι | cf. ρ 584 πρὸς ξεῖνον φ. ἔ. ἠδ' ἐ. |, δ 370 h. Cer. 53 ἔπος φάτο φώνησέν τε | seq. or. dir., ν 111 ἦ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι | seq. or. dir. — accedit dat. pers. *Λ* 788 εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἠδ' ὑποθέσθαι |, π 168 σ 171 σῷ παιδὶ ἔπος φάο μηδ' ἐπίκευθε | — *Φ* 393 [471] ὀνείδειον φάτο **μῦθον** |, *Ω* 598 ποτὶ δὲ Πρίαμον φ. μ. |, β 384 ϑ 10 ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φ. μ. priore l. non seq. or. dir., ζ 148 αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φ. μ. |, ν 37 Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φ. μ. |, ο 171 τὸν δ' Ἑλένη - ὑποφθαμένη φ. μ., ubi τόν ex partic. pendet, φ 67 μνηστῆρσι μετηύδα καὶ φ. μ. |, h. AP. 155 ἔλασε χθόνα καὶ φ. μ. |, *Σ* 17 φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν |, c. dat. pers. ν 100 φήμην τίς μοι φάσθω, λ 443 τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι |. — obiectum facile suppletur ϑ 549 μηδὲ σὺ κεῦθε - | ὅ ττί κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν | et φ 194 ἦ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει | cf. La Roche H. St. p. 203. — II intrans. 1) abs. a) act. dico *X* 280 ἤτοι ἔφης γε | sc. ἐκ Διὸς εἰδέναι τὸν ἐμὸν μόρον, κ 471 καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν - ἑταῖροι | ante orationem, post eam *Φ* 361 φῆ πυρὶ καιόμενος ubi ἦ exspectaveris cf. Lehrs Ar.² 96, Qu. ep. 256 n., Lachmann Betr. 81, Friedlaend. Ar. *Y* 114, additur subiectum h. Merc. 212 φῆ ῥ' ὁ γέρων· ὁ δέ, h. Cer. 145 φῆ ῥα θεά· τὴν δ', *Θ* 148 Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων ante orationem. — apponitur adv. modi *Ξ* 366 ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται sc. αἱρήσειν νῆας, et post orationem directam a) ὣς ἄρ' ἔφη, ad quod sententia quae sequitur adiungitur particula καί *Α* 584 ρ 409 462 χ 465 h. Merc. 39 278 293 409, δέ *B* 265 *E* 111 607 *Φ* 136 502 β 377 ϑ 482 σ 185 τ 361 386 503 υ 120 χ 433 ω 397 h. AD. 83; additur subi. h. Cer. 59 ὣς ἄρ' ἔφη Ἑκάτη· τὴν δ', partic. ψ 181 ὣς ἄρ' ἔ. πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδ. | — β) *Γ* 161 ὣς ἄρ' ἔφαν· Πρίαμος δέ cf. 324 *H* 181 206 σ 75 117; ι 413 ὣς ἄρ' ἔ. ἀπιόντες· ἐμὸν δ', ρ 488 φ 404 ὣς ἄρ' ἔ. μνηστῆρες· ὁ δ' (ἀτάρ). — γ) *Γ* 302 ως ἔφαν, οὐδ' ἄρα πω, κ 422 ὣς ἔ.· αὐτὰρ ἐγώ cf. [475] h. Cer. 118, ubi cod. M. ὣς ἔφαθ', correxit Voss v. Baumeist., *K* 295 ὣς ἔ. εὐχόμενοι, τῶν δ' ἔκλυε. — δ) κ 46 ὣς ἔφασαν· βουλὴ δέ, υ 384 ὣς ἔ. μνηστῆρες· ὁ δ', Duentz. JJb. 87, 740 Abh. 484 ὣς ἄρ' ἔφαν scribi volt, sed v. Kayser Philol. 18, 675. — ε) ι 500 ὣς φάσαν, ἀλλ' οὐ, κ 67 φ 366 ὣς φ., αὐτὰρ ἐγώ (ὁ), v. l. loco priore ὣς ἔφαν rec. Kayser. μ 192 ὣς φ. ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον· αὐτάρ, *Δ* 374 ὣς φ. οἵ μιν ἴδοντο, *B* 278 ὣς φ. ἡ πληθύς· ἀνὰ δ', Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητόν κτλ. cf. Cram. epim. 426, 15, AO. II 469, 22. — ζ) β 337 ως φάν· ὁ δ' cf. η 343. — b) med. *Α* 187 στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος | ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην | sch. BL ἀναιρεῖ τὴν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἰσηγορίαν, Paris. 2556 ἰσαγορῆσαί μοι, recentiores volgo explicant: se mihi parem existimare, et aut ἶσον pro masc. habent (Ameis), ut supplendum sit obiectum: se, aut adverbialiter dictum putant cf. Autenrieth ad l., La Roche H. St. p. 53. Et videtur esse adv., sed tum cum veteribus explicandum est, nam φάσθαι cum solo adv. semper est dicere, nunquam putare, *O* 167 (ἀθ.) 183 σὸν (τοῦ) δ' οὐκ ὄθεται - ἦτορ | ἶσον ἐμοὶ (οἱ) φάσθαι, ο 377 ἀντία δεσποίνης φάσθαι, ἀντία est adv., *Ω* 353 ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο φώνησέν τε | ante or. dir. — post orationem additur ὥς α) ὣς ἐφάμην, ἡ δέ (ὁ δέ, οἱ δέ) δ 382 398 471 491 554 ι 272 287 353 363 480 506 526 κ 178 345 428 487 503 λ 59 145 180 215 404 440 487 563 μ 115 222 303 ξ 490; κ 388 λ 538 ὣς ἐ.· Κίρκη (ψυχὴ) δέ, v. l. loco priore ὣς ἄρ' ἔφην v. sch. H, κ 198 566 μ 277 ὣς ἐ.· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη - ἦτορ |, κ 550 μ 324 τ 148 ὣς ἐ.· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμός, κ 70 ὣς ἐ. μαλακοῖσιν καθαπτόμενος ἐπέεσσιν· | οἱ δ'. — β) *Π* 548 ὣς ἔφατο· Τρῶας δέ cf. *T* 112, *T* 301 338 ὣς ἔ. κλαίουσ' (κλαίων), ἐπὶ δέ cf. *X* 429 437 515 *Ω* 746 760 776; *Y* 31 ὣς ἔ. Κρονίδης, πόλεμον δ'. — γ) *Α* 33 ὣς ἔφατ', ἔδεισεν δ' ὁ γέρων cf. 568 *Γ* 418 (ἀθ.) *K* 240 (ἀθ. cf. Duentz. Zenod. 165) *Ω* 571 689; *Θ* 409 ὣς ἔ., ὦρτο δὲ Ἶρις cf. *Ψ* 708 810 836 859 *Ω* 77 159 ξ 499, *Ψ* 488 ὣς ἔ., ὤρνυτο δὲ Αἴας cf. 664 754; κ 541 μ 142 ο 56 υ 91 ὣς ἐ., αὐτίκα δὲ - ἤλυθεν ἠώς |; omnino sententia, quae sequitur, δέ particula adiungitur *B* 333 394 *Δ* 272 326 *N* 417 *Ξ* 458 486 *P* 123 256 333 481 624 694 *Ψ* 429 γ 329 δ 216 296 703 ε 225 ϑ 343 433 ρ 374 458 σ 387 ω 492; *Α* 43 ὣς ἔ. εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε - Ἀπόλλων | cf. 457 *E* 121 *Π* 249 527 *Ψ* 771 *Ω* 314 γ 385 ζ 328 ι 536 υ 102, et *E* 106 *Z* 311 (ἀθ.) *Θ* 198 *O* 377 *Y* 393 β 267; ν 22 ὣς ἔ. ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος - ἦτορ. | τῷ δέ, υ 275 ὣς ἔ. Ἀντίνοος· ὁ δ' cf. ϑ 256, *Γ* 461 ὣς ἔ. Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ᾔνεον - Ἀχαιοί | cf. μ 294 352, ν 16 ὣς ἔ. Ἀλκίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος | cf. π 406 σ 50 290 υ 247 φ 143 269; *Λ* 592 ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δ', *B* 166 ὣς ἔ., οὐδ' ἀπίθησε - Ἀθήνη | cf. 441 *Δ* 68 *E* 719 767 *H* 43 *Θ* 112 381 *Λ* 195 516 *M* 364 *Ξ* 277 *O* 78

168 *Π* 458 *Ρ* 246 491 656 *Ψ* 895 *Ω* 120 339 ε 43 χ 492 h. Cer. 448 470, et *Θ* 97 *Μ* 173 329 *Ω* 707; *Β* 419 *Δ* 198 *Μ* 351 *Ο* 236 *Π* 676 ὣς ἔ., οὐδ' ἄρα, *Ο* 113 δ 375 394 464 481 538 548 ι 522 κ 261 270 336 382 406 438 496 λ 79 138 163 204 435 462 477 504 μ 111 τ 551 ὣς ἔ, αὐτάρ, *Ι* 688 (ἀθ.) ὣς ἔ.· εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ' εἰπέμεν post orationem relatam cf. sch. A, ζ 66 ὣς ἔ.· αἴδετο γάρ, ρ 147 ὣς ἔ. - Μενέλαος. | ταῦτα τελευτήσας νεόμην. — δ) *Β* 807 *Γ* 76 *Ζ* 102 *Η* 54 *Υ* 379 ὣς ἔφαθ', Ἕκτωρ δέ, *Λ* 280 *Φ* 342 381 ὣς ἔ., ἡνίοχος (Ἥφαιστος) δέ, *Γ* 84 111 *Δ* 20 *Ε* 352 *Ζ* 286 *Η* 175 200 *Θ* 457 *Ι* 656 *Κ* 227 *Μ* 413 *Ο* 565 *Π* 562 *Ρ* 233 *Σ* 145 *Τ* 74 *Φ* 537 *Ψ* 12 249 417 446 *Ω* 718 782 δ 638 ζ 211 223 ϑ 321 ν 184 ο 220 π 358 ρ 177 σ 320 τ 100 χ 446 ψ 32 ω 54 496 h. Cer. 169 ὣς ἔ., οἱ δέ (αἱ δέ, ἡ δέ) praegressa oratione directa et non praegressa h. Cer. 316, quare Voss hoc loco aliquid excidisse suspicatus est, sed v. Baum., β 103 κ 466 μ 28 ω 138 ὣς ἔ., ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμός, ι 256 ὣς ἔ., ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη - ἦτορ |, *Η* 379 *Ι* 79 *Ξ* 133 378 *Ο* 300 *Ψ* 54 738 γ 477 ζ 247 υ 157 χ 178 ψ 141 h. AP. 324 ὣς ἔ., οἱ δ' ἄρα τοῦ (τῆς) μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο |, *Γ* 95 *Η* 92 398 *Θ* 28 (ἀθ.) *Ι* 29 430 693 *Κ* 218 313 *Ψ* 676 ϑ 234 λ 333 ν 1 π 393 υ 320 ὣς ἔ., οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ |, *Ψ* 539 δ 673 η 226 ϑ 398 ν 47 σ 66 ὣς ἔ., οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον cf. *Η* 344 403 *Ι* 50 710; α 381 σ 410 υ 268 ὣς ἔ, οἱ δ' ἄρα πάντες - ἐν χείλεσι φύντες, *Ψ* 784 υ 358 φ 376 ὣς ἔ., οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ - γέλασσαν |, *Ν* 487 γ 430 ο 437 ρ 481 σ 40 58 φ 285 χ 255 265 ὣς ἔ., οἱ δ' ἄρα πάντες, *Ο* 726 *Ρ* 722 *Ω* 265 ω 463 ὣς ἔ., οἱ δ' ἄρα, α 42 ὣς ἔ. Ἑρμείας, ἀλλά cf. sch. H. — ε) ὣς **φάτο**, quae sequuntur, adiunguntur particula δέ *Α* 188 345 511 595 *Β* 142 *Γ* 181 243 259 395 *Δ* 208 401 *Ε* 426 443 689 *Ζ* 51 166 212 342 *Θ* 167 245 484 *Ι* 173 205 *Κ* 482 *Λ* 396 616 *Ν* 295 328 455 *Ξ* 222 270 (h. l. et *Κ* 328 *Ρ* 33 *Ω* 200 424 eodem versu dicitur, alterum respondere cf. Lachm. Betr. 81) *Ο* 34 47 *Π* 130 626 710 *Ρ* 33 567 591 648 *Σ* 22 *Τ* 125 *Φ* 114 284 434 (v. l. ὣς ἔφατ', ἡ δ' ἐγέλασσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη) 478 *Ψ* 108 499 555 651 793 *Ω* 200 358 424 β 35 361 δ 183 609 758 ε 116 171 180 η 182 329 ϑ 199 295 385 ν 53 250 287 ο 169 π 476 ρ 26 348 541 551 574 σ 88 281 422 τ 14 47 89 249 υ 144 183 χ 68 108 354 361 378 393 ψ 111 205 231 ω 315 345 513; δ' ἄρα *Β* 16 *Ε* 363 *Λ* 801 *Ν* 468 *Ξ* 506 *Ω* 507 δ 113 ο 202 ρ 150 φ 96 χ 42 ω 450 h. AD. 61 Cer. 74 357 370 h. 7, 25. quae sequuntur, δέ particula adiunguntur etiam his locis, quibus additum est partic. aut subiectum: *Α* 357 ω 438 ὣς φ. δακρυχέων, β 80 χωόμενος, ι 281 πειράζων, π 448 θαρσύνων, h. Cer. 324 λισσομένη, *Α* 245 *Ψ* 287 Πηλείδης, *Ε* 493 655 Σαρπηδών, *Μ* 80 *Ν* 748 Πουλυδάμας, α 420 β 146 υ 345 Τηλέμαχος, *Β* 243 νεικείων Ἀγαμέμνονα - | Θερσίτης. — ὣς φάτο, καί vel καί ῥα *Ε* 899 *Κ* 332 *Ο* 119 *Ρ* 342 δ 65 ρ 233 σ 151 υ 54 φ 80 175 ω 520 AP 284. — *Π* 46 ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν | κτλ. — ζ) ὣς **φάτ'**, quae sequuntur, δέ particula adiunguntur *Φ* 423 κ 321 λ 97 χ 224, accedit participium vel subiectum *Δ* 104 Ἀθηναίη cf. *Χ* 224 ω 533 545; *Μ* 442 *Υ* 364 373 ἐποτρύνων, *Φ* 161 *Ψ* 184 ἀπειλήσας, χ 210 ὀιόμενος κτλ., h. AP. 192 ἐπευχόμενος, h. Cer. 250 ὀδυρομένη, ι 360 ὡς φ.· αὐτάρ, v. l. ἔφατ'· αὐτάρ, *Δ* 514 ὣς φ. ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτάρ, h. Merc. 387 ὣς φ. ἐπιλλίζων - Ἀργειφόντης· | καί, β 296 ὣς φ. Ἀθηναίη, κούρη Διός· οὐδ' ἄρα. — η) ὣς **φάθ'**, quae sequuntur, δέ particula adiunguntur *Β* 182 *Κ* 148 162 177 328 512 *Ο* 442 478 δ 37 ε 451 ϑ 499 ξ 109 π 46 ρ 602 φ 181 ω 408 h. Merc. 304 Ven 180. — ϑ) *Ε* 290 ὣς φάμενος, *Ε* 835 *Χ* 247 460 λ 150 σ 206 ψ 85, κ 446 ὣς φάμενοι, ν 429 ὣς ἄρα - φαμένη. — 2) sententia inde pendente sequitur a) acc. c. if. α) praesentis aut perfecti. *Β* 129 τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν | cf. Eust. 190, 44, *Ν* 817 σοὶ δ' αὐτῷ φ. σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε, *Β* 248 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον | ἔμμεναι cf. Eust. 214, 40, ι 5 οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φ. τέλος χαριέστερον εἶναι, | ἢ ὅτ', *Ι* 305 οὔ τινά φησιν ὁμοῖον | οἷ ἔμεναι Δαναῶν glorians negat, *Ο* 112 τόν φησιν ὃν ἔμμεναι - Ἄρης |, *Λ* 521 μέ φησι - Τρώεσσιν ἀρηγειν |, *Ι* 410 μήτηρ - μέ φησι - διχθαδίας κῆρας φερέμεν, *Ρ* 338 τίς φησι θεῶν - Ζῆν' - μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι, α 215 μήτηρ μέν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, ε 105 (ἀθ.) φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι, ρ 352 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι - προΐκτῃ |, *Ο* 735 ἦέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω |, π 93 οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι |, ρ 25 ἕκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι |, ρ 196 ἐπεὶ ἦ φατ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν |, *Ρ* 674 αἰετός, ὅν ῥά τε φασιν | ὀξύτατον δέρκεσθαι cf. Eust. 1122, 57, *Β* 783 ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς | vituperat hoc φ. La Roche ad l., *Ε* 635 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον - | εἶναι, *Ε* 638 ἀλλοῖόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην | εἶναι, ubi εἶ. est if. imperfecti, *Ζ* 100 ὅν πέρ φασι θεᾶς ἐξέμμεναι, *Ν* 631 σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων |, cf. Riemer de temp. ap. Hom. usu p. 5, *Π* 14 ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, *Υ* 206 (ἀθ.) φ. σὲ μὲν Πηλῆος - ἔκγονον εἶναι |, *Ω* 615 (ἀθ.) ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς |, *Τ* 96 τόν περ ἄριστον | ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι v. l. Chiae φάμεν v. Did., cf. Eust. 1174, 3, *Τ* 416 πνοιῇ Ζεφύροιο - | ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι Ariston. ἀθετ. στίχοι δύο - τὸ δὲ καὶ προσθεῖναι φασίν ὡς ἀπὸ ἱστορίας ἐστὶ παρειληφότα ἀγνοούμενόν τι, καὶ ἀπίθανον ἵππον λέγειν φασὶν ὥσπερ ἄνδρα πολυίστορα, *Ψ* 791 ὠμογέροντα δέ μίν φασ' ἔμμεναι, ν 249 Τροίην - | τήν περ τηλοῦ φασιν Ἀχαιίδος ἔμμεναι γαίης |, π 418 σέ φασιν - ἔμμεν ἄριστον |, α 33 ἐξ ἡμέων γάρ φ. κάκ' ἔμμεναι, sc. βροτοί, α 189 τὸν οὐκέτι φ. πόλινδε | ἔρχεσθ', γ 212 φ. μνηστῆρας - κακὰ μηχανάασθαι |, ubi φασί, non φασίν scribendum est cf. La Roche H. U. 19, ζ 42 Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος - ἔμμεναι sch. EQ εἰ μὲν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ ὅθι φασί, νῦν (Vind. νοεῖν) οὐκ ἔχει καλῶς. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τούτου διστάζει (διστάσειεν ἂν Lehrs) ὁ ποιητὴς λέγων, ὅθι φασίν· εἰ δὲ πρὸς τὸ καλούμενον οὕτως ὄρος, καλόν, cf. Lehrs Ar.² 166. usurpatur ita φασίν de rebus vel certissimis in fama minime obscura, non de iis, quae a nonnullis sive paucis traduntur Wolf Proll. LXXVII cf. Naegelsb. H. Th.² p. 18, sed tamen non sine causa damnant versus 41—7 Koechly de Od. carm. I 18, Duentzer, Kirchhoff Koechly u. d. Od. p. 76, σ 261 Τρῶάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας |, τ 267 ὅν φ. θεοῖς

ἐναλίγκιον εἶναι |, ψ 125 σὴν γὰρ ἀρίστην | μῆτιν - φ. ἔμμεναι, η 322 Εὐβοίης, | τήν περ τηλοτάτω φ. ἔμμεναι, οἵ μιν ἴδοντο | λαῶν ἡμετέρων, h. 34, 2 οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ' - φάσ' - Σεμέλην τεκέειν, τ 122 μή τις - | φῇ δὲ δακρυπλώειν - μὲ, Δ 429 οὐδέ κε φαίης | τόσσον λαὸν ἕπεσθαι Ariston. ἡ δ. ὅ. ὡς πρὸς ὑποκείμενον πρόσωπον λέγει οὐδέ κε φαίης ἀντὶ τοῦ οὐδὲ φαίη τις ἄν cf. id. ad Γ 220 392 Δ 223 Ο 697 sch. H η 293 Riemer de temp. ap. Hom. usu p. 8. ita nunquam ap. Hom. ad certam personam refertur, falso referunt nonnulli Γ 392 γ 124. cf. lat. crederes, Ο 697 φαίης κ' ἀκμῆτας - ἀλλήλοισιν | ἄντεσθ', cf. Friedlaend. Philol. 6, 669, Ρ 366 οὐδέ κε φ. | οὔτε ποτ' ἠέλιον σῶν ἔμμεναι οὔτε σελήνην |, Υ 348 μὶν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι |, λ 540 ὅ οἱ υἱὸν ἔ. ἀριδείκετον εἶναι |, ω 24 περὶ μέν σε φάμεν Διὶ - φίλον ἔμμεναι, κ 35 μ' ἔφασαν χρυσὸν - οἴκαδ' ἄγεσθαι |, μ 275 ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν | Circe, v. l. ἔφασκον, ut referatur etiam ad Tiresiam, sed v. Kayser ad l., cf. Grashof Z. f. A. 1834. 261 n., ω 269 ἔφασκεν | Λαέρτην - πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ |, δ 191 περὶ μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι | Νέστωρ φάσχ'. — med. Ρ 171 ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων |, Χ 298 Δηίφοβον - ἐ. ἥρωα παρεῖναι |, Ρ 26 μ' ἔφατ' - ἐλέγχιστον πολεμιστήν | ἔμμεναι, h. 7, 11 υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο - βασιλήων | εἶναι, ε 359 ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι |, α 194 μὶν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι |. — if. praes. vim habet futuri Ξ 220 οὐδέ σέ φημι | ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ο 213 οὐδέ ἕ φημι | ἂψ ἰέναι κενεόν, β 238 λ 178 ω 4 60 τὸν (ἐμὲ) δ' οὐκέτι φασὶ (φάντο) νέεσθαι |, coniungitur if. prs. et pf. Ω 134 σκύζεσθαί σοί φησι θεούς, ἓ δ' ἔξοχα πάντων | - κεχολῶσθαι, ponitur if. pf. solus Ζ 488 μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι, Ω 256 494 τῶν δ' οὔ τινά φημι λελεῖφθαι |, ι 455 ὃν οὔ πώ φημι πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον |, α 391 ἦ φῄς τοῦτο κάκιστον - τετύχθαι |, Ι 401 οὐδ' ὅσα φασίν | Ἴλιον ἐκτῆσθαι, Λ 831 τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι |, Υ 105 σέ φασι - Ἀφροδίτης | ἐκγεγάμεν, Ω 540 τῶν σε - φασὶ κεκάσθαι |, Λ 719 οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήια ἔργα |, Ψ 440 οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοί |. — ponitur acc. c. if. manente eodem subiecto θ 221 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι |, cf. Nitzsch ad l., Classen Beob. p. 138, Ν 269 οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς |, cf. supra Ω 134. — supplendus est accusativus Δ 351 πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν sc. ἡμέας, ψ 116 ἀτιμάζει με καὶ οὔ πώ φησι τὸν εἶναι |, τ 383 οὕτω φασὶν ὅσοι ἴδον - | ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιιν | ἔμμεναι, Γ 220 φαίης κε ζάκοτόν τιν' ἔμμεναι sc. Ὀδυσσῆα, v. Ariston., σ 218 καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός | sc. σέ, ψ 135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων | sc. ea, quae audit, h. AD. 151 φαίη κ' ἀθανάτους - ἔμμεναι - | ὃς τότ' ἀντιάσει' sc. Ἰάονας, Ι 35 φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον sc. ἐμέ, Γ 44 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι sc. σέ sch. BLV ὑπονοήσαντες, τ 191 ξεῖνον γάρ οἱ ἔφασκε - ἔμεν sc. Ἰδομενῆα, ω 75 Διωνύσοιο δὲ δῶρον | φάσκ' ἔμμεναι sc. ἀμφιφορῆα, ζ 200 ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν | sc. φῶτα, sch. QV ὑπολαμβάνετε, υ 90 οὐκ ἐφαίμην ὄναρ ἔμμεναι sc. id, quod vidi, Ρ 379 ἔτ' ἔφαντο | ζωόν - μάχεσθαι sc. Πάτροκλον, δ 638 οὐ γὰρ ἔφαντο | ἐς Πύλον οἴχεσθαι | sc. Τηλέμαχον, h. Ven. 284 φάσθαι τοι Νύμφης - ἔκγονον εἶναι sc. υἱόν, praesens vim habet futuri Υ 211 οὐ γάρ φημι - | ὧδε διακρινθέντε μάχης ἐξαπονέεσθαι | sc. ἡμέας. — etiam if. (εἶναι) supplendus est θ 138 οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης, | ἄνδρα γε συγχεῦαι, Φ 569 θνητὸν δέ ἑ φασ' ἄνθρωποι | ubi nonnulli subiciebant versum ἔμμεναι κτλ. sed Ariston. ἀθετεῖται. δεῖ δὲ τῷ θνητὸν δὲ ἕ φασ' ἄνθρωποι προσυπακούειν τὸ εἶναι κτλ., Ξ 126 μὲ - κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες |, h. Cer. 207 οὐ γὰρ θεμιτόν οἱ ἔφασκε | πίνειν οἶνον, Θ 153 εἴ περ γάρ σ' Ἕκτωρ γε κακόν - φήσει. — if. et accus. supplendus est Β 81 (ἀθ.) Ω 222 ψεῦδός κεν φαῖμεν sc. esse somnium (iussum) v. Ariston., Doederlein ad Β 81, Baeumlein Philol. 7, 225, Benicken, zweites Lied p. 6. — β) futuri Ε 103 οὐδέ ἑ φημι | δήθ' ἀνσχήσεσθαι - βέλος, Ε 652 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φ. φόνον - | ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι |, Η 118 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴ κε φύγησιν |, Κ [51] ἔργα - ὅσα φ. μελησέμεν Ἀργείοισιν |, Κ 331 σέ φ. διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι |, cf. Grashof l. c. p. 265, Σ 132 οὐδέ ἕ φ. | δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, Κ 370 οὐδέ ἕ φ. | - ἀλύξειν - ὄλεθρον |, Λ 443 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φ. φόνον - ἔσσεσθαι, Δ 589 οὐδέ ἕ φ. | φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο, Ν 414 ἕ φ. | εἰς Ἄιδός περ ἰόντ' γηθήσειν, Ξ 374 οὐδ' ἔτι φ. | Ἕκτορα - μενέειν, Ο 97 οὐδέ τί φ. | πᾶσιν - θυμὸν κεχαρησέμεν sch. A οἶμαι, Φ 316 φ. γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν κτλ., Ψ 579 μ' οὔ τινά φ. | - ἐπιπλήξειν, Ψ 668 ἡμίονον δ' οὔ φ. τιν' ἀξέμεν ἄλλον, δ 493 οὐδέ σέ φ. | δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, v. l. οὐδέ σ' ὀίω, ζ 256 ἔνθα σέ φ. | - Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι |, κ 284 οὐδέ σε φ. | αὐτὸν νοστήσειν, σ 145 ὃν οὐκέτι φ. φίλων - | δηρὸν ἀπέσσεσθαι, ξ 149 οὐδ' ἔτι φῆσθα | κεῖνον ἐλεύσεσθαι, Ξ 265 ἦ φῂς ὡς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν - Ζῆν | ὡς, v. l. ἀρηγέμεν, Ε 119 οὐδέ μέ φησιν | δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι - φάος ἠελίοιο |, h. AD. 67 λίην γάρ τινά φασιν ἀτάσθαλον Ἀπόλλωνα | ἔσσεσθ', ξ 176 μὶν ἔφην ἔσσεσθαι - οὔ τι χέρηα | πατρός, ψ 71 ἣ πόσιν - οὔ ποτ' ἔφησθα | οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι, ι 511 ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι, Ν 100 θαῦμα - ὃ οὔ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον |, κ 331 ὃν τέ μοι αἰεί | φάσκεν ἐλεύσεσθαι - ἀργειφόντης, h. Ven. 126 Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι | κουριδίην ἄλοχον, bene Grashof Hausgeräth p. 20 n. 17 emend. κλινέεσθαι, Μ 165 οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην - Ἀχαιούς | σχήσεσθ' ἡμέτερόν γε μένος, ν 131 Ὀδυσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παθόντα | οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι, Φ 277 ἥ μ' ἔφατο - ὀλέεσθαι, ε 301 ἥ μ' ἔφατ' - | ἄλγε' ἀναπλήσειν, v. l. ἀναπλῆσαι, Υ 262 φάτο γὰρ - ἔγχος | ῥέα διελεύσεσθαι, ψ 284 τὰ δέ μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι |, Μ 125 ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιούς | σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσί - πεσέεσθαι |, Ζ 501 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον - ἵξεσθ', de hiatu cf. Hoffmann Qu. Ho. I 88, Ahrens Philol. 6, 12. — accusativus supplendus est Ν 785 ψ [127] οὐδέ τί φημι | ἀλκῆς δευήσεσθαι sc. ἡμέας, λ 128 ψ 275 ὁππότε κεν - ὁδίτης | φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν sc. σέ (μέ), δ 664 π 347 φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι | sc. ὁδόν, τελ. est futurum, de v. l. μὶν pro οἱ v. Did., β 174 φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ' - οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι sc. Ὀδυσσῆα,

ϑ 567 (ἀϑ.) ν 175 φῆ ποτε - νῆα | ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν | sc. Ποσειδῶνα, v. l. ῥαίσεσθαι et ἀμφικαλύψαι v. La Roche, α 168 εἴ πέρ τις - | φῇσιν ἐλεύσεσθαι sc. μίν, ξ 384 καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι - πολλὰ χρήματ' ἄγοντα sc. Ὀδυσσῆα, Ι 234 Μ 106 Ρ 637 οὐδ' ἔτι φασίν (ἔτ' ἔφαντο) | σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ - πεσέεσθαι | sc. Troiani (socii) - nos (Graecos), cf. 125. — acc. c. if. usurpatur eodem subiecto manente Υ 361 οὔ μέ τί φημι μεθησέμεν. — γ) aoristi Β 350 φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι - Κρονίωνα, ubi ἀνακολούθως adiungitur ἀστράπτων cf. Classen Beob. 139, Ζ 98 ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φ. γενέσθαι |, Ρ 27 οὐδέ ἕ φ. εὐφρῆναι ἄλοχον, β 171 ἐκείνῳ φ. τελευτηθῆναι ἅπαντα | ubi Thiersch Gr.³ § 291, 4 aor. pro futuro positum contendit sed v. Grashof l. c. p. 270, h. Merc. 444 ὅσσαν - | ἥν οὔ πώποτε φ. δαήμεναι οὔτε τιν' ἀνδρῶν | κτλ., Ρ 174 ὅς τέ με φῄς Αἴαντα - οὐχ ὑπομεῖναι |, Φ 159 τὸν δ' ἐμέ φασι | γείνασθαι, α 220 σ 128 τοῦ μ' (σ') ἔκ φ. γενέσθαι, γ 84 ὅν ποτέ φ. Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι |, γ 245 τρὶς γάρ δή μιν φ. ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, δ 201 περὶ δ' ἄλλων φ. γενέσθαι | Ἀντίλοχον, γ 188 εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν, π 143 οὔ πώ μιν φ. φαγέμεν καὶ πιέμεν, h. Merc. 471 σὲ δέ φ. δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς | μαντείας, h. 34, 2 οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ' - φάσ' - Σεμέλην τεκέειν, γ 124 οὐδέ κε φαίης | ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι |, ξ 117 φῄς δ' αὐτὸν φθίσθαι, v. l. φῄς v. supra, Ζ 108 φὰν δέ τιν' ἀθανάτων κατελθέμεν, σ 342 φὰν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι |, ϑ 565 ν 173 ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι | ἡμῖν, v. l. ἀγάσεσθαι et ἀγάασθαι v. Did. ν 173 cf. Grashof l. c. p. 267 sq., χ 35 οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι | v. l οἴκαδε νεῖσθαι praefert Grashof p. 271, ξ 327 τ 296 τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι. — accusativus suppletur Δ 375 περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι sc. Τυδέα, Ω 608 φῆ δοιὼ τεκέειν sc. Latonam, χ 31 (ἀϑ.) ἐπεὶ ἦ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα | ἄνδρα κατακτεῖναι sc. Ὀδυσσῆα, ϑ 519 κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα | νικῆσαι, sc. Ὀδυσσῆα. — δ) praesentis et aoristi Γ 392 οὐδέ κε φαίης | ἀνδρὶ μαχησάμενον τόν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε | ἔρχεσθ' κτλ., δ 387 τὸν δέ τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἠδὲ τεκέσθαι |. — b) infinitivus (eodem subiecto manente) a) praesentis Κ 548 οὐδέ τί φημι | μιμνάζειν παρὰ νηυσί, Ο 165 181 εὖ φημι (σέο φησὶ) βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι |, Σ 364 ἣ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη |, Ο 107 φησὶν γὰρ ἐν - θεοῖσιν | - εἶναι ἄριστος | sch. BL λογίζεται cf. Eust. 1008, 18, ρ 522 φησὶ δ' Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώιος εἶναι |, Φ 186 φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι, de v. l. v. supra, ν 137 σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι, λ 237 φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι, Θ 229 ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι |, h. AD. 163 φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος | φθέγγεσθ', κ 562 φάσθε νύ που οἶκονδε - | ἔρχεσθ' cf. Eust. 1669, 63, quamquam hoc loco rectius fortasse suppletur accusativus ἡμέας, λ 236 ἣ φάτο Σαλμωνῆος - ἔκγονος εἶναι |. — praesens vim habet futuri Υ 365 φάτο δ' ἴμμεναι ἀντ' Ἀχιλῆος |. — β) futuri ε 290 ἀλλ' ἔτι μέν μίν φημι ἅδην ἐλάαν κακότητος | de hiatu cf. Ahrens Philol. 6, 13, Hartel H. St.² 58, Η 393 ἄλοχον Μενελάου - | οὔ φησιν δώσειν, σ 132 οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι, φ 103 μήτηρ μέν μοί φ. - | ἄλλῳ ἅμ' ἕψεσθαι νοσφισσαμένη κτλ., Π 61 ἤτοι ἔφην γε | οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ubi Nitzsch Sagenp. 181, Philol. 17, 22 explicat: dicebam referens ad Ι 650—3, quod probari nequit, Ariston. ὅ. τὸ ἔφην ἀντὶ τοῦ διενοήθην cf. Lehrs Ar.² 151, Koechly de Il. carm. diss. III 8, Schoemann opusc. III 17, Schuetz de Patrocl. comp. 6, Moritz de Il. l. IX suspic. p. 31, δ 171 καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν, λ 430 ἔφην γε |, ἀσπάσιος παίδεσσιν - | οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι, Σ 326 φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα - υἱὸν ἀπάξειν, Ε 473 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν - | οἶος, sch. BL ὑπέλαβες· οὐ γὰρ ἂν Ἕκτωρ ἐφθέγξατό τι τοιοῦτον εἰς τοὺς συμμάχους, sed rectius videtur: dicebas, cf. Duentzer, Χ 331 ἀτάρ που ἔφης Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων | σῶς ἔσσεσθ', Β 37 φῆ γὰρ ὅ γ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν, ω 470 φῆ δ' ὅ γε τίσεσθαι φόνον, de Γ 28 ν 121 v. s. γ). Ν 89 Ο 700 οὐ γὰρ ἔφαν (οὐκ ἔφασαν) φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ, Τ 297 μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος - ἄλοχον θήσειν, ε 135 η [256] ψ 335 ἔφασκον (ἔφασκεν) | θήσειν ἀθάνατον sc. μίν (ἐμέ), h. Cer. 331 οὐ μὲν γάρ ποτ' ἔφασκε - Οὐλύμποιο | πρίν γ' ἐπιβήσεσθαι - πρὶν κτλ., Ο 251 καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας - ἰξεσθαι v. l. ὄψεσθαι, Ε 190 μὶν ἔγωγ' ἐ. Ἀιδωνῆι προϊάψειν, ξ 481 οὐκ ἐ. ῥιγωσέμεν, Θ 498 νῦν τ' ἐ. νῆάς τ' ὀλέσας - | ἂψ ἀπονοστήσειν, ν 357 οὔ ποτ' ἔγωγε | ὄψεσθ' ὔμμ' ἐφάμην, cf. π 24 ρ 42; ν 211 ἦ τέ μ' ἔφαντο | ἄξειν εἰς Ἰθάκην. — γ) aoristi Ζ 206 ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι, Θ 238 οὐ μὲν δή ποτέ φ. τεὸν - βωμὸν παρελθέμεν ἐνθάδε ἔρρων, Υ 187 ἤδη μὲν σέ γε φ. καὶ ἄλλοτε - φοβῆσαι |, v. l. φόβησα, ut φ. παρενθετικῶς positum sit cf. h. Merc. 549, Lob. el. II 322, δ 141 τ 380 οὐ γάρ πώ τινα φ. ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι |, χ 313 οὐ γάρ πώ τινά φ. γυναικῶν - | εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον, h. Merc. 532 ὅσα φ. δαήμεναι ἐκ Διος ὀμφῆς | η 239 οὐ δὴ φῄς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι |, alii φῄς, v. supra, Duentzer Abh. 445 πῶς δὴ φῄς conicit cf. id. Kirchhoff Koechly u. d. Od. p. 39 sq., π 63 φησὶ δὲ πολλά - ἐπ' ἄστεα δινηθῆναι |, Ζ 285 εἴ - ἴδοιμι | φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὀιζύος ἐκλελαθέσθαι | cf. Grashof l. c. p. 269, v. l. Zenodoti φίλον ἦτορ v. Ariston., φρέν' accusativus relationis est, alii pro subiecto infinitivi habent, pro φαίην κε alii legerunt φ. περ v. sch. LV, Α 397 ὅτ' ἔφησθα - Κρονίωνι | οἴη - λοιγὸν ἀμῦναι |, Ι 684 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι | οἴκαδ' ἀποπλείειν, v. 417 ἂν - παραμυθησαίμην cf. Grashof p. 269, μ 390 (ἀϑ.) ἡ δ' ἔφη Ἑρμείαο - αὐτὴ ἀκοῦσαι | cf. Ariston. Γ 277, sch. PQ ε 79, δ 504 φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν - λαῖτμα θαλάσσης | effugisse, non: effugiturum esse, ξ 382 φῆ δέ μιν - ἰδέσθαι |, cf. ρ 142 φῆ μιν ὅ γ' - ἰδέειν, ι 496 καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι |, Madvig advers. crit. I 170 coni. ὀλεῖσθαι, sed cf. Cavallin, de usu tempp. if. Hom. p. 37, ρ 114 Ὀδυσσῆος - οὔ ποτ' ἔφασκεν | - ἀκοῦσαι, ξ 321 ἔφασκεν | ξεινίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ', λ 306 ἣ δὲ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι | sine vi iterativa, ut saepius, Γ 366 ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον, Γ 28 366 ν 121 φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην (ἀλείτας) |, v. l. Γ 28 ν 121 τίσεσθαι, quae his locis praeferenda videtur, Bekker I Γ 28 366 τίσεσθαι, ν 121 τίσασθαι, Bekker II omnibus locis τίσασθαι,

La Roche *Γ* 28 *τίσεσθαι* quod etiam Ven. A habet, *Γ* 336 *υ* 121 *τίσασθαι* scripsit cf. Grashof p. 265, Ameis append. *Γ* 28, Cavallin, de tempp. if. usu Hom. p. 36, *Z* 185 *καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι*, *ι* 504 *φάσθαι Ὀδυσσῆα - ἐξαλαῶσαι*, if. *φ.* pro ipv. — if. aor. supplendus est *I* 329 *πεζὸς δ᾽ ἕνδεκά φημι* sc. *ἀλαπάξαι* cf. 328. — *δ*) praesentis et futuri *Π* 830 *ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν*, | *Τρωιάδας δὲ γυναῖκας - ἄξειν*, ubi tamen recte Bekker II *κεραϊξέμεν* videtur scripsisse cf. Grashof p. 269. — 3) *παρενθετικῶς* interponitur orationi h. Merc. 549 *φήμ᾽, ἁλίην ὁδόν εἶσιν*. — De constructione cf. Grashof Z. f. A. 1834, 260 sq., Hentze Z. f. G. 1866, 737. — VV. LL. *Z* 390 Passow *φῆ* pro *ἦ* legendum proposuit, sed v. Lehrs Ar.[2] 96, *K* 349 Aristophanes et alii pro volg. scripserunt *ὥς ἔφατ᾽, οὐδ᾽ ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης* |, *Ξ* 263 *ὥς φάτο, μείδησεν δὲ θεά κτλ.* pro volg. v. sch. V, *Ξ* 499 Aristarchus *φῆ* scripsit pro Zenodoteo *φή* expuncto versu 500 v. s. v. *φή*, *Ψ* 491 *καὶ φάτο μῦθον* pro *καὶ κατέρυκεν* v. sch. A, post *φ* 353 nonnulli inseruerunt *ὥς φάτο· ῥίγησεν δὲ περίφρων Πηνελόπεια* |, *φ* 386 pro volg. nonnulli *ὥς ἔφαθ᾽· ἡ δὲ μάλ᾽ ὀτραλέως τὸν μῦθον ἄκουσεν*. — Duas significationes dicendi et putandi sententia inde pendente consulto locis non divisimus, quia nec semper certe fieri potest neque quicquam interest ad constructionem. — Hes. *φημί· λέγω, ὑπολαμβάνω.* id. *ἐφάμην· ᾠήθην, ἔλεγον, ὑπέλαβον, ἐδόκουν* cf. id. s. v. *φής, ἔφασκεν, φάτο.* (*ἀπό-, ἐκ-, μετά-, παρά-, πρόσ-, φάτις, παραίφασις* et *πάρφασις, πρόφασις, ἀμφασίη, θέσφατος, ἀθέσφατος, νεήφατος, παλαίφατος, πρόσφατος?, φήμη, φῆμις, Εὐφήτης?, Περιφήτης?, Πολυφήτης N* 791?, v. l. *Περιφ., ὑποφήτης, φωνή.*)

Φήμιος (a *φήμη* Fick, Pers. 85 Friedländer, d. hom. Homonymie Jahrb. f. Phil. vol. 71 p. 538. de accentu Herodian. Arcad. 41, 28 Lehrs, Ar[2] 269 sq.) vates, filius Terpii cf. Angermann in Curt. Stud. Ia 15, secundum alios Terpios cf. schol. ad *χ* 330. *ρ* 263 *Φήμιος χ* 330—331 *Τερπιάδης - ἀοιδὸς -* | *Φ.* *α* 154 *Φημίῳ* 337 *Φήμιε.* Is qui ab ipso poëta *α* 336 *ψ* 143 *θεῖος ἀοιδός*, *α* 325 *α. - περικλυτός*, a Telemacho *α* 346 *ἐρίηρος ἀοιδός* ib. 370 *θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν*, ab Ulixe *χ* 371 *πολύφημος ἀοιδός* dicitur, apud procos in domo Ulixis invitus canebat. A quo cum quondam *νόστον Ἀχαιῶν* carmine celebraret, *α* 326 sq. ut alia caneret, Penelope petivit verbis additis ib. 337 sq.: *πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας, ἔργ᾽ ἀνδρῶν τε θεῶν.* Ulixi autem reverso cum supplicaret, ut sibi parceret, quod invitus procis oboedivisset, de se ipse praedicat *χ* 347 sq. *αὐτοδίδακτος δ᾽ εἰμί, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας* | *παντοίας ἐνέφυσεν· ἔοικα δέ τοι παραείδειν* | *ὥς τε θεῷ.* Itaque Telemacho deprecante unus cum Medonte praecone conservatus est *χ* 354 sq. Deinde iussu Ulixis servorum servarumque saltantium excitat lyra vigorem *ψ* 143 sq. Praeterea quae veteres de eo confabulati sunt vid. ap. Eust. 1404, 16; 1466, 61 (Pseudo-Herod.) vit. Hom. c. 4. Ephor. in Plut. vita et poes. Hom. 2.

φῆμις (ex *φα, φημί*, de suffixo cf. Bopp V. Gr. III 179 n. 2) sermo, fama. *K* 207 *ἤ τινά που καὶ φ. ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο*, | *ὅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν*, cf. Eust. 799, 10, *ζ* 273 *τῶν ἀλεείνω φ. ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω* | *μωμεύῃ - καί νύ τις ὧδ᾽ εἴπῃσι κτλ.*. de interpunctione totius loci cf. Classen Beob. 18, de Clytaemnestra *ω* 201 *στυγερὴ δέ τ᾽ ἀοιδή* | *ἔσσετ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους, χαλεπὴν δέ τε φ. ὀπάσσεν* | *- γυναιξί, καὶ ἥ κ᾽ εὐεργὸς ἔῃσιν* cf. Eust. 1956, 62, *ξ* 239 *χαλεπὴ δ᾽ ἔχε δήμου φ.* | v. l. *φήμη*, sch. Q. *τοὺς μὴ βουλομένους ἀπελθεῖν ὄνειδος κατεῖχεν*, *π* 75 *τ* 527 *αἰδομένη - δήμοιό τε φ.* | cf. Eust. 1840, 15, idem vs. in duobus codd. post *λ* 178 ponitur. — *ο* 468 *ἐς θῶκον πρόμολον δήμοιό τε φ.* | sch. V *ἐκκλησίαν, συνέδριον*, melius Eust. 1787, 52 *τὴν δημοτικὴν συνέλευσιν ἐπὶ δημηγορίᾳ*, est conventus populi confabulandi causa, qui fit in foro cf. Ahrens, Themis II 14. — pro *φῆμιν* omnibus l. v. l. est *φήμην*. — Hes. expl. *φήμη, κληδών, φωνή, λόγος* cf. E. M. 153, 25; 791, 39, de accentu v. Herod. Cath. Pr. 86, 3.

φήνη (cum skt. bhâsa comparat Fick W.[2] 134, ad *φα, φαίνω* revocat cum veteribus Doed. Gl. 2189 cf. Lob. rhem. 278, Benf. W. II 277, Weber E. U. 73) aquilae species. *γ* 371 *ἀπέβη - Ἀθήνη* | *φήνῃ εἰδομένη* sch. H *εἶδος ὀρνέου ὅμοιον ἀετῷ* cf. E, *π* 217 *κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ᾽ οἰωνοί*, | *φ. ἢ αἰγυπιοὶ - οἷσί τε τέκνα* | *ἀγρόται ἐξείλοντο* cf. sch. Q. — Aristot. H. A. VIII 5 *ἔστι δὲ ἡ μὲν φ. τὸ μέγεθος ἀετοῦ μείζων, τὸ δὲ χρῶμα σποδοειδές*, ib. IX 34 *ἡ δὲ καλουμένη φ. ἐστιν εὔτεκνος καὶ εὔβιοτος καὶ δειπνοφόρος καὶ ἤπιος, καὶ τὰ τέκνα ἐκτρέφει καὶ τὰ αὐτῆς καὶ τὰ τοῦ ἀετοῦ. καὶ γὰρ ταῦτ᾽ ὅταν ἐκβάλλῃ ἐκεῖνος, ἀναλαβοῦσα τρέφει κτλ.*, ib. *ἡ δὲ φ. ἐπάργεμός τ᾽ ἐστὶ καὶ πεπήρωται τοὺς ὀφθαλμούς.* Minervae sacram fuisse avem refert Aelian. N. A. XII 4. cf. etiam Apollon. Lex. 162, 14, E. Gud. 551, 26, Hes., Suid., Eust. 1472, 46; 1799, 63. de accentu Herod. *π. μον. λ.* 16, 31. — Recentiores volgo intellegunt falconem ossifragum L. nonnulli gypaëtum barbatum cf. Buchholz Hom. Real. I 2, 142 sq.

φήρ (aeolica forma pro *θήρ* Curt. Et.[4] 256 422, L. Meyer, V. Gr. I 47, Ahrens aeol. 219; Fick W.[2] 140 comparat goth. biari, ahd. përo statuens rad. bhar, bharv) fera. *A* 268 *καρτίστοις ἐμάχοντο*, | *φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν* | sc. Pirithous, Dryas, Caeneus, alii, sch. AD *τοῖς Κενταύροις κτλ.*, L *θηρσὶν Αἰολικῶς κτλ.* cf. Freytag ad l., *B* 743 *ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας*, | *τοὺς δ᾽ ἐκ Πηλίου ὦσε καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν* | etiam h. l. Centauri intelleguntur, quorum de pugna cum Lapithis cf. etiam *φ* 296 sq. Apoll. Lex. 162, 17, Epim. Cram. I 429, 25, Choer. 347, 23, E. M. 795, 24, E. Gud. 551, 28, Hes., Suid., Eust. 101, 45, Welcker Kl. Schr. III 9, Gr. Götterl. I 13, Hartung Rel. u. Myth. II 192.

Φηραί s. ***Φηρή*** urbs ad sinum Messenium sita. *I* 151 293 *Φηράς τε ζαθέας* *γ* 488 *ο* 186 *ἐς Φηράς* *E* 542 *ἐυκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ* *B* 508 nonnulli *Φηράς* pro *Νῖσαν* ap. Strab. IX 405 cf. Lehrs Ar.[2] p. 240 sq. *H* 135 Pherecyd. et Didym. *Φηρᾶς* pro *Φειᾶς* q. v. legisse dicuntur. Eius urbis aliarumque situm poëta *E* 153 describit, cum dicit: *πᾶσαι ἐγγὺς ἁλός, νέαται Πύλου.* Aberat autem secundum poëtam et a Pylo et a Lacedaemone unius diei itinere *γ* 485 — *δ* 1 *ο* 182—193. Atque Telemachus cum Spartam iter faceret, ibi devertisse dicitur ad domum Dioclis *γ* 488 *ο* 186. Eiusdem a patre Orsilocho sive Ortilocho hospitio exceptus Ulixes Iphitum ibidem convenit

φ 16. Idem locus docere videtur poëtam huius carminis eam urbem in Messenia sitam putavisse. De situ schol. BL ad *I* 150 *Μεσσηνίδες αὗται αἱ πόλεις* cf. Steph. Byz. s. v. *Φαραί* Paus. IV 30, 2 Strab. VIII 359 sq. Eust. 580, 36 sed schol. E ad γ 488 *τόπος Λακωνικῆς ἢ τῆς Μεσσηνίας* schol. HQ ad l. l. Eust. 743, 25; 1477, 61 *Φηραὶ μὲν τῆς Λακωνικῆς*. A poëta autem *I* 151 293 illam cum sex aliis Achilli sese daturum esse Agamemno dicitur, de qua re schol. BL ad *I* 150 *ἡ δὲ Μεσσήνη εἰς τὸν τῶν Λακεδαιμονίων νομὸν πάλαι συνετέλει·* (cf. ad *E* 543) *πῶς οὖν, φασίν, Ἀγαμέμνων ταύτας δίδωσιν οὐκ οὔσας αὐτοῦ; φασὶ δὲ αὐτὰς Κλυταιμνήστρας εἶναι· ἢ ὅτι κοινὰ ἡγεῖται τὰ τοῦ ἀδελφοῦ*. Praeterea haeremus in eo, quod summus imperator urbem eam, in qua Diocles imperabat, dono se daturum alteri pollicetur cf. Schoemann, gr. Alt.[2] 34 sq. Nitzsch zur Od. vol. I 134 sq. edd. ad I 150. Pheras autem a sinu Messenio sua aetate quinque stadia distare Strab. VIII 361, sex Paus. IV 31, 1, nunc novem vel decem Bursian, Geogr. v. Gr. II 170 Curtius, Pelop. II 158; iidem hi hodie ‚Kalamata‘ nominari. De accentu Et. M. 791, 45 *τὸ Φηρῇ περισπᾶται κατὰ τὴν παράδοσιν· ἡ μέντοι ἀναλογία ἠξίου βαρύνεσθαι* cf. Herod. *περὶ μον. λεξ.* p. 38, 10 Eust. 580, 40. de conditore mythico Paus. IV 30, 2 *τὸν δὲ οἰκιστὴν Φᾶριν Ἑρμοῦ τε καὶ Φιλοδαμείας λέγουσιν εἶναι τῆς Δαναοῦ*.

Φῆρες v. *φήρ*.

Φηρητιάδης (*ἡ ἄρχουσα ἐξετάσθη διὰ τὸ μέτρον* Eust. 340, 16) a Pherete oriundus. *B* 763 *ἵπποι - Φηρητιαδάο | τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε* *Ψ* 376 *αἱ Φηρητιάδαο - ἵπποι*. Quaeritur utrum Admetum, Pheretis filium, an nepotem Eumelum poëta dixerit cf. Eust. 340, 14; 1306, 34. Spectandum autem est, etiam Priamum et Achillem a suo quemque avo *Δαρδανίδην* et *Αἰακίδην* appellari.

φθάνω (Curt. Et.[4] 694 afferens *ψατᾶσθαι, ψατῆσαι*, glossam *φθατήσῃ· φθάσῃ* radicem esse statuit spa comparans ksl. spěti, spěctu, ahd. spuoan, mhd. spuon, spuot cf. Pott W. I 387, Fick W.[2] 216, Bugge KZ. 20, 39, *φθάνω* Homeri ex *φθάνϝω* expl. Ahrens Conjug. auf *μι* p. 21, Brugman Curt. St. 4, 98) act. prs. ind. *φθάνει* *I* 506 (Herod. *ἐκτατέον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον*, Ariston. *ἡ δ. περιεστ., ὅτι Ζηνόδοτος γρ. φθανέει*) *Φ* 262 cf. Herod., Ariston., sch. B (Did.) *οὕτως φθάνει διὰ* (*δίχα*? Schmidt) *τοῦ ἑτέρου ε, οὐ φθανέει*, cf. E. M. 792, 26, Suid., Eust. 1236, 6, Lob. rhem. 120, La Roche H. T. 375 H. U. 67, Hoffmann *Φ* et *N* p. 277, Curtius d. Verb. d. gr. Spr. 255, metrica licentia productionem effectam putat Duentzer JJb. 95, 354. — aor. *ἔφθης, ἔφθη* cf. E. M. 403, 34, *φθῇ, φθάν* *Λ* 51, ci. *φθήῃ* *Π* 861 cf. Hes., Eust. 1090, 20, Lob. el. II 266, La Roche iota subscr. 111, H. T. 407 409, *φθῇσιν* *Ψ* 805, v. l. *φθήῃ* v. Cram. epim. 430, 21, *φθέωμεν* π 383 cf. Eust. 1805, 26, Stier Curt. St. 2, 129 134 sq., *φθέωσι* ω 437, sine causa L. Meyer V. Gr. I 309 *φθῶμεν*, fortasse *φθέομεν* et *φθῶσι* scribendum putat, opt. *φθαίη* *K* 368 *N* 815 cf. E. M. 792, 29. — medii, quod significatione non differt ab activo cf. Janson de depon. Gr. p. 15, fut. *φθήσονται* *Ψ* 444 cf. Eust 886, 49; 1309, 48, aor. ptc. *φθάμενος* quinquies, cf. E. M. 792, 18, Eust. 1309, 58, de formis in univ. Curtius d. Verb. d. gr. Spr. I 184 255 387. — praeverto, occupo. 1) c. acc. pers. *Φ* 262 *φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα* | sc. *ὕδωρ* Hes. *καταλαμβάνει, προλαμβάνει* cf. Apoll. Lex. 162, 28, Phot. — 2) c. participio *I* 506 *φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν | βλάπτουσ' ἀνθρώπους*, ubi recentiores comma a Wolfio post *αἶαν* positum melius omiserunt, *Π* 314 *Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας | ἔφθη ὀρεξάμενος - σκέλος, σκ.* ex *ὀρεξ.* pendet cf. La Roche H. St. 106, *Ψ* 805 *ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα κτλ.*, Aristophanes legit *ὁ. κεν πρόσθεν ἐπιγράψας χρόα καλόν | φθήῃ ἐπενξάμενος διά τ' ἔντεα κτλ.* v. sch. V (Did.), cf. Eust. 1331, 6, *Λ* 451 *φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον*, Zenod. *βέλος* v. Did., *σέ* ex *κιχ.* pendet, χ 91 *μὶν φθῆ | Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν - ὤμων μεσσηγύς*, π 383 *φθέωμεν ἑλόντες* sc. *Τηλέμαχον*, ω 437 *μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι |*, *N* 815 *ἦ κε πολὺ φθαίη - πόλις ὑμή | χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε |*, *K* 368 *ἵνα μή τις Ἀχαιῶν | φθαίη ἐπενξάμενος βαλέειν*, ubi inf. ex participio pendet, non recte sch. Paris. 2681 *τὸ φθ. ἐνταῦθα μετὰ ἀπαρεμφάτου κτλ.*, *Π* 861 *εἴ κ' Ἀχιλεύς - | φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι*, ubi *φθ.* cum *τυπείς* iungendum, unde reliqua pendent: ita ut vitam amittat, alii velut La Roche *φθ.* hoc loco cum infinitivo iunctum esse putant. — cum comparativi insit vis, accedit a) *ἤ* λ 58 *ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηί*, v. l. *ἐών* rec. Bekker, Dindorf, sed v. sch. Harl. ap. Cram. AP. III 469, La Roche H. St. p. 147, Z. f. östr. G. 1859, 221, H. T. 292, Hes. *προέλαβες, ἔφθασας*, *Ψ* 444 *φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα | ἢ ὑμῖν*, v. l. *φθίσονται*. — b) genit. pers. *Λ* 51 *φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες, | ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον*, pro *μέγ'* v. l. est *μεθ'*, Herod. *φθάν· ὁ Ἀρίσταρχος βαρύνει· καὶ δῆλον ὅτι ὑγιῶς· κοιμίζεται γὰρ ἡ ὀξεῖα ἐν τῇ συνεπείᾳ. ἔστι δὲ ὁ νοῦς τοιοῦτος, ἔφθασαν δὲ κατὰ τὸ πολὺ οἱ πεζοὶ τοὺς ἱππεῖς προδιαταγέντες ἐπὶ τῆς τάφρου* cf. Ariston., Nican., Apoll. Lex. 162, 29, Duentzer Jahrb. III 386, Giseke JJb. 1861, 505, Ribbeck Philol. 8, 480, JJb. 1861, 78 qui subiectum verbi *φθάν* non *πεζοί* esse putat, sed *αὐτοί* h. e. ii, qui aurigas equos ad fossam retinere iusserant. recte Doederlein vertit: multo prius apud fossam ordinati sunt. — c) *πρίν* *Π* 322 *τοῦ - Θρασυμήδης | ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι - ὦμον*, ubi genitivus *τοῦ* aut ex *ὦμον* pendet, aut, id quod melius videtur ex *ἔφθη* coll. *Λ* 51 cf. La Roche H. St. p. 106, Hoffmann Z. f. östr. G. 1861, 540. — 3) ptc. *φθάμενος* accedit ad verbum finitum *E* 119 *ὅς μ' ἔβαλε φθ.*, *N* 387 *ὁ δέ μιν φθ. βάλε - λαιμόν*, *Φ* 576 *εἴ περ γὰρ φθ. μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν |*, sch. V (Did.) *οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων φθ. τις* v. Hoffmann *Φ* et *X* p. 296, *Ψ* 779 *ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δέ*, de ultima in caesura semiquinaria producta v. O. Meyer Qu. Ho. 71, τ 449 *ὁ δέ μιν φθ. ἔλασεν σῦς*, de ultima producta v. Hartel H. St.[2] 122. — in univ. cf. Classen Beob. p. 88 sq., Riemer de temp. ap. Hom. usu p. 19, La Roche H. St. p. 147 158 n. (*παρα-, ὑπο-*.)

φθέγγομαι (Fick W.[2] 133 componit cum skt. bhanj', ags. bacan, ahd. pachan, idem p. 413 confert lit. spengiu, spengti, mhd. spaht cf. Bugge KZ. 20, 39, Benf. W. II 103, Bopp V. Gr. I 28) prs. ci. *φθεγγώμεθα*, ipf. *φθέγγεο*, if. *φθέγγεσθ'* eliso *αι* h. AD. 164, ptc. *φθεγγομένη*,

φθεγγομένου, ipf. ἐφθέγγοντο κ 229 255, Bekk. II φθέγγοντο, φθέγγοντο μ 249, v. l. ἐφθ. — aor. φθέγξατο Σ 218 et in v. l. Φ 213, ci. φθέγξομ' eliso αι Φ 341, ptc. φθεγξάμενος, φθεγξαμένη, φθεγξαμένου. — sonum edo, in Il. et Od. semper de hominibus: vocem emitto Κ 67 φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴῃσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι |, cf. sch. BL, Κ 85 φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο, cf. sch. V, Κ 457 χ 329 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη | v. l. φθεγγομένη cf. sch. L, La Roche H. T. 28, de genitivo cf. Classen Beob. 169, ponitur praesens h. l. de conatu. Σ 218 ἔνθα στὰς ἤυσ', ἀπάτερθε δέ - Ἀθήνη | φθέγξατ', Κ 139 Ὀδυσῆα - | ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε - | φθεγξάμενος sch. Paris. 2681 ὁ λόγος ὁ διὰ τοῦ στόματος προϊών, κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἦχον, de partic. ao. cf. Classen Beob. 116. Kaempf üb. d. aor. Gebr. d. Partic. d. gr. Aor. p. 17, Λ 603 Πατροκλῆα προσέειπεν, | φθεγξάμενος παρὰ νηός, κ 228 φθεγγώμεθα θᾶσσον |, φ 192 φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μειλιχίοισιν |, ι 497 εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἢ αὐδήσαντος ἄκουσεν |, Ω 170 προσηύδα | τυτθὸν φθεγξαμένη, ξ 492 φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπεν |. — accedit participium Φ 341 ὁππότ' ἂν δή | φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, μ 249 ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες |, accus. ex partic. pendet, cf. sch. B, κ 229 255 τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες | cf. Nitzsch ad l. priorem. — ad cantum refertur h. AD. 164 φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος | φθέγγεσθ'. — de cithara dicitur h. Merc. 484 φθεγγομένη παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει | accus. ex διδ. pendet. — E. Gud. 639, 36 κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων. a φέγγος ducunt epim. Cram. 26, 27, E. M. 792, 36, E. Gud. 552, 1, E. Or. 162, 13, cf. etiam Eust. 1639, 10; 1710, 62, La Roche H. St. p. 202. — De Φ 213 v. s. v. ἐκφθέγγομαι cf. Hoffmann ad l., Rumpf JJb. 93, 142. (ἐκ-, φθογγή, φθόγγος.)

φθείρω (ex φθερjω cf. aeol. φθέῤῥω a rad. φθερ (ψερ) skt. zd. kshar Curt. Et.[4] 652 670 694 Brugman Curt. St. IV, 98, Benf. W. I 202, L. Meyer V. Gr. I 354) perdo ρ 246 μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες |, Φ 128 φθείρεσθ' perite, Achilles Troianos in fluvio fugientes alloquitur, sed non bene hoc φθ. quadrat ad ea quae sequuntur εἰς ὅ κεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου - | ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων cf. Koch ad l., Burgard Z. f. östr. G. 1862, 651. — in univ. cf. Herod. Orth. 436, 12, E. M. 792, 53, E. Gud. 259, 37, Eust. 1689, 24; 1728, 11 Curtius Verb. d. gr. Spr. I 306. (δια-, θυμοφθόρος.)

Φθεῖρων v. **Φθιρῶν.**

Φθίη (? ubertas a rad. σπι spirare tumere A. Goebel, lexil. Hom. I 324). Ι 484 ἐσχατιὴν Φθίης Ι 253 439 Λ 766 ἐκ Φ. Π 13 Φ. ἐξ Τ 323 Φθίηφι Α 155 ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ Β 683 Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα Ι 395 λ 496 ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε Τ 299 ἐς Φ. Α 169 Τ 330 Φθίηνδε Ι 363 ἤματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην Ι 479 Φ. - ἐριβώλακα, μητέρα μήλων. Thessaliae pars. Finitima est, si ad solem occidentem spectas, Dolopibus, quorum pars in ipsa Phthia habitare videtur cf. I 484 Strab. IX 434 med. et ab oriente mari adiacere videtur cf. I 363. Cuius fines apud poëtam non satis accurate sunt descripti; nam modo nomine Phthiae totum Pelei regnum vel Achillis patria, modo aliqua pars cf. Β 681 sq. circumscribitur; sed in libro Ν poëta regionem maiorem dicere videtur, cuius una pars Pelei, alia Protesilai, alia Philoctetis imperio erat subiecta. Horum enim postremorum gentes nominantur Φθῖοι, quamquam regna in Phthia esse non dicuntur cf. Ν 693 Strab. IX 432, et ii qui Pelei regnum incolebant, eodem nomine non appellantur, at Β 684 Μυρμίδονες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. Urbem vero esse Phthiam nullo loco dilucide dicit poëta cf. Bursian, Geogr. v. Gr. I 77 cum adn. 3., cum regionem plane et aperte definiat adiuncto nomine Ἑλλάδος Β 638 Ι 395 λ 496 Ι 479. Poëta igitur illorum locorum ipse non cognovisse videtur naturam neque exploravisse. Sed veteres cum Homerum omnis doctrinae putarent principem, varia excogitaverunt. cf. Steph. Byz. Φθία πόλις (Suid.) καὶ μοῖρα Θετταλίας. Παρμένισκος δὲ χώραν αὐτήν φησι καὶ οὐ πόλιν. οὐκ ὀρθῶς cf. Eust. 71 qui addit: Φθία τὰ νῦν κατά τινας λεγόμενα Φάρσαλα Ammon. p. 142 Φθῖοι - οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ (Hesych.). — οἷον οὐκ ἀπὸ πόλεως οὐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίου (eandem etym. Eust. Suid. l. l. Athenae. IX 375 A) Φθιῶται δὲ quod nomen ap. Hom. non reperitur, οἱ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς καὶ χώρας ὁμωνύμου (Ι 475). ἠγνόησεν οὖν Καλλίμαχος εἰπών· „οὐδ' ἔτι τὴν Φθίων εἶχε τὴν ἀνακτορίην“ cf. schol. AB ad Ν 686 Et. M. 793, 10. Strabo IX 430 in quattuor partes Thessaliam distribuit, cuius una Φθιῶτις. eius finibus descriptis de quibus cf. Bursian, Jahrb. f. Phil. vol. 79 p. 236 sq. pergit dicere ὁ δὲ ποιητὴς εἰς δέκα μέρη διελὼν τὴν σύμπασαν γῆν, ἣν νῦν Θετταλίαν προσαγορεύομεν, προσλαβὼν τινα καὶ τῆς Οἰταίας καὶ τῆς Λοκρικῆς κτλ. id. p. 431 med. Φθίαν οἱ μὲν τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Ἑλλάδι καὶ Ἀχαΐᾳ, ταύτας δὲ εἶναι διατεμνομένης τῆς συμπάσης Θετταλίας θάτερον μέρος τὸ νότιον· οἱ δὲ διαιροῦσιν· ἔοικε δ' ὁ ποιητὴς δύο ποιεῖν τήν τε Φθίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα c. l. Β 683 Ι 479 395. ὁ μὲν οὖν ποιητὴς δύο ποιεῖ, πότερον δὲ πόλεις ἢ χώρας, οὐ δηλοῖ id. p. 432 Φθῖοι δὲ καλοῦνται οἵ τ' ὑπ' Ἀχιλλεῖ καὶ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ καὶ Φιλοκτήτῃ c. l. Β 683 Ν 686 693. Contra v. supra. Praeterea cf. Bursian, Geogr. v. Gr. I 44 sq. 77 sq. Forbiger, Alte Geogr. III 891 Leake, North. Greece II, 20 Brandes, Mittheilungen I p. 47.

φθινύθω (a stirpe φθινυ rad. φθι Curt. Et.[4] 665, Verb. d. gr. Spr. I 243 sq., Doed. Gl. 2205) prs. φθινύθει, φθινύθουσιν, ci. φθινύθω σ 204, if. φθινύθειν, ipf. φθίνυθον, iter. φθινύθεσκε. — 1) intrans. pereo, conficior Φ 464 ἄλλοτε μέν τε | ζαφλεγέες τελέθουσιν - | ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι, sc. βροτοί, Ζ 327 λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν - | μαρνάμενοι, Ρ 364 παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον, Β 346 τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν κτλ.. Hes. φθείρεσθαι, τήκεσθαι, π 145 φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρώς |, v. l. μινύθει, θ 530 τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί | v. l. φθίνουσι, μ 131 γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν, | οὐδέ ποτε φθινύθουσι sc. βόες καὶ μῆλα. — 7) trans. perdo, conficio ξ 95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες |, α 250 π 127 τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες | οἶκον ἐμόν Apoll. Lex. 163, 4 εἰς φθορὰν ἄγουσι cf. Hes., Eust. 1415, 2, σ 204 ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη - | αἰῶνα φθινύθω, Α 491 φθινύθεσκε φίλον κῆρ Ariston.

Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραφεν cf. Duentz. Zenod. p. 162, sch. Paris. 2556 διέφθειρε, ἔτηκε cf. cod. Coisl. 387, minus recte Heyne h. l. intransitive dictum putat κῆρ pro accus. relationis habens cf. Freytag ad l. et κ 485 οἵ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ | ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι cf. Eust. 1074, 48. — Ι 593 pro ἄνδρας μὲν κτείνουσι v. l. est ap. Aristotelem λαοὶ μὲν φθινύθουσι. — in univ. cf. Cram. epim. 426, 29, E. M. 627, 17; 792, 57, E. Gud. 96, 31; 552, 8, Eust. 1526,16, Fulda Unters. p. 280 321, Wentzel de verbis in θω cadentibus p. 34. (ἀπο-, κατα-, ἀμφιπερι-).

φθίνω et **φθίω** (a rad. φθι (φι) skt. kshi zd. khshi Curt. Et.[4] 694 Fick W.[2] 625 950, Benf. W. I 178 Kuhn Z. II 467, praesens φθίνω ex φθινjω explicat Fick l. c., melius ex φθινϝω φθιννω Ahrens Conj. auf μι p. 21, Curtius Erläutt.[2] 122, d. Verb. d. gr. Spr. 1 242 sq. 255) ι productum habet praes. fut. aor. 1, correptum ao. 2, pass. pf. et aor. — act. prs. ind. φθίνουσιν, ci. φθίῃς β 368, v. l. φθείῃς et φθείσῃς v. sch. Q, φθείῃς ἀπὸ τοῦ φθαρείῃς κατὰ συγκοπὴν explicat sch. B cf. T etiam Hes. habet φθείῃς· φθαρείῃς cf. Lob. rhem. 16, ipv. φθινέτω ε 161, ptc. φθίνοντος, φθινόντων fut. φθίσει, if. φθίσειν, ao. 1 φθῖσαν υ 67, ci. φθίσωμεν π 369, if. φθῖσαι, ao. 2 ἔφθῖεν Σ 446 volgo pro ipf. habetur sed v. Doed. Gl. 2204, öff. Reden p. 343. — med. fut. φθίσονται Λ 821, Hes. φθείσονται· διαφθαρήσονται cf. Lob. l. c., if. φθίσεσθαι, eliso αι Ω 86, aor. ἔφθιτ' Σ 100 cf. Curtius d. Verb. d. gr. Spr. 1 186, Buttmann A. Gr. 110 a. 6, ci. φθίεται Υ 173 cf. Herod. Λ 192, pro praesenti habet Kuehner A. Gr.[2] s. v., φθιόμεσθα Ξ 87 cf. Eust. 969, 13, Savelsberg Symb. philol. Bonn. p. 509, opt. φθῖτ' λ 330 v. l. φθίτ' et φθεῖτ' perverse explicat Eust. 1689, 22 cf. sch. Q, Hes., Lob. el. II 61, if. φθίσθαι, ptc. φθίμενος, φθιμένου, φθιμένοιο λ 558, φθιμένοισι, non recte explicat Eust. 429, 26 cf. E. Gud. 552, 13. — pass. pf. ἔφθιται ν 340, plp. ἐφθίαθ' Α 251 cf. Cram. epim. 124, 31, E. M. 403, 36, alii, ut Freytag ad l. pro aoristo habent, aor. ἀπὸ - ἔφθιθεν ψ 331 v. l. ἔφθιθον cf. Cram. epim. 428, 5, E. M. 532, 45, E. Gud. 552, 18, Eust. 1526, 14, Grashof Z. f. A. 1837, 578, Buttmann A. Gr. s. v., Rumpf de formis quibusdam verbor. μι p. 25, La Roche ad l., H. U. 288. — saepe in codd. et a grammaticis ει pro ι scribitur cf. Choer. 273, 14 15; 275, 12, Cram. epim. 125, 2, AP. III 343, 16, E. M. 792, 52, E. Gud. 552, 9, Hes., Suid., Phot., La Roche H. T. 375, Unterrichtszeit. f. Oestr. 1864, 180. Herodianus ι scripsit. — 1) intrans. pereo, conficior a) de hominibus Λ 821 φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες | Suid. διαφθαρήσονται, Ω 86 (ἀθ. v. Ariston. cf. Lehrs Ar.[2] 121) ὅς οἱ ἔμελλεν | φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ, Τ 329 οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος, Σ 100 τηλόθι πάτρης | ἔφθιτ' Hes. ἐφθάρη, ἐτελεύτησεν, Α 251 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ - ἀνθρώπων | ἐφθίαθ' Paris. 2766 ἐφθαρμέναι ἦσαν, a φθείω repetit cod. Coisl. 387, Υ 173 ἤν τινα πέφνῃ | - ἢ αὐτὸς φθίεται, Ξ 87 ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος |, Ι 246 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, Hes. ὀλέσθαι, v. l. φθεῖσθαι v. sch. A, Ν 667 νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, Θ 359 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ | de ultima producta cf. Duentzer JJb. 95, 366, Hes. φθαρείς, φθίνων, Π 581 Πατρόκλῳ δ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο |, β 368 ὥς κε δόλῳ φθίῃς, ξ 117 αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς | sch. V φθεῖσθαι· φθαρῆναι, ἀποθανεῖν, λ 558 σεῖο - ἀχνύμεθα φθιμένοιο, ω 436 θανὼν φθιμένοισι μετείην cf. Classen Beob. 59, v. l. προτέροισι v. sch. M, ν 340 τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται |, h. Cer. 482 οὔ ποθ' ὁμοίως | αἶσαν ἔχει φθίμενός περ ὑπὸ ζόφῳ, ψ 331 ἀπὸ δ' ἔφθιθεν - ἑταῖροι v. s. v. ἀπό I, c. accus. ν 384 Ἀγαμέμνονος - | φθίσεσθαι κακὸν οἶτον - ἔμελλον | sch. M φθαρῆναι, v. l. πείσεσθαι v. sch. H, Σ 446 (ἀθ. v. Ariston.) ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν Doederlein: macerari coepit, ut sit φρ. accus. relationis cf. Buttmann A. Gr. s. v., alii hoc loco ἔφθιεν transitive dictum putant. — ο 354 εὔχεται δ' αἰεί | θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, v. l. φθεῖραι et φθίσαι, cf. Eust. 1784, 17, Fulda Unters. 280 321. — b) de tempore ξ [162] τ 307 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο | Hes. λήγοντος τοῦ μηνός. φθίνων δὲ μὴν καλεῖται ὁ ἀπὸ εἰκάδος ἕως τριακάδος cf. sch. QV, Vind. 133, κ [470] τ [153] ω [143] μηνῶν φθινόντων Hes. φθειρομένων, in versu ex Hes. Theog. 59 illato, λ 183 ν 338 (ἀθ. v. sch. HQ) π 39 ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ | φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ, sch. M διέρχονται, v. l. omnibus l. φθινύθουσι cum metri vitio, de addito dativo partic. cf. Classen Beob. 156, λ 330 πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθῖτ', ε 161 μηδέ τοι αἰὼν | φθινέτω sc. ὀδυρομένῳ. — 2) transit. fut. et ao. 1 act. perdo, conficio Χ 61 ὅν ῥα - Κρονίδης - | αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, Ζ 407 φθίσει σε τὸ σὸν μένος, Hes. ἀπολέσει, v. l. φθείσει, Π 461 παῖδα - τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν | φθίσειν, υ 67 τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοί, π 369 ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες | αὐτόν, ubi Bekker H. Bl. I 274, 14 pro αὐτόν scribi volt αὐτοῦ, approbat Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. p. 64, obloquitur Ameis append., δ 741 οἳ μεμάασιν | ὃν καὶ Ὀδυσσῆος φθῖσαι γόνον, v. l. φθεῖσθαι δόμον v. sch. M, π 428 τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι v. l. κτεῖναι et φθεῖσθαι v. sch. M, h. Cer. 352 κακὰ μήδεται ἔργα | φθῖσαι φῦλ' - ἀνθρώπων. — v. l. fuit θ 530 φθίνουσι pro φθινύθουσι, post β 107 addunt nonnulli μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη |. — in univ. cf. E. M. 792, 57, E. Gud. 96, 29, Eust. 1689, 24; 1728, 11. (ἀπο-, ἐκ-, κατα-, φθινύθω, ἄφθιτος, φθισήνωρ, φθισίμβροτος.)

Φθῖοι (de accentu v. schol. A ad Ν 693 Φθίων ὡς Χίων βαρυτόνως· καὶ γὰρ Φθῖοι ὡς Χῖοι). Ν 686 Λοκροὶ καὶ Φ. Ν 693 πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε Ποδάρκης Ν 699 πρὸ Φ. μεγαθύμων. Nomen in solo libro Ν reperitur. Iis autem praesunt Podarces fratrem Protesilaum secutus et Medon, qui Philoctetae partes sustinebat. Quae de hoc nomine veteres tradiderunt v. s. v. Φθίη.

Φθιρῶν ὄρος ἀκριτόφυλλον Β 868. ita Herod. ap. Eust. 368, 12 cf. Et. M. 792, 43 Cramer, An. Ox. II 274, 5 Steph. Byz. Ven. A al. vulgo Φθειρῶν cf. La Roche ad l. l. Montem autem nomen accepisse ab innumeris abietibus, quibus esset vestitus vid. in schol. A ad l. l. οἱ γὰρ τόποι τῶν πιτύων φθεῖρες (sic!) προσαγορεύονται· οἱ δὲ ὅτι τὰ τῶν πιτύων μακρὰ στροβίλια οὕτως λέγονται cf. schol. B et Apoll. Soph. Lex. ed. Bekk. p. 162, 30 qui addit ἢ ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὄμβριά εἰσιν φθιρσίν. Neque impedit, quae La Roche

in ed. in usum schol. dicit de epitheto ἀκριτόφυλλον cf. Cycl. 385 ἐλάτινα φύλλα et Steph. in thes. s. v. φύλλον. Alii heroa quendam, Endymionis filium, ad nom. expl. effinxerunt cf. schol. A Apoll. lex. Cramer l. l. Montem Carias prope Miletum esse vide in Il. l. l. cum schol. A Apoll. Soph. Steph. Byz., postea Latmum Hecat. auctore aut Grion nominatum cf. Strab. XIV 635 extr.

φθῖσ-ήνωρ (φθίνω et ἀνήρ cf. Clemm comp. 38 101, Heerdegen comp. 38, Schoenberg comp. 47 64, Berch comp. 6 7 18, Herzog JJb. 101, 298) viros perdens. *Β* 833 *Ι* 604 *Κ* 78 *Λ* 331 *Ξ* 43 πόλεμον φθισήνορα sch. BL *Ξ* 43 τὸν τοὺς ἀνδρείους ἀναιροῦντα. fuerunt qui per ει scriberent cf. Choer. 273, 6, E. M. 792, 51, Hes., Suid., Eust. 356, 17.

φθῖσί-μβροτος (φθίνω et βροτός cf. Clemm comp. 37 85 101, Berch comp. 7 18, Heerdegen comp. 38, Schoenberg comp. 64, Fedde Wortzusammensetzg. 39) mortales perdens. *Ν* 339 μάχη φθ., χ 297 φθ. αἰγίδα Apoll. Lex. 163, 3 τὴν ἐπὶ φθορᾷ βροτῶν cf. Epim. Cram. I 431, 9, E. M. 793, 3, Phot., Hes., Suid., Zonar. 1806.

φθογγή (φθέγγομαι) sonus vocis. *Π* 508 φθογγῆς ἀίοντι | Sarpedonis morientis, *Β* 791 (ἀθ. v. Ariston.) εἴσατο δὲ φθογγὴν - Πολίτῃ | ubi Iridem non solum hanc, sed etiam figuram Politae induisse apparet ex 795, *Ν* 216 εἰσάμενος φθογγὴν - Θόαντι |, sch. ἀπὸ μέρους δηλονότι τὸ ὅλον σῶμα Axt Coni. Hom. p. 4 utroque l. pro φθογγὴν scribi volt μορφὴν sed v. La Roche Z. f. östr. G. 1862, 275, μ 198 οὐδ' ἔτ' ἔπειτα | φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' ἀοιδῆς, v. l. φθογγὴν et φθόγγον, ι 167 αὐτῶν τε (Cyclopum) φθογγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν per zeugma cum ἐλεύσσομεν iungitur, cf. Eust. 1190, 54, Lob. rhem. 329. — Hes. φθέγμα, ἡ φωνή cf. etiam Lob. proll. 9 18, Doed. Gl. 2197, Ph. Mayer Beitr. z. hom. Synon. I 20, de accentu Herod. Cath. Pr. 309, 18.

φθόγγος (φθέγγομαι) sonus vocis. *Ε* 234 τεὸν φθ. ποθέοντε |, equi, sonum vocis Aeneae, σ 199 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι. cum sonitu vocis, ancillae inter se confabulantes sch. B σὺν φθόγγῳ, οὐ σιωπῇ βαδίζουσαι πρὸς αὐτήν, V μετὰ φωνῆς ἐπιοῦσαι, non ad pedum strepitum referendum est, de dativo cf. Delbrueck abl. loc. instr. p. 52, ι 257 δεισάντων φθ. τε βαρὺν (Cyclopis) αὐτόν τε πέλωρον |, μ 41 ὅς τις - φθόγγον ἀκούσῃ | Σειρήνων cf. ψ 326, μ 159 Σειρήνων - | φθ. ἀλεύασθαι. — Hes. φθογγή, φωνή, καὶ τὰ ὅμοια, cf. E. Gud. 552, 2; Ph. Mayer Beitr. z. ho Synon. I 20 Doed. Gl. 2197, de accentu Herod. Cath. Pr. 139, 26. (ἄφθογγος, βαρύφθογγος, λιγύφθογγος.)

φθονέω (ex φθόνος, cuius origo incerta. cum skt. kshan componit Benf. W. I 181) prs. ind. φθονέω, φθονέεις, φθονέει, ci. φθονέω *Δ* 55, opt. φθονέοιμι, if. φθονέειν, ptc. φθονέουσα. — denego, invideo. 1) abs. *Δ* 55—6 εἴ περ γὰρ φθονέω καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, | οὐκ ἀνύω φθονέουσ', ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστιν | Ariston. ἀθετοῦνται κτλ., consentit Koechly de Il. diss. IV, 6, defendit Gross vindic. p. 56. — 2) c. gen. rei σ 18 οὐδέ τί σε χρὴ | ἀλλοτρίων φθονέειν sch. BHQ οὕτως ἡ σύνταξις, οὐ χρή σε φθονεῖν μοι τῶν ἀλλοτρίων. — 3) c. dat. pers. ρ 400 δός οἱ ἑλών· οὔ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε | sc. δόμεναί σέ οἱ ἑλόντα. — 4) c. dat. pers. et genit. rei ζ 68 οὔ τοι ἡμιόνων φθονέω - οὔτε τευ ἄλλου |. — 5) c. dat. pers. et inf. λ 381 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε (v. l. ἔπειτα rec. Kayser) | τούτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι | v. l. ἀγορεύειν rec. Kayser, genit. τούτων ex comparativo pendet, τ 348 (ἀθ. v. sch. MV Vind. 56) τῇ δ' οὐκ ἂν φθονέοιμι ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο, v. l. τῇδε δ' ἂν οὐ rec. La Roche, cf. Unterrichtszeit. f. Oestr. 1864, 292, τήνδέ δ' ἂν οὐ, τὴν δ' οὐκ ἂν rec. Kayser, ut exsistat acc. c. if. — 6) c. accus. et inf. α 346 τί τ' ἄρα φθονέεις - ἀοιδὸν | τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται sch. E λαμβάνεται ἐπὶ τοῦ κωλύειν καὶ μέμφεσθαι. γράφεται δὲ καὶ φρονέεις ἀντὶ τοῦ συνετίζεις cf. M, Eust. 444, 35; 1422, 9, σ 16 οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' ἀνελόντα | cf. Classen Beob. 146. — Hes. φθονεῖς· ζηλοῖς, βασκαίνεις, de substantivo φθόνος E. M. 793, 16, E. Gud. 552, 19, Suid. — sch. B *Ν* 86 ἄχθος, ἄχος, φθόνος, ἔλεος quattuor species λύπης esse dicit. cf. etiam Doerries üb. d. Neid d. Götter bei Hom. p. 10. (ἐπι-, a φθονο stirpe ἄφθονος.)

φῖ et **φῖν** (in tertia arsi producitur ante ἐπεί *Ν* 309, ante ἐρύσαι, quod digamma habet, ξ 135) suffixum comparatur cum skt. bhi, quod inest in terminatione dat. sg. bhjam, dat. abl. pl. bhjas, instr. pl. bhis, dat. abl. instr. dua. bhjâm, cf. lat. dat. tibi, locat. ibi, ubi, slav. lit. -mi terminationem instr. sg. ac proprie quidem instrumentalis terminatio videtur esse, tum translatum ad locativum, dubitatur de genitivo et dativo proprio. φιν et φι significatione nihil differunt, sed ν mobile est, cf. Cram. AO IV, 353, 14, Choer. dict. 531, 10. adiungitur stirpi nominum omnium declinationum. accentus plerumque non mutatur, sed secundae decl. formae hoc suffixo instructae semper acutum in penultima habent cf. Bekker H. Bl. I 206. ex prima declinatione ἐσχαρόφιν in alteram transiit favente metro velut ab ἔσχαρος vel ἔσχαρον formatum. tertiae declinationis stirpes, quae hoc suffixo instruuntur, plerumque in ες desinunt, una (κοτυληδονόφιν) in ν, in qua ο inter stirpem et suffixum inseritur (δακρυόφι(ν) autem non a δάκρυ, sed a δάκρυον repetendum est) una in αυ (ναῦφι(ν)). contra regulam formatum est κράτεσφι, de ἶφι v. infra. additur bis nominibus propriis locorum (Ἰλιόφι, Φθίηφι), reliquis locis appellativis res significantibus, (solis formis θεόφι(ν) et αὐτόφι(ν) personae significantur) adiectivis, pronominibus ὅς et αὐτός, participio φαινόμενος cf. Bopp V. Gr.² I 431, Pott E. F.¹ II 308 629, Benf. W. II 104 240, Schleicher Comp.² II 471, Aufrecht KZ. I 83, Ahrens Rh. M. 2, 163, aeol. 109 203, dor. 289, Gr. F. § 37, Thiersch Gr.³ § 177 182 186, Buttmann A. Gr. § 56 a. 2, Kuehner A. Gr.² I 379, Lob. el. II 254 260, Dronke Rh. Mus. 9, 619, L. Meyer Decl. 54 sq., Weber Philol. 16, 288, Christ L. 102 143, Lissner zur Erklär. d. Gebr. des Casussuffixes φιν, φι bei Hom. Olmütz 1865, Delbrück, abl., loc., instr. Berlin 1867, Hentze Philol. 28, 527, K. Z. f. G. 1868, 819, Curtius Erläutt.² 71 sq., Ribbeck H. F. p. 25, Krueger H. F. § 19, Moller üb. d. Instrumental im Heliand u. d. hom. Suffix φι Danzig 1874. — Veteres formas φι(ν) suffixo instructas pro omnibus casibus poni posse sibi persuaserunt (assentiuntur nonnulli recentiorum, velut Ahrens, Thiersch). porro has formas no-

minibus ascribendas esse dicunt exceptis ἶφι et νόσφι(ν), quae in adverbiorum ordinem cesserint; Trypho eas, quarum species per epectasin non mutatur, velut ἦφι, βίηφι, pro paragogis, eas, quae inflexae sunt velut χαλκόφι, ὄρεσφι pro adverbiis habuit cf. Velsen de Tryphone p. 51. impugnat hunc Apollon. de adv. 574 sq. sch. L B 233 λέγομεν ὅτι αἱ ἐπεκτεινόμεναι διὰ τῆς φι συλλαβῆς, εἰ μὲν ἔχουσιν ἓν φωνῆεν κατὰ τὴν λήγουσαν, φυλάττουσιν αὐτό, οἷον οὐρανία οὐρανίαφι, ἑτέρη ἑτέρηφι, εἰ δὲ ἔχουσι δύο φωνήεντα κατὰ τὴν λήγουσαν, τὸ τελευταῖον ἀποβάλλουσιν, οἷον χαλκοῦ χαλκόφι, νόστου νοστόφι καὶ ἐν συγκοπῇ νόσφι. ἰστέον δὲ ὅτι ἥδε ἡ διὰ τῆς φι συλλαβῆς παραγωγὴ κατὰ πᾶσαν γίνεται πτῶσιν, καὶ ἀπὸ εὐθείας μὲν οἷον ἑτέρη ἑτέρηφι „ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν" (Hes. O. 214), ἀπὸ γενικῆς οἷον χαλκοῦ χαλκόφι, νόστου νοστόφι καὶ νόσφι· ἀπὸ δοτικῆς οἷον βίᾳ βίηφι ἀντὶ τοῦ ἐν βίᾳ, φρήτρῃ φρήτρηφιν· ἀπὸ αἰτιατικῆς ὡς δεξιόν δεξιόφι (N 308) ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δεξιόν· ἀπὸ κλητικῆς οἷον οὐρανία οὐρανίαφι „οὐρανίαφι λίγ' ἀείσομαι". αὗται αἱ διὰ τῆς φι συλλαβῆς ἐπεκτάσεις τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου φυλάττουσιν, χωρὶς τοῦ νόσφι καὶ ἶφι· ταῦτα γὰρ μετῆλθον εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν cf. sch. A N 588, Cram. epim. 293, 7 sq., E. M. 800, 5, E. Gud. 411, 9, Suid. s. v. ἶφι, Zonar. Lex. 1135, Theogn. ap. Cram. AO. II 160, 14 cf. La Roche Z. f. östr. G. 1866, 399 sch. Paris. 2556 Γ 338 hanc παραγωγήν vel ἐπέκτασιν Aeolicam esse dicit, Boeotis tribuit Hes. s. v. πασσαλόφι(ν) et sch. V Φ 295, neque vero invenitur in harum dialectorum reliquiis, invenitur in loco corrupto apud Alcmanem poetam Doricum cf. fr. 43 Bergk (ὠρανίαφι). formae primae declinationis sine ι subscripto scribendae sunt sch. HM γ 87 Ἀρίσταρχος τὸ ἦχι ἄνευ τοῦ ι φησί, καθάπερ καὶ τὸ ἦφι βίηφι, sch. V M 153 τὸ δὲ βίηφι χωρὶς τοῦ ι ἐστιν, consentit Apollon. de adv. 576, 6. posteriores grammatici his formis ι addendum esse putaverunt, ubi pro dativo positae essent cf. Theogn. ap. Cram. AO. II 160, 14, Cram. epim. 360, 18, Choerob. in E. M. 799, 50, E. Gud. 448, 35. etiam in Veneto A ι saepius adscribitur cf. La Roche H. T. 411, H. U. 185, 304, Z. f. östr. G. 1865. 101; 1866, 402. in fine vs. in codd. non semper φιν, sed etiam φι scribitur. Significatione hae formae ita fere distribuuntur: A) instrumentalis sg. et pl. a) proprius 1) Y 143 ἀναγκαίηφι δαμέντες | v. l. ἀνάγκῃ ἶφι v. sch. A cf. Lissner 6, Moller 19. — 2) Π 826 ἐδάμασσε βίηφιν |, α 403 β | κτήματ' ἀποῤῥαίσει sch. P γρ. βίηται (?), Φ 501 νικῆσαι κρατερῆφι β. |, ι 406 408 κτείνει - β. |, ι 476 ἔδμεναι - κρατερῆφι β. |, μ 210 εἴλει - κρατερῆφι β. |, Σ 341 καμόμεσθα βίηφι, Φ 367 τεῖρε δ' ἀυτμὴ | Ἡφαίστοιο βίηφι, Ψ 315 ἀμείνων - β. |, ζ 6 μ 246 φ 371 373 βίηφι - φέρτεροι (φέρτατοι, φέρτερος), cf. Lissner 6, Delbrueck 64, Moller 19. etiam huc referendum videtur O [614] οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ | - Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφιν | ubi locativum agnoscit Lissner 11, Moller 19 23 explicat τῇ ὑπὸ Πηλείδαο βίῃ, sed ὑπό cum βίηφιν coniungendum, β. autem pro instrumentali accipi posse videtur cf. La Roche ὑπό p. 17. v. etiam L. Meyer Decl. 56, Giseke, H. F. 160. — 3) Ξ 112 Φ 439 γενεῆφι νεώτατος (νεώτερός), I 58 ὁπλότατος γενεῆφιν v. Lissner 6, Delbrueck 67, Moller 19. — 4) P 696 Ψ 397 δ 705 τ 472 ὄσσε | δακρυόφι πλῆσθεν, κ 248 υ 349 δακρυόφιν πίμπλαντο, Lissner 12 pro ablativo habet, cum πιμπλάναι semper cum gen. (abl.) iungatur, sed v. Π 374. rectius Bopp V. Gr. I[2] 433, Moller 19, Hentze l. c. instrumentalem agnoscunt cf. Delbrueck p. 62. — 5) τ 480 φάρυγος λάβε δεξιτερῆφιν | Lissner 5, Delbrueck 59, Moller 19. — 6) Π 734 Σ 477 X 80 ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον (γέντο πυράγρην, μαζὸν ἀνέσχεν) | Lissn. 5, Delbr. 59, Moller 19. — 7) A 38 452 Z 478 λ 284 ρ 443 ἶφι ἀνάσσεις (ἀνάσσει, ἄνασσεν) |, A 151 B 720 Δ 287 E 606 M 367 Σ 14 Φ 486 ἶ. μάχεσθαι, Γ 375 ἶ. κταμένοιο | pariter Athenae. XIV, 623 etiam μ 423 legit, T 417 σ 156 ἶ. δαμῆναι |, Φ 208 σ 57 ἶ. δαμέντα (δαμάσσῃ) |, v. l. fuit Y 143 ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντες pro ἀναγκαίηφι δ. v. sch. A Bekker H. Bl. I 160 ἶφι neutrum adiectivi ἶφις esse putat adverbialiter usurpatum cf. sch. L E 556, Lob. parall. 119 a. 6 cf. etiam Pictet ap. Kuhn u. Schleicher Beitr. I 80 Doed. Gl. 861, rectius pro instrumentali accipiunt Dronke l. c., Rumpf JJb. 81, 689, Christ L. 252, Bopp l. c., Moller 19. veteres volgo per syncopen ex ἰνόφι factum dicunt v. sch. A et cod. Coisl. 387 A 151, Apollon. de adv. 608, 11, Choerob. ap. Cram. AO. II 224, 22, Cram. ep. 206, 7, Eust. 582, 11. quod ἶφιν nunquam legitur, potest casu factum esse, cum semper sequatur consonans aut forma verbi ἀνάσσω digammo instructi. invenitur quidem etiam in compositis Herod. π. μον. λ. 38, 14 ἡ διὰ τοῦ φι ἐπέκτασις οὐδέποτε θέλει κατ' ἀρχὴν συντίθεσθαι, μόνῳ δὲ παρηκολούθησεν ἐν ἐπιῤῥήματι τῷ ἶφι τοιοῦτο, Ἰφιγένεια, Ἰφικλῆς κτλ. tamen ἶφι cum cum κτείνω, δάμνημι sim. iungatur, pro instrumentali accipiendum, forma vero ex stirpe breviore ἰ videtur explicanda. — 9) κρατερῆφι v. s. v. βίηφιν. — 10) M 114 ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος Dronke l. c., Lissn. 6, Moller 19. — b) sociativus 1) H 366 Ξ 318 (ἀθ.) P 477 γ 110 409 θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος (μήστωρ' ἀτάλαντον) | sch. B P 477 ἶσος θεοῖς εἰς τὸ κατεργάσασθαί τι, dativum proprium agnoscit Lissn. 5, Bopp l. c., locativum Kuehner l. c., sed v. Delbr. 56, Hentze l. c. — 2) Θ 290 Λ 699 ἵππους (ἵπποι) αὐτοῖσιν ὄχεσφιν |, Lissn. 5, Delbr. 52, Moller 18, Δ 297 E 219 ι 384 M 119 Σ 327 σὺν ἵπποισιν καὶ ὄ. |, X 22 Ψ 518 σὺν ὄ. |, Π 811 σὺν ὄχεσφι cf. Lissn. 7, Delbr. 69, Moller 18, et δ 533 βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα - | ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, quod ad instr. proprium sine iusta causa referunt Lissn. 7, Moller 19. — 3) I 618 Ω 600 μ 24 ο 396 Cer. 293 ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν |, I 682 Λ 685 δ 407 ζ 31 η 222 ξ 266 π 270 ρ 435 ἅμ' ἠοῖ φ. | Lissn. 7, Delbr. 69, Moller 18. — B) locativus sg. et pl. 1) B 480 βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων |, Π 487 ἀ. μετελθών | Lissn. 7, Delbr. 30 45, Moller 23. — 2) N 308—9 πῇ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον; | ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους, | ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν veteres has formas pro accusativis habuerunt v. sch. V ad l., Apollon. de adv. 575 621, Cram. AO. I 293, Choerob. in E. M. 800, 4, Suid. II 1096, 8, Zonar. Lex. 1135, assentiuntur Spitzner, Ahrens, Lob. ad Phryn. 259 Pott E. F.[2] I 17. et dicitur reliquis locis semper ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά, pro genitivis habet La Roche Z. f. östr. G. 1870,

112 cf. Krueger Di. § 19, 2, 5, sed tamen, cum ἐπί cum aliis vocibus iunctum indicet quo quid dirigatur, pro locativis haberi possunt cf. Dronke l. c., Lissn. 9, Delbr. 49, Moller 21, ut sint pro ἐπ' ἀριστερῷ vel ἀριστεροῖς, ἐπὶ δεξιῷ vel δεξιοῖς. — 3) *M* 302 εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας, ubi Damm rectius explicat παρ' αὐτῷ, τῷ δόμῳ (v. vs. 301), quam Lucas melet. 13 παρ' αὐτοῖς, τοῖς μήλοις, cum addatur σὺν κυσί - φυλάσσοντας περὶ μῆλα, *N* 42 νῆας αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας, i. e. παρ' αὐτῇς (νηυσί), *Y* 140 καὶ ἄμμι παρ' αὐ. νεῖκος ὀρεῖται, sch. B παρ' αὐτοῖς, οὐ παρ' αὐτά· προεῖπε γὰρ αὐτίκα, est: nobis (qui Achilli favemus) apud eos (Martem et Apollinem), cf. Lucas 15, *Ψ* 640 τὸ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα, i. e. παρ' αὐτοῖς, τοῖς ἵπποις cf. Lucas 15, L. v. Jan Z. f. A. 1841, 698 Lissn. 10, Bekker II omnibus his quattuor locis v. l. παραυτόθι in textum recepit, etiam *Ψ* 147 pro παρ' αὐτόθι v. l. fuit παρ' αὐτόφι v. Spitzn., *T* 255 πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ | v. l. ὑπ' αὐ. cf. sch. V, non recte sch. br. et Damm ἐπ' αὐτοῦ sc. τοῦ τόπου, ἐπ' αὐτῷ explicant ad Agamemnonem referentes Lucas 13, Jan l. c., pro neutro plur. dat. habent, ut sit: interea, dum haec geruntur Spitzner, Kuehner l. c., L. Meyer Decl. 54, La Roche explicat „dabei" genitivum agnoscens cf. Z. f. östr. G. 1870, 109, Lissn. 14, Faesi, Krueger Di. 68, 40, 3 pro ἐφ' ἑαυτῶν dictum putant („für sich") coll. *H* 195, sed ipse hic genitivus proprie sensu locali accipiendus videtur, quare recte locativum agnoscunt Delbr. 49, Moller 21, masc. plur. intellegentes. — 4) *Ω* 284 ο 148 ἐν χειρί - δεξιτερῆφιν | Lissn. 8, Delbr. 47, Moller 22. — 5) ε 59 πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφι - καίετο, Lissn. 9, Delbr. 49, Moller 21, de τ 389 v. D. 4. — 6) *T* 404 τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη - ἵππος | Lissn. 10, Moller 21, La Roche Z. f. östr. G. 1861, 353. — 7) ι 238 τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν |, χ 220 τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θ. |, h. Merc. 36 ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θ. |, cf. Hes. O. 365, etiam ι 243 pro θύρῃσιν v. l. θύρησιν et θύρηφι et ξ 352 θύρηφ' pro θύρηθ' v. sch. V, Lissn. 8, Delbr. 30, Moller 20. — 8) γ 353 ν 74 νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν, ο 283 ἐπ' ἰ. - νεός Lissn. 8, Delbr. 49, Moller 21, genitivum agnoscunt Faesi, La Roche Z. f. östr. G. 1870, 109. — 9) *K* 30 ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας | θήκατο, *K* 257 261 ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κ. ἔθηκεν, *K* 496 ὄναρ κ. ἐπέστη |, υ 94 παρεστάμεναι κ. | Lissn. 8, Delbr. 36 49, Moller 21 sq., *Λ* 350 τιτυσκόμενος κ. | genitivum statuit Lissn. 10, Hentze l. c, melius locativum Delbr. 70, Moller 23. — 10) *N* 168 δόρυ - ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο |, v. l. κλισίησφι v. Spitzn., Lissn. 8, Delbr. 30, Moller 23. — 11) ε 433 πρὸς κοτυληδονόφιν - λάιγγες ἔχονται | sch. PQ ὡς χαλκόφιν, instrumentalem agnoscunt Curtius Gr. § 178 D, Bopp l. c., Schleicher l. c., melius locativum Lissn 10, Delbr. 49, Moller 22. — 12) *K* 156 ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο paraphr. recte ὑπὸ κεφαλῇ. est igitur sola forma tertiae decl. singularis numeri, formata contra regulam, cum non κρατεσ sit stirps, ad analogiam vocum ὄρεσφι, ὄχεσφι. ablativum agnoscit Lissn. 14, rectius locativum Moller 21 cf. etiam L. Meyer Decl. 58, La Roche Z. f. östr. G. 1861, 353. — 13) *Π* 281 παρὰ ναῦφι - Πηλείωνα | μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥῖψαι pro genitivo habent La Roche, Duentzer, rectius pro locativo Lissn. 10, Delbr. 49, Moller 22. — 14) λ 607 (ἀθ.) ἐπὶ νευρῆφιν ἀστόν | pro genitivo accipiunt La Roche Z. f. östr. G. 1870, 109, Krueger Gr. § 68, 41, 1, melius pro locativo Lissn. 9, Delbr. 48, Moller 21. — 15) *Λ* 474 ἕπονθ' ὡς εἴ τε - θῶες ὄρεσφιν |, *T* 376 καίεται ὑψόθ' ὄ. | sc. πῦρ, *X* 139 κίρκος ὄ. - οἴμησε, *X* 189 νεβρὸν ὄρεσφι κύων - δίηται | sch. B δι' ὀρέων ἢ ἐν ὄρεσι, Lissn. 7 8, Moller 23, de ὄρεσφι et ὄχεσφι formis cf. E. M. 645, 1, Favorin. Ecl. 334, 31, Zonar. 1491, Velsen de Tryph. 51, Schmidt Did. 402. τ 205 pro ἐν - ὄρεσσιν | v. l. est ἐν - ὄρεσφιν. — 16) π 145 φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρώς | quo loco verisimile fit etiam μ 45 πολὺς ἀμφ' ὀστεόφιν θίς | ἀμφ' cum ὀ. iungendum esse cf. Hartung über d. Casus p. 236, L. Meyer Decl. 55, Kuehner l. c., Moller 22, Delbr. 70, alii velut Lissn. 11, Ameis ὀ. hoc loco genitivum esse putant. — 17) *E* 28 794 *Θ* 565 *M* 91 *O* 3 παρ' ὄχεσφιν | Lissn. 10, Delbr. 49, Moller 22, *Θ* 136 καταπτήτην ὑπ' ο. |, *Ψ* 130 ζεῦξαι ὑπ' ὄ. ἕκαστον | ἵππους, h. Cer. 375 ἵππους ὑπό - ὄ. | ἔντυνεν, *N* 23 *Θ* 41 ὑπ' οχεσφι τιτύσκετο - ἵππω |, Lissn. 10 11, Moller 20 21, et *E* 107 πρόσθ' ἵπποιιν καὶ ὄ. | ubi genitivum agnoscit Lissn. 14 cf. Curtius Erläutt.[2] 167, melius locativum Moller 22. — 18) *Γ* 338 *Π* 139 ρ 4 ἔγχος, ὅ (δοῦρε, τά) οἱ παλάμηφιν ἀρήρει | pro dativo proprio habet Lissn. 5, rectius pro locativo Bopp l. c., Hentze l. c., Moller 23, v. l. est *Γ* 338 ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ v. sch. A cf. etiam cod. Paris. 2556 ad l. — 19) *T* 323 Φθίηφι - δάκρυον εἴβει | Lissn. 8, Delbr. 29, Moller 23. — C) instrumentalis aut locativus 1) *Z* 510 *O* 267 (ἀθ.) ἀγλαΐηφι πεποιθώς |. — 2) *Δ* 325 *M* 135 153 256 πεποίθασιν (πεποιθότες) - βίηφιν |, *X* 107 ἧφι βίηφι πιθήσας, φ 315 β. τε ἧφι π. | v. l. ἶφι, Lissn. 6 7, Delbr. 35, Moller 24. — 3) *Δ* 303 ἠνορέηφι πεποιθώς |. — 4) de ἧφι v. s. 1. — D) ablativus 1) *Λ* 44 χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω | λάμπ' sc. ab hastis, Lissn. 13, Delbr. 23, Moller 20. — 2) ε 152 ὄσσε | δακρυόφιν τέρσοντο Lissn. 12, Bopp l. c., Moller 20. — 3) *I* 572 ἐξ Ἐρέβεσφιν, h. Cer. 349 Περσεφόνειαν | ἐξαγαγεῖν Ἐρέβεσφι, codd. his locis et Hes. Theog. 669 fere omnes Ἐρέβευσφι sed cf. Cram. AO. 160, 20, Favor. 677, 30, Baumeist. ad h. Cer. 349. codicum scripturam defendit Muetzell de emend. theog. Hes. p. 61. cf. Lissn. 13, Delbr. 25, Moller 20. — 4) η 169 Ὀδυσῆα - | ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν, τ 389 Ὀδυσσεὺς | ἷζεν ἀπ' ἐσχ. volgo ἐπ', sed v. Voss Randgl. 69, Grashof Hausgeräth 6 n., Rumpf aed. Ho. II 27 n., cf. Lissn. 13, Delbr. 23, Moller 20. — 5) *O* 580 γ 405 δ 307 ἐξ εὐνῆφι, β 2 ἐξ εὐνῆφιν Lissn. 13, Delbr. 25, Moller 20. — 6) *Ω* 576 ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους | Lissn. 13, Delbr. 26, Moller 20. — 7) *P* 101 *Ψ* 347 ἐκ θεόφιν sch. B θεόθεν· περισσὸν δὲ ἡ ἐξ. — 8) μ 414 ο 552 ἀπ' ἰκριόφιν Lissn. 13, Delbr. 23, Moller 20. — 9) *K* 458 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν - κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο Lissn. 12, Delbr. 4, Moller 20. — 10) *θ* 279 καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο | sch. T ὑπεράνω τοῦ μελάθρου, ut sit genitivus proprius pendens ex καθ. cf. Lissn. 14, Curtius Erläutt.[2] 167, melius καθ. pro adverbio, μ. pro ablativo accipitur Delbr. 4, Hentze l. c., Moller 20. — 11) *M* 225 παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ', *Σ* 305 παρὰ ναῦφιν ἀνέστη | Lissn. 10 13 locativum intellegit, melius ablat. Delbr. 26,

Moller 20, cf. etiam sch. B, ξ 498 πλέονας παρὰ ν. ἐποτρύνειε νέεσθαι |, Θ 474 ὄρθαι παρὰ ν. Lissn. 10 pro locativo habet, pro abl. melius Moller 20 cf. La Roche, Duentzer, Π 246 ἀπὸ ναῦφι μάχην - δίηται | v. sch. V, Lissn. 13, Delbr. 23 26, Moller 26, Ν 700 ναῦφιν ἀμυνόμενοι, dativum proprium intellegit Lissn. 5, sed ἀμύνεσθαι med. nunquam cum dativo iungitur, cf. etiam Delbr. 4 10, Hentze l. c., Moller 20, v. etiam Cram. AO. IV, 353, 14, Β 794 ν. ἀφορμηθεῖεν Lissn. 12, Delbr. 4, Moller 20. — 12) Θ 300 309 Ν 585 Φ 113 ἀπὸ νευρῆφιν, Ο 313 Π 773 ἀπὸ νευρῆφι Lissn. 13, Delbr. 23, Moller 20. — 13) Λ 493 κάτεισιν | - κατ' ὄρεσφιν, Δ 452 κατ' ὄρεσφι ῥέοντες Lissn. 13, Moller 20. — 14) ξ 134 ἀπ' ὀστεόφιν de annotatione sch. H v. La Roche. — 15) Ψ 7 ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα - ἵππους | Lissn. 13, Delbr. 26, Moller 20. — 16) Γ 368 ἐκ - ἔγχος | ἠίχθη παλάμηφιν. — 17) Ω 268 ἀπὸ πασσαλόφι, θ 67 105 ἐκ π., codd. plurimi -ιν. — 18) ω 83 ἐκ ποντόφιν. — 19) Ν 588 ἀπὸ πτυόφιν cf. sch. AD. — 20) Ξ 150 ἐκ στήθεσφιν, Ξ 214 ἀπὸ στήθεσφιν, Λ 374 ἀπὸ στήθεσφι, etiam Β 388 (v. La Roche ad l.) 544 Ε 452 Η 216 Μ 151 (Kayser Philol. 10, 380) 401 π 174 στήθεσφι(ν) v. l. fuit pro στήθεσσι(ν). — 21) Κ 347 ἀπὸ στρατόφι. — 22) Λ 351 ἀπὸ χαλκόφι cf. Apoll. de pron. 344 A 7. — E) locativus aut ablativus Π 762 κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν Lissner 12 genitivum agnoscit, melius Bopp l. c. Moller 23 locativum, sed potest etiam abl. esse v. Delbr. 70 coll. Ο 716. — Dubitatio manet de novem locis 1) Φ 295 κατὰ Ἰλιόφι - τείχεα λαὸν ἐέλσαι | ubi locativum agnoscunt Bopp, Kuehner, Moller 23, sed videtur positum esse pro genitivo proprio cf. Lissn. 11, Delbr. 3 70, quare Ahrens l. c. Ἰλίοο scribi iussit, assentitur L. Meyer Decl. 55 cf. etiam Hartung l. c. p. 236. — 2) Β 363 ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, ubi dativum proprium intellegunt Lissn. 5, Delbr. 3 35, Bopp, ablativum Moller 20, Hartung l. c. instrumentalem locativum Kuehner. — 3) Ε 41 57 Θ 259 Λ 448 χ 93 διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν | cf. Χ 284; Κ 185 ἔρχηται δι' ὄρεσφι pro genitivis habet Lissn. 14, pro locat. Moller 22, pro instrum. Delbr. 79. — Inveniuntur igitur ex hoc recensu hae formae in quadraginta tribus vocibus centies nonagies sexies, habent significationem 1) instrumentalis a) proprii quinquagies b) sociativi undetricies 2) locativi quinquagies semel 3) locativi aut instrumentalis undecies. 4) ablativi quadragies quinquies, 5) ablativi aut locativi semel 6) novem locos in medio reliquimus. — ad pluralem referendae sunt formae tertiae decl. excepto κράτεσφι, praeterea αὐτόφι(ν), δακρυόφι(ν), θεόφιν, ἰκριόφιν, reliquae ad singularem. — VV. LL. Γ 3 pro οὐρανόθι πρό fuerunt qui scriberent οὐρανόφι πρό cf. Apoll. de adv. 608, 33; 622, 4, Ε 722 pro ὀχέεσσι v. l. ὀχέεσφι et ὄχεσφι, Ο 274 pro τέ σφι v. l. est ap. sch. BLV ταῖσφιν, Φ 318 pro ἰλύος Bentley scribi voluit ἰλύοφι, δ 288 pro κρατερῇσι v. l. κρατερῆφι, ι 38 pro ἀπὸ Τροίηθεν Tzetzes alleg. 11 ἀπὸ Τροίηφιν. de νόσφι(ν), ἀπόνοσφι(ν) v. sub his vocc. de ν addendo aut subtrahendo La Roche H. U. 14 25 32 41.

φιάλη (origo incerta. ex πιϝαλη a πι, πίνω cum veteribus explicant Pott E. F.[1] I 109, Benf. W. II 74, Legerlotz KZ 7, 307, Christ L. 186 contra usum Homeri cf. Curt. Et.[4] 498. mire ex σπααλη a σπᾶν repetit Doed. Gl. 936) vas ex metallo factum 1) quo mortui ossa conduntur Ψ 243 τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φ. καὶ δίπλακι δημῷ | θείομεν sc. ossa Patrocli, sch. B ἀγγείῳ λεβητοειδεῖ, ἐκπεπλατυσμένῳ ανωθεν, Ψ 253 ἑτάροιο - ὀστέα - ἄλλεγον ἐς χρυσέην φ. καὶ δ. δ. | idem vas Ψ 91 σορός, in versu, qui sequitur, ab Aristarcho damnato (v. Ariston. cf. ω 74) χρύσεος ἀμφιφορεύς, Ω 795 λάρναξ vocatur. — 2) Ψ 270 πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φ. ἀπύρωτον ἔθηκεν | Achilles. Ariston. ἡ δ. ὅ. φιάλην οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος τι λέβητος ἐκπέταλον ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἔχειν (ἐρείδεσθαι? an τίθεσθαι? Friedlaender), sch. B ἀγγεῖον λεβητῶδες ἦν, δύο ἔχον ὦτα ἀμφοτέρωθεν, δι' ὧν ἐβαστάζετο cf. Apoll. Lex. 163, 11, Eust. 1298, 36, Athenae. XI, 468 D. minoris pretii est quam λέβης ἄπυρος (267), quippe qui tertio praemium proponatur, Ψ 616 πέμπτον - ἄεθλον, | ἄ. φ. Ariston. ἡ δ. πρὸς τὸ ἀμφίθετον, ὅτι ἡ πανταχόθεν ὑπέρεισιν ἔχουσα. atque cum Ψ 270 ἀπύρωτος nominetur i. e. igni non admotum, nondum usurpatum, verisimile est vas intellegi conquinare, quod igni imponi solet. Quod si ita est, non bene explicavit Aristarchus vocem ἀμφίθετος, quae in vaso coquinari vix aliam explicationem habet quam: duabus ansis instructum. Tale vas duabus ansis instructum etiam illud fuisse videtur, quo Patrocli ossa condebantur cf. ω 74, ubi vas, quo Achillis et Patrocli ossa continebantur, χρύσεος ἀμφιφορεύς dicitur. posterioribus quidem temporibus vas potatorium fuit, clipeo simile forma. cf. Choerob. 275, 2, E. M. 793, 21, E. Gud. 541, 42; 552, 25, E. Or. 158, 31, Eust. 561, 14, Asclepiades Myrleanus ap. Athenae. XI, 501 B, Herod. Cath. Pr. 320, 27, Lob. proll. 90 n. 11, Motz üb. d. Metallarbeiter d. heroi. Zeit p. 25, Vogel de supellectili in Hom. Il. et Od. illustranda p. 33 sq.

φιλέω (a φίλος Grassmann KZ. 11, 33, Curtius d. Verb. d. gr. Spr. I 211 375 378) act. prs. ind. φιλῶ h. Merc. [382], φιλέεις, φιλέει quater, φιλεῖ sexies, φιλέουσι(ν), ci. φιλέῃσιν ο 70, φιλέωμεν cum synizesi legendum θ 42, opt. φιλέοι ο 305, φιλοίη δ 692, if. φιλήμεναι Χ 265 cf. Eust. 1269, 7, Brugman Curt. St. 4, 182, Curtius Verb. d. gr. Spr. I 356, φιλέειν sexies, φιλεῖν ο [74], ipv. φιλεόντων ω 485 cf. Apoll. Lex. 164, 3, Hes., ptc. φιλέων, φιλέουσα, φιλέοντι, φιλέοντε, φιλέοντες, φιλεῦντας γ 221, ipf. ἐφίλει, φίλεον, φίλει, iter. φιλέεσκε(ν) octies cf. E. M. 793, 40, E. Gud. 552, 37, Hes., fut. φιλήσω ξ 388, if. φιλησέμεν δ 171, aor. ἐφίλησα Γ 415, alii φίλησα, ἐφίλησε(ν), ἐφίλησαν, φίλησα, φίλησε, ci. φιλήσῃ, if. φιλῆσαι. — med. et pass. φιλέεσθε Ν 627 (sensu pass.), fut. med. (sensu pass.) φιλήσεαι α 123 ο 281, ao. med. a stirpe breviore φιλ ἐφίλατο Ε 61 cf. Hes., Eust. 522, 19, φίλατο Υ 304 cf. E. M. 793, 38, Hes., Eust. 1269, 9, ci. φίλωνται h. Cer. 117 487, h. 25, 5, ipv. φῖλαι Ε 117 Κ 280, v. l. φίλαι et φίλε' cf. cod. Paris. 2681 ad l. post., E. M. 793, 33, Hes., Eust. 522, 19; 527, 8; 805, 30, ao. pass. ἐφίληθεν Β 668, alii φίληθεν, cf. Hes. — 1) amo, diligo. a) c. acc. pers. saepe di homines φιλεῖν dicuntur Β 197 (ἀθ.) φιλεῖ δέ ἑ - Ζεύς | sc. βασιλῆα, Η 280 Κ 552 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶι φιλεῖ - Ζεύς |, Η 204 εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ |, Ι 117 ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ |, v. l. φιλήσει, de

coniunctivo cf. Friedlaender Beitr. z. Kenntn. d. hom. Gleichn. I 25, *B* 668 ἐφίληθεν | ἐκ Διός sc. Tlepolemus cum suis, mire Ariston. damnato 669 explicat ἐφιλήθησαν ὑπὸ ἀλλήλων καὶ οὐ διηχθρευσαν, *Ψ* 306 Ἀντίλοχ' - σὲ νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν | Ζεύς τε Ποσειδάων τε, *A* 196 (ἀθ) 209 (damnavit Zenod. v. Ariston.) ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε | Iuno, *Π* 94 μάλα τούς γε φιλεῖ - Ἀπόλλων |, *K* 245 φιλεῖ δέ ἑ - Ἀθήνη |, γ 218 εἰ γάρ σ' ὣς ἐθέλοι φιλέειν - Ἀθήνη, | ὡς, 223 εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φ. κήδοιτό τε θυμῷ | *Γ* 415 τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλα φίλησα | Venus loquitur, Did. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἔκπαγλα φίλησα cf. Schmidt Philol. 9, 429, Kayser ib. 18, 688, alii ἔκπαγλ' ἐφ., *E* 423 Τρωσίν - τοὺς νῦν ἔκπαγλα φίλησεν | Venus, alii ἔκπαγλ' ἐφ., *Ξ* 491 τόν ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν |, θ 63 τὸν πέρι μοῦσα φίλησε, v. l. μοῦσ' ἐφ., cf. Schmidt Philol. 9, 429, Nitzsch ad l., θ 481 φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν, ubi est aor. gnomicus, *Y* 122 μιν φιλέουσιν ἄριστοι | ἀθανάτων. imprimis ao. med. (significatione non differens ab activo) uno excepto loco (h. Cer. 117) semper de deorum erga homines amore ponitur *Y* 304 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων |, *E* 61 ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο - Ἀθήνη |, *E* 117 ἐμὲ φῖλαι, Ἀθήνη cf. *K* 280, de priore l. v. etiam Kayser Philol. 18, 649, h. Cer. 487 ὃν τιν' ἐκεῖναι | προφρονέως φίλωνται - ἀνθρώπων sc. Ceres et Proserpina, h. 25, 5 ὁ δ' ὄλβιος, ὅν τινα Μοῦσαι | φίλωνται. — parentes et liberi, maritus et uxor, domini et famuli inter se amant h. Merc. [382] σὲ φιλῶ Mercurius Iovem, *N* 430 τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ - μήτηρ |, η 171 μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν | Alcinous Laodamanta, *I* 481 μὲ φίλησ' ὡς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ | v. l. μ' ἐφ. Peleus Phoenicem, Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ἐφίλησε κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν cf. Lehrs Ar.² 147, Schmidt Philol. 9, 755, h. Merc. 469 φιλεῖ δέ σε - Ζεύς | ἐκ πάσης ὁσίης, *I* 342—3 ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, | τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν | ἐκ θυμοῦ φίλεον Achilles Briseidem, *I* 340 ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους - ἀνθρώπων | Ἀτρεῖδαι; *Γ* 388 μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν | Helena anum famulam (mutato subiecto), ξ 62 ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν | Ulixes Eumaeum cf. ξ 146 περὶ γάρ με φίλει καὶ κήδετο θυμῷ |, v. l. μ' ἐφ., ο 370 φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον | Penelope Eumaeum, ν 406 παῖδα δὲ σὸν φιλέει καὶ - Πηνελόπειαν | Eumaeus, α 435 ἕ μάλιστα | δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα | Euryclea Telemachum, ρ 257 τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα | Melanthius Eurymachum. — viri inter se *I* 614 οὐδέ τί σε χρὴ | τὸν (Agamemnonem) φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι Achilles Phoenicem alloquitur. — δ 692 ἥ τ' ἐστὶ δίκη - βασιλήων· | ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη |. — h. Merc. [508] Ἑρμῆς | Λητοΐδην ἐφίλησε διαμπερὲς ἐξέτι κείνου |, ib. 574 Μαιάδος υἱὸν - ἐφίλησεν Ἀπόλλων | παντοίῃ φιλότητι. — ω 485 τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων | Ithacenses inter se dissidentes. — h. AD. [138] utrum Apollo Delum, an Delus Apollinem diligere dicatur, non perspicuum est v. Baumeist. — de amore libidinoso *I* 450 παλλακίδος - | τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, θ 309 φιλέει δ' - Ἄρηα | Venus, cf. infra σ 325. — b) c. dupl. accus. ο 245 Ἀμφιάραον, | ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς - καὶ Ἀπόλλων | παντοίην φιλότητ', v. l. Plat. Axioch. 368 A παντοίῃ φ., cf. h. Merc. 565, vituperat genus dicendi Geppert Urspr. II 174. — c) absol., plerumque obiectum facile suppletur α 264 πατὴρ οἱ δῶκεν ἐμός, φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς | sc. Ulixem, vix habet vim iterativi cf. Nitzsch, σ 324 ἥ γ' Εὐρυμάχῳ μιγέσκετο καὶ φιλέεσκεν | sc. αὐτόν, de amore libidinoso, *X* 265 ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι sch. A ἀντὶ τοῦ φιλῆσαι ἀλλήλους, imprimis participium γ 221 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, | ὡς κτλ., *Σ* 126 μηδέ μ' ἔρυκε μάχης φιλέουσά περ, *Z* 360 μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ, *I* 486 σὲ τοσοῦτον ἔθηκα - | ἐκ θυμοῦ φιλέων, *I* 614 ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι | ο 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, | ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν, θ 208 ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο; | θ 316 οὐ μέν σφεας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτως, | καὶ μάλα περ φιλέοντε Martem et Venerem, δ 179 οὐδέ κεν ἡμέας | ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε | πρίν γ' κτλ., θ 545 φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες | cf. Classen Beob. 191. — d) c. acc. rei ξ 83 οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοί - φιλέουσιν | cf. Friedlaend. anall. 471. — 2) benigne aliquem tracto, imprimis hospitio excipio cf. Eust. 1399, 17; 1799, 51. δ 171 μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων | Ἀργείων, *Z* 15 φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν· | πάντας γὰρ φιλέεσκε ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων | Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ ἐξένιζεν, *Γ* 207 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα | v. Ariston. cf. Lehrs Ar.² 147, ξ 128 ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ |, η 33 οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ | sch. BPT μετὰ στοργῆς ξενίζουσι, θ 42 ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν |, η [256] Καλυψώ - ἥ με λαβοῦσα | ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ ἔτρεφεν, ε 135 τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, μ 450 Καλυψώ - | ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε, ρ 111 δεξάμενος δέ με κεῖνος ἐν - δόμοισιν | ἐνδυκέως ἐφίλει, κ 14 μῆνα δὲ πάντα φίλει με, ν 206 ἐγὼ δέ κεν ἄλλον - βασιλήων | ἐξικόμην, ὅς κέν με φίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι |, alii μ' ἐφίλει cf. La Roche Z. f. östr. G. 1864, 100, ο 305 συβώτεω πειρητίζων, | εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι, ο 201 μή μ' - κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, | ἱέμενος φιλέειν, ο 543 νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν | ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν cf. ρ 56, ο [74] χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν | v. sch. HQ, Friedlaender anall. 467, Hennings Telem. 197, τ 195 ω 272 τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα | ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων |, ξ 322 κεῖνος γὰρ ἔφασκεν | ξεινίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα, ξ 388 οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω, | ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, δ 29 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ | sc. αὐτούς, ubi Aristarchus φιλήσει scripsisse videtur cf. sch. M, Kayser disput. alt. p. 12. — semel medium hac vi ponitur, ut non differat ab activo h. Cer. 117 αἵ κέ σε φίλωνται ἠμὲν ἔπει ἠδὲ καὶ ἔργῳ, cod. M. φίλονται, Ilgen φίλαιντο. — sensu passivo (mediali ex Ameisii sententia) *N* 627 οἵ μευ - ἄλοχον - | μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ | v. sch. D, α 123 χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, ο 281 κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ' ἔχωμεν |.— Hes. φιλεῖ· εἴωθεν.

ἢ ξενίζει. ἢ κατὰ ψυχὴν ἀγαπᾷ cf. Apollon. Lex. 163, 5, Fulda Unters. 273.

φιλ-ήρετμος (a φιλ stirpe et ἐρετμόν cf. Clemm comp. 18, Heerdegen comp. 37, Schoenberg comp. 60, Berch comp. 6 9 17) remorum i. e. rei nauticae studiosus α 181 419 Ταφίοισι φ., ε 386 ϑ 96 386 535 λ 439 ν 36 Φαιήκεσσι φ. ubique post tertium trochaeum. cf. Apoll. Lex. 163, 19 φιληρέτμοισιν ἀπὸ μέρους φιλοναύταις, Hes., Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 805.

Φιλητορίδην Υ 457 Δημοῦχον δὲ Φ. ἠΰν τε μέγαν τε occidit Achilles.

Φιλ-οίτιος (a stirpe φιλο- et οἰτ- οἴσω Fick, Personennamen p. 85 130 ἀπὸ τῆς πρὸς δεσπότην φιλίας Et. M. 393, 20 Eust. 1888, 60 Pott in Kuhn. Z. VII 334 -οιτιος ducit ab οἶτος sors fortuna) bubulcus Ulixi fidelis. φ 388 χ 359 Φιλοίτιος υ 185 254 Φ. ὄρχαμος ἀνδρῶν φ 240 Φιλοίτιε δῖε. Praeterea ab ordine suo nominatur saepius βουκόλος et βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ, χ 291 βοῶν ἑλικῶν ἐπιβουκόλος, χ 113 δμώς. Philoetius tertius post Eumaeum et Melanthium ad domum Ulixis accessit, quo ut cotidie sterilem bovem et capras navi adveheret et ipsis epulantibus panem distribueret cogebatur υ 185 sq. 254. In Cephalleniam enim terram vel continentem (cf. υ 209 cum ξ 97 sq.) dominus eum miserat admodum adulescentulum, ut pastoribus reliquis (ὄρχαμος ἀνδρῶν) et rei pecuariae praeesset υ 209 sq. Itaque dum illius absentis cum lacrimis recordatur, quod boves innumerabiles procis tradere cogeretur questus est ita, ut eorum superbiam graviter incusaret. Quam ob rem iam dudum ad externum regem quendam sese fugiturum fuisse dicit, nisi ad id tempus Ulixem reverturum speraret ib. 204—225. Deinde ei se opitulaturum esse pollicitus est ib. 236 sq. Idem cum domini arcum conspexisset, propter illius amorem flevit φ 84. Deinde vero hunc procos aggredientem adiuvat, cum aulae porta obserata φ 240 sq. e procorum numero Pisandrum Ctesippum occidit χ 268 285, Melanthium vinctum et ex trabe suspensum necavit χ 173 sq. 474 sq. Omnibus autem vestigiis caedis factae deletis χ 435—473, cum Ulixe ceterisque rus abiit ψ 369 sq.

φιλο-κέρτομος (Clemm comp. 18, Heerdegen comp. 54, Berch comp. 17) cavillationum amans χ 287 ὦ Πολυθερσείδη φ. non recte sch. V ὁ τὸν φίλον σκώπτων, v. l. πολυκέρτομε v. sch. M. Hes. φιλῶν σκώπτειν.

φιλό-κροτος (Clemm comp. 18) strepitus amans. h. 19, 2 Ἑρμείας φίλον γόνον - φ. Pana.

φιλο-κτέανος (ex φιλ stirpe et κτέανον Clemm comp 18, Berch comp. 17) possidendi avidus, avarus. Α 122 Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων | Aristophanes φιλοκτεανέστατε v. Seleucum ap. Eust. 1441, 18 cf. sch. β 190, comprobat Nauck Ar. 46, Apoll. Lex. 163, 9 φ. φιλοχρηματώτατε· κτέανα δὲ τὰ χρήματα cf. sch. B ad l., Cram. epim. 428, 27, E. M. 794, 25, E. Gud. 553, 10 14, Phot., Suid., Hes.

Φιλο-κτήτης (a stirpe φιλο- et κτήτης nomine agentis a κτάομαι Fick, Pers. p. 85 122 Pott in Kuhn. Z. VI 40 Wieseler Zeitschr. f. Alt. Wiss. 1847 p. 844) Poeantis filius. ϑ 219 Φ. Β 718 Φ. - τόξων εὖ εἰδώς Β 725 Φιλοκτήταο ἄνακτος γ 190 Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν. Dux erat eorum, qui Methonen Thaumakiam, Meliboeam Olizona incolebant, quos poëta Ν 693 nomine ‚Φϑῖοι' complectitur. Quos cum septem navibus Troiam duceret, serpentis morsu violatus, tantis cruciatibus affectus est, ut ab Achaeis, Hom. auctore in ipsa insula Lemno, relinqueretur cf. schol. A ad Β 722 Lehrs, Ar.[2] 187, eius exercitui Medon praeficeretur Β 716—728. Sagittis vero quod ceteris praecellebat cf. Β l. l. ϑ 219 sq., poëta Β 724—725 addit τάχα δὲ μνήσασθαι ἔμελλον Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶν Φ. ἄνακτος, quos versus Zenodotus in schol. A ad l. l. spurios iudicavit. Eundem salvum revertisse domum Nestor γ 140 narrat. haec Homerus. Illum autem sagittas illas celeberrimas ab Hercule accepisse poëta non tradit. Praeterea fabulam quomodo aucta atque efficta sit vide in schol. AB ad Β 722—724 Eust. 329, 17 — 330, 14 Soph. Philoct. Hygin. fab. 102 Nitzsch, zur Od. vol. I p. 169 Preller, gr. Myth.[3] II 255 420 441 sq. Hartung, Rel. d. Gr. u. Röm. IV 214 230 Friedreich, Real. 473 sq.

φιλο-κυδής (a φιλ stirpe et κῦδος cf. Clemm comp. 18) gloriae amans, gloriosus. h. Merc. 375 φ. ἥβης | ib. 481 φ. κῶμον | Schneidewin l. priore ἐρικυδέος, posteriore φιλογηθέα (est ibi v. l. φιλομειδέα) coniecit cf. Schmitt JJb. 73, 147, sed v. Baumeist.

φιλο-λήιος (a φιλ stirpe et ληίη i. e. λεία cf. Clemm comp. 18) praedae amans h. Merc. 335 ὡς οἶος ἐγὼ φ. εἰμι | Apollo, cf. Baumeist.

Φιλο-μέδουσα v. Φυλομέδουσα.

φιλο-μμειδής (a φιλ stirpe et μεῖδος Hes., skt. rad smi, μμ ex σμ v. Savelsberg Hoefers Ztschr. 4, 102, Curt. Et.[4] 330 682. Kuhn Z. 2, 265, Bopp Gl., Pott W. I 636, Benf. W. I 527, Heerdegen comp. 37, Berch comp. 10 17, Schoenberg comp. 60, Clemm comp. 18) risus amans. Γ 424 (ἀϑ.) Δ 10 Ε 375 Ξ 211 Υ 40 ϑ 362 h. Ven. 17 49 56 65 155 φ. Ἀφροδίτη | sch. D Γ 224 ἡ φιλόγελως καὶ ἱλαρὰ καθ' Ὅμηρον, κατὰ δὲ Ἡσίοδον (Th. 200) ὅτι μειδέων ἐξεφαάνϑη, ὅ ἐστι τῶν αἰδοίων cf. Paris. 2679 ad l., Apoll. Lex. 163, 13, Choer. 274, 15, E. M. 546, 21; 794, 30, E. Gud. 553, 20 22, Hes., Suid., Phot., Eust. 439, 35; 650, 44, Muetzell de emend. theog. Hes. 263 270. Υ 40 v. l. fuit Διὸς ϑυγάτηρ v. sch. V, ϑ 362 φιλομειδ. et φιλομηδ. — pro Διὸς ϑυγάτηρ v. l. fuit Φ 416 v. sch. A cf. Hoffmann ad l., pro φιλοκυδέα h. Merc. 481 φιλομειδέα, sed secunda syllaba nunquam corripitur.

Φιλο-μηλείδῃ δ 343 ρ 134. (Bekk. II Ameis scribunt cum εϊ, Stolz, Nom. comp. im Hom. u. Hes. progr. Klagenfurt 1874 p. 54 cum litera v. de etymo cf. Pott in Kuhn. Z. VI 47 Fick, Pers. p. 127 Welcker, Ep. Cycl. I[2] 257 ubi Φιλομήλα). Philomeleides, qui Lesbi regnabat. Qui cum omnes qui praetervehebantur, luctando provocaret, ab Ulixe superatus est δ 341 sq. ρ 132 sq. cum schol. ad l. l. Magna autem est propter formam dissensio, nomen proprium an patronymicum sit; nonnulli vero veteres metronymicum esse opinati sunt, quamquam, ut est in schol. A ad Λ 709 ἀπὸ μητρὸς γαρ οὐδένα σημαίνει cf. schol. M ad δ 343 Et. M. 166, 6 Heracl. Alleg. c. 7 Apoll. lex. eius modo nominibus Homerus non utitur. Apoll. Soph. lex. ed. Bekk. p. 163, 21 τοῦ σχήματος ὄντος πατρωνυμικοῦ - ἐδέξαντό τινες τὸν Πάτροκλον ὡς Φιλομήλας μητρὸς - τινὲς μὲν ἕτερόν τινα Φιλο-

μῆλον υἱὸν ἔφασαν, οἱ δὲ κύριον ὄνομα, ὅπερ καὶ μᾶλλον ἀκουστέον· πολλάκις γὰρ τῷ πατρωνυμικῷ τύπῳ κύριά τινα λέγεται, Εὐριπίδης (Ἀσκληπιάδης) Ἡρακλείδης. Eodem atque hic auctore usi, idem sentire videntur schol. M ad δ 343 Et. M. l. l. Eust. 1498, 53 sq. qui ‚ita οἱ ἀκριβέστεροι'. Praeterea cf. schol. QV ad ρ 134 Ameis Anh. zur Od. I et II ed. ad α 8 ϑ 116 Faesi ad δ 343 χ 267 Nitzsch zur Od. I p. 264 sq. Buttmann A. Spr. II 438 cum adn. Lobeck El. I 393 Grashof, Schiff b. Hom. progr. Düsseldorf 1834 p. 3 adn. Copiosius de hoc nomine egit Anton, Bemerkungen ad Od. ϑ in Rhein. Mus. 1864 N. F. vol. 19 p. 229 sq.

φιλό-ξεινος (Clemm comp. 4 18, Berch comp. 8 17) hospitum amans. ζ 121 ι 176 ν 202 ἦ (ἢ) ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, | ἦε φ., καί σφιν νόος ἐστὶ ϑεουδής | cf. ϑ 76. v. Nitzsch ad ζ 121, Friedlaender 2 hom. Wörterverz, 809.

φιλο-παίγμων (Clemm comp. 18, Berch comp. 17) libenter ludens. ψ 134 φ. ὀρχηϑμοῖο | cf. Poll. On. 5, 161, Duentzer ad l., offenditur in voce Geppert Urspr. II 77.

φιλο-πτόλεμος (Clemm comp. 18 19 66, Heerdegen comp. 37, Berch comp. 17) belli amans, bellicosus. volgo post tertium trochaeum, post primum Π 90 835 Ρ 194. — Π 65 Ψ 129 Μυρμιδόνεσσι φ. cf. Ψ 5 οἷς ἑτάροισι φ., Π 90 835 Ρ 194 Τρωσὶ φ., Τ 269 Ἀργείοισι φ., Ρ 224 φ. ὑπ' Ἀχαιῶν |, Υ 351 Δαναοῖσι φ., Φ 86 Λελέγεσσι φ. cf. Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 808. etiam Χ 388 pro volg. v. l. fuit ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φ. μετείω | v. sch. A.

φίλος (ad skt. pri, priyá referunt Pott W. I 581, Benf. W. II 106, Christ L. 104, Bopp Gl., Kuhn Z. 5, 220, cum skt. bhavila comparat Fick KZ. 18, 415, cum goth. seins, altbactr. qaêna a stirpe pronominis reflex. sva repetit Bugge KZ. 20, 42 aut ex σϝινο ν in λ mutato ortum esse contendens aut ex σφε stirpe ductum ut ναυτίλος ab ναύτης sim. posterius comprobat Curtius St. 6, 430) in initio versus Δ 155 Ε 359 Φ 308 φῖλε scribunt Bekker II et La Roche secuti Ptolemaeum Ascalonitam ap. Eust. 556, 34 cf. La Roche ad Ε 359, Bekker H. Bl. I 117, 26; 140, 34, Hoffmann ad Φ 308, plurimi φίλε v. sch. DV Χ 379 σημειωτέον ὅτι καὶ ἀκεφάλοις χρῆται ὁ ποιητής, ὥστε οὐ χρὴ περισπᾶν τὸ „φίλε κασίγνητε" cf. etiam Eust. 458, 8, E. M. 794, 14, Hartel Hom. St.² 123, Duentz. JJb. 95, 354. — posterior syllaba in φίλε producitur ante ἑκυρέ in quarta arsi Γ 172 cf. Peters dig. 9, Curtius Philol. 3, 19, Hartel H. St.² 8 22, Duentzer JJb. 95, 358 374, O. Meyer Qu. Hom. 131. — pro vocativo φίλε saepe φίλος usurpatur cf. Ariston. ad Γ 277 Δ 189 sch. A Ι 601, Apoll. Lex. 163, 20, Apollon. synt. 46, 11; 213, 28, pron. 286, Choerob. 249, 29, Eust. 775, 37, La Roche H. T. 395, L. Meyer Decl. 16. — compar. φίλτερος quinquies in Il., semel in Od., semel in hymnis cf. E. M. 795, 6, φιλίων τ 351 ω 268 falso a φίλιος repetit Geppert Urspr. II 106, sch. B τ 351 ὡς ἡδίων, συγκριτικόν, ἀντὶ τοῦ φίλτερος cf. Apoll. Lex. 163, 33, Choerob. 270, 24, Hes., Eust. 1867, 40. — superl. φίλτατος Eust. 1441, 31. — plerumque: carus, dilectus, rarius sensu activo: comis, benignus. nonnunquam haud multum abest a sensu pronominis reflexivi, sed num haec significatio primaria sit, id quod nonnulli volunt, admodum dubium videtur. I carus, dilectus. 1) tribuitur epitheton a) personis, imprimis propinquis Eust. 1581, 37 ἐπὶ γὰρ τοιούτων ἡ τοῦ φίλου λέξις κυριολεκτεῖται. Β 564 Σϑένελος, Καπανῆος - φ. υἱός | cf. Κ 50 Μ 355 Ν 299 Ξ 166 338 Τ 326 Ψ 289 β 2 17 35 415 γ 64 111 352 ξ 317 [515] ο 59 [63] 337 554 π 11 48 178 339 ρ 3 υ 283 φ 432 χ 350 ω 151 370 h. Ven. 196. Γ 307 φ. υἱόν, cf. Ε 314 318 377 Ζ 473 Ι 455 Ν 427 Ο 639 Π 447 586 595 Τ 4 117 132 Φ 330 378 Χ 35 90 Ω 118 146 195 237 333 492 685 γ 398 δ 225 ε 28 (v. l. pro υἱὸν φ. est φ. υἱ. v. La Roche) λ 103 ν 343 360 413 ξ 123 σ 214 ω 505 h. AD. 11 Merc. 244 Ven. 208 282 h. 19, 36. δ 765 φ. υἷα cf. ν 259 h. AP. 28; β 51 ζ 62 φ. υἷες. — h. 19, 1 Ἑρμείαο φ. γόνον, Β 713 Ἀδμήτοιο φ. παῖς cf. Η 44 π 337; α 278 β 197 φίλης - παιδός, Π 568 φίλῳ - παιδί cf. Σ 147 ρ 38 τ 404 ω 347; Π 460 παῖδα φίλον cf. Υ 210 Ω 619 ω 103 h. Cer. 252 261; Α 20 παῖδα - φίλην cf. 447; Η 279 παῖδε φίλω, τ 455 Αὐτολύκου παῖδες φίλοι, η 70 φ. παίδων. — Ζ 471 πατὴρ - φ. cf. Χ 408 λ 450 h. Merc. 378; Δ 354 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρ' cf. Ω 700 ζ 56 π 202 χ 99 112 ω 139 334 (cf. Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 14); Ζ 468 πατρὸς φίλου cf. Τ 422 Ψ 505 α 94 β 360 ρ 43 τ 458 (v. l. φίλα v. La Roche); ξ 177 πατρὸς ἑοῖο φίλοιο; Α 98 πατρὶ φ. cf. 441 578 Ν 644 Ξ 502 Π 143 Ρ 196 Τ 390 (ἀϑ.) Ω 371 594 (ἀϑ.) ζ 51 67 κ 8 τ 14 χ 108 393; π 222 πάτερ φίλε cf. ψ 124 ω 511; ζ 57 πάππα φίλ', Σ 189 μήτηρ - φ. cf. Φ 276 β 88 φ 103; h. Ven. 115 φ. - μητρός, Α 351 μητρὶ φ. cf. 572 585 Ι 555 β 373 ο 127 (de v. l. v. sch. H cf. La Roche) sch. BL Ι 555 καϑόλου τὸ φίλῃ· οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ τότε φίλη ἡ μήτηρ, Δ 155 Ε 359 Φ 308 φῖλε κασίγνητε v. supra, Ε 357 h. 27, 13 κασιγνήτοιο φίλοιο |, α 363 φ. πόσιν cf. ϑ 523 π 450 τ 477 603 φ 357 ψ 2 86, σ 204 πόσιος - φίλοιο |, ε 120 φ 88 φ. - ἀκοίτην |, ο 22 κουριδίοιο φίλοιο | ubi κουρ. pro subst. positum est, vituperat locum Hennings, Telem. 196, λ 327 φίλου ἀνδρός mariti cf. Ξ 504 ἀνδρὶ φ., Ζ 495 ἄλοχος - φ. cf. Ω 710 ι 207, Ζ 482 ἀλόχοιο φ. cf. Ο 156, Ε 480 ἄλοχον - φ. cf. 688 Ζ 366 Ρ 28 χ 324, Σ 514 ἄλοχοι - φ., Δ 238 ἀλόχους - φ. hostium, cf. h. AP. 300, Γ 138 φ. - ἄκοιτις |, Ι 397 φ. - ἄκοιτιν, Γ 162 φ. τέκος cf. 192 Ε 373 Θ 39 (ἀϑ.) Ι 437 444 Ξ 190 Φ 509 Χ 38 183 Ω 373 δ 611 π 25 τ 474 ψ 2 h. Cer. 71 ubique vocativus, accusativus Σ 63, cf. Ellendt üb. d. Einfl. d. Metr. p. 16, Ε 71 φίλοισι τέκεσσι, ψ 26 τέκνον φίλον Penelope compellatur, Χ 84 β 363 γ 184 ο 125 509 τέκνον φίλε Ariston. Χ 84 ἡ δ. ὅ. ἰδίως φίλε τ. ἀντὶ τοῦ φίλον τ. cf. Friedlaend. p. 32, sch. V γ 184 πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπήντησε cf. sch. B ib., sch. α 158, Bekker H. Bl. I 224, 6, La Roche Z. f. östr. G. 1864, 565, Β 315 φ. τέκνα cf. Κ 192 γ 418 δ 78 h. Cer. 119 138, Φ 587 φ. τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν |, Δ 478 Ρ 302 τοκεῦσιν - φ. cf. Ο 439 ubi Zenod. legit τέκεσσιν v. Ariston. cf. Ribb. Phil. 9, 55, Ξ 296 φ. - τοκῆας |, h. Cer. 240 φ. γονέων, Β 662 φ. μήτρωα, Γ 172 φίλε ἑκυρέ, v. supra, Ε 143 φ. οἰκῆας, Ε 695 φ. ἑταῖρος, cf. Ρ 577 642 Σ 80 Ψ 556; Κ 522 φ. - ἑταῖρον cf. Π 491 Ψ 178 Ω 591; Τ 345 ἕταρον φ., Ψ 152 Ω 51 416 χ 298 ἑτάροιο φίλοιο |, Χ 390 φίλου - ἑταίρου, Ω 4 φ. ἑτάρου, Α 345 Ι 205 Λ 616 Ψ 563 φ.

- ἑταίρῳ |, Ε 325 ἑτάρῳ φ., Σ 233 Ψ 695 Ω 123 φ. - ἑταῖροι |, Δ 373 φ. ἑτάρων, Ν 653 Ο 650 Τ 305 Ψ 77 μ 33 φ. - ἑταίρων |, Δ 523 Ν 549 Ρ 636 ι 466 φ. ἑτάροισι, ι 63 566 κ 134 μ 309 φ. - ἑταίρους, Η 149 φ. **θεράποντι,** Ζ 224 **ξεῖνος** φ., τ 191 ξεῖνον - φ. τ' - αἰδοῖόν τε |, φ 40 ξείνοιο φίλοιο |, α 158 τ 350 ξεῖνε φίλ', α 313 οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν | Duentz. JJb. 85, 754 φίλοις coniecit, β 361 δ 742 τ 21 χ 419 485 492 ψ 25 39 69 φ. τροφὸς Εὐρύκλεια, δ 472 v. l. est περίφρων, χ 480 φ. τροφὸν Εὐ. |, υ 129 ψ 11 35 59 81 **μαῖα** φ., Γ 130 δ 743 νύμφα φ., Ω 650 γ 357 γέρον φίλε, δ 169 φ. ἀνέρος, γ 237 (ἀθ.) φ. ἀνδρί, Δ 41 φίλοι ἀνέρες cf. Ι 197, Χ 168 φ. ἄνδρα. — Θ 373 φ. **γλαυκώπιδα,** ubi γλ. est pro subst., semel ω 514 **θεοὶ** φ. in laeta exclamatione: di boni. — personae etiam intelleguntur Σ 114 φ. **κεφαλῆς** Patrocli, Θ 281 φ. κεφαλή Teucer, Suid. προσφιλέστατε, Χ 87 φ. **θάλος** Hector. — additur nominibus propriis Ο 221 Π 667 φ. **Φοῖβε** Iuppiter loquitur, Δ 189 φίλος ὦ Μενέλαε v. Ariston., λ 506 παιδός - Νεοπτολέμοιο φίλοιο |, τ 522 παῖδ' - Ἴτυλον φ. h. 29, 9 αἰδοίῃ τε φίλῃ τε | Ἑστίῃ. — b) rebus Λ 407 φ. - **θυμός** | cf. Ρ 97 Φ 562 Χ 121 385 ν 40, ubi sch. M expl. προσφιλής, Ε 155 φ. - θυμόν | cf. Λ 342 Σ 113 Τ 66 Υ 412 ξ 405 h. Cer. 56, Γ 31 φ. **ἦτορ** cf. Ε 250 364 670 Θ 437 Ι 705 Κ 107 575 Ν 84 Ο 166 (ἀθ.) 182 252 554 Τ 307 Φ 114 201 425 Ω 50 585 α 60 114 316 β 298 δ 481 538 703 804 840 ε 297 406 η 269 287 θ [303] ι 256 κ 198 496 566 μ 277 π 92 428 ρ 514 σ 153 τ 136 (v. l. πόσιν v. sch. Vind. 5) υ 22 χ 68 (v. l. φ. κῆρ v. sch. H) 147 ψ 53 (v. Bekk. II et Kayser ad l., Axt Coni. Hom. 6) 205 345 h. Cer. 98 181; Α 491 φ. **κῆρ** cf. 569 Ν 713 Ξ 208 (v. Lehrs Ar.² 454) α 310 341 δ 270 ε 454 η 309 (sch. HP γρ. νόημα) ι 413 κ 485 π 274 sch. BLV Α 569 φίλον δὲ τὸ ἴδιον ὡς τὸ „φ. εἵματα", Δ 313 ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν | cf. 360 Ν 73 θ 178 λ 566 (ἀθ.) υ 9 217 ψ 215 h. AD. 113 AP. 346; Ν 85 φ. **γυῖα** cf. θ 233 σ 242, Η 271 φ. **γούναθ'** cf. Ι 610 Κ 90 Χ 388 (de v. l. v. sch. A) ν 231; τ 401 φ 55 φίλοις - γούνασι, Τ 209 φ. - **λαιμόν** vituperat Geppert Urspr. II 208, Υ 479 φ. - χειρός, φ 433 χεῖρα φ., λ 211 φίλας - χεῖρε, Η 130 μ 331 φ. - χεῖρας Did. Η 130 ἐν ταῖς ἐξητασμέναις Ἀριστάρχου βαρείας χ., Ρ 620 Ψ 99 χείρεσσι φίλῃσιν | cf. Σ 27 ε 462 482 h. Cer. 41 378 (v. Baumeist.), ε 493 ψ 17 φ. **βλέφαρ',** Β 261 φ. **εἵματα,** οἰκεῖα expl. Eust. 215, 44 cf. Autenrieth ad l., Μ 221 φ. **οἰκί',** σ 421 φ. - **δῶμα,** Duentz. deleri volt 420—1, pro φ. exspectari dicit κλυτόν, h. Cer. 107 180 φίλα πρὸς δώματα πατρός | ubi Matthiae et post eum Cobet Mnem. 10, 314 scribi iusserunt φίλον sed v. Hermann ad l., θ 277 φ. **δέμνι',** Χ 58 φίλης αἰῶνος, de feminino v. Ellendt Einfl. d. Metr. 3; θ 545 (damnat Koechly de Od. carm. I 35) ν 41 φ. **δῶρα,** Ω 68 φ. - δώρων, Π 82 φ. - **νόστον,** Α 167 γέρας ὀλίγον τε φ. τε cf. sch. BL, Lucas melet. 18, Β 162 (ἀθ.) 178 α 203 δ 262 φ. ἀπὸ πατρίδος αἴης |, Γ 244 φ. ἐν π. γαίῃ | Zenod. ἑῇ sed v. Ariston., cf. ω 266; Β 140 (v. sch. BLV) 158 174 454 Δ 180 Ε 687 Η 460 (ἀθ.) Ι 27 47 414 Λ [14] Ο 499 Π 832 Σ 101 Ψ 145 150 α 290 β 221 ε 37 204 κ 562 λ [455] ξ 333 ο 65 σ 148 τ 258 290 298 ψ 340 φ. ἐς π. γαῖαν |, Ι 428 691 (ἀθ.) Μ 16 δ 586 λ 359 ν 328 ρ 149 ψ [221] 315 φ. ἐς πατρίδ'. — 2) ponitur in appositione Σ 385 425 Θέτι -, | αἰδοίη τε φ. τε, Κ 114 φ. περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον |, ε 88 Ἑρμεία - αἰδοῖός τε φ. τε, κ 2 Αἴολος - φ. ἀθανάτοισι θεοῖσιν |, h. AP. 119 Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης, φίλοι ἀθ. θεοῖσιν |, Λ 587 σὲ φ. περ ἐοῦσαν. — Γ 11 ὀμίχλην, | ποιμέσιν οὔ τι φ. — 3) ponitur pro substantivo Ι 146 τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω | cf. 288, saepe in allocutione Ι 601 Φ 106 (v. Nican. et sch. B) Ψ 313 343 627 α 301 γ [199] 313 θ 413 ρ 415 φίλος (pro vocativo v. supra) et Κ 169 Did. φίλος· Ἀριστοφάνης τέκος, h. Merc. 477 φίλε, γ 375 ρ 17 (v. l. ὦ φίλε) h. Merc. 202 ὦ φίλος, ξ 115 ὦ φίλε, γ 103 211 δ 204 ν 228 ξ 149 ο 260 π 91 ρ 593 χ 367 ω 400 ὦ φίλ', θ 292 φίλη, v. l. γύναι, Ω 327 ν 192 (v. Eust. 1738, 45) ω 188 φίλοι nomin., vocat. Β 56 299 Ζ 112 (de Zenodoto v. Ariston.) Θ 174 Λ 287 (v. Nican.) Ν 481 Ο 487 734 Π 270 544 Ρ 185 Σ 254 (v. sch. B) Χ 416 Ψ 787 β 70 (Ithacenses, non proci) 460 θ 133 κ 69 ξ 495 (ἀθ.) ω 455 φίλοι, Ε 529 601 Η 191 Κ 204 Μ 269 Ο 561 661 Ρ 415 421 κ 174 190 (versum antecedentem Callistratus recte damnavit cf. Koechly de Od. carm. II 9) 226 λ 344 μ 154 208 320 π 346 400 σ 36 52 414 ν 245 322 φ 152 χ 70 132 248 262 ω 426 ὦ φίλοι, δ 722 φίλαι v. sch. HPQ, Λ 817 Ξ 256 Π 539 Τ 378 Φ 78 α 49 238 (cf. Duentz. Abh. 477, Hennings, Telem. 164) β 164 333 δ 490 ε 113 ζ 287 (ἀθ. v. etiam sch. H) η 152 θ 411 ξ 368 (v. Duentzer) σ 145 τ 301 ω 290 h. AP. 348 φίλων, sch. EQT α 238 τοὺς ἑταίρους ἀπὸ τῶν φίλων διαιρεῖ ὁ ποιητής. οἱ μὲν γὰρ ἑταῖροι οἱ προσοικειωθέντες κατὰ φιλίαν, οἱ δὲ φίλοι οἱ οἰκεῖοι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες κτλ. cf. Eust. 1414, 33, sch. S β 164 ἀπάνευθε φίλων· χωρὶς ἰδίων, Ι 528 Φ 45 α 19 θ 101 251 ν 43 ξ 137 σ 279 φίλοισι(ν), v. l. est α 19 καὶ μετὰ οἷς ἑτάροισι et καὶ σὺν ἑοῖσι φίλοισι pro καὶ μετὰ οἷσι φ., intellegi videntur Ulixis necessarii in Ithaca, sed locus non est perspicuus cf. Kayser ad l., Nitzsch ad l. et Philol. 17, 25, Koechly Od. carm. I 11, Bekker H. Bl. I 103, Ribbeck JJb. 79, 660; 91, 306, Baeumlein ib. 91, 94, Γ 163 (v. Eust. 398, 45, E. M. 669, 37, Autenrieth ad l.) δ 475 ε 41 114 ζ [314] η 76 ι 532 h. 7, 30. — etiam huc referendi videntur hi loci Β 79 (ἀθ.) Ι 17 (v. Ariston.) Κ 532 Λ 276 587 Ρ 248 Χ 378 (de Zenodoto v. Ariston., alii legerunt ὦ φ., ἥρωες Δαναῶν θεράποντες Ἄρηος) Ψ 457 ὦ φ., Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες | Nican. Ι 17 διασταλτέον ἐπὶ τὸ φίλοι διὰ τὴν ἀντέμφασιν· ἑαυτῷ μὲν γὰρ προσφιλεῖς, Ἀργείων δὲ ἡγήτορας αὐτοὺς λέγει, et Β 110 Ζ 67 Ο 733 Τ 78 ὦ φ., ἥρωες Δαναῶν, θεράποντες Ἄρηος |, quamquam multi his locis φίλοι coniungunt cum substantivis, quae sequuntur. — 4) ponitur in praedicato a) de personis Α 381 μάλα οἱ φ. ἦεν | Chryses Apollini, Γ 402 (ἀθ.) εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φ. - ἀνθρώπων | Veneri, Π 450 εἴ τοι φίλος ἐστίν | Sarpedon Iovi, Did. Ἀρίσταρχος φίλος ἐστί, ἄλλοι δὲ φίλον ἐ., Υ 347 ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φ. - θεοῖσιν | ἦεν, Ω 749 ζωός περ ἐὼν φ. ἦσθα θεοῖσιν | Hector, cf. Ω 423 ἐπεί σφι φ. περὶ κῆρι ubi idem intellegitur, non Priamus, μ 72 ἐπεί φ. ἦεν Ἰήσων | Iunoni, ω 92 μάλα γὰρ φ. ἦσθα θεοῖσιν | Achilles, ω 25 Ἀτρείδη, περὶ μέν σε φάμεν Διί - | ἀνδρῶν

ἡρώων φ. ἔμμεναι, ζ 203 μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν Phaeaces, Ven. 195 ἐπεὶ φ. ἐσσὶ θεοῖσιν | Anchises. — Ζ 14 φ. δ' ἦν ἀνθρώποισιν· | (Axylus) πάντας γὰρ φιλέεσκεν κτλ., κ 38 ὡς ὅδε πᾶσι φ. καὶ τίμιός ἐστιν | ἀνθρώποις Ulixes, ο 360 ὅς τις ἔμοιγε ἐνθάδε ναιετάων φ. εἴη καὶ φίλα ἔρδοι |, τ 240 πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς | ἔσκε φ., τ 254 νῦν μὲν δή μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινός | - φ. τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε. — Χ 41 αἴθε θεοῖσι φ. τόσσονδε γένοιτο, | ὅσσον ἐμοί Achilles cf. sch. B, Ω 61 Πηλέι, ὃς περὶ κῆρι φ. γένετ' ἀθανάτοισιν |, θ 21 ὥς κεν Φαίηκεσσι φ. - γένοιτο, | δεινός τ' αἰδοῖός τε, ξ 440 ο 341 αἴθ' οὕτως, Εὔμαιε, φ. Διὶ - γένοιο, | ὡς ἐμοί, Ψ 548 εἰ - τοὶ φ. ἔπλετο θυμῷ | Eumelus Achilli, Did. οὕτως διὰ τοῦ σ ἅπασαι εἶχον, Ξ 210 αἰεί κε σφι φ. τε αἰδοίη καλεοίμην | Iuno Oceano et Tethyi, Ω 309 δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φ. ἐλθεῖν καὶ ἐλεεινόν | v. sch. BMV, cf. ζ 327. — b) de rebus: gratus, acceptus Α 177 (ἀθ.) Ε 891 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φ. πόλεμοί τε μάχαι τε |, θ 248 αἰεὶ δ' ἥμιν δαίς τε φ. κίθαρίς τε χοροί τε | damnat Nitzsch 248—9, ξ 222 ἔργον δέ μοι οὐ φ. ἔσκεν, | οὐδ' οἰκωφελίη, ξ 224 μοὶ αἰεὶ νῆες - φ. ἦσαν | καὶ πόλεμοι, Β 796 αἰεί τοι μῦθοι φ. ἄκριτοί εἰσιν |, ν 295 μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φ. εἰσίν |, ξ 227 ἐμοὶ τὰ φ. ἔσκε, τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν |, h. AD. 131 εἴη μοι κίθαρίς τε φ. καί - τόξα |, h. AD. 144 πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φ. καὶ πρώονες Apollini. — accedit if. indicans relationem Α 107 αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶν μαντεύεσθαι | semper mala tibi grata sunt ad vaticinandum cf. Naegelsb., Ameis Hom. Kleinigk. 17, artificiosius explicat H. Weber Philol. 16, 693, Δ 345 ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι ἠδὲ κύπελλα | οἴνου πινέμεναι, ρ 15 ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι |. — η 320 κ 66 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἴ πού τοι φίλον ἐστιν | sicubi cari quid habes. etiam huc referendum videtur ζ 208 δόσις δ' ὀλίγη τε φ. τε | sch. BEPQV ὀλίγη μὲν τῷ διδόντι, φ. δὲ τῷ λαμβάνοντι. ἡ γὰρ ἔνδεια καὶ τὸ ὀλίγον φίλον ἡγεῖται cf. supra Α 167 et ξ 58 δόσις δ' ὀλίγη τε φ. τε | γίγνεται ἡμετέρη. Lucas melet. 18 explicat ζ 208 donum parvum idemque amice oblatum gratum d. est, atque etiam l. posteriore φίλη active interpretatur sed v. Α 167; Δ 17 εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φ. καὶ ἡδὺ γένοιτο |, Aristarchus πέλοιτο v. La Roche, η 316 μὴ τοῦτο φ. Διὶ - γένοιτο |, Η 387 εἴ κέ περ ὔμμι φ. καὶ ἡδὺ γένοιτο | Α 564 εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φ. εἶναι | v. Naegelsb., Β 116 Ι 23 (ἀθ.) οὕτω που Διὶ μέλλει - φ. εἶναι cf. Bekker H. Bl. I 275 n., θ 571 ὥς οἱ φ. ἔπλετο θυμῷ |, h. AP. 349 οὕτω που τῷ σῷ φ. ἔπλετο θυμῷ |, Κ [531] Λ 520 τῇ γὰρ φ. ἔπλετο θυμῷ sch. V τοῖς ἵπποις διὰ τὰς φάτνας, ξ 397 ὅθι μοι φ. ἔπλετο θ. |, Ξ 337 ν 145 σ 113 ἐθέλεις καί τοι φ. ἔπλετο |, c. inf. Η 31 ἐπεὶ ὣς φ. ἔπλετο θ. | ὑμῖν ἀθανάτῃσι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ |. similiter if. accedit Δ 372 οὐ μὲν Τυδέι γ' ὧδε φ. πτωσκαζέμεν ἦεν |, Π 556 νῦν σφῶιν ἀμύνεσθαι φ. ἔστω |, sch. A ἐν ἄλλῳ· μένος ἔστω, ι 211 τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φ. ἦεν |, sch. HQ ἀποσχ. τοῦ οἴνου οὐκ ἦν προσφιλὲς τῷ πίνοντι, ν 335 (ἀθ.) σοὶ δ' οὔ πω φ. ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι | sch. V νῦν ἀντὶ τοῦ ὠφέλιμον, non recte, ξ 378 ἐμοὶ οὐ φ. ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι | cf. ο 362. — accedit accus. ptc. Λ 541 αἰεί τοι φ. ἐστὶν ἐμοῦ απονόσφιν ἐόντα | κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν cf. Classen Beob. 142. — sequitur acc. c. if. Ξ 69 οὕτω που Διὶ μέλλει - φ. εἶναι, | νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς | cf. Ν 226, α 82 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φ. - θεοῖσιν, | νοστῆσαι Ὀδυσῆα. — apponitur φίλος ad obiectum ν 302 σὲ Φαιήκεσσι φ. πάντεσσιν ἔθηκα | Ulixem. — nonnunquam φίλα neutr. pl. ex verbo pendet vel ad obiectum apponitur ω 210 δμῶες - τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο ei grata operabantur, v. l. φ. ἴσασι θυμῷ, ο 360 ὅς τις ἔμοιγε - φ. ἔρδοι |, h. Merc. 520 πάντ' ἂν ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένα καὶ φ. ἔρδειν |, Η 357 Μ 231 Σ 285 σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φ. ταῦτ' ἀγορεύεις |. — II nonnunquam magis active est: comis, benignus Ω 775 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ - | ἤπιος οὐδὲ φ., Ρ 325 φ. φρεσὶ μήδεα εἰδώς |, γ 277 φ. εἰδότες ἀλλήλοισιν |, h. 29, 11 φ. φρεσὶν ἀλλήλοισιν | εἰδότες v. Baumeist., ζ [313] η 75 εἴ κέν τοι κείνη γε φ. φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ |, Δ 219 πατρὶ φ. φρονέων cf. α 307 π 17; Ε 116 πατρὶ φ. φρονέουσα παρέστης cf. η 15 42. — comparat. Υ 334 ὅς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν |, Λ 162 γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν | cf. sch. BLV, Ω 46 μέλλει μέν πού τις καὶ φ. ἄλλον ὀλέσσαι |, λ 360 καί κ' αἰδοιότερος καὶ φ. ἀνδράσιν εἴην |, Merc. 525 μή τινα φ. ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι |, τ 351 ω 268 οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ - φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα |. — Χ 301 ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν | Ζηνί, c. inf. Φ 101 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φ. ἦεν | Τρώων cf. La Roche Z. f. östr. G. 1864, 561. — superlat. Ε 378 Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν |, Ρ 584 ὅς οἱ ἁπάντων ξείνων φ. ἔσκεν, Χ 233 ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φ. ἦσθα | γνωτῶν, Σ 118 ὅς περ φ. ἔσκε Διί, Υ 410 καί οἱ φ. ἔσκε, Ω 67 Ἕκτωρ | φ. ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ κτλ., Ω 293 ὅς τε οἱ αὐτῷ | φ. οἰωνῶν cf. 311, Ι 198 οἵ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον | v. l. φιλτάτω v. sch. A, Ι 522 οἵ τε σοὶ αὐτῷ | φ. Ἀργείων, Ι 586 ἑταῖροι, | οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φ. ἦσαν ἁπάντων |, Ι 642 μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων | κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φ., ὅσσοι Ἀχαιοί |, π 445 μοὶ Τηλέμαχος πάντων πολὺ φ. ἐστιν | ἀνδρῶν, Ρ 411 655 πολὺ φ. - ἑταῖρος |, Ο 111 υἱός - φ. ἀνδρῶν |, Π 433 Σαρπηδόνα φ. ἀνδρῶν |, Ν 249 Τ 315 φίλταθ' ἑταίρων |, ω 517 Ἀρκεισιάδη, πάντων πολὺ φ. ἑταίρων |, Ω 748 762 Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων (δαέρων) πολὺ φίλτατε παίδων (πάντων) |, Ι 204 οἵ - φ. ἄνδρες. — Ζ 90 272 ὅ - οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ | sc. πέπλος, θ 284 Λῆμνον - | ἥ οἱ γαιάων πολὺ φ. ἐστιν ἁπασέων |, sequitur inf. Ω 334 σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν | ἄνδρα ἑταιρίσσαι, v. s. v. μάλιστα. — VV. LL. Ζ 285 pro φρέν' ἀτέρπου (vel ἄτερ που) Zenodotus φίλον ἦτορ cf. Ribbeck Philol. 8, 674, rec. Bekker II, Ξ 261 sch. BL θοῇ (sc. νυκτί |· τινὲς φίλῃ, ὃ καὶ ἄμεινον· τί γὰρ πρὸς τιμὴν ἡ θοὴ Νύξ; Ξ 320 pro ἀριδείκετον nonnulli πολὺ φίλτατον v. sch. V, Π 666 Zenod. pro volg.: καὶ τότ' ἄρ' ἐξ Ἴδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν v. Ariston., Π 604 sch. V θρασύν· γρ. φίλον, τί γὰρ ἐποίησε θράσους; Π 607 sch. V ἔν τισιν ἐφέρετο· Μηριόνης δ' ἀνέπαλτο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη. διὸ καὶ ἐπισκώπτει ὁ Αἰνείας, Χ 51 παιδὶ γέρων, v. l. π. φίλῃ v. Did., Ω 165 sch. A ἑῇσιν· γρ. φίλῃσιν (sc. χερσί), γ 313 pro δόμων ἄπο v. l. φίλων ἄ.,

λ 202 φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ v. l. φίλτατ' Ὀ., μ 290 pro θεῶν - ἀνάκτων Zenodotus φίλων - ἑταίρων v. sch. H cf. Ribbeck Philol. 9, 73, ν 134 pro περίφρων v. l. φίλη τροφός, τ 461 φίλως, v. l. φίλην et φίλον, ω 295 ἑὸν πόσιν, v. l. φίλον π., praeterea cf. ἀρηίφιλος et διίφιλος. — veteres plerumque a πίνω repetunt Cram. epim. 425, 8, E. M. 794, 12, E. Gud. 553, 43, Eust. 561, 15, a φίλλω Cram. AO. 421, 26, quid differat ab ἑταῖρος cf. praeter locos allatos Ariston. ad K 242, E. Gud. 214, 51, in univ. Fulda Unters. p. 273. (ἀρηίφιλος, διίφιλος, φιλο-κέρτομος, -κροτος, -κτέανος, -κυδής, -λήιος, -μμειδής, -ξεινος, -παίγμων, -πτόλεμος, -στέφανος, -ψευδής, φιλήρετμος, φιλοφροσύνη, φιλότης, Φιλοίτιος, Φιλοκτήτης; Φιλητορίδης, Φιλομηλείδης, Φιλομέδουσα (?), φίλως, φιλέω.)

φιλο-στέφανος (Clemm comp. 18) coronarum amans h. Cer. 102 φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης |.

φιλότης (φίλος) 1) amor, amicitia, I 630 οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων | τῆς, ᾗ μιν - ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων |, Γ 453 οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο | Ariston. ὅτι ἀπηλλοτρίωντο τῷ Ἀλεξάνδρῳ οἱ Τρῶες cf. Naegelsb. ad l., γ 363 οἱ δ' ἄλλοι φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται | cf. sch. B, ξ [505] δοίη τις χλαῖναν - | ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος |, H 302 ἐν φ. διέτμαγεν ἀρθμήσαντε |, opponitur ἐμαρνάσθην, Π 282 Πηλείωνα | μηνιθμὸν μὲν ἀπορρῖψαι, φ. δ' ἑλέσθαι |, Ω 111 αἰδῶ καὶ φ. τεὴν μετόπισθε φυλάσσων |, ο 246 ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς - καὶ Ἀπόλλων | παντοίην φ., h. Merc. 575 Μαιάδος υἱὸν - ἐφίλησεν Ἀπόλλων | παντοίῃ φ. ib. 524 Ἀπόλλων | - κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φ. κτλ., ib. [507] ἄμφω δ' ἐς φ. συνήγαγε, Mercurium et Apollinem, κ 43 οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότητι |, ο 537 ρ 164 τ 310 τῷ κε τάχα γνοίης φ. τε πολλά τε δῶρα | ἐξ ἐμεῦ, ο 197 ξεῖνοι - εὐχόμεθ' εἶναι | ἐκ πατέρων φ., sic de hospitio Γ 354 ξεινοδόκον - ὅ κεν φ. παράσχῃ Ariston. ὅτι σαφῶς νῦν φ. τὴν ξενίαν εἴρηκεν v. Lehrs Ar.[2] 147, cf. ο 55, ο 158 παρὰ σεῖο τυχὼν φ. ἁπάσης |. — amicitia inter gentes vel partes populi Δ 16 ἢ φ. μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν |, Δ 83 ἢ φ. μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν | Ζεύς, cf. ω 476, Γ 73 256 φ. καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες | cf. Γ 94, Γ 323 ἡμῖν δ' αὖ φ. καὶ ὅρκια π. γενέσθαι |. — 2) venus, res venerea Ξ 198 δός μοι νῦν φ. καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας | δαμνᾷ, Ξ 216 κεστὸν ἱμάντα - ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης κτλ., θ 267 ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος - τ' Ἀφροδίτης |, θ 288 ἰσχανόων φιλότητος - Κυθερείης |, λ 248 χαῖρε, γύναι, φιλότητι, h. Ven. 133 ἀδμήτην - καὶ ἀπειρήτην φιλότητος |, h. AP. 30 ἠέ σ' ἐνὶ μνηστῆρσιν ἀείδω καὶ φ. | in re amatoria v. Baumeist. ad l. cf. s. v. ἐν III B c, Schuermann de aetate et gen. dic. hymni in Ap. p. 11, B 232 ἵνα μίσγεαι ἐν φ. |, Ω 130 (ἀθ.) ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φ. | μίσγεσθ' v. Ariston. cf. Lehrs Ar.[2] 334, h. Ven. 263 τῇσι δὲ Σειληνοί - | μίσγοντ' ἐν φ., ib. 287 ἐν φ. μιγῆναι - Κυθερείῃ |, h. 33, 5 μιχθεῖσ' ἐν φ. - Κρονίωνι |, c. genit. pers. h. Merc. 4 (v. Baumeist.) h. 7, 57; 18, 4 Διὸς ἐν φ. μιγεῖσα |. — omissa praepos. Z 161 τῷ - ἐπεμήνατο - Ἄντεια | κρυπταδίῃ φ. μιγήμεναι, Z 165 μ' ἔθελεν φ. μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ | v. l. ἔθελ' ἐν v. La Roche ad l., H. T. 394, Z. f. östr. G. 1860, 544, Ξ 295 ἐμισγέσθην φ., | εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, τ 266 φ. μιγεῖσα |, h. 19 34 νύμφῃ - φ. μιγῆναι |, et h. Ven. 150 σῇ φ. μιγῆναι |, θ 271 μιγαζομένους φ. | — O 32 φ. καὶ εὐνή, | ἣν ἐμίγης v. La Roche, Γ 445 ἐμίγην φ. καὶ εὐνῇ | cf. Z 25 κ 335, c. dat. pers. ε 126 Ἰασίωνι - Δημήτηρ, ο 421 πλυνούσῃ τις, h. 32, 14 τῇ - Κρονίδης, c. praep. ψ [129] Ἑλένη - | ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φ. καὶ εὐνῇ |. — Ξ 207 306 (ἀθ.) ἀλλήλων ἀπέχονται | εὐνῆς καὶ φ., Ξ 163 παραδραθέειν φιλότητι | ᾗ χροιῇ, Ξ 237 παραλέξομαι ἐν φ. |, Ξ 209 ὁμωθῆναι φ. |, Ξ 331 360 ἐν φ. - εὐνηθῆναι |, Γ 441 φ. τραπείομεν εὐνηθέντε | ubi φ. cum εὐ. coniungendum est v. Naegelsb., Ξ 314 ἐν φ. τραπείομεν εὐ. | non bene expl. Doederlein, ψ 300 φιλότητος ἐτερπέσθην ἐρατεινῆς |, ε 227 τερπέσθην φιλότητι, θ 313 καθεύδετον ἐν φ. |, N 636 πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φ. |, Ξ 353 ὕπνῳ καὶ φ. δαμείς, h. Ven. 17 οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα - | δάμναται ἐν φ. - Ἀφροδίτη |, h. Merc. 58 ὠρίζεσκον ἑταιρείῃ φ. | Iuppiter et Maia. — v. l. pro volg. fuit Y 224 ἵππῳ δ' εἰσάμενος ἐμίγη φ. καὶ εὐνῇ | v. Ariston. — Apoll. Lex. 163, 7 φ. μὲν ἐπὶ φιλίας (coll. Δ 83), ἐπὶ δὲ τῆς συνουσίας (coll. Γ 441), cf. E. M. 794, 41, E. Gud. 107, 30, Phot., Suid., Hes., Eust. 1682, 26; 1814, 19. (φιλοτήσιος.)

φιλοτήσιος (φιλότης) venereus. λ 246 ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φ. ἔργα | Hes. ἀφροδίσια, τὰ συνουσιαστικά cf. Eust. 1681, 27.

φιλο-φροσύνη (σύνη suffixo ex φιλόφρων ductum v. Clemm comp. 156, Berch comp. 16) comitas. I 256 σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμόν | ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φ. γὰρ ἄμεινον | E. M. 794, 56 φιλοφρόνησις, φιλία, E. Gud. 553, 42 ἀγάπη, Phot. Suid. δεξίωσις ἢ προσήνεια, Hes. προθυμία, διάθεσις, σπουδή, ἀγάπη. παρὰ τὸ φίλα ἢ φίλια φρονεῖν.

φιλο-ψευδής (Clemm comp. 18, Schoenberg comp. 60, Berch comp. 17) mendaciorum amans. M 164 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φ. ἐτέτυξο | πάγχυ μάλ', Herod. ὀξυτονητέον ὁμοίως τῷ ἁπλῷ κτλ. cf. id. Pr. Cath. 82, 27. sch. BLV φιλῶν ἀπατᾶν κτλ. cf. Philem. 185, 262. Eust. 1145, 49.

φίλως (φίλος) amice, libenter. Δ 347 νῦν δὲ φ. χ' ὁρόωτε καὶ εἰ κτλ., τ 461 τὸν - καρπαλίμως χαίροντα φίλως χαίροντες ἔπεμπον | εἰς Ἰθάκην, v. l. φίλην rec. Bekker, et φίλον, Duentzer φίλοις legendum putat, v. Kayser ad l. — ἡδέως expl. Hes., Eust. 479, 43; 481, 41. cf. Friedlaender 2 ho. W. 714 n.

φιν v. φι.

φιτρός (de rad. spi coniungere cogitat Fick W.[2] 1079, de rad. φιδ, skt. bhid Benf. W. II 109, ad φῖτυ, φύω cum veteribus refert Doed. Gl. 2221), stipes, caudex. M 29 θεμείλια - | φιτρῶν καὶ λάων, est genit. materiae, Ψ 314 φ. καὶ λάων, Ψ 123 ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον, μ 11 φιτρούς - ταμόντες sch. B παχέα ξύλα, V κορμούς, Apoll. Lex. 163, 18 φιτρῶν· κορμῶν. καὶ ἔστι παρὰ τὸ φύεσθαι cf. Choer. 275, 5, E. M. 795, 26, E. Gud. 553, 26, E. Or. 159, 5, Phot., Suid., Hes., Philem. 185, 263, Poll. On. 7, 109, Herod. Cath. Pr. 204, 21, Orth. 448, 18, Eust. 413, 13; 890, 62; 1234, 24, Aristot. hist. pl. I 6.

φλεγέθω (a φλέγω Curt. Et.[4] 546, Wentzel de verbis in θω cadent. 37, mire ex φλεγίζω explicat Doed. Gl. 2305) 1) transit. cremo. P 738 πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν - φλεγέθει, pass. Ψ 197 ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροί

sch. V Εὐφορίων κακῶς τῷ ῥήματι ἑνικῶς χρῆται cf. Eust. 1295, 48. — 2) intr. ardeo. Σ 211 πυρσοί τε φλεγέθουσιν, Φ 358 σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι, ubi cum σοί iungendum est. Doederlein et La Roche etiam h. l. transitive dictum putant, sc. ἐμέ vel τοὺς ἐναντίους. — cf. E. M. 8, 21; 231, 51, E. Gud. 205, 45. (Πυριφλεγέθων.)

φλέγμα (rad. φλεγ. v. s. v. φλέγω Curt. Et.⁴ 187, Doed. Gl. 2305) incendium, ardor. Φ 337 φ. κακὸν φορέουσα sc. θύελλα Ariston. ἡ δ. ὅ. τὴν φλόγα κατὰ τὸ οὐδέτερον v. Lehrs Ar.² 150 cf. sch. V, Apoll. Lex. 164, 4, E. M. 795, 48, E. Gud. 554, 52, E. Or. 159, 15, Hes., Suid., Poll. On. 9 extr., Eust. 1239, 5.

Φλεγύαι s. **Φλέγυες** (Eust. 933, 15 λέγονται δὲ οὐ μόνον Φλεγύαι ἀπὸ εὐθείας τῆς Φλεγύας - ἀλλὰ καὶ Φλέγυες ἀπὸ τοῦ Φλέγυς cf. Steph. in thes. s. v.) Ν 302 Mars et Phobos ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον | ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας hym. in Ap. Pyth. 100 ἷξες δ' ἐς Φλεγύων ἀνδρῶν πόλιν ὑβριστάων | οἳ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάασκον | ἐν καλῇ βήσσῃ Κηφισίδος ἐγγύθι λίμνης. Nomen, a φλέγω ductum cf. Pott in Kuhn. Z. VI 404 VII 91 adn. Sonne ib. XII 285 Et. M. 795, 57 Hes. Eust. 933, 26 fabulosam potius gentem quae deos neglegebat, ut apud nostrates ‚die Riesen', quam eam, quae fuit, significare videtur cf. Hartung Rel. d. Gr. u. Röm. II 32 Pott l. l. VII 249. Atque aliquid id genus obscure dici videtur in schol. A ad Ν 301 Φλεγύαι Γόρτυναν κατοικοῦντες παρανομώτατον καὶ λῃστρικὸν διῆγον βίον καὶ κατατρέχοντες τοὺς περιοίκους χαλεπῶς ἠδίκουν· — θανόντων δὲ αὐτῶν (sc. Amphionis et Zethi) ἐπελθόντες σὺν Εὐρυμάχῳ τῷ βασιλεῖ τὰς Θήβας εἷλον. ‚πλείονα δὲ τολμῶντες ἀδικήματα κατὰ Διὸς προαίρεσιν ὑπὸ Ἀπόλλωνος διεφθάρησαν', οὗτοι δὲ ἐνέπρησαν καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει. Contra eos esse Minyarum genti consanguineos eosdemque ac Lapithas, atque habitasse et in Boeotia et in Phocide et in Thessalia contendit Müller, Orchomenos p. 188 192 195, antiquissimos autem Thessaliae incolas, qui ex Thracia venissent et postea Hestiaeos appellatos essent Bursian, Geogr. v. Gr. I 45 sq. 50 158 sq. id. in quaest. Euboeic. p. 17. Veteres eorum sedem posuerunt alii in Boeotia hym. l. l. Steph. Byz. Paus. IX 36, 1, alii in Phocide Eust. 933, 8 schol. T ad λ 264 nuper ed. a Ludwichio in Rhein. Mus. 1878 vol. 33 N. F. p. 454 Paus. X 4, 1 qui eos ex Orchomeno eo confugisse narrat, alii in Thessalia cf. Strab. VII fr. 14 IX 442 τοὺς Γυρτωνίους Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ἰξίονος ἀδελφοῦ. Praeterea vide Paus. IX 36, 2 X 7, 1 Preller, gr. Myth.³ II 14.

Φλεγύας (de etymo Pott KZ. VI 404 Müller, Ochomen. 196) hym. XVI 3 Κορωνὶς Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος. Fuisse dicitur Martis et Chryses filius apud Paus. IX, 36, 1, sed ap. Strab. IX 442 Ixionis frater. vide stemma ap. Müller. in libro Orchom. 465.

φλέγω (φλεγ, skt. bhrâǵ cf. lat. fulgeo, flagro, goth. bairhts, ahd. blichu, lit. blizgù Curt. Et.⁴ 187, Bopp Gl., Pott E. F.¹ I 236 W. III 544, Benf. W. I 106 II 340, Fick W.² 142 471) uro, cremo. Φ 13 τὸ δὲ φλέγει - πῦρ | sc. τὰς ἀκρίδας, pass. Φ 365 ὣς τοῦ - ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο. — v. l. Did. Ι 653 οὕτως σμῖξαι Ἀρίσταρχος· οἶδε δὲ καὶ τὴν φλέξαι γραφήν. — cf. E. Gud. 554, 10, Hes., Herod. Orth. 427, 3, Eust. 1246, 56, La Roche H. U. 16. (ἐπι-, κατα-, ζαφλεγής, φλέγμα, φλεγέθω, Φλεγύας?, Φλεγύαι, Φλέγυες? φλόξ.)

φλέψ (φλεβ stirpem pro φλεϝ positam ad φλυ rad. refert Benf. W. I 601, Curt. Et.⁴ 303 cf. Lob. parall. 113 123, Niz kl. Wörterb. 272, Doed. Gl. 2300) vena. Ν 546 ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, | ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει | Zenod. διά pro ἀπό scripsit cf. Duentz. Zen. 137, Ribbeck Philol. 9, 55. sch. BL λέγει δὲ τὴν καλουμένην κοίλην φλέβα, τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος καὶ κατὰ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν καὶ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὸν τράχηλον cf. Ariston. ἡ δ. ὅ. πᾶσαν ἀντὶ τοῦ ὅλην, καὶ ὅτι ἐπὶ τὴν πληγὴν πέπτωκε διὰ τὸ παραλελύσθαι τὴν νωτιαίαν φλέβα καὶ μηκέτι εἶναι τὸ ἀντέχον νεῦρον, cf. E. M. 795, 45, E. Gud. 553, 45, Hes, Poll. On. 2, 225, Eust. 309, 41; 946, 10, Herod. Cath. 404, 14 La Roche H. U. 16. — Vena, qualis ab Homero describitur, in corpore humano non invenitur. Non cogitandum est cum veteribus de vena cava inferiore et superiore, sed videtur intellexisse venam iugularem externam cf. Daremberg la médecine dans Homère p. 49, Reichert ap. Buchholz Real. I 2, 85, Eickholt Z. f. G. 1867, 568.

φλιή (origo incerta, Benf. W. II 263, L. Meyer V. Gr. II 406) postis ianuae. ρ 221 ὃς πολλῇς φλιῇσι παραστὰς θλίψεται ὤμους | sch. V ταῖς παραστάσι τῆς θύρας, E. M. 796, 19 τὸ πλάγιον τῆς θύρας, αἱ παραστάδες, ἐν ᾧ ἵσταταί τις καὶ ἐπερείδεται cf. ib. 10?, 29, Choer. 273, 10, E. Gud. 554, 22, E. Or. 160, 32, Hes., Suid., Rumpf de aed. Hom. I 13 II 7, de accentu Herod. Cath. Pr. 285, 11. — Kayser optimos codd. secutus edidit πολλῇσι φλ. ita ut ι prioris syllabae corripiatur, quamquam producitur apud Bucolicos (cf. Theocr. II 60 XXIII 18 54, Bion I 87) et Apoll. Rhod. Arg. III 278.

(**φλίψεται**) ρ 221 pro θλίψεται multi scripserunt, rec. Kayser cf. Did. θλίψεται· διὰ τοῦ θ, ὡς καὶ Ζηνόδοτος, de quo v. Schmidt 209, Duentz. Zenod. 60, Ribbeck Philol. 8, 688, La Roche Z. f. öst. G. 1863, 341. φλίψεται agnoscitur etiam ab Apoll. Lex. 164, 7, Hes., E. M. 200, 44 cf. Eust. 102, 2; 1817, 41.

φλόγεος (φλόξ) flammeus, fulgens. Ε 745 Θ 389 ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο sch. BLV ὀξέα κατὰ τὴν κίνησιν ὡς πῦρ, ἢ μᾶλλον ἀεί, E. M. 796, 27 λαμπρά, πυρώδη, παρὰ τὸ φλέγω cf. E. Gud. 379, 56; 571, 3, Phot., Suid., Hes., Eust. 512, 33; 603, 44, de forma Cram. epim. 436, 24, Arcad. 44, 27, de ultima producta Ahrens Philol. 4, 597, Hoffmann Qu. Ho. I 163, La Roche H. U. 65, Hartel H. St.³ 61, O. Meyer Qu. Hom. 117, Duentz. JJb. 95, 357. — praeterea v. Geist disquis. Hom. 16, Hopf Kriegswes. p. 10, Grashof Fuhrwerk 26, La Roche H. U. 16.

φλοιός (a φλοι stirpe v. Curt. Et.⁴ 302, Benf. W. I 598, L. Meyer V. Gr. II 402, ex φλύιος expl. Doed. Gl. 2303 cf. Lob. rhem. 287) cortex. Α 237 περὶ γάρ ἑ (σκῆπτρον) χαλκὸς ἔλεψεν | φύλλα τε καὶ φλοιόν, cf. sch. L et Paris. 2556, h. Ven. 271 ἀζάνεται - δένδρεα -, | φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει, Hes. τὸ λέπος τοῦ ξύλου cf. Cram. epim. 429, 16, E. M. 796, 29, E. Gud.

554, 39, Suid., Theophr. h. pl. I 2, 6 τὸ ἔσχατον καὶ χωριστὸν τοῦ ὑποκειμένου σώματος, cf. Herod. Cath. Pr. 109, 18. 137, 16, Eust. 93, 46 (τανύφλοιος).

φλοῖσβος (a stirpe φλοιδ Curt. Et.[4] 302, β ex ϝ natum putant Curt. ib. 575, Doed. Gl. 2302, cf. Benf. W. I 600) proprie strepitus fluctuum excitatorum cf. πολύφλοισβος, ap. Hom. ubique, tumultus belli. *K* 416 βουλὰς βουλεύει - | νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, paraphr. χωρὶς τοῦ θορύβου, *E* 322 ἠρύκακε ἵππους | νόσφιν ἀπὸ φ., *E* 469 ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν - ἑταῖρον |, paraphr. ἐκ τῆς ταραχῆς, *Y* 377 κατὰ πληθὺν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο | ubi opponitur μηκέτι προμάχιζε, idem significatur 379 voce ὐλαμός. est igitur turba (Getümmel) atque magis evanuit tribus locis postremis notio strepitus. — sch. AL *B* 209 φλ. ἡ τῶν κυμάτων ἀλλεπάλληλος ἔγερσις καὶ συνεχὴς πάλιν ἀπόπαυσις. ἔστι δὲ ὄνομα πεποιημένον cf. Cram. epim. 423, 28, sch. Coisl. 387 *A* 34, Eust. 31, 44. per τάραχος expl. E. M. 796, 32, E. Gud. 554, 30. 47. Phot., Suid., Hes. cf. Apoll. Lex. 164, 4. v. etiam La Roche H. U. 16, Friedlaender 2 ho. W. 798, Hoch, Lexic. Bem. II, XI (πολύφλοισβος).

φλόξ (φλογ a rad. φλεγ v. φλέγω) flamma. *I* 212 ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φ. ἐμαράνθη | v. l. ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο (κατὰ πῦρ ἐμαρήνατο), παύσατο δὲ φλόξ | cf. sch. LV et Ariston. ad l. et ad *Ψ* 228 τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φ. |, *Ψ* 251 ὅσσον ἐπὶ φ. ἦλθε, *Y* 492 πάντῃ δὲ κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει |, h. Merc. 113 λάμπετο δὲ φ. | τηλόσε φῦσαν ἱεῖσα πυρός, h. AP. 266 ἔνθ' ἄρ' ὅγε φλόγ' ἔδαιε Apollo, *Ψ* 217 πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον | venti, *Y* 333 πιφαύσκεο δὲ φ. πολλήν | Volcanus compellatur, *Θ* 135 δεινὴ δὲ φ. ὦρτο θεείου καιομένοιο |, *Π* 123 τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φ. | de scriptura κατὰ σβεστή v. Ariston. cf. Herod., *Σ* 206 ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φ. παμφανόωσαν |, *Y* 349 ἐς ποταμὸν τρέψε φ. παμφανόωσαν |, *I* 468 πολλοὶ δὲ σίες - τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο | cf. *Ψ* 33, *ω* 71 ἐπεὶ δή σε φ. ἤνυσεν Ἡφ. | cf. Spohn de extr. Od. p. p. 203. — in comparatione *N* 39 Τρῶες - φλογὶ ἶσοι, *N* 53 ᾗ ῥ' ὅ γ' ὁ λυσσώδης φ. εἴκελος ἡγεμονεύει |, *N* 688 φ. εἴκελον Ἕκτορα, *N* 330 Ἰδομενῆα - φ. εἴκελον ἀλκήν |, *P* 88 φ. εἴκελος Ἡφαίστοιο, | ἀσβέστῳ, *Σ* 154 Ἕκτωρ - φ. εἴκελος ἀλκήν | Zenod. σνί v. Ariston. cf. Duentz. Zenod. 156, Ribbeck Philol. 9, 70, *Y* 423 φ. εἴκελος, idem. — Cram. A. O. II 422, 17, Herod. Cath. Pr. 396, 5, E. M. 796, 25, E. Gud. 554, 56. 555, 1, Hes., Eust. 152, 9. 1922, 8, Lob. parall. 106, La Roche H. U. 16, Friedlaender 2 hom. Wörterverz. 780 (φλόγεος).

φλύω (φλυ, Curt. Et.[4] 302 comparat. lat. fluo, ags. bullio cf. id. 520, Fick W.[2] 474, Doed. Gl. 2301, Pott W. I 1205, Benf. W. I 596) bullio. *Φ* 361 ἀνὰ δ' ἔφλυε - ῥέεθρα | sch. B ἀνέζει κτλ. cf. Apoll. Lex. 35, 14. 80, 6, E. M. 775, 11. 796, 8. 39, E. Gud. 554, 15, E. Or. 158, 29. 162, 8, Zonar. 1815, Hes., Suid., Eust. 1240, 62, Hoffmann Unters. 4, 13 cf. s. v. ἀνά I a (φλέψ).

φοβέω (φόβος) act. prs. ind. φοβεῖ *Π* [689] *P* 177, φοβέουσι *Φ* 267, if. φοβέειν, aor. ἐφόβησας, ἐφόβησε, φόβησεν, if. φοβῆσαι. — med. et pass. ind. φοβεῖται, if. φοβέεσθαι, ptc. φοβεύμενος *Θ* 149, ipf. φοβέοντο, fut. φοβήσομαι *X* 250, pf. ptc. πεφοβημένος *K* 510, πεφοβημένοι *O* 4 *Φ* 606, plp. πεφοβήατο *Φ* 206 cf. E. M. 193, 46, ao. p. ἐφόβηθεν, φόβηθεν, ptc. φοβηθείς. — 1) act. fugo *Π* [689] *P* 177 Διός - | ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην | ῥηιδίως, *Φ* 267 εἴ μιν ἅπαντες | ἀθάνατοι φοβέουσιν paraphr. διώκουσιν, sch. B ἀντὶ τοῦ εἰ μηδένα ἔχοι βοηθὸν ἀλλὰ πάντας ἐπιβούλους· ἢ εἰ ἄρα δύναταί τισι τῶν θεῶν καὶ εἰς μάχην ἐλθεῖν, videtur h. l. esse: num omnes di se fugari paterentur cf. etiam Hoffmann Z. f. österr. G. 1861, 544, *O* 230 τῇ (αἰγίδι) μάλ' ἐπισσείων φοβέειν - Ἀχαιούς |, ubi τῇ cum φ. iungendum est, v. l. τήν v. La Roche, *Λ* 173 βόες ὥς, | ἅς τε λέων ἐφόβησε Ariston. ἡ δ. ὅ ἀντὶ τοῦ εἰς φυγὴν ἔτρεψεν v. Lehrs Ar.[2] 75 sq. cf. sch. Theocr. II 136, *X* 11 Τρώων - οὓς ἐφόβησας | cf. Ariston., *Λ* 406 Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων |, *N* 300 φόβος - ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν |, *O* 15 σὸς δόλος - Ἕκτορα - ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς | cf. *P* 596, v. l. ap. sch. V ἐ. δ' Ἀχαιούς, quod explicatur φοβεροὺς ἐποίησε, perverse. *O* 91 ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς, alii σ' ἐφ. v. La Roche, Duentzer huic l. significationem terrendi melius convenire putat, *Π* 583 ἴρηκι - ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε |, *P* 505 φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν |, *Y* 90 ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν | ἐξ Ἴδης cf. 187. — 2) med. et pass. a) semel c. acc. *X* 250 οὔ σ' ἔτι - φοβήσομαι te fugiam, Ariston. ἡ δ. ὅ. σαφῶς φεύξομαι. — b) intrans. *Φ* 575 οὐδέ εἰ θυμῷ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ | panthera, *X* 141 ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται, sc. πέλεια, v. Ariston., *E* 140 κατὰ σταθμοὺς δύεται (sc. ποιμήν), τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται Ariston. ἡ δ' ὅ. πρὸς τὸ σημαινόμενον καὶ οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπήγαγεν, est enim: illae vero (oves) desertae fugiunt, cum ex ὀΐεσσιν, quod antecessit, cum constructione ad sensum intellegendum sit subiectum μῆλα cf. Friedlaender Ar. p. 32, non bene Doederlein: fugit deserta sc. pastor, *M* 46 τοῦ δ' οὔ ποτε κυδάλιμον κῆρ | ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται | ubi subiectum verbi φ. intellegendum est leo vel aper ipse, v. Ariston., *Z* 41 *Φ* 4 πρὸς πόλιν, ᾗ περ οἱ ἄλλοι (Ἀχαιοί) ἀτυζόμενοι φοβέοντο |, cf. Ariston. ad *Z* 41 et ad *E* 223, cf. *Φ* 554 τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται | v. l. κλονέονται v. Hoffmann et La Roche ad l., Rumpf JJb. 93, 143. *Λ* 172 κὰμ μέσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς, | ἅς τε λέων ἐφόβησε v. Ariston., *Π* 507 ἵππους - | ἱεμένους φοβέεσθαι, in qua coniunctione offenditur Grashof Fuhrw. 26 n., cum insit contra Homeri usum notio sua sponte fugiendi, *Φ* 206 οἳ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο, *K* 510 μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς | sch. A εἰς φυγὴν τραπείς, διωκόμενος κτλ., cf. Classen Beob. 96, *O* 4 χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι ubi non bene Nican. ὑ. δ. etiam cum πεφ. coniungi posse putat, Hes. εἰς φυγὴν τετραμμένοι, *Φ* 606 πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ | - προτὶ ἄστυ v. Ariston., *E* 498 ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδὲ φόβηθεν |, alii οὐδ' ἐφ., *Π* 659 οὐδ' - Λύκιοι μένον, ἀλλὰ φόβηθεν |, alii ἀλλ' ἐφ. v. Kayser Philol. 18, 647, *M* 470 Δαναοὶ δὲ φόβηθεν | νῆας ἀνὰ γλαφυράς, alii δ' ἐφ., *Π* 294 τοὶ δὲ φόβηθεν | Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ, alii δ' ἐφ., *O* 326 ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες, *Z* 135 Διώνυσος δὲ φοβηθείς | δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα Ariston. ἡ δ. ὅ. Ζηνόδοτος γρ. χολωθείς cf. Duentz. Zenod. 131, Ribbeck Philol.

9, 66, Χ 137 *βῆ δὲ φοβηθείς* | Ariston. *ἀντὶ τοῦ φεύγων ἀπέβη* cf. La Roche T. Z. 26, Classen Beob. 115, π 163 *κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν* | sc. *κύνες*, h. 7, 48 *οἱ δ' εἰς πρύμνην ἐφόβηθεν* |. — accedit praep. *ὑπό* Π 304 *ὑπ' Ἀχαιῶν* | *προτροπάδην φοβέοντο - ἀπὸ νηῶν* |, Θ 149 *ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας* | Hes. *διωκόμενος* cf. Ariston., Ο 637 *θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διί.* — VV. LL. Κ 10 *τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός* | Zenodotus *φοβέοντο* sed v. Ariston. cf. Ribbeck Philol. 9, 45, Duentz. Zenod. 123, Π 290 Did. *Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἀμφὶ φόβηθεν* cf. Schmidt Philol. 9, 428, alii *ἀμφεφ.*, rec. Bekker I, Spitzn., alii *ἀμφιφ.*, rec. La Roche, Bekker II, Ρ 607 *τοὶ δ' ἐβόησαν* | v. l. *τοὶ δ' ἐφόβηθεν* v. Did. *ἀβέλτερον . . οὐ γὰρ φεύγουσιν ἀλλὰ διώκουσιν κτλ.* — cf. etiam Eust. 623, 42. 629, 40. 1014, 1, Friedlaend. 2 ho. Wörterverz. 802, La Roche H. St. 131. 135 (*ἀμφι - ?*).

φόβος (a rad. *φεβ*, v. *φέβομαι*) 1) fuga Μ 144 Ο 396 *Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φ. τε* | v. l. loco priore *πόνος*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὸ φ. ἀντὶ τοῦ φυγή*, Π 366 *ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φ. τε* |, Λ 402 *οὐδέ τις αὐτῷ* | *- παρέμεινεν, ἐπεὶ φ. ἔλλαβε πάντας* | Ariston. *ἡ δ. ὅ. νῦν φανερῶς φ. ἡ φυγή*, Duentzer et La Roche h. l. *δέος* vel *τρόμος* exspectari dicunt, Ν 470 *οὐκ Ἰδομενῆα φ. λάβε - ἀλλ' ἔμεν'* cf. Ariston. ad l. et ad 471 *ὅτι ἀντιδιέσταλται τῷ φόβῳ τὸ ἔμενε, ἐξ οὗ σαφὲς ὅτι ὁ φ. τὴν φυγὴν σημαίνει*, Ι 2 *Ἀχαιοὺς - ἔχε φύζα, φ. κρυόεντος ἑταίρη* |, ubi apposito *ἑταίρη* non cogimur cogitare de deo aliquo. quid differat a *φύζα* v. Ariston. ad l., Lehrs Ar.[2] 77. 382, Ζ 97 278 *κρατερὸν μήστωρα φόβοιο* | Diomedem, v. Ariston. ad 278, Ε 272 *δύ' Αἰνείᾳ δῶκεν, μήστωρε φ.* | equos, et Θ 108 (*ἀθ.*) *οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, μήστωρε φ.* | ita Aristarchus v. Did. Ε 272, alii *μήστωρι* et *μήστωρα*, rec. Bekker v. H. Bl. I 91, 30 cf. etiam Ariston. ad utrumque l., Μ 39 *Ἕκτορα - κρατερὸν μήστωρα φ.* |, Ψ 16 *τοῖον - μήστωρα φ.* | qualis Patroclus fuerat, Λ 71 Π 771 *οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φ.* | v. Ariston. ad l. priorem, Ν 48 *ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φ.* |, Π 356 *φ.* | *δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ - ἀλκῆς* |, Ρ 42 *ἤ τ' ἀλκῆς ἤ τε φ.* | Aristarchus *ἠδ' - ἠδ'* v. Did., Ρ 597 *πρῶτος Πηνέλεως - ἦρχε φ.* |, v. Ariston., Ρ 667 *δίε μή μιν Ἀχαιοὶ* | *ἀργαλέου πρὸ φ. ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν* | Ariston. *ὑπὸ φυγῆς*, alii h. l. timorem significare putant, de hiatu v. Ahrens Philol. 6, 13, Ω 216 *οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεωρῆς* |, Π 373 *ἰαχῇ τε φ. τε* | *πάσας πλῆσαν ὁδούς*, Λ 544 *Ζεὺς - Αἴανθ' ἐν φ. ὦρσεν* | Ν 362 *Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φ. ὦρσεν* | Duentzer his duobus l. timorem significare putat, Ξ 522 *ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φ. ὄρσῃ* |, Ο 327 *ἐν γὰρ Ἀπόλλων* | *ἧκε φ.*, Π 291 *ἐν γὰρ Πάτροκλος φ. ἧκεν ἅπασιν* |, Μ 432 *ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐδύναντο φ. ποιῆσαι Ἀχαιῶν* |, Ρ 118 *θεσπέσιον γάρ σφιν φ. ἔμβαλε - Ἀπόλλων* | Duentzer timorem interpretatur, Ο 310 *αἰγίδα - ἣν - Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φ. ἀνδρῶν* | ad fugam virorum efficiendam, ω 57 *οἱ δ' ἔσχοντο φόβου* cf. 54 *μὴ φεύγετε*, Β 767 *φ. Ἄρηος φορεούσας* | sc. *ἵππους*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὴν ἐν πολέμῳ φυγὴν φ. Ἄρεως εἴρηκεν· ἀρετὴ γὰρ ἵππων οὐ μόνον διώκειν, ἀλλὰ καὶ ὅτε δέοι ἀταράχως φεύγειν, διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι* cf. id. ad Ε 223 et Θ 107, miras explicationes affert Eust. 342, 14, cf. etiam Hoch, Lexic. Bem. I, XXVIII. — Ε 739 *αἰγίδα - ἣν πέρι μὲν πάντῃ φ. ἐστεφάνωται* | v. Franke ad l., Nitzsch Od. I p. 178, Λ 37 *τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργώ - ἐστεφάνωτο* | *- περὶ δὲ δειμός τε φ. τε* |, littera maiuscula h. l. scribunt Spitzn., Dindorf, Baeumlein, La Roche. — **φόβονδε** Ρ 579 *ἀΐξαντα φ.*, Θ 139 *φ. ἔχε - ἵππους* | v. Ariston. cf. Eust. 1036, 25, Ε 252 *μή τι φ. ἀγόρευ'* v. Ariston. cf. Eust. 545, 32, Ο 666 *μηδὲ τρωπᾶσθε φ.* v. Ariston. sic omnibus locis ex Aristarchi sententia fugam significat, non timorem. Negari tamen vix potest, locis nonnullis velut *ἐν - ὀρνύναι, ἐμβάλλειν, ἐν - ἱέναι φ.* vocem iam prope accedere ad vim temporum posteriorum. — 2) *Φόβος* Martis filius Ν 299 *τῷ δὲ Φ. φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής* | *ἕσπετο* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ῥητῶς Ἄρεως υἱὸς Φ. ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν* (Ο 119), cf. Eust. 932, 62, Δ 440 *ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ - Ἀθήνη,* | *Δειμός τ' ἠδὲ Φ.*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. Δ. καὶ Φ. Ἄρεως υἱοί. πλανηθεὶς δ' Ἀντίμαχος ἵππων Ἄρεος ὀνόματα ἀποδέδωκεν*, cf. sch. V et D, Gross vind. Hom. 67, Ο 119 *ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φ. τε* | *ζευγνύμεν* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ Δείμῳ καὶ Φόβῳ, καὶ ὅ. ἐντεῦθεν ἡ πλάνη γέγονεν τοῖς δεξαμένοις Δεῖμον καὶ Φ. ἵππων ὀνόματα. εἰσὶ δὲ υἱοί κτλ.* cf. Lehrs Ar.[2] 179. Bekker I etiam his l. littera minuscula scribit. — VV. LL. Δ 456 *ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε πόνος τε* | Aristarchus v. Did., plurimi codd. *φόβος*, de Aristonico cf. Lehrs Ar. 76, Σ 247 *πάντας γὰρ ἔχε τρόμος* Ariston. *Ζηνόδοτος φόβος, κακῶς· ἀγνοῶν ὅτι φ. ἐστὶ καθ' Ὅμηρον ἡ μετὰ δέους φυγή* cf. Ribbeck Philol. 9, 45, Τ 14 *Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος*, Zenod. *φόβος* sed v. Ariston. ad l. et ad 15. — cf. etiam Apoll. Lex. 164, 8, Cram. epim. 429, 28, A. O. II 422, 20, E. M. 797, 51, E. Gud. 556, 6. 610, 28, Suid., Phot., Hes., Eust. 495, 13. 852, 47, La Roche H. T. 367, Lehrs Ar.[2] 75 sq., Friedlaender 2 ho. Wörterverz. 802 (*φοβέω*)

Φοῖβος (nom. gen. acc. plerumque, dat. voc. nusquam ap. Hom. cum voce *Ἀπόλλων* q. v coniunguntur, huic semper antepositi exceptis nomin. Π 700 Υ 68 Φ 515 545). *Φοῖβος* est in tertia sede Π 788 *Φ. . . . δεινός*, prima s. Υ 39 *Φ. ἀκερσεκόμης*, hym. I 134 *Φ. α. ἑκατηβόλος* **Φοίβου** prim. s. hym. II 269 sec. s. I 87 **Φοίβῳ** tert. s. Α 443 **Φοῖβον** prim. s. hym. I 48 **Φοῖβε** prim. s. Φ 436 448 hym. III 330 XXI 1 *Φ. ἄναξ ἑκάεργε* hym. II 79 tert. s. hym. I [20] 127 146 *- φίλε Φ.* Ο 221 Π 667 *- ἤϊε Φ.* Ο 365 Υ 152 hym. I 120. Cognomen Apollinis. De origine vocis Et. M. 796, 54 *καθαρός ἁγνός* cf. ib. 791, 1 *τὸ φοῖβον τὸ καθαρόν καὶ λαμπρόν* ib. 797, 1. Eandem expl. et alias reperies in Apoll. Soph. lex. Phot. Hes. schol. B ad Α 43, schol. ad Apoll. Rhod. II 301 Eust. 38, 1 1197, 28 Cramer An. Oxon. I p. 428 Plutarch. Mor. p. 993, 22. Ducunt a rad. skr. bhâ *φα* i. e. lucere Pott in Kuhn Z. V. 293 sq. L. Meyer et Grassmann ib. VI 293 et XII 118 Benfey W. L. II 102 Curtius Et.[4] p. 641. Goebel lexil. hom. I 41 sq. vertit ‚inspiratus' vel ‚purus' Doederlein Gloss. Nr. 2473 ducit a *φόβη* crinis. De natura Phoebi Heracl Alleg. c. 7 *ἀμελεὶ Φοῖβον αὐτὸν εἴωθε* (*Ὅμηρος*) *συνεχῶς ὀνομάζειν, οὐ μὰ Δία οὐκ ἀπὸ Φοίβης, ἣν Λητοῦς εἶναι μητέρα φασίν. — Φοῖβον οὖν ἀπὸ τῶν ἀκτίνων λαμπρὸν*

αὐτὸν ὀνομάζει, τὸ μόνον ἡλίῳ προσὸν ἐξ ἴσου κοινώσας Ἀπόλλωνι cf. Pott l. l. Atque Phoebi nomine lucis deum significari vid. ap. Goebel l. l. Ottfr. Müller Dor. I 301 sq. Preller gr. Myth. I 189 Welcker gr. Gött. I 535 Hartung Rel. d. Gr. u. Röm. IV 62.

φοινήεις (per paragogen a *φοινός* ductum putat Schuster Z. f. östr. G. 1859, 29, Leskien Curt. St. 2, 99, a *φοινη* substantivo, quod fingit, repetit Goebel de epith. in *εις* desin. p. 37) sanguinis colorem habens. *M* 202 220 *φ. δράκοντα* sch. BL ad 202 *ᾑμαγμένον· καὶ γὰρ ἤσθιεν αὐτόν*, Hes. *λεπιδωτὸν ὁ Ἀπίων φησί, οἱ δὲ φοίνιον, ἢ ἐρυθρὸν τῷ χρώματι, ἢ καταπληκτικόν, ἢ φονευτικόν* cf. Eust. 899, 59. referendum est ad colorem nativum v. *B* 308 *δράκων - δαφοινός*, minus bene intellegitur cruentatus cf. Lobeck Philol. 7, 304, Schuster Z. f. G. 1861, 716, Buchholz Hom. Real. I 2, 108. 341.

Φοίνῑκες (sing. num. *ξ* 288) Phoenices. *Ψ* 744 *Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον* (*ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον*) *ο* 415 *Φ. ναυσίκλυτοι - ἄνδρες | τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα ο* 419 *Φ. πολυπαίπαλοι ο* 473 *Φοινίκων ἀνδρῶν ν* 272 *Φοίνικας ἀγανοὺς ξ* 288 *Φοῖνιξ - ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς, | τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισιν ἐώργει.* Mercaturas et piraticam cum facerent atque adeo infantes et adulescentes vi abreptos venditarent, Homeri aetate omnibus Graecis erant satis cogniti, ut ex Ulixis narrationibus fictis *ν* 272 sq. *ξ* 288 sq. intellegitur. Quomodo et in Graecia et in aliis terris tum versati sint v. *ν* 272—285 *ξ* 288—297 *ο* 415—483 cf. Pierson Schiffart d. Gr. in d. hom. Zeit in Rhein. Mus. 1861 N. F. XVI p. 88 sq. 98 sq. 102 sq. 106 sq. Litzinger de ant. pop. mercatura, quatenus ex Hom. carm. cogn. progr. Essen 1866 I p. 6 sq. Movers ap. Ersch. u. Gruber. Sect. III part. XXIV p. 352 sq. 367 sq. Pauly Real. vol. V p. 1554 Buchholz hom. Real. I a 286 sq. Friedreich Real. 65 277 322 Forbiger A. Geogr. II p. 663 sq. De origine nominis, quod et a rutilo oris vel vestis colore et a priore ad mare Erythraeo sede (Eust. 1051, 62) ducitur cf. Hesych. Eust. 1310, 19; 456, 4; 671, 59 Et. M. 797, 11 Apoll. Soph. lex. Mueller Orchom. p. 119 adn. 1 Friedreich l. l. 332 Goebel lexilog. Hom. I 115 sq. Doederlein Gloss. Nr. 2213 ‚purpurarii'. Sed nomen ex Phoenicum ipsa lingua profectum esse docent Benfey W. L. II 109 Vaniček Fremdwörter d. gr. u. lat. Spr. p. 59 cf. Ohlhausen in rhein. Mus. N. F. VIII p. 335. de accentu v. s. *φοῖνιξ*.

Φοινίκην *δ* 83 *ξ* 291 *-ης* hym. in Bacch. fr. ap. Baum. XXXIV 9. Phoenicia, quo sese venisse Menelaus narrat, Ulixes simulat. De terrae natura et finibus Strab. XVI 756 sq. Buchholz hom. Real. I a p. 286 cf. s. v. *Φοίνικες*. De etym. Steph. Byz. s. v. *Χνᾶ· οὕτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο* et s. *Φοίνικες* in fin. De palma (*φοῖνιξ*) Graecos terram nominasse docet Movers ap. Ersch. u. Grub. S. III P. XXIV p. 319 cf. s. v. *Φοίνικες*.

φοινῑκόεις (*φοῖνιξ*) purpurae colore inductus, puniceus. *Ψ* 717 *σμώδιγγες - | αἵματι φοινικόεσσαι, K* 133 *ξ* 500 *φ* 118 *χλαῖναν - φοινικόεσσαν |*, Apoll. Lex. 165, 3 *πυρρὰν τῷ χρώματι*, h. Merc. 250 *φοινικόεντα - εἵματα.* secundam syllabam his l. metri causa corripi putat Duentzer JJb. 95, 355, sed *οε* cum synizesi legi potest. — v. l. *φοινικόεντα* fuit pro *σιγαλόεντα* (*ἡνία*) *Θ* 116 v. sch. A et *Θ* 137 v. Did. — Hes., Suid., Eust. 83, 11. 456, 1. 1051, 62, Goebel de epith. in *εις* desin. 5 37.

φοινῑκο-πάρῃος (*φοῖνιξ, παρειή* Berch comp. 13, Herzog JJb. 101, 294) puniceas genas habens, ap. Homerum de navibus, quarum latera puniceo collore illita sunt. *λ* 124 *ψ* 271 *νέας φ.* | sch. H *τὰς ἐν τῷ ἐρυθρῷ βάμματι κεχρωσμένας* cf. Eust. 1676, 26, Grashof Schiff. 15 sq., Schuster Z. f. G. 1861, 715.

Φοῖνιξ (de acc. s. v. *φοῖνιξ*). 1) nomen gentilicium *ξ* 288 v. s. *Φοίνικες*. 2) Europae pater *Ξ* 321 *Φοίνῑκος κούρη τηλεκλειτοῖο* sed in schol. A ad *Ξ* 317 *ἀθετοῦνται στίχοι ιά ὅτι ἄκαιρος ἡ ἀναρίθμησις τῶν ὀνομάτων. — καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει.* Erat autem Agenoris filius, Cadmi frater auct. Apollodor. III 1, 1 schol. ed. Dind. AB ad *M* 292 Paus. III 15, 8. aliter Asios ap. eund. VII 4, 1. cf. Teuffel in Pauly Real. s. v. 3) Amyntoris filius. *I* 427 *Φοῖνιξ*, 164 *Φ. - διίφιλος*, 690 *Φ. - γέρων*, 432 *Π* 196 *Τ* 311 *γέρων ἱππηλάτα Φ. - Ι* 621 659 223 *P* 555 *Φοίνῑκι - Ψ* 360 *ἀντίθεον Φοίνῑκα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο - Ι* 607 *Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, διοτρεφές - P* 561 *Φ. α. γ. παλαιγενές.* prim. sec. ultim. sede. Phoenix cum propter pellicem patris in odium eius venisset, ex Hellade in Phthiam confugit, ubi a Peleo benigne exceptus et Dolopibus praefectus est *I* 447—484. Idem Achillem infantem alebat, cum semper cibum potionemque in ipsius genibus sedenti praeberet ib. 485—495. Postea adulescenti comes datus est ad bellum a Peleo patre, ut efficeret oratorem verborum actoremque rerum ib. 438—443. Quae ut Achillis animum commoveret, ipse narravit, cum postremus verba faceret ab Agamemnone cum Ulixe et Aiace legatus missus cf. ib. 432 sq. His abeuntibus apud amicum remansit ib. 582—595; quartum enim eius navium agmen ad Troiam adducerat *Π* 196.

φοῖνιξ (dubitatur, quae significatio primaria statuenda sit. Movers d. Phoenicier II init. terrae nomen a palma repetit, Gesenius monum. Phoen. 388 a *φοῖνιξ* purpura reliquas significationes ductas putat cf. Doed. Gl. 2213, rectius Benf. W. II 109, Lucas qu. lexilog. 210 sq., V. Hehn Culturpfl. u. Hausth.² p. 517 a gentili, quod ex ipsius gentis lingua explicandum sit, palmam purpuramque nomen traxisse existimant) de accentu Herod. *π. διχρ.* 9, 6 *τὰ μέντοι εἰς ιξ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πάντα συστέλλει τὸ ι. ἐπὶ μέντοι γενικῆς πῇ μὲν φυλάττει τὸ ι συνεσταλμένον, πῇ δὲ ἐκτείνει* cf. Bekk. anecd. 1148, Choerob. ap. Theodos. *τὸ φοῖνιξ καὶ πέρδιξ καὶ τέττιξ ἐν μὲν ταῖς πλαγίαις ἐκτείνουσι τὸ ι, ἐν δὲ τῇ εὐθείᾳ συστέλλουσιν αὐτό*, et *τὸ φοῖνιξ καὶ κῆρυξ ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν προπερισπῶνται, δηλονοτι κατὰ τὴν εὐθεῖαν* cf. id. f. 123 et 245, Eust. 1557, 57, Schaefer ad Soph. Phil. 562 et ad poet. gnom. 315, Goettling Accentl. 254, Spitzner ad *B* 184 et *Ψ* 454, Hermann de emend. rad. gr. Gr. 71, Lob. parall. 411, Buttmann A. Gr. I p. 167 n., Kuehner A. Gr.² I p. 247, Misteli KZ. 19, 110. — 1) arbor punica i. e. Phoenix dactylifera L. (Dattelpalme) *ζ* 163 *Δήλῳ - Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ | φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα*, Hes. *περιφραστικῶς τὸν φοίνικα* cf. sch. EV ad l. Latona Apollinem Deli peperisse dicitur h. AD. [17] *ἀγχοτάτω φοίνικος* cf. ib. 117 *ἀμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πήχεε*, de ultima producta v. Ahrens Philol. 4, 596, Hartel H. St.³ 77.

eandem palmam commemorant Theophr. h. pl. IV 13, 2 et Plin. N. H. XVI 240. cf. etiam Lenz Botanik d. alten Gr. u. R. 332, Miquèl Hom. Flora 33, Euchholz flora Hom. 9, Buchholz Hom. Real. I 2, 213, Friedreich Real. 94, 711, V. Hehn Culturpfl. u. Hausth.[2] 231 sq. — 2) color puniceus *Δ* 141 *ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ* | *Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήιον ἔμμεναι ἵππων* | sch. AV *φοίνικι δὲ ἄνθει ὃ ἀπὸ τῆς πρίνου συλλέγουσι Τροιζήνιοι*, Paris. 2767 *τὸ φοινικὸν χρῶμα τὸ ἐκ καρποῦ φασι πρίνου, ὃ μάλιστα πολὺ ἅδεται συνάγειν Τροιζηνία καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ φόνος τὸ αἷμα* cf. E. M. 329, 11, Hes., Eust. 455, 46, *Z* 219 *H* 305 *ζωστῆρα - φοίνικι φαεινόν* | Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ φοινικῷ ἄνθει πεφωτισμένον, ὅ ἐστι κεχρωτισμένον* cf. Eust. 682, 43. 1030, 39 et 1051, 63 *φοῖνιξ τὸ φυτὸν ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ καρποῦ οὕτω λέγεται*, Hes. *φοινικίνῳ χρώματι λελαμπρυσμένον*, *O* 538 *νέον φοίνικι φαεινός* | sc. *λόφος* Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὸ σημαινόμενόν ἐστι νεωστὶ πεφοινιγμένος*, *ψ* 201 *ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν* | v. l. *ἶφι κταμένοιο* v. sch. H. — Loquuntur igitur veteres de hoc colore nunquam ut e murice hausto, sed a flore repetunt quercus ilicis. Quod enim in hac arbore invenitur insectorum genus (coccus ilicis, Kermeswurm) id pro arboris fructu vel, sicut Plinius, pro fruticis scabie habuerunt cf. Theophr. h. pl. III 7, 3. 16, 1. Dioscorid. IV 48 p. 260, Plin. N. H. IX, 41. XVI, 8, 12. XXII, 2, Strab. III 384. XIII 487. Atque huius coloris coccinei non minus quam purpurei usum Graeci a Phoenicibus videntur accepisse, quos iam ab antiquissimis temporibus utrumque novisse constat, atque hanc ob causam nomen ei indidisse *φοῖνιξ*. cf. etiam Beckmann Gesch. d. Erfindd. III 1—46, W. A. Schmidt Forschungen auf d. Gebiete des Alterthums Berl. 1842 I p. 100 sq., Lucas qu. lexilog. p. 210 sq. — 3) adiect. *φοῖνιξ* rufus *Ψ* 454 *ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φ. ἦν* sc. *ἵππος*, cf. E. M. 797, 20, Eust. 1310, 19. 1326, 31, Pappenheim Philol. Suppl. 2, 22. — Apoll. Lex. 164, 26 *τῶν πολλὰ δηλουσῶν ἡ λέξις. τὸ μὲν γὰρ δένδρον* (all. *ζ* 163) *καὶ τὸ κύριον ὄνομα, καὶ τὸν πυῤῥὸν χρώματι* (*Ψ* 454), *καὶ τὸ φοινικὸν ἄνθος* (*Δ* 141), *καὶ τὸ ἐθνικόν* cf. E. Gud. 555, 24. 46. 50. 556, 20, E. Or. 161, 18, Hes., Suid., Lucas qu. lexilog. 210 sq., Schuster Z. f. G. 1861, 715 sq., Gladstone Hom. and the Hom. age vol. III sect. IV, 446 (*φοινικόεις, φοινικοπάρῃος*).

φοίνιος (a rad. *φεν*, de *ι* primae syllabae v. Curt. Et.[4] 300, Legerlotz KZ. 8, 208, cf. Lucas qu. lexilog. 212, Benf. W. II 109) ruber. *σ* 97 *φ. αἷμα* Hes. *φοινόν, δεινόν, ἐρυθρόν*.

Φοίνισσα. *ο* 417 *ἔσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ* Phoenissa femina, Arybantis Sidonii filia, quae cum a Taphiis rapta, ab Eumaei patre veniisset, huius filium puerulum e domo elicitum Phoenicibus mercatoribus tradidit vendendum; ipsa autem a Diana necata est. cf. *ο* 417—430 ib. 465—484.

(**φοινίσσετο**) *K* 484 v. l. fuisse traditur pro *ἐρυθαίνετο* ap. Suid. et sch. Aristoph. pac. 302.

φοινός (*φεν* Doed. Gl. 2212, Lucas qu. lexilog. 212) sanguineus, ruber. *Π* 159 *πᾶσιν δὲ παρήιον αἵματι φ.* | sch. BL *πεφοινιγμένον ὑπὸ τοῦ αἵματος* cf. sch. Paris. 2894, Apoll. Lex. 164, 16, E. M. 797, 17, E. Gud. 555, 58, E. Or. 161, 18. 162, 24, Phot., Suid., Hes., Eust. 1051, 61. — 2) h. AP. 184 *λεῖπε δὲ θυμὸν* | *φοινὸν ἀποπνείουσ'* animam sanguinolentam cf. ib. 126 *πῆμα δαφοινόν*, Schuermann de aetate et gen. dic. h. in Ap. p. 10. Ilgen explicat: animam purpuream, ut *θυμὸς* ipse sanguine contineatur, Doed. Gl. 2212 coniecit *φ. ἀποπτύουσ'*, interpretatus: sanguinem evomens, ut sit pro substantivo usurpatum.

φοιτάω (ex *φοϝιταω*, rad. *φυ*, explicat Curt. Et.[4] 305, a rad. spi coniungere repetit Fick W.[2] 1079, a rad. vî pro *ϝοιταω* Christ L. 253, cf. etiam Benf. W. I 561, L. Meyer V. Gr. II, 8) prs. ind. *φοιτᾷ, φοιτῶσι(ν)*, ptc. *φοιτῶντε, φοιτῶσαι*, ipf. *ἐφοίτων, ἐφοίτα, ἐφοίτων, φοίτα, φοιτήτην* *M* 266 v. l. *φοιτείτην* cf. sch. L, Cram. ep. 191, 19, Eust. 904, 27, Lob. el. II, 69, Bekker H. Bl. I 49, 38, Curtius Stud. 3, 387, Verb. d. gr. Spr. I 356, *φοίτων*, ao. ptc. *φοιτήσασα* *Υ* 6. — eo, incedo. *Ω* 533 *φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν* | Hes. *ἔρχεται, βαδίζει κτλ.* | h. 19, 20 *φοιτῶσαι πυκνὰ ποσσὶν - μέλπονται* | celeri pedum motu, v. Baumeist., *I* 10 *φοίτα κηρύκεσσι - κελεύων* |, *ξ* 355 *οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες* | *φοίτων*, h. Merc. 205 *ὁδῖται*, | *τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλά*, | *φοιτῶσ'*. — accedit significatio loci *Γ* 449 *E* 528 *ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα θηρὶ ἐοικώς* (*πολλὰ κελεύων*) |, *N* 760 *Δηίφοβον* - | *φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος*, h. 19, 3 *ὅστ' ἀνὰ πίση* | - *φοιτᾷ*, *E* 595 *φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν*|, *O* 686 *ἐπὶ πολλὰ - ἴκρια νηῶν* | *φοίτα μακρὰ βιβάς*, *B* 779 *ἀρχὸν - ποθέοντες* | *φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν*, *λ* 539 *ψυχή* - | *φοίτα μακρὰ βιβᾶσα κατ' - λειμῶνα* |, v. l. *ᾤχετο* v. sch. H cf. La Roche H. U. 73, h. 19, 8 *φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήια*, cf. Guttmann hymn. Hom. hist. crit. p. 50, *Ξ* 296 *εἰς εὐνὴν φοιτῶντε*, *M* 266 *κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων* | *παντόσε φοιτήτην*, de forma v. supra, *Υ* 6 *πάντῃ* | *φοιτήσασα*, *ι* 401 |*βοῆς ἀίοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος* | cf. *κ* 119, *λ* [42] *οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος* |, *ω* 415 *οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς ἀΐοντες ἐφ. ἄ. ἄ.* | - *δόμων προπάροιθ'*, *μ* 420 *διὰ νηὸς ἐφοίτων*, h. Ven. 124 *πολλὴν δ' ἄκληρόν τε καὶ ἄκτιτον, ἣν διὰ θῆρες* | - *φοιτῶσι κατὰ - ἐναύλους* |. — transfertur ad aves *β* 182 *ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο* | *φοιτῶσ'* sch. MQS *τινὲς πωτῶντ'· ἀκυρότερον γὰρ ἐπ' ὀρνίθων τὸ φοιτᾶν*. — E. M. 797, 44 *σημαίνει τὸ ὁρμῶ καὶ παραγίγνομαι* cf. E. Gud. 225, 10. 556, 10. 14, Phot., Suid., Hes., Eust. 585, 13 (*ἠεροφοῖτις, φοιτίζω*).

φοιτίζω (*φοιτάω*) incedo. h. 26, 8 *φοιτίζεσκε καθ' - ἐναύλους* | *κισσῷ - πεπυκασμένος* cf. E. M. 63, 31. 727, 54, E. Or. 149, 21.

φολκός (cf. *φάλκης*, lat. falx, falco Curt. Et.[4] 169, Doed. Gl. 2476, Red. u. Aufs. II 205, Buttmann Lexil. I[4] 229, qui minus bene etiam lat. valgus contulit v. Curt. Et.[4] 473; Pictet Or. I 467, Benf. W. II 315, non bene ex *ὁλκός* qui pedes trahit explicat Lob. el. I 137. 502, cf. rhem. 60, aphaeresi ex *ἐφολκος* natum putat Pott E. F.[2] I 225 n., cf. etiam Ludwig KZ. 10, 449) valgus. *B* 217 *φ. ἔην* Thersites, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἅπαξ εἴρηται*, sch. A *ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος, ὅ ἐστιν ἐστραμμένος*. ita a veteribus omnibus explicatur: strabo cf. sch. BL, Apoll. Lex. 164, 17, E. M. 798, 2, E. Gud. 555, 34, E. Or. 159, 24, Cram. epim. 423, 26, Phot., Suid., Eust. 206, 17, Hes. *στραβός· οἱ δὲ λιπό-*

δερμον. at egregie Buttmann l. c. monens, hanc vim non convenire descriptionis initio, quippe quae a pedibus incipiens finiatur capite, valgum intellegendum esse evicit, v. etiam Naegelsb. ad l., de accentu cf. Herod. Cath. Pr. 148, 11.

φονεύς (φεν Curt. Et.^{4} 300) interfector. *I* 632 καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος | ποινὴν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος | v. l. φόνοιο, male cf. 634, genit. φονῆος rectius ad ἐδέξατο refertur quam ad ποινήν, *Σ* 335 Ἕκτορος μεγαθύμου σοῖο φ. | v. l. σεῖο, *ω* 434 παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας |.

φονή (φεν) caedes. *K* 521 ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν | Doederlein expl. ob volnera letalia, *O* 633 θηρὶ μαχήσασθαι - βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν | sch. BLV τῷ φόνῳ ἢ τῷ τόπῳ ἔνθα πεφόνευνται, posteriorem interpretationem comprobant E. M. 132, 25, E. Gud. 556, 25, Hes., Eust. 822, 6, posteriorem, quae verior est Suid. φονῇσι· τοῖς φόνοις. Doederl. etiam h. l. expl. propter bovem letaliter vulneratum, cf. etiam Lob. proll. 18 n. 24, de accentu Herod. Cath. Pr. 334, 15.

φόνος (φεν) 1) caedes, occisio. *Σ* 133 φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ |, *λ* 444 οὐ σοί γ' - φ. ἔσσεται ἔκ γε γυναικός |, *χ* 11 φ. δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ | μέμβλετο, *ω* 484 παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο | ἔκλησιν θέωμεν, *φ* 4 *ω* 169 φόνου ἀρχήν |, *ψ* 137 μὴ πρόσθε κλέος - φόνου κατὰ ἄστυ γένηται | - μνηστήρων, *λ* 416 πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας |, de v. l. v. La Roche, *χ* 380 φ. ποτιδεγμένω αἰεί |, *Ξ* 140 φ. καὶ φύζαν Ἀχαιῶν |, *υ* 246 οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή, | Τηλεμάχοιο φόνος, *π* 234 ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνον πέρι βουλεύσωμεν |, *β* 325 Τηλέμαχος φ. ἡμῖν μερμηρίζει |, *τ* 2 52 μνηστήρεσσι φ. σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων |, *δ* 843 Τηλεμάχῳ φ. αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὁρμαίνοντες |, *π* 379 οἱ φ. αἰπὺν ἐράπτομεν, *δ* 771 ὅ οἱ φ. υἷι τέτυκται |, *λ* 430 τεύξασα πόσει φ., *N* 783 φ. δ' ἤμυνε Κρονίων |, *P* 365 ἀλλήλοις - ἀλεξέμεναι φ. αἰπύν |, v. l. πόνον, *O* 116 τίσασθαι φ. υἷος, *ω* 470 τίσεσθαι παιδὸς φ., *Φ* 134 τίσετε Πατρόκλοιο φ., *I* 567 ἀχέουσ' - κασιγνήτοιο φόνοιο |, *Z* 107 λῆξαν δὲ φόνοιο |, *χ* 63 οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φ. | — de avibus *P* 757 κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φέρει φ. ὀρνίθεσσιν |. — iungitur cum synonymis *T* 214 μοὶ οὔ τι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν, | ἀλλὰ φ. καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν |, *B* 352 Ἀργεῖοι Τρώεσσι φ. καὶ κῆρα φέροντες |, cf. *δ* 273 *ϑ* 513, *Γ* 6 ἀνδράσι Πυγμαίοισι φ. καὶ κῆρα φέρουσαι | sc. γέρανοι, *E* 652 *Λ* 443 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φ. καὶ κῆρα - | ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι (ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι), *β* 165 τοῖσδεσσι φ. καὶ κῆρα φυτεύει | cf. *ρ* 82. — res, quae caedis causa est, denotatur *Π* 144 *T* 391 (ἀθ.) Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ - πόρε Χείρων | - φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν |, *φ* 24 αἳ δή οἱ - φ. καὶ μοῖρα γένοντο | sc. ἵπποι. — mire dictum est *Π* 162 ἐρευγόμενοι φ. αἵματος, sc. λύκοι, ubi cum sch. B exspectaveris αἷμα φόνου, recte ad sensum Damm: ructantes cruorem ex caesa a se fera. — semel plur. *λ* 612 (ἀθ.) ὑσμῖναί τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε |. — 2) cruor in caede effusus, ut Lat. caedes. *Ω* 610 ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φ., οὐδέ τις ἦεν | κατθάψαι, sch. B ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἐφονεύθησαν cf. Eust. 1367, 46, Liesegang de extr. Il. p. II, 10, *K* 298 βὰν ῥ' ἴμεν - | ἂμ φ., ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα |, *χ* 376 ἔξεσθε θύραζε | ἐκ φόνου εἰς αὐλήν cf. Eust. 1930, 59. — VV. LL. *B* 420 πόνον, E. Gud. 44, 16 φόνον, *Φ* 137 πόνοιο, v. l. φόνοιο, *Φ* 249 πόνοιο Aristarchus, φόνοιο Aristophanes, probat hoc Nauck h. l. itemque 137, *Φ* 525 πόνον, v. l. φόνον v. Hoffmann ad l., *X* 31 πόνος, Bothe coniecit φόνος, *Ψ* 806 de scriptura Aristophanis v. sch. V (Did.?), *λ* 439 δόλον, v. l. φόνον, *μ* 117 πόνος, v. l. φόνος cf. La Roche H. T. 343. — Hes. φόνος· ὁ διὰ σφαγῆς θάνατος, καὶ αὐτὸ τὸ φονεύειν. ἢ αἷμα cf. E. M. 250, 23. 798, 7, E. Gud. 556, 26, E. Or. 160, 15, Eust. 519, 5. 1728, 10.

φοξός (cum φώζω componit Buttmann Lexil. I^4 231, Curt. Et.^{4} 188 cf. φοξίχειλος ap. Simonidem, minus bene cum φύσκη, φύσκος Doed. Gl. 2478, etiam audaciora audet Pott E. F.^{2} II 322, cf. etiam Benf. W. I 163, Christ L. 222, Lob. el. I 137) cui caput in acutum desinit, cilo. *B* 219 φ. ἔην κεφαλήν Thersites, sch. Paris. 2556 ὀξυκέφαλος, sch. A εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῷ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης· αὕτη δέ, φησί, φοξίχειλος Ἀργείη κύλιξ. ἔνιοι δὲ κυρίως τὸν ἐπὶ τὰ φάη, τουτέστι τὰ ὄμματα, ἀπωξυμμένην ἔχοντα τὴν κεφαλήν. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον, sch. ABLV φοξὰ κυρίως εἰσὶ τὰ πυριρραγῆ ὄστρακα, φλοξά τινα ὄντα, cf. sch. Paris. 2776, Apoll. Lex. 164, 19, Cram. ep. 425, 20, E. M. 798, 17, E. Gud. 556, 43. 560, 20, E. Or. 159, 12, Phot., Suid., Hes. φοξός· λιπόδερμος, ὀξυκέφαλος, qui etiam φοῦσκος habet cf. Lob. el. 492, Eust. 207, 6, Athenae. XI, 480 D, Foes. Oecon. Hippocr. s. v., Galen. ad Epidem. 1164 D ἡ φοξὴ κεφαλὴ προμηκεστέρας τοῦ δέοντος ἔχουσα τὰς ἐξοχάς, ἤτοι γ' ἀμφοτέρας, ἢ τὴν ἑτέραν, ἢ μίαν ἔχουσα μόνην. de accentu v. Herod. Cath. Pr. 186, 25. — Doederlein significari putat hominem crasso obesoque capite, capitonem.

Φόρβας. 1) Lesbiorum rex *I* 665 Φόρβαντος. eius filiam Diomeden Achilles secum abduxerat. 2) Troianus, Ilionei pater *Ξ* 490 υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα | Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν. 3) Triopae filius. in Ap. Pyth. 33, ubi codd. ἢ ἅμα Φόρβαντι cet. Baumeister ἢ ὡς Φόρβαντα, Τριόπεω γένος, secutus Schneidewinum. Totus locus est corruptus, cui varie viri docti mederi studuerunt cf. Hermann ad l. Ilgen An. z. H. in Ap. P. 33 Baum. ad l. p. 146 sq. Recte Scheidew. (H. H. auf Apoll. p. 71) docuisse videtur, hoc loco non aemulum pugilatione interfectum (ut alii voluerunt cf. schol. AB ad *Ψ* 660), sed amasium Apollinis intellegendum esse. cf. Plut. Num. 4 Φόρβαντα ... ἐρωμένους Ἀπόλλωνος γεγονέναι μυθολογοῦσιν. Clementin. Homil. V 15 (coll. Potter. ad Protrept. p. 28) Hygin. poet. astr. II 14 Boeckh ad schol. Pind. p. 314 sq. Preller Dem. et Pers. p. 330 sq.

φορβή (cf. lat. herba pro ferba, a stirpe φερβ, rad. φερ Curt. Et.^{4} 301, Aufrecht KZ. 10, 157) pabulum. *E* 202 μή μοι δευοίατο φορβῆς | sc. ἵπποι, Herod. ὡς τροφῆς κτλ. cf. Cath. Pr. 307, 25, Eust. 539, 13. 19, *Λ* 562 ἐκορέσσατο φορβῆς | sc. ὄνος Eust. 862, 62 τὴν τῶν ἀλόγων λέγει τροφήν, h. Cer. 175 κορεσσάμεναι φρένα φορβῇ | sc. πόρτιες, Voss coniecit φορβῆς, sed cf. Franke. — Hes. βορά, τροφή, βοτάνη, βρῶσις cf. Suid., Phot., E. M. 780, 32.

φορεύς (φερ v. φέρω) gestator, baiulus. *Σ* 566 τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόωεν ἀλωήν |

cf. 568, sch. A οἱ φέροντες τοὺς βότρυς cf. E. M. 433, 41, Suid., Hes., Eust. 1163, 45.

φορέω (a stirpe nominali φορο, rad. φερ Curt. Et.[5] 300. 595, Verb. d. gr. Spr. I 342 cf. Fick W.[2] 135. 379) prs. ind. φορέεις, φορέει, φορέουσι(ν), ci. φορέῃσι(ν) ε 328 ι 10, opt. φορέοις, φοροίη ι 320, if. φορέειν, φορήμεναι Θ 310 v. Cram. ep. 342, 17 cf. Lentz Herod. II 354, 9 n., Curtius Verb. d. gr. Spr. I 271, φορῆναι Β 107 Η 149 Κ 270 ρ 224 cf. Eust. 185, 14, Allen Curt. St. 3, 269, Curtius ib. 382. 386, Brugmann ib. 4, 182, ptc. φορέουσα, φορέοντες, φορεούσας, ipf. ἐφόρει, ἐφόρεον cum synizesi legendum χ 476 cf. La Roche H. U. 15. 72, φόρει, φόρεον, iter. φορέεσκε(ν), φορέεσκον, ao. φόρησεν Τ 11. — porto, gesto 1) de rebus corporeis a) homines portant homines χ 448 νέκυας φόρεον cf. 437, ω 417 ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον v. s. v. ἐκ II, La Roche H. U. 248 οἰκόν δε volt legi. — b) homines portant vel gestant res. plerumque dicitur de vestimentis vel armis sim. Α 238 νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν | ἐν παλάμῃς φορέουσι |δικασπόλοι sc. σκῆπτρον, v. Spitzn., Β 107 Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι | sc. σκῆπτρον, Ο 530 θώρηξ | τόν ῥ' ἐφόρει cf. 533 ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν - | ἐς πόλεμον φορέειν, Ν 372 398 θώρηξ | - ὃν φορέεσκε, Δ 137 μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός cf. Eust. 454, 37, Bekker II ἐφόρειν quamquam sequitur digamma, Η 147 καὶ τὰ μὲν αὐτός - φόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος |, sc. τεύχεα cf. Κ 441 τὰ μὲν οὔ τι καταθνητοῖσιν ἔοικεν | ἄνδρεσσιν φορέειν, Η 149 δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι - φορῆναι |, Τ 11 τεύχεα - οἷ' οὔ πώ τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν |, Φ 31 ἱμᾶσιν, | τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ - χιτῶσιν |, Ν 407 ἀσπίδι - | τήν - δινωτὴν φορέεσκε, cf. Ο 646, Δ 144 πολέες τέ μιν ἠρήσαντο | ἱππῆες φορέειν sc. παρήιον ἵππων, Π 800 τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν | ᾗ κεφαλῇ φορέειν, sc. πήληκα, Ο 310 αἰγίδα, ἥν - Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν |, Κ 270 δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι | sc. κυνέην, φ 32 τόξον, τὸ πρὶν μέν ῥ' ἐφόρει - Εὔρυτος, φ 41 φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης | sc. τόξον, χ 185 σάκος - Λαέρτεω - ὃ κουρίζων φορέεσκεν |, ι 320 τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίη | αὐανθέν. — de aliis rebus, quae quis portare solet vel de repetita portatione Ζ 457 καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος, de genitivo cf. Hentze Philol. 28, 522, Κ 358 ὕδωρ ἐφόρει, ι 10 μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων | οἰνοχόος φορέῃσι, v. l. παρέχῃσι et προχέῃσι, ρ 224 θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι | Apoll. Lex. 165, 4 προσφέρειν, ν 368 ἆσσον πάντ' ἐφόρει, χρυσόν κτλ., v. l. ἔφερε, sch. Μ ἔφερε, παρεκόμιζεν, χ 456 ἐφόρεον δμωαί sc. purgamenta, h. Merc. 108 σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλά in tmesi, et eodem sensu quo φέρειν vel potius φέρεσθαι ο 127 δῶρον - τοὶ - δίδωμι | σῇ ἀλόχῳ φορέειν. — c) equi portant s. vehunt homines Β 770 ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον - Πηλείωνα | cf. Κ 323, v. Eust. 343, 32, 808, 64, Θ 89 ἵπποι - ἡνίοχον φορέοντες |, h. Ven. 211 ἵππους - τοί τ' ἀθανάτους φορέουσι |, de Β 767 v. s. 2). — d) venti et undae homines vel res portant Ε 499 ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει - κατ' ἀλωάς |, cf. E. M. 209, 2, μ 68 ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν | κύμαθ' ἁλός φορέουσι πυρός τ' - θύελλαι | auferunt, ε 328 ὡς δ' ὅτ' - Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας | ἂμ πεδίον, Apoll. Lex. 164, 34 διαφέρει, ζ 171 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι | νήσου ἀπ' Ὠγυγίης, ε 327 τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα | sc. σχεδίην. — δ 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον sc. τὸ τρύφος. — e) naves quid portant β 390 ὅπλα - τά τε νῆες - φορέουσιν |. — f) Θ [528] οὓς κῆρες φορέουσι - ἀπὸ νηῶν | v. Ariston. — 2) de rebus incorporalibus ρ 245 ἀγλαΐας - | τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, vituperat Geppert Urspr. II 152, v. l. ὑβρίζεις φορέων, τ 333 τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν | πάντας ἐπ' ἀνθρώπους cf. διά I b, Φ 337 φλέγμα κακὸν φορέουσα sc. θύελλα, Β 767 φόβον Ἄρηος φορεούσας | sc. ἵππους v. s. v. φόβος, de partic. cf. Classen Beob. 56. — VV. LL. Β 294 εἰλέωσι, v. l. φορέωσι, Κ 306 pro volg. Zenodotus et Aristophanes αὐτούς (καλούς), οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα | v. Did. cf. Nauck Ar. 36, Duentz. Zenod. 148, Ribbeck Philol. 9, 68, Ρ 23 φρονέουσιν, v. l. φορέουσιν, ι 429 φέρεσκε, v. l. φόρεσκε. — cf. etiam E. Gud. 113, 9, Phot., Suid., Lob. rhem. 151, ad Phryn. 585, Thiersch Gr. § 123 n., Buttmann A. Gr. § 112 n. 2.

(**φορητός**) pro κηρεσσιφορήτους Θ 527 v. l. fuit κήρεσσι φ. v. Herod. ad l., Hes., E. M. 209, 2, Classen Beob. 67.

Φόρκυν s. **Φόρκυς** (υν gen. ῡ longo Choroeb. in Theodos. 223, 7 cf. Lehrs ad Herod. p. 349, υς nom. υ longo Β 862 cf. schol. ad hunc locum, qui in schol. AB ad Ν 793 Φόρκυς δ' αὖ legitur. de nomin. dupl. forma v. ap. Eust. 364, 43 τὸ Φόρκυς κύριον διὰ τοῦ σ λεχθέν, οὐ διὰ τοῦ ν, οὗπερ ἡ γενικὴ Φόρκυος ἂν εἴη (sed accus. Φόρκυνα Ρ 312) τὸ δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ Φόρκυνος θυγατὴρ ἀπὸ τοῦ Φόρκυν κλίνεται cf. ib. 1108, 15 Choroeb. l. l. p. 282 283 Suid.). 1) Phaenopis filius, Phrygum dux, ab Aiace Telamonio necatus. Β 862 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε - τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, Ρ 218 318 Φόρκυν Ρ 312 Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα, δαΐφρονα Φαίνοπος υἱόν sc. τύψεν. 2) numen maris α 72 (Θόωσα - νύμφη) Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος ν 96 Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμήν, ἁλίοιο γέροντος, | ἐν δήμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ | ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι, | αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα | ἔκτοθεν· ἔντοσθεν δέ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσι | νῆες ἐύσσελμοι, ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται. αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη, ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον κτλ. νυμφάων, ν 345 Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμήν, ἁλίοιο γέροντος. Is portus in quo expositus est a Phaeacibus Ulixes, ubi fuerit, multi studuerunt explorare, quamquam ipse Strab. prol. p. 59 de propinquo nympharum specu dicit: ἐν τῇ δὲ Ἰθάκῃ οὐδέν ἐστιν ἄντρον τοιοῦτον οὐδὲ Νυμφαῖον, οἷόν φησιν Ὅμηρος· βέλτιον δὲ αἰτιᾶσθαι μεταβολὴν (sed cf. Bursian Geogr. v. Gr. II 370 Welcker Götter. I 658) ἢ ἄγνοιαν ἢ κατάψευσιν τῶν τόπων κατὰ τὸ μυθῶδες. unde sequi videtur, etiam Phorcynis portum non ad veram insulae naturam descriptum esse. Et profecto ea descriptio in permultos scopulosarum insularum portus quadrat cf. schol. ad ν 96. Omnes autem locos ipsum vidisse et explorasse poëtam nemo est quin neget, si animo reputet rationem navigandi qualis describitur in carminum Hom. l. l. γ δ saep. cf. Völcker hom. Geogr. p. 127 sq. De ea re universa v. ap. Lehrs in Ar. studiis[2] p. 244 sq. Ne satis quidem constat, in qua Ithacae insulae parte ipse poëta portum illum esse

situm animo cogitaverit cf. Völcker hom. Geogr. p. 61 sq. et Kruse Hellas II 2 p. 387, praesertim cum Phaeacia terra ex hominum conspectu remota non certo sciamus, unde Ulixes venerit. Alii igitur in ora occidentali, ubi nunc est portus qui vocatur Dexias, alii in parte ad septentriones spectante, ubi hodie Frikiaes est, alii in meridionali ponunt, quos omnes refellisse videntur Hercher, Homer u. d. Ithaka der Wirklichkeit in Hermes 1866 I p. 263—280, inprim. p. 270 274 278 Bursian l. l. II p. 368 sq. 370. Praeterea qui de ea re disseruerint v. s. *Ἰθάκη* et ap. Bursian l. l. p. 366 adn. 4. Deus autem, a quo portus nomen accepit cf. schol. ad *ν* 96, auctoribus Hesiod. th. 237 Apollod. I 20, 6 filius erat Ponti et Terrae, frater Thaumantis, Nerei, Eurybiae, Ketonis. De nominis origine et de natura dei sententias doctorum diversas v. ap. Goebel lexil. Hom. I 576 sq. qui ‚Portunus‘ vertit. cf. Et. M. 798, 36 Eust. 1735, 24; 1392, 54 G. Hermann opusc. II 179 Schoemann opusc. II 181 sq. Böttcher z. hom.-hesiod. Wortforsch. Dresden 1848 p. 27 Preller gr. Myth.[3] I 459 sq. cum adn. Ludwig in Kuhn. Z. X 449 Sonne ib. XV 97 Duentzer ad *ν* 96 Hartung Rel. d. Gr. u. Röm. II 46 120 Welcker Gr. Götterl. I 645 sq.

φόρμιγξ (*φρεμ* rad., cf. *βρέμω*, inesse suspicatur Curt. Et.[4] 519 conferens skt. bhram, altn. brim, lat. fremere, cf. id. 289. 524, cum skt. svar componit Benf. W. I 461) cithara. *φ* 406 *ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς | ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδήν, | ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐυστρεφὲς ἔντερον οἰός |*, *Α* 603 *οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτός - | οὐ μὲν φ. περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων |*, sch. Paris. 2556 *κιθάρας κτλ.*, cf. sch. Coisl. 387, *Ω* 63 *ἐν δὲ σὺ τοῖσιν | δαίνυ' ἔχων φ.*, idem, h. AP. 5 *εἶσι δὲ φορμίζων Λητοῦς - υἱός | φ. γλαφυρῇ πρὸς Πυθώ*, ib. 6 *τοῖο δὲ φ. | χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχει ἱμερόεσσαν |*, ib. 337 *ἦρχε δ' ἄρα σφιν - Ἀπόλλων | φ. ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἐρατὸν κιθαρίζων, | καλὰ καὶ ὕψι βιβάς*, h. Merc. 506 *τερπόμενοι φόρμιγγι* Mercurius et Apollo, ib. 64 *τὴν μὲν κατέθηκε - | φ. γλαφυρήν* Mercurius, *Ι* 186 *τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φ. λιγείῃ, | καλῇ δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν |*, *Ι* 194 *ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς | αὐτῇ σὺν φ.*, *Σ* 569 *τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάις φ. λιγείῃ | ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν | λεπταλέῃ φωνῇ* v. s. v. *λίνος*, *Σ* 495 *κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν | αὐλοὶ φ. τε βοὴν ἔχον*, h. Ven. 19 *τῇ ἅδε τόξα - | φόρμιγγές τε χοροί τε*, Dianae, *ρ* 270 *ἐν δέ τε φ. | ἠπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην |*, *θ* 99 *δαιτὸς κεκορήμεθα θυμόν - | φ. θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι*, *φ* 430 *ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι | μολπῇ καὶ φ.· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός |*, *ρ* 262 *περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ | φ. γλαφυρῆς· ἀνὰ γάρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν | Φήμιος*, *χ* 332 *ἐν χείρεσσιν ἔχων φ. λίγειαν |* idem cf. *χ* 340 *φ. γλαφυρὴν κατέθηκε*, *ψ* 133 *ὁ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φ. λίγειαν | ἡμῖν ἡγείσθω - ὀρχηθμοῖο |*, *ψ* 144 *ὁ δ' εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς | φ. γλαφυρήν, ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσεν | μολπῆς - καὶ ὀρχηθμοῖο |*, *θ* 67 *κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φ. λίγειαν | αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι |* Demodoco, cf. 105, *θ* 254 *Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα - φ. λίγειαν | οἰσέτω*, *θ* 257 *οἴσων φ. γλαφυρήν*, v. l. *λιγυρήν* cf. La Roche H. U. 50, *θ* 261 *φέρων φ. λίγειαν | Δημοδόκῳ*, *θ* 537 *Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φ. λίγειαν |*, h. 21, 3 *σὲ δ' ἀοιδὸς ἔχων φ. λίγειαν | - πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν ἀείδει |* Apollinem. — Utrum nomine an re differat a *κίθαρις*, ex Homero non intellegitur. In hymno Merc. idem instrumentum quod 64 506 *φόρμιγξ* vocatur, nominatur *κίθαρις* 499. 509. 515, *λύρα* 423. veteres volgo explicant *κιθάρα* cf. Apoll. Lex. 164, 23, E. M. 798, 41, E. Gud. 556, 51. 557, 6, E. Or. 159, 3, Suid., Eust. 1586, 45; Hes. *κιθάρα ἡ τοῖς ὤμοις φερομένη*, Bekker anecd. 1096 *φόρμιγξ* pro *κιθάρα* Siculorum esse dicitur. cf. etiam Duentzer d. hom. Fragen 157, Forkel Gesch. d. Musik I 250, de Jan de fidibus Graecorum Berol. 1859 p. 5 sq. (*φορμίζω*).

φορμίζω (*φόρμιγξ*) citharam pulso, cithara cano. *Σ* 605 *δ* [18] *μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός | φορμίζων*, Aristarchus delevit l. priore (certe etiam posteriore) v. Athenae. 181 C cf. Friedlaend. Ar. ad *Α* 474, *α* 155 *θ* 266 *ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν |* sch. E *τὰς χορδὰς ῥυθμίζων κτλ.*, h. AP. 4 *εἶσι δὲ φορμίζων Λητοῦς - υἱός | φόρμιγγι - πρὸς Πυθώ*. — Hes. *φορμίζειν· κιθαρίζειν* cf. E. M. 798, 43.

φορτίς (a rad. *φερ* v. *φέρω*) oneraria. *ε* 250 *ι* 323 *νηός - | φορτίδος εὐρείης* sch. PV *φορταγωγοῦ, τῆς καὶ ὁλκάδος καλουμένης* cf. Apoll. Lex. 164, 33, E. Gud. 556, 58, Suid., Hes., Eust. 1533, 13, de accentu Herod. Cath. Pr. 103, 2. — cf. etiam Brieger Philol. 29, 202.

φόρτος (a rad. *φερ* v. *φέρω*. Fick W.[2] 1064 comparat skt. bhṛtha, zd. baretha, an. burdhr, cf. Benf. W. II 107) onus navis. *θ* 163 *φόρτου - μνήμων* sch. H *ἔμπειρος τῶν φορτίων, ὡς λέγομεν νῦν ὁ ναύκληρος*, Gl. H *τῶν πρὸς ὁδοιπορίαν* cf. EPV, *ξ* 296 *ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι |* cf. Apoll. Lex. 165, 1, Cram. epim. 424, 17, E. M. 798, 46, E. Or. 162, 11, Hes., Poll. On. 1, 99, Eust. 1034, 12. 1469, 47.

φορύνω (pariter atque *φορύσσω* cohaerere videtur cum *φύρω*, lat. conforio Froehde KZ. 18, 261, Lucas qu. lexilog. 155, Benf. W. II 82) polluo. *χ* 21 *σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο*, E. M. 799, 4 *ἐμολύνετο, ἐφορύνετο τῷ αἵματι* cf. E. Gud. 434, 19, Hes., Suid., Cram. ep. 313, 5, Eust. 1917, 13. 42, Lob. rhem. 245.

φορύσσω (v. *φορύνω*) contamino. *σ* 336 *φορύξας αἵματι πολλῷ |* sch. BQ *μολύνας, αἱμόφυρτόν σε ποιήσας* cf. Apoll. Lex. 164, 24, Hes., Suid., Eust. 1849, 16. 1917, 42 (*αἱμοφόρυκτος*).

(**φόωντα**) *τόξα φ.* nonnulli scripserunt *Ζ* 322 pro *τόξ' ἀφ.* explicantes *λαμπρύνοντα* v. sch. LV, Zonar. Lex. 1821, E. M. 178, 31.

φόως v. *φάος*.

φραδής (*φραδ* v. *φράζω*) prudens. *Ω* 354 *φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται |* Apoll. Lex. 165, 6 *συνετοῦ, δυναμένου ἐπιφράσασθαι, ὅ ἐστιν ἐπινοῆσαι* cf. sch. BM, E. M. 799, 6, Suid., Hes., Eust. 1354, 14. 1411, 40, de accentu Herod. ad *Ε* 9. — Doederlein Gl. 949 coniecit *ἀφραδέος* explicans: imprudentis animi opus patratum est, quod sit *ἅπαξ λεγ.* alibi non inventum (sed cf. Hes. *φραδῶς· φραστικῶς*) et paucissima adiectiva simplicia cadant in *ής*, et quod non conveniat loco. sed inesse videtur sensus: rerum status ita comparatus est, ut mens requiratur prudens cf. etiam Geppert Urspr. II 109, Lob. parall. 161, Schuster üb. d. crit. Benutz. d. hom. Adj. 12, Heerdegen comp. 44 (*ἀ-, ἀρι-, δολο-, κακο-, περιφραδής, ἀ-, εὐ-, περιφραδέως*).

Φραδμονίδης (*φράδμων*). Phradmonis filius,

Agelaos, Troianus, a Diomede ad ipsa castra Graecorum trucidatus Θ 257 (Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν) Φραδμονίδην Ἀγέλαον. De origine cf. Friedlaender Homonymie in Jahrb. f. Phil. vol. 71 p. 524 sq.

φραδμοσύνη (φράδμων) consilium, prudentia. h. AD. 99 ἧστο γὰρ ἄκρῳ Ὀλύμπῳ | Ἥρης φραδμοσύνῃ -, ἥ μιν ἔρυκε. Hes. σκέψις, βουλή, νόησις.

φράδμων (φραδ v. φράζω) peritus, qui facile agnoscit et discernit. Π 638 οὐδ' ἂν ἔτι φ. περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα - | ἔγνω, ἐπεὶ κτλ. Did. Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικήν, Σαρπηδόνι δίῳ, quod explicat Nican. οὐδὲ ὁ πάνυ γνώριμος καὶ συνήθης τῷ Σαρπηδόνι ἠδύνατο γνωρίσαι αὐτόν, utrumque confundit sch. BD, Apoll. Lex. 165, 11 ὁ ἔμπειρος καὶ ἐπιγνῶναι δυνάμενος, cf. sch. Paris. 2894 ad l., E. M. 799, 15, E. Gud. 557, 12, Suid., Hes., Eust. 1079, 42. 1411, 41 (ἀ-, συμ-, φραδμοσύνη).

φράζω (φραδ stirpem ex πρατ explicare conatur Curtius KZ. 4, 237, Et.[4] 660 comparans lat. pret in vocc. interpres, interpretari, lit. prat, prantù, prótas, goth. frahts, dubitant Lottner KZ. 11, 163, Zeyss ib. 20, 449, cum skt. pravad componit Christ L. 186 cf. Benf. W. I 363, sed v. Curt. Et.[4] 109, cf. etiam L. Meyer V. Gr. I 99, Doed. Gl. 947) prima syllaba non producitur in ἐφράζετο h. AP. 210 cf. La Roche H. U. 10. — act. ao. 1 ἔφρασε(ν) h. Ven. 128 Merc. 442, φράσε λ 22, ao. 2 red. ἐπέφραδον cf. E. M. 356, 6, ad praesens quoddam πεφράδω refert Duentzer ad μ 68 cum Eust. 1044, 31, ab ἐπιφράζω repetit Thiersch Gr. § 232, ἐπέφραδε(ν), πέφραδε, opt. πεφράδοι Ξ 335, if. πεφραδέμεν η 49, πεφραδέειν τ 477, ipv. πέφραδε α 273 ϑ [143] cf. Eust. 1416, 46. — med. prs. ind. φράζεαι, φράζονται, ci. φραζώμεθα, φραζώμεσθ' Ι 112 β 168, φράζωνται, opt. φραζοίμεθα, if. φράζεσθαι, if. φράζεο, φράζευ Ι 251 δ 395 ν 376 π 257 cf. La Roche H. U. 72, Z. f. oestr. G. 1864, 88, φραζέσθω, φράζεσθον Υ 115, φράζεσθε, ipf. ἐφράζετο, φράζετο, φραζέσθην ν 373, φραζόμεθ' γ 129, iter. φραζέσκετο h. AP. [168], fut. φράσσομαι et φράσομαι, φράσσεται α 205, φράσεται ψ 114, φρασσόμεθ' Ι 619 ψ 140, φράσσονται, ao. ἐφρασάμην, ἐφράσσατο, ἐφράσατο γ 289 δ 444 ultima producta (sequitur μέγ' et λιγέων) cf. Duentz. JJb. 95, 361 sq., La Roche H. U. 50, Hartel H. St.[2] 77, et h. Merc. 354 (sequitur βροτός), ἐφράσαθ', ἐφράσσαντο, φρασάμην, φράσσατο et φράσατο, φράσσαντο, ci. (correpta media) φράσσομαι π 238, φράσσεται ω 217, if. φράσσασθαι, ipv. φράσαι, ptc. φρασσάμενος h. Merc. 284. — pass. ao. ἐφράσθης τ 485 ψ 260. — I. act. indico 1) c. accus. η 49 δόμος, ὅν με κελεύεις | πεφραδέμεν, κ 111 ο 424 πατρὸς ἐπέφραδεν - δῶ |, λ 22 χῶρον - ὃν φράσε Κίρκη |, α 444 ὁδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη | sch. S ἐβουλεύσατο, εἶπεν, ἐσήμανεν αὐτῷ, postremum recte, ϑ [142] πέφραδε μῦθον omiserunt versum Zenod., Aristoph., Aristarchus v. sch. H cf. Duentz. Zenod. 173, Lehrs Ar.[2] 86, neque vero quia vocabuli significatio absona visa, ut iudicat Nitzsch ad l., h. Merc. 442 ἔφρασε - ἀοιδήν | docuit. — cum ptc. τ 477 Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν - | πεφραδέειν ἐθέλουσα - πόσιν ἔνδον ἐόντα. — accedit dat. pers. Ξ 500 ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν | πέφραδέ τε Τρώεσσι καί - ἔπος ηὔδα | sc. κάρη, monstravit caput Troianis, de Aristarcho v. Did. et Ariston. cf. Ribbeck Philol. 8, 667, v. etiam s. v. φή, Ξ 335 εἴ τις νῶι - εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι - | πεφράδοι Apoll. Lex. 131, 6 διασημάνειεν. ὁ δὲ Ἀπίων [ἂν] εἴποι, τοῦ Ἀριστάρχου σεσημειωμένου ὅτι τὸ φράσαι οὐδέποτε ἐπὶ τῷ εἰπεῖν τάσσεται cf. Hes., § 3 ἢ οἱ Ἀθήνη | πέφραδε - ὑφορβόν, τ 250 ψ 206 ω 346 σήματ' ἀναγνούσῃ (ἀναγνούσης, ἀναγνόντος), τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς |, α 273 μῦθον πέφραδε πᾶσι indica quid velis cf. Lehrs Ar.[2] 85, h. Cer. 476 ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν |, Λ 795 Π 37 καί τινά οἱ (τοι) πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε - μήτηρ | sc. θεοπροπίην, Zenod. omisit Λ 794—5 v. Ariston. cf. Duentz. Zenod. 168, Π 51 οὔτε τί μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε - μήτηρ |. — 2) sententia inde pendente a) τ 557 τοὶ αὐτὸς Ὀδυσσεὺς | πέφραδ' ὅπως τελέει. b) inf. Κ 127 ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι | ita Aristarchus, Zenodotus μὶν pro σφὶν v. Ariston. cf. Ribbeck Philol. 8, 666, alii ἠγερέεσθαι, male. est: indixi, iussi. aliter if. accipiendus est ϑ 68 ἐπέφραδεν χερσὶν ἑλέσθαι | sch. EV ἐσήμανεν, ἵνα ἀνέληται ταῖς χερσίν cf. Q et V est: indicavit ei citharam vel locum citharae ita ut manibus eam prehendere posset. — if. supplendus est Ψ 138 ὅτε χῶρον ἵκανον ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς, | κάτθεσαν, sc. κατατιθέναι. — 3) abs. κ 459 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε - Κίρκη |. supplendum videtur non tam ἰέναι quam ὁδόν cf. etiam Bekker H. Bl. II 28, 22, h. Ven. 128 ἐπειδὴ δεῖξε καὶ ἔφρασεν sc. Anchisen vel locum ubi A. versabatur. — II. med. 1) cerno, dignosco. a) c. accus. Ψ 450 πρῶτος δ' Ἰδομενεύς - ἐφράσαθ' ἵππους |, Ψ 453 φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα |, Ο [671] Ἕκτορα δ' ἐφράσσαντο - καὶ ἑταίρους |, alii δὲ φρ., v. etiam Ariston., Schoemann op. III 5, paraphr. ἐθεάσαντο, δ 71 φράζεο - | χαλκοῦ τε στεροπὴν κτλ., ρ 161 (ἀθ. v. sch. Q. Vind. 133) οἰωνόν - ἐφρασάμην, Hes. συνῆκα, ἔγνων, h. Ven. 84 Ἀγχίσης δ' ὁρόων ἐφράζετο θαύμαινέν τε | εἶδός τε μέγεθός τε καὶ εἵματα, ubi Koechly coni. ep. III 12 coniecit: φρεσὶν ἄζετο, sed v. Baumeist., κ 453 ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τ' ἐσάντα | v. l. τὲ πάντα et τὲ θυμῷ, sch. V ἐπέγνωσαν, cf. H et M, Nitzsch ad l., Ω 352 τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο, sch. BMV ἐν φρεσὶν εἶδε, συνεῖδε, διέγνω, φ 222 ἐπεὶ εἰσιδέτην καὶ ἐφράσσαντο ἕκαστα |, τ 501 εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἑκάστην |, h. AP. 237 φράσσασθαι μέγα θαῦμα καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι |, ψ 75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην, sc. οὐλήν, ω 331 οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν | vituperat Duentzer, ω 217 αἴ κέ μ' ἐπιγνώῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν |, ω 391 ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ |, h. Cer. 313 εἰ μὴ Ζεὺς ἐνόησεν ἑῷ τ' ἐφράσσατο θυμῷ |. — χ 129 τὴν δ' Ὀδυσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει - ὑφορβὸν | sc. λαύρην, observare, sch. Q τηρεῖν, φυλάσσειν. — accedit ptc. Κ 339 τὸν δὲ φράσατο προσιόντα sch. D εἶδεν, ἐνόησεν, cf. sch. Paris. 2681, Classen Beob. 148, h. Merc. 354 τὸν δ' ἐφράσατο βροτὸς ἀνὴρ | εἰς Πύλον - ἐλῶντα βοῶν γένος. — b) sententia inde pendente χ 158 φράσαι ἤ τις ἄρ' ἐστι γυναικῶν ἢ τάδε ῥέζει | ἢ κτλ., sch. Q τὸ φράσαι οὐ μόνον ἐπὶ ψυχικῆς ἐννοίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὄψεώς φησιν ὁ ποιητής, Ξ 482 φράζεσθ' ὡς ὕμιν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει | ἔγχει ἐμῷ, h. Ven. 177 φράσαι, εἴ τοι ὁμοίη ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι |. — 2) considero, mecum reputo; excogito. a) abs. Ε 440 φράζεο, Τυδείδη,

καὶ χάζεο, Ξ 470 φράζεο, Πουλυδάμα, καί μοι -ἐνίσπες |, Ω 354 φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται |, π 257 εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, | φράζευ, ὅ κεν κτλ., v. l. φράζε' et φράζε, π 312 σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα |, Σ 254 ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι sch. A οὐδέποτε τὸ φράσαι ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν ὁ ποιητὴς τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς διανοίας. ἔστιν οὖν περισκέψασθαι, τῇ διανοίᾳ μάλα περισσῶς βουλεύσασθαι cf. Eust. 1142, 19, Hoffmann Unters. 1, 9, 11, B 14 31 68 οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφίς - | ἀθάνατοι φράζονται sch. ABDL διχογνωμονοῦσι, διάφορα φρονοῦσιν cf. Paris. 2556. — b) c. accus. ρ 279 ν 43 ψ 122 h. AP. 350 τὰ δέ (τό, τά) σε φράζεσθαι ἄνωγα |, Π 646 φράζετο θυμῷ | πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων | ἢ - ἢ κτλ., Λ 554 μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα |, ε 188 τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ | αὐτῷ μηδοίμην sch. PQ τοσαῦτά σοι νοῶ καὶ συμβουλεύω, οσα κτλ., P 634 712 φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην, | ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν ἠδὲ κτλ., I 423 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω, | ἥ κε - σόῳ, Σ 313 ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν |, I 426 ἥδε (sc. βουλή) - ἣν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ κτλ., de hiatu cf. Ahrens Philol. 6, 12, O. Meyer Qu. Hom. 106, λ 510 ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς |, h. AP. [168] πυκινὰς φραζέσκετο βουλάς | v. Baumeist., M 212 μοί - | ἐσθλὰ φραζομένῳ, O 234 (ἀθ.) φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, | ὥς κε - ἀναπνεύσωσι, δ 395 φράζευ - λόχον - γέροντος |, ψ 114 τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον |, δ 699 πολὺ μεῖζον καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο | μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων |, δ 529 δολίην ἐφράσσατο τέχνην |, δ 444 ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ |, γ 289 στυγερὴν ὁδόν - Ζεύς | ἐφράσατο cf. ξ 236. — accedit dat. pers. Ψ 126 ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς | φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον ἠδὲ οἷ αὐτῷ |, destinaverat, ν 373 φραζέσθην μνηστῆρσιν - ὄλεθρον | sch. Q ἐβουλεύοντο cf. π 371, β 367 τοὶ αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω, | ὥς κε δόλῳ φθίῃς, sch. S χαλεπὰ βουλεύσονται, γ 242 (ἀθ.) οἱ ἤδη | φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα cf. ω 127. — c) sententia inde pendente α) ὅπως c. ind. fut. Υ 115 φράζεσθον - | ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅ. ἔσται τάδε ἔργα |, Ξ 3 φράζεο - ὅ. ἔσται τάδε ἔ. |, Δ 14 Ξ 61 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅ. ἔσται τάδε ἔ., | ἤ ῥ' αὖ πόλεμον - ὄρσομεν ἤ κτλ., (εἴ τι νόος ῥέξει), cf. ρ 274, I 251 φράζευ ὅ. Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ | v. l. ἀλεξήσῃς, ν 376 φράζευ, ὅ. μνηστῆρσιν - χεῖρας ἐφήσεις | pro ci. ao. habet ἐφ. Savelsberg Symb. philol. Bonn. 511. — accedit κὲ P 144 φράζεο νῦν ὅ. κε πόλιν - σαώσεις | v. l. σαώσῃς rec. Baeumlein cf. praef. Il. p. XLII. — sequitur ci aor. ν 365 ψ 117 φραζώμεθ' ὅ. ὄχ' ἄριστα γένηται |. — opt. γ 129 νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ | φραζόμεθ' Ἀργείοισιν ὅ. ὄχ' ἄριστα γένοιτο |, ubi dativus Ἀργ. melius cum iis quae sequuntur coniungitur quam cum φρ. — sequitur ci. adiuncto κὲ I 680 αὐτὸν σὲ φράζεσθαι ἄνωγεν, | ὅ. κεν νῆας τε σόῳς κτλ., α 269 σὲ δὲ φρ. ἄνωγα, | ὅ. κε μνηστῆρας ἀπώσεαι, ubi alii ἀπ. pro futuro habent, cf. etiam Friedlaend. anall. 477, α 294 φράζεσθαι - κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, | ὅ. κε μνηστῆρας - κτείνῃς cf. Friedlaend. anall. 478. — β) ὥς κεν c. ci. I 112 φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν - πεπίθωμεν |, β 168 φραζώμεσθ' ὥς κεν καταπαύσομεν, α 205 φράσσεται ὡς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν | Hes. ἀσφαλίζεται, πληροῦται, ἀντέχεται. — γ) εἰ c. ind. fut. A 83 σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις | Hes. διανοήθητι, σκέψαι, Zenod. φρᾶσον scripsit, Ariston. μᾶλλον δὲ τὸ φράσαι ἁρμόζει cf. Herod. ad A 302, Apoll. Lex. 165, 7, E. Gud. 557, 32, Duentzer Zenod. 76, Doed. Gl. 947, Lehrs Ar.[2] 85, Ribbeck, Philol. 9, 43, κ 192 φραζώμεθα - | εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, v. l. φρασσώμεθα. — δ) ἢ - ἢ c. ind. fut. X 174 φράζεσθε - καὶ μητιάασθε, | ἠέ μιν - σαώσομεν, ἦε κτλ. — accedit κὲ π 238 κατὰ θυμόν - μερμηρίξας | φράσσομαι, ἤ κεν νῶι δυνησόμεθ' - ἦ καὶ διζησόμεθ', π 260 φράσαι ἤ κεν νῶιν Ἀθήνη - | ἀρκέσει, ἦε - μερμηρίξω | ubi ἀρκ. est fut., μερμ. ci. ao., Ameis etiam ἀρκ. pro c. ao. habet secutus Savelsbergium l. c. — c. ind. aor. ο 167 φράζεο - | ἢ νῶιν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἦε σοὶ αὐτῷ |. — c. ci. prs. addito κὲ I 619 φρασσόμεθ' ἤ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἦ κε μένωμεν |. — ε) μή c. c. prs. E 411 φραζέσθω, μή τίς οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται |, videat, ne, Π 446 φράζεο, μή τις - θεῶν ἐθέλῃσι κτλ. — c. ci. ao. X 358 φράζεο - μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι |, O 163 φραζέσθω - κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, | μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ | μεῖναι, ρ 595 φράζεο θυμῷ, | μή τι πάθῃς, h. AP. 147 b φράζεο -, μή τοί τι κακὸν μητίσομ' ὀπίσσω |. — ζ) ψ 140 ἔνθα - | φρασσόμεθ', ὅττί κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ |, AP. 210 κατὰ θυμὸν ἐφράζετο - | οὕστινας εἰσαγάγοιτο. — η) if prs. I 347 φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι - πῦρ | cogitet, aor. T 401 φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα, ubi σαωσ. non est if. fut., sed forma epica if. aor. — ϑ) acc. c. if. λ 264 (ἀθ.) οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον | φράζετο τοὐδέ γέ μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον | ubi est: opinabatur, putabat. — III. pass. τ 485 ψ 260 ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ | Apoll. Lex. 80, 10 ἐνόησας, convenienter loco priori, ubi Euryclea agnovit cicatricem et ipsum Ulixem. sed posteriore l. videtur esse: rei mentionem fecisti. — in tmesi legitur h. Merc. 294 σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος v. συμφράζομαι. — VV. LL. Θ 29 I 694 ἀγασσάμενοι, v. l. φρασσάμενοι v. sch. A, δ 642 συμφράσσαιτο βουλάς | v. l. ἐφρ. β., η 192 μνησόμεθ', v. l. φρασόμεθα v. sch. M. — cf. in univ. Cram. epim. 423, 30, Herod. π. διχρ. 14, 7, E. M. 535, 46. 799, 16 σημαίνει δύο· τὸ θεᾶσθαι καὶ βλέπειν (all. K 339) καὶ τὸ διανοεῖσθαι (all. E 440), παρὰ δὲ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ σημαίνει τὸ λέγω cf. E. Gud. 557, 14, E. Or. 25, 6. 161, 3, Hes., Suid., Eust. 1411, 38. 42, Ph· Mayer Qu. Hom. part. IV de verbi φράζειν vi atque significatione Gera 1847, Grashof Z. f. A. 1834, 273, Fulda Unters. 127, Lehrs Ar.[2] 84—6 (ἀμ-, δια-, ἐπι-, μετα-, περι-, συμ-, φραδής, ἀφραδέω, ἀφραδίη, κακοφραδίη, ἄφραστος, φράδμων).

φράσσω (ex φρακjω rad. φρακ cf. lat. farcio, goth. bairga, lit. brukù Lob. rhem. 103, Curtius ind. lect. Kil. aest. 1857 p. V, KZ. 13, 399, Et.[4] 303, Verb· d. gr. Spr. I 290, 313, Kuhn Z. 7, 318, Doederlein Synon. u. Et. VI. 122, Benf. W. I 111, Sonne KZ. 12, 196, Fick W.[2] 379. 471, cum ἔργω, ϝέργω componunt Lob. el. I 495, Savelsb. dig. 29) ap. Hom. solius aoristi formae leguntur. — saepio, munio 1) act. M 263 ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις | saepientes

intervalla pinnarum cf. sch. BL, ε 256 φράξε δέ μιν (σχεδίην) ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσιν, | κύματος εἶλαρ ἔμεν cf. Eust. 1533, 49, Nitzsch ad l., N 130 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ | constipantes ita, ut ordo perpetuus efficeretur cf. sch. B, Eust. 924, 20 δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸ πυκνῶσαι. — 2) med. Θ 566 φράξαντο δὲ νῆας | ἕρκεϊ χαλκείῳ cf. sch. L. — 3) pass. P 268 φραχθέντες σάκεσιν, Zenodotus ἀρθέντες legit v. Did. cf. sch. V, Hes. ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς cf. Suid., Eust. 1106, 64. 1411, 40. Lob. parall. 401 sq.

φρέαρ (a stirpe φρεαρτ pro φρεϝαρτ ex rad. φρυ cf. goth. brunna, fortasse etiam lat. ferveo Pott W. I 1204, Curt. Et.[4] 304, Fick W.[2] 473, ad φλέϝω, φλύω refert Christ L. 274. cf. etiam L. Meyer KZ. 5, 381, Sonne ib. 13, 431. mire ex ἐπιρέαρ (ῥέω) expl. Doed. Gl. 2312) puteus. Φ 197 Ὠκεανοῖο, | ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ - θάλασσα | καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν | Choerob. 274, 13 ἀπὸ τοῦ φρέατα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι cf. Hes., E. Gud. 557, 27, Suid., φρήατα scribi volt Brugman Curt. Et. 4, 139, h. Cer. 99 ἕζετο δ' ἐγγὺς ὁδοῖο - | Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται | Porson coniecit φρείατι Π., Wolf πὰρ θείῳ φρέατι, Hermann θείῳ πὰρ φρέατι cf. Paus. I 38, 6. 39, 1, Baumeist. ad l. Buecheler versum uncinis inclusit. de ultima producta v. Ahrens Philol. 4, 593, Hartel H. St.[2] 76. — in univ. cf. Herod. Cath. Pr. 391, 2. 523, 23, E. M. 491, 32. 799, 37, E. Gud. 94, 7. 299, 49, E. Or. 160, 38, Eust. 1606, 64, Lob. el. II 80.

φρήν (origo incerta. cum skt. prâna componunt Benf. W. I 119, Christ L. I 119, cum skt. plihan L. Meyer KZ. 5, 374, melius Sonne ib. 12, 296 comparat skt. bhram, bhrû, radicem primariam statuens phar (saepire), ex qua per syncopen addito εν suffixo formatum sit φρεν. cf. etiam Pott E. F.[1] I 182) I. plur. (genit. φρενῶν ap. Hom. non legitur) 1) proprie praecordia, diaphragma ι 301 ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν | sch. Q ὁ ὑμὴν σκέπων τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἧπαρ cf. Eust. 1695, 4, Π 481 ἔνθ' ἄρα τε φ. ἔρχαται ἀμφ' ἁδινὸν κῆρ | sch. A τὸ ὑπὸ πνεύμονα διάζωμα τοῦ θώρακος κτλ. — 2) omnino viscera, exta Π 504 ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ, ποτὶ δὲ φ. αὐτῷ ἕποντο |, ubi praecordia significari non possunt, quippe quae extrahi nequeant, vitam ipsam intellegi putat Daremberg, la médecine dans Homère p. 56, Aristarchus ἔχοντο v. Did., cf. sch. BL, paraphr. — 3) partes cordi proximae, ad quas imprimis pertinent vehementiores animi motus K 10 τρομέοντο δέ οἱ φ. ἐντός | Daremberg l. c. p. 50: il s'agit bien là de quelqu'une des parties situées aux confins de la poitrine et de l'abdomen, il s'agit de ces palpitations cardiaques ou précordiales qu'on remarque dans les grandes émotions, A 103 δ [661] μένεος δὲ μέγα φ. ἀμφιμέλαιναι | πίμπλαντ', sch. ABL A 103 εἰσὶ δὲ τῶν ἐντοσθιδίων αἱ φ., Φ 145 μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν | Ξάνθος, α 89 οἱ μένος ἐν φ. θείω, | - καλέσαντα - ἀπειπέμεν, P 499 ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φ. ἀμφιμελαίνας |, P 573 τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φ. ἀ. |, γ 76 ἐνὶ φ. θάρσος Ἀθήνη | θῆχ', cf. ζ 140, Γ 45 οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή | ubi dat. est pro locativo, non bene sch. AD explicat τῇ διανοίᾳ, Υ 381 φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν |, Π 157 τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή | sc. λύκοις, Δ 245 οὔ τίς σφι μετὰ φ. γίγνεται ἀλκή | sc. νεβροῖς, P 83 Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φ. ἀμφιμελαίνας | cf. Θ 124. 316. — magis evanescente notione rei corporeae est 4) sedes conscientiae a) qua excipiuntur res sensibus perceptae K 139 τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή | cf. sch. Paris. 2681, h. Merc. 421 ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωή |, α 328 φρεσὶ σύνθετο - ἀοιδήν |, φρ. est locativus, Φ 61 ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φ. ἠδὲ δαείω |, Ξ 165 τῷ δ' ὕπνον - | χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φ. πευκαλίμῃσιν |. — b) qua aliquis conscius fit rerum quae in suo ipsius animo fiant Π 530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φ., antecedit μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ, α 320 ὁ δὲ φ. ᾗσι νοήσας |, antecedit τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος κτλ. — 5) sedes facultatis, qua rerum perceptarum imagines animo repraesentamus O 81 ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν | γαῖαν ἐληλουθὼς φ. πευκαλίμῃσι νοήσῃ | „ἔνθ' ἤην ἢ ἔνθα", α 115 ὀσσόμενος πατέρ' - ἐνὶ φ. — 6) sedes memoriae B 33 σῇσιν ἔχε φ., μηδέ σε λήθη | αἱρείτω, cf. 70 ubi v. Ariston., ο 445 ἔχετ' ἐν φ. μῦθον, κ 557 ἐκλάθετο φ. ᾗσιν | - καταβῆναι, h. AP. 366 εἰρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φ. σῇσι φύλαξαι |, P 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φ. οὐνόματ' εἴποι; | v. l. τίς κ' ᾗσιν ἐνὶ φ., v. sch. A, A 297 Δ 39 E 259 I 611 Π 444 851 Φ 94 λ [454] π [281] 299 ρ 548 τ 236 495 570 h. AP. 83 ἄλλο δέ (ἄλλ' ἔκ) τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φ. βάλλεο σῇσιν | plerumque refertur ad memoriam, nonnullis locis ad cogitationem de re audita. — 7) locus, in quo habitant θυμός, ἦτορ, κῆρ N 487 ἕνα φρεσὶ **θυμὸν** ἔχοντες |, Θ 202 σοὶ ὀλοφύρεται ἐν φ. θυμός |, I 462 μοὶ ἐρητύετ' ἐν φ. θ. | cf. N 280, K 232 οἱ ἐνὶ φ. θ. ἐτόλμα |, T 178 σοὶ θ. ἐνὶ φ. ἵλαος ἔστω |, Φ 386 δίχα δέ σφιν ἐνὶ φ. θ. ἄητο |, X 357 σοί γε σιδήρεος ἐν φ. θ. | cf. ψ 172 ubi est v. l. σιδήρεον ἐν φ. ἦτορ, Ω 321 ο 165 πᾶσιν ἐνὶ φ. θ. ἰάνθη |, ο 486 μοὶ ἐνὶ φ. θυμὸν ὄρινας |, π 73 μητρὶ - δίχα θ. ἐνὶ φ. μερμηρίζει | cf. υ 38, Ψ 600 σοὶ μετὰ φ. θ. ἰάνθη |, h. Ven. 72 μετὰ φ. τέρπετο θυμόν |. — ν [320] φ. ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ |, Θ 413 σφῶιν ἐνὶ φ. μαίνεται ἦτορ | non bene sch. Paris. 2681 ἐν ταῖς διανοίαις, Π 242 θάρσυνόν οἱ ἦ. ἐνὶ φ., P 111 τοῦ δ' ἐν φ. ἦ. | παχνοῦται, leonis cf. Eust. 1097, 53, T 169 θαρσαλέον νύ οἱ ἦ. ἐνὶ φ. — σ 345 ἄλλα δέ οἱ κῆρ | ὥρμαινε φ. ᾗσιν. — quare 8) affectus varii ad φρένας pertinere dicuntur Δ 89 σίτου - περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ |, Γ 442 μὲ - ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν | cf. Ξ 294, h. Ven. 57 κατὰ φρένας ἵμερος εἷλεν |, T 174 φ. σῇσιν ἰανθῇς |, ω 382 φρένας ἔνδον ἰάνθης |, N 609 φ. ᾗσι χάρη, h. AP. 95 φρένας ἀμφιγεγηθώς |, h. Ven. 216 γεγήθει δὲ φρένας ἔνδον |, T 19 φ. ᾗσι τετάρπετο cf. ε 74, θ 368 τέρπετ' ἐνὶ φ. ᾗσιν ἀκούων, δ 777 μῦθον, ὅ - ἐνὶ φ. ἤραρεν ἡμῖν | cf. Eust. 1517, 39, ω 465 οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φ., A 107 αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι |, Φ 101 μοὶ πεφιδέσθαι ἐνὶ φ. φίλτερον ἦεν |, ω 435 οὐκ ἄν ἔμοιγε μετὰ φ. ἡδὺ γένοιτο |, E 493 δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος |, O 61 (ἀθ. v. Ariston.) λελάθῃ δ' ὀδυνάων, | αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φ., Σ 446 (ἀθ.) τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν v. Ariston., h. Ven. 243 οὐκ ἄν - μ' ἄχος πυκινὰς φ. ἀμφικαλύπτοι |, ρ 470 οὐ μὲν οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φ. οὔ τε τι πένθος | κτλ., θ 541 μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν |, Z 355 σὲ - πόνος φ. ἀμφιβέβηκεν |, θ 154 κήδεά μοι καὶ μᾶλλον

ἐνὶ φ. ἢ περ ἄεθλοι |, Σ 430 τοσσάδ' ἐνὶ φ. ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά |, τ 347 (ἀθ.) ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσίν, Α 362 Σ 73 τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος |, h. Ven. 207 Τρῶα δὲ πένθος - ἔχε φρένας, η 219 πένθος - ἔχω φρεσίν cf. ω 233, λ 195 μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει |, η 218 ἐνὶ φ. π. ἔχοντα cf. σ 324, Σ 88 ἵνα καί σοι π. ἐνὶ φ. μυρίον εἴη |, ω 423 οἱ - ἐνὶ φ. π. ἔκειτο |, Ω 105 π. - ἔχουσα μετὰ φ., Π 61 οὐδ' ἄρα πως ἦν | ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φ., ubi minus bene nonnulli ἐ. φ. referunt ad ἦν, Τ 127 χωόμενος φ. ᾗσιν, Β 241 οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φ., Κ 538 δείδοικα μετὰ φρεσί, ita Aristarchus v. Did., v. l. κατὰ φρένα rec. La Roche, δ 825 h. Ven. 193 μηδέ τι πάγχυ (σῇσι) μετὰ φ. δείδιθι, ξ 88 τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φ. πίπτει |. — 9) sedes intellegendi et cogitandi h. AP. 356 ἔπος ὔμμ' ἐρέω καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω |, ο 234 ἄτης - | τήν οἱ ἐπὶ φ. θῆκε - ἐρινύς |, Θ 218 εἰ μὴ ἐπὶ φ. θῆκ' Ἀγαμέμνονι - Ἥρη | sequitur if. cf. σ 158 φ 1, Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 8, h. Ven. 15 παρθενικάς - | ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξε ἐπὶ φ. θεῖσα ἑκάστῃ |, Α 55 τῷ γὰρ ἐπὶ φ. θῆκε - Ἥρη | cf. Autenrieth ap. Naegelsb. ad l., ε 427 εἰ μὴ ἐπὶ φ. θῆκε - Ἀθήνη | damnat Koechly de Od. carm. I 16, Π 83 ὡς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φ. θείω | v. La Roche ad l., Τ 121 h. AP. 79 ἔπος τί τοι ἐν φ. θήσω |, λ 146 ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐνὶ φ. θήσω | v. l. ἐπί rec. Ameis, La Roche, π [291] τόδε μεῖζον ἐνὶ φ. θῆκε Κρονίων |, ξ 227 ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τά που θεὸς ἐν φ. θῆκεν |, π [282] ὁππότε κεν - ἐνὶ φ. θήσει Ἀθήνη |, τ 10 τόδε μεῖζον ἐνὶ φ. ἔμβαλε δαίμων |, Τ 88 μοὶ - φρεσὶν ἔμβαλον - ἄτην |, φ 301 φ. ᾗσιν ἀασθείς |, Ν 55 σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φ. ποιήσειεν | - ἑστάμεναι, ξ 273 ἐμοὶ Ζεύς - ἐνὶ φ. τοῦτο νόημα | ποίησ', τ 138 φᾶρος μέν μοι - ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων | - ὑφαίνειν, pro φρ. v. l. est μέγα, Ι 313 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φ., ἄλλο δὲ εἴπῃ |, π 459 Πηνελοπείῃ | ἔλθοι ἀγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο |, Ι 434 εἰ νόστον γε μετὰ φ. - βάλλεαι cogitatione complecteris, λ [428] ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φ. ἔργα βάληται | v. sch. H cf. Nitzsch ad l., δ 729 οὐδ' - ἐνὶ φ. θέσθε - μ' ἀνεγεῖραι eam cogitationem mente concepistis, Ι 600 μή μοι ταῦτα νόει φρεσίν, Χ 235 νοέω φ. τιμήσασθαι |, γ 26 ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φ. σῇσι νοήσεις | κτλ., h. Ven. 289 εἴρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φ. σῇσι νοήσας | ἴσχεο μηδ' ὀνόμαινε, Υ 310 μετὰ φ. σῇσι νόησον | Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι ἤ κτλ., h. Ven. 223 οὐδ' ἐνόησε μετὰ φ. - ἥβην αἰτῆσαι |, β 363 τίπτε δέ τοι - ἐνὶ φ. τοῦτο νόημα | ἔπλετο; cf. ο 326, Σ 419 τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φ. de automatis Volcani, σ 216 ἐνὶ φ. κέρδε' ἐνώμας |, ξ 82 οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φ. οὐδ' ἐλεητύν |, Ι 423 ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φ. μῆτιν, Υ 116 φράζεσθε - | ἐν φ. ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα |, Φ 19 Ψ 176 κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα |, λ 474 τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φ. μήσεαι ἔργον |, γ 132 Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φ. μήδετο νόστον | Ἀργείοις, δ 739 ἐνὶ φ. μῆτιν ὑφήνας |, α 444 βούλευε φ. ᾗσιν ὁδόν, ξ 337 τοῖσιν δὲ κακὴ φ. ἥνδανε βουλή |, α 427 πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων | cf. υ 41 ω 128, κ 438 μετὰ φ. μερμήριξα |, Κ 4 πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα | cf. Π 435 γ 151, δ 843 Τηλεμάχῳ φόνον - ἐνὶ φ. ὁρμαίνοντες | cf. h. Merc. 66, θ 273 κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων | cf. ρ 66 ubi v. l. est νόος δέ οἱ (σφιν) ἄλλα μενοίνα |, δ 676 μύθων, οὓς - ἐνὶ φ. βυσσοδόμευον |, Ν 558 τιτύσκετο δὲ φ. ᾗσιν | κτλ., θ 556 ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φ. νῆες | Phaeacum naves intellegentia instar hominum praeditae, Ω 152 181 μηδέ τί οἱ (σοι) θάνατος μελέτω φρεσίν, μηδέ τι τάρβος | cf. η 208, α 151 τοῖσιν μὲν ἐνὶ φ. ἄλλα μεμήλει, | μολπή τ' ὀρχηστύς τε, Σ 463 Τ 29 ν 362 π 436 ω 357 μή σοι (τοι) ταῦτα μετὰ φ. σῇσι μελόντων | cf. Τ 213 343 h. Merc. 453, Φ 583 ἔολπας ἐνὶ φ., nam spei notio referri potest et ad concupiscendum, quod plerumque fit ap. Hom. et ad intellegendum cf. ι 419 φ [157], Ω 171 θάρσει, Πρίαμε, φρεσί cf. Liesegang de extr. Il. p. II 9, Ω 563 σὲ γιγνώσκω - φρεσίν, οὐδέ με λήθεις | ὅττι κτλ. cf. α 420 χ 501, Α 333 446 Χ 296 ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φ. cf. Π 530 (v. supra), h. AP. 197 ἔγνω ᾗσιν ἐπὶ φ. - οὕνεκα κτλ., Ω 197 τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι |, ι 11 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φ. εἴδεται εἶναι |, ε 206 εἴ γε μὲν εἰδείης σῇσι φ. κτλ. cf. h. Merc. 467, Β 301 εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φ. cf. δ 632 (ubi pro φρεσί v. l. est φρενί), η 327 ν 417, Θ 366 τάδε ᾔδε' ἐνὶ φ. πευκαλίμῃσιν |. — de scientia hominis propria et manente Β 213 ὅς ῥ' ἔπεα φ. ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη |, β 231 ε 9 φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς | cf. ξ 433, ubi pro φρ. v. l. est σφίσιν, Ε 326 οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη | Deiphobo, cf. τ 248, Ρ 325 φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς |, h. 29, 11 φίλα φ. ἀλλήλοισιν | εἰδότες, λ 445 εὖ φ. μήδεα οἶδεν |, h. Merc. 164 μετὰ φ. αἴσυλα οἶδεν |, Ξ 92 θ 240 ὅς τις ἐπίσταιτο ᾗσι φ. ἄρτια βάζειν |, Ω 282 674 (v. sch. V.) πυκινὰ φ. μήδε' ἔχοντες |, cf. τ 353, χ 347 θεὸς δέ μοι ἐν φ. οἴμας | παντοίας ἐνέφυσεν (modos), ita ut eos sciam, υ 228 τοὶ πινυτὴ φρένας ἵκει vituperat Fulda Unters. 125, sed v. Ameis append. — μενοινᾶν non sensu cupiendi et appetendi cum φ. iungitur, sed cogitandi et consilii capiendi Ξ 221 ὅ τι φ. σῇσι μενοινᾷς | cf. β 34 ζ 180 ο 111 (ubi pro ὅπως φ. σῇσι v. l. est ἐνὶ φ. ὡς σύ) ρ 355 h. Merc. 62, Ξ 264 τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φ. σῇσι μενοινᾷς |. — etiam αἰδεῖσθαι refertur ad cogitationem Κ 237 αἰδόμενος σῇσι φ., Ν 121 ἐν φ. θέσθε - αἰδῶ καὶ νέμεσιν, Π 36 εἰ δέ τινα φ. σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις | cf. Λ 794. — a communi usu recedit h. Ven. 276 ὄφρα κε ταῦτα μετὰ φ. πάντα διέλθω | Schneidewin coniecit δαήῃς, v. Baumeist. — 10) omnibus locis sub 9) allatis φρένας locum significare apparet, cum ibi inveniatur dativus locativus sine praepositione aut cum praepp. ἐν (ἐνί), ἐπί, μετά, aut accusativus terminum ad quem significans; in iis, qui sequuntur, ipsa cogitandi ratio et facultas, mens significatur γ 266 ξ 421 π 398 φ. γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν | v. Nitzsch ad γ 266, ω 194 ὡς ἀγαθαὶ φ. ἦσαν περίφρονι Πηνελοπείῃ |, Θ 360 φ. μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσιν |, Α 342 ὀλοιῇσι φ. θύει |, Ω 114 135 φ. μαινομένῃσιν | Ἕκτορ' ἔχει (ἔχεις) παρὰ νηυσίν, σ 220 οὐκέτι τοι φ. εἰσὶν ἐναίσιμοι οὔτε νόημα | cf. Ω 40 ubi sch. V explicat: φρόνημα καθῆκον, ψ 14 πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα | cf. ξ 433 (v. supra), Υ 35 ἐπὶ φ. πευκαλίμῃσι κέκασται | v. l. ἐνί v. La Roche ad l., Ρ 470 τίς τοι - ἐξέλετο φ. ἐσθλάς |, β 117 οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη | ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φ. ἐσθλάς | v. Nitzsch, cf. η 111, λ 367 σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φ. ἐσθλαί |, ξ 178 τοῦ μέν τις - βλάψε φ.

ἔνδον εἴσας | v. l. τόν rec. Kayser, La Roche, λ 337 πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι | εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φ. ἔνδον ἐΐσας | cf. σ 249, h. Ven. 38 πυκινὰς φ. ἐξαπαφοῦσα |, N 115 ἀκεσταί τοι φ. ἐσθλῶν |, cf. Schoemann op. III 28, O 203 στρεπταὶ μέν τε φ. ἐσθλῶν |, I 119 ἀασάμην φ. λευγαλέῃσι πιθήσας |, ρ 238 ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο mente se continuit, Π 805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε cf. T 88 ο 234 φ 301 (v. supra), O 128 μαινόμενε, φρένας ἠλὲ cf. β 243, Γ 108 (ἀθ.) αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φ. ἠερέθονται v. Ariston., cf. Nitzsch Sagenp. 337, Koechly de Il. carm. IV, 6, Z 352 τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φ. ἔμπεδοι οὔτ' κτλ., σ 215 οὐκέτι τοι φ. ἔμπεδοι οὔτε νόημα, quod refertur ad animi constantiam et firmitatem, sed κ 493 τοῦ τε φ. ἔμπεδοί εἰσιν | Tiresiae, significatur mens atque conscientia integra v. Nitzsch ad l., cf. Welcker Gr. G. I 814. contra Ψ 104 ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν | ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φ. οὐκ ἔνι πάμπαν | mentem aut conscientiam significare non potest, quippe quas inesse in Patroclo appareat ex iis quae dixit, sed vita ipsa vel vis vitalis videtur intellegenda esse sch. B P 23 τὸ γὰρ ζωτικὸν φρένας καλεῖ, ὡς ἐπὶ Πατρόκλου „ἀτὰρ φ. οὐκ ἔνι πάμπαν", ὅ ἐστι τὸ συνεκτικὸν τοῦ ζῆν, sch. A ad l. ἐμφρόνως καὶ συνετῶς διείλεκται πάντα ὁ Πάτροκλος· ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ο στίχος· ἐκεῖ γὰρ τὰς ψυχὰς εἴδωλα σκιώδη, φρονήσεως ἀμέτοχα ὑπέθετο. ἢ φρένας λέγει οὐ τὸ διανοητικόν, ἀλλὰ μέρος τι τῶν ἐντὸς σώματος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ (affert ι 301 Π 481). ἔστιν οὖν ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα. οὕτως Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός v. Nauck Aristoph. p. 227, cf. sch. B, Welcker Gr. G. I 805. non integrum est sch. Aristonici ἡ. δ. ὅ. τὰς τῶν ἀτάφων ψυχὰς Ὅμηρος ἔτι σωζούσας τὴν διάνοιαν ὑποτίθεται. — porro ad mentem referendi sunt hi loci: Ξ [95] P 173 νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες |, Zenod. σὲ pro σεῦ legit v. Duentzer Zenod. 72, Ribbeck Philol. 8, 702, ν 327 ἵν' ἐμὰς φ. ἠπεροπεύσῃς | cf. ο 421, χ 298 τῶν δὲ φ. ἐπτοίηθεν |, κ 553 ουτε φ. ᾗσιν ἀρηρώς |. — magis ad voluntatem quam ad cogitandi rationem pertinent locutiones πείθειν vel τρέπειν φρένας, Δ 104 τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν | cf. Π 842, H 120 N 788 παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φ., I 184 πεπιθεῖν μεγάλας φ. Αἰακίδαο |, cf. sch. Paris. 2681, α 48 οὐ φ. Αἰγίσθοιο | πεῖθ' cf. h. AP. 97, h. Ven. 7 33 τρισσὰς (τάων) οὐ δύναται πεπιθεῖν φ., h. Cer. 329 οὔτις πεῖσαι δύνατο φ. οὔτε νόημα | - χωομένης, Z 61 ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φ. etiam ad voluntatem referendum videtur O 194 τῷ ῥα καὶ οὔ τι Διὸς βέομαι φρεσίν, sch. AD κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην. — vel ad conscientiam vel ad mentem pertinent loci, ubi de ebrietate dicitur ι 362 Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος |, ι 454 δαμασσάμενος φ. οἴνῳ |, σ [331] 391 ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φ., τ 122 βαβαρηότα με φρένας οἴνῳ |, φ 297 φ. ἄασεν οἴνῳ |. — θ 559 ἴσασι (sc. νῆες) νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν | φρ. vix differre videtur a voce νοήματα, nam et ipsum referendum est ad singulas cogitationes (consilium). — II) κατ' ἐξοχὴν est recte cogitandi et iudicandi facultas, prudentia, mens sana. N 432 πᾶσαν ὁμηλικίην ἐκέκαστο | κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φ., N 631 ἦ τέ σε φασὶ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων | cf. P 171, ξ 290 ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φ., θ 448 δεσμόν - ὅν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ - Κίρκη | prudentia sua eum docuit, Ξ 141 ἐπεὶ οὔ οἱ ἐνὶ φ., οὐδ' ἠβαιαί | cf. φ 288, Ω 201 πῇ δή τοι φ. οἴχονθ', ᾗς τὸ πάρος περ | ἔκλε', Z 234 Γλαύκῳ - φ. ἐξέλετο Ζεύς | v. Ameis ad l., I 377 ἐκ γάρ ευ φ. εἵλετο - Ζεύς | v. l. γάρ οἱ v. La Roche ad l., Σ 311 ἐκ γάρ σφεων φ. εἵλετο - Ἀθήνη |, T 137 ἀασάμην καί μευ φ. ἐξέλετο Ζεύς |, H 360 M 234 ἐξ ἄρα δή τοι - θεοὶ φ. ὤλεσαν αὐτοί |, O 724 εἰ δή ῥα τότε βλάπτε φ. - Ζεύς | ἡμετέρας, θ 168 οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν |, - οὔτε φυὴν οὔτ' ἂρ φ. οὔτ' ἀγορητύν |, ρ 454 οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπ' εἴδεϊ καὶ φ. ἦσαν |, Λ 115 οὐ ἕθέν ἐστι χερείων, | οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φ. οὔτε τι ἔργα | v. Eust. 61, 45, δ 264 πόσιν - | οὔ τευ δευόμενον, οὔτ' ἂρ φ. οὔτε τι εἶδος |, N 394 ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν, v. Eust. 939, 37, cf. Π 403, σ 327 φ. ἐκπεπαταγμένος ἐσσί |, h. 8, 13 ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμήν v. Baumeist. — II. sing. (semel nomin. φρήν, semel dat. φρενί, nunquam genit. φρενός ap. Hom. legitur) 1) interiora pectoris X 475 ε 458 ω 349 ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη | cf. Eust. 1964, 31. — quare 2) locum significat, ad quem pertinent animi motus a) accus. relationis A 474 (ἀθ.) φ. τέρπετ' ἀκούων | cf. I 186 Y 23 δ 102 θ 131 ρ 174, Z 481 χαρείη δὲ φ. μήτηρ |, Θ 559 γέγηθε δέ τε φ. Λητώ | cf. Λ 683 ζ 106 (de v. l. Megaclidis v. sch. HP) h. Cer. 232, N 493 γάνυται δ' ἄρα τε φ. ποιμήν |, h. 19, 24 ἀγαλλόμενος φ. μολπαῖς |, O 627 τρομέουσι δέ τε φ. ναῦται |, ζ 147 μή οἱ - χολώσαιτο φ. κούρη |. — semel ad cibi appetitionem refertur h. Cer. 175 κορεσσάμεναι φ. φορβῇ | sc. πόρτιες, Voss coniecit φορβῆς sed v. Franke, cf. etiam Hermann ad l. — b) κατὰ φρένα T 125 τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φ. τύψε βαθεῖαν |, δ 813 ὀδυνάων - αἵ μ' ἐρέθουσι κ. φ. καὶ κατὰ θυμόν |. — pro obiecto φρένα est τ 471 τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φ., h. Merc. 565 σὴν αὐτοῦ φ. τέρπε, h. 19, 47 ὅτι φ. πᾶσιν ἔτερψε. - 2) sedes cogitandi et intellegendi a) κατὰ φρένα K 507 ταῦθ' ὥρμαινε κ. φ., E 406 τὸ οἶδε κ. φ. - ὅτι κτλ., B 3 μερμήριζε κ. φ., ὡς κτλ., de hiatu v. Ahrens Philol. 6, 27, Nicanor φρένας legit, A 555 δείδοικα κ. φ. v. sch. L, cf. I 244 ω 353 et K 538 ubi tamen Aristarchus μετὰ φρεσί legit. — b) κ. φ. καὶ κατὰ θυμόν mente et animo A 193 ταῦθ' ὥρμαινε κ. φ. κ. κ. θ. | sch. BL φρ. τὸν λογισμόν, θυμὸν δὲ τὸ θυμικόν, cf. Λ 411 P 106 Σ 15 δ 120 ε 365 424 ζ 118, Δ 163 Z 447 ο 211 εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κ. φ. κ. κ. θ. |, E 671 μερμήριξε - κ. φ. κ. κ. θ. | cf. Θ 169 (v. sch. BL) δ 117 κ 151 υ 10 ω 235, h. AD. 70 δείδοικα κ. φ. κ. κ. θ. |, O 163 φραζέσθω - κ. φ. κ. κ. θ. |, cf. α 294, Y 264 ἐνόησα κ. φ. κ. κ. θ., | ὡς κτλ. — 3) vis intellegendi et cogitandi, mens. ζ 65 τὰ δ' ἐμῇ φ. πάντα μέμηλεν |, Z 285 φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι | subiectum videtur esse, alii pro accusativo relationis accipiunt, v. l. ἄτερ που v. La Roche, Zenod. φίλον ἦτορ rec. Bekker, K 46 Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν | v. l. εἶχ' v. Did., animum advertit. — magis ad consilium et voluntatem refertur K 45 ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν |, et M 173 οὐδὲ Διὸς πεῖθε φ. — VV. LL. Θ 501 pro ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης | Zenod. scripsit ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν

| v. Ariston. ad l. et ad *K* 45, Duentz. Zenod. 144, *I* 459 (*ἀθ.*) *παῦσεν χόλον*, v. l. *τρέψεν φρένας*, *I* 514 *νόον*, v. l. *φρένας*, *P* 582 Zenod. pro volg. scripsit *Ἕκτορα δὲ φρένα δῖος Ἄρης ὄτρυνε μετελθών* v. Ariston., *Ω* 568 *ἐν ἄλγεσι*. v. l. *ἐνὶ φρεσί* v. sch. V, *δ* 399 pro volg. est v. l. *τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν* | quod idem nonnulli legisse videntur *ο* 27 v. La Roche, *ε* 437 *ἐπιφροσύνην δῶκε*, v. l. *ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεά*, *ξ* 177 *δέμας* v. l. *φρένας*. — Ex veteribus cf. Herod. *π. μον. λ.* 15, 6, Cath. Pr. 395, 12, Cram. epim. 425, 24. 432, 3, E. M. 581, 20. 799, 42, E. Gud. 252, 8. 389, 5 (ubi mire: *ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ αἱ φρένες*), Et. Or. 101, 13. 136, 33. 161, 1 (cf. Lob. parall. 72 n.) sch. cod. Coisl. *A* 45 607, Hes. *μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τὸ ὑπὸ τῷ ἥπατι κείμενον, τὸ διάφραγμα τοῦ στήθους* cf. Suid., Philem. 186, 266, Eust. 57, 43. 162, 22. ex recentioribus Halbkart psychol. Hom. Zuellichau 1796, Wagner psychol. Hom. Paris 1833, Helbig de vi et usu vocabb. *φρένες, θυμός* similiumque ap. Hom. Dresd. 1848, Naegelsbach H. Theol.[2] 384—97, Grotemeyer Homers Grundansicht v. d. Seele Warendorf 1854 p. 10—25, Gottschlich psychol. Hom. Vratisl. 1864 p. 4—22, Daremberg la médecine dans Homère p. 26. 50 sq. 53. 55, Fulda Untersuch. Duisburg 1865, Buchholz Hom. Real. I 2, 86, Boettcher Aehrenl. 24, La Roche H. St. p. 17. 20. 25, Capelle dat. loc. 29. 36, Nabrhaft dat. loc. 7, Welcker Gr. G. I 810, Duentzer Abh. 547, Lob. rhem. 83, Jansen üb. d. beid. hom. Cardinaltugenden Meldorf 1854, Retzlaff Hom. Synon. II 26. 28 (*μετάφρενον, φρόνις, φρονέω, Φρόνιος, Φρόντις, ιδος, ἡ, Φρόντις, ιος, ὁ, ἀγανο-, ἀεσί-, ἀρτί-, ἀταλά-, ἄ-, δαΐ-, ἐπι-, ἐν-* et *εὐ-, ἐχέ-, Ἐχέ-, κερδαλεό-, κλεψί-, κρατερό-, Λυκό-, μελί-, ὀλοό-, ὁμό-, περί-, πολύ-, πρό-, πυκινό-, σαό-, ταλασί-, ταλαί-, χαλί-, χαρμόφρων; ἀγανο-, ἀεσι-, ἀ-, δολο-, ἐπι-, ἐν-, ὁμο-, σαο-, φιλο-, χαλι-φροσύνη, ἀλλοφρονέων, ἀφρονέω, δολοφρονέων, ἐπιφρονέουσα, ὁμοφρονέω, χαλιφρονέω; ἀφραίνω, εὐφραίνω*).

φρήτρη (a *φρητερ* stirpe, ut *πάτρη* a *πατήρ* cf. skt. bhrâtra a bhrâtar, zd. brâtar, goth. brothar, ksl. bratrŭ, altpr. bratis, lit. broterēlis, brolis Bopp. Gl., Pott E. F.[1] I 111, W. II, 1, 478, Fick W.[2] 142, Curt. Et.[4] 303, d. Sprachvergl. in ihr. Verh. z. class. Phil.[2] 57. volgo ducitur ex *φερ* radice) propinquitas *B* 362—3 *κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον*, | *ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις* |. partes igitur sunt *φρῆτραι φύλων* sch. Paris. 2556 *κατὰ φρατρίας, ὅ ἐστι συγγενείας· φρήτρας τὰς τριττῦς, ὅ ἐστι τρεῖς φυλάς*, sch. AD 163 *φρατρία γὰρ ἡ συγγένεια. κυρίως δέ ἐστι τρίτον μέρος φυλῆς*, Apoll. Lex. 165, 13 *κυρίως μὲν ἡ πατριὰ καὶ συγγένεια, Ὅμηρος δὲ καταχρηστικῶς τοῖς κατὰ πόλιν μαχομένοις. σημαίνει δὲ διὰ τῶν φυλῶν τοὺς κατὰ ἔθνη* cf. Cram. ep. 427, 7, A. O. II 330, 4, E. M. 797, 50. 799, 50, E. Gud. 557, 24. E. Or. 157, 27, Dicaearch. ap. Steph. B. 511, 18, Hes., Suid., Philem. 187, 267, Eust. 238, 28. 239, 24. 27. Tacit. Germ. 7, hist. IV, 23, Buttmann Mythol. II 310, Wachsmuth hell. Alterthumsk. I p. 312, Hermann Gr. St. A. § 5, 7, Culturgesch. I 34, Schoemann Gr. A. I 39, Naegelsb. ad l., H. Th.[2] 275 (*ἀφρήτωρ*).

Φρίκων conditor urbis Cymes, in Asiae ora sitae. Ep. IV 3—4 *ἥν ποτ' ἐπύργωσαν βουλῇ Διὸς αἰγιόχοιο* | *λαοὶ Φρίκωνος*. Sed cf. Steph. Byz. s. v. *Κύμη* Strab. IX 582 extr. 621.

φρίξ (skt. bhṛsh comparat Benf. W. II 110, Christ L. 250, addit Kuhn Z. 11, 378 germ. barsch, angl. brisk, *φρικ* ex *φρισκ* natum putat, ex *φαρσκ* Brugman Curt. St. 4, 110. cum lat. frîgere, frigus, frigidus, altlat. frîgĕre componit Fick W.[2] 474, sed v. Curt. Et.[4] 353) de accentu Herod. *π. διχρ.* 9, 4 *τὰ μέντοι εἰς ιξ μονοσύλλαβα συστέλλει τὸ ι ἔχοντα δύο σύμφωνα πρὸ τοῦ ι* (hoc ad nominativum pertinet) maris vento exoriente citati horror *H* 63 *οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ* | *ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς* |, Aristarchus *πόντον ὑπ' αὐτῇ*, alii *πόντος ὑπ' αὐτοῦ* v. Did. et Ariston., Herod. *ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀναστρέφει πόντον ἔπι, οὕτως καὶ οἱ ἄλλοι· καὶ ἄμεινον· οὐδὲν γὰρ ἔσται τὸ ἐπιφρίξ, χωρὶς εἰ μὴ παρέλκῃ ἡ πρόθεσις. ὅπερ οὐ πιθανόν· οὐ γὰρ κατεπείγει* cf. Eust. 664, 52. 665, 5, Lehrs Ar.[2] 110, sch. AD *φρὶξ δὲ ἡ ἐξ ἐπιπολῆς κίνησις τοῦ κύματος ἀρχομένου, ἢ τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες, ὅταν ἄνεμος ἄρχηται πνεῖν. βέλτιον δὲ τὴν πρώτην ἔγερσιν τῶν κυμάτων ἀκούειν* cf. sch. BDL et Paris. 2767, Eust. ad l. *ὅτι φρίκα Ζεφύρου καλεῖ τὴν πρώτην ἠρεμαίαν αὐτοῦ κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοιαν.* genit. *Ζεφύροιο* ex *φρ.* pendet, *Ψ* 692 *ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς* |, *Φ* 126 *θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει* | *ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι κτλ.*, Ariston. *ἡ δ. πρὸς τὸ σημαινόμενον. Φιλητᾶς γὰρ καὶ Καλλίστρατος γράφουσι φρῖχ' ὑπαλύξει, λέγοντες ὅτι οἱ πίονες τῶν ἰχθύων καὶ εὔτροφοι τὸ ψύχος ὑπομένουσι καὶ οὐ φθείρονται. ὁ δὲ ποιητὴς οὐδέποτε φρίκην τὸ ψύχος εἴρηκεν, ἀλλὰ τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορθούμενον κῦμα, ὁμωνύμως δὲ τούτῳ καὶ τὸν ἄνεμον τὸν οἱονεὶ ἐπιστίζοντα τὴν θάλασσαν κτλ.* cf. Eust. 1227, 5. 12, v. etiam s. v. *ὑπαΐσσω*, *δ* 402 *ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων ἅλιος* - | *πνοιῇ ὕπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς* cf. sch. V et EH. — Apoll. Lex. 165, 16, E. M. 800, 25, E. Gud. 557, 58, E. Or. 161, 23, Suid., Hes., Lehrs Ar.[2] 89 sq., Lucas philol. Bem. üb. e. im gr. Alterth. bish. vernachl. Bed. d. schwarzen Farbe p. 7 (*φρίσσω*).

φρίσσω (ex *φρικιω* a *φρικ* stirpe) horreo. 1) proprie *N* 473 *φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν* | sc. *σῦς*, ubi *νῶτον* multis accus. relationis videtur esse, sed melius h. l. et *τ* 446 verbum transitive usurpatum esse putatur, paraphr. *ἵστησι δὲ χαίτην ὑπεράνωθεν*, Hes. *τὰς τρίχας ὀρθοῖ τοῦ νώτου, ἤγουν ἐγείρει* cf. Hes. Scut. 171. 391, *τ* 446 *φρίξας εὖ λοφιήν* sc. aper, v. l. *εὖ*, intrans. *Ψ* 599 *ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι*|, Doederlein *φρίσσωσιν* scribendum putat, cf. sch. B, Verg. Geo. I 314, *N* 339 *ἔφριξεν δὲ μάχη* - *ἐγχείῃσιν* | *μακρῇς* sch. A *ὠρθώθη τῆς μάχης τὰ δόρατα* cf. BL, Hes., *Δ* 282 *φάλαγγες* | - *σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι* |, Aristarchus in ed. altera *βεβριθυῖαι* legit v. Did., sch. D *τῇ ἀνατάσει τῶν δοράτων πεπυκνωμέναι* cf. L, *H* 62 *στίχες* - *πυκναί* | *ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι* | sch. Paris. 2767 *πυκναί, τὸ φρίσσειν γὰρ πύκνωσίν τινα ὀρθωτικὴν δηλοῖ, κατὰ ἥσυχον κίνησιν κτλ.* | v. l. est *βεβριθυῖαι* v sch. A, ptc. pf. vim habet praesentis cf. Classen Beob. 64, 96. — 2) translate c. acc. *Λ* 383 *οἵ τέ σε πεφρίκασι λέονθ'*

ὥς μηκάδες αἶγες | Hes. δεδοίκασι, Ω 775 πάντες δέ με πεφρίκασιν | sch. A βδελύττονται, perf. vim habet praesentis. — abs. h. 27, 8 φρίσσει δέ τε γαῖα | πόντος τ'. — pro ῥήσσοντες h. AP. 338 plurimi codd. φρίσσοντες habent v. Baum. — E. M. 400, 48. 800, 33, E. Gud. 557. 53. 56, E. Or. 158, 24, Choerob. 588, 16, Ep. Cram. 375, 20, Herod. Orth. 602, 13, Eust. 473, 1. 664, 62. 1374, 34, La Roche H. St. 197, Lob. parall. 404.

φρονέω (φρεν Lob. rhem. 152, Doed. Gl. 957) prs. ind. φρονέω, φρονέεις, φρονέουσι(ν), ci. φρονέῃσι ζ [313] η 74 75, if. φρονέειν, ptc. φρονέων, φρονέουσα, φρονέοντι, φρονέοντα, φρονέοντε, φρονέοντες, φρονεόντων, ipf. φρόνεον. — 1) abs. a) vivo X 59 ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον | sch. D ἔτι σωφρονοῦντα πρὶν ἐπιστῆναί σοι τοὺς πολεμίους, ἤγουν ἕως τοῦ φρονεῖν εἰμὶ κύριος, sch. B ἀντὶ τοῦ εὖ φρονοῦντα καὶ συμβουλεύοντα. ἢ ἀντὶ τοῦ ζῶντα· τὸ γὰρ ζωτικὸν φρένας καλεῖ, ὡς ἐπὶ Πατρόκλου (Ψ 104), ὅ ἐστι τὸ συνεκτικὸν τοῦ ζῆν, v. l. fuit ζῶοντ' v. sch. V, cf. Hoffmann ad l. — b) sapio, cogito Z 79 ἄριστοι | πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε |, Ψ 343 φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι | if. est pro ipv., vituperat Geppert Urspr. II 176, Ψ 305 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ | ubi εἰς ἀγ. melius cum μυθ. coniungitur quam cum φρ v. Nican., N 458 Ξ 23 Π 652 ε 474 ζ 145 κ 153 ο 204 σ 93 χ 338 ω 239 ὧδε δέ (ὡς ἄρα) οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι |, π 136 ρ 193 281 γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις | v. l. loco altero φρονέοντι sch. Q ὅ τι ἐπιβουλεύῃ γιγνώσκω, καὶ φρονῶ ἅτινά μοι κελεύεις, est: intellego. — 2) c. accus. rei a) cogito, in animo habeo aliquid ξ 82 οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν | sch. V λογιζόμενοι v. Faesi ad l., A 542 κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, cf. Classen Beob. 142, φ 85 ἐφημέρια φρονέοντες | sch. V τὸ παραντίκα μόνον φρονοῦντες, οὐ προνοοῦντες τοῦ μέλλοντος, ι 445 ἐμοὶ πυκινὰ φρ. |, Ξ 195 Σ 426 ε 89 αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν |, Π 715 ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι, O 603 P 225 ω 241 τὰ φρονέων haec in animo habens cf. H 34 τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτή | ἦλθον v. Franke ad l., O 703 οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν |, α 118 τὰ φρονέων μνηστῆρσι μεθήμενος εἴσιδ' Ἀθήνην | de interpunctione v. Ameis Hom. Kleinigk. 27, Classen Beob. 130, Δ 361 τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγώ περ | cf. η 312, B 36 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον |, cf. Σ 4, β 116 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμόν, ἅ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη, | ἔργα τ' ἐπίστασθαι κτλ., pro ἅ v. l. ὅ rec. Duentzer, cf. JJb. 85, 754, sch. S ταῦτα λογιζομένη κατὰ τὴν ψυχήν, Θ 430 τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ |, I 493 τὰ φρ., ὅ μοι οὔ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον |, Ψ 545 τὰ φρ., ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα, K 491 τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως - ἵπποι - διέλθοιεν, E 564 τὰ φρ., ἵνα - δαμείη |, χ 51 ἄλλα φρ., τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων, | ὄφρ' - βασιλεύοι |. — b) sentio, animo affectus sum P 23 ὅσσον Πάνθου υἷες - φρονέουσιν |, v. l. φορέουσι sc. σθένος, v. sch. L, Λ 296 ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει | magno vel forti animo cf. Θ 553 Δ 325 (apri) N 156 Π 258 758 (leones) 824 (aper et leo) X 21, Σ 567 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠίθεοι ἀταλὰ φρονέοντες |, h. Cer. 24 Περσαίου θυγάτηρ ἀταλὰ φρ. | v. Baumeist., Z 162 ἀλλὰ τὸν οὔ τι | πεῖθ' ἀγαθὰ φρ. honeste sentientem, sed Ω 173 ἀγαθὰ φρονέουσα est faveus et cupiens tibi cf. α 43, ubi v. Nitzsch, α 307 ταῦτα φίλα φρ. ἀγορεύεις | cf. η 42 π 17 v. Eust. 465, 2, H 70 κακὰ φρ. τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν | cf. K 486 (leo) M 67 Π 783 ρ 596 σ 232 h. AP. 304, κ 317 κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ |, cf. Eust. 1271, 43. — accedit dat. pers. X 264 κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν | leones et homines, lupi et oves, Π 373 Τρωσὶ κακὰ φρονέων cf. X 320, υ 5 μνηστῆρσι κακὰ φρ. ἐνὶ θυμῷ |, Π 701 τῷ ὀλοὰ φρ., Δ 219 πατρὶ φίλα φρ. cf. E 116 η 15, ζ [313] η 75 εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ |, O 50 ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα sch. BL ὁμονοοῦσα καὶ ταὐτὰ βουλομένη, sed E 441 μηδὲ θεοῖσιν | ἶσ' ἔθελε φρονέειν est: dis parem te gerere. — 3) accedit adv. a) cogito N 135 οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι recta via in hostem irruere cupiebant cf. M 124 τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, ubi τῇ cum ἔχε, ἰθ. cum φρ. coniungendum est, sch. A τὸ ἰθὺς φρ. πρὸς τὴν δόκησιν τοῦ Ἀσίου φησίν. δύναται δὲ τὸ φρ. καὶ καθ' ἑαυτὸ παραλαμβάνεσθαι, ἀντὶ τοῦ βουλευόμενος, non bene; etiam perversius BL κατ' εὐθὺ τῶν πυλῶν. φρονέων δέ, ἐπὶ φρονήματι ἐπαιρόμενος, AP. 291 ἄλλῃ γὰρ φρονέοντες ἐπεπλέομεν - λαῖτμα | v. Franke, I 310 ᾗ περ δὴ φρονέω καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται | v. l. κρανέω v. Did., N 345 τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε diversa cogitantes, inter se dissidentes, I 554 Ξ 217 νόον πύκα περ φρονεόντων | v. l. l. posteriore φρονέοντος. — b) sentio, animo affectus sum η 74 οἷσίν τ' εὖ φρονέῃσι, v. l. ᾗσιν rec. Kayser, alii legerunt ᾗσιν ἐυφροσύνῃσιν v. La Roche, non est prudenter consilia dat (Nitzsch), sed: quibus cupit, favet v. etiam sch. BHQT et CEM, Autenrieth ad A 73, σ 168 οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν | v. sch. V. — de ἐυφρονέων v. s. v. εὖ f). — 4) sententia inde pendente (v. Grashof Z. f. A. 1834, 260) a) mihi in animo est, propositum est h. AP. 69 ἐνθάδε δὴ φρονέω - νηόν - τεῦξαι cf. 80, ib. 109 ἐνθάδε δὴ φρονέω τεύξειν - νηόν | ubi Grashof l. c. recte τεῦξαι scribi volt. — b) cogito, opinor. sequitur acc. c. if. Γ 98 φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη | Ἀργείους καὶ Τρῶας, de Zenodoto v. Ariston. cf. Ribbeck Philol. 9, 48. — if. I 608 φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ |, P 286 φρόνεον δὲ μάλιστα | ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι |, cf. sch. V. — V. L. pro ἀλλοφρονέων κ 374 est ap. Eust. 1661, 44 ἄλλα φρ. v. etiam s. v. ἀλλοφρονέων, υ 215 pro ὄπιδα τρομέουσι v. l. ὅ. φρονέουσι. — cf. Cram. epim. 426, 25, E. M. 524, 8. 800, 42, E. Gud. 558, 6, E. Or. 162, 3, Hes., La Roche H. St. p. 57 sq., Fulda Unters. p. 282. 321.

Φρονίος (de acc. Et. M. 521, 10 τὰ εἰς ος λήγοντα τριβραχέα ἐπὶ κυρίων παροξύνεται cf. Lehrs Arist.² p. 269 sq., de origine nom. Friedlaender Homonymie, Jahrb. f. Phil. 1855 vol. 71 p. 538) Noëmonis pater, Ithacensis. δ 630 648 β 386 Φρονίοιο.

φρόνις (φρεν Benf. W. I 118, Doed. Gl. 958) 1) prudentia γ 244 (ἀθ. v. sch. HM) Νέστωρ, ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων | ubi genit. ἄλλων non ex φρ. (Faesi) sed ex verbo pendet. sch. EMQRT φρονῶ φρόνις, ὡς κλονῶ

κλόνις, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸ φρόνιν νῦν μὲν ἐπὶ φρονήσεως, ἐν δὲ τῷ „κατὰ δὲ φ. ἤγαγε“ τὴν καταφρόνησιν cf. Nitzsch ad l. — 2) notitia δ 258 *κατὰ δὲ φ. ἤγαγε πολλήν* | sch. E *ἤγαγε δὲ πολλὴν καταφρόνησιν τοῖς πολεμίοις· ἢ τοῖς οἰκείοις φρόνησιν καὶ δόξαν πολλὴν κατήγαγεν, ὅ ἐστιν ἐπηνέγκατο. ἕτεροι δὲ ἀντὶ τοῦ κατήγαγε πολλὴν φρόνησιν, ἤτοι γνῶσιν τῶν ἐν Τροίᾳ τοῖς Ἕλλησιν* (hoc verum), cf. sch. HQ et MV, in quo additur: *οἱ δὲ νεώτεροι φρόνιν τὴν λείαν ἀπεδέξαντο.* cf. Apoll. Lex. 165, 18, Herod. Cath. Pr. 94, 21, E. M. 800, 46, Hes., Suid., Eust. 1465, 42, Nauck Aristoph. Byz. 227.

Φρόντις (nomen muliebre et virile cf. Eust. 1094, 1; 907, 13 Lehrs Ar.[2] 287 adn. 1. de acc. v. ib. 286 sq. ubi testimonia veterum diversa proferuntur. Contra cum Herodiano in schol. A ed. Dind. ad *P* 40 scribit oxytonon Lobbeck, proleg. pathol. p. 512). 1) Panthoi uxor, Euphorbi et Polydamantis et Hyperenoris mater *P* 40 *Φρόντιδι δίῃ.* 2) Onetoris filius, Menelai gubernator, quem Apollo prope Sunium promunturium necat γ 282 *Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων | νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι.* cf. schol. H ad l. l. Friedlaender, Homonymie Jahrb. f. Phil. 1855 vol. 71 p. 538.

Φρύγες (Hesych. s. v. *Βρίγες· οἱ μὲν Φρύγες·* (ita Herodot. VII 73 cum adn. Baehrii Strab. VII 295; XII 550 Steph. Byz. Osann, Midas p. 45) *οἱ δὲ βάρβαροι· οἱ δὲ σολοικισταί. Ἰόβας δὲ ὑπὸ Λυδῶν ἀποφαίνεται βρίγα λέγεσθαι τὸν ἐλεύθερον* cf. Vaniček Fremdwörter p. 10 qui Steinio et Kvičala ad Her. VII 73 laudatis vertit ‚frugi‘. ita sese ipsos appellasse) Phryges. *K* 431 *Φρύγες ἱππόμαχοι* ita Arist. cod. *ἱππόδαμοι* *B* 862 *Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής | τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης* *Γ* 185 *Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους | λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μυγδόνος* hym. in Vener. 137 *μετὰ Φρύγας αἰολοπώλους.* Homerum Phryges et Troianos inter se discernere tradunt veteres cf. schol. ad *K* 431 *ἡ διπλῆ ὅτι ἑτέρους τῶν Τρώων οἶδε τοὺς Φρύγας.* Similia saepius in schol. cf. Lehrs Ar.[2] 232. Illi imperio Phorcynis et Ascanii subiecti, ex Ascania, quae est Phrygiae regio (vel urbs) auct. Strab. XII 564, ut Priamo opitularentur, Troiam profecti erant *B* 862. Dubium vero est, num illi, quibus Priamus *Γ* 185—189 se auxilio venisse narrat, cum Otreo et Mygdone ducibus ad Sangarium flumen cum Amazonibus confligerent, eiusdem gentis sint. At profecto esse possunt, quamquam nonnulli illos Phrygiae minoris incolas fuisse, hos magnae tradunt cf. schol. ABL ad *B* 862 *οὗτοι δὲ τῆς μικρᾶς εἰσι Φρυγίας· ἡ μεγάλη παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ κεῖται* et BL ad *Γ* 184 *Φρυγίην τὴν παρὰ Σαγγαρίῳ, ἥ ἐστι μεγάλη.* auctor autem scholii incertus est v. ap. Lehrs Arist.[2] p. 232. Sed pugnare videtur locus *Π* 719 ubi Asius, Hectoris avunculus, ad Sangarium flumen habitare (regnare?) dicitur, si conferatur cum versu *B* 862. v. s. v. *Φρυγίη.* De populi origine, natura, vita cf. Abel in Pauly Real. s. v. Creuzer hist. ant. frag. p. 171 sq. Mannert Geogr. VII 43 Welcker rh. Mus. 1832 I p. 195 sq.

Φρυγίη Asiae minoris regio. *Ω* 545 *ὅσσον Λέσβος ἄνω - ἐντὸς ἐέργει | καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἑλλησπόντος ἀπείρων* *Γ* 401 *ἤ πῄ με προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων ἄξεις ἢ Φρυγίης ἢ Μῃονίης* hym. in Ven. 112 (*Ὀτρεύς*) *ὃς πάσης Φρυγίης εὐτειχήτοιο ἀνάσσει* *Π* 719 (*Ἄσιος*) *ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο* *Σ* 291 *πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην - κτήματα περνάμεν' ἵκει* *Γ* 184 *Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν.* Phrygia neque in Hom. carminibus certis finibus est circumscripta neque a posterioribus facile a reliquis gentibus separatur cf. Strab. XII p. 564 med. A Troiade autem ap. Hom. distinguitur cf. Ariston. in schol. ad *B* 862 *ἡ διπλῆ ὅτι οἱ νεώτεροι τὴν Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν τὴν αὐτὴν λέγουσιν, ὁ δὲ Ὅμηρος οὐχ οὕτως. Αἰσχύλος δὲ συνέχεεν,* quae saepius iterantur in schol. cf. Lehrs Arist.[2] p. 232. Neque Phrygia dicitur aut maior aut minor, quamquam auctor incertus in schol. ad l. l. *οὗτοι δὲ τῆς μικρᾶς εἰσι Φρυγίας· ἡ μεγάλη παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ κεῖται, ὅθεν καὶ Ἄσιος, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος* cf. schol. B ad *Γ* 184 Lehrs Ar.[2] l. l. Sed poëta nil tradit nisi eam terram Troadi fuisse finitimam (cf. *Ω* 545 et var. expl. loci rat. s. v. *καθύπερθε*) eamque inde ab Ascania ad flumen Sangarium pertinere, belli Troiani temporibus Phorcynis et Ascanii imperio subiectam. Priamus autem in *Γ* 184 sq. sese iuvenem narrat auxilio profectum esse Phrygibus, cum Mygdone et Otreo ducibus ad illud flumen cum Amazonibus confligerent. Unde colligi posse videtur eandem esse gentem, cui et ipse auxilium tulerit et a quo adiuvetur neque statuendum illos esse incolas Phrygiae maioris, hos minoris. Deinde *Π* 719 sq. Asius, Hecubae frater, ad eundem fluvium Sangarium habitare narratur. Quem si iudicemus fuisse regem, ut duas Phrygiae Homericae partes statuamus cogimur. Utcunque haec sunt, maior pars eius terrae, quam Homerus Phrygiam dicit, a posterioribus Bithyniae adscripta est. cf. Strab. XII 563 sq. Alebantur autem in ea terra equi, unde Phryges vocantur *αἰολόπωλοι, ἱππόμαχοι.* Praeterea ipsa terra *Γ* 184 *ἀμπελόεσσα* dicitur, ad quem l. schol. *τοὺς περὶ Ἀπάμειαν τόπους λέγει· οὗτοι γὰρ πολυάμπελοι ἦσαν, τῆς λοιπῆς Φρυγίας μόνον σιτοφόρου οὔσης,* urbes *εὖ ναιόμεναι* *Γ* 401. — De terrae finibus et natura v. Forbiger A. Geogr. II 337 sq. Schlegel de geogr. Hom. 131 Abel in Pauly Real. s. v., Buchholz hom. Real. I a 281.

φύγαδε in fugam. *Θ* 157 *φύγαδ' ἔτραπε - ἵππους* | cf. *Θ* 257, Herod. *φύγαδε ὡς ἅλαδε. καὶ ἤτοι τὴν φυγὴν φύγα εἶπεν κατὰ μεταπλασμόν, ὡς τὴν σκέπην σκέπα· ἢ ὡς τὸ οἶκον δέ οἴκαδε, οὕτως φυγὴν δὲ φύγαδε,* *Λ* 446 *φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει* | ubi φ. cum participio iungendum est, v. etiam Herod., *Π* 657 *ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε,* *Π* 697 *φύγαδε μνώοντο* Herod. *τοῦτο οὐκ ἰσοδυναμεῖ τῷ εἰς φυγήν, ὡς τό* (affert *Λ* 446) *ἀντὶ γὰρ αἰτιατικῆς οὐ μετὰ τῆς εἰς. διὸ καί τινες ὑπέλαβον μὴ καὶ δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἤτοι κατὰ μεταπλασμὸν γενομένης τῆς αἰτιατικῆς ποιητικῶς, ὡς σκέπην σκέπα φυγήν φύγα, ἢ ὡς ὁ Ἀσκαλωνίτης οἴεται ἀπ' εὐθείας τῆς φύξ, ὡς Στύξ Στύγα, τοῦ δέ ἐνθάδε παρέλκοντος. ἢ ἐπίρρημά ἐστι ταὐτὸ σημαῖνον τῇ αἰτιατικῇ κτλ.* Sed non est causa, cur a solita interpretatione recedamus h. l. cf. etiam sch. L, Herod. Cath. Pr. 498, 6, E M. 801, 38, Eust. 704, 51. 855, 29, La Roche H. St. p. 88, cf. etiam s. v. *δέ* 2) extr.

φυγή (lat. fuga, rad. *φυγ*, v. *φεύγω* Curt. Et.[4] 188) fuga. *κ* 117 *τὼ δὲ δύ' ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην* | ubi cum ἰκ. iungendum est, *χ* 306

οἱ δὲ (sc. αἰγυπιοί) τὰς (ὄρνιθας) ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ | γίγνεται οὐδὲ φ. cf. Herod. Cath. Pr. 309, 28, Arcad. 104, 22, E. Gud. 559, 21.

φυγο-πτόλεμος (Heerdegen comp. 37, Schoenberg comp. 31. 62, Berch comp. 17, Clemm comp. 18 sq. 158, Herzog JJb. 101, 294. 298) belli fugiens. ξ 213 οὐκ ἀποφώλιος ἦα | οὐδὲ φ. cf. Eust. 1758, 61.

φύζα (ex φυδια pro φυγια a rad. φυγ Curt. Et.[4] 188. 605, Fick W.[2] 472) 1) fuga adiuncta notione metus vel ignaviae Ξ 140 φόνον καὶ φ. Ἀχαιῶν | δερκομένῳ sch. BLV ἡ μετὰ δέους φυγή, Ο 62 (ἀθ. v. Ariston.) ἀνάλκιδα φ. ἐνόρσας |, Ο 366 αὐτοῖσι δὲ φ. ἐνῶρσας |, Ρ 381 ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φ. ἑταίρων |, ξ 269 ρ 438 ἐν δὲ Ζεὺς - | φ. ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν. — 2) trepidatio, consternatio Ι 2 Ἀχαιοὺς | θεσπεσίη ἔχε φ., φόβου κρυόεντος ἑταίρη | Ariston. ἡ δ. ὅ. ἀεὶ σημαίνει τὴν μετὰ δέους φυγήν, ὅθεν καὶ φυζακινῆς ἐλάφοισιν (Ν 102)· νῦν δὲ ἔκπληξις, Apoll. Lex. 164, 8 Ἀρίσταρχος σεσημείωται ὅτι συνήθως φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς, φύζα δὲ ἐπὶ τῆς μετὰ δειλίας φυγῆς cf. Eust. 731, 31, Lehrs Ar.[2] 77. 382. minus bene Doederl. ad l. intellegit vociferationem perterritorum. — v. l. Π 656 ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῶρσεν pro ἀ. θυμὸν ἐνῆκεν rec. Duentzer. — cf. etiam Herod. Cath. Pr. 251, 1. 532, 11, Arcad. 96, 11, E. M. 801, 42, E. Gud. 559, 23, Hes., Suid., Lob. rhem. 81, Friedlaender 2 ho. Wörterverz. 802 (φυζακινός, πεφυζότες).

φυζακινός (ex φύζα Curt. Et.[4] 605) pavidus. Ν 102 Τρῶας - οἳ τὸ πάρος περ | φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵ τε κτλ. paraphr. φευκτικαῖς καὶ δειλαῖς, Herod. ὁμοίως ἀναγνωστέον τῷ ἐαρινῆς. πῶς δ' ἐσχημάτισται, δεδήλωται ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, cf. id. Cath. Pr. 183, 2, Orth. 447, 6, Ariston. ad Ι 2, Cram. epim. 432, 19, A. O. II 297, 28. 298, 9, E. M. 801, 42, E. Gud. 21, 2, Hes. δειλός, φυγάς, Suid., Eust. 1643, 4.

φυή (a rad. φυ v. φύω Curt. Et[4] 305) natura, habitus naturalis. θ 134 φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστιν, | μηρούς τε κνήμας τε cf. Nitzsch ad l., Houben qualem Hom. in Od. finxerit Ulixem p. 5, h. Merc. 31 φυὴν ἐρόεσσα, testudo, h. Merc. 331 παῖδα νέον γεγαῶτα φ. κήρυκος ἔχοντα |, Α 115 οὐ ἑθέν ἐστι χερείων | οὐ δέμας οὐδὲ φ., οὔτ' ἂρ φρένας οὔτε τι ἔργα sch. BL τὸ δι' ὅλου κάλλος, D τὴν τοῦ σώματος εὐφυΐαν καὶ ἀρετήν, cf. Freytag ad l., non bene ad faciem refert Doed. Gl. 353, ε 212 οὐ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι, | οὐ δέμας οὐδὲ φ., η 210 οὐ γὰρ ἔγωγε | ἀθανάτοισιν ἔοικα - οὐ δ. οὐδὲ φ., h. AP. 287 οὐ μὲν γάρ τι καταθνητοῖσιν ἔοικας | οὐ δ. οὐδὲ φ. cf. Baumeist., δέμας refertur ad staturam. Χ 370 θηήσαντο φ. καὶ εἶδος ἀγητὸν | Ἕκτορος, ζ 16 κούρη | - ἀθανάτῃσι φ. καὶ εἶδος ὁμοίη |, h. Ven. 201 ἀγχίθεοι δὲ μάλιστα - ἀνθρώπων | αἰεὶ ἀφ' ὑμετερῆς γενεῆς εἰ. τε φ. τε |, εἶδος est species, Β 58 μάλιστα δὲ Νέστορι - | εἶ. τε μέγεθός τε φ. τ' ἄγχιστα ἐῴκει | sch. L φυὴν δὲ τὸ ὅλον κάλλος ἤτοι τὴν τοῦ ὅλου σώματος εὐπρέπειαν, BL τὸ ἐκ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ εἴδους σύγκραμα φυὴν ἴσως ὀνομάζει cf. Eust. 172, 40, ζ 152 Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε - | εἶ. τε μ. τε φ. τ' ἄγχιστα ἐΐσκω | sch. PQ εὐεξίαν σώματος cf. Eust. 1557, 20, Γ 208 ἀμφοτέρων δὲ φ. ἐδάην καὶ μήδεα, θ 168 οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν | ἀνδράσιν, οὔτε φ. οὔτ' ἂρ φρένας οὔτ' ἀγορητύν | ubi κατ' ἐξοχὴν significat pulchrum vel venustum corporis habitum. — v. l. Aristophanis Ξ 474 αὐτῷ γάρ ῥα φυὴν ἄγχιστα ἐῴκει pro αὐ. γὰρ γενεὴν ἄ. ἐ. (v. Did.) rec. Duentzer. — cf. etiam Cram. epim. 427, 26, Herod. Cath. Pr. 306, 26, E. M. 50, 12. 179, 33 σημαίνει τὸν τρόπον καὶ τὴν θέσιν, ib. 801, 50 βλάστησιν, αὔξησιν ἡλικίας, E. Gud. 548, 46, Hes. φύσις σώματος, ἡλικία, Suid., Philem. 188, 268, Eust. 406, 20.

φυκιόεις (ex φῦκος ducit Lob. el. I 457, melius ex φυκίον Goebel de epith. Hom. in εις desin. p. 5) alga oppletus. Ψ 693 θῖν' ἐν φ., sch. D φυκία ἔχοντα. φῦκος δέ ἐστιν ἡ ἄχνη τῆς θαλάσσης ἢ πόα παραθαλασσία οὕτω καλουμένη, Hes. φυκία ἔχον, οἱ δὲ πορφύρεον, βαθύ cf. Eust. 1324, 3, ubi est v. l. θῖν' ἔπι φ., Janson Jahrb. f. class. Phil. Suppl. 5, 193.

φῦκος (cum lat. fucus componit Lottner KZ. 7, 173, de σφυ rad. cogitat Benf. W. II 109, a πέφυκα ducit cum E. M. Doed. Gl. 2218) fucus, alga. Ι 7 πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φ. ἔχευαν | sc. ἄνεμοι v. l. ἔχευεν (sc. κῦμα) rec. La Roche, sch. D τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκία φασὶ βοτανὴν τὴν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης γενομένην, cf. sch. Paris. 2556, Apoll. Lex. 165, 17 φῦκος· φυκίον, συρφετός cf. E. M. 801, 51, E. Gud. 559, 26, E. Or. 158, 20, Hes. τὸ προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάττης τῇ γῇ, ὅπερ ἔνιοι καὶ πράσον καλοῦσι. καὶ ἀκρωτήριον Λιβύης. ἢ βρύα, ἢ φλακτά, Suid., Eust. 732, 50, Theophr. h. pl. VI, 1, Plut. περὶ ὀργ. p. 456 C, Dioscorid. IV, 100, Plin. H. N. XIII, 25. XXVI, 10. XXXII, 6, Lob. rhem. 292. significari videtur Zostera maritima L. cf. Miquèl H. Fl. 61, Buchholz Flora Hom. 9, Lenz Botanik 748, Smith prodr. fl. gr. I p. 2, Friedreich Real. 91, Buchholz Ho. Real. I 2, 213 (φυκιόεις).

φυκτός (φεύγω) unde patet effugium. Π 128 μὴ δὴ νῆας ἕλωσι καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται | sch. Paris. 2894 ἀνεκτά, θ 299 ὅτ' οὐκέτι φ. πέλοντο | sch. V φεύξιμα, P λυτά, cf. Mayhoff de Rhiani Cret. stud. Hom. 76, ξ 489 νῦν δ' οὐκέτι φ. πέλονται |. obtinet his locis neutr. pl. vicem substantivi, cf. E. M. 755, 23, E. Gud. 216, 10, Hes., Lob. Phryn. 727, Schoemann Redeth. p. 62 sq.

(**φυλαδόν**) Β 668 pro καταφυλαδόν v. l. est κατὰ φ. rec. Freytag cf. Lob. Phryn. 49.

φυλακή (v. φύλαξ) vigilia, excubiae (et actionem significans et homines excubias agentes) Η 371 Σ 299 φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος |, Κ 99 ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται |, Θ 521 φ. δέ τις ἔμπεδος ἔστω, | μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, Ι 1 ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον, Ι 471 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φ. ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη | πῦρ, Κ 408 πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί |, Κ 416 φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι - | οὔ τις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει | ubi accus. non est relationis (Duentzer), sed cum attractione positus pro nominativo. — accentu differt a Φυλάκη urbe Thessaliae sch. V Β 695 E. M. 802, 1. 24, E. Gud. 558, 59. 559, 5, Hes., La Roche H. T. 376.

Φυλάκη Thessaliae urbs. λ 290 ο 236 ἐκ Φυλάκης, Β 700 Φυλάκῃ, Ν 696 Ο 335 ἐν Φ. Β 695 Φυλάκην, Phylaci et Iphicli sedes, unde celeberrimas illas boves Melampus rapere co-

natus est. Postea imperio Protesilai, tum Podarcis subiecta erat cf. *B* 695 sq. Eodem Medon, Oilei filius, confugerat. cf. schol. HV ad *λ* 290 Apollod. I 9, 12. Sita erat in Phthiotide haud procul a Thebis Phthiotarum et a sinu Pagasaeo sub monte Othry ad septentriones spectans. Accuratius autem locus non describitur neque ubi fuerit hodie satis cognitum est. cf. Strab. IX 433 435 Bursian Geogr. v. Gr. I 80 Leake Northern Greece IV 331 sq. 364 sq. Buchholz hom. Real. I a p. 102. Praeterea vide Steph. Byz. *ἀπὸ Φυλάκου τοῦ Δηιόνος*, contra Strab. XII 565 Lehrs Ar.² p. 273. de accentu Hesych. Et. M. 802, 1 *βαρυτόνως, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δεσμοῦ* cf. La Roche H. T. 376 et quae disputavit Lehrs Ar.² 286 sq.

Φῡλακίδης (*υ* longum propter metrum ut in *Πριαμίδης* cf. Friedlaender Homonymie in Jahrb. f. Phil. vol. 71 p. 546 extr. sq.) Phylaci filius, Iphiclus. *B* 705 *Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο N* 698 *Ἰφίκλοιο πάις τοῦ Φυλακίδαο*.

φυλακός (v. *φύλαξ* cf. Bopp V. Gr.² III 421, L. Meyer V. Gr. II 411) custos. *Ω* 566 *οὐδὲ γὰρ ἂν φυλακοὺς λάθοι* |, Bekker II *φυλάκους*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. οὕτως ἐσχημάτισε τοὺς φύλακας*, Herod. *Ἀρίσταρχος κατ' ὀξεῖαν τάσιν προσεφέρετο ὡς φρουρούς. ἔστι δὲ καὶ ὁ λόγος συναγωνιζόμενος τῇ ὀξείᾳ τάσει οὕτως, ὡς τὰ εἰς κος καθαρὸν λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, παραληγόμενα τῷ α, προσηγορικὰ ἢ ἐπίθετα ὀξύνεται, ἀνακός, φαρμακός, φυλακός· τὰ γὰρ κύρια βαρύνεται, Φύλακος, Αυλακος* cf. id. Cath. Pr. 150, 3, Arcad. 51, 8, E. M. 96, 34. 41, 802, 3, Philem. 189, 269. alii accentum in prima posuerunt (*φύλακος*) cf. Steph. B. 325, 1, sch. Apoll. Rhod. A 132, E. M. 765, 50, E. Or. 153, 13, Suid., Eust. 1365, 44. cf. etiam Lehrs Ar.² 298, La Roche H. T. 376, Duentzer Philol. 19, 311.

Φῠλᾰκος (de accentu vid. Herod. in schol. ad *Ω* 566 Arcad. 51, 8 cf. Eust. ad Il. l. l. Lehrs Ar.² 289 La Roche H. T. 376). 1) *ο* 231 *ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο*. Phylacus, Deionis ex Diomeda filius, Iphicli pater, Protesilai et Podarcis avus, Thessalus; regnabat in urbe Phylace, quam condidisse dicitur ap. Eust. 323, 40 Steph. Byz. cf. schol. ad *λ* 287 290 Pherecyd. in schol. ad Apoll. Rhod. I 45 Apollod. I 9, 4. Boves illas pulchritudine insignes, quae *λ* 289 *ο* 235 Iphicli dicuntur, nonnulli propter locum *ο* 231 Phylaci fuisse iudicarunt. sed vide Apoll. I 9, 12 cum adn. Heynii schol. ad *λ* 289 Paus. IV 36. 2) Troianus quidam *Z* 35 *Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως*.

φυλακτήρ (v. *φύλαξ*) custos. *I* 66 *φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι | λεξάσθων παρὰ τάφρον - τείχεος ἐκτός* | sch. LV *Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α φυλακτῆρας τοὺς φύλακας*, Paris. 2894 *οἱ αὐτοὶ φύλακες, φυλακτῆρες, σκοποί, ὀπτῆρες*. *I* 80 *ἐκ δὲ φ. σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο | ἀμφί τε - Θρασυμήδεα κτλ.*, *Ω* 444 *οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φ. πονέοντο* | cf. E. M. 802, 7, Hes., Philem. 189, 269, Eust. 1365, 44, Duentzer Arist. p. 112, Philol. 19, 310.

φύλαξ (Bopp KZ. 3, 23, comparat skt. pal, pâl ex pâ ortum) custos. *I* 85 *ἕπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων*, *K* 56 *ἐλθεῖν ἐς φ. ἱερὸν τέλος* Herod. *φυλάκων· ὡς σκυλάκων· ἐπὶ γὰρ τῶν ἀνδρῶν τέτακται, οὐκ ἐπὶ τῶν τόπων*, *K* 180 —1 *ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, | οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον* |, *K* 365 *ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν* |, *K* 58 *τοῖο γὰρ υἱός | σημαίνει φυλάκεσσι*, *K* 127 *κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων | ἐν φυλάκεσσ'*, *I* 477 *λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας* |, *K* 97 *δεῦρ' ἐς τοὺς φ. καταβείομεν*. v. Herod. Cath. Pr. 42, 6. 524, 9, Duentz. Philol. 19, 313 (*φυλάσσω, φυλακή, Φυλάκη, Φύλακος, φυλακός, φυλακτήρ*).

Φῦλας (a *φῦλον φύλη* Pott in Kuhn Z. IX 257 Fick Person. p. 87). *Π* 191 *τὸν (Εὔδωρον) ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν* ib. 181 *Φύλαντος θυγάτηρ*. Phylas erat Polymeles pater, avus Eudori; hic autem legatus Achillis. — A posterioribus in hoc nomine multa esse confusa vide Apollod. II 7, 6 et Heynium ad hunc l. in observv. p. 190 sq.

φυλάσσω (ex *φυλακjω* a stirpe *φυλακ* Bopp V. Gr.² III 421. alii pro primitivo habent variam verbi *φράσσω* formam esse rati Benf. W. I 112 cf. Walter KZ 12, 384, L. Meyer V. Gr. I 41. 222, II 57, mire *φυλάξαι* ex *ἐφ - ὑλάξαι* explicat Doed. Gl. 2273) act. prs. ind. *φυλάσσω, φυλάσσεις, φυλάσσει*, ci. *φυλάσσω* *ε* 466 *τ* 525, opt. *φυλάσσοις, φυλάσσοιμεν*, if. *φυλασσέμεναι* *K* 312 398 419 *η* 93 *μ* 136, *φυλάσσειν*, ipv. *φύλασσε, φυλάσσετε*, ptc. *φυλάσσων, φυλάσσοντας*, ipf. *ἐφύλασσε(ν), φύλασσε*, fut. *φυλάξεις, φυλάξει*, ptc. *φυλάξων* *ρ* 593, ao. *φύλαξεν* *Π* 686, ci. *φυλάξω* *δ* 670, *φυλάξομεν* *Θ* 529. — med. et pass. prs. ind. *φυλάσσονται*, ptc. *φυλασσομένοισι*, ao. ipv. *φύλαξαι* h. AP. 366, pf. ptc. *πεφυλαγμένος* *Ψ* 343. — A) act. 1) abs. vigilo, excubias ago. *υ* 92 *ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν | πάννυχον ἐγρήσσοντα*, *K* 192 *οὕτω νῦν φυλάσσετε*, *K* 419 *ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται | ἀλλήλοις*, *K* 421 *Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν* |, *K* 312 399 (*ἀθ.* v. Ariston.) *οὐδ' ἐθέλουσι | νύκτα φυλασσέμεναι* de accus. v. La Roche H. St. p. 11, cf. etiam Duentzer Abh. 313, *ε* 466 *εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω* | ita Aristarchus, volgo *φυλάξω* v. sch. HP, *χ* 195 *νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ - νύκτα φυλάξεις* |, *M* 303 *βώτορας ἄνδρας | σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα* v. Ariston. cf. Friedlaend. p. 27, Lehrs Ar.² 10, sententia inde pendente *δ* 526 *φύλασσε δ' ὅ γ' εἰς ἐνιαυτόν* |, *μή ἑ λάθοι παριών* est: speculabatur. — 2) c. accus. a) pers. custodio *Θ* 529 *ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς* |, vituperat Duentzer, cf. Franke ad l., *Γ* 408 (*ἀθ.*) *ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε καί ἑ φύλασσε* | v. Ameis ad l. — tueor *O* 461 *Διός - ὅς ῥ' ἐφύλασσεν | Ἕκτορ'*, Bekk. II *ῥα φύλ.*, *K* 291 *ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίσταο καί με φύλασσε* |, Zenodotus scr. *καὶ πόρε κῦδος* v. Did. cf. Duentzer Zenod. 123, *ο* 35 *ἀθανάτων ὅς τίς σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε* |, *ν* 47 *θεός εἰμι, διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω | ἐν πάντεσσι πόνοις*. — acc. pers. facile suppletur *E* 809 *σοὶ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἵσταμαι ἠδὲ φυλάσσω* | cf. *ν* 301 ubi sch. M explicat *σώζω*. — servo h. Merc. 530 *ὄλβου καὶ πλούτου - ῥάβδον | - ἀκήριον ἥ σε φυλάξει κτλ.* quae te servabit incolumem v. Baumeist. — speculor *δ* 670 *ὄφρα μιν αὐτὸν* (alii *αὖτις*) *ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω | ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε*. — b) rei. custodio *K* 417 *φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι - | οὔ τις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει* |, *η* 93 *κύνες - οὓς Ἥφαιστος ἔτευξε - δῶμα φυλασσέμεναι - Ἀλκινόοιο* | sch. E *ὥστε δοκεῖν φυλάσσειν*, *κ* 434 *οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκῃ* | sch. Q *τηροῖμεν. οὐχὶ φυ-*

λάσσειν τὸ δῶμα, ἀλλὰ τὸ ἀεὶ ἐκεῖσε εἶναι, comprobat Nitzsch, vix recte, ε 208 *ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ* (v. l. *παρ' ἐ.*) *τόδε δῶμα φυλάσσοις* | v. Nitzsch, ξ 107 *σῦς τάσδε φ. τε ῥύομαί τε* |, μ 136 *μῆλα φυλασσέμεναι πατρώια καί - βοῦς* |, cf. Eust. 1717, 50, ρ 593 *σύας καὶ κεῖνα φυλάξων,* | *σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον,* h. AP. 60 *δίφρον δὲ θεοῦ τότε μοῖρα φυλάσσει* | v. Baumeist. — pass. *K* 309 396 (*ἀθ.*) *ἠὲ φυλάσσονται νῆες - ως τὸ πάρος περ* |. — asservo τ 525 *ἠὲ μένω παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,* | *κτῆσιν ἐμήν, δμῳάς τε καί - δῶμα* | cf. β 227 λ 178, τ 23 *οἶκον κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φ.* |, β 346 *ταμίη - ἣ πάντ' ἐφύλασσε νόον πολυϊδρείῃσιν* |, alii *πάντα φ.*, v. Nitzsch, β 350 *ὃν* (sc. *οἶνον*) *σὺ φυλάσσεις,* | *κεῖνον ὀιομένη.* — transl. servo, observo *Γ* 280 *φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά* |, *Π* 686 *εἰ δὲ ἔπος Πηληιάδαο φύλαξεν* |, *Ω* 111 *αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων* |, *Π* 30 *χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις* |, *B* 251 *καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις* | sch. BL *τὴν πρὸς τὴν φυγὴν εὐκαιρίαν παρατηροῖς* cf. Eust. 214, 13. — B) med. vigilo *K* 188 *νύκτα φυλασσομένοισι κακήν* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἀντὶ τοῦ φυλάσσουσι, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ* cf. Lehrs Ar.^{2} p. 11, de dativo Classen Beob. 159, de accus. *νύκτα* La Roche H. St. p. 11. — servo h. AP. 366 *σὺ δὲ φρεσὶ σῇσι φύλαξαι* sc. quae tibi dixi. — intr. *Ψ* 343 *ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι* |, if. pro ipv. cavens, cautus sis. — h. AP. 360 pro *νηὸν δὲ προφύλαχθε* Schneidewin coniecit *ν. δ' εὖ πεφύλαχθε* custodite, rec. Baumeist. quem vide, cf. Lob. el. I 267. — cf. Apoll. Lex. 165, 19, E. M. 802, 9, E. Gud. 431, 21, Hes. (*προφυλάσσω?* h. AP. 360).

Φυλείδης (alii *Φυλεΐδης*), Phylei filius, i. e. Meges. *Π* 313 *Φυλείδης*, *B* 628 *Φ. ὃν τίκτε - Φυλεύς*, *N* 692 *Φ. τε Μέγης*, *E* 72 *Φ. δουρὶ κλυτός*, *O* 519 *Φυλείδεω*, *O* 528 *-αο*, *T* 239 *Φυλείδην τε Μέγητα.*

Φυλεύς (a *φῦλον φύλη* Fick Pers. 87 Pott KZ. IX 457). Megetis pater. *O* 530 *θώρηξ, τόν ποτε Φυλεὺς* | *ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος* *B* 628 *διίφιλος ἱππότα Φυλεύς, ὅς ποτε Δουλίχιον ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς* cf. schol. A *ἡ δ. πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ὁ Μέγης ἀπῴκησεν ἢ ὁ Φυλεύς, ὃ καὶ ὁμηρικώτερον· Ὅμηρος γὰρ ἀεὶ πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷ.* *K* 110 175 *Φυλέος υἱόν* i. e. *Μέγητα*, *Ψ* 637 *δουρὶ ὑπειρέβαλον Φυλῆα* i. e. *Νέστωρ*. Erat filius Augeae, cuius cloacas Hercules purgavit. Discordia exorta cum pater promisso non staret, ab Hercule arbiter est creatus. Itaque cum secundum hunc iudicasset a patre patria eiectus Dulichium demigravit. cf. Apollod. II 5, 5; 7, 2 Kallimach. in schol. A ad *B* 629 *Λ* 700 Eust. 305, 9 Strab. X 459 in. Paus. V 1, 7.

φυλίη (a *φυ* rad. ducit Benf. W. II 105 cf. V. Hehn Culturpfl. u. Hausth.^{2} 91) fortasse oleae species quaedam, oleaster. ε 477 *δοιοὺς - θάμνους* |, *ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φ., ὁ δ' ἐλαίης* | sch. BPQT *φυλία εἶδος ἐλαίας, μυρρίνης ὅμοια φύλλα ἐχούσης. οἱ δὲ ἀγριέλαιον λέγουσιν,* Apoll. Lex. 165, 24 *ὁ μὲν Ἡλιόδωρος γένος ἐλαίας, ὁ δὲ Ἀπίων ψιλῶς γένος δένδρου. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀνήμερος ἐλαία λεγομένη φυλία λέγεται,* Hes. *φ. ἐστιν εἶδος ἀγριελαίας, ἄλλοι συκῆς, οἱ δὲ εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ* cf. Eust. 1547, 6. *σχῖνον* (lentiscum intellegit Ammon. p. 141. cf. Paus. II 32, 9, Schneider ad Theophr. V p. 566. Oleastrum intellegit cum Sprengelio Miquèl Hom. Fl. 16, Buchholz Ho. Real. I 2, 255, rhamnum alaternum L. Billerbeck Fl. class. 53, Euchholz Fl. Hom. 30, de myrto cogitat V. Hehn l. c. provocans ad Theophr. de caus. pl. III 10, 4.

φύλλον (ex *φυλιον* cf. lat. folium, quod aut ad rad. *φυ*, aut, quod melius videtur, ad *φλυ* revocandum est cf. Curt. Et.^{4} 306, Pott E. F.^{1} I 239, KZ. 6, 323, Benf. W. I 575, Christ L. 102, Grassmann KZ. 16, 181, L. Meyer ib. 8, 271, V. Gr. II 402, Doed. Gl. 2304, comparat etiam ksl. byli, bylye Fick W.^{2} 380 473) folium. *A* 234 *σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔ ποτε φύλλα καὶ ὄζους* | *φύσει, ἐπεὶ κτλ.*, *A* 237 *περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν* | *φ. τε καὶ φλοιόν,* *N* 180 *μελίη - ἥ τ' -χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φ. πελάσσῃ* |, η 285 *ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἀμφὶ δὲ φ.* | *ἠφυσάμην,* ε 483 *φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή κτλ.* cf. τ 443, λ 194 *πάντῃ ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς -* | *φ. κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί* |, ε 487 *χύσιν δ' ἐπεχεύατο φ.* |, ζ 129 *πτόρθον - φύλλων,* μ 103 *ἐρινεός - φύλλοισι τεθηλώς* |, ε 491 *φύλλοισι καλύψατο,* η 287 *ἐν φ. - εὗδον,* h. Cer. 472 *πᾶσα δὲ φ. τε καὶ ἄνθεσιν - χθών* | *ἔβρισ'*, μ 357 *εὐχετόωντο θεοῖσιν,* | *φ. δρεψάμενοι τέρενα δρυός -* | *οὐ γὰρ ἔχον κρῖ κτλ.* v. Nitzsch, de ultima producta cf. Hartel H. St.^{2} 86. — in comparationibus refertur a) ad multitudinem *B* 468 *μυρίοι, ὅσσα τε φ. καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ* cf. ι 51, *B* 800 *λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν* | *ἔρχονται πεδίοιο.* — b) ad naturam caducam *Z* 146—7 *οἵη περ φ. γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν,* | *φ. τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δὲ ὕλη* | *τηλεθόωσα φύει,* Aristophanes *τηλεθόωντα* v. Did., *Φ* 464 *βροτῶν - οἳ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε* | *ζαφλεγέες τελέθουσιν -* | *ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι.* — c) η 106 *ἥμεναι, οἷά τε φ. μακεδνῆς αἰγείροιο* | sch. MPV *οἱ μὲν ὅτι ἡλιοτροπίου τάξιν ἐπεῖχον καθήμεναι θεατροειδῶς, οἱ δὲ ὅτι πεπύκνωται τὸ δένδρον τοῖς φύλλοις. φύλλα δὲ ἤτοι διὰ τὸ πλῆθος, ἢ διὰ τὸ εὐκίνητον τῶν χειρῶν ἐν τῷ στρέφειν τὴν κρόκην, ὡς καὶ τὰ φύλλα τῆς αἰγείρου ἀντεστραμμένα ἀλλήλοις καὶ εὐκίνητα ῥαδίως καὶ ὑπὸ τυχούσης αὔρας κτλ.* cf. sch. BEQ, Nitzsch ad l., refertur ad densitatem longo ordine sedentium. — Herod. Cath. Pr. 378, 9, E. M. 802, 35. 41, E. Gud. 559, 29, E. Or. 159, 10, Hes., Eust. 93, 3 (*ἄ-, ἀκριτό-, εἰνοσί-, πανά-, τανύ - φύλλος*).

Φυλο-μέδουσα (ita cum litera *υ* scribunt secundum Spitzner. recentiores editores ex cod. Ven. aliisque cod. nonnulli praebent cum *ι* scriptum cf. Spitzner ad l. La Roche in ed. maiore. de origine Fick Person. 87 125 sq.). *H* 10 (*Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον*) *γείνατ' Ἀρηίθοος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις.*

φῦλον (a rad. *φυ* v. *φύω* Curt. Et.^{4} 305. ex *φυαλον* explicat Doed. Gl. 2223) 1) genus, gens *E* 441 *οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον* | *ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων* |, *O* 54 161 177 h. Cer. 36 322 443 461 *φῦλα θεῶν.* est circumlocutio pro *θεοί*, h. Ven. 129 *ἀθανάτων - φῦλα,* γ 282 η 307 ο 409 AD. 161 AP. 360 *φῦλ' ἀνθρώπων* |, *Ξ* 361 h. AP. [177] *κλυτὰ φ. ἀνθρώπων* | cf. h. AP. 95, h. AP. 359 *περικλυτὰ φ. ἀ.* |, h. Merc. 578 *φ. θνητῶν ἀ.* |, h.

Ven. 3 φ. καταθνητῶν ἀ. |, h. AP. 120 ἀθέσφατα φ. ἀνθρώπων |, h. Merc. 542 ἀμεγάρτων φ. ἀ. |, h. Cer. 352 φ. ἀμενηνὰ χαμαιγενέων ἀ. |, I 130 272 φῦλα γυναικῶν | v. l. l. priore πᾶσαν ἐπ' αἶαν, ϑ 481 φῦλον ἀοιδῶν | ubi non recte de certo quodam ordine cogitant Lauer Gesch. d. hom. P. 199, Hennings Telem. 139, v. Baeumlein JJb. 81, 539. T 30 ἄγρια φ., | μυίας. — B 840 φῦλα Πελασγῶν, η 206 ἄγρια φ. Γιγάντων |, P 220 μυρία φ.-ἐπικούρων |. — ξ 181 φῦλον-Ἀρκεισίου cf. Eust. 1756, 50, ξ 68 φ.-Ἑλένης cf. Eust. 1750, 42. — 2) tribus B 362—3 κρῖν' ἄνδρας κατὰ φ., κατὰ φρήτρας-| ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φ. δὲ φύλοις | ubi idem significat quod posterioribus temporibus φυλή cf. Eust. 93, 4, Naegelsb. ad l., H. Th.[2] 275, Schoemann Gr. A. I 39. — Apoll. Lex. φῦλον ἀντὶ τοῦ γένους cf. Herod. Cath. Pr. 378, 20. 534, 9, Cram. epim. 427, 2, E. M. 802, 3, E. Gud. 558, 54, Hes. ἔθνος, γένος, Suid., Duentzer hom. Beiw. p. 29 sq., Retzlaff hom. Synon. II 15. 18 (ἔμφυλος, Ἐριφύλη, καταφυλαδόν, φύλοπις, Φύλας, Φυλεύς, Φυλώ).

φύλοπις (φῦλον, in parte posteriore ὀπ rad. inesse suspicatur Curt. Et.[4] 276 comparans lat. opus, skt. apas, Doed. Gl. 2224 pro paronymo habet vocis φῦλοψ, quam fingit, multi sequuntur Eustathium 140, 36. 247, 35. 960, 4 ex φῦλον et ὄψ, vox, explicantem cf. etiam Duentz. ad π 268) accus. φύλοπιν, φύλοπιδα λ 314. — fortasse proprie est turba atque tumultus populi cf. Δ 65 ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φ. αἰνήν |, ubi de pugna accipi non potest, quia res est in indutiis, volgo tumultus pugnae (Kampfgetümmel) E 379 οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φ. αἰνή, | ἀλλ' ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται |, Z 1 Τρώων οἰώθη καὶ Ἀχ. φ. αἰνή | sch. B φ. δὲ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος κακῶς παρά τισι λέγεται· ἀλλ' ἡ μετὰ βοῆς φῦλα συνάπτουσα ἀμφότερα τῶν τε Τρώων καὶ Ἑλλήνων μάχη κτλ. cf. BDL, Π 256 εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχ. φ. αἰνήν |, Σ 171 οὗ εἵνεκα φ. αἰνή | ἕστηκε πρὸ νεῶν, T 158 οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται | φ., εὖτ' ἂν πρῶτα ὁμιλήσωσι φάλαγγες | ἀνδρῶν, T 221 αἶψά τε φ. πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν |, E 496 Z 105 Λ 213 ἔγειρε δὲ φ. αἰνήν |, Λ 278 νηυσὶν ἀμύνετε-| φ. ἀργαλέην, Π 677 βῆ-ἐς φ. αἰνήν | cf. Schoemann op. III 5, h. 8, 13 φ. κρατερῆς ἐπιβαινέμεν, π 268 οὐ-ἀμφὶς ἔσεσθον | φ. κρατερῆς κτλ. refertur ad caedem procorum. — Δ 82 ἢ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φ. αἰνή | ἔσσεται, Σ 242 παύσαντο-| φ. κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο |, Δ 15 ἢ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φ. αἰνήν | ὄρσομεν, cf. sch. BL, ω 475 ἢ-πόλεμόν τε κακὸν καὶ φ. αἰνήν | τεύξεις, h. Cer. 266 παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ φ. αἰνήν |-Ἀθηναίοισι συνάξουσ', N 789 ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φ. ἦεν |, N 635 οὐδὲ δύνανται φ. κορέσασθαι ὁμοιίου πολέμοιο |, λ 314 ἀθανάτοισιν-| φ. στήσειν πολυάϊκος πολ. |, cf. Eust. 1688, 5, Nitzsch ad l., Π 208 νῦν δὲ πέφανται φ. μέγα ἔργον, Y 141 καί ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται | φ. — Herod. Cath. Pr. 98, 12, Apoll. Lex. 165, 22 ἡ μάχη, ἀπὸ τοῦ κατὰ φυλὰς εἰς πρόσοψιν ἀλλήλων ἰέναι, E. M. 802, 33, E. Gud. 559, 32, E. Or. 157, 24 παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ φῦλα ἰέναι, οἷον ἡ ἐκ πολλῶν ἄθροισις, Hes., Suid., Hoch Lexic. Bem. I, XXX sq., Retzlaff Hom. Synon. I 25. 27, Ph. Mayer Stud. z. Hom. p. 55, Friedlaend. 2 hom. Wörterverz. 798.

Φυλώ (φῦλον) δ 125 ἀμφίπολος Φ. ib. 133. Serva Helenae, Spartam reductae.

φύζηλις (φύζις) fugax, timidus P 143 ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φ. ἐόντα | sch. A παραγωγὸν ἀπὸ τοῦ φύξω μέλλοντος, φυγάδα ὄντα καὶ δειλόν. καὶ τὸ φεύγειν καὶ τὸ ἀλέασθαι ἔγκειται ἐν τῇ λέξει, cf. Lob. proll. 110, sch. B ὁ φεύγων τὰς ἴλας, cf. E. M. 802, 44, E. Gud. 559, 35, Hes., Suid., Eust. 1099, 63.

φύξιμος (φύξις Curt. Et.[4] 188) de loco est: quo quis fugere potest. ε 359 ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι mihi esse refugium. neutrum adi. est pro substantivo.

φύξις (a rad. φυγ v. φεύγω Curt. Et.[4] 188 cf. Lob. ad Phryn. 726) fuga. K 311 398 (v. Ariston.) φ. βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, K 447 μὴ δή μοι φ. γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ | ubi non est proprie fuga, sed Dolo ab Ulixe vetatur sperare se liberatum iri. E. M. 802, 45 φ.· τὴν φυγήν cf. Suid., Hes., Eust. 817, 44. 1080, 17 (φύζηλις, φύξιμος).

φύρω (cum lat. conforio componit Froehde KZ. 18, 261, ex φυρjω explicat Fick W.[2] 140 comparans skt. bhur, lat. furere, cf. etiam Lucas qu. lexil. 154) humecto, inquino. Ω 162 δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον |, cf. sch. V, ρ 103 τ 596 αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη sc. εὐνή cf. Classen JJb. 79, 296, σ 173 μηδ' οὕτως δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα | ἔρχευ, σ 21 μή σε-στῆθος καὶ χείλεα φύρσω | αἵματος, est c. ao., cf. Eust. 1835, 25, ι 397 μοχλὸν |-πεφυρμένον αἵματι πολλῷ |. — cf. E. M. 547, 37. 802, 49 φύρει· μολύνει, ἢ ἐκβρέχει, ἢ ἐκπλύνει, E. Gud. 559, 39, Phot., Hes., Eust. 1636, 20. 1849, 16 (πορφύρω, πορφύρεος, ἁλιπόρφυρος, φορύνω?, φορύσσω?).

φῦσα (cf. skt. pupphusas, pupphulam, phut, lat. pûsula, pustula, lit. pústi, puslé Pott E. F.[1] I 217, W. II 2, 445, Benf. W. I 551. radicem spu esse putat Curt. Et.[4] 499, Fick W.[2] 626, bhas (cf. skt. bhastrâ) Pictet Or. II 143. cf. etiam Savelsberg KZ. 16, 405, Misteli ib. 19, 120) 1) flatus h. Merc. 114 φλόξ | τηλόσε φῦσαν ἱεῖσα πυρός, codd. φῦζαν, emend. Hemsterhuis. — 2) follis Σ 470 φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσιν ἐφύσων |, sch. V δηλονότι αὐτόμαται, cf. B, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι |, Σ 372 τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα ἑλισσόμενον περὶ φύσας |, Σ 409 ὄφρ' ἂν ἐγὼ φ. ἀποθείομαι, Σ 412 φ. μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, Σ 468 βῆ δ' ἐπὶ φύσας, | τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι |. — Herod. Cath. Pr. 266, 26. 532, 15, E. M. 155, 21. 802, 54 τὰ χαλκευτικὰ φυσήματα, οἱ ἀσκοί, Hes. φαρέτρα κτλ. οἱ δὲ πνεῦμα καὶ ὁ ἀήρ. ἢ ἀσκός, Suid., Poll. On. VII 106, Philem. 191, 271, Eust. 1151, 6. Friedlaend. 2 hom. W. 716 (φυσάω, φυσιάω).

φυσάω (φῦσα Curt. Et.[4] 499, Bugge KZ. 19, 442) flo. Σ 470 φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων | cf. Hoffmann Unters. 2, 12, Ψ 218 φλόγ' ἔβαλλον | φυσῶντες λιγέως, venti.

φυσιάω (φῦσα, φυσάω Curt. Et.[4] 499, L. Meyer V. Gr. II 16 cf. Lob. ad Phryn. 82, ex φυσαΐω explicat Ahrens Z. f. A. 1836, 813) anhelo. Δ 227 τοὺς θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας | equos, Apoll. Lex. 165, 28 ἀσθμαίνοντας. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις, Π 506 αὐτοῦ σχέθον ἵππους φ. |, h. Merc. 118 ἀμφοτέρας δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε φυσιοώσας | boves. — E. M. 502,

18, Hes. *φυσιόων· φυσιῶν, ἀσθμαίνων, πνευστιῶν*, cf. Eust. 465, 34. 1073, 6.

φυσί-ζοος (Clemm comp. 39. 85. 103. 158, Schoenberg comp. 47. 65, Berch comp. 18, Herzog JJb. 101, 298) vitam i. e. ad vitam utilia gignens (cf. lat. almus) *Γ* 243 *λ* 301 *φ. αἶα* | sch. AD *Γ* 243 *ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα καὶ δωρουμένη*, cf. Nitzsch ad *λ* 301, damnat versum Bekker, *Φ* 63 *γῇ φ.* sch. V *οὐ καλὸν τὸ ἐπίθετον, ἐπὶ νεκρῶν καὶ τύμβων ταττόμενον*, h. Ven. 125 *φ. αἴης* |. — Apoll. Lex. 165, 30, E. M. 668, 53. 802, 53, E. Gud. 559, 37, Hes., Suid., Eust. 410, 45. 1223, 41. de scriptura *φυσίζωος* cf. Wernicke ad Tryphiod. p. 124.

φύσις (a rad. *φυ* v. *φύω* cf. skt. bhûtis Curt. Et.[4] 305) natura *κ* 303 *μοὶ φ. αὐτοῦ ἔδειξεν* | sc. *φαρμάκου*, nativam eius speciem, v. quae sequuntur, cf. Nitzsch. — E. M. 802, 51, E. Gud. 559, 38. 46, E. Or. 160, 17, Philem. 192, 272, Eust. 867, 27.

φυταλιή (a *φυ* rad. cf. *Φύταλος* n. pr., *φυτάλιος* et *φυτάλιμος* post Hom.) locus arboribus consitus, pomarium. *Ζ* 195 *Μ* 314 *Υ* 185 (*ἀθ.*) *τέμενος* - | *καλὸν φ. καὶ ἀρούρης* Hes. *κῆπον, δενδροφόρον γῆς*, Suid. *ἀμπελοφύτον γῆς*, Eust. 636, 17. 907, 37, de accentu v. Herod. Cath. Pr. 300, 32.

φυτεύω (ex *φυτός* a *φύω* ubi v., cf. Curt. Et.[4] 305) prs. ind. *φυτεύει, φυτεύουσιν*, ptc. *φυτεύων*, ipf. *φύτευεν*, ao. *ἐφύτευσε, ἐφύτευσαν*, ci. *φυτεύσω*, if. *φυτεῦσαι*. — 1) sero, planto. *Ζ* 419 *περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν* | *νύμφαι, περί* est pro adverbio, *ι* 108 *οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτόν*, *σ* 359 *δένδρεα μακρὰ φυτεύων* |. — 2) procreo h. Merc. 160 *μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν - ἀνθρώποισι*. — 3) struo, machinor *Ο* 134 *τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι* |. Zenodotus scr. *θεοῖς μ. πῆμα φ.* cf. Eust. 1009, 22, Nauck Aristoph. 41, *ο* 178 *ρ* 159 *μνηστῆρσι κ. πάντεσσι φυτεύει* |, *ε* 340 *τοί κακὰ πολλὰ φυτεύει* | cf. Eust. 1543, 59, *ξ* 110 *ρ* 27 *κακὰ δὲ μνηστῆρσιν φύτευεν* |, *ξ* 218 *κ. δυσμενέεσσι φυτεύων* |, *β* 165 *τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει* | sch. S *τούτοις τὸν διὰ τοῦ φόνου θάνατον κατασκευάζει* v. Eust. 1440, 2, cf. *ρ* 82. — v. l. fuit *πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι* *δ* 668 pro *πρὶν ἥβης μέτρον ἱκέσθαι* v. La Roche H. St. 250, *ρ* 289 pro *φέρουσαι* v. l. est *φυτεῦσαι* v. La Roche, *χ* 14 pro *μέλαιναν* v. l. *φυτεῦσαι*. — Hes. *φυτεύει· κατασκευάζει, γεννᾷ* cf. E. M. 803, 15, E. Gud. 610, 27.

φυτόν (skt. bhûta, lit. búta Fick W.[2] 141, a *φύω*) 1) id quod e terra gignitur, stirps. *Σ* 57 438 *τὸν - θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς* |, *ι* 108 *φυτεύουσιν χερσὶν φυτόν*, *ω* 246 *οὐδέ τι πάμπαν* | *οὐ φ., οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος κτλ.*, h. AD. 55 *οὔτ' ἄρ' φ. μυρία φύσεις* | Apollo Delum alloquitur, h. Merc. 90 *ὥστε φ. σκάπτεις*, *Ξ* 123 *πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς* |. — 2) collective: arbustum *ω* 227 *λιστρεύοντα φυτόν*, *ω* 242 *φ. ἀμφελάχαινεν*, *Φ* 258 *ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ* - | *ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ* |. — Herod. Cath. Pr. 389, 37, E. Gud. 559, 44, E. Or. 184, 12, Spohn de extr. Od. p 87.

φύω (*φυ* skt. bhû, lat. fu cf. alts. bium, ags. beom, ahd. bim, ksl. byti, lit. búti, bûtas Bopp Gl., Pott W. I 1143, Benf. W. II 105, Curt. Et.[4] 305, Doed. Gl. 2217, Fick W.[2] 140 472, qui praesens ex *φυjω* explicat comparans aeol. *φυίω* cf. Curtius d. Verb. d. gr. Spr. I 211) *υ* corripitur in formis prs., ipf., *πεφύασι(ν), πεφυνῖα, πεφυῶτας*, producitur in reliquis. — act. prs. ind. *φύει*, ipf. *φύεν* *Ξ* 347, fut. *φύσεις, φύσει*, ao. 1 *ἔφυσε*, ao. 2 *ἔφυ, ἔφυσαν* h. Ven. 266, *ἔφυν* 3 pl. *ε* 481 *κ* 397, *φῦ*, ptc. *φύντες*, pf. *πεφύκᾱσι* *η* 114 Herod. *π. μον.* *λ* 29, 6 *τὰ εἰς σι λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν, οἱ μέντοι ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τούτοις συστολὰς ποιοῦνται. τοιοῦτον καὶ τὸ „ἀμφὶ δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι* cf. id. Cath. Pr. 535, 34, *π. διχρ.* 16, 28, Draco de metr. 33, 14, Cram. AO. IV, 415, 17, codd. *πεφύκει*, rec. Dindorf, Baeumlein, Bekk. I cf. etiam H Bl. II 38, sed v. Buttmann A. Spr. § 87, 8. a. 4, Kuehner A. Gr.[2] § 209, 9, G. Curtius Bild. d. Temp. 182, Kayser disput. alt. p. 17, O. Schneider ad Nic. Ther. 789, Friedlaend. Philol. 6, 680 JJb. 79, 816, Brugman Curt. St. 4, 73, *πεφύᾱσι(ν)* *Δ* 484 *η* 128 h. Merc. 125, ci. *πεφύκῃ* *Δ* 483, ptc. *πεφυνῖα* *Ξ* 288 cf. Herod. Pathol. 364, 25, *πεφυῶτας* *ε* 477, cf. Curtius Stud. 2, 172, v. l. *πεφυῶτε* rec. La Roche, plp. *πεφύκει*. — med. prs. ind. *φύονται* *ι* 109, ipf. *φύοντο*. — 1) transit. gigno *Ζ* 148 *ἄλλα δέ θ' ὕλη* | *τηλεθόωσα φύει* sc. *φύλλα* Hes. *γεννᾷ*, *Α* 235 *σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔ ποτε φύλλα καὶ ὄζους* | *φύσει* Hes. *βλαστήσει*, *Ξ* 347 *τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν - φύεν νεοθηλέα ποίην* | cf. La Roche Z. f. öster. G. 1861, 347, *η* 119 *ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει* |, h. AD. 55 *οὔτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύσεις* | Delus, h. Cer. 8 *νάρκισσόν θ', ὃν ἔφυσε δόλον - κούρῃ* | *Γαῖα*, cod. *φῦσε*, emend. Ilgen, cf. ib. 428, *κ* 394 *τρίχες - ἃς πρὶν ἔφυσε* | *φάρμακον*, v. l. *ἔφυσσε*. — 2) intrans. a) nascor. semel prs. act. *Ζ* 149 *ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει* | v. Meineke ad Theocr. VII, 75, cf. etiam Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 76. — prs. med. *ι* 109 *τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται* | Hes. *γεννῶνται*, h. Merc. 410 *ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἶψα φύοντο* | *αὐτόθεν, ἐμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσι* | *ταί* nihil habet quo referatur, cf. de loco corrupto Baumeist. — ao. 2 act. *ε* 481 *ὣς ἄρα πυκνοί* | *ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς* sc. *θάμνοι φυλίης καὶ ἐλαίης*, Herod. *τὸ ἔφυν συσταλτικὸν* cf. id. Il. Pr. *Λ* 263 *πληθυντικὸν γάρ ἐστι συγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἔφυσαν*, *ψ* 190 *θάμνος ἔφυ - ἐλαίης ἕρκεος ἐντός* | Hes. *ἐγένετο*, h. Ven. 266 *τῇσι δ' ἅμ' ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες* - | *γεινομένῃσιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ κτλ.* — pf. act. *Δ* 483 *αἴγειρος ὥς*, | *ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκῃ* | ita G. Hermann op. II 44 ex coni., codd. *πεφύκει*, cf. La Roche ad l., Friedlaend. JJb. 79, 803, *Δ* 484 *οἱ* (sc. *αἰγείρῳ*) *ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν* | cf. Eust. 500, 28, v. l. *πεφύκασιν*, *Φ* 352 *λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον*, | *τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει* |, Bekker II et Hoffmann *πεφύκειν* cf. hic ad *Χ* 36 362, *Ξ* 288 *ἐλάτην - ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ* | *μακροτάτη πεφυνῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν* |, *ε* 63 *ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθόωσα* | *κτλ.*, codd. plurimi *ἀμφιπεφ.*, *η* 114 *ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι τηλεθόωντα* | v. l. *πεφύκει* v. supra, plp. loco non convenit, *η* 128 *ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον* | *παντοῖαι πεφύασιν*, *ι* 141 *περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν* | v. l. *πεφύκασιν*, *ε* 238 241 *ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει* |, *ε* 477 *δοιούς - θάμνους*, | *ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας*, sch. HQ *ἐν τοῖς ὑπο-*

μνήμασι γεγαῶτας. praeterea v. l. ap. sch. BLV *E* 245 πεφυῶτε rec. La Roche, v. Ahrens Philol. 6, 18. h. Cer. 100 ὕπερθε πεφύκει θάμνος ἐλαίης |. — *Δ* 109 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει | cf. Eust. 451, 5. — nihil nisi: sunt significat πεφύασι h. Merc. 125 ὡς ἔτι νῦν τὰ μέταζε πολυχρόνιοι πεφύασιν | sc. ῥινοί. — b) cum ἐν praepositione si iungitur, proprie est: incresco alicui rei α 381 σ 410 υ 268 ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες | i. e. dentes imprimentes labris, κ 397 ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος | sch. H προσφυῶς ἐλαμβάνοντο, manus manibus iungebant. quo loco cum ἐν pro praepositione sit accipiendum, neque obstet ω 410 ἐν χείρεσσι φύοντο cf. Eust. 1965, 36, Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 5, *Z* 253 406 *Ξ* 232 *Σ* 384 423 *T* 7 β 302 ϑ 291 κ 280 λ 247 ο 530 ἔν τ' ἄρα οἱ (μοι) φῦ χειρί dativus χειρί non cum Bekk. H. Bl. I 183, 10 pro instrumentali videtur accipiendus, sed tmesis statuenda cf. Hoffmann Unters. 1, 16; 4, 15, Curt. Et.[4] p. 306, pro instrumentali accipere videntur Hes. φῦ χειρί· ἐμπεφυκότως λαβοῦσα τῇ χειρί, E. M. 801, 36 προσεπέλασεν αὐτῷ καὶ προσήγγισε τῇ χειρί cf. etiam s. v. ἐν II B c δ. — E. M. 803, 28 σημαίνει τρία· τὸ ἀναβλαστάνω, καὶ τὸ ὑπάρχω, καὶ τὸ κρατῶ ὡς τὸ „ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, cf. E. Gud. 448, 25; 640, 18 (ἐκ-, ἐμ-, περι-, προσ-φύω, εὐρυ-, εὐ-, προσ-φυής, φύσις, φυσίζοος, φυτόν, φυτεύω, φυταλιή, φοιτάω?, ὑπερφίαλος, φώς?, φιτρός?)

Φώκαια hym. in Ap. Del. 35. urbs Ioniae. cf. Steph. Byz. s. v. Pomp. Mela I 17, 3 Strab. XIII 582 in. μεχρὶ Ἕρμου καὶ Φωκαίας, ἥπερ ἀρχὴ μὲν τῆς Ἰωνίας ἐστί, πέρας δὲ τῆς Αἰολίδος cf. ib. XIV 632; id. 633 Φώκαιαν (κτίζουσιν) οἱ μετὰ Φιλογένους Ἀθηναῖοι cf. Paus. VII 3, 10. De situ v. Liv. 37, 31. In Lydia ponit Herodot. I 142. Nomen a Phoco conditore nonnulli derivant v. ap. Heraclid. περὶ πολιτειῶν fr. s. v.

Φωκῆες (cf. schol. A ad *B* 517 τὰ τοιαῦτα διχῶς ἐν ταῖς Ἀριστάρχου εὑρίσκομεν, καὶ διὰ τοῦ ει Φωκείων καὶ διὰ τοῦ η Φωκήων. cf. Eust. 273, 42. deinde de origine nominis τοὺς δὲ Φωκεῖς οἱ μὲν ἀπὸ Φώκου τοῦ Ψαμάθης καὶ Αἰακοῦ, οἱ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Προνόης τῆς Ἀσωποῦ cf. schol. B ad l. Eust. 274, 3 Paus. II 4, 3; X 1, 1. sed de ea deriv. rat. v. Strab. XII 565 Friedländer, Homonymie in Jahrb. 1855 vol. 71 p. 538 Lehrs Ar.[2] p. 273). Phocenses. *B* 517 525 *O* 515 *P* 307 Φωκήων. Phocensium naves quadraginta Agamemnonem sunt secutae ducibus Epistropho et Schedio. In Graecorum acie instructi sunt iuxta Boeotos. Urbes vero eorum commemorantur Κυπάρισσος Πυθών Κρῖσα Δαυλίς Πανοπεύς Ἀνεμώρεια Ὑάμπολις Λίλαια, fluvius Κηφισός cf. *B* 517—527. mons Παρνησός in hym. in Ap. Pyth. 104 ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησόν. De Phocensibus eorumque terra cf. Strab. IX p. 416—425 Paus. X 1, 2; 34, 1 Bursian, Geogr. v. Gr. I 156 sq. Buchholz, hom. Real. I a 159 sq.

φώκη (origo incerta cf. Benf. W. II 109) phoca, vitulus marinus. δ 404 ἀμφὶ δέ μιν φ. νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης | ἀθρόα εὕδουσιν κτλ., δ 448 φ. δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθον ἀολλέες, δ 436 τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικεν |, δ 442 τεῖρε γὰρ αἰνῶς | φ. ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή |, ο 480 τὴν μὲν φ. καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι | ἔκβαλον, δ 411 φώκας μέν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν | Proteus, δ 450 ευρε δὲ φ. | ζατρεφέας κτλ., h. AD. 77 πουλύποδες δ' ἐν ἐμοὶ θαλάμας φ. τε μέλαιναι | οἰκία ποιήσονται ἀκηδέα Delus loquitur. — Herod. Cath. Pr. 313, 13. Lex. Seg. 314, 19 εἶδος θαλασσίου θηρίου cf. Hes., Suid., Eust. 1502, 24. phocam vitulinam significari putat Netolicka Naturhist. a. Hom. 9, phocam monachum Gm. Bussemak. sch. Oppian. p. 653, Groshans prodr. faun. Hom. et Hes. fasc. II 38, Buchholz Ho. Real. I 2, 146 cf. Erhard Fauna d. Cycladen p. 18.

φωνέω (φωνή) ao. ἐφώνησεν, φώνησεν, ptc. φωνήσας, φωνήσασα, φωνήσαντος, φωνησάσης, φωνήσαντε, φωνήσαντες. — vocem emitto. — omnibus locis intrans. usurpatur praeter ω 535. — 1) *B* 182 *K* 512 ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης |, sch. BL *B* 182 συνῆκε τὴν ὄπα φωνησάσης τῆς θεᾶς, *Y* 380 ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος | accusativus his locis non ex participio pendet, ut putavit qui confecit versum ω 535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πῖπτε θεᾶς ὄπα φωνησάσης, paraphrastes, alii, sed ex verbo finito cf. Autenrieth ap. Naegelsb. ad *B* 182, La Roche H. St. 201, Classen Beob. 164 169, Liesegang de extr. Od. p. 22. — 2) antecedit orationi *A* 333 *Γ* 181 *E* 799 *H* 190 *Θ* 446 *K* 532 *Π* 616 *T* 314 *X* 296 *Ω* 459 π 43 σ 121 200 (v. l. εἶπέ τε μῦθον) τ 481 545 φ 227 φώνησέν τε |, *Θ* 184 *Ψ* 442 666 ἵπποισιν ἐκέκλετο φ. τε |, *N* 373 ὁ δ' ἐπεύξατο φ. τε | v. l. ὁ δὲ κερτομέων ἔπος ηὔδα v. sch. V, *Y* 199 η 308 ϑ 140 400 λ 347 362 ν 3 ρ 445 τ 405 ω 327 τὸν δ' - ἀπαμείβετο φ. τε |, *Ω* 193 ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο φ. τε |, *Ω* 353 ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο φ. τε |, *A* 201 *B* 7 *Δ* 284 312 337 369 *Θ* 101 *K* 163 [191] *N* 750 *Ξ* 138 *Π* 6 *P* 74 *Y* 331 (Zenodotus καί μιν νεικείων, Rhianus τὸν καὶ νεικείων v. Did. cf. Schmidt JJb. 73, 87, Duentz. Zenod. 132) *Φ* [73] v. l. καί μιν λισσόμενος et καί ῥ' ὀλοφυρόμενος cf. La Roche ad l., Hoffmann *Φ* et *X* p. 261, *Ψ* 601 625 *Ω* 517 α 122 δ 77 550 ε 172 ϑ 346 407 κ [430] [482] λ 56 209 396 μ 296 ν 58 227 253 ξ 114 439 ο 259 π 180 σ 104 υ 198 χ 410 ω 372 399 h. AP. 273 Merc. 435 καί μιν (σφεας) φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα (προσηύδων) | ubi μιν (σφεας) non ex φωνήσας pendet (sch. BL *A* 201 et Eust. 85, 33), sed ex verbo finito. de participio φ. cf. etiam Kaempf üb. d. aorist. Gebr. d. Partic. d. gr. Aor. 17, Classen Beob. 117 120, *O* 35 89 145 β 269 ε 117 η 236 ϑ 442 460 ν 290 ψ 34 h. Cer. 320 καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτ. προσηύδα |, Bekker II φωνήσασα ϝέπεα, *Ξ* 41 τὸν καὶ φ. προσέφη - Ἀγαμέμνων |, *Ω* 307 καὶ φ. ἔπος ηὔδα |, δ 370 h. Cer. 53 ἔπος φάτο φώνησέν τε |, h. 7, 16 οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο φ. τε |. — 3) sequitur orationem *K* 465 φ 163 ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ κτλ., *T* 276 ὣς ἄρ' ἐ., λῦσεν δ' ἀγορήν, κ 229 ρ 57 τ 29 φ 386 (v. l. ὣς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως τὸν μῦθον ἄκουσεν v. sch. M) χ 398 ὣς ἄρ' ἐ., τοὶ (τῇ) δέ κτλ., *B* 35 84 *Z* 116 369 494 *H* 103 303 *Θ* 157 *I* 199 *Λ* 531 *M* 251 370 *N* 833 *Π* 862 *P* 188 673 *Y* 144 *Φ* 468 *X* 306 *Ψ* 99 *Ω* 468 671 β 413 δ 657 715 ε 148 380 ϑ 46 104 κ 302 ξ 418 ο 215 282 π 40 190 213 σ 394 χ 79 326 ὣς ἄρα φωνήσας, *A* 428 *Θ* 432 *Σ* 65 138 388 *T* 12 37 *Φ* 415 *Ω* 93 β 405 γ 29 371 ε 92 192 351 ζ 316 η 37 78 h. AP. 162 Cer. 231 ὣς ἄρα φωνήσασα (φωνήσασ'), *T* 418

ὣς ἄρα φωνήσαντος (equi) ἐρινύες ἔσχεθον αὐδήν | cf. Classen Beob. 169, Z 232 K 349 ω 361 ὣς ἄρα φωνήσαντε Did. ad K 349 οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ Ὀδυσσέως εἰπόντος μόνον συλλήβδην ἔφη ὣς ἄρα φωνήσαντε. σύνηθες γὰρ αὐτῷ τὸ τοιοῦτο. Aristophanes cum aliis scripsit ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης | κτλ. cf. La Roche, Duentzer Zenod. 159, Sickel Qu. Ho. part. I 33, E 239 ὣς ἄρα φωνήσαντες, v. l. φωνήσαντε comprobat Ahrens Philol. 6, 21. — VV. LL. post I 224 nonnulli legerunt: τὸν καὶ (καί μιν) φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα |, post β 401 καί μιν φωνήσασ' ἔ. πτ. πρ. |, δ 641 pro προσέφη, Εὐπείθεος υἱός | est v. l. ἀπαμείβετο φώνησέν τε | v. sch. H, κ 500 pro volg. nonnulli καί μιν φωνήσας ἔπεα πτ. προσηύδων |, ο 208 ἐποτρύνων, v. l. φωνήσας, ρ 405 pro ἀπαμειβόμενος προσέειπεν v. l. ἀπαμείβετο φώνησέν τε | v. sch. H cf. La Roche Z. f. östr. G. 1867, 552. — E. Gud. 559, 52, Hes. φωνήσας· εἰπών, λέξας, Eust. 1639, 9 ἐφώνησεν explicat εἶπεν, ἐλάλησεν, τῇ φωνῇ ἐχρήσατο. (μετα-, προσ-.)

φωνή (a φα rad. ducit Curt. Et.[4] 297 comparans σμα, σμώνη, γρα, γρώνη cf. Benf. W. II 103, Fick W.[2] 470, Doed. Gl. 2190, cum skt. svan componunt Bopp Gl., Christ L. 181, Kuhn Z. 4, 17, ad skt. bhâsh revocat Benf. KZ. 8, 9) vox 1) hominum et deorum B 490 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν, | φ. δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη |, O 686 φ. δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν |, P 696 Ψ 397 δ 705 τ 472 θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φ. |, sed δ 705 Aristarchus legit ἔσκετο (ἀντὶ τοῦ ἐγένετο) v. Did., Σ 221 ὡς τότ' ἀριζήλη φ. γένετ' Αἰακίδαο |, Σ 571 λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν | λεπταλέῃ φ. ubi nonnulli λίνον pro subiecto habentes φ. referunt ad sonum chordae sed v. Ariston., h. Ven. 237 τοῦ δ' ἤτοι φ. ῥεῖ ἄσπετος Tithoni v. Baumeist., h. Merc. 426 ἐρατὴ δέ οἱ ἕσπετο φ. | Mercurio, h. Cer. 23 οὐδέ τις - | ἤκουσεν φωνῆς cf. ib. 57, Cer. 284 τοῦ δὲ κασίγνηται φ. ἐσάκουσαν ἐλεινήν |, Cer. 39 ἤχησαν δ' ὀρέων κορυφαὶ - | φ. ὑπ' ἀθανάτῃ, N 45 P 555 εἰσάμενος Κάλχαντι (εἰσαμένη Φοίνικι) δέμας καὶ ἀτειρέα φ. |, X 227 Δηιφόβῳ εἰκυῖα δ. καὶ ἀ. φ. |, Y 81 Λυκάονι εἰσάτο φ. |, Ψ 67 πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα - εἰκυῖα | καὶ φ., τ 381 ὡς σὺ δέμας φ. τε πόδας τ' Ὀδυσῆι ἔοικας | cf. Faesi ad l., δ 279 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν | est comparatio compendiaria, genit. ex ἀλόχ. pendet, v. etiam Kayser ad l., h. Cer. 20 432 ἰάχησε (ἐβόησα) δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ |, Γ 161 Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φ. | sch. BL ἐφώνησεν, ἀλλ' οὐ δι' ἀγγέλου ἐκάλεσεν. est: clara voce cf. Curtius Philol. 3, 19, ω 530 Ἀθηναίη - | ἤυσεν φ. cf. Liesegang de extr. Od. p. 21, τ 445 φ. τε βροτέῃ κατερήτυε, φώνησέν τε | aquila. — de multorum vocibus Ξ 400 ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φ. | δεινὸν ἀυσάντων, P 111 λίς - | ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται | ἔγχεσι καὶ φωνῇ ubi ad homines et canes vel ad canes solos (cum chiasmo) refertur cf. Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 76. — h. AD. 162 πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν | μιμεῖσθ' ἴσασιν ad variarum gentium dialectos referri videtur v. Franke. — corruptela laborat h. Merc. 315 ὁ μὲν νημερτέα φ. | οὐκ ἀδίκως ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύδιμον Ἑρμῆν | ubi Baumeist. pro οὐκ ἀδ. scr. ἐκδεδαώς. — 2) aliorum animalium μ 86 (ἀθ.) τῆς ἤτοι φ. μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς | γίγνεται Scyllae, v. sch. HQ cf. Lehrs Ar. 189, Nitzsch ad l., μ 396 βοῶν δ' ὣς γίγνετο φ. |, κ 239 οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε |, τ 521 χέει πολυηχέα φ. | sc. ἀηδών, h. Merc. 544 ὅς τις ἂν ἔλθῃ | φωνῇ καὶ πτερύγεσσι τεληέντων οἰωνῶν | cf. Baumeist. — de P 111 v. sub. 1. — 3) refertur ad inanima Σ 219 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φ., ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ |. — v. l. pro Aristarchi ἵκετ' ἀυτή Λ 466 fuit ἵκετο φωνή v. Did., comprobat Ph. Mayer Stud. z. Hom. 46 a. — Cram. AO. IV, 317, 31 φ. λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (affert B 490), καταχρηστικῶς δὲ ἐφ' ἑτέρων (Σ 219) κτλ. cf. Herod. Cath. Pr. 336, 5, E. M. 803, 52, E. Gud. 560, 7, E. Or. 160, 12, Hes., Suid., Philem. 192, 293, Eust. 607, 39; 1639, 5, Ph. Mayer Stud. z. Hom. 22 sq., Duentzer hom. Beiw. 24 sq. (φωνέω, ἀγριό-, βαρβαρό-, λιγύ-, σύμ-, χαλκεόφωνος, ποτιφωνήεις.)

(φωνήεις) ι 456 pro ποτιφωνήεις τε γένοιο v, l. est ποτὶ φ. τε γ. | comprobat Ahrens Elementarb. 83, sch. V φωνήεις· λαλῆσαι δυνάμενος. ποτιφωνήεις· ὁμόφωνος cf. Hes., Choer. 284, 20. Goebel de epith. Hom. in εις desin. 42 coniecit ποτὲ, φ. cf. Schuster Z. f. östr. G. 1859, 35.

φωρή (a φώρ, lat. fur. ad φερ rad. revocat Curt. Et.[4] 300, Stud. 3, 199, Fick W.[2] 135 473 cf. Benf. W. II 108, cum skt. côra comparat L. Meyer KZ. 5, 375, sed v. Lottner ib. 7, 173) furtum. h. Merc. 136 σῆμα νέης φωρῆς | codd. φωνῆς emend. Hermann: ut essent monimentum puerilis furti. Schopen diorth. in var. scr. vett. 5 proposuit σῆμαθ' ἑῆς φωρῆς sed v. Schneidewin Philol. 3, 670, cf. Baumeist. ad l. — Hes. φωρά· κλοπή.

φώρη investigatio. h. Merc. 385 καί που ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὲ νηλέα φώρην | ita cod. Mosc., ceteri φωνήν cf. Hermann et Baumeist. ad l. est: rependam ei investigationem antri odiosam. Hes. φωρᾶν· τὰ κλεψιμαῖα ζητεῖν, καὶ φωριᾶν. φώραν δὲ τὴν ἔρευναν, cf. Lob. proll. 59. volgatam φωνήν defendit Franke ad l.

φωριᾶμός (suffixo μος ex φώριον a rad. φερ formatum v. Benf. W. II 107, ad φράσσειν refert Doed. Gl. 810) arca vestiaria. Ω 228 φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν | Herod. Ἀρίσταρχος ὡς κιβωτῶν. καὶ ἔχομεν τῶν διὰ τοῦ αμος παρηγμένων κανόνας τοιοῦσδε κτλ. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ, εἴτε παρὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰ φάρη φυλάσσειν ἢ προκειμένη λέξις παρῆκται, ἔσται κατ' ὀξεῖαν τάσιν φωραμὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι φωριαμός, ο 104 Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν | ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι sch. V τοῖς κιβωτίοις κτλ. cf. BQ. — Did. Z 288 ἐν ταῖς Ἀριστάρχου φέρεται καὶ ἑτέρως· „ἡ δ' εἰς οἶκον ἰοῦσα παρίστατο φωριαμοῖσιν. — cf. Apoll. Lex. 165, 33, Cram. epim. 430, 7, E. M. 688, 18; 804, 10 20 (φωρίαμος Atticorum est), E. Gud. 560, 9, E. Or. 162, 16, Hes., Suid., sch. Ap. Rhod. Γ 802, Eust. 1347, 10; 1776, 40, Lob. proll. 155, Lehrs Ar.[2] 298.

φῶς v. s. v. φάος.

φώς (ex φοϝατ cf. skt. bhavat a φυ rad. ortum Curt. Et.[4] 305, Fick W.[2] 137, Benf. W.

II 105, L. Meyer V. Gr. II 227 Doed. Gl. 2219, ad φα rad. revocat A. Goebel Hom. 13) nom. sg. ubique in fine vs., dat. pl. non invenitur. — vir. sing. *Λ* 462 ἤυσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός | sch. BLV ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αὐτοῦ φωτός εἶπε, rectius Doederlein: ullius hominis, etiam Stentoris, *P* 98 ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι |, *Ω* 481 ἐνὶ πάτρῃ | φ. κατακτείνας cf. ψ 118, ζ 199 στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φ. ἰδοῦσαι |, η 144 δόμον κάτα φ. ἰδόντες | Ulixem, μ 100 φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ | φῶτ' Scylla, h. Merc. 284 σὲ μάλ' οἴω - οὐχ ἕνα μοῦνον ἐπ' - οὐδεϊ φ. καθίσσαι |, *Π* 406 ὡς ὅτε τις φ. | ἰχθὺν ἐκ πόντοιο κτλ., *Δ* 139 χρόα φωτός | Menelai, *K* 372 ἡμάρτανε φ. | Dolonis, *Λ* 438 ἔγκασι φ. | Ulixis, *Λ* 614 οὐκ ἴδον ὄμματα φ, | quem Nestor avehit, *Π* 736 οὐδὲ δὴν χάζετο φ. | ab Hectore, alii ad Cebrionen referunt, *Y* 345 οὐδέ τι φ. | λεύσσω τῷ ἐφέηκα, Aeneae, *Ω* 19 φῶτ' ἐλεαίρων | καὶ τεθνηότα περ Hectorem, τ 451 ὀστέον - φ. | Ulixis, ζ 129 μήδεα φωτός |, χ 29 φῶτα - ὃς μέγ' ἄριστος | κούρων εἰν Ἰθάκῃ Antinoum. *Γ* 310 *Δ* 212 *Λ* 472 *O* 559 *Π* 362 *Ψ* 569 α 324 ἰσόθεος φ. |, *B* 565 *Ψ* 677 Εὐρύαλος - ἰσόθεος φ., *H* 136 Ἐρευθαλίων, *I* 211 Μενοιτιάδης, *Λ* 428 Σῶκος, *Λ* 644 Πάτροκλος, υ 124 Τηλέμαχος, *B* 239 Ἀχιλῆα, ἕο μέγ' ἀμείνονα φ. |, ο 518 ἄλλον φ. - Εὐρύμαχον, *E* 634 τοί - μάχης ἀδαήμονι φ. |, *E* 214 π 102 ἀλλότριος φ. | cf. σ 219, v. Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 82, *Γ* 53 οἵου φ. ἔχεις - παράκοιτιν, *Γ* 219 ἀΐδρεϊ φ. ἐοικώς |, *H* 111 μηδ' ἔθελ' - σεῦ ἀμείνονι φ. μάχεσθαι | cf. *Λ* [543], *Ξ* 136 παλαιῷ φ., *Ξ* [377] χείρονι φ. cf. *P* 149 λ 621 (ἀθ.), *Ψ* 671 ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φ. γενέσθαι |, ϑ 159 δαήμονι φ. - | ἄθλων, ζ 187 υ 227 οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φ. ἔοικας |, ξ [505] φ. ἐῆος |, δ 247 ἄλλῳ δ' αὐτὸν φ. - ἤισκεν, | δέκτῃ cf. Friedlaender Philol. 4, 581, ι 513 τινὰ φ. μέγαν καὶ καλόν, h. Merc. 265 377 βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φ., *N* 230 *Y* 353 ξ 514 φ. ἑκάστῳ | cf. β 384 ϑ 10, *B* 164 (ἀθ.) 180 *P* 552 ρ 365 φ. ἕκαστον | cf. ι 431. — sensu eminentiore videtur esse vir fortis his locis: *Δ* 194 Μαχάονα - | φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱόν, *Φ* 546 Ἀγήνορα - | φ. Ἀντήνορος υἱόν cf. Hoffmann *Φ* et *X* p. 98, φ 26 Διὸς υἱόν - | φῶθ' Ἡρακλῆα. — dual. *E* 572 δύω φῶτε Menelaum et Antilochum, *E* 608 δύο φ. - εἰδότε χάρμης | - Μενέσθην Ἀγχίαλόν τε, *P* 377 δύο - φ. - | ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε |. — plur. *Λ* 749 δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον | φ. ὀδὰξ ἕλον οὖδας, *Π* 378 ὑπὸ δ' ἄξοσι φ. ἔπιπτον | πρηνέες ἐξ ὀχέων, *Σ* 230 ὄλοντο δυώδεκα φ. ἄριστοι |, de Zenodoto v. Ariston. cf. Duentzer Zenod. 149, α 355 πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φ. ὄλοντο |ad Troiam praeter Ulixem, π 249 ἐκ δὲ Σάμης πίσυρες καὶ εἴκοσι φ. ἔασιν | de v. l. v. La Roche, h. Merc. 195 κύνες - ἠΰτε φῶτες prudentes instar virorum v. Baumeist., cf. Schneidewin Philol. 3, 676, *M* 430 *Σ* 538 αἵματι φωτῶν |, *Π* 566 *Ψ* 15 τεύχεα φ. |, λ 216 περὶ πάντων κάμμορε φ. | cf. υ 33, μ 67 σώματα φ. |, ξ 98 οὐδὲ ξυνεείκοσι φ. | ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον, ϑ 218 τοξαζοίατο φ., h. 8, 5 δικαιοτάτων - φ. | v. Baumeist., *Z* 188 κρίνας ἐκ Λυκίης - φ. ἀρίστους | cf. δ 530 778, *I* 195 ἴδε φῶτας, Aiacem Ulixem Phoenicem, *N* 483 μάχῃ ἔνι φ. ἐναίρειν |, *Π* 785 τρὶς δ' ἐννέα φ. ἔπεφνεν |, *Π* 810 φ. ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων |, *P* 463 οὐχ ᾕρει φ., *T* 31 *Ω* 415 φ. ἀρηιφάτους, μ 123 τόσους δ' ἐκ φ. ἕληται | Scylla. — iungitur cum subst. appellativo h. Merc. 66 φ. | φηληταί, h. 32, 18 φ. | - ἡμιθέων. — vox ἀνήρ prope φώς vocem invenitur *Ξ* [377] *P* 98 377 ϑ 218 σ 219. — cf. sch. A *B* 565, Apoll. Lex. 166, 1. Cram. ep. 429, 23, Bekker an. 754, 21; 1096 ubi φώς Cretum esse dicitur pro ἀνήρ, E. M. 770, 30; 804, 28, E. Gud. 560, 42, E. Or. 160, 13, Hes., Suid., Philem. 192, 274, Eust. 79, 20; 746, 25.

X.

(Χάα). nonnullos *H* 135 Χάας πὰρ τείχεσσι legisse pro Φειᾶς trad. Strab. VIII, 348. sed cf. Lehrs, Ar.[2] 241 sq. quae urbs ubi sita fuerit incerta est. Sunt qui eam in Triphylia iuxta Lepreon fuisse contendant. cf. Eust. 673, 23 Bursian Geogr. v. Gr. II, 28 Curtius Pelop. II, 82; de ea cum Arcadibus Nestor adulescens conflixisse dicitur. cf. Il. l. l. et Eust. l. l.

χάζομαι (cf. Curt. Verb. d. gr. Spr. I, 319 et Et.[3] 458). χαζώμεσθα, χαζώμεθ', χάζεο, χάζεσθε, χάζεσθαι, χάζετο, ἐχάζετο, χάζοντο, χάσσονται, χάσσατ', χάσσασθαι, χασσάμενος, κεκάδοντο. cedo. *E* 34 χαζώμεσθα. 440 *Π* 707 *P* 13 χάζεο. *Δ* 535 *E* 626 *N* 148 ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. *M* 407 οὐδ' ὅ γε πάμπαν χάζετ'. *E* 702 αἰὲν ὀπίσσω. *Σ* 160 ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν. *N* 193 ὀπίσσω νεκρῶν ἀμφοτέρων. *P* 357 ἐξοπίσω νεκροῦ. *Δ* 497 *O* 574 ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος. *Λ* 504 *M* 262 κελεύθου. 172 πυλάων. *O* 426 μάχης. *Π* 122 ἐκ βελέων. *Γ* 32 *Λ* 585 *N* 165 533 566 596 648 *Ξ* 408 *Π* 817 ἑτάρων εἰς ἔθνος. *E* 249 ἐφ' ἵππων. *N* 153 ὑπ' ἔγχεος. *Π* 736 οὐδὲ δὴν χάζετο (codd. optimi ἄζετο) φωτός (ubi sunt qui πέτρον subiectum putent). *Λ* 539 μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός (Aristarch. δουρί) paullum remittebat hastam. (ἀνα-, ἀπο-, ὑποχάζομαι.)

χαίνω (cf. Curt. Verb. d. gr. Spr. I, 242, 309). χάνε, χάνοι, χανών, κεχηνότα. hio, oscito. *Δ* 182 *Θ* 150 τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. *Z* 282 ὥς κέ οἱ αὖθι γαῖα χάνοι cf. *P* 417. h. V Cer. 16 χάνε δὲ χθών. *Π* 349 τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανών. 409 ὡς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ. μ 350 βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι. *Y* 168 ἑάλη τε χανὼν περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται. Eiusdem stirpis est γένυς (cf. Kuhn. Z. vol. 14 p. 98), χειή, χώρη cet. Derivatur χανδόν.

χαίρω. χαίρω, χαίρει, χαίρουσι, χαίρῃς, χαῖρε, χαίρετον, χαίρετε, χαίρων, χαίροντι, χαίροντα, χαίροντες, χαίροντας, χαίρεσκον, χαῖρε, ἔχαιρε, χαίρετ', χαῖρον, χαιρήσειν, κε-

χαρησέμεν, κεχαρήσεται, κεχαρηότα, κεχαρημένοι, κεχάρηντο, χήρατο, κεχάροντο, κεχάροιτο, κεχαροίατο, χάρη, ἐχάρη (de qua forma cf. Mehlhorn n. Jahrb. f. Phil. 1831. I 1 p. 19), ἐχάρημεν, χάρησαν, χαρείη, χαρέντες. gaudeo. *Α* 158 ὄφρα σὺ χαίρῃς. *Γ* 111 οἳ δ' ἐχάρησαν. *Ξ* 270 χήρατο δ' Ὕπνος. δ 344 ρ 135 κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί cf. ψ 32 ω 513 h. I 61 III 506. *Κ* 565 ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. *Λ* 446 *Ψ* [565] 624 797 ο 130 ὃ δὲ δέξατο χαίρων. *Κ* 541 τοὶ δὲ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο. *Φ* 347 χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρῃ. δ 60 σίτου θ' ἅπτεσθον καὶ χαίρετον. ζ 30 χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. ν 251 354 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα χαίρων ᾗ γαίῃ cf. ϑ 200. δ 93 οὔ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω. 521 χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης. ζ 312 ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων καρπαλίμως cf. η 194 ο 128 ν 336. ρ 83 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων cf. τ 461 ω 312. τ 412 χαίροντ' ἀποπέμψω. *Υ* 363 οὐδέ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσειν ὅς τις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ. *Π* 600 μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο. ω 514 ἦ μάλα χαίρω. *Η* 191 χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ. *Ξ* 156 *Φ* 423 *Χ* 224 ϑ 483 ξ 113 ω 545 χαῖρε δὲ θυμῷ. *Α* 256 κεχαροίατο θυμῷ. h. V 458 κεχάρηντο δὲ θυμῷ. *Ω* 491 χαίρει τ' ἐν θυμῷ. α 311 ϑ 395 χαίρων ἐνὶ θυμῷ. χ 411 ἐν θυμῷ (clam) χαῖρε. *Ζ* 481 χαρείη δὲ φρένα μήτηρ. *Ν* 609 ὃ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη. ϑ 78 χαῖρε νόῳ cf. h. XIX 41. VII 10 κεχαρημένοι ἦτορ. *Ο* 98 πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν cf. ψ 266. *Ψ* 647 χαίρει δέ μοι ἦτορ. δ 260 ν 90 ἐμὸν κῆρ χαῖρ'. cf. Fulda Unters. über die Spr. der Hom. Ged. I. Der pleonast. Gebr. v. θυμός, φρήν u. ä. Duisburg 1865 p. 194 seq. et 320. — Causa gaudendi additur his locis: *Η* 312 κεχαρηότα νίκῃ. *Κ* 277 τῷ ὄρνιθ' cf. ω 312. β 35 φήμῃ. σ 117 υ 120 κληηδόνι. *Ψ* 556 Ἀντιλόχῳ. γ 52 πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ. ι 356 ξείνιον ᾧ κε σὺ χαίρῃς. μ 380 ᾗσιν ἐγώ γε χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανόν. χ 306 ἄγρῃ. h. I 90 γονῇ ἑκάτοιο ἄνακτος. In versu *Φ* 347 χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρῃ sunt qui μιν ad χαίρει, non ad ἐθείρῃ referant. *Γ* 76 *Η* 54 χάρη μέγα μῦθον ἀκούσας cf. *Γ* 23 27 *Τ* 185. *Λ* 73 Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα cf. *Σ* 259 γ 438 ξ 377. *Ε* 682 χάρη δ' ἄρα οἱ Διὸς υἱὸς Σαρπηδὼν προσιόντι cf. *Ω* 706 β 249 κ 419 τ 463. *Τ* 74 ἐχάρησαν μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος. *Ε* 514 *Η* 307 χάρησαν ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. ξ 51 526 χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς, ὅττι. ψ 267 οὐδὲ γὰρ αὐτὸς χαίρω, ἐπεί. ϑ 200 χαίρων οὕνεκ' cf. h. I 12 125. — **χαῖρε** salutandi et valedicendi formula (qua utuntur etiam in compellandis mortuis et diis). cf. Aristonic. ad ν 39. ὅτι οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῷ ἀφίστασθαι τὸ χαῖρε ἔλεγον, ὥσπερ νῦν τὸ σώζου φαμέν. *Ι* 225 χαῖρ' Ἀχιλεῦ. α 123 ϑ 461 χαῖρε ξεῖνε. 408 σ 122 υ 199 χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε cf. h. [I 14] III 31 IV 92 292 V 213 VI 19 cet. καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. cf. h. V 225. *Κ* 462 χαῖρε θεὰ τοίσδεσσι. λ 248 χαῖρε γύναι φιλότητι. ν 229 χαῖρέ τε καὶ μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις. *Ψ* 19 179 χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε cf. ν 59. ε 205 σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης. ω 402 h. II 288 (466) οὖλέ τε καὶ μάλα (μέγα) χαῖρε. 367 (545) III 579 καί σὺ μὲν οὕτω χαῖρε cf. XXVI 11. *Α* 334 χαίρετε. ν 39 χαίρετε δ' αὐτοί. 358 νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι χαίρετ' cf. h. I 166 V 119 XVII 5 XXV 6 XXVII 21 XXXIII 18. *Ι* 197 ο 151 χαίρετον. cf. Curtius, Grundz. der griech. Etymol.[3] p. 187 seq. et Verb. d. gr. Spr. I 306.

χαίτη. χαίτη, -ην, -αι, -άων, -ῃς, -αις, -ας. caesaries, iuba. Apollon „αἱ κεχυμέναι κόμαι". δ 150 κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται. *Ψ* 141 ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. *Χ* 401 ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάνεαι πίτναντο. *Α* 529 ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο cf. [h. XXXIV 14]. *Ξ* 175 χαίτας πεξαμένη. h. II 272 (450) χαίτης εἰλυμένος εὐρέας ὤμους. *Κ* 15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας ὑψόθ' ἐόντι Διί. κ 567 γόων τίλλοντό τε χαίτας. ω 46 δάκρυα θερμὰ χέον κείροντό τε χαίτας cf. *Φ* 407 h. V 40. *Ρ* 439 θαλερὴ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν cf. *Τ* 405. *Ζ* 509 *Ο* 266 ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται cf. h. V 177. *Ψ* 367 χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. 282 ὅ σφωιν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε. 283 οὐδεῖ δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται cf. *Ρ* 457. (ἱππιοχαίτης, κυανοχαίτης, -χαῖτα.)

χάλ-. vid. καγχαλάω. cf. H. Weber in Kuhn. Z. vol. 10 p. 251 255 259.

χάλαζα. Curt. Et.[3] p. 186. grando. *Κ* 6 ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἠὲ χάλαζαν ἢ νιφετόν. *Ο* 170 νιφὰς ἠὲ χάλαζα ψυχρή. *Χ* 151 εἰκυῖα χαλάζῃ ἢ χιόνι ψυχρῇ.

χαλάω. Curt. Et.[3] p. 190. laxo. h. I 6 βιόν τ' ἐχάλασσε. XXVII 12 χαλάσασ' εὐκαμπέα τόξα. (χαλίφρων.)

χαλεπαίνω. gravis sum, laedo, succenseo. *Ξ* 399 ἄνεμος, ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων. ε 485 ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι. *Τ* 183 *Ω* 369 π 72 φ 133 ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. *Β* 378 ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων. *Σ* 108 χόλος ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι. β 189 ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν. *Ξ* 256 ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινεν. *Ι* 516 αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. *Υ* 133 Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον. *Π* 386 ε 147 τ 83 κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. σ 415 υ 323 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι. π 114 ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει. De

χαλεπός. -ός, -ή, -όν, masc. -οῖο, -ῆς, masc. -ῷ, masc. -όν, -ήν, -οί, -αί, masc. -ῶν, masc. et neutr. -οῖσιν, -ούς, -ά. λ 624 ubi legitur: χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον La Roche restituit κρατερώτερον. noxius, gravis, difficilis. β 232 ε 10 αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι. α 198 χαλεποί δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν ἄγριοι. ϑ 575 ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι. ρ 388 αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστήρων δμωσὶν Ὀδυσσῆος. 564 μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὅμιλον. τ 201 χαλεπὸς δαίμων. λ 292 μοῖρα. γ 151 χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες ἀλλήλοις. *Ξ* 417 χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός. *Φ* 335 χαλεπὴν θύελλαν. μ 286 ἄνεμοι χαλεποί. τ 189 ἐν λιμέσιν χαλεποῖσιν. *Ε* 391 χαλεπὸς δεσμός. *Θ* 103 χαλεπὸν γῆρας cf. *Ψ* 623 λ 196. *Ε* 384 χαλέπ' ἄλγεα cf. β 193 λ 582 χ 177 h. II 180 (358). ζ 169 χαλεπὸν πένθος. *Γ* 438 χαλεποῖσιν ὀνείδεσι. ρ 189 χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί. *Β* 245 χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ cf. *Ρ* 141 ν 271 β 83 ρ 395 *Ψ* 489 492 γ 148. ξ 239

χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις cf. ω 201. Ε 178 χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις cf. Ν 624. φ 377 χαλεποῖο χόλοιο. κ 464 ἄλης χαλεπῆς. ψ 250 πόνος πολλὸς καὶ χαλεπός. λ 622 χαλεποὺς ἀέθλους. ψ 184 χαλεπὸν δέ κεν εἴη καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ. Ι 601 χαλεπὸν δέ κεν εἴη νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν cf. δ 651 ν 141 h. III 205. κ 305 χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν ἀνδράσι γε θνητοῖσι cf. Φ 184 λ 156. Π 620 χαλεπὸν δὲ καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος cf. ν 313 ψ 81. Υ 131 χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς cf. Α 546 Φ 482 h. V 111. Τ 80 χαλεπὸν γάρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα (var. lect. ἐπισταμένῳ περ ἐόντι).

χαλέπτω. noceo. δ 423 εἴρεσθαι δὲ θεῶν ὅς τίς σε χαλέπτει.

χαλεπῶς. difficulter, aegre. Η 424 ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον. Υ 186 χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.

χαλινός. oreae, frenum. Τ 393 εν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇς ἔβαλον. cf. Curtius Grundz. d. gr. Etym.³ p. 349.

χαλι-φρονέω. levis sum animi, demens sum. ψ 13 καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν.

χαλι-φροσύνη. animi levitas. π 310 οἱ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν.

χαλί-φρων (χαλάω, φρήν). levis animi, demens, stultus. cf. Apollon. χαλίφρων κεχαλασμένος κατὰ τὰς φρένας, ἀσύνετος, ἐναντίος τῷ πυκνὰ φρεσὶ μηδὲ' ἔχοντι. ἔνιοι δὲ ἀκρατόφρονα· χάλις γὰρ ὁ οἶνος ὁ ἀναχαλῶν τὰς φρένας. δ 371 νήπιος εἰς ὦ ξεῖνε λίην τόσον ἠδὲ χαλίφρων ἦε ἑκὼν μεθίεις; τ 530 παῖς δ' ἐμὸς ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων. cf. R. Roediger, de priorum membrorum in nom. Gr. comp. conformatione finali. Lips. 1866 p. 60. Schaper, quae genera compositorum apud Hom. distinguenda sint Progr. Coeslin 1873 p. 16 confert rad. sanscr. ghar i. e. candere et vertit ‚Hitzkopf'; Hoch, quaest. lexicol. progr. Münstereifel 1874 ‚mente et cogitatione remissus'. it. Göbel Z. f. Gymn.-W. 1876 p. 388.

χάλκειος (χαλκός). -είη, -είῃ, -είην, -ῃσι, -είας, neutr. -είῳ, -ειον, -είων. aereus. Δ 461 503 Ε 282 Ζ 11 320 Θ 495 Μ 185 Π 118 Ρ 310 Υ 474 αἰχμὴ χαλκείη. Υ 480 αἰχμῇ. Γ 380 Ε 852 856 Ζ 31 Τ 152 Υ 96 446 ἔγχεϊ. Κ 31 στεφάνην. Μ 184 Υ 398 κόρυς. τ 241 ἄορ. Ζ 236 τεύχε' ἄμειβε χρύσεα χαλκείων. Λ 640 κνῆστι. φ 7 κληῖδ'. Λ 630 κάνεον. h. V 107 κάλπισι χαλκείῃσι. Υ 271 πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο. Μ 295 ἀσπίδα. Ν 341 αὐγὴ χαλκείη. Ο 567 φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ. vid. χάλκεος.

χαλκεο-θώρηξ. aenea lorica indutus. Δ 448 Θ 62 ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων.

χάλκεος (χαλκός). masc. -εος, -έῳ, -εον, -εοι, neutr. -εον, -εα. Σ 222 ὄπα χάλκεον. cf. Aristonic. ad h. l. ἀμέτρως ὁ Ζηνόδοτος ὄπα χαλκέην οὐ συνεὶς ὅτι παραπλήσιόν ἐστι τὸ σχῆμα τῷ κλυτὸς Ἱπποδάμεια καὶ θερμὸς ἀυτμή. aereus. ἔγχος Γ 317 Δ 481 Ε 620 Ν 184 296 404 408 503 595 Ο 127 Π 318 610 Ρ 305 526 Υ 163 Φ 200 393 Χ 275 286 367 α 104 121 β 10 ο 282 π 40. δόρυ Ν 247 Π 346 608 862 Ψ 896 κ 162 164. ξίφος Γ 335 Π 136 Τ 373 κ 262. χ 80 φάσγανον. Ν 372 398 θώρηξ cf. Ψ 561. Ν 440 χιτῶνα. Λ 33 ἀσπίδα, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν. Η 220 σάκος. Π 664 Σ 131 Ψ 27 ἔντεα. Χ 322 τεύχεα. ε 235 πέλεκυν. Ε 704 859 866 Η 146 Π 543 Ἄρης (armifer). Ε 723 κύκλα χάλκεα ὀκτάκνημα. 725 ἐπίσσωτρα. Ν 30 αξων. Θ 15 ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός cf. η 83 89. η 86 χάλκεοι μὲν γαρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα. Σ 371 δόμον. κ 4 τεῖχος. Ε 387 χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας. Ρ 425 οὐρανον cf. Völcker, homer. Geograph. Hannov. 1830 p. 5. E. Buchholz, Hom. Realien T. 1 P. 1 1871 p. 1. Β 490 χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη. Σ 222 ὄπα χάλκεον. Λ 241 ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. vid. χάλκειος.

χαλκεό-φωνος. aeneam sive clarisonam vocem habens. Ε 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ. cf. Σ 222. Göttling ad Hes. Theog. 311.

χαλκεύς. faber aerarius. Δ 187 216 ζῶμα τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. Μ 295 ἀσπίδα χαλκείην ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. Ο 309 χαλκεὺς Ἥφαιστος. γ 432 ἦλθε δὲ χαλκεὺς ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια (idem nominatur χρυσοχόος). ι 391 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ. De fabro aerario, eiusque arte cf. Riedenauer, Handwerk etc. in d. hom. Zeiten p. 103 sq.

χαλκεύω (χαλκός). artem aerariam tracto, fabricor. Σ 400 τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά, πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας κάλυκάς τε καὶ ὅρμους.

χαλκεών. officina aeraria. θ 273 βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων.

χαλκήιος (χαλκεύς). fabrilis. γ 433 ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, πείρατα τέχνης, ἄκμονά τε σφῦράν τ' εὐποίητόν τε πυράγρην. σ 328 οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήιον ἐς δόμον ἐλθὼν ἠέ που ἐς λέσχην cf. Lobeck prol. path. p. 474 et 476 Curtius, Studien II p. 187.

χαλκ-ήρης (ἀραρεῖν). χαλκήρεος, χαλκήρεϊ, masc. et neutr. χαλκήρεα, χαλκήρεσι, χαλκήρεας. aeratus, aereus. Δ 469 Λ 260 ξυστῷ. Ε 145 Λ 742 Τ 53 ν 267 χ 92 δουρί. Ζ 3 ε 309 δοῦρα. Σ 534 Υ 258 ι 55 λ 40 ἐγχείῃσιν. Ν 650 662 ὀιστόν. α 262 ἰούς. Ρ 268 σάκεσιν. Γ 316 Ψ 861 κ 206 κυνέῃ. χ 111 145 κυνέας. Ν 714 κόρυθας. Ο 535 κόρυθος. Ο 544 χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν.

Χαλκίς (Eust. 279, 6 ἐλέγετο δὲ πρότερον Εὔβοια. ἐκαλεῖτο καὶ Στύμφηλος. ἐκλήθη δὲ Χαλκὶς ἀπὸ θυγατρὸς Ἀσωποῦ Κόμπης τῆς καὶ Χαλκίδος. contra Strab. XII 565 Friedländer Homon. 538 Lehrs, Ar.² 273. τινὲς δὲ διὰ τὸ χαλκεῖα πρῶτον παρὰ τοῖς ἐκεῖ ὀφθῆναι cf. ib. 817, 24 Steph. Byz. Strab. X 472 Plin. hist. nat. IV 12, 64. Nuper Bursian, Geogr. v. Gr. II 613 adn. 2 a χάλκη i. e. conchylium). 1) urbs Euboeae insulae antiquissima et celeberrima ad ipsum Euripum sita. Β 537 Χαλκίδα. cf. Eust. 279, 6 Strab. X 445 —448 Paus. VII 7, 6 Bursian, Geogr. v. Gr. II 403 sq. et 413 sq. Buchholz, h. Real. Ia 244 Friedreich, Real. 82. — 2) Aetoliae urbs ad mare prope Eueni fluvii ostium sub monte cognomini sita, quare ipsa etiam Ὑποχαλκίς nominata esse dicitur. cf. Eust. 269, 30. Hesych. Steph. Byz. s. Ὑποχαλκίς. Β 640 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον. cf. Eust. 279,11 Strab. X 451 Bursian,

Geogr. v. Gr. I, 134 Friedreich, Real. 82 Buchholz, h. Real. Ia 154. — 3) oppidum vel fluvius Triphyliae h. in Ap. Pyth. 247 βῆ δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα. ο [295] βὰν δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα καλλιρέεθρον ex Strab. VIII 350. cf. ib. 343 351 Curtius, Pelop. II 87 Bursian, Geogr. v. Gr. II 283 adn. Buchholz, h. Real. Ia 233 Friedreich, Real. 32.

χαλκίς (χαλκός). chalcis, incerta avis nocturna, cui nomen alii veterum ex colore (cf. Eustath. 986, 35), alii e voce putant inditum esse. Suidas: χαλκίς, εἶδος ὀρνέου· ἡ γλαῦξ. Ξ 291 ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσιν χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. cf. Heyne ad h. l. et suppl. J. G. Schneider, Aristot. de animal. hist. Tom. 4 p. 95 sq.

χαλκο-βαρής. -ής, -εια, -ές. aere gravatus, aereus. Χ 328 χ 259 276 μελίη. λ 532 δόρυ. Ο 465 φ 423 ἰός. Λ 96 οὐδὲ στεφάνη δορυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια.

χαλκο-βατής. aeri insistens, aere fundatus. Apollon. χαλκοβατές μεταφορικῶς τὸ ἰσχυρὸν καὶ βεβηκός. Α 426 Φ 438 505 Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ cf. Ξ 173 θ 321. ν 4 ὦ Ὀδυσεῦ, ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. cf. Schol. ad h. l. νῦν κυρίως κεῖται ἡ λέξις. τοιαῦτα γὰρ τὰ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως „χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέδατο". Duentzerus in Hoeferi Zeitschr. vol. 2 1850 p. 108 et Kuhn. Z. vol. 12 1863 p. 3. paroxytonon esse vult vocabulum, cum natum sit ex substantivo βάτος, quod limen significet, vertit autem erzschwellig in ed. alt. Il. ad Α 426. cf. Schol. Did. ad Ξ 173. χαλκῷ βεβηκός, στερεόν, ἢ χαλκοῦν ἔχον οὐδόν.

χαλκο-γλώχιν. aeream cuspidem habens. Χ 225 στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.

χαλκο-κνήμις. aereas ocreas habens, armatus. Η 41 χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί.

χαλκο-κορυστής. χαλκοκορυστῇ, χαλκοκορυστήν, χαλκοκορυστά. aere armatus. Ε 699 Ζ 398 Ν 720 Ο 458 Π 358 Ἕκτορι. Ο 221 Π 536 654 Ἕκτορα. Ζ 199 Σαρπηδόνα. h. VIII 2 πολισσόε, χαλκοκορυστά.

χαλκο-πάρηος. aereas genas habens. Μ 183 Ρ 294 Υ 397 κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου. ω 523 κόρυθος διὰ χαλκοπαρῄου.

χαλκό-πους. aeripes. Θ 41 Ν 23 χαλκόποδ' ἵππω.

χαλκός. -ός, -οῦ, -οῖο, Λ 751 gen. -όφι, -ῷ, -όν. 1) aes cyprium, aes. cf. Millin, Mineralog. d. Hom. A. d. Franz. von Rink. Königsb. 1793 p. 67 sqq. L. Gerlach, Philolog. T. 30 p. 489 sq. Beiträge zur Erklärung Homers 1. Die Spuren der Bronzezeit. Riedenauer, Handwerk in d. hom. Zeiten p. 99 sq. Β 226 πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι. Ζ 48 Κ 379 Λ 133 φ 10 χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Η 473 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ. Ι 137 279 νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω. 365 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν ἠδὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολιόν τε σίδηρον ἄξομαι. Σ 474 χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον. Χ 50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον. 340 χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο. Ψ 549 ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκὸς καὶ πρόβατ'. α 184 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον. β 338 ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο. δ 72 φράζεο Νεστορίδη χαλκοῦ τε στεροπὴν κὰδ δώματα ἠχήεντα χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε. ε 38 χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες cf. ν 19 136 368 ξ 324 π 231 ψ 341. φ 62 ἔνθα σίδηρος κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος. χ 58 τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν. — Multis locis splendor et sonitus aeris memoratur: Β 457 ὣς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν. Κ 153 τῆλε δὲ χαλκὸς λάμφ' ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διός cf. Λ 44 65 Μ 463 Ν 245 Υ 156 Χ 32 134. Ν 801 χαλκῷ μαρμαίροντες. [Δ 83] χαλκοῦ τε στεροπὴν cf. Τ 363 δ 72 ξ 268 ρ 437. Δ 420 δεινὸν δὲ βράχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος ὀρνυμένου cf. Ν 181. Η 267 περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός. Μ 151 ὣς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι. Ν 497 περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζε cf. Φ 254. Ξ 25 λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρής. Π 636 ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος χαλκοῦ τε. τ 469 ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός. Ζ 469 ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην. — Usus fit aeris in armis, curru, aedificio. Γ 18 Λ 43 χ 125 δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ. Κ 135 Ξ 12 Ο 481 [α 99] ο 551 υ 127 ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ. Ο 389 μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο ναύμαχα κολλήεντα κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ. Η 223 σάκος αἰόλον ἑπταβόειον ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν cf. 246 267 Ν 406 804 Ξ 11 Ρ 493. Υ 275 ἄντυγ' ὕπο πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. Ζ 504 Μ 396 Ν 181 Ξ 420 τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. Δ 226 Κ 322 393 h. IV 13 ἅρματα ποικίλα χαλκῷ. δ 72 φράζεο Νεστορίδη χαλκοῦ τε στεροπὴν κὰδ δώματα ἠχήεντα χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε. — 2) Per metonymiam χαλκός significat res aere confectas, velut arma. Β 578 Λ 16 ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν. χ 113 περὶ χροῒ δύσετο χαλκόν. Ξ 383 ω 467 500 ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν cf. Τ 233. Ν 191 πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. Σ 522 εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Δ 495 Ε 562 681 Ν 305 Ρ 3 87 592 Υ 111 117 φ 434 κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Η 206 Π 130 κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. Ψ 130 χαλκὸν ζώννυσθαι. ψ 369 ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ. Ε 887 χαλκοῖο τυπῇσιν. Χ 67 ὀξέι χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλών. Δ 540 ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέι χαλκῷ. Ε 317 346 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλών. Ν 212 Π 819 λ 535 βεβλημένος ὀξέι χαλκῷ. Ξ 28 ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ cf. Δ 511 Ο 433 Π 623. Ε 132 821 οὐτάμεν. Μ 427 οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέι χαλκῷ. Ν 561 οὖτα μέσον σάκος. χ 356 ἀναίτιον οὔταε. Φ 568 καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέι χαλκῷ. Ν 323 χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. Γ 348 Η 259 Ρ 44 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή cf. La Roche, Hom. Textkr. p. 377. Β 416 δαΐξαι χαλκῷ. Σ 236 Τ 211 283 292 Χ 72 δεδαϊγμένος. Ω 393 δαΐζων. Η 247 ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής. Ν 553 εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέι χαλκῷ. 649 μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. Ε 74 ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκῷ. 292 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής. Ν 501 Π 761 ταμέειν χρόα νηλέι

χαλκῷ. Δ 511 χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα. χ 278 ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. 368 μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέι χαλκῷ. Δ 348 μαχοίατο νηλέι χαλκῷ. Υ 257 χαλκῷ μαχέσασθαι. Π 497 περιμάρναο χαλκῷ cf. λ 513, ubi de lectione dubitatur. Γ 349 Ρ 45 ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ. Ε 17 Π 479 ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ. Ε 330 ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέι χαλκῷ. Υ 108 ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα. Ν 388 Ο 342 Π 309 821 Ρ 579 χ 295 διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν cf. Ν 607 647. Ω 421 πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν. Π 345 κατὰ στόμα νηλέι χαλκῷ νύξε. Ε 538 Ρ 518 ω 524 διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός. Ε 75 ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν. Δ 528 Υ 486 πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός. Ν 507 Ρ 314 διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ' cf. Ξ 517. Λ 351 πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. Φ 593 πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου. Δ 153 χαλκῷ δηιόωντες cf. Θ 534 Μ 227 Ξ 517 Π 650 Ρ 566 Ψ 176 δ 226. δ 257 πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκεϊ χαλκῷ cf. Ε 558 675 [Ι 458] Ψ 412 δ 700 743 λ 120 ν 271 ξ 271 ρ 440 τ 522 υ 315. Η 77 εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ. Ω 754 ἐξέλετο ψυχὴν. χ 219 βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ. Π 561 δαμασαίμεθα νηλέι χαλκῷ. Ν 338 ἐναιρέμεν. λ 519 κατενήρατο. Ρ 376 τείροντο δὲ νηλέι χαλκῷ. — χαλκός cum saepissime significet hastam, tamen Ψ 803 τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε habet, quod offendat. Θ 86 σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ de Paridis sagitta χαλκός usurpatur. — Gladium vel securim vel vas aereum significat: Γ 292 ἦ καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέι χαλκῷ cf. 294 Τ 266. Ρ 126 ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέι χαλκῷ. Φ 455 ἀμφοτέρων ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ. κ 532 λ 45 μῆλα, τὰ δὴ κατάκειτ' ἐσφαγμένα νηλέι χαλκῷ. μ 173 κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέι χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας. σ 86 ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλέι χαλκῷ cf. χ 475. φ 300 ἀπ' οὔατα νηλέι χαλκῷ ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες. Λ 236 περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλειψεν φύλλα τε καὶ φλοιόν. Ν 180 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ. Φ 37 ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέι χαλκῷ τάμνε νέους ὄρπηκας. Ψ 118 δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ τάμνον. ε 162 δούρατα μακρὰ ταμὼν ἁρμόζεο χαλκῷ εὐρεῖαν σχεδίην. 244 πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ. θ 507 διαπλῆξαι κοῖλον δόρυ νηλέι χαλκῷ. ξ 418 κέασε ξύλα cf. σ 309. ψ 196 ἀμφέξεσα χαλκῷ. Σ 349 κ 360 ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ. θ 426 ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε. τ 469 ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός. Π 408 λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ (hamo). Τ 222 φυλόπιδος ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς (falx) ἔχευεν. (εὔχαλκος, παγχάλκεος, πάγχαλκος, πολύχαλκος cet.)

χαλκό-τυπος. aere inflictus. Τ 25 κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς.

χαλκο-χίτων. aerea tunica indutus, loricatus. Α 371 Β 47 163 187 437 Γ 127 131 251 Δ 199 Ζ 454 Η 275 444 Θ 71 Κ 136 367 Μ 352 Ν 272 Ο 56 Ρ 414 Σ 105 Ψ 575 Ω 225 α 286 δ 496 Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. Δ 537 Ἐπειῶν χ. Λ 694 Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες. Δ 285 Μ 354 Ἀργείων ἡγήτορε χ. Ο 330 Βοιωτῶν ἡγήτορα χ. Ε 180 Ρ 485 Τρώων βουληφόρε χ. Ν 255 Κρητῶν βουληφόρε χ. Κ 287 χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς.

Χαλκωδοντιάδης Chalcodontis filius, Elephenor, Abantum dux. Β 541 Δ 464 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.

Χάλκων (χαλκός) Myrmido quidam, Bathyclis pater Π 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν (Βαθυκλῆα).

χαμάδις. in solum, humi. Γ 300 ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος cf. Ρ 438 ι 290. Ζ 147 φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει cf. Η 480 Ψ 220. Η 16 ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε cf. Ο 435 714 Π 118. Η 190 χαμάδις βάλε cf. δ 114 τ 63. τ 599 ἢ χαμάδις στορέσας ἢ τοι κατὰ δέμνια θέντων.

χαμᾶζε (χαμάζε. de accentu cf. La Roche, Hom. Textkr. p. 377. Hom. Untersuch. p. 304). in solum, humi. Apoll. χαμάζε· χαμαί. ἔστι δὲ τῶν εἰς τόπον. Γ 29 Δ 419 Ε 494 Ζ 103 Λ 211 Μ 81 Ν 749 Π 426 ἐξ ὀχέων ξὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. Ε 111 καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε cf. Π 733 755 Ω 469. Κ 528 χαμᾶζε θορών. Ε 835 Δ 143 320 ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε cf. Υ 461. Φ 529 ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε. π 191 κὰδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. Μ 205 ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε cf. Θ 134 χ 84 327. φ 136 τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε. Ο 537 χαμᾶζε κάππεσεν ἐν κονίῃσιν. χ 340 κατέθηκε χαμᾶζε μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου. Ξ 497 ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. Ρ 299 ἧκε χαμᾶζε κεῖσθαι. Ψ 508 ἀνεκήκιεν ἱδρὼς ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.

χαμαί (cf. Curtius, Grundz. d. gr. Etym.[3] p. 186). humi. Ε 442 h. XXIX 2 ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. Λ 145 τὸν δ' αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν. η 160 χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν. Δ 482 ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὥς cf. Ε 583 Ν 530 578 617 Ξ 418 Π 741 803 Χ 448 σ 397. Δ 526 Φ 181 χύντο χαμαὶ χολάδες. Ζ 134 χαμαὶ κατέχευαν. Ε 588 χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσιν cf. Ι 541 Φ 51. ρ 490 δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιιν. χ 188 ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον cf. h. III 118 298. Θ 320 Ψ 509 ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε cf. h. II 54 (232). σ 28 χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι. Eiusdem stirpis est χθαμαλός.

χαμαι-γενής. terrigena. h. IV 108 V 352 χαμαιγενέων ἀνθρώπων.

χαμαι-ευνάς. humi cubans. κ 243 ξ 15 σύες χαμαιευνάδες.

χαμαι-εύνης. humi cubans. Π 235 Σελλοὶ ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.

χανδάνω (pre-hendo; Curt. Etym.[3] p. 186; Verb. d. gr. Spr. I, 257. de χείσεται cf. schol. Odyss. ed. Dindorf. σ 17). capio, contineo. ρ 344 καὶ κρέας ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Δ 24 Θ 461 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον cf. h. IV 252. Λ 462 ἤυσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. Ξ 34 οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν cf. σ 17. Ψ 268 λέβητα τέσσαρα μέτρα κεχανδότα cf. 742. Ω 192 θάλαμον ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει cf. δ 96.

χανδόν (χαίνω). hiante ore. φ 294 ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ μηδ' αἴσιμα πίνῃ.

χαράδρη (cf. Sonne in Kuhnii Zeitschr. T. 15 1866 p. 436). rima, fauces, torrens. Δ 454 ἐς μισγάγκειαν ξυμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ κοί-

λης ἔντοσθε χαράδρης. *Π* 390 πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι.

χαρι-δώτης (χαρά, δίδωμι). laetitiae dator. [Ἑρμῆ χαριδῶτα h. XVIII 12]. cf. *ο* 320. Preller, griech. Mythol. I² p. 323 324, qui quidem vertit „Anmuthsverleiher".

χαρίεις (χάρις). -ίεις, -ίεντα, -ίεσσαν, -ίεν, -ίεντα, -ιέστερον, -ιέστατος, -ιεστάτη. gratus, venustus. *Α* 39 εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. cf. Doederlein Hom. Glossar. T. 1 Erlang. 1850 p. 214. *Ε* 905 χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν cf. *Ζ* 90 271 *Χ* 511 *ε* 231 *κ* 544 h. XXVII 17. *Θ* 204 δῶρ' ἀνάγουσι πολλά τε καὶ χαρίεντα cf. *Ι* 599. *Π* 798 κάρη χαρίεν τε μέτωπον cf. *Σ* 24 *Χ* 403 h. XXXI 12. *Ω* 348 *κ* 279 ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη. *γ* 58 δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης. *κ* 223 θεάων λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα cf. *ζ* 234 *ψ* 161. *ϑ* 167 οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν ἀνδράσιν. *ι* 5 οὐ γὰρ ἐγώ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι. *ω* 198 τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονα Πηνελόπειαν. h. III 484 παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει. h. VII 41 χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει.

χαρίζομαι (χάρις). 1) depon. med. gratificor. *α* 61 χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων. 140 *δ* 56 *η* 176 [*κ* 372 *ο* 139] *ρ* 95 χαριζομένη παρεόντων. *κ* 43 τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότητι. *ν* 15 ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι. *ξ* 387 μητέ τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μητέ τι θέλγε. *ρ* 452 ἀλλοτρίων χαρίσασθαι. *Ε* 71 χαριζομένη πόσεϊ ᾧ. *Λ* 23 χαριζόμενος βασιλῆι. *Ν* 633 οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσιν, Τρωσίν. *Ο* 449 *Ρ* 291 Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. *ϑ* 538 οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει. *ν* 265 οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον. h. V 9 χαριζομένη Πολυδέκτῃ. Adduntur accusativi. *Ζ* 49 *Λ* 134 τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα cf. *Κ* 380. *ω* 283 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο μυρί' ὀπάζων. h. II 143 (321) ὡς ὄφελ' ἄλλο θεοῖσι χαρίζεσθαι μακάρεσσι. 2) perfect. passiv. gratus sum. *ζ* 23 ἥ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ. *β* 54 δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι. *Ε* 243 826 *Κ* 234 ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ cf. *Δ* 608 *Τ* 287 *δ* 71 h. VII 55. *Υ* 298 κεχαρισμένα δῶρα. *π* 184 κεχαρισμένα ἱρά cf. *τ* 397. *Ω* 661 ὧδέ κέ μοι ῥέζων κεχαρισμένα θείης cf. h. III 520. *ϑ* 584 ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς. (ἀχάριστος.)

χάρις (χαίρω). -ις, -ιν, -ισι. gratia, venustas. *Ξ* 183 ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκε τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή cf. *σ* 298. „splendor". cf. Sonne in Kuhnii Zeitschr. f. vergl. Sprachforsch. T. 10 1861 p. 355. *ζ* 237 κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων. *β* 12 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη cf. *ζ* 235 *ϑ* 19 *ρ* 63 *ψ* 162. h. V 215 ἐπί τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδὼς καὶ χάρις ὡσεί πέρ τε θεμιστοπόλων βασιλήων. *ϑ* 175 ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν. h. I 153 πάντων γάρ κεν ἴδοιτο χάριν. h. XXIV 5 χάριν δ' ἅμ' ὄπασσον ἀοιδῇ. *Ε* 211 φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ cf. 874 *Ι* 613 *Φ* 458 *ε* 307. *Ο* 744 χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος. *Λ* 243 ἀλόχου ἧς οὔ τι χάριν ἴδε. h. III 575 χάριν δ' ἐπέθηκε Κρονίων. *Δ* 95 χάριν καὶ κῦδος ἄροιο cf. *ο* 320. *Ι* 316 *Ρ* 147 ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν μάρνασθαι δηίοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί. *δ* 695 οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων cf. *χ* 319. *Ξ* 235 ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα. *Ψ* 650 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν. cf. schol. *ζ* 29 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπων ἀναβαίνει. Καλλίστρατος δὲ, χάρις, ἀντὶ τοῦ χαρά. (ἄχαρις.)

Χάρις (de etym. v. Χάριτες) Vulcani uxor. *Σ* 382 Χάρις λιπαροκρήδεμνος | καλή.

Χάριτες (ducitur nomen in Et. M. 806, 51 παρὰ τὸ χαίρω, χαρῶ χάρις. Apollodor. ap. Erotian. lex. Hippocr. (Apoll. fr. 3) ἀπὸ τῆς χαρᾶς. cf. Suid. H. Stephanus thes. l. Graecae s. v. χάρις. Damm-Rost, lex. Hom. s. v. — Max Müller in Ess. II p. 119 161 334 adn. 63 et in lectures on the scien. of lang. II 368 easdem esse affirmat Gratias, quas sanscr. Haritas, quae sunt Solis equi; cui obloquuntur Curt. Et.⁴ 120 Pott, Forsch. II, 2 p. 897. Recte derivare videtur Sonne (ap. Kuhn. Z. X 107 a rad. scr. ghar i. e. lucere. ei assensus est Curt. Et.⁴ p. 198). Iovis et Eurynomae filiae secundum Hes. theog. 907, Solis et Aegles auct. Suid. Χάριτες *Ε* 338 πέπλον, ὅν οἱ (Veneri) Χάριτες κάμον. h. in Vener. 61 *ϑ* 364 (Ἀφροδίτην) Χάριτες λοῦσαν h. Ap. Pyth. 16 ἐϋπλόκαμοι Χάριτες. **Χαρίτων** h. in Ven. 95. *ζ* 18 ἀμφίπολοι Χαρίτων απο κάλλος ἔχουσαι. *σ* 194 h. XXVII 15 Χαρίτων χορόν. *Ξ* 267 275 Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων. **Χαρίτεσσιν** *Ρ* 51 κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. Sunt autem deae pulchritudinis et venustatis. Atque certus numerus earum ap. Hom. non reperitur, sed ap. Hes. l. l., qui tres eas fuisse, Aglaiam Euphrosynen Thaliam, narrat. Unam vero ex illis Hom. appellat Pasitheam, quam Somno in matrimonium sese daturam Iuno pollicetur [*Ξ* 276], alteram autem nomine communi Χάριν *Σ* 382, quae fingitur Vulcani uxor. Deorum omnium sociae nominantur in h. Vener. 95, Veneris comites *ϑ* 364 *σ* 194 h. Ven. 61. Choreas, quas ducunt, adeunt Artemis h. XXVII 15 et Venus *σ* 194. Propter pulchritudinem cum iis comparantur et famulae Nausicaae *ζ* 18 et capillus Euphorbi *Ρ* 51. cf. Eust. 984, 23 25; 553, 7; 1665, 58 Paus. 9, 35 Preller gr. Myth.³ I 394 sq. Welcker, gr. Gött. I 698 Friedreich, Real. 671 Sonne, Charis l. l. Lehrs, Arist.² p. 180 sq.

χάρμα (χαίρω). χάρμα, -ατος, -ατι, -ατα. gaudium. *Γ* 51 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ cf. *Ψ* 342. *Κ* 192 μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν cf. *Ζ* 82. *Ρ* 636 χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες. *Ω* 706 ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ. h. I 25 ἢ ὥς σε πρῶτον Λητὼ τέκε, χάρμα βροτοῖσι cf. V 269 XVI 4 [*Ξ* 325]. *ζ* 185 πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, χάρματα δ' εὐμενέτῃσι. *τ* 471 τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα. h. V 371 καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος cf. 411. 429 αὐτὰρ ἐγὼ δρεπόμην περὶ χάρματι.

χάρμη (χαίρω. cf. Curtius Etym.³ p. 188. Quibusdam χρα- etymon videtur). -η, -ης, -ῃ. pugnae studium, pugna. *Ν* 82 χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ cf. Schol. ad h. l. Ἀρίσταρχος τῇ εἰς τὸν πόλεμον προθυμίᾳ. *Ν* 104 αὔτως ἠλάσκουσαι ἀνάλκιδες οὐδ' ἔπι χάρμη. *Δ* 222 οἳ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης cf. *Θ* 252 *Ν* 721 *Ξ* 441 *Ο* 380 477 *Ρ* 103 *Τ* 148 *χ* 73. *Μ* 203 οὔ πω λήθετο χάρμης cf. 393 *Ρ* 759. *Ε* 608 δύο φῶτε κατέκτανεν εἰδότε χάρμης. *Δ* 509 μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις. *Ξ* 101 ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. *Μ* 389 *Ρ* 602 παῦσε δὲ χάρμης. *Η*

218 προκαλέσσατο χάρμῃ cf. 285. Π 823 ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ. P 161 καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης. cf. Doederlein Hom. Gloss. T. 1. Erlang. 1850 p. 254. (ἱππιοχάρμης, μενεχάρμης, μενέχαρμος.)

χαρμό-φρων (χάρμα, φρήν). laetus. h. III 127 Ἑρμῆς χαρμόφρων coniectura H. Stephani.

Χάροπος (de accentu diverso ab adi. χαροπός vid. schol. A ad B 672 Arcad. p. 67, 14 Eust. 317, 43 Göttling, Accent. p. 219 307. de etymo vid. s. v. χαροπός. cf. Fick, Personenn. 220), rex Symes insulae, Nirei pater. B 672 υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος.

χαροπός (χαρ). fulgidus, ravus. cf. Curtius Etym.³ p. 187. λ 611 χαροποί τε λέοντες cf. h. [III 569] IV 70 XIV 4. III 194 χαροποὶ κύνες. Duentzerus ad λ 611 negans vocabulum cum ὄψ compositum esse vertit: ‚ferus'. cf. Voss in Jen. A. Lit. Ztng. 1805 T. 2 col. 520 sq. Pott in Kuhnii Z. T. 9 1860 p. 199.

Χάροψ (χαροπός), Hippasi filius ab Ulixe vulneratus. Λ 426 Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί, | αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο.

Χάρυβδις (incertae originis nomen. Eust. 1716, 21 Strab. I 43 secutus ὅτι ἀπὸ τῶν ἀμπώτεων καὶ τῶν πλημμυρίδων τὴν Χ. ὁ ποιητὴς ἐμυθεύσατο. Idem 1716, 41 ἔοικε δὲ ἡ κατὰ ὀνοματοποιΐαν τινὰ λεχθῆναι καὶ μίμησιν ἦχου ἢ παρωνυμεῖσθαι τῷ Χάρωνι διὰ τὸ κατ' αὐτὴν ὀλέθριον ἢ καὶ ἐκ τοῦ συμβαίνοντος ἐτυμολογεῖσθαι παρὰ τὸ εἰς χάος ῥᾷον ὑποδύνειν τοῦ πι στοιχείου ἐν τῷ συγκοπῇ τραπέντος εἰς β. ὑποπτεύεται δὲ καὶ ὡς δαιμόνιον πλάττεσθαι. ἄλλοι θηρίον, ἄλλοι δὲ βάθος θαλάσσης-ἀναπωτικόν. Et. M 807, 26 ἡ ἀναπινομένη θάλασσα καὶ πάλιν ῥαγδαιοτέρως ἐπαναστρέφουσα· εἴρηται δὲ πᾶν τὸ εἰς χάος καὶ ὄλεθρον κάταγον. cf. Et. Gud. 563, 15 Suid. — Hesych. χάσμα θαλάσσης. Passow. s. v. a ῥοιβδέω. Doederl. Gloss. 796 a χαράσσειν, χάραδρα. Sonne ap. Kuhn. Z. XV, 436 a χάραδρα, quae vox orta sit ex scr. hrad. i. e. sonare, tonare. Hartung Rel. d. Gr. II, 36 a Χάρων, Χαροπός. Duentzer ap. Kuhn. Z. XIV 197 a χείρ derivans vertit ‚arripiens'. haud inepte Pott ap. Kuhn. Z. V 203 sq. a voc. prisco Germ. hwerbo, hwerbil i. e. vorago, cum mare, cuius vicenis quaternis horis ter affluunt terque remeant aestus, esse videatur. cf. Heller, Philol. XV 354—357). δῖα Χάρυβδις μ 104 235 Χαρύβδιος μ 441 Χάρυβδιν μ 436 δεινήν τε Χ. μ 260 430 ψ 327 ὀλοὴν . . . . . Χ. μ 113 428. Charybdim num poëta animal animo finxerit, id quod veteres coniecerunt (cf. Cic. Phil. II 27 quae si fuit, fuit animal unum) non liquet. Erat autem secundum Homerum ingens vorago contra Scyllam sita, quae singulis diebus maris undas ter absorbebat, ter evomebat, cf. μ 104 sq. 135 sq. quam Ulixes est praetervectus. Eam fuisse in freto Siciliensi veteres contenderunt cf. Thucyd. IV 24 Strab. VI 268 Sallust. ap. Serv. ad Verg. Aen. III 420 425 Eust. 1716, 11 sq. schol. in Apoll. Rhod. IV 825, recentiores negaverunt. Ex eo, quod illo loco aestus sexta quaque hora mutatur, veterum opinio orta esse videtur. cf. Nitzsch zur Od. vol. III p. 382 sq. Lehrs, Arist.² p. 246 sq. Praeterea v. Preller, gr. Myth.³ I 507 Buchholz, hom. Real. Ia 271.

χάσκω. vid. ἀμφιχαίνω et χαίνω.

χατέω. χατέουσι, χατέουσα, -έοντι, -έουσι. desidero, indigeo. I 518 οὐκ ἂν ἐγώ γε κελοίμην Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπης cf. O 399 ν 280. β 249 οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα, ἐλθόντ'. γ 48 πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι (qui versus abiit in proverbium. cf. Paroemiogr. Graec. ed. Schneidewin et Leutsch vol. 2 p. 607). ο 376 μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι. (χῆρος, χῆτος, χωρίς etc. cf. Curtius Etym.³ p. 189.)

χατίζω (Curt. Etym.⁴ p. 200). desidero, indigeo. χ 351 οὔ τι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων πωλεύμην. B 225 τέο δὴ αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις. P 221 οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων. Σ 392 Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει. θ 156 λ 350 νόστοιο χατίζων. χ 50 οὔ τι γάμον τόσσον κεχρημένος οὐδὲ χατίζων.

χειή (χαίνω. Curt. Etym.⁴ p. 196. cavum. Χ 93 ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσιν. 95 ἑλισσόμενος περὶ χειῇ.

χεῖλος. labia, margo. O 102 ἡ δὲ γέλασσε χείλεσιν οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη. Χ 495 χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν. α 381 σ 410 υ 268 ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. σ 21 στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος. h. I 125 ἀθανάτοις χείλεσσιν ἐπήρξατο coniect. restit. M 52 χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες. δ 132 χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο cf. 616 ο 116. (ἀγκυλοχείλης.)

χεῖμα (χιών, hiems. Curt. Etym.⁴ p. 201). tempestas, hiems. ξ 487 ἀλλά με χεῖμα δάμναται. η 118 χείματος οὐδὲ θέρευς cf. λ 190.

χείμαρρος, χειμάρρους (ῥέω). χειμάρροος, χειμάρρους, χειμάρρῳ, χείμαρροι. torrens. G. Meyer in Curt. Stud. VI, 1 p. 258. E 88 ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρρῳ cf. Λ 493 N 138 Δ 452.

χειμέριος. hibernus. Γ 222 νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν. B 294 h. XXXIII 8 ἄελλαι χειμέριαι. M 279 ἤματι χειμερίῳ. ε 485 ὥρῃ χειμερίῃ. Ψ 420 ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο. (δυσχείμερος.)

χειμών (χεῖμα). tempestas, hiems. δ 566 οὐ νιφετός, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς οὔτέ ποτ' ὄμβρος cf. Γ 4. P 549 τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος. ξ 522 ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο. Φ 283 χειμῶνι περῶντα.

χείρ. χείρ, χειρός, χειρί, χερί Θ 289 Υ 182 Ω 101, χεῖρα, χέρα h. XIX 40, χεροῖν? h. III 52, χεῖρε, χεῖρες, χειρῶν, χείρεσσι, χείρεσι Υ 468, χερσίν, χεῖρας. manus. cf. Curtius Grundz. der gr. Etymol.³ p. 188. E 82 αἱματόεσσα δὲ **χεὶρ** πεδίῳ πέσε. 417 ἄλθετο χείρ. Θ 328 νάρκησε δὲ χεὶρ (τινὲς χεῖρα) ἐπὶ καρπῷ. Π 517 ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. 735 πέτρον ὅν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν. A 323 **χειρὸς** ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα cf. Δ 542 E 30 Λ 646 778 Φ 416 Ω 735 η 168 μ 33 ο 465 ρ 263. H 108 δεξιτερῆς ἕλε χ. (Bentley χεῖρα). Δ 154 χ. ἔχων Μενέλαον cf. Λ 488. Φ 166 πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χ. δεξιτερῆς. Ω 508 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο. 515 γέροντα δὲ χ. ἀνίστη cf. ξ 319. ε 277 τὴν γὰρ δή μιν ἄνωγε ποντοπορευέμεν ἐπ' ἀριστερὰ χ. ἔχοντα cf. h. III 153 418 499. ρ 480 διὰ δῶμα ἐρύσσωσ' ἢ ποδὸς ἢ καὶ χ. K 371 δηρὸν ἐμῆς **ἀπὸ** χ. ἀλύξεμεν αἰπὺν ὄλεθρον. Λ 675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χ. ἄκοντι cf. M 306. N 505 ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χ. ὄρουσεν cf. Ξ 455 [Π 615]. O 126 ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ (var. lect. ἐκ) χ. ἑλοῦσα. Υ 327

θεοῦ ἀπὸ χ. ὀρούσας. Ψ 843 ἔρριψε [χ. ἄπο στιβαρῆς]. ϑ 189 τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χ. ϑ 193 ῥίμφα θέων ἀπὸ χ. h. I 60 θεοί κέ σ' ἔχωσι χ. ἀπ' ἀλλοτρίης. E 416 ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ. N 410 οὐδ' ἅλιόν ῥα βαρείης χ. ἀφῆκεν cf. Φ 590. N 595 ἀντικρὺς διὰ χ. ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος. Y 479 τῇ τόν γε φίλης διὰ χ. ἔπειρεν αἰχμῇ χαλκείῃ. Λ 239 **ἐκ** δ' ἄρα χ. σπάσσατο. β 321 ἐκ χ. χεῖρα σπάσατ' Ἀντιφόνοιο. N 529 ἐκ δ' ἄρα χ. χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα. N 598 τὸ μὲν ἐκ χ. ἔρυσεν cf. Ψ 870. χ 83 ἐκ δ' ἄρα χ. φάσγανον ἧκε χαμᾶζε. Γ 363 Δ 493 Θ 329 O 421 465 ξ 31 34 χ 17 ἔκπεσε χ. E 18 τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χ. cf. Λ 376 Ξ 407 Π 480 X 292. Ξ 419 χ. δ' ἔκβαλεν ἔγχος cf. O 468. ξ 277 δόρυ δ' ἔκβαλον **ἔκτοσε** χ. N 539 **κατὰ** δ' αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χ. h. III 53 419 ἣ δ' ὑπὸ χ. σμερδαλέον κονάβησε cf. 501. — Α 210 μηδὲ ξίφος ἕλκεο **χειρί**. Α 361 E 372 Z 485 Ω 127 δ 610 ε 181 χ. τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε cf. ν 288. Α 596 ἐδέξατο χ. κύπελλον cf. ω 176. Γ 385 χ. δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα. E 302 Θ 321 Y 285 χερμάδιον λάβε χ. cf. E 853 Θ 371 Λ 238 M 452 N 243 T 396 φ 410. E 309 Λ 355 ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ γαίης. E 836 χ. πάλιν ἐρύσασ' cf. Φ 175. Z 62 ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χ. cf. O 695. H 264 **λίθον** εἵλετο χ. παχείῃ cf. K 31 Ξ 272 Π 510 Φ 403 φ 6 χ 326. K 454 γενείου χ. παχείῃ ἁψάμενος. K 461 ὑψόσ' ἀνέσχεθε χ. cf. τ 448. Π 792 πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω χ. καταπρηνεῖ. P 296 πληγεῖσ' ἔγχεϊ τε μεγάλῳ καὶ χ. παχείῃ cf. σ 56. Σ 476 γέντο δὲ χ. ῥαιστῆρα. T 131 ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος χειρὶ περιστρέψας. Y 261 σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χ. παχείῃ ἔσχετο. Φ 286 χ. δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν. 424 πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ ἤλασε cf. ν 164 h. II 155 (333). ζ 128 πτόρθον κλάσε χ. παχείῃ. ι 302 οὐτάμεναι πρὸς στῆθος χείρ' (non χεῖρ'. cf. La Roche ad h. l.) ἐπιμασσάμενος cf. τ 480. κ 171 ἐπ' ὦμον χ. φέρειν ἑτέρῃ cf. χ 183. ν 197 δεξιτερῇ δειδίσκετο χ. 299 ἔρριψε βοὸς πόδα χ. παχείῃ. h. II 162 (340) ἵμασε χθόνα χ. παχείῃ. Δ 235 P 48 βαρείῃ χ. πιθήσας. Γ 376 ἅμ' ἕσπετο χ. παχείῃ. Α 585 μητρὶ φίλῃ **ἐν** χ. τίθει cf. Θ 289 Y 182 Ω 101. Z 253 406 Ξ 232 Σ 384 423 T 7 β 302 ϑ 291 λ 247 ο 530 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χ. cf. κ 280. Z 318 Θ 493 ἐν δ' ἄρα χ. ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ. Θ 221 φᾶρος ἔχων ἐν χ. παχείῃ cf. Ξ 385 O 443 P 604 Ω 284 γ 443 κ 389 ο 148 φ 59 h. II 357 (535), cf. etiam N 593. Π 117 τὸ μὲν πῆλ' αὔτως ἐν χ. κόλον δόρυ. β 37 σ 103 σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χ. — γ 51 ἐν χ. τίθει δέπας ἡδέος οἴνου; codices et h. l. et ν 57 plerique χερσί, Aristarchus χειρί. cf. La Roche, Homer. Textkritik p. 378. λ 359 πλειοτέρῃ **σὺν** χ. φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι. — Α 219 ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε **χεῖρα** βαρεῖαν. Δ 249 εἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χ. Κρονίων cf. I 420 687 Ω 374 ξ 184. E 81 ἀπὸ δὲ ξέσε χ. βαρεῖαν. 336 ἄκρην οὔτασε χ. ἀβληχρήν. 425 πρὸς χρυσέῃ περόνῃ καταμύξατο χ. ἀραιήν. 458 883 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ cf. P 601. H 188 ὑπέσχεθε χεῖρ'. N 593 χεῖρα τὴν βάλεν, ᾗ ῥ' ἔχε τόξον cf. σ 396 χ 277. N 597 χ. παρακρεμάσας. Ξ 137 δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος cf. Ω 361 α 121 γ 37 374 ϑ 106 σ 258. T 261 κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι. Φ 286 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν. Ψ 75 καί μοι δὸς τὴν χεῖρ'. Ω 671 ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλλαβε δεξιτερήν, μή πως δείσει' ἐνὶ θυμῷ cf. h. IV 155. Ω 506 ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι. β 321 ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατ' Ἀντιφόνοιο. ρ 366 παντόσε χεῖρ' ὀρέγων ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη. φ 433 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ. ω 398 λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. B 389 περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμεῖται cf. E 797. Y 480 ὃ δέ μιν μένε χ. βαρυνθείς. h. XIX 40 τὸν δ' **εἰς** χέρα θῆκε δεξάμενος. Λ 252 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν. N 783 τετυμμένω ἐγχείῃσιν ἀμφοτέρω κατὰ χ. — h. III 52 τεῦξε **χεροῖν** (incerta coniect.) ἐρατεινὸν ἄθυρμα. Δ 523 N 549 ἄμφω **χεῖρε** φίλοις ἑτάροισι πετάσσας cf. Ξ 495 Φ 115 ε 374 ι 417 ω 397. N 534 περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας. O 371 ι 527 χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Σ 414 ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ. λ 211 φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε cf. φ 223. μ 442 ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι. ψ 87 κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα. De raro dualis usu cf. Ellendt, drei Homer. Abhandl. Lpz. 1864 p. 13. — Α 166 τὸ μὲν πλεῖον πολυάικος πολέμοιο **χεῖρες** ἐμαὶ διέπουσ'. Θ 450 οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χ. ἄαπτοι. N 75 μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χ. ὕπερθεν cf. 77. 814 ἄφαρ δέ τε χ. ἀμυνέμεν εἰσὶ καὶ ἡμῖν. Π 244 οἱ τότε χ. ἄαπτοι μαίνονθ'. P 387 χ. τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιιν. Ψ 627 οὐδ' ἔτι χ. ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί. 687 σὺν δέ σφι βαρεῖαι χ. ἔμιχθεν. δ 149 κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες τοιαίδε τε χ. μ 78 οὐδ' εἴ οἱ χ. γε ἐείκοσι καὶ πόδες εἶεν. ρ 344 ὥς οἱ χ. ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. υ 237 φ 202 οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χ. ἕπονται. — E 506 οἱ δὲ μένος **χειρῶν** ἰθὺς φέρον. [Θ 226] Λ 9 ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χ. K 377 χ. δ' ἁψάσθην. ο 126 μνῆμ' Ἑλένης χ. υ 181 πρὶν χ. γεύσασθαι. 267 ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς καὶ χ. φ 282 μεθ' ὑμῖν χ. καὶ σθένεος πειρήσομαι. Λ 553 P 662 θαμέες γὰρ ἄκοντες ἀντίον ἀίσσουσι θρασειάων ἀπὸ χ. cf. Λ 571 O 314. N 134 ἔγχεα δὲ πτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χ. σειόμεν'. Ψ 714 τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χ. ε 434 θρασειάων ἀπὸ χ. ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. h. VII 14 λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πῖπτον χ. E 582 ἐκ δ' ἄρα χ. ἡνία χαμαὶ πέσον cf. O 714 π 13. E 657 τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐκ χ. ἤιξαν. Θ 137 Νέστορα δ' ἐκ χ. φύγον ἡνία σιγαλόεντα cf. Λ 128. I 344 ἐκ χ. γέρας εἵλετο cf. Π 58 Σ 445. M 45 ἀκοντίζουσι θαμείας αἰχμὰς ἐκ χ. 159 ὣς τῶν ἐκ χ. βέλεα ῥέον. Π 403 ἐκ δ' ἄρα χ. ἡνία ἠίχθησαν. P 298 ἐκ δ' ἄρα χ. Πατρόκλοιο πόδα ἧκε χαμᾶζε κεῖσθαι. Ψ 384 ὅς ῥά οἱ ἐκ χ. ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν. β 396 χ. δ' ἔκβαλλε κύπελλα. ε 316 πηδάλιον δ' ἐκ χ. προέηκε. ι 512 χ. ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. λ 207 τρὶς δέ μοι ἐκ χ. σκιῇ εἴκελον ἔπτατ' cf. μ 203 ω 534. φ 99 ὀιστοῦ γεύσεσθαι ἔμελλεν ἐκ χ. Ὀδυσῆος. h. III 298 ἐκ χ. δὲ χαμαὶ βάλε κύδιμον Ἑρμῆν. Α 77 ἔπεσιν καὶ **χερσὶν** ἀρήξειν. 298 χ. μὲν οὔ τοι ἐγώ γε μαχήσομαι cf. Ψ 554 σ 39. Α 463 γ 460 ἔχον πεμπώβολα χ. cf. Δ 533 I 86 M 27 382 464 O 318 447 Y 420 Φ 259 Ψ 583 Ω 304 ι 434 λ 575 π 353. ν 225 ποσσὶ δ' ὑπὸ

λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χ. (an χειρί? cf. La Roche Hom. Textkr. p. 378) δ' ἄκοντα. Γ 271 Τ 252 ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν. Γ 431 σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι cf. μ 246 φ 373. Ε 60 χ. ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν cf. Χ 511. Ε 216 τόξα ἐν πυρὶ θείην χ. διακλάσσας. Ε 365 ἡνία λάζετο χ. cf. Ρ 482 Ω 441 γ 483. Ε 735 Θ 386 ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χ. Ζ 266 χ. δ' ἀνίπτῃσιν Διὶ λειβέμεν αἴθοπα οἶνον ἅζομαι. 474 φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χ. Η 255 ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χ. Ι 568 γαῖαν χ. ἀλοία. Κ 501 οὐ μάστιγα ποικίλον ἐκ δίφροιο νοήσατο χ. ἑλέσθαι cf. ζ 91 ϑ 68 π 154 296 ψ 368. Λ 847 ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν χ. διατρίψας. Μ 397 ἔπαλξιν ἑλὼν χ. στιβαρῇσιν ἕλχ'. Ο 474 χ. ἑλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ cf. Ξ 373 Σ 23 Φ 242 δ 506 ε 292 ϑ 84 ψ 76 ω 316 h. I 7. Ξ 176 χ. πλοκάμους ἔπλεξε. 429 τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι χ. ἀείραντες cf. h. III 39. Ο 114 398 πεπλήγετο μηρὼ χ. καταπρηνέσσ' cf. Σ 30 Χ 497 ν 199. Ο 196 χ. δὲ μή τί με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω. 364 ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χ. ἀθύρων. Π 704 χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων. 854 χ. δαμέντ' Ἀχιλῆος cf. Χ 446. Ρ 620 τά γε Μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι φίλῃσι cf. Υ 418 Ψ 695 711 Ω 478 ε 428 ι 487 τ 467. Σ 27 φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. 123 ἀμφοτέρῃσιν χ. παρειάων ἁπαλάων δάκρυ ὀμορξαμένην cf. σ 200 h. III 360. Τ 284 χ. δ' ἄμυσσεν στήθεα. Υ 360 ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε. Υ 468 ὃ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων cf. ε 348. Χ 33 κεφαλὴν δ' ὅ γε κόψατο χερσίν cf. σ 335. Χ 77 ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χ. τίλλων. Ψ 99 ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χ. φίλῃσιν cf. h. V 15. Ψ 102 χ. τε συμπλατάγησεν. 337 εἶξαί τε οἱ ἡνία χ. 686 ἄντα δ' ἀνασχομένω χ. στιβαρῇσιν. 761 ὅν τ' εὖ μάλα χ. τανύσσῃ πηνίον ἐξέλκουσα. Ω 165 τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσιν. γ 35 τ 415 χερσίν τ' ἠσπάζοντο. δ 116 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχὼν ἀμφοτέρῃσι χερσί. 287 ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε νωλεμέως κρατερῇσι. ε 344 χείρεσσι νέων. 462 δέξατο χ. φίλῃσι cf. τ 355 h. V 232. ε 482 εὐνὴν ἐπαμήσατο χ. φ. ϑ 148 ὅ τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χ. ἑῇσιν. ι 108 οὔτε φυτεύουσιν χ. φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν. 305 χ. ἀπώσασθαι λίθον. 398 ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων. 416 χ. ψηλαφόων. λ 426 χ. κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν. 579 οὐκ ἀπαμύνετο χ. 591 ἐπὶ χ. μάσασθαι. 595 σκηριπτόμενος χ. τε ποσίν τε. μ 174 χ. στιβαρῇσι πίεζον. 205 ἐρετμὰ χ. ἔπειγον cf. ν 115. μ 444 διήρεσα χ. ἐμῇσι cf. ξ 351. ο 462 χ. τ' ἀμφαφόωντο. σ 13 μὴ τάχα νῶιν ἔρις καὶ χ. γένηται. 316 εἴρια πείκετε χ. τ 361 γρῆυς δὲ κατέσχετο χ. πρόσωπα. χ 148 χ. τε δοῦρα μακρὰ τινάσσοντας. h. I 125 ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο. II 140 (318) ῥίψ' ἀνὰ χ. ἑλοῦσα cf. V 286. III 305 ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χ. ἐώθει σπάργανον. 347 οὔτ' ἄρα ποσσὶν οὔτ' ἄρα χ. ἔβαινε. 409 χ. περίστρεφε καρτερὰ δεσμά. V 41 κρήδεμνα δαΐζετο χ. φίλῃσι. 197 προκατέσχετο χ. καλύπτρην. 253 χείρεσσ' ἀθανάτῃσιν ἀπὸ ἕο θῆκε πέδονδε. 425 ἄνθεα δρέπομεν χείρεσσ'. VI 16 χ. τ' ἐδεξιόωντο. Θ 129 δίδου δέ οἱ ἡνία χ. Ι 171 φέρτε δὲ χ. ὕδωρ. Μ 135 χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν cf. Π 624 ϑ 181 π 71 φ 132 315. σ 20 χερσὶ δὲ μή τι λίην προκαλίζεο. — Α 14 373 στέμματ' ἔχων ἐν χ. ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος cf. Μ 422 Ο 311 Σ 505 551 Τ 18 251 Φ 531 Ψ 114 γ 433 463 ϑ 394 ο 124 χ 332 ψ 268 h. II 337 (515) V 52. Α 441 τὴν μὲν πατρὶ φίλῳ ἐν χ. („in bracchiis“) τίθει cf. 446 Ζ 482 Κ 529 Φ 82 Ψ 152 [565] 568 597 624 797 α 153 ϑ 406 482 ξ 312 448 ο 120 (cf. La Roche ad h. l.) 130 π 444 σ 152 φ 235 379. Γ 367 νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος cf. Π 801. Ε 574 τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων cf. Ρ 40 Φ 104. Ζ 81 πρὶν αὖτ' ἐν χ. γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν. Θ 116 ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία cf. Κ 328 Ο 229. Ν 653 ἐν χ. ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων cf. Χ 426 α 238 δ 490 ξ 368. Ξ 218 τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χ. cf. Φ 47 α 438 Ο 741 ἐν χ. φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο. Π 630 ἐν γὰρ χ. τέλος πολέμου. Σ 545 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χ. δέπας μελιηδέος οἴνου δόσκεν. δ 66 νῶτα βοὸς παρὰ πίον' ἔθηκεν ὀπτ' ἐν χ. ἑλών cf. μ 229. κ 397 ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος cf. ω 410. φ 399 ἐνὶ χ. νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα. Ω 303 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι cf. δ 213. ω 230 χειρῖδάς τ' ἐπὶ χ. Ε 344 τὸν μὲν μετὰ χ. ἐρύσσατο. Λ 4 πολέμοιο τέρας μετὰ χ. ἔχουσαν cf. 184 Ο 717 Ψ 780 Ω 345 647 724 γ 281 δ 300 ε 49 η 101 339 ι 346 χ 497 ψ 294 ω 2 h. III 478 V 48 61. ϑ 372 σφαῖραν καλὴν μετὰ χ. ἕλοντο. φ 245 τόξον μετὰ χ. ἐνώμα cf. χ 10. h. III 295 οἰωνὸν προέηκεν ἀειρόμενος μετὰ χ. V 378 ἡνία καὶ μάστιγα λαβὼν μετὰ χ. φίλῃσι. Ο 19 περὶ χ. δὲ δεσμὸν ἴηλα. Β 374 Δ 291 Ν 816 χ. ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Β 860 874 ἐδάμη ὑπὸ χ. ποδώκεος Αἰακίδαο cf. Γ 352 Ε 559 564 Ζ 368 Θ 344 Κ 310 397 452 Ο 2 Π 420 438 452 Υ 94 143 Φ 208 Ψ 675 σ 156. Θ 359 χ. ὑπ' Ἀργείων φθίμενος. [Λ 180 ἔκπεσον ἵππων Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χ.] 827 βεβλημένοι οὐτάμενοί τε χ. ὕπο Τρώων. Ν 763 Ω 168 χ. ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες cf. Ω 638. Ο 289 χ. ὑπ' Αἴαντος θανέειν. Π 699 ἔνθά κεν Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν Πατρόκλου ὑπὸ χ. Σ 11 χ. ὕπο Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο. Τ 62 τῶ κ' οὐ τόσσοι ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας δυσμενέων ὑπὸ χ. Χ 65 ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χ. Ἀχαιῶν. ω 97 Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον Αἰγίσθου ὑπὸ χ. h. III 158 Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶ διὲκ προθύροιο περήσειν. — Α 89 σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει cf. π 438. Α 351 μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χ. ὀρεγνύς cf. Χ 37. Α 450 Γ 275 μεγάλ' εὔχετο χ. ἀνασχών cf. Γ 318 Ε 174 Ζ 257 301 Η 177 Θ 347 Ο 369 Σ 75 Τ 254 Ω 301 ι 294 ν 355 ρ 239 υ 97. Α 567 ὅτε κέν τοι ἀάπτους χ. ἐφείω cf. α 254 ν 376 υ 29 39 386 ψ 37. Ε 122 Ν 61 Ψ 772 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χ. ὕπερθεν. Ε 433 γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χ. Ἀπόλλων. 568 τὼ μὲν δὴ χ. τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Ζ 58 τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον χ. θ' ἡμετέρας cf. 502 Η 309 Φ 93. Ζ 233 χ. τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο. Η 130 πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χ. ἀεῖραι θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι. Ι 91 221 Ω 627 α 149 δ 67 218 ε 200 ϑ 71 484 ξ 453 ο 142 π 54 ρ 98 υ 256 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χ. ἴαλλον. Λ 87 ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χ. τάμνων δένδρεα. 146 χ. ἀπὸ ξίφεϊ πλήξας. 169 Υ 503 λύθρῳ δὲ παλάσσετο χ. ἀάπτους cf. χ 406. Μ 166 Ἀχαιοὺς σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος

καὶ χ. ἀάπτους cf. *P* 638. *N* 49 ἄλλῃ μὲν γὰρ ἐγώ γ' οὐ δείδια χ. ἀάπτους Τρώων. 105 πρίν γε μένος καὶ χ. Ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον. 287 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χ. ὄνοιτο. 318 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χ. ἀάπτους. 395 δηίων ὑπὸ χ. ἀλύξας. *Ξ* 73 ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χ. ἔδησεν. *Ο* 181 σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει χ. 228 ὑπόειξε χ. ἐμάς. 510 αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χ. τε μένος τε. *Π* 230 νίψατο δ' αὐτὸς χ. cf. β 261 κ 182 μ 336 χ 478. *Σ* 33 ὀδύρετο δάκρυα λείβων χ. ἔχων Ἀχιλῆος. 317 *Ψ* 18 χ. ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. *Σ* 594 h. II 18 (196) ὠρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χ. ἔχοντες. *Φ* 30 δῆσε δ' ὀπίσσω χ. ἱμᾶσιν cf. 453 μ 50 178 χ 189. *Φ* 294 μὴ πρὶν παύειν χ. ὁμοιίου πολέμοιο. 489 ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χ. ἔμαρπτε. *Ω* 478 κύσε χ. δεινὰς ἀνδροφόνους. 743 οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χ. ὄρεξας cf. μ 257. δ 454 ἀμφὶ δὲ χ. βάλλομεν cf. ζ 310 η 142 ψ 207. ε 454 ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε χ. τε στιβαράς. ι 288 ἑτάροις ἐπὶ χ. ἴαλλε cf. κ 376 h. VII 23. κ 42 οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χ. ἔχοντες. λ 392 πιτνὰς εἰς ἐμὲ χ. ὀρέξασθαι μενεαίνων. 423 ποτὶ γαίῃ χ. ἀείρων βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. 497 μιν κατὰ γῆρας ἔχει χ. τε πόδας τε. 502 τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χ. ἀάπτους. μ 248 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χ. ὕπερθεν ὑψόσ' ἀειρομένων. 331 ἰχθῦς ὄρνιθάς τε φίλας ὅ τι χ. ἵκοιτο cf. ω 172. π 16 κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ χ. τ' ἀμφοτέρας cf. φ 225. σ 89 τὼ δ' ἄμφω χ. ἀνέσχον. 100 μνηστῆρες χ. ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον. υ 263 κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χ. ἀφέξω πάντων μνηστήρων. χ 63 οὐδέ κεν ὣς ἔτι χ. ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο. 70 οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χ. ἀάπτους cf. 248. 173 σφῶι δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χ. ὕπερθεν ἐς θάλαμον βαλέειν. 316 ἀλλά μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἄπο χ. ἔχεσθαι. 477 χ. τ' ἠδὲ πόδας κόπτον κεκοτηότι θυμῷ. 500 κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους χ. τ' αἰνύμεναι. h. III 240 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χ. τε πόδας τε. *Η* 457 πολλὸν ἀφαυρότερος χ. τε μένος τε. *Ο* 139 ἤδη γάρ τις τοῦ γε βίην καὶ χ. ἀμείνων ἢ πέφατ'. *Ρ* 541 πόδας καὶ χ. ὕπερθεν αἱματόεις. *Υ* 371 τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χ. ἔοικεν. *Φ* 26 ἐπεὶ κάμε χ. ἐναίρων cf. φ 150. θ 135 φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι, μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χ. ὕπερθεν. 242 χ. τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν. τ 359 καί που Ὀδυσσεὺς ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας τοιόσδε τε χ. *Γ* 270 βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χ. ἔχευαν cf. *Ι* 174 α 146 γ 338 δ 216 φ 270. *Κ* 448 ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

Propria vocabuli significatio ita mutatur, ut aut bracchium sit (*Α* 252 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν cf. *Υ* 479 *Φ* 166 *Ψ* 627 ε 454) aut vis sive potestas (υ 267 ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς καὶ χειρῶν. h. I 60 θεοὶ κέ σ' ἔχωσι χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης). De una manu pluralis χεῖρες usurpari videtur *Γ* 271 cet. cf. Duentzer, Hom. Abhandl. 1872 p. 95. (ἑκατόγχειρος, ἐπιχειρέω, ὑποχείριος.)

χειρίς (χείρ). manica. ω 230 χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἕνεκ'.

χειρότερος (χέρης). inferior, nequior. *Ο* 513 στρεύγεσθαι ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν cf. *Υ* 436 h. V 291. Similis forma χερειότερος.

Χείρων (a χείρ. Et. M. 810, 30 ἀπὸ τοῦ διὰ τῆς τῶν χειρῶν θεραπείας. — ὅτι χεῖραι καλοῦνται αἱ ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδες. ἔνθεν καὶ Χείρων διὰ τὸ ἐν χείροσι καὶ ὀρεινοτέροις τόποις διάγειν. Welcker, kl. Schr. III, 3 Doederl. Gloss. 772 Fick, Personenn. 221. cf. Kuhn. Z. VI, 35 et VII, 89). Saturni ex Philyra filius (auct. Apollod. Bibl. I 2, 4), unus ex Centauris. Χείρων *Δ* 219 *Π* 143 *Τ* 390 Χ. . . δικαιότατος Κενταύρων *Λ* 832. Et Aesculapium et Achillem medicinam docuisse dicitur *Δ* 219 *Λ* 832, hastam ingentem, qua postea Achilles usus est, Peleo dedit *Π* 143 *Τ* 390. Ab Hercule sagitta venenata vulneratus Promethei loco morti se devovit. cf. schol. A ad *Ι* 489 et *Π* 14 schol. B ad *Λ* 266 et *Ι* 453 Apoll. Rhod. 1, 554 et schol. ad l. Eust. 463, 33 Paus. V 19, 2 Preller, gr. Myth.[3] II p. 15 sq. Friedreich, Real. (218) 503 sq.

χείρων (Zenodot. χείρω? cf. La Roche, Hom. Textkr. p. 303). inferior, nequior. *Κ* 238 τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι ἐς γενεὴν ὁρόων cf. ν 133. *Ξ* 382 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν. *Ο* 641 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων. *Υ* 434 ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων. φ 325 ἦ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν μνῶνται. *Ξ* 377 χείρονι φωτί cf. *Ρ* 149 λ 621. ν 82 ἀνδρός. *Ψ* 577 ἵπποι cf. 572. *Ψ* 413 ἄεθλον. ο 515 ἀλλά σοι αὐτῷ χεῖρον. cf. χερείων.

χελιδών. hirundo. φ 411 ἡ (νευρή) δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν. χ 240 χελιδόνι εἰκέλη ἄντην.

χέλυς. nom. pro voc. χέλυς, χέλυν. testudo. h. III 24 ἔνθα χέλυν εὑρὼν ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον. ibd. 25 Ἑρμῆς τοι πρώτιστα χέλυν τεκτήνατ' ἀοιδόν. 33 χέλυς ὄρεσι ζώουσα cf. 153 242.

χελώνη. testudo. h. III 42 ὀρεσκῴοιο χελώνης. 48 λιθορρίνοιο χελώνης.

χέραδος (= Griess? cf. Kuhn. Z. vol. 14 p. 430). sabulum. *Φ* 319 κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις χέραδος περιχεύας μυρίον. Aristonic. ad h. l. ἔστι δὲ τὸ συναγειρόμενον ἐν τῇ ῥύσει πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. Apoll. σωρὸς λίθων μετ' ἰλύος. cf. Heyne ad h. l. Spitzner ad Iliad. excurs. XXXII, qui formam duplicem τὸ χέραδος et τὴν χεράδα veteribus in usu fuisse demonstrat. Duentzer ad *Φ* 319 nominativum χέρας esse contendit.

χερειότερος. inferior, nequior. *Μ* 270 ὅς τ' ἔξοχος ὅς τε μεσήεις ὅς τε χερειότερος. *Β* 248 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι. cf. χειρότερος.

χερείων (Zenodot. χερείω? cf. La Roche, Hom. Textkr. p. 303). inferior, nequior. *Α* 114 οὐ ἑθέν ἐστι χερείων, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας οὔτε τι ἔργα cf. ε 211. *Μ* 92 ἄλλον Κεβριόναο χερείονα cf. *Ρ* 538. *Υ* 106 χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν. θ 585 οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων γίγνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ. υ 45 καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεθ' ἑταίρῳ ὅς περ θνητός τ' ἐστί. *Α* 576 σ 404 τὰ χερείονα νικᾷ. ρ 176 οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι cf. ψ 262. Similis forma χείρων.

χέρης (χείρ. cf. Curtius Etym.[3] p. 188 sq. vilis. cf. Kuhn. Z. vol. 14 p. 151). -ηι, -ηα (optimi codices χέρεια. cf. La Roche, Hom. Textkr. p. 378 sq. Hom. Unters. p. 157 Bekker, Homer. Blätter p. 64), χέρηες, neutr. χέρηα (χέρεια). subiectus, humilis, inferior. *Α* 80 κρείσσων γὰρ

βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι. Ξ 382 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν. ο 324 οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες. σ 229 υ 310 οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. Δ 400 τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω cf. ξ 176.

χερμάδιον (χείρ). pugillare saxum. Δ 518 χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι. Ξ 410 χερμαδίῳ τά ῥα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, στῆθος βεβλήκειν. κ 121 οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι βάλλον cf. Ε 582 Μ 154 Ο 250 Π 578 587 φ 371. Ε 302 Θ 321 Υ 285 ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί. Λ 265 541 ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ἔγχεΐ τ' ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισι. Ν 323 χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. Π 774 πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξαν.

χερνῆτις. quae manibus victum quaerit. Μ 433 ἀλλ' ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθής. Doederlein Hom. Gloss. T. 2. Erlangen 1853 p. 223 vocabulum ad χείρων refert.

χέρ-νιβον (νίπτω). malluvium, pelvis. Ω 304 ἡ δὲ παρέστη χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. Aristonic. ad h. l. ἀθετεῖται ὅτι παρὰ τὸ σύνηθες αὐτῷ χέρνιβον τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ὕδωρ, ὡς ἡμεῖς· τοῦτο δὲ αὐτὸς εἴωθε καλεῖν λέβητα, τὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέρνιβα. Bentley coniecit χέρνιβά τ'. Thierschio (Abhandl. d. bayer. Akad. d. Wiss. Philos. philol. Cl. 1851 T. 6 II p. 388) χέρνιβα α 136 cet. loc. accusativus numeri pluralis χέρνιβος adiectivi videtur, ac favet eius sententiae accurata verborum Aristonici interpretatio.

χερ-νίπτομαι (χέρνιψ). manus lavo. Α 449 χερνίψαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο. cf. Thiersch, de prosapia nominum, quae e χείρ et νίπτω componuntur (Abh. d. bayer. Ak. Philos. philol. Cl. T. 6 II 1851 p. 379—415). Duentzer, Hom. Abhandl. 1872 p. 195 sq.

χέρ-νιψ. malluviae. α 136 δ 52 η 172 [κ 368] ο 135 ρ 91 χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα. γ 440 χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων. 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. vid. χέρνιβον.

Χερσι-δάμας (cf. Fick, Personenn. p. 221), Priami filius, ab Ulixe occisus. Λ 423 Χερσιδάμαντα.

χέρσος. terra continens. Δ 425 χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. Ξ 284 τὼ δ' ἐπὶ χέρσου βήτην cf. τ 278. Ξ 394 οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον. Φ 238 ἔκβαλλε θύραζε χέρσονδε. ζ 95 ἧχι μάλιστα λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. η 278 ἔνθά κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου. ι 147 κύματα κυλινδόμενα προτὶ χέρσον. 486 542 θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι. κ 459 ἠδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου cf. λ 401 408 ω 111 ο 495 ω 291. h. I 28 κῦμα κελαινὸν ἐξῄει χέρσονδε.

χεῦμα (χέω). quod fusum est, superfusum. Ψ 561 θώρηκα ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται.

χέω (χυ-, χεύω, χεϝ). χέει, χέων, χέοντος, χέοντα, χέοντες, χέοντας, χέουσα, χεούσης, χεούσῃ, χέουσαν, χέουσαι, imperf. χέε Ψ 220 765, χέον, fut. χεύω β 222 (var. lect. χεύσω. cf. La Roche ad h. l. et Hom. Unters. p. 270), χεύομεν Η 336, χεῦ' (χεῦα) δ 584, ἔχευε, χεῦε, ἔχεεν, χέε, χεύαμεν, ἔχευαν (ἔχευον Aristarchus? cf. La Roche ad α 146), χεῦαν, ἔχεαν, χεύῃ, χεύωσι, imperat. χεῦον (var. lect. χεῦσον), χευάντων, χεῦαι (var. lect. χεῦσαι), χεύαντες, χεῖσθαι κ 518, χεόμην, ἐχέοντο, χέοντο, κέχυται, κέχυνται, κέχυτο, κέχυτ', κέχυντο, ἐχεύατο, χεύατο, ἔχυτ', χύτο, ἔχυντο, χύντο, χυμένη, χυθείη. fundo, conicio, aggero. Γ 270 βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν cf. Ι 174 α 146 γ 338 δ 214 216 φ 270 Ξ 436. Η 480 οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον cf. Ψ 220. Ι 15 Π 4 κρήνη ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Π 385 ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς cf. Μ 281. Σ 347 ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν cf. γ 40 ζ 77 θ 436 υ 260. Η 426 δάκρυα θερμὰ χέοντες cf. Π 3 Σ 17 235 ω 46. Ψ 385 τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο cf. δ 523. δάκρυ χέων (an δακρυχέων? cf. La Roche, Hom. Stud. p. 175 et Odyss. proleg. p. XXXI. C. A. J. Hoffmann, Ilias Φ und Χ. Clausthal 1864 Abth. 1 p. 105 F. Fedde, über Wortzusammensetzung im Hom. Th. 1 Progr. Bresl. 1871 p. 8 sq.) Α 357 cf. 360 Ζ 405 Θ 245 Ι 14 Ρ 648 700 Σ 340 Χ 79 81 Ω 613 714 745 786 λ 183 ν 338 ξ 280 π 39 τ 208 ω 438. β 24 ω 425 τοῦ ὅ γε δάκρυ χέων ἀγορήσατο. Γ 142 τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα cf. Α 413 Ζ 459 496 Σ 94 428 δ 556 κ 201 409 570 λ 5 466 μ 12 χ 447. κ 518 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι cf. λ 26. ι 210 ἓν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦ'. Ε 618 Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν cf. Θ 159 Ο 590 -χέοντο. Ζ 147 φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει. Η 86 σῆμά τέ οἱ χεύωσιν cf. Ζ 419 Ψ 45 257 Ω 799 801 α 291 β 222 λ 75. Η 336 τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν cf. δ 584 μ 14 ω 81. Ι 7 πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευεν. 215 ὤπτησε καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε cf. β 354 380. Ρ 619 κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε cf. ο 527. Τ 222 ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν. Χ 468 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε (Aristarch. βάλε) δέσματα. Ψ 256 χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν cf. γ 258. Ψ 765 κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀυτμένα. γ 289 λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀυτμένα χεῦε. θ 278 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα cf. 282 297. λ 588 δένδρεα κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν. π 47 χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν. χ 85 ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε καὶ δέπας cf. 20. Ξ 165 ὕπνον χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν cf. Β 19 Ω 445 β 395 ε 492 η 286 λ 245 μ 338 σ 188 τ 590 υ 54 h. IV 170. Υ 321 τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. η 15 πολλὴν ἠέρ' ἔχευε φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆι cf. Ε 776 Θ 50 Ρ 270 ν 189. λ 433 οἵ τε κατ' αἶσχος ἔχευε cf. χ 463. τ 521 θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν cf. h. XIX 18. ψ 156 κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος. Δ 269 σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν. — Passiv. et med. Δ 526 Φ 181 ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες. Ε 141 αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται cf. χ 389. Μ 284 ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς. Π 123 τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ. 267 τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες ἐκ νηῶν ἐχέοντο cf. Τ 356. Τ 284 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε cf. θ 527. Ψ 775 τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος cf. ι 330 ρ 298. κ 415 ὣς ἔμ' ἐκεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι· δακρυόεντες ἔχυντο. τ 539 οἱ δὲ κέχυντο ἀθρόοι ἐν μεγάροις cf. χ 387. η 143 αὐτοῖο πάλιν

χύτο θέσφατος ἀήρ. E 314 ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε. H 63 οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ ὀρνυμένοιο νέον. Σ 24 ω 317 ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν χεύατο κὰκ κεφαλῆς. E 696 Π 344 κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς cf. Y 421 χ 88. N 544 ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο. Π 414 580 ἀμφὶ δέ μιν θ. χ. Y 282 κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν. Ω 358 σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. (ἀμφιχέω, ἀμφίχυτος, ἀποχέω, αὐτοχόωνος, δια-, ἐγ-, ἐκχέω, ἐνοινοχοέω, ἐπιχέω, ἐσχέομαι, ἰοχέαιρα, καταχέω, λοετροχόος, οἰνοχοεύω, οἰνοχόος, οὐλόχυται, περιπροχέω, περιχεύω, προχέω, προχοή, πρόχοος, συγχέω, τυμβοχοέω, ὑποχέω, χρυσοχόος. Derivatur χόανος, χοή, χύσις, χυτλόομαι, χυτός. Eiusdem stirpis est χώομαι.)

χηλός (Apollon. ἀπὸ τῆς διαστάσεως τῆς κατὰ τὴν ἄνοιξιν γινομένης). arca, cista. Π 221 χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε καλῆς δαιδαλέης. 228 τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβών. 254 δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ. β 339 ἐσθὴς ἐν χηλοῖσιν. φ 51 ἔνθα δὲ χηλοὶ ἕστασαν, ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματ' ἔκειτο. θ 424 χηλὸν ἀριπρεπέ' ἥ τις ἀρίστη. 438 περικαλλέα χηλὸν ἐξέφερεν θαλάμοιο. ν 10 εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐυξέστῃ ἐνὶ χηλῷ κεῖται καὶ χρυσός. 68 τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ὄπασσε κομίζειν.

χήν (masc. τ 552). anser. B 460 O 692 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων. P 460 ἵπποις ἀίσσων ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας. ο 161 αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον. 174 χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ. τ 536 χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσι. 543 ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας. 548 χῆνες μὲν μνηστῆρες. 552 παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα πυρὸν ἐρεπτομένους.

χηραμός. cavum. Apollon. οἷον χωραμός, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει. Φ 495 πέλεια ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, χηραμόν.

χηρεύω (χῆρος). desertus s. orbus sum, careo. ι 124 ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντ' ἀνδρῶν χηρεύει.

χῆρος (cf. Curtius Etym.³ p. 189). inanis, viduus. B 289 χῆραι γυναῖκες cf. Z 432 X 484 499 Ω 725. Z 408 τάχα χήρη σεῦ ἔσομαι. (Eiusdem stirpis χατέω, χωρίς κτλ.)

χηρόω (χῆρος). inane, viduum reddo. E 642 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. P 36 χήρωσας δὲ γυναῖκα.

χηρωστής. orborum curator, heres secundus. Apollon. οἱ μακρόθεν προσήκοντες κατὰ γένος καὶ χῆρα ὄντα τῶν σύνεγγυς τὰ χρήματα κληρονομοῦντες. E 158 χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο. cf. Doederlein, Hom. Gloss. T. 2 Erlang. 1853 p. 223.

χήτειος. χήτειοι antiqua lectio λ 521, ubi vid. Schol. edit. Dindorf.

χῆτος (χατέω). desiderium, inopia. Z 463 χήτει τοιοῦδ' ἀνδρός. T 324 τοιοῦδ' υἷος. π 35 ἐνευναίων. h. I 78 λαῶν.

χθαμαλός. humilis. N 683 ὕπερθεν τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον. ι 25 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται cf. κ 196. λ 194 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί. μ 101 τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει.

χθές (cf. Curtius Etym.³ p. 190). heri. h. III Merc. 273 χθὲς γενόμην.

χθιζός (χθες-δjο-ς, cf. Kuhn. Z. T. 17 1868 p. 220). hesternus. A 424 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη. δ 656 ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον χθιζὸν ὑπηοῖον cf. T 141 β 262 ζ 170 μ 451 ω 379 h. III Merc. 376. N 745 δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος. T 195 ὅσσ' Ἀχιλῆι χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν. B 303 χθιζά τε καὶ πρωΐζ' (χθὲς καὶ πρώην, „hodie atque heri", „jüngst") ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο. Lehrs, de Aristarch. stud. Hom.² p. 367: „vix cum Aulida advecti eramus". cf. Nägelsbach, Anmerk. zur Ilias. 1864 p. 285 sq.

χθών (cf. Curtius Etym.³ p. 187). terra, tellus, solum. B 465 ὑπὸ χθὼν σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων. 780 ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Δ 182 Θ 150 τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών cf. h. V 16. Λ 741 τόσα φάρμακα ἤδη ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών cf. h. III 570. Ξ 347 τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην cf. h. V 428. Π 384 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. T 362 γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. Φ 387 βράχε δ' εὐρεῖα χθών. h. V 471 πᾶσα δὲ φύλλοισίν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρεῖα χθὼν ἔβρισ'. Z 411 ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι. h. II 155 (333) χειρὶ καταπρηνεῖ δ' ἔλασε χθόνα cf. 162 (340). τ 408 πολλοῖσιν γὰρ ἐγώ γε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν. h. II 8 (186) πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εἶσι. h. XX 3 ἀγλαὰ ἔργα ἀνθρώπους ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονός. A 88 ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο cf. π 439. Δ 443 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει cf. [Θ 73]. α 196 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς cf. λ 461. ζ 153 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι cf. h. II 101 (279). θ 222 ι 89 κ 101 ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες cf. P 550 η 67 307 μ 191 h. II 98 (276) 125 (303) 185 (363) IV 265 270 XXV 3 XXX 2. Δ 78 τῷ εἰκυῖ' ἤιξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη. Ω 532 καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. ψ 371 φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα. h. V 305 αἰνότατον ἐνιαυτὸν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν ποίησ'. Ψ 100 ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο. h. III 68 Ἠέλιος ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανόνδε cf. 410. V 47 ἐννῆμαρ κατὰ χθόνα στρωφᾶτ' cf. III 517. Θ 14 τῆλε μάλ' ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. II 157 (335) Τιτῆνές τε θεοὶ τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν. — Paullum differt vocabuli significatio his locis: P 360 αἵματι δὲ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. ν 352 σκέδασ' ἠέρα, εἴσατο δὲ χθών. h. III 273 τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών. Θ 277 M 194 Π 418 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ cf. N 180 Ξ 435 438 Ψ 368. K 472 ἔντεα δέ σφιν παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο. T 222 ἧς τε πλείστην καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν. Ξ 228 οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν. Ψ 121 ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο. χ 86 ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ. 94 296 χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ. E 13 ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός. Ξ 349 ὑάκινθον ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν. Π 635 ὡς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης χαλκοῦ τε. P 722 νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο ὕψι μάλα μεγάλως. Y 325 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας cf. θ 375. Ψ 730 κίνησε τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρε. γ 453 ἀνελόντες ἀπὸ

χθονὸς εὐρυοδείης ἔσχον. κ 99 *καπνὸν δ' οἷον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα* cf. 149. Ζ 213 *ἔγχος κατέπηξεν ἐνὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.* Γ 293 *τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας.* Υ 345 *ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός.* h. I 133 *ἐβίβασκεν ἐπὶ χθονὸς εὐρυοδείης.* Γ 89 *τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.* 195 *τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ* cf. Σ 461 Υ 483 Φ 426. Ζ 473 *τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονί.* Μ 158 *ἅς τ' ἄνεμος κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.* Ψ 731 *ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω* cf. ω 535. Γ 265 *ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν* cf. Θ 492 Κ 541 Λ 619 Ω 459 (ubi codd. *χθονί*). Γ 217 *κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας.* Θ 378 *ὠρχείσθην ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.* λ 52 *οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.* Raro mari respondet *χθών*: Ξ 272 *χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν, τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα.* h. II 281 (459) *ὁππόταν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηὶ μελαίνῃ ἔλθωσιν.* V 69 *πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι.* XXX 3 *ἠμὲν ὅσα χθόνα δῖαν ἐπέρχεται ἠδ' ὅσα πόντον.* Singularis vocabuli usus est etiam τ 470 *τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ*, ubi de aedis pavimento intellegendum est.

χίλιοι. *χίλια.* mille. Η 471 *ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.* Θ 562 *χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο.* Λ 244 *πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη, αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς.* (*δεκάχιλοι, ἐννεάχιλοι, τρισχίλιοι.*)

χίμαιρα (*χίμαρος.* cf. Curtius Etym.[3] p. 191). capra („einjährige Ziege". cf. Max Müller apud Kuhn. Z. XIX, 43). Ζ 181 *πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.*

Χίμαιρα (Et. M. 811, 50 *χίμαρος σημαίνει τὸν τράγον. ἐκ τοῦ χίμαιρα.* ib. 811, 53 *ἡ ἐν χειμῶνι τεχθεῖσα, οἷον ἕνα χειμῶνα ἔχουσα.* cf. Eust. 834, 48; 635, 23; 1062, 59 Suid. Max Müller ap. Kuhn. Z. XIX, 43 Chimaeram esse deam hibernam docuit derivans a *χιών*. *χίμαιρα* autem cum sit eadem capra unam hiemem nata, deae caprae figuram datam esse, leonis capite, dracontis cauda additis, ut terribilis sit. Preller Gr. Myth.[3] II, 82 eam intellegit naturam Lyciae, in qua multi sunt montes ignem evomentes. Praeterea cf. Eust. 634, 33 *ἀλληγοροῦσιν ἠθικῶς εἴς κακόν τι ψυχικὸν πολυσύνδετον.* Sed Duentzer[2] ad Ζ 179 eam intellegit noctem terribilem). *Χίμαιρα δυσώνυμος* h. Ap. Pyth. 190. *Χίμαιραν ἀμαιμακέτην* Ζ 179 Π 328 (*πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν*). Erat autem monstrum *πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο* cf. Ζ 181—182, Typhonis ex Echidna filia secundum Hes. theog. 321, in Lycia nata cf. Hesych. Eam occidit Bellerophontes Ζ 183.

Χίος (Eust. 21, 26; 1462, 51 *Χ. ἡ νῆσος παροξυτόνως* cf. Et. Gud. 566, 52) insula prope litus Asiae minoris sita, nunc Scio appellata, ubi qui hymnum in Apollinem Delium cecinit, sese habitare dicit in hym. in Ap. Del. 172 *τυφλὸς ἀνήρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ.* ib. v. 38 *Χίος, νήσων λιπαρωτάτη. Χίοιο* γ 172. *Χ. ... παιπαλοέσσης* γ 170. cf. Strab. XIV 645 637 Forbiger, A. Geogr. II p. 197 sq. Buchholz, h. Real. I a 361. Nomen duxisse dicunt vel a Chione vel a multa nive cf. Steph. Byz.

χιτών. *χιτῶνος, -ῶνι, -ῶνα, -ῶνες, -ώνων, -ῶσι, -ῶνας.* tunica. Β 262 *χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.* Σ 595 *χιτῶνας εἵατ' ἐυννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.* ξ 72 *ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα.* τ 232 *τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα.* 242 *τερμιόεντα χιτῶνα.* Β 42 *μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα καλὸν νηγάτεον* cf. Ε 736 Θ 387 Κ 21 131. Σ 416 *δῦ δὲ χιτῶν'* cf. Ψ 739 ο 60. Ω 588 γ 467 ψ 155 *ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα.* δ 50 κ 451 ρ 89 *ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας* cf. Θ 455 κ 365. ε 229 *χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ'* cf. Σ 595 κ 542 [ξ 154] ξ 320 396 513 ο 331 338 368 π 79 ρ 550 557 φ 339 ψ 131 142 ω 227. ν 434 *ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλε ἠδὲ χιτῶνα* cf. ξ 342. π 173 *φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἠδὲ χιτῶνα θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι.* α 437 *μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα* cf. ξ 341 Β 262. Λ 100 *περίδυσε χιτῶνας.* α 439 *πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα.* Π 223 *ἐῢ πλήσασα χιτώνων χλαινάων τ'.* Ω 231 *τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας* cf. ω 277. Θ 425 *ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος ἐυπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα* cf. 441. η 234 *ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἰδοῦσα.* Ω 580 *κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε' ἐύννητόν τε χιτῶνα.* Θ 392 *τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος ἐυπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε* cf. χ 487. ξ 132 *εἴ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη* cf. 516 τ 242. Ι 490 *πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου ἀποβλύζων.* Λ 621 *ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων.* Σ 25 *νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.* Χ 493 *ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος.* ζ 214 *πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν.* ν 67 *φᾶρος ἔχουσαν ἐυπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα.* ξ 478 *ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας.* h. II 25 (203) *αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει μαρμαρυγῇς τε ποδῶν καὶ ἐυκλώστοιο χιτῶνος.* Γ 359 Η 253 *παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα ἔγχος.* Β 416 *Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι χαλκῷ ῥωγαλέον* („loricam") cf. Π 841. Ε 113 *αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.* Ν 439 *ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἦρκει ὄλεθρον.* Φ 31 *ἱμᾶσι τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι* cf. Ε 736. Γ 57 *ἦ τέ κεν ἤδη λάινον ἕσσο χιτῶνα* („lapidibus coopertus esses").

χιών (hiems. cf. Curtius Etym.[3] p. 190). *χιών, -όνος, -όνι.* nix. Κ 7 *ἢ νίφετον ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.* 437 *λευκότεροι χιόνος.* Μ 278 *νιφάδες χιόνος.* Χ 152 *ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ ἢ χιόνι ψυχρῇ.* ζ 44 *οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται.* ξ 476 *ὕπερθε χιὼν γένετ' ἠύτε πάχνη.* τ 205 *ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν.*

χλαῖνα (laena). *-ης, -ῃ, -αι, -άων, -ῃσιν, -ας.* pallium, stragulum. Κ 133 *ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν διπλῆν ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.* δ 50 κ 451 *ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας* (reliquos locos sub *χιτών*) cf. ω 367. ε 229 *ὃ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ'* (vid. *χιτών*) cf. ξ 529. Ω 163 *γεραιὸς ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος.* δ 115 *χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχὼν ἀμφοτέρῃσι χερσί* cf. 154 h. IV 183. Β 183 *βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε* cf. ξ 500 (var. lect. *θέτο*). Β 262 *ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.* ξ 341 *ἐκ μέν με*

χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν cf. 460. ρ 86 179 υ 249 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε cf. φ 118. τ 225 χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεὺς διπλῆν. Π 224 ἐὺ πλήσασα χιτώνων χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων. ξ 132 εἴ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη cf. 516. 478 ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας cf. 488. 480 ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον. 504 δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν. χ 487 ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω. Χ 493 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος. Ω 230 ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας, τόσσα δὲ φάρεα καλά. ξ 520 ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ πυκνὴν καὶ μεγάλην ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς. υ 4 Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι. Ω 646 δ 299 η 338 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι. γ 349 ᾧ οὔ τι χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν cf. 351. λ 189 οὐδέ οἱ εὐναὶ δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα cf. τ 337. τ 318 κάτθετε δ' εὐνήν, δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα cf. ψ 180. υ 95 χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν, ἐς μέγαρον κατέθηκεν. 143 χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς. h. IV 158 ἐς λέχος εὔστρωτον ὅθι περ πάρος ἔσχεν ἄνακτι χλαίνῃσιν μαλακῇς ἐστρωμένον.

χλεύη. irrisio, iocus. h. V 202 χλεύῃς μιν Ἰάμβη πολλὰ παρασκώπτουσ'.

χλιαρός. vid. λιαρός.

χλούνης. Incertae et originis et significationis vocabulum. Ι 539 ὦρσεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα. De veterum interpretationibus vid. Schol. ad h. l. Nauck Aristoph. Byz. p. 120 sq. Apoll. χλοεύνην, τοὺς ἐν τῇ χλόῃ εὐναζομένους. Aristot. h. a. VI 28 interpretatur τομίας. Goettlingio ad Hesiod. Sc. Herc. 168 vocabulum contractum esse videtur ex χελούνης, ut a χελών derivetur. Doederlein, Hom. Gloss. t. 3 p. 361 (cf. idem in edit. a. 1863 ad Ι 539) spumatorem (cf. Schol. Ι 539) intellegit. Duentzer ad Ι 539 χλούνην σῦν inter se iungens vertit aper.

χλωρηίς. subviridis, flavus. τ 518 χλωρηὶς ἀηδών. Apoll. ἀπὸ τοῦ χρώματος ἢ διὰ τὸ ἐν χλωροῖς δένδροις διάγειν. Simonidis est χλωραύχενες ἀηδόνες. cf. Ameis append. ad h. l.

Χλῶρις (Paus. 2, 21, 9 tradit, Meliboeam ita nominatam esse, quod fratrum sororumque nece ita fuerit territa, ut pallida maneret. Pott Forsch. II, 2 p. 25 eam esse florentem, virentem. it. Schwenck, Rh. Mus. 1855 N. F. vol. X p. 369 et Preller, gr. Myth.[3] I, 394, qui Floram esse eam dicunt), Amphionis et Niobae filia, Nelei uxor. λ 281 Χλῶριν .... περικαλλέα. Duodecim peperit filios, e quo numero sunt Nestor, Chromius, Periclymenes, unam filiam Peroa. cf. λ 281—287 schol. AB ad Λ 692 schol. V ad λ 281 et H.V.Q.F ad λ 286 Paus. l. l. Eust. 1684, 58 Preller l. l. 315 Friedreich, Real. 509 Welcker, gr. Gött. 3, 126 sq.

χλωρός (χλόη, helvus. cf. Curtius Etym.[3] p. 191). -ός, -οί, -άς, -όν. viridis, helvus, pallidus. Λ 631 κ 234 h. III 560 μέλι χλωρόν. ι 320 ῥόπαλον ἐλαΐνεον cf. 379. π 47 ῥῶπας. h. II 45 (223) ὄρος ζάθεον. Κ 376 χλωρὸς ὑπὸ δείους cf. Ο 4. Η 479 Θ 77 Ρ 67 λ 43 633 μ 243 χ 42 ω 450 533 h. V 190 χλωρὸν δέος.

χνόος (κνάω, κόνις. cf. Curtius Etym.[3] p. 457). spuma. ζ 226 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον.

χόανος (χέω). fornax, catinus. cf. Millin, Mineral. d. Hom. A. d. Franz. von Rink. Königsb. 1793 p. 51 sq. Riedenauer, Handwerk in d. hom. Zeiten p. 106. Σ 470 φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων. Doederleini interpretatio Gloss. t. 3 p. 92, qui intellegit „Blasrohr des Blasebalgs", nimis aliena est a propria χέειν verbi significatione.

χοή (χέω). libatio. κ 518 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν cf. λ 26.

χοῖνιξ. modius, demensum. cf. Aristonic. ad Odyss. ed. Carnuth p. 149. τ 28 οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται.

χοίρεος (χοῖρος). porcinus, porcellinus. ξ 81 ἔσθιε νῦν τά τε δμώεσσι πάρεστι, χοίρε'· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν.

χοῖρος (cf. Curtius Etym.[3] p. 191). porcellus. ξ 73 ἐς συφεούς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων.

χολάδες (eiusdem stirpis χορδή. cf. Curtius Etym.[3] p. 191). intestina. Δ 526 Φ 181 ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες. h. III 123 αἷμα ἐεργμένον ἐν χολάδεσσι.

χόλος (fel. cf. Curtius Etym.[3] p. 192). bilis, ira. Π 203 χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. Α 387 Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα **χόλος** λάβεν cf. Ζ 166 Π 30. Β 241 μάλ' οὐκ Ἀχιλῆι χόλος φρεσίν, cf. Fulda Unters. über d. Sprache d. Hom. Ged. I p. 208 sq. Δ 23 Θ 460 ϑ 304 χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει cf. Σ 322. Ι 436 Ξ 207 306 Π 206 χόλος ἔμπεσε θυμῷ. Ι 525 ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι cf. Ρ 399. Ι 553 Μελέαγρον ἔδυ χόλος cf. Τ 16 Χ 94. Ι 675 χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν. Ο 122 μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. 217 νῶιν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. Σ 108 ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο καὶ χόλος. 119 ἀλλά ἑ μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης. Υ 255 χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει. Α 224 οὔ πω λῆγε **χόλοιο** cf. h. V 350 410. Ι 157 261 299 μεταλλήξαντι χόλοιο cf. h. V 339. Κ 107 ἐκ **χόλου** ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ. λ 554 οὐκ ἄρ' ἔμελλες οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων οὐλομένων. φ 377 μέθιεν χαλεποῖο χόλοιο Τηλεμάχῳ. Ζ 335 οὔ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον **χόλῳ** οὐδὲ νεμέσσι ἥμην ἐν θαλάμῳ. Ι 646 οἰδάνεται κραδίη χόλῳ cf. 554. Α 81 εἴ περ γάρ τε **χόλον** γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. 192 ἠὲ χόλον παύσειεν cf. Ι 459 Ο 72 Τ 67 δ 583 h. V 83 (vid. Buecheler ad h. l.). Α 283 Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον. Ο 138 μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος cf. α 78. Δ 24 Θ 461 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. Δ 36 τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο cf. γ 145. Δ 42 μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον. 178 εἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων. 513 ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει cf. Ι 565. Ζ 326 οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ cf. ω 248. Ι 260 ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα. 678 οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον. Ξ 50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον. Ο 223 ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν ἡμέτερον. Π 30 χόλος ὃν σὺ φυλάσσεις. Ω 584 ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο. α 433 χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός. h. V 354 ἢ δ' αἰνὸν ἔχει χόλον cf. [h. V 83. vid. Buecheler ad h. l.]. Componitur ἄχολος. De ratione inter

χόλος et μῆνις, sim. intercedente cf. Lehrs de Aristarch. stud. Hom.[2] p. 133. Schol. Odyss. ed. Dindorf. β 315.

χολόω (χόλος). χολωσέμεν, ἐχόλωσεν, ἐχολώσατε, χολώσῃς, χολοῦμαι, χολοῦται, χολούμενος, χολώθη, ἐχολώθη, χολωθῇς, χολωθείς, κεχόλωται, κεχολῶσθαι, κεχολωμένος, κεχολωμένον, κεχολωμένοι, κεχολωμένη, κεχόλωσο, κεχόλωτο, κεχολώατο, κεχολώσομαι, κεχολώσεται, χολώσατο, ἐχολώσατο, χολώσεαι Ξ 310, χολώσαιτο, χολωσάμενος, χολωσάμενοι, χολωσαμένη, χολωσάμεναι. — act. ira incendo. Α 78 ἦ γὰρ οἴω ἄνδρα χολωσέμεν ὃς cf. Σ 111 ϑ 205 σ 20. pass. et med. irascor. Α 139 ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὃν κεν ἵκωμαι. Θ 407 Ἥρῃ δ' οὔ τι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι cf. 421. Ι 33 σὺ δὲ μή τι χολωθῇς. 523 χ 59 πρὶν δ' οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι cf. σ 227. Ω 114 ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ἀθανάτων κεχολῶσθαι cf. 135. β 185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης cf. λ 565 h. II 199 (377) VII 23. ο 214 μάλα περ κεχολώσεται. Β 195 μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν cf. 599 Γ 413 Δ 391 Ζ 205 Ι 538 Υ 253 Φ 479 Ψ 482 Ω 55 ϑ 227 σ 25 h. IV 288. II 131 (309) ἣ δ' αἶψα χολώσατο. Α 217 καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον cf. Ο 155. Δ 494 Ν 660 θυμὸν χολώθη. Ν 206 περὶ κῆρι ἐχολώθη. Ξ 367 κεχολωμένος ἦτορ. Π 61 κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. 585 κεχόλωσο δὲ κῆρ. Φ 136 ι 480 ρ 458 σ 387 χ 224 χολώσατο κηρόθι μᾶλλον. ζ 147 χολώσαιτο φρένα. h. II 78 (256) κραδίην ἐχολώσατο. Π 61 ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι. Ψ 567 ἄμοτον. α 69 ἀσκελὲς αἰέν. η 310 μαψιδίως. ϑ 205 ξ 282 π 425 λίην. τ 324 αἰνῶς. h. III 495 περιζαμενῶς. Α 9 βασιλῆϊ χολωθείς cf. Β 629 Ρ 710 Ψ 543 Ω 395 ϑ 276 ο 254 ω 544 h. II 129 (307) V 251. Δ 501 ἑτάροιο („ob socium") χολωσάμενος cf. Λ 703 Ν 203 Ο 68 Π 320 546 585 α 69 μ 348 χ 369. Σ 337 σέθεν κταμένοιο χολωθείς cf. Ψ 23 Φ 146. Ε 421 ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅττι κεν εἴπω. 762 ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι εἴ κεν Ἄρηα μάχης ἐξαποδίωμαι cf. Ξ 310 Υ 301 Ψ 543. Ι 566 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος. Ψ 88 ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. λ 544 κεχολωμένη εἵνεκα νίκης cf. h. III 308.

χολωτός (χολόω). iracundus. Δ 241 νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσι cf. Ο 210 χ 26 225.

χορδή (eiusdem stirpis χολάδες). chorda, nervus. φ 407 ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδὴν ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐυστρεφὲς ἔντερον οἰός. h. III 51 ἑπτὰ δὲ συμφώνους ὀίων ἐτανύσσατο χορδάς.

χορο-ήθης. saltatu assuetus, gaudens. h. XIX 3 χοροήθεσι νύμφαις.

χοροι-τυπίη. saltatoria soli percussio, saltatio. cf. R. Rödiger, de prior. membr. in nomin. Graec. compos. conformatione finali. Lips. 1866 p. 75. Ω 261 ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι.

χοροι-τύπος. qui solum pulsat saltando, saltatorius. cf. Et. M. s. v. et ϑ 224 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσί et Ψ 764 ἴχνια τύπτε πόδεσσι. h. III 31 χαῖρε,' φυὴν ἐρόεσσα, χοροιτύπε (sc. testudo). (χοροίτυπος? zum Tanze geschlagen?)

χορός. -οῦ, -ῷ, -όν, -οί, -ῶν, -οῖς, -ούς. locus ubi saltatur (cf. Lehrs, de Aristarch. stud. Hom.[2] p. 150. Schol. Σ 590 ϑ 260); saltatio, chorea. ϑ 260 λείηναν δὲ χορόν. 264 πέπληγον χορὸν θεῖον ποσίν. μ 4 ὅθι τ' ἠοῦς οἰκία καὶ χοροί εἰσι. 318 ἔνθα δ' ἔσαν νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι. h. XXX 14 παρθενικαί τε χοροῖς φερεσανθέσιν εὔφρονι θυμῷ παίζουσαι σκαίρουσι. Γ 393 χορόνδε ἔρχεσθ' ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν. Ο 508 οὐ μὴν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι cf. ζ 65. Π 180 χορῷ καλὴ Πολυμήλη. 183 μετὰ μελπομένῃσιν ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος cf. h. IV 118. Σ 590 ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε. 603 πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος. ζ 157 χορὸν εἰσοιχνεῦσαν. ϑ 248 δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. σ 194 εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα cf. h. VI 13. h. III 451 τῇσι χοροί τε μέλουσι cf. IV 19. III 481 εἰς δαῖτα θάλειαν καὶ χορὸν ἱμερόεντα. IV 261 μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο. XIX 22 ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν, τότε δ' ἐς μέσον ἕρπων. XXVII 15 Μουσῶν καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα. 18 ἐξάρχουσα χορούς.

χόρτος. saeptum. Λ 774 πίονα μηρί' ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Ω 640 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.

(χραισμέω) (χρήσιμος cf. Duentzer in Kuhnii Z. T. 15 1865 p. 61). prosum, iuvo, defendo. Α 28 μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. 242 τότε δ' οὔ τι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ χραισμεῖν cf. 589. Γ 54 οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ (Bekker. χραίσμοι) κίθαρις τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης. Ε 53 οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις cf. Λ 117 387 Ξ 66 Ο 32 652 Π 837 Σ 62 443 Φ 193 316. Α 566 μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόνθ' (ἰόντα, non, ut Buttmanno Lexilog. I[4] p. 3 videtur, ἰόντε). Η 144 ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε cf. Λ 120 Υ 296. vid. Buttmann, Lexilog. t. 1[4] p. 1—7 t. 2 p. 224. Friedländer, zwei homer. Wörterverzeichnisse in: Jahrbb. f. class. Philol. Supplementb. III p. 814.

χράομαι. vid. χράω.

χραύω. 1) stringo, leviter vulnero. Ε 138 ὅν ῥά τε ποιμὴν χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον οὐδὲ δαμάσσῃ. 2) impetum facio in aliquem. ε 396 στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων cf. κ 64. Φ 369 τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν ἐξ ἄλλων; φ 69 οἳ τόδε δῶμα ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεί. (ἐπιχράω, ζαχρηής. Eiusdem stirpis videtur χρίω et χρίμπτω. cf. Curtius Etym.[3] p. 193.)

χράω. cf. χραύω. 1) act. commodo, in usum do, oraculum edo (χρηστήριον). ϑ 79 ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. h. I 132 χρήσω δ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν. II 75 (253) 115 (293) νημερτέα βουλὴν πᾶσι θεμιστεύοιμι χρείων ἐνὶ πίονι νηῷ. 215 (393) χρείων ἐκ δάφνης γυάλων ὕπο Παρνησοῖο. med. oraculum peto. ϑ 81 ὅθ' ὑπέρβη λάινον οὐδὸν χρησόμενος. κ 492 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο cf. 565 λ 165 ψ 323 h. II 74 (252) 114 (292). 2) pass. et med. instruor, utor (χρῆμα). γ 266 ξ 421 π 398 φρεσὶ γὰρ κέχρητ' („proditus erat") ἀγαθῇσι. Ψ 834 ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς χρεώμενος cf. ἀχρεῖον. 3) pass. necessitate cogor, perf. egeo, desidero (χρεία). cf. χρηίζω. Τ 262 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρη-

μένος οὔτε τευ ἄλλου. α 13 νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός. χ 50 οὔ τι γάμου τόσσον κεχρημένος οὐδὲ χατίζων cf. ξ 124 ρ 421 τ 77 υ 378. ξ 155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένος οὔ τι δεχοίμην cf. ρ 347.

χρεῖος. χρεῖος, χρέος (χρείως). 1) oraculum, consultatio. λ 479 ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν εἴποι. 2) debitum, poena, officium. Λ 686 οἶσιν χρεῖος ὀφέλλετ' ἐν Ἤλιδι cf. 688 698. Ν 746 δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος („ne debitum exigant vincentes"). γ 367 ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται οὔ τι νέον γε οὐδ' ὀλίγον. φ 17 Ὀδυσσεὺς ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε. θ 353 εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας cf. 355 (ubi La Roche χρείως vult legi. vid. Corrigenda in Odysseae editione a. 1867). α 409 ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει; cf. β 45. h. III 138 αὐτὰρ ἐπεί τοι πάντα κατὰ χρέος ἤνυσε δαίμων. De formis variatis χρεῖος (χρῆος?), χρέος, χρείως vid. La Roche, Hom. Untersuch. Lps. 1869 p. 233. Leo Meyer in Kuhnii Zeitschr. vol. 7 p. 208 negat χρέος recte legi. cf. Brugman in Curtius, Studien. vol. 4 p. 159.

χρειώ. vid. χρεώ.

χρείων. vid. χράω.

χρείως. vid. χρεῖος.

χρεμετίζω. hinnio. Μ 51 μάλα δὲ χρεμετίζον ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες. Eiusdem stirpis est χρόμαδος.

χρεώ. χρεώ, χρειώ, χρειοῖ. necessitas, desiderium. Α 341 εἴ ποτε δὴ αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι. ι 136 ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν. Θ 57 μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι χρειοῖ ἀναγκαίῃ. Κ 118 Λ 610 χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. β 28 τίνα χρειὼ τόσον ἵκει; cf. Κ 142 ε 189 ζ 136. Κ 172 ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς. δ 312 τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε; cf. λ 164. Ι 197 χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον· ἦ τι μάλα χρεώ. Κ 85 α 225 τίπτε δέ σε χρεώ; cf. La Roche, Hom. Stud. Wien 1861 p. 248. Ι 608 ου τί με ταύτης χρεὼ τιμῆς. Idem accusativi et genetivi usus Ι 75 Κ 43 Λ 606. cf. δ 634 ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι. Accusativus cum infinitivo his locis usurpatur: Λ 409 Σ 406 Φ 322 Ψ 308 δ 707 ο 201 τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς. χρεώ cum numquam non synizesin patiatur, Leo Meyer (Zeitschr. f. vergl. Sprachf. vol. 7 p. 208) pro χρεώ χρή voluit restitui.

χρεώμενος. vid. χράομαι.

χρή. opus est, oportet. ι 50 ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα. Π 721 τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή cf. Τ 420 Υ 133 Ψ 478 τ 500, cf. La Roche, Hom. Stud. Wien 1861 p. 248. Η 109 οὐδέ τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης; idem accusativi et genetivi usus α 124 γ 14 δ 463 φ 110 χ 377. Infinitivus vel accusativus cum infinitivo usurpatur Α 216 χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι cf. Δ 57 Ι 309 627 Ν 235 Π 631 Τ 228 γ 209 ζ 27 207 κ 490 ο 74 τ 4 ω 324. Β 24 61 Ε 490 Η 331 Ι 100 496 613 Κ 479 Μ 315 Ν 275 463 Π 492 Τ 67 149 Χ 268 Ψ 644 α 296 β 369 δ 492 ζ 190 κ 380 μ 154 ξ 364 ο 393 ρ 417 σ 17 τ 118 ψ 250 ω 407 h. III 407 494 [V 82].

χρηΐζω. cf. χράομαι. egeo, indigeo. λ 340 μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε. Λ 835 χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος. ρ 121 ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν. 558 ἕσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα χρηΐζεις.

χρῆμα (χράομαι). res familiaris, opes, res. β 78 τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ χρήματ' ἀπαιτίζοντες. 203 χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται. ν 120 ἐκ δὲ χρήματ' (var. lect. κτήματ') ἄειραν. 203 πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; cf. 215 283 304 363. ν 258 νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς χρήμασι σὺν τοίσδεσσι. ξ 286 πολλὰ δ' ἄγειρα χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας. 385 πολλὰ χρήματ' ἄγοντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι. ο 230 ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν εἶχε βίῃ. π 315 ἕκηλοι χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον. 389 μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἅλις θυμηδέ' ἔδωμεν. τ 284 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι. h. II 219 (397) ἐπὶ πρῆξιν καὶ χρήματα ἔπλεον. III 332 σπουδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἦλθε. In codicibus χρήματα et κτήματα saepissime confunduntur. vid. La Roche in edit. Odyss. a. 1867 ad ξ 323 et in indice s. v. χρήματα. In Iliade non legitur. cf. Friedländer, Zwei homer. Wörterverzeichnisse in: Jahrbb. f. class. Philol. Supplementb. III p. 794 et 814. (ἀχρημοσύνη, ἀχρήμων.)

χρηστήριον (χράω). oraculum. h. I 81 ἔμμεναι ἀνθρώπων χρηστήριον cf. II 81 110. II 36 (214) χρ. ἀνθρώποισι ζητεύων. 70 (248) νηὸν ἀνθρώπων τεῦξαι χρ.

χρίμπτω. attingo, offendo. κ 516 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρως χριμφθεὶς πέλας. h. II 261 (439) ἣ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς. (ἐγχρίμπτω. Eiusdem stirpis videtur χραύω et χρίω.)

χρίω (cf. Curtius Etym.[3] p. 192). (bestreiche), ungo. Π 680 χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ cf. 670. Ψ 186 ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ. h. V 237 Δημήτηρ χρίεσκ' ἀμβροσίῃ ὡσεὶ θεοῦ ἐκγεγαῶτα. Ω 587 δ 49 θ 454 ρ 88 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ cf. δ 252 τ 320 ψ 154 ω 366. γ 466 κ 364 450 αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ. θ 364 h. IV 61 ἔνθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ ἀμβρότῳ. Med. ζ 96 λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ. 220 ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ χρίσομαι. σ 194 οἵῳ περ ἐυστέφανος Κυθέρεια χρίεται. α 262 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι (cf. Schol. ad h. l.). (ἐπιχρίομαι.)

χροιή (χρώς). cutis, corpus. Ξ 164 εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι ᾗ χροιῇ. cf. Lehrs, quaest. epicae. 1837 p. 193.

χρόμαδος. crepitus. Ψ 688 δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ'. (χρεμετίζω.)

Χρομίος (de accentu ponendo Et. M. 521, 10 schol. ABV ad Ε 683 Lehrs, Arist.[2] p. 269 La Roche, Textkr. p. 399. de nominis origine Et. M. 815, 43 Χρόμις. τὸ δὲ Χρομίος πλεονασμῷ ἐγένετο τοῦ ō. ἢ ἡ Χρόμιος γενικὴ μετετέθη εἰς εὐθεῖαν καὶ γέγονε Χρομίος. 1) Nelei et Chloridis filius Χρομίον Δ 295 λ 286. 2) Priami filius, a Diomede necatus Ε 677 Χρομίον. 3) Troianus quidam Θ 275 Χρομίον, quem Teucer occidit. 4) Lycius quidam, ab Ulixe occisus Ε 677 Χρομίον. 5) Mysorum dux Χρομίος Ρ 494. Χ. θεοειδής ib. 534. Χρομίον ib. 218.

Χρόμις, Midonis filius, Mysorum dux *Β* 858 *Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε.*

χρόνιος. diuturnus, serus. *ρ* 112 *υἱὸν ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν.*

χρόνος. tempus. *Β* 343 *πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες. Γ* 157 *τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν* cf. *Μ* 9 *β* 115 *δ* 543 594 675 *ε* 319 *λ* 161 *ο* 68 545 *π* 267 *φ* 70 *ω* 218 h. V 94. *Ξ* 206 305 *ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος* cf. h. V 282 XXVIII 14. *Ψ* 418 *μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον* cf. *Τ* 157. *Ω* 670 *σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον ὅσσον ἄνωγας* cf. *τ* 169 221. *δ* 599 *σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις. ζ* 295 *ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον* cf. *ι* 138. *μ* 407 *ἢ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον* cf. *ο* 494. *Β* 299 *μείνατ' ἐπὶ χρόνον* cf. *ξ* 193. *Ο* 511 *βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι.*

χρυσ-άμπυξ. aurea mitra, aureis phaleris ornatus. Apollon. *χρυσάμπυκας ὁ μὲν Ἀπίων χρυσοχαλίνους· βέλτιον δὲ χρυσέους δεσμοὺς ἔχοντας, παρὰ τὴν ἄμπυκα, ἥτις ἐστὶ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω σύλληψις. Ε* 358 363 720 *Θ* 382 *χρυσάμπυκας ἵππους.* h. VI 5 12 *χρυσάμπυκες Ὧραι.* (cf. Goettling ad Hes. Theog. 916, qui cum alios locos tum *Ρ* 52 affert.)

χρυσ-άορος, χρυσ-άωρ (*ἄορ*?). aureum habens gladium; pulchritudinis particeps? lucem servans? Hesych. *χρυσάορον· χρυσοῦν ξίφος ἔχοντα. χρυσάωρ· χρυσοήλιος, χρυσοκίθαρις, ἢ καλλιόμιλος.* cf. C. O. Müller, Dorier I p. 358. Lobeck paral. I p. 216 sq. Sonne in Kuhnii Z. vol. 10 1861 p. 173. *Ε* 509 h. II 214 (392) XXVII 3 *Ἀπόλλωνος χρυσαόρου. Ο* 256 *Ἀπόλλωνα χρυσάορον.* h. I 123 *Ἀπόλλωνα χρυσάορα.* V 4 *Δήμητρος χρυσαόρου* (*χρυσοθρόνου*?).

χρύσειος (*χρυσός*). cf. *χρύσεος.* aureus. *Α* 246 *ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. Γ* 248 [*α* 142] *δ* 58 *κ* 357 *χρύσεια κύπελλα. Λ* 633 *πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. γ* 41 h. I 10 *χρυσείῳ δέπαϊ. Λ* 774 *γ* 50 53 *ο* 85 *χρύσειον ἄλεισον. α* 137 *δ* 53 *η* 173 [*κ* 369] *ο* 136 *ρ* 92 *χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα καλῇ χρυσείῃ. Δ* 133 *Υ* 415 *ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον. Ε* 744 *κυνέην χρυσείην. Θ* 193 *ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν. Κ* 439 *τεύχεα χρύσεια. Λ* 30 *ἐν δέ οἱ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον. Μ* 297 *ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμείας χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον. Ω* 21 *αἰγίδι χρυσείῃ. ε* 232 *κ* 545 *ζώνην. Θ* 44 *Ν* 26 *ἱμάσθλην. Ξ* 180 *ἐνετῇσι. Ω* 795 *λάρνακα. η* 88 *θύραι. κ* 355 *κάνεια. σ* 294 *περόναι. φ* 7 *κληῖδ' εὐκαμπέα χρυσείην* (var. lect. *χαλκείην*). h. IV 89 *ὅρμοι.* VI 8 *στεφάνην. Ε* 730 *ζυγόν.* 731 *λέπαδνα. Θ* 19 *σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες.* 69 *Χ* 209 *καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Θ* 442 *χρύσειον θρόνον. Ν* 36 *πέδας χρυσείας. Ξ* 351 *νεφέλην. Ω* 341 *α* 97 *ε* 45 *πέδιλα. ε* 62 *κερκίδ'. π* 172 *χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη* cf. *ω* 3 h. III 530. h. I 104 *χρυσείοισι λίνοισιν ἐεργμένον* (ubi lectio corrupta). V 431 *ἅρμασι. Λ* 635 *δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶ ἕκαστον χρύσειαι νεμέθοντο. Σ* 418 *ἀμφίπολοι.* 517 *Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.* 549 *ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει χρυσείῃ περ ἐοῦσα.* 562 *ἀλωήν.* 577 *νομῆες.* 598 *μαχαίρας. η* 91 *κύνες.* 100 *κοῦροι. Ι* 389 *οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι.* Apoll. *χρυσῆς Ἀφροδίτης καλῆς, ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης.* cf. Preller, griech. Mythol. T. 1[2] 1860 p. 278.

χρυσεο-πήληξ. auream galeam gerens. h. VIII 1 *Ἆρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ.*

χρύσεος (*χρυσός*). cf. *χρύσειος.* aureus. *Α* 15 374 *στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ* cf. *Β* 268 *λ* 91 569 *Α* 246. *Δ* 3 *χρυσέοις δεπάεσσι* cf. *Ζ* 220 *Ψ* 196 *Ω* 101 285 *γ* 472 *κ* 316 *ο* 149 *σ* 121 *υ* 261. *Ι* 670 *χρυσέοισι κυπέλλοις.* [*Ψ* 92] *ω* 74 *ἀμφιφορεύς. Ψ* 219 *κρητῆρος.* 243 253 *φιάλῃ. θ* 431 *χ* 10 *ἄλεισον. Δ* 111 *χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην. Ζ* 236 *τεύχε' ἄμειβε χρύσεα χαλκείων* cf. h. XXVIII 6. *Ζ* 320 *Θ* 495 *περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. Λ* 31 *κουλεὸν ἀργύρεον χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός. Υ* 272 *τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσέην. λ* 610 *τελαμών.* h. XXXI 10 *κόρυθος. Ε* 425 *περόνῃ. δ* 131 *ἠλακάτην. ζ* 79 215 *χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. η* 90 *ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη. ο* 460 *σ* 296 h. I 104 (ex coniect.) VI 11 *ὅρμον. π* 185 *ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρὰ ἠδὲ χρύσεα δῶρα τετυγμένα. Δ* 2 *πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ. Ε* 724 *τῶν ἤ τοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος.* 727 *δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν ἐντέταται. Θ* 42 *Ν* 24 *χαλκόποδ' ἵππω, ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε. Θ* 436 *κλισμοῖσι. Ν* 22 *ἔνθα τέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί.* 523 *ὅ γ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν ἧστο* cf. *Ξ* 344 *Σ* 206 h. I 98. *Ξ* 239 *καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεί, χρύσεον. Ο* 20 *περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἧλα χρύσεον ἄρρηκτον. Σ* 375 *χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν.* 612 *λόφον. Τ* 383 *Χ* 316 *ἔθειραι. τ* 34 *πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη χρύσεον λύχνον ἔχουσα.* h. I 9 *πασσάλου.* 122 *στρόφον* cf. 128. II 7 (185) *πλήκτρον.* V 19 *ὄχοισι* cf. 375. XXXII 6 *στεφάνου. τ* 230 *ὡς οἱ χρύσεοι ἐόντες ὁ μὲν λάε νεβρόν. Γ* 64 *χρυσέης Ἀφροδίτης* cf. *Ε* 427 *Τ* 282 *Χ* 470 *Ω* 699 *δ* 14 *θ* 337 342 *ρ* 37 *τ* 54 h. IV 93. Apoll. *χρυσῆς Ἀφροδίτης καλῆς, ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης.* cf. Preller, gr. Mythol. 1[2] 1860 p. 278. Philolog. vol. 17 1861 p. 212.

Χρύση (*χρυσός.* de accentu vid. Steph. Byz. Göttling, Acc. p. 161). urbs in ora Troiana sita, Apollinis Sminthei sacra. *Α* 37 451 *κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Α* 100 390 431 *ἐς Χρύσην.* cf. Schol. A ad *Α* 39 Eust. 34, 3 Strab. 13, 612 613.

Χρυσηίς (*ι* breve esse Et. M. 518, 18. ab urbe *Χρύση* denominata est cf. Friedländer, Homon. N. Jahrb. 1855 vol. 71 p. 542). 1) Chrysae filia, secundum schol. A ad *Α* 392 Astynome nominata. *Χρυσηίς Α* 439. *κούρης Χρυσηίδος Α* 111. *Χρυσηίδα Α* 182. *Χ. καλλιπάρῃον Α* 143 310 369. Chryseis ab Achille, cum Theben et Chrysen urbes expugnasset, capta et a Graecis Agamemnoni dono erat data. cf. Il. *Α* 366 —370 et schol. AB ad *Α* 366. Itaque ut filiam redimeret, Chryses pater, Apollinis sacerdos, in castra Graecorum venit cf. *Α* 8—21 ib. 370—375. Cum Agamemnon recusavisset *Α* 11 sq. 376 sq. Apollo illius precibus commotus, funestam luem per exercitum sparsit *Α* 22—25. Quo facto Chryseis domum est reducta ib. 428—441, Apollo

placatus ib. 441—487. cf. Eust. 118, 42 Friedreich, Real. 169 147. 2) Nereis quaedam, Proserpinae socia h. in Cerer. 421.

Χρύσης (*παρὰ τὸ χρυσός* Et. M. 816, 3. ab urbe *Χρύση* nominatus cf. Friedländer, Homon. N. Jahrb. 1855 vol. 71 p. 542), Apollinis sacerdos, Chryseidis pater. *Χρύσης Α* 450 370 (*ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος*). *Χρύσην . . . ἀρητῆρα Α* 11. *ὦ Χρύση Α* 442. cf. s. v. *Χρυσηΐς*. Friedreich, Real. 169 447.

χρυσ-ηλάκατος. aueam colum (sagittam?) gerens. cf. C. W. Lucas, meletemata Hom. Bonn. 1839 (de deabus coligeris) p. 6 sq., qui epitheton de fatorum distribuendorum facultate interpretatur. Preller, gr. Mythol. 1² 1860 p. 230. Hesych. *χρυσηλάκατος· καλλίτοξος· ἠλακάτη γὰρ ὁ τοξικὸς κάλαμος. Υ* 70 *χρυσηλάκατος κελαδεινή Ἄρτεμις ἰοχέαιρα* cf. *Π* 183 *δ* 122 h. IV 16 118 XXVII 1.

χρυσ-ήνιος (*ἡνία*). aureas habenas habens. Hesych. *χρυσήνιος· χρυσᾶς ἡνίας ἔχων. οἱ δὲ καλάς. ἢ καλλίδιφρος. Ζ* 205 *χρυσήνιος Ἄρτεμις. ϑ* 285 *Ἄρης*. A. Goebel (in Jahresber. über das Gymn. in Konitz a. 1861. post commentat. a Moiszisstzig scriptam p. 21) interpretatur ‚goldstrahlend'.

χρυσό-ζυγος. aureo iugo ornatus. h. XXXI 15 *χρυσόζυγον ἅρμα.*

Χρυσό-ϑεμις Ι 145 287 Agamemnonis filia. cf. schol. A ad *Α* 7 Friedreich, Real. 546 Preller, gr. Myth.³ II, 419, 5.

χρυσό-ϑρονος. aureum solium habens. *Α* 611 *Ξ* 153 *Ο* 5 h. II 127 (305) XII 1 *χρυσόϑρονος Ἥρη. Ι* 533 *ε* 123 *Ἄρτεμις. κ* 541 *μ* 142 *ξ* 502 *ο* 56 250 *τ* 319 *υ* 91 *ψ* 244 h. III 326 IV 218 *ἠώς* cf. *χ* 198 *ψ* 347 h. IV 226.

χρυσο-πέδιλος. aureas soleas habens. *λ* 604 in versu spurio = Hes. Theog. 952 *Ἥρης χρυσοπεδίλου.*

χρυσο-πλόκαμος. aureos cincinnos, auream comam habens. h. II 27 (205) *Λητὼ χρυσοπλόκαμος.*

χρυσό-πτερος. aureas alas habens. *Θ* 398 *Λ* 185 h. V 314 *Ἶριν χρυσόπτερον.*

χρυσό-ῤῥαπις. auream habens virgam, caducifer. *ε* 87 *Ἑρμεία χρυσόῤῥαπι* cf. *κ* 277 h. XXIX 13. *κ* 331 h. IV 117 121 V 335 XXIX 8 *χρυσόῤῥαπις ἀργεϊφόντης* cf. III 539. vid. Preller, gr. Mythol. 1² 1860 p. 319.

χρυσός (cf. Curtius Etym.³ p. 193). aurum. cf. Millin, Mineralog. bei Hom. A. d. Franz. von Rink. Königsb. 1793 p. 98 sq. Riedenauer, Handwerk in den hom. Zeiten, p. 113 sq. *Β* 229 *ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων. Ζ* 48 *πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος* cf. *Κ* 379 *Λ* 133 *φ* 10. *Ι* 122 264 *δέκα χρυσοῖο τάλαντα* cf. *Σ* 507 *Τ* 247 *Ψ* 269 614 751 796 *Ω* 232 *δ* 129 526 *ϑ* 393 *ι* 202 *ω* 274. *Ι* 126 268 *ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο.* 137 279 *νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσϑω.* 365 *ἄλλον δ' ἐνϑένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυϑρὸν ἠδὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολιόν τε σίδηρον ἄξομαι. Λ* 124 *χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα. Σ* 475 *χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον. Χ* 50 *χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεϑ'.* 340 *χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο.* 351 *οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασϑαι ἀνώγοι. Ψ* 549 *ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς. α* 165 *ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσϑῆτός τε. β* 338 *ὅϑι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο. γ* 274 *πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν ὑφάσματά τε χρυσόν τε.* 301 *βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων. δ* 73 *χαλκοῦ τε στεροπὴν κὰδ δώματα ἠχήεντα χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε. ε* 38 *χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσϑῆτά τε δόντες* cf. *ν* 136 368 *ξ* 324 *π* 231 *ψ* 341 *κ* 35. *ϑ* 440 *τίϑει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα, ἐσϑῆτα χρυσόν τε* cf. *ν* 11 218 *ο* 207 h. IV 139. *κ* 45 *ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστι. λ* 327 *ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα. ο* 448 *οἴσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλϑῃ. χ* 58 *τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν.* h. I 135 *χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα βεβρίϑει* (*ἤνϑησ'?*). III 180 *ἔνϑεν ἅλις τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας πορϑήσω καὶ χρυσόν.* 249 *πολλὸς δὲ χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο. Β* 872 *ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πολεμόνδ' ἴεν ἠύτε κούρη* cf. 875. *Θ* 43 *Ν* 25 *χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ* cf. *Υ* 268 *Φ* 165. *Κ* 294 *γ* 384 *τήν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας* cf. 426 437. *Κ* 438 *ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται* cf. *Ψ* 503. *Λ* 25 *τοῦ δ' ἤ τοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο, δώδεκα δὲ χρυσοῦ. Ρ* 52 *πλοχμοί ϑ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Σ* 574 *αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε. γ* 435 *ἄκμονά τε σφῦράν τε - οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο. δ* 132 *χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο* cf. 616 *ο* 116. *ζ* 232 *ψ* 159 *ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνήρ. τ* 226 *αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισι. ψ* 200 *λέχος ἔξεον δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι.* h. IV 65 *χρυσῷ κοσμηϑεῖσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.* VI 9 *ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν ἄνϑεμ' ὀρειχάλκου χρυσοῖό τε τιμήεντος.* (*παγχρύσεος, πολύχρυσος κτλ.*)

χρυσο-στέφανος. auream coronam habens. h. VI 1 *χρυσοστέφανον Ἀφροδίτην.*

χρυσο-χόος. auri fusor, aurifex. *γ* 425 *εἰς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσϑω ἐλϑεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.* cf. Schömann, griech. Alterthümer² I p. 75. Riedenauer, Handwerk in den hom. Zeiten p. 115 sq.

χρώς, χρῶς (cf. Curtius Etym.³ p. 192). *χρώς, χροός, χρωτός Κ* 575, *χροΐ, χρόα, χρῶτ' σ* 172 179. cutis, corpus, facies. cf. Lehrs, quaest. epic. 1837 p. 193, cui *χρώς* in antiquo epicorum sermone semper cutem, numquam corpus videtur significare. *Δ* 510 *οὔ σφι λίϑος **χρὼς** οὐδὲ σίδηρος χαλκὸν ἀνασχέσϑαι. Ν* 279 *τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ* cf. 284 *Ρ* 733 *φ* 412. *Τ* 33 *αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος ἢ καὶ ἀρείων* cf. 39. *Φ* 568 *καὶ γάρ ϑην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέι χαλκῷ. Ω* 414 *οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται. π* 145 *φϑινύϑει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρώς.* 182 *καί τοι χρὼς οὐκέϑ' ὁμοῖος. τ* 204 *ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς. Δ* 137 *μίτρης ϑ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα **χροός**. Ε* 337 *δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν ἀμβροσίου διὰ πέπλου. Λ* 574 *Ο* 317 *ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι* cf. *Φ* 70 168. *Ν* 191 *ἀλλ' οὔ πῃ χροὸς* (var. lect. *χρώς*) *εἴσατο. Ρ* 571 *χροὸς ἀνδρομέοιο ἰσχανάᾳ δακέειν. Δ* 130 *ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν. Κ* 575 *ἱδρῶ νίψεν ἀπὸ χρωτός. Ν* 440 *χιτῶνα χάλκεον ὅς οἱ πρόσϑεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεϑρον* cf. *Ο* 534. *Ν* 640 *ἔντε' ἀπὸ χροὸς συλήσας. Ξ* 170 *ἀμ-*

βροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρε. ζ 220 ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή. h. IV 162 κόσμον μέν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροὸς εἷλε φαεινόν. V 278 τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χροὸς ἀθανάτοιο λάμπε θεᾶς. Λ 398 ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ'. Υ 100 οὐδ' ἀπολήγει πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. Ν 574 ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ'. Π 814 ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ. Λ 457 ἔγχος ἔξω τε χροὸς ἕλκε καὶ ἀσπίδος cf. Π 504. Ι 596 χροΐ δ' ἔντε' ἐδύσετο. Ξ 456 ἀλλά τις Ἀργείων κόμισεν χροΐ. Τ 233 ἑσσάμενοι χροΐ χαλκόν cf. λ 191 τ 72 ψ 115 h. IV 171. Ω 19 τοῖο δ' Ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ. δ 750 759 ρ 48 58 ὑδρηναμένη καθαρὰ χροΐ εἵμαθ' ἑλοῦσα. ζ 61 καθαρὰ χροΐ εἵματ' ἔχοντα cf. ξ 506 ψ 95 ω 156. Θ 298 πάντες δ' ἐν χροΐ πῆχθεν cf. Ο 315. Χ 286 ὡς δή μιν σῷ ἐν χροΐ πᾶν κομίσαιο. Ρ 210 Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ. Η 207 πάντα περὶ χροΐ ἕσσατο τεύχεα cf. Μ 464 Ξ 383 Ψ 67 π 457 ρ 203 338 τ 218 237 ω 158 467 500 h. IV 64 172. Θ 43 Ν 25 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ cf. 241 ο 60 χ 113. Ξ 25 λάκε δέ σφι περὶ χροΐ χαλκός. 187 ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροΐ θήκατο κόσμον cf. h. VI 14. ζ 129 ὡς ῥύσαιτο περὶ χροΐ μήδεα φωτός. π 210 καλὰ περὶ χροΐ εἵματ' ἔχοντι. τ 232 τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροΐ σιγαλόεντα. ψ 237 πολλὴ δὲ περὶ χροΐ τέτροφεν ἅλμη. h. XXVII 17 χαρίεντα περὶ χροΐ κόσμον ἔχουσα. XXXI 13 καλὸν δὲ περὶ χροΐ λάμπεται ἔσθος. Δ 139 ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀιστὸς ἐπέγραψεν χρόα φωτός cf. Ν 553. Δ 237 τῶν ἤ τοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται. Ε 858 διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψε cf. Ν 830 Φ 398. Δ 352 πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν cf. Ψ 819. Λ 437 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν. 573 πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν cf. Ν 649 Ο 316. Ν 501 Π 761 ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέι χαλκῷ. Ξ 175 τῷ ῥ' ἥ γε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη. 406 τὼ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα. Χ 321 εἰσορόων χρόα καλόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. 322 ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχεα. Ψ 191 μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν. 673 ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. 805 ὀρεξάμενος χρόα καλόν. β 376 δ 749 ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ. ζ 224 ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο ἅλμην cf. σ 172 179. ν 398 430 κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. τ 263 μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. ω 44 καθήραντες χρόα καλὸν ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι. h. V 50 οὐδὲ χρόα βάλλετο λουτροῖς. XXXII 7 ἀπ' Ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χρόα καλόν. Ε 354 μελαίνετο δὲ χρόα καλόν. Τ 27 κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ. ε 455 ᾤδεε δὲ χρόα πάντα. λ 529 ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον. Μ 427 οὐτάζοντο κατὰ χρόα. (εὔχροιής, μελαγχροιής, μελανοχροιής, μελανόχροος, μελανόχρως, ταμεσίχρως, ὦχρος?)

χύσις (χέω). acervus. ε 483 φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή cf. τ 443. ε 487 χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.

χυτλόω (χέω). ungo, lavo. ζ 80 δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. „χύτλος γὰρ τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον". cf. schol. ζ 80.

χυτός (χέω). fusus, aggestus. Ζ 464 ἀλλά με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι cf. Ξ 114. Ψ 256 γ 258 χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. χυτὴν γαῖαν non dici nisi de tumulo Aristarchus docuit. cf. Lehrs de Aristarch. stud. Hom.[2] p. 102.

χωλεύω (χωλός). claudico. Σ 411 ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη χωλεύων. 417 βῆ δὲ θύραζε χωλεύων. Υ 37 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων χωλεύων.

χωλός. -ός, -όν, -αί. claudus. Β 217 χωλὸς ἕτερον πόδα. Ι 503 καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο, χωλαί τε ῥυσαί τε. θ 332 εἷλεν Ἄρηα ὠκύτατόν περ ἐόντα χωλὸς ἐὼν τέχνῃσι cf. Σ 397 θ 308.

χώομαι (χέω. cf. Curtius Etym.[3] p. 193. Lehrs, de Aristarchi stud. Hom.[2] p. 145. a χόλος ducit Georg Schneider, zur Schwächung anlaut. Cons.Gruppen im Griech. I. Görlitz 1877 p. 11 sq). χώεται, χωόμενος, χωομένου, χωομένοιο, χωομένῳ, χωόμενον, χωόμενοι, χωομένη, χωομένης, imperat. χώεο, χώετο, ἐχώσατο, χώσατο, χώσεται Α 80, χωσαμένη. perturbor animo, doleo, irascor. Α 380 χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο. Φ 519 οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. Ψ 385 τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο cf. Α 46 Β 782 Γ 414 Δ 357 Θ 478 Ι 107 (ubi de lectione dubitatur) 463 Ξ 260 Φ 212 384 413 Ψ 489 603 Ω 736 β 80. Α 64 ὅς εἴπῃ ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Θ 397 χώσατ' ἄρ' αἰνῶς. Α 44 Ι 555 Ψ 37 μ 376 h. II 153 (331) χωόμενος κῆρ. Α 429 κατὰ θυμόν. Π 616 Υ 29 θυμόν. Τ 127 φρεσὶν ᾗσι. ε 284 κηρόθι μᾶλλον. h. V 330 θυμῷ. cf. Fulda, Unters. über die Sprache d. Hom. Ged. I. Der pleonast. Gebrauch von θυμός cet. Duisburg 1865 p. 214 sq. Α 244 χωόμενος ὅ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας cf. Ι 534. Ξ 406 Χ 291 χώσατο δ' Ἕκτωρ ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός cf. θ 238 λ 103 ν 343. Α 429 χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐυζώνοιο γυναικός cf. Β 689 Ν 165 662 Π 553 Φ 457 Ψ 37. Ι 449 ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο (alii scribunt πέρι χώσατο) καλλικόμοιο. h. III 236 χωόμενον περὶ βουσίν. Α 80 κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι. ε 215 μή μοι τόδε χώεο cf. Ι 555 Φ 306 Ω 606 ψ 213 h. V 91. (περιχώομαι.)

χωρέω (χῶρος). cedo. Π 592 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' Ἀχαιοί. Ρ 533 τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις. Δ 505 Π 588 Ρ 316 χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ. h. V 430 γαῖα δ' ἔνερθε χώρησεν. Μ 406 χώρησαν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος cf. Ο 655 Π 629. Ν 724 νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων προτὶ Ἴλιον cf. Σ 244. Ν 324 οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆι ῥηξήνορι χωρήσειεν ἔν γ' αὐτοσταδίῃ cf. Ρ 101. (ἀναχωρέω, ὑποχωρέω.)

χώρη (χαίνω). spatium, terra, locus. Lobeck, pathol. Lips. 1843 p. 9. „Non plane idem est χῶρος et χώρα, sed illud vulgo quidem angustius quiddam et magis circumscriptum denotat". Π 68 οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες. Ρ 394 ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ ἕλκεον. Ψ 521 οὐδέ τι πολλὴ χωρὴ μεσσηγύς. θ 573 ἅς τινας ἵκεο χώρας ἀνθρώπων. Ζ 516 ἐκ χώρης ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί. Ψ 349 ὣς εἰπὼν Νέστωρ ἂψ ἐνὶ χώρῃ ἕζετ'. π 352 στρεφθεὶς ἐκ χώρης. φ 366 θῆκε φέρων αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ (var. lect. αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ). ψ 186 θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. h. III 123 τὰ δ' αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρης.

χωρίς (vid. χῆρος). separatim, seorsim. ι 221

διακεκριμέναι δὲ ἕκασται ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι cf. ω 78. Η 470 χωρὶς δ' Ἀτρεΐδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ cf. δ 130 ω 278.

χῶρος (vid. χώρα). spatium, locus. Κ 161 ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει. Μ 423 ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης (Zenodot. ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ). Ψ 189 κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς. h. III 337 πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσσας. Γ 315 χῶρον διεμέτρεον. Θ 491 ἐν καθαρῷ ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος cf. Κ 199. Κ 520 ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ἵπποι. Ψ 138 χῶρον ὅθι πέφραδ' cf. φ 142 h. II 323 (501) III 393. Ψ 421 βάθυνε χῶρον ἅπαντα. ε 442 τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος, λεῖος πετράων cf. η 281. ι 181 τὸν χῶρον ἀφικόμεθ' ἐγγὺς ἐόντα. κ 282 χῶρον ἄιδρις. λ 94 νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον. h. II 66 (244) τόθι τοι ἅδε χῶρος ἀπήμων τεύξασθαι νηόν. 233 (411) χῶρον Ἠελίοιο Ταίναρον cf. 202 (380) 235 (413) 342 (521) III 415. Κ 362 ξ 2 χῶρον ἀν' ὑλήενθ'. h. III 354 χῶρον ἀνὰ κρατερόν. III 75 347 350 διὰ ψαμαθώδεα χῶρον. Γ 344 διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ. Ν 473 Ρ 54 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ. Φ 262 χώρῳ ἔνι προαλεῖ. α 426 κ 211 [253] ξ 6 περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. η 123 λευρῷ ἐνὶ χώρῳ. κ 271 ν 228 ο 260 τῷδ' ἐνὶ χώρῳ. h. IV 100 περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ. Δ 446 Θ 60 ἐς χῶρον ἕνα. λ 22 ἐς χῶρον ὃν φράσε. II 181 (359) κατα χῶρον. η 279 πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι βαλὸν καὶ ἀτερπέι χώρῳ.

Ψ.

ψάμαθος (pro ψαϝαθος ex ψυ rad. ductum suspicatur Brugman Curt. St. 4, 158 cf. Benf. W. I 426, Curt. Et.[4] 308, L. Meyer V. Gr. II 90) 1) arena ad litus. sing. Ι 385 εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψ. τε κόνις τε | Ariston. ἡ δ. πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμάθου, ὅτι ἡ παραθαλάσσιος ψάμαθος, κόνις δὲ ἡ πεδιὰς ἄμμος καὶ οὐδεὶς (Lehrs οὐ δὶς) τὸ αὐτὸ λέγει, cf. id. ad Ι 593, sch. BE β 326, Ο 362 ὡς δ' ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης-συνέχευε, ν 119 κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ |, ξ 136 ὀστέα δ' αὐτοῦ | κεῖται ἐπ' ἠπείρου ψ. εἰλυμένα πολλῇ |, h. Merc. 320 διὰ ψαμάθοιο βάδιζε |, ib. 352 ψ. μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν |. — plur. Ψ 15 δεύοντο ψ.-δάκρυσι, Β 800 φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν | de innumerabili multitudine, Η 462 (ἀθ.) Μ 31 αὖτις δ' ἠιόνα μεγάλην ψ. καλύψαι (κάλυψεν) |, Α 486 νῆα-ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν | ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις v. sch. Paris. 2556, cf. h. AP. 329, Ψ 853 ἱστὸν δ' ἔστησεν νηός-| τηλοῦ ἐπὶ ψ., ν 284 ἐπὶ ψ. ἐκείμην |, δ 426 ἔστασαν ἐν ψ. | sc. νῆες, ι 546 μ 5 νῆα-ἐκέλσαμεν ἐν ψ. |, δ 539 ἐν ψ. καθήμενος, χ 387 ἐπὶ ψ. κέχυνται sc. ἰχθύες. — cum adi. ἅλιος δ 438 ἐν ψ.-ἁλίῃσιν |, γ 38 h. Merc. 79 ἐπὶ ψ. ἁ. |. — 2) arena fluvialis Φ 202 κείμενον ἐν ψαμάθοισι sch. AB Α 486 καὶ ἡ ποταμία οὕτως καλεῖται, Φ 319 αὐτὸν | εἰλύσω ψαμάθοισιν Xanthus loquitur. — v. l. fuit Ε 587 ψαμάθοιο pro ῥ' ἀμάθοιο, de h. AP. 261 v. s. v. ἄμαθος. — Apoll. Lex. 169, 18, Herod. Cath. Pr. 145, 21, id. ad Β 676, Cram. ep. 444, 26, E. M. 817, 33, E. Gud. 572, 56; 641, 17, Hes., Suid., Ammon. s. v., Eust. 140, 22; 584, 37, Lob. proll. 362, Lehrs Ar.[2] 123 sq. (ψαμαθώδης.)

ψαμαθώδης (ex ψαμαθο-ειδης) arenosus. h. Merc. 75 347 350 διὰ ψ. χῶρον.

ψάμμος (Curt. Et.[4] 686 cum lat. sabulum, theot. sand cohaerere putat, Fick W.[3] I 160 comparat skt. bhasman ψαμμο ex φεσαμο explicans, Brugman Curt. St. 4, 158 a rad. ψυ pro ψαϝμος formatum suspicatur cf. etiam Pott EF.[1] I 297, Benf. W. II 355, Or. u. Occid. III 29, Savelsb. KZ. 21, 224) arena litoralis. μ 243 ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε | ψάμμῳ κυανέῃ cf. sch. Q, v. l. κυανέῃ rec. Bekker, Dind., Duentz. — Hes. ἡ παραθαλάσσιος γῆ, ἄμμος cf. Herod. Cath. Pr. 168, 4, E. M. 817, 40, E. Gud. 573, 5, E. Or. 165, 29, Suid., Eust. 140, 22, Lob. parall. 394 a. 4, 306 a. 8, proll. 362, el. I 139.

ψάρ (lat. sturnus, ahd. stara, ags. stearn, boehm. škořec Pott EF.[1] II 297, Benf. W. I 677, Foerstemann KZ. 3, 48, Kuhn ib. 4, 34, Curt. Et.[4] 357, ab sk antiquitus vocem incepisse statuit Curtius l. c.) sturnus. Ρ 755 ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, | οὖλον κεκληγῶτες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα | κίρκον, sch. V διὰ τὴν εὐφωνίαν. ἐκεῖ δέ (Π 583) ψῆρας, Π 583 ἴρηκι-ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε | sch. V διὰ τὸ κακόφωνον τοὺς ψᾶρας, cf. Choer. 84, 1, Herod. Cath. Pr. 397, 25, E. M. 817, 42, Hes. εἶδος ὀρνέου, Suid., Eust. 1076, 54, Aristot. HA. IX, 26, Lob. parall. 20, proll. 93 a. 22, Groshans prodr. fasc. II 40, Netolicka Naturhist. a. Hom. 12, Buchholz Ho. Real. I 2, 129.

ψαύω (skt. kshav, kshu comparat Benf. W. I 172, Christ L. 274, de ψαπ rad. ex ψαφαρός ducenda cogitat Benf. KZ. 7, 83, ψυ radicem statuit Brugman Curt. St. 4, 157 cf. Weber EU. 92, L. Meyer V. Gr. I 324 387) contingo. c. genit. Ψ 519 τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρων τρίχες ἄκραι | οὐραῖαι cf. sch. B, Eust. 1314, 5, Ψ 806 (ἀθ. v. Ariston.) ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα |, de Aristophanis lectione cf. sch. V, h. Ven. 125 οὐδὲ ποσὶ ψαύειν ἐδόκουν-αἴης | cod. Mosc. ψαύσειν sed v. Baumeist. — absol. Ν 132 Π 216 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι | νευόντων, ubi ψαῦον est inter se contingebant cf. Naegelsb. Anm.[1] Exc. 18, φάλοισι instrumentalis, de genitivo νευ. cf. Classen Beob. 173; alii aut νευόντων (sc. φάλων) ex ψαῦον pendere putant, alii φάλοισι (cum dativo ψαύω iungitur Pind. Pyth. 9, 12. Quint. Smyrn. 8, 349 etc. cf. Dind, Thes.). — v. l. Ξ 37 Did. Ἀρίσταρχος φησὶ Ζηνόδοτον γράφειν ὀψαίοντες. ὁ δὲ ἐπιθέτης Πτολεμαῖος τῷ ῥ' οἵ γ' οὐ ψαύοντες. καὶ λόγον φησὶν ἔχειν τὴν γραφήν cf. Ribbeck Philol. 8, 668. — Hes. ψαύειν· θιγγάνειν cf.

E. M. 817, 17, Suid. (ἐπι-, ψαφαρόϑριξ?, ψεδνός?, ψωμός.)

ψαφαρό-ϑριξ (de ψαφαρός cf. Benf. W. I 192, Christ L. 104, Weber EU. 92, Fick W.[2] 53) crines habens squalidos. h. 19, 32 ψαφαρότριχα μῆλ'. Ernesti ἁπαλότριχα, Ruhnken ταρφύτριχα legi voluit; sed cf. Ilgen. — Lob. parall. 285 ψαφαρότριχος (atque pariter βαθύτριχος, καλλίτριχος) statuendam censet formam nominativi, qui non invenitur. — de ψαφαρός cf. Lex. Seg. 116, 24 ψαφαρόν· τὸ ἁπαλόν, E. M. 817, 48 αὐχμηρὸς καὶ κακόχρους κτλ. (v. Larcher ad l.). addit cod. Voss. ψαφαρόν· ἀσθενές, κακόν, εὔθραυστον, et ψαφαρή· λεπτὴ καὶ αὐχμηρά cf. Hes., Suid., Philem. 209, 298, sch. Nic. Ther. 172, Lob. proll. 254, Doed. Gl. 2477.

ψεδνός (ψάω Doed. Gl. 2477) raripilus, rarus. *Β* 219 ψ. δ' ἐπενήνοϑε λάχνη | sch. L παρὰ τὸ ψῶ· ὁ μέλλων ψήσω, ὄνομα ῥηματικὸν ψεδνὸς ὁ μαδαρός. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ψῶ, τὸ εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν ἔκ τινος οὐσίας καϑιστάμενον, Apoll. Lex. 169, 19 ἀραιά, μαδαρά, οἷον ἀπεψιλωμένη, cf. Cram. ep. 445, 7, E. M. 817, 51, E. Gud. 573, 11 13, E. Or. 168, 4, Hes., Suid., Moer. Att. p. 421, Aristid. II p. 349, Eust. 207, 20. — Doederl. ad l., Gl. 2477, Red. u. Aufs. II 203 intellegit capillum aridum et squalidum nulloque cultu mollitum.

ψευδ-άγγελος (Heerdegen comp. 27, Schoenberg comp. 31, Berch comp. 16, Herzog JJb. 101, 297) falsa nuntians. *Ο* 159 Ποσειδάωνι - | πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψ. εἶναι | Hes. ψευδῆ ἀγγέλλων.

ψευδής (v. ψεῦδος, Curt. Et.[4] 518) mendax. *Δ* 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός | Herod. Ἀρίσταρχος ἐπιϑετικῶς ἀναγινώσκει ψευδέσι ὡς σαφέσι· τοῦτο γάρ φησι ϑέλει δηλοῦν, οὐ τοῖς ψεύσταις Τρωσὶ βοηϑεῖ ὁ Ζεύς. εἰ δὲ τὸ πρᾶγμα ἠβουλόμεϑα παραλαβεῖν, ψεύδεσιν ἀνέγνωμεν ὡς βέλεσιν κτλ. οὕτως δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης συγκατατιϑέμενος Ἀριστάρχῳ. ὁ μέντοι Ἑρμαππίας προσηγορικὸν ἀναγινώσκει ψεύδεσιν ὡς τείχεσιν, ἐπεὶ οὐδέποτε, φησίν, οἶδεν ὁ ποιητὴς ἁπλοῦν τὸ ψευδής, ἐν δὲ συνϑέτῳ φιλοψευδής, ἀψευδής, ἢ οἶδεν ἑτέρως λεγόμενον τὸ „ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε κτλ., cf. id. Cath. Pr. 62, 6, sch. Paris. 2679 ad l., E. M. 818, 17, E. Gud. 573, 24, Hes. — Bekker II Hermappiam sequitur.

ψεύδομαι (ψυδ radicem ex ψυ amplificatam putat Curt. Et.[4] 518, hanc ex spu natam, skt. ksôdâmi, ksudras comparat Christ L. 114, cf. etiam Benf. W. I 560, Doed. Gl. 1097, oeff. Red. 345) prs. ind. ψεύδονται (eliso αι § 125), if. ψεύδεσϑαι, ipv. ψεύδε' *Δ* 404, ptc. ψευδόμενοι, fut. ψεύσομαι, aor. ptc. ψευσαμένη, ψευσάμενοι. — 1) intr. falsum dico, mentior. *Δ* 404 μὴ ψεύδε' ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν | Herod. τὸ πλῆρές ἐστι μὴ ψεύδεο· ἀρκεῖ οὖν ἡ ὀξεῖα, *Ε* 635 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον - εἶναι, h. 34, 6 ἄλλοι δ' ἐν Θήβαισιν - σὲ λέγουσι γενέσϑαι, | ψευδόμενοι, *Κ* 534 δ 140 ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω v. Nitzsch, *Ζ* 163 ψευσαμένη Προῖτον - προσηύδα | mendacium commenta cf. Kaempf üb. d. aorist. Gebr. 19, ξ 125 ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται | ψεύδοντ', οὐδ' ἐϑέλουσιν ἀληϑέα μυϑήσασϑαι |, ξ 365 τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα | μαψιδίως ψεύδεσϑαι; h. Merc. 563 ψεύδονται δὴ ἔπειτα δι' ἀλλήλων δονέουσαι | sc. Θριαί v. Baumeist. ad l., ib. 369 οὐκ οἶδα ψεύδεσϑαι. — 2) trans. fallo *Η* 352 ὅρκια πιστὰ | ψευσάμενοι, Hes. παραβάντες, ἐπιορκήσαντες. alii accusativum relationis intellegunt, cf. La Roche Z. f. oestr. G. 1860, 160, H. St. p. 21. — E. Gud. 408, 41. (ψεῦδος, ψευδής, ψευδάγγελος, ψεύστης.)

ψεῦδος (v. ψεύδομαι) quod non verum est, fraus, mendacium. *Β* 81 (ἀϑ. v. Ariston. ad *Ω* 222) εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον ἄλλος ἔνισπεν, | ψ. κεν φαῖμεν ubi cum Doederl. non ad Agamemnonis sermonem, sed ad somnii vaticinium et promissa referendum est cf. etiam Naegelsb. ad l., Baeumlein Philol. 7, 232, Koechly de Il. *Β* 1—483 p. 6 9, Benicken zweites Lied p. 6 sq., *Ω* 222 εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος - ἐκέλευεν, | ψ. κεν φαῖμεν, v. Ariston., *Β* 349 πρὶν καὶ Διὸς - | γνώμεναι ἤ τε ψ. ὑπόσχεσις ἦε καὶ οὐχί | sch. ABL ἀντὶ τοῦ ψευδής cf. Paris. 2556, Lange d. Part. εἰ p. 232, *Ι* 115 οὔ τι ψ. ἐμὰς ἄτας κατέλεξας |, cf. Nican., Eust. 739, 22, Lob. parall. 543, γ 20 328 ψ. δ' οὐκ ἐρέει, v. l. loco priore ψεύδεα v. La Roche H. U. 72, Hennings Telem. 178. — plur. *Φ* 276 μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔϑελγεν | Herod. ὡς βέλεσσιν· οὐ γὰρ ἐπίκειταί τινι ὡς ἐπιϑετικῶς, κτλ., *Ψ* 576 ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαον, ξ 387 μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε με ϑέλγε |, λ 366 ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅϑεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο |, ξ 296 ψ. βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι |, τ 203 ἴσκε ψ. πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα |. — de v. l. *Δ* 235 v. s. v. ψευδής. — E. M. 818, 13, E. Gud. 573, 21, Hes. ψεῦδος· ἀπάτη, πλάνη, Philem. 209, 299.

ψευστέω (ψεύστης) falsum dico, mentior. *Τ* 107 ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύϑῳ ἐπιϑήσεις | Herod. ὡς κρατήσεις, sch. V ὑφ' ἓν Ἀρίσταρχος, ἀντικειμένως τῷ ἀληϑεύσεις. ἄτοπον γὰρ τὸ διαιρεῖν ψεύστης εἶ, cf. Hes., Eust. 1175, 18, Lob. rhem. 150 sq.

ψεύστης (a ψευδ stirpe της suffixo formatum) homo mendax. *Ω* 261 ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε cf. Herod. ad *Δ* 235, E. M. 435, 18; 822, 6, E. Gud. 408, 42, Eust. 428, 19. — v. l. est ψευστάων τ 562 pro ἀμενηνῶν ap. E. M., Phot., Suid. (ψευστέω.)

ψηλαφάω (ad ψαλ rad. revocat Walter KZ. 12, 407 conferens lat. palpare cf. Curt. Et.[4] 720, Benf. W. I 197, Fick W.[2] 464, Lob. proll. 292) contrecto. ι 416 χερσὶ ψηλαφόων Hes. ψηλαφῶ· ἐρευνῶ, Eust. 614, 58 κυρίως ἐπὶ χορδῶν λέγεται παρὰ τὸ τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν cf. Choerob. 280, 10, E. M. 818, 20, E. Gud. 574, 9.

ψήρ v. s. v. ψάρ.

ψηφίς (ex ψῆφος, cuius origo incerta cf. Janson Jahrb. f. cl. Phil. Suppl. V, 187, Benfey KZ. 7, 52 W. II 344) calculus, lapillus. *Ψ* 260 τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι | ὀχλεῦνται E. M. 818, 26 αἱ μικραὶ λιϑάδες καὶ λεπταί cf. Choerob. 279, 13, Herod. Cath. Pr. 526, 22, E. Gud. 573, 53, Zonar. L. 1872, Hes., Suid., Spohn de extr. Od. p. 144 171, Friedlaend. 2 hom. Woerterverz. 764 769.

ψιάς (origo incerta cf. Benf. W. I 441, L. Meyer V. Gr. II 104) gutta. *Π* 459 αἱματοέσσας δὲ ψ. κατέχευεν ἔραζε, | παῖδα φίλον τιμῶν Iuppiter, sch. Paris. 2894 ῥανίδας, σταλαγμούς, cf. sch. B, Apoll. Lex. 116, 32; 169, 20. E. M. 818, 45, E. Gud. 573, 62, E. Or. 165, 31; 168, 20, Hes., Suid., Eust. 1071, 3, Lob. parall. 63.

ψιλός (ad skt. kshi rad. refert Benf. W. I 174, formam primariam psal ex spal natam esse statuit Walter KZ. 12, 413) nudus a) stirpibus *I* 580 *τέμενος - τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, | ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι* |. Did. *διὰ τοῦ ς ψιλῆς γῆς. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.* additur: *δῆλον δὲ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς ἄροσιν*, Aristarchi lectionem defendit E. Goebel Z. f. G. 14, 417. sch. BL *ψιλὴν διὰ τοῦ ι, ἤτοι γυμνὴν φυτῶν* cf. Paris. 2681. — b) pilis *ν* 437 *δέρμα - ἐλάφοιο | ψ.* — c) lateribus *μ* 421 *τὴν δὲ ψ. φέρε κῦμα* | sc. *τρόπιν*, antecedit: *ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος.* — Choerob. 279, 16 29, Herod. Cath. Pr. 527, 24, E. M. 818, 35 *ἀδύνατος· παρὰ τὸ ψῶ· οὗ πᾶν ἀπέψισται καὶ ἀφῄρηται. ἢ παρὰ τὸ ψίω τὸ ἅπτομαι κτλ.*, E. Gud. 574, 5 39, E. Or. 167, 22, Phot., Hes. *γυμνόν, ἔρημον, εὐτελές. ἄτριχον. καὶ πᾶν ἀποδεδαρμένον* cf. Philem. 210, 301, Eust. 776, 62; 1071, 4.

ψολόεις (ex *ψόλος*, quocum comparat Curt. Et.[4] 689 theot. schwelen, schwuel, ags. svelan cf. Benf. W. I 547, Schmidt KZ. 22, 314, Goebel de epith. in *εις* desin. 5) fuliginosus, fumosus. *ψ* 330 h. Ven. 288 *ψ. κεραυνῷ* |, sch. HQ *ἀπὸ τοῦ ψῶ τὸ λεπτύνω κτλ.*, sch. V *καυστικῷ. ψόλον γὰρ τὸ ἄσβολον ποιῶν*, *ω* 539 *ψ. κεραυνόν* | cf. sch. V, Apoll. Lex. 169, 21 *τὸν τεφρώδη* (*ψόλος γὰρ ἡ αἰθάλη*) *κτλ.*, E. M. 819, 7, E. Gud. 576, 26, Phot., Suid., Hes. *ψόλος· καπνός, αἰθάλη, φλόξ, ἀσβόλη*, cf. Aristot. Meteor. III 1, sch. Nic. Ther. 288, Eust. 1949, 35, Lob. el. I 491, Geppert Urspr. II 111, Liesegang de extr. Od. p. 9, Spohn de extr. Od. p. 158.

ψόφος (origo incerta, cf. Benf. W. I 548, Pott EF[1] I 263) strepitus. h. Merc. 285 *σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου.* Hes. *ἦχος, κτύπος* cf. E. Gud. 101, 24, Suid.

Ψυρίη parva insula. *γ* 171 (*Μενέλαος ἐν Λέσβῳ ἔκιχεν - ὁρμαίνοντας ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα*) *νήσου ἔπι Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες.* cf. Steph. Byz. *Ψύρα νῆσος μικρὰ πλησίον Χίου, ἣν ὁ ποιητὴς Ψυρίαν καλεῖ* Strab. XIV 645 med. *εἶτα Μέλαινα ἄκρα* (*τῆς Χίου*), *καθ' ἣν τὰ Ψύρα, νῆσος ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων τῆς ἄκρας, ὑψηλή, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα· κύκλος δὲ τῆς νήσου τετταράκοντα στάδιοι.* cf. Eust. 1462, 46 schol. ad l. Od. Spectat autem ad occidentem a Lesbo, nunc ‚Ipsara' vocatur cf. Forbiger, A. Geogr. II 200.

ψυχή (cum *ψῦχος, ψυχρός* ad rad. spu, sphu refert Curt. Et.[4] 692, cf. lat. anima, v. etiam Benf. W. I 556) 1) spiritus („Odem") *E* 696 *τὸν δ' ἔλιπε ψ.* Sarpedonem, qui animo relinquitur cf. *X* 467 *ἀπὸ δὲ ψ. ἐκάπυσσεν* | Andromache cf. vs. 475, *ἀποψύχειν ω* 348. — 2) vita *Φ* 569 *τούτῳ τρωτὸς χρὼς - χαλκῷ, | ἐν δὲ ἴα ψ., θνητὸν δέ ἑ φασ' ἄνθρωποι* |, *I* 322 *ἐμὴν ψ. παραβαλλόμενος πολεμίζειν* |, *I* 401 *οὐ γὰρ ἐμοὶ ψ. ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν | Ἴλιον ἐκτῆσθαι κτλ.*, v. l. *ἐμῆς* sed v. Ariston., *X* 161 *περὶ ψ. θέον Ἕκτορος*, *X* 325 *λαυκανίην, ἵνα τε ψ. ὤκιστος ὄλεθρος* |, *X* 338 *λίσσομ' ὑπὲρ ψ. καὶ γούνων κτλ.*, *Π* 505 *τοῖο δ' ἅμα ψ. τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν* |, *X* 257 *σὴν δὲ ψ. ἀφέλωμαι* |, *Ω* 754 *σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψ. - χαλκῷ* |, *ξ* 134 *τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες - | ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, ψ. δὲ λέλοιπεν* |, *ξ* 426 *τὸν δ' ἔλιπε ψ.* sc. *σῦν*, *σ* 91 *ἐλάσει' ὥς μιν ψ. λίποι αὖθι πεσόντα* |, *ι* 423 *πάντας δὲ δόλους - ὕφαινον | ὥστε περὶ ψ.*, *α* 5 *ἀρνύμενος ἥν τε ψ.* — plur. *χ* 245 *ὅσσοι ἔτ' ἔζωον περί τε ψυχέων ἐμάχοντο* |, *N* 763 *νηυσὶν ἔπι - | χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψ. ὀλέσαντες* |, *γ* 74 (*ἀθ.*) *ι* 255 h. AP. 277 *ψ. παρθέμενοι* sch. Q *ἀφειδήσαντες τῆς ἑαυτῶν ζωῆς*, *χ* 444 *εἰς ὅ κε πασέων | ψ. ἐξαφέλησθε.* — adduntur synonyma *E* 296 *Θ* 123 315 *τοῦ δ' αὖθι λύθη ψ. τε μένος τε* |, *Π* 453 *ἐπὴν δὴ τόν γε λίπῃ ψ. τε καὶ αἰών* |, *ι* 523 *αἲ γὰρ δὴ ψ. τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην | εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω* |, *Λ* 334 *τούς - | θυμοῦ καὶ ψ. κεκαδών* cf. Grashof Fuhrw. 19 a., *φ* 154 *πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει | θυμοῦ καὶ ψ.* | cf. 171. — 3) anima. exit vel ex ore vel ex volnere vel omnino ex membris *I* 408 *ἀνδρὸς δὲ ψ. πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή | οὔθ' ἑλετή, ἐπεί - ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων* |, *Ξ* 518 *ψ. δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλήν | ἔσσυτ' ἐπειγομένη*, *Π* 856 *X* 362 *ψ. δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει, | ὃν πότμον γόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην* |. — descendit in Orcum *E* 654 *Λ* 445 *Π* 625 *εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψ. δ' Ἄϊδι*, *H* 330 *ψυχαὶ δ' Ἄϊδόσδε κατῆλθον* | cf. *κ* 560 *λ* 65, *A* 3 *ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν | ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν* |, nonnulli *κεφαλάς* v. Ariston. ad l. cf. id. ad *H* 330 *Λ* 55. Apollonium Rhodium nominat sch. BL, cf. Ribbeck Philol. 9, 45, Naegelsb. H. Theol.[2] 382. — lucem relinquit h. Ven. 272 *τῶν δέ θ' ὁμοῦ ψ. λείπει φάος ἠελίοιο* | Oreadum. — in *Ψ* Patrocli nondum sepulti anima accedit ad Achillem dormientem rogatum ut se sepeliat. est ipsius corporis imago natura volatili atque inconstanti *Ψ* 62 *ἦλθε δ' ἐπὶ ψ. Πατροκλῆος δειλοῖο, | πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα | καὶ φωνήν, τοῖα δὲ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο* |, dicit *Ψ* 72 *θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω, | τῆλέ με εἴργουσι ψ., εἴδωλα καμόντων* |, *οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν, | ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ* | Ariston. *ἡ δ. ὅ. ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὑποτίθεται τὰς τῶν ἀτάφων ψυχάς, καὶ μὴ ἐπιμισγομένας ταῖς ἐν τῷ ἐρέβει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ ἀθετούμενα ἐν τῇ νεκυίᾳ* cf. Lehrs Ar.[2] 174. habent ergo animae quandam certe conscientiam, deinde vs. 80 vaticinatur Achillem ad Troiam periturum, tum *Ψ* 100 *ὠρέξατο χερσί* (Achilles) - | *οὐδ' ἔλαβε· ψ. δὲ κατὰ χθονός, ἠΰτε καπνός, | ᾤχετο τετριγυῖα.* porro Achilles dicit 104 *ἦ ῥά τις ἔστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν | ψ. καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν* | Ariston. *ἡ δ. ὅ. τὰς τῶν ἀτάφων ψ. ἔτι σωζούσας τὴν διάνοιαν ὑποτίθεται.* scholium non integrum est v. Friedlaend. ad l., *φρένες* h. l. vim vitalem significat v. s. v. *φρήν*, 106 *παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο | ψ. ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε, | καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν, ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ* |, atque in ipsa sepultura *Ψ* 220 *πάννυχος - Ἀχιλλεύς | οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, | ψ. κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο* | cf. Naegelsb. H. Th.[2] 414. — in *λ* animae describuntur in Orco versantes. Circe dicit Ulixi *κ* 530 *ἔνθα δὲ πολλαί | ψ. ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνηώτων* | ubi in ripa Oceani sacra feceris. *λ* 37 *αἱ δ' ἀγέροντο | ψ. ὑπὲξ Ἐρέβευς νεκύων κ.* | sed qui sequuntur sex versus serioris originis sunt sch. HQ *παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει προηθετοῦντο ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ ἑξῆς. οὐ γὰρ μεμιγμέναι*

παραγίνονται αἱ ψ. et καὶ ἄλλως οὐδὲ τὰ τραύματα ἐπὶ τῶν εἰδώλων ὁρᾶται κτλ. λ 51 πρώτη δ' ἐπὶ ψ. Ἐλπήνορος ἦλθεν - | οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο sch. V ἐπεὶ ἄταφος. τῶν δὲ τοιούτων καὶ πρὸ τοῦ πιεῖν φθέγγονται αἱ ψ. cf. BQ, Nitzsch ad l. sed tamen et ipsa sanguinem bibere cupit cf. 82. futura providet cf. 69, λ 84 ἦλθε δ' ἐπὶ ψ. μητρὸς κατατεθνηνίης | cf. sch. HQ, λ 141 μητρὸς τήνδ' ὁρόω ψ. κ. | κτλ., λ 205 ἔθελον - | μητρὸς ἐμῆς ψ. ἑλέειν κ. | τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, - | τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ | ἔπτατ', λ 222 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν, | ἀλλὰ τὰ μὲν πυρός - μένος - | δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ - ὀστέα θυμός· | ψ. δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται ubi non inter se opponuntur ψ. et θυμός, ut Naegelsb. opinatur (v. infra), sed τὰ μέν et ψ. δέ cf. Grotemeyer p. 37. λ 385 ἐπεὶ ψυχὰς ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ | - Περσεφόνεια γυναικῶν, λ 387 ἦλθε δ' ἐπὶ ψ. Ἀγαμέμνονος - | ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσαι κτλ. — ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα, 390 κλαῖε δ' ὅ γε λιγέως, Ulixem amplecti cupit 392, sed desunt vires 393—4. λ 467 ἦλθε δ' ἐπὶ ψ. - Ἀχιλῆος (regnare dicitur in Orco 485) | καὶ Πατροκλῆος καί - Ἀντιλόχοιο | Αἴαντός θ', λ 471 ἔγνω δὲ ψ. με - Αἰακίδαο |, λ 538 ψ. δέ - Αἰακίδαο | φοίτα μακρὰ βιβᾶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα |, γηθοσύνῃ, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι |. λ 543 οἴη δ' Αἴαντος ψ. - | νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης, non igitur videtur bibisse sanguinem atque tamen agnoscit Ulixem cf. de Hercule vs 608 615 qui tamen serioris originis sunt. λ 541 ἄλλαι ψ. νεκύων κ. | ἕστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη |. λ 564 βῆ δὲ μετ' ἄλλας | ψ. εἰς Ἔρεβος νεκύων κ. | Aiax. λ 567 (ἀθ.) μοὶ ἤθελε θυμός - | τῶν ἄλλων ψ. ἰδέειν κ. | v. sch. HT cf. La Roche ad l. sola Tiresiae anima integra mente utitur κ 492 ἱκέσθαι εἰς Ἀίδαο δόμους - | ψ. χρησομένους - Τειρεσίαο | - τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν | τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια | οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσιν | cf κ 565 λ 165 ψ 323, λ 90 ἦλθε δ' ἐπὶ ψ. - Τειρεσίαο | χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω κτλ. cf. sch. HQ, sed et ipsa sanguinem bibere cupit vs. 95. λ 150 ψ. μὲν ἔβη δόμον Ἄιδος εἴσω | Τειρεσίαο - ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν |. ψ 251 ὣς γάρ μοι ψ. μαντεύσατο Τειρεσίαο | cf. de Tiresia Nitzsch A. III 203. — varie mutatae sunt opiniones de anima in ω. ω 1 Ἑρμῆς δὲ ψ. - ἐξεκαλεῖτο | μνηστήρων· - ταὶ δὲ τρίζουσαι ἕποντο cf. vs. 6—9, sch. MV Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὴν νέκυιαν - ὅτι οὐκ ἔστι καθ' Ὅμηρον ψυχοπομπὸς ὁ Ἑρμῆς et πῶς αἱ ψ. οὐκ αὐτόμαται κατίασιν, ὡς ἐν Ἰλιάδι; ἀλλ' αὗται καὶ ἄταφοι κατίασιν et ἄκαιρος καὶ ἡ Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος ὁμιλία cf. Eust. 1957, 16, ω 100 ἀργειφόντης | ψ. μνηστήρων κατάγων, ω 14 ἀσφοδελὸν λειμῶνα, | ἔνθα τε ναίουσι ψ., εἴδωλα καμόντων, ω 15 εὗρον δὲ (animae procorum) ψυχὴν - Ἀχιλῆος | καὶ Πατροκλῆος καί - Ἀντιλόχοιο | Αἴαντός θ', ω 20 ἤλυθ' ἐπὶ ψ. Ἀγαμέμνονος - | ἀχνυμένη. tum inter se colloquuntur veluti personae integrae animae illorum heroum inter se et cum procis, ω 23 τὸν προτέρη ψ. προσεφώνεεν Πηλείωνος. Agamemno Amphimedontem hospitem agnoscit nullo sanguine hausto ω 35 105 191 τὸν δ' αὖτε (προτέρη) ψ. προσεφώνεεν Ἀτρείδαο |, ω 102 ἔγνω δὲ ψ. Ἀγαμέμνονος Ἀμφιμέδοντα |, ω 120 τὸν δ' αὖτε ψ. πρ. Ἀμφιμέδοντος. — θυμός et ψ., quamquam Halbkart (v. infra) θυμόν esse dicit quasi partem τῆς ψυχῆς, ψυχήν autem corporis simulacrum cum θυμῷ coniunctum atque ergo integram personam vel coniunctam cum corpore vel eo exclusam, Naegelsb. H. Th.[2] θυμόν et ψ. quasi res diversas in corpore existere statuit atque simul ex corpore excedere, θυμόν evanescere, ψυχήν in Orcum descendere, tamen re non differunt cf. *H* 129 *X* 467 475, Grotemeyer p. 35. itaque non male Gotschlich 57 has voces nulla re differre dicit nisi quod ψ. significet spiritum, quatenus omnino insit in homine, et vitam tamquam qualitatem hominis, θυμός vero spiritum quatenus agat in homine, et vitam, quatenus ex actione et motu cognoscatur. quomodo explicatur λ 222. — sch. BL *N* 84 η ψ. πνεῦμά ἐστιν, cf. Cram. AO. II 425, 4, Herod. Cath. Pr. 346, 11, E. M. 819, 31 σημαίνει δύο· τὴν ψυχὴν καὶ τὸ αἷμα (coll. *Ξ* 518), E. Gud. 575, 22; 576, 1, Hes. πνεῦμα. καὶ ζωΰφιον πτηνόν. E. Or. 167, 10; 181, 27, Philem. 210. 301, Eust. 1288, 9 30; 1672, 41; 1680, 4. — Halbkart psychol. Hom. Zuellich. 1796, Koës de discrepantiis quibusd. in Od. occurrentibus Hafniae 1806 p. 37 sq., Voelcker ueb. d. Bed. v. ψ. und εἴδωλον Giessen 1825, Naegelsb. H. Th.[2] 380—416, Grotemeyer Hom. Grundansicht v. d. Seele Warendorf 1854 p. 27—37, Gotschlich psychol. Hom. Vrat. 1864 p. 52—9, Daremberg la médecine dans Homère Paris 1865 p. 53 sq., Nitzsch Anm. III 188 sqq., Retzlaff Synon. II 26 28, Spohn de extr. Od. p. 40 44, Welcker Gr. G. I 805—16, Ameis Z. f. A. 1855, 339, Hennings JJb. 83, 89 sq.

ψῦχος (v. ψυχή) frigus. κ 555 ψύχεος ἱμείρων, sch. V ἀναψῦξαι διὰ τὸ πνῖγος καὶ τὴν μέθην ἐπιθυμῶν. τῆς αὔρας, cf. E. M. 819, 31, E. Gud. 575, 23, E. Or. 167, 7, Phot., Suid., Hes.

ψυχρός (v. ψυχή) frigidus. *O* 171 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα | ψ. ὑπὸ ῥιπῆς - Βορέαο ubi ὑπὸ ῥ. rectius cum verbo coniungitur quam cum adiectivo v. Nican. cf. *T* 358 ὡς δ' ὅτε - νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, | ψ., ὑπὸ ῥιπῆς - Βορέαο, *X* 152 χιόνι ψ., ξ 477 χιών - | ψ., v. l. λεπτή, ε 469 αὔρη δ' ἐκ ποταμοῖο ψ. πνέει, ρ 209 ψ. - ὕδωρ | cf. τ 388 ubi opponitur θερμόν et ι 392 ὡς δ' ὅτ' - χαλκεὺς πέλεκυν - | εἰν ὕδατι ψ. βάπτῃ - φαρμάσσων. — *E* 75 ψ. δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν sch. ABDL ἤτοι κυρίως διὰ τὸ ψ. καὶ ἄθερμον εἶναι τὸν σίδηρον (recte), ἢ τὸν τοῦ ψύχους ποιητικὸν κτλ. v. sch. Paris. 2556 et 2894, Apoll. Lex. 169, 25, Hes. — cf. in univ. Herod. Cath. Pr. 203, 14, Cram. ep. 445, 15, E. M. 819, 39, E. Or. 167, 15, Eust. 1097, 61; 1553, 27.

ψύχω (ad spu, sphu rad. revocat Curt. Et.[4] 518 692 Verb. d. Gr. Spr. I 226 283 χ ex σκ natum indicans) spiro *Y* 440 τό γ' (δόρυ) Ἀθήνη | πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε - | ἦκα μάλα ψύξασα Ariston. ἡ. δ. ὅ. ψύξασα, φυσήσασα τῷ ἑαυτῆς πνεύματι ἀπέστρεψε τὸ δόρυ, cf. id. ad *Λ* 621, sch. P ζ 98, Lehrs Ar.[2] 127, Apoll. Lex. 169, 27 28 non bene Damm cum sch. BL explicat: manu mota ventulum faciens. — E. M. 819, 28, E. Gud. 575, 22, E. Or. 167, 9, Phot., Suid., Hes., Herod. Cath. Pr. 437, 3.

(ανα-, ἀπο-, ab eadem rad. sunt ψυχή, ψῦχος, ψυχρός.)

ψωμός (volgo a ψάω ducitur, cf. etiam Benf. W. I 173) frustum, offa. ι 374 ψ. τ' ἀνδρόμεοι sch. B τὰ λεπτὰ κόμματα τῶν ἀνδρομέων κρεῶν. ὅθεν καὶ ψ. ἄρτον παρ' Ἡσιόδῳ βλωμός. οὐ καλῶς δὲ ἐχρήσατο ὁ Ὅμηρος τῇ λέξει ἐπὶ κρεῶν cf. E. M. 818, 12; 819, 45, E. Gud. 576, 9 14, E. Or. 167, 18, Suid., Hes., Philem. 212, 306, Herod. Cath. Pr. 169, 16, Eust. 1071, 5.

Ω.

ὦ (lat. ô, o, Fick W.² 433) est ἐπίρρημα κλητικόν Herod. Cath. Pr. 473, 32, Bekker an. 903, 3, Cram. epim. 451, 18, E. M. 821, 10, E. Gud. 576, 40. de accentu Herod. Cath. Pr. 494, 1 τὸ ὦ κλητικὸν περισπᾶται cf. Apoll. adv. 536, Thom. Mag. 408 Ritschl. contra ἄρθρον κλητικόν vocat Apoll. Lex. 169, 30, ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως Hes. — iungitur cum vocativo. 1) ponitur in initio versus et orationis *Α* 74 *Π* 21 *Τ* 216 *Φ* 214 *Ψ* 543 λ 478 ὦ Ἀχιλεῦ, cf. Hoffmann Qu. Ho. I 65, *Α* 442 ὦ Χρύση, *Κ* 87 555 *Λ* 511 *Ξ* 42 γ 79 202 247 ὦ Νέστορ, *Λ* 430 *Ξ* 204 λ 363 ν 4 ὦ Ὀδυσεῦ, *Λ* 450 ὦ Σῶχ' v. sch. V, *Ν* 222 ὦ Θόαν, κ 337 383 483 501 ὦ Κίρκη, χ 287 ὦ Πολυθερσείδη φιλοκέρτομε, ω 517 ὦ Ἀρκεισιάδη, *Μ* 409 ὦ Λύκιοι, *Θ* 31 (ἀθ.) α 45 81 ω 473 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, *Θ* 102 *Ι* 115 *Κ* 120 *Ω* 411 460 683 β 40 178 γ 226 ξ 37 122 166 508 ω 394 407 h. Merc. 90 190 ὦ γέρον, *Χ* 178 ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφές, *Ω* 300 σ 259 τ 107 221 555 ψ 183 248 350 ὦ γύναι, *Ω* 425 η 22 ὦ τέκος, γ 71 ι 252 h. Ap. 274 ὦ ξεῖνοι, π 241 309 τ 36 χ 101 154 ω 373 h. Merc. 334 ὦ πάτερ, ρ 152 τ 165 262 336 583 ὦ γύναι αἰδοίη Ὀδυσῆος |, τ 383 ὦ γρηῦ, χ 35 ὦ κύνες, h. AD. 169 ὦ κοῦραι, h. AP. [1] ὦ ἄνα cf. 348, h. Merc. 254 ὦ παῖ, ρ 375 ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα cum synizesi legendum cf. Eust. 1824, 37, ThierschGr. § 146,7, Bekk. H. Bl. I 36, 18, La Roche H. U. 5 a, de codd. scriptura v. La Roche ad l., *Ι* 252 *Λ* 765 *Μ* 322 *Ο* 472 *Π* 628 ν 154 h. Merc. 282 ὦ πέπον, *Ν* 120 ὦ πέπονες, *Β* 79 (ἀθ.) *Ι* 17 *Κ* 532 *Λ* 276 587 *Ρ* 248 *Χ* 378 *Ψ* 457 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες |, *Β* 110 *Ζ* 67 *Ο* 733 *Τ* 78 ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος |, *Ε* 529 601 *Η* 191 *Κ* 204 *Μ* 269 *Ο* 651 661 *Ρ* 415 421 ι 408 κ 174 190 (vs. 189 interpolatus est) 226 λ 344 μ 154 208 320 π 346 400 σ 36 52 414 υ 245 322 φ 152 χ 70 132 248 262 ω 426 ὦ φίλοι, γ 103 211 δ 204 ν 228 ξ 149 ο 260 π 91 ρ 593 χ 367 ω 400 ὦ φίλ' cf. ξ 113, γ 375 ρ 17 h. Merc. 202 ὦ φίλος. — bis ponitur ὦ *Ζ* 55 *Ρ* 238 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, cf. sch. V, Eust. 624, 50. — 2) inseritur orationi *Ζ* 164 τεθναίης, ὦ Προῖτ', *Ι* 673 *Κ* 544 εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, *Π* 422 αἰδώς, ὦ Λύκιοι, *Φ* 394 τίπτ' αὖτ', ὦ κυνάμυια, *Ψ* 19 179 χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, γ 43 εὔχεο νῦν, ὦ ξεῖνε, δ 371 ι 273 ν 237 νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, η 342 ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, κ 281 πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, v. l. αὔτως v. sch. V, λ 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, λ 93 τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε, Zenodotus αὔτως v. sch. H, ν 59 χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, ξ 80 ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, ξ 145 τὸν μὲν ἐγών, ὦ ξεῖνε, ο 151 χαίρετον, ὦ κούρω, ρ 583 καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλεια |, *Δ* 158 σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές. — interponitur ὦ inter appositum vel attributum et substantivum ipsum θ 408 σ 122 υ 199 χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, h. AD. [14] χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ, *Δ* 189 αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε |, *Κ* 43 χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, *Ρ* 716 πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε |, δ 26 ξείνω δή τινε τώδε, διοτρεφὲς ὦ Μ. |, δ 561 σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, δ. ὦ Μ. |, h. 26, 11 καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, πολυστάφυλ' ὦ Διόνυσε |, quibus locis Hermann ad h. AD. 14 interpunctum volt ante ὦ, non bene. — VV. LL. *Ρ* 171 ὢ πόποι, Zenod. ὦ πέπον cf. Ribbeck Philol. 9, 69, *Ψ* 94 ἠθείη κεφαλή, Chamaeleo ὦ θείη κ. v. Ariston., ζ 255 δὴ νῦν, ξεῖνε, v. l. νῦν, ὦ ξ., λ 618 ξ 361 σ 389 υ 351 ἆ, v. l. ὦ, μ 184 ἄγ' ἰών, v. l. ἄγε ὦ, π 44 ἧσο, ξεῖν', v. l. ἧσ', ὦ ξ.

ὢ interiectio est admirationis aut lamentationis E. M. 79, 13 ἡνίκα θαυμαστικὸν λαμβάνεται, βαρύνεται, καὶ χωρεῖ εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, ib. 618, 12 ἔστιν ὤ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα· ὅθεν τὸ ὤμοι, ὅπερ οὐκ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ι, Herod. Cath. Pr. 494, 2 ὅτε δὲ σχετλιαστικόν, ὀξύνεται cf. Phot. Hes. — sequitur aut μοί aut πόποι. 1) ὤ μοι. veteres ὦμοι aut ὤμοι scribunt, volgo ex οἴμοι explicant E. M. 618, 12 οὐκ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ι, ib. 822, 33 ἔστιν ἀναφώνημα λύπης δηλωτικὸν ἐκ τοῦ οἴμοι, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω ὤμοι· εἴρηται γὰρ καὶ οἴμοι δι' ἑνὸς μ. εἰ δὲ γράφεται χωρὶς τοῦ ι, γίνεται ἀπὸ τοῦ ὤ, ὤμοι. τὸ δὲ ὤ σχετλιαστικόν ἐστιν ἐπίρρημα. — τοίνυν ἀπὸ τοῦ ω κατ' ἐπέκτασιν, cf. Choerob. 281, 16, in Cram. AP. III 336, 7 IV 18, 24 παρὰ τὸ οἴμοι cum ι scribitur cf. sch. cod. Coisl. 387 *Α* 149 E. Gud. 578, 34; 579, 1 6, E. Or. 171, 4, Hes., ὤμοι sine ι scribunt Apoll. de adv. 536, 28 (cf. Schoemann op. IV, 246) id. pron. 42 C, Cram. ep. 450, 3, Suid. dativum pronominis in ὤμοι inesse volgo negant veteres, ἐπέκτασιν agnoscunt, decepti locis velut ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; ubi evanuit vis pronominis. ex recentioribus ὤμοι scribunt Baeumlein (cf. praef. Il. p. XL) Dindorf, Duentzer, ceteri ὤ μοι, cf. etiam La Roche H. U. 188, Z. f. oestr. G. 1865, 103, T. Z. 11, Friedlaender JJb. 79, 803. — ponitur in initio versus et orationis. *Α* 149 ὤ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε v. Naegelsbach, *Α* 414 λ 216 ὤ μοι, τέκνον ἐμόν, *Δ* 370 *Θ* 152 (v. sch. BL) ὤ μοι, Τυδέος υἱέ, *Η* 96 ὤ μοι ἀπειλητῆρες, *Π* 49 ὤ μοι, διογενὲς Πατρόκλεις, *Σ* 18 ὤ μοι, Πηλέος υἱέ, *Ω* 201 ὤ μοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ', ε 408 ὤ μοι, ἐπεὶ κτλ., ν 168 ὤ μοι, τίς κτλ., ο 326 ὤ μοι, ξεῖνε. — accedit genit. exclamativus υ 209 ὤ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος cf. Weidenkaff, nonnulla ad syntaxin Homeri p. 1. — accedit ἐγώ oblitterata

vi dativi *Α* 404 *Π* 433 *Ρ* 91 *Σ* 6 *Φ* 553 *Χ* 99 ε 356 465 ζ 119 ν 200 *ὤ μοι ἐγώ* (*ἐγών*) cf. Eust. 1096, 13, cf. 1128, 3. — ad *ἐγώ* apponitur etiam adiectivum *Ω* 255 *ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος*, ε 299 *ὤ μοι ἐγὼ δειλός*, bis ponitur *Σ* 54 *ὤ μοι ἐγὼ δειλή, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια* |, insuper additur genit. exclamativus τ 363 *ὤ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος*. — 2) *ὢ πόποι*. accentum abnormem vocis *πόποι* (nam in interiectione exspectaveris *ποποῖ*) veteres omnes testantur, volgo *ὦ π.* scribunt, sed v. Valcken. ad Adoniaz. p. 404. *πόποι* alii pro interiectione habuerunt velut Aristarchus (recte), alii „o di" interpretati sunt Scytharum aut Dryopum vocem esse contendentes cf. Theogn. ap. Bekker an. p. 1433, Cram. ep. 447, 20, Apoll. Lex. 169, 30, E. M. 823, 24, E. Gud. 579, 56, Hes., Apoll. de adv. 537 568, schol. Dion. gr. 946, Eust. 98. 41, sch. B *Χ* 297, BL *Ο* 287, HV et E α 32, Plut. de aud. poet. VI p. 22 C, Meineke Anal. Al. 128, Duentzer Z. f. A. 1837, 421, Baeumlein Z. f. A. 1851, 359, Moser Heidelb. Jb. 1853, 687, Naegelsb. ad *Α* 254, Nitzsch ad α 32, Lehrs Ar.[2] 118—120, La Roche TZ. 7. est *ὢ πόποι* interiectio mirantis vel indignantis vel dolentis. ponitur a) ab initio versus et orationis *Α* 254 *Β* 157 272 337 (v. Nican.) *Ε* 714 *Η* 124 455 (*ἀθ.* v. Ariston.) *Θ* 201 352 427 *Ο* 185 286 467 (v. l. *ὢ πέπον* v. sch. A) *Π* 745 (v. Eust. 1048, 28) *Ρ* 629 *Σ* 324 *Υ* 293 344 *Φ* 54 229 420 *Χ* 168 297 373 *Ψ* 103 782 α 32 253 δ 169 333 (v. Friedlaend. anall. 482) 663 ε 286 ι 507 κ 38 λ 436 (v. sch. H cf. La Roche) ν 140 172 383 ο 381 π 364 ρ 124 248 454 σ 26 φ 102 131 249 h. Merc. 219 309. — b) ab initio versus, non orationis *Ν* 99 *Ξ* 49 *Ρ* 171 (ubi Zenod. *ὢ πέπον* scripsit v. Did. cf. Ribbeck Philol. 9, 69) et ν 209 ubi Bekker II damnavit 200—8 cf. Meister Philol. 8, 8, Kammer Einheit d. Od. 552 v. etiam Ameis ad l. et ad ν 383.

Ὠγυγίη Calypsus insula. η 244 *Ὠ. τις νῆσος ἀπόπροθι εἰν ἁλὶ κεῖται* ζ 172 *νῆσον ἐπ' Ὠγυγίης* ψ 333 *Ὠγυγίην νῆσον* α 85 [η 254] μ 448 *νῆσον ἐς Ὠ.* ubi per septem annos Ulixes invitus retentus atque ita ex luce terrae remotus est, ut nemo nisi dei ubi esset scirent. cf. α 48 δ 556 sq. ε 13 sq. η 259. Itaque Preller in Gr. Myth.[3] II 458 haud inepte nostrum ‚Venusberg' conferre videtur. Eius amoenitatem lepide descripsit poëta ε 55 sq. 156 241. Quae de situ dicit sunt haec: α 49 sq. *νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης*, quae media pars maris esse videtur. Deinde ad insulam *τηλόθ' ἐοῦσαν* (ε 55) Mercurius a Iove missus ita pervenit, ut Pieriam transvolaret multasque undas maris percurreret ε 50 sq. Atque Calypso, quod deus ipsam adiret mirata est ib. 88. Nam *οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις* (ε 101), *οὔτε τις αὐτῇ μίσγεται οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων* (η 246). *οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι* (ε 559 saep.). Praeterea non tradit, quam in partem Ulixes delatus sit, postquam borea vento a promunturio Malea ad Lotophagos abreptus erat cf. ι 62 sq. 105 sq. Cetera incerta sunt; nam a Solis insula, quae ubi sit non narratur (cf. μ 39 sq. 166 201 sq. 261) vento Zephyro abreptus, sed noto ad Charybdim repulsus est, unde die decimo Ogygiam appellitur (cf. μ 408 427 447). Inde *οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων* (ε 32) cum navigasset, ita ut septentriones a laeva teneret, post diem duodevicesimum montes terrae Phaeaciae item fabulosae conspexit ε 272—280. Haec igitur omnia ficta esse ipse Eratosthenes docet, cum dicit ap. Strab. I p. 23 med. *Ὅμηρον δὲ μήτε εἰδέναι ταῦτα, μήτε βούλεσθαι ἐν γνωρίμοις τόποις ποιεῖν τὴν πλάνην*, quem secutus Aristarch. in schol. ad δ 556 *δῆλον κἀκ τούτου, ὅτι ἐξῴκισται ἡ νῆσος* (Calypsus). *ἐπεὶ τί ἐκώλυε τὸν Μενέλαον οὕτως ἔχοντα περὶ Ὀδυσσέα καὶ πόλιν ὅλην χαρίσασθαι ἐθέλοντα ναῦν πέμψαι καὶ σῶσαι τον φίλον.* cf. Lehrs, Arist.[2] p. 247 sq. cum adn. Düntzer, d. homer. Fragen p. 110 sq. Itaque si et haec spectaveris et quae ipse poëta narrat, sequitur erravisse et eos qui insulam veram esse opinarentur, et qui tabulam geograph. qualem ille sibi fingeret, quatenus ad has regiones pertinet, delineare studerent, ut Strab. p. 26 in. Callimachus ap. eundem VIII 299 s. f. *τὴν μὲν Γαῦδον Καλυψοῦς νῆσόν φησιν* Plin. qui prope Lacinium promunturium in hist. nat. III 10 96 ed. Detl. Plut. Mor. p 948, 58 Voss, myth. Briefe vol. I p. 153 sq. Völcker, hom. Geogr. p. 120 sq. Nitzsch, zur Od. vol. II p. 13. Origo vero vocis incerta est. v. Et. M. 820, 37 *πᾶν τὸ ἀρχαῖον ὠγύγιόν φασιν* cf. Eust. 1393, 31 God. Hermann. op. VII 249 Benfey WL. I 161. alii undam sive aquam intellegunt cf. Buttmann, Mythol. I 206 sq. Nitzsch l. l. II 15 Sonne in KZ. XV p. 110 adn. Windischmann, Ursagen p. 5, cui oblocutus est Kuhn in KZ. IV p. 88 al. Hartung Rel. d. Gr. II 53 adn. 50. Ex lingua Phoenicum ducitur ap. Müllenhof, deutsche Alt.kunde p. 61 sq. cf. adn. ad l. l. p. 498. Et alias terras vel urbes ita appellatas notat Steph. Byz. s. v. et s. *Αἴγυπτος*.

ὧδε (ex *ὥσδε* ab *ὅδε* Benf. W. I 402 Kissling KZ. 17, 198) sic, nunquam ap. Hom. hic vel huc ut ap. recentiores. — 1) refertur ad res quae aspectui vel omnino sensui loquentium subiectae sunt. Ita ponitur proprie *δεικτικῶς* *Ν* 326 *νῶιν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ* sch. BL *οὕτως ὡς ἔχεις νῦν ὁρμῆς*, *Σ* 392 *Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε*, Apoll. Lex. 170, 21 *κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τάσσεται. ἐπὶ δὲ τοῦ „Ἥφαιστε, πρ. ὧ." οὕτως ἀκούει, πρόελθε οὕτως ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, μηδὲν ἀναβαλλόμενος*, Ariston. *οὕτως ὡς ἔχεις, οὐδὲν ὑπερθέμενος*, paraphr. *πρόελθε οὕτως* cf. sch. PMF ζ 218, ρ 447, Eust. 1149, 6 Bekker H. Bl. II 38, 29 H *ὧδε* h. l. huc significare putat, Buttmann A. Gr. § 116 a. 24 praeterea etiam α 182 ρ 545 *Μ* 346 β 28 cf. Doederl. ad *Κ* 537, Voss hy. Cer. 116, sed v. Lehrs Ar.[2] 70 sq. 379 sq., ρ 544 *ἔρχεό μοι, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧ. κάλεσσον* |, *Δ* 574 *εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧ.* |, *Β* 439 *ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧ. κατὰ στρατὸν Ἀχαιῶν* | *ἴομεν*, *Δ* 372 *οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὧ. φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν* |, *Κ* 91 *πλάζομαι ὧδ'* cf. sch. BL, *Μ* 409 *τί τ' ἄρ' ὧ. μεθίετε ἀλκῆς;* | *Ξ* 481 *ἀλλά ποθ' ὧ. κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες* |, *Ρ* 75 *νῦν σὺ μὲν ὧ. θέεις ἀκίχητα διώκων* |; *Φ* 380 *οὐ γάρ ἔοικεν* | *ἀθάνατον θεὸν ὧ. βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν* |, *Ω* 362 *πῇ, πάτερ, ὧδ' ἵππους* - *ἰθύνεις* | *νύκτα δι' ὀρφναίην*; *Ω* 398 *ἀφνειὸς μὲν ὅ γ' ἐστί, γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧ.* |, α 182 *νῦν δ' ὧ. ξὺν νηὶ κατήλυθον* sch. MQ *οὕτως ὡς ὁρᾷς, ὡς ἰδιώτης, οὐχ ὡς ἐπέβαλε βασιλεῖ* cf. EMQV, Apoll. synt. 72, 16, cf. etiam h. AP. 293 ubi v. Baumeist., β 28 *νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε;* δ 159 (*ἀθ.*) *νεμεσσᾶ-*

ται - | ωδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν |, cf. sch. HMQR, ε 339 τίπτε τοι ὧ. Ποσειδάων - | ὠδύσατ' ἐκπάγλως; ψ 100 168 οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧ. γυνὴ τετληότι θυμῷ | ἀνδρὸς ἀφεσταίη, Κ 537 αἲ γὰρ δὴ Ὀδυσεὺς καὶ - Διομήδης | ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο - ἵππους | sc. ut ii, quos nunc audimus, h. Merc. 308 ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧ. χολούμενος ὀρσολοπεύεις; | ib. 406 πῶς ἐδύνω - δύω βόε δειροτομῆσαι, | ὧ. νεογνὸς ἐὼν καὶ νήπιος, Ο 513 ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι | ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσίν Ariston. ἡ δ. ὅ. τὸ ὧδε ἀντὶ τοῦ οὕτως cf. sch. V, Φ 358 οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὧ. πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην |, ι 447 κριὲ πέπον, τί μοι ὧ. διὰ σπέος ἔσσυο μήλων | ὕστατος; Υ 212 οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισι | ὧ. διακρινθέντε μάχης ἐξαπονέεσθαι | ubi refertur ad ἐπ. γε ν., h. Cer. 116 γυναῖκες - | τηλίκαι, ὥς σύ περ ὧ., v. Baumeist. — magis gradum indicat, ut sit adeo Ε 897 εἰ δέ τεν ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀίδηλος |, Ζ 99 οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧ. γ' ἐδείδιμεν, Ahrens Philol. 9, 26 h. l. et Γ 442 deletum volt γ', cf. O. Meyer Qu. Hom. 133, Ο 293 οὐ γὰρ ἄτερ γε | Ζηνός - πρόμος ἵσταται ὧ. μενοινῶν |, Π 206 ἐπεί ῥά τοι ὧ. κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ |, Υ 332 τίς σ' ὧ. θεῶν ἀτέοντα κελεύει | ἀντία Πηλείωνος - μάχεσθαι; Φ 589 σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις, | ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής; | α 236 ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην |, γ 125 οὐδέ κε φαίης | ἄνδρα νεώτερον ὧ. ἐοικότα μυθήσασθαι | sch. BT ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ ὧδε ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ζ 25 τί νύ σ' ὧ. μεθήμονα γείνατο μήτηρ; | ψ 214 οὕνεκα σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα | ut nunc cf. 207. — 2) refertur non quidem ad id ipsum temporis punctum, quo quis loquitur, sed tamen ad res, quas cum modo viderimus vel audiverimus, praesentes dici possunt sensu latiore Β 258 εἰ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧ. |, Massiliensis ὕστερον αὖτις, Sinopensis ὡς τὸ πάρος περ, Philemo ἐν Δαναοῖσιν cf. sch. A et B, Ζ 349 ἐπεὶ τάδε γ' ὧ. θεοὶ κακὰ τεκμήραντο |, Λ 656 τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν; | Ψ 46 οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧ. | ἵξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω |, β 185 οὐδέ κεν Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης |, γ 376 εἰ δή τοι νέῳ ὧ. θεοὶ πομπῆες ἕπονται |, ι 403 τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧ. βόησας |, ξ 139 οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον | ἤπιον ὧ. ἄνακτα κιχήσομαι, ὁππόσ' ἐπέλθω |, h. Merc. 453 οὔπω τί μοι ὧ. μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέλησεν, ρ 587 οὐ γάρ πού τινες ὧ. — ἀνθρώπων | ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται |, σ 224 πῶς νῦν, εἴ τι ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν | ἥμενος ὧ. πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς; | v. Faesi, π 71 τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ; | — inter se respondent ὧδε et ὡς Γ 300 ὧ. σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος |, Γ 442 οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧ. γ' ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν | - ὡς κτλ. cf. Ξ 315, Ζ 478 δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι | παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν, | ὧ. βίην τ' ἀγαθόν, Φ 430 τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί, | εἶεν - ὧ. τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες ὡς κτλ., δ 141 οὐ γάρ πώ τινά φημι ἐοικότα ὧ. ἰδέσθαι | - ὡς κτλ. cf. τ 380, de hiatu v. Ahrens Philol. 6, 28, τ 350 οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧ. | ξείνων - φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα, | ὡς σύ κτλ. — φ 196 εἴ ποθεν ἔλθοι | ὧ. μάλ' ἐξαπίνης καί τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι voce ὧ. cogitatum quasi repraesentatur. — ad solum gradum refertur in re praeterita Γ 224 οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες sc. non sic, ut ante auditum feceramus, v. sch. AL, cf. de versu Friedlaend. anall. 474. — est: tam certe quam Σ 464 αἲ γάρ μιν θανάτοιο - ὧ. δυναίμην | νόσφιν ἀποκρύψαι ὡς κτλ. — 3) rarius refertur ad sententiam, quae antecessit, ut sit: sicut dictum est. Δ 308 ὧ. καὶ οἱ πρότεροι πόλιας - ἐπόρθουν, | τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες |, v. l. ὡς δέ, Ζ 338 δοκέει δέ μοι ὧ. καὶ αὐτῷ | λώιον ἔσσεσθαι, Η 34 ὧδ' ἔστω, ἑκάεργε, Η [353] ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧ. | v. Ariston., Μ 228 ὧ. χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, Σ 272 αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧ. γένοιτο |, Τ 153 ὧ. τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω |, ubi cum μαχ. coniungendum est, Ω 464 νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη | ἀθάνατον θεὸν ὧ. βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην |, ζ 39 καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἠὲ πόδεσσιν ἔρχεσθ', ω 341 ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας | δώσειν πεντήκοντα, ubi refertur ad 337—9, h. AD. 65 ὧ. δέ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην |, Θ 523 ὧδ' ἔστω, Τρῶες - ὡς ἀγορεύω |, γ 221 οὐ γάρ πω ἴδον ὧ. θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, | ὡς κτλ., ξ 116 τίς γάρ σε πρίατο - | ὧ. μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὡς ἀγορεύεις; | ρ 583 καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον - | οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος ubi if. epexegetice additur. — etiam arctius iungitur cum sententia antecedente Κ 70 ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα· ὧ. που ἄμμιν | Ζεὺς ἐπὶ γιγνομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν | sc. ut nobis et ipsis laborandum sit, de hiatu v. Ahrens Philol. 6, 27, Μ 346 359 τάχα τῇδε (κεῖθι) τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος. | ὧ. γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί Ariston. ad 359 ἡ δ. περιεστ. ὅ. Ζηνόδοτος γράφει κεῖσε γὰρ ἔ., οὐχ ὑγιῶς εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον· δεῖ γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. δεῖ δὲ γράφειν ὧδε· τὸ γὰρ λεγόμενόν ἐστιν, οὕτως ἐπεβάρησαν ὥστε χρείαν ἔχειν ἡμᾶς συμμαχίας cf. id. ad 346, Ribbeck Philol. 9, 52. — 4) refertur ad ea quae sequuntur. sequitur volgo sententia primaria ἀσυνδέτως adiuncta Α 181 ἀπειλήσω δέ τοι ὧ. |, Α 212 Θ 401 Ψ 410 672 π 440 τ 487 φ 337 ὧ. γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ (καὶ μὴν) τετελεσμένον ἔσται | cf. Θ 454, Δ 176 καί κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων, ὥς scribendum proposuit Grashof A. Schulz. 1831, 515, Β 271 (v. sch. A) Γ 297 (v. Ariston.) 319 Δ 81 Η 178 201 Ρ 414 Χ 372 β 324 δ 769 ϑ 328 κ 37 ν 167 ρ 482 σ 72 400 υ 375 φ 361 396 ψ 118 ὧ. δέ τις εἴπεσκε, Η 300 ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν cf. Μ 317, ζ 275 (ἀθ.) καί νύ τις ὧδ' εἴπῃ κακώτερος ἀντιβολήσας cf. sch. HQ, Β 802 σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧ. γε ῥέξαι | v. l. ὧ. δέ, ubi non refertur ad sententiam γάρ particula adiunctam 803 (Ameis, Nitzsch ad κ 226) sed ad 805 cf. Pfudel Beitr. z. Synt. d. Causalsaetze b. Ho. p. 8, Λ 765 ἦ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν cf. 785 (ἀθ.) v. Ariston., μ 217 σοὶ δέ - ὧδ' ἐπιτέλλομαι cf. ρ 9, Η 76 ὧ. δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω |, h. Cer. 459 τὴν δ' ὧ. προσέειπε Ῥέη, Μ 217 ὧ. γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι, χ 215 ὧ. γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀίω |, Σ 266 πιθέσθε μοι· ὧ. γὰρ ἔσται |, Ω 661 εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι - | ὧ κέ μοι ῥέζων - κεχαρισμένα θείης |, β 111 σοὶ δ'

ὠ. *μνηστῆρες ὑποκρίνονται*, sch. B *τὸ ὠ. ἀντὶ τοῦ οὕτως*, ϵ 342 360 ζ 258 *ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι* (*ἔρξω, ἔρδειν*) sch. H ε 342 *ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔρδε*, ξ 273 *ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὠ. νόημα* | *ποίησ'* v. l. *τοῦτο* v. sch. Vind. 56, rec. Bekk., Duentzer, π 117 *ὠ. γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων* |, ζ 289 *ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος*, v. Nitzsch, Aristarchus *ὦκ'* v. sch. H, quem sequuntur Ameis, Duentzer, Kayser, τ 312 *μοὶ ωδ' ἀνὰ θυμὸν ὀίεται, ὡς ἔσεταί περ* |, ω 461 *καὶ νῦν ὠ. γένοιτο*. — sententia primaria *ἀσυνδέτως* adiungitur ad ὠ. *δέ οἱ* (*μοι*) *φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι* ε 474 ο 204, sequitur *ὄφρα* c. opt. *Π* 652, if *N* 458 *Ξ* 23 κ 153 σ 93 χ 338 ω 239 (etiam ζ 145 *ὠ. δε* v. l. est pro *ὣς ἄρα*). praeterea if. sequitur *Θ* 415 *ὠ. γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, ᾗ τελέει περ*, | *γυιώσειν κτλ.*, *N* 55 *σφῶιν δ' ὠ. θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν*, | *αὐτώ θ' ἑστάμεναι κτλ.*, cf. sch. V, *Ω* 780 *ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς* | *πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλεν* -, | *μὴ πρὶν πημανέειν κτλ.* — v. l. post σ 111 nonnulli inseruerunt *ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων* |. — Herod. Cath. Pr. 496, 24; 497, 1, E. M. 820, 42, E. Gud. 575, 53 57, Hes., Apoll. de adv. 590, 24; 616, 16, Eust. 792, 2; 1408, 42; 1048, 43. — differt ab *οὕτως* ut *ὅδε* ab *οὗτος* v. sub his vocc. cf. Windisch Curt. St. 2, 256, Funk ueb. d. Gebr. d. Pron. *οὗτος μ. ὅδε* b. Ho. Neubrandenburg 1860, Hentze Philol. 27, 515.

ᾠδή (ex *ἀοιδή* ubi v.) cantus, carmen. h. AD. [20] *πάντῃ γάρ τοι, Φοῖβε, νόμος βεβλήαται ᾠδῆς* | corruptela laborat, de variis coniecturis cf. Baumeist., h. Cer. 494 30, 18 *πρόφρονες* (*πρόφρων δ'*) *ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὀπάζειν* (*ὄπαζε*) | in versu qui sequitur est *ἀοιδῆς*, h. 32, 2 *Μοῦσαι - ἵστορες ᾠδῆς* |. — ϑ 248 pro volg. v. l. est ap. sch. ν 119 *δαίς τε μέλει κίθαρίς τε καὶ ᾠδαί*. — Choerob. 281, 11 Bekker an. 709, 16, Herod. Cath. 311, 5, E. M. 820, 56, E. Gud. 576, 44, Hes., Philem. 213, 310, Eust. 1380, 60; 1710, 62, Lob. el. II 125, La Roche H. U. 211.

ὠδίνω (*ὠδίς*) gravibus doloribus crucior, fortasse proprie huc et illuc versor doloribus cruciatus („winde mich vor Schmerz") ι 415 *Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν*. — inprimis partus doloribus crucior, parturio a) abs. *Λ* 269 *ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα* |. — b) c. acc. h. AD. 45 *ὠδίνουσα Ἑκηβόλον*, Latona. — Herod. Cath. Pr. 451, 1, Orth. 462, 9, E. Gud. 576, 1, Hes. *ὠδίνει· τίκτει ἢ ἐγκυμονεῖ*, Eust. 843, 46; 1637, 25 expl. *ἐπὶ τόκῳ ἀλγεῖν*.

ὠδίς (origo incerta cf. Benf. W. II 206, Doed. Gl. 33) dolor parturientis. *Λ* 271 *εἰλείθυιαι*, | - *πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι*, h. AD. 92 *Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις* | *ὠδίνεσσι πέπαρτο*. — Choerob. 281, 10 18, E. M. 821, 5 8 *ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ ὀδύνη*, E. Gud. 576, 9, Suid., Phot., Zonar. Lex. 1882, Hes., Eust. 843, 46. nominativi forma *ὠδίν* recentiorum est (*ὠδίνω*).

ὠθέω (*ὠθ* ex *ϝοθ* ortum videtur cf. skt. vadh, zd. vad Bopp Gl., Pott E. F.^{1} I 251, Benf. W. I 254 Ebel KZ. 4, 166, Curt. Et.^{4} 260, Temp. Mod. 137, Verb. d. gr. Spr. I 116 373 378, Fick W.^{2} 179 188, Leskien dig. 23 L. Meyer KZ. 23, 56) *Τρῶες* ante *ὤσαντο* producitur *Π* 592 in caesura semiseptenaria Duentz. JJb. 95, 365, O. Meyer Qu. Ho. 39, syllaba posterior vocum *ἐμεῦ* et *ἄνω* non corripitur ante *ὦσας* et *ὤθεσκε* *Φ* 398 λ 596. — act. prs. ind. *ὠθεῖ* γ 295, ipf. *ὦθει* *Φ* 241, *ἐώθει* h. Merc. 305, iter. *ὤθεσκε* λ 596, ao. *ὦσα, ὦσας, ὦσε(ν), ἔωσε* *Π* 410 cf. E. M. 351, 48 (*ἀπέωσε* ι 81), *ὦσαν*, ci. *ὤσῃ*, opt. *ὤσαιμεν*, if. *ὦσαι*, iter. *ὤσασκε* λ 599. — med. ao. *ὤσατο, ὠσάμεθ', ωσαντο*, opt. *ὤσαιτο, ὤσαισθε*, if. *ὤσασθαι*. — trudo, protrudo, pello, impello. A. act. 1) c. acc. pers. *O* 694 *τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθεν* | *χειρὶ μάλα μεγάλῃ*, ita Aristarchus, v. l. *ὦρσεν* v. Did., cf. Schuster Z. f. G. 1868, 893, Naegelsb. H. Th.^{2} 21, *B* 744 *τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε* Pirithous Centauros, *E* 835 *Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε, χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'*, Minerva, sed ictu teli *E* 19 *ὦσε δ' ἀφ' ἵππων* sc. Phegeum, *Δ* 143 320 *Πείσανδρον* (*Θυμβραῖον*) *μὲν ἀφ' ἵππων ωσε χαμᾶζε* |, *Y* 461 *ἄμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ. ἵ. ὦσε χ.* |, *Y* 489 *ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε* sc. Areithoum, *N* 193 *ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα*, | *ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ* sc. *Ἕκτορα*, *Π* 863 *τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός* |, *Δ* 535 *E* 626 *οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα - ὦσαν ἀπὸ σφείων* | sch. L *ἔμφασιν ἔχει τὸ ὦσαν ἐπὶ ἀνδρείου. κυλίειν γὰρ ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω, ὠθεῖν δὲ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω* cf. Eust. 505, 30. *N* 148 *οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν* | *νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν* - | *ὦσαν ἀπὸ σφείων* sc. Hectorem, cf. *N* 688, *Π* 569 *P* 274 *ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες - Ἀχαιούς* |, *Θ* 336 *οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο - ὦσαν Ἀχαιούς* |, *Π* 45 *ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀυτῇ* | *ωσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο* cf. *Λ* [803] ubi medium usurpatur, *Π* 410 *κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε* sc. Thestorem, cf. Hoffmann Unters. 4, 24. — *Φ* 241 *ὦθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος* sc. Achillem, *ἐν σ.* cum *πίπτων* iungendum est, *Φ* 235 *ὦσε δὲ νεκρούς* | Scamander. — 2) c. accus. rei *Φ* 398 *ἔγχος ἑλοῦσα* | *ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας* cf. sch. B, *E* 854 *τό γε* (sc. *ἔγχος*) *χειρὸς ἑλοῦσα - Ἀθήνη* | *ὦσεν ὑπὲκ δίφροιο ἐτώσιον ἀιχθῆναι* | ubi *ὑπὲκ δ.* melius cum *ἀιχθ.* iungitur quam cum *ὦσεν* (Ameis) v. Franke ad l., *O* [668] *τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη* | cf. Schoemann op. III 5, *A* 220 *ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε - ξίφος*, de Zenodoto v. Ariston., *Ξ* 494 *ἐκ δ' ὦσε γλήνην* v. s. v. *ἐκ* 1) cf. Hoffmann Unters. 2, 11, *E* 694 *ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ - ὦσε θύραζε* | - *Πελάγων* v. s. v. *ἐκ* II, Hoffmann l. c., Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 19, λ 596 (*ἀθ.*) *σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε* | *λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον* v. sch. HT, cf. Eust. 1702, 15, ι 488 *χείρεσσι λαβὼν - κοντὸν* | *ὦσα παρέξ* sc. *νῆα*, χ 20 *θοῶς δ' ἀπὸ εἷο τράπεζαν* | *ὦσε ποδὶ πλήξας*, λ 599 *ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος* sc. *λᾶαν*, v. l. *ὤθεσκε*, h. AP. 204 *ἐπὶ ῥίον ὦσεν Ἀπόλλων* | *πετραίης προχοῇσιν* v. s. v. *ἐπί* I c, h. AD. 73 *μή* - | *ποσσὶ καταστρέψας ὤσῃ ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν* | Apollo me, Delum, h. Merc. 305 *ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χερσὶν ἐώθει* | *σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐελμένον* fascias, quibus humeri erant constricti, quo expeditior incederet, sursum versus aures trudebat v. Hermann. — *E* 308 *ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος*, Ptolemaeus *ἄπο* sed v. Herod., cf. s. v. *ἀπό* I, Hoffmann Unters. 4, 23, Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 29, *P* 618 *ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας* | *ὦσε δόρυ* v. s. v. *ἐκ* 1), Hoffmann Unters. 2, 11, *N* 138 *ὀλοοίτροχος* - | *ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς - ὤσῃ* |, γ 295 *ἔνθα Νότος - κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ* | cf. Eust. 1469, 10. —

B med. semper in obiecto sunt homines, significat: (a me) propello. Λ [803] ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ | ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο cf. Π 45 (act.) v. Ellendt ueb. d. Einfl. d. Metr. p. 14, v. l. ὤσεσθε, Ζ 62 ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ | - Ἄδρηστον, Θ 295 προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς |, Π 592 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' Ἀχαιούς |, Π 655 ὄφρ' - | ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα - | ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, Ε 691 ὄφρα τάχιστα | ὤσαιτ' Ἀργείους, Μ 420 οὔτε ποθ' - Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναιτο | τείχεος ἄψ ὤσασθαι cf. Hentze Philol. 28, 519, Ο 418 οὐδ' ἐδύναντο | οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι - | οὔθ' ὁ τὸν ἄψ ὤσασθαι. — v. l. est ι 154 ὦσαν pro ὦρσαν. — Cram. AO. II 425, 27, E. Gud. 577, 19, Hes., Eust. 1790, 59 (ἀν-, ἀπ-, δι-, a ϝοθ rad. etiam ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων, εἰνοσίφυλλος).

ὦκα (ex ὠκεϝα instrumentali explicat Kissling KZ. 17, 200, ex ὠκνα Fritsch Curt. St. 6, 109, sed cf. G. Meyer Philol. Anz. 6, 1) prior syllaba in arsi est praeter ο 555. — cito. Α 402 ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς - Ὄλυμπον |, Α 447 τοὶ δ' ὦ. θεῷ - ἑκατόμβην | - ἔστησαν, Β 26 63 Ω 133 νῦν δ' (ἀλλ') ἐμέθεν ξύνες ὦ. | Nauck Mél. Gréco-Rom. II 403 his locis ἦκα volt scriptum, sine iusta causa, Β 244 τῷ δ' ὦ. παρίστατο - Ὀδυσσεύς |, Ε 88 ποταμῷ - | χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦ. ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας | ubi cum partic. iungendum est, Η 337 ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦ. | πύργους, Η 410 πυρὸς μειλισσέμεν ὦ. | sc. νέκυας, Ι [416] οὐδέ κέ μ' ὦ. τέλος θανάτοιο κιχείη | v. Ariston. cf. Lehrs Ar.² 334, Κ 350 ὁ δ' ἄρ' ὦ. παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν |, Λ 354 Ἕκτωρ δ' ὦχ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, Ν 671 Π 606 ὦ. δὲ θυμός | ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, Ξ 418 ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦ. χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν | ita Chia et Massiliensis, Aristarchus ὠκύ v. Did. et Ariston. cf. Kayser Philol. 18, 675, Ο 156 ὅττι οἱ ὦχ' ἐπέεσσι - ἀλόχοιο πιθέσθην |, Π 38 ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', Π 531 ὅττι οἱ ὦχ' ἤκουσε - θεὸς εὐξαμένοιο |, Π 672 ὕπνῳ καὶ θανάτῳ - οἵ ῥά μιν ὦ. | θήσουσ' ἐν Λυκίης - δήμῳ | cf. 682, Ρ 614 εἰ μὴ Κοίρανος ὦ. ποδώκεας ἤλασεν ἵππους |, Ρ 678 καί τέ μιν ὦ. λαβὼν ἐξείλετο θυμόν |, Σ 527 τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦ. δ' ἔπειτα | τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας, Τ 196 Ταλθύβιος δέ μοι ὦ. - | κάπρον ἑτοιμασάτω, Φ 261 τὸ δ' ὦ. κατειβόμενον κελαρύζει sc. ὕδωρ, Ψ 364 οἱ δ' ὦ. διέπρησσον πεδίοιο, | νόσφι νεῶν, **ταχέως** v. Duentzer, Ψ 375 ὦ. δ' ἔπειτα | αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι | cf. 758, Ω 37 τοί τέ μιν ὦ. | ἐν πυρὶ κήαιεν, β 295 ὦ. δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν - πόντῳ |, δ 586 ρ 149 ἀθάνατοι, τοί μ' ὦ. - ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν |, ζ 289 ξεῖνε, σὺ δ' ὦχ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ita Aristarchus, alii ὧδ', quos sequuntur Bekk., Dind., La Roche v. sch. H, ζ 317 αἱ δ' ὦ. λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα |, κ 178 428 μ 222 οἱ δ' ὦ. ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο | de hiatu v. Ahrens Philol. 6, 14, Hartel H. St.² 62, sch. HT κ 178 δοκεῖ ἐναντίον εἶναι τοῖς ἠθυμηκόσι τὸ ὦκα· διὸ ἔν τισι τὸ οὕτω φέρεται, κ 206 κλήρους δ' ἐν κυνέῃ - πάλλομεν ὦ. | v. l. πάλλον ἑλόντες, μ 71 καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦ. βάλεν - ποτὶ πέτρας |, μ 427 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦ., ξ 33 συβώτης ὦ. ποσσὶ κραιπνοῖσι μετασπών | ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, ο 472 ἐς λιμένα - ἤλθομεν ὦ. κιόντες |, ο 555 τὸν δ' ὦ. προβιβάντα πόδες φέρον, ρ 329 ὦ. δ' ἔπειτα | νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας, σ 39 ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦ. |, φ 50 πετάσθησαν δέ οἱ ὦ. | sc. θύρετρα, ω 413 ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦ. κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ |, ω 430 πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὦ. ἱκέσθαι |, Bekker II ex coni. ὦκ' ἀφικέσθαι, h. Ven. 137 πέμψαι δ' ἄγγελον ὦ. μετὰ Φρύγας, h. Cer. 58 σοὶ δ' ὦ. λέγω νημερτέα πάντα |. ib. 60 ὦ. σὺν αὐτῇ | ἤϊξ', ib. 171 ὦ. δὲ μητρὶ | ἔννεπον κτλ., ib. 317 τὸ μεσηγὺ διέδραμεν ὦ. πόδεσσιν |. — adicitur μάλα Β 52 444 β 8 (v. sch. MQS) τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦ. | sch. L Β 52 πάνυ σπουδαίως, διὰ τὸ εὐπειθές cf. BL ad Β 444, Β 785 Γ 14 μ. δ' ὦ. διέπρησσον πεδίοιο |, Ε 903 μ. δ' ὦ. περιτρέφεται κυκόωντι sc. γάλα, sequitur ὣς ἄρα καρπαλίμως κτλ., Η 417 τοὶ δ' ὁπλίζοντο μάλ' ὦ. |, Ο 444 μ. δ' ὦ. βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει |, Ο 482 μ. δ' ὦ. θέων Αἴαντι παρέστη |, Ρ 190 θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους, | ὦ. μάλ', οὔ πω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών |, Ρ 278 μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν | Αἴας, Ρ 717 ὑποδύντε μάλ' ὦ. | νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου, Υ 141 μ. δ' ὦ. διακρινθέντας ὀίω | ἄψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, Φ 284 τῷ δὲ μάλ' ὦ. Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη | στήτην ἐγγὺς ἰόντε, Ψ 389 μ. δ' ὦ. μετέσσυτο ποιμένα λαῶν |, γ 157 αἱ δὲ μάλ' ὦ. | ἔπλεον cf. 176, ζ 304 ὦ. μ. μεγάροιο διελθέμεν, μ 17 μάλ' ὦ. | ἦλθ' ἐντυναμένη, ξ 352 μ. δ' ὦ. θύρηθ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων |, ο 182 οἱ δὲ μάλ' ὦ. ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες sc. ἵπποι, ρ 255 μ. δ' ὦ. δόμους ἵκανεν ἄνακτος |, υ 27 μ. δ' ὦ. λιλαίεται ὀπτηθῆναι |, χ 99 112 βῆ δὲ θέειν (φέρων), μ. δ' ὦ. - πατέρ' εἰσαφίκανεν, χ 146 βῆ δ' ἴμεναι, μ. δ' ὦ. φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκεν |, h. Cer. 172 ἡ δὲ μάλ' ὦ. | ἐλθούσας ἐκέλευε καλεῖν. — dubitatur de μ 108 ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος ὦ. | νῆα παρεξελάαν, ubi ὦ. iungendum videtur cum πεπλ., v. Nitzsch, μάλα ad ὦ. referunt Doederl. lect. Hom. II 9, Poekel Bem. z. Od. 6, Duentzer, cum ἀλλά coniungit Nitzsch. — VV. LL. Γ 155 ὦκα pro ἦκα scripserunt Zenodotus et Crates v. Ariston. et Nican. cf. Ribbeck Philol. 9, 66, Κ 359 αἶψα, v. l. ὦκα v. sch. A, δ 338 ρ 129 ὁ δ' ἔπειτα, v. l. ὁ δέ τ' ὦκα v. La Roche. — Bekker an. 1096 Κλειτορίων - ὦκα ταχέως, cf. Herod. Cath. Pr. 488, 13; 495, 13, Jo. Al. 29, 2, Cram. ep. 448, 8, Apoll. Lex. 170, 27, E. M. 812, 12, E. Gud. 577, 21, Hes., Suid., Eust. 86, 31.

Ὠκαλέην Β 501. Ὠ. πολύπυρον hym. in Ap. Pyth. [64]. Boeotiae oppidum, haud procul a lacu Copaide situm, sub imperio Penelei et Leiti erat (Β 594). cf. Strab. IX 410 s. f. ἡ δὲ Ὠ. μέση Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενίου ἑκατέρου τριάκοντα σταδίους ἀπέχουσα· παραρρεῖ δ' αὐτὴν ποτάμιον ὁμώνυμον. cf. Steph. Byz. qui de origine nominis addit: ἐκλήθη δὲ οὕτως διὰ τὸ συντόμως πορεύεσθαι ἐκ Θεσπιῶν εἰς Θήβας. Hac aetate nullum exstat illius vestigium. v. Bursian, Geogr. v. Gr. I 234 O. Müller, Orchom. 69 482 Buchholz, hom. Real. I a p. 184.

Ὠκεανόνδε hym. XXI 16. hym. III 68 ἠέλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανόνδε. aliter poëta in Il. et Od. rem expressit v. infra et schol. A ad Η 422 Lehrs, Ar.² p. 175.

Ὠκεανός deus ac fluvius. κ 139 δ 568 [λ 158]. — hym. V 5 κούρῃσι σὺν' Ὠκεανοῦ βαθυκόλποις ψ 347 ἀπ' Ὠ. χρυσόθρονον ἠριγένειαν ὦρσεν sc. Ἀθήνη, ἵν' ἀνθρώποισι φόως φέροι ω 11 Ὠ. τε ῥοάς Ξ 245 ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠ.

ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται — Ψ 205 ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα | Αἰθιόπων ἐς γαῖαν Π 151 λ 21 παρὰ ῥόον Ὠ. Σ 402 περὶ δὲ ῥόος Ὠ. | ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος μ 1 ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠ. | νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης Τ 1 Ἠὼς - ἀπ' Ὠ. ῥοάων | ὤρνυτ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν cf. χ 197 παρ' Ὠ. ῥ. - ἐπερχομένη. Γ 5 (γέρανοι) πέτονται ἐπ' Ὠ. ῥ. - Πυγμαίοισι φόνον - φέρουσαι hym. IV 227 παρ' Ὠ. ῥοῇς ἐπὶ πείρασι γαίης Σ 240 (ἠέλιον Ἥρη) πέμψεν ἐπ' Ὠ. ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι Ε 6 ἀστέρ' ὀπωρινῷ - λελουμένος Ὠκεανοῖο hym. XXXII 7 ἀπ' Ὠ. λοεσσαμένη χρόα καλὸν sc. Σελήνη Σ 489 ε 275 (ἄρκτος) οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠ. κ 508 νηΐ δ' Ὠ. περήσῃς Υ 7 οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο Σ 399 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου Ὠ. υ 65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἁ. Ὠ. Σ 607 ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠ. ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος Φ 195 Διὶ ἰσοφαρίζει - οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠ. Ξ 311 πρὸς δῶμα βαθυῤῥόον Ὠ. λ 13 ἡ νηῦς ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυῤῥόου Ὠ. hym. III 185 (ἠὼς) ὤρνυτ' ἀπ' Ὠ. βαθυῤῥόου Η 422 cf. τ 434 (ἠέλιος) ἐξ ἀκαλαῤῥείταο β. Ὠ. οὐρανὸν εἰσανιών — Θ 485 ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο ψ 244 ἠῶ - | ῥύσατ' ἐπ' Ὠ. sc. Ἀθήνη κ 511 νῆα - κέλσαι ἐπ' Ὠ. βαθυδίνῃ Ξ 201 302 ὀψομένη πείρατα γαίης — Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν Α 423 ἐς Ὠ. μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας λ 639 (νῆα) κατ' Ὠ. ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο. Ac deus quidem, quem Hypnos Ξ 244 in numero θεῶν αἰειγενετάων reponit, ex Homeri sententia omnium rerum deorumque origo est Ξ 201 246 302 cf. Porphyrium in schol. A ad Ξ 246 ἐπεὶ ἐξ ὑδάτων αἱ αὐξήσεις ὑπάρχουσιν. πῶς οὖν Ἡσιόδου (theog. 216) πάντων εἰπόντος γεγενῆσθαι τὸ Χάος, Ὅμηρός φησιν Ὠκεανόν; ῥητέον οὖν ὅτι ἕκαστος μὲν εἴρηκεν ὡς ἐβούλετο, Ὅμηρος δὲ φιλοσοφώτερον· τὸ γὰρ ὕδωρ πάντων ἡ ζωὴ καὶ προέχει τῶν τεσσάρων στοιχείων, ὅθεν καὶ Πίνδαρος ἄριστον αὐτό φησιν. quare veteres laudant poëtam cf. Plato. Cratyl. p. 402 Theaet. p. 152 E. cf. Schoemann, comparat. theogon. Hesiod. cum Hom. in ind. schol. Gryph. 1847 p. 6 sq. Heyne ad Ξ 246 Preller, gr. Myth.[3] I 26 sq. Welcker, Götterl. I 292 Nägelsbach, hom. Theol. p. 72 sq. Uxorem autem ei dedit poëta Tethyn, quae ipsa quoque ad aquae naturam pertinere videtur, quae cum coniuge Iunonem domo receptam nutrivit; ac domus aedificata erat in extremis finibus terrae Ξ 200 sq. 301—311. Eidem nominatim nonnulli tribuuntur liberi, Perse, Circae et Aeetae mater, κ 139, Eurynome Σ 399 multae nymphae, quae cum Proserpina ludentes finguntur cf. hym. V 418—424 cum v. 5. Deum esse potentissimum et ex epitheto μέγα σθένος et ex vv. Ξ 244—247 cognoscitur, ubi Hypnos omnes deos atque adeo Oceanum sese facile somno oppressurum esse dicit, Iovem non audere, quo loco ut saepius dei et fluvii natura misceri atque confundi videtur; legitur enim ἄλλον μέν κεν ἐγώ γε θεῶν αἰειγενετάων ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ. De deo cf. Preller, gr. Myth.[3] I 26 sq. 445 sq. Welcker, Gött. I 286 292 Nägelsbach, hom. Theol.[1] p. 72 sq. Völcker, hom. Geogr. p. 99 sq. Friedreich, Real. p. 660 sq. Sonne in KZ. XV 116 Gottfr. Hermann, op. II 174 sq. Deinde Oceanum fluvium fingit poëta, cum eum dicat ποταμόν, βαθύῤῥοον etc. eumque expressis verbis distinguit et separat a mari, quod πόντος, ἅλς, θάλασσα, πέλαγος nominatur cf. μ 1 sq. λ 11 sq. κ 505 sq. schol. A ad Υ 7 ἡ διπλῆ ὅτι ποταμὸν καὶ οὐ θάλασσαν τὸν Ὠκεανὸν παραδίδωσιν. a quo omnes fluvii et totum mare, omnes fontes et putei originem habent Φ 195 sq. cf. schol. A ad l. ἡ διπλῆ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν οὐκ ἔγραφε· γίνεται δὲ ὁ Ἀχελῷος πηγὴ τῶν ἄλλων πάντων. ἔστι δὲ καθ' Ὅμηρον ὁ Ὠκεανὸς ὁ ἐπιδιδοὺς πᾶσι τὰ ῥεύματα. διὸ καὶ κατὰ τιμήν φησιν „οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο". cf. Lehrs, Ar.[2] p. 174. In libris vero Odysseae κ 508 sq. λ 11 sq. μ 1 sq. Oceanus aditu quodam cum mari est coniunctum, qui ad occasum solis spectare videtur; eo autem pervenit Ulixes, cum vento borea a Circae insula profectus esset (κ 507). Num eodem spectet locus υ 65 ἐν προχοῇς Ὠκεανοῖο dubitatur cf. s. προχοαί. Sed ex iis quae Circe dicit κ 508 δι Ὠκεανοῖο περήσῃς sq. de fluvii latitudine, ut Völcker, hom. Geogr. p. 94 collatis vv. λ 11 sq. μ 1 sq. voluit, nihil concludi potest cf. s. περάω et Ameis-Hentze Anh. ad κ 508. neque loco λ 20—21 νῆα ἐκέλσαμεν· — αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο ᾔομεν κτλ. adiuvamur. Tametsi concedamus poëtam cum Oceanum fluvium animo fingeret, eundem traici dixisse. Haec enim omnia ita leviter adumbrata sunt, ut ipsi poëtae expressa illorum locorum imago in mente non fuisse videatur. Ibidem sunt ἄλσεα Περσεφονείης κ 509 sq. et Λευκὰς πέτρη et Ἠελίοιο πύλαι et δῆμος Ὀνείρων ω 11 sq. ibidem Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος λ 14 sq. Haud procul ab Oceano ponuntur et Elysium δ 568 et Hades λ 21 sq. et Tartarus, ubi Kronos et Iapetos sedent „ad extremas terrae fines" Θ 478 sq. Ad eiusdem ripas incolunt Aethiopes fabulosi Α 423 Ψ 205, Pygmaei Γ 6, Aurora et Tithonus hym. IV 228, pascebatur Ἅρπυια Ποδάργη Π 150. Eius in undis erat specus, quo Vulcanus a Thetide, quae Σ 36 ἐν βένθεσσιν ἁλός habitans fingitur, et ab Eurynome occultabatur Σ 402. Terram vero, cuius litora extrema aluit, ex omnibus partibus Oceanus circumdare videtur. Nam ex eo et sol et omnes stellae uno arcto excepto (Σ 489 ε 275) oriuntur, eodem submerguntur cf. l. supra l. et Arist. in schol. A ad Μ 239 ἡ διπλῆ ὅτι δύο διαστάσεις οἶδεν Ὅμηρος κοσμικὰς ἀνατολὴν καὶ δύσιν. id. ad Η 422 ἡ δ. ὅτι αὐτὸς μὲν ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνατέλλειν καὶ εἰς Ὠκεανόν φησι καταδύεσθαι τὸν ἥλιον. ὁπόταν δὲ πρόσωπον ἡρωϊκὸν εἰσάγῃ ὑπὲρ γῆν καὶ ὑπὸ γῆς· τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. cf. ib. ad Θ 485 Λ 735. Deinde grues cum eius ripas petunt, in meridiem avolare dicuntur Γ 3 sq. Idem num ad septentriones terram alluerit, non commemoratur; sed Vulcanus in clipeo Achillis extremo cum Oceanum expressit, toti terrae eundem circumdedisse videtur Σ 607 sq. Praeterea quid viri docti de fluvio Oceano Hom. iudicarint v. ap. Strab. I p. 2 sq. 4 Eust. 514, 32 saep. Steph. Byz. Voss, über d. Ok. in Gött. Magaz. d. Wiss. I part. 2 Pfau in Pauly Real. V 811 sq. Völcker, hom. Geogr. p. 93 sq. Buchholz, hom. Real. Ia p. 54 sq. Friedreich, Real. p. 28 sq. ed. carm. Hom. — Derivant alii nomen ab ὠκύς, alii ad aquam referunt cf. Et. M. 821, 18 schol. AB ad Ε 6 schol. Byz. ad Aeschyl. Prom. 309 Eust. 514, 36 God. Hermann

l. l. p. 174 Böttcher zur Hom. Hes. Wortforsch. progr. Dresden 1848 p. 25 Benfey WL. I 161; II 343 Pott in KZ. V 262 Lottner ib. XI 166 Sonne ib. XV 116 Pictet, orig. Ind. eur. I 116 cum Kuhnii adn. in KZ. IX 240. Ex lingua Phoenicia ducit Kiepert, Alte Geogr. p. 29 cum adn. 1 (= Kreis?).

ὠκύαλος (Lobeck ad Ai. 708, proll. 91 per paragogen ex *ὠκύς* factum putat cum veteribus, *ἅλς* in parte posteriore inesse putant Duentzer *μ* 182, Heerdegen comp. 31, alii, *ἅλλομαι* Doed. Gl. 180, cf. etiam Schuster Z. f. G. 14, 463) celer, velox. *Ο* 705 *νεός - ὠκυάλου* Herod. *ἐψίλωσαν τὸ α, παραγωγὴν δεξάμενοι καὶ οὐ σύνθεσιν, καὶ οὕτως ἡ παράδοσις ἐπείσθη. καὶ τάχα ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆς λέξεως σημαίνεται,* E. M. 821, 25 *ὠκυάλου, ἐπὶ νηός. ἡ ἁλὸς γενικὴ ἐπὶ μεν κυρίων συντιθεμένη ψιλὸν ἀποφέρει τὸ πνεῦμα, οἷον Εὐρύαλος. ἐπὶ δὲ ἐπιθέτου τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα, ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ὕφαλος, πάραλος. Εἰ οὖν καὶ τοῦτο ἐπίθετον ὂν* (Lehrs *ἐπιθετικόν*), *ὤφειλε δασύνεσθαι, εἴπερ ἦν σύνθετον· νῦν δὲ παραγωγὴν ἔλαβε τῆς ἁλὸς κατὰ παρολκὴν κειμένης. διὸ* (Lehrs *ἄλλοι*) *ἐψίλωσαν τὸ α παραγωγὴν ἐκδεξάμενοι καὶ οὐ σύνθεσιν,* cf. etiam sch. V ad l., *μ* 182 *ο* 473 *ὠ. νηῦς* | sch. V *ὠκεῖα. παραγώγως,* v. l. est *ο* 473 *ὠκύπορος.* Apoll. Lex. 170, 28 explicat *ἡ ταχεῖα,* Hes. *ὠκεῖα, ταχεῖα, ταχύπλους.* id. habet *ὠκυάλα πέτρα* (correxit Lob. ad Ai. 708 *ὠκύαλα πτερά*)· *ὠκέα παραγώγως. ὡς ὠκίαλος ναῦς,* cf. Suid., La Roche H. T. 416, Lehrs Ar.² 309 sq. 318 a.

Ὠκύ-αλος *θ* 111 Phaeax quidam. cf. Lehrs, Ar.² 458 Friedländer, Homonymie in Jahrb. f. Phil. 1855 vol. 71 p. 538 Fick, Personen. p. 90 100.

ὠκύ-μορος (Heerdegen comp. 48, Berch comp. 14) celerem mortem habens. 1) pass. qui immatura morte perit *Α* 417 *νῦν δ' ἅμα τ' ὠ. καὶ ὀιζυρὸς περὶ πάντων* | *ἔπλεο* Thetis Achillem alloquitur cf. *Σ* 95 *ὠ. δή μοι, τέκος, ἔσσεαι,* *Σ* 458 *υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ* Herod. *ἐκτὸς τοῦ ι τὸ ἐμωκυμόρῳ. συνεκτέθλιπται γὰρ τῷ ω τὸ ι* cf. sch. B, est synizesis, *Α* 505 *υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων* | *ἔπλετ', α* 266 *δ* 346 *ρ* 137 *πάντες κ' ὠ. τε γενοίατο πικρόγαμοί τε* | proci. — 2) act. subitam mortem afferens *Ο* 441 *ἰοί* | *ὠ.*, sch. BL *οἱ ταχέως τὸν μόρον τοῖς εἰς οὓς ἐμπέσωσι τελειοῦντες,* cf. Eust. 1024, 57, *χ* 75 *ἰῶν ὠ.* vituperat hunc usum Geppert Urspr. II 139 sed v. Schuster ueb. d. crit. Benutz. d. hom. Adi. 13. — Herod. Cath. Pr. 233, 31, Cram. epim. 448, 18, E. M. 396, 37, E. Gud. 557, 36; 578, 2, Hes. *ὠκύμοροι· ταχυθάνατοι. οἱ ἀώρῳ θνήσκοντες θανάτῳ* cf. Suid. Haupt z. Lachm. Betr. 100.

ὠκυ-πέτης (ex *ὠκύς* et *πετ* stirpe v. *πέτομαι* Curt. Et.⁴ 210, Berch comp. 20, skt. âçupatvan comparat Pott KZ. 6, 267) celeriter volans. *Θ* 42 *Ν* 24 *ἵππω* | *ὠκυπέτα,* significantur equi Iovis et Neptuni Hes. *ὀξέως πετομένω* cf. E. M. 786, 7, Suid., Ellendt ueb. d. Einfl. d. Metr. 8 a. 5.

ὠκύ-πορος (Berch comp. 20) cito vehens. *Κ* 308 320 *Ν* 110 *δ* 708 *νηῶν ὠ.* cf. *Μ* 156 *Ν* 58 sch. Paris. 2681 *Κ* 306 *τῶν ταχειῶν, ἐχουσῶν πορείαν ὠκεῖαν κτλ.*, h. 33, 7 *ὠ. τε νεῶν,* *Α* 421 488 *Β* 351 *Κ* 442 *νηυσί(ν) - ὠκυπόροισιν* cf. sch. Paris. 2767 *Α* 421, *ε* 176 *νῆες* - | *ὠ.*, *ξ* 230 *ὠ. νέεσσιν* |. — v. l. est *ὠκύπορος* *ο* 473 pro *ὠκύαλος.* — Herod. Cath. Pr. 233, 31, E. Gud. 578, 1, Hes., Schuster Z. f. G. 14, 465.

ὠκύ-πος (Berch comp. 14, Clemm comp. 161) de forma nominativi cf. *ἀελλόπος, ἀρτίπος* Herod. Cath. Pr. 188, 24, E. M. 681, 1, Ahrens Ho. Formenl.² § 19 a. 3. — celeres pedes habens. ubique de equis *Ε* 296 *Θ* 123 315 *Ψ* 304 *ἵπποι* | *ὠ.* cf. *Κ* 569 *Μ* 51 *Π* 368 Ariston. ad *Ψ* 304 *ἡ δ. ὅ. κοινότερον κατακέχρηται τῷ ἐπιθέτῳ· ἐπιφέρει γοῦν βάρδιστοι θείειν* cf. Schnorr de Carolsfeld JJb. 91, 807, *Θ* 129 h. AP. 93 *ἵππων* | *ὠ.* cf. *Κ* 535 *σ* 263 h. AP. 87, ex quibus locis *Θ* 129 *σ* 263 *ἵππων* non equos solos significat, sed currum cum equis, cum addatur *ὢν - ἐπέβησε* et *ἐπιβήτορας,* cf. Duentz. Abh. 300, *Β* 383 *ἵπποισιν - ὠκυπόδεσσιν* | cf. *Ψ* 504, *Ε* 732 h. 28, 14 *ἵππους ὠ.* cf. *ψ* 245. — E. Gud. 478, 15, Friedlaend. 2 hom. Woerterverz. 797, Schuster ueb. d. stabilen Beiw. 11.

ὠκύ-πτερος (Berch comp. 14, lat. accipiter comparat Pott KZ, 8, 101, sed v. Pauli ib. 18, 27) celeres alas habens. *Ν* 62 *ἴρηξ ὠ.* Hes. *ταχέως πετόμενος. ἢ εἰς ὀξὺ ληγούσας πτέρυγας ἔχων* cf. Suid.

Ὠκυ-ρόη καλυκῶπις hym. in Cer. 420 ex Paus. IV 30, 4 a Ruhnken. restituta. cf. Baumeister, hym. Hom. ad l. l. Bücheler, hym. Cereris Hom. ad l. l. Nympha, Oceani filia cf. v. 5. Hesiod. th. 360 Lehrs, Ar.² 463 Fick, Personen. p. 90 133 Welcker, Götterl. III 64.

ὠκύ-ροος (Heerdegen comp. 42, Berch, comp. 20) celeriter fluens. *Ε* 598 *ὠ. ποταμῷ,* *Η* 133 *ὠ. Κελάδοντι,* Strabo *Ἀκίδοντι,* Aristarchus *κελάδοντι* v. Ariston. et sch. D, cf. Lehrs Ar.² 241 sq., Koechly de Il. carm. disp. V, 18, Franke ad l. — Hes. *ταχέως ῥέοντι* cf. Suid. — de *ρ* simplici v. La Roche H. U. 61, Hartel H. St.² 17.

ὠκύς (a rad. ak cf. skt. âçus, lat. ocior, lit. asztrùs, ksl. ostrŭ Pott W. I 520, Joh. Schmidt d. Wurzel ak Weim. 1865, Fick W.² 19, 421 433, Benf. W. I 160, Curt. Et.⁴ 130, Roehl qu. Hom. 12 sq. — cum superl. *ὤκιστος* cf. skt. âçishtha, zd. âçista) fem. sing. nom. ubique *ὠκέα,* superl. *ὠκύτατον* *θ* 331, *ὤκιστος* *Ο* 238 *Φ* 253 *Χ* 325, adv. *ὤκιστα* *χ* 77 133. — A. posit. *θ* 329 *κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν* |. 1) tribuitur pro epitheto a) animantibus *π* 468 *ἄγγελος ὠ.*, | *κῆρυξ,* h. Cer. 407 *μοὶ Ἑρμῆς ἦλθ' - ἄγγελος ὠ.* | *παρ' - Κρονίδαο,* *Τ* 295 *Φ* 211 *Χ* 188 229 *Ψ* 218 *Ω* 621 *ὠ. Ἀχιλλεύς* |, *Α* 58 84 148 215 364 489 *Ι* 196 307 606 643 *Λ* 112 607 *Π* 48 *Σ* 78 97 187 *Τ* 55 145 198 419 *Φ* 222 *Χ* 14 260 344 *Ψ* 92 776 *Ω* 138 559 649 751 *πόδας ὠ. Ἀχιλλεύς* | cf. La Roche H. St. p. 18. Duentzer Abh. 511, *ν* 260 *Ὀρσίλοχον πόδας ὠ.*, *Β* 786 *Ε* 368 *Λ* 195 *Ο* 168 200 *Σ* 166 183 196 *Ω* 95 h. AD. 107 *ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις* |, *Β* 790 795 (*ἀθ.*) *Γ* 129 *Θ* 425 *Λ* 199 210 *Σ* 202 *Ω* 87 188 *ποδήνεμος ὠ. Ἶρις* |, cf. Hoffmann Qu. Ho. II 40, *Ο* 172 *ὠ. Ἶρις,* de hiatu (antecedit *διέπτατο*) cf. Ahrens Philol. 6, 28, *Ψ* 198 *ὠ. δ' Ἶρις* | *ἀράων ἀίουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν,* La Roche *ὠ.* h. l. ad praedicatum referendum censet. — *Ο* 238 *Π* 583 *ἴρηκι* - | *ὠκέι,* Bekker II l. priore scripsit *ὠκεῖ* v. La Roche H. U. 71, Roehl Qu. Ho. 12, de hiatu l. posteriore (sequitur *ὅς τ'*) v. Ahrens Philol. 4, 594 a., Hartel H. St.² 58, *Ε* 257 *Θ* 88 *Κ* 474 520 *Π* 370 380 833 866 *Ψ* 373 *γ* 496 *ὠκέες ἵπποι* |, *Δ* 500 *Η* 240 h. AP. 84 *ἵππων ὠκειάων* | cf. *Η* 15, *Γ* 293 *Ε*

240 261 275 *Θ* 254 402 416 *Κ* 527 *Λ* 127 760 *Μ* 62 (pro *ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους* v. l. est ap. Eust. *ἐλαύνετε μώνυχας ἵ.*) *Ο* 259 *Π* 148 *Ρ* 465 *Σ* 244 *Ψ* 294 516 *Ω* 14 *γ* 478 *δ* 28 *ὠκέας ἵππους* | cf. *Ν* 536 *Ξ* 430, *ζ* 104 *ὠκείῃς ἐλάφοισι.* — b) inanimis *Λ* 478 *ὠ. ὀιστός* |, *Ε* 395 *ὠ. ὀιστόν* | cf. *φ* 416, *Ε* 106 112 187 278 *Ξ* 407 *Χ* 292 *βέλος ὠ.*, cf. *Λ* 397 *φ* 148, *φ* 138 165 *ὠ. βέλος*, *Θ* 197 *ι* 101 *νηῶν - ὠκειάων* |, *η* 34 *νηυσὶ θοῇσιν - ὠκείῃσιν* | ubi Schuster Z. f. G. 14, 464 *ν. θ.* in unam notionem coaluisse putat (Schnellsegler), ad quam accedat *ὠκ.*, vix recte, v. s. v. *θοός* cf. Schneidewin ad Soph. Ai. 708, h. AD. 155 *νῆάς τ' ὠκείας.* — h. Merc. 553 *Θριαί - ὠκείῃσιν ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν.* — c) h. Merc. 43 *ὠ. νόημα* v. Baumeist. ad l. — 2) ponitur in praedicato *η* 36 *τῶν νέες ὠκεῖαι ὡς εἰ πτερὸν ἠὲ νόημα* | cf. sch. BET ad l., Ariston. ad *Ο* 80. — *Ψ* 880 *ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο* Ariston. *ἡ δ. ὅ. ὠκὺς ἀντὶ τοῦ ὠκέως, ὅ ἐστιν εὐθέως* cf. Friedlaend. p. 30 et sch. B ad l., *μ* 374 (*ἀθ.* v. Ariston. ad *Γ* 277) *ὠκέα δ' ἠελίῳ - ἄγγελος ἦλθεν* | *Λαμπετίη* sch. H *ἐν πολλοῖς, ὠκὺς δ' Ἠελίῳ, ἵν' ᾖ ὠκὺς ἄγγελος.* — B. superl. 1) adiect. *Ο* 238 *ἴρηκι - | ὠκέι φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν* |, *Φ* 253 *αἰετοῦ - | ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤ. πετεηνῶν* |, *Χ* 325 *ἵνα τε ψ. ὤ. ὄλεθρος* |, *θ* 331 *Ἄρηα, | ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν.* — 2) adv. *χ* 77 133 *βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο* |. — VV. LL. *Λ* 400 *ἤχθετο γὰρ κῆρ*, v. l. *ὠκέας ἵππους* v. sch. A, *Ξ* 418 *ὦκα*, Did. *Ἀρίσταρχος ὠκύ*, Ariston. *ἡ δ. ὅ. ὠκὺ γραπτέον εἴτε ἐπιθετικῶς εἴτε κατὰ μεσότητα ἀντὶ τοῦ ὠκέως, ὡς ὀξὺ δὲ κωκύσασα* (*Σ* 71) cf. Friedlaend. Ar. p. 30, *Ψ* 533 *ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους*, Zenodotus *ἐ. ὠκέας ἵ.* v. Ariston. cf. Duentz. Zenod. 120. — in univ. cf. Herod. Cath. Pr. 237, 2, Apoll. Lex. 170, 27, cod. Coisl. *A* 58, Choerob. 280, 18, Cram. epim. 430, 7; 445, 17, AP. IV, 18, 18, E. M. 821, 21, E. Gud. 577, 28, Hes., Suid., Ellendt ueb. d. Einfl. d. Metr. p. 17 (*ὦκα, ὠκύ-αλος, -μορος, -πέτης, -πορος, -πος, -πτερος, -ροος, Ὠκαλέη?, Ὠκύαλος, Ὠκυρόη*).

ὠλένη (lat. ulna, goth. aleina, ahd. elina Curt. Et.^{4} 377 544, Pott E. F.^{1} I 117, Benf. W. II 305, Fick W.^{2} 342 485 626, Christ. L. 232) ulna, cubitus. h. Merc. 388 *τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένῃ* sch. BL *Γ* 121 *ὠλέναι λέγονται τὰ ἄνω τῶν πήχεων*, Bekker. an. 1096 *Κλειτορίων - ὠλέναι βραχίονες*, Hes. *οἱ πήχεις τῶν χειρῶν καὶ βραχίονες* cf. Apoll. Lex. 170, 30, Herod. Cath. Pr. 329, 19, Orth. 426, 10, E. M. 328, 13; 821, 37, E. Gud. 366, 55; 578, 6 9, E. Or. 169, 24, Hes., Suid., Eust. 46, 16, Daremberg la médecine dans Homère p. 17 (*ἐπωλένιος, λευκώλενος, Ὤλενος?, Ὠλενίη πέτρη?*).

Ὠλενίη. *B* 617 *πέτρη τ' Ὠλενίη* *Λ* 756 *πέτρης τ' Ὠλενίης.* Epeorum urbs, in monte sita, Epei autem ex Aetolia demigrasse videntur: etiam *Ὤλενος* appellabatur et postea Achaeorum erat. cf. Hesiod. fr. ap. Strab. VIII p. 342 med. Bursian, Geogr. v. Gr. II 322 323 adn. ib. I 126 131 Müller, Dor. I 417 sq. Welcker, Cycl. p. 330 Curt. Pel. I 429 sq. 451 adn. 9—12, ubi et testimonia veterum et virorum doctorum sententiae sunt collecta. de forma *πέτρη Ὠ.* cf. Strab. qui IX 396 de Athenis: *τὸ δ' ἄστυ αὐτὸ πέτρα ἐστὶν ἐν πεδίῳ περιοικουμένη*, unde Curt. l. l. p. 451 adn. 9 *πέτρην* esse acropolin collegit. Steph. Byz. *Ὤλενος πόλις Ἀχαΐας* (cf. Hesych.) *καὶ Αἰτωλίας. Αἰσχύλος Καρσίν „τὴν ἀπεινὴν ζαθέαν Ὤλενον. — κέκληται δὲ ἀπὸ Ὠλένου τοῦ Διός, ὡς Ἴστρος ἐν Αἰγυπτίων ἀποικίαις „τῶν δὲ Δαναΐδων Ἀναξιθέας καὶ Διὸς Ὤλενον γενέσθαι τὸν ἄρξαντα τῶν Ὠλενίων.* At Strab. VIII 386 *ὁ ποιητὴς τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλένου οὐ μέμνηται* ib. 341 *πέτρην δ' Ὠλενίην εἰκάζουσι τὴν νῦν Σκόλλιν*, cui assentiri videtur Buchholz, hom. Real. Ia 237, recte oblocutus est Curt. Pel. l. l. et II 38.

Ὤλενος, Aetolorum urbs ap. Hom. sub imperio Thoantis erat. *B* 639 *Ὤλενον.* cf. Strab. X 460 *κατὰ δὲ τὴν Αἰτωλίαν ἦν Ὤλενος, ἧς ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ μέμνηται Ὅμηρος, ἴχνη δὲ αὐτῆς λείπεται μόνον ἐγγὺς τῆς Πλευρῶνος ὑπὸ τῷ Ἀρακύνθῳ* ib. 451 *τὴν Ὠ. ὁμωνύμως τῇ Ἀχαϊκῇ λεγομένην Αἰολεῖς κατέσκαψαν, πλησίον οὖσαν τῆς νεωτέρας Πλευρῶνος, τῆς δὲ χώρας ἠμφισβήτουν Ἀκαρνᾶνες.* Assentiuntur Bursian, Geogr. v. Gr. I 131 Kruse, Hellas II 2 p. 247 Forbiger, A. Geogr. III p. 900 adn. 50. paullo aliter Leake, N. Gr. I 128 154. Conditor urbis, quae cum cognominis sit Epeorum urbi in finibus Achaiae et Elidis sitae, ipsa quoque olim Epeorum fuisse videtur, nominatur ap. Steph. Byz. Olenus, Iovis filius, de qua re v. Bursian l. l. I 125 sq. 131; II 322.

ὠλεσί-καρπος (Clemm comp. 30 107 115, Berch comp. 9 18, Schoenberg comp. 34 63, Herzog JJb. 101, 298 Dietrich KZ. 14, 61) frugiperda. *κ* 510 *ἰτέαι ὠ.* | sch. BQ *σημείωσαι ὅτι ἄκαρπα φυτὰ εἶπεν εἶναι ἐν τῷ ἄλσει τῆς Περσεφόνης, διὰ τὸ νεκροῖς προσήκειν*, BQV *ἀποβάλλουσι γὰρ τὸ ἄνθος πρὶν πεπανθῇ* (recte). *ἢ ἐπεὶ οἱ πίνοντες τὸ ἄνθος ἄγονοι γίγνονται* cf. HTV, Cram. epim. 204, 1, Hes., Suid., Eust. 1667, 20, Theophr. hist. pl. III, 1, 4 *τὴν ἰτέαν προκαταβάλλειν πρὸ τοῦ τελείως ἁδρῦναι καὶ πέψαι τὸν καρπόν· διὸ καὶ τὸν ποιητὴν οὐ κακῶς προσαγορεύειν αὐτὴν ὠ.* cf. id. caus. pl. II 9, 14, Plin. H. N. XVI, 26 ocissime autem salix amittit semen antequam omnino maturitatem sentiat, ob id dicta Homero frugiperda cf. Buchholz Flora Hom. 18, Buchholz Ho. Real. I 2, 239 et Doed. Gl. 2159, qui tamen non recte *ὠ.* etiam ad *αἴγειροι* refert.

ὦλκα (nominativum *ὦλξ* finxerunt grammatici. ex rad. *ϝελκ* v. s. v. *ἕλκω*, cf. *αὖλαξ*, dor. *ὦλαξ*, att. *ἄλοξ* pro *ὀϝλακς*, *ἀϝλακς* v. Brugman Curt. St. 4, 145, ksl. vlĕka, lit. velkù Benf. W. II 315, Peters dig. 14, Curt. Et.^{4} 136 563, Fick W.^{2} 397, id. KZ. 21, 13, Leskien dig. 12 15, Legerlotz KZ. 10, 370, Walter ib. 11, 433, Pott E. F.^{2} II 422, W. III 281) accus. solus ap. Hom. legitur: sulcum. *Ν* 707 *ἱεμένω κατὰ ὦ.* sc. *βόε*, sch. BL *λέγει τὴν αὔλακα* cf. Paris. 2767, Eust. 956, 10, Hoffmann Qu. Ho. II 39, *σ* 375 *εἰ ὦ. διηνεκέως προταμοίμην* | sch. H *παρὰ τὸ ἕλκεσθαι κτλ.* Bekker II utroque l. *ϝῶλκα* scripsit. — Herod. Cath. Pr. 396, 9, Apoll. Lex. 170, 31, E. M. 821, 35, Zonar. Lex. 1885, E. Or. 120, 15; 171, 1, sch. Apoll. Rhod. *B* 396, Suid., Philem. 215, 312, Lob. el. I 233, II 76, parall. 111.

ὠμηστής (*της* suffixo ex *ὠμός* et *ἔδω* formatum Heerdegen comp. 33, Berch comp. 5 8 17, Lob. parall. 450) 1) proprie: qui cruda carne vescitur *Λ* 454 *οἰωνοί* | *ὠ.* Herod. *Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων δὲ ὡς κομῆται, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν λέξιν. ἄμεινον δὲ λέ-*

γειν ὅτι τὰ εἰς στης λήγοντα, τῷ η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα ὀξύνεται, ἑρπηστής, ὀρχηστής. οὕτως οὖν καὶ τὸ ὠ., *X* 67 κύνες - | ὠ., cf. Herod. et sch. BV, *Ω* 82 ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι cf. Herod., mire sch. V τοῖς ὠμοῖς ἐσθιομένοις· νῦν γὰρ περὶ τῶν μικρῶν ὁ λόγος. — 2) transl.: crudelis *Ω* 207 ὠ. καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, Achilles, sch. BM ὠμὸς καὶ ἄγριος καὶ αἱμοπότης. — Apoll. Lex. 171, 1, Herod. Cath. Pr. 79, 6, E. M. 822, 5, E. Gud. 578, 53, E. Or. 172, 1, Hes. ὁ ὠμὰ κρέα ἐσθίων, Suid., Philem. 215, 313, Eust. 835, 38, La Roche H. T. 380, Planer Tyrannio 18, Lehrs Ar.[2] 300.

ὠμο-γέρων (Heerdegen comp. 37, Berch comp. 20, Curtius Erläutt.[2] 150) cui cruda est viridisque senectus cf. Verg. A. VI, 304. *Ψ* 791 ὠμογέροντα δέ μίν φασ' ἔμμεναι, Ulixem Ariston. ἡ δ. ὅ. ἅπαξ ἐνταῦθα ὠμογέροντα εἶπεν, sch. AB τὸν μὴ καθηψημένον ὑπὸ τοῦ γήρως. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν ἑψηθέντων μέν, οὐ μὴν τελείως. καί „ἐν ὠμῷ γήραι θῆκεν“ (ο 356, v. s. v. ὠμός), ὡς καὶ ἐφθὸν τῷ γήρᾳ φησίν, AD οὕτως λέγουσιν ἤτοι τοὺς ἔτι συνεστῶτας καὶ μήπω πάνυ γέροντας, ἀλλὰ πλησίον τοῦ γήρως, ἢ τοὺς πρὸ ὥρας γεγηρακότας (posterior explicatio loco Iliadis non convenit) cf. Apoll. Lex. 171, 7, Cram AP. IV, 194, 3, E. M. 821, 48, Zonar. Lex. 1886, Hes., Suid., Ammon. p. 35 Valck., sch. Eur. Med. 1199, Philem. 216, 314, Eust. 727, 27; 1330, 8; 1762, 17; 1784, 21: 1788, 52, Nauck Aristoph. Byz. fr. p. 88 90 98, Geppert Urspr. I 180 II 71, Dittrich Philol. I 243, Pappenheim Philol. Suppl. II 43.

Ὠμό-δαμος (Fick, Person. p. 109 -δάμος a δάμνημι, Stolz, d. zus.gstzt. Nom. in d. hom. u. hes. G. Klagenfurt 1874 p. 40 a δάσασθαι ducit collato loco *Ψ* 21 ὠμὰ δάσασθαι) daemon domesticus. ep. 14, 10 συγκαλέω - καμίνῳ δηλητῆρας, - Ὠμόδαμόν θ', ὃς τῇδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ πορίζοι.

ὠμο-θετέω (ex ὠμός et θετός adi. verb. verbi τίθημι) crudae carnis particulas impono in femorum partes vel ossa adipe involuta. *A* 461 *B* 424 γ 458 μ 361 μηρούς τ' ἐξέταμον (ἐκ μηρία τάμνον, | πάντα κατὰ μοῖραν), κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν | δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν i. e. ἐπὶ τῶν μηρῶν s. μηρίων Ariston. *A* 461 ἀπὸ τῶν ὤμων ἱερείων ἀπαρξάμενοι ἔκοψαν μικρὸν ἀπὸ παντὸς μέλους, καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὰ μηρία, ὡς δοκεῖν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι· διὸ ἡ δ., cf. ib. sch. BL, Paris. 2767, cod. Coisl. 387, Ariston. *B* 424, sch. E γ 458. — med. ξ 427 ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, | πάντων ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν | sch. BQ οὐχ ὥς τινὲς, τὴν ὠμοπλάτην τοῖς θεοῖς ἐπετίθει (fuerunt enim qui verbum ad ὦμος revocarent cf. Eust. 134, 33) ἀλλά κτλ. cf. sch. V. — Apoll. Lex. 171, 8, Hes., Eust. 1766, 25 38 Ameis ξ 427 medium usurpatum putat, quia Eumaeus non ipse imposuerit carnem, sed imponi iusserit.

ὦμος (skt. ąsas, lat. humerus, goth. amsa Bopp Gl., Pott E. F.[1] II 290, Aufrecht KZ. 1, 283, Curt. Et.[4] 341, Fick W.[2] 12 426. ὦμος ex amsas, graecoital. omsos natum est) de ultima in ὤμοιιν producta *E* 622 *N* 511 *Π* 560 ζ 219 v. Misteli KZ. 17, 130, Ameis append. ad *E* 13. Hartel H. St.[2] 107 sq. — humerus. *E* 16 *Π* 478 ὑπὲρ ω. ἀριστερόν, *K* 373 δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦ., *X* 133 σείων - μελίην κατὰ δεξιὸν ὦ. |, κ 170 οὔ πως ἦεν ἐπ' ὤμου | χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ sc. ἔλαφον, *B* 217 τὼ δέ οἱ ὤμω | κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε Thersitae, *B* 265 μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω |, *Π* 791 *Ψ* 380 μετάφρενον εὐρέε τ' ὤ. |, *P* 126 ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι, ζ 219 ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι, σ 68 φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι | στήθεά τε στιβαροί τε βραχίονες, *E* 7 οἷ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤ. |, *Λ* 812 κατά - ῥέεν ἱδρώς | ὤ. καὶ κεφαλῆς, *N* 385 τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤ. | - ἔχ' ἡνίοχος, *X* 324 ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤ. αὐχέν' ἔχουσιν |, *Ψ* 628 οὐδ' ἔτι χεῖρες | ὤ. ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί |, κ 362 λό' ἐκ τρίποδος - κατὰ κρατός τε καὶ ὤ. |, *B* 259 μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη |, *Γ* 194 εὐρύτερος δ' ὤ. ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι |, *P* 569 ἐν δὲ βίην ὤ. καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκεν | sch. V ταῦτα γὰρ τῶν μελῶν ἐνεργεῖ μάλιστα, ζ 235 ψ [162] τῷ κατέχευε (περίχευε) χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις | cf. ϑ 19. κεφ. et ὤ. sunt locativi v. Capelle dat. loc. 20, τ 246 γυρὸς ἐν ὤμοισιν v. l. ἔην ὤ. v. La Roche, h. Cer. 178 ἀμφὶ δὲ χαῖται | ὤ. αἴσσοντο, et de equo *Z* 510 *O* 267 (ἀθ.) ἀμφὶ δὲ χ. | ὤ. ἀΐσσονται cf. Eust. 1071, 22, *E* 586 ἔκπεσε δίφρου - ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤ. |, *Φ* 269 μὶν - κῦμα - | πλάζ' ὤμους καθύπερθεν, *Ψ* 716 σμώδιγγες - ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤ. | - ἀνέδραμον, ζ 225 ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤ., ϑ 528 μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους |, ρ 35 κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤ. | cf. φ 224 χ 499, ρ 221 πολλῇς φλιῇσι παραστὰς θλίψεται ὤ. |, h. Cer. 279 ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους |. — accus. relationis *Γ* 210 στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤ. |, *Γ* 227 ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤ. |, h. AP. 272 χαίτῃς εἰλυμένος εὐρέας ὤ. |, h. Merc. 90 ἐπικάμπυλος ὤ. | — agitur de volneribus humeris inflictis *Π* 519 βαρύθει δέ μοι ὦ. ὑπ' αὐτοῦ | sc. ἕλκεος, *Δ* 481 ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου - ἔγχος | ἦλθεν cf. *N* 519 *Ξ* 451, *E* 112 βέλος - διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου | cf. 110, *E* 400 ὀιστός | ὤ. ἔνι στιβαρῷ ἐλήλατο, *E* 147 ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου |, *O* 541 βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν, *Π* 289 τοῦ δ' - Θρασυμήδης | ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν, | ὦμον ἄφαρ, ubi ὠ. ex ὀρεξ. pendet, *E* 80 τόν - ἔλασ' ὦμον cf. *H* 16 (v. Ariston.), *Λ* 421 χ 280, *E* 188 μὶν βάλον ὦ. | δεξιόν cf. *Ξ* 450 *Π* 289 σ 95, ρ 462 βάλε δεξιὸν ὦ. | πρυμνότατον κατὰ νῶτον, 468 (equum) ρ 504 (ἀθ.) οὕτος δὲ θρήνυι πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦ. | sch. H οὐκ ἂν οὕτως ἀκριβῶς εἰδείη τὸ βληθὲν μέρος, *O* 341 Δηίοχον βάλε νείατον ὦ. ὄπισθεν |, *P* 598 βλῆτο γὰρ ὦ. δουρί - | ἄκρον ἐπιλίγδην, *E* 46 τόν - | νύξ' - κατὰ δεξιὸν ὦ., cf. *E* 98 *Δ* 507 *Π* 343 τ 452, *E* 146 τόν - κληῖδα παρ' ὦ. | πλῆξ', *Θ* 325 τὸν - Ἕκτωρ | αὐερύοντα παρ' ὦμον, ὅθι κληὶς ἀποέργει | αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, | τῇ - βάλεν Nican. οὐ πάντως διασταλτέον ἐπὶ τὸ αὐερύοντα, ὡς ἀξιοῖ Νεοτέλης· ἀμφότερα γὰρ συμβέβηκε πρὸς τὸν ὦμον, καὶ τὸ βληθῆναι αὐτὸν καὶ τὸ ἐρύσαι. ὁ μέντοι Νεοτέλης Σκυθικὴν εἶναι τὴν τοξείαν ἔφασκεν, τοῦ τόξου πρὸς τὸν ὦ. ἑλκομένου cf. Friedlaend., *P* 310 διὰ δ' ἀμπερές - | αἰχμὴ - παρὰ νείατον ὦ. ἀνέσχεν |. — volnerantur μεταφρένῳ ἐν (μετάφρενον) - ὤμων μεσσηγύς *E* 41 57 *Θ* 259 *Λ* 448 *Π* 807 cf. χ 93. — agitur de armis, vestimentis, aliis rebus, quae hu-

meris sustinentur *O* 474 χερσὶν ἑλών - δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ |, *Ξ* [376] ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ, est locativus, *Π* 106 ἀριστερὸν ὤ. ἔκαμνεν, | ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος, β 3 δ 308 ν 125 περὶ δὲ ξίφος - θέτ' ὤμῳ | sch. E β 3 σημαίνει ὅτι τὸ παλαιὸν ὤμοις τὰ ξίφη περιεβάλλοντο cf. *Ξ* 404, de v. l. β 3 v. La Roche, λ 138 ψ 275 ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤ. | *A* 46 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀιστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, de Zenodoto v. Ariston., *E* 622 *N* 511 τεύχεα - | ὤμοιιν ἀφελέσθαι, cf. *Π* 560, *Θ* 194 ἀπ' ὤμοιιν Διομήδεος - θώρηκα sc. λάβωμεν, v. l. ὤμοισιν, *Π* 663 ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο | cf. *T* 412, ξ 277 ἀπὸ κρατὸς κυνέην - ἔθηκα | καὶ σάκος ὤμοιιν, φ 118 ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο, κ 262 περὶ μὲν ξίφος - | ὤμοιιν βαλόμην, ἀμφὶ δὲ τόξα |, *Π* 40 δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι | est locativus, coniungendus cum θωρ. cf. *Π* 64 ὤμοιιν μὲν ἐμὰ - τεύχεα δῦθι |, et *O* 308 εἰμένος ὤμοιιν νεφέλην, h. Cer. 42 κυάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλετ' ὤμων |, *Z* 28 *O* 524 *X* 368 ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα | cf. *O* 544, *H* 122 τοῦ - ἀπ' ὤ. τεύχε' ἕλοντο | cf. *Π* 650 782 846 *P* 205 h. 28, 15, *O* 125 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο καὶ σάκος ὤ. |, *Λ* 374 θώρηκα Ἀγαστρόφου - | αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι - ἀσπίδα τ' ὤ. |, *Λ* 580 *N* 550 αἴνυτο δὲ τεύχε, ἀπ' ὤ. |, *Φ* 490 τόξα, *P* 318 λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤ. |, *Π* 802 ἀπ' ὤ. | ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε, *O* 714 ἄλλα μὲν (sc. φάσγανα) ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤ. | ἀνδρῶν μαρναμένων, φ 119 ἀπὸ δὲ ξίφος - θέτ' ὤ. |, h. AD. 7 οἱ ἀπ' ἰφθίμων ὤ. - ἐλοῦσα | τόξον. — locativus *A* 45 τόξ' ὤμοισιν ἔχων v. Naegelsbach, *H* 137 τεύχε' ἔχων ὤ. Ἀρηιθόοιο cf. *P* 473 *Σ* 132 ω 380, *Λ* 593 *N* 488 *X* 4 σάκε' ὤ. κλίναντες |, *T* 11 τεύχεα - οἷ' οὔ πώ τις ἀνὴρ ὤ. φόρησεν, *Γ* 17 παρδαλέην ὤ. ἔχων καὶ - τόξα | καὶ ξίφος cf. Capelle dat. loc. 11 sq., Delbrueck abl., loc., instr. 34. — accedit adverbium vel praepositio a) ἀμφί *B* 45 *Γ* 334 (de Zenodoto v. Ariston.) *Λ* 29 *Π* 135 *T* 372 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤ. βάλετο ξίφος, *E* 738 αἰγίδα, *Σ* 204 ἀμφὶ δ' Ἀθήνη | ὤ. ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα, *K* 333 ἀμφ' ὤ. ἐβάλλετο - τόξα |, ρ 197 σ 108 ἀμφ' ὤ. - βάλλετο πήρην | v. l. l. posteriore ὤμοιιν, δ 245 σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤ. βαλών, *Γ* 328 ψ 366 ἀμφ' ὤ. ἐδύσετο τεύχεα, *K* 177 ἀμφ' ὤ. ἑέσσατο δέρμα λέοντος |, *Y* 150 ἀμφὶ δ' ἄρ' - νεφέλην ὤ. ἕσσαντο |, *Λ* 527 εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤ. ἔχει σάκος, *Σ* 538 εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤ. δαφοινεὸν αἵματι, ν 224 δίπτυχον ἀμφ' ὤ. ἔχων - λώπην | v. l. ὤμοιιν, *K* 34 ἀμφ' ὤ. τιθήμενον τεύχεα, *K* 49 ἀμφ' ὤ. σάκος θέτο cf. *O* 479 χ 122, ϑ 416 ξίφος, h. Merc. 268 σπάργανά τ' ἀμφ' ὤ. ἔχειν, ib. 306 σπάργανον ἀμφ' ὤ. ἐελμένον, ib. 151 σπ. ἀμφ' ὤ. εἰλυμένος. — b) ἐπί ο 61 μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤ. |. — c) περί ξ 528 ξίφος - περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤ. |, h. 7, 5 φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤ. | Bacchus. Koechly coni. ep. III 10 λιπαροῖς coniecit, sed v. Baumeist. — accus. relationis *E* 186 νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους | cf. h. AP. 272 (v. supra), *Π* 360 ἀσπίδι - κεκαλυμμένος εὐρέας ὤ. |, h. Merc. 217 νεφέλῃ, *P* 492 βοέῃς εἰλυμένω ὤ. |, ξ 479 σάκεσιν, χ 488 ῥάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤ. |, cf. La Roche H. St. p. 24. — post ρ 3 nonnulli addiderunt: εἵματα ἑσσάμενος, περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ |. — de accentu v. Herod. Cath. Pr. 169 19, Cram. ep. 450, 23, A. O. II 330, 14, praeterea cf. sch. L *B* 217, Cram. ep. 446, 20; 447, 29, cod. Coisl. 387 *A* 45, E. M. 610, 12; 822, 20, E. Gud. 578, 13; 579, 13 24, E. Or. 170, 14, Hes., Philem. 216, 315, Eust. 38, 44, Daremberg la médecine dans Homère p. 52, Ellendt ueb. d. Einfl. d. Metr. p. 5 (κατωμαδόν, κατωμάδιος).

ὠμός (skt. âmas, amas, amlas, lat. amarus, ahd. ampher Benf. W. II 89 KZ. 7, 88, Curtius ind. lect. Kil. aest. 1856 p. VIII Et.[4] 341, Pictet KZ. 5, 341, Fick W.[2] 20 426) 1) proprie: crudus. μ 396 κρέα - | ὀπταλέα τε καὶ ὠ., *X* 347 αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη | ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας |, *Δ* 35 εἰ δὲ σύ - | ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας, | ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο | cf. Xen. An. IV, 8, 14, σ 87 μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι | cf. χ 476, *Ψ* 21 Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δ. | sch. B ὠμῶς ἀπομερίσασθαι, sed proprie ὠμά pro substantivo usurpatum pendet ex δάσ. — 2) transl. immaturus ο 357 ἥ ἑ μάλιστα ἤκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν | codd. ὤμῳ, pro ἐν - θῆκεν v. l. est δῶκεν, Hes. τῷ πρὸ τῆς ὥρας γηράσκοντι, Eust. 1784, 19 γῆρας τὸ παρὰ καιρὸν κτλ. cf. id. 1762, 16, Boissonade ad Philostr. Her. 474. — E. M. 822, 13 22, E. Gud. 578, 12, E. Or. 169, 19, Philem. 216, 314, Eust. 29, 36; 38, 44 (ὠμηστής, ὠμογέρων, ὠμοθετέω, ὠμοφάγος).

ὠμο-φάγος (Berch comp. 17) qui cruda carne vescitur. *Λ* 479 ὠ. - θῶες, *Π* 157 λύκοι - | ὠ., *E* 782 *H* 256 *O* 592 λείουσιν - ὠ. |, h. Ven. 124 θῆρες | ὠ. cf. Herod. Cath. Pr. 233, 10, Cram. ep. 447, 1, E. M. 681, 36, E. Gud. 474, 44, Friedlaender 2 hom. Woerterverz. 803.

ὠνητός (ὠνέομαι v. ὦνος) emtus. ξ 202 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὠ. τέκε μήτηρ, | παλλακίς, falso Duentzer ὠ. coniungi volt cum παλλ. — Apoll. Lex. 171, 10, Herod. Cath. Pr. 220, 5. Eust. 1383, 12 15, Naegelsbach Ho. Th.[2] 257.

ὦνος (ex ὤσνος, ϝοσνος, quamquam ap. Hom. vestigium digammi non invenitur, cf. skt. vasnas, lat. venum, ksl. vĕniti, vĕno Pott E. F.[1] I 122 255 W. II 2, 140 KZ. 6, 354, Benf. W. I 313, Ebel KZ. 4, 166 L. Meyer V. Gr. I 307 II 189. Leskien dig. 23, Fick W.[2] 187 490; 1066, Curt. Et.[4] 322, Christ L. 250) 1) pretium quod ab emtore venditori persolvitur pro re emta *Φ* 41 υἱὸς Ἰήσονος ὦ. ἔδωκεν | sc. Λυκάονος, *Ψ* 746 Λυκάονος ὦ. ἔδωκεν | Πατρόκλῳ - Εὔνηος sc. κρητῆρα, ξ 297 κεῖθι δέ μ' ὡς περάσειε καὶ ἄσπετον ὦ. ἕλοιτο |, ο 388 429 ὁ δ' ἄξιον ὦ. ἔδωκεν | de l. priore cf. Friedlaend. anall. 483, ο 452 ὁ δ' ὔμιν μυρίον ὦ. | ἄλφοι, ὅπῃ περάσητε, ο 463 ὦ. ὑπισχόμεναι. — 2) emtio ο 445 ἐπείγετε δ' ὦ. ὁδαίων sch. BQV σπουδάζετε περὶ τὴν ἀγορασίαν τῶν φορτίων, Hes. ὦνος· ὠνή, τιμὴ ἡ καταβαλλομένη ἀντί τινος, id. ὦνον· τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, ἢ τιμή. ἤγουν ἡ ἀγορά. ex recentioribus nonnulli l. postremo pro venditione vel exactu mercis acceperunt, cf. etiam Nitzsch Anm. II p. 188. — Apoll. Lex. 171, 10, Herod. Cath. Pr. 177, 12, E. M. 742, 56, E. Gud. 579, 48, Suid. (ὠνητός).

Ὧραι deae sunt ianitrices Olympi *E* 749 *Θ* 393 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, | τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς

Οὔλυμπός τε, | ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι cf. schol. A ad E 749 ἡ δ. ὅτι πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη. cf. Eust. 604, 24. schol. BLV ἐπεὶ τὴν τῶν οὐρανίων τάξιν καὶ τοὺς καιροὺς διοικοῦσιν. dearum sunt ministrae Θ 433 τῇσιν (Iunoni et Minervae) δ' Ὧ. μὲν λῦσαν - ἵππους | καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃς κάπῃσιν, | ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια h. VI 5 τὴν δὲ (Venerem) χρυσάμπυκες Ὧ. | δέξαντ' ἀσπασίως, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν ib. 12 ὅρμοισι χρυσέοισιν ἐκόσμεον (eandem), οἷσί περ αὐταὶ | Ὧραι κοσμείσθην χρυσάμπυκες, ὁππότ' ἴοιεν | ἐς χορὸν ἱμερόεντα θεῶν καὶ δώματα πατρός, ubi dualem κοσμείσθην pro plurali positum existimat Baumeist., alii poëtam duas tantum agnoscere Horas putant. In Apollinis honorem choreas ducunt h. Ap. P. 16 Χάριτες καὶ ἐΰφρονες Ὧραι | Ἁρμονίη θ' Ἥβη τε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη | ὀρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι. cf. sch. Paris. 2767 αἱ Ὧ. ὑπηρετικαί τινες πλάττονται δαίμονες. de rel. locis, ubi nonnulli non bene littera maiuscula scribunt v. s. ὥρη. De Horis praeclare egit Lehrs, popul. Aufs. p. 71 sq. 74 sq. Neque certum earum numerum novisse videtur Homerus neque nomina commemorat. Hesiodus autem in th. 901 sq. eas Iovis e Themide filias esse tres Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην. — Et. M. 827, 14 παρὰ τὸ ὠρεῖν καὶ φυλάττειν E. Gud. 580, 17 E. Or. 172, 5 God. Hermann op. II, 188 Ahrens Z. f. A. 1836, 808; id. Δρῦς progr. Lyc. Hannov. 1866 p. 46. Praeterea cf. Zoega, bassiril. antichi di Roma II p. 218 sq. Welcker, Götter. I 693 sq. III 10 sq. Preller, gr. Myth.[3] I 391 sq. Hartung, Rel. d. Gr. II 162 Buchholz, h. Real. Ia p. 7 Nägelsbach, h. Theol.[1] p. 109. Cf. ὥρη.

Ὠρείθυια Σ 48 in Nereidum catalogo commemoratur, quem Bekker spurium putat. cf. schol. A ad l. ὁ τῶν Νηρηΐδων χόρος προηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα. — ὁ δὲ Καλλίστρατος οὐδὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ φησὶν αὐτοὺς φέρεσθαι cf. Eust. 1131, 20. Sed Aristarchus ib. aliter sensisse videtur, it. Lehrs, Ar.[2] p. 458 sq. De origine nominis v. Et. M 823, 43 παρὰ τὴν ὄρει δοτικὴν καὶ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω cf. Eust. 1130, 56 Rödiger, de prior. membr. in nom. Graec. comp. conform. fin. Lips. 1866 p. 69 Stolz, zus. Nom. in Hom. u. Hes. Klagenfurt progr. 1874 p. 18 22 G. Meyer in Curt. Stud. V 93 Welcker, Götter. II 64. De natura nymphae cf. Pott in KZ. V 279 IX 204 Preller, gr. Myth.[3] II 148.

ὤρεσσιν v. s. v. ὄαρ.

ὥρη (cum zd. yâre, goth. jêr, ahd. jâr, boehm. jaro componunt Pott W. I 1040 Kuhn Z. 2, 269, Curt. Et.[4] 357 598, Fick W.[2] 160 1065, Ahrens aeol. 25, obloquitur Benf. W. I 329 II 297. — cum ἔαρ componit ex ϝοσαρα explicans Savelsberg KZ. 7, 334; 19, 1 cf. Pictet Or. II 606 Benf. l. c. L. Meyer KZ. 23, 60). A) 1) ver B 468 ι 51 ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ | est dat. localis v. Bekker H. Bl. I 172, Delbrueck abl. loc. instr. 40. v. l. est l. priore ἦρι, cf. Eust. 256, 19, l. posteriore ἦρος, ubi v. Nitzsch. — 2) sensu latiore significat tempus vernum et aestivum (nos: die schöne Jahreszeit), ι 135 μάλα κεν βαθὺ λήιον αἰεὶ | εἰς ὥρας ἀμῷεν i. e. singulis aestatibus, ω 344 ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, | ὁππότε δὴ Διὸς ὧ. ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν ubi v. Eust. 1964, 28 cf. La Roche ad N 837, Spohn de extr. Od. p. 205, Liesegang de extr. Od. p. 18. — fortasse etiam huc referendum est h. 26, 12 δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας εἰς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι | ἐκ δ' αὖθ' ὡράων εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς | damnavit versum posteriorem Franke additum censens a grammatico, qui versu priore vitae in horas productionem rogari opinaretur. idem ὧ. intellegit tempus vindemiae recurrens duodecim mensibus exactis cf. Matthiae. Baumeister reditum festi diei (quinquennio exacto) significari putat. β 107 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧ. | cf. τ 152 ω 142 quibus l. additur [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη] versus ex Hes. Th. 59 desumtus. sch. HV β 107 αἱ ὧ. τοῦ τετάρτου ἔτους, λ 295 ξ 294 h. AP. 172 ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνες (νύκτες) τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο | ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧ. | sch. BHQ ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά (non recte). παρῆλθον οἱ καιροί, ὅ ἐστιν αἱ τροπαί. κ 469 ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧ. | [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη] sch. BQ παρῆλθον αἱ ὧ., ἐαρινή, θερινὴ καὶ ἑξῆς. ἤτοι περιῆλθον δὲ πάλιν οἱ καιροὶ ἐπὶ τὴν ὥραν cf. Nitzsch ad l., Voss Myth. Br. III 82. — 3) omnino anni tempus B 471 Π 643 σ 367 χ 301 ὧ. ἐν εἰαρινῇ, v. Hoffmann Qu. Ho. I 58, Bentley et Lange ὧ. ϝειαρ., comprobat Bekker H. Bl. I 172, 8 cf. Leskien dig. 36, Friedlaend. JJb. 79, 817, Z 148 ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη | Aristophanes ὥρῃ v. Did., h. Cer. 174 εἴαρος ὥρῃ |, ε 485 ὧ. χειμερίῃ, h. Cer. 399 ὑπὸ κεύθεσι γαίης | οἰκήσεις ὡρῶν τρίτατον μέρος εἰς ἐνιαυτόν | cod. M ὀρέων, emend. Ruhnk., Ilgen ὡρέων, h. Ven. 102 ῥέξω δέ τοι ἱερὰ καλά | ὥρῃσιν πάσῃσι, ubi tamen sensu latiore esse potest: omnibus temporibus. — 4) tempus opportunum γ 334 κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη | cf. τ 510, λ 379 ὧ. μὲν πολέων μύθων, ὧ. δὲ καὶ ὕπνου | cf. sch. HT, ξ 407 νῦν δ' ὧ. δόρποιο. — sequitur if. λ 330 ἀλλὰ καὶ ὧ. | εὕδειν - ἐλθόντ' cf. λ 373, φ 428 νῦν δ' ὧ. καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυχέσθαι |, ο 394 οὐδέ τί σε χρή, | πρὶν ὧ., καταλέχθαι. — ρ 176 οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὧ. δεῖπνον ἑλέσθαι |. — 5) omnino tempus ο 126 πολυηράτου ἐς γάμου ὧ. |, h. Merc. 67 155 400 νυκτὸς ἐν ὧ. |. — Φ 450 ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες ὧ. | ἐξέφερον, littera maiuscula Ὧραι scribunt Dindorf, Baeumlein. — 6) dubitatio restat de loco corrupto h. Cer. 265 ὥρῃσιν δ' ἄρα τῷγε περιπλομένων ἐνιαυτῶν | παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον - | αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι (Ἀθηναίοισι Matthiae) συνάξουσ' ἤματα πάντα | Fonteinius τοῦγε pro τῷγε scripsit, ut esset: matura eius (Demophontis) aetate; quomodo Goettling locum constituerit v. ap. Baumeist. — Herod. Cath. Pr. 259, 4 E. M. 283, 7 E. Gud. 580, 7 9 E. Or. 170, 11 Hes. ὧραι· καιροί. Suid. ὥρα ἔτους· τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος. καιρὸς ἔτους. (ὥριος, ὡρηφόρος, ἄωρος? πανώριος?) Cf. Ὧραι.

ὡρηφόρος (ex ὥρη et φερ, φέρω) qui ὥρην affert i. e. tempus vernum atque aestivum, maturitatem afferens. h. Cer. 192 Δημήτηρ ὧ. cf. ib. 54 492 cf. Welcker Gr. G. III 11.

ὥριος (ὥρη vel potius ὥρος) ι 131 οὐ μὲν γάρ τι κακή γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα | omnia quae ὥρῃ i. e. tempore verno atque aestivo ex terra gignuntur Hes. τὰ κατὰ τὴν

ὥραν γινόμενα, ὡραῖα ἢ ὥριμα, Suid. τὰ κατὰ καιρόν, cf. E. M. 810, 21, E. Gud. 380, 21, Lob. ad Phryn. 52. alii ὥρια h. l. in praedicato positum putant, ut sit: tempestive.

ὥριστος v. s. v. ἄριστος.

Ὠρῖων (de litera ι in metro dactyl. producta v. Choroeb. in Theodos. p. 281, 1: τὸ Ὠρίων ἀναλογώτερόν ἐστι συστέλλον τὸ ι, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ (Cycl. 213) — ὁ γὰρ ποιητὴς ἐξέτεινεν αὐτό cf. Cyrill. in Cramer An. Par. vol. III p. 194, 7). Venator ingentis magnitudinis et sidus maxime conspicuum prope Taurum inter occasum et septentriones, cuius stellae in effigiem viri clavum tenentis gladioque accincti sunt digestae. cf. Ottfr. Müller, Orion in Rhein. Mus. 1833 vol. II p. 1—29; iteratum in kleine deutsche Schr. II 113—133. 1) Ὠρίων sidus ε 121 Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς. ε 274 Σ 488 Ὠρίωνα δοκεύει sc. ἄρκτος. Σ 486 σθένος Ὠρίωνος Vulcanus in scuto effingit. Χ 29 ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν i. e. ἀστὴρ ὀπωρινός = Sirius. 2) Ὠ. venator λ 310 καλλίστους μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα sc. Otum et Ephialten λ 572 τὸν δὲ μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα | θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα | τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι, | χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον. Orionem ab Aurora amatum, sed propter invidiam deorum a Diana in Ortygia necatum esse poëta narrat ε 121 sq. Aurorae autem amor ad sideris naturam spectare videtur. Sidus enim, quod secundum Hygin. et Eratosth. ex stellis septendecim, auctore Hesychio (ed. Maur. Schmidt. vol. IV p. 336) e quattuor et viginti, secundum recentiores e duodequadraginta stellis constat, cum sub finem mensis Iulii fast. Gregor. ante solem primo mane illa aetate orta sit cf Ideler, Urspr. u. Bedeut. der Sternnamen p. 212 id. Lehrbuch der Chronologie p. 102, aurorae radiis obscuratum evanescit. Deinde arctus, cuius caput certo anni tempore ad Orionem conversum est, fingitur illum observans ε 274 Σ 488 (unde qua aetate Odyssea composita sit, concludere vult Kriechenbauer, das Nordgestirn in der Odyssee, Znaym 1874 p. 41) atque Sirius, ut ille venator, ita eius canis intellegitur Χ 29 cf. Müller l. l. p. 11. Ad occasum qui vocatur cosmicus, et ad sideris naturam num pertineat Orionis caedes non satis elucet cf. Müller l. l. p. 8; p. 22 sq Welcker, Götter. I 689 c. adn. 4. Occidit autem Orion extremo mense Novembri, quo tempore tempestates crebrae oriuntur cf. Hesiod. erg. 619 Müller l. l. p. 10 sq. Ideler, Lehrb. d. Chron. p. 103. Venator autem intellegitur nusquam nisi duobus libri λ locis supra l. qui num genuini sint dubitantur. Et sane illum dum viveret, fuisse venatorem, mortuum in stellis esse relatum, a poëta non traditur. Id cum multis fabulis de Orione narraverunt posteriores cf. Hesiod. erg 617 sq. fragm. 63 ex schol. Nicandr. in ed. Gaisford. Eratosth. catastr. 32 Euphorion in schol. A ad Σ 486 schol. ad ε 121 Eust 1527, 44 Hygin. astr. II 34 Apollod. I 4, 3 Strab. IX 404 Verg Aen. X 763 sq. et Servi. ad l. l. Ovid fast. V 493 sq Athenaeus XI p. 490 al. Praeterea de Orionis natura v. Völcker, Iapetiden p. 114 sq Buttmann, Entstehung der Sternbilder p. 17 sq. Preller, griech Myth.[3] I 366 sq. Welcker, Götterl. I 688 sq. Klausen in Ersch. u. Grub sect. III part. 5 p. 273 sq. Origo nominis incerta; veterum sententias v. ap. Eust. 1535, 42 Et. M. 823, 58 E. G. 580, 57 Euphor. in schol. A ad Σ 486 Cramer, An. Ox. vol. II p. 425, recentiorum, qui vel ad vocem Ἄρης vel ad aquae naturam vel ad ὥραν nomen referunt, ap. Ideler, Urspr. u. Bed. der Sternnamen p. 212—220 c. adn. p. 331 Pott in KZ. VI p. 259—280 Savelsberg ib. XIX p. 8—14 cf. etiam Sonne ib. X 173 adn. Lobeck Elem. II p. 107 sq. Adde quod Uhlemann, Grundz. d. Astronomie p. 34 ex lingua orientali, Fick, Person. p. 90 222 ab Hori, dei Aegyptii, nomine ducunt.

Ὦρον Λ 303 Graecum Hector occidit. Nomen ad deum Aegypt. Horum refert Fick Personenn. p. 90 222.

ὡς (ortum ex ablativo pronominis relativi jωt cf. skt. jât, quare postpositum nomini saepe producit syllabam antecedentem v. A II 2, cf. Curtius Philol. III, 8 Et.[4] 398 589, Erlaeutt.[2] 193 195, Kuhn Hoefers Z. II 174, Christ L. 154, Fick W.[2] 222, Windisch Curt. St. II 215 sq., Delbrueck-Windisch Syntact. St. 56 sq. 102. — ὥς demonstr. ex τώς skt. tât explicat Kuhn Z. I 270) de accentu adverbii relativi et demonstrativi monendum: Aristarchus (sch. Paris. Χ 348 Ἀρίσταρχος ὡς χωρὶς τῆς βαρείας ipsa forma suspectum est), Tyrannio, Trypho, Apollonius Dyscolus, Herodianus, Apollonius sophista semper scripserunt ὥς oxytonon (et demonstrativum et relativum), solum καὶ ὧς et οὐδ' ὧς perispomenon, cf. Apoll. Dysc. de coni. 523, 24, de adv. 581, 3; 591, 12, Apoll. Lex. 170, 16 δασυνόμενον δὲ καὶ περισπώμενον τὸ ὧς τὸ ὁμοίως δηλοῖ, Herod. Α 116 τὸ ὥς, ὁπότε σημαντικόν ἐστι τοῦ ὅμως, περισπᾶται cf. ib. cod. Coisl. 387, Herod. Γ 159 περισπαστέον τὸ ὧς· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὅμως, id. Η 31 βαρυτονητέον τὸ ὥς· δηλοῖ γὰρ τὸ οὕτως, id. Α 720—1 τὸ μὲν πρότερον ὡς περισπωμένως, τὸ δὲ ἕτερον κατ' ἔγκλισιν (sc. ὡς scribendum, cum sit in contextu orationis), ἐπειδήπερ τὸ μεταφραστικὸν αὐτοῦ ἐστιν, ἐπεὶ οὕτως ἦγε τὸ νεῖκος ἡ Ἀθηνᾶ cf. id. π. μον. λ 25, 29, Catholica ap. Arcad. 182, 18, sch. H β 23 περισπαστέον τὸ ὧς, sch. BPT ε 430, Cram. ep. 448, 26, AO. II 472, 14, III 279, 4, AP. III 332, 5, Jo. Al. 31, 2 21 31 (coll. Lehrs Ar.[2] 387), E. M. 824, 14, E. Gud. 581, 42; 582, 1; 591, 55, Hes., Eust. 62, 1; 429, 33. — In Veneto A ὥς demonstrativum et ὡς comparativum postpositum fere semper accentu caret, habet accentum ubi codex secunda manu scriptus est, post καί et οὐδέ nonnunquam ὧς scribitur v. La Roche TZ. 4, in reliquis codicibus ὡς relativum accentu omnino carere solet, exceptis locis, ubi nomini postponitur, demonstrativum ὥς scribitur vel ὧς, nunquam ὦς cf. La Roche Z. f. oestr. G 1868, 528. — Recentiores relativum omnes scribunt ὡς sine accentu, ubi nomini postponitur, ὥς, etiam post apostrophum, demonstrativum semper ὥς scribunt Spitzner, Nitzsch (v. ad ε 430), Dindorf, Baeumlein, Doederlein, semper ὧς Bekker II, Ameis, Koch, post καί et οὐδέ scribunt ὧς, reliquis locis ὥς Bekker I, Faesi, Franke, Kayser, Duentzer, La Roche, cf. Hermann de emend. r. gr. Gr. III 195. Heyne et Spitzner ad Α 116, Goettling allg. Lehre v. Accent 345 sq 388, Buttmann A. Spr. †I 355 a. 13 14, Bekker H. Bl. I 53, 20, Schmidt Beitr. z Gesch. d. Gr. des Gr. u. Lat. 209 553, Planer Tyrannio 10. Velsen Trypho 44, La Roche H. T. 380, et imprimis Lehrs Qu. ep. 63 a. 99, Ar.[2] 386 sq.

A. adverbium relativum, modum indicans atque rationem: sicut, quemadmodum. I 1) usurpatur in sententiis relativis, in quibus est a) indic. verbi α) respondet adverbio demonstrativo sententiae primariae *I* 41 **οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν | ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;** | *Ω* 373 **οὕτω πη τάδε γ' ἐστί - ὡς ἀγορεύεις** |, δ 148 **οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω - ὡς σὺ εἴσκεις** |, δ 485 **ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω - ὡς κελεύεις** |, τ 372 **οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες - | ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται.** — *Δ* 179 **αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων, | ὡς καὶ νῦν ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν** v. Nican. cf. L. Lange d. Partikel εἰ p. 36, *N* 828 **εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς πάις - εἴην - | ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι** cf. *Θ* 541 v. Ariston., ubi antecedit **αἲ γὰρ ἐγὼν ὥς | εἴην ἀθάνατος**, tam certe, quam v. L Lange l. c. p. 23, σ 239 **αἲ γάρ - οὕτω νῦν μνηστῆρες - νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι - | ὡς νῦν Ἶρος - ἧσται νευστάζων κεφαλῇ** v. Lange p. 22, φ 403 **αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, | ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι** non magis quam, v. Lange p. 26, *Γ* 446 **οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδέ γ' ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν - | ὡς σεο νῦν ἔραμαι** v. Nican. cf. *Ξ* 328. *Θ* [523] **ὧδ' ἔστω - ὡς ἀγορεύω** |, *Σ* 466 **αἲ γάρ μιν θανάτοιο - ὧδε δυναίμην | νόσφιν ἀποκρύψαι - | ὥς οἱ τεύχεα - παρέσσεται** v. Nican. cf. Lange l. c., *Φ* 430 **ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη | ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος**, γ 222 **οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, | ὡς κείνῳ ἀ. παρίστατο - Ἀθήνη** |. δ 143 **οὐ γάρ πώ τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι - | ὡς ὅδ' Ὀδυσσῆος - υἷι ἔοικεν** v. sch. HMQ. cf. τ 381, ξ 116 **ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὡς ἀγορεύεις** |, τ 352 **οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε - φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα, | ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις**, de τ 312 v. s. v. ὥς περ, *Γ* 415 (ἀθ.) **τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλα φίλησα**, *Ξ* 266 **ἦ φῂς ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν - Ζῆν, | ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο**, γ 219 **εἰ γάρ σ' ὣς ἐθέλοι φιλέειν - Ἀθήνη, | ὡς τότ' Ὀδυσσῆος περικήδετο** v. Lange p. 44 v l. ὡς ὅτ' et ὡς ποτ', de *Θ* 541 v. supra, ζ 168 **ὣς δ' αὔτως καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ -, | ὡς σέ, γύναι, ἄγαμαι** v Nitzsch ad l., Bergk comm. crit V, 5; contra Lehrs Ar.[2] 160 a. negans ὣς δ' αὖ. κτλ. posse pertinere ad sequens ὡς scribi mavolt ὥς sic, quod repetat id quod iam antea dictum sit. inverso ordine habes ὡς - ὥς *A* 512 **Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, | ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα** v. Nican., v. l. ὡς - ὡς. *B* 326 **ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο - | ὣς ἡμεῖς - πτολεμίξομεν**, ο 174 **ὡς ὅδε χῆν' ἥρπαξ' - | ὣς Ὀδυσεὺς - οἴκαδε νοστήσει**, h. AP. 229 **ὡς τὰ πρώτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν, | ὣς ἔπλεον**, ib. 315 **ὡς μὲν ἐγώ - εἰδόμενος δελφῖνι - ἐπὶ νηὸς ὄρουσα, | ὥς μοι εὔχεσθαι Δελφινίῳ.** — ab interpolatore additus est h. Merc. [579] **ὡς οὐκ οἴκαδ' ἔλασσα βόας, ὣς ὄλβιος εἴην** v. Baumeist — verbum facile suppletur *Δ* 313 **αἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι -, | ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο** v. Lange l. c. p. 35. — β) aliis locis cogitatione facile suppletur adverbium demonstrativum, aliis ne subauditur quidem *A* 182 **ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα - Ἀπόλλων, | τὴν μὲν - πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα** v. Nican. et sch. BL, falso nonnulli: quoniam, *A* 276 **ἔα** (sc. κούρην), **ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν** |, *B* 10 **πάντα μ[άλ'] ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω** | cf. *I* 369 ρ 186 h. AP. 112 Cer. 295 300, *Λ* 768 (ἀθ.) **πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν**, ubi non habet vim temporalem, *Δ* 267 **τοὶ ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος | ἔσσομαι, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα** | cf. *O* 75 (ἀθ.), *Δ* 374 **οὐ μὲν Τυδέι γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν, ἀλλά - μάχεσθαι, | ὡς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον**, v. l. ὡς rec. Duentz., Ameis, v. ὥς I 2, *Δ* 380 **οἱ δ' ἔθελον δόμεναι καὶ ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευον** |. cf. κ 345, *Z* 519 **οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες** |, cf. *Ω* 599 et κ 251 ubi est in medio vs., v. l. utroque l ἐκέλευσας, *Θ* 35 (ἀθ.) **πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', ὡς σὺ κελεύεις** | ita Aristarchus v. Did., v. l. εἰ σὺ κ. rec. Duentz., cf. *Φ* 223 *Ψ* 96 (v. l. ὥς με κ v. sch. A) *Ω* 669 ϑ 347 402 h Merc. 169 ubi v. Franke, de δ 485 v. supra, *I* 660 **στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσεν** | Zenodotus ἐγκονέουσαι v. sch. L, Ribbeck Philol. 9, 52, cf. ϑ 49 ubi est in medio vs., et β 415 ζ 212 ο 553 (v. l. ἐκέλευεν) χ 190 quibus l. subiectum diserte additur. *Ξ* 278 **ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε** cf. AP. 332, et *Ψ* 539 (v. l. ἠδὲ κέλευον) ο 437 σ 58 (v. l. ἐκέλευσεν) χ 255 ω 492 h. Cer. 210 quibus l. est in fine vs., λ 507 **τοὶ - ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις** | cf. Cer. 226, κ 516 **χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω | βόθρον ὀρύξαι**, ubi Duentz. pro οὕτως accipit, cf. h. Ven. 283, *Θ* 286 **σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται** | cf. *I* 310, *Θ* 540 (ἀθ.) *N* 827 **τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη**, *I* 103 314 (v l. ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται) *N* 735 ψ 130 **ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα** |, cf. *M* 215, ν 154 **ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα | - θεῖναι λίθον** ubi alii infinitivum pro imperativo positum putant, alii eum pendere volunt ex sententia interiecta ὡς - ἄριστα v. Ameis app. coll. Matthiae Gr. Gr. § 539 a. 2, Bernhardy Synt. p. 464, v. l. ᾗ et ὥς v. sch. H, sed cf. s. v. ὡς I init., *P* 180 **ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις** | cf. δ 157 ν 147 (v. l. ὥς με κελεύεις) ο 155 τ 217 ψ 36 ω 122 h. Ven. 146, de *Ω* 373 ξ 116 v. supra, ψ 62 **οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις** |, ω 512 **ὄψεαι - οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος, ὡς ἀγορεύεις** |, v l. οἷ' rec. Ameis, Kayser, ξ 160 τ 305 **τάδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω** | cf. ψ 27 ω 461, ξ 393 **εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ τεός, ὡς ἀγορεύω** |, *P* 328 **πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε | Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους** sicut iam alios viros vidi facientes, Kaemmerer de partic. ὡς ap. Hom. usu 20 ὥς scribi volt, paraphr. **οὕτω δὴ εἶδον**, *Σ* 9 **μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, | ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε**, *Σ* 75 **τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται | ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο**, *Υ* 195 (ἀθ.) **οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀίομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ | βάλλεαι**, *Χ* 250 **οὔ σ' ἔτι - φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ | - δίον** cf. τ 340, *Ψ* 84 **μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' -, | ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν - |** 91) **ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι**, *Ψ* 615 **Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα, | τέτρατος ὡς ἤλασεν.** ut venerat tertius, non recte „da" explicat Duentz., cf. *Ψ* 779 **κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε - Ὀδυσσεύς | ὡς ἦλθε φθάμενος**, *Ω* 27 (ἀθ.) **ἀλλ' ἔχον ὡς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος**, α 200—1 ο 172

—3 τοὶ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ | ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὡς (v. l. ὥς) τελέεσθαι ὀίω |, β 172 κείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα, | ὥς οἱ ἐμυθεόμην, β 320 οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων | γίγνομαι, ὥς νύ που ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι | ita Bekker II, Ameis, reliqui editt. melius colo ante posito ὥς demonstrativum intellegunt v. s. v. ὥς I 4, γ 234 (ἀθ.) ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὡς Ἀγαμέμνων | ὤλεθ' v. sch. EHMQR, η 67 μὶν ἔτισ' ὡς οὔ τις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη | - (69) ὥς κείνη - τετίμηται, θ 180 ἐγὼ δ' οὐ νῆις ἀέθλων, | ὡς σύ γε μυθεῖαι, θ 571 (ἀθ.) τά κεν θεὸς ἢ τελέσειεν, | ἤ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ |, ι 525 αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς - σὲ δυναίμην | εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄιδος εἴσω, | ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' ἐνοσίχθων | tam certe quam, v. Lange l. c. 24, cf. ρ 253 αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι - Ἀπόλλων - | ὡς Ὀδυσῆί γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ v. Lange 26, et Χ 348 αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη | ὤμ' - κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας, | ὡς οὐκ ἔσθ' ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι sch. Paris Ἀρίσταρχος ὡς χωρὶς τῆς βαρείας, quod ipsa forma suspectum est, probant ὡς Bekker II, Hoffmann ad l., Nitzsch ι 525. Lange 26 70 a. 196, Lehrs Ar.² 159 a., Rumpf JJb. 93, 144, alii cum Nicanore puncto vel colo ante posito ὥς scribunt cf. Kaemmerer l. c. 19, μ 38 ἄκουσον, ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, ν 251 γήθησεν δέ - Ὀδυσσεὺς | χαίρων ᾗ γαίῃ πατρωίῃ, ὥς οἱ ἔειπεν - Ἀθηναίη, ρ 344 ἑλὼν κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι | sch. B νῦν τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅσον, sine causa Axt Coni. Hom. 32 ὅσσ', τ 224 ἐρέω ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ |, υ 293 μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν, | ἴσην, cf. χ 196 ω 295 481, ω 259 εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἱκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν | οὗτος ἀνήρ, h. Merc. 125 ῥινοὺς δ' ἐξετάνυσσε - ἐπὶ πέτρῃ, | ὡς ἔτι νῦν τὰ μέταζε πολυχρόνιοι πεφύασιν |, ib. 417 Λητοῦς δ' - υἱόν | ῥεῖα μάλ' ἐπρήϋνεν - ὡς ἔθελ' αὐτός |, Cer. 86 ἀμφὶ δὲ τιμῇ, | ἔλλαχεν, ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη |, ib. 137 ὑμῖν - Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες | δοῖεν - ἄνδρας - | ὡς ἐθέλουσι τοκῆες, ib. 416 πάντα διίξομαι, ὡς ἐρεείνεις |. — γ) ellipsis quaedam agnoscenda est φ 427 ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, | οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται |, proprie: οὐχ ὧς ὀνοστὸν ὡς, v. Ameis ad l., cf. ω 199 τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν | ἀθάνατοι χαρίεσσαν - Πηνελοπείῃ, | οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα |. — δ) ad obiectum sententiae primariae ὡς adiungit sententiam relativam modum atque rationem describentem Β 409 ᾔδεε γάρ - ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο |, Η 407 μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις, | ὥς τοι ὑποκρίνονται, Ι 528 μέμνημαι τόδε ἔργον - | ὡς ἦν v. Nican., Moritz de Il. IX suspic. crit. 19 ὡς ἦν vituperat ut inutiliter additum, defendit Goebel Z. f. G. 14, 267, Ι 647 ὁππότ' ἐκείνων | μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον - ἔρεξεν | Ἀτρείδης, Ξ 45 μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος - Ἕκτωρ, | ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν, Aristoph. ὅς v. Did., Π 17 ἠὲ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται |, ubi alii explicant: quod delentur, sed cf. λ 419 ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ, | ὡς ἀμφὶ κρητῆρα - κείμεθ', γ 194 Ἀτρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε - | ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο - ὄλεθρον |, δ 381 470 ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ - | νόστον θ' ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι cf. 390 424 κ 540, δ 772 ν 170 ψ 152 τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο |, θ 76 νεῖκος Ὀδυσσῆος καί - Ἀχιλῆος, | ὥς ποτε δηρίσαντο, θ 268 ἀείδειν ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος - τ' Ἀφροδίτης, | ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν, θ 308 ἵνα ἔργα γελαστά - ἴδησθε, | ὡς ἐμέ - Ἀφροδίτη αἰὲν ἀτιμάζει, τ 230 τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, | ὡς - ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων κτλ., h. Merc. 455 θαυμάζω - τάδ', ὡς ἐρατὸν κιθαρίζεις |, ω 262 ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὡς ἐρέεινον | ἀμφὶ ξείνῳ, h. 7, 2 ἀμφὶ Διώνυσον - | μνήσομαι, ὡς ἐφάνη, h. 19, 29 Ἑρμείην - | ἔννεπον, ὡς ὅγ' ἅπασι θεοῖς θοὸς ἄγγελός ἐστιν | καί ῥ' ὅγ' ἐς Ἀρκαδίην - ἐξίκετο, ubi Koechly pro καί ῥ' ὅγ' scribi volt ὡς δ' ἄρ'. — fortasse etiam huc referendum est θ 564 ἀλλὰ τάδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα ubi melius ellipsis agnoscitur: sed hoc sc. non possum non narrare, quemadmodum v. Kayser, quam cum aliis ὥς accipitur pro demonstrativo v. s. v. ὥς I init. — similiter ad subiectum adiungit sententiam relativam τ 445 τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, | ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν, v. l. ὥς et οὕς, ψ 62 οὐκ ἔσθ' ὅδε λόγος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις |. — ε) ad verba quaedam adiungit sententiam, qua modus et ratio describitur Ξ 482 φράζεσθ' ὡς ὑμιν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει | ἔγχει ἐμῷ, Ψ 787 ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν, ὡς ἔτι καὶ νῦν | ἀθάνατοι τιμῶσιν παλαιοτέρους ἀνθρώπους |, h. Cer. 414 ὡς δέ μ' ἀναρπάξας - ᾤχετο - φέρων ὑπὸ κεύθεα γαίης, | ἐξερέω, τ 465 σφίσιν εὖ κατέλεξεν, | ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς, δ 281 ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας |, ε 423 οἶδα γὰρ ὥς μοι ὀδώδυσται - ἐννοσίγαιος, ubi non est: Neptunum me odio persequi, sed quanto me odio persequatur, θ 514 ἤειδεν δ' ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν |, h. Merc. 58 καλὸν ἄειδεν - ἀμφὶ Δία - καὶ Μαιάδα -, | ὡς πάρος ὠρίζεσκον, cod. ὄν, emend. Ernesti, κ 326 θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔ τι - ἐθέλχθης cf. Kayser ad l., Ameis explicat ὅτι οὕτως, v. l. πῶς rec. Bekker II cum Cobeto var. lectt. 108, sed v. Doederl. oeff. Reden 363, φ 123 τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας, | ὡς εὐκόσμως στῆσε non bene Duentz. explicat „dass“, Ameis: ὅτι οὕτως, Kaemmerer p. 20 ὥς scribi volt, h. Cer. 241 τοῖς δὲ μέγα θαῦμα τέτυκτο, | ὡς προθαλὴς τελέθεσκε cf. τ 230 h. Merc. 455 (v. supra), ψ 130 ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ', 312 καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν - ἑτάρων, 314 ἠδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', 318 ἠδ' ὡς Τηλέπυλον ἀφίκανον, 322 ἠδ' ὡς εἰς Ἀίδεω δόμον ἤλυθεν, 326 ἠδ' ὡς Σειρήνων - φθόγγον ἄκουσεν |, 327 ὥς θ' ἵκετο Πλαγκτάς, 329 ἠδ' ὡς ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι |, 330 ἠδ' ὡς νῆα - ἔβαλε κεραυνῷ Ζεύς, 333 ὥς θ' ἵκετ' Ὠγυγίην, 338 ἠδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, h. AD. 25 πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω -; | ἢ ὥς σε πρῶτον Λητὼ τέκε cf. AP. 33 36, AP. [134] κέκλυτέ μευ -, | ὡς ἔμ' ἀτιμάζειν ἄρχει - Ζεύς |, Merc. 428 γηρύετ' ἀμβολάδην - κραίνων - θεοὺς καὶ γαῖαν - | ὡς τὰ πρῶτα γένοντο καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος |, ib. 431 τοὺς δὲ κατὰ πρέσβιν καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστος - ἐγέραιρε θεούς, Ven 50 καί ποτ' ἐπευξαμένη εἴπῃ - | ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε - γυναιξί |, 52 ὥς τε θεὰς συνέμιξε - ἀνθρώποις |, h. Cer. 172 μητρί | ἔννεπον, ὡς εἶδόν τε καὶ ἔκλυον, Ruhnken coniecit ὅσσ', sed v. Hermann ad l. — ζ) ad locum communem ὡς adiungit rem quae sub manibus est, qua ille

confirmatur *I* 118 ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν Ζεὺς περὶ κῆρι φίλησε, | ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε κτλ., *I* 342 ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει -, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν | ἐκ θυμοῦ φίλεον, Kaemmerer p. 14 a. ὥς scribi volt, *O* 493 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή, ἠμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ, ἠδ' ὅτινας μινύθῃ - ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, Kaemmerer l. c. ὥς scribi volt, *Σ* 111 ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, | καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι - | ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν - Ἀγαμέμνων | cf. Lehrs Ar.² 160 a., Kaemmerer l. c. et Doederl. ad l. malunt scribi ὥς, α 35 οἱ δὲ καὶ αὐτοί | σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν, | ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο | γῆμ' ἄλοχον κτλ. v. Lehrs l. c., La Roche ὥς scripsit, δ 166 πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς παῖς οἰχομένοιο - | ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται κτλ., δ 209 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων | ὄλβον ἐπικλώσῃ - | ὡς νῦν Νέστορι δῶκε - γηρασκέμεν κτλ., Kaemmerer l. c. ὥς scribi volt, ε 448 αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ - θεοῖσιν | ἀνδρῶν ὅς τις ἵκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν | σόν τε ῥόον - ἱκάνω, v. l. ὥς, η 219 οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο | ἔπλετο, ἥ τ' ἐκέλευσε ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ | καὶ - ἐνὶ φρεσὶν πένθος ἔχοντα, | ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν κτλ., plerique codd. ὥς, rec. Dindorf, La Roche, v. ὡς I 4, ϑ 176 ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν, | ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσιν, | ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς κτλ. cf. Lehrs Ar.² 160 a., ὥς legi mavolt Kaemmerer l. c., ϑ 330 κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν, | ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα |, ξ 66 οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν - ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ, | ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται. — similis ratio est locorum *Z* 262 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει, | ὡς τύνη κέκμηκας cf. Lehrs l. c., Kaemmerer 14 a. 16, *O* 292 Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν, | ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀίομαι, *Π* 516 δύνασαι δὲ σὺ παντόσ' ἀκούειν | ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει. — η) adiungit rei, quae coram oculis est, locum communem γ 196 ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν, | ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι | ἀνδρός ubi alii ὡς exclamantis esse putant, Duentzer ὥς scribit, ρ 218 νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, | ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον θεὸς ἄγει ὡς τὸν ὁμοῖον, Lehrs Ar.² 160 a. puncto ante posito exclamationem intellegere mavolt, v. l. ὥς comprobat Duentz., v. s. v. ὥς I 4, χ 319 μετὰ τοῖσι θυοσκόος οὐδὲν ἐοργώς | κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων sicut fere gratia non esse solet benefactorum, Nitzsch ad β 137 explicat „da, denn"; fortasse rectius Duentz. cum Lehrs Ar.² 158 scribit ὥς οὐκ, ut sit: adeo non. de *T* 290 v. s. III. — ϑ) nonnullis locis idem valet atque ὅτι οὕτως subiungens sententiae ante expressae observationem, qua illa confirmatur *Δ* 157 θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον, | οἷον προστήσας - μάχεσθαι· | ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες cf. Lehrs Ar.² 159, paraphr. ὃν τρόπον, Duentz. exclamantis esse putat, Ameis pro demonstrativo habet v. s. v. ὥς II, *Π* 745 ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ | Lange l. c. p. 39 a. 41 cum aliis exclamantis esse putat, cf. Kaemmerer 32, *Π* 749 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν - | ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ, Kaemmerer 14 a. 16 ὥς scribi volt quod repetat quod ante dictum sit, *Ω* 388 τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε -; | ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες i. e. id quod ideo ex te quaero, quod, alii exclamationem agnoscunt v. Nican., v. l. ὅς rec. Duentz., Koch, β 233 ε 11 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω - βασιλεύς - | ὡς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος κτλ. sch. Q β 233 τὸ γὰρ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐστίν, sch. P ε 11 θαυμαστικὸν τὸ ὡς, sed v. Ameis ad l., Lehrs Ar.² 159 a. 2, v. l. ὥς rec. Bekker I (loco priore), Dindorf, ut sit: adeo nemo etc. cf. Kaemmerer 19, δ 373 νήπιός εἰς ὦ ξεῖν' - ἦε ἑκὼν μεθίεις καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων; | ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι sch. E et P θαυμαστικῶς dictum putant sed v. Lehrs l. c., ὥς scribi volt Kaemmerer 38, Nitzsch ad β 137 tribus locis modo allatis explicat: „da, denn", φ 399 ἤ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται, | ἢ ὅ γ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν, ὡς ἐνὶ χερσίν | νωμᾷ, Duentz. cum Wolfio ὥς scribit cf. Kaemmerer 19 a., v. s. v. ὥς II. — de κ 326 φ 123 v. s. A I 1 a ε, de ρ 449 s. A III. — ι) ex significatione „qua ratione" transire videtur ad significationem „quamobrem" *Φ* 291 μήτ' ἄρ τι λίην τρέε μήτε τι τάρβει· | τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν -· | ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν, Lehrs Ar.² 159 explicat: ea ratione qua, i. e. ita ut, Kaemmerer 18 ὥς scribi volt, β 137 νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων | ἔσσεται· ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω | ita Dindorf cf. Lehrs l. c., sed melius cum plerisque edd. recipitur v. l. ὥς v. s. v. ὥς III, δ 93 ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν - | ὡς οὔ τι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω | ita Bekker II v. Hom. Bl. I 54, 22, Duentzer, reliqui melius ὥς, adeo non cf. Lehrs Ar.² 159 v. s. v. ὥς III. — *Λ* 689 πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον, | ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν significare videtur καθ' ὅσον, pro eo ut, sch. A ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅτε ἢ ὅτι ἢ ἡνίκα, Nican. ὅτι explicat, Doederl. ὅτι οὕτως, Duentzer „als", v. l. ὥς probat Kaemmerer 19, paraphr. οὕτως v. s. v. ὥς II. — ad indic. accedit κὲ γ 255 τάδε καὐτὸς ὀίεαι, ὥς κεν ἐτύχθη, | εἰ κτλ. v. l. ὥς περ v. Nitzsch cf. Capellmann sched. Ho. § 1. — de β 183 v. s. c α. — b) coniunctivus α) solus *Π* 83 πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω | ubi ὡς est sicut, coniunctivus ad vim accedens futuri significat voluntatem cf. Delbrueck-Windisch Syntact. Forsch. I 67 162. — β) accedit ἄν *B* 139 *I* 26 704 *M* 75 *Ξ* 74 370 *O* 294 *Σ* 297 μ 213 ν 179 h. AP. 308 ἀλλ' (νῦν δ') ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες | utcunque dixero, v. Nican. ad *B* 139 cf. Naegelsb. ad l., Delbrueck-Windisch l. c. I 162. *M* 75 Zenod. τώς scripsit cf. Ribbeck Philol. 9, 52. — κὲ *Δ* 66 71 πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες - Ἀχαιούς | ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι | tentare, qua ratione prius violare incipiant, *Φ* 459 οὐδὲ μεθ' ἡμέων | πειρᾷ ὥς κε Τρῶες - ἀπόλωνται cf. Hoffmann Qu. Ho. I 67, β 316 (ἀθ.) πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἱήλω |, *I* 112 φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν quo modo eum placemus, v. l. πεπίθοιμεν, cf. Delbrueck-Windisch l. c. 61, *O* 235 (ἀθ.) φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, | ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο, α

205 φράσσεται ὥς κε νέηται, β 168 φραζώμεσθ' ὥς κεν καταπαύσομεν, β 368 τοὶ-κακὰ φράσσονται ὀπίσσω, | ὥς κε δόλῳ φθίῃς. — c) optativus α) solus B 3 μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα | τιμήσει', ὀλέσαι δὲ πολέας, de hiatu v. Hoffmann Qu. Ho. I 90, sch. ABL τιμήσει εὐκτικόν, τὸ δὲ ὀλέσῃ ὑποτακτικόν, codd. plerique τιμήσῃ, omnes ὀλέσῃ, coniunctivos rec. La Roche v. ad l. et H. U. 242, optativos reliqui editt. est: quomodo Achillem honore afficere posset cf. Voss sched. crit. I 229, Hermann op. I 288, Thiersch Gr. § 346, 19 b, Koechly de Il. B 1—483, p. 4, I 181 πειρᾶν ὡς πεπίθοιεν - Πηλείωνα, | paraphr. ὅπως πεῖσαι δυνηθεῖεν, ω 237 μερμήριξε - ἕκαστα | εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι κτλ. ubi non est: se venisse Damm), sed quomodo venisset. — adiungitur optatum ο 359 ἀπέφθιτο - | λευγαλέῳ θανάτῳ, ὡς μὴ θάνοι, ὅς τις ἔμοιγε - φίλος εἴη quomodo non pereat velim, Wolf, Nitzsch ad β 137, Kaemmerer 15 praeferunt ὥς, α 47 καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, | ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι ut scribunt Bekker, Dindorf, Baeumlein, reliqui editt. scr. ὥς cf. La Roche Z. f. oestr. G. 1868, 29, cf. β 183 αὐτὰρ Ὀδυσσεύς | ὤλετο τῆλ', ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ | ὤφελες, v. l. ὥς. sch. QV τὸ ὡς ἀναφορικόν ἐστι, καὶ συναπτέον αὐτὸ τοῖς ἐπάνω (recte). ἢ ἀντὶ τοῦ εἴθε, καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς αὐτὸ ἀναγνωστέον. — β) accedit ἄν I 444 με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα -, | ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο - οὐκ ἐθέλοιμι | λείπεσθ' ubi ὡς si recte habet, ex signif. sicut transit ad sign. quare, v. l. ὥς praeferunt Lehrs Ar.[2] 159 a., Kaemmerer 17, ut referendum ad 437 summam faciat ex antecedentibus. etiam Eust. 762, 13 explicat οὕτως ἄν, paraphr. οὕτως, η 293 ἣ δ' οὔ τι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, | ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον - ἐρξέμεν, θ 239 ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ - | νείκεσεν, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔ τις ὄνοιτο, ὅς τις κτλ. ea ratione te vituperavit, qua nemo incusaverit. Nitzsch explicat: „wonach, so dass", Lehrs Ar.[2] 159 sententiam ab ὡς incipientem ad ἐθέλεις σὴν ἀρετὴν φαινέμεν referens: ipse profiteris, velle te virtutis tuae specimen edere, ea ratione qua i. e. ita ut nemo facile prudens te reprehenderit. — κὲ h. Cer. 262 νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὥς κεν θάνατον - ἀλύξαι | quomodo effugere possit. — 2) usurpatur sine verbo finito a) cum participio E 487 μή πως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε - | ἀνδράσι δυσμενέεσσι ἕλωρ - γένησθε, ε 371 ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων |, π 21 Τηλέμαχον - κύσεν - ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα | i. e. ut aliquem qui etc., cum pleonasmo additur ὡς Ψ 430 κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀίοντι ἐοικώς |. — b) cum substantivo (ubi verbum facile suppletur) Γ 300 ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος |, T 403 μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα | sc. ἐμέ. — magis ad naturam comparationis accedunt P 4 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ | - (6) ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε - Μενέλαος, Φ 282 μὲ - θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, | ἐρχθέντ' ἐν - ποταμῷ ὡς παῖδα συφορβόν, | μ 433 τῷ προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερίς, ο 479 ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ |, h. Ven. 89 ὡς δὲ σελήνη | στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, et ζ 20 ἣ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης | ubi interiectum est inter genitivum et nominativum. etiam B 144 Aristarchus legit κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης | rectius Zenod. φή v. s. v. cf. in univ. de his l. Buttmann Lexil. I[4] 226, Spitzner exc. XXVI p. XXXVI, Ameis ad ξ 441 app., Kaemmerer 31, Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 37 53, Rahts Qu. ep. I 9. — de P 133 542 657 v. s. ὥς τε. — c) cum pronomine O 570 οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι, ξ 441 ο 342 αἴθ' οὕτως - φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο, | ὡς ἐμοί cf. Lange d. Partikel εἰ 35. — de Z 477 Ω 398 h. Cer. 116 v. s. ὥς περ. — d) cum adiectivo, adverbio, locutione adverbiali Θ 341 Τρωσί - δικαζέτω, ὡς ἐπιεικές | cf. T 147 Ψ 537 θ 389, X 425 δ 105 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι - | ὡς ἑνός, ν 140 αὐτὰρ ὅ γ', ὥς τις πάμπαν ὀιζυρός - οὐκ ἔθελ' κτλ., ubi Duentzer ὡς contra Homeri usum positum putat, B 344 σὺ δ' ἔθ', ὡς πρίν, ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν | ἄρχευ' Ἀργείοισι, M 40 αὐτὰρ ὅ γ', ὡς τὸ πρόσθεν, ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ | v. Nican., Φ [476] μή σευ νῦν ἔτι - ἀκούσω | εὐχομένου, ὡς τὸ πρίν, ἐν - θεοῖσιν |, σ 268 μεμνῆσθαι πατρός - | ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος |, ubi falso Kayser ὡς νῦν coniungit cum ἐμεῦ ἀ. ἐ., cum referatur ad μεμν., ω 486 τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων, | ὡς τὸ πάρος, B 797 αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν, ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης. — de B 258 E 806 sim. v. s. ὥς περ. — II usurpatur in similitudinibus cf. Rahts Qu. ep. I 8 1) cum verbo finito. ubique sententia comparativa antecedit incipiens ab ὡς δέ, X 262 ubi Achilles loquitur, ab ὡς, respondet in sententia primaria ὥς. — a) c. indicativo α) praesentis E 499 ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει - (502) ὣς τότ' Ἀχαιοί | λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ, I 4 ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον - (8) ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν |, Π 765 ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν - (770) ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες | δῄουν, Σ 161 ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔ τι λέοντ' - δύνανται ποιμένες - δίεσθαι | (163) ὣς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο - Αἴαντε - ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι, Y 490 ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα - πῦρ, | - (493) ὣς ὅ γε πάντῃ θῦνε, Φ 22 ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος - ἰχθύες ἄλλοι | φεύγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος - (25) ὣς Τρῶες - πτῶσσον κατὰ κρημνούς, Φ 362 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον - (365) ὣς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, X 199 (ἀθ.) ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν - (201) ὣς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν cf. Povelsen emend. p. 85, X 262 ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά | - (265) ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι v. Nican., cf. Friedlaender Beitr. zur Kenntniss d. ho. Gleichn. I 36, Ψ 222 ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων - (224) ὣς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀ. κ. |, π 17 ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει | - (20) ὣς τότε Τηλέμαχον - ὑφορβὸς - κύσεν, τ 205 ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν - ὄρεσσιν | - (208) ὣς τῆς τήκετο - παρήια δακρυχεούσης |, υ 14 ὡς δὲ κύων - περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα | ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει - (16) ὣς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει, cf. Π 384 ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι - βέβριθε χθών, | - (393) ὣς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι | ubi perfectum vim habet praesentis. — β) aoristi H 4 ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν | οὖρον - (7) ὣς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην | cf. Friedlaender

Beitr. II 17, Λ 113 ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο - τέκνα | ῥηιδίως συνέαξε - (120) ὣς ἄρα τοῖς οὔ τις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον |, Λ 548 ὡς δ' - λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο ἐσσεύαντο κύνες - (556) ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων ἤιε, v. l. ἐσσεύοντο, ut Didymus dicit, Aristarchi, sed cf. id. ad Ο 272, v. Eust. 861, 35, Schmidt JJb. 73, 93, G. Hermann op. II 49, Π 352 ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον - (356) ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον cf. Friedlaender l. c. II 17. — de Μ 156 v. s. II 2 c, de δ 535 λ 411 s. ὥς τε. — b) cum coniunctivo cf. Naegelsbach Anm. z. Il.¹ Exc. IX, Delbrueck-Windisch l. c. I 65 85 161. — α) praesentis Ι 323 ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι | μάστακ' - (325) ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον | cf. Friedlaender II 16, Χ 93 ὡς δὲ δράκων - ἄνδρα μένῃσιν | - (96) ὣς Ἕκτωρ - οὐχ ὑπεχώρει, θ 523 ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι - πόσιν ἀμφιπεσοῦσα | - (531) ὣς Ὀδυσεὺς - δάκρυον εἶβεν v. Ameis, addend. — β) aoristi Ε 161 ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ | πόρτιος - (163) ὣς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων - βῆσε, v. l. ἄξει v. La Roche cf. G. Hermann op. II 46, Friedlaender II 20, Κ 183 ὡς δὲ κύνες - δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῇ - (187) ὣς τῶν - ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει | ita Apoll. Lex. 60, 26, codd. omnes δυσωρήσονται v. La Roche cf. Delbrueck-Windisch 136, Thiersch Gr. § 346, 10 δυσωρήσωνται scribi volt, Κ 485 ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν - κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ - (487) ὣς μὲν Θρήικας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός | v. l. ἐνορούσει et ἐνορούσοι, ε 368 ὡς δ' ἄνεμος - ἠίων θημῶνα τινάξῃ | - (370) ὣς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ', v. l. τινάξει v. Nitzsch. — 2) cum substantivo solo, cui postponitur (de locis ubi ὡς ante subst. ponitur, v. s. A I 2) cf. Hoffmann Qu. Ho. I 61 104 sq., Bekker H. Bl. I 204, 22, Hartel H. St.² 113, O. Meyer Qu. Ho. 98, Duentzer JJb. 95, 363, Savelsberg KZ. 8, 402, Windisch Curt. St. 2, 215. — negat omnino hoc ὡς postpositum cohaerere cum stirpe relativa L. Meyer KZ. 21, 351; 23, 81 referens ad sva stirpem. — a) brevem syllabam antecedentem producit Β 190 οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι | cf. Ο 196, Β 764 ποδώκεας (sc. ἵππους) ὄρνιθας ὥς |, Γ 2 Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς | v. Nican., Γ 230 Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς | ἕστηκ' sch. D ὡς θεός· ὁ τρόπος ἀναφορά (leg. ἀναστροφή Kern de anastr. 13), Δ 482 ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὥς | v. sch. BL cf. Kern l. c. 9, Ε 476 καταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα |, Ζ 443 αἴ κε κακὸς ὣς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο v. l. ἃ vel ἅ v. La Roche, Ι 155 297 οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσιν | cf. ε 36 τ 280 ψ 339, Ι 302 οἵ σε θεὸν ὥς | τίσουσ', Λ 58 ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ | cf. ξ 205, Λ 172 οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς | - (177) ὣς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφεπε, Λ 237 μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή |, Μ 176 (ἀθ.) ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὣς πάντ' ἀγορεῦσαι |, Ν 470 οὐχ Ἰδομενῆα φόβον λάβε τηλύγετον ὥς |, Ν 531 ἐξαῦτις ἐξάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς |, Ξ 185 λαμπρὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς | cf. τ 234, Σ 57 438 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς |, Υ 200 431 μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὥς | ἔλπεο δειδίξεσθαι, Χ 434 οἵ σε θεὸν ὥς | δειδέχατ', δ 32 πάις ὣς νήπια βάζεις | Hartel H. St.² 105 ultimam vocis πάις primitus longam fuisse putat, ζ 309 τῷ ὅ γε οἰνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὥς |, η 71 οἵ μιν ῥα θεὸν ὣς εἰσορόωντες | δειδέχαται μύθοισιν cf. θ 173, λ 413 κτείνοντο σύες ὣς ἀργιόδοντες |, σ 29 ὀδόντας | γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὣς ληιβοτείρης |, σ 296 ὅρμον - ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς |. sed Γ 60 αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής | - (63) ὣς σοὶ - ἀτάρβητος νόος ἐστὶν | ultima vocis πέλ. proprie longa videtur esse cf. Hartel H. St.² 105. — b) syllaba in longam vocalem vel diphthongum desinens non corripitur Δ 471 οἱ δὲ λύκοι ὣς | ἀλλήλοις ἐπόρουσαν cf. Λ 72 Π 156, Ν 178 ἔπεσεν μελίη ὥς | - (181) ὣς πέσεν cf. Friedlaender II 20, Ν 292 Υ 244 μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς |, Χ 394 (ἀθ.) ᾧ Τρῶες θεῷ ὣς εὐχετόωντο | cf. θ 467 ο 181, δ 160 (ἀθ.) τοῦ νῶι θεοῦ ὣς τερπόμεθ' αὐδῇ |, θ 453 τόφρα δέ οἱ κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος ἦεν |. — de Β 781 γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὣς τερπικεραύνῳ | χωομένῳ - (784) ὣς ἄρα - στεναχίζετο γαῖα | cf. Ahrens Philol. 4, 593, Hoffmann Qu. Ho. I 104, Hartel H. St.² 57, O. Meyer Qu. Ho. 99, La Roche H. U. 49 n., Duentzer JJb. 95, 359. — c) elisionem non admittit σ 323 παῖδα δὲ ὣς ἀτίταλλε. — contra a) elisionem admittit Ε 78 Κ 33 Ν 218 Π 605 θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ |, Ζ 295 ο 108 ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν, Θ 306 μήκων δ' ὣς ἑτέρωσε κάρη βάλεν - (308) ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη v. l. μήκων δ' ὡς v. Nican. sed cf. Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 39, Friedlaender II 22, Λ 147 ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου |, Λ 383 οἵ τέ σε πεφρίκασι λέονθ' ὣς μηκάδες αἶγες | cf. Μ 293, Μ 156 νιφάδες δ' ὣς πῖπτον ἔραζε - (159) ὣς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ubi Bekker I, La Roche scripserunt ὡς iungentes cum πῖπτον. sed adversatur tempus et collocatio verborum, cf. Bekker H. Bl. I 205, 4, Friedlaender Philol. 6, 679, Schnorr de Carolsfeld l. c. 39 53, Friedlaender Beitr. II 22, Ξ 413 στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών, Π 756 τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὣς δηρινθήτην | - (759) ὣς - ἵεντ' κτλ., Ω 41 λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν | - (44) ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, α 320 ὄρνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο, β 234 ε 12 πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν |, η 11 θεοῦ δ' ὣς δῆμος ἄκουεν |, κ 124 ἰχθῦς δ' ὣς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο, | cf. Rahts Qu. ep. I 23, de v. l. v. La Roche, μ 396 βοῶν δ' ὣς γίγνετο φωνή | Dindorf et Bekker δ' ὡς, sed v. H. Bl. I 205, 4, h. AP. 270 ἐπὶ νῆα νόημ' ὣς ἆλτο πέτεσθαι |. — b) brevem syllabam non producit Γ 196 αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν | cf. Rahts I 25, Θ 94 πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλών, κακὸς ὣς ἐν ὁμίλῳ | v. Nican., Θ 271 πάις ὣς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν | εἰς Αἴανθ', Ν 137 ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ | ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης -· ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται - (143) ὣς Ἕκτωρ κτλ. cf. Friedlaender Beitr. I 28, Doederl. post ὀλ. scripsit ὡς mutata interpunctione, χ 299 ἐφέβοντο - βόες ὣς ἀγελαῖαι cf. Friedlaender II 22. — nihil concludi potest de consona initiali ex his locis: Ε 299 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθώς |, Τ 381 ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν |, Λ 129 ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὥς | cf. Υ 164 ubi sequitur 174 ὣς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος κτλ., Μ 312 πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσιν | cf. Ameis app. ad ο 520, Ο 579 Ἀντίλοχος δ' ἐπό-

ρουσε κύων ὥς - (582) ὣς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος, Σ 616 ἡ δ' ἴρηξ ὣς ἆλτο κατ' Οὐλύμπου, Ψ 783 ἣ τὸ πάρος περ | μήτηρ ὣς Ὀδυσῆι παρίστατο v. Nican., Ω 572 λέων ὣς ἆλτο θύραζε | vituperat Liesegang de extr. Il. p. II 16, Ω 770 ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεί | cf. ο 152, δ 413 λέξεται ἐν μέσσοισι νομεὺς ὣς πώεσι μήλων |, λ 605 (ἀθ.) ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς |, μ 237 λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ | πᾶσ' ἀνεμορμύρεσκε, ρ 397 πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος |, τ 574 τούς - | ἵστασχ' ἑξείης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας |, v. l. ὡς δ. v. Eust. 1879, 10, h. Merc. 86 οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδόν, αὐτοπρεπὴς ὥς | corruptela laborat v. Baumeist., Cer. 280 αὐγῆς δ' ἐπλήσθη - δόμος, ἀστεροπῆς ὥς |. — III. ponitur in exclamationibus Φ 273 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔ τίς με θεῶν - ὑπέστη - σαῶσαι, Φ 441 νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις, κ 38 ὢ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν |, ο 381 ὢ πόποι, ὡς ἄρα τυτθὸς ἐών - ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος, π 364 ὢ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν |, σ 26 ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει |, ω 194—5 ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν - Πηνελοπείῃ, | - ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος, ubi tamen Lehrs Ar.² 160 a. orationem ad explicationem converti ratus colo vel commate ante posito explicat: οἶαι cf. Nitzsch ad γ 196. similis dubitatio est ρ 449 στῆθ' οὕτως εἰς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης, | μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἵκηαι· | ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης, ubi Ameis explicat: ὅτι οὕτως cf. Kayser, Lehrs l. c. cum Dammio exclamationem agnoscit, Duentzer ὥς intellegit demonstrativum cf. Kaemmerer 20. etiam Τ 290 ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί | nonnulli exclamationem agnoscunt, melius intellegitur ὥς demonstr., Bekker II commate ante posito accipere videtur pro adverbio relativo (sicut). — de Ρ 328 v. s. A I 1 a β, de ρ 218 s. A I 1 a η. — IV. usurpatur in optandi formulis cf. Delbrueck-Windisch l. c. I 26 195, Lange l. c. 38 a. 39 74. — 1) cum optativo verbi Σ 107 ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο |, Χ 286 ὡς δή μιν σῷ ἐν χροΐ πᾶν κομίσαιο |, v. Nican. — de ρ 342 φ 201 a Langio 38 a. 74 huc relatis v. s. B II 2. — additur κὲ Ζ 281 ὥς κέ οἱ αὖθι | γαῖα χάνοι cf. Eust. 642, 6, Bekker II pro κὲ scripsit δέ, comprobat Friedlaender JJb. 79, 827 cf. Lange 193 a., κὲ defendere conatur Ameis ad l. — 2) Γ 173 ὡς ὄφελον θάνατός μοι ἁδεῖν κακός, ὁππότε κτλ. ut debebat mihi placere i. e. utinam mihi placuisset, Γ 428 ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι | v. Nican., Δ 380 ὡς ὄφελόν τοι | - ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι, Φ 279 ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, Χ 426 ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν |, ε 308 ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν, v. l. καὶ δή rec. Kayser, Ameis, ξ 274 ὡς ὄφελον θανέειν κτλ. cf. ω 30. — de β 183 v. s. A I 1 c. — Δ 315 ὡς ὄφελέν τις | ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν sc. γῆρας, Ζ 345 ὥς μ' ὄφελ' - | οἴχεσθαι προφέρουσα - θύελλα | εἰς ὄρος, α 217 ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱός | ἀνδρός, λ 548 ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ |, h. AP. [143] ὡς ὄφελ' ἄλλο θεοῖσι χαρίζεσθαι. — Η 390 ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι | v. Nican. cf. Ω 764, Χ 481 ὡς μὴ ὄφελλε τεκέσθαι |, ξ 68 ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι |.

B) coniunctio I temporalis: ubi. 1) respondet ὥς in sententia primaria, quae sequitur Ξ 294 ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως - φρένας ἀμφεκάλυψεν | cf. Τ 16 (v. Eust. 1169, 15) Υ 424 quibus l. nonnulli codd. pro ὥς habent ὡς, sed v. Kaemmerer 38. — 2) in reliquis exemplis a) antecedit sententia primaria Α 600 ἐνῶρτο γέλως - θεοῖσιν, | ὡς ἴδον Ἥφαιστον - ποιπνύοντα | cf. Δ 357 Ε 515 572 702 Η 308 Κ 516 Ν 495 Ρ 724 θ 286 ω 371, Δ 149 ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα - Ἀγαμέμνων, | ὡς εἶδεν κτλ., Π 600 ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς, | ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ, v. Nican., Φ 207 οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο -, | ὡς εἶδον κτλ., θ 500 φαῖνε δ' ἀοιδήν, | ἔνθεν ἑλὼν ὡς οἱ μὲν ἀπέπλεον κτλ., υ 204 ἴδιον, ὡς ἐνόησα, χ 148 καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα - | ὡς - ἴδε, ω 101 τοὶ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἐσιδέσθην |, h. 19, 39 δεῖσε γάρ, ὡς ἴδεν ὄψιν ἀμείλιχον. — b) sequitur sententia primaria Β 321 ὡς οὖν - πέλωρα - εἰσῆλθ' ἑκατόμβας, | Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα - ἀγόρευεν, Δ 151 ὡς δὲ ἴδεν - ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, | ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη | cf. Ε 846 h. Ven. 181. — saepe coniunctioni antecedit subiectum, obiectum, adverbium temporis sim. Γ 154 οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ' Ἑλένην - ἀγόρευον cf. Θ 251 Ν 330 Ξ 440 Ο 379 (sch. V τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ἐπεί) Π 278 Σ 222 530 Ψ 202 γ 34 χ 407 ω 391, Φ 550 αὐτὰρ ὅ γ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα - ἔστη, Ζ 237 Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον ἵκανεν, | ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον cf. 374 Λ 284 Ο 422 484 Π 419 818 Υ 419 θ 272 κ 375, Κ 520 ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας, | ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον - ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, Τ 283 Βρισηὶς δ' ἄρ' ἔπειτ' - | ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον - ἐκώκυε, Γ 21 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε - Μενέλαος | - ἐχάρη cf. 30 (v. Nican.) Ε 95 711 Η 17 Λ 248 575 581 Ρ 198 Φ 49 418 ο 59 ω 532 h. Merc. 235, ρ 492 τοῦ δ' ὡς οὖν ἤκουσε - Πηνελόπεια | βλημένου - ἔειπεν, Χ 136 Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος, Γ 396 (ἀθ.) καί ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς - δειρήν - θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ρ 301 δὴ τότε γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα, - ἔσηνε, h. Ven. 185 αὐτίκα σ' ὡς τὰ πρῶτα - ἴδον - ἔγνων κτλ. — vix huc referri potest Ψ 871 ὀιστὸν ἔχεν πάλαι (sc. Meriones), ὡς ἴθυνεν | sch. V ἕως ἴθυνε Τεῦκρος, quod recedit ab usu Homeri, nam ὡς non est: dum. Heyne colo ante posito ὥς scripsit, melius Voss ad h. Cer. 273 coniecit ὡς ἰθύνοι rec. Doederlein, Koch cf. etiam Spitzn. ad l. — II. explicativa vel circumscriptiva, non modum indicans aut rationem, qua quid fiat, sed rem ipsam adiungens sententiae primariae pariter atque ὅτι dass cf. Schoemann Redeth. 183. — 1) cum indicativo verbi Α 110 (ἀθ.) ἀγορεύεις, | ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει | Apollinem iis dolores parare, Δ 360 οἶδα γὰρ ὥς τοι θυμός - ἤπια δήνεα οἶδε, Ο 204 οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν ἐρινύες αἰὲν ἕπονται |, Ω 662 οἶδα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, δ 466 οἶσθα, γέρον - | ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, κ 267 οἶδα γὰρ ὡς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι κτλ., λ 69 οἶδα γὰρ ὡς - | νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις - νῆα |, ρ 157 ἴστω νῦν Ζεύς - | ὡς ἤτοι Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ - ἔστιν, h. Merc. 383 οἶσθα καὶ αὐτός, | ὡς οὐκ αιτιός εἰμι sed locus corruptus est et versum priorem damnant editt. — de ε 423 cf. A I 1 a ε. — Η 402 γνωτὸν δέ - | ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται |, Σ 125 γνοῖεν ὡς δὴ

δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι |, *Χ* 10 οὐδέ νύ πώ με | ἔγνως ὡς θεός εἰμι, *Ψ* 611 ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, | ὡς ἐμὸς οὔ ποτε θυμὸς ὑπερφίαλος, φ 209 γιγνώσκω δ' ὡς σφῶιν ἐελδομένοισιν ἱκάνω |, χ 374 ὄφρα γνῷς - ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ, | ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων |, h. Ven. 186 ἔγνων, ὡς θεὸς ἦσθα, *Κ* 116 Μενέλαον νεικέσω - | ὡς εὕδει v. Nican., *Κ* 160 οὐκ ἀίεις, ὡς Τρῶες - εἵαται, *Ρ* 450 ἦ οὐχ ἅλις ὡς τεύχε' ἔχει cf. β 312, *Υ* 265 οὐδ' ἐνόησε - | ὡς οὐ ῥηίδι' ἐστὶ θεῶν - δῶρα - δαμήμεναι, ι 443 τὸ δέ - οὐκ ἐνόησεν, | ὥς οἱ ὑπ' - οἴων στέρνοισι δέδεντο |, χ 33 (ἀθ.) οὐκ ἐνόησαν, | ὡς δή σφιν - ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο |, *Ψ* 648 χαίρει δέ μοι ἦτορ, | ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι, v. l. ὅς, δ 841 οἱ ἦτορ ἰάνθη, | ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο, ι 414 ἐμὸν δ' ἐγέλασσε - κῆρ |, ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμόν, δ 377 ἐκ μέν τοι ἐρέω - | ὡς ἐγὼ οὔ τι ἑκὼν κατερύκομαι, ε 24 ω 480 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή, | ὡς ἤτοι κείνους Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται, θ 498 πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν, | ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε - ἀοιδήν, ξ 152 οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, | ὡς νεῖται Ὀδυσεύς, τ 270 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω, | ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα |, h. Merc. 335 μῦθον ἀκούσεαι οὐκ ἀλαπαδνόν, | κερτομέων, ὡς οἷος ἐγὼ φιλολήιός εἰμι |, ο 158 εἴποιμ', ὡς παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης | ἔρχομαι, χ 351 καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι - | ὡς ἐγὼ οὔ τι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον - πωλεύμην, τ 94 πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς, | ὡς τὸν ξεῖνον ἔμελλον - εἴρεσθαι, h. 27, 19 ὑμνεῦσιν Λητώ - ὡς τέκε παῖδας - ἀρίστους. — 3) cum optativo verbi γ 347 Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσειε - | ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο - ἐπὶ νῆα κίοιτε cf. Kaemmerer 38, Delbrueck-Windisch I 230, ρ 243 τόδε μοι κρηήνατ' ἐέλδωρ, | ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνήρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων | cf. φ 201, quibus locis Lange 38 a. 74 colo ante posito ὡς habet pro optandi particula, h. Ven. 214 εἶπεν δὲ ἕκαστα - | ὡς ἔοι ἀθάνατος, sed de ω 237 v. A I 1 c. — accedit κὲ ψ 60 οἶσθα γὰρ ὥς κ' ἀσπαστός - φανείη | πᾶσι cf. Delbrueck-Windisch l. c. I 231. — III. finalis. etiam his l. subest notio primaria: qua ratione, ex qua ducuntur significationes: ita ut, so dass, et ut, damit. cf. Delbrueck-Windisch I 155 sq. 1) habet coniunctivum a) solum *Β* 363 κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας - | ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ κτλ. cf. Delbrueck-W. I 53, *Γ* 166 πάροιθ' - ἵζευ ἐμεῖο - | ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν - ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα - ἐξονομήνῃς | v. Nican., qui tamen mavolt explicare εἴθε, male, *Ζ* 259 ἀλλὰ μέν', ὄφρα κέ τοι - οἶνον ἐνείκω, | ὡς σπείσῃς Διί cf. Classen Beob. 25 a., *Θ* 182 μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρός - γενέσθω, | ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, *Ω* 337 Πρίαμον - ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν | ὣς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ cf. Delbrueck-W. 61, ρ 76 ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, | ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ε 164 ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς, | ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' - πόντον, *Θ* 37 [468] βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' - | ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, *Ι* 311 χρὴ μὲν δὴ τον μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, | ὡς μή μοι τρύζητε, *Θ* 513 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι, | ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ cf. Delbrueck-W. 60 156, Aristophanes πέσσοι v. Did., rec. Doederl., *Π* 294 ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, | ὡς σύ τ' εὐφρήνῃς πάντας κτλ., *Ζ* 357 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω | ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι cf. Naegelsb. H. Th.[2] 53, v. l. ὥς κεν. — dubitatur de *Α* 558 τῇ σ' οἴω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλῆα | τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας κτλ., ubi alii ὡς sensu accipiunt finali, alii idem atque ὅτι significare rati coniunctivos similiter ac futurum usurpatos putant cf. Naegelsbach et Ameis ad l., Delbrueck-W. 62, v. l. τιμήσεις, ὀλέσεις comprobat Doederlein. — b) additur ἄν vel κὲ α) ἄν *Π* 84 τοὶ ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, | ὡς ἄν μοι τιμὴν - ἄρηαι, non bene verba iungit Nican., v. l. ap. Eust. ἄροιο, *Π* 271 μνήσασθε - ἀλκῆς, | ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, *Ψ* 339 ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω, | ὡς ἄν τοι πλήμνη γε - δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι | κύκλου, δ 672 ὄφρα μιν - λοχήσομαι - | ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται, π 169 σῷ παιδὶ ἔπος φάο - | ὡς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον ἀραρόντε - ἔρχησθον προτὶ ἄστυ, ω 360 Τηλέμαχον - | προὔπεμψ', ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι v. Kayser, h. Cer. 273 ὄργια - ὑποθήσομαι, ὡς ἂν - ἐμὸν νόον ἱλάσκησθε | cod. ἱλάσκοισθε, correxit Schaefer melet. crit. 109. — ὡς ἂν μή β 376 ὄμοσον μὴ μητρί - τάδε μυθήσασθαι, | ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα - ἰάπτῃ | cf. δ 749, π 84 εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω - ὡς ἂν μή σε κατατρύχῃ. — β) κὲ *Α* 32 μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι |, v. Naegelsb. ad l., Ameis ad φ 254, *Β* 385 εὖ δέ τις - πολέμοιο μεδέσθω, | ὥς κε πανημέριοι - κρινώμεθ' Ἄρηι |, *Ζ* 69 μή τις νῦν - μετόπισθεν | μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται |, *Ζ* 143 *Υ* 429 ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι |, *Ζ* 364 ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός, | ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρπτῃ ἐόντα |, *Η* 334 (ἀθ.) κατακήομεν αὐτούς - ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος | οἴκαδ' ἄγῃ, *Η* 463 (ἀθ.) ἠιόνα - ψαμάθοισι καλύψαι, | ὥς κέν τοι - τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν |, *Θ* 508 ξύλα - λέγεσθε, | ὥς κεν - καίωμεν ξύλα πολλά, *Τ* 151 οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν - οὐδὲ διατρίβειν - | ὥς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα - ἴδηται - Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας |, *Ω* 75 ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς | δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, α 87 ε 31 ὄφρα - νύμφῃ - εἴπῃ νημερτέα βουλήν, | νόστον Ὀδυσσῆος - ὥς κε νέηται |, v. l. ὥς κεν ἵκηται, ε 26 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον - | ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται | cf. 144 168: Delbrueck-W. 60, η 192 περὶ πομπῆς | μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος - ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται |, η 223 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι - | ὥς κ' ἐμὲ - ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης |, θ 101 ἀέθλων πειρηθῶμεν | - ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν | cf. 251, τ 319 κάτθετε δ' εὐνήν - | ὥς κ' εὖ θαλπιόων - ἠῶ ἵκηται |, τ 321 ἠῶθεν δέ - λοέσσαι τε χρῖσαί τε, | ὥς κ' - δείπνοιο μέδηται, χ 177 πελάσαι τε δοκοῖσιν, | ὥς κεν - χαλέπ' ἄλγεα πάσχῃ |, h. AP. [148] τεχνήσομαι, ὥς κε γένηται | παῖς ἐμοί. — 2) optativum a) solum v. Naegelsbach Anm.[3] p. 439, Delbrueck-W. 251 sq. *Β* 281 σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, | ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν | μῦθον ἀκούσειαν, Duentzer scr. ἅμα χ' οἱ, *Φ* 605 δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων, | ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κτλ., *Ψ* 361 παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν - Φοίνικα -, | ὡς μεμνέῳτο δρόμου καί - ἀποείποι, γ 145 βούλετο - ῥέξαι θ' ἱερὰς ἑκατόμβας, | ὡς τὸν

Ἀθηναίης - χόλον ἐξακέσαιτο |, ζ 113 ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε - Ἀθήνη, | ὡς Ὀδυσεὺς ἔγροιτο, ubi nonnulli ἄλλο explicari putant sententia quae sequitur (scilicet ut), sed ἄλλο melius refertur ad pilae lusum, clamorem puellarum etc., ζ 129 πτόρθον κλάσε - | φύλλων, ὡς ῥύσαιτο - μήδεα φωτός |, ξ 297 ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι, | κεῖθι δέ μ' ὡς περάσειε καὶ - ὦνον ἕλοιτο |, σ 91 ἢ ἐλάσει', ὥς μιν ψυχὴ λίποι qua ratione vita eum relinqueret. — ὡς μή Ε 24 σάωσε - | ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη |, Ι 461 (ἀθ.) ἐνὶ θυμῷ δήμου θῆκε φάτιν -, | ὡς μὴ πατροφόνος - χαλεοίμην |, Ω 583 νόσφιν ἀειρασας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν |, v. Lange p. 112, v. l. ἴδῃ, ι 42 549 δασσάμεθ', ὡς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης |. — b) adiungitur ἄν vel κὲ v. Ameis app. ν 402 α) ἄν Τ 331 σὲ δὲ Φθίηνδε νέεσθαι |, ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα - Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, ν 402 κνυζώσω δέ τοι ὄσσε -, | ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης | v. Delbrueck-W. 230, est: qua ratione possis apparere, v. l. φανῇης rec. La Roche, ο 538 ρ 165 τ 311 τάχα γνοίης φιλότητα - | ἐξ ἐμέθεν, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι |, qua ratione donatum quispiam te felicem praedicet, π [297] δοῦρε καλλιπέειν - | ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα, ρ 362 Ἀθήνη - Ὀδυσῆα | ὤτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι |. — β) κὲ β 53 οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι, | Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα | v. l. ὅς. v. Hentze Philol. 29, 154, Kaemmerer 42, Delbrueck-W. 230, θ 21 μὶν μακρότερον - θῆκεν ἰδέσθαι, | ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος - γένοιτο |, ψ 135 ἡμῖν ἡγείσθω - ὀρχηθμοῖο, | ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ea ratione qua quis dixerit v. Lehrs Ar.[2] 159, ω 83 τύμβον χεύαμεν - | ὥς κεν τηλεφανὴς - εἴη |, ω 532 ἴσχεσθε πτολέμου - | ὥς κεν - διακρινθεῖτε τάχιστα | cf. Kaemmerer 42, Delbrueck-W. l. c., v. l. διακρινθῆτε rec. La Roche, Bekker II, h. 8, 11 πρηὺ καταστίλβων σέλας - εἰς βιότητα | ἡμετέρην - ὥς κε δυναίμην | σεύασθαι κακότητα - ἀπ' ἐμοῖο καρήνου. — VV. LL. Α 39 pro εἴ ποτε v. l. ὥς ποτε, Β 144 φή Zenodotus, Aristarchus ὡς v. s. v. φή, Β 275 pro ὅς Doederl. scribi volt ὡς, Ζ 96 αἴ κεν, Aristarchus ὥς κεν rec. Ameis hoc l. et 277, Θ 401 τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται, v. l. ὡς καὶ τ. ἔ. v. sch. A, Θ 466 εἰ σὺ κελεύεις, v. l. ὡς σὺ κ., Ν 482 Τ 72 pro ὅς Nauck Ar. Byz. fr. 53 a. legi volt ὡς, Ξ 125 εἰ ἐτεόν περ, v. l. ὡς ἐ. περ v. Did. cf. Lange 247 a., Ο 297 εἴ κε, v. l. ὥς κε v. sch. A, Σ 86 αἴθ' ὤφελες, v. l. ὡς ὤ., rec. Duentzer cf. Kayser Philol. 17, 716, Τ 153 ὧδε, v. l. ὡς δέ, Φ 127 ὅς κε φάγῃσι, Aristoph. ὥς κε φ. v. sch. AV, Χ 236 ὅς, v. l. ὡς v. Spitzn., Ψ 50 ὅσσ'. plurimi codd. ὡς quos sequitur Duentzer, v. La Roche app., Ω 725 pro ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο Doederl. coniecit ἀπ' αἰῶν' ὡς ν. ὤ., γ 248 πῶς, Buttmann misc. cr. cur. Friedemann et Seebode II 1, 41 scribi volt ὡς, sed v. Nitzsch, δ 740 οἵ, Duentzer coniecit ὡς, δ 756 ὅς κεν, v. l. ὥς κεν, η 331 αἴθ' ὅσα, v. l. αἴθ' ὡς, θ 398 ἠδὲ κέλευον, v. l. ὡς ἐκέλευεν, κ 443 εἰ, v. l. ὡς, λ 221 δαμνᾷ ἐπεί κε, Crates δάμναται ὥς κε v. Nitzsch cf. Wachsmuth Crates 52, ο 111 ὅπως φρεσὶ σῇσι, v. l. ἐνὶ φρεσὶν ὡς σύ, σ 114 ὅς, v. l. ὡς v. La Roche, τ 367 εἷος, v. l. ὡς ἄν, h. Merc. [508] codd. ὡς ἔτι κείνου, emend. Hermann ἐξέτι κ. — cf. in univ. Eust. 79, 32 36, Bekker H. Bl. I 54, 9, Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 37 53, Kaemmerer de part. ὡς ap. Hom. usu et signif. Vrat. 1838.

C. coniungitur cum aliis particulis vel coniunctionibus. 1. ὡς εἰ et ὡς εἴ τε quasi, ut si. nusquam inter ὡς et εἰ aliud vocabulum intercedit, in codd. saepe coniunctim scribuntur, recentiores disiungunt excepto Dindorfio, qui sibi non constat, coniungunt in hymnis, cf. Hoffmann Φ et Χ p. 114. praeterea v. Rahts Qu. ep. I 21 II 7, Delbrueck-W. 66 232, Lange d. Partik. εἰ 113 127 215 232, Schnorr de Carolsfeld verb. colloc. 35. — usurpatur 1) cum verbo finito a) cum indicativo Ν 492 λαοὶ ἕπονθ' ὡς εἴ τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα |. — b) cum coniunctivo Ι 481 μὲ φίλησ', ὡς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ | v. l. φιλήσει. — c) cum optativo Λ 467 ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος - ἵκετ' ἀυτή, | τῷ ἰκέλη ὡς εἴ ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα | Τρῶες cf. sch. BL, Χ 410 κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ - τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα | Ἴλιος - πυρὶ σμύχοιτο Herod. τινὲς περιέργως διὰ μόνου τοῦ ι γράφοντες (ἴ) ἀποδιδόασιν ὡς αὐτὴ ἅπασα. οὐκ οἶδε δὲ ὁ ποιητὴς οὔτε τὴν ἴ οὔτε τὴν σφεῖς. ἔστιν οὖν ὅμοιον τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ (affert κ 419) cf. sch. B et V, Choerob. 280, 25, Apoll. de pron. 70 β, Hoffmann Φ et Χ p. 308, Ahrens KZ. 8, 343, Dronke Rh. M. 9, 113. — respondet ὥς in sententia primaria κ 416 δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς | ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίατο, κ 420 σοὶ μὲν νοστήσαντι - ὡς ἐχάρημεν, | ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα. — Β 780 ἴσαν ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο | cf. sch. BL, ι 314 ἂψ ἐπέθηχ' ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη |, v. l. ὡς εἴ γε, ρ 366 βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων - | πάντοσ' χεῖρ' ὀρέγων ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη |, h. Merc. 349 διέτριβε κέλευθα, | τοῖα πέλωρ', ὡς εἴ τις ἀραιῇσι δρυσὶ βαίνοι | v. Baumeist. — Λ 389 οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάις ἄφρων, v. l. ap. Suid. βάλῃ. — 2) sine verbo finito Τ 17 ἐν δέ οἱ ὄσσε | δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡς εἰ σέλας ἐξεφάανθεν |, Τ [366] τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην ὡς εἴ τε πυρὸς σέλας v. Did., Lange 237 his locis σέλας non pro nominativo, sed pro accusativo habet, η 36 τῶν νέες ὠκεῖαι ὡς εἰ πτερὸν ἠὲ νόημα | v. Ameis ad l., τ 211 ὀφθαλμοὶ δὲ ὡς εἰ κέρας ἕστασαν ἠὲ σίδηρος | ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι, Ι 648 ὥς μ' ἀσύφηλον - ἔρεξεν | Ἀτρείδης, ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην |, Π 59 τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο - Ἀγαμέμνων - ὡς εἴ τιν' ἀ. μετανάστην | v. Ariston. et sch. BL, v. l. μετάναστιν, h. Cer. 215 ἐπί τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδώς, | καὶ χάρις ὡς εἴ πέρ τε θεμιστοπόλων βασιλήων |, ξ 254 ἐπλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ - | ῥηιδίως, ὡς εἴ τε κατὰ ῥόον, Λ 474 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν | Τρῶες ἕπονθ' ὡς εἴ τε θῶες ὄρεσφιν | ἀμφ' ἔλαφον - (482) ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα - Τρῶες ἕπον, ρ 111 δεξάμενος δέ με κεῖνος - | ἐνδυκέως ἐφίλει, ὡς εἴ τε πατὴρ ἑὸν υἱόν | ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν - (112) ὡς ἐμὲ κεῖνος | ἐνδυκέως ἐκόμιζε, de v. l. v. La Roche, Ε 374 Φ [510] τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε - | μαψιδίως, ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ |. Π 192 τόν - Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν, | ἀμφαγαπαζόμενος ὡς εἰ θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα | de ultima in ἀμφ. producta v. Hartel H. St.[2] 116, Ω 328 φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο, | πόλλ' ὀλοφυρόμενοι ὡς εἰ θάνατόνδε κιόντα |, h.

Cer. 237 μὶν - Δημήτηρ | χρίεσκ' ἀμβροσίῃ ὡσεὶ θεοῦ ἐκγεγαῶτα |, Χ 150 ἀμφὶ δὲ καπνός | γίγνεται ἐξ αὐτῆς ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο |, τ 39 ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων - | φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡς εἰ πυρὸς αἰ. |. — dubitatio restat de Ψ 598 τοῖο δὲ θυμός | ἰάνθη, ὡς εἴ τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση | ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι | - (600) ὣς ἄρα σοί, Μενέλαε θυμὸς ἰάνθη |, ubi si vera lectio est, non comparantur θυμός et ἐέρση, sed ad ἐέρση verbum supplendum est velut γίγνεται. v. etiam sch. B, Eust. 1318, 18 sq., sch. Ap. Rhod. III 1019. Axt Coni. Ho. 23 olim coniecerat ἐέρσῃ (idem repetit Lange 246 nova interpretatione tentata), post περὶ στάχυες vel πὲρ ἀστάχυες σὶν ἐέρσῃ. — v. l. est δ 535 ὡς εἴγε pro ὥς τίς τε, μ 86 ὡς εἰ pro ὅση. cf. etiam E. M. 824, 51, E. Gud. 582, 26, Hes. — II. ὡς ὁπότε cf. Rahts Qu. ep. I 10, Delbrueck-W. 161, Friedlaender Beitr. II 5. — in comparationem vocatur 1) res vere facta. in sententia ab ὡς ὁ. incipiente est a) imperfectum Ψ 629 εἴθ' ὣς ἡβώοιμι - | 630 ὡς ὁ. - Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοί | cf. 643. — b) aoristus Λ 670 εἴθ' ὣς ἡβώοιμι - | 671 ὡς ὁ. Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη | cf. 762. — 2) res quae fieri solet vel potest. in sententia ab ὡς ὁ. incipiente, quae sententiam primariam antecedit excepto Λ 305, est a) indic. praes. Λ 492 ὡς δ' ὁ. πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν - (496) ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε - Αἴας | Zenodotus δίηται v. Ribbeck Philol. 8, 705 711, Duentzer Zenod. 123. — b) coniunctivus α) praes. δ 335 ρ 126 ὡς δ' ὁ. ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος - λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα - κνημοὺς ἐξερέῃσι - (δ 340 ρ 131) ὣς Ὀδυσεὺς κείνοισιν - πότμον ἐφήσει | v. Nitzsch, v. l. ὡς δ' ὅτε. — β) aor. Λ 305 τοὺς ἄρ' ὅ γ' ἡγεμόνας Δαναῶν λάβεν, αὐτὰρ ἔπειτα | πληθύν, ὡς ὁπ. νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ - (309) ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν | v. l. στυφελίζει et στυφελίξει, h. Merc. 43 ὡς δ' ὁπ. ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ | ἀνέρος - (46) ὣς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο - Ἑρμῆς | codd. περήσει, emend. Franke. — III. ὡς ὅτε cf. Rahts Qu. ep. I 10 19 27, Friedlaender de coni. ὅτε ap. Hom. usu 21 44 46 78 98, id. Beitr. zur Kenntn. d. ho. Gleichn. I. II, Lange l. c. 134 a. 218, Delbrueck-W. 65 85 161. — A) cum verbo finito. ponitur in comparatione 1) res quae vere facta est. in sententia ab ὡς ὅτε incipiente est a) imperfectum Η 133 αἲ γάρ - ἡβῷμ' ὡς ὅτ' - μάχοντο | - (157) εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, ξ 468 εἴθ' ὣς ἡβώοιμι - | 469 ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν - (503) ὣς νῦν ἡβώοιμι. — a communi usu recedit ρ 358 ἤσθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν | sic omnes fere codd., in M est gl. μέχρις οὗ, ἕως ὅτε v. La Roche ad l. et Z. f. oestr. G. 1867, 551, cf. Eust. 1823, 60, Kayser ὥς (demonstr.) scripsit, Wolf, Bekker, La Roche ἕως ὅτ', Nauck Mél. Gréco-Rom. II 414 ἧος ἀοιδός. — b) aoristus Δ 319 μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτός | ὣς ἔμεν ὡς ὅτε - Ἐρευθαλίωνα κατέκταν, Κ 285 σπεῖό μοι ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο - (291) ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίσταο, υ 66 ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι | - (79) ὣς ἔμ' ἀϊστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες |. — 2) res quae fieri solet vel potest. sententiam ab ὡς δ' ὅτε (ab ὡς ὅτε φ 406) incipientem sequi solet sententia primaria, in qua respondet ὥς, τοῖος, τόσος, duodecies antecedit (sine ὥς, sim.), sequitur sententia secundaria incipiens ab ὡς ὅτε. iungitur ὡς ὅτε a) c. indic. α) praes. Β 209 ἀγορήνδε αὖτις ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο - | ἠχῇ, ὡς ὅτε κῦμα - βρέμεται v. Nican., cf. Naegelsb. ad l., Nitzsch δ 335, Hermann op. II 48, alii βρ. pro coniunctivo habent, de ultima vocis ἠχῇ non correpta v. Hofmann Qu. Ho. I 78, O. Meyer Qu. Ho. 98, Δ 422 ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ - κῦμα θαλάσσης | ὄρνυτ' - (427) ὣς - κίνυντο φάλαγγες v. Ameis, perverse Thiersch Gr. § 322, 3 scribi volt ὤρνυτ' v. Hermann l. c. 44 49, Δ 452 ὡς δ' ὅ. χείμαρροι ποταμοί - ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον - ὕδωρ - (456) ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή, Θ 555 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα - φαίνετ' ἀριπρεπέα - | τόσσα - Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο, Μ 451 ὡς δ' ὅ. ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον - οἰός - (453) ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν, v. l. φέροι v. Did., Π 364 ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω - (366) ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή, Τ 357 ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται - (359) ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες - νηῶν ἐκφορέοντο, Φ 12 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται - (15) ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου - πλῆτο ῥόος - ἵππων κτλ., v. l. ἠερέθοντο, male, Χ 162 ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι - ἵπποι ῥίμφα μάλα τρωχῶσι - (165) ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν πέρι δινηθήτην | alii τρ. pro coniunctivo habent, Ψ 692 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς - (694) ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτο, alii coniunctivum agnoscunt, Ψ 760 ἐπὶ δ' ὤρνυτο - Ὀδυσσεύς | ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικός - στήθεός ἐστι κανών - (763) ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν, v. Nican., Thiersch Gr. § 322, 9 ἄγχι scribi volt pro ἐστίν sed v. Hermann op. II 48, ε 432 ὡς δ' ὅ. πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο | πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται - (434) ὣς τοῦ πρὸς πέτρῃσι - ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν cf. Nitzsch, μ 251 ὡς δ' ὅτ' - ἁλιεύς - ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας - (255) ὣς οἵ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας |, ν 31 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται - (35) ὣς Ὀδυσεῖ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο |, ρ 518 ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται - (521) ὣς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε, ω 6 ὡς δ' ὅ. νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου - τρίζουσαι ποτέονται - (9) ὣς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤισαν. — perfectum vim habet praesentis Ρ 263 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι - ποταμοῖο | βέβρυχεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον - | τόσσῃ ἄρα Τρῶες ἐνοπῇ ἴσαν, Aristoph. βεβρύχῃ, rec. Bekker II cf. Thiersch acta ph. M. I 20, Gr. § 322, 8, sed v. sch. EHQ δ 477. — singularis est locus κ 410 ὡς δ' ὅτ' ἂν - πόρτιες περὶ βοῦς - πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι - (414) ὣς ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον - | δακρυόεντες ἔχυντο, ubi propter ἄν necessarius videtur coniunctivus, quem rec. Bekker II, sed statui potest anacoluthon cf. Thiersch Gr. § 322, 10, Hermann ad h. Merc. 288. — β) aor. cf. Hermann op. II 47. Γ 33 ὡς δ' ὅ. τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη - (36) ὣς αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων, ubi τὲ ad ὅτε vel ad ὡς referendum v. Naegelsb., ad τὶς referunt Duentzer Ρ 133, Kvíčala Z. f. oestr. G. 1864, 402, Δ 275 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ - τοῖαι - κίνυντο φάλαγγες, Ε 902 ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα - ἐπειγόμενος συνέπηξεν - (904) ὣς - ἰήσατο, Λ 558 ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας - (563) ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα

- Τρῶες - νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἕποντο |, N 389 Π 482 ἤριπε δ' ὡς ὅ. τις δρῦς ἤριπεν - (N 392 Π 485) ὣς ὁ - κεῖτο τανυσθείς, Π 823 ὡς δ' ὅ. σῦν - λέων ἐβιήσατο χάρμῃ - (827) ὣς πολέας πεφνόντα Μενοιτίου - υἱόν Ἕκτωρ - θυμὸν ἀπηύρα, Υ 403 ἤρυγε δ' ὡς ὅ. ταῦρος ἤρυγεν - (406) ὣς ἄρα τόν ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμός, ε 488 ὡς δ' ὅ. τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε - (491) ὣς Ὀδυσεὺς φύλλοισι καλύψατο, φ 406 ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος - ῥηιδίως ἐτάνυσσε - χορδήν - (409) ὣς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν - τόξον Ὀδυσσεύς | v. l. ὡς δ' ὅτ'. — b) c. coni. α) praes. Λ 130 τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅ. μήτηρ | παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν v. Franke, v. l. ἐέργει, comprobat Hermann op. II 48, Z 506 O 263 ὡς δ' ὅ. τις στατὸς ἵππος - θείῃ πεδίοιο - (Z 512 O 269) ὣς - Πάρις - ἐβεβήκει, v. l. θείει cf. Hermann l. c. 43, Θ 338 ὡς δ' ὅ. τις τε κύων συός - ἅπτηται κατόπισθε - (341) ὣς Ἕκτωρ ὤπαζε - Ἀχαιούς, K 360 ὡς δ' ὅ. καρχαρόδοντε δύω κύνε - ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον - ὁ δέ τε προθέῃσι - (363) ὣς τὸν Τυδείδης ἠδ' - Ὀδυσσεύς - διώκετον, ubi rectius agnoscitur ci. quam ind., praesertim cum sequatur προθέῃσι cf. Ariston., Hermann l. c. 56, Λ 292 ὡς δ' ὅ. πού τις θηρητὴρ κύνας - σεύῃ ἐπ' - συῒ καπρίῳ - (294) ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας - Ἕκτωρ, Λ 414 ὡς δ' ὅ. κάπριον ἀμφὶ κύνες σεύωνται (v. l. σεύονται) - (419) ὣς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα - ἐσσεύοντο Τρῶες, N 334 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ - ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι | - (337) ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, N 588 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν - θρῴσκωσιν κύαμοι - (591) ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου - ἑκὰς ἔπτατο ὀιστός, Ξ 16 ὡς δ' ὅ. πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ - (20) ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε, v. l. in E. M. πορφύρει cf. etiam Ribbeck Philol. 8, 705, O 605 μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης - ἢ - πῦρ | οὔρεσιν μαίνηται, Π 641 οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον ὡς ὅ. μυῖαι - βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας - (644) ὣς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, Φ 257 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγός - ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ - (263) ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο |, X 189 ὡς δ' ὅ. νεβρὸν - κύων ἐλάφοιο δίηται - (193) ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθε - Πηλείωνα, ε 328 ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας - (330) ὣς τὴν ἂμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον, ι 391 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν - ἠὲ σκέπαρνον | εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα - (394) ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμός - περὶ μοχλῷ | v. l. βάπτει sed v. Nitzsch, τ 518 ὡς δ' ὅ. - ἀηδών | καλὸν ἀείδῃσιν - (524) ὣς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, υ 25 ὡς δ' ὅ. γαστέρ' ἀνήρ - ἔνθα καὶ ἔνθα | αἰόλλῃ - (28) ὣς ἄρ' ὅ. γ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, v. l. αἰόλλει. — accedit ἄν K 5 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης - (9) ὣς πυκίν' - ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων, v. Ariston. cf. Franke ad l., v. l. ἀστράπτει, Λ 269 ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα - (272) ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο |, M 41 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν κύνεσσι - κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται - (49) ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν ἐλλίσσεθ' ἑταίρους |, κ 216 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα | σαίνωσ' - (218) ὣς τοὺς ἀμφὶ λύκοι - ἠδὲ λέοντες σαῖνον. — β) aor. B 147 ὡς δ' ὅ. κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον - (149) ὣς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη v. Nican., v. l. κινήσει, Δ 141 ὡς δ' ὅ. τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ - τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί, v. l. ap. Apoll. Lex. 164, 30 μιήνει, E 597 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος - στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ - (600) ὣς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, Λ 155 ὡς δ' ὅ. πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ | - (158) ὣς ἄρ' ὑπ' Ἀγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα Τρώων, Λ 324 τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅ. κάπρω | ἐν κυσὶ θηρευτῇσι - πέσητον - (326) ὣς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω, Ξ 414 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς - Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς | - (418) ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν |, O 624 ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅ. κῦμα - ἐν νηὶ πέσῃσιν - (629) ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν |, Π 212 ὡς δ' ὅ. τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισιν - (214) ὣς ἄραρον κόρυθες, Π 297 ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς - κινήσῃ - νεφέλην Ζεύς | - (301) ὣς Δαναοί - τυτθὸν ἀνέπνευσαν, P 61 ὡς δ. ὅ. τίς τε λέων - βοῦν ἁρπάσῃ - (68) ὣς τῶν οὔ τινι θυμός - ἐτόλμα | ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου, P 389 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο - βοείην λαοῖσιν δώῃ τανύειν - (394) ὣς οἵ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ | ἕλκεον, Σ 207 ὡς δ' ὅ. καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται - (214) ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν, de v. l. v. Did., Σ 600 οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν | ῥεῖα μάλ', ὡς ὅ. τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν | - κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν, sunt qui πειρ. pro futuro habeant, Υ 495 ὡς δ' ὅ. τις ζεύξῃ βόας - (498) ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος - ἵπποι στεῖβον - νέκυας, Φ 346 ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν | αἶψ' ἀγξηράνῃ - (348) ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, Φ 522 ὡς δ' ὅ. καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν - ἵκηται - (525) ὣς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον - ἔθηκεν, v. l. ἱκάνει v. Hoffmann Φ et X p. 171, Thiersch Gr. § 322, 8, Hermann l. c. 50, ζ 232 ψ 159 ὡς δ' ὅ. τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνήρ - (ζ 235 ψ 162) ὣς ἄρα τῷ κατέχευε (περίχευε) χάριν, alii ci. praes. agnoscunt. — accedit ἄν O 80 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος - (83) ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο - Ἥρη, O 170 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφάς - (172) ὣς κραιπνῶς μ. δ. - Ἶρις |, P 520 ὡς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν - ἀνήρ | κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς - ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν - (523) ὣς ἄρ' ὅ γε προθορὼν πέσεν ὕπτιος, T 375 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ - (379) ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν |, Ω 480 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ - (483) ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ε 394 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανήῃ πατρός - (398) ὣς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη |, χ 468 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι - ἠὲ πέλειαι ἕρκει ἐνιπλήξωσι - (471) ὣς αἵ γ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ψ 233 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῆ νηχομένοισι φανήῃ - (239) ὣς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ | codd. plurimi φανείη cf. La Roche H. T. 406. — c) c. optat. ι 384 ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθείς | δίνεον, ὡς ὅτε (v. l. ὡς δ' ὅ.) τις τρυπῷ δόρυ νήιον ἀνήρ - (387) ὣς - δινέομεν v. Apoll. synt. 212, 12, v. l. Draconis de metr. 86, 26 τρυπᾷ, Ameis coniecit τρυπῶν cf. Hermann op. II 51, Friedlaender de coni. ὅτε 119, Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 52, Thiersch Gr. § 322, 5. — 2) sine verbo finito. M 132 τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων - | ἕστασαν ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσι - αἵ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετόν - (135) ὣς ἄρα τὼ - μίμνον ἐπερχόμενον - Ἄσιον, N 471 ἔμεν' ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν - ὅς τε μένει κολοσυρ-

τόν - ἀνδρῶν - (476) ὣς μένεν Ἰδομενεύς, *O* 362 ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν | ῥεῖα μάλ' ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης, | ὅς - συνέχευε - (365) ὥς ῥα σύ, ἤιε Φοῖβε - κάματον - σύγχεας Ἀργείων, *O* 679 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς, | ὅς τ' - δίηται - (685) ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ - ἴκρια νηῶν φοίτα μακρὰ βιβάς, *B* 394 Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα | ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος, v. Naegelsb., *Δ* 462 ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος ἐνὶ - ὑσμίνῃ |, *N* 571 ἤσπαιρ' ὡς ὅτε βοῦς, τόν κτλ. - (573) ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε, *Π* 406 ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, | ὡς ὅτε τις φώς | - ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θύραζε - (409) ὣς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα cf. Lehrs Ar.[2] 368, *Σ* 219 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ | - (221) ὣς τότ' ἀ. φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο |, h. AD. 139 χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος - | ἤνθησ', ὡς ὅ. τε ῥίον οὔρεσιν ἄνθεσιν ὕλης | v. Franke, ε 281 εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν - πόντῳ | ita Herodianus v. sch. PTV, Aristarchus ὡς ὅτ' ἐρινόν rec. Duentzer, v. l. ap. Cram. AP. III 17, 14 ὥς τε ῥινόν cf. La Roche UZ. f. Oestr. 1864, 181, Faesi coniecit ὡς ὅτε τε ῥίον, v. etiam Nitzsch ad l., λ 368 μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδός, ἐπισταμένως κατέλεξας | v. Ameis ad l., Naegelsb. H. Th.[2] 5 a., τ 494 ἕξω δ' ὡς ὅ. τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος |, *Ψ* 712 ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσίν - ὡς ὅτ' ἀμείβοντες v. Nican., v. l. ὡς δ' ὅτ'. — VV. LL. γ 219 pro ὡς τότ' v. l. ὡς ὅτ' et ὥς ποτ', ω 377 pro οἷος v. l. ap. sch. α 186 ὡς ὅτε. — IV. ὥς περ cf. Baeumlein Unterss. 204 sq., coniunctim scribit Dindorf. — 1) nullum vocabulum intercedit a) in sententia relativa ι 365 μοὶ δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης |, κ 435 Κίρκης - ἤ κεν ἅπαντας ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται - | ὥς περ Κύκλωψ ἕρξ', ubi minus accurate adiungit sequentia. ρ 586 οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀίεται ὥς περ ἂν εἴη | v. l. ὅς περ rec. Bekker, Kayser, Dindorf, pro εἴη scribi volt εἴῃ Hermann op. II 32, assentiuntur Bekker I, Dindorf, v. etiam La Roche Z. f. oestr. G. 1867, 553, Naegelsb. ad *Γ* 211, Axt Coni. Ho. 32 coniecit ὅς τις ἂν εἴη. — b) sine verbo finito *Ξ* 50 ἦ ῥα ..αἰ ἄλλοι Ἀχαιοί | ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥς περ Ἀχιλλεύς | *Ω* 487 τηλίκου ὥς περ ἐγών cf. Povelsen emend. Ho. 38, β 333 εἴ κε καὶ αὐτός | τῆλε φίλων ἀπόληται ἀλώμενος ὥς περ Ὀδυσσεύς |, η 206 ἐπεί σφίσιν ἐγγύθεν εἰμέν, ὥς περ Κύκλωπές τε καὶ - φῦλα Γιγάντων |, σ 19 δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης, | ὥς περ ἐγών, *Δ* 263 σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί | ἕστηχ' ὥς περ ἐμοί. — h. Merc. [149] οὐ γὰρ κτύπεν, ὥς περ ἐπ' οὔδει | sicut fieri solet in solo; corruptus est h. Cer. 428 νάρκισσόν θ', ὃν ἔφυσ', ὥσπερ κρόκον, εὐρεῖα χθών | Voss ὑπείροχον coniecit, rec. Buecheler, cf. Hermann et Baumeist. ad l. — 2) intercedit vocabulum aliquod a) cum verbo finito *A* 211 ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, ὡς ἔσεταί περ | v. Nican. cf. Naegelsb., τ 312 μοὶ ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀίεται, ὡς ἔσεταί περ | v. Ameis, φ 212 σφῶιν δ' ὡς ἔσεταί περ, ἀληθείην καταλέξω |, τ 385 οὕτω φασὶν ὅσσοι ἴδον - ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν | ἔμμεναι, ὡς σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις |, υ 282 πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι μοῖραν θέσαν, οἳ πονέοντο, | ἴσην, ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον, *X* 250 οὔ σ' ἔτι - φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ | τρὶς περὶ ἄστυ - Πριάμου δίον, τ 340 κείω δ' ὡς τὸ πάρος περ ἀύπνους νύκτας ἴαυον | v. Ameis. — b) sine verbo finito *Z* 477 δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι, | παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν, *Ω* 398 ἀφνειὸς μὲν ὅ γ' ἐστί, γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε | cf. h. Cer. 116, *B* 258 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧδε | v. Naegelsb., Massiliensis ὕστερον αὖτις, Sinopensis ὡς τὸ πάρος περ, Philemo ἐν Δαναοῖσιν v. sch. A et B, *E* 806 θυμὸν ἔχων ὃν καρτερόν, ὡς τὸ πάρος περ | cf. *H* 370 *K* 309 396 β 305 κ 240 ν 358 υ 167 h. AP. 167 (ubi versum qui sequitur damnant editt., v. Hermann et Baumeist.) et in medio versu θ 31. — VV. LL. *B* 318 ὅς περ, v. l. ap. sch. *T* 407 ὥς περ, *B* 797 ὥς ποτ', v. l. ὥς περ, *I* 310 ἦ περ δὴ φρονέω, v. l. Platonis ὥς περ δὴ κρανέω, γ 255 ὥς κεν, v. l. ὥς περ sed v. Nitzsch, cf. Capellmann sched. Ho. § 1, ν 199 σ 112 ἕς περ, v. l. ὥς περ. — cf. E. Gud. 583, 5 7, Hes. —

V. ὥς τε in codd. saepe coniunctim scribitur, ex recentioribus coniungunt ap. Hom. Dindorf, Baeumlein, in hymnis omnes. cf. Kvičala Z. f. oestr. G. 1864, 405, Friedlaender Beitr. I. II, Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 35, Rahts Qu. ep. I 9. — particula comparativa. A) nullum vocabulum intercedit inter ὡς et τέ. iungitur 1) cum verbo finito a) c. indic. α) praes. *B* 459 ὥς τ' ὀρνίθων - ἔθνεα πολλά | - ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται - (464) ὣς τῶν ἔθνεα πολλά - προχέοντο v. Nican., v. l. Pseudoplutarchi πέτονται, alii ποτ. pro coni. habent, *M* 421 ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον - (424) ὣς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες, *N* 703 ὥς τ' ἐν νειῷ βόε - ἄροτρον - τιταίνετον - (708) ὣς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοιιν | sunt qui τιτ. pro coni. habeant, *O* 410 ὥς τε στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει - (413) ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο, *O* 690 ὥς τ' ὀρνίθων - αἰετός - ἔθνος ἐφορμᾶται - (693) ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεός, *P* 434 ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ | ἀνέρος ἑστήκῃ - (436) ὣς μένον ἀσφαλέως, *P* 747 ὄπισθεν | Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ - (752) ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω | Τρώων, *P* 755 τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται - (758) ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ - κοῦροι Ἀχαιῶν οὖλον κεκληγῶτες ἴσαν, ν 81 ἡ δ' ὥς τ' ἐν πεδίῳ - ἵπποι - πρήσσουσι κέλευθον - (84) ὣς ἄρα τῆς πρύμνη μὲν ἀείρετο, h. Cer. 174 αἱ δ' ὥστ' ἢ ἔλαφοι ἢ πόρτιες - ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα - (176) ὣς αἱ - ἤιξαν - κατ' ἀμαξιτόν. — perf. vim habet praesentis *Δ* 433 Τρῶες δ', ὥς τ' ὄιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ | μυρίαι ἑστήκασιν - (436) ὣς - ὀρώρει, v. l. ἑστήκωσιν v. La Roche. — β) aor. *Γ* 23 ὥς τε λέων ἐχάρη - ἐπὶ σώματι κύρσας | - (27) ὣς ἐχάρη Μενέλαος v. Nican. cf. Naegelsb., *N* 62 αὐτὸς δ', ὥς τ' ἴρηξ - ὦρτο πέτεσθαι, - (65) ὣς ἀπὸ τῶν ἦιξε Ποσειδάων, *O* 271 οἱ δ' ὥς τ' ἢ ἔλαφον - ἢ ἄγριον αἶγα | ἐσσεύαντο κύνες - (277) ὣς Δαναοὶ εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο |, ita Aristarchus, non ἐσσεύοντο v. Did. cf. Hermann op. II 49. — b) c. coni. cf. Naegelsb. Anm.[1] Exc. IX. — α) praes. *B* 474 τοὺς δ', ὥς τ' αἰπόλια - αἰπόλοι ἄνδρες | ῥεῖα διακρίνωσιν - (476) ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον v. Naegelsb., v. l. διακρινέωσιν, potest etiam esse ci. aor., *Λ* 67 οἱ δ' ὥς τ' ἀμητῆρες - ὄγμον ἐλαύνωσιν - (70) ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες | δῄουν, v. l. ἐλαύνουσιν et ἐλαύνοντο, *M* 278 τῶν δ', ὥς τε νιφάδες χιό-

νος πίπτωσι θαμειαί - (287) ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί | v. l. πίπτουσι, N 198 ὥς τε δύ' αἶγα λέοντε - φέρητον - (201) ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε - τεύχεα συλήτην, Bekker II ὡς δέ scripsit cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 36, O 323 οἱ δ', ὥς τ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶυ μέγ' οἰῶν | θῆρε δύω κλονέωσι - (326) ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοί, Π 428 οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ - μεγάλα κλάζοντε μάχωνται - (430) ὣς οἱ κεκληγῶτες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν|, P 742 οἱ δ' ὥς τ' ἡμίονοι - ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος - ἢ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήιον - (746) ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον. — coni. perf. vim habet praesentis Π 633 τῶν δ', ὥς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρῃ | - (635) ὣς τῶν ὄρνυτο δοῦπος, Aristarchus ὀρώρει, quod ferri nequit, alii ὄρωρεν v. Nican. cf. Friedlaender Philol. 6, 679, La Roche ad l., Franke gnom. aor. 76. — β) aor. M 167 οἱ δ', ὥς τε σφῆκες - οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἔνι - (171) ὣς οἵδ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων - χάσσασθαι, v. l. ποιήσονται, O 381 οἱ δ', ὥς τε μέγα κῦμα θαλάσσης - νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται - (384) ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβησαν | cf. Thiersch Gr. § 346, 8, pro futuro habet καταβ. Naegelsb. ad B 475 cf. etiam Aken GZ. d. Lehre v. Temp. u. Mod. § 23, χ 302 οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ - ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσιν - (307) ὣς ἄρα τοὶ μνηστῆρας - τύπτον. — 2) sine verbo finito a) particula comparativa B 289 ὥς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες | ἀλλήλοισιν ὀδύρονται, Richter ὥς τε γὰρ ἤ, Duentzer ὥς τε γὰρ εἰ. Axt Coni. Ho. 3 ὡς γὰρ δή, Z 513 T 398 τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἠλέκτωρ, v. Nican., I 14 δακρυχέων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος - (16) ὣς ὁ βαρὺ στενάχων κτλ., cf. Π 3, de Zenodoto v. Ariston. cf. Duentzer Zenod. 174. K 154 τῆλε δὲ χαλκὸς | λάμφ' ὥς τε στεροπὴ - Διός cf. Λ 66, v. l. ὥς τ' ἀστ. et ὡς ἀστ., K 297 βάν ῥ' ἴμεν ὥς τε λέοντε δύω διὰ νύκτα. Λ 239 τό γε χειρὶ λαβὼν - Ἀγαμέμνων | ἕλκ' ἐπὶ οἷ μεμαὼς ὥς τε λίς cf. Hartel H. St.² 9, M 299 βῆ ῥ' ἴμεν ὥς τε λέων - (307) ὥς ῥα τότ' - Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν κτλ., cf. ζ 130, ubi sequitur (135) ὣς Ὀδυσεὺς - ἔμελλεν κτλ., N 564 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖν' ὥς τε σκῶλος πυρίκαυστος |, N 654 ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ | κεῖτο ταθείς, O 630 αὐτὰρ ὅ γ', ὥς τε λέων - βουσὶν ἐπελθὼν - (636) ὣς τότ' Ἀχαιοὶ - ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι, P 109 ἐντροπαλιζόμενος ὥς τε λίς - (113) ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε - Μενέλαος, cf. Hartel H. St.² 119, P 460 ἵπποις ἀίσσων ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας, P 674 παντόσε παπταίνων ὥς τ' αἰετός - (679) ὣς τότε σοί, Μενέλαε - ὄσσε - παντόσε δινείσθην, Σ 318 πυκνὰ μάλα στενάχων ὥς τε λίς - (323) ὣς ὁ βαρὺ στενάχων κτλ., Σ 539 ὡμίλευν δ' ὥς τε ζωοὶ βροτοί, ἠδ' ἐμάχοντο, Φ 493 ὕπαιθα θεὰ φύγεν ὥς τε πέλεια - (496) ὣς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, X 22 σευάμενος ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος - (24) ὣς Ἀχιλεὺς - γούνατ' ἐνώμα, cf. Hartel H. St.² 116, Duentzer JJb. 95, 366, X 308 οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥς τ' αἰετός - (311) ὣς Ἕκτωρ οἴμησε cf. ω 538, Ψ 366 ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη | ἵστατ' ἀειρομένη ὥς τε νέφος ἠὲ θύελλα, α 308 ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις, | ὥς τε πατὴρ ᾧ παιδί, θ 491 λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις, | ὥς τέ που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας cf. sch. H, ι 292 ἤσθιε δ' ὥς τε λέων, κ 283 ἔρχαται ὥς τε σύες, κ 295 Κίρκῃ ἐπαῖξαι ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων | cf. 322, h. AP. 8 ἔνθεν δὲ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονός, ὥστε νόημα | εἶσιν, h. Cer. 43 σεύατο δ', ὥστ' οἰωνός, ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν, ib. 89 τοὶ δ' - ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, τανύπτεροι ὥστ' οἰωνοί, cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 35, ib. 108 Κελεοῖο - θύγατρες | τέσσαρες, ὥστε θεαί, κουρήιον ἄνθος ἔχουσαι | Hermann coniec. τρεῖς ὡς εἴ τε θ. sed v. Baum., M 433 ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις - (463) ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο, v. l. ὡτε et ὦτε v. Apoll. de adv. 583, 4, Choer. 281, 7, Herod. ap. Jo. Al. 32, 5, E. M. 825, 23, Cram. ep. I 446, 22, Bekker an. 617, 31, Eust. 117, 39, Bergk Philol. 22, 8, Kayser Philol. 10, 381. — cum brachylogia quadam dicitur δ 45 ὥς τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν - δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου cf. η 84, v. Lucas melet. 23, nam est: αἴ. πέλεν ὥς τε αἴ. ἠ., ζ 122 ὥς τέ με κουράων ἀμφήλυθεν θῆλυς ἀυτή. — E 136 δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος ὥς τε λέοντα - (143) ὣς μεμαὼς Τρώεσσι μίγη - Διομήδης, N 437 ὥς τε στήλην ἢ δένδρεον - ἀτρέμας ἑσταότα στῆθος - οὔτασε, Y 252 (ἀθ.) νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥς τε γυναῖκας | v. l. γυναῖκες v. Bekker H. Bl. I 265, X 26 παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρ' - (32) ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε, X 125 κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα, | αὔτως ὥς τε γυναῖκα, γ 348 παρ' ἐμεῖο - | ὥς τέ τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ | cf. Bekker H. Bl. I 200, Friedlaender JJb. 79, 828, ι 289 σὺν δὲ δύω μάρψας ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ | κόπτ', ν 231 σοὶ γὰρ ἔγωγε | εὔχομαι ὥς τε θεῷ, χ 349 ἔοικα δέ τοι παραείδειν | ὥς τε θεῷ, τ 109 ἤ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν - ἱκάνει | ὥς τέ τευ ἢ (Bekker II ἤ) βασιλῆος ἀμύμονος v. sch. HQ cf. Friedlaender anall. 463, JJb. 79, 828, χ 384 ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν | πεπτεῶτας πολλούς, ὥς τ' ἰχθύας - (389) ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, v. l. ὡς pro ὥς τ', χ 402 εὗρεν - Ὀδυσῆα - αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λέοντα | - (406) ὣς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο, cf. ψ [48], h. Cer. 68 τῆς ἁδινὴν ὄπ' ἄκουσα - | ὥστε βιαζομένης. — duobus l. nonnulli ὥς τε accipiunt pro ὅτι οὕτως α 227 ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν | δαίνυσθαι sch. Q τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι. τὸ δὲ ἑξῆς, ὅτι μοι δοκοῦσιν ὑβρίζοντες ὑ., cf. Classen JJb. 79, 303, Kayser ad l., Nitzsch β 137, Kaemmerer 19 a. 18, γ 246 (ἀθ.) ὥς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι | v. Kayser, sed etiam his l. melius accipitur pro particula comparativa, iungenda cum ὑβρίζοντες, ἀθάνατος. v. etiam Lehrs Ar.² 158. — b) nonnullis locis ut Lat. „ut, utpote", transit ad significationem causalem Γ 381 τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη | ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός cf. Y 444, v. Naegelsb. H. Th.² 28, ut dea, i. e. utpote quae dea esset, Σ 518 Ἄρης καὶ - Ἀθήνη | καλὼ καὶ μεγάλω - ὥς τε θεώ περ |, ι 423 πάντες δὲ δόλους - ὕφαινον | ὥς τε περὶ ψυχῆς, cf. sch. H. — 3) cum infinitivo I 42 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥς τε νέεσθαι | Lehrs Ar.² 158 ἀπονέεσθαι legendum putat, ρ 21 οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, | ὥς τ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι | in suspicionem vocat versum Lehrs l. c., h. AP. 352 οὐδὲ τρυγηφόρος ἦδε γ' ἐπήρατος οὐδ' εὐλείμων, | ὥστ' ἀπό τ' εὖ ζώειν καὶ ἅμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν | cf. Classen JJb. 79, 302, Kvičala Z. f. oestr. G. 1864, 408,

Rhode Unters. ueb. d. 17. Buch d. Od. p. 24, Friedlaender 2 ho. Woerterverz. 773. — B) intercedit vocabulum aliquod 1) cum verbo finito δ 535 κατέπεφνεν | δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ | v. l. ὡς εἴγε, cf. λ 411 ubi sequitur (412) ὣς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ. — 2) sine verbo finito P 133 ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος - καλύψας | ἑστήκειν ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσι - (137) ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ - βεβήκει, P 542 αἱματόεις ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς |, P 657 βῆ δ' ἰέναι ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο - (665) ὣς ἀπὸ Πατρόκλου - Μενέλαος ἤιε, v. Naegelsb. ad Γ 33, cf. Baeumlein Unterss. 233, Rieckher JJb. 85, 482, alii τὲ ad τὶς referunt ut Duentzer. Kvičala Z. f. oestr. G. 1864, 396. — de ὡς εἴ τε et ὡς εἰ - τὲ v. s. ὡς εἰ, de ὡς ὅτε - τὲ s. ὡς ὅτε. — VV. LL. Γ 10 pro εὖτ' v. l. ὥς τ', T 386 τῷ δ' εὖτε, Aristoph. τῷ δ' ὥς τε, alii τῷ δ' αὖτε v. Did.

ὡς praepositionis vice fungitur significans: ad ρ 218 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον | Apoll. Lex. 170, 15 ἀντὶ τῆς πρός cf. E. M. s. v., Eust. ad l., Jo. Al. 31, 21. Nitzsch Sagenp. 173 explicat: sicut, wie, sed v. Curtius Andeutt. ueb. d. Stand d. ho. Fra. 16. v. l. ἐς rec. Payne-Knight, assentiuntur Nitzsch Beitr. z. Gesch. d. ep. P. 328 a. 37, Bekker H. Bl. I 191 a. 13. v. etiam Schmidt Beitr. z. Gesch. d. Gr. 213 a.

ὥς (v. ὡς) plerumque in arsi ponitur, in thesi in enuntiati prima sede π 28 64, et N 133 O 698 Π 217 T 290 β 183 ο 359, quibus tamen locis alii legunt ὡς. vocabulo alicui subiectum in thesi invenitur post εἴθ' H 157 Λ 670 Ψ 629 ξ 468, post οὐδ' O 24 Ω 756 φ 246, praeterea Λ 531 ν 439 Θ 538 ο 156 h. Merc. [379], cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 51. — I sic, ita, hac ratione. semper refertur ad praecedentia, ad sequentia nunquam, nisi ubi respondet ὡς quod sequitur. nam ε 474 ζ 145 ὣς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι· | βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην (λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδά) refertur ad ε 470 sq. (ζ 144), explicatur iis quae sequuntur, π 28 ἀλλ' ἐπιδημεύεις· ὣς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ, | ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσιδεῖν ἀίδηλον ὅμιλον | refertur ad ἐπιδ., explicatur infinitivo qui sequitur cf. H 31 μαχήσοντ' εἰς ὅ κε τέκμωρ | Ἰλίου εὕρωσιν, ἐπεὶ ὣς φίλον ἔπλετο θυμῷ | ὑμῖν ἀθανάτῃσι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ, Ω 209 τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα - ἐπένησε - κύνας ἆσαι, Ω 525 ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν, | ζώειν ἀχνυμένοις. — Neque P 420 (ἀθ.) ὣς δέ τις αὖ Τρώων - αὐδήσασκεν | ad sequentia pertinet, sed refertur ad 414 ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν, ut sit ὥς - αὖ idem atque ὣς αὔτως. Duentzer ὧδε scribi mavolt. denique θ 564 (ἀθ. v. sch. T) ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα | particula relativa intellegenda videtur v. s. ὡς A I a δ, et ν 154 ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα - θεῖναι λίθον non ὥς, sed ὡς legendum est cum editt., v. s. ὡς A I 1 a β. — 1) inter se respondent: ὥς et ὡς in sententia relativa Θ 538 Ξ 265 γ 218 (ubi ad ὥς refertur οὕτως 223) v. s. ὡς A I 1 a α, de ζ 166 v. infra s. V, cf. ὡς l. c., ὥς et ὡς coniunctio finalis Ω 337 v. ὡς B III 1 a α, cf. Delbrueck-W. I 61, inter se respondent ὡς in sententia relativa, quae antecedit, et ὥς Λ 513 B 328 Δ 314 ο 176 h. AP. 230 317 Merc. [379] v. s. ὡς A I 1 a α. — in simili inter se respondent ὡς particula comparativa antecedens et ὥς E 163 502 H 7 I 8 325 K 187 487 Λ 120 556 Π 356 393 770 Σ 163 Y 493 Φ 25 365 X 96 201 (ἀθ., pro ὣς ὁ τόν v. l. est ὣς ἄρα τόν v. sch. A) 265 Ψ 224 ε 370 θ 531 π 20 τ 208 υ 16 v. s. ὡς A II 1. — refertur ὥς ad comparationem vel simile ὡς praemisso introductum P 6 Ψ 91 η 69 v. s. ὡς A I 1 a β et I 2 a, ad simile ὡς postposito (ὥς) factum B 784 Γ 63 Θ 308 Λ 177 M 159 N 143 181 O 582 Π 759 Y 174 Ω 44 v. s. ὡς A II 2. — respondet ὥς coniunctioni ὡς in protasi temporali Ξ 294 (ubi non referendum est ὥς ad id quod sequitur οἷον ὅτε) T 16 Y 424 v. s. ὡς B I 1. — inter se respondent ὥς - ὡς εἰ (τε) κ 416 419 (ubi pro ὣς ἐχάρημεν v. l. videtur fuisse ὧδε χ. v. La Roche) v. ὡς C I 1, refertur ὥς ad simile in quo est ὡς εἴ τε Λ 182 Ψ 600 ρ 112, v. ib. — inter se respondent ὥς - ὡς ὁπότε Λ 670 Ψ 629, ὡς δ' ὁπότε - ὥς Λ 496 δ 340 ρ 131 h. Merc. 46, refertur ὥς ad simile, in quo est ὡς ὁπότε Λ 309 v. ὡς C II. — inter se respondent ὥς - ὡς ὅτε Δ 319 ξ 468 (ad quem versum refertur 503 (ἀθ.), ubi repetitur ὣς νῦν ἡβώοιμι) ὡς (δ') ὅτε - ὥς B 419 Γ 36 Δ 427 456 E 600 904 Z 512 Θ 341 K 9 363 Λ 158 272 294 419 563 M 49 453 N 337 591 Ξ 20 418 O 83 172 269 685 (cf. sch. V) Π 214 301 366 827 P 68 394 523 Σ 214 221 T 359 379 Y 498 Φ 15 263 348 525 X 165 193 Ψ 694 Ω 483 ε 330 398 434 491 ζ 235 ι 394 κ 218 414 μ 255 ν 35 ρ 521 τ 524 υ 28 79 φ 409 χ 471 ψ 162 239 ω 9, refertur ὥς ad comparationem vel simile in quo est ὡς ὅτε H 157 (cf. Lange d. Partikel εἰ 47) K 291 Λ 326 M 135 N 392 476 573 O 365 629 Π 409 485 644 Y 406 Ψ 763 ι 387 ξ 503 (v. sch. H cf. Lange l. c. 73 a.) v. s. ὡς C III, οἷον ὅτε ν 389. — inter se respondent ὥς τε - ὥς B 464 476 Γ 27 Δ 436 Λ 70 M 171 287 424 N 65 201 708 O 277 326 384 413 636 693 Π 430 635 P 436 746 758 ν 84 χ 307 h. Cer. 176, refertur ὥς ad simile, in quo est ὥς τε E 143 I 16 (v. Ariston.) M 307 436 P 113 679 752 Σ 323 Φ 496 X 24 32 311 ζ 135 χ 389 406, ὡς - τέ P 137 665 λ 412 v. ὡς C V. — inter se respondent in simili οἷος - ὥς Λ 64 X 319 ζ 109, ἠΰτε - ὥς B 91 457 Π 490 P 551 Φ 579 X 143 (v. Hoffmann Φ et X p. 93) h. Merc. 239 (locus corruptus v. Lohsee de hymno in Merc. 29), εὖτε - ὥς Γ 13 v. sch. A ad 10, refertur ὥς ad simile ἠΰτε particula introductum Δ 246 O 622 P 470, ad simile in quo est: ἐοικώς E 93 527 M 151 O 589 Π 584 P 730 cf. N 105, ἀτάλαντος N 800, ἐναλίγκιος N 245, εἴκελος P 284, οἷμα λέοντος ἔχων Π 754, cf. π 219 κλαῖον δὲ λιγέως, ἁδινώτερον ἤ οἰωνοί κτλ. — ὣς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν - δάκρυον εἶβον |. — praeterea inter se respondent ὅσσον vel ὅπως et ὥς η 109 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες - νῆα - ἐλαυνέμεν, ὣς (v. l. ὡς) δὲ γυναῖκες | ἱστὸν τεχνῆσσαι, sch. V τὸ ὣς ἀντὶ τοῦ τοσοῦτον, v. l. τόσσον, ο 112 νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, | ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν. refertur denique ad ὧδε et quae sequuntur M 223 ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀίομαι, εἰ ἐτεόν γε | Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἦλθε κτλ. — ὣς ἡμεῖς - οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ'. — notandum ὥς apodosin incipiens particulis ἦμος vel τόσσον inductam atque post comparationes collocari ab initio versus exceptis his ll.: E 502 O 635

Ψ 763 η 108 ϰ 412 cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 55. — 2) refertur ὥς ad orationem versu praecedente finitam ὣς ἄρ' ἔφη Α 584 Β 265 Ε 111 607 Φ 136 502 β 377 ϑ 482 ρ 409 462 σ 185 τ 361 386 503 υ 120 χ 433 465 ψ 181 ω 397 h. AD. 83 Merc. 39 278 293 409 Cer. 59. — ὣς ἄρ' ἔφαν Γ 161 324 Η 181 206 ι 413 ρ 488 σ 75 117 φ 404. — ὣς ἔφασαν ϰ 36 υ 384. — ὣς ἔφαν Γ 302 Κ 295 ϰ 422 [475 v. Nitzsch cf. La Roche] h. Cer. 118. — ὣς φάσαν Β 278 ι 500 ϰ 67 μ 192 φ 366. v. l. est Δ 374 post orationem relatam rec. Duentzer, Ameis cf. Kaemmerer 12 a. 11, paraphr. οὕτως εἶπον, volg. ὡς v. s. ὡς A I 1 a β. — ὣς φάν β 337 η 343. — ὣς ἐφάμην δ 382 398 471 491 554 ι 272 287 353 368 480 506 526 ϰ 70 178 198 345 388 428 487 503 550 566 λ 59 145 180 215 404 440 (v. sch. H cf. La Roche) 487 538 563 μ 115 222 277 303 324 ξ 490 τ 148. — ὣς ἔφατο Π 548 Τ 112 301 338 Υ 31 Χ 429 437 515 Ω 746 760 776. — ὣς ἔφατ' Α 33 43 457 568 Β 166 333 393 419 441 Γ 418 (ἀϑ.) 461 Δ 68 198 272 326 Ε 106 121 719 767 Ζ 311 (ἀϑ.) Η 43 Θ 97 112 198 381 409 Ι 688 (ἀϑ. cf. Nican.) Κ 240 (ἀϑ. cf. Duentz. Zenod. 165) Λ 195 516 592 Μ 173 329 351 364 Ν 417 Ξ 277 458 486 Ο 78 113 168 236 377 Π 249 458 527 676 Ρ 123 246 256 333 481 491 624 656 694 Υ 393 Ψ 429 488 664 708 754 771 810 836 859 895 Ω 77 120 159 314 339 571 689 707 β 267 γ 329 385 δ 216 296 375 394 464 481 538 548 703 ε 43 225 ζ 66 328 ϑ 256 343 433 ι 256 522 536 ϰ 261 270 336 382 406 438 496 541 λ 79 138 163 204 435 (v. sch. H cf. La Roche) 462 477 504 μ 111 142 294 352 ν 16 63 ξ 499 ο 56 π 406 ρ 147 374 458 σ 50 290 387 τ 551 υ 22 91 102 247 275 φ 143 269 χ 492 ω 492 h. Cer. 448 (post orationem forma obliqua relatam) 470. — ὣς ἔφαϑ' Β 807 Γ 76 84 95 111 Δ 20 Ε 352 Ζ 102 286 Η 54 92 175 200 344 379 398 403 Θ 28 (ἀϑ.) 457 Ι 29 50 79 430 656 694 710 Κ 218 227 313 Λ 280 Μ 413 Ν 487 Ξ 133 376 Ο 300 565 726 Π 562 Ρ 233 722 Σ 145 Τ 74 Υ 379 Φ 342 381 537 Ψ 12 54 249 417 446 539 676 738 784 Ω 265 718 782 α 42 381 β 103 γ 430 477 δ 638 673 ζ 211 223 247 η 226 ϑ 234 321 398 ϰ 466 λ 333 μ 28 ν 1 47 184 ο 220 437 π 358 393 ρ 177 481 σ 40 58 66 320 410 τ 100 υ 157 268 320 358 φ 285 376 χ 178 255 265 446 ψ 32 141 ω 57 138 463 496 h. AP. 324 Cer. 169, atque non praegressa oratione directa h. Cer. 316. — ὣς φάτο Α 188 245 345 357 511 595 Β 16 142 243 259 395 Δ 208 401 Ε 363 426 443 493 655 689 899 Ζ 51 166 212 342 Θ 167 245 484 Ι 173 205 Κ 332 482 Λ 396 616 804 Μ 80 Ν 295 328 455 468 748 Ξ 222 270 506 Ο 34 47 119 Π 46 130 626 710 Ρ 33 342 567 591 648 Σ 22 Τ 125 Φ 114 284 434 478 Ψ 108 287 499 555 651 793 Ω 200 358 424 507 α 420 β 35 80 146 361 δ 65 113 183 609 758 ε 116 171 180 η 182 329 ϑ 199 295 385 ι 281 ν 53 250 287 ο 169 202 π 448 476 ρ 26 150 233 348 541 551 574 σ 88 151 281 422 τ 14 47 89 249 υ 54 144 183 345 φ 80 96 175 χ 42 68 108 354 361 378 393 ψ 111 205 231 ω 315 345 438 450 513 520 h. AD. 61 AP. 284 Cer. 74 324 357 370 h. 7, 25. — ὣς φάτ' Δ 104 514 Μ 442 Υ 364 373 Φ 161 423 Χ 224 Ψ 184 β 296 ι 360 ϰ 321 λ 97 χ 210 224 ω 533 545 h. AP. 192 Merc. 304 387 Cer. 250. — ὣς φάϑ' Β 182 Κ 148 162 177 328 512 Ο 442 478 δ 37 ε 451 ϑ 499 ξ 109 π 46 ρ 602 φ 181 ω 408 h. Ven. 180. — ὣς φάμενος Ε 290. — ὣς φαμένη Ε 835 Χ 247 460 λ 150 σ 206 ψ 85. — ὣς ἄρα - φαμένη ν 429. — ὣς φάμενοι ϰ 446. — ὣς ἄρ' ἐφώνησεν Κ 465 Τ 276 β 257 ϰ 229 ρ 57 τ 29 φ 163 386 χ 398. — ὣς ἄρα φωνήσας Β 35 84 Ζ 116 369 494 Η 103 303 Θ 157 Ι 199 Λ 531 Μ 251 370 Ν 833 Π 862 Ρ 188 673 Υ 144 Φ 468 Χ 306 Ψ 99 Ω 468 671 β 413 δ 657 715 ε 148 380 ϑ 46 104 ϰ 302 ξ 418 ο 215 282 π 40 190 213 σ 394 χ 79 326. — ὣς ἄρα φωνήσασ'(α) Α 428 Θ 432 Σ 65 138 388 Τ 12 37 Φ 415 Ω 93 β 405 γ 29 371 ε 92 192 351 ζ 316 η 37 78 h. AP. [162] Cer. 231 cf. Ε 239 Ζ 232 Κ 349 (de Aristophane v. Did.) Τ 418 ω 361. — ὣς εἰπών Α 326 446 (de Zenodoto v. Ariston.) Δ 73 292 364 Ε 460 470 Ζ 61 72 466 482 Η 1 7 120 157 412 Θ 41 183 Κ 72 131 194 564 Λ 291 434 456 472 Ν 155 239 383 640 788 Ξ 9 147 361 418 Ο 218 262 352 429 500 514 559 572 667 Π 210 275 632 726 751 Ρ 43 82 183 456 507 540 Σ 343 468 Τ 309 349 Υ 110 340 455 Φ 227 400 571 Χ 21 186 Ψ 152 349 442 624 725 797 α 125 γ 51 δ 570 778 ε 291 ζ 71 127 η 153 ϑ 359 406 ι 177 461 ϰ 76 274 λ 253 627 (ἀϑ.) ν 63 217 ξ 48 72 518 ο 120 547 ρ 84 324 σ 340 υ 299 371 φ 136 221 242 ω 219 487 h. AD. 133 AP. 76 116 Merc. 227 496 Ven. 155 Cer. 88 h. 7, 32. 34, 16 cf. Τ 130 ubi tamen non antecedit oratio directa sed narratur Iovem iurasse. — ὣς ὁ μὲν εἰπών Β 70 in medio versu post orationem relatam. — ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι Ν 821 ο 160 525. — ὣς ἄρα μιν εἰπόντ' Π 502 855 Χ 361 ε 313; τὸν μὲν ἄρ ὣς εἰπόντα Ο 405; τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε Φ 298. — ὣς εἰποῦσ'(α) Γ 139 Ε 35 792 Ο 142 δ 425 767 ϑ 15 ν 352 366 ο 130 τ 600 h. AP. 97 153 Ven. 143 291 Cer. 275 cf. Κ 254 δ 838. — ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' Ε 133 Θ 425 Λ 210 Ο 100 149 Σ 202 Ψ 212 Ω 188. — ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο Α 68 101 Β 76 (ἀϑ.) Η 354 365 β 224 h. Merc. 365. — ὣς ἄρα τις εἴπεσκε Δ 85 Ρ 423 (v. Lachmann Betr.[3] 76) Χ 375 δ 772 ν 170 ψ 152. — ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον | Ε 274 431 Η 464 Θ 212 Ν 81 Π 101 Σ 368 Φ 514 δ 620 η 334 ϑ 333 (v. sch. H. Vind. 56) ξ 409 ο 493 π 321 ρ 166 290 σ 243 υ 172 240 χ 160 ψ 288 ω 98 203 383. — ὣς οἱ μέν ῥ' ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον | h. Merc. 182. — ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευεν ρ 505 589. — ὣς ἀγόρευ' ὁ γέρων (antecedit oratio forma indirecta relata) ϑ 570 ν 178. — ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ' Θ 542 Σ 310. — ὣς οἵ γ' - πολλὰ πρὸς ἀλλήλους - ἀγόρευον | Ω 141. — ὥς ποτέ τις ἐρέει Δ 182 Ζ 462 Η 91; ὣς ἐρέουσιν Χ 108 ζ 285 (ἀϑ.) φ 329. — ὣς ἠρᾶϑ' ὁ γέρων Ψ 149 post orationem forma indirecta relatam; ὣς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο γ 62; ὣς ὁ μὲν ἔνϑ' ἠρᾶτο η 1 cf. ζ 324—7. — ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα (φίλον υἱόν) | Λ 136 Χ 90. — ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα - υἱός | Φ 97. — ὥς πού σε προσέφη Π 842. — νῶι μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν | ἥμεϑ' λ 81 cf. 465. — νῶι μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεϑ' λ 225. — ὣς ὁ γέρων ὤτρυνε Δ 130 v. Nican. — ὣς τω γ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσσιν | ἀνστήτην Α 304. — ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων Η 161. — ὥς ποτ' ἀπειλήσει Θ 150. — ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων Ι 259 Λ 790. — ὣς τώ γε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν | Μ 277. — ὥς ῥα κελευτιόων γαιήο-

χος ὦρσεν Ἀχαιούς | N 125. — ὣς ὥρμαινε μένων Φ 64 X 131. — 3) refertur ad res, quas poeta antea factas descripsit A 318 ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο cf. E 84 627 H 442 δ 624 ω 412, A 531 ν 439 τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, A 536 ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, A 601 τ 424 ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ - δαίνυντ', B 206 ὣς ὅ γε κοιρανέων δίεπε στρατόν cf. Δ 250, Δ 470 ὣς τὸν μὲν λίπε θυμός, Δ 536 ὣς τώ γ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην |, Z 312 ὣς αἱ μέν ῥ' εὔχοντο (ubi versus 311 ab Aristarcho damnatus ὣς ἔφατ' κτλ. finit orationem praecedentem v. P 424 Ψ 1 κ [476] ν 185 ubi idem fit cf. Lachmann Betr.[3] 83, Rhode Unters. ueb. d. 13—16 Ges. d. Od. p. 5), I 1 ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον, I 597 ὣς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ |, Λ 241 ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον |, Λ 596 (v. Lachmann Betr.[3] 61) N 673 P 366 424 Σ 1 ὣς οἱ μὲν μάρναντο, M 1 ὣς ὁ μὲν - ἰᾶτ' Εὐρύπυλον, M 34 ὣς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων | θησέμεναι, Zenod. ὣς ἤμελλον, N 494 γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν· | ὣς Αἰνείᾳ θυμός - γεγήθει, Ξ 352 ὣς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε cf. ζ 1 η 344, O 367 ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο vix est quo referatur ὥς cf. Ribbeck Philol. 8, 500, Lachmann Betr.[3] 59, Duentzer ad l., Π 1 ὣς οἱ μὲν περὶ νηός - μάχοντο |, Π 124 ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπε, Π 326 ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε | κτλ., P 360 ὣς Αἴας ἐπέτελλε, P 382 τὼ δ' - | νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Ἕκτωρ, P 735 ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο |, Y 1 ὣς οἱ μέν - θωρήσσοντο, Y 13 ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ', Y 54 ὣς τοὺς ἀμφοτέρους - θεοὶ ὀτρύνοντες | σύμβαλον, Y 75 ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν, Y 153 ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθε καθείατο, X 1 ὣς οἱ μέν - ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, X 405 ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν, Ψ 1 ὣς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν cf. supra Z 312, Ψ 123 πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὣς γὰρ ἀνώγει | Μηριόνης, Ω 22 ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα - ἀείκιζεν μενεαίνων |, Ω 804 ὣς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος, γ 148 ὣς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν | ἔστασαν cf. 141 sq., δ [15] ὣς οἱ μὲν δαίνυντο, ε 430 καὶ τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε cf. 429, sch. BMPT ὥς· τινὲς περιέσπασαν τὸ ὥς, ἵνα σημαίνῃ τὸ ὅμως, ἔνιοι δὲ ὤξυναν, θ 79 ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο - Ἀπόλλων | cf. 78, θ 505 ὣς ὁ μὲν ἑστήκει sc. ἵππος cf. 504, Eust. 1608, 11, ι 161 556 κ 183 [476] μ 29 ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ - ἥμεθα δαινύμενοι quae formula plerumque minus arcte cohaeret cum antecedentibus, ι 306 436 ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν |, ι 339 ἤ τι ὀισάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευσεν |, κ 241 ὣς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο, ξ 52 χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς, | ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο, ξ 523 ὣς ὁ μὲν ἔνθ' Ὀδυσεὺς κοιμήσατο, π 177 ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασα πάλιν κίεν cf. σ 197, σ 32 ὣς οἱ μὲν - πανθυμαδὸν ὀκριόωντο |, υ 282 πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι μοῖραν θέσαν - | ἴσην, ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον· ὣς γὰρ ἀνώγει | Τηλέμαχος, χ 200 ὣς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο, ω 19 ὣς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον, h. AP. 59 ὣς γὰρ τὰ πρώτισθ' ὁσίη γένεθ', Cer. 233 ὣς ἡ μὲν Κελεοῖο - υἱόν - ἔτρεφεν, ib. 434 ὣς τότε μέν - θυμὸν ἴαινον |. — 4) in ipsa oratione, quam poeta quem facit habentem, refertur a) ad verba antecedentia A 217 χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι, | καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὣς γὰρ ἄμεινον |, H 53 (ἀθ.) οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν - | ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν cf. sch. BLV, Θ 477 οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται - Ἕκτωρ, πρὶν ὄρθαι - Πηλείωνα, | ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστι, I 690 (ἀθ.) Φοῖνιξ - κατελέξατο· ὣς γὰρ ἀνώγει | de hiatu v. Ahrens Philol. 6, 27, Hoffmann Qu. Ho. I 90, Ξ 120 πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη | πλαγχθείς· ὣς γάρ που Ζεὺς ἤθελε, Ω 525 ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοί - βροτοῖσιν | cf. 524, epexegetice additur ζώειν ἀχνυμένοις, ε 41 ὣς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν κτλ., de π 28 v. supra, π 64 φησὶ δὲ πολλά - ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι | πλαζόμενος· ὣς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων, ψ 251 ὣς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαο cf. 249—50. singularis est locus Ω 68 ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ | φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν· | ὣς γὰρ ἔμοιγ', ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων sch. A ὅσον ἐν τῇ ἐμῇ κρίσει, BM λείπει τὸ δοκεῖ· ἢ ὡς ἐμοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἦν φίλος, Spitzner coni. ὡς παρ' ἔμοιγ', me quidem iudice, paraphr. οὕτω γὰρ ἐμοὶ δοκεῖ, sed recte explicat Eust. 1339, 47 οὕτω γὰρ ἐμοί γε ἦν, φίλτατος δηλαδή. — Λ 721 ἱππεῦσι μετέπρεπον - | καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη | v. Herod. cf. H 31 (v. supra). — B 364 εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς cf. 362—3, I 492 ὣς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, Λ 762 ὣς ἔον - μετ' ἀνδράσιν cf. Ψ 643 ὣς ποτ' ἔον, de M 223 v. s. I 1, Ξ 142 ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο cf. 140, sch. οὕτως ὡς Ἕλληνες (recte), ἢ ὡς ἡμᾶς θέλει. ἢ ὡς ἐστιν ἀκλεής cf. Kaemmerer 16, Lange 38 a., Doederl. conicit ὡς, P 29 ὣς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, ut Hyperenoris, Σ 120 ὣς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, κείσομ' ut Hercules, T 134 ὣς καὶ ἐγών - οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης cf. 95, X 259 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω - τεύχε', Ἀχιλλεῦ, | νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν ubi accedit ad significationem, quam habet ὣς αὔτως, Ω 422 ὥς τοι κήδονται - θεοὶ υἷος cf. 411 sq., Ω 534 ὣς μὲν καὶ Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα cf. 529, Kaemmerer 12 explicat: ut solent in universum facere, Nitzsch ὡς scribi mavolt, α 35 ὣς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρείδαο | γῆμ' ἄλοχον, ita La Roche, ceteri editt. ὡς v. s. ὡς A I 1 a ζ, α 47 καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ· | ὣς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅ τις κτλ. cf. La Roche Z. f. oestr. G. 1868, 29, Lange l. c. 38 a., v. l. ὡς rec. Bekker, Dindorf, Baeumlein v. s. ὡς I 1 c α, α 166 νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον cf. 161—2, non bene Nitzsch: nun aber ist er so ganz dahin, ξ 137 ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε cf. 135—6, β 106 ω 141 ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ v. vs. anteced., cf. τ 151, β 320 οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος - | γίγνομαι· ὣς νύ που ὕμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι |, pro particula relativa accipiunt Bekker II, Ameis commate ante ὥς posito v. ὡς A I 1 a β, γ 284 ὣς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ubi Nitzsch mavolt scribi ἕως, sed est: sic, hac ratione, vel, ut alii malunt: quae cum ita essent, γ 228 οὐδ' ἂν ἔμοιγε | ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν | cf. Lange 170, Zenod. εἰ μὴ θεοὶ ὣς ἐθ. v. sch. HMQR, γ 301 ὣς ὁ μὲν ἔνθα - ἠλᾶτο, Nitzsch ἕως scribi volt, comprobat Bergk comm. crit. V, 4, sed ὥς complectitur descriptionem ante-

cedentem, δ [511] ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε v. sch. HP, η 219 ὣς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν cf. 217—8, Kaemmerer 14, v. l. ὡς v. s. ὡς A I 1 a ζ, ϑ 176 ὣς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές cf. 174—5, de ο 359 v. ὡς A I c α, ϱ 218 νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει. | ὣς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον | ita Duentzer, cf. Kaemmerer 20, volg. ὡς v. ὡς A I 1 a η, σ 202 ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν· | αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις, τ 287 ὥς μοι - μυθήσατο Φείδων | cf. 270 sq., φ 305 ὣς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι cf. 295 sq., ω 186 ὣς ἡμεῖς - ἀπωλόμεθ', h. Cer. 446 ὥς τοι ὑπέστη ἔσσεσθαι cf. 463—5. mutila et corrupta sunt verba h. Cer. 395 ὣς μὲν γάρ κε νέουσ' v. Baumeist. — ο 156 αἲ γὰρ ἐγὼν ὥς | νοστήσας Ἰθάκηνδε, κιχὼν Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ | εἴποιμ' ὡς κτλ. non refertur ὥς ad ὡς quod sequitur (Damm), sed ad verba praeced. κείνῳ - πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν, ut sit: tam certe, quam illi omnia haec narrabimus. — b) ad id, quod sic fieri (factum esse) videmus Δ 817 ὣς ἄρ' ἐμέλλετε - ἄσειν ἐν Τροίῃ κύνας - δημῷ | ut nunc fieri video, Doederl. scribit ὡς, quam misere, Ω 209 τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα - ἐπένησε sicut nunc factum videmus, sch. V οὕτω που, epexegetice additur κύνας ἆσαι. — τ 85 εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε est: sicut omnes putant, dicunt. — II. sententia ab ὥς incipiens ita adiungitur praecedentibus, ut id subiciat, quo illa effecta sunt: adeo. Δ 157 θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον - | ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες v. Ameis, Kaemmerer 19, sed cf. ὡς A I 1 a ϑ, Z 109 φὰν δέ τιν' ἀθανάτων - | Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὣς ἐλέλιχθεν | cf. Nitzsch β 137, Kaemmerer 18, v. l. ὡς v. sch. A et B Nican., quam praeferunt Faesi, Doederl. explicantes καθά vel ὅτι οὕτως, Λ 689 πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον· | ὣς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν paraphr. οὕτως cf. Kaemmerer 19, sed v. s. ὡς A I 1 a ι, N 133 Π 217 (ubi v. Nican. cf. Eust. 1056, 40) ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες - φάλοισι | νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν |, Ξ 60 οὐδ' ἄρ' ἔτι γνοίης - ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται· | ὣς ἐπιμὶξ κτείνονται, O 698 φαίης κ' ἀκμῆτας - ἀλλήλοισιν | ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὣς ἐσσυμένως ἐμάχοντο v. Nican., Kaemmerer 19, Σ 111 Doederlein ὥς scribi volt pro ὡς v. ὡς A I 1 a ζ, T 290 νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι -· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί | alii ὥς pro relativo habent v. ὡς A III, de X 348 quem l. Kaemmerer 19 huc refert, v. ὡς A I 1 a β, de Ω 422 quem l. nonnulli huc referunt, v. ὥς I 4 a, de α 227 v. ὡς V 2 a, β 233 ε 11 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω - βασιλεύς -· | ὣς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος, adeo nemo etc., ita Bekker I loco priore, Dindorf cf. Kaemmerer 19, Lehrs Ar.² 159, ceteri ὡς v. ὡς A I 1 a ϑ, ε 480 οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὣς ἄρα πυκνοί | ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς cf. τ 442, ι 34 (ἀθ.) ἐμὸν οὔ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον. | ὣς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος - γίγνεται cf. Lehrs Ar.² 159, v. l. ὡς, ν 88 οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειεν -· | ὣς ἡ ῥίμφα θέουσα - κύματ' ἔταμνεν, de ϱ 449 v. ὡς A III, τ 285 ὣς περὶ κέρδεα πολλά - ἀνθρώπων | οἶδ' Ὀδυσεύς cf. 283—4, Bekker II ὡς scribit, φ 399 ἦ ὅ γ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν, ὣς ἐνὶ χερσίν | νωμᾷ ita Wolf, Duentzer cf. Kaemmerer 19 a., v. l. ὡς, quam plerique sequuntur v. ὡς A I 1 a ϑ, χ 319 ἐγὼ μετὰ τοῖσι - οὐδὲν ἐοργώς | κείσομαι· ὣς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων | v. Kaemmerer 20, Lehrs l. c., Duentzer ad l., v. l. ὡς, quam plurimi receperunt v. ὡς A I 1 a η. — III. hinc transitus fit ad significationem: quae cum ita sint (essent) E 204 ὣς λίπον, β 110 ω 146 ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε cf. τ 156, I 444 ὣς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο - οὐκ ἐθέλοιμι | λείπεσθ' v. l. ὡς v. ὡς A I 1 c, Φ 291 ὣς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν | v. Kaemmerer 18, v. l. ὡς v. ὡς A I 1 a ι, β 137 νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων | ἔσσεται. ὣς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω | sch. HM ἀθετεῖται μὲν ὑπὸ Ἀριστάρχου, στικτέον δὲ ὅμως μετὰ τὸ ἔσσεται, ἵνα τὸ ὥς κέηται ἀντὶ τοῦ οὕτως v. l. ὡς rec. Wolf, Dindorf cf. La Roche Z. f. oestr. G. 1862, 337 v. ὡς A I 1 a ι, Nitzsch ad l., Kaemmerer 17, γ 184 ὣς ἦλθον - ἀπευθής, γ 196 ὣς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι | ἀνδρός ita Duentzer, ceteri ὡς v. ὡς A I 1 a η, γ 284 ὣς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ubi tamen potest etiam esse: hac ratione, etiam huc referri potest ι 306 v. I 4 a, τ 300 ὣς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος quae cum ita sint, ille salvus est sicut dixi, δ 93 ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν -· | ὣς οὔ τι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω | v. Lehrs Ar.² 159, Kaemmerer 17, v. l. ὡς rec. Duentz., Bekker II v. ὡς A I 1 a ι, λ 427 οὐδέ μοι ἔτλη - χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν -· | ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός | sch. B οὕτως cf. Kaemmerer 16, Lehrs l. c., ω 93 ὣς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας v. Lehrs l. c., Kaemmerer 16. — IV. huic affinis est usus in καὶ ὧς et οὐδ' ὧς. 1) καὶ ὧς quamvis haec ita sint (essent) A 116 ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν v. Nican. cf. Friedlaend. p. 112, Eust. 62, 1, Lange 248, Γ 159 ἀλλὰ καὶ ὧς, τοίη περ ἐοῦσ', - νεέσθω |, Δ 322 νῦν αὖτέ με γῆρας ὀπάζει. | ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέσσομαι, E 482 ἀλλὰ καὶ ὧς Λυκίους ὀτρύνω, Θ 56 παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὧς ὑσμῖνι μάχεσθαι |, Λ 720 ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέπρεπον, v. Herod., Π 80 ἀλλὰ καὶ ὧς, Πάτροκλε, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων | ἔμπεσ' ἐπικρατέως, Nitzsch Sagenp. 180 sq. deletis 69—79 ἀλλ' ἄγε δή scribi volt, sed v. Schuetz de Patr. comp. 6, Schoemann op. III 17, Π 363 ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, Φ 133 ἀλλὰ καὶ ὧς ὀλέεσθε κακὸν μόρον v. Did., Φ 555 εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω - | αἱρήσει με καὶ ὧς sch. B καὶ οὐδὲ ἀμυνόμενον, Ψ 516 ἀλλὰ καὶ ὧς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν - ἵππους |, Ω 106 ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα |, δ 484 ι 258 ἀλλὰ καὶ ὧς μύθοισιν (μιν ἔπεσσιν) ἀμειβόμενος προσέειπον |, ε 219 ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω - οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καί κτλ., ϑ 184 ἀλλὰ καὶ ὧς, κακὰ πολλὰ παθών, πειρήσομ' ἀέθλων |, λ 104 ἀλλ' ἔτι μέν κε καὶ ὧς κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε, | αἴ κ' ἐθέλῃς κτλ., σ 76 ἀλλὰ καὶ ὧς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ | δειδιότα, τ 162 ἀλλὰ καὶ ὧς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, τ 171 ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι, τ 224 ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ |. — pro ἀλλὰ καὶ ὥς h. AP. 94 Baumeister scripsit ἀλλ' ἀκέων. — 2) οὐδ' ὧς ne sic quidem. H 263 Λ 255 ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπέληγε μάχης, I 351 ἀλλ' οὐδ' ὧς δύναται σθένος Ἕκτορος - ἴσχειν, I 386 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψά-

μαθός τε κόνις τε, | οὐδέ κεν ὥς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων | cf. Lange 69, I 391 οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι - | οὐδέ μιν ὥς γαμέω v. Nican. cf. Lange 70, I 587, ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον|, Λ 841 ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο |, M 432 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν |, O 24 ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει - ὀδύνη Ἡρακλῆος, O 617 ἀλλ οὐδ' ὥς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων |, P 697 ἀλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν |, X 352 οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι - Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέ γε - μήτηρ | - γοήσεται v. Nican. cf. Hentze Periodenbild. 13, Lange 198, Ψ 441 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον |, Ω 756 ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς | verborum collocationem vituperat Geppert Urspr. II 227, α 6 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἑτάρους ἐῤῥύσατο, ἱέμενός περ |, β 23 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ' ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων |, ε 324 ἀλλ' οὐδ' ὥς σχεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ |, ε 379 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος |, κ 291 ἀλλ' οὐδ' ὥς θέλξαι σε δυνήσεται, λ 88 ἀλλ' οὐδ' ὥς εἴων προτέρην, πυκινῶς περ ἀχεύων, | αἵματος ἆσσον ἴμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι |, ρ 364 ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος |, σ 155 ἀλλ' οὐδ' ὥς φύγε κῆρα, σ 324 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἔχε πένθος - Πηνελοπείης, φ 246 θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλαι πυρός. ἀλλά μιν οὐδ' ὥς | ἐντανύσαι δύνατο, χ 63 οὐδ' εἴ μοι πατρώια πάντ' ἀποδοῖτε - | οὐδέ κεν ὥς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο | cf. Lange 60, h. Merc. 132 ἀλλ' οὐδ' ὥς οἱ ἐπείθετο θυμός - | καί τε μάλ' ἱμείροντι, περᾶν - κατὰ δειρῆς |. — M 393 pro ὅμως δ' οὐ Lehrs Ar.² 157 scribi volt ὁ δ' οὐδ' ὥς. — V. post sententiam generalem ὥς adiungit exempla, quibus illa comprobatur ε 118 σχέτλιοί ἐστε θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, | οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι - | 121 ὥς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο - ἠώς, | τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοί - ἕως κτλ., 125 ὥς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι - Δημήτηρ - μίγη - οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος Ζεύς, 129 ὥς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε - βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι |. — similiter alterum exemplum adiungitur h. Ven. 218 ὥς δ' αὖ Τιθωνὸν - ἥρπασεν Ἠώς | cum praecesserit 200 ἀγχίθεοι δὲ μάλιστα - ἀνθρώπων αἰεὶ ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς, et adiunctum sit prius exemplum 201 ἤτοι - Γανυμήδεα - Ζεὺς | ἥρπασεν. Hermann ad l. hic et ε 121 sq. ubique ὣς scribi volt cf. Bekker H. Bl. I 53, 20, sch. II ε 121 ὥσπερ δὲ ὅτε κτλ., v. Nitzsch ad l., sed editt. retinuerunt ὥς cf. Schaefer melet. crit. 135, Kaemmerer 15 a. 16. — VI. **ὣς δ' αὔτως** eodem modo. Bekker II ὣς δ' αὐτῶς scribit, sed v. Classen JJb. 79, 307 cf. s. v. αὔτως. Γ 339 ὣς δ' αὔ. Μενέλαος - ἔντε' ἔδυνεν |, H 430 ὣς δ' αὔ. ἑτέρωθεν - Ἀχαιοί | νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, I 195 ὣς δ' αὔ. Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη |, K 25 ὣς δ' αὔ. Μενέλαον ἔχε τρόμος, γ 64 ὣς δ' αὔ. ἠρᾶτο Ὀδυσσῆος - υἱός, ζ 166 ὣς δ' αὔ. καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ, quod refertur ad 161 σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, ad quod recurritur verbis 168 ὥς σὲ γύναι ἄγαμαι v. s. ὡς A I 1 a α, ι 31 ὣς δ' αὔ. Κίρκη κατερήτυεν, v. l. ὡσαύτως, υ 238 φ 203 ὣς δ' αὔ. Εὔμαιος ἐπεύξατο (ἐπεύχετο), φ 225 ὣς δ' αὔ. Ὀδυσεὺς κεφαλάς - ἔκυσσεν |, χ 114 ὣς δ' αὔ. τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα, v. l. ὣς αὔ., ω 409 ὣς δ' αὔ. παῖδες Δολίου - ἀμφ' Ὀδυσῆα δεικανόωντ'. — VV. LL. A 219 Zenodotus pro volg. scripsit ὥς εἰπὼν κτλ. duobus versibus in unum contractis v. Ariston., B 330 Aristarchus τώς vel τόσσ', Herodianus θ' ὥς v. La Roche cf. Apoll. de adv. 582, 17, Θ 560 ὡς δ' ὅτ' - τόσσα μεσηγύ, v. l. ὡς τὰ μ. vel τοῖα μ. v. Ariston. et sch. A, Ξ 48 τώς, v. l. γ' ὥς v. sch. A, Spitzner θ' ὥς, Ξ 263 pro volg. nonnulli ὥς φάτο κτλ. v. sch. V, post T 39 nonnulli addiderunt ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπέβη Θέτις ἀργυρόπεζα |, T 153 ὧδε, v. l. ὥς δέ, Y 138 pro volg. v. l. εἰ δέ κεν ὥς ἄρχωσιν Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων |, Ψ 854 ἧς ἄρ' ἀνώγει | τοξεύειν, v. l. ὥς γάρ v. Did. cf. Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 56, σ 271 τώς, v. l. ὥς v. La Roche, post φ 353 nonnulli addid. ὥς φάτο κτλ. v. La Roche. — corruptus est locus h. 34, 11 ὥς δὲ τὰ μὲν τρία, σοὶ πάντως τριετηρίσιν αἰεί | ἄνθρωποι ῥέξουσ' - ἑκατόμβας | Hermann ὥς, v. Baumeister (ὧδε).

ὠτειλή (ab οὐτάω verbo, cf. skt. vâta, vanta a rad. van, vâ, lit. votis, votélis, lett. wâtis, goth. vundas Fick W.³ 187 398, Benf. W. I 50, Christ L. 225, Pott KZ. 6, 263, Brugmann Curt. St. 4, 135 175. ortum est ex ὠτελιη cf. lesb. ὠτέλλα, hoc ex ϝοτειλη, ϝατειλη cf. Hes. βωτάζειν· βάλλειν. γατάλαι· οὐλαί. ex ὠτεριη explicat Sonne KZ. 10, 333 comparans zd. âtar, lat. atrium, und. âdel radicem statuens at, ât) 1) proprie volnus cominus illatum E 870 αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠ. | cf. 858, Λ 266 ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠ. | cf. 252, Ariston. ἡ δ' ὅ. τὴν ἐκ χειρὸς πληγὴν ὠ. λέγει, παρὰ τὸ οὐτάσαι, Ξ 518 ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠ. | ἔσσυτ' Ariston. ἡ δ' ὅ. παρετυμολογεῖ τὴν ὠ. ἀπὸ τοῦ ουτασε, Π 862 δόρυ - ἐξ ὠ. | εἴρυσε cf. 820, P 86 ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠ. | cf. 48, v. Ariston. et sch. B, P 297 ἐγκέφαλος δέ - ἀνέδραμεν ἐξ ὠ. | αἱματόεις cf. 296, Φ 122 οἵ σ' ὠτειλὴν | αἷμ' ἀπολιχμήσονται cf. 114, Did. οὕτως διὰ τοῦ ν ὠτειλὴν ἄπασαι, cf. sch. A O 24, v. l. ὠτειλῆς rec. Duentzer, de triplici accusativo v. La Roche ad l., Hoffmann Φ et X p. 265, Schnorr de Carolsfeld verb. coll. 2, cf. Rumpf JJb. 93, 108, κ 164 δόρυ - ἐξ. ὠ. | εἰρυσάμην cf. 158 162, τ 456 ὠ. δ' Ὀδυσῆος - | δῆσαν cf. 449. — 2) συλληπτικῶς dicitur de volneribus cominus et eminus inflictis Σ 351 ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος Ariston. ὅ. ὑπὸ μὲν Εὐφόρβου βέβληται ὁ Πάτροκλος, ὑπὸ δὲ Ἕκτορος οὔτασται. καὶ συλληπτικῶς εἶπε πάντα τὰ τραύματα ὠτειλάς, T 25 μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠ. | v. Ariston., ω 189 ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων | cf. χ 292 307. — 3) volnus sagitta illatum Δ 140 (ἀθ.) ἔῤῥεεν αἷμα - ἐξ ὠ. | cf. 157, Ariston. ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἂν λέγοι Ὅμηρος ὠ. τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα· διαστέλλει γὰρ τὸ οὐτάσαι πρὸς τὸ βαλεῖν, Δ 149 εἶδεν - αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠ. | Ariston. ἀθετεῖται πάλιν διὰ τὴν ὠ. cf. sch. Ξ 424. idem volnus ἕλκος dicitur Δ 190 217. — sch. B τ 393, Apoll. Lex. 171, 25, Cram. ep. 301, 31 AO. 303, 30, Choer. 280, 30, E. M. 825, 27, E. Gud 379, 39; 507, 3; 584. 1 6 10, Hes., Suid., Philem. 220, 320, Eust. 455, 10; 1000, 40; 1169, 33, Ahrens diall. II 53 58, Lehrs Ar.² 58.

Ὦτος. 1) Aloëi vel Neptuni ex Iphimedea filius. E 385 τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης, | παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ λ 308 ἔτεκεν δύο

παῖδε, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην, Ὦτόν τ' ἀντίθεον - Ἐφιάλτην quos a Neptuno peperisse dicitur. Erant autem omnium maximi et pulcherrimi praeter Orionem. Ipsis diis bellum inferentes, cum iam Olympo Ossam et Pelion imposituri essent, ab Apolline interfecti sunt, priusquam adolevissent λ 305—320. De natura et rebus gestis cf. s. v. h. lex. Ἐφιάλτης. adde O. Müller, Orchom. p. 387 Uckert, Dämonen, Heroen u. Genien p. 188 Creuzer, Symb. u. Myth.[3] III p. 40 qui originem expl. = ὠτός i. e. noctua quaedam. Pott in K. Z. IX 207 sq. qui p. 210, ut in Forsch.[2] I 222, ab οὐτάω ex ἀ-οντος ἄ-ωτος contr. ib. p. 211 = auritus. Sonne ib. X 127, qui ad skr. vâta i. e. ventus refert. — 2) O 518 Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε, | Φυλείδεω ἕταρον, μεγάθυμον ἀρχὸν Ἐπειῶν. cf. schol. A ad l. l. Strab. VIII 337 Lehrs, Ar.[2] p. 229.

ὠτώεις (ex οὖς cf. Brugmann Curt. St. 4, 161, Goebel epith. in εις desin. p. 6) auribus instructus, auritus. Ψ 264 513 τρίποδ' ὠτώεντα. Herod. Cath. Pr. 239, 23, Suid. ὁ ἔχων ὠτία cf. Zonar. Lex. 1896, Eust. 1299, 32 36, Goebel epith. in εις desin. 20, Schuster Z. f. oestr. G. 1859, 38. Curtius Erl.[2] 70 οὐατόεντα formam antiquissimam fuisse putat.

ωὐτός vel **ωὑτός** v. s. v. αὐτός.

ὠχράω (ὦχρος) palleo. λ 529 οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον Hes. ὠχριάσαντα cf. Apoll. Lex. 171, 31, Cram. epim. 447, 8, Eust. 1698, 12.

ὦχρος (ad rad. ak, ank revocat Fick W.[2] 335 421 KZ. 19, 257, skt. haris comparat Christ L. 37, cui praefixum putat â praeverbium cf. Benf. W. II 197, L. Meyer V. Gr. I 352, ex ἄχροος cum veteribus explicat Doed. Gl. 807) pallor. Γ 35 ὦ. τέ μιν εἷλε παρειάς | Herod. οὕτως ὦχρος ὡς ὦμος, εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ. τάχα δὲ καὶ ἄχροός ἐστιν κτλ. cf. sch. Paris. 2556 et 2767, Herod. Cath. Pr. 170, 2, Apoll. Lex. 171, 31 ὠχρίασις, E. M. 826, 3 cf. 822, 29, E. Gud. 584, 31, E. Or. 170, 8, Hes., Suid., Philem. 221, 322, Eust. 377, 42, Lob. parall. 341. (ὠχράω.)

ὤψ (ὠπ a rad. ὀπ cf. ὄπωπα, ὄψομαι Curt. Et.[4] 456, Bopp V. Gr. III 361; Doed. Gl. 837) solus acc. ὦπα ap. Hom. legitur. — proprie oculus, ap. Hom. semper voltus, facies. Ι 373 οὐδ' ἂν ἔμοιγε | τετλαίη - εἰς ὦπα ἰδέσθαι |, Ο 147 (ἀθ.) ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦ. ἴδησθε |, χ 405 δεινὸς δ' εἰς ὦ. ἰδέσθαι |, ψ 107 οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος - | οὐδ' εἰς ὦ. ἰδέσθαι ἐναντίον, Γ 158 αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦ. ἔοικεν | facie, α 411 οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦ. ἐῴκει |. — v. l. ε 217 sch. HP Ἀρίσταρχος εἰς ἄντα, αἱ κοινότεραι εἰς ὦπα, quod praefert Nitzsch. — Herod. Cath. 404, 18, E. M. 33, 5 σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὴν πρόσοψιν cf. ib. 826, 15, E. Gud. 6, 25; 584, 14, Hes., Suid., Philem. 222, 323, Eust. 397, 37; 1426, 53; 1427, 58, Lob. parall. 117. (ἑλίκωψ, εἰσ-, στειν-, τερατωπός, μέτωπον, μετώπιον, εὐρυμέτωπος, πρόσωπον, ἐνωπή, κατενῶπα, ἐνώπια, ἐνωπαδίως, ὑπώπιον, κυανώπης, βλοσυρ-, βο-, γλαυκ-, Ἐρι-, εὐ-, καλυκ-, κυαν-, κυν-ῶπις, Ὦψ.)

Ὦψ Pisenoris filius, Eurycleae pater. α 429 β 347 υ 148 Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ, Πεισηνορίδαο. de accentu genetivi v. Apollon. Soph. lex. p. 171, 18 ὡς ἐπὶ τοῦ Γλαῦκος καὶ Πυῤῥος βαρυτονοῦμεν διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ Ὦπος. τυχὸν δὲ καὶ συναλοιφή ἐστιν, ὤπος; ἄγαν δεικτικοῦ. cf. schol. V ad α 429 Eust. 1427, 57 Göttling, Accent. p. 245 Lobeck, Paralip p. 117 sq. alii Ὠπός cf. Hesych. s. h. v. forma. de etymo schol. P ad l. l. Ὦπος τοῦ περιβλέπτου, ἀπὸ τοῦ ὄψ ὁ ὀφθαλμός.

Lipsiae: Typis Barii & Hermanni.